John Adams
Library.

IN THE CUSTODY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY.

SHELF No.
ADAMS
Y1.1
J.1

John Adams Paris
Sept. 18. 1784.

SUIDÆ LEXICON,

GRÆCE & LATINE.

TRIBUS VOLUMINIS.

TOMUS I.

Yale

Σ Ο Υ Ι Δ Α Σ.

SUIDÆ LEXICON,

GRÆCE & LATINE.

Textum GRÆCUM cum MANUSCRIPTIS
Codicibus collatum a quamplurimis mendis purgavit,
NOTISQUE perpetuis illuſtravit:

Verſionem Latinam ÆMILII PORTI
innumeris in locis correxit;

Indiceſque AUCTORUM & RERUM *adjecit*

LUDOLPHUS KUSTERUS,

Profeſſor humaniorum literarum in Gymnaſio
Regio BEROLINENSI.

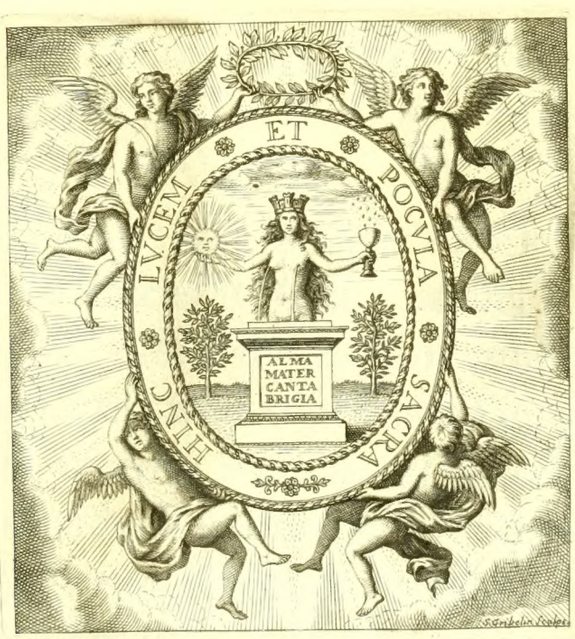

CANTABRIGIÆ,
TYPIS ACADEMICIS. MDCCV.

ADAMS 41.1
v.1

SERENISSIME

ET

POTENTISSIME

REX.

CUM SUIDA ad MAJESTATEM Tuam acceſſurum me deterruit initio, fateor, Regii Faſtigii Tui ſplendor; quod munus hoc minime dignum arbitrarer, cum quo conſpectum Tuum ſubire auderem. Sed cum viciſſim mecum reputarem, in oblatione munerum non tam ipſa ſpectanda eſſe, quam animum offerentis; & ipſum cœleſte Numen, cujus Reges & Principes in hac Terra ſunt Vicarii, non tam pingues hoſtias & pretioſa donaria, quam religioſam & caſtam mentem a cultoribus ſuis requirere; non dubitavi conſcientia piæ & ſinceræ venerationis, qua Purpuram Tuam proſequor, fretus, Auctorem hunc ut-

 cunque

cunque a me expolitum, & nova quaſi veſte indutum, ad MAJESTATIS Tuæ pedes deponere. In peregrinis quidem terris natum eſt hoc opus, (in Magna, inquam, hac Britannia, fœcunda illa magnorum ingeniorum parente) ſed Editor Tuus eſt, & MAJESTATI Tuæ ſubjectus; quem pro Regia Tua Munificentia ab aliquot jam annis non ſolum ſtipendio liberaliter aluiſti, ſed etiam titulo & dignitate Profeſſoris ornaſti. Officii igitur mei eſſe duxi, oblato hoc qualicunque munere, grati animi mei pietatem Tibi, REX SERENISSIME, declarare; & ſimul reddere rationem temporis, quod in exteris oris conſumpſiſſem; ut MAJESTATI Tuæ conſtaret, me non abuſum eſſe otio illo, quod mihi benigne hactenus indulſiſti.

Sed privata hæc, & quæ ad me tantum referuntur, in præſens omittam, & ex anguſtis hiſce ſpatiis in latiorem, qui ſeſe mihi aperit, rerum campum prodibo. Sunt enim alia longe nobiliora, & quæ publicam rem ſpectant; quæ, poſtquam MAJESTATEM Tuam per epiſtolam hanc alloqui auſus ſum, ſilentio prætermittere nefas duco.

Contulit in Te nuper ſummum Numen Dignitatem Regiam, & Tiaræ Electorali Coronæ & Purpuræ decus addidit; gaudentibus merito omnibus bonis, Principem illum, qui vivum eſſet Virtutis exemplar, Muſarum Patronus maximus, Pater exulum benigniſſimus, Religionis purioris in patria noſtra Defenſor unicus, & communis Libertatis Aſſertor & Vindex ſtrenuus, ad illud evectum eſſe Faſtigium, quo nihil in hac terra auguſtius eſt & ſublimius. Memorabile eſt in Gentis Tuæ annalibus nomen FRIDERICI illius, qui primus ex Majoribus Tuis dignitate Electorali auctus, eandem ad poſteros ſuos tranſmiſit. At Tuum Nomen, REX SERENISSIME, qui primus Purpuræ honorem in Auguſtam Familiam Tuam intuliſti, tanto oportet eſſe illuſtrius, quanto Majeſtas Regia faſtigio Electorali præſtat. Jam ante quidem potentiæ & opum Tuarum magnitudo, provinciarum Tibi ſubjectarum amplitudo, magnorum Heroum, a quibus genus ducis, proſapia,

ſapia, & rerum domi foriſque geſtarum gloria, quibuſvis Te Regibus æquabant: ſed placuit tamen divino Numini in ſublimiori Te collocare faſtigio, ut virtus Tua hoc modo conſpectior omnibus fieret. Et ſane, ex quo regale Sceptrum capeſſiviſti, velut inſtinctu quodam divino cœleſtes animi Tui dotes magis exſerere viſus es; ut omnium conſenſu non tam Purpura Te, quam Ipſe Purpuram Tuam ornes. Teſtantur hoc abunde illuſtres actiones Tuæ, quibus non ſolum de ditionibus Tuis, ſed etiam meliori Europæ parte præclare mereris, & Pruſſico Nomini majorem quotidie ſplendorem concilias. Etenim, (ut laudes Tuas togatas hic prius attingam) quis ignorat, quanta juſtitiæ & moderationis laude poteſtatem divinitus Tibi commiſſam exerceas? quanta vigilantia & cura pro Populorum Tibi ſubjectorum ſalute excubes? quanta ſeveritate vitiorum licentiam compeſcas? quanta munificentia & liberalitate bonas literas & artes foveas? quanto ſtudio Religionis diſſidia componere, & Proteſtantes, quos vocant, in patria noſtra ad concordiam redigere allabores; felici nominis Tui augurio, quod PACEM ſignificat, vere reſpondens. Pauca tantum ex multis hic delibo: nam omnibus laudibus Tuis recenſendis, non dicam ingenii mei tenuitas, ſed ne eloquentiſſimi quidem oratoris facundia ſufficiat. Talis autem cum ſis Princeps, quid mirum, felicitatem gentium Tibi ſubjectarum lætius quotidie efflorescere, & ad ditiones Tuas, tanquam ad tutum portum, ſeſe undique recipere, quos vel graſſantis heu! nimium Martis furor, vel durum aliorum in conſcientias imperium ſedibus ſuis ejectos aliam patriam quærere coëgit.

Nec domi tantum virtus Tua eniteſcit: ſed foris etiam rebus præclare gerendis nomen Brandenburgicum mirifice illuſtras. Ex quo enim cum aliis Auguſtis Principibus, ad communem Chriſtiani Orbis libertatem aſſerendam, ſocia arma junxiſti; lectiſſimas ad Danubium & Rhenum miſiſti copias, quarum fortitudinem & diſciplinam bellicam omnes uno ore deprædicant. Teſtis hujus rei eſt vel noviſſima & maxime memorabilis

victoria, ad Hochstadium a communi hoste reportata; quæ, ipso fatente Principe Eugenio, magna ex parte virtuti copiarum Tuarum debetur. Prælium erat atrox, & diu ancipiti Marte pugnabatur; quod cum flore & robore hostilis exercitus Nostris res esset. Sed tandem causa melior vicit, & tum militum Tuorum, tum aliorum Sociorum admirabili fortitudine, tanta hostibus clades illata est, ut nullam ei parem nostrorum temporum annales memorent. Hæc victoria nutantes Germaniæ res confirmavit, & belli terrorem a nobis in hostes transtulit; adeo ut stabilis & firmæ pacis Gallorum Regi extorquendæ nunquam major spes nobis affulserit. Deus O. M. cujus nutu res humanæ gubernantur, tranquillitatem turbatæ & bellis misere vexatæ Europæ tandem restituat, Tuamque sibi proximam Majestatem omnibus bonis, quibus felicitatis humanæ summa absolvitur, pro cœlesti benignitate sua largiter cumulet. Hæc ex animo vovet,

REX SERENISSIME,

MAJESTATI TUÆ

devotissimus Servus

LUDOLPHUS KUSTERUS

Sereniſſimo & Potentiſſimo Principi,

FRIDERICO,

DEI GRATIA,

REGI BORUSSIÆ,

MARGRAVIO BRANDENBURGENSI

SACRI ROMANI IMPERII

ARCHI-CAMERARIO

ET

PRINCIPI ELECTORI;

SUPREMO PRINCIPI ARAUSIONENSI; MAGDEBURGI, CLIVIÆ, JULIÆ, MONTIUM, STETTINI, POMERANIÆ, CASSUBIORUM, VANDALORUMQUE, NEC NON IN SILESIA, CROSNÆ DUCI; BURGRAVIO NORINBERGENSI; PRINCIPI HALBERSTADII, MINDÆ ET CAMINI; COMITI DE HOHENZOLLERN, RUPPINI, MARCÆ, RAVENSBERGI, HOHENSTEINI, LINGÆ, MEURSII, BURÆ, LEHRDAMI; MARCHIONI VERÆ ET VLISSINGÆ; DOMINO IN RAVENSTEIN, LAUENBURG, BUTOW, ARLAY ET BREDA;

DOMINO MEO CLEMENTISSIMO.

PRÆFATIO
AD
LECTOREM.

HABES hic, LECTOR, SUIDÆ LEXICON, pertinaci plurium annorum labore a nobis utcunque expolitum, & novo quaſi habitu indutum, ſive Textum Græcum, ſive Verſionem Latinam, ſive denique Notas & Indices ſpectes.

Antequam vero, quid in nova hac Editione a nobis præſtitum ſit, accuratius exponamus; de Suida, ejuſque ætate; itemque de ipſo hoc Lexico, & prioribus ejus Editionibus breviter agemus.

Quis Suidas fuerit, aut quando vixerit, fruſtra quis quæſiverit, ſi nullus unquam Suidas exſtitit: ut virum politiſſimum Angelum Politianum cenſuiſſe plures referunt ſcriptores; reſpicientes procul dubio ad hæc ejus verba, quæ leguntur lib. XI. Epiſt. XX. *Suidas ipſe, (ſi qui modo hic unquam Suidas) non omnino malus auctor.* Sed Suidam vere exſtitiſſe, nec nomen ejus fictitium eſſe, non ſolum evincunt codices MSti Lexici hujus, in quibus Suidæ, vel Sudæ nomen comparet; ſed etiam Euſtathius, qui in verboſo commentario in Homerum Suidam noſtrum aliquoties laudat. Quis autem Suidas fuerit, difficile dictu eſt; cum non ſolum alii ſcriptores, ſed etiam ipſe de ſe fileat, nec in toto hoc Lexico quicquam de ſe memoriæ prodiderit. Videtur quidem in v. Σαμοθρᾴκη patriam vel gentem ſuam indicare, dum ait: *Qui enim initio inſulam illam* (i. e. Samothraciam) *incoluerunt, Samii fuerunt, a quibus nos orti ſumus.* Sed verba illa non ſunt ipſius Suidæ, ſed ſcriptoris Anonymi, ex quo locus iſte excerptus eſt.

Quod ad ætatem Suidæ adtinet; de ea diverſæ ſunt virorum doctorum ſententiæ, quarum nonnullas ad examen revocabimus. Hugo Grotius in Epiſt. CX. ad Gallos, Suidam paulo poſt Conſtantinum Leonis filium, qui A. C. 912. imperare cœpit, vixiſſe arbitratur; hac addita ratione, quod, quantum ipſe meminerit, hic Imperatorum poſtremus ſit, quem in libro ſuo nominet. Sed virum doctiſſimum memoria fefellit. Nam in v. Ἄδαμ mentio fit Imperatoris Joannis Zimiſcæ; & in v. Κωνσταντινούπολις Baſilii & Conſtantini fratrum; qui omnes Conſtantino, Leonis filio, poſteriores fuerunt. Hieronymus Wolfius Suidam multo recentiorem facit, & ad Seculum XIV. refert; hac inductus ratione, quod Metochitam Logothetam citet, qui ſub Palæologis vixerit. Verba ejus in Præfat. ad Suidam hæc ſunt: *Atque adeo, cum Metochitam Logothetam citet, qui ſub Palæologis vixit, apparet, eum vix annis abhinc 300. Lexicon hoc compoſuiſſe.* Scribebat autem iſta Wolfius A. D. 1564. Sed Logotheta, quem Suidas diverſis in locis laudat, non eſt Metochita Logotheta, quem ineunte Sec. XIV. vixiſſe conſtat; ſed Symeon Metaphraſtes Logotheta, qui initio Seculi X. floruit: ut & ante nos obſervavit vir magni inter eruditos nominis Richardus Bentleius, in præclara Diſſertatione de Phalaridis Epiſtolis, pag. 23. Sententia igitur Wolfii hoc ſubducto tibicine ſponte corruit. Alii, inter quos eſt vir doctiſſimus Gulielmus Cave, Noſtrum vergente jam Seculo X. ſub Baſilio & Conſtantino fratribus vixiſſe cenſent: pro qua opinione facere videtur, quod Suidas in v. Ἄδαμ, ubi diverſas annorum Æras ſive Epochas recenſet, Chronologiam perducat uſque ad obitum Joannis Zimiſcæ, cui anno C. 975. modo dicti Baſilius & Conſtantinus fratres in imperio ſucceſſerunt. Huc accedit, quod Noſter in v. Κωνσταντινούπολις, annos a condita CPli computans, epocham eorum terminet in regno Baſilii & Conſtantini

Por-

Porphyrogennetorum, ut illo tempore, quo ea ſcribebat, adhuc imperantium. Hæc ſane ſpecioſa ſunt, & veram Suidæ ætatem indicare videntur. Sed ſi ex notis illis temporum, quæ hodie in Suidæ Lexico occurrunt, de ætate ejus judicandum eſt; recentiorem eum utique eſſe oportet: utpote, qui exeunte ſaltem Seculo XI. vel ineunte XII. ſub Alexio Comneno vixerit. Nam (quod a nemine adhuc obſervatum eſſe video) in v. Γηώεχας, v. Δέρτες, & v. Ἡγήτορες, loca quædam ex Mich. Pſello adducuntur, qui ſub Alexio Comneno floruit, vitamque uſque ad initium Seculi XII. produxit. Si igitur ipſe Suidas loca iſta Pſelli Lexico ſuo inſeruit, poſt Pſellum utique vixiſſe eum oportet: ſed ante Euſtathium, quippe qui primus in Commentario ad Homerum Noſtri meminit. Vixit autem Euſtathius exiguo poſt Pſellum intervallo; ſub finem nimirum Seculi duodecimi, & initium decimi tertii. Sed quod ad loca illa Pſelli adtinet; dubium non eſt, quin a recentioribus Lexico Suidæ addita ſint; idque de loco primo, qui adducitur in v. Γηώεχας, audacter affirmare auſim; quippe quem MSS. Pariſ. non agnoſcunt. Si igitur nec ex hac nota temporis ætas Suidæ colligi poteſt; quid tandem hac de re ſtatuendum ſit, quæret Lector. Equidem, nos ita cenſemus: incertum quidem eſſe, quo tempore verus Suidas, ſive primus Lexici hujus auctor vixerit; antiquiorem tamen procul dubio eſſe, quam vulgo credatur; cum perſuaſum nobis ſit, plurima loca, quæ recentiorem ætatem ſapiunt, ab aliis poſtea Lexico huic addita eſſe. Patet hoc vel ex MS. Pariſ. A. qui trium Codicum MStorum Suidæ, qui in Bibliotheca Regia Pariſienſi adſervantur, optimus eſt & vetuſtiſſimus. In eo enim multa loca, quæ in recentioribus MStis, omnibuſque Edit. hodiernis reperiuntur, vel omnino deſunt, vel recentiore interdum manu ad marginem ſcripta ſunt: veluti verſus Onirocritici, qui ex Aſtrampſycho vel Nicephoro in Lexicon hoc tranſlati ſunt; itemque loca ex Paulo Ægineta excerpta; & alia, de quibus in Notis noſtris Lectorem monemus.

Quamvis autem Suidam antiquiorem, quam vulgo creditur, ſtatuamus; non tamen cum Lil. Greg. Gyraldo eum adeo antiquum cenſemus, ut Strabo, quem ſub Auguſto floruiſſe conſtat, ejus meminiſſe potuerit. Exiſtimat nimirum modo laudatus vir doctiſſimus, Suidam noſtrum eundem eſſe cum Suida vetuſto Hiſtorico, cujus præter Strabonem, Scholiaſtes Apollonii Rhodii, & Stephanus Byzantius mentionem faciunt. Verba ejus Dialogo III. *de Hiſtoria Poetarum* hæc ſunt: *Quibus illud vere reſponderi poteſt, Suidam antiquum fuiſſe ſcriptorem, cujus imprimis a Strabone fit mentio, & ab iis, qui in Apollonium Rhodium commentaria ſcripſere, & a Stephano, & aliis. Is igitur Suidas inter alia* (*nam & Hiſtoriam ſcripſit,*) *commentaria, ut par eſt credere, non admodum magna condidit, quæ ab aliis poſtea multis locupletata & aucta, ad hanc, quam videmus, libri magnitudinem excrevere, primique Suidæ nomen obtinuere,* &c. Et paulo poſt: *Simul etiam abjiciendam puto, quam Grammatiſtæ quidam faciunt, duorum hujus nominis diſtinctionem, ut ſcilicet ille antiquior tantum ſit Hiſtoricus; hic recentior, Grammaticus.* His verbis duplex continetur ſententia; nimirum, Lexicon, quod Suidas primus compoſuerat, ab aliis poſtea locupletatum & auctum eſſe; & deinde, Suidam Hiſtoricum & Lexicographum eundem eſſe. Priorem ſententiam probamus; & nobiſcum plures alii. At poſterior ſuffragatoribus caret, & Suidas noſter communi eruditorum conſenſu a Suida Hiſtorico diverſus, eoque recentior merito ſtatuitur. Et hactenus de ætate Suidæ.

Quod ad Lexicon ipſum adtinet; id ex variis compilatum eſt auctoribus, quorum nomina partim Catalogus ille, qui ab ipſo Suida Lexico huic præfixus putatur; partim duo noſtri Indices poſteriores Lectori exhibent. Mirabitur autem forſan Lector, in Indice ultimo, ſive tertio, non comparere Scholiaſtam Pindari, Theocriti, & Apollonii; cum Reineſius *Var. Lect.* pag. 479. hæc de Suida habeat verba: *Suidas Harpocrationem, & Scholiaſtas veteres, maxime Ariſtophanis, Sophoclis, Thucydidis, Pindari, Theocriti, Apollonii, totos exhauſit, & in ſuum hoc armarium digeſſit.* Sed incautius ibi Vir Magnus locutus eſt. Tantum enim abeſt, ut Suidas tres Scholia-

ſtas

ſtas poſteriores totos exhauſerit, & Collectanea ſua inde locupletaverit, ut vix unum vel alterum locum ex illis excerpſerit.

Cæterum, ex Scholiaſtis veteribus nullum Suidas diligentius compilavit, quam Scholiaſten Ariſtophanis; quippe quem totum pene in Lexicon ſuum transfudit. Quæritur autem inter eruditos, utrum Suidas ab hodierno Scholiaſte Ariſtophanis, an vero Scholiaſtes a Suida ſua mutuatus ſit: ſive, an hodierna Scholia in Ariſtophanem ex veteri quodam codice ad nos propagata ſint; an vero a Muſuro, vel alio quodam, ex Suidæ Lexico conſarcinata? Nos ita cenſemus: Hodierna Scholia in Ariſtophanem maximam partem ex veteri quodam codice deſcripta ad nos perveniſſe, eademque eſſe, ex quibus ipſe Suidas ſua hauſit: non pauca tamen loca a recentioribus partim ex Suida, partim ex aliis Scriptoribus, illis infulta eſſe. Et ſane, quæ leguntur apud Scholiaſten illum ad *Equit.* pag. 323. Ἡ δὲ στλεγγὶς τ῀ ᾠ῀ς ἄλλο π, &c. itemque ad *Acharnenſ.* pag. 396. Σίκυον. Ἀπὸ εὐθείας ὁ σίκυος, &c. ex Suida in v. Στλεγγὶς, & v. Σίκυον inſerta eſſe, emunctioris naris Lectores facile mecum ſentient. Lexicographum enim illa potius ſapiunt, quam Scholiaſten. Eundem porro Scholiaſten interpolatum eſſe pag. 106. ad verba illa Comici in *Pluto*, Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι, &c. itemque pag. 486. ad verba illa in *Veſpis*, Εἶλη κατ' ὄρθρον, &c. patet non ſolum ex eo, quod illic citetur Euſtathius, qui Suida utique recentior eſt; ſed etiam ex eo, quod duo iſta loca in antiquiſſima Editione Aldina deſint. Idem dicendum eſt de alio loco, qui legitur in iiſdem Scholiis, pag. 15. ubi Phalaris laudatur. Nam nec illum vetus Editio Aldina agnoſcit. Sed hac de re eruditos jam ante monuit Vir in omni doctrinæ genere excellens Richardus Bentlejus, in Diſſert. de Phalaridis Epiſt. pag. 22. Notandum vero eſt, Suidam interdum plura habere, quam hodierna Scholia in Ariſtophanem: unde recte colligi poſſe videtur, Scholia illa non integra ad nos perveniſſe. Vide Noſtrum v. Ἀκαλήφη, v. Ἀκόρητος, v. Ἐγκεκορδυλημμένος, v. Μελλονικιᾶν, v. Ναξιεργὴς, v. Πυροῤῥαγὴς, v. Σιβυλλιᾶ, v. Στρεβλὸς, v. Τίτθαι, v. Τραγικώτερος, v. Ὑπερακοντίζεις, &c. Et hæc obiter de Scholiaſte Ariſtophanis.

Quod ad modum adtinet, quo Collectanea hæc digeſta ſunt; in eo non raro judicium & diligentiam Compilatoris deſideres. Nam primo, Noſter, dum loca ex variis Scriptoribus decerpta in Lexicon ſuum congeſſit, ſæpe vitioſis codicibus deceptus fuit: unde fit, ut voces adulterinas & corruptas pro veris & genuinis Lectori interdum obtrudat. Sic Ἀμάσης apud eum habes pro Ἀκμασής; Ἠείθμησεν pro Ἠρέμησεν; Πεπιασμόροις pro Μεμιασμόροις; Τάλεσιν pro Τέλεσιν; Ὕσιν pro Ὕσγιν; Κοιλιδιᾶν pro Κυλοιδιᾶν; Φρένας pro Δι' ἐρένας; Δείξαντες pro Διήξαντες; Ἀλίβυες pro Οἱ Λίβυες; Ἡμιμαλλόνες pro Αἱ μιμαλλόνες; Θεσμοτόκον pro Ἐσμοτόκον; Ἡβὸς pro Ὑβός; Ἀνάρπαστοι pro Ἀνοργίαστοι; Δάφατο pro Ὀλόφατο; Δωτὺς pro Ἐδητύς; Εὐχείμονος pro Λευχείμονος; Παιόλη pro Ἀπαιόλη; Παιόλημα pro Ἀπαιόλημα; Ὀζωτὰ pro Ὀξωτά; Ὑσπίπης pro Οἰσυπιηδός; Φόωνδα pro Ἀφόωνδα; Φυλοκεινεῖ pro Φιλοκεινεῖ; & alia. Interdum vero lectio Suidæ melior eſt ea, quam noſtri Codices hodie exhibent. Exempli gratia: apud Ariſtophanem *Theſmophor.* pag. 811. hodie legitur, — Τηνίοισι θ' Σκίροις: ubi codex Suidæ pro Τηνίοισι olim habuit Στηνίοισι; quam lectionem veram eſſe probamus in notis ad v. Στήνια. Conjectura enim Biſeti, qui Θησείοισι illic reponendum cenſebat, merito explodenda eſt. Apud eundem Comicum in *Theſmophor.* pag. 777. verſus hic legitur:

Τὰς συμφορὰς γ' ἀχὶ τοῖς τενάσμασι.

Vox ultima illic corrupta eſt: cujus loco Suidas in ſerie ſua recte haber, τεχνάσμασι. In fabula *Eccleſiazuſis* verſus hic occurrit:

Ἡ χρᾶις ἀνεπικῦρα ᾠ῀δὴ τ῀ν νεκρῶν.

Metrum manifeſte claudicat; quod ex Suida in v. Πλειόνων ſic in integrum reſtitues:

Ἡ χρᾶις ἀνεπικῦρα ᾠ῀δὴ τῶν πλειόνων.

Scholium enim locum genuinæ vocis apud Comicum hodie male occupavit. In fabula *Theſmophoriaz.* pag. 794. inter alia & hæc leguntur:

Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὖτ' εἴγμα σόν.

Magnus Scaliger, cum videret, verſui huic modulum non conſtare, eum ſic reſcribendum cenſebat,

Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὖτ' εἴγμα σόν.

Sed fruſtra. Ex Suida enim in v. Λέων, pro εἴγμα reponendum eſſe ἔκμαγμα in Notis ad illum locum probamus. Anthologiæ lib. III. cap. XIV. pag. 343. Epigramma in Proteſilaum legitur, cujus pars eſt Hexameter iſte:

Δένδρεα δυσμίμηϛα, ἃ ἦν ποτε τεῖχος ἰδῶσι.

Hic τὸ δυσμίμηϛα ſenſui manifeſto adverſatur: cujus loco Brodæus reponendum cenſebat δυσμήνιϛα; & Obſopœus, δυσμείλικϛα. Sed uterque a ſcopo aberravit. Ex Suida enim in v. Δυσμίσητος reponendum eſſe δυσμίσητα, in Notis ad locum illum monemus. Apud Joſephum lib. I. *de Bello Jud.* cap. XIII. pag. 739. inter alia & hæc leguntur: Καὶ πᾶσα οἰκία ὁπλιτῶν ἐνεπλήσθη. Vox ultima illic in mendo cubat: cujus loco ex Suida v. Νένακτο, reſcribendum eſſe νένακτο, ſenſus manifeſto ſuadet. Plura hujus generis exempla ſtudioſus Lector ex Notis noſtris colligere poterit. Nos enim hæc ſpeciminis loco tantum propoſuimus.

Porro, obſervandum eſt, Suidam res hominum cognominum perpetua ſerie interdum recitare, & ad unum caput referre ſolere: quo fit, ut, quæ ad diverſos pertinent, uni tribui videantur, & in hiſtoriis turbentur omnia, niſi narrationes diſtinguas, & diligenter animadvertas, ad quos quæque Eclogæ referendæ ſint. Exempla habes in v. Εὐμένης, v. Ἥρων, v. Σεβῆρος, & alibi.

Interdum vero (quod majus eſt peccatum) Grammaticus noſter res hominum prorſus diverſorum, & ne nomen quidem commune habentium, miſcet, Eclogaſque hiſtoricas ad alienum prorſus caput refert: cujus ἀβλεψίας pauca exempla in medium hic producam. In v. Μαξιμῖνος, ea, quæ leguntur ab initio uſque ad verba illa, Ὑπερβολὰς ὑποπλεύων, de Imperatore Maximino Thrace intelligenda ſunt. Quæ vero deinceps abſque ulla nota diſtinctionis ſubjiciuntur, ad Galerium Maximianum pertinent: ut patet ex Euſeb. *Hiſt. Eccleſ.* lib. III. cap. XIV. & XVI. In v. Ἀλυάττης, verba illa priora, Λυδῶν βασιλεὺς —— ἀδελφὴν ἤγαγεν, apud Nicol. Damaſcenum in Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 453. unde locus iſte depromptus eſt, de Sadyatte, patre Alyattis, dicuntur; quæ proinde Noſter male ad Alyattem refert. In v. Νίκων Grammaticus noſter ſupina negligentia ad Niconem refert, quæ apud Pauſaniam lib. VI. pag. 364. unde totus iſte locus excerptus eſt, de Theagene Thaſio narrantur. In v. Εὐνομιανὸς Suidas Eunomianum quendam a Belliſario e ſacro baptiſmi fonte ſuſceptum fuiſſe narrat. Locus ſcriptoris, qui ibi adducitur, ſumptus eſt ex Procopii *Hiſt. Arc.* cap. I. ſed ubi de Theodoſio quodam, Eunomianis parentibus nato, non autem homine aliquo, *Eunomianus* appellato, verba fiunt. Gothofredus in *Prolegom.* ad Philoſtorgium, pag. 2. ex loco hoc Suidæ Eunomianum aliquem ſibi confinxit, qui nullus exſtitit: ut in Notis noſtris ad v. Εὐνομιανὸς pluribus docemus. In v. Πῶρος, verba illa, Τοῦτον ἤγετο περὶ διαίτης ὁ Ἀπολλώνιος, &c. excerpta ſunt ex Philoſtrati lib. II. *de Vit. Apoll.* cap. XI. ſed quæ Suidas peſſime ad Porum refert, cum apud Philoſtratum de Phraorte Indorum Rege dicantur. Plura exempla brevitatis gratia adducere ſuperſedeo.

Eſt & alius Lexici hujus nævus, qui in eo conſiſtit, quod ſexcentis in locis exempla, quæ ex ſcriptoribus veteribus adducuntur, a capite articuli aliena ſint, nec quicquam faciant ad probandam ſignificationem vocis propoſitæ. Sed iſtius rei culpam non tam in Suidam confero, quam in eos, qui varia auctorum loca Lexico huic vel ipſi adſuerunt, vel ea, quæ ad marginem ſcripta erant, abſque judicio & delectu in textum receperunt. Multa enim eſſe apud Suidam loca, quæ ex margine in textum irrepſerint, & imperitiam librariorum manifeſto prodant, nemo niſi plane in Lexico hoc hoſpes negabit. Videat ſaltem Lector, quæ notavimus ad v. Ἀγροιώτης, v. Ἀναθεῖναι, v. Ἀειτογείτων, Κυδ. v. Εἴλλειν, v. Νάνος, v. Ὑπομαχᾶ.

Quamvis autem & alii ſint Lexici hujus nævi, partim ipſi Suidæ, partim librariis & recentioribus Compilatoribus tribuendi; eſt tamen liber longe utiliſſimus, & quem Theſaurum, omnigenæque eruditionis penu cum incomparabili Reineſio merito

rito appellaveris. Vel ſola hiſtoria Poetarum, Oratorum, Hiſtoricorum, &c. quæ in eo continetur, auro contra cara eſt, & qua ſine irreparabili damno Reſpubl. literaria carere non poſſit. Taceo tot & tam præclara fragmenta veterum ſcriptorum, hodie amiſſorum, quæ in Lexico hoc nobis conſervantur, & pretium ei non parvum conciliant.

Prodierunt autem hæc Collectanea Suidæ primo Mediolani, A. C. 1499. Græce tantum: in qua Editione nonnulla loca deſunt, quæ in reliquis Editt. reperiuntur. Eam ſecuta eſt Editio Veneta, ſive Aldina, A. 1514. & ea Græca tantum. Hæc nonnunquam a Mediolanenſi diſcrepat: unde ex alio codice MS. eam expreſſam eſſe apparet. Deinde Suidas editus eſt Baſileæ apud Frobenium, A. 1544. itidem Græce tantum. Hæc Editio haud fere ab Aldina diſcrepat, niſi ubi vel ſphalmata typographica habet, vel ab Editoribus Baſileenſibus interpolata eſt. Eodem anno Hieronymus Wolfius Suidam (omiſſis notis mere Grammaticis, & fragmentis brevioribus) Latine a ſe verſum abſque textu Græco Baſileæ edidit. Hæc verſio Suidæ, ab ipſo Wolfio recognita, poſtea recuſa eſt Baſileæ A. 1581. Mirum autem non eſt, Wolfio rem minus feliciter ſucceſſiſſe, cum nullis codicibus MStis inſtructus, textum Suidæ, ut tunc erat, corruptum in verſione ſua ſecutus ſit. Tandem Æmilius Portus, Franciſci filius, Græcæ Linguæ in Academia Heidelbergenſi quondam Profeſſor, Suidam cum nova verſione Latina, ſeu potius paraphraſi, & Notis, edidit Genevæ, A. 1619. Hæc Editio, quoniam omnium earum, quæ Noſtram præceſſerunt, noviſſima eſt; quodnam de ea noſtrum ſit judicium, paulo fuſius Lectori exponemus.

Dicimus igitur, Portum non eam, quam par erat, diligentiam in Editione ſua Suidæ adhibuiſſe, nec idoneo ſatis inſtructum apparatu operi iſti manum admoviſſe. Non ſolum enim cum nullis codicibus MStis Suidam contulit, (qua in re tamen contingere potuit, ut fortuna votis ejus non reſponderet) ſed ne omnes quidem Editiones, tunc exſtantes, inter ſe comparavit. Ex tribus enim, quæ tunc prodierant, Editionibus, Mediolanenſem (quæ omnium prima eſt, & nonnullis in locis emendatior reliquis) nunquam inſpexit: quæ cauſa eſt, quare non paucos errores typographicos Editionis Aldinæ, in Editionem Baſileenſem, quam κατὰ πόδας ſecutus eſt, poſtea transfuſos, imprudenter in textum receperit, eoſque, tanquam variantes codicum MStorum lectiones, magno molimine interdum emendare conetur. Adhæc, cum totum fere Suidæ Lexicon ex fragmentis variorum auctorum, quorum major pars hodie adhuc exſtat, compoſitum ſit; Portus exiguam plane in inveſtigandis auctoribus, ex quibus Suidas ſua ſumpſit, diligentiam adhibuit: unde mirum non eſt, ſexcentis in locis Lexici hujus, quæ non niſi ex auctoribus ſuis illuſtrari & emendari poſſunt, aquam ei hæſiſſe. Præterea, (quæ major eſt negligentia) ne ipſum quidem Suidam ſecum contulit; cum ſæpe contingat, ut eædem ῥήσεις bis, vel ter, apud eum occurrant; hic corruptæ forſan & mutilæ; alibi vero ſanæ & integræ: ut proinde Suidas ex ipſo Suida non raro emendari & illuſtrari poſſit. Hoc cum non obſervaverit Portus, (obſervare autem debuit) ſæpe fit, ut, quæ uno in loco recte interpretatus fuerat, alibi, vitioſam lectionem ſecutus, ſuique prorſus immemor, peſſime vertat, & a ſcopo longe aberret. Ne autem hæc in virum, cujus conatus ſaltem de re literaria bene merendi laudandus eſt, immerito a me dici quiſquam putet; allatis quibuſdam exemplis rem probare, & omnem calumniandi ſuſpicionem a me amovere conabor.

Dixi, Portum Editionem Mediolanenſem nunquam inſpexiſſe: quod ex ſequentibus manifeſtum fiet. In v. Ἄβαεις Editiones Aldina & Baſileenſis habent, χρῆσαι τὰς καλαμώδας Σκυθίας; quam lectionem Portus ſecutus eſt: cum in Editione Mediolanenſi rectius legatur, Σκυθικάς. In eadem voce, pro ἀφάνισαν, Mſti. & Ed. Med. recte exhibent ἠφάνισαν: ad quem locum Portus: Ἀφάνισαν] *Aldinus codex,* ἠφάνισαν. *Utrumque vitioſum. Scribendum enim* ἠφάνισαν, *ab* ἀφανίζω. Recte quidem mones Por-

te: ſed quid opus fuit manifeſta menda typographica Editionis Baſileenſis in textum recipere, & inutilibus obſervatiunculis Suidam onerare? In v. Ἄρουρα, priores Editt. (ſi Mediolanenſem excipias) habent, ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχειν; quod Portus vertit, *Rus pedes habere dicitur*; addita nota ſolita *N. L.* i. e. *Non liquet.* Si Editionem Mediolanenſem conſuluiſſet, non diu ei de emendatione hujus loci laborandum fuiſſet. In ea enim recte legitur, ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει ν': i. e. *Arura* (quæ eſt certa agri menſura, ita dicta) *pedes habet quinquaginta*: quam lectionem non ſolum confirmant Mſti, ſed etiam ipſe Suidas alio loco, nimirum in v. Στάδιον, ubi idem locus repetitur. In v. Γηγενεῖς, in omnibus Editionibus præcedentibus, ſi Mediolanenſem excipias, ante Φυσήμαλι deſideratur vox Γηγενεῖ; ſine qua loci illius ſenſus omnino eſt obſcurus & mutilus. Hæc ratio eſt, quare Portus falſo exiſtimaverit, verba illa, Φυσήμαλι· ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ, & quæ ſequuntur, non pertinere ad v. Γηγενεῖς, ſed alibi eſſe collocanda. Aliter certe ſenſiſſet, ſi inſpecta Editione Mediolanenſi locum hunc unius vocis adjectione ſuppleri & ſanari poſſe intellexiſſet: id quod etiam ex alio loco Suidæ in v. Σεισμὸς, ubi eadem ῥῆσις repetitur, diſcere poterat. Poſt v. Ἐπιβολᾶ in Editione Baſileenſi & Porti legitur, Ἐπιβολῶται, προσοικειῶται: ubi nemo non videt, vocem poſteriorem eſſe παρακεκομμένην, & nullo modo ἐκ παραλλήλου reſpondere poſſe voci Ἐπιβολῶται. Rectius igitur in Edit. Mediol. cui etiam ſuffragantur Mſti, ſic legitur: Ἐπιβολῶται. † Ἐπηγάγετο. προσῳκειώσατο. ἰδιοποιήσατο. Nuſquam hic comparet vox adulterina προσοικειῶται, quam certum eſt, ex voce προσῳκειώσατο eſſe corruptam, & e genuina ſede ſua, quæ eſt poſt Ἐπηγάγετο, motam, alienum locum in Editione Baſileenſi & Porti hodie occupare. In v. Εἰρύσατο, Editiones Aldina & Baſileenſis mendoſe exhibent ὑπεκύφθη; quam lectionem ſecutus eſt Portus: qui, ſi Editionem Mediolanenſem conſuluiſſet, in qua recte legitur Ἐπεκύφθη, vidiſſet utique, τὸ ὑπεκύφθη eſſe ſphalma typographicum, & proinde in Textum minime recipi debuiſſe. In v. Ὁμιλῶ, pag. 301. Edit. Genev. pro ἀφίκετο εἰς γάμον (quod Portus bona fide vertit, *Venit ad nuptias*) reponendum eſt, ἀφίκετο εἰς Σάμον, i. e. *Venit in Samum*; ut in Mſtis, & Editione Mediolanenſi recte legitur. Poſſem plura hujus generis exempla in medium adferre: ſed cum ex hiſce Lectori abunde patere arbitrer, Portum Edit. Mediolanenſem nunquam conſuluiſſe, ad alia pergo.

Dixi ſecundo, Portum exiguam diligentiam in inveſtigandis auctoribus, unde Suidas ſua ſumpſit, adhibuiſſe: quod omnibus editionem ejus inſpicientibus per ſe manifeſtum eſt. Si enim Ariſtophanem, ejuſque Scholiaſten, Anthologiam Epigrammatum editam, Sophoclem, ejuſque Scholiaſten, Herodotum, Thucydidem, & paucos alios excipias; de reliquis ſcriptoribus, ex quibus Lexicon hoc compilatum eſt, Portus ne ſomniavit quidem. Cæterum, quantam in hac Editione lucem Suidæ ex diligenti fragmentorum cum ipſis auctoribus, ex quibus ſumpta ſunt, collatione attulerimus, ex Notis noſtris Lectori patere poterit.

Dixi porro, Portum ne ipſum quidem Suidam ſecum contuliſſe; quod itidem exemplis quibuſdam in medium allatis probabo.

In v. Διεκωδώνισε priores Editt. habent, διεπείρασε καὶ ἐξεπάτησεν: quod Portus vertit, *Tentavit, exploravit, periculum fecit. Item, decepit.* Sed pro ἐξεπάτησε ſcribendum eſſe ἐξήτασε, non ſolum res ipſa docet, ſed etiam Suidas alio loco, nimirum in v. Κεκωδωνισμένον; ubi in omnibus Editionibus expreſſe legitur, καὶ διακωδωνίσας, τὸ ἐξετάσας.

In v. Θέμιν Portus fruſtra ſeſe torquet, dum non animadvertit, pro βέλετα, vel ut Editt. Mediol. & Aldina habent, βέλεται, reponendum eſſe Βέχεα, ut non ſolum in Mſtis, ſed etiam alibi apud Suidam in v. Βέχεα recte legitur. Locum Suidæ, ut in Editt. Baſil. & Genev. legitur, & verſionem Porti ſubjungam, ut Lector in rem præſentem quaſi deducatur. Θέμιν, (inquit Suidas) δικαιοσύνην. Βέλετα, πόλις ἐπὶ τῇ Ἠπείρῳ, ἀδέπτερως καὶ πληθυντικῶς λεγομένη· ὡς φησι Φιλόχορος ὀνομάσθαι ἀφὸ τοῦ τὸν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ, κτλ. τὸ Δευκαλίωνος κατακλυσμόν. Portus hæc ita vertit: Θέμιν, *Themin. Hoc nomen juſtitiam ſignificare vult,* [*i. e. ſignificat. Unde compoſitum* Θεμίσ-

κυρα,

κυρα, *Themiſcyra. Hæc autem*] *urbs eſt Epiri, quæ per neutrum genus & pluraliter effertur: quam Philochorus ait ſic appellatam, quod Themis vecta bove illuc iverit, tempore diluvii Deucalionis.* Nugas agit Portus, dum Lectori perſuadere conatur, Suidam hic de Themiſcyra urbe loqui: quod eſt ab ejus mente alieniſſimum. Neque ſaniora ſunt, quæ in notis affert; in quibus locum hunc ſic emendare & ſupplere conatur: Θέμιν. δικαιοσύνην.] *Hæc ita fortaſſe legenda:* Θέμιν, δικαιοσύνην βέλεται σημαίνειν, ὅθεν Θεμίσκυρα. πόλις δ' ἐστὶ τῆς Ἠπείρου. *Conſule Geographos in* Θεμίσκυρα. *Sed* Βέλετα *urbem apud nullos reperio.* Omnia hæc ſunt prorſus ἀπροσδιόνυσα, neque veram iſtius loci emendationem vel per ſomnium Portus vidit. Quam facile autem has tenebras diſcutere potuiſſet, ſi conſuluiſſet Suidam in v. Βέχετα, ubi recte ſic legitur: Βέχετα, πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, ὑδατίρεως, ἡ πολλαχῶς (lege πληθυντικῶς, ut in v. Θέμιν) λεγομένη· ἣν φησι Φιλόχορος ὠνομάσθαι, ἀφ' ὃ τὸ τιὼ Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ, &c. Quam clara hic omnia? Dicit Suidas, Bucheta eſſe urbem Epiri, ſic dictam, quod Themis ἐπὶ βοὸς ὀχουμένη, *bove vecta*, illuc veniſſet: quam etymologiam voci Θεμίσκυρα minime convenire, nemo eſt adeo hebes, quin facile intelligat.

Poſt v. Ταγήν. ὄν. ὀρν. in prioribus Editt. mendoſe legitur, Ταγὶὼ ὁ κνισοθήρας. ὁ Ἰόνιος ἰὼ. Ad quem locum Portus: *Tagen.* ὁ κνισοθήρας. *Cniſſotheras. q. d. nidoris venator. Junius menſis. Legendum videtur* ὁ Ἰόνιος μήν. *Sed N. L.* Apage nugas iſtas. Ex ipſo Suida in v. Φαγεῖν ζῶν conſtat, legendum eſſe, ταγηνοκνισοθήρας; quæ eſt vox comica, eleganter ſignificans lurconem, vel paraſitum, (proprie eum, qui ſartaginis nidorem captat) qualis erat Junius iſte; quem Portus ridicule in Junium menſem transformat. Eadem vox in v. Ἰόνιος, ſed alio modo ante depravata erat. Ibi enim in Editt. prioribus legitur, ταγηνορνιθοθήρας; in MSS. vero, ταγηνοκνιγοθήρας: unde, unius literæ mutatione facta, veram lectionem ταγηνοκνισοθήρας facile erueris.

In v. Τῷ νῦν λόγῳ, pulchra ſententia Polybii (cujus nomen ibi quidem a Suida reticetur, ſed alio loco, quem mox indicabo, laudatur) peſſime corrupta, & mendo non leviter obſcurata eſt. Quid enim ſibi volunt verba iſta, ἠτύχησεν ὡς κεκληρονόμηκε τοιαύτῃ φήμῃ? Portus ea ſic interpretatus eſt, *Infelix fuit, poſtquam talem famam jure hæreditario conſecutus eſt.* Quam longe a ſcopo & mente Polybii? Ex MStis, & ipſo Suida in v. Τύχη patet, legendum eſſe, ἡ τύχη κενῶς κεκληρονόμηκε τοιαύτῃ φήμῃ: quorum verborum ſenſus eſt, inane eſſe fortunæ nomen, & omnia, quæ vulgus ei tribuat, divinæ providentiæ re vera adſcribenda eſſe.

In v. Καεῖνος hodie legitur, Γενόμενος ἐν ἐξουσίᾳ ἡ βελτίστου κύριος ἀνέδραμε τηλικοῦτον κακὸν ἐς τυραννίδα· ὥστε ἡ τέχνημα τοῖς ἔργοις μακρῷ παρῆλθε, &c. quem locum non ſolum omnes Editt. ſed ipſi etiam MSti ſic mutilatum exhibent: cujus proinde ſupplendi ſpes nulla eſſet (præſertim cum Eunapii hiſtoria, unde locum illum depromptum eſſe ex v. Μακρῷ apparet, non amplius exſtet) niſi Suidas ipſe hic ſibi opem ferret. Ex eo enim in v. Μακρῷ conſtat, locum hunc ſic ſupplendum eſſe: Ἀνέδραμε τηλικοῦτον κακὸν ἐς τυραννίδα, ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τιὼ παγωδημίῳ τυραννίδι. ὥστε ἡ τέχνημα, &c. Quorum verborum ſenſus eſt: Carinum tam malum & ſævum fuiſſe principem, ut veterum tyrannorum ſævitia, cum ejus tyrannide collata, aurum quaſi videretur. Elegans proverbium, & frequens apud Græcos ſcriptores: quo etiam idem Eunapius in Excerptis Legationum, ab Hœſchelio editis, pag. 13. uſus eſt. Ibi enim de Thracia agens, eam a Scythis tam fœde devaſtatam eſſe ait, ὥστε χρυσὸν ἀπεδείχθηναι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη ὑπὸ Μυσῶν παροιμιώδη λείαν: i. e. *Ut vetus illa Myſorum prædatio, proverbio celebrata, cum hac Thraciæ vaſtatione collata, aurum eſſe videretur.* Sic enim locus hic reddendus eſt; quem Cantoclarus ita vertit, ut ſenſum ejus minime intellexiſſe appareat.

In v. Λευκὴ ἡμέρα refertur mos Scytharum, calculum album vel nigrum, prout rem ex animi ſententia, vel ſecus, geſſiſſent, antequam quieti ſe darent, in pharetram condendi, ut poſt illorum mortem ex numero calculorum de proſpera vel adverſa fortuna, qua in vita uſi fuiſſent, judicari poſſet. Sed in prioribus Editt. ante μέλλοιεν deſideratur vox Σκύθαι, quæ totius ſententiæ cardo eſt. Eam proinde loco il-

li reſtituendam eſſe, etiamſi codices Mſti. non docerent, clare tamen oſtenderet Suidas in v. Τῶν εἰς τὸν Φαρέτρων; ubi de eodem Scytharum more agens, expreſſe inquit, Φασὶ τὸν Σκύθας μέλλοντας καθεύδειν, &c.

In v. Ἐχέμυθος Suidas inquit: Εἰς τε συναύξησιν ἀρετῆς, καὶ κακίας μείωσιν ὅλην ἐξεκέχυτο τὴν ψυχήν. Id eſt, *Omne ſuum ſtudium ad augendam virtutem & imminuenda vitia conferebat.* Sed pro κακίας μείωσιν in prioribus Editt. ridicule legitur, κωμῳδίας μείωσιν: quod Portus, fidus interpres, *comœdiæ imminutionem* vertit. Sana, quam dixi, lectio apud Suidam alibi tribus diverſis in locis occurrit, nimirum in v. Ἰδιώτης, v. Μεῖον, & v. Ὅλην ἐξεκέχυτο: quod tamen a Porto obſervatum non fuerat.

In v. Ἡγεῖτο, pro ἐσιτοποιεῖτο legendum eſt σῖτον ἠγεῖτο; ut in v. Βιτέλλιος, ubi idem locus exſtat. Portus, cum hoc non obſervaret, exiſtimabat loco iſti aliquid deeſſe; qua de re Lectorem hiſce verbis monere voluit. *N. L. Deſideratur enim verbum* ἠγεῖτο, *cujus cauſa hæc videntur allata.* Sed nihil deerit, ſi, ut diximus, ſcribatur, σῖτον ἠγεῖτο. Non me quidem latet, in Excerptis Joannis Antiocheni, ab Henr. Valeſio editis, unde locus iſte depromptus eſt, legi ἐσιτοποιεῖτο: ſed utra lectio præſtet, nunc non diſputo. Illud ſaltem conſtat, ex mente Suidæ, qui ῥῆσιν iſtam ſub voce Ἡγεῖτο collocavit, legendum eſſe, σῖτον ἠγεῖτο.

Ex hiſce paucis (ſunt autem alia ejus generis quamplurima) manifeſtum eſt, operæ pretium facturum fuiſſe Portum, ſi ῥήσεις eaſdem, quæ apud Suidam diverſis in locis repetuntur, diligentius inter ſe contuliſſet.

Quæ autem hactenus dicta ſunt, oſtendunt, Portum non eam, quam par erat, diligentiam in adornanda Suidæ editione adhibuiſſe. Sunt autem alia, haud ſane leviora, nec pauciora, in quibus eruditionem quoque & judicium ejus merito deſideres. Hoc ut Lectori manifeſtum fiat, pauca loca ex multis, in quibus nec accurati interpretis, nec acuti Critici partes implevit, in medium adducam.

In v. Λυκόφρων Suidas ait, διασκευὴ δ' ἐκ τούτων ἐστὶν ὁ Ναύπλιος: quorum verborum ſenſus eſt, fabulam *Nauplius*, cum recto talo prius non ſtetiſſet, a Lycophrone ad incudem revocatam, & denuo in Scena exhibitam fuiſſe. Διασκευὰς enim, ſive διεσκευασμένα δράματα, appellatas fuiſſe fabulas, a Poetis nova lima perpolitas, & poſtea in Scena repetitas, accurate oſtendit Magnus Caſaubonus ad Athen. lib. III. cap. XXVI. quem lector conſulat. Hinc ergo apparet, quam parum intellexerit Portus ſenſum verborum illorum, quæ ſic Latine reddidit: *Ex his vero diaſceve, ſive hiſtorica narratio, eſt Nauplius.*

In v. Ἐωθὸς Suidas ait: Ἐωθός. χωρὶς τοῦ ι. Ἄρχιππος. καὶ Ἀραρώς, ἔωθας. καὶ Θουκυδίδης, ἐώθεσαν. Quem locum Portus ſic vertit: Ἐωθός. *Sine ι. Solitum, conſuetum. Archippus. Et aptatus conſueviſti.* Male omnino. Vox enim Ἀραρὼς hic non ſignificat *aptatus*, ſed eſt nomen proprium poetæ, apud quem Suidas dicit τὸ ἔωθας abſque ι legi, pro εἴωθας; uti τὸ ἐωθὸς, apud Archippum, pro εἰωθός; & apud Thucydidem ἐώθεσαν, pro εἰώθεσαν, reperiatur. De poeta autem Araro Suidas non ſolum ſuo loco agit, ſed etiam fabulam ejuſdem Τυμέναος laudat in v. Ἀναθεῖναι; cui loco imperitus aliquis homo, quem itidem fugiebat, τὸ Ἀραρὼς ibi nomen proprium viri eſſe, notam hanc omnino ἀπροσδιόνυσον addidit: Ὅπ ἀραρὼς ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ἁρεπίντως· ἀραρὼς δὲ, ἁρμόσας. Cæterum, errorem priori ſimilem Portus commiſit in v. Γηώρας, ubi τὸ ψελλῷ vertit, *balbi, vel blæſi*; cum ibi ſit nomen proprium viri, & Michaëlem Pſellum deſignet.

In v. Νοθεύει, Portus verba hæc Suidæ, ἐν τῇ τοῦ μακαρίτου Λογοθέτου Μεταφράσει, reddit, *In interpretatione beati Hiſtorici.* At quis non videt, in verſione retinendum fuiſſe nomen *Logothetæ*, cum manifeſtum ſit, citari illic Μετάφρασιν certi alicujus ſcriptoris, ab officio, quo functus fuerat, *Logothetes* dicti. Eundem errorem erravit Portus in v. Ἄβαξι, v. Ἀλκαῖα, v. Ἀναίμενες, v. Καταπέλτης, v. Ὑπαγρεύσαι: in quibus omnibus locis τὸ Λογοθέτης, *Hiſtoricus*, vel *Hiſtoriæ Scriptor*, interpretatur. In ſola voce Ἐξαπάτη cautior fuiſſe videtur, ubi nomen *Logothetæ* in verſione retinuit. Sed hoc non tam certa ratione, quam caſu potius ab eo factum fuiſſe crediderim.

In v.

In v. Αὐτόλυκος priores Editt. Suidæ habent, ἐν τοῖς Χαρωνικοῖς: quem locum Portus de locis Charonicis, ſive ſpeluncis peſtiferis intelligendum cenſebat. Sed non animadvertit, reſcribendum ibi eſſe, ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς, i. e. *tempore belli Chæronenſis*: quæ mutatio levis quidem eſt, ſed immanem in ſenſu differentiam parit.

In v. Σοφοκλῆς, Σοφ. Suidas inquit, Καὶ αὐτὸς ἦρξε τῷ δράματα πρὸς δράματα ἀγωνίζεσθαι· ἀλλὰ μὴ τριλογίαν. Quæ verba Portus ſic vertit: *Primus etiam ipſe Tragicas inter ſe fabularum contentiones inſtituit: ſed non delectum militum.* Quæ ἀβλεψία! Adeo nimirum obeſæ naris Criticus fuit Portus, ut non animadverteret, pro τριλογίαν legendum eſſe τετραλογίαν, & Suidam hic loqui de notiſſimo more Tragicorum apud Græcos, qui τετραλογία, ſive quaternis fabulis in ſcena certare ſolebant. Ab iſto ergo more ante recepto Sophoclem Tragicum primum receſſiſſe, & non quaternis ſed ſingulis fabulis certaſſe, Suidas hoc loco obſervat.

In v. Τίς τῇδε Suidas ex Scholiaſte Ariſtophanis refert, eos, qui olim Diis libaturi eſſent, ad adſtantes dixiſſe, *Quis adeſt?* Eos deinde linguis faventes reſpondiſſe, *Multi & boni.* Suidæ verba hæc ſunt: Εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον, πολλοὶ καὶ ἀγαθοί: quæ Portus ſic vertit: *Deinde, qui aderant, ſeſe laudantes, dicebant, multique bonique.* En peritum interpretem, qui τὸ εὐφημιζόμενοι interpretatur, *ſeſe laudantes*; cum vertendum eſſe, *linguis faventes*, vel, *bona verba dicentes*, vix tirones ignorent. Notiſſimum enim eſt, veteres exiſtimaſſe, religionem violari, ſi, quo tempore ſacra peragebantur, verba male ominata proferrentur: unde eos, qui aderant, vel tacere omnino; vel, ſi loqui quicquam vellent, bona verba (ut ajebant) dicere oportebat. Utrumque apud Latinos continetur ſignificatione phraſis *linguis favere*; cui apud Græcos τὸ εὐφημεῖν, vel εὐφημίζεσθαι reſpondet.

Alibi Portus vocem εὐφημία non minori errore *beneficentia* interpretatur. Suidæ verba in v. Εὐφημία hæc ſunt: Εὐφημίας χάριν προσλαμβάνει τὸν Λακεδαίμονα τὸ θεῖον, ἢ πάντων Ἀθηναίων βωμοὺς σύμπαντας καὶ νεώς, &c. Portus hunc locum ſic Latine vertit: *Beneficentiam enim Laconicam Deus pluris facit, quam univerſas Athenienſium aras & templa.* Scopum non ferit interpres. Ex iis enim, quæ de voce εὐφημεῖν & εὐφημίζεσθαι paulo ante diximus, liquet, τὸ εὐφημία proprie *faventiam*, ut Accii verbo utar, ſive, ſilentium religioſum, vel bona verba, ſignificare. Senſus ergo illius loci eſt, Deo magis placere Lacedæmoniorum pietatem, & animum religioſum, cujus index & argumentum ſit ipſorum εὐφημία, quam univerſas Athenienſium aras & templa.

Plura de Editione Porti, ejuſque nævis, non addam; cum hæc ſufficere putem. Venio tandem ad Noſtram; in qua quid a Nobis præſtitum ſit, paucis Lectorem docebimus. Primo, Textum Græcum cum tribus codicibus Mſtis Bibliothecæ Regiæ Pariſienſis contulimus; quorum unus (quem in Notis noſtris Mſtum A. appellare ſolemus) optimus eſt, & quingentorum ſaltem annorum vetuſtatem habet. Hujus præcipue Codicis ope ingentem mendorum numerum ex Suida ſuſtulimus, & non paucas lacunas in eodem ſupplevimus; ut ex Notis noſtris Lectori patere poterit. Alter eſt MS. B. cum priore nec vetuſtate nec bonitate comparandus: unde pauciores emendationes nobis ſuggeſſit. Tertius eſt MS. C. ſecundo deterior: qui proinde admodum exiguo nobis uſui fuit. Præterea uſi ſumus variantibus lectionibus Mſti Vaticani, quas Illuſtriſſ. Pearſonius, Magnus ille Epiſcopus Ceſtrienſis, ad marginem Suidæ ſui annotaverat. Sunt eæ pauciores quidem, ſed interdum bonæ, & quæ plerumque auctoritate Mſti Pariſ. A. confirmantur. Adhæc, ſpecimina quædam variantium lectionum opera amicorum nacti ſumus ex codice MS. Colbertino, (qui eſt in Bibliotheca Colbertina Lutetiæ Pariſiorum) ex codice Voſſiano, qui nunc eſt Lugduni Batavorum, & Antwerpiano Jeſuitarum. Sed omnibus iſtis codicibus præſtat ante dictus MS. Pariſ. A. quo meliorem vix in Europa noſtra exſtare puto.

Porro, verſionem Latinam Porti infinitis in locis emendavimus, reſecta ubique inutili, qua luxuriabat, paraphraſi. Ultimam tamen limam, propter temporis anguſtiam,

guſtiam, ei adhibere non potuimus. Unde, ſi quos forte errores vel reliquimus, vel ipſi commiſimus, eos æquus Lector nobis facile condonabit; reputans, quam difficile ſit & lubricum, moliri verſionem fragmentorum, quorum ſenſus obſcurus plerumque eſt & mutilus.

In Notis noſtris brevitati, quantum fieri potuit, ſtuduimus, idque operam præcipue dedimus, ut Suidam partim ex Mſtis; partim ex Scriptoribus, ex quibus Fragmenta ſumpta ſunt; & partim ex ingenio emendaremus. Tranſtulimus autem in Notas noſtras ea, quæ Illuſtriſſ. Pearſonius, magnum illud Orbis literati decus, ad marginem Suidæ ſui, qui hic Cantabrigiæ in Bibliotheca Collegii Trinitatis adſervatur, annotaverat: addito ubique ejus nomine. Perlegerat Vir ille Magnus Suidam magna cum cura, eumque cum variis auctoribus diligenter contulerat: unde obſervationes ejus magno nobis uſui fuerunt.

Ex Notis Æmilii Porti ea excerpſimus, quæ ad rem facere, & alicujus momenti nobis eſſe videbantur. Sunt enim annotationes ejus leviores plerumque, & tironibus tantum aptæ; quibus proinde Suidam onerare noluimus.

Habes inſtituti noſtri rationem, benevole Lector. Illud, antequam Præfationem hanc finiam, paucis addam: Me per quadriennium, & eo amplius, in celeberrima hac Academia Cantabrigienſi vixiſſe; in qua omnium ea fuit erga me humanitas & comitas, ut nuſquam majorem me expertum eſſe fatear.

Ingratus ſane eſſem, niſi id publice omnibus teſtatum facerem, & ſimul profiterer, in magna me felicitatis parte ponere, tot viris, eruditione, pietate, & virtute ignibus hic in Anglia innotuiſſe. Faxit Deus O. M. ut virtus & eruditio tum hic, tum alibi magis magiſque creſcant; præſertim hoc tempore, quo ob licentiam ſeculi in deterius ruentis, religio & pietas, ne labefactentur, validis columinibus & illuſtribus morum exemplis indigent.

TO

ΤΟ ΜΕΝ ΠΑΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ
ΣΟΥΙΔΑ· ΟΙ ΔΕ ΣΥΝΤΑΞΑΜΕΝΟΙ
τοῦτο ἄνδρες σοφοί·

Ἔ Ὑδημ(ος) Ῥήτωρ, περὶ λέξεων, κτ' στοιχεῖον.
Ἑλλάδι(ος), ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, ὁμοίως.
Εὐγένι(ος), Αὐγουστοπόλεως, ὁ ἐν Φρυγίᾳ, παμμιγῆ λέξιν κτ' στοιχεῖον.
Ζώσιμ(ος) Γαζαῖ(ος), λέξεις ῥητορικὰς, κτ' στοιχεῖον.
Καικίλι(ος) Σικελιώτης, ἐκλογὴν λέξεων κτ' στοιχεῖον.
Λογγῖν(ος) ὁ Κάσσι(ος), λέξεις κατὰ στοιχεῖον.
Λύπερκ(ος) Βηρύπι(ος), Ἀττικὰς λέξεις.
Ἰουστῖν(ος) Ἰούλι(ος), σοφιστὴς, ἐπιτομὴν τῶν Παμφίλου γλωσσῶν, βιβλίων ἐννενήκοντα ἑνός.
Πάκατ(ος), περὶ συνηθείας Ἀττικῆς κατὰ στοιχεῖον.
Πάμφιλ(ος), λειμῶνα λέξεων ποικίλων, περιέχοντα βιβλίων ἐννενήκοντα πέντε. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ε στοιχείου ἕως τοῦ ω. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ α, μέχρι τοῦ δ, Ζωπυρίων ἐπεποίηκεν.
Πωλίων Ἀλεξανδρεὺς, Ἀττικῶν λέξεων συναγωγὴν κτ' στοιχεῖον.

PRÆSENS LIBER EST SUIDÆ:
QUI VERO IPSUM COMPOSUERUNT,
Viri docti hi fuerunt:

EUdemus Rhetor, de Vocabulis, ordine Alphabetico.
Helladius, Theodoſii Junioris tempore, ſimiliter.
Eugenius, Auguſtopoli urbe Phrygiæ oriundus, Miſcellaneam dictionem, ordine alphabetico.
Zoſimus Gazæus, Voces Rhetoricas, ordine alphabetico.
Cæcilius Sicilienſis, Vocabulorum delectum, ordine alphabetico.
Longinus Caſſius, Vocabula ordine alphabetico.
Lupercus Berytius, Voces Atticas.
Juſtinus Julius Sophiſta, Pamphili Gloſſarum compendium, libris xci.
Pacatus, de conſuetudine Attica, ordine alphabetico.
Pamphilus, Pratum dictionum, libris xcv. conſtans. Eſt autem ab ε elemento uſque ad ω. Nam reliqua ab initio literæ α uſque ad δ, Zopyrio fecit.
Pollio Alexandrinus, Collectionem vocum Atticarum, ordine alphabetico.

---

* *In Præfatione ad Lectorem, ubi de prioribus Editionibus Suidæ ago, dixi, Hieronymum Wolfium verſionem ſuam Latinam Suidæ primum publicaſſe Anno* 1545. *cum id ab eo factum fuerit Anno* 1564. *ut diſcimus ex Præfatione ipſius Wolphii, Editioni ultimæ præfixa.*

Ο ΧΑΛΚΟΤΥΠΟΣ ΤΟΙΣ ἀναλεξομβροις ὑπερέπεεν.

TYPOGRAPHUS Lectoribus S.

ΕΠΕΙΔΗ ἐπὶ τουτοῖ τῷ Σουίδᾳ οὐχ ἡ αὐτὴ τάξις θεωρεῖται τῶν γραμμάτων, ἥπις καὶ ἐπὶ τῆς ἀλφαβήτου, ἀλλ' ἄλλη τις καὶ διάφορος· δοκεῖ μοι ὠφέλιμόν τι ποιήσειν τοὺς φιλολόγους, εἰ νῦν ὑποθήσομαι, τίνα τρόπον ἑκάστα ἑπόμενα ἀλλήλοις τά τε γράμματα, καὶ αἱ δίφθογγοι. καὶ πρῶτον μὲν τὰ τῆς ἀλφαβήτου ὁμοῦ ἅπαντα, ὡς ἕπεται ἀλλήλοις ἐφεξῆς· ἔπειτα δὲ, ἰδίᾳ ἕκαστα τῶν εἰρημένων, ὧδε.

QUONIAM in hoc Suida non idem literarum ordo ſpectatur, qui & in Alphabeto communi cernitur; ſed alius quidam, & diverſus: exiſtimo me literarum ſtudioſis rem utilem gratamque facturum, ſi nunc moneam, quonam modo hic literæ ſingulæ & diphthongi aliæ alias ſequantur. Ac primum quidem, quomodo omnes alphabeti literæ ſimul omnes ordine aliæ alias ſequantur; deinde vero, quomodo ſeparatim ſingulæ dictæ literæ collocentur: ſic, ut ſequitur.

Α. β. γ. δ. αι. ε. ζ. η. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

A. β. γ. δ. &c. ut in Græco textu ſcribitur.

Τὸ α μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἐφεξῆς ὧδε. α. β. γ. δ. ε. ζ. ει. η. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. οι. υ. φ. χ. ψ.

A. ſolum, & cum aliis literis deinceps ita poſitum, ut ſequitur, α. β. γ. &c. ut in Græco textu.

Τὸ β μετὰ τῶν α. δ. αι. ε. ει. η. ι. λ. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

B. cum α. δ. αι. &c.

Τὸ γ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. θυ. ει. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. υ.

Γ. cum α. αυ. αι. &c.

Τὸ δ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. θυ. ει. η. ι. μ. ν. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Δ. cum α. αυ. αι. &c.

Ἡ αι μετὰ τῶν α. β. γ. δ. αι. ε. ζ. ει. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

Αι. diphthongus cum α. β. γ. &c.

Τὸ ε μετὰ τῶν α. αυ. β. δ. γ. ε. ζ. ει. η. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. οι. θυ. φ. χ. ψ.

E. cum α. αυ. &c.

Τὸ ζ μετὰ τῶν α. ε. θυ. ει. η. ι. ο. ω. υ.

Z. cum α. ε. &c.

Ἡ ει μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. η. θ. κ. λ. μ. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. φ. χ.

Ει. cum α. β. γ. &c.

Τὸ η μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ει. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. οι. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

H. cum α. β. γ. &c.

Τὸ ι μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ζ. ει. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ου. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

I. cum α. β. γ. &c.

Τὸ θ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. θυ. ει. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Θ. cum α. αυ. αι. &c.

Τὸ κ μετὰ τῶν α. αι. ε. ει. η. ι. λ. ν. ο. ω. ρ. τ. οι. υ.

K. cum α. αι. ε. &c.

Τὸ λ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. θυ. ει. η. ι. ο. ου. ω. οι. υ.

Λ. cum α. αυ. αι. &c.

Τὸ μ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ει. η. ι. ν. ο. ω. οι. ι. υ.

M. cum α. αυ. αι. &c.

Τὸ ν μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. θυ. ει. η. ι. ο. ου. ω. οι. υ.

N. cum α. αυ. αι. &c.

Τὸ ξ μετὰ τῶν α. αι. ε. ει. η. ι. ο. ου. υ.

Ξ. cum α. αι. ε. &c.

Τὸ ο μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ζ. θ. οι. κ. λ. μ. ν. ξ. ι. σὺν διφθόγγῳ. π. ρ. σ. τ. υ. σὺν διφθόγγῳ. φ. χ. ψ.

O. cum α. β. &c.

Τὸ ω μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Ω. cum α. β. γ. &c.

Τὸ π μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ει. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ωϋ. ρ. τ. οι. υ.

Π. cum α. αυ. αι. &c.

Τὸ ρ μετὰ τῶν α. αι. ε. ει. η. ι. ο. ου. ω. οι. υ.

P. cum α. αι. ε. &c.

Τὸ σ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. θυ. ει. η. ι. θ. κ. μ. ο. ϑ. ω. π. τ. υ. φ. χ.

Σ. cum α. αυ. αι. &c.

Τὸ τ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. θυ. ει. η. ι. λ. μ. ο. ϑ. ω. ρ. οι. υ.

T. cum α. αυ. αι. &c.

Τὸ υ μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ει. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ο. ω. π. ρ. σ. οι. φ. ψ.

Υ. cum α. β. γ. &c.

Τὸ φ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. θυ. ει. η. ι. θ. λ. ο. ϑ. ω. ρ. οι. υ.

Φ. cum α. αυ. αι. &c.

Τὸ χ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. θυ. ει. η. ι. θ. λ. ν. ο, ου. ω. ρ. οι. υ.

X. cum α. αυ. αι. &c.

Τὸ ψ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. θυ. ει. η. ι. ου. ω. οι. υ.

Ψ. cum α. αυ. αι. &c.

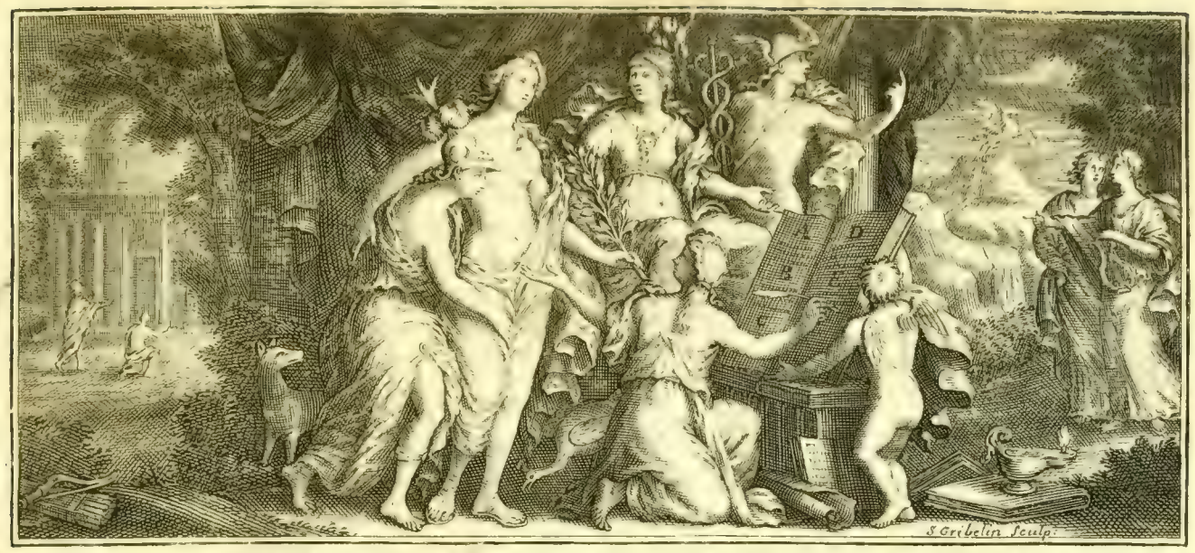

Σ Ο Υ Ι Δ Α Σ.

Α Α

2 Ἅ παρ' Αἰσχυλῷ, ἐπίρρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ θαυμαστικοῦ. Ἄ ἀ, τίω δᾶδα μή μοι προσφέρε. Τὸ ἀ ἀ, καθ' διαίρεσιν ἀναγνωστέον, ἢ καθ' ἕνωσιν. ἀλλὰ καὶ φιλωτέον ἀμφότερα. Εἰ γὰρ ἓν μέρος λόγου ἦν, καὶ κατὰ συναλοιφὴν ἀνεγινώσκετο, οὐ χρείαν εἶχε τοῦ δύο τόνων, ἤτοι τοῦ δύο ὀξειῶν. Καὶ τοῦτο μὲν ἐκπλήξεως ὄν, ψιλοῦται. Τὸ δὲ ᾶ ᾶ, θαυμαστικὸν, δασύνεται, ὡς ὁ Ἐπιγράμματί φησιν Ἀγαθίας· 3 Ἅ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο. 4 Πεισπαθὲς δὲ καὶ ψιλῶς δηλοῖ εἰδέναι. Καλλίμαχος· 5 Ἅ πάντως ἵνα γῆρας. Καὶ τὸ ὦ. Ὅμηρος· 6 Ἅ δειλή πε κακῶν. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ πολὺ, καὶ μέγα παρ' Ἀρχιλόχῳ· 7 Ἅ δέκα ταύρους. Βραχέως δὲ καὶ δασέως τὸ ἄπνα. ὡς παρ' Ἱπποκράτει. Παρὰ δὲ Δημοκρίτῳ, ἴδια. Παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἑαυ-

Α Α

Ἅ Apud Ariſtophanem eſt adverbium terrentis, atque dehortantis. Ἄ ἀ, *facem ne mihi admove*. Hoc ἀ, ἀ, diviſim, non conjunctim legendum eſt. Quinetiam utrumque tenui ſpiritu notandum. Si enim una eſſet orationis pars, & conjunctim legeretur, non indigeret duobus tonis, ſive duobus acutis. Atque hoc quidem ἀ, ἀ, cum eſt terrentis, tenui ſpiritu notatur. At ᾶ, ᾶ, quod eſt admirantis adverbium, denſo ſpiritu notatur, ut in Epigrammate dicit Agathias: *Ha, valde audax cera finxit*. Circumflexum vero, & tenui ſpiritu notatum ᾶ, ſignificat *utinam*. Callimachus; Ἅ (*utinam*) πάντως ἵνα γῆρας. Significat etiam *O*. Homerus: *O miſeram te malorum cauſa*. Significat etiam *multum*, & *magnum* apud Archilochum: *Decem magnos tauros*. Correptum vero, & aſpero ſpiritu notatum ſignificat ἄπνα, *quæcunque*, ut apud Hippocratem. Apud Democritum vero ſignificat, ἴδια, *pro-*

N O T Æ.

1 ΣΟΥΙΔΑΣ] Lexici hujus compilatorem ab aliis *Suidam*, ab aliis vero *Sudam* vocari conſtat. *Suidas* vocatur ab Euſtathio, Homeri interprete, qui in ampliſſimo ad Poetam iſtum commentario decies eum laudat: quo nomine etiam in omnibus editionibus vulgatis, & in plerorumque recentiorum ſcriptis (ſunt enim, quibus *Suda* nomen placeat, ut Cœlio Rhodigino, Florenti Chriſtiano, Cujacio, & nonnullis aliis) eundem appellari videas. Tres Codices MSS. Bibliothecæ Reg. Pariſ. nec non Codex Colbertinus, *Sudæ* nomen præferunt; quod tamen non obſtitit, quo minus nomen *Suidæ* in editione hac retinendum putaverim, tum, quoniam id præ altero uſu magis receptum eſſe videbam; tum, quoniam parum intereſſe arbitrabar, utrum nomen Collectaneis his præſcriberetur.

2 Ἅ παρ' Αἰσχυλῷ] Apud Ariſtophanem in *Pluto*, pag. 49. Edit. Baſil. ita ſcriptum legitur, Γρ. Ἅ, ἄ. Τίω δᾶδα μή μοι προσφέρε. ubi Scholiaſta: Ἅ, ᾶ. ἐπίρρημα ἐκπλήξεως, καὶ κελεύστως P.

3 Ἅ μέγα πλημμέες] Senſus hujus fragmenti petendus eſt ex v. Σκεπῶν, ubi & præcedentia leguntur. Locum integrum apponam:

Ἄσιστον, ἀγχιλόχειον, ἐσάμαξον, εἰδεῖ μορφῆς
Ἅ μέγα πλημμέες κηρὸς ἀνεπλάσατο.

Unde apparet, fragmentum hoc intelligendum eſſe de cera, in qua imago Dei ab artifice erat expreſſa. Cæterum, unde Suidas Epigramma hoc deprompſerit, inveſtigare non potui. Nam non ſolum in Anthologia Epigrammatum edita illud fruſtra quæſiveris, ſed nec in inedita id a me lectum eſſe memini.

4 Πεισπαθὲς δὲ] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli hujus, deſunt in Editione Mediolanenſi: eademque deſiderantur in 3. Codd. Pariſienſibus. Unde precario iſta locum in hac editione retinuiſſe lector ſciat velim, quoniam non dubito, ea a recentioribus Suidæ adſuta fuiſſe.

5 Ἅ πάντως] Apud Heſychium & Phavorinum legitur, Ἅ πάντα συνάγειρας. Sed ex neutra lectione, propter brevitatem apoſpaſmatii, commodum aliquem ſenſum elicere queas. Quæ ratio eſt, quare putaverim, locum hunc ἀνεξιχνεύτων potius relinquendum eſſe, quam meras de eo conjecturas, ut Portus fecerat, Lectori propinandas.

6 Ἅ δειλή π] Apud Homerum, Od. γ. 351. legitur, Ἅ δειλοὶ πί κακὸν τόδε πάσχετε; uti etiam hic legendum eſt.

7 Apud Phavorinum fragmentum hoc ſic legitur: Ἅ ἴα δή, εἰς π ταύρους. Si integer Archilochi locus exſtaret, facile dijudicatu foret, utra lectio præferenda eſſet.

τοῦ. [1] Τὰ ἀ πρὸς δώματ' ἕκαστον. Καὶ ἀπὸ τοῦ ὧν τέτακται. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν [2] Μηδείᾳ· Πράξασ' ἃ μέλλω, κἀ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι. κἀ πρὸς Σοφοκλεῖ· Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ. Εἰ δὲ ψιλωθείη πρόσπαθὲν τὸ νῦν σημαίνοι. ὡς ἐν Εὐκλεῖ τοῦ Ἀρησμολόγου ποιήματι. Βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνοι ἀπόφασιν χρηματικήν.

Ἀαγές. ἄθραυστον, ἰσχυρόν.

Ἀάδειν. [3] ὀχλεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀπορεῖν, ἀσιτεῖν.

Ἀάλιον. ἄτακτον, ἀκρατές. ἄλιον δὲ, τὸ μάταιον.

Ἄαπτος. ἀβλαβής. Ἡρωδιανὸς φησι πρὸς τὸ ἄαπτος, ὅτι γίγνεται ἀπὸ τοῦ ἰάπτω τὸ βλάπτω, καὶ μὴ τοῦ στερητικοῦ α, καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ι. Ἄαπτος, ὃν οὐδεὶς δυνατὸν βλάψαι. ἢ, οὐχὶ τοῦ στέρησιν ἐκληπτέον τὸ α, ἀλλὰ κατ' ἐπίτασιν. ἵν' ᾖ, ὁ μεγάλα δυνάμενος βλάπτειν. ὥστε τὸ μὲν πρῶτον δηλοῖ πάθος· τὸ δὲ δεύτερον, ἐνέργειαν. Λέγεται δὲ καὶ ἄαπτος, χωρὶς στέρησιν, ὁ ἄφαυστος.

Ἀαρών. ὄνομα κύριον.

Ἀασάμην. [4] ἥμαρτον, ἐσφάλην, ἐβλάβην, ἄτῃ περιέπεσον.

Ἀάσαι τέσσαρα σημαίνει, κορέσαι, καθυπνῶσαι, βλάψαι, λυπῆσαι.

Ἀάσχετος. ἀκράτητος.

[5] Ἄατος. ἀβλαβής.

Ἄβαι. πόλις Φωκική. ἐκλήθη δὲ, ἀπὸ ἥρωος Ἄβα.

Ἄβακτος. ἥσυχος. ἦγον ἐστρεμμένος τοῦ βάζειν, ὅ ἐστι λέγειν.

Ἀβαής. ὁ λεπτός.

Ἀβακήμων. ὁ μωρός.

Ἀβακαῖνον. πόλις Σικελίας.

Ἀβάκησαν. [6] ἠγνόησαν, ἠσυνέτησαν.

Ἀββακούμ. [7] πατὴρ ἐγέρσεως. τὸ μὲν γὰρ Ἀββᾶ, σημαίνει πατήρ· τὸ δὲ Κοὺμ, ἔγερσις. ὡς καὶ παρὰ τῷ θείῳ [8] Εὐαγγελίῳ· Ταλιθὰ, κοὺμ. ἦγον ἡ παῖς ἐγείρου. Ὅθεν δῆλον, ὅτι διὰ τοῦ δύο ΚΚ γραπτέον τὸ Ἀββακούμ.

[9] Ἀβάλε. εἴθε ἀβάλε.

pria. Apud Homerum idem valet ac τὰ ἑαυτῆς, *ſua*; ut, *ſuas ad ædes unuſquiſque profectus eſt.* Ponitur etiam pro ὧν, *quorum*, vel *quarum*, ut apud Euripidem in *Medea*: *Peractis illis, quæ ſum peractura, & compos facta illorum, quæ cupio.* Et apud Sophoclem: *Petis, quæ conſequeris.* Si vero [τὸ ἆ] tenui ſpiritu notetur, & ſit circumflexum, ſignificat *Nunc*: ut in Eucli Vatis poemate. Correptum vero [τὸ ἀ,] & tenui ſpiritu notatum, ſignificat enunciationem negativam.

Ἀαγές. Non fractum. Firmum.

Ἀάδειν. Turbare, Injuria affici, Inopia laborare, A cibo abſtinere.

Ἀάλιον. Incompoſitum, impotens. Ἄλιον vero, vanum.

Ἄαπτος. Intactus, Illæſus. Herodianus ait, vocem hanc Ἄαπτος deduci a verbo ἰάπτω, quod ſignificat lædo, addito ἀ, vim privationis habente, & ſubtracta litera ι. Ἄαπτος, quem nullus lædere poteſt. Vel illud α, non privationem, ſed intentionem hic ſignificat, ita ut denotetur ille, qui aliquem valde lædere poteſt. Itaque, prius quidem denotat paſſionem; poſterius vero, actionem. Dicitur tamen & ἄαπτος per privationem, is, qui intactus eſt.

Ἀαρών. Aaron, nomen proprium.

Ἀασάμην. Peccavi, Lapſus ſum, Læſus ſum, In calamitatem incidi.

Ἀάσαι quatuor ſignificat: Satiare, Conſopire, Lædere, Dolore afficere.

Ἀάσχετος. Qui retineri nequit.

Ἄατος. Illæſus.

Ἄβαι. Urbs Phocenſis. Vocata autem fuit ſic ab Heroe Aba.

Ἄβακτος. Quietus. Qui videlicet privatus eſt ipſa τοῦ βάζειν, id eſt, loquendi facultate.

Ἀβαής. Tenuis.

Ἀβακήμων. Stultus.

Ἀβακαῖνον. Abacænum. Urbs Siciliæ.

Ἀβάκησαν. Ignorarunt, Non intellexerunt.

Ἀββακούμ. Pater excitationis. Nam vox Ἀββᾶ ſignificat Pater. Illud vero Κοὺμ, idem valet ac ἔγερσις, excitatio. Ut in divino Evangelio, Ταλιθὰ, κοὺμ. Id eſt, *o puella, excitare.* Unde manifeſtum eſt, vocem Ἀββακοὺμ per duplex ΚΚ ſcribendam.

Ἀβάλε. Utinam.

1 Τὰ ἀ πρὸς δ.] Homerus Odyſſ. B. 258.

2 Μηδείᾳ] Vitioſe prius Μηδίᾳ ſcribebatur. Sic autem verſu τῆς Μηδείας 758. ſcriptum legitur, Πράξασ' ἃ μέλλω, κἀ τυχοῦσ' ὧν βούλομαι. Τὸ πυγχάνειν tamen ſæpiſſime cum accuſativo poſitum legitur. Conſule noſtrum Pindaricum Lexicum. Item apud Sophoclem in *Oedipo Tyranno*, pag. 176. Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' εἰδαῖθ' ἵνα. Idem in *Oedipo Coloneo*. pag. 307. Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ. &c. quod a Suida obſervatum: ſed nec fabula, nec fabulæ locus notatus. P.

3 Ἀάδειν] Apud Heſychium, Phavorinum, & Photium in Lexico inedito, legitur ἀαδεῖν, cum circumflexo in ultima.

4 Ἀασάμην] Homer. Il. I. 116. Ἀασάμην, ἐξ' αὐτὸς ἀναίνομαι. ubi Schol. Ἐβλάβην, ἔβλαψα, ἠδίκησα, ἐνύβρισα. Cæterum ex Suida ſupple Heſych. in v. Ἀασάμην.

5 Ἄατος] Euſtath. ὁ ἀβλαβής, παρὰ τὸ ἀτὸν στερητικῶς. ἢ ἄατος, ὁ βλαπτερὸς, παρὰ τὸ ἀάσαι τὸ βλάψαι. Id eſt, ἄατος, illæſus, nomen compoſitum ex particula α privationis vim habente, & nomine ἄτη, quod damnum, ac detrimentum ſignificat. Vel ita vocatur homo noxius, qui nocet aliis, eoſque lædit. Tunc autem deductum à verbo ἀάσαι, quod lædere, atque nocere ſignificat. P.

6 Ἀβάκησαν] Homer. Odyſſ. Δ. 249. οἱ δ' ἀβάκησαν Παῖπες. ubi Schol. Ἠγνόησαν. παρὰ τὸ βάζω ἐχρημάτισα. ἢ λέξις τῶν ἀπαξ εἰρημένων ἐστίν.

7 Ἀββακούμ] Hæc ex Patrum aliquo, qui ſcripſit in Prophetiam Habacuc. Eſt enim Prophetæ nomen cum interpretatione. *Pearſ.*

8 Εὐαγγελίῳ] Marci cap. 5. v. 41. P.

9 Ἀβάλε.] Lego, Ἀβάλε. εἴθε, ἆ βάλε. Nihili enim ſunt, quæ hic Portus attulit. Βάλε per ſe *utinam* ſignificat; quod & ἆ. Ipſe Suidas Βάλε, εἴη, εἴθε μοι. & Heſych. Βάλε, ὄφελον. Lege, ὄφελον. *Pearſ.*

Ἀββαλεν,

[1]Ἀββαλεν. ἀντὶ τοῦ ἀνέβαλεν.

Ἀβάντειος. ὁ τοῦ Ἄβαντος. καὶ Ἀβαντιάδης.

Ἀβαντίς. ἡ Εὔβοια.

[2]Ἄβαξι. τοῖς παρ' ἡμῖν λεγομένοις ἀβακίοις. Ὁ [3] Λογοθέτης ἐν τῷ τῆς ἁγίας Θέκλης μαρτυρίῳ. [2] Τρύφαινα δὲ πάθῃ ληφθεῖσα, νεκροῖς ὁμοία πρὸς τοῖς Ἄβαξιν ὡρᾶτο κειμένη. [3] Κυρίως δὲ ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων.

[4] Ἀββᾶ. ὁ πατήρ. Οἱ μὲν παλαιοὶ ἐκάλεσν πατέρα τὸν Θεὸν ἐξ οἰκείας ἀξιονοίας (ὡς Μωϋσῆς, Θεὸν τὸν γεννήσαντά σε ἐγκατέλιπες· καὶ Μαλαχίας, ὁ Θεὸς ὃς ἐγέννησεν ἡμᾶς καὶ πατήρ·) οἱ δὲ ἐν χάριτι, ἀπὸ πνευματικῆς ἐνεργείας κινούμενοι. [5] Ὥσπερ γὰρ πνεῦμα σοφίας ἐστὶ, καθὸ σοφοὶ οἱ ἄσοφοι ἐγένοντο (καὶ δηλοῦται τοῦτο ἀπὸ τῆς διδασκαλίας) καὶ πνεῦμα δυνάμεώς ὅστι, καθὸ οἱ ἀσθενεῖς νεκροὺς ἤγειραν· καὶ πνεῦμα προφητείας, καὶ πνεῦμα γλωσσῶν· οὕτω καὶ πνεῦμα υἱοθεσίας. καὶ ὥσπερ ἴσμεν τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας, [6] ἀφ' οὗ ὁ ἔχων αὐτὸ λέγει τὰ μέλλοντα ὑπὸ τῆς χαρᾶς κινούμενος· οὕτω δὴ καὶ πνεῦμα υἱοθεσίας, ἀφ' οὗ ὁ λαβὼν, πατέρα καλεῖ τὸν Θεὸν, ὑπὸ πνεύματος κινούμενος. [7] Ὁ δὲ βελόμενος δεῖξαι [8] γνησιώτατον ὄν, καὶ τῇ τῶν Ἑβραίων ἐχρήσατο γλώττῃ. ὃ γὰρ εἶπε μόνον, ὁ πατὴρ, ἀλλ' ἀββᾶ ὁ πατήρ· ὅσῳ γὰρ παίδων μᾶλλόν ὅστι γνησίων πρὸς τὸν πατέρας ῥῆμα.

[9]Ἀβαπῆ. ἀσόμωτος. [10] καὶ ἀβαπόταλος, ἀσομωτόταλος.

[11]Ἄβαρις. Σκύθης, Σεύθου υἱός. συνεγράψατο δὲ [11] Χρησμοὺς τοὺς καλουμένους Σκυθικούς· καὶ γάμον Ἑ-

[1]Ἀββαλεν. Dictum pro ἀνέβαλεν. Sursum jecit.

Ἀβάντειος. Abanteus, qui pertinet ad Abantem. Et Ἀβαντιάδης, Abantiades.

Ἀβαντίς. Euboea.

[2]Ἄβαξι. Idem significat, ac apud nos Ἀβακίοις, sive *abacis*. Logotheta in *sanctæ Theclæ martyrio : Tryphæna vero animi dolore correpta, mortuis similis ad Abaces conspiciebatur jacens.* Proprie verò Ἄβαξ, dicitur, ὁ μὴ βάσιν ἔχων, qui nullam habet basin.

Ἀββᾶ. *Abba*, Pater. Veteres Deum vocabant *patrem* ex mente propria: ut Moyses dicit, *Deum, qui te genuit, dereliquisti.* Et Malachias: *Ille Deus, & Pater, qui nos genuit.* Illi vero, qui gratia præditi sunt, Spiritus S. operatione moti id faciunt. Sicut enim datur Spiritus sapientiæ, secundum quem insipientes facti sunt sapientes (ut S. Scriptura nos docet); nec non Spiritus miraculorum, secundum quem infirmi mortuos excitarunt; Spiritusque prophetiæ, & Spiritus linguarum: sic etiam datur Spiritus adoptionis. Et, ut novimus, Spiritum prophetiæ illum esse, a quo, qui eum accepit, impulsus, futura prædicit, gratia eum movente; sic etiam Spiritum adoptionis eum intelligimus, quem qui consecutus est, illo movente, Deum *patrem* appellat. Apostolus vero, ostendere volens, nos esse vere germanos Dei filios, Hebræorum quoque voce usus est. Non enim solum *pater* dixit, sed *Abba pater :* qua voce liberi germani patres suos plerumque compellare solent.

Ἀβαπῆ. Cujus acies durata non est. Et ἀβαπόταλος, idem quod ἀσομωτόταλος.

[11]Ἄβαρις. *Abaris*. Scytha, Seuthæ filius. Conscripsit autem *Oracula*, quæ *Scythica* vocan-

1 Λογοθέτης.] Cum plures fuerint Logothetæ, qui ingenii monumenta reliquerunt, cave alium hic a Suida laudari putes, quam Simeonem Metaphrastam Logothetam, qui initio Seculi X. floruit, & multorum Sanctorum martyria & vitas literis mandavit. Hieronymus Wolfius in Præfatione ad *Excerpta Historica Suidæ*, Latine ab ipso edita Basil. MDLXXXI. non sine insigni errore existimavit, citari a Suida Metochitam Logothetam, qui diu post, id est, seculo XIV. Sub Palæologis vixit; de qua hallucinatione nos monuit eruditissimus Bentleius in *Dissertatione de Phalaridis Epistolis*, pag. 23. ad quem Lectorem remitto. Portus non solum hic, sed etiam aliis in locis apud Suidam, τὸ Λογοθέτης, quod nomen appellativum esse putabat, interpretatus erat, *historiæ Scriptor*; pro quo nos *Logotheta* in versione substituimus.

2 Τρύφαινα δὲ πάθῃ] Locum hunc mirifice illustrat Basilius Seleuciensis, Lib. 1. *de Vita S. Theclæ*, pag. 266. Edit. Paris. in Fol. ubi eandem historiam, quam Suidas ex Logotheta hic attingit, narrans, ait: Ἡ Τρύφαινα, καὶ τῷ μήκει ἔχρόνῳ ἀπῃτῆσθαι, καὶ τῷ μεγέθει τὸ ἐπὶ τῇ Θέκλᾳ ἀνίας λιπαψυχήσασά τε καὶ λιποψυχήσασα, ἀθρόον καλιφέρεθ τε θατέρᾳ παρὰ τὰς Ἄβακας. Τόπος δέ ἐστι καλούμενος Ἄβακες. i. e. *Tryphæna, & temporis diuturnitate victa, & præ magnitudine doloris, Theclæ causa concepti, animo deficiens, & caligine oculis offusa, subito de superiore Theatri parte deorsum fertur, juxta Abaces, qui erat locus ita dictus.* Ex hoc loco simul appareret, quid vox Ἄβαξιν hic apud Suidam significet: nimirum, locum olim in Theatris ita dictum. Vide etiam Ducangium in Glossario Græc. v. Ἄβαξ.

3 Κυρίως δὲ ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων.] Hæc verba desunt in MSS. Reg.

4 Ἀββᾶ] Totus hic locus sumptus est ex Chrysost. Homil. XIV. in cap. VIII. Epist. ad Rom. ut Pearsonius, literatæ Britanniæ decus quondam maximum, in notula ad marginem Suidæ sui recte observaverat. Reperiet autem ista Lector Tom. III. Oper. Chrysost. pag. 115. Edit. Savil. ubi cum nonnulla rectius legantur, locum hunc Suidæ inde restitui & emendavi.

5 Ὥσπερ γὰρ] In prioribus editionibus sic legitur, ὥσπερ πνεῦμα σοφίας εἶναι, cujus loco meliorem lectionem ex Chrysostomo substituimus. Wolfius & Portus verum hujus loci sensum non fuerunt assecuti.

6 Ἀφ' οὗ] Sic Chrysostomus. In prioribus editionibus vero male legitur ἀφ' ὧν.

7 Ὁ δὲ] Pro ὁ δὴ, quod in prioribus Edit. invito sensu legitur, ex Chrysost. substitui Ὁ δὲ.

8 Γνησιώτατον ὄν.] In Chrysostomo rectius, ut puto, legitur γνησιότητα, cujus lectionis sensum in versione expressi.

9 Ἀβαπτῶν.] Ferrum candens, aquæ immersum, durius evadere notum est. Unde σίδηρον ἄβαπτον dicitur ferrum, cujus acies immersione in aquam durata non est. Sophocles in *Ajace Flagellif.* p. 39.

Κἀγὼ γὰρ, ὡς τὰ δεῖν' ἐλαστέρωσι τόπι,
Βαφῇ σίδηρος ὡς, ἐπλώθην φόβῳ,
Πρὸς τῆς δὲ τῆς γυναικός.

ubi Scholiasta : Ἐν τῇ βαφῇ ἐκ ἀνίεται ὁ σίδηρος, ἀλλὰ μᾶλλον σκληραίνεται. *P.* † Huc spectat illud Homeri:

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον
Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχουσα
Φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν.

10 Καὶ ἀβαπτόταλος, ἀσομωτόπαλος.] Hæc verba desunt in Ed. Med. & 2 Codd. Paris.

11 Χρησμούς.] Oraculorum Abaridis meminit Apollonius *Histor. Comment.* c. 4. his verbis: Ἐγραψε δὲ καὶ χρησμοὺς, παῖς χάρεως (malim τοὺς χάρεως) παρὰ Σκύθαις, οἵ εἰσιν μέχρι τοῦ νῦν ὑπάρχοντες. *Scripsit etiam Oracula, varias regiones obiens, quæ hodieque exstant.* Schol. Aristoph. ad *Equites*, p. 331. Ὅτι δὲ καὶ Βάελν (lege, Ἄβαριν, cum Scaligero ad Euseb. Chron. Num. MCCCCLIV. & Mauffaco ad Harpocrat.) φασὶ τὸν Ὑπερβόρεον ἐλθόντα χρηστὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀπόλλωνι ἱκετεῦσαι, καὶ ἅτε συγγράψαντα τοὺς χρησμοὺς, τοὺς νῦν παρατρεχομένους Βαέλδας (lege Ἀβάελδος.) id est, *Quo tempore Abarin Hyperboreum quosque legatum sacrorum causa in Græciam profectum, Apollini servisse, & sic conscripsisse ferunt Oracula, hodie Abaridis vocata.*

ρεως ὕ ποταμοῦ· ὑ καθαρμοὺς· ὑ Θεογονίαν καὶ Καλλιγάδην. ὑ Ἀπόλλωνος ἄφιξιν εἰς Ὑπερβορέους, ἐμμέτρως. Ἦκε δὲ ὁπ Σκυθῶν εἰς Ἑλλάδα. Τέτε ὁ μυθολογούμενος [1] οἵτος, ὕ πετομένε ἀπὸ τ Ἑλλάδος μέχρι τ Ὑπερβορέων Σκυθῶν. ἐδόθη δὲ αὐτῷ τοῦτο ὕ Ἀπόλλωνος. Τέτε ὑ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁν τῷ εἰς τ μέγαν Βασίλειον [2] Ἐπιταφίῳ μνήμιον πεποίηται. [3] Φασὶ δὲ, ὅτι λοιμῷ χ τ πᾶσαν τ οἰκουμένην γεγενότος, ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων μανθανομένοις Ἕλλησί τε ὑ Βαρβάροις, τ Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιήσασθαι. Πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἐθνῶν πρὸς αὐτοὺς, ὑ Ἄβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγεσι χ τ [4] πρίτην ὀλυμπάδα. [5] Ὅτι τοὺς Ἀβάριος οἱ Βέλγαροι καλακράτος ἄρδην ἠφάνισαν. [6] Ὅτι οἱ [7] Ἀβάριος ὅτοι ἐξέλασαν [8] Σαβίνωρας, μεταναστὰς γενόμθοι ὑπὸ ἐθνῶν οἰκούντων μὲν τ παρωκεανῖτιν ἀκτὴν, τ δὲ χώραν ἀπολιπόντων διὰ τὸ ἐξ ἀναχύσεως τ Ὠκεανοῦ ὁμιχλώδες γινόμθον, ὑ ζυπτὸν δὲ πλῆθος ἀναφανέν. ὅσῳ δὲ λόγος, μὴ παύσεσθαι, πρὶν ἢ βορᾶν πᾶσαθαι τὸ τ ἀνθρώπων γένος. Διὸ δὴ ὑπὸ τ δὲ ἐλαυνόμθοι τ δεινῶν, τοῖς πλησιοχώροις ἐπέβαλον, ὑ τ ἐπόντων δυναπτέρων ὄντων, οἱ τ ἔφοδον ὑφιζάμθοι μετανίσαντο, ὥσπερ ὑ οἱ Σαραγύροι [9] ἐλαθέντες πρὸς τοῖς [10] Ἀκτίροις Οὔννοις ἐγένοντο. Κλίνει δὲ, Ἄβαρις, Ἀβάριδος, τὸν Ἀβάριδα, ὑ χ ἀποκοπῇ Ἀβάρις. ζήτει περὶ τ αὐτῶν, ὧν τῷ Βέλγαροι.

Ἀβαρνὶς, ὄνομα πόλεως.

Ἄβας. σοφιστὴς, Ἱστορικὰ ὑπομνήματα ὑ Τέχνην Ῥητορικὴν καταλιπών.

Ἀβασάνιστος· ἀνεξέταστος, ἢ ἀγύμναστος ὑ ἀδοκίμαστος. εἴρηται δὲ [11] ἀπὸ τ βασάνου τ λιθοχρύσου λίθου, ὧν ᾗ δοκιμάζουσι τὸ χρυσίον. Ἐχρήσατο δὲ Αἰλιανὸς ὧν τῷ περὶ Προνοίας τῷ ἀβασάνιστος, ἀντὶ τ ἄνθρ ὀδύνης.

Ἀβάσκανος. ἀψευδής. ἀνεπίφθονος. [12] Ὁ δὲ

tur. Item *Nuptias Hebri Fluvii*. Item *Luſtrationes*, ſive *Expiationes*, & *Theogoniam*, oratione ſoluta. Item *Apollinis adventum ad Hyperboreos*, oratione ligata. Venit autem ex Scythia in Græciam. Hujus fertur fuiſſe illa fabulis celebrata ſagitta, cum qua ex Scythia uſque ad Hyperboreos Scythas volavit. Ab Apolline autem hæc ſagitta ipſi data fuerat. Hujus & Gregorius Theologus in Oratione funebri in Magnum Baſilium mentionem fecit. Aiunt autem, peſte per univerſum terrarum orbem graſſante, Apollinem & Græcis & Barbaris, Oraculum conſulentibus, reſpondiſſe; oportere populum Athenienſem pro omnibus vota facere. Cum igitur multæ gentes Legatos ad ipſos mitterent, & Abarin ab Hyperboreis Legatum tertia Olympiade eo veniſſe dicunt. Abaros autem Bulgari per vim funditus deleverunt. Hi autem Abari expulerant Sabinores, cum ipſi prius ex ſuis ſedibus expulſi fuiſſent a gentibus, quæ littus quidem Oceano vicinum incolebant, agrum vero proprium dereliquerant, ob nebuloſum aerem, ex Oceani reſtagnatione provenientem; quin etiam propter Gryphorum copiam, quæ apparuerat, quam rumor erat, non prius ceſſaturam, quam homines devoraſſet. His itaque malis agitati, in vicinos impetum fecerunt: cumque invadentes potentiores eſſent; illi, qui invadebantur, in aliam regionem migrarunt, quemadmodum & Saraguri ſuis ſedibus pulſi, Actiros Hunnos petiverunt. Declinatur autem Ἄβαρις, Ἀβάριδος, τὸν Ἀβάριδα, & per apocopen Ἀβάρις. Quære de iiſdem in v. Βέλγαροι.

Ἀβαρνὶς. Abarnis. Nomen urbis.

Ἄβας. Abas Sophiſta, qui Hiſtoricos Commentarios & Artem Rhetoricam reliquit.

Ἀβασάνιστος. Inexploratus, aut Inexercitatus, & Non examinatus. Dictum eſt à βάσανος, i. e. lapide aurificum, quo aurum probatur. Ælianus in libro *de Providentia* uſus eſt voce ἀβασάνιστος de eo, qui nullis doloribus cruciatur.

Ἀβάσκανος. Non mendax. Non invidioſus.

1 Οἵτος] Iamblichus *de Vita Pyth.* p. 128. tradit, Abaridem dictum fuiſſe Αἰθροβάτην, ὅτι τῷ οἵτῳ τὸν ὑπερβορέιον Ἀπόλλωνος διεκθέντα αὖτις ἐποχούμενος ποταμούς τε καὶ πλάγη ἐπεπόρευσε καὶ ἄβατα διέβαινεν. i. e. *Quod ſagitta Apollinis Hyperborei vectus, fluvios, maria, & loca inacceſſa tranſiret.* Plura de hoc Abaride leges apud eundem, p. 131. & alibi.

2 Ἐπιταφίῳ.] Locus, ad quem *Suidas* hic reſpexit, exſtat p. 331. Tom. 1. Oper. Gregorii Nazianz. Edit. Pariſ. ann. MDCIX. Meminit præterea hujus Abaridis idem Gregor. Nazianz. Epiſt. VI. ad Baſilium Magnum.

3 Φασὶ δὲ ὅτι λοιμῷ.] Vide Harpocrat. v. Ἄβαρις, & ibi Valeſium; item *Suidam* v. Εἰρεσιάνη, & v. Προηρεσίαν.

4 Τρίτην ὀλυμπ.] In uno MS. Pariſ. ſcriptum inveni, κατὰ τὴν γ' ὀλυμπάδα, i. e. *Olympiade LIII*; quod congruit cum opinione Pindari, qui, teſte Harpocratione v. Ἄβαρις, Abarin temporibus Croeſi in Græciam veniſſe tradidit. Sed de Abaridis ætate legendus eſt Illuſtr. Bentleius in Diſſertat. de Phalar. Epiſt. p. 48.

5 Ὅτι τοὺς Ἀβάριος.] Hæc, & quæ ſequuntur, a præcedenti articulo ſeparari debuiſſent. Non enim in iis agitur de Abaride Philoſopho, ſed gente Abarorum, ſive Avarum; quæ duo quam ſint diverſa, quivis facile videt. Multis autem in locis Lexici hujus ſimili modo peccatum eſſe video, rebus ſcilicet diverſiſſimis, quæ nihil, præter nominis appellationem, commune habent, abſque ulla diſtinctione, ſub unum articulum redactis; quæ res incautum Lectorem facile decipere poteſt.

6 Ὅτι οἱ Ἀβάριος.] Locus hic ſumptus eſt ex Priſci Rhetoris & Sophiſtæ Hiſtoria, quæ quidem ipſa intercidit, ſed luculenta ejus Fragmenta inter *Eclogas de Legationibus*, ab Hœſchelio editas, hodie adhuc ſuperſunt. In iis p. 43. Edit. Pariſ. ipſiſſimis verbis ea leguntur, quæ hic de Abaris narrantur: quamvis *Suidas* nonnulla habeat, quæ ibi non reperias.

7 Οἱ Ἀβάριος.] Non ſolum Priſcus, ſed etiam alii Scriptores hanc gentem vocant Ἀβάρους & Ἄβαρους, uti etiam apud *Suidam* procul dubio legendum eſt.

8 Σαβίνωρας.] Apud Priſcum hi vocantur Σαβῖροι, qui erant gens Hunnorum, ut nos docet Agathias, Lib. III. p. 92.

9 Ἐλαθέντες.] Apud Priſcum poſt hanc vocem additur, καὶ ζήτησιν γῆς; uti etiam infra apud *Suidam* v. Ἀκτίροι, ubi nonnulla ex hoc loco repetuntur.

10 Ἀκτίροις.] In 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt Ἀκατίροις. Apud Priſcum legitur Ἀκατίροις, uti etiam apud *Suidam* ſuo loco. Cæterum, locus hic fortaſſe rectius ſic legeretur, πρὸς τοὺς Ἀκτίρους Οὔννους παρεγένοντο, i. e. *Actiros Hunnos petiverunt*, vel, *eos adiverunt.*

11 Ἀπὸ τῆς βασάνου] Schol. Thucyd. ad c. 20. L. 1. Ἀβασανίστως] Ἡ λέξις μεμιγνύεται ἀπὸ τῆς βασάνου τῆς λίθου, ἧπερ τὸν χρυσὸν δοκιμάζει. *Pearſ.*

12 Ὁ δὲ μώρος] Hæc ſunt verba Joſephi *de Bello Judaico*, Lib. 1. c. 7. *Pearſ.*

μωρὸς

μάρτυς ἀδάπανον γὰρ) παρὰ Καίσαρος τῆς Ἀντιπάτρου χρηματισμός.

Ἄβατον. ἱερόν. ἀπρόσιτον. ἔρημον. καὶ ὁδὸς ἄβατος, ἡ ἀπέρατος.

Ἀβαχθανῆ. [1] λέξις Ἑβραϊκὴ, ἐγκαταλελειμμένος.

Ἀβδέλυκτα. τὰ μὴ μιαίνοντα. ἃ οὐκ ἄν τις βδελυχθείη, καὶ [2] δυσχεράνειε. Τραγικωτέρα δὲ ἡ λέξις. Αἰσχύλος Μυρμιδόσι·

Καὶ μὴν, φιλῶ γὰρ, ἀβδέλυκτ' ἐμοὶ τάδε.

[3] Ἄβδηρα. Θάλασσα, καὶ ὄνομα πόλεως. ὁ πολίτης Ἀβδηρίτης. καὶ Φάληρα. καὶ Κύθηρα διὰ τοῦ η. Γάδειρα δὲ, καὶ Σπάγειρα, καὶ Τόπειρα, καὶ Δότειρα διὰ τοῦ ει διφθόγγου.

Ἀβδιού. ὄνομα κύριον.

Ἀβέβαιος. ὁ ἀστάθης καὶ εὐμετάβλητος.

Ἀβέβηλα. τὰ μὴ βάσιμα χωρία· ἱερὰ δὲ καὶ ὅσια. Βέβηλα γὰρ ἐλέγετο τὰ μὴ ὅσια, μηδὲ ἱερά, παντὶ δὲ βάσιμα. καὶ βέβηλοι, οἱ μὴ κεκοινωνηκότες ἱερῶν. καὶ λόγοι ἀβέβηλοι, ἀπόρρητοι. καὶ ἀβέβηλος, ὁ καθαρός.

Ἄβελ, υἱὸς Ἀδάμ. [4] ὃς ἦν παρθένος καὶ δίκαιος ὑπῆρχε, καὶ ποιμὴν προβάτων. ἐξ ὧν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ προσαγαγών, καὶ δεχθεὶς, ἀναιρεῖται φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Καΐν. Ὁ Καΐν δὲ γεωργὸς τυγχάνων, καὶ μὴ τιμὴν δίκην χειρόνως βιάσας, στένων καὶ τρέμων ἦν. Ὁ γὰρ Ἄβελ τὰ πρωτότοκα τῷ Θεῷ καθιεροῦν φιλόθεον μᾶλλον, ἢ φίλαυτον, ἑαυτὸν καθίστη. ὅθεν καὶ διὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ προαίρεσιν ἀπεδέχθη. Ὁ δὲ Καΐν δυσσεβῶς ἑαυτῷ ἀπονέμων τὰ πρῶτα γεννήματα, τῷ θεῷ δὲ τὰ δεύτερα, εἰκότως καὶ ἀπεβλήθη. Φησὶ γὰρ· Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας πολλὰς, προσήνεγκε Καΐν ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς. ὅτε διὰ τοῦτο Καΐν ἐλέγχεται, ὅτι μὴ τὰ ἀπροθύμια γεννήματα προσήνεγκε τῷ θεῷ, ἀλλὰ τὰ μεθ' ἡμέρας πολλὰς, καὶ δεύτερα.

Ἀβελτεροκόκκυξ. ὁ κενὸς καὶ ἀβέλτερος.

Ἀβέλτερος. ἀνόητος. ἀσύνετος. [5] ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων. Ὡς δὲ πρὸς τὸ φέρω φέρτερος, οὕτω πρὸς τὸ βάλλω, βέλτερος. Βέλτερος γὰρ ὁ φρόνιμος. Οὐ μὰ Δί' ἀχ ὁ πλεονέκτης καὶ ἀγνώμων, ἀλλ' [6] ὁ ἀνόητος καὶ εὐήθης μᾶλλον καὶ χαυνότητος. Μένανδρος ἐν Περινθίᾳ·

Ille vero recte & præclare ab Antipatro factorum teſtis apud Cæſarem minime invidus fuit.

Ἄβαλον. Sacrum. Inacceſſum. Deſertum. Et ὁδὸς ἄβατος, Iter invium.

Ἀβαχθανῆ. Vocabulum Hebraicum, idem quod ἐγκαταλελειμμένος. *i. e.* Derelictus.

Ἀβδέλυκτα. Quæ non polluunt. Quæ quis non abominetur, nec iniquo animo ferat. Eſt autem vox Tragicis familiaris. Æſchylus in Myrmidonibus :

Atqui ego iſta (amo enim,) nequaquam abominor.

Ἄβδηρα. Abdera. Mare. Et nomen urbis. Civis, Abderita. Dicitur autem & Φάληρα, & Κύθηρα, per η. Γάδειρα vero, & Σπάγειρα, & Τόπειρα, & Δότειρα per ει diphthongum ſcribuntur.

Ἀβδιού. Abdiou. Nomen proprium.

Ἀβέβαιος. Inconſtans, & qui facile mutatur.

Ἀβέβηλα. Non pervia loca, ſeu, per quæ non licet ire, ſed ſacra, & ſancta. Βέβηλα enim dicebantur, non ſancta, neque ſacra loca, ſed cuilibet pervia. Et Βέβηλοι vocabantur, qui ſacrorum participes non erant, ſeu, profani. Et Λόγοι ἀβέβηλοι, ſermones arcani. Item ἀβέβηλος, purus.

Ἄβελ. Abel, filius Adami. Hic caſtus & juſtus erat, & paſtor ovium, ex quibus ſacrificium Deo cum obtuliſſet, idque ei acceptum fuiſſet, a fratre Cain per invidiam interfectus fuit. Cain vero, agricola, poſt judicium deterius vivens, perpetuo gemuit & tremuit. Abel enim primogenitos fœtus Deo conſecrans, ſe Dei, quam ſui ipſius, amantiorem eſſe demonſtravit. Quamobrem etiam ob bonam ipſius voluntatem Deo acceptus fuit. Cain vero, impie ſibi ipſi attribuens primos fructus, ipſi vero Deo ſecundos offerens, jure rejectus fuit. Dicit enim Scriptura : *Et factum eſt poſt aliquot dies, & obtulit Cain de fructibus terræ.* Itaque eam ob cauſam Cain reprehenditur, quod non primitias frugum, ſed ſecundas fruges, & poſt aliquot dies natas, Deo obtuliſſet.

Ἀβελτεροκόκκυξ. Vanus, & ſtolidus.

Ἀβέλτερος. Inſipiens. Intelligentiæ expers. Qui non cognoſcit id, quod melius eſt. (Uti autem a φέρω fit φέρτερος, ſic a βάλλω, βέλτερος. Nam βέλτερος ſignificat *prudentem.*) Non per Jovem avarus & inconſideratus, ſed inſipiens & fatuus, cum faſtu inani. Menander in *Perinthia :*

1 Ἀβαχθανῆ] Reſpicit Matth. XXVIII. 46. ubi tamen legitur Σαβαχθανί. Sed ita Græci, linguæ Syriacæ ignari, nonnunquam ſcripſere, ut apud Epiphanium, p. 338. Ἠλὶ, ἠλὶ, λημᾶ ἀβαχθανί. *Pearſ.*

2 Δυσχεράνειε] Hanc lectionem ex 2 MSS. & Edit. Med. revocavi. In cæteris enim Editionibus, præter Mediolanenſem, legitur δυσχερήνῃ.

3 Ἄβδηρα. θάλασσα.] Herodotus lib. 1. 43. 22. de Teiis verba faciens, hæc ſcribit, Ἐσβάντες πέντε ἐς τὸ πλοῖα, οἴχοντο πλέοντες ἐπὶ τὴν Θρηϊκίην. καὶ εὑρόντες ἔκλυσαν πόλιν Ἄβδηρα. *Id eſt, Ingreſſi omnes navigia, abierunt navigantes in Thraciam, atque hic urbem Abdera condiderunt.* Ergo τὸ Ἄβδηρα, τῶν Ἀβδήρων, genere neutro dictum. Ab hac autem urbe, quam mare Thracium alluebat, ut veriſimile videtur, ipſum quoque mare Abdera nominatum : quod minime παραδοξον. Sic igitur apud Suidam locus intelligendus. Nam Ἄβδηρα per ſe poſitum, pro mari ſumptum, apud nullos (quod ſciam) ſcriptores invenietur. Οἱ λεξικογράφοι, καὶ γεωγράφοι tacent. Quare lector monendus. *P.* † Vide Stephanum h. v. & ibi Holſtenium.

4 Οὗτος παρθένος.] Obſervandum (quod in vulgatis lexicis non traditur) hanc vocem παρθένος non ſolum fœmineo genere efferri, ut puella virgo ſignificetur, ſed etiam maſculo, maribuſque tribui, qui nullam fœminarum notitiam unquam habuerunt, & qui propter vitæ caſtitatem, cœleſti regno dignam, à Latinis cœlibes appellantur. Non ſolum autem hic nomen iſtud ſic poſitum videmus : ſed & infra in voce Μελχισεδέκ. Sic etiam apud Johannem, Ἀποκαλύψεως cap. XIV. v. 4. Οὗτοί εἰσιν οἱ μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν. παρθένοι γάρ εἰσιν. *P.*

5 Ὁ τὸ βέλτιον] Hæc verba, & quæ ſequuntur, uſque ad βάλλω, βέλτερος, deſunt in MSS. Pariſ. unde ſuſpicor, ea ex margine in textum irrepſiſſe, ut multa alia apud Suidam.

6 Ὁ ἀνόητος καὶ εὐήθης] Hæc αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Euſtath. ad Odyſſ. β. p. 1448. 12.

[1] Ὅστις ῥᾳδιλαβὼν δεσπότην ἀφράγμονα
Καὶ κοῦφον ἐξαπαλᾷ θεράπων, οὐκ οἶδ' ὅπι

Οὗτος μεγαλεῖόν 'στι διαπεπραγμένος
Ἐπαβελτερώσας τὸν ποτὲ ἀβέλτερον.

Λέγεσι δὲ καὶ ἀβελτήριον, τὴν ἀβελτηρίαν. Ἀλεξανδρίδης Ἑλένῃ.

Ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος ὅπι βάλῃ λέγε.
Ὦ Ἡράκλεις [2] ἀβελτηρίᾳ τεμφνικοῦ.
Ἀλλ' οὐδ' ἂν εἰπεῖν τὸ μέγεθος δυνατό τις.

Καὶ ἀβελτηρία, ἡ ἀφροσύνη, ἡ ἀνοησία. Μένανδρος. [3] Εἰς τοῦτο ἀβελτηρίας ἦλασεν αὐτοῖς ὁ νοῦς, ὥστε θάτερον μέρος τοῦ κατ' θατέρου μᾶλλον ἢ τοῦ κατ' τῆς πολεμίων, εὔχεσθαι νικᾶν.

Ἀβελτερώταλος. [4] Ἀριστοφάνης.

Τέως δ' ἀβελτερώταλοι
Κεχηνότες Μαμμάκυθοι
Μελιτίδαι κάθηνται.

Ἀβέλτερος νοῦς, χαῦνος, εὐήθης, νέος.

Ἀβέβηλος. ὁ ἀκατάσχετος. Λέγεται δὲ καὶ [5] Ἀβύβηλον. ἀναίσχυντον, ἀπεχθές.

Ἀβεσαλών, ὄνομα κύριον. ὃς τὸν ἴδιον πατρὸς Δαβὶδ κατεξανέστη, καὶ ἀνῃρέθη ἐν τῷ πολέμῳ.

Ἀβειράν. ὄνομα κύριον.
Ἀβηρωθαῖος. ὄνομα κύριον.
Ἀβής. ὁ ἀσύνετος.
Ἀβιά. ὄνομα κύριον.
Ἀβιαδηνός. ἀπὸ πόλεως Ἀβιαδηνῆς.

Ἀβιάθαρ. ὄνομα κύριον.
Ἀβίας. υἱὸς Ῥοβοὰμ, τοῦ υἱοῦ Σολομῶντος. ὃς ἐπολέμησεν Ἱεροβοὰμ τῷ δούλῳ Σολομῶντος, καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀνεῖλεν [6] ἄνδρας δυνατοὺς αφ'.

Ἀβίγας. ποταμός.
Ἀβιέζερ. ὄνομα κύριον.
[7] Ἀβιμέλεχ. ὄνομα κύριον. υἱὸς Γεδεών. ὅστις ἐπάταξε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐλευθέρων, ἄνδρας ο' ἐπὶ λίθου ἕνα. ἐξ ὧν οὐκ ἀπελείφθη πλὴν Ἰωάθαμ τοῦ νεωτέρου διαφεύγοντος. ὃς καὶ καθαπορθυομένου τοῦ Ἀβιμέλεχ μὲν τοῦ λαοῦ, ἀνῆλθεν ἐπὶ τὴν

Quicunque nactus Dominum segnem
Et levem, decipit eum famulus, nescio quodnam
Iste magnum facinus fecerit,
Quod in majorem stultitiam impulerit jam ante stultum.

Ἀβελτηρίαν vero quidam etiam ἀβελτήριον vocant. Alexandrides *Helena*:

Anchora, lembus, vas quodcunque vis, dic.
O Hercules, amentiam grandem.
Sed neque magnitudinem dicere quis possit.

Et ἀβελτηρία dicitur amentia, vel insipientia. Menander: *Eo vesaniæ progressi sunt, ut a se invicem magis, quam ab hostibus, victoriam reportare optarent.*

Ἀβελτερώταλος. Stupidissimus. Aristophanes:

Interea vero stupidissimi,
Hiantes ut Mammacuthi
Et Melitidæ sedent.

Ἀβέλτερος νοῦς, Stupida mens. Inanis. Fatua. Juvenilis.

Ἀβέβηλος. Incompositus. Dicitur etiam Ἀβύβηλον, Impudens, Invisum.

Ἀβεσαλών. Abesalon. Nomen proprium viri, qui in suum patrem Davidem excitata seditione insurrexit, & in bello interfectus est.

Ἀβειράν. Abiron. Nomen proprium.

Ἀβηρωθαῖος. Aberothæus. Nomen propr.

Ἀβής. Insipiens.

Ἀβιά. Abia. Nomen proprium.

Ἀβιαδηνός. Abiadenus, ab urbe Abiadena sic dictus.

Ἀβιάθαρ. Abiathar. Nomen proprium.

Ἀβίας. Abias. Roboami filius, Solomonis nepos, qui bellum intulit Hieroboamo, Solomonis subdito, & uno die sustulit quingenta millia fortium virorum.

Ἀβίγας. Abigas, fluvius.

Ἀβιέζερ. Abiezer. Nomen proprium.

Ἀβιμέλεχ. Abimelech. Nomen proprium. Filius Gedeonis. Hic interfecit suos fratres, ex ingenuis mulieribus procreatos, LXX. viros, supra lapidem unum: de quibus nullus relictus est præter Joathamum, minimum natu, qui aufugit, &, prætereunte Abimelecho cum po-

1 Ὅστις ῥᾳδιλαβὼν] Sunt senarii Iambici, in quorum ultimo, ut labans metrum fulciatur, lege ὃ τοιοῦτος ἀβέλτερον, vel simile quid.

2 Ἀβελτηρίᾳ τεμφνικοῦ] Iambum hunc esse corruptum, vel metri lex quemvis doceat. Quomodo autem sit restituendus, jam non succurrit. Portus pro ἀβελτηρίου legit ἀβελτερίου, & pro πμενικοῦ, τοῦ μανικοῦ; quod arrideret, si probari posset, syllabam primam in μανικοῦ aliquando esse longam.

3 Εἰς τοῦτο ἀβελτηρίας] Hæc verba Portus infeliciter admodum in Iambos redigere tentavit, cum sint Menandri, non Comici, sed Historici, ex quo non pauca loca in hoc Lexicum translata sunt. Non exstat autem hæc ἔκθεσις in *Excerptis Legationibus*, quæ ex Menandri historia hodie superstites sunt: unde dubium non est, Suidam ex integra ejus historia, quæ temporum injuria intercidit, locum hunc descripsisse.

4 Ἀριστοφάνης.] Apud Aristoph. ἐν Βατ. p. 169. 10. sic legitur:

Τέως δ' ἀβελτερώτατοι
Κεχηνότες Μαμμακύθοι
Καὶ Μελιτίδαι κάθηνται

In hoc loco propter metrum legendum est Μαμμακύθοι, ut in Editione principe Aristophanis Aldina, & apud Hesych. recte legitur. Versus ultimus apud Suidam recte se habet, & τὸ καὶ apud Aristoph. delendum, quoniam syllaba secunda in Μελιτίδαι est longa, ut apparet ex hoc versu ejusdem Comici in *Ran.* p. 180. Σκολιῶν Μελίσου [κ'] Καεικῶν αὐλημάτων: ubi itidem τὸ καὶ delendum est, tam ob legem metri & sensum, quam auctoritatem Suidæ in v. Μέλιτος, & Βατραλίων & Μαμμακύθου, ut optime me monuit eruditiss. Bentlejus.

5 Ἀβύβηλον] In prioribus Edit. legitur ἀβέβηλον. Sed in 2. MSS. Paris. ἀβύβηλον scriptum inveni. Vid. Suid. infra v. Ἀβύβηλον.

6 Ἄνδρας δυνατοὺς αφ'] Portus hunc locum verterat, *mille & quingentos viros*, cum debuisset, *quingenta millia*. Nam 2. Chron. XIII. expresse legitur, πεντακόσιαι χιλιάδες. Et Joseph. Antiq. l. VIII. c. 5. πεντήκοντα μυριάδες, i. e. 500000. Unde apud Suidam pro αφ, melius scribetur Φ, quippe qua nota numerus modo dictus apud Græcos significatur. *Pearf.*

7 Ἀβιμέλεχ] Totus hic locus ex cap. IX. *Judic.* transcriptus est.

κορυφὴν

κορυφὴν τοῦ ὄρους, καὶ ἐπάρας τὴν φωνὴν αὐτοῦ, εἶπε πρὸς αὐτοὺς παραβολὴν τοιαύτην. Ἀκούσατέ μου ἄνδρες Σικίμιοι, καὶ ἀκούσῃ ὑμῶν ὁ Θεός. Πορευόμενα ἐπορεύθησαν τὰ ξύλα, τοῦ χρίσαι βασιλέα ἐφ' ἑαυτῶν. καὶ εἶπαν τῇ ἐλαίᾳ, βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπαν αὐτοῖς ἡ ἐλαία, ἀφεῖσα τὴν πιότητά μου, ἣν ἐδόξασεν ἐν ἐμοὶ ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι, πορεύθω ἄρχειν τῶν ξύλων; Καὶ εἶπον τὰ ξύλα τῇ συκῇ, δεῦρο, βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ συκῆ, ἀφεῖσα τὴν γλυκύτητά μου, καὶ τὸ γέννημά μου τὸ ἀγαθὸν, πορευθῶ ἄρχειν τῶν ξύλων; Καὶ εἶπον τὰ ξύλα πρὸς τὴν ἄμπελον, δεῦρο βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ ἄμπελος, ἀφεῖσα τὸν οἶνόν μου, ἣν τὸν εὐφροσύνην τῶν ἀνθρώπων, πορεύθω ἄρχειν τῶν ξύλων; Καὶ εἶπον πάντα τὰ ξύλα τῇ ῥάμνῳ, δεῦρο, σὺ βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν ἡ ῥάμνος πρὸς τὰ ξύλα, εἰ ἐν ἀληθείᾳ χρίετέ με ὑμεῖς τοῦ βασιλεύειν ἐφ' ὑμῶν, δεῦτε, ὑποστῆτε ἐν τῇ σκιᾷ μου. καὶ εἰ μὴ, ἐξέλθῃ πῦρ ἀπ' ἐμοῦ, καὶ καταφάγῃ τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου. Καὶ νῦν εἰ ἐν ἀληθείᾳ καὶ ὁσιότητι ἐποιήσατε μετὰ τοῦ πατρός μου, καὶ μετὰ τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ ἐβασιλεύσατε τὸν Ἀβιμέλεχ υἱὸν τῆς παιδίσκης αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ἄνδρας Σικίμων, εὐφρανθείητε ἐν αὐτῷ, καὶ εὐφρανθείη γε καὶ αὐτὸς ἐν ὑμῖν· εἰ δὲ μὴ, ἐξέλθοι πῦρ ἐξ Ἀβιμέλεχ, καὶ καταφάγοι τοὺς ἄρχοντας ὑμῶν, καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν. καὶ ἐξέλθοι πῦρ ἐκ τῶν ἀνδρῶν Σικίμων, καὶ καταφάγοι τὸν Ἀβιμέλεχ. καὶ ἀπέδρα Ἰωάθαμ ἀπὸ προσώπου Ἀβιμέλεχ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἀβιμέλεχ ἦρξεν ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ ἔτη τρία. Καὶ ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς πνεῦμα πονηρὸν ἀναμέσον Ἀβιμέλεχ, καὶ ἀναμέσον ἀνδρῶν Σικίμων. Καὶ ἠθέτησαν οἱ ἄνδρες Σικίμων ἐν τῷ οἴκῳ Ἀβιμέλεχ, τοῦ ἐπαγαγεῖν ἀδικίαν καὶ τὸ αἷμα τῶν υἱῶν Γεδεὼν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἀβιμέλεχ. [1] Καὶ γὰρ ἀπελθὼν πολεμῆσαι πύργον, ἅτε καθελεῖν, καὶ προσεγγίσας τῇ θύρᾳ τοῦ πύργου ἐμπρῆσαι αὐτὸν, συνετρίβη ἡ κεφαλὴ, κλάσμα μύλου γυναικὸς ἐνεγκούσης κατ' αὐτοῦ. Καὶ εἶπε πρὸς τὸν αἴροντα τὰ σκεύη αὐτοῦ, σπάσον σου τὴν ῥομφαίαν σου, καὶ θανάτωσόν με, μή ποτε εἴπωσι, γυνὴ αὐτὸν ἀπέκτεινε. Καὶ κεντήσαν αὐτὸν τὸ παιδάριον, ἀνεῖλε. Καὶ ἐπέστρεψεν ὁ Θεὸς τὴν πονηρίαν Ἀβιμέλεχ, ἣν ἐποίησε τῷ πατρὶ αὐτοῦ, ἀποκτείνας τοὺς ὁ ἀδελφοὺς αὐτοῦ. καὶ πᾶσαν τὴν πονηρίαν ἀνδρῶν Σικίμων ἐπέστρεψεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἐν τῷ λόγῳ καὶ ἐν τῇ παροιμίαν Ἰωάθαμ.

pulo, in montis cacumen aſcendit, & ſublata ſua voce, talem ad ipſos parabolam dixit. Audite me viri Sicimitæ, & Deus vos audiet. Arbores aliquando Regem ſibi creare conſtituerunt. Et oleæ dixerunt: Regnum in nos obtine. Sed ipſis olea reſpondit, an relicta mea pinguedine, quam in me Deus, & homines, celebrant, proficiſcar, ut imperem arboribus? Tunc arbores ficui dixerunt: Age, regnum in nos obtine. At ficus ipſis dixit, an relicta dulcedine mea, & meo bono fructu, proficiſcar, ut arboribus imperem? Tunc arbores viti dixerunt: Age, in nos regnum obtine. Sed vitis ipſis reſpondit, an relicto meo vino, quod homines exhilarat, abibo, ut regnum in arbores exerceam? Tandem omnes arbores rubo dixerunt: Age vero, tu in nos regnum exerce. Tunc rubus arboribus reſpondit: Si vere vos me ungitis, ut regnum obtineam in vos, agite, ſubite meam umbram. Sin minus, ignis ex me egrediatur, & devoret Libani cedros. Nunc etiam, ſi juſte, & pie cum patre meo, & cum ejus familia egiſtis, & Abimelechum, filium ancillæ ipſius, regem Sicimitarum creaſtis; ex ipſo voluptatem capiatis, & ipſe quoque ex vobis voluptatem capiat. Sin minus, ignis ex Abimelecho egrediatur, & devoret Principes veſtros, & familias ipſorum. Ex Sicimitis etiam ignis egrediatur, & devoret Abimelechum. Joathamus autem, his dictis, ex fratris ſui conſpectu aufugit. Abimelechus vero cum tres annos in Iſraelitas imperium obtinuiſſet, Deus malum ſpiritum Abimelecho & Sicimitis immiſit. Et Sicimitæ familiam Abimelechi reprobarunt, ut in ipſius caput injuſtam cædem LXX. filiorum Gedeonis converterent. Profectus enim ad oppugnandam quandam turrim, ut eam expugnaret, cum acceſſiſſet ad oſtium illius turris, ejus incendendi cauſa, contritum eſt ipſi caput, muliere molaris ſaxi fragmentum in ipſum dejiciente. Tunc autem dixit ad armigerum ſuum, ſtringe tuum gladium, & me interfice, ne fortaſſe dicant, mulier ipſum interfecit. Puer igitur illum transfixit. Et ſic Deus ultus eſt impietatem, quam Abimelechus exercuit in ſuum patrem, occiſis LXX. fratribus ſuis: pariterque omnem improbitatem Sicimitarum in ipſorum caput convertit, ſecundum orationem, & parabolam Joathami.

Ἄβιλα, πόλις Φοινίκης. ἐξ ἧς ἦν [2] Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης σοφιστής. Τὸ ἐθνικὸν Ἀβιληνός.

Ἄβιλα. Abila, Phœniciæ urbs, ex qua erat oriundus Diogenes, celeberrimus ille Sophiſta. Gentile nomen eſt, Abilenus.

Ἀβίλυξ, Ἀβίλυκος. τὸ ἀνικείμενον ὄρος ἐν τῇ

Ἀβίλυξ, Ἀβίλυκος. Abilyx, Abilycis. Afri-

[1] Καὶ γὰρ ἀπελθὼν] Hic locus in uno MS. Pariſ. ſic ſcriptus eſt: Καὶ γὰρ ἀπελθὼν πολεμῆσαι πύργον, καὶ προσεγγίσας τῇ θύρᾳ τοῦ πύργου, ἐμπρῆσαι αὐτὸν, ἔρριψε γυνὴ κλάσμα μύλου ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ συνέτριψε τὸ κρανίον αὐτοῦ. καὶ ἐπιβοήσας παιδὶ, εἶπε πρὸς &c.

[2] Διογένης ὁ Ἀπολλ.] Ex Stephano *de Urbibus*, v. Ἄβιλα.

Λιβύης

Λιβύης τῇ Κάλπῃ, ἥπις ἐστὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, κατὰ τὸν πορθμὸν τῆς Γαδείρων.

Ἄβιννα. ὄνομα πόλεως.

[1] Ἄβιος. Ἀνθ' οὗ τὸν ἄβιον ἐπὶ τοῦ πολυὼ τὸν βίον τεθηρευκότα. ὥσπερ καὶ Ὅμηρος, τὸ ἄξυλον, ἀντὶ τοῦ πολύξυλον.

Ἄβιόδ. ὄνομα κύριον.

Ἄβίωτον. κακόν, ἀηδές, ὀδυνηρόν. Ὁ δὲ, ἀβιώτως εἶχεν, εἰ μὴ κρατήσῃ τῆς πόλεως. Καὶ ἀβίωλος, ὁ μὴ ζῶν.

Ἄβισάκ. ὄνομα κύριον.

Ἄβίσαρος. ὄνομα τόπου.

Ἄβιλος. ὄνομα κύριον. Ἄβιλος τὴν ἀσκητικὴν καλύβην ἐπήξατο.

Ἀβλεμέως. ἀφρονήτως. ἀπὸ τοῦ μέλειν ἀμελέως, κατ' ἐναντίωσιν, καὶ πλεονασμοῦ τοῦ β, ἀβλεμέως. Οὕτως Ὠρίων.

[2] Ἀβλεπήματι. ἁμαρτήματι. Ὁ δὲ Φέρων ἐκαρτέρει τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀβλεπήματα. τὰ δὲ τῶν λογικωτέρων αὐτὸν ἐνία. Καὶ ἀβλεποῦντες. Οἱ δὲ, ἀβλεπῶντες, καὶ αἰδήμονι ἀντοφθαλμεῖν πρὸς τὸν Φίλιππον, ἐβούλοντο.

Ἄβλης. ὄνομα κύριον.

[3] Ἀβλῆτα βέλη. τὰ μὴ πεμφθέντα εἰς τρῶσιν Καὶ ἀβλῆτα οἰστὸν, τὸν κακόβλητον. ἢ τὸ μήπω βεβλημένον. Κλίνεται δὲ ἀβλὴς, [4] ἀβλῆτος, ἀπὸ τοῦ βέβλημαι. ἢ τὸν καινὸν, καὶ μήπω βεβλημένον, ἀλλὰ νεοπαγῆ, καὶ ἀκέραιον τὸ ἰὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. Κλίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ τος. οἷον ἀβλὴς, ἀβλῆτος. Τὰ γὰρ εἰς σ λήγοντα ὀξύτονα σιώθετα, ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα, μίαν συλλαβὴν φυλάττοντα ἐν παθητικοῦ παρακειμένου, ἀπὸ καθαρᾶ τοῦ λος κλίνου). εἴτε εἰς ως ὦσιν, εἴτε εἰς ης, εἴτε εἰς ας. οἷον κέκρα). χαλκοκρὰς, χαλκοκράτος, ὁ χαλκῷ κεκραμένος. νεοκρὰς, νεοκράτος, ὁ νεωστὶ κεκραμένος. βέβλη). ἀβλὴς, ἀβλῆτος, ὁ μὴ βληθείς. τέτρω). ἀτρὼς, ἀτρῶτος, ὁ μὴ τρωθείς. πέπωλα. ἄπλως, ἀπλῶτος, ὁ μὴ πεσών. ἔγνωσται. ἀγνὼς, ἀγνῶτος, ὁ ἄγνωστος. τέθνηκα. ἡμιθνὴς, ἡμιθνῆτος, ὁ ἡμιθανής.

Ἀβληχρὸν. ἀσθενές. Βληχρὸν γὰρ τὸ ἰσχυρόν. [5] Αἰλιανός. Κατέτρεψεν ἓν τὸν βίον ὡράως, καὶ σιωπῇ, καὶ ἀβληχρῷ θανάτῳ, ὅπερ ἓν ἐπαινεῖν καὶ [6] Ὅμηρος δοκεῖ μοι.

Ἀβολήτως, καὶ ἄβολις, ἢ ἄβολος, ὃν ὁ μηδέπω βεβληκὼς ὀδόντας. ἐξ ὧν γνωρίζεται ἡ ἡλικία τοῦ

cæ mons, oppositus Calpæ, quæ est in Europa, juxta fretum Gaditanum.

Ἄβιννα. Abinna. Nomen urbis.

Ἄβιος. Antipho τὸν ἄβιον accipit pro illo, qui multas opes possidet: ut Homerus τὸ ἄξυλον accipit pro πολύξυλον, i. e. arboribus abundans.

Ἀβιόδ. Abiud. Nomen proprium.

Ἄβίωλον. Malum, Injucundum, Molestum. *Ille vero vitam minime vitalem sibi fore putabat, nisi urbe potiretur.* Et ἀβίωλος, non vivens.

Ἀβισάκ. Abisac. Nomen proprium.

Ἄβίσαρος. Abisarus. Nomen loci.

Ἄβιλος. Abitus. Nomen proprium. Abitus tugurium, sive casam asceticam exstruxit.

Ἀβλεμέως. Negligenter. A verbo μέλειν, curare, fit ἀμελέως, sine cura, & per literarum transpositionem, & pleonasmum literæ β, ἀβλεμέως. Sic Orion.

Ἀβλεπήματι. Peccato. *Ille vero idiotarum peccata patienter ferebat: sed prudentiorum, ipsum male habebant.* Et ἀβλεποῦντες. Conniventes. *Illi vero conniventes, & verentes Philippo resistere, ei opitulabantur.*

Ἄβλης. Ablerus. Nomen proprium.

Ἀβλῆτα βέλη. Sagittæ nondum emissæ vulnerandi causa. Et ἀβλῆτα οἰστὸν, sagittam perniciosam, vel nondum jactam (Declinatur autem hoc nomen, ἀβλὴς, ἀβλῆτος, a βέβλημαι) vel novam, & nondum jactam, sed recenter factam, & omne adhuc venenum illitum habentem. Declinatur autem per τος: ut, ἀβλὴς, ἀβλῆτος. Nam nomina in σ desinentia, acutitona, composita, a verbis deducta, & unicam syllabam servantia passivi præteriti perfecti, declinantur per purum τος, sive in ως desinant, sive in ης, sive in ας. Ut a κέκρα), mixtus est, Χαλκοκρὰς, χαλκοκράτος, Ære mixtus. Νεοκρὰς, νεοκράτος, Recens mixtus. A βέβλη), jactus est, Ἀβλὴς, ἀβλῆτος, Qui non est jactus. A τέτρω), vulneratus est, Ἀτρὼς, ἀτρῶτος, Qui non est vulneratus. A πέπωλα, cecidit, Ἄπλως, ἀπλῶτος, Qui non cecidit. Ab ἔγνωσται, cognitus est, Ἀγνὼς, ἀγνῶτος, Incognitus. A τέθνηκα, mortuus sum, Ἡμιθνὴς, ἡμιθνῆτος. Semimortuus.

Ἀβληχρὸν. Infirmum. Βληχρὸν enim significat firmum. Ælianus. *Vitam igitur finivit placide, & tranquille, & leni morte, quam & Homerus laudare mihi videtur.*

Ἀβολήτως, & ἄβολις, vel ἄβολος, dicitur asinus, qui nondum amisit dentes, ex quorum indicio hujus animalis ætas cognoscitur. Hinc eadem

1 Ἄβιος] Ex Harpocratione.

2 Ἀβλεπήματι] Hoc Fragmentum Casaubonus ad Polyb. refert.

3 Ἀβλῆτα βέλη] Hom. Il. Δ. v. 116. ἐκ δ' εἵλετ' ἰὸν Ἀβλῆτα, πικρόν. ubi Schol. Μήπω βεβλημένον, καινόν.

4 Ἀβλῆτος] In prioribus editionibus post ἀβλῆτος hæc leguntur, ἀβλῆτα, καινὸν, ἢ τὸν κακὸν: quæ verba induxi, non solum, quia in MSS. non exstant, sed etiam, quia loco prorsus alieno a librario, qui ea ad marginem sui Codicis scripta repererat, infarcta esse videbam.

5 Αἰλιανὸς] Fragmenta, quæ Æliani nomen in Suida præferunt, paucissimis exceptis, frustra quæras in Scriptis ejus auctoris, hodie adhuc superstitibus, quoniam omnia fere ex libris ejus περὶ προνοίας, & περὶ ζώων ἐναργειῶν, hodie deperditis, deprompta sunt; qua de re Lectorem monere volui, ne quis forte, hæc ignorans, miraretur, quare non, uti reliquorum scriptorum, sic etiam Æliani fragmenta cum ipsis auctoris locis, unde desumpta sunt, contulerim.

6 Ὅμηρος δοκεῖ] Respicit locum Homeri Odyss. Δ. 234. ubi Poeta ait, θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ Ἀβληχρὸς μάλα πῆμα πελεύσσειε.

ζάω. Ἐκ δὲ τούτου ὁ νέος, ἀδέπω γνώμονα ἔχων. (Γνώμονα δὲ ἔλεγον τὸν βαλλόμενον ὀδόντα, δι' ἧς τοὺς ἡλικίας ἐξήταζον.) Τὸ δὲ αὐτὸν καὶ κατηρτυκότα ἔλεγον, ὅτι μεταφορᾷ τῶν τετραπόδων. Καὶ ἀπογνώμονας, τοὺς ἀπογεγηρακότας, ἐξ ἐλελοίπει τὸ γνώσιμα. καὶ ἀβόλους πώλους, τοὺς μηδέπω βεβληκότας ὀδόντας.

Ἀβουλεί. ἀβούλως, ἀφρόνως, ἀμαθῶς. Ὁ δὲ, ἀσυμφόρως τοῦ Βασιλέως γνώμης, ἀβουλότατα διεπράξατο.

Ἀβουλεῖν. μὴ βουλεύεσθαι, ἢ μὴ βούλεσθαι. Πλάτων.

Ἀβούλητον κακόν. ἀθέλητον, ὃ οὐ θέλει τις. καὶ ἀβούλητος, ὁ μὴ βουλόμενος. Ἀβούλιτος δὲ, ὄνομα κύριον, ἀφ' τοῦ ἰῶτα.

Ἀβουλία. ἀπαιδευσία, ἄνοια, καὶ μωρία.

Ἀβούλως. ἀφρόνως, ἀμαθῶς, κακῶς, ἀνευ λόγου.

Ἄβυδος τεῖχος. πόλις ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. καὶ [2] Ἀβυδηνολειχίτης, τὸ ἐθνικόν.

Ἄβωρα. ὄνομα τόπου.

Ἀβοριγίνες. ἔθνος Ἰταλικόν. [3] Ἀβοριγῖνοι δέ.

Ἄβρα, οὔτε ἁπλῶς θεράπαινα, οὔτε ἡ εὐμορφος θεράπαινα λέγεται, ἀλλ' οἰκότριψ γυναικὸς κόρη, καὶ ἐπιμελὴς, εἴτε οἰκογενὴς, εἴτε μή. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ·

[4] Μήτης τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυοῖν
Τούτοιν. [5] τρέφει δὲ παλλακὴ τις τοῦ πατρὸς
Λυπρὰς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γεγυῖα.

Ἀβουλεί. Inconsulte, Imprudenter, Imperite. *Ille vero, non admodum considerata, nec satis intellecta Regis sententia, inconsultissime rem gessit.*

Ἀβουλεῖν. Non consultare. Vel, Non velle. Plato.

Ἀβούλητον κακόν. Malum non voluntarium, quod quis non vult. Ἀβούλητος etiam dicitur ille, qui non vult. At Ἀβούλιτος per ἰῶτα, est proprium nomen.

Ἀβουλία. Insscitia, Amentia, & Stultitia.

Ἀβούλως. Imprudenter, Imperite, Male, Sine ratione.

Ἄβυδος τεῖχος. Oppidum ad Pontum Euxinum. Gentile nomen est Abonotichita.

Ἄβωρα. Abora. Nomen loci.

Ἀβοριγίνες. Aborigines. Gens Italica. Aborigini vero.

Ἄβρα, neque simpliciter quævis, neque formosa ancilla ita appellatur, sed domestica & honoratior heræ puella, sive illa sit verna, sive non. Menander *Pseudo-Hercule:*

Mater obiit duarum sororum
Harum: alit vero pellex quædam patris
Eas, quæ ancilla matris illarum fuit.

1 Κατηρτυκότα] In prioribus Edd. legitur κατηρυκότα, quam vocem, utpote corruptam, merito delendam censui. Κατηρτυκὼς enim non solum legitur apud Hesychium & Eustathium, sed etiam ipsum Suidam duobus locis, nimirum v. Γνώμονα, & v. Κατηρτυκότα. Significat autem καθαρτὸν, præter alia, πλεῖον, sive perficio, teste Hesychio. Inde κατηρτυκότα dicuntur animalia, quæ sunt adultæ & perfectæ ætatis. Idem Hesychius: Κατηρτυκὼς, πεπαίσας. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, ὅταν ὀπεβάλη πάντας ὀδόντας. i. e. Κατηρτυκὼς, *qui perfecit. Proprie autem hæc vox dicitur de brutis, postquam omnes dentes amiserunt.* Constat enim, nonnulla animalia ad certum usque ætatis annum dentes quosdam amittere, in quorum locum alii postea succrescunt. Tum igitur perfectæ demum ætatis esse censentur, postquam omnes dentes & renatos & immutabiles habere cœperunt; quod Plinius L. XI. c. 37. in equis anno septimo contingere ait. Hinc igitur patet, quomodo intelligendus sit locus Hesychii, quem paulo ante laudavimus. Apud Philostratum *de Vit. Apollon.* L. VII. c. 2. οἱ καθαρτόντες τῶν ἵππων sunt *equi perfectæ ætatis*, quod interpres *domitores equorum* male reddidit. Porro, animalia κατηρτυκότα, sive, perfectæ ætatis, dicebantur etiam λειπογνώμονα, ideo nimirum, quod ætas illorum ex dentibus amplius cognosci non posset. Γνώμων enim Græcis significat omne id, cujus indicio aliquid cognoscitur. Inde dentes, quia sunt ætatis indices, recte γνώμονες dicuntur. Animalia autem, veluti equi, tenerioris ætatis, quia notam aliquam in dentibus habent, & nonnulli ipsis ad certum usque tempus decidere & renasci solent, ætas illorum inde cognosci potest. Postquam vero, procedente ætate, omnes eorum dentes immutabiles esse cœperunt, & prior nota in illis non amplius apparet, indicium hoc in sequentes annos deficit; unde dicuntur λειπογνώμονες. Aristophanes Grammaticus apud Eustath. ad Odyss. A. p. 1404. 58. Τὰ πλεῖα ἐπὶ πλείστων ζώων ἢ κατηρτυκότα, λειπογνώμονα καλεῖται, ἀφ' τὸ μηκέτι ἔχειν ὁλόκληρα τοὺς γνώμονας καλουμένους, οἷς ἐπιγινώσκουσιν οἱ ἱππεῖς τὰς πρωβόλους. Etymologus, v. Ἄβολος. Ἀφ' ᾧ καὶ λειπογνώμονες καλοῦνται, οἱ μηκέτι ἀφ' ὧν ὀδόντων γνωσθῆναι δυνάμενοι. Cave autem existimes, λειπογνώμονας vocari equos, qui ipsos dentes, ætatis indices, amiserint, ut Portus putavit; sed potius, quorum ætas, ut diximus, ex dentibus amplius cognosci non potest. Dentes enim vocantur γνώμονες, quatenus sunt ætatis indices: inde contingere potest, ut desinant esse γνώμονες, licet ipsi maneant. Idem quod λειπογνώμων, significat etiam ἀπογνώμων. Ἀγνώμονες vero dicuntur equi, qui nondum γνώμονα habent; qui etiam ἄβολοι vocantur, ideo, quod nondum ullos dentes amiserint. Testatur enim Plinius, equos mense tricesimo demum primores binos dentes amittere: ante quod igitur tempus recte vocantur ἄβολοι. Hinc autem apparet, non confundendas esse has duas voces λειπογνώμων & ἀγνώμων, quod tamen a Magno Salmasio ad Solinum, pag. 471. Edit. Ultraj. factum video. Cæterum, iis, quæ modo disputavimus (nimirum τὸ κατηρτυκὼς accipi de animalibus, quæ sunt adultæ ætatis,) videtur contradicere Suidas hoc ipso loco, ubi expresse ait, τὸ κατηρτυκὼς etiam significare νέον, sive ἀγνώμονα, id est, eum, qui per ætatem teneram nondum dentem, ætatis indicem, habet; quod e diametro cum prioribus pugnat. Sed, cum ex auctorum locis, a nobis citatis, luce clarius pateat, τὸ κατηρτυκὼς significare id, quod diximus; quid aliud respondebimus, nisi fallere hic & falli Grammaticum nostrum, & proinde assensum minime ei præbendum esse? Obiter hic addam, dentes γνώμονας etiam a Græcis vocari φραστῆρες, ut docet Suidas infra v. φραστῆρες: quo etiam spectare videtur illud Hesychii, φραστῆρες, μηνυτάι. Neque illud silentio prætermittendum censeo, pro κατηρτυκότα, in uno Mf. Paris. scriptum esse κατηρυκότα; in 2. aliis vero κατηρύκοτα: quæ lectiones, licet corruptæ, proxime tamen ad veram accedunt.

2 Ἀβωνοτειχίτης] Abonoteichita fuit famosus ille impostor Alexander, de quo legendus Lucianus in *Pseudomante*.

3 Ἀβοριγῖνοι δέ] Videtur legendum Ἀβωριγῖναι, & sensus esse, gentem istam dici & Ἀβωριγῖνες & Ἀβωριγῖναι; quam utramque lectionem agnoscit Stephanus *de Urbibus*. Quoniam tamen locus hic Suidæ est mutilus, ἐπέχομεν, nec quicquam temere affirmamus.

4 Μήτης πέθν.] Hi, & sequentes Menandri versus ante confusi legebantur, quos nos in hac Edit. distinximus & in ordinem redegimus.

5 Τρέφει δὲ παλλ.] Hunc & sequentem versum Menandri citat etiam Eustath. ad Odyss. T. p. 1854. 15.

[1] Σικυωνίῳ·

Καὶ ἄβραν γὰρ ἀνταναίρῳ
Ἐρωμένῃ, αὐτῇ μὴ ἐ παρέδωκ' ἔχειν
Τρέφειν δὲ χρῆς ὡς ἐλευθέρᾳ πρέπῃ.

[2] Ἀπίῳ·

Ὠμην εἰ τὸ χρυσίον λάβοι
Ὁ γέρων, θεράπαιναν εὐθὺς ἠγορασμένῃ
Ἄβραν ἔσεσθαι.

Ἰάμβλιχ. Ἐπεὶ δὲ τοῦτο χαλεπὸν ἦν, καὶ σπάνιόν τε τὸ τῆς οἰκετῶν φυλακτούσης, καὶ ἄβρας ἑνὸς ἄλλης συμπαρούσης, ἀναπείθῃ τινὶ κόρῃ λαθοῦσαν τοὺς γονεῖς ἀποδρᾶναι.

Ἀβραάμ. ὁ πρῶτος ἐν Παλαιάρχαις· εἰς ὃν ἀπεσεμνύετο δῆμος ὁ τῶν Ἑβραίων τὸ παλαιόν, πρὶν ἢ θεοῦ ἀποστατῆσαι, καὶ γένεσθαι τούτοις ἀλλότριοι, καὶ τὸ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ αἷμα ἐφ' ἑαυτοὺς ἀποσπάσασθαι. Οὗτος ὅτι μὲν τῆς Χαλδαίων γῆς ὑπῆρχεν ὁρμώμενος, τῶν περὶ τὰ μετέωρα καὶ τοὺς ἀστέρας τὸν βίον ὅλον καταναλισκόντων. Ἀσκηθεὶς οὖν κατὰ τὸν πάτριον νόμον τὰς τῶν ἐπουρανίων ἀστέρων κινήσεις, καὶ στοχασάμενος ὡς οὐκ ἐν τούτοις ἵσταται τὸ μεγαλουργὸν τῆς φαινομένης ταυτησὶ κλίσεως, ἀλλ' ἔχει τινὰ τὸν δημιουργὸν καὶ κινοῦντα καὶ διευθύνοντα τὸν ἁρμόνιον τῶν ἀστέρων πορείαν, καὶ τοῦ κόσμου παντὸς τὸν κατάστασιν. Καὶ ἀφ' τοῦ μεγέθους καὶ τῆς καλλονῆς τῶν κτισμάτων τὸν γενεσιουργὸν αὐτῶν, ὡς οἷόν, θεωρήσας, οὐκ ἔστι μέλλει τούτων, οὐδὲ τὸν ἔφεσιν εἰς ταῦτα κατεδαπάνησεν· ἀλλὰ τῶν οὐρανίων ἀφίδων ὑπερβαθεὶς, καὶ πᾶσαν ἀφεβὰς τὸν νοητὸν τε καὶ ὑπερκόσμιον σύμπηξιν, οὐκ ἀπέστη τοῦ ζητεῖν, ἕως οὗ ὁ ποθούμενος ἑαυτὸν αὐτῷ ἐφανέρωσε, τύποις τε καὶ μορφώμασιν, καὶ οἷς ἑαυτὸν ἐμφανίζει ὁ ἀφανὴς καὶ ἀόρατος. Καὶ μεταστῆσαι αὐτὸν ἐκ τῆς παλαιᾶς λαβὼν, ἐπὶ τὴν Χαναὰν κατέστησε, τὸν ἐνενηκοστὸν πως καὶ ἔνατον ἤδη χρόνον παρέλκοντα· καὶ ἄπαιδα μέχρι τότε τυγχάνοντα· γεννήτορα τοῦ θαυμασίου καὶ μακαρίου κατέστησαν Ἰσαάκ, ἵν' ἔχοι μονογενῆ υἱὸν καὶ πρωτότοκον, τοῦ μονογενοῦς καὶ πρωτοτόκου μυστικὴν εἰκόνα προ[illegible]· τοῦτο γέρας αὐτῷ κατ' ἐξαίρετον χαρισάμενος, τὸ δοῦλον καὶ φίλον καὶ πατέρα [illegible]σθαι τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ κατὰ σάρκα, τοῦ τὸν κόσμον ὅλον δημιουργήσαντος. Οὗτος εὗρε ἱερὰ γράμματα, καὶ γλῶτταν ἐμηχανήσατο, ἧς Ἑβραίων παῖδες ἐν Αἰγύπτῳ ἐτύγχανον, ὡς ὄντες τούτου μαθηταὶ καὶ ἔκγονοι. Ἐκ τούτου καὶ τὰ Ἑλλήνων γράμματα τὰς ἀφορμὰς ἔλαβε, κἂν ἄλ-

[1] Σικυωνίῳ] Sic ex MSS. hanc vocem reſtituimus, cum in prioribus Edit. male legeretur Σικυωνίᾳ. Fabulam hanc *Sicyonius* Suidas etiam infra, v. Ἀγχαρεῖ, & v. Κακὴ μοῖρ, laudat. Portus in hoc loco interpretando graviter hallucinatus eſt, quoniam non vidit τὸ Σικυωνίῳ, uti & paulo poſt vocem Ἀπίῳ, eſſe fabularum nomina, quæ proinde inconſiderate admodum cum reliquis Menandri verbis miſcens, haud valde gratum lectori cinnum propinat. Nos errorem iſtum ex verſione Latina ſuſtulimus, eamque textui Græco accommodavimus.

Idem *Sicyonio:*

Nam ancillam [alterius] loco emens
Amatam, huic quidem non dedit ſervandam;
Sed alendam ſeorſim, ut ingenuam decet.

Idem *Apiſto:*

Exiſtimabam, ſi aurum accepiſſet
Senex, ancillam emptam ſtatim
Habram futuram.

Iamblichus: *Quoniam autem illud miniſterium ædes cuſtodiendi moleſtum erat & inſolens, præſertim, cum alia ancilla una adeſſet; perſuadet puellæ, ut clam parentibus aufugiat.*

Ἀβραάμ. Abrahamus, inter Patriarchas primus: quo populus Hebræorum olim gloriabatur, priuſquam a Deo defeciſſent, atque ab eo alienati fuiſſent, & ipſius unigeniti filii ſanguinis ſe reos feciſſent. Hic oriundus erat ex terra Chaldæorum, qui totam ætatem in earum rerum, quæ in ſublimi fiunt, & ſtellarum obſervatione conſumunt. Exercitatus igitur patrio more in cœleſtium ſtellarum motibus, ſagaciter animadvertit, vim effectricem rerum conditarum & in oculos incurrentium, non in iis conſiſtere, ſed habere aliquem opificem, qui moveat & dirigat aptum illum & concinnum ſtellarum motum, & mundi totius conſtitutionem. Atque ex magnitudine, & elegantia rerum conditarum, creatorem ipſarum, quantum licuit, contemplatus, in his non ſubſtitit, neque ſuum deſiderium in his conſumpſit: ſed ſupra cœleſtes orbes evectus, & pervagatus omnem rerum conditarum compagem, quæ ſub intelligentiam cadit, mundumque ſuperat, ab eo quærendo, quem cognoſcere cupiebat, non deſtitit, donec ille, cujus deſiderio flagrabat, ſe ipſi patefecit, typis quibuſdam & imaginibus, & cæteris rationibus, quibus ille, qui cerni conſpicique nequit, ſe mortalibus patefacere ſolet. Ipſum autem ex patria tranſlatum in Chananæa collocavit, cum ætatis annum jam nonageſimum & nonum ageret: cumque ad id uſque tempus expers liberorum eſſet, ipſum admirandi & beati Iſaaci parentem effecit, ut haberet unigenitum, & primogenitum filium, qui unigeniti, & primogeniti Filii myſticam imaginem præfiguraret: idque munus ei eximium dedit, ut ſervus, & amicus, & pater, ſecundum carnem, appellaretur unigeniti Filii, qui mundum univerſum fabricavit. Hic ſacras literas invenit, & linguam excogitavit, cujus notitiam habuerunt Hebræorum filii, quod eſſent hujus diſcipuli, & poſteri. Ab hoc etiam literæ Græcorum originem duxerunt, quamvis Græci, ſe ipſos

[2] Ἀπίῳ] Hanc fabulam Menandri haud temere alibi laudatam reperies. Tacent enim de ea Scholiaſtæ Græci, tacet Athenæus, tacent reliqui Scriptores veteres, quos quidem legi, omnes. Eadem effugit diligentiam accuratiſſimi Meurſii, *Bibliothec. Attic.* L. IV. in v. *Menander*, ubi catalogum fabularum, quas Comicus iſte docuit, exhibet. Obiter hic Lectorem moneo. *Bibliothecam Atticam* Meurſii eſſe opus poſtumum, & ante paucos demum annos editum eſſe in Tomo X. *Theſauri Antiquitatum Græcarum*, qui Lugduni Batav. in lucem prodiit.

λαν

λως ἑαυτοὺς ἀφανίζοντες ἀναγράφουσιν Ἕλληνες. Καὶ τούτου μαρτύριον ἡ τοῦ Ἄλφα φωνὴ τοῦ πρώτου στοιχείου καὶ ἀρχηγοῦ, ἀπὸ τοῦ Ἄλεφ Ἑβραϊκοῦ λαβόντος τὴν ἐπίκλησιν τοῦ μακαρίου καὶ πρώτου καὶ ἀθανάτου ὀνόματος. Ἐκ τούτου καὶ τὰ ἐνύπνια βιβλία ἐσφετερίσαντο Ἕλληνες. Καὶ μάρτυς Ἰωσὴφ ὁ πανθαυμαστὸς ὁ τούτου ἀπόγονος, ὁ τοῦ Φαραὼ τὰ ἐνύπνια ὡς ἔμελλον ἀποβήσεσθαι διηρμηνευκώς. Τοῦτό μοι καὶ Φίλων, ἐξ Ἑβραίων φιλόσοφος, ἐν τῷ τοῦ Πολιτικοῦ Βίῳ συνεπιμαρτυρήσει. Φίλων, φησὶ δέ τις, Φίλων [1] πλατωνίζει, καὶ Πλάτων φιλωνίζει.

[2] Ὅτι ἤρξατο [3] ἡ εἰδωλολατρεία ἀπὸ Σερούχ ἕως τῶν χρόνων Θάρα τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ. ὃς Ἀβραὰμ ὑπάρχων ἐτῶν ιδ', καὶ θεογνωσίας ἀξιωθείς, ἐνεθέτει τὸν πατέρα αὐτοῦ, λέγων· τί πλανᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἀφ' κέρδος ὀπτάσιον (τουτέστι, τὰ εἴδωλα); οὐκ ἔστιν ἄλλος θεός, εἰ μὴ ὁ ὢν τοῖς οὐρανοῖς, ὁ καὶ πάντα τὸν κόσμον δημιουργήσας. Ὁρῶν γοῦν τοὺς ἀνθρώπους κοσμαπολατρεύοντας, διήρχετο ἀφανούμενος, καὶ τὸν ὅπως ἂν θεὸν ἐκζητῶν ἐν φιλοθέῳ καρδίᾳ. [4] Ὁρῶν δὲ τὸν οὐρανὸν ποτὲ μὲν λαμπρὸν, ποτὲ δὲ σκοτεινὸν, ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ, οὐκ ἔστιν οὗτος θεός. Ὁμοίως καὶ τὸν ἥλιον, καὶ τὴν σελήνην, τὸν μὲν ἀποκρυπτόμενον καὶ ἀμαυρούμενον· τὸν δὲ φθίνουσαν καὶ ἀπολήγουσαν, ἔφησεν, οὐδ' οὗτοι εἰσὶ θεοί. Καὶ μήν τοι καὶ [5] τὴν τῶν ἀστέρων κίνησιν, ἐκ τοῦ πατρὸς γὰρ ἐπαιδεύετο τὴν ἀστρονομίαν, ἀπορῶν ἐδυσχέρανεν. Ὤφθη δὲ αὐτῷ θεὸς, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου. Καὶ λαβὼν τὰ εἴδωλα τοῦ πατρὸς, καὶ τὰ μὲν κλάσας, τὰ δὲ ἐμπυρίσας, ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ πατρὸς ἐκ γῆς Χαλδαίων· καὶ ἐλθόντων εἰς Χαρράν, ἐτελεύτησεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Καὶ ἐξελθὼν ἐκεῖθεν ἐν λόγῳ Κυρίου ἦλθε σὺν τῇ γυναικὶ Σάρρᾳ, καὶ τῷ ἀνεψιῷ Λὼτ, μεθ' πάσης αὐτῶν τῆς ἀποσκευῆς εἰς τὴν ὀφειλομένην γῆν Χαναάν, ἣν οἱ Χαναναῖοι συγγενικῶς ἀφελόμενοι ᾤκησαν. Λιμοῦ δὲ γενομένου καταλιπὼν τὴν Χαναναίων γῆν εἰς Αἴγυπτον ἀπῆλθ, οὗ καὶ γυναῖκα Σάρραν [6] Ἀβιμέλεχ ἥρπασεν ὁ βασιλεύς. Τοῦτον ὁ θεὸς ἐνδειματώσας, καὶ πάρεσιν τῶν μελῶν ἐπάξας, ἀπόδος, ἔφη, τῷ

illudentes, aliter hac de re ſcribant. Hujus vero rei teſtimonium eſt appellatio τοῦ Ἄλφα, primæ & principis literæ, ab Aleph Hebraico, beato illo & primo & immortali nomine ſuum nomen ſortitæ. Ab hoc etiam ſomniorum libros acceptos Græci ſibi vendicarunt. Teſtis eſt Joſephus ille maxime admirandus, hujus pronepos, qui Pharaonis inſomnia ſic expoſuit, ut erant eventura. Hoc autem & Philo, Hebræus Philoſophus, in *Viri Politici Vita* ſuo teſtimonio confirmabit: Philo inquam, de quo dictum eſt, *aut Philo platoniſſat, aut Plato philoniſſat.*

Imaginum cultus cœpit a Serucho, & viguit uſque ad tempora Tharæ, patris Abrahami; qui Abrahamus, natus quatuordecim annos, & Dei cognitione præditus, ſuum patrem admonuit his verbis: *Quid ſeducis homines ob lucrum perniciosum,* (hoc eſt, ob imagines)? *Non eſt alius Deus, niſi ille, qui in cœlis eſt, & univerſum mundum fabricavit.* Cum enim videret homines res creatas colere, magno labore & animo religioſo verum Deum exquirens varias regiones peragrabat. Cum autem videret cœlum, modo quidem ſerenum, modo vero nubilum & obſcurum, in animo ſuo dixit, *hoc cœlum non eſt Deus.* Similiter etiam, cum Solem & Lunam, illum quidem occultari & obſcurari; hanc vero deficere & deſinere cerneret, dixit, *ne iſti quidem ſunt Dii.* Quinetiam aſtrorum motum conſiderans (a patre enim aſtronomiam edocebatur) animo dubitans moleſtia quadam affici cœpit. Apparuit autem ipſi Deus, & ipſi dixit: Exi ex tua terra & ex cognatione tua. Quamobrem correptis patris ſimulacris, iiſque partim fractis, partim crematis, ex Chaldæorum terra cum patre exceſſit. Cum autem Charram perveniſſent, ipſius pater obiit. Illinc autem Domini juſſu egreſſus cum uxore Sara, & conſobrino Loto, & omni ipſorum ſupellectile in Chananæam terram ſibi debitam pervenit, quam Chananæi per vim occupatam incolebant. Exorta autem fame, relicta Chananæorum terra, in Ægyptum abiit, ubi etiam Abimelechus Rex Saram ejus uxorem rapuit. Huic autem Deus, terrore injecto, & membrorum laxatione in corpus inducta, *Redde* (inquit) *huic*

1 Φίλων πλατωνίζει] Photius Cod. CV. ubi de Philone agit: Τοσαύτη δ' αὐτὸν τῆς Ἑλληνικῆς παρασχεῖν θαῦμα τῆς ἐν τοῖς λόγοις δυνάμεως, ὡς τὸ λέγειν αὐτὸς ἢ Πλάτων φιλωνίζει, ἢ Φίλων πλατωνίζει. i. e. *Græcos facultate dicendi adeo in admirationem ſui rapuit, ut dicerent: Aut Plato philonizat, aut Philo platonizat.* Vide etiam Suid. infr. v. Φίλων.

2 Ὅτι ἤρξατο ἡ εἰδωλ.] Hic incipit nova de Abrahamo Ecloge, a ſuperioribus omnino diſtinguenda, quam proinde Portus & Wolfius male cum periodo præcedenti connectendam putarunt, locumque hunc ita verterunt, quaſi cœpta ante de Philone oratio, abſque ulla interruptione, etiam in ſequentibus continuaretur; quod eſt omnino falſum. Ne ergo Lector in eundem errorem incideret, nos Eclogam hanc a præcedentibus manifeſto ſeparavimus, & a capite lineæ, ut vocant, imprimendam curavimus.

3 Ἡ εἰδωλ. ἀπὸ Σερούχ] Suffragatur Anonymo huic Johan. Antiochenus in Excerpt. Peireſc. p. 778. ubi hæc leguntur: Ὅτι ἡ εἰδωλολατρεία ἤρξατο ἀπὸ Σερούχ τινος, καθὼς μάθε ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ, διηγησάμενος, εἰκότως τὰς πάλαι χρησάσας. i. e. *Idolorum cultus auctor fuiſſe dicitur Seruch quidam, ex poſteris Japhet, qui primus decrevit, ut, qui olim res præclare geſſiſſent, imaginibus ac ſtatuis honorarentur.* Vide etiam Suidam, v. Σερούχ, ubi ipſiſſimum hunc locum ex Joh. Antioch. deſcripſit. Epiphanius quoque *Adverſus Hæreſ.* lib. 1. cap. 6. originem Idololatriæ ad Seruch his verbis refert: Φαλὲκ δὲ γεννᾷ τὸν Ῥαγάμ. Ῥαγὰμ, τὸν Σερούχ, τὸν ἑρμηνευόμενον ἐρεθισμόν. Ὃς ἤρξατο εἰς ἀνθρώπους ἡ εἰδωλολατρεία.

4 Ὁρῶν δὲ τὸν οὐρανὸν] Gemina his de Abrahamo, leguntur apud Mich. Glycam. *Annal.* Part. 2. p. 131. qui tamen ſua ex Syncello deſcripſit.

5 Τὴν τῶν ἀστέρων κίνησιν] Hic ἀπὸ κοινοῦ repetenda eſt vox ὁρῶν. quod cum non obſervaſſent Wolfius & Portus, in loco hoc interpretando longe a vero aberrarunt. Nos genuinum auctoris ſenſum in verſione expreſſimus.

6 Ἀβιμέλεχ ἥρπασεν] Hic duæ hiſtoriæ confunduntur, ut patet ex Geneſ. cap. XII. & cap. XX. Non enim Abimelechus, qui erat Rex Gerarenſium, Saram abſtulit Abrahamo, in Ægypto degenti, ſed Pharao, ut in citato cap. XII. expreſſe traditur. Viciſſim, Abimelechus rapuit Saram tempore & loco diverſo, nimirum, cum Abrahamus Geraris eſſet, ut diſcimus ex cap. XX.

ἀνδράπῳ τὴν γυναῖκα; ὅτι προφήτης ἐστὶ, καὶ προσεύξηται περὶ σοῦ, καὶ ζήσῃ. εἰ δὲ μὴ ἀποδῷς, γνῶθι ὅτι ἀποθανῇ σὺ καὶ τὰ σὰ πάντα. Καὶ οὕτως ἀπολαβὼν τὴν γυναῖκα ἀμίαυλον, καὶ προσευξάμενος, ἰαθῆναι ἐποίησε τῆς παρέσεως τὸν Ἀβιμέλεχ καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ. Καὶ ἔκτοτε ἐμμελῶς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς καὶ προσέχειν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ λεγομένοις. Διδάσκαλος οὖν ὁ Ἀβραὰμ εὐσεβείας καὶ πολυπειρίας Αἰγυπτίοις ἐγένετο. Ὁ αὐτὸς Ἀβραὰμ ὑποφέρων ὀπὴ τοῦ πολέμου τῆς εὐλογίας τοῦ Μελχισεδὲκ κατιξίωτο, τοῦ βασιλέως Σαλὴμ, ὃς ἐξήνεγκεν αὐτῷ ἄρτους καὶ οἶνον. Ἦν δὲ καὶ ἱερεὺς ὁ Ὑψίστου. καὶ ἔδωκεν αὐτῷ Ἀβραὰμ δεκάτην ἀπὸ πάντων. Ἦν δὲ ὁ Μελχισεδὲκ ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος, ἀφωμοιωμένος τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ. Τῷ δὲ Ἀβραὰμ ἀτεκνίαν ὀλοφυρομένῳ καθ' ὕπνους ὑπέδειξε ὁ Θεὸς τοὺς ἀστέρας, καὶ τὸ πλῆθος αὐτῶν ἔσεσθαι οἱ τὸ σπέρμα προεδήλου. Ὁ δὲ ἐπίστευσε τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. Ἡ δὲ Σάρα τέως ὅσα συνεχώρησεν Ἀβραὰμ ἀπὸ τῆς παιδίσκης παιδοποιήσασθαι· καὶ ἔσχε τὸν Ἰσμαήλ. Ἐννενήκοντα δὲ καὶ ἐννέα ἐτῶν ὄντι τῷ Ἀβραὰμ ὀφθεὶς ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ μετωνόμασεν. Ἀβραὰμ γὰρ πρότερον ἀνομάζετο. Ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Σάραν Σάρραν, προσθεὶς καὶ ἕτερον ρ. Καὶ περιέτεμε τὸν Ἰσμαὴλ, καὶ πάντας τοὺς ἐξ αὐτοῦ. Κύριος δὲ τῷ Ἀβραὰμ ὑποξενωθεὶς ἐπηγγείλατο τέξεσθαι Σάρραν αὐτῷ παῖδα. Ἡ δὲ, ἐμειδίασε, καὶ Ἰσαὰκ τὸ γεννηθὲν προσηγορεύθη, φερωνύμως τῷ μεθ' ἡδονῆς γέλωτι κατὰ τὴν Ἑβραΐδα διάλεκτον.

Ἀβραμιαῖος· ὁ ἀπόγονος Ἀβραὰμ, ἢ Γιγαντιαῖος, ἱεροσυλητής.

[1] Ἁβρὰ βαίνων. θρυπτόμενος· [2] κολακευόμενος. Ἐκεῖνος ὄντως ἁβρὰ βαίνων ἐδόκει, ἔχων τὰς ὀφρῦς ὑπερηρμένας ἄνω.

Ἀβρανῖτις. χώρα.

Ἁβραῖς. ἁπαλαῖς. τρυφερωῖς. Αἰλιανός· [3] Ἐπὶ κλίναις μαλακαῖς ἁβραῖς, καὶ στρωμναῖς ὑφ' ἡνὶ ὑπερφάνῳ κεκοσμημέναις, ὑποθέντας.

Ἀβρέας. ὄνομα κύριον.

Ἀβρεττανή. χώρα, ἡ λεγομένη Μυσία. ἀπὸ [4] Βρεττίας Νύμφης.

Ἀβρηλία. χώρα. καὶ Ἀβρηλιανὸς, καὶ Ἀβρήλιος, ὀνόματα κύρια.

[5] Ἀβεκέστερον. τὸ ἀληθέστερον.

[6] Ἄβεκτον· τὸ δύσκωφον, ἤτοι ὃν μέρος ἀκοῦον.

homini ſuam uxorem, quia eſt Propheta, & pro te precabitur, & vives. Niſi vero eam ipſi reddideris, ſcito te moriturum, & tua omnia peritura. Sic igitur Abrahamus, recepta uxore impolluta, Deum precatus, effecit, ut Abimelechi, & ipſius familiæ, paralyſis ſanaretur. Ex eo autem tempore Rex ipſum honorare ejuſque verbis aures attentas præbere cœpit. Abrahamus igitur pietatis & multiplicis doctrinæ magiſter Ægyptiis exſtitit. Eidem Abrahamo, ex bello revertenti, benedixit Melchiſedecus, Rex Salem, qui ipſi panes & vinum obtulit. Erat autem Altiſſimi Sacerdos, eique Abrahamus decimam omnium rerum dedit. Melchiſedecus autem erat ſine patre, ſine matre, ſine generis origine, ſimilis Filio Dei. Abrahamo autem orbitatem ſuam deploranti Deus in ſomnis ſtellas oſtendens, progeniem ipſi futuram prædixit tantam, quanta eſſet illarum multitudo. Ille vero Deo credidit, & hoc ipſi in Juſtitiam eſt imputatum. Sara vero, cum eſſet ſterilis, indulſit Abrahamo, ut ex ancilla liberos ſuſciperet, ex qua natus eſt ei Iſmael. Abramo autem, nonageſimum nonum ætatis annum agenti, Deus apparens ipſum mutato nomine vocavit Abrahamum. Abramus enim prius vocabatur. Eodem etiam modo Saram, vocavit Sarram, addito altero r. Iſmaelem autem & omnes ſuos Abrahamus circumcidit. Dominus etiam ab Abrahamo exceptus hoſpitio promiſit ei, fore, ut Sarra filium ipſi pareret. Illa vero, his auditis, riſit: unde filius, ex ea natus, a *riſu* appellatus fuit Iſaac, quoniam ea vox lingua Hebraïca *ſuavem riſum* ſignificat.

Ἀβραμιαῖος. Abramiæus. Ab Abrahamo oriundus. Aut Gigantiæus. Sanctimonia præditus.

Ἁβρὰ βαίνων. Molliter & delicate vivens. Aſſentatoribus gaudens. *Ille profecto molliter vivere videbatur, habens ſupercilia valde ſubducta.*

Ἀβρανῖτις. Abranitis. Regio ſic appellata.

Ἁβραῖς. Teneris. Delicatis. Ælianus. *In lectos valde molles & ſtragula pretioſe contexta imponentes.*

Ἀβρέας. Abreas. Nomen proprium.

Ἀβρεττανή. Abrettane. Regio, quæ Myſia vocatur, a Brettia Nympha.

Ἀβρηλία. Abrelia. Regio ſic dicta. Et Abrelianus, & Abrelius, ſunt nomina propria.

Ἀβεκέστερον. Verius.

Ἄβεκτον. Surdaſtrum. Ex parte tantum audiens.

1 Ἁβρὰ βαίνων] Proprie, *molliter incedens.* Hoc loco vero, *molliter vivens.* Hominum enim delicatorum & effœminatorum mollities, cum ex aliis ſignis exterioribus, tum etiam ex inceſſu apparere ſolet. Senec. Epiſt. CXIV. *Non vides, ſi animus languet, trahi membra, & pigre moveri pedes? Si ille effœminatus eſt, in ipſo inceſſu apparet mollitiem?*

2 Κολακευόμενος] In 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt βλακευόμενος, i. e. *inertiæ ſe dedens*, quam lectionem prætulerim vulgatæ; quamvis & ea ſenſum huic loco ſatis commodum habeat.

3 Ἐπὶ κλίναις] Vide Suid. infra v. Ὑπερήφανος, & v. Ὑφεὶς, ubi Fragmentum hoc repetitur.

4 Βρεττίας] Vel Βρεττίδας per duplex τ ſcribendum, ſi verum eſt ipſam regionem ab hac Nympha dictam Ἀβρεττανὴν, vel in utroque nomine ſimplex τ ſcribendum videtur. Stephanus. Ἀβρεττήνη. χώρα Μυσίας, ἀπὸ Βρεττίας Νύμφης. τὸ ἐθνικὸν, Ἀβρεττηνός. Strabo lib. 12. 395. Ἀβρεττηνὴν appellat. Hæc igitur vocum, & ſcripturæ varietas eſt obſervanda. *P.*

5 Ἀβεκέστερον] Forte hæc vox errore librariorum corrupta eſt ex ἀκεβέστερον.

Ἀβέ-

Ἀβελίξαι. τὸ ἀπὸ βορᾶς νυστάξαι, ἢ καιμηθῆναι.
Ἀβελούξ. ὄνομα κύριον.

Ἀβρογάστης Φράγξ. ἐς [1] κῆ ἀλκὶὼ σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα Φλογρειδὴς ὢν, δευτεραγωνιστὴς τυγχάνων Βαύδωνος. Ἄλλως τε ἦν καὶ τοῖς σωφροσύνῃσι [2] πεπηγώς τε καὶ διηρθρωμένος, καὶ τοῖς χρήμασι πόλεμον πολεμῶν ἄσπονδον. Διέφερε γοῦν τῶν εὐτελῶν στρατιωτῶν ὅσον γε εἰς πλῆθος οὐδέν. καὶ διὰ τοῦτο ἐδόκει τῷ Βασιλεῖ Θεοδοσίῳ χρήσιμος, ὅς τε πρὸς τὸν Οὐαλεντινιανοῦ τρόπον ἀρρενωπὸν ὄντα καὶ δίκαιον, καὶ τὸ παρ' ἑαυτοῦ βάρος ἐπετίθη, καθάπερ ὀρθὸν καὶ ἀστραβῆ τινα [3] κανόνα τοῖς βασιλείοις, πρὸς τὸ μηδὲν τῶν περὶ τὴν αὐλὴν παραβλάπτεσθαι, ἢ ἁμαρτάνεσθαι.

Ἁβροδιαίτη. τρυφερὰ ζωὴ καὶ ἁπαλή. Καὶ Ἁβροδίαιτος. τρυφητὴς, τρυφερόβιος. Τοῖς δὲ Ῥωμαίοις οὐκ ἐς τὸ ἁβροδίαιτον ὁ βίος· ἄλλως δὲ ὡς φιλοπόλεμοί τέ εἰσι καὶ φερέπονοι. Σημαίνῃ δὲ, καὶ τὸ πλουσίως ζῆν ἕξαι. Καὶ Ἁβρότης. τρυφερότης, ἁπαλότης.

[4] Ἀβροκόμας. οὗτος Σατράπης ἦν Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν Βασιλέως.

Ἄβρομος. χωρὶς οἴνου.

Ἦν ὁλοῦ μοι [5] κῦμα φύγω πυρὸς, εἰς ἑκατόν σοι
Ἠελίους [6] δροσερῶν πόμεν ὀκ λιβάδων,
Ἄβρομος καὶ ἄοινος.

Ἐν Ἐπιγράμμασι.

Ἄβρομος· [7] ὁ θορυβώδης.

Ἁβρόν. παρὰ Ἡροδότῳ καλὸν, αὐθαδες, σεμνὸν, τρυφερόν.

Ἁβρός. λαμπρὸς. τρυφερός. ἁπαλός. [8] Ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἁβρὸν ὑπαὶ ζύζων κιθάρας ὕπερ ἕζετο τέττιξ.

Ὅμως δὲ ὁ τρυφερὸς ἐκεῖνος καὶ ἁβρὸς, καὶ ὑπὸ μαλακίας τοῦ σώματος [9] καλεαγὼς καὶ [10] λελυγισμένος, καὶ [11] τὰς τε κόμας ἀναδούμενος, ὥσπερ αἱ τῶν ἑταιρίδων ἀσελγέστεραι, καὶ ἀβροσταγῆ ἔχων ἀεὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς βοστρύχους, λαβὼν χρυσὸν ὅσον τῶν κοινῶν συμφορῶν, ὅσον ἱκανὸν ἦν ἐμπλῆσαι καὶ τὸν μύδον Μίδαν, εἰσέρρει πρὸς τὸν Βασιλέα.

Ἀβελίξαι. A cibo dormitare, vel dormire.
Ἀβελούξ. Nomen proprium.

Ἀβρογάστης Φράγξ. Abrogaſtus Francus, robore corporis ferox, & animi iracundia flammæ ſimilis, ſecundas a Baudone partes agebat: cæteroqui temperantiæ & vitæ moderatæ deditiſſimus, & bellum irreconciliabile cum pecunia gerens. Quamobrem a gregariis militibus, quod ad divitias attinet, nihil differebat: eandemque ob cauſam Cæſari Theodoſio videbatur utilis, quippe qui ad Valentiniani mores viriles & juſtos ſuum quoque adjungebat pondus, tanquam rectam & accuratam Regiæ normam, ne quid in aula peccaretur, vel res ejus detrimenti quicquam caperent.

Ἁβροδιαίτη. Mollis & delicata vita. Et ἁβροδίαιτος. Delicatus. Molliter vivens. *Romani vero non ſunt aſſueti molliter vivere, utpote bellicoſi & laborum patientes.* Significat etiam Ἁβροδίαιτος eum, qui more divitum ſplendide vivit. Et ἁβρότης. Mollitie. Deliciis.

Ἀβροκόμας. Abrocomas. Hic Satrapa fuit Artaxerxis Perſarum Regis.

Ἄβρομος. Sine vino.

Si pernitioſi æſtum ignis effugero, per centum
Dies roſcidis bibam ex fontibus
A vino abſtinens.

Sunt verba Epigrammatis.

Ἄβρομος. Tumultuoſus.

Ἁβρόν. Apud Herodotum ſignificat pulchrum, arrogans, gravitatem præ ſe ferens, delicatum.

Ἁβρός. Splendidus, Mollis, Delicatus. In Epigrammate:

Suaviter ſtridens ſupra citharam ſedebat cicada.

Verumtamen ille mollis, & delicatus, & præ corporis mollitie fractus, & viminis inſtar flexilis, & comas coronis ornans, ut laſciviores meretriculæ, & faciem cincinnoſque pretioſis unguentis perfuſos ſemper habens, auro ex communibus calamitatibus collecto, quantum ſufficeret ad explendum vel illum fabulis celebrem Midam, ad Regem ingreſſus eſt.

1 Κατὰ ἀλκὴν σώματος] Euſtath. ad Il. E. p. 513. locum hunc de Abrogaſto (quem Ἀβρογάστην vocat) ex Suida, ut opinor, (nomen enim ejus ibi reticet) ἀπλεξεὶ deſcripſit.

2 Πεπηγὼς καὶ διηρθρωμένος] Proprie, *temperantiæ affixus & ei firmiter junctus.* Διαρθρώσεις enim apud Medicorum filios dicitur de articulatione & junctura partium corporis humani; & ὀστᾶ διηρθρωμένα Galenus vocat oſſa in corpore humano ſibi invicem juncta & cohærentia.

3 Κανόνα] Hanc lectionem ex 2. MSS. Pariſ. revocavi. Ante enim legebatur κίονα, *columnam.*

4 Ἀβροκόμας] Ex Harpocratione: ubi vide Mauſſacum.

5 Κῦμα] In prioribus Edit. peſſime legitur κῦμος, i. e. *fluctus*; quam vocem Portus loci hujus ſenſui fruſtra accommodare conatus eſt. Κῦμα recte legitur in *Anthолog. Epigramm.* lib. 11. cap. 34. unde hæc Suidas deprompſit. Loquitur autem Epigramma iſtud de anu temulenta & merobiba, quæ, cum vehementi febre laboraret, Jovi ſe hoc voto obſtrinxit, ſe, ſi a febri iſta liberaretur (id enim ſibi volunt verba iſta, *ſi pernitioſi æſtum ignis effugero*: nam febris ſæpe ab Hippocrate πῦρ vocatur) per centum *Soles*, id eſt, dies, aquam meram, loco vini, bibituram eſſe. Cæterum in Anthol. minus recte legitur διήκωμι, una voce, cum præpoſitio διὰ referenda ſit ad ſequentem vocem φύγω, quoniam nihil frequentius eſt apud Poetas, quam præpoſitiones per tmeſin a verbis ſuis ſeparari.

6 Δροσερῶν πόμεν] Verti, *Roſcidis bibam ex fontibus*; i. e. rore plenis. Ros autem hic Poetice pro quavis aqua accipitur.

7 Ὁ θορυβώδης] Heſychius contra, χωρὶς βοήμε, ἢ ἄνευ θορύβε. Etymologus tamen cum Suida conſentit. *Pearſ.*

8 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthолog. lib. v1. cap. 16.

9 Καπαγὼς] Homines molles & effœminati a Græcis dicuntur καπαγῶπες, i. e. *fracti.* Heſychius. Ἰωνικὸν. τρυφερὸν, ἢ ἐπὶ τοῦ καπαγέτος ἐ γλυκέος.

10 Λελυγισμένος] Puto me ſenſum in verſione expreſſiſſe. Hominum enim delicatorum & σκιατραφῶν corpus ſolet eſſe fractum quaſi, & in omnes partes flexile, utpote tenerum & molle; contra viri fortes & laboribus innutriti dicuntur eſſe corpore firmo, duro & ſolido. In editione Baſileenſi & Genevenſi pro λελυγισμένος male legitur λελογισμένος, quod Portus recte quidem in λελυγισμένος mutandum eſſe vidit, ſed infeliciter admodum interpretatus eſt. Τὸ λυγίζω enim non ſolum ſignificat *ligo, vincio*; ſed etiam, teſtibus Grammaticis, κάμπτω, στρέφω, i. e. *flecto, torqueo, verto*, quæ ſignificatio huic loco convenit.

11 Τάς τε κόμας ἀναδούμενος] Hæc repetuntur infra v. Ἀναδούμενος, ubi pro ἀβροσταγῆ, melius, ut puto, legitur, μυροσταγῆ, i. e. *unguentis madens.*

Ἁβρὸς λειμών. [1] κομψότερος καὶ εὐθαλής. Πάντας δὲ ὡς ἁβροτάτους τε καὶ ἅμα εἰς ἔκπληξιν [2] τοῦ πλήθους, τοῦτο δὴ πλῆθος θαυμάζοντι, ἐσταλμένους.

[3] Ἄβρος, παροξυτόνως. ἔθνος πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ.

Ἁβροσύνη. Φαιδρότης.

Ἁβροτάζω. ἁμαρτάνω.

Ἁβρότερον. Ἀλλ' ἁβρότερον αὐτῶν εἶχον, καὶ [4] Συβαριτικὸς μεσοὶ ἦσαν.

[5] Ἄβροτι. ἡ νύξ. παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βροτῶν.

Ἁβροτήμων. ἁμαρτωλός.

Ἄβροτον. ἄψυχον, ἀναίσθητον.

Ἁβρότονον. εἶδος βοτάνης θαμνώδους. ἔστι δὲ πικρότατον, [6] θερμαῖνον καὶ ξηραῖνον τοῦ τὴν τελίτην ἀπόφασιν· [7] διαφορικῆς τε καὶ τμητικῆς ὑπάρχον δυνάμεως. Ἀναλειβόμενον δὲ σὺν ἐλαίῳ δι' ὅλου τοῦ σώματος τοὺ τοῦ περιόδου ῥίγη ὑγιάζει, καὶ τὸ κεκαυμένον μᾶλλον τοῦ ἀκαύτου. ἀλωπεκίας ἰᾶται, σὺν λίνῳ τῶν λεπτομερῶν ἐλαίων.

Ἁβροχίτων. τρυφερὰ φορᾶν.

Ἄβρων. Φρὺξ, ὁ Ῥόδιος Γραμματικὸς, μαθητὴς Τρύφωνος, σοφιστεύσας ἐν Ῥώμῃ. [8] γεγονὼς δὲ ἐκ δούλων, ὥς φησιν [9] Ἑρμιππος.

Ἄβρωνος βίος. ἐπὶ πολυτελῶν. Ἄβρων γάρ τις Ἀργείοις ἐγένετο πλούσιος. Ἢ καὶ ἀπὸ ἁβροῦ. Καὶ Ἀβρώνιος.

Ἁβρύνεται. κοσμεῖται, θρύπτεται, καυχᾶται.

[10] Ἀβυδηνὸν ὀπφόρημα. Ὅταν ἀκαίρως ὀπφανέντος τινὸς ἀηδία τις ᾖ, εἰώθαμεν λέγειν Ἀβυδηνὸν ὀπφόρημα. Ἀφ' τοὺς Ἀβυδηνοὺς, ὅταν τινὰ τῶν πολιτῶν ἢ ξένων ἑστιῶσι, [11] μετὰ τὸ μύρον καὶ τοὺς στεφάνους, τὰ παιδία περιφέρειν φιληθησόμενα. Τῶν τε τιθηνῶν θορυβουσῶν, τῶν τε παιδίων κεκραγότων, ἐνοχλεῖσθαι τοὺς παρόντας. ἀφ' οὗ εἰώθασι λέγειν τὸ προσκεκρουμένον.

Ἄβυδος. πόλις. ἐπὶ συκοφάντου τάττεται ἡ λέξις, ἀφ' τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι τοὺς Ἀβυδηνούς. Καὶ ἐπίρρημα, Ἀβυδόθι, οἷον Ἀβύδῳ. Καὶ [12] Ἄβυδεν φλυα-

1 Κομψότερος] Vocem hanc suspectam habeo, quare eam in versione non expressi.

2 Καὶ πλῆθος] Hæc puto esse supervacanea, præsertim cum tribus vocibus interjectis τὸ πλῆθος iteretur.

3 Ἄβρος παροξυτ.] Lege Ἄβρυγες. Vide Ethnicographum h. v.

4 Συβαριτικὸς] Verti, *lautioribus epulis*, secutus auctoritatem Hesychii, qui Σύβαριν, πολυτελῆ τροφήν interpretatur.

5 Ἄβροτι. ἡ νύξ] Sic noctem vocat Homerus, Il. Ξ. 78. ubi vide Scholiastam.

6 Θερμαῖνον] Hæc sumpta sunt ex Paulo Ægineta, lib. III. c. 7. ut Pearsonius ad marginem Suidæ fui recte observaverat. Eadem autem desunt in MSS. Paris. ut fere omnia alia loca, quæ in vulgatis Edit. Suidæ, ex illo scriptore translata, hodie leguntur.

7 Διαφορικῆς] Si codex mendo caret, jam τὸ Διαφορικὸν idem est, ac τὸ Διαφορητικὸν, quod a Medicis passim usurpatur. Διαφορητικὰ φάρμακα, medicamenta discussoria, quæ discutiendi vim habent. Διαφορητικὴ δύναμις, discussoria vis, quæ vapores, flatus, humores, ac tumores discutere ac dissipare potest. Consule Oeconomiam Hippocratis. Ἀπόφασιν vero vocant Græci Medici, quum de medicamentorum viribus & facultatibus verba faciunt, quod Latini Medici gradum appellant, ut, quum dicunt primo, secundo, tertio grado calidum, vel frigidum, &c. *P.*

8 Γεγονὼς δὲ ἐκ δούλων] Sensus est ambiguus. Potest enim verti, *ex servis parentibus procreatus*, ut a Porto factum: vel, ut a nobis, *ex servitute manumissus*. Ἐκ δούλων enim, sive ἀπὸ δούλων apud Græcos dicitur, qui ante servus fuit, uti ἀπὸ βασιλέων, Exrex; ἀπὸ ἐπάρχων, Expræfectus, sive Præfectura functus.

9 Ἑρμιππος] Scripserat is enim περὶ τῶν ἀφεψηθέντων ἐν παιδείᾳ δούλων, i. e. *de servis qui eruditione clari fuerunt*, cujus operis librum secundum laudat Suidas v. Ἱερ.

10 Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα] Vide de hoc proverbio Zenobium & Diogenianum; item Athen. L. XIV. c. XI. & ibi Casaub.

11 Μετὰ τὸ μύρον] Id est, finito convivio, sive, ut Zenobius, idem adagium exponens, ait, μετὰ τὸ δεῖπνον. Solebant enim veteres in conviviis, mensis remotis, caput demum coronis redimire, & unguentis sese perfundere: quod vel ex Athenæo patet, qui convivium Dipnosophistarum ordine describens, ultimo operis sui libro, quo τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπιπλεύμενα complexus est, de coronis & unguentis demum agit.

12 Ἄβυδεν φλυαρεῖν] Hoc figurate dictum, pro τὴν Ἀβυδηνῶν ἢ τὴν Ἀβυδηνὴν φλυαρεῖαν. De Abydo, & proverbiis inde natis, consule Dionysium de *situ Orbis* pag. 73. & 74, ubi Eustathius verba facit de hoc versu,

Σηστὸς ὅπη κλὴ Ἄβυδος ἀναιδέα ἔρμα θαλάσσης. *P.*

Ἁβρὸς λειμών. Pratum molle & virens. *Omnes autem splendidissime & ad admirationem usque, saltem illius, qui divitem cultum miratur, vestitos.*

Ἄβρος. Habri, cum accentu in priore syllaba. Gens juxta Adriam.

Ἁβροσύνη. Splendor. Nitor.

Ἁβροτάζω. Aberro.

Ἁβρότερον. *Sed delicatius ipsis vivebant, & lautioribus epulis pleni erant.*

Ἄβροτι. Nox. Sic dicta, quod careat hominibus.

Ἁβροτήμων. Peccator.

Ἄβροτον. Inanimum. Sensu carens.

Ἁβρότονον. Abrotonum, genus herbæ fruticosæ. Est autem amarissimum, calefaciens, & siccans in tertio gradu, discutiendi, & incidendi vim habens. Tritum vero mixtumque cum oleo, periodicos algores per totum corpus sanat, & quidem ustum magis, quam non ustum. Alopeciis medetur, si adhibeatur cum aliquo oleo, tenuioribus partibus constante.

Ἁβροχίτων. Molles, sive pretiosas vestes gestans.

Ἄβρων. Abron, Phryx, aut Rhodius. Grammaticus, Tryphonis discipulus, qui Romæ Rhetorica præcepta docuit, ex servitute manumissus ut ait Hermippus.

Ἄβρωνος βίος. Abronis vita. De sumptuosis dicitur. Abron enim quidam apud Argivos dives fuit. Vel etiam hoc deduci potest a voce ἁβρός. Dicitur etiam Ἁβρώνειος.

Ἁβρύνεται. Ornatur, Deliciis indulget, Gloriatur.

Ἀβυδηνὸν ὀπφόρημα. Abydena bellaria. Cum ex alicujus intempestivo interventu molestia aliqua nobis oboritur, dicere consuevimus, *Abydena bellaria*. Nam Abydeni, quum aliquem civem aut peregrinum excipiunt convivio, post unguentum & coronas illatas, pueros osculandos circumferunt. Nutricibus vero tumultuantibus, & pueris vociferantibus, præsentes molestia afficiuntur: unde proverbium hoc originem duxit.

Ἄβυδος. Abydus. Urbs. Hoc vocabulum pro *Sycophanta* ponitur, quod Abydeni tales esse crederentur. Et adverbium Ἀβυδόθι, in

εἶαν, τὴν πολλήν. καὶ Ἀβυδηνός, ὁ ἀπὸ Ἄβύδου.

[1] Ἄβυδὸν, Ἄβυδῶνος. χωρίον Μακεδονίας. ὡς Στράβων.

Τηλόθεν ἐξ Ἀβυδῶνος ἀπ' Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος.

Ἀβύρβηλον. ἀναίσχυντον, ἀπεχθές. καὶ Ἀβύρβηλος, ὁ πολὺς, ὁ μέγας, ἢ ὁ κατακορής. Λέγεται καὶ Ἀβέρβηλος, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου γέγραπται, ὁ ἀκατάσταλτος.

Ἀβυρτάκη. Ὑπότειμμα βαρβαρικὸν, κατασκευαζόμενον ἀπὸ τράσων καὶ καρδάμων καὶ ῥοιᾶς κόκκων, καὶ ἑτέρων τοιούτων. σφόδρα δριμύ. [2] Θεόπομπος Θησεῖ·

Ἥξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων
Πλείστων ποιεῖται, καὶ τράσων ἀβυρτάκη.

Ἐπὶ δὲ τῶν [3] Κεκρυφάλῳ Μενάνδρου τοῦνομα.

Ἄβυσσος. ([4] ἣν δὲ βυθὸς χωρῆσαι δύναται· Ἴωνες δὲ τὸν βυθὸν, βυσσόν φασιν. Ὅθεν δοκεῖ λέγεσθαι καὶ βυσσοδομεύειν) παρὰ τὸ δύω, τὸ ὑπέρχομαι, καὶ τροπὴν βύω, βύσσω, βέβυσμαι, βυσσὸς, καὶ ἄβυσσος, ἐν ᾧ οὐδεὶς εἰσέρχεται, ἀπὸ τοῦ βάθος. [5] Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην ἥξεις μεγάλην πάνυ
Ἄβυσσον.

Καὶ εὐσεβέστερον φησὶν ὁ αὐτός· [6] Ἕως ἂν ᾖ τὸ χρήμα τοῦτο τὸ ἄβυσσον παρὰ τῇ θεῷ, οὐκ εἰρηνεύσουσιν. ἐν γὰρ τῇ ἀκροπόλει [7] χίλια τάλαντα ἀπόκειται.

[8] Ἄβυσσον καλεῖ τινὰ ὑγρὰν οὐσίαν ἡ θεία γραφή. ἐπεὶ γοῦν ἡ γῆ πανταχόθεν ὕδασι περιέχεται μεγάλοις καὶ μικροῖς πελάγεσι, εἰκότως ἄβυσσον περιβόλαιον αὐτῆς εἴρηκεν ὁ Δαβίδ. Καὶ, Ἄβυσσον ἄβυσσον ὑπεκάλεσεν, ὁ αὐτὸς προφήτης φησὶν· τὰ φαλιωπὰ λέγων τάγματα, καὶ τὴν τοῦ πλήθους ὑπερβολὴν τροπικῶς. Ὡς ἐν ἀβύσσῳ τινὶ ὑποβρύχιος ἐγενόμην. Ἄβυσσος ἐν, ὑδάτων πλῆθος πολύ.

urbe Abydo. Et Abydenam nugacitatem, i. e. magnam. Et Abydenus, qui eſt ex urbe Abydo.

Ἄβυδὸν, Ἄβυδῶνος. Abydon, Abydonis. Locus Macedoniæ, ut Strabo ſcribit.

Procul ex Abydone, ab Axio late fluente.

Ἀβύρβηλον. Impudens, Inviſum. Et Ἀβύρβηλος, multus, magnus, ſatietatem afferens. Ἀβέρβηλος etiam (ut paulo ante dictum eſt) Inſtabilis vocatur.

Ἀβυρτάκη. Abyrtace. Barbaricum eſt intritum, confectum ex porris, & naſturtio, & mali punici granis, & aliis hujuſmodi rebus: unde acre eſt. Theopompus *Theſeo:*

Veniet autem Medorum in terram, ubi ex naſturtiis
Plurimis & porris abyrtace conficitur.

Hoc autem nomen in Menandri *Cecryphalo* quoque legitur.

Ἄβυσσος. Abyſſus, (quam ne profunditas quidem capere poteſt. Ioues enim pro βυθὸν dicunt βυσσόν: unde etiam dicta videtur vox βυσσοδομεύειν, i. e. alte in animo verſare) a δύνω, ſubeo: unde per mutationem quandam fit βύω, βύσσω, βέβυσμαι, βυσσὸς, & ἄβυσσος, quam nemo, propter profunditatem, ingredi poteſt. Ariſtophanes *Ranis:*

Statim enim ad paludem magnam venies,
Et valde profundam.

Idem etiam neutro genere [ἄβυσσον] dixit. *Quamdiu immenſa illa pecunia apud Deam recondita erit, non ſane pacate vivent. Nam in arce mille talenta repoſita erant.*

Ἄβυσσον καλεῖ. Abyſſum Sacra Scriptura vocat ſubſtantiam aqueam. Quia autem terra undique circumdatur aquis, magniſque & parvis maribus, ideo jure David Abyſſum vocavit terræ amictum. Idem etiam Propheta dicit, *Abyſſus Abyſſum invocat:* ſic nimirum exercitus militum, & ingentem multitudinem, tropice vocans. Ut in Abyſſo quadam ſubmerſus fui. Abyſſus igitur, aquarum magna copia vocatur.

1 Ἄβυδὸν, Ἄβυδῶνος] Strabo nullam Ἄβυδῶνος mentionem facit. In iis tamen, quæ ex ſeptimi libri fine ſunt excerpta, pagina 228. ex Vignonii typis, hæc ſcripta leguntur. Ἐπίκειται δὲ τῷ Ἀξιῷ πόλισμα χωλὸν, ὅπερ Ὅμηρος Ἀμυδῶνα καλεῖ· ἢ φησὶν ὅτι Παίονες ὑπὸθηβ εἰς Τροίαν ἐπικουρίας ἐλθόν.

Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος.

ubi nomen hoc fluvii Ἄξιος, Ἀξιοῦ, Ἀξιῷ, ſcribitur. At apud Homerum Iliados B. cum Euſtathii commentariis pag. 258. ſic totus locus ſcribitur, ut etiam ſcribendus videtur:

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξίου, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπιδέρκεται αἶαν. P. † Strabo nullam Ἀβυδῶνος mentionem facit, inquit Portus. In Excerptis quidem nullam: at in Opere pleno fecerat. Teſtis Euſtath. Il. B. 360. ubi ait: Ὡς δῆλον, ἐξ ὧν ὁ Γεωγράφος φησὶ, λέγων, ὅτι ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀμυδὼν, Ἀβυδὼν ὑπῆρχεν ὀκλήν. *Pearſ.*

2 Θεόπομπος] Locum hunc Theopompi citat etiam ex Ælio Dionyſio Euſtath. ad Odyſſ. T. p. 1854. 18.

3 Κεκρυφάλῳ] Fabulam Menandri, dictam *Cecryphalus*, præter hæc nihil hoc loco, & infra v. Αἶσα, laudat etiam aliquoties Athenæus.

4 Ἣν δὲ βυθὸς] Verba hæc, & quæ ſequuntur uſque ad βυσσοδομεύειν, parentheſi includi, quoniam ex margine in textum videntur eſſe recepta, & connexionem loci hujus dirimunt, qui ſic abſque ullo interruptione legendus eſt: Ἄβυσσος. παρὰ τὸ δύνω &c. Cæterum obſcura ſunt verba iſta, ἣν οὐδὲ βυθὸς χωρῆσαι δύναται, quorum loco non male forſan legeretur, ἧς οὐδὲ βυθὸν εὑρεῖσαί τις δύναται, *cujus fundum invenire nemo poteſt.* Sed judicent peritiores.

5 Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 135, 136. Sequens vero locus uberius exſtet ſic, ut a Suida ſcribitur, non recordor. In Lyſiſtrata, pag. 545. verſ. 174. legitur,

Καὶ τ' ἀργύριον τοὔβυσσον ἢ πρὸς ταῖς σιῶ.

Quem locum fortaſſe Suidas intellexit. Dorice vero dictum τοὔβυσσον, καθὼ κρᾶσιν ὀν τὸ ἄβυσσον, ἤγουν ἄπυθμεν. Sequentes vero voces ita more priſco ſunt ſcribendæ, ταῖς σιῶι, pro communi recentiorum Dorienſium τᾷ σιᾷ, τυπέσι τᾷ θεᾷ. Priſci enim τὸ ι non ſubſcribebant, ſed adſcribebant. Deam vero vocat ipſam Minervam. De toto hoc loco conſule *Plutum* Ariſtophanis pag. 55. ubi Poeta ſic Cirionem introducit loquentem:

Ἰδρυσάμενοι' οὐ γὰρ ἀπὸ, ἀλλὰ πρόμυλος,
Τὸν Πλοῦτον, οὗπερ πρόσθεν ἦν ἱδρυμένος,
Τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.

Græca Scholia. Τὸν ὀπισθόδομον.] ὀπίσω τοῦ νεὼ διπλοῦς τοῖχος τῆς καλυμμένης Πολιάδος Ἀθηνᾶς, ἔχων θύρας, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον, ἐπειδὴ τὰ χρήματα ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ἀπέκειτο, &c. *P.*

6 Ἕως ἂν ᾖ τὸ χρήμα] Hæc non ſunt verba ipſius Ariſtophanis, ut Portus putavit, ſed Scholiaſtæ deperditi in Lyſiſtratam, ad hæc verba Comici, pag. 545.

Καὶ τ' ἀργύριον τοὔβυσσον ἢ πρὸς ταῖς σιῶ. *Pearſ.*

7 Χίλια τάλαντα] In arce urbis Athenarum mille talenta, inſtar ſacri theſauri, adſervabantur, quæ, lege ſancita, nefas erat deliberare, vel ad ullum uſum impendere, præterquam ſi hoſtis claſſe Atticam invaſiſſet. Rem pluribus exponunt Meurſius *Cecropia*, c. 26. & Sam. Petitus *de LL. Attic.* p. 382. quorum ſcrinia compilare nolo.

8 Ἄβυσσον καλεῖ] Hæc ex Theodoreto in Pſalmum CIII. 6. ſumpta ſunt: uti & ea, quæ paulo poſt ſequuntur, Καὶ ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται &c. ex eodem Theodor. in Pſalm. XLI. 8. Suidas deprompſit, ut Pearſonius ad hunc locum optime obſervaverat.

Ἄβυσ-

Ἄβυσσος. ἱερὸν ἐν ᾧ τῆς Περσεφόνης, πολὺν χρυσὸν ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου πεφυλαγμένον ἄθικτον ἔχον. ἐν ᾧ χρυσός τις ἄβυσσος, ἀόρατος τοῖς πολλοῖς ὑπὸ γῆς κεκρυμμένος.

Ἀγάγῃς. αὐξυπόταικτον. καὶ ἀγάγωμεν.

Ἀγάζω. γαυρῶ.

Ἀγαθά. ἐπὶ τῶν εἰς ἐπάλαυσιν καὶ εὐωχίαν σίτων καὶ ποτῶν ἐλέχθησαν Ξενοφῶν τῇ λέξῃ. Καὶ Ἀγαθὰ Κιλίκων, λείπει τὸ ἔχει. Κιλίκων δὲ ὄνομα κύριον. εὔπορος δὲ ἦν.

Ἀγάθαρχος. ὄνομα κύριον. Ἦν δὲ ζωγράφος ἐπιφανὴς, Εὐδήμου υἱὸς, τὸ δὲ γένος, Σάμιος.

Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον. ἐπὶ τῶν τὰ δευτερεῖα διδόντων, ἢ αἱρεμβίων.

Ἀγαθῆς Τύχης νεώς. Οὐκ ἄδηλον τὸ σημαινόμενον.

Ἀγαθίας. Σχολαστικός. Μυρινεύς. ὁ γράψας τὴν μὴ Προκόπιον ἱστορίαν τὴν Καισαρέα. τὰ κατὰ Βελισάριον, καὶ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Λιβύῃ πράξεις. τετέσι, τὰ κατὰ Ναρσῆν ἐν Ἰταλίᾳ· καὶ τὰ ἐν Λαζικῇ, καὶ Βυζαντίῳ. Οὕτως συνέταξε καὶ ἕτερα βιβλία ἐμμέτρως τε, καὶ καταλογάδην· τάτε καλούμενα Δαφνιακά· καὶ τὸν Κύκλον τῶν νέων Ἐπιγραμμάτων, ὧν αὐτὸς συνῆξεν ὀλίγῳ πρότερον ποιητῶν. Συνήκμασε καὶ Παύλῳ τῷ Σιλεντιαρίῳ, καὶ Μακεδονίῳ τῷ ὑπάτῳ, καὶ Τριβωνιανῷ, ἐπὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ χρόνων.

Ἀγαθικά. τὰ σπουδαῖα.

Ἄβυσσος. Abyssus. Ædes fuit Proserpinæ, in qua multum auri, ab omni ævo intacti, servabatur: sive in qua immensa erat auri vis, a vulgo nunquam visa, & sub terra abscondita.

Ἀγάγῃς. Duxeris. Subjunctivi modi. Et ἀγάγωμεν, Ducamus.

Ἀγάζω. Admiror. Genitivo [gaudet.]

Ἀγαθά. Xenophon hac voce usus est de cibo & potu, sive rebus, ad voluptatem conviviorum pertinentibus. Et, Ἀγαθὰ Κιλίκων, i. e. Bona Cilico; deest, *habet*. Cilicon vero, est nomen proprium viri divitis.

Ἀγάθαρχος. Agatharchus. Nomen proprium. Erat autem pictor insignis, Eudemi filius; genere vero, Samius.

Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον. Bona etiam est maza post panem. De illis dicitur, qui deteriora dant, vel eligunt.

Ἀγαθῆς Τύχης νεώς. Bonæ Fortunæ templum. Haud obscurum est, quid hoc significet.

Ἀγαθίας. Agathias. Scholasticus. Murinensis; qui historiam scripsit, initio inde sumpto, ubi desiit Procopius Cæsareensis (qui res a Belisario in Italia & Libya gestas literis mandavit) id est, res Narsetis in Italia; item ea, quæ in Lazica, & Byzantii gesta sunt. Idem etiam alios libros, partim ligata, partim soluta oratione, composuit. Ut & ea, quæ *Daphniaca* vocantur, & Corpus novorum Epigrammatum, quæ ipse ex recentioribus Poetis collegit. Floruit autem eodem tempore, quo Paulus Silentiarius, Macedonius Consul, & Tribonianus, sub Justiniano.

Ἀγαθικά. Bona.

1 Ἀγαθὰ Κιλίκων] Scribendum videtur Κιλικῶν, ut Ξενοφῶν. Sic etiam apud Aristophanem scribendum (ut patet ex genitivo Κιλικῶντος, ut Ξενοφῶντος) in *Pace* 446.

Οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅσῳ τὸν Κιλικῶν.

De Cilicentis proditione, & fœdo vitæ genere, ac justis pœnis, consule Græca Scholia, quæ rem totam fuse declarant. Vide & Suidam infra in Κιλίκων. & paulo post, in Κιλικῶν, ubi recte vox scripta legitur, & Aristophanis versus affertur. *P.*

2 Ἀγαθῆς Τύχης] Vid. Harpocrationem hac voce.

3 Μυρινεύς] In prioribus Edit. male legitur Σμυρναῖος; pro quo in uno MS. Paris. scriptum inveni Σμυρνιωτῶν; in duobus aliis vero Μυρνεώτης, quæ, si τ & ι mutes, vera lectio est. Patriam enim Agathiæ fuisse Myrinam, urbem Æolidis in Asia, ipse de se in Præfat. Historiæ suæ expresse testatur, his verbis: Ἐμοὶ Ἀγαθίᾳ μὲν ἐνεργὸ, ΜΥΡΙΝΗ δὲ πατρίς. Multi viri docti vulgata lectione Suidæ antea decepti, existimarunt, Agathiam Smyrnæum fuisse, quam opinionem etiam secutus est Salmasius ad Solinum, pag. 607. Edit. Ultraject. qui eo nomine Petavio in *Miscellaneis Exercitationibus*, pag. 383. vapulat. Bonaventura Vulcanius initio notarum ad Agathiam, recte quidem monet, errare eos, qui Agathiam, non Myrinæum, sed Smyrnæum fuisse credant; sed, cum ipsi in mentem non veniret, τὸ Σμυρναῖος apud Suidam esse corruptum, in alium errorem incidit. Existimat enim, vocem illam non esse accipiendam de patria Agathiæ, sed ad Σχολαστικὸς referendam; & Agathiam a Suida dici Scholasticum Smyrnæum, quod in ea urbe Scholasticum, sive Advocatum, egisset: quod etiam Vossio in Opere *de Histor. Græc.* ubi de Agathia agit, persuasum video. Sed cum opinio ista solo hoc Suidæ loco nitatur, apparet, viros illos doctos falli, quoniam pro Σμυρναῖος, ut diximus, suffragantibus MSS. reponi debet Μυρναῖος, eaque vox de patria Agathiæ necessario accipienda est. Pene oblitus eram monere, in Codice etiam Vaticano, pro Σμυρναῖος, recte legi, Μυρινεύς, ut Portesius mihi hunc locum adnotavit.

4 Ὁ γράψας τὴν μὴ Προκόπιον ἱστορίαν τὴν Καισαρέα. Sensus horum verborum est is, quem in versione expressi. Ipse enim Agathias in fine Præfationis ad Historiam suam ita scripsit: Καὶ Προκοπίῳ μὲν τῷ Καισαρεῖ τὰ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Λιβύῃ πρὸς Βελισάριον ἐξ ἀκριβείας ἐπιδεδώκασιν ἐς ἔκτον τοῦτο καὶ ὄγδοον ἐπὶ δέκα βιβλίοις ἐκτεταμένα. ἐγὼ δὲ τὰ μετὰ τοῦτον ἐς τὸν ὑπὲρ ἐμοῦ γενόμενον πόλεμον ἐπὶ τοῖς ἐκείνου πράγμασιν. i. e. interpretem historiæ suæ facit. *Ego vero his proxima, & consequentia, ut initio mihi propositum fuit, persequens, res ipsas aggredior.*

5 Τὰ κατὰ Βελισάριον &c.] Probe novi, delicatioris stomachi lectores locum hunc minime concocturos esse: est enim turbatus & mutilus. Quare, cum MSS. me hic destituant, ex ingenio cum in integrum restituere conabor. Censeo igitur, omnia fore clara & plana, si, verbis nonnullis parenthesi inclusis, & addita voce συνπέταχε, totus iste locus ad hunc modum concipiatur: Ὁ γράψας τὴν μὴ Προκόπιον ἱστορίαν τὴν Καισαρέα (τὸν τὰ καθ' Βελισάριον, καὶ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ, ἐν ᾗ ἐν Λιβύῃ πράξεις συνπέταχε) τετέσι, τὰ καθ' Ναρσῆν &c. Neminem puto veritatem conjecturæ meæ in dubium vocaturum esse. Nam nisi locus iste sic scribatur, non solum sensus ejus erit obscurus, sed etiam falsus. Nusquam enim Agathias in libris historiarum suarum res Libycas exposuit, uti exposuisse Procopium in *Vandalicis* notissimum est. Quæ autem sequuntur parenthesin, optime conveniunt in Agathiam, quippe qui bella Justiniani in Lazica contra Persas, & in Italia, ductu Narsetis, contra Gothos gesta, in opere suo historico fuse narrat. Cæterum, sensum loci hujus in versione ita expressi, uti cum restituendum putavi.

6 Λαζικῇ] i. e. Colchide. Agathias lib. II. p. 55. Οἱ δὲ Λαζοὶ, Κόλχοι τὸ παλαιὸν ὀνομάζονται. i. e. *Lazi autem olim Colchi dicebantur.*

7 Δαφνιακὰ] Erat hoc opus eroticum, hexametris versibus conscriptum, & novem libris constans, ut ipse Agathias testatur in Epigrammate, quod exstat Anthol. lib. VI. cap. 9.

Δαφνιακῶν βίβλων Ἀγαθίᾳ σύνεδός εἰμι.
Ἀλλά μ' ὁ πεπτήνας ἀνέθετο σοι, Παφίη.
Daphniacorum Agathiæ sumus hic libri novem.
Sed auctor nos, tibi, o Venus, dedicavit.

Hunc locum eo lubentius attuli, quod cum a Vossio in Opere *de Histor. Græcis*, ubi de *Daphniacis* Agathiæ agit, prætermissum esse videbam.

8 Τὸν Κύκλον τῶν νέων Ἐπιγρ.] Ante Agathiam Epigrammata varia in unum corpus collegerant Meleager, Philippus, Diogenianus, Philochorus, Polemo, & alii. Quæ hodie exstat Anthologia Epigrammatum, a Maximo Planude, ex Meleagri, Philippi & Agathiæ Anthologiis, conflata & compilata est.

9 Μακεδονίῳ] Hic est ille Macedonius, cujus Epigrammata non pauca hodie in Anthologia leguntur.

Ἀγα-

Ἀγαθοεργία. [1] Δαμάσκι@. Ὡς δὲ ἐνὶ λόγῳ τὸ πᾶν συλλαβεῖν, ὅπερ ἔφη ὁ Πυθαγόρας, ὁμοιότητα ἔχειν τῷ θεῷ τὸν ἄνθρωπον, τοῦτο σαφῶς ἐπὶ τῶν ἔργων αὐτὸς ἐπεδείκνυτο, τὴν ἀγαθοεργὸν προθυμίαν, καὶ τὴν ἐς πάντας ἐπεκτεινομένην εὐεργεσίαν· μάλιστα μὲν [2] τῷ ἀναλογεῖν τὰς ψυχὰς ἀπὸ τῆς κάτω βελτίωσις πανοίας κακίας. ἔπειτα καὶ τῷ σωτήριον τῶν σωμάτων ἐκ τῆς ἀδίκου, ἢ ἀνοσίου ταλαιπωρίας. τὸ δ' αὖ τρίτον, ἐπεμελεῖτο τῶν ἔξω πραγμάτων, ὅσον δυνάμις.

[3] Ἀγαθοεργοί. αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν Ἐφόρων.

Ἀγαθοθέλεια. ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐκλογή. Οὐκ ἀρκεῖ τοῖς πράγμασιν ἡ ἀγαθοθέλεια μόνον, ἀλλὰ δεῖ καὶ ῥώμης, καὶ ὑπηρεσίας.

[4] Ἀγαθοῦ Δαίμον@. Ἐθος εἶχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν Ἀγαθοῦ Δαίμον@, ὑπερροφοῦντες ἄκρατον, [5] καὶ τοῦτο λέγειν Ἀγαθοῦ Δαίμον@. χρείζεσθαι δὲ μέλλοντες, Διὸς Σωτῆρ@. Καὶ ἡμέραν δὲ τιὰ δευτέραν τοῦ μηνὸς ὅπως ἐκάλουν. Καὶ ἐν Θήβαις δὲ ἱερὸν Ἡρῴον Ἀγαθοῦ Δαίμον@. † Ὅτι περὶ τ' Ἀγαθοῦ βιβλίον συνετάξας Ἀριστοτέλης, τὰς ἀγράφους τοῦ Πλάτων@ δόξας ἐν αὐτῷ καταστήσῃ. καὶ μέμνηται τοῦ συντάγματος [6] Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ψυχῆς, ἐπονομάζων αὐτὸ περὶ Φιλοσοφίας.

[7] Ἀγαθῶν ἀγαθίδες. τάττεται ἡ παροιμία πρὸς τοῖς Κωμικοῖς ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν. καὶ ἀγαθῶν θάλασσα, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν. καὶ ἀγαθῶν μυρμηκιά, ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας. καὶ ἀγαθῶν σωρός, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν, καὶ πολλῆς εὐδαιμονίας.

Ἀγάθων. ὄνομα κύριον. Ἐπὶ δὲ Τραγικὸς διεβέβλητο δὲ ἐπὶ μαλακίᾳ. [8] Ἀριστοφάνης·

Ἀγάθων πῇ ἐστιν. Ἀπολιπών μ' ἀπῆλθεται.

Ποῖ γῆς ὁ τλήμων; ἐς μακάρων εὐωχίαν.

Οὕτω@ ὁ Ἀγάθων ἀγαθὸς ἐπὶ τὸν τρόπον, [9] πεθεικὼς τοῖς φίλοις.

Ἀγαθεργία. Beneficentia. Damaſcius. *Ut autem uno verbo rem omnem complectar, id, quod Pythagoras dixit, Hominem habere quandam cum Deo ſimilitudinem, id factis clare demonſtravit, nimirum prompta beneſaciendi voluntate, & ad omnes ſeſe extendente benignitate; maxime ea, qua animæ a vitiis, ipſas prægravantibus, & deorſum trahentibus, ad cœleſtia revocantur: deinde ea, qua corpora ab injuſta & impia ſervitute liberantur. Tertio vero loco, externarum quoque rerum pro virili curam gerebat.*

Ἀγαθοεργοί. Agathoergi. Ob fortitudinem ab Ephoris delecti.

Ἀγαθοθέλεια. Bonorum electio. *Non ſufficit ad res gerendas meliora velle, ſed etiam opus eſt viribus & induſtria.*

Ἀγαθοῦ Δαίμον@. Boni Dei. Moris erat apud antiquos, a cœna Boni Dei poculum bibere, merum ſorbentes, atque hoc *Boni Dei* poculum vocare: cum autem eſſent diſceſſuri, Jovis Servatoris bibere ſolebant. Quin etiam cujuſque menſis ſecundum diem ſic appellabant. Fuit & Thebis fanum Boni Genii. † Ariſtoteles librum *de Bono* compoſuit, in quem Platonis ſententias, ſcriptis non mandatas, retulit. Idem Ariſtoteles in primo libro *de Anima* meminit hujus operis, idque *De Philoſophia* vocat.

Ἀγαθῶν ἀγαθίδες. Bonorum glomi. Hoc proverbium apud Comicos pro copia bonorum ponitur. Et, Ἀγαθῶν θάλασσα. Mare Bonorum. De copia bonorum dicitur. Et, Ἀγαθῶν μυρμηκιά, Bonorum myrmecia: de magna felicitate dicitur. Et, Ἀγαθῶν σωρός, Bonorum cumulus: de bonorum copia & multa felicitate dicitur.

Ἀγάθων. Nomen proprium. Erat autem Tragicus, & ob mollitiem infamis. Ariſtophanes:

Agathon ubi eſt? Me derelicto abiit.
Quo terrarum ille miſer abiit? Ad beatorum convivium.

Hic Agathon bonis moribus erat præditus,

1 Δαμάσκι@.] Hoc fragmentum procul dubio depromptum eſt ex Vita Iſidori Philoſophi, a Damaſcio olim conſcripta, ex qua Photius, Cod. CCXLII. excerpta ſatis prolixa nobis conſervavit. In illis Excerptis multa hodieque leguntur loca, quæ Suidas ſub Damaſcii nomine paſſim adducit: ſed ſunt & alia, haud pauciora, (inter quæ etiam hoc fragmentum eſt) quæ in Photio non reperias: unde dubium non eſt, Suidam integra Vita Iſidori uſum fuiſſe.

2 Τὴν ἀναλογὴν τῶν ψυχῶν.] Hæc Philoſophiam Platonicam ſapiunt, ſecundum quam nonnullæ animæ, poſtquam e loco ſuperiore in corpora deſcendiſſent, amore craſſioris & immundæ materiæ captæ, omnibus vitiis ſeſe polluebant, deorſumque ſemper vergentes, ad cœleſtia nunquam reſpiciebant. Hæ igitur animæ, ſi ab illa ὑλικῇ παθοποιΐᾳ liberarentur, & a labe, quam contraxerant, ope virtutum purgarentur, dicebantur ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς κάτω βελτίωσις πανοίας κακίας, ut Damaſcii verbis utar. Hinc patet, quare μετάνοια ab illis vocaretur φάρμακον ἀναγωγικὸν καὶ σωτήριον. quoniam nimirum notitia peccati, & pœnitentia vitæ prioris male actæ, primus ad ſalutem gradus eſt. Vide Nicephorum in Scholiis ad Syneſium, pag. 384.

3 Ἀγαθοεργοί.] Apud Spartanos *Agathoergi* vocabantur Equitum natu maximi, qui quotannis, numero quini, a reliquo Equitum corpore ſecreti, per Laconiam dimittebantur, ut diſcimus ex Herodoto, lib. 1. c. 68. p. 27. quem locum Portus hic recte obſervaverat. Vide etiam Heſych. v. Ἀγαθοεργοί. Cæterum apud Suidam pro, ἐκ τῶν Ἐφόρων, rectius legas ἐκ τῶν ἱππέων, quoniam, ut diximus, Agathoergi ex Equitibus eligebantur: vel, ſi pro ἐκ legas κατὰ, ſenſus eſſe poterit, Agathoergos ab Ephoris ex Equitum numero delectos fuiſſe.

4 Ἀγαθοῦ Δαίμον@.] De poculis apud Veteres *Boni Dei* & *Jovis Servatoris* vocatis, vide Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* p. 293. ad *Veſp.* p. 466. ad *Pac.* p. 642. item Athen. lib. 11. *cap.* 2. p. 38. lib. xv. *cap.* 5. p. 675. & *cap.* 13. p. 692. Inde enim petant lectores velim, quæ ad loci hujus illuſtrationem faciunt. Nobis enim in his Notis brevitati ſtudendum eſt.

5 Καὶ τοῦτο λέγειν Ἀγαθοῦ Δαίμον@.] In prioribus Edit. verbis iſtis hæc ſubjuncta ſunt: ἄλλοι δέ φασι τὸ σῶον ποτήριον ὅπερ λέγειν: quæ cum non ſolum ſeriem orationis interrumpant, ſed etiam in MSS. deſint, tanquam Scholium ex textu ejicienda putavi.

6 Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ψυχῆς.] Cap. 2. his verbis: Ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τοῖς περὶ Φιλοσοφίας λεγομένοις διωρίσθη. ad quem locum Philoponus ait: Τὰ περὶ τ' Ἀγαθοῦ ἐπιγραφόμενα, περὶ φιλοσοφίας λέγῃ. ἐν ἐκείνοις δὲ τὰς ἀγράφους συνιστᾷς ὁ Πλάτων@ ἱστορεῖ ὁ Ἀριστοτέλης. ἔστι δὲ γνήσιον αὐτοῦ τὸ βιβλίον. quæ verbis Suidæ omnino ſunt conſona.

7 Ἀγαθῶν ἀγαθίδες.] De his & ſimilibus proverbiis legendi ſunt ſcriptores proverbiorum veteres, a Schotto editi; item recentiores, Michael Apoſtolius, Eraſmus, Junius, Braſſicanus & alii; qui quoniam ſunt omnibus notiſſimi & obvii, raro eos cum Suida confero: idque ideo, ne Suidam inutili & non neceſſaria notarum mole onerem, quod a Porto factum video.

8 Ἀριστοφάνης· Ἀγάθων.] Hæc ita ſunt ſcribenda, ut apud Ariſtophanem in Ranis, pag. 133. ſcribuntur.

Ἀγάθων δὲ ποῦ 'στιν; Ἀπολιπών μ' ἀπῆλθεται.
Ποῖ γῆς ὁ τλήμων; Ἐς μακάρων εὐωχίαν.

De Agathone ſi plura, eaque ſcitu digna ſcire cupis, conſule πὰς Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσας, præcipue vero pag. 516. v. 28. 29. & pag. 517. v. 10. 11. 12. P.

9 Πεθεικὼς τοῖς φίλοις.] Ariſtoph. *Ranis*, p. 214. de Agathone ait: Ἀγαθὸς ποιητὴς ἦν πεθεικὼς τοῖς φίλοις. ubi vide Scholiaſtam, ex quo Suidas hunc locum deſcripſit.

νὸς τοῖς Φίλοις, καὶ τὴν τράπεζαν λαμπρός. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ Πλάτωνος Συμπόσιον ἐν ἐφόδῳ αὐτοῦ γέγραπται, πολλῶν ἅμα φιλοσόφων παραληφθέντων. [1] Κωμῳδοποιὸς Σωκράτους διδασκάλου. Ἐκωμῳδεῖτο δὲ εἰς θηλύτητα.

Ἀγαθώνειος αὔλησις. ἡ μαλακὴ καὶ ἐκλελυμένη· ἢ ἡ μήτε χαλαρὰ, μήτε πικρὰ, ἀλλ' εὐκρατος καὶ ἡδεῖα.

[2] Ἀγαθώνειος. ὄνομα κύριον, ὃς ἐβασίλευσε τῆς Ταρτησσοῦ.

Ἀγαθοὶ δ' ἐριδάκρυες ἄνδρες. ἐπὶ τῶν σφόδρα ταχέως ἐλεεῖν ῥεπόντων.

[3] Ἀγαθοκλῆς. οὗτος ἐγένετο τύραννος, καὶ ὡς φησι Τίμαιος, τὴν πρώτην ἡλικίαν κοινὸς πόρνος, ἕτοιμος τοῖς ἀκεφαλεστάτοις, κολοιὸς, [4] τερόρχης, πάντων τῶν βδελυρῶν τοῖς ὄπισθεν ἔμπροσθεν γενόμενος. ὃς ὅτε ἀπέθανε, τὴν γυναῖκα φασὶ καταλαμπρῦναι αὐτὸν ὅτω θρηνεῖν· Τί δ' οὐκ ἐγώ σε; τί δ' οὐκ ἐμέ σύ; Ὅτι δὲ ὐκ φύσεως ἀνάγκη μεγάλα προθεμάτια γεγενῆσθαι τὸν Ἀγαθοκλέα ποθεν, δῆλον. Εἰς γὰρ τὰς Συρακούσας [5] παρεγενήθη φεύγων τὴν τροχὴν, τὸν καπνὸν, τὸν πηλὸν, ἀφεὶς τε τὴν ἡλικίαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γεγονὼς, καὶ μετά πινα χρόνον ὁρμηθεὶς ἀπὸ τοιαύτης ὑποθέσεως, κύριος μὴ ἐγένετο πάσης Σικελίας, [6] μεγίστοις δὲ κινδύνοις περιέστησε Καρχηδονίους. Τέλος ἐγηρακὼς τῇ δυναστείᾳ, κατέστρεψε τὸν βίον, βασιλεὺς προσαγορευόμενος.

[7] Ἀγαθὸν, κοινῶς μὲν, τὸ, πᾶν ὄφελος. ἰδίως δὲ, εἴτε ταὐτὸν, ἢ ἐκ ἕτερον ὠφελείας· ὅθεν αὐτήν τε τὴν ἀρετὴν, καὶ τὸ μετέχον αὐτῆς ἀγαθὸν, τεκμῆρ λέγεσθαι. οἷον τὸ ἀγαθὸν, ἀφ' οὗ συμβαίνει, ὡς τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν ἀρετήν. ὑφ' οὗ δὲ, ὡς τὸν σπουδαῖον τὸν μετέχοντα τῆς ἀρετῆς. Ἢ οὕτως· τὸ ἀγαθὸν, τὸ τέλειον κατὰ φύσιν λογικοῦ, ἢ ὡς λογικοῦ. τοιοῦτο δ' εἶναι τὴν ἀρετὴν [8] ὡς μετεχόντας τε πράξεις τὰς κατ' ἀρετὴν, καὶ τὸ σπουδαίους εἶναι. Ἐπιγεννήματα δὲ, τήν τε χαρὰν, καὶ τὴν εὐφροσύνην, καὶ τὰ τοιαῦτα πλήσια. Ἔστι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχήν· τὰ δὲ, ἐκτός· τὰ δὲ, οὔτε περὶ ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. Τὰ μὲν περὶ ψυχὴν, ἀρεταὶ, καὶ τὰς

charus amicis, & in victu ſplendidus. Aiunt autem, Platonis Sympoſium ſcriptum fuiſſe in Agathonis convivio, multis ſimul Philoſophis eo adductis. Fuit idem Comœdiarum ſcriptor, & Socratis diſcipulus. Ob vitam effœminatam vero a Comicis perſtringebatur.

Ἀγαθώνειος αὔλησις. Agathonius tibiæ cantus: i. e. mollis, & diſſolutus; vel neque mollis, neque acerbus, ſed bene temperatus, atque ſuaviſſimus.

Ἀγαθώνειος. Agathonius. Nomen proprium viri, qui Tarteſſi Rex fuit.

Ἀγαθοὶ δ' ἐριδάκρυες ἄνδρες. Boni viri facile lacrymantur. Dicitur hoc de iis, qui ad miſericordiam valde ſunt propenſi.

Ἀγαθοκλῆς. Agathocles. Hic fuit tyrannus, & (ut ait Timæus) prima ætate publicum proſtibulum, omnium incontinentiſſimorum libidini expoſitum, graculus, triorcha, qui averſus & adverſus omnibus copiam ſui præberet. Hic ubi mortuus eſſet, uxorem eum lamentantem hæc verba dixiſſe ferunt: Quid non ego tibi? quid non tu mihi? Neceſſe autem omnino eſſe, ut ingentibus a natura dotibus eſſet ornatus Agathocles, manifeſtum eſt. Syracuſas enim venit, rotam figularem, fumum, & lutum fugiens, & ætatis annum circiter decimum octavum agens; & aliquanto poſt, ab hujuſmodi principio profectus, totius Siciliæ dominus eſt factus; Carthaginenſes in maxima pericula adduxit, & tandem, cum in principatu conſenuiſſet, vitam finivit, Rex appellatus.

Ἀγαθόν. Bonum generaliter vocatur, cujus eſt aliqua utilitas; proprie vero, vel idem eſt, ac utilitas, vel non diverſum ab utilitate. Unde & ipſam virtutem, & id, quod ipſius eſt particeps, bonum trifariam dici ait: veluti bonum, unde aliquid exiſtit, ut actio & virtus; a quo, ut vir bonus virtutis particeps. Vel ita: Bonum eſt id, quod perfectum eſt ſecundum naturam rationæ præditi, vel quaſi ratione præditi. Hujuſmodi vero eſt virtus, adeo ut, quæ de ea participant, ſint cum actiones ſecundum virtutem, tum ipſi probi. Acceſſiones vero ipſius ſunt gaudium & lætitia, & his ſimilia. Præterea, bona alia ſunt animi, alia externa; alia nec animi, nec externa. Animi, ut virtutes, &, quæ ſecundum eas fiunt,

1 Κωμῳδοποιὸς] Falluntur Wolfius & Portus, qui hæc de alio Agathone, & a priori diverſo, accipienda putant. Nam ex Schol. Ariſtoph. clariſſime patet, hæc ad unum eundemque Agathonem pertinere. Turbat tamen nonnihil vox κωμῳδοποιὸς, quoniam Agatho non fuit Poeta Comicus, ſed Tragicus, ut non ſolum Suidas hoc ipſo loco docet, ſed etiam Ariſtophanes *Theſmophoriaz.* p. 766. ubi eum expreſſe τραγῳδοποιὸν vocat. Quare, qui hoc loco τραγῳδοποιὸς pro κωμῳδοποιὸς ſcribendum cenſuerit, me non habebit diſſentientem.

2 Ἀγαθώνειος] Exiſtimo ſcribendum potius Ἀργαθώνιος, ut ex Herodoto patet. Sic enim ille lib. I. 42. Ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν Ταρτησσὸν, θωμάζουσι ἐσιδόντες τὸν βασιλῆα τῶν Ταρτησσίων, τῷ οὔνομα μὲν ἦν Ἀργανθώνιος, ἐτυράννευσε δὲ Ταρτησσοῦ ὀγδώκοντα ἔτεα, &c. *Profecti autem Tarteſſum, amici facti ſunt Regi Tarteſſiorum, cui nomen erat Arganthonius, & qui Tarteſſi regnavit annos octoginta.* P. † Recte hic Portus ex Herodoto monuit, pro Ἀγαθώνιος legendum eſſe Ἀργανθώνιος, cujus præter Herodotum, meminerunt etiam Cicero, Plinius, Lucianus, Silius Italicus, Valerius Maximus, Heſychius v. Γαλᾶν. & alii.

3 Ἀγαθοκλῆς. ὅτι] Totus hic locus ſumptus eſt ex Polyb. lib. XII. pag. 918.

4 Τερόρχης, πάντων] Hæc repetuntur infra v. Τερόρχης. Significat autem τερόρχης proprie genus accipitris, a numero trium teſtium ita appellatum, ut docet Plinius lib. X. cap. 8. Romani *buteonem* vocarunt, eodem Plinio teſte; Lacones vero *bellunam*, ut didici ex Heſychio, v. Βελλούνης. Hic tropice ſignificat hominem incontinentem, & libidini maxime deditum.

5 Παρεγενήθη] Vocem hanc ex Polybio, & tribus MSS. Pariſ. Suidæ reſtitui. In prioribus enim Edit. corrupte legitur παρ' ὃς ἐγεννήθη.

6 Μεγίστοις δὲ κινδύνοις] Apud Polybium melius legitur, μεγίστας δὲ κινδύνους περιέστησε Καρχηδονίοις.

7 Ἀγαθόν. κοινῶς μὲν] Locus hic, ſatis prolixus, ſumptus eſt ex Laertio lib. VII. Sect. 94. & ſeqq. qui cum Suida conferendus eſt.

8 Ὡς μετέχοντάς τε πράξεις] Lege & diſtingue ex Laertio, ὥσπερ μετέχοντα, πάς τε πράξεις, τὰς κατ' ἀρετὴν, & τοὺς σπουδαίους, εἶναι. ad quem locum vide Meric. Caſaubonum. Nos verſionem Porti, in qua nihil ſani erat, hic induximus, aliamque ſubſtituimus, in qua verus ſenſus expreſſus eſt.

ξη ταύτας πράξεις. Τὰ δὲ ἐκτὸς, τό, τε σπουδαῖον ἔχειν παιδία, καὶ σπουδαῖον φίλον, καὶ τὴν τῶν εὐδαιμονίαν. Τὰ δὲ ἔτε ἐκτὸς, ἔτε περὶ ψυχὴν, τὸ αὐτὸν ἐν αὑτῷ εἶναι σπουδαῖον καὶ εὐδαίμονα. Ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ· τὰ δὲ, ποιητικὰ· τὰ δὲ, τελικὰ καὶ ποιητικά. Τὸν μὲν οὖν φίλον, καὶ τὰς ὑπ' αὐτοῦ προσγινομένας ὠφελείας, ποιητικὰ εἶναι ἀγαθά. Θάρσος δὲ, καὶ φρόνημα, καὶ ἐλευθερίαν, καὶ τέρψιν, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀλυπίαν, καὶ πᾶσαν τὴν κατ' ἀρετὴν πρᾶξιν, τελικά. Ποιητικὰ δὲ, καὶ τελικὰ, καθὸ μὲν ποιοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν, ποιητικά ἐστιν ἀγαθά· καθὸ δὲ συμπληροῦσιν αὐτὰ, ὥστε μέρη αὐτῆς γενέσθαι, τελικά· οἷον φίλος, καὶ ἐλευθερία, καὶ τέρψις. Ἔτι τῶν περὶ ψυχὴν ἀγαθῶν, τὰ μὲν εἰσιν ἕξεις· τὰ δὲ, διαθέσεις· τὰ δὲ, οὔτε ἕξεις, οὔτε διαθέσεις. Διαθέσεις μὲν, αἱ ἀρεταί· ἕξεις δὲ, τὰ ἐπιτηδεύματα· οὔτε δὲ ἕξεις, οὔτε διαθέσεις, αἱ ἐνέργειαι. Κοινῶς δὲ τῶν ἀγαθῶν [1] μικτὰ μέν ἐστιν, εὐτεκνία, καὶ εὐγηρία. ἁπλῶν δέ ἐστιν ἀγαθὸν, ἐπιστήμη. Καὶ ἀεὶ μὲν παρόντα, αἱ ἀρεταί· οὐκ ἀεὶ δὲ, οἷον χαρὰ, περιπάτησις. Πᾶν δὲ ἀγαθὸν, λυσιτελὲς εἶναι, καὶ συμφέρον, καὶ δέον, καὶ ζητήσιμον, καὶ εὐκτὸν, καὶ καλὸν, καὶ ὠφέλιμον, καὶ δίκαιον, καὶ αἱρετόν. [2] Ἀγαθὸν δέ ἐστι, τὸ πᾶσιν ἐφετόν. Καὶ ἔστ ἀγαθόν ἐστιν, εἰς ὃ πάντα ἀνάγεται· αὐτὸ δὲ εἰς μηδέν.

[3] Ἀγαθόν. ὁμώνυμός ἐστι φωνή. Κατηγορεῖται δὲ τοῦ δέκα γένη τοῦ ἀγαθοῦ, τουτέστιν αἱ ι' κατηγορίαι. Καὶ τὸ μὲν Ποιεῖν, ἐπεὶ ἔστι ἐνιὰ ἀγαθὰ ὡς ποιητικά. λέγεται γὰρ τὸ ἀγαθοῦ ποιητικὸν, ἀγαθόν. οἷον τὸ ὑγιείας ποιητικὸν, ἢ ἡδονῆς· καὶ ὅλως ὠφέλιμον. τὸ γὰρ ἐν τῷ ἐδέσματι ἀγαθὸν, ὡς ποιητικὸν ἀγαθοῦ, ἀγαθόν. Τὸ δὲ Ποιὸν ἀπὸ τοῦ Ποιοῦ κατηγορεῖται. Ποτὲ δὲ τὸ Ποιὸν, ἐπὶ ψυχῆς. Ὅταν γὰρ κατηγορήσωμεν τὸ ἀγαθὸν τῆς ψυχῆς, λέγοντες αὐτὴν ἀγαθὴν, τὸ ποιὰν αὐτὴν εἶναι σημαίνομεν· οἷον σώφρονα, ἢ ἀνδρείαν, ἢ δικαίαν. ποιότητι δὲ παρεσπάσθαι τὸ ποιά. Ὁμοίως καὶ ἀνθρώπου. Ὅταν γὰρ τὸ ἀγαθὸν κατηγορήσωμεν αὐτοῦ, τὸ ποιὸν αὐτὸν εἶναι σημαίνομεν· οἷον σώφρονα, ἀνδρεῖον, δίκαιον, φρόνιμον. Ἐνίοτε δὲ τὸ ἀγαθὸν τὸ Ποτὲ σημαίνει. Τὸ γὰρ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ γινόμενον, ἀγαθὸν λέγεται. Σημαίνει δὲ ἀγαθὸν, καὶ τὸ Ποσόν. Τὸ γὰρ μέτριον καὶ μὴ ὑπερβάλλον, μήτε ἐνδέον, εἴη ἂν ποσὸν, καθόπερ τοιοῦτόν ἐστι. Λέγεται καὶ ὡς Οὐσία τὸ ἀγαθόν· ὡς [illegible]. Λέγεται δὲ καὶ ὡς Πρός τι. Τὸ γὰρ

actiones. Externa, ut, præclaram habere patriam, amicum probum, & comitem horum felicitatem. Nec externa vero, nec animi, ut, si quis in ſeſe ſit vir bonus & felix. Porro, bonorum alia ad finem pertinent, alia ſunt efficientia, alia utrumque ſimul. Ac amicus quidem, & quæ ex eo capiuntur utilitates, ſunt bona efficientia. Fiducia vero, elatio animi, libertas, oblectatio, lætitia, vita doloris expers, & omnis actio ſecundum virtutem, ſunt bona ad finem pertinentia. Efficientia vero & ad finem pertinentia ſimul, quatenus felicitatem efficiunt, efficientia bona ſunt; quatenus vero eandem complent, tanquam partes ejus, ad finem pertinent: veluti, amicus, libertas, & oblectatio. Præterea bonorum animi alia ſunt habitus, alia affectiones, alia vero, neque habitus, neque affectiones. Affectiones, ſunt ipſæ virtutes. Habitus vero, ſtudia. Neque habitus, neque affectiones, ſunt actiones. Communiter autem, bonorum quædam ſunt miſta, ut liberorum copia, & placida ſenectus. Simplex vero bonum eſt ſcientia. Adhæc, bonorum alia nobis ſemper adſunt, ut virtutes; alia non ſemper, ut gaudium & deambulatio. Omne porro bonum expedit, conducit, convenit, eſt utile, commodum, honeſtum, emolumentum afferens, juſtum, & expetendum. Bonum eſt, quod ab omnibus expetitur. Item, bonum eſt, ex quo omnia pendent; ipſum vero, ex nullo alio.

Ἀγαθόν. Bonum. Eſt vox homonyma. Nam decem genera, hoc eſt, decem Categoriæ, de Bono dicuntur. Nam. I. *Facere*, de Bono dicitur, quia quædam bona ſunt Efficientia. Dicitur enim bonum id, quod eſt efficiens boni, ut, ſanitatis, aut voluptatis, aut denique, quod eſt utile. Quod enim in edulio bonum eſt, id dicitur bonum, ut boni efficiens. II. *Quale* vero, ſub Qualitatis Categoria continetur. Interdum vero *Quale* de animo dicitur. Quum enim bonum de animo prædicamus, vocantes ipſum bonum, *Qualem* ipſum eſſe ſignificamus, ut, temperantem, aut fortem, aut juſtum. *Qualia* enim ſunt ea, quibus ineſt Qualitas. Similiter etiam in homine ſe res habet. Quum enim bonum de ipſo dicimus, *Qualem* ipſum eſſe ſignificamus, ut, temperantem, fortem, juſtum, prudentem. III. Interdum vero Bonum *Quando* ſignificat. Quod enim opportuno, ſuoque tempore fit, Bonum dicitur. IV. Bonum etiam ſignificat *Quantum*, & ad Quantitatem refertur. Quod enim eſt mediocre, & neque redundat, neque deficit, illud eſt *Quantum*, quatenus eſt aliquid tantum. V. Dicitur etiam a-

1 *Μικτὰ μέν ἐστιν*] Sic legitur in omnibus editionibus. Sed corrigendum eſt ex Laertio *μικτὰ*, i.e. *mixta*. Senſus enim eſt, quædam bona non eſſe ſimpliciter talia, ſed aliquid mali interdum admixtum habere: quæ proinde recte *mixta* vocantur, & aliis bonis *εἰκρινέσι*, ſive ſinceris, opponuntur.

2 *Ἀγαθὸν δὲ ἐπ, τὸ πᾶσιν ἐφετὸν*] Ariſtoteles *Ethicor. Nicomach.* cap. 1. *Διὸ καλῶς ἀπεφήναντ' ἀγαθὸν, ἧ πάντα ἐφίεται.* i.e. *Quare recte bonum id dixerunt, quod omnia appetunt.*

3 *Ἀγαθὸν. ὁμώνυμος* &c.] Hic locus procul dubio ex aliquo interpretum Ariſtotelis deſcriptus eſt, ut multa alia, quæ ſuo loco indicabimus. Docet enim diverſis in locis Philoſophus ille, bonorum tot eſſe genera, quod ſunt categoriæ, ſive, bonum in omnibus categoriis reperiri: ut *Magnor. Moral.* lib. 1. c. 1. ubi inquit: *Τἀγαθὸν ἐν πάσαις ταῖς κατηγορίαις ἐστὶ· καὶ γὰρ ἐν τῷ Τί, καὶ ἐν τῷ Ποιῷ, καὶ ἐν τῷ Ποσῷ, καὶ Πότε, καὶ Πρός τι, καὶ ἁπλῶς ἐν πάσαις.* i.e. *Bonum eſt in omnibus categoriis. Nam & in Subſtantia, & in Qualitate, & in Quantitate, & in Quando, & in Relatis, & ſimpliciter in omnibus reperitur.* Vide eundem *Ethic. Nicomach.* lib. 1. cap. 1. & *Ethic. Eudem.* lib. 1. c. 8. Ex aliquo ergo interpretum ad hæc, vel ſimilia loca Ariſtotelis Suidam articulum iſtum deſcripſiſſe non dubito.

σύμφερον, οὕτως ἀγαθόν. Καὶ ἐν τῷ Πάσχειν. ὡς, τὸ θεραπεύεσθαι, ἢ διδάσκεσθαι. Ἔστι τὰ ἀγαθὸν, ἢ ἐν τῷ Πῶ· οἷον τὸ ἐν Ἑλλάδι εἶναι· τὸ ἐν ὑγιεινοῖς χωρίοις εἶναι· τὸ ἐν ἡσυχίαν ἔχεσθαι ἢ εἰρηνεύειν. Εἴη δ' ἂν καὶ ἐν τῷ Κεῖσθαι. ὅταν ᾧ μὴ λυσιτελὲς τὸ καθέζεσθαι, καθέζηται· ᾧ δὲ τὸ ἀνακεῖσθαι, ἀνάκειται. [1] τῷ πυρέττοντι φέρε εἰπεῖν.

Ἀγαθός. ὁ φρόνιμος. Οὐκ ἐπίσης δὲ ὁ φρόνιμος καὶ ὁ ἀγαθός. Ἐπιπλέον γὰρ ὁ ἀγαθός. Ἀγαθὸς γὰρ, ὁ σώφρων, ὁ ἀνδρεῖος, [2] καὶ οἱ λοιποὶ ἀγαθοὶ λέγονται· καὶ οἱ ἐπιστήμονες. Τοὺς δὲ [3] Δαΐους ἀγαθοὺς μὴ ἀκοντιστὰς, ἀγαθοὺς δὲ καὶ ἐν χερσὶ ποιήσασθαι μάχην.

Ἀγάθυρσα. πόλις Σικελίας, ὡς Πολύβιος.

[4] Ἀγάθυρσοι. ἔθνος ὑδρότερον τοῦ Αἵμου. ἢ ἀπὸ Ἀγαθύρσου τοῦ Ἡρακλέους. ἢ, ὡς Πείσανδρος, ἀπὸ τῶν θύρσων τοῦ Διονύσου.

Ἀγακλειτός. ὁ ἄγαν ἔνδοξος. καὶ Ἀγακλειτή.

[5] Ἀγάλακτες. ὁμογενεῖς. ὅμαιμοι. ἀδελφοί. Ἄλλοι δὲ, τοὺς [6] ἱερείων κοινωνοὺς, καὶ συγγενεῖς. Οἱ δὲ, συντρόφους.

[7] Ἀγαλέον. ὄνομα ὄρους.

Ἀγάλλει. πιεῖ. σκυθάζει. κοσμεῖ.

[8] Ἄγαλμα. πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Καὶ δίδωσιν ἀργύριον, ἵνα ἐκπονήσῃ τὸ ἄγαλμα ἄκρας τέχνης, τοσοῦδε τὸ μέγεθος, ἢ τοσαυτὸν τῆς λίθου τὴν φύσιν.

Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς. ἔστιν [9] ἐν Ἀθήναις. Καί ἐστιν ἄγαλμα βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἐν Ἀνιοχείᾳ. Καὶ ἄγαλμα Ἀπόλλωνος, ἐν τῷ Ἀπόλλωνος. ἢ ἄγαλμα Διονύσου, ἐν τῷ Αὐξένιος.

Ἀγάλματα. τὰ τῶν θεῶν μιμήματα, ἢ πάντα τὰ κόσμου ἕνεκα μετέχοντα. [10] Ὅμηρος· Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. Καὶ Ἡσίοδος τὸν ἔρμιον ἄγαλμα καλεῖ. [11] Πίνδαρος δὲ τινὶ ἐπὶ τάφῳ φίλῳ ἅτῳ καλεῖ. Εὐριπίδης, τὸν ἐπὶ νεκροῖς κόσμον. Καὶ ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Καὶ τὸ εἴδωλον, βρέτας, χάρμα, κτῆνος, κόσμος, καύχημα, θαλλοὶ, ἀνδριάντες, ἐπι-

liquid Bonum, ut, Essentia; ut, Deus, Mens. VI. Dicitur etiam Bonum, ut ad aliquid *Relatum*. Quod enim decentem ad aliquid proportionem habet, eatenus bonum est. VII. In ipso etiam *Pati* Bonum versatur, ut, curari, doceri. VIII. Est etiam aliquod bonum in Categoria *Ubi*: Ut, in Græcia esse, vel, in locis salubribus, pacatisque & tranquillis versari. IX. Est etiam in *Situ*; veluti, cum is sederit, cui id expedit; & cubuerit, cui cubare expedit.

Ἀγαθός. Prudens. Non tamen idem omnino est ἀγαθὸς καὶ φρόνιμος, i.e. bonus & prudens. Boni enim vocabulum latius patet. Nam bonus dicitur temperans, fortis, & reliqui virtute aliqua præditi. Ἀγαθοὶ etiam vocantur, qui rei alicujus periti sunt. *Dacos vero tam bonos esse jaculatores, quam pugnæ cominus committendæ peritos.*

Ἀγάθυρσα. Agathyrsa, urbs Siciliæ, auctore Polybio.

Ἀγάθυρσοι. Agathyrsi. Gens interiora Hæmi incolens, vel ab Agathyrso, Herculis filio, vel (ut tradit Pisander) a Bacchi thyrsis sic appellata.

Ἀγακλειτός. Valde clarus. Et fœmininum, ἀγακλειτή.

Ἀγάλακτες. Cognati. Consanguinei. Fratres. Alii vero, victimarum participes, & cognatos. Alii vero, simul educatos.

Ἀγαλέον. Agaleum. Nomen montis.

Ἀγάλλει. Facit. Parat. Ornat.

Ἄγαλμα. Omnis res pretiosa & pulchra, qua quis se jactat, vel oblectatur. *Et dat ipsi argentum, ut elaboret statuam artificiosissimam, indicata magnitudine, & lapidis natura declarata.*

Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς. Simulacrum Minervæ: de quo vide in v. Ἀθηνᾶς. Et de simulacro, quod dicitur abominatio vastationis, lege in v. Ἀντιόχεια. De simulachro Apollinis, vide v. Ἀπόλλωνος: & de simulachro Bacchi, v. Αὐξένιος.

Ἀγάλματα. Deorum imagines. Item omnia ornamenta. Homerus: *Regi vero, tanquam res pretiosa, id repositum est.* Hesiodus monile ἄγαλμα vocat. Pindarus, cippum; & Euripides, ornatum mortuorum sic appellat. Item, omne id, quo quis se jactat. Et, effigies; simulacrum; gaudium; decus; ornamentum; quo quis gloriatur; rami virentes; statuæ, & inscriptiones sic appellantur. Ἀγάλματα

1 Τῷ πυρέττοντι φέρε εἰπεῖν] Loco huic aliqua desunt, & ultimis verbis istis nullus omnino sensus inest; quæ ratio est, quare ea in versione prætermiserim.

2 Καὶ οἱ λοιποί] Locum hunc prava interpunctio obscurum reddit. Clara autem erunt omnia, si eum sic legeris & distinxeris, καὶ οἱ λοιποί. Ἀγαθοὶ λέγονται καὶ οἱ ἐπιστήμονες. quem sensum in versione secutus sum.

3 Δαΐους] Imo Δάους potius. Portus hanc vocem pro nomine appellativo accepit (vertit enim *bellicosos*) cum sit ὄνομα κύριον, significans Dacos, gentem notissimam, quam auctor anonymus, unde Suidas ista descripsit, tam cominus quam eminus pugnandi peritam vocat. De hoc errore Porti (quem etiam ante eum erraverat Wolfius) eruditos monuit Lucas Holstenius ad Stephanum *de Urbibus*, v. Δάω, quem consule.

4 Ἀγάθυρσοι] Ex Stephano *de Urbibus*.

5 Ἀγάλακτες] Apud Pollucem hi vocantur ὁμογάλακτες. Vide eum lib. III. cap. 2. p. 133.

6 Τοὺς ἱερείων κοινωνοὺς] Intelligit sacra gentilitia, quibus tantum τοῖς συγγενέσι, sive, genere junctis, interesse licebat.

7 Ἀγαλέον] In MSS. Ἀγαλεών.

8 Ἄγαλμα. πᾶν] Schol. Homer. ad Il. Δ. v. 144. Ἔστι δὲ ἄγαλμα καλλώπισμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει. Οἱ δὲ μετὰ Ὅμηρον ποιηταὶ ἄγαλμα εἶπον τὸ ξόανον. Quæ verba Etymologus αὐτολεξεὶ descripsit.

9 Ἐν Ἀθήναις] Lege, ἐν τῷ Ἀθηνᾶς, id est, in voce Ἀθηνᾶς, ubi de simulacro Minervæ agitur. Et sic paulo post, pro ἐν Ἀντιοχείᾳ, legendum ἐν τῷ Ἀντιόχεια. Eo enim Suidas lectorem remittit; quod Porto non suboluerat.

10 Ὅμηρος] Il. Δ. v. 144. P.

11 Πίνδαρος] Nem. Od. 10. 125. Idem Pindarus aliis in locis τὸ ἄγαλμα pro quovis ornamento accipit.

γραφεῖ. Ἀγάλματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς καὶ τὰς ἀνδριάντας λέγουσιν. Ἀγαλμάτιον δὲ, ὑποκοριστικῶς.

Ἀγαλματοποιοὶ (τεχνῖται, χειροτέχναι) ὅτοι ἀκριβεῖς, [1] Λύσιππος, Πολύκλειτος, Φειδίας.

Ἀγαλματοφορεύμενος. ἀγάλματα, ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. ὅπερ Φίλων.

Ἀγάλλων. ἑαυτὸν σεμνοποιῶν.

Ἄγαμαι καρδίας. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ θαυμάζω. Ἄγαμαι κατὰ μετοχὴν, γενικῇ. Τὸν φίλον ἄγαμαι τῶν τρόπων καὶ τοῦ χρηστοῦ ἤθους ἕνεκα. Αἰτιατικῇ δέ· Οἶμαι δὲ τὸν πόλεμον θεῶν τινὰ ἀγαθῶναι. [2] Ὅταν ἔχῃ τινὰ σὲ αἰτιατικὴν, καὶ ὅταν ἐξακούηται τὸ ἕνεκα, γενικῇ συντάσσεται. Αἰλιανός· Ἐπεὶ καὶ τινὰ τοῦ Μενέλεω πρὸς τὸν τοῦ Πριάμου Πάριν ὅτε ἐπῃνῶ, ὅτε ἄγαμαι. Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι καὶ τούσδε τοὺς ἄνδρας· τὸν δὲ [3] Ἀκαρνᾶνα μέγιστον καὶ πρὸ τούτων. ἃ γὰρ πεισομένους ἐγίνωσκε, τούτων ἐπεθύμησε τοῖς ἀνδράσι κοινωνῆσαι.

Ἀγαμέμνων, Ἀγαμέμνονος, ὦ Ἀγάμεμνον. καὶ Ἀγαμεμνόνειος οἶκος, καὶ Ἀγαμεμνονεία ναῦς.

Ἀγάμενος. θαυμάζων. Ἀγάμενοι τοῦτον τῆς εὐψυχίας ἐπῳχοῦσι τῷ ἵππῳ.

Ἀγαμήδης. ὄνομα κύριον. καὶ θηλυκὸν, Ἀγαμήδη.

Ἄγαν ἐγκεῖσθαι τῷδε. οἷον, αἰτιᾶσθαι καὶ ἐπιτείνεσθαι.

Ἀγάννιφον. [4] Ὅμηρος, τὸ ὄρος τὸ λίαν χιονιζόμενον.

Ἄγανον. περισπαρξυτόνως, τὸ κατεαγὸς ξύλον, ἢ τὸ φρυγανῶδες, καὶ ἕτοιμον πρὸς τὸ καίεσθαι. Οἱ δὲ, τὸ ἀπελέκητον. Ἀγανὸν δὲ ὀξυτόνως, καλὸν, ἢ ἀγαθὸν, ἢ ἱλαρόν. οἱ δὲ, ἀθάνατον. Ἔνθεν καὶ Ἀγανοφροσύνη. καὶ Ἀγανούμεθα, ἀντὶ τοῦ κοσμήσομεθα. καὶ αὖθις·

[5] Ὡς ἄν τοι ῥεῖῃ μὲν ἀγανὸς ἀτθίδι [6] δέλτῳ
Κηρὸς, στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχοις πλοκάμους.

Ἀγανόφρον. Τότε δὲ ἀγανόφρον ἡσυχίας εὐήμερον πρόσωπον. τῆς ὄψεως, καὶ προσηνές.

Ἀγανοφροσύνη. προσήνεια, ὀψιότης.

Ἀγανώπιδος. ὡραία βλεπούσης.

Ἀγανώτερον. ποθεινότερον. ὡραιότερον.

etiam picturas & ſtatuas vocant. Ἀγαλμάλιον vero diminutive, parva ſtatua vocatur.

Ἀγαλματοποιοί. Statuarii inſignes & accurati fuerunt, Lyſippus, Polycletus, Phidias.

Ἀγαλματοφορεύμενος. Imagines, ſive formas rerum, animo perceptarum, in ſe ferens. Ita Philo.

Ἀγάλλων. Se ipſum magnifice jactans, vel ad gravitatem componens.

Ἄγαμαι καρδίας. Attice dicitur pro θαυμάζω, admiror. Ἄγαμαι, ſecundum acquiſitionem, genitivo gaudet. *Amicum admiror ob mores probos.* Accuſativo etiam, ut in hoc: *Exiſtimo Deorum aliquem hoc bellum mirari.* Cum accuſativum σὲ, *te*, adjunctum habet, & ſubauditur τὸ ἕνεκα, cum genitivo conſtruitur. Ælianus: *Quoniam [pugnam] Menelai cum Paride, Priami filio, neque laudo, neque admiror.* Item: *Ego vero admiror & hoſce viros: Acarnanem vero maxime. Malorum enim, quæ ipſos paſſuros eſſe noverat, particeps cum illis eſſe cupiebat.*

Ἀγαμέμνων. In genitivo, Ἀγαμέμνονος, & in vocativo, ὦ Ἄγαμεμνον. Hinc dicitur Agamemnonia domus, & Agamemnonia navis.

Ἀγάμενος. Admirans. *Admirantes illum ob animi fortitudinem, equo imponunt.*

Ἀγαμήδης. Agamedes. Nomen proprium. Et fœmineum, Agamede.

Ἄγαν ἐγκεῖσθαι τῷδε. Alicui vehementer inſtare: vel, accuſare, & in aliquem invehi.

Ἀγάννιφον. Homerus montem nivoſum ſic appellat.

Ἄγανον, Cum accentu in antepenultima, ſignificat lignum fractum, aut aridum, vel fragile. Alii vero, indolatum. Ἀγανὸν vero, cum acuto, pulchrum, bonum, aut lætum. Alii vero, immortale. Hinc derivatur ἀγανοφροσύνη, lætitia. Et ἀγανύμεν, ornabimus. In Epigrammate:

Ut tibi fluat perennis in Attica tabella
Cera; coronis vero ſemper comas redimitas
habeas.

Ἀγανόφρον. Placidi. Blandi. Ut, *Placidæ tranquillitatis jucunda facies.*

Ἀγανοφροσύνη. Jucunditas, lenitas.

Ἀγανώπιδος. Placidum aſpectum habentis.

Ἀγανώτερον. Deſiderabilius. Mitius.

1 Λύσιππος] In vulgatis Edit. Lyſippum ſequitur *Apelles*; ſed quem merito ex loco iſto, quem precario hactenus obtinuerat, migrare juſſi, tum, quia is pictor fuit, non ſtatuarius; tum etiam, quia in duobus MSS. Pariſ. vox iſta non legitur.

2 Ὅταν ἔχῃ τινὰ σὲ αἰτ.] Verba iſta, & quæ ſequuntur, uſque ad συντάσσεται, connexionem loci hujus dirimunt, & proinde exiſtimo, ea ex margine in textum irrepſiſſe, quod ſexcentis in locis apud Suidam contigit. Iis ergo inductis, optime omnia ſeſe habebunt, & ῥῆσις Ælianı, in qua τὸ ἄγαμαι cum accuſativo conſtructum legitur, recte cohærebit cum ſuperioribus, ubi Suidas dixerat, verbum iſtud aliquando accuſativum adſciſcere.

3 Ἀκαρνᾶνα] Hæc repetuntur infra v. Ἀκαρνάνα.

4 Ὅμηρος] Il. A. 420. & alibi.

5 Ὡς ἄν τοι ῥεῖῃ] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Sophoclem, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. 25. p. 396. Ibi autem pro ἀγανὸς, legitur ἀέννα, i. e. *perpetuo manans*; quæ lectio præferenda videtur, non ſolum propter metrum verſus, ſed etiam quia præcedenti verbo ῥεῖῃ, i. e. *fluat*, apte convenit. Portus, quamvis neſciret unde diſtichum iſtud depromptum eſſet, bene tamen conjecerat, pro ἀγανὸς, legendum eſſe ἀέννα: qua in re tamen præeuntem habuit Wolfium, qui locum hunc ſic Latine interpretatus eſt: *Atthide ſcriptura tibi manet cera perennis.* Cæterum, ſenſum diſtichi hujus pete ex ipſa Anthologia, & Commentatoribus ad eum locum.

6 Δέλτῳ] In prioribus editionibus, repugnante prorſus verſus modulo, legitur δαλέκτῳ; gloſſemate nimirum, loco genuinæ vocis, in textum recepto: qua ratione ſexcenta veterum auctorum loca corrupta eſſe conſtat. Quare, cum non ſolum in Anthologia, ſed etiam in duobus MSS. Pariſ. legatur δέλτῳ, non dubitavi vocem iſtam huic loco reſtituere.

Ἀγαπᾶν. Ἀποδέχεσθαι.

Ἀγαπᾶν. Ἀρκεῖσθαι τινὶ, καὶ μηδὲν πλέον ζητεῖν.

Ἀγαπήνορ. τὴν ἀνδρείαν ἀγαπῶντα.

[1] Ἀγαπισμός. ἀγαπισμὸν λέγουσι καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφροσύνην. Σωσιφάσας Μένανδρος·

Καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ
Γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπισμὸν οἱ φίλοι.

Ἀγαπηταὶ ἔθη. τὰ καλὰ καὶ ἀγαθά.

Ἀγαπητόν. τὸ ἠγαπημένον, [2] ἢ τὸ μονογενές. καὶ Ἀγαπητῶς. Οὕτω δὲ ἄρα πολὺ τὸ ἀνόητον ἐν τοῖς ἡγεμόσιν αὐτῶν φίλοις, ὥστε ἀγαπητῶς εἶδον, εἰ μὴ μετὰ πάντων ἀγωνιῶνται τὴν σωτηρίαν τῆς στρατείας. Ἀγάπη δὲ περιπερεύεται, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος φησί. τυπτέσθω, δὲ περιπερεύεται.

Ἀγαπητός. Ἐπίσκοπος Σωζόντων, ὃν ἐν ἐπαίνῳ πολλῷ τίθεται [3] Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, καὶ θαυμάσιον αὐτοῦ ἐξαισίων μνήμην ποιεῖται, ὀρῶν μεταστάσεις καὶ πορείας, καὶ νεκρῶν ἐγέρσεις. καὶ ὅτι στρατιώτην ὄντα ἐβουλήθη Μαξιμῖνος ὡς Χριστιανὸν ἀποκτεῖναι, ἀφ' τὸ πιθάνεσθαι πολλοὺς τὰ παρ' αὐτοῦ τερατώδη θαυμάζεσθαι.

Ἀγάπιος. Ἀθηναῖος Φιλόσοφος, μετὰ Πρόκλον ἀποτρόπαιον, ὑπὸ Μαρίνῳ. ὃς ἐθαυμάζετο ἐπὶ φιλομαθίᾳ, καὶ ἀπειρίαν περιβολῇ [4] δυσεπιβόλων.

[5] Ἀγάπιος. οὗτος ἦν Ἀλεξανδρεὺς μὲν τὸ γένος· ἐκ παίδων δὲ λόγοις ἐπιτραφεὶς ἐλευθερίοις, καὶ ἰατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητὴς γεγενὼς, ἀνελθὼν εἰς τὸ Βυζάντιον διδασκάλου τε σπουδῆξατο μάλα διαφανοῦς, φύσεώς τε μεγέθει καὶ δεξιότητι τύχης ἐξησκημένος, ἔνδοξός τε ἐπὶ τῇ τέχνῃ γέγονε, καὶ χρήματα μεγάλα συνείλοχεν.

[6] Ἀγαπῴην. εὐκτικῶς.

Ἀγγαρεία. καὶ Ἄγγαρος. ἐργάτης. ὑπηρέτης. [7] ἀχθοφόρος. Ὅθεν ἀγγαρείαν, ἀνάγκην ἀκούσιον λέγομεν, καὶ ὅτι βίας γινομένην ὑπηρεσίαν.

Ἄγγαρος. καὶ Ἀγγαρεία, ἡ δημοσία, καὶ ἀναγκαία δουλεία. [8] Ὥσπερ γάρ τι αὐτῷ πάρεργον τὸ ἐσθίειν ἦν φύσει τῷ σοφίαν.

Ἀγαπᾶν. Probare.

Ἀγαπᾶν. Re aliqua contentum esse, & nihil præterea quærere.

Ἀγαπήνορος. Fortitudinem amantis.

Ἀγαπισμός. Græci ἀγαπισμὸν & ἀγάπησιν vocant benevolentiam & comitatem erga amicos. Menander *Synaristosis:*

Et dolosum illum
Mutuum amplexum, qualis esset.

Ἀγαπηταὶ ἔθη. Mores amabiles & boni.

Ἀγαπητόν. Amatum, aut Unigenitum. Et ἀγαπητῶς, libenter. *Tanta erat in Ducibus illorum vecordia, ut gratum sibi fore ostenderent, si non cum omnibus expeditionis sociis dimicaturi essent.* Apostolus Paulus inquit, *Charitas non agit perperam.* i. e. non peccat inconsulta temeritate.

Ἀγαπητός. Agapetus, Synadorum Episcopus, quem valde laudat Eusebius Pamphili, & insignium miraculorum ipsius mentionem facit; montium videlicet & fluviorum translationes, & mortuorum resuscitationes commemorans. Idem etiam narrat, Maximinum interficere cum voluisse, ut Christianum, cum miles esset, ideo quod audivisset, multos facta ejus supra modum mirari.

Ἀγάπιος. Agapius. Athenienſis Philosophus, post obitum Procli, sub Marino. Hic propter cupiditatem discendi, & propositionem quæstionum difficilium, in admiratione fuit.

Ἀγάπιος. Agapius. Hic erat Alexandrinus genere, & a puero in artibus liberalibus educatus, medicæque disciplinæ enarrator. Byzantium profectus, ludum literarium valde insignem aperuit, & ingenii magnitudine & fortunæ favore usus, claruſque arte sua, magnam pecuniæ vim collegit.

Ἀγαπῴην. Optative. Amem.

Ἀγγαρεία. Angaria. Et Ἄγγαρος, operarius, minister, bajulus. Unde ἀγγαρείαν vocamus, necessitatem invitis impositam, & ministerium vi extortum.

Ἄγγαρος. Angarus. Et Ἀγγαρεία, publica & coacta servitus. *Nam edere quasi quoddam ac-*

1 Ἀγαπισμὸς] Apud Hesychium per ι scribitur, ἀγαπισμός.

2 Ἢ τὸ μονογενὲς] Pollux lib. III. cap. 2. p. 132. Καλοῖτο δ' ἂν υἱὸς ἀγαπητὸς, ὁ μόνος ὢν παιδί, ἢ μητρί. ὥσπερ καὶ ἀγαπητὴ θυγάτηρ καὶ μονογενὴς, καθ' Ἡσίοδον. Scholiastes quoque Homeri ad Il. Z. v. 401. Τὸν Ἐκτορίδιον ἀγαπητὸν, exponit μονογενῆ. Huc spectat, quod LXX Interpretes vocem Hebraicam יָחִיד, quæ *unicus* significat, sæpe ἀγαπητὸς interpretentur, ut Genes. XXII. 2. Jerem. VI. 26. & alibi.

3 Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου] Nihil tale apud Eusebium reperio. Apud Philostorgium autem lib. II. c. 8. similia his de Agapeto leguntur, quem adi. *Pearf.*

4 Δυσεπιβόλων] In MSS. Parisi. legitur δυσεπιβόλων, per ι.

5 Ἀγάπιος] Hujus Agapii cum laude meminit Photius ex Damascio, Cod. CCXLII. p. 1073. his verbis: Σημεῖον δὲ ἅμα καὶ εὐμαθοῦς ὁ Ἀγάπιος, πάντα τε ὅσα παλαιὰ γλαφύρως ἐκ τῶν ἰδιωτῶν μελετήσας, ἐπίστευεν εἰς ἑαυτὸν τοὺς ἐν Βυζαντίῳ ἀνθρώπους. Θαῦμα δὲ ἑαυτῷ παρέσχεθ' ὃ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῖς λογιωτέροις. ὥρμητο γὰρ ἐκ παίδων τῆς παιδείας, ζητητικὸς πάντων καὶ πολὺς εἶναι ῥαιμπαπῶν τε καὶ ῥητορικῶν. Καὶ συλλογίζων εἰπεῖν, ἐλλιπὴς πλεόντων εἶναι, ὃ ἦν, τῶν σοφίαν.

6 Ἀγαπᾴην. εὐκτικῶς.] Quæ sequuntur in vulgatis editionibus, usque ad v. Ἀγγαρεία, expungenda censui, quia in vetustissimo MS. Parisi. desunt, in altero vero margini adscripta leguntur; certissimo indicio, ea a recentioribus libro huic adsuta fuisse.

7 Ἀχθοφόρος] In præcedentibus Edit. post ἀχθοφόρος hæc leguntur, λείαν ἀζαρέων ἡμιόνων: quibus in hac Editione locum dare nolui, cum & seriem orationis interrumpant, & in 2 MSS. Parisi. desint.

8 Ὥσπερ γάρ τι αὐτῷ] Ex Procop. Hist. Arcan. cap. 13. ubi locus integer sic legitur: Ἦν τι ἄσκοπος, εἰ δὲ ἐπιτρέψαι εἰπεῖν, σπάνις μὲν ἢ ποτὲ κεχρηκὼς ἐδαπάνῃ γέγονεν· ἀλλὰ χρεὼν τάκρῳ δακτύλῳ ἐπαγόμενος ἀπηλάσατο. ὥσπερ γάρ τι αὐτῷ πάρεργον τὸ φύσεως ἀχθοφορίας τὰ πιεῖσθαι ἐφαίνετο εἶναι. i. e. interprete Nic. Alemanno: *Nunquam amavit otiosum negotium* (sc. Justinianus): *cibus potusque illi nunquam ad satietatem, sed pene extremis digitis deliberatis ferculis, mensam tolli jussit; præter operam id esse ratus, & ex violento naturæ quodam imperio.* Apparet autem, voces nonnullas a Suida ad explendam sententiam loco huic additas esse, quæ apud Procopium subintelliguntur.

σεως αὐτὸν ἀγγαρεύουσης δεῖ τὰ βεβιασμένα ἐφαίνετο εἶναι.

Ἄγγαρος. οὕτως ἐκάλουν οἱ Πέρσαι τοὺς βασιλέως ἀγγέλους. Πέμπει τοῦ πιστοτάτου ἄγγαρον πρὸς τὸν Βαβυλώνιον, ἀφ' οὗ Περσάνδην τὸν ἄνδρα.

[1] Ἄγγαροι. οἱ ὑπ' ἀλλοδαπῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ Ἀσταίνδαι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά. Αἰσχύλος [2] Ἀγαμέμνονι·

Φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς
Ἔπεμπε.

[3] Τίθεται τὸ ὄνομα, καὶ ἐπὶ τοῦ φορτηγῶν, καὶ ὅλως ἀναισθήτων, καὶ ἀνδραποδωδῶν. καὶ τὸ Ἀγγαροφορεῖν, ἐπὶ τοῦ τὰ φορτία φέρειν. καὶ Ἀγγαρεύεσθαι καλοῦσιν ὥσπερ ἡμεῖς νεῶ, τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. Μένανδρος καὶ τοῦτο ἐν τῷ Σικυωνίῳ παίζησιν·

Ὁ πλέων [4] κατήχθη. κεἶτ' οὐτος πολεμιος.
Ἐὰν ἔχῃ τι μαλακόν, ἀγγαρεύεται.

[5] Ἀγαρικόν. ῥίζα ἐστιν, ἐπίφυσις δρέμνου, χαύνη τὴν σύστασιν· συνέστηκε ἐξ ἀερώδους καὶ γεώδους οὐσίας, ἀφοριστικήν τε τὴν δυνάμιν, καὶ πάχους τμητικήν, καὶ καθαρτικὴν μάλιστα τῶν ἐν τοῖς σπλάγχνοις ἐμφράξεων.

Ἀγάζαιτο. θαυμάσαι. καὶ Ἄγασθαι παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ τοῦ θαυμάζειν, καὶ φθονεῖν.

Ἀγασθέντι. ἐκπλαγέντι. θαυμάσαντι. Τοῦ δὲ ἀγασθέντι ἐπὶ τῇ προαιρέσει. Καὶ ἀγασθείς. Ὁ δὲ ἀγασθεὶς ἐπί τε τῇ πόλει, καὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἐπέμεινε τρεῖς ἡμέρας.

Ἀγασθῶ τινί. ἀντὶ τοῦ θαυμάσω τινά. Ξενοφῶν· Ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν.

Ἀγασικλῆς. ὄνομα κύριον. ὃς λέγεται [6] Ἁλιμουσίοις συνδικάσαι, καὶ ἀφ' τοῦτο ξένος ἂν ἐγγραφῆναι τῇ πολιτείᾳ.

Ἀγάσματα. σεβάσματα. ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκλῆς κέλευθ[7].

[7] Ἀγάστονος. πολυστέναχος.
[8] Ἀγάστορες. ἀδελφοί. ὅμαιμοι. [9] Δίδυμοι.
Ἀγαστός. θαυμαστός.
[10] Ἀγάστα. θαυμάσια.
Ἀγαυσίαμα. ἔπαρμα.

cessorium opus, & quod ex violento Naturæ imperio fieret, ipsi esse videbatur.

Ἄγγαρος. Angarus. Sic Regum nuntios Persæ vocabant. *Mittit Angarum ex fidelissimis ad Babylonium, propter optimum Persondam.*

Ἄγγαροι. Angari, tabellarii, alii aliis succedentes. Iidem & Astandæ vocantur. Sunt autem hæc nomina Persica. Æschylus *Agamemnone:*

Fax vero facem huc a nuntio igne
Misit.

Ponitur hæc vox etiam pro bajulis, & in genere, pro stupidis, & servili ingenio præditis. Et Ἀγγαροφορεῖν, pro onera ferre. Et Ἀγγαρεύεσθαι vocant ad onerum gestationem, vel simile ministerium cogi; (qua significatione & nos hac voce utimur). Docet hoc Menander *Sicyonio:*

Navigans in portum delatus est? illico pro hoste habetur.
Si quis molle quid habeat, bajulare cogitur.

Ἀγαρικόν. Agaricum, est radix, trunco adnascens, fungosæ naturæ, composita ex aerea & terrea substantia, discutiendi vim habens, & prædita facultate incidendi crassitiem humorum, & præcipue vim habens purgandi obstructiones in visceribus.

Ἀγάσαιτο. Miretur. Et ἄγασθαι apud Homerum accipitur pro mirari & invidere.

Ἀγασθέντος. Obstupefacti. Admirati. *Cum autem ille propositum ejus admiratus esset.* Et ἀγασθείς. *Ille vero admiratione & urbis & hominum perculsus, mansit ibi tres dies.*

Ἀγασθῶ τινι. Pro, Miratus fuero aliquem. Xenophon: *Quum aliquem militum admiratus fuero.*

Ἀγασικλῆς. Agasicles. Nomen proprium. Qui fertur Halimusinis patrocinatus, & propterea, cum esset peregrinus, in illorum civitatem adscriptus esse.

Ἀγάσματα. Res veneratione dignæ. Res, quas quis admiretur. Hac voce Sophocles usus est.

Ἀγάστονος. Multum gemens.

Ἀγάστορες. Fratres. Consanguinei. Gemelli.

Ἀγαστός. Admirandus.

Ἀγάστα. Admiratione digni.

Ἀγαυσίαμα. Elatio animi.

1 Ἄγγαροι] De Angaris Persarum vide insignem locum apud Herodotum, lib. VIII. cap. 98. ubi describitur modus, quo Xerxes cladis suæ nuntios ex Græcia in Persidem miserit. De iisdem sat multa collegit Stanlejus ad Æschyli *Persas*, v. 247. quem adi.

2 Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι] Vers. 290. sed ubi hodie pro ἀσταίνδαι legitur ἀσταῖλαι, glossemate, ut puto, locum genuinæ vocis occupante. Ἀσταίνδαι enim, præter Suidam hoc loco, agnoscunt etiam Etymologus, v. Ἀγγαρεύω, & Eustath. ad Odyss. T. p. 1854.

3 Τίθεται τὸ ὄνομα] Quæ hic Suidas de Angaris affert, ὡσπλεξεὶ etiam leguntur apud Eustathium, loco laudato; qui tamen ea non ex Suida, sed ex Ælio Dionysio descripsit.

4 Κατήχθη] In prioribus Edit. male legitur κατηνέχθη, cujus loco κατήχθη ex 3 MSS. Paris. reposui. Cæterum, sensus horum verborum obscurus est, quoniam integer locus Menandri non exstat.

5 Ἀγαρικόν] Ex Paulo Ægineta lib. VII. cap. 3. *Pears.* † In MSS. Paris. hic locus deest.

6 Ἁλιμουσίοις] Lege Ἁλιμουσίοις, ut infra v. Ἁλιμούσιος. Vide etiam Harpocrat. v. Ἀγασικλῆς, & v. Ἁλιμούσιοι, & ibi Mauss facum.

7 Ἀγάστονος] Vide Schol. Homer. ad Odyss. M. v. 97.

8 Ἀγάστορες] Lycophron *Alexand.* 265. Τὸν φίλτατον ζε τ' ἀγαστόρων. quam vocem Scholiasta (non Isaacus, ut omnes hactenus crediderunt, sed Ioannes Tzetzes; ut demonstrare possum ex epistola Ioannis Tzetzis inedita, quam penes me habeo) per ὁμογαστέρων ibi exponit.

9 Δίδυμοι] Unus MS. Paris. post hanc vocem addit, ὁμογάστορες.

10 Ἀγάστα. θαυμάστα] Qui hanc lectionem vitii non haberent suspectam, diu frustra se torquebunt, donec indagaverint rationem, quare Ἀγάστα per θαυμάστα hic exponatur. Quovis enim pignore contendere ausim, locum hunc operarum vel librariorum incuria esse corruptum, & scripsisse Suidam Ἀγαστᾶ. θαυμαστᾶ. quæ etiam Pearsonii conjectura est.

Ἄγαυρος. ὁ κομψός. Οἱ δὲ, κακός. Ὑπὸ Ἰώνων δὲ ἄπορος. Ὑπὸ δὲ Ἀττικῶν, τρυφερός.

[1] Ἄγβαρος. ὄνομα κύριον. ὁ τῆς Ἐδέσσης Βασιλεύς. Ἔστι δὲ τοῦ Αὔγαρος.

Ἀγαίομαι. φθονοῦμαι. ᾧ Ἀγαῖος, ὁ ἐπίφθονος.

[3] Ἀγγαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἄγε δῆτα. Φέρε. νόμιζε δεῦρο. ᾧ Ἐπίγραμμα εἰς Διογένην τὸν Κύνα·

[2] Διόγενες, ἄγε λέγε τίς ἔλαβέ σε μέρος
Ἐς ἄϊδος; ἔλαβέ με κυνὸς ἄγριον ὀδάξ.

τὸ δὲ ἐπίγραμμα, ἀφ' [3] βραχέων.

Ἀγέλαστα. τὰ μὴ γέλωτος ἄξια, ἀλλ' ἀγανακτήσεως.

Ἀγέλαος. ὄνομα κύριον.

Ἀγελάρχης. ὁ τῆς ἀγέλης τῶν βοῶν ἄρχων.

Ἀγελαία σταφυλή. ἡ εὐτελής. καὶ Ἀγελαῖα, τὰ ὑ γενναῖα.

[4] Ἀγελαίη. ἡ Ἀθηνᾶ.

Ἀγέλαιος. προπαροξυτόνως μόν, ὁ ἀμαθής. Ἀγελαῖος δὲ, ὁ ἐκ τῆς ἀγέλης.

Ἀγελαῖος. ἰδιώτης. ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ ἀφόγων. καὶ Ἀγελαίων. ἰδιωτῶν. ῥεμβωδῶν. Τῶν ἀγελαίων ἔοικεν ἀνθρώπων εἶναι ὁ τοιοῦτος. ἀντὶ τοῦ, εὐτελῶν. καὶ Ἀγελαίων, τῶν πολλῶν καὶ τυχόντων. Εἴη δ' ἂν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγελαίων ζώων. ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, ὃς βόσκεσθαι ῥύδην καὶ ἀγεληδὸν φασιν.

Ἀγελαιών. ὁ τόπος τῆς ἀγέλης.

Ἀγελαῖοι ἰχθύες. οἱ εὐτελεῖς, καὶ μικροί.

Ἀγελείη. ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ ἀπὸ τοῦ ἄγειν λείαν· τουτέστι, στρατιωτική.

Ἀγεληδόν. ἐπίῤῥημα.

Ἀγελήτης βοῦς. ὁ ἐξ ἀγέλης.

Ἀγέληφι. ἐκ τῆς ἀγέλης.

Ἀγγελιαφόρος. πρεσβευτής.

[5] Ἀγγέλιος. Οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπος, βίον ἀποστολικὸν βιώς. Ἀνυπόδητος γοῦν διῆλθε δῆγεν, ἑνί τε χιτῶνι ἐκέχρητο, τὸ δὲ Εὐαγγελίου Φυλάττων ῥητόν.

Ἄγγελοι. οἱ ἄγγελοι μόνον τῇ τοῦ νοὸς καταλήψει εἰσὶ περιγραπτοί. [6] ὅτε δὲ ἐν τόπῳ, οὐδὲ ἐν σώματι, οὐδὲ ἐν χρόνῳ. Πρὸ γοῦν τοῦ ἡλίου ἡ γένεσις αὐτῶν. Ἀγγέλους πονηροὺς, τοὺς δὲ πονηρίας ὑποστρόφους ἡ γραφὴ καλεῖ· ὥσπερ ἡμέραν πονηρὰν, τὴν δὲ πονηρίας.

Ἄγαυρος. Elegans. Alii vero, Malus. Ab Ionibus sic appellatur Inops. Ab Atticis vero, Delicatus.

Ἄγβαρος. Nomen proprium. Edessæ Rex. Vide in v. Αὔγαρος.

Ἀγαίομαι. Invidia petor. Et, Ἀγαῖος, Invidiosus.

Ἀγγαῖος. Aggæus. Nomen proprium.

Ἄγε δῆτα. Age. Huc affer. In Epigrammate in Diogenem Cynicum:

Diogenes, age, dic, quænam te corripuit mors, & deduxit
Ad Plutonis domum? Mortuus sum sævo canis morsu.

Epigramma hoc brevibus syllabis constat.

Ἀγέλαστα. Res non risu, sed indignatione, dignæ.

Ἀγέλαος. Agelaus. Nomen proprium.

Ἀγελάρχης. Boum armenti præfectus.

Ἀγελαία σταφυλή. Vilis uva. Et ἀγελαῖα dicuntur, quæ sunt vilia, & non eximia.

Ἀγελαίη. Minerva.

Ἀγέλαιος. Cum accentu in antepenultima, significat Imperitus. Sed ἀγελαῖος, qui est ex grege.

Ἀγελαῖος. Idiota. Imperitus. Vel, gregarius. Et ἀγελαίων, Idiotarum. Huc illuc vagantium. *Iste ex numero hominum* (ἀγελαίων) *gregariorum*, (vel, vilium) *esse videtur*. Et ἀγελαίων, plebeiorum, vulgarium; ducta metaphora ab animalibus gregalibus: vel a piscibus, quos promiscue & gregatim pasci tradunt.

Ἀγελαιών. Locus gregis.

Ἀγελαῖοι ἰχθύες. Viles & parvi pisces.

Ἀγελείη. Minerva, sic appellata, a præda agenda; id est, militaris.

Ἀγεληδόν. Adverbium. Gregatim.

Ἀγελήτης βοῦς. Bos ex armento.

Ἀγέληφι. Ex grege.

Ἀγγελιαφόρος. Legatus.

Ἀγγέλιος. Angelius. Hic Valentis tempore Constantinopolis fuit Episcopus, & vitam Apostolicam vixit. Semper enim discalceatus incessit, & unica tantum tunica usus fuit, Evangelii præceptum sensu stricto & proprio servans.

Ἄγγελοι. Angeli tantum mentis apprehensione circumscribi possunt. Neque enim in loco, neque in corpore, neque in tempore existunt; ante Solem quippe creati. Angelos malos, supplicii ministros, Scriptura vocat. Quemadmodum diem malum appellat

1 Ἄγβαρος] Promiscue tam Ἄβγαρος, quam Ἄγβαρος Regem hunc Edessæ a scriptoribus vocari constat.

2 Διόγενες] Epigramma hoc in Diogenem exstat apud Laertium, lib. VI. segm. 79. unde id Suidas descripsit; idemque repetitur infra v. Διογένης, & v. Ὀδάξ. Male autem in prioribus Edit. post κυνὸς omissa est vox ἄγριον, quam Laertius, & ipse Suidas infra, locis laudatis agnoscunt, & quam ad hiatum versus implendum necessariam esse apparet.

3 Διὰ βραχέων] Constat enim proceleusmatico, qui quatuor breves habet.

4 Ἀγελαίη] Minerva promiscue tam Ἀγελαίη quam Ἀγελείη vocatur; quas voces alii παρὰ τὸ ἄγειν λαύς; alii vero παρὰ τὸ ἄγειν λείαν dictas esse volunt. Vide Schol. ad Theog. Hesiod. p. 299. & Schol. Hom. ad Il. Δ. v. 128.

5 Ἀγγέλιος] Hæc ex Socratis Histor. Ecclesiast. lib. IV. cap. 9. descripsit Suidas. *Pearf.*

6 Οὔτε δὲ ἐν τόπῳ] Contrarium de Angelis docet Athanasius Catena in Jobum, cap. 11. Ἄγγελοι ἐν τόπῳ εἰσὶν, ἢ ἔνθα ἀποστέλλονται ὑπὸ τοῦ πάντων Θεοῦ. Μόνος δὲ ὁ θεὸς ἀπερίγραπτος i. e. *Angeli in loco sunt, & quo mittuntur, illic adsunt: solus vero Deus circumscribi nequit.* Hunc locum acceptum refero Suicero in *Thesauro Ecclesiastico*, v. Ἄγγελος. ubi plura lege.

Ὀρ-

Ὀργὴν δὲ καὶ θυμὸν ἐπὶ θεῦ, τὰς πικρὰς τιμωρίας καὶ θλῖψιν καλεῖ. ὐ γὰρ φύσιν, οὐδὲ προαίρεσιν φησιν.

Ἀγένεια, ἡ δυσγένεια.

Ἀγεννῶς. ἀνάνδρως. καὶ Ἀγεννὲς, ἐπὶ τοῦ ἀοθενοῦς, καὶ ἐπὶ δυσγενοῦς. καὶ Ἀγεννία, ἡ ἀνανδρία, ἡ δειλία. Ἔθεντο οὖν οἱ Ῥωμαῖοι σπονδὰς ἀγεννεῖς μᾶλλον ἢ τοῖς Οὔννοις.

1 Ἀγενὴς. Ἰσαῖος. ἀντὶ τοῦ, ἄπαις.

Ἀγέραστος. ἄτιμος.

Ἀγεροπὶς. 2 ὁ σπανίως ἐρχόμενος.

Ἀγερωχία. ὑπερηφανία. ὅτι οἱ Σκύθαι εἰσὶν ὑπερόπλικοι, καὶ λίαν ἀγέρωχοι. καὶ Ἀγέρωχος. ἐνδυναμῶν, ἀνδρεῖος. 3 Ἀγαθίας. Ἵππων ὑπερβὰς εὐκινησίαν τε, ἡ ἀγερώχως, ἡ οἷα δὴ ἄτακτα ἐξάλλεσθαι, καὶ σκιρτᾶν. Καὶ αὖθις. Ὡς ἂν ἔσοιτο εὐκλεὴς τοῖς μετέπειτα, ἡ ἀγέρωχος. ἢ Ἀγέρωχος, ὁ ἀλαζών.

4 Ἄγεσα. πολεμικὸν μηχάνημα ὂν λίθων, καὶ ξύλων, καὶ χοῦ ἠγειρόμενον. Οἱ δὲ 5 Ἀγεσά φασι τὸ τοιοῦτον μηχάνημα.

Ἄγεται. μνηστεύεται, ἐπὶ γάμον λαμβάνει. Αἰλιανός. Τὴν δὲ ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἰόβας ὁ Μαυρούσιος ἄγεται.

Ἄγετε. τὸ ἡγεῖσθε, καὶ οἴεσθε.

Ἀγέλη. ὄνομα κύνειον.

Ἄγευστος θοίνης. ὁ τῆς εὐωχίας μὴ μεταλαχών. 6 Ἄγευστος θοίνης, ἀτερπῶς βίον ἔχων. Καὶ ἄγευστοι, ἄπειροι. Ἄγευστον, 7 διχῶς. ἢ γὰρ τὸ ἀχύμωτον μὲν τέως, δυνάμενον δὲ χυμωθῆναι, ὡς τὸ ὕδωρ. 8 ἄποιον γάρ ἐν, δύναται χυμωθῆναι. ἢ τὸ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν ὑποκείμενον, ὡς ὁ ψόφος. ἢ τὸ μικρὰν ἔχον γεῦσιν, ὡς τὰ ὑδαρῆ τῶν ῥοφημάτων. ἢ τὸ κακὴν ἔχον γεῦσιν, ὡς τὰ δηλητήρια. Καὶ δῆλον πάντων τούτων ἀπολαμβάνει ἡ γεῦσις, καὶ τίνος μή. Καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ αἰσθήσεων τὰ δ' αὐτὰ γινώσκει σημαινόμενα. 9 Ἀρχὰς δὲ τῶν γευστῶν, τὸ ποτὸν φασι, καὶ τὸ ἄποτον. εἰς ταῦτα γὰρ ὕστερον διαιρεῖται

diem pœnæ vel ultionis. Cum autem iram & indignationem Deo tribuit, ſic vocat afflictionem & acerbas pœnas; non autem naturam & voluntatem ejus.

Ἀγένεια. Generis obſcuritas.

Ἀγεννῶς. Ignave. Timide. Et ἀγεννὲς accipitur pro infirmo & ignobili. Et ἀγεννία, Ignavia. Timiditas. *Propter metum igitur Romani turpe fœdus cum Hunnis fecerunt.*

Ἀγενής. Iſæus. Pro eo, qui nullos habet liberos.

Ἀγέραστος. Inhonoratus.

Ἀγεροπὶς. Raro veniens [in hominum conſpectum.]

Ἀγερωχία. Superbia. Scythæ ſunt ſupra modum faſtuoſi & ſuperbi. Item Ἀγέρωχος. Honoratus. Fortis. Agathias. *Cum equum conſcendiſſet, frænis obedientiſſimum & animoſum, & qui non indecore exultaret aut ſubſiliret.* Et iterum. *Ut apud poſteros clarus & generoſus haberetur.* Vel etiam ἀγέρωχος ſignificat hominem arrogantem & oſtentatorem.

Ἄγεσα. Bellica machina, ſive agger, ex lapidibus, & lignis, & terra aggeſta excitatus. Alii vero machinam hujuſmodi vocant Egeſta.

Ἄγεται. Uxorem ducit. In matrimonium accipit. Ælianus. Sororem vero ejus Iobas Mauruſius in matrimonium ducit.

Ἄγετε. Ducitis. Putatis.

Ἄγετος. Agetus. Nomen proprium.

Ἄγευστος θοίνης. Qui convivii particeps non fuit. *Convivii expers, eleganterque & lepide vivens.* Item ἄγευστοι, inexperti. Ἄγευστον quadruplici ſenſu accipitur. Aut enim ſignificat id, quod ſaporis quidem expers eſt, ſapore tamen imbui poteſt, ut aqua. Quamvis enim aqua ſit expers qualitatis, ſaporem tamen accipere poteſt. Aut id, quod aliis ſenſibus ſubjectum eſt, ut ſtrepitus. Aut quod exiguum habet ſaporem, ut ſorbitiones, aqua multa dilutæ. Aut, quod malum habet ſaporem, ut venena. Manifeſtum autem eſt, quænam ex his guſtum afficere poſſint, quæque non. Atque in cæteris etiam ſenſibus hæ quatuor ſignificationes locum habent. Principia autem

1 Ἀγενής. Ἰσαῖος] Ex Harpocratione.

2 Ὁ σπανίως ἐρχόμενος] Apud Heſychium legitur ὁ σπανίως εὐρόμενος. i. e. qui raro vota facit: quod amplector.

3 Ἀγαθίας] Extat hic locus apud Agathiam, lib. 1. p. 33. ubi de Narſete verba fiunt.

4 Ἄγεσα. Vide Suidam infra v. Ἀκεσα, & Ἔγεσα: item Ducangium in Gloſſar. Græc. & Meurſium, itidem in Gloſſar. v. Ἀκεσα.

5 Ἀγεσά φασι] Lege Ἀκεσσα, vel Ἔγεσα.

6 Ἄγευστος θοίνης] Ni fallor eſt verſus Iambicus, qui ſic ſcribendus, Θοίνης ἄγευστος, ἀτερπῶς βίον ἔχων. P. † Recte Portus vidit, eſſe verſum Iambicum, in quo pro ἀτερπῶς, tam propter metrum, quam ſenſum, ſcribendum puto, ἀθλίως, i. e. miſere. Videtur enim Poeta iſte anonymus deſcribere aliquem parce & ſordide viventem, & qui nunquam ad convivia vel alios invitaret, vel ipſe ab aliis invitaretur; quod convenit characteri hominis ſordidi, & ob avaritiam aliis inviſi.

7 Διχῶς] Imo Τετραχῶς, ut in uno MS. Pariſ. recte ſcriptum inveni. Expreſſe enim hic docemur, τὸ ἄγευστον quadruplici ſenſu accipi: & partitio, quæ ſequitur, quatuor, non duabus, partibus [illegible] quod & a Porto recte obſervatum fuerat. Cæterum cum [illegible] ſint, quæ leguntur infra v. Ἀόρατον.

8 Ἄποιον γὰρ ὤν] Quomodo Suidas ὕδωρ ἄποιον vocat? Recte. Aqua enim, quatenus eſt aqua, nullum odorem, nullum ſaporem, nullum colorem habere debet, quum eſt pura, nec medicata nec ex metallorum venis fluens. Harum igitur qualitatum aquam expertem eſſe debere docet Suidas. Χυμοῦν autem ſignificat, ut cum medicis loquamur, inſaporare, ſaporem indere, efficere, ut aliquid habeat aliquem ſaporem; & χυμοῦσθαι, inſaporari, ſaporem aliquem accipere, ac habere. Dicitur autem ad ſimilitudinem τοῦ χυλοῦσθαι. Quid ſit χυλὸς, & quid χυμὸς, horumque diſcrimen, in vulgatis Græcolatinis lexicis vide. Hic locus me monet de Criticorum quorundam felici conjectura, qui verſum illum Virgilianum, Æn. lib. VI. v. 20. vulgo ſic ſcriptum,

Melle ſoporatam, & medicatis frugibus offam,

ita legendum cenſent, *Melle ſaporatam.* i. ſapore conditum. P.

9 Ἀρχὰς δὲ τῶν γευστῶν, τὸ ποτὸν φασι] Hæc procul dubio ſumpta ſunt ex aliquo interpretum Ariſtotelis, ad verba illa Philoſophi lib. II. *de Anima.* cap. 10. Δοκεῖ δὲ εἶναι γένη, τὸ ποτὸν & ἄποτον. γεῦσις γάρ τις ἀμφοῖν ἐστιν &c. Quis autem ſit iſte interpres, investigare non potui. Simplicius quidem & Iohannes Philoponus ſimilia his ad locum iſtum Ariſtotelis afferunt; non tamen inde Suidam ſua deſcripſiſſe appareat.

τὸ γθυστόν. καὶ γὰρ ὂν τῷ ὑγρῷ μάλιστα καὶ ὁ χυμὸς ἐν ᾧ ὄπωρίας τῷ ξηρῶν προσγενόμενος. Καὶ ὥσπερ τὸ πολὺν πόσιμον γίνεσθαι διὰ τινὰ ὀπωρίαν ἢ λεγομοῦ χυμοῦ, οὕτω καὶ τὸ ἄποτον διὰ τὴν ὀπωρίαν ἢ ὄντα χυμοῦ. Ἀμφότερα δὲ, τό, τε ἄποτον, καὶ τὸ ποτὸν, γθυστά. γθυστὸν δὲ τὸ ἄποτον, οὐχ ὡς τελειωτικὸν, ἀλλ' ὡς φθαρτικὸν τ γεύστως διὰ μοχθηρίαν χυμοῦ. Τὸ δὲ πολὺν, ὡς σωτικόν τε, καὶ τελειωτικὸν ἢ κτ' φύσιν γθυστικοῦ. Ἀρχὴ οὖν τῶν γθυστῶν, κτ' τοῦτον τ λόγον, τὸ πολὺν ᾗ τὰ ἄποτον. Ἐπεὶ δὲ τὸ πολὺν, ὑγρὸν, τὸ δὲ ὑγρὸν, τῇ ἁφῇ ἀντιληπτόν· ὡς μὲν ὑγρὸν, ἁπτόν· ὡς δὲ τοιόνδε χυμὸν ἔχον, γευστόν. Τοῦτο οὖν κοινὸν ἁφῆς, καὶ γεύστως. τῆς μὲν ἁφῆς, ὡς ἴδιον αὐτῆς αἰσθητόν· τ δὲ γεύστως, ὡς ὕλη, καὶ ὄχημα τ γευστῶν.

ferum, quæ guſtatu percipiuntur, aiunt eſſe id, quod potari poteſt, & potari non poteſt. In hæc enim primum dividitur id, quod ſub guſtum cadit. Hoc autem in humido potiſſimum conſiſtit, ſapore ex admixtione aridorum accedente. Et ut id, quod potari poteſt, propter admixtionem boni ſaporis fit potu gratum; ſic contra, potabile non eſt, cui malus ſapor admixtus eſt. Utrumque autem, tam id quod potari poteſt, quam quod non poteſt, ſub guſtum cadit. Poſterius quidem, non ut perficiens, ſed ut deſtruens guſtum, propter malum ſaporem. Prius vero, ut conſervans & perficiens facultatem naturalem guſtandi. Hac igitur ratione guſtabilium principatum tenet id, quod potari poteſt, & quod potari non poteſt. Quoniam vero potabile eſt liquidum; liquidum vero tactu percipi poteſt: quatenus quidem eſt liquidum, ſub tactum cadit; quatenus autem tali ſapore imbutum eſt, ſub guſtatum cadit. Hoc igitur tactui & guſtatui commune eſt: tactui quidem, ut proprium ejus ſenſile; guſtatui vero, ut materia & vehiculum guſtabilium.

Ἀγγείδιον. τὸ μικρὸν ἀγγεῖον.

Ἄγῃν, καὶ φέρῃν. τὸ ληστεύειν, καὶ ἁρπάζειν. Ἄγειν δὲ καὶ ἀπάγειν χρήματα, καὶ ἐπὶ ἀψύχων καὶ κομίζειν ἀδιαφόρως. Ὁ δὲ, ἐπεὶ ἐπεραιώθη εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς ῥεῖθρα, ὡς ἀχρῆμα τὰς τε κώμας ἐνεπίμπρα τῶν Σκλαβίνων, καὶ ἐσίνετο τὰς ἀγρὰς, ἦγέ τε, καὶ ἔφερεν ἅπαντα, οὐδενός πω τῶν ἐνεῖσε βαρβάρων θαρρήσαντος οἱ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, εἰς τὰ λάσια, καὶ κατηρεφῆ τ ὕλης καταπεφευγότων.

Ἀγγείδιον. Parvum vas.

Ἄγειν, καὶ φέρειν. Prædari & rapere. De rebus inanimatis promiſcue dicitur ἄγειν καὶ ἀπάγειν καὶ κομίζειν. *Ille vero cum in adverſam fluminis ripam perveniſſet, confeſtim, incenſis Sclavenorum vicis, agros vaſtavit, omniaque diripuit, nemine barbarorum prælium cum ipſo inire audente, quippe qui in denſas & opacas ſylvas fuga ſe receperant.*

[1] Ἀγείρας. ὁ χωλός.

Ἀγείρει. συνάγει. καὶ Ἀγείρουσιν. Ὁ γὰρ τρόπος ἱερὸς ἦν καὶ οὐδὲν ἐοικὼς τοῖς ἀγείρουσιν. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ λαθεῖν θέλων, ξυρῆται τινὰ κεφαλὴν, καὶ τὸ γένειον· καὶ φορεῖ Αἰγυπτίαν ἀναλαβὼν, ἣν οἱ τ Ἰσιδος θεραπευτῆρες ἀδύνατα, καὶ σεῖστρον ὀπισθεν, καὶ πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβων, καὶ [2] τῇ θεῷ ἀγείρων, καὶ ἀναγκαίας τροφὰς, λιμοῦ φάρμακα, ἀγαπητῶς λαμβάνων.

Ἀγείρας. Claudus.

Ἀγείρει. Colligit. Et ἀγείρουσι. Ille enim pecuniæ colligendæ mos facer erat, & nullo modo ſimilis mendicantibus. Et rurſus: *Ille vero latere volens, caput barbamque raſit, & Ægyptia veſte aſſumpta, qualem Iſidis cultores geſtant, & ſiſtrum quatiens, de urbe in urbem profectus eſt, Deæ ſtipem colligens, & neceſſaria alimenta ad propulſandam famem libenti gratoque animo accipiens.*

Ἀγή. Θαῦμα. χαρά. ἀπιστία. ζῆλος. Παρ' Ἡρο-

Ἀγή. Admiratio. Gaudium. Diffidentia.

[1] Ἀγείρας. ὁ χωλός.] Locum hunc eſſe corruptum, recte monuit Portus, qui pro ὁ χωλὸς, legendum putat ὁ πτωχὸς, i. e. *pauper*; quod non diſplicet. Significat enim τὸ ἀγείρειν, colligere & corrogare ſtipem, quod mendicorum eſt: & ipſe Suidas infra τὸ ἀγύρτης (quæ vox, ſecundum Grammaticos, κατὰ τὸ ἀγείρειν originem ducit) exponit, πτωχός. Potuit tamen etiam Suidas ſcripſiſſe, Ἀγείρας, ὀχλαγωγὸς; quoniam Heſychius vocem Ἀγύρτης ſic interpretatur, addens, ἔστι δὲ ὁ ἀγείρων ὄχλον.

[2] Τῇ θεῷ ἀγείρων.] Per *Deam* hic intelligitur Iſis, ut ex præcedentibus patet. Notandus autem hoc loco mos veterum, Diis vel Deabus ſuis ſtipem corrogandi, cui mori ſimilem hodieque inter Pontificios confratriæ, ut vocant, Divæ Virginis ſervant. Dicebantur autem illi, qui ſtipem iſtam ſacram cogebant, *agyrtæ*; inter quos notiſſimi fuerunt Ματεαγύρται, ſive Matris Deorum agyrtæ, qui ſingulis menſibus ſtipem colligere ſolebant; unde etiam appellati fuerunt Μηναγύρται. Suidas infra: Μηναγύρτης, ὁ τ Ῥέας ἱερεὺς, ὁ κατὰ μῆνα ἀγείρων, καὶ σωματοιζῶν. i. e. *Menagyrta, Rheæ ſacerdos, ſingulis menſibus ſtipem colligens & cogens.* De hoc more intelligenda ſunt verba Legis XII. Tab. apud Ciceronem *de Leg.* lib. II. *Præter Idæa Matris famulos, eoſque juſtis diebus, ne quis ſtipem cogito.* Ut autem agyrtæ idiuſmodi hominum animos religione magis moverent, ipſas Deorum Dearumve effigies circumferre ſolebant, ut nos docet Suidas v. Θεσπελεῖν. Tzetzes quoque Chil. XIII. cap. 475. de Menagyrtis inquit: Εἰς ὄνον θέντες εἴδωλον Θεᾶς αὐτῶν τ Ῥέας Τυμπάνοις ἀδηλεχῶς πὰς κώμας περισειοντες. i. e. *In aſinum imponentes ſimulacrum Deæ ſuæ Rheæ, cum tympanis circumferentes.* Dionyſius Halicarnaſſæus apud Euſeb. *de Præpar. Evang.* lib. II. cap. 8. p. 79. de Matris Idææ ſacerdotibus, ſive agyrtis, inquit: Περιάγουσιν ἀνὰ πόλιν ἔτει μηναγερτῶντες, ὥσπερ αὐτῆς ἔθος, ΤΥΠΟΥΣ τε περικείμενοι πῆς σκήπτ &c. i. e. interprete Franciſco Vigero: *Totam civitatem circumeunt, ſingulis menſibus ſtipem ſuo more hinc inde corrogantes,* & IMAGUNCULAS *pectori alligatas geſtantes:* qui locus apud ipſum Dionyſium lib. II. p. 91. Edit. Wechel. exſtat. Præter hos agyrtas, qui Diis & Deabus ſtipem corrogabant, erant & alii, variis nominibus appellati, quorum duo tantum genera ſuperioribus addam. *Chelidoniſtæ* vocabantur, qui hirundini ſtipem colligebant. Heſychius, Χελιδονισταί, οἱ τῇ χελιδόνι ἀγειρονῆς. Athen. lib. VIII. cap. 15. Εἶδός τι τῶν ἀγειρόντων χελιδονίζειν οἱ Ῥόδιοι καλοῦσιν, ὃ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί. Χελιδονίζειν δὲ λέγεται, διὰ τὸ εἰωθὸς ἐπιφωνεῖσθαι,

Ἦλθ' ἦλθε χελιδὼν, καλὰς
Ὥρας ἄγουσα, καὶ καλὲς ἐπιωῖδὲς &c.

i. e. *Rhodii autem modum quendam cogendæ ſtipis vocant χελιδονίζειν, quod fit menſe Boedromione. Vocatur autem χελιδονίζειν, quod cantilenam hanc accinere ſoleant:*

Venit, venit hirundo, pulchra
Tempora, & pulchros annos adducens.

Erant & alii, qui cornici ſtipem corrogarent, eam ob cauſam Κωφωνισταὶ vocati. Athenæus, loco paulo ante laudato: Κωφωνισταὶ δὲ ὀνομάζονται, οἱ τῇ κωφώνῃ ἀγειρόντες. καὶ τὸ ἀδόμενα ὑπ' αὐτῶν κωφωνίσματα καλεῖται. i. e. *Coroniſtæ autem vocantur, qui cornici ſtipem [illegible]. Et carmina, ab illis cantari ſolita, coroniſmata dicebantur.* Sed de his ſatis.

δοτὰ

δότῳ βασιλεία. [1] Παρ' Ὁμήρῳ, ἔκπληξις. πληγή. θραῦσις. κλάσις. ἀποκλάσματα. Ἔνιοι, ἱερεῖα. Ἄγη μὲν οὖν παροξυτόνως, ἡ ἔκπληξις. Ἀγὴ δὲ, ἡ κλάσις τοῦ κύματος.

Ἀγηγέρατο. σωμηθροίζοντο.

Ἀγηλαλεῖν. διώκειν. φυγαδεύειν. ὀπτάνειν. Ἡρόδοτος, ὑβρίζειν.

Ἀγηλαλεῖν. ὡς ἄγος καὶ ἀγεῖς λινας ἀπελαύνειν. ἐὰν μὲν δασέως, τὸ τὰ ἄγη ἀπελαύνειν· ἐὰν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ [2] ἀπελάσειν.

[3] Κλαίων δοκεῖς μοι κἀγὼ σύ, χ' ὧ σιωθεὶς ταῦτα,
Ἀγηλατήσειν.

Καὶ [4] Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ σὺν μεγάλῃ χειρὶ ἀπιόμενος, ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἑπτὰ Ἀθηναίων.

[5] Ἀγηλατοί. οἱ κεραυνοί. ἀγηλαλεῖ δὲ ῥῆμα, ἄγει. κεραυνοῖ. ἢ διώκει.

Ἀγῆλαι. τιμῆσαι θεὸν ἀγλαΐαις. Οὕτως Εὔπολις Δήμοις· [6] Ἀναθῶμεν νῦν χ' ἡμεῖς τούτοις τοὺς διττοὺς εἰρεσιώνας, καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. χαίρετε πάντες. δεχόμεθα. [7] Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ· Καὶ σὲ θυσίαισιν ἱεραῖσι, προσόδοις τε μεγάλαις ἰδίᾳ πάντες ὦ πότνι' ἀγαλβόμεν ἡμεῖς ἀεί. Ἕρμιππος Ἀρτοπώλισι·

Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς [8] οἵους ἐγώ,
Καὶ θυμιάσω τοῦ τέκνου σεσωσμένου.

Ἀγήλειεν. τιμήσειεν. [9] Ὅτι Μουκιανὸς ὁ Ῥωμαῖος τιμᾶσθαι ὑφ' ἁπάντων ὑπὲρ πάντας ἤθελε, καὶ ἤχθετο, εἴ τις καὶ ὁτιοῦν οὐχ ὅτι ὑβρίσειεν αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι μὴ ὑπὲρ μεγάλως ἀγήλειεν.

[10] Ἄγημα. τὸ προῒὸν τοῦ Βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων, καὶ ἵππων, καὶ πεζῶν. Οἱ δὲ, τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως, κεφαλὴν ὁπλίσεως, καὶ σωμάτων εὐεξίαν.

Ἀγνωσίη. ἡ αὐθάδεια.

Ἀγνώριον. ὄνομα τόπου.

Ἀγήνωρ. ὁ ἄγαν ἀνδρεῖος, ἢ ἀγαθὸς ἐν ἀνδρείᾳ. προσὸν τὸ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ, ὅ ἐστιν ἀνδρεία, ἀξιῶσαι.

Æmulatio. Apud Herodotum sic appellatur Invidia. Apud Homerum, Stupor. Plaga. Ruptura. Fractio. Pernicies. Quidam, hostias. Ἄγη igitur, cum accentu in penultima, dicitur admiratio cum stupore conjuncta. Ἀγὴ vero, fractio fluctus.

Ἀγηγέρατο. Congregati fuerunt.

Ἀγηλαλεῖν. Persequi. In fugam pellere. Imperare. Herodotus, contumelia afficere.

Ἀγηλαλεῖν. Ut piaculum, & piaculo contaminatos aliquos expellere. Hoc autem verbum si quidem cum aspero spiritu scribatur, significat piacula expellere: sin vero tenui, regnare.

Flens mihi videris & tu, & qui hæc machinatus est
Regnaturus esse.

Et Herodotus: *Ille vero cum magna manu Athenas profectus, septingentas Athenienſium familias expellit.*

Ἀγηλοί. Fulmina. Ἀγηλεῖ vero verbum, Agit. Fulminat, vel Persequitur.

Ἀγῆλαι. Deum ornamentis honorare. Sic Eupolis *Demis*: *Suspendamus nunc & nos istis geminas Iresionas, & accedentes debitum honorem præstemus. Salvete omnes. Accipimus.* Aristophanes *Pace*: *Et te sacrificiis sacris, supplicationibusque solennibus, o Domine, semper venerabimur.* Hermippus *Artopolidibus*:

Age nunc, quibus muneribus Deos colam,
Et quem suffitum faciam, filio servato?

Ἀγήλειεν. Honoraret. *Mucianus Romanus ab omnibus supra omnes honorari volebat, & iniquo animo ferebat, non solum si quis ipsum contumelia afficeret, sed etiam, nisi ipsum valde honoraret.*

Ἄγημα. Agema. Agmen Regem antecedens, elephantorum, & equorum, & peditum. Alii vero sic appellari tradunt præstantissimam aciei Macedonicæ partem, & armatura & corporum robore firmam.

Ἀγνωσίη. Arrogantia.

Ἀγνώριον. Agenorium. Nomen loci.

Ἀγήνωρ. Valde virilis, vel ob fortitudinem admirandus; sic dictus, quod valde utatur τῇ ἠνορέῃ, id est, fortitudine. Significat vero

1 Παρ' Ὁμήρῳ, ἔκπληξις] Respicit locum illum Poetæ, Il. Φ. v. 221. Ἄγη μ' ἔχει ἔρχαμε λαῶν. Ubi Scholiastes: Ἄγη. Ἔκπληξις. θαῦμα.

2 Ἀπελάσειν] Apud Scholiastam Sophoclis ad *Oedip. Tyrann.* p. 169. unde locus hic sumptus est, pro ἀπελάσειν, recte legitur βασιλεύσειν, uti & hic scribendum est; nisi quod pro Futuro Præsens βασιλεύειν melius huc quadret.

3 Κλαίων δοκεῖς μοι] Ex Sophocl. *Oed. Tyr.* p. 169. *P.*

4 Ἡρόδοτος] Lib. v. pag. 197. 30. ubi de Cleomene verba fiunt. *P.*

5 Ἀγηλατοί] Scribe Ἀγελάται. Lycophron, v. 436. Ἀγηλάτῳ μάστιγι συμβρύσας κάρα. ubi Scholiasta: Τῷ κεραυνῷ, ἢ τῷ ἄγαν ἐλαυνομένῳ, ὅθεν ψιλωτέον· ἢ τῷ τὰς ἀγελὰς ἐμπιασμένας ἐλαύνοντι, ὅθεν δασυντέον. Vide etiam Etymol. M. v. Ἀγηλάτῳ.

6 Ἀναθῶμεν νῦν χ' ἡμεῖς] Portus ad hunc locum non solum nescire se fatetur, quali versuum genere Eupolis hic usus sit, sed dubitat etiam, sit ne oratio soluta an ligata; quod valde miror. Manifestum enim est, esse versus anapæsticos, & ad hunc modum distinguendos:

Ἀναθῶμεν νῦν χ' ἡμεῖς τούτοις τοὺς διττοὺς εἰρεσιώνας
Καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. χαίρετε πάντες. δεχόμεθα.

In ultimo versu pro δεχόμεθα scribendum est δεχόμενοι, lege metri palam id flagitante. Genus istud versuum apud Aristophanem non raro occurit: imo Poeta iste tam frequenter eo usus est, ut inde *Aristophanium* ab aliis appellatum fuerit. Cæterum, sensus fragmenti hujus, ut plerorumque aliorum, quæ ex Poetis deperditis Grammatici citant, obscurus est: ob quam causam Lector qualicunque versione contentus esse debet.

7 Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ] In Aristophanis *Pace* sic versus isti scribuntur & distinguuntur, p. 447.

Καί σε θυσίαισιν ἱε-
ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-
λαισι ᾠφπαντὸς, ὦ
Δέσποτ' ἀγαλβόμεν ἀεί.

In Græcis Scholiis legitur Ἀγαλβόμεν ἡμεῖς ἀεί. Et subjicitur, περισσὸν τὸ ἀεί. ἱκανὸν γὰρ εἰπεῖν τὸ ᾠφπαντός. ἀγαλβόμεν δὲ, ἐπιχωσμήσωμεν. Ἀγάλλω δὲ, ποιεῖν, σκεδάζειν, κοσμεῖν. ἀγάλλω. μ. ἀγαλῶ· ὁ α. ἀόριστος ἤγαλα, ηὐξάμην, καὶ ἤγηλα, ἀττικῶς, ὅθεν τὸ ἀπαρέμφατον ἀγῆλαι. *P.*

8 Οἵους ἐγώ] Puto legendum, ποίους ἐγώ: quem sensum in versione expressi.

9 Ὅτι Μουκιανός] Hæc totidem verbis leguntur in Excerptis Dionis, a Valesio editis, pag. 702. unde Suidas ista mutuatus est.

10 Ἄγημα τὸ προῒὸν] Eadem habet Hesychius.

Σημαίνῃ δὲ τὸν ὑβρίζοντα καὶ αὐθάδη. Ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα.

[1] Ἀγησᾷ. εἶπας καί.

Ἀγήρων. ἄφθαρτον.

Ἀγηρουσιάδαι. ἔθνος ἔστι.

Ἀγήρω. τὸ μὴ γηράσκω. καὶ σὺν τῷ ν' ἀγήρων. Οἱ δὲ ἄνευ τοῦ ν' ἠλυκόν φασιν εἶναι. οἱ δὲ τὸ μὲν σὺν τῷ ν' τιθὺ αἰτιατικὴν δηλεῖν πᾶσιν. τὸ δ' ἄνευ τούτου, τιθὺ γενικήν τε καὶ δοτικήν. Καὶ Ἀγήρως, ὁ ἄφθαρτος Ἀττικῶς· ἢ εὐδετέρως, Ἀγήρων.

Ἀγησαγόρας. ὄνομα κύριον.

[2] Ἀγησίλαος. ὄνομα κύριον. Ἦν δὲ Λακεδαιμονίων ὑπατεύων καὶ γενναῖος βασιλεύς, καὶ ἄδεται ὑπὸ πολλοῖς τῶν ῥητόρων.

Ἀγήτας. ὁ τῶν Αἰτωλῶν στρατηγός.

Ἀγητός. ὁ θαυμαστός.

Ἁγιάσατε. εὐσεβήσατε. κηρύξατε.

[3] Ἁγιάσαι. καρπῶσαι. καῦσαι ἁγίως.

Ἅγιασμα. ὁ θεῖος ναός. Δαβίδ· Ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ. Καὶ Ἁγιασία. ἡ ἁγιωσύνη. Ἁγιτεία δὲ, ἡ ἱεροτελεστία, δίφθογγον.

Ἁγίζων. ἁγιάζων. [4] Ἀριστοφάνης·

Ἔπειτα ταυτὶ ἤγιζεν εἰς σάκκον πυά.

[5] Βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων ἥκω. Καὶ Ἁγιαθέλαν, ἀφιερωθέλαν. Καὶ Ἁγιάζω, αἰτιατικῇ.

Ἀγινάρης. ὄνομα κύριον.

Ἄγινεον. ἔφερον. Ἀγινῶ γὰρ, ὁ σημαίνει.

Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος κύριος. Ὅτι τοὺς λέγοντας, μυριάκις ἐστὶν ἅγιος ὁ θεὸς, καὶ τοὺς παρερμηνεῦσαι τοῦτο τολμῶντας λαμπρᾶς ἐλέγχει τὸ, Ἐξεζήτησα τὸ πρόσωπόν σου, τὸ πρόσωπόν σου κύριε ζητήσω, μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ. Τὴν ἁγίαν ἀνακηρύττει Τριάδα. καὶ τὸ, Θῦσον τῷ θεῷ θυσίαν αἰνέσεως, καὶ ἀπόδος τῷ ὑψίστῳ τὰς εὐχάς σου, καὶ τὰ ἑξῆς. Καὶ διὰ τούτων, καὶ δι' ἄλλων πολλῶν, ἡ παλαιὰ κηρύττει, ὅτι οὐχ ἑνὸς προσώπου δεσποτείαν σημαίνει, ἀλλὰ τριῶν μὲν ὑποστάσεων, μιᾶς δὲ οὐσίας. Οἱ δὲ λέγοντες, ἅγιος [6] ἀθάνατος ὁ σταυρωθείς· ἐπισφιγξάτωσαν ἀπὸ σοῦ, Ἐδίψησεν ἡ ψυχή μου πρὸς τὸν θεὸν τὸν ἰσχυρὸν, τὸν ζῶντα.

Ἄγις, Ἄγιδος. ὁ Παυσανίου. [7] Οὗτος ἐμβαλών ποτε εἰς τὴν Μαντινειακὴν αὐτοὺς μὲν κατέκλεισεν, τὸν δὲ προῤῥήξαντα ποταμὸν εἰς τὸ τεῖχος προ-

etiam hominem superbum, & arrogantem. Est etiam nomen proprium.

Ἀγησᾷς. Qui attulit.

Ἀγήρων. Incorruptum.

Ἀγηρηναῖοι. Agerenæi. Nomen gentis.

Ἀγήρω. Quæ non senescunt, & addita littera ν' ἀγήρων. Alii vero dicunt, si absque ν' scribatur, esse fœmininum. Alii vero, si cum ν' scribatur, significare accusativum casum; sin autem absque eo, genitivum & dativum. Et ἀγήρως Attice, senii expers; & neutrum, ἀγήρων.

Ἀγησαγόρας. Agesagoras. Nomen proprium.

Ἀγησίλαος. Agesilaus. Nomen proprium. Erat autem illustris & generosus Lacedæmoniorum Rex, & a multis oratoribus celebratur.

Ἀγήτας. Agetas. Ætolorum Dux.

Ἀγητός. Admirandus.

Ἁγιάσατε. Præparate. Prædicate.

Ἁγιάσαι. Deo sacrificare, & sancte adolere.

Ἅγιασμα. Templum Dei. David: *Judæa facta est ipsius Sanctuarium.* Et ἁγιασία, sanctimonia. Ἁγιτεία vero, per diphthongum, initiatio per sacras cærimonias.

Ἁγίζων. Consecrans. Aristophanes:

Deinde hæc, tanquam rem consecratam, sancte in saccum conjiciebat.

Item, *Aram, bobus immolandis destinatam, consecraturus veni.* Et ἁγιαθέναν, consecratorum. Et Ἁγιάζω, accusativo gaudet.

Ἀγινάρεως. Aginarius. Nomen proprium.

Ἄγινεον. Ferebant. Ἀγινῶ enim est præsens.

Ἅγιος. Sanctus, Sanctus, Sanctus est Dominus. Qui dicunt, Deum infinities sanctum esse, & hæc verba perperam interpretari audent, eos aperte dictum hoc convincit: *Exquisivi faciem tuam: Faciem tuam, Domine, quæram. Ne avertas faciem tuam a me.* Istis enim verbis S. S. Trinitatem Propheta declarat. Item illud: *Immola Deo sacrificium laudationis, & perfolve Altissimo vota tua, &c.* Per hæc enim, & alia multa, Vetus Testamentum aperte docet, se non unius tantum personæ dominatum significare, sed trium; unius vero Essentiæ. Qui vero dicunt, *Sanctus ille immortalis crucifixus;* iis os obturet dictum hoc: *Sitivit anima mea ad Deum fortem & viventem.*

Ἄγις, Ἄγιδος. Agis, Agidis. Pausaniæ filius. Hic aliquando in Mantinensem agrum irruptione facta, ipsos in oppido concluſit, & præterfluente flumine in murum immisso

1 Ἀγησᾷς. εἶπας] Quæ sequuntur in prioribus Edit. usque ad Ἀγήρων, non solum nullius sunt momenti, sed etiam in 2 MSS. Paris. desunt. Quæ ratio est, quare ea in hac editione prætermittenda putaverim.

2 Ἀγησίλαος] Vide Harpocrationem h. v.

3 Ἁγιάσαι] Apud Scriptores Ecclesiasticos τὸ ἁγιάσαι in genere significat, rem aliquam a communi & profano usu removere, & Deo consecrare: strictiori vero significatione accipitur pro sacrificare, sive Deo in sacrificium aliquid offerre; quo sensu recte hic exponitur per καρπῶσαι, quoniam vox ista apud Græcos Bibliorum Interpretes significare solet, sacrificare, vel immolare; uti κάρπωσις, victimam, hostiam, holocaustum.

Ἀριστοφάνης] In Pluto, pag. 36. 14. ubi Græca Scholia: Εἶτα εἰς σάκκον, ὁ ἐστὶ θύλακον, ἀπὸ τῶν σπερμάτων. Δέον εἰπεῖν εἰς τὸν βωμὸν, ἤγιζε φησὶν εἰς τὸν σάκκον. ἤγιζε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔβαλλεν εἰς δερμάτινον σακκίον, ὅπερ θύλακον λέγομεν. Τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἁγίως ἀπέπεμπε. P.

5 Εὐθὺς ἑστίαν] Ex Sophocl. *Oedip. Colon.* p. 319. ubi apud Scholiastam pro Ἁγιάζων, ἀντὶ τοῦ ἁγίζων, ordine inverso scribendum est, Ἁγίζων, ἀντὶ τοῦ ἁγιάζων. P.

6 Ἀθάνατος ὁ σταυρωθείς] Vide Ephræmum apud Photium, Cod. CCXXVIII. p. 747. *Pearf.*

7 Οὗτος ἐμβαλών ποτε] Vide Pausaniam in *Arcadicis*, p. 466. (Edit. Hanov. An. 1613.) ubi eadem historia ipsissimis pene verbis non de Agide, sed Agesipoli, (uti etiam apud Suidam legendum est) narratur. Vide quoque Suid. infra v. Πλάτης, ubi locus hic αὐτολεξεὶ repetitur.

πρέψας,

πρέψας, παρέλυσεν. Ἰοῦ γὰρ ἐξ ὑμῆς πλίνθε, ἥτις πρὸς μὲν τὰς ἐλεπόλεις ἀσφαλεστέρα ἐστὶ τῆς ὀπτῆς, καὶ τῷ λίθῳ. οἱ μὲν γὰρ κατάγνυνται ἢ ἐκπιδῶσι τῷ ἁρμοσθῆ· ἡ δὲ ὠμὴ πλίνθος οὐχ ὁμοίως πονεῖ. Ἀφαλύεται δὲ ὑπὸ ὕδατος οὐχ ἧσσον, ἢ ὑπὸ ἡλίου κηρός.

Ἁγίσαι. ἢ Καθαγίσαι. τὸ καρπῶσαι. Ἁγίζω γὰρ ὁ ἐνεστώς.

Ἁγιστεύειν. ἁγιάζειν. καὶ Ἁγιστεύσαντες, τοὺ τῆς θυσίας ὑποτελέσαντες.

Ἁγιστείας. ἁγιωσύνης. καθαρότητος. λατρείας.

Ἀγκαλίδα. μερίδα.

Ἀγκάσασθαι. τῇ ἀγκάλῃ βαστάσαι.

Ἄγκειδ' Ἡφαίστῳ. ἀντὶ τοῦ ἀνάκειται.

Ἄγκη, ἢ ἄγκεα. οἱ φαραγγώδεις, καὶ ἀγκυλοειδεῖς τόποι, ἢ κοῖλοι, ἢ καταδύσεις ἔχοντες. Ἢ Ἄγκεσι. συνδένδροις ἢ ὑλώδεσι τόποις. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Θηροβολεῖ τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.

Ἀγκιστρεύσῃ. δελεάζει.

[1] Ἀγκοπίνια. τοὺς τῶν μελισσῶν κηρία.

Ἄγκος. ὑψηλὸς τοῦ ὄρους τόπος. Ποσὶ δ' αὖ ἐλθὼν ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἐδίζετο.

[2] Ἀγκών. ἐν τῇ βασιλικῇ αὐλῇ τοῦ Γελίμερος οἴκημα ἰοῦ σκότους ἀνάπλεων, ὃ δὴ Ἀγκῶνας ἐκάλεον οἱ Καρχηδόνιοι· ἔνθα ἐνεβάλλοντο ἅπαντες οἷς ἀν χαλεπαίνοι ὁ τύραννος. Ἐνταῦθα ἐπὶ Βελισαρίου πολλοὶ καθειργμένοι ἐτύγχανον τῶν Ἑώων ἐμπόρων, οὓς μέλλοντας κατ' ἐκεῖνο καιροῦ ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ τοῦ τυράννου, ὁ φύλαξ τοῦ δεσμωτηρίου ἀπέλυσε. † Καὶ διεπέθη τὰς μηχανὰς ἢ μάλιστα εὐθὺς καιρίους· ἀγκῶνάς τε καὶ τάφρους ἐβάλλετο ἑκατέρωθεν. Καὶ ἀγκῶνες, μέρος τι τῆς οἰκίας. † [3] Ἀγκῶνες δὲ καὶ πάντα τὰ [4] περιπεπτόμενα καθ' ἕναστον τὸ κόσμιον ἢ βίου σημαίνει. Ἀγκῶνες δὲ καὶ αἱ τῶν ποταμῶν ἐξοχαὶ, αἱ πρὸς ταῖς ὄχθαις. Ἴσως οὐ δυνατὸν ἰοῦ πρὸς ἑαυτὸν τὸ ῥεῦν ἀναπλεῖν, διὰ τὸ μέγεθος τῶν περιπεπτώτων ἀγκώνων, οὓς ἔδει κάμπτειν παρέλκοντας τὰς ναῦς. Καὶ Ἀγκῶνας, τὰς ἄκρας τῆς γῆς.

Οἱ δ' [5] Ἑσπερίδες ἀγκῶνας, οἱ δ' Ἀντιλίβες
Ζητεῖτ' ἰόντες τ' ἀνδρὸς ἔξοδον κακοῦ.

Καὶ παροιμία· Τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενοι. [6] Βίων φησὶν ὁ φιλόσοφος· ἐμοὶ ὁ πατὴρ μὲν ἰοῦ ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος. Διέβαλε δὲ τὸν ταριχέμπορον. Ἔστι καὶ ἄλλη παροιμία, τὸ, [7] Γλυκὺς ἀγκών.

ipſum diſſolvit. Erat enim ſtructus latere crudo, qui quidem adverſus arietes firmior eſt coctili & ſaxis. Ea enim franguntur, & e junctures exſiliunt. Crudus vero later non proinde laborat: verum ab aqua, non minus quam a Sole cera, diſſolvitur.

Ἁγίσαι, & καθαγίσαι. Sacrificare. Ἁγίζω enim eſt præſens.

Ἁγιστεύειν. Sanctificare. Et ἁγιστεύσαντες, qui ſacrificium rite peregerunt.

Ἁγιστείας. Sanctimoniæ. Puritatis. Cultus.

Ἀγκαλίδα. Particulam, ſive faſciculum.

Ἀγκάσασθαι. Ulnis geſtare.

Ἄγκειδ' Ἡφαίστῳ. Dicatum eſt Vulcano: pro ἀνάκειται.

Ἄγκη, ἢ ἄγκεα. Loca abrupta & incurvati cubiti figuram referentia, cava, & latebroſa. Vel Ἄγκεσι, locis arboribus conſitis & ſylvoſis. In Epigrammate:

Hoc autem telo feras occidit in ſylvis ferarum procreatricibus.

Ἀγκιστρεύσῃ. Ineſcat.

Ἀγκοπίνια. Apum favi.

Ἄγκος. Excelſus montis locus. *Pedibus autem redire in excelſum montis verticem cupiebat.*

Ἀγκών. Ancon. In Aula regia Gelimeris erat carcer valde tenebroſus (Ἀγκῶνας autem id genus Carthaginenſes vocant) in quem conjiciebantur omnes, quibus Tyrannus infenſus eſſet. Eo in loco, tempore Belliſarii, multi mercatores Orientales incluſi erant, quos, cum illo temporis articulo a tyranno interficiendi eſſent, carceris cuſtos liberatos dimiſit. † *Et diſpoſuit machinas, qua maxime opportunum videbatur, anconeſque & foſſas utrinque urbi circundedit.* † Ἀγκῶνες etiam partem quandam domus ſignificat. Ancones & quæcunque in ſomnis amplectimur, vitæ ornamentum ſignificant. Ἀγκῶνες etiam dicuntur fluviorum anguli, ſive eminentiæ ad ripas. *Fieri fortaſſe non poterat, ut contra flumen adverſum navigarent, ob magnitudinem ſcopulorum, cubiti inſtar in flumen procurrentium, quos flectere oportebat, navibus oblique tractis.* Item Ἀγκῶνες dicuntur montium ſummitates.

Alii vero occidentalia promontoria, alii orientalia
Adite, quærentes malum viri hujus exitum.

Et proverbium, *Cubito ſe emungentes.* Bion Philoſophus inquit: *Pater meus libertus erat, cubito ſe emungens.* Significabat autem his verbis, patrem ſuum fuiſſe ſalſamentarium. Eſt & aliud proverbium, *Dulcis cubitus.*

1 Ἀγκοπίνια] Vide paulo poſt Ἀχοπίνια.

2 Ἀγκὼν ἐν τῇ Βασιλικῇ] Ex Procopio *de Bello Vandal.* lib. 1. cap. 20. quem ſi cum hoc loco conferas, apparebit, Suidam in epitomen contraxiſſe, quæ Procopius prolixius ibi narrat.

3 Ἀγκῶνες δὲ καὶ πάντα] Hæc deſcripta ſunt ex Artemidoro lib. 1. cap. 76. ex quo apparet, τὸ ἀγκῶνες hic ſignificare genus vaſis. Totum enim caput illud agit περὶ σκευῶν, ſive ſuppellectile domeſtica, docetque, quid ſingula vaſa in ſomnis viſa ἐνυπνιοκριτικῶς ſignificent.

4 Περιπεπτόμενα] Ex Artemidoro reponendum eſt, περιπτυσσόμενα.

5 Οἱ δ' Ἑσπερίδες] Ex Sophocl. *Ajac. Flagell.* p. 48. *P.*

6 Βίων φησὶν ὁ φιλόσοφος] Ex Laertio lib. IV. Segm. 46. ubi vide Menagium, qui proverbium hoc, *Cubito ſe emungere*, multis auctorum locis illuſtrat.

7 Γλυκὺς ἀγκών.] De hoc proverbio præter Paræmiographos vide Euſtath. ad Il. Π. p. 1082.

[1] Ἀγκράτῳ ἐλαύνοντα. Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ πάνυ ἐλαύνοντα.

Ἄγκεις. ἡ ὀδύνη. ἢ Ἀγκίζειν, τὸ ὀδυνᾶν.

[3] Ἀγκύλη. εἶδος ἀκοντίου. ἢ [4] Ἠγκυλωμένος, ἀγκύλιον ἔχων. Σημαίνει δὲ καὶ ἔργον [5] τι τῆς σκηνῆς τοῦ Μωϋσέως.

Ἀγκύλια. οἱ κρίκοι τῆς ἁλύσεως.

Ἀγκυλομήτης. ἢ Ἀγκυλομῆται, οἱ σκολιόβουλοι.

Ἀγκύλον. καμπύλον. Ἐπικαμπές.

Ἀγκυλοχείλης, ἢ Ἀγκυλόχειλος. σκολιόχειλος. ἐπίθετον τοῦ ἀετοῦ, Ἐπικαμπεῖς τὰς χηλὰς ἔχων τοῦ χείλους. [6] Ἐπὶ δὲ Κλέωνος, ἀγκύλας τὰς χεῖρας ἔχων πρὸς τὸ κλέπτειν καὶ ἁρπάζειν.

[7] Ἄγκυραν. Ὅτι Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης, φιλόσοφος, εὗρεν ἄγκυραν καὶ τὸν κεραμεικὸν τροχόν. Ἦν δὲ ἐπὶ Κροίσου.

[8] Ἄγκυρα. πόλις. καὶ οἱ ἀπ' αὐτῆς Ἀγκυρανοί. Ὅτι οἱ νῦν Ἀγκυρανοὶ Ἑλληνογαλάται πάλαι ἐλέγοντο. [9] Ἄγκυρα πλοίου.

Ἀγκυροβόλιον. τὸ σίδηρον τοῦ πλοίου.

Ἀγκύρισμα. εἶδος παλαίσματος. καὶ [10] Ἀγκυρίσας, ἀντὶ τοῦ καταπαλαίσας, ἢ τῇ ἀγκύρᾳ [11] καταβαλών. Ἔστι δὲ [12] Ἀγκύρισμα ἢ σκεῦος ἀγρευτικὸν σύκων. [13] Ἀριστοφάνης·

Διαβαλὼν, ἀγκυρίσας,
Εἶτ' ἀποφέλας τ' ὦμον, αὐτὸν [14] ἐκολόβησας.

τουτέστι [15] προσέκρουσας, ἢ καταπέπωκας, ἀπὸ τοῦ ψωμοῦ, ὃν ἄκολον ἔλεγον.

Ἀγκύριον. πόλις Ἰταλίας. καὶ ὁ πολίτης Ἀγκυρίου, ἢ Ἀγκυριεύς.

Ἀγλαΐα. λαμπρότης. καὶ Ἀγλαΐαις, λαμπρότησι.

[16] Ἀγλαϊεῖσθαι. καλλωπίσασθαι, δοκεῖν. ὁ ἐκτὸς ἀγλαΐζω.

Ἀγλαΐκοσι. πάνυ τίμιος.

1 Ἀγκράτης] Eadem leguntur infra, v. Ἀνακράτης.

2 Ἄγκεις. ἡ ὀδύνη. ἢ Ἀγκίζειν, τὸ ὀδυνᾶν.] Hæc desunt in MSS. Parisiensibus.

3 Ἀγκύλη. εἶδος ἀκοντίου] Eadem legas apud Scholiastam Aristoph. ad *Equit.* p. 302.

4 Ἠγκυλωμένος] Non dubito, scribendum esse Ἠγκυλημένος, per η, & vertendum, *amentatus*. Ἀγκύλη enim significat amentum, vel lorum, quo jacula in hostem emittuntur. Vide Vales. ad Eusebium, lib. III. cap. 25.

5 Ἔργον τι τῆς σκηνῆς] Vide Græcos Bibliorum Interpretes Exod. c. 36. ubi in describendo tabernaculi Mosaici ornatu voce hac aliquoties utuntur.

6 Ἐπὶ δὲ Κλέωνος] Respicit locum Aristophanis *Equit.* p. 298. ubi Poeta, Cleonem perstringens, ait:

Τί σ', ἀγκυλοχείλης ἐστίν; αὐτό τι λέγε,
Ὅτι ἀγκύλαις τοῖς χερσὶν ἁρπάζων φέρει.

Locum hunc Comici recte etiam observaverat Portus. Cæterum, apud Scholiastam legitur, ἐπικαμπεῖς τὰς χηλὰς ἔχων, absque dualibus his vocibus, τὰς χηλὰς, quas Suidas addit. Quæ ratio est, quare Scholiasta τὸ ἀγκυλόχειλος alio sensu accepisse videatur ac Suidas. Apud Scholiastam enim vox ista videtur significare, *aduncos ungues habens*, quasi scriptum esset ἀγκυλόχηλος (nam χηλὰ apud Græcos interdum etiam de unguibus avium dicitur) Suidas vero eandem vocem accepit de rostro aduncо avium, cui χηλὰς, sive chelas, tribuit; quoniam, uti chelas cancrorum, sic etiam rostra avium aperiri & claudi videmus, parte inferiori ad superiorem appressa.

7 Εὗρεν ἄγκυραν] Anchoræ & rotæ figulinæ inventionem Anacharsi etiam tribuit Plinius; item Diogenes Laertius lib. I Segm. 105. unde Suidas hæc sumpsisse videtur. Differentiunt tamen alii, & eorum usum Anacharsi de longe antiquiorem fuisse contendunt, ut adductis diversorum auctorum locis demonstrat Menagius ad Laertium in Vita Anacharsidis.

8 Ἀγκυρίσας. ἀντὶ Β] Hæc sumpta sunt ex Scholiaste Aristoph. ad Equit. p. 302. quem cum Suida confer.

9 Καταβαλών] Schol. Aristoph. καπαλαβών. Sed præferenda lectio Suidæ; apud quem vicissim pro τῇ ἀγκύρᾳ ex Scholiasta reponendum est τῇ ἀγκύλῃ. Ait enim Scholiasta, τὸ ἀγκυρίζειν a Comico dictum videri, pro ἀγκυλίζειν, ab ἀγκύλη, quod jaculi genus significat: quæ tamen sententia pro allusione potius, quam seria vocis ejus enarratione, habenda est.

10 Ἀγκύρισμα ἢ σκεῦος] Scribe Ἄγκυρα. Hesychius: Ἄγκυρα. ἐν ᾗ τὰ σῦκα λαμβάνουσιν.

11 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 301. qui locus a Porto quoque observatus erat.

12 Ἐκολόβησας] Ab Ἐγκολαβέω. κτω. Simplex autem κολαβέω, ῶ. non est ab ἄκολος deductum, ut Suidas innuere videtur, qui Græca Aristophanis Scholia sequutus, scripsit, ἀπὸ τοῦ ψωμοῦ, ὃν ἄκολον ἔλεγον. Scholia. ἄκελος, ψωμὸς, ὅτι τὸ ἐκκολάψησας. Si enim ab ἄκολος esset derivatum, dicendum esset ἐκακολίω. ῶ. & in aoristo primo, ἐκκόλπα, & neglecto augmento temporali, ἐκκόλπα. Præstat igitur dicere, τὸ κολαβεῖν deductum a nomine κόλαβος, quod significat cibum qui sumitur, παρὰ τὸ κόλον καὶ τὸ λαβεῖν, quasi dicas κολόλαβος, & per syncopen κόλαβος. P.

13 Προσέκρουσας] Hæc vox apud Scholiastam Aristoph. non legitur.

14 Ἀγλαϊεῖσθαι] Homer. Iliad. K. v. 331. I

Ἀγκράτος ἐλαύνοντα. Xenophon dixit; pro πάνυ ἐλαύνοντα, i. e. vehementer agitantem.

Ἄγκεις. Dolor. Et Ἀγκίζειν. Dolore afficere.

Ἀγκύλη. Ancyle. Species jaculi. Et Ἠγκυλωμένος, ancylen habens, sive, amentatus. Significat etiam opus quoddam tentorii Mosaici.

Ἀγκύλια. Annuli catenarum.

Ἀγκυλομήτης, & Ἀγκυλομῆται, Dolosis consiliis utentes.

Ἀγκύλον. Curvum. Inflexum.

Ἀγκυλοχείλης, & Ἀγκυλόχειλος. Curvum rostrum habens. Epithetum Aquilæ. Aduncas rostri chelas habens. De Cleone vero cum dicitur, significat, curvas habens manus ad furandum & rapiendum.

Ἄγκυραν. Anacharsis Scytha, Philosophus, anchoram & rotam figulinam invenit, & Crœsi tempore vixit.

Ἄγκυρα. Ancyra, urbs, cujus cives vocantur Ancyrani. Qui hodie Ancyrani vocantur, olim Helleno-Galatæ appellati fuerunt. Dicitur etiam ἄγκυρα de navi.

Ἀγκυροβόλιον. Ferrum navis.

Ἀγκύρισμα. Genus luctæ. Et Ἀγκυρίσας, qui lucta adversarium superavit, aut unco prostravit. Est etiam Ἀγκύρισμα instrumentum quoddam, quo ficus capiuntur. Aristophanes:

Ipsum accusans, & supplantans,
Et deinde humerum avertens, instar buccellæ devorasti.

Id est, offendisti, aut deglutivisti, metaphora ducta a buccella, quam ἄκολον vocabant.

Ἀγκύριον. Ancyrium. Urbs Italiæ, cujus civis vocatur Ἀγκυρίου, vel Ἀγκυριεύς.

Ἀγλαΐα. Splendor. Et Ἀγλαΐαις, Splendoribus.

Ἀγλαϊεῖσθαι. Decorari, vel gloriari. Dativo gaudet. Præsens est Ἀγλαΐζω.

Ἀγλαΐκοσι. Valde honoratus.

Ἀγλαομηπία. ἡ μεγάλη βουλή.

Ἀγλαόπιμον. λαμπρόν. τετιμημένον.

Ἀγλαοφᾶν. ὄνομα κύριον.

[1] Ἄγλαυρος. ἡ θυγάτηρ Κέκροπος. Ἔστι δὲ καὶ ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς.

Ἀγλυκές. τὸ ἡδές. Ξενοφῶν εἴρηκεν ἐν τῷ Οἰκονομικῷ. Δοκεῖ δὲ ξενικὸν ὄνομα Σικελικόν. Πολὺ γᾶν ἐστὶ πάλιν ᾠδὰ τῷ Ῥίνθωνι. Καὶ Ἀγλυκέστερον, ἀντὶ τοῦ ἡδέστερον. [2] Ξενοφῶν Ἱέρωνι.

Ἄγλιθες. αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων. [3] Ἀριστοφάνης· Ὡς ξηρηραῖοι μύες ὀρύσσουσι παισάλῳ τὰς ἄγλιθας.

Ἀγλωττία. ἡσυχία. σιωπή. ἡ Ἄγλωσσος, ὁ ἄναυδος. ἄφωνος.

Νῦν [4] εἰς γᾶν ἄγλωσσος, ἀναύδητός τε πεσοῦσα,
Κεῖμαι, μιμητὶὺ ζῆλον ἀνημαμένη.

Ἄγμασι. κλάσμασι. τροπαῖς. Ἄγμαζα ἀμφορέων εἰς τὰ ἑλώδη τῶν χωρίων λάθρα ἐβεβλήκεσαν.

Ἀγμούς. τοὺς ὀρεινοὺς καὶ κρημνώδεις τόπους.

[5] Ἀγναπτόταλος βάτος αὖος. ἐπὶ τοῦ σκληροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον.

Ἁγνεία. καθαρότης. ἐπίτασις σωφροσύνης.

Ἀγνείας. ὄνομα κύριον.

Ἁγνίζω. ἀγαλικῆ.

[6] Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη παῖδας ὡς παιδεύεται.

Θρέψασα γὰρ τέθνηκε τοὺς τῶν φιλτάτων.

ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι φραγμαλευομένων.

Ἀγνόημα. Ἀγνόημα τοσοῦτον ἠγνοηκότας, ὅσον οὐδεὶς ἂν ἠγνόησεν, ὀλίγα διαλεκτικῆς ἁψάμενον, καὶ ὅσον ἐπαίειν ὑπὲρ αὐτῆς ἔχων.

Ἄγνος. Φυτόν, ὃν καὶ λύγον καλοῦσιν. Ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρνέου. [7] ἄγνον, ἤγουν λύγον καλοῦσιν. καὶ ἀρσενικῶς. [8] Χιονίδης Ἥρωσι·

Καὶ μιὰ μὰ τὸν Δί' ἤθὲν ἔτι τέ μοι δοκῶ
Ἄγνου διαφέρειν ἐν χαράδρᾳ πεφυκότος.

Πλάτων. ἥτε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλα-

Ἀγλαομηπία. Magnus Senatus.

Ἀγλαόπιμον. Illuſtrem. Honoratum.

Ἀγλαοφᾶν. Aglaophon. Nomen proprium.

Ἄγλαυρος. Aglaurus. Filia Cecropis. Eſt etiam Minervæ cognomen.

Ἀγλυκές. Injucundum. Xenophon hac voce uſus eſt in *Oeconomico*. Videtur autem peregrinum & Siculum nomen eſſe. Frequens etiam ejus uſus eſt apud Rhinthonem. Et Ἀγλυκέστερον, Injucundius. Xenophon in *Hierone*.

Ἄγλιθες. Alliorum capita. Ariſtophanes: *Ut agreſtes mures effoditis paxillis allia.*

Ἀγλωττία. Taciturnitas. Silentium. Et Ἄγλωσσος, non loquens, vocem non emittens.

Nunc humi, elinguis & muta,
Jaceo, imitatricem æmulationem recuſans.

Ἄγμασι. Fragmentis, Converſionibus. *Fragmenta amphorarum in paluſtria loca clam conjecerant.*

Ἀγμούς. Montana & prærupta loca.

Ἀγναπτόταλος βάτος αὖος. Rigidiſſimus eſt rubus aridus. De homine duro & pervicaci.

Ἁγνεία. Puritas. Caſtitas ſumma.

Ἀγνείας. Agnias. Nomen proprium.

Ἁγνίζω. [Luſtro, vel Purifico.] Accuſativo gaudet.

Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη. *Ignorat aranea quomodo liberi ejus educentur.*

Poſtquam enim eos nutrivit, a chariſſimis interit.

De iis dicitur, qui contra ſe ipſi aliquid machinantur.

Ἀγνόημα. *Id ignorantes, quod nemo ignoraſſet, qui Dialecticam vel mediocriter attigiſſet, & leviter tantum de ea aliquid audiviſſet.*

Ἄγνος. Planta, quam etiam λύγον, ſive viticem vocant. Eſt etiam avis genus: & maſculino genere effertur. Chionides *Heroibus:*

Et per Jovem, nihil amplius mihi videor
A vitice differre, in torrente nata.

Plato: *Nam & platanus iſta denſa & alta,*

1 Ἄγλαυρος. ἡ θυγάτηρ] Hæc etiam αὐτολεξεὶ leguntur in Lexico Harpocrationis. Monendi hic ſunt Lectores, eandem Cecropis filiam ab aliis ſcriptoribus vocari Ἄγραυλον, non Ἄγλαυρον, ut hic a Suida & Harpocratione. Ulpianus ad Orat. Demoſt. περὶ Παραπρεσβείας, p. 264. Edit. Morell. ad verba illa Oratoris, καὶ τὸν ἐν τῷ τῶ Ἀγραύλῳ τῶ Ἐφήβων ὅρκον, ait: Ἔστι μία μὲν τῶν Κέκροπος θυγατέρων ἡ Ἄγραυλος. Et paulo poſt: Ἄγραυλος, καὶ Ἔρση, καὶ Πάνδροσος, θυγατέρες Κέκροπος, ὥς φησιν Φιλόχορος. Plura de hac Agraulo, nec non jurejurando, quo olim Ephebi Athenienſium, poſtquam Lexiarchico inſcripti erant, in ejus æde ſe obſtringere ſolebant, vide apud Sam. Petitum *de Legibus Atticis*, p. 153. 154. & Mauſſacum ad Harpocrat. v. Περίπολος.

2 Ξενοφῶν Ἱέρωνι] Pag. 903. Edit. Pariſ. An. 1625. ſed ubi legitur ἀγλυκέστερον. *Pearſ.*

3 Ἀριστοφάνης.] Apud Ariſtophanem integer locus Ἀχαρνεῦσι, pag. 292. ſic habet.

Οὐδὲ σκόροδα; ποῖα σκόροδ'; ὑμὲς, ὧν ἀεὶ
Οὐκ' ἐσβαλεῖτε τὰς ὡραιαίους μύες,
Πάσαιχι τὰς ἀγλίθας ἐξορύσσετε;
Ne allia quidem affers? Quænam allia, quorum ſemper,
Quum in noſtrum agrum irrumpitis, ut agreſtes mures,
Paxillo capita effoditis?

Conf. de ea hunc locum Scholiaſtam. *P.*

4 Νῦν εἰς γᾶν ἄγλωσσος] Ex Antholog. lib. III. p. 264. ubi pica avis loquitur. *P.*

5 Ἀγναπτόταλος βάτος αὖος] Eraſmus *Adag.* Chil. 2. Cent. 1 Adag. 100. opportune monet, legendum ἀγναμπτόβαλος, vertitque, *Rigidiſſimus rubus aridus.* Aut, ἀγναμπτότερος βάτος αὖος. *Rigidior arido rubo.* De quibus, cur, & quomodo dicatur, ibi fuſe docetur. Wolfius retinuit vulgatam lectionem, & vertit, *Impoliti ſſimus rubus aridus. P.* † Ἀγναπτόπατος etiam exhibent MSS. Sed apud Zenobium rectius legitur Ἀγναμπτόπαβος: & apud Diogenianum, Ἀγναμπτότροχος βάτος αὖος.

6 Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη] Ariſtoteles *Hiſtor. Animal.* lib. v. cap. 27. & Plin. lib. XI. cap. 24. nos docent, Phalangia, vel Phalangios, genus aranearum ita vocatum, matres ſuas poſt partum necare: de quibus proinde locus hic Poetæ anonymi intelligendus eſt. In Vaticana Proverbiorum Appendice corrupte legitur, Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη παῖδα ἕως παιδεύῃ.

7 Ἄγνον, ἤγουν λύγον καλοῦσι] Hæc verba alieno loco poſita ſunt, & procul dubio ex margine in textum irrepſerunt: quare ea in verſione prætermiſi.

8 Χιονίδης Ἥρωσι] Fabulam hanc Chionidæ laudat etiam Pollux. Docuerant ejuſdem nominis fabulam Crates (Suid. v. Ἀρέσκ.) Cratinus (Suid. v. Ἀνεκάς) & Menander, teſte eodem Suida, v. Ἀναλυθῆναι.

φὴς καὶ ὑψηλὴ, ᾧ τοῦ ἄγνε δὲ τὸ ὑψ῾ ᾧ τὸ σύσσιον, πάγκαλον. Ἁγνὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ καθαρός.

Ἀγνότερ῾ πηδαλίῳ. ἐπὶ τῶν ἀγνῶς βεβιωκότων. παρ' ὅσον ἐν θαλάσσῃ μᾶλ' παντός ἐστι τὸ πηδάλιον.

Ἀγνούσι῾. Ἀγνοῦς δῆμός ἐστι Φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος. ἧς ὁ Φυλέτης, Ἀγνούσι῾.

Ἀγνώμονες. ἀνεπιλογνώμονες. ἀσυγγνῶστοι. [1] Σοφοκλῆς·

Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες.

Ἀγνωμόνως. ἀνοήτως. ἢ ἀχαρίστως. Λέγονται δὲ καὶ παρὰ Πλάτωνι ἀγνώμονες, [2] ἀσύγγνωστοι, οἱ ἀμαθεῖς. ᾧ [3] Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, ἀντὶ τοῦ ἀλογίστως, καὶ ἀβούλως. Καὶ ὁ Θεολόγ῾. Ὦ ᾧ Ἰουδαίων ἀγνωμονέστερε. ἀντὶ τοῦ ἀνοητότερε.

Ἀγνάνει῾. ὁ τοῦ Ἄγνων῾ παῖς. καὶ Ἀγνωνίδης.

[4] Ἀγνῶτα. ἀπὸ τοῦ ἄγνωλ῾. ᾧ γὰρ παραχηματίζει ἀπὸ τοῦ Ἀγνὼς, εἰς ἕτερον γέν῾. Ῥήματα ἄγνωτα τοῖς θεωμένοις. [5] Αἰσχυλος ἐν Βαβάκαις.

Ἀγνῶτας. μὴ ἐπιγινωσκομένους. Ἀγνῶτα δέ μοι προσεκόμιζεν ἄνθρωπον, ὃς ᾧ [6] ἑαυτοῦ ἀγνὼς ἐτύγχανεν ὤν. † [7] Οἱ δὲ, ἄχρι τῆς γεωργίας ἀφέμενοι, εἰς κίνδυνον τοῦ πολέμου κατέστησαν, ἀγνῶτα σφίσι τὰ πρότερα ὄντα. Καὶ αὖθις. [8] Φάσκειν εἶναι μίασμα, τὸ ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι. Φησὶν Αἰλιανὸς ἐν τῇ περὶ Προνοίας.

Ἄγνοια. εἴ τις λέγοι ἄγνοιαν εἶναι στέρησιν ἐπιστήμης, ἁμαρτάνει. ἔστι δὲ ἄγνοια ἕξις μοχθηρὰ καὶ ἠπατημένη.

[9] Ἀγνύθες. οἱ λίθοι ᾧ ἱστοῦ.

Ἄγνυλαι. κλᾶται. ᾧ Ἄγνυτον, ὁμοίως. ᾧ [10] Ἀγνυμενάων, συντριβομένων.

Ἀγελαῖ῾, ὄνομα κύνειον.

[11] Ἀγόμενο῾ μᾶλ' [12] φρατόρων κύων μαστιγῶται.

[13] Ἀγομένων τῶν ἡμετέρων, ἀντὶ ᾧ ἀσπαζομένων. Ἀγνὸς autem, cum ſpiritu aſpero, ſignificat *purus*.

Ἀγνότερ῾ πηδαλίῳ. Gubernaculo purior Dicitur de illis, qui pure caſteque vixerunt. Nam gubernaculum eſt perpetuo in mari.

Ἀγνούσι῾. Ἀγνοῦς, eſt populus Tribus Acamantidis; cujus Tribulis vocatur Agnuſius.

Ἀγνώμονες. Contrariam habentes ſententiam. Nullam veniam dantes. Sophocles:

Phœbo, & mihi ne adverſemini ſententia veſtra.

Ἀγνωμόνως. Stulte, vel, Ingrato animo. Apud Platonem vero Ἀγνώμονες dicuntur homines, qui veniam dare neſciunt; item, Imperiti. Demoſthenes in *Philippicis* hac voce utitur pro, Inconſiderate, Inconſulte. Et Theologus: *O vel Judæis ſtultior.*

Ἀγνάνει῾. Agnonis filius. Et Agnonides.

Ἀγνῶτα. Ignota. A nominativo ſingulari Ἄγνωλ῾. Non enim formatur ab Ἀγνὼς, inde in genus neutrum tranſiens. *Verba ignota ſpectatoribus.* Ariſtophanes *Ranis.*

Ἀγνῶτας. Ignotos. *Ignotum vero mihi adduxit hominem, qui & illi ipſi ignotus erat.* † *Illi vero modo ab agricultura dimiſſi, in belli diſcrimen adducti ſunt, quod ipſis antea ignotum fuerat.* Et rurſus. *Dicens, eſſe meretriciam mercedem, proſtituere ſe viro ignoto,* inquit Ælianus *de Providentia.*

Ἄγνοια. Ignorantia. Si quis dicit, Ἄγνοιαν, i. e. ignorantiam, eſſe privationem ſcientiæ, errat. Eſt enim habitus pravus, & in errorem homines inducens.

Ἀγνύθες. Lapides telæ appenſi.

Ἄγνυται. Frangitur. Et Ἄγνυτον, Frangitis. Et Ἀγνυμενάων, contritarum.

Ἀγελαῖ῾. Agolæus. Nomen proprium.

Ἀγόμενο῾ μᾶλ' φρατόρων. Canis per phratores ductus flagellatur.

Ἀγομένων τῶν ἡμετέρων. i. e. Dum res noſtræ

1 Σοφοκλῆς.] In *Oedipo Coloneo*, pag. 273. Vide Scholia, unde Suidas ſua verba deſumpſit. P.

2 Ἀσύγγνωστοι] Hæc vox expungenda eſt. Nam & in 2 MSS. Pariſ. deeſt, & obſtat connexioni loci hujus, qui ſic abſque interruptione legendus eſt: Λέγονται δὲ παρὰ Πλάτωνι ἀγνώμονες, οἱ ἀμαθεῖς.

3 Καὶ Δημοσθένης ἐν τ. φ.] Hæc ex Harpocrat. deſcripſit Suidas.

4 Ἀγνῶτα] In MSS. legitur Ἄγνωτα, cum acuto in antepenultima. Apud Scholiaſt. Ariſtophanis *Ran.* pag. 255. unde Suidas iſta deſcripſit, locus hic ita legitur: Ἀγνῶτα, ἀπὸ τοῦ ἀγνὼς, εἰς οὐδέτερον γένος, ὡς φησιν Ἡρωδιανός.

5 Αἰσχύλος Βατράχοις] Pag. 166. P. † Edit. Genev. p. 255.

6 Ἑαυτοῦ] Videtur legendum, ἑαυτῷ, vel αὐτῷ.

7 Οἱ δὲ ἄχρι τ. γεωργίας] Ex Procopio *de Bell. Perſic.* lib 1. cap. 18. p. 55. ubi locus integer ſic ſe habet: Οἵπερ Ἰσαυροι ξυὺ τοῖς ἄρχουσι σχεδὸν ἅπαντες, ἐδὲ ὅσιὰ ἀνταίρειν τοῖς πολεμίοις πλημμεληκότες. ἀπιστίᾳ γὰρ τοῦ ἔργου πολλῇ εἴχοντο, ἐπὶ ἄχρι τῆς γεωργίας ἀφέμενοι, εἰς κίνδυνον πολέμου κατέστησαν, &c. i. e. interprete Claudio Maltreto: *Et ſuis cum Ducibus Iſauri prope omnes,* (ſc, occubuerunt) *qui in hoſtem arma ne tollere quidem auſi ſunt. Cum enim ab agricultura jam recens ad ignota ſibi belli diſcrimina tranſiſſent, imperitia diſtricti hærebant,* &c.

8 [illegible] εἶναι μίασμα] Supplementum hujus Fragmenti [illegible] Μίσωμα, & v. Παραβαλεῖν.

9 Ἀγνύθες] Potius Ἄγνυθες, cum acuto in antepenultima. Jul. Pollux, lib. VII. cap. 10. in fine: Ἄγνυθες δὲ ᾧ λεῖα, οἱ λίθοι οἱ ἐξηετημένοι τῶν ἡμόνων, καθ' ἃς ἀρχαίαν ὑφαντικήν. i. e. Ἄγνυθες ᾧ λεῖα vocantur lapides, *qui, ſecundum veterum texendi rationem, ex ſtaminibus ſuſpenſi erant.* Lapides illos textorios, ſive ἄγνυθας Seneca vocat *pondera*, Epiſt. XC. ubi ait: *Deinde, quemadmodum tela ſuſpenſis ponderibus rectum ſtamen extendat.*

10 Ἀγνυμενάων] Homer. Odyſſ. K. v. 123. Νηῶν δ' ἅμα ἀγνυμενάων. ubi Schol. Συντριβομένων. quem locum proinde Suidas reſpexit.

11 Ἀγόμενο῾ μᾶλ' φρατόρων.] Eraſmus Adag. Chil. 3. Cent. 6. Adag. 93. *Ductus per phratores canis.* In Aldino codice legitur δι' ἀμφοτέρων. Quæ lectio non temere damnanda. Subauditur enim genitivus ὤτων. Vertes autem, *Canis per ambas aures ductus ſcutica caditur.* Quod de illis dicitur, qui aliquid magno cum ſuo periculo damnoque faciunt. Metuendum enim ne canis ex eorum manibus per vim elapſus ipſos morſibus dilaniet. Quod proverbium altero ſimili confirmatur, *Auribus lupum teneo.* P.

12 Διὰ φρατόρων] Sic etiam legitur apud Diogenianum, qui proverbium hoc ita exponit: Ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ δεῖ εὐρισκομένων ᾧ πωρευομένων. Ἐν ᾧ τοῖς Φράτρασι νύων εὑρεθεὶς πωρεῖται. i. e. interprete Andrea Schotto: *De repertis, ubi non oportet, & punitis. Canis enim in Phratriis repertus ſupplicio afficiebatur.* De Phratriis vide Suidam infra. In Edit. Mediolanenſi legitur, δι' ἀμφοτέρων. uti etiam in Aldina, ut Portus monuit. Pearſonius ad marginem Suidæ ſui hic annotaverat, *MS. Ro.* Δι' ἀμφοτέρων.

13 Ἀγομένων] Vide ſupra, Ἄγων ᾧ φίλος.

των, καὶ λητευομένων. † Ἅπαντες καὶ φέροντες, ἀφ' ἁπάσης ἰδέας λεηλατοῦντες, ἢ πορθοῦντες τὴν χώραν. καὶ αὖθις· Οὐδενὸς ἀμυνομένου, ἅτε πολλὴν ἄδειαν ἄγοντες καὶ φέροντες διετέλεσαν.

Ἀγόμφωτον. τὸ ἀκήλωτον.

Ἀγονία. ἀτεκνία. ἀγεννησία. Αἰλιανός· [1] Διεφθείρετο ἡ νεολαία, καὶ ἦν ἀγονία καὶ μέντοι καὶ γυναικῶν, καὶ τῆς ἀγέλης τῆς τετραπόδων.

Ἀγόνων χοῶν, ὁ [2] Θεολόγος φησί. τουτέστι τῶν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς χομένων, καὶ διὰ τοῦτο ἀγόνων. Καὶ Ἀγονία, ἡ ἀρουρία. Τὴν Ἄρτεμιν μιμησαμένη, καὶ μετελθεῖν δικαιοῦσαν αὐτὸν γῆς ἀγονίαν.

Ἀγρυπνία. [3] Τὰ τῶν μελισσῶν κηρία.

Ἀγορά. [4] ἡ ἐκκλησία. ὅθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητής. καὶ ὁ τόπος, ἔνθα παρασκευαὶ τῶν ὠνίων, [5] καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια.

Ἀγοράζειν. τὸ ὠνεῖσθαί π. καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ ἀφαιρεῖσθαι. Ἀριστοφάνης ἐν [6] Πλούτῳ, ἐπὶ τοῦ συνήθους ἡμῖν, ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι.

Καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον.

Ἀγορὰ [7] Κερκώπων. οὗτοι ἐν Ἐφέσῳ ἦσαν, οὓς ἔδησεν Ἡρακλῆς, Ὀμφάλης κελευούσης· οὓς ἀποκτεῖναι ᾐδέσθη, ἢ μητρὸς δεηθείσης. Ἡ δὲ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν κακοήθων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων.

Ἀγορανομίας. [8] λογιστίας. Εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπισκοπούντων τὰ τῶν πόλεων ὤνια. καὶ Ἀγορανόμοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὤνια διοικοῦντες ἄρχοντες. Ἀριστοφάνης [9] Ἀχαρνεῦσιν·

Ἀγορανόμους δὲ τὰς ἀγορᾶς καθίσαμαι

Τρεῖς τοὺς λαχόντας. τοὺς δ' ἱμάντας ἐκ λεπρῶν. Τετέσι, λώρους. Φραγγέλια. Τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγελίοις ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τοὺς τὰ ἀγορᾶς. Λεπρῶν δὲ, οἱ μὲν, ἀπὸ τοῦ λέπειν, ὅ ἐστι τύπτειν. Οἱ δὲ, ἀπὸ Λεπρίου πολίσματος τῆς Πελοποννήσου, οὗ μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν Ὕμνοις·

Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάπται.

Οἱ δὲ, ὅτι λεπρῶν βοῶν· ἀφ' ὧν τὸ τὰ ἐκ λεπρῶν βοῶν δέρματα ἰσχυρὰ εἶναι. Οἱ δὲ, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς λεπροὶ τὸ σῶμα, πρὸς οὓς σπένδεται. Ἄμεινον δὲ λέγειν, ὅτι τόπος ἔξω ἄστεος [10] Λεπρὸς καλούμενος, ἔνθα τὰ βυρσεῖα ἦν. οὗ καὶ [11] ἐν Ὄρνισι μέμνηται·

raperentur & in prædam cederent. † *Omnia diripientes, & in vastanda populandaque regione nihil sibi reliqui facientes.* Et rursus: *Nullo vim propulsante, secure & impune nostra vastarunt & diripuerunt.*

Ἀγόμφωτον. Nullis clavis compactum.

Ἀγονία. Liberorum sterilitas. Fœtus defectus. Ælianus: *Interibat juventus, & sterilitas mulierum pariter & armenti quadrupedis erat.*

Ἀγόνων χοῶν. Sterilium libationum. Sic [Gregorius Nazianzenus,] Theologus appellatus, eas libationes vocat, quæ mortuis funduntur. Et Ἀγονία, sterilitas agrorum. *Dianam iratam esse, & terræ sterilitate eum juste punire.*

Ἀγρυπνία. Apum favi.

Ἀγορά. Concio. Unde Nestor vocatur Ἀγορητής, i. e. Concionator. Sic dicitur etiam locus, ubi res venales venduntur: item, ipsæ res venales.

Ἀγοράζειν. Emere aliquid. Item, in foro versari. Aristophanes *Pluto* adhibet hanc vocem ea significatione, quæ nobis valde familiaris est; i. e. pro *emere*.

Et sororibus emere tunicam.

Ἀγορὰ Κερκώπων. Concio, sive Cœtus Cercopum. Hi in urbe Epheso fuerunt, quos Hercules, jussu Omphalæ, vinxit; sed matre illorum deprecante occidere veritus est. Proverbium hoc dicitur in homines malitiosos & improbos.

Ἀγορανομία. Rerum venalium inspectio. Vox ista dicitur de iis, qui rerum venalium in urbibus curatores sunt. Ἀγορανόμοι dicuntur Magistratus, quibus cura rerum venalium in foro commissa est. Aristophanes *Acharnensibus*:

Rerum venalium curatores constituo
Tres sorte lectos: lora vero de Lepris capio.

Τὸ ἱμάντας hic significat, *lora, flagella*. Olim enim Logistæ, sive Fori Inspectores, flagris cædebant eos, qui ad Forum pertinebant. Vocem autem Λεπρῶν alii dictam censent a λέπειν, quod significat verberare. Alii vero a Leprio, oppidulo Peloponnesi, cujus etiam Callimachus in *Hymnis* meminit:

Cauconum oppidum, quod Leprium vulgo vocatur.

Alii vero, a leprosis bobus; quod pelles boum leprosorum sint firmæ. Alii vero, quod Megarenses, cum quibus [Dicæopolis] fœdus init, leproso essent corpore. Præstat autem dicere, locum fuisse extra Urbem, Leprum vocatum, ubi coriariorum officinæ erant: cujus etiam in *Avibus* meminit his verbis:

1 Διεφθείρετο] Fragmentum hoc Æliani auctius legitur infra v. Νεολαία. Vide etiam v. Πεπρωμένης.

2 Ὁ Θεολόγος φησί] Orat. XL. εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα, p. 646. (Edit. Paris. An. 1609.) ubi Baptismum dicit non solum vivis prodesse, sed etiam mortuis, quippe quibus sit δεξιὸν ἐνύπνιον, ἐδωτῶν λαμπρότερον, χρυσοῦ πυκνότερον, πάχει μεγαλοπρεπέστερον, ΑΓΟΝΩΝ ΧΟΩΝ εὐσεβέστερον &c.

3 Τὰ τῶν μελισσῶν κηρία] Quæ sequuntur in prioribus Edit. τετέσι ἀγγεῖα ὑγροῦ, ὡς τὰ χρυσοπήγια, in 2 optimis MSS. Paris. desiunt: unde ea, tanquam assumentum, e textu ejicienda putavi.

4 Ἀγορά. ἡ Ἐκκλησία] Ex Schol. Aristoph. ad *Acharnens.* p. 372.

5 Καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια] Johann. Tzetzes ad Hesiod. p. 16. Ἀγορὰ λέγεται καὶ τὸ ἀγορασζόμενον πρᾶγμα. i. e. Ἀγορὰ etiam vocatur ipsa res, quæ emitur.

6 Ἐν Πλούτῳ] Pag. 42. 12. *P.* † Pag. 96. Edit. Genev.

7 Ἀγορὰ Κερκώπων] Eustath. ad Odyss. B. p. 1430. Ἦν δέ φασι ἡ ἀγορὰ Κερκώπων Ἀθήνησι παλαιὸν Ἡλιαία, ἔνθα τὰ κλοπιμαῖα ἐπωλεῖτο. Τοιοῦτοι γὰρ ἦσαν οἱ Κέρκωπες ἀποδίδονται, κλέπται δηλαδὴ καὶ πανοῦργοι. i. e. Erat autem Athenis, ut aiunt, forum Cercopum, prope Heliæam, ubi res furtivæ vendebantur. Tales enim Cercopes fuisse fama est, fures nimirum & fraudulentos.

8 Λογισταὶ] Nam Ἀγορανόμοι etiam Λογισταὶ dicebantur, teste Schol. Aristoph. ad *Acharnens.* p. 406.

9 Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν] Pag. 290. 18. *P.* † Pag. 406. Edit. Genev. ad quem locum vide Scholia, unde integrum hunc locum Suidas descripsit.

10 Λεπρὸς] Hæc vox desideratur apud Scholiast. Aristophanis; eademque deest in Edit. Basileensi & Genevensi: exstat autem in MSS. Paris. (in quorum uno scriptum est Λεπρὸς) in duobus aliis vero Λεπρῶι) uti & in Edit. Mediolanensi & Veneta.

11 Ὄρνισι] Pag. 373. S. *P.* † Pag. 548. Edit. Genev.

Τί δ' οὐ τ' Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετε.

Ἀγορᾶς. [1] Ὑπερίδης. ἀντὶ τοῦ σωρός. Λέγει γοῦν ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου· Οὗτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦνται. Δηλοῖ δὲ καὶ ἄλλα τινόμενα.

Ἀγοράσαι. Ὑπερίδης. τὸ ὠνήσασθαι, Ἀγοράσαι λέγουσι. (τὸ δ' Ἀγορᾷν, βάρβαρον) ὡς δείγματα δὲ μεταὶ πάντα. Εἰλήφθω δ' ὅμως Ἀριστοφάνους ἐξ Αἰολοσίκων·

Ἀλλ' ἄνυσον, ὦ μέλλῃ ἐχεῖν. ὡς ἀγοράσω
Ἀπαξάπαντ' [2] ὅσα κελεύεις ὦ γύναι.

καὶ Ἀγορασμάτα, αὐτὰ τὰ ἠγορασμένα.

Ἀγοράσω. ἀντὶ τοῦ, ἐν [3] ἀγορᾷ διατρίψω. [4] Ἀριστοφάνης·

Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι.

ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίψω μετὰ τοῦ Ἀριστογείτονος. ἐγγὺς Ἀριστογείτονος. [5] τουτέστιν ἐν [6] μυρσίνῃ κλάδῳ τὸ ξίφος φορήσομεν, ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. Οὗτοι γὰρ ἀπὸ τῶν μυρσινῶν κλάδων τὰ ξίφη ἀνασπάσαντες τὸν [7] Τύραννον κατέβαλον.

Ἀγορᾶς ὥραν. ὁ τῆς πωλουμένων, ἀλλὰ τῆς ἄλλων πράξεων τῆς [8] κατ' ἀγορὰν ἐούσης, ἢ καὶ πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι. Φερεκράτης· Πίνειν ἀεί, τὸ μεθύειν, [9] πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι.

Ἀγοραίαν δίκην. τινὰ δικαιολογίαν.

Ἀγοραῖος νοῦς. ὁ πανθυπελὴς, καὶ συρφετώδης, καὶ [10] οὐκ ἀπέρριπτος, οὐδὲ πεφροντισμένος. Καὶ Ἀγοραῖος Ἑρμῆς. [11] Ἀριστοφάνης·

Νὴ τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀγοραῖον
Καὶ πορικῶ γε βλεπόντων.

τουτέστιν, ὁ ἐν ἀγορᾷ ἰλιγγιῶν.

Ἀγοραῖος. περιπεπισπωμένος, ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενος ἄνθρωπος. Δαμάσκιος. [12] Ὁ δὲ παίζων καὶ ἐζήτει τοῖς ἀποστεροῦσι μέχει καὶ δικαζῶν

Cur vero Eleum Leprum non ædificatis.

Ἀγορᾶς. Hyperides, pro, Cœtus. Dicit enim in oratione contra Polyeuctum: *Isti sæpe conciones habent.* Hoc autem nomen & alia significat.

Ἀγοράσαι. Hyperides. Ἀγοράσαι pro emere vulgo accipitur. (Ἀγορᾷν vero, barbarum est.) Exempla passim sunt obvia, quorum unum ex Aristoph. *Æolosicone* depromatur:

Sed rem expedi; non oportet cunctari. Emam
Omnia, quæ jubes, mulier.

Et Ἀγοράσματα dicuntur res ipsæ, quæ emptæ sunt.

Ἀγοράσω. Pro, In foro versabor. Aristophanes:

In foro versabor armatus, (ἐξῆς, i. e.) *juxta,* (vel prope) *Aristogitonem.*

Id est, in myrteo ramo gladium absconditum feremus, ut Harmodius & Aristogiton, qui, cum gladios ex myrti ramis extraxissent, Tyrannum interfecerunt.

Ἀγορᾶς ὥραν. Non significat tempus, quo res venduntur, sed quo alia negotia in foro expediuntur. Mane, vel antequam forum hominibus frequens esse incipiat. Pherecrates: *Bibere semper & ebrium esse, foro nondum frequente.*

Ἀγοραίαν δίκην. Causam forensem. Causæ defensionem.

Ἀγοραῖος νοῦς. Mens vilis, & trivialis, nec accurate res considerans. Et Mercurius Ἀγοραῖος dicitur, qui in foro colitur. Aristoph.

Per Mercurium Forensem
Pejero, videntibus etiam [*aliis.*]

Ἀγοραῖος. Cum circumflexo in penultima syllaba, dicitur homo in foro versans. Damascius: Ὁ δὲ παίζων, ὁ ἐζήτει, μέχει καὶ δικαζῶν ἀγοραίων. Cum acuto vero in antepenulti-

1 Ἀγορᾶς] Ex Harpocratione.

2 Ἀπαξάπαντ' ὅσα κ.] Hic versus claudicat, & defectu unius syllabæ laborat, quem proinde Lector pro lubitu suppleat. Portus Sic tentabat: Ἀπάπαντ' ὅσα [με] κελεύῃς ὦ γύναι. quod non displicet.

3 Ἐν ἀγορᾷ διατρίψω] Vide Schol. Aristoph. ad *Acharn.* p. 400. E. & 406. C.

4 Ἀριστοφάνης] *Lysistrata*, pag. 555. 35. *P.* † Pag. 876. Edit. Genev.

5 Τουτέστιν ἐν μυρσίνῃ] Hæc nihil ad præsentem locum pertinent. Sunt enim verba Scholiastæ deperditi in Lysistratam ad versum illum Comici, proxime præcedentem, Καὶ φορήσω τὸ ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύρτου κλαδί: quem quidem versum Aristophanes sumpsit ex veteri quodam Scolio, in memoriam Harmodii & Aristogitonis Athenis olim cantari solito, ut apparet ex Athen. lib. xv. cap. xv. pag. 695. ubi integrum illud Scolium legitur.

6 Ἐν μυρσίνῃ κλάδῳ] Vide infr. v. Φορήσω, ubi hic locus repetitur.

7 Τὸν Τύραννον] Hipparchum nimirum, Pisistrati filium. Suidas infra v. Ἐν μύρτου κλάδῳ: Ὅτε Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐν μύρτου κρύψαντες τὸ ξίφος Ἵππαρχον τὸν Τύραννον ἀπέκτειναν. Idem, præter multos alios scriptores, memoriæ prodiderunt Plato in *Hipparcho*, Thucydides lib. i. cap. xx. Auctor veteris Scolii apud Athen. lib. xv. p. 695. Ælianus V. H. lib. xi. cap. viii. ubi vide eruditiss. Perizonium.

8 Κατ' ἀγορὰν ἐοῦσης] Interpunctio ponenda est inter ἀγορὰν & ἐούσης. Nam τὸ ἐοῦσης est nova explicatio τοῦ Κατ' ἀγορᾶς ὥραν, ut ex sensu loci hujus manifestum est.

9 Πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι] Tempus ἀγορᾶς πληθούσης, sive *fori frequentis*, medium erat apud Græcos inter mane & meridiem, & horam circiter tertiam a Sole orto incidebat. Hinc Pherecrates in hoc fragmento eos perstringere videtur qui ante illud tempus, sive primo mane, cum alii homines negotiis feriis vacare solent, vino jam madent, & meliorem diei partem potando consumunt; quod hominum est, vitam maxime dissolutam agentium. Athenæus lib. xiv. cap. i. Dipnosophistas ob sobrietatem & temperantiam laudare volens, ait, eos fuisse οὔτε τῶν πωλείων πινόντων, οὔτε τῶν ἐξοίνων χρονιζόντων ΠΛΗΘΟΥΣΗΣ ΑΓΟΡΑΣ, i. e. neque ex eorum numero qui immoderatius biberent, neque qui tempore fori frequentis vino jam maderent. Ælianus V. H. lib. xii. Tarentinorum summam tumulentiam notare volens, ait: Ταραντίνοις ἐν ἔθει ἦν, πίνειν μὲν ἐξ ἑωθινοῦ, μεθύειν δὲ περὶ ΠΛΗΘΟΥΣΑΝ ΑΓΟΡΑΝ. i. e. *Tarentinis a summo mane poculis indulgere mos erat, & eo tempore, quo jam incipit frequens esse hominibus forum, ebriis esse.* In Actis Apostolorum, cap. ii. cum nonnulli Apostoli, tempore Pentecostes Spiritu S. plenos, & variis linguis loquentes, tanquam ebrios calumniarentur, S. Petrus respondet, fieri non posse, ut vino jam sint madidi, cum nonnisi tertia sit diei hora, (sive ὥρα πληθούσης ἀγορᾶς) innuens scilicet, neminem sanum tam mane vino sese ingurgitare solere.

10 Καὶ οὐκ ἀπέρριπτος] Verba hæc mendi suspecta habeo, nec video, quomodo ea loco huic conveniant.

11 Ἀριστοφάνης] *Equit.* p. 205. 15. *P.*

12 Ὁ δὲ παίζων] Fragmentum hoc Damascii, (quod in Excerptis Photii non reperio) ἀνερμήνευτος reliqui, utpote corruptum, & ex quo vix aliquem sensum elicere possis. Neque enim operæ pretium duco, in brevibus ejusmodi ἀποσπασματίοις, quæ imperfectam sententiam continent, vel emendandis, vel interpretandis, vires ingenii sui periclitari; quod ne facere quidem mihi vacat, quippe quem in laborioso hoc opere sexcenta alia, longe majoris momenti, distringunt.

ἀγο-

ἀγορείων. Περιπαροξυτόνως δὲ Ἀγόρειος, ἡ ἡμέρα ἐν ᾗ ἡ ἀγορὰ πλεῖται.

Ἀγορηθέν. Ἐκ τῆς ἀγορᾶς.

Ἀγορίᾳ. Ἐκκλησίᾳ.

Ἀγορηταί. Σύμβουλοι. Σοφοί.

Ἄγος. μίασμα. ἢ ἀγκών. λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον, καὶ ἄξιον σεβάσματος. ἐξ ὧν καὶ ἱέρειαι, παναγεῖς καὶ ἄλλα πολλά. Θουκυδίδης· Πέμψαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι πρέσβεις, ἐκέλευον τοὺς Ἀθηναίους τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ. (Ἦν δὲ τὸ κατὰ Κύλωνα τὸν Ὀλυμπιονίκου τοῦ Ἀθηναίου τὸν πάλαι). καὶ ἤλασαν τοὺς ἐναγεῖς. Ἀγὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ ἡγεμών.

Ἀγοστῷ. τῷ ἀγκῶνι. οἷον Ἐπιγράμματος· Οὐκ ἔλαθε χαρίτας, οὐδ' Ἀκαδημίαν πολυανθέα. τιθοῦ δ' ἀγοστῷ σὴν εὐεργεσίαν τῷ σοφίσματι λέγω.

Ἄγυσαν. ἰσοσταθμοῦσαν. Διόπερ καταστεύασας ἴσην χρυσῆν, ἄγυσαν ὅλην χρυσίου μυρίαν, ἐξαπέστειλε πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ῥώμην τοὺς ταύτην κομιοῦντας τῷ Δήμῳ.

Ἄγυσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται. χαριεστάτη ἡ σύνταξις, καὶ ἱκανῶς πεπαιγμένη τὴν κωμῳδικὴν χάριν. Σημαίνει δὲ τοὺς ἀδεῶς κλέπτοντας.

Ἀγωγεύς. ὁ ἐνάγων τινὰ δίκην, ὁ διώκων. καὶ Ἀγωγεύς, ὁ λῶρος. καὶ Ἀγωγεῖ, ἱμάντι, ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος.

Ἀγωγή. Φορὰ ἰνῶν (ὃ καὶ παξαμομίζειν λέγεται) ὡς λέγεται σίτου ἀγωγὴ ἢ οἴνου.

Ἀγωγή. ἀναστροφή. τρόπος. ἢ ἡ κωμῳδία. καὶ τὸ ἀχθόμενον βάρος, Ἀγωγὴ λέγεται. καὶ ἡ ἀφ' ἧθῶν τοῦ τρόπου κατακόσμησις. ὡς λέγεται παίδων ἀγωγή. καὶ ἡ μεταβολή. ἐφ' ᾧ σημαινομένῳ, ὁ ὁμοζύγιος ἕως τινὸς γένεσιν, κἄχρι τοῦ τῆς ἀγωγῆς ἐνόμαζε. Πολύβιος· Ἦγαγε δὲ ὁ ξενολόγος καὶ Λακεδαιμόνιον ἄνδρα τὸν Λακωνικῆς ἀγωγῆς μετειληφότα, καὶ τετριβῆ ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον.

Ἀγώγιον. τὸ ἀχθόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἁμάξης. ἵππου Ξενοφῶν.

Ἀγώγιμα, καὶ Ἀγώγιμος. ἄγων. ἀχθόμενος. Φο-

ma; significat diem forensem, sive, quo negotia forensia tractantur.

Ἀγορᾶθεν. Ex concione. Ex foro.

Ἀγορᾷ. Concionem.

Ἀγορηταί. Consiliarii. Prudentes viri.

Ἄγος. Piaculum, vel, Cubitus. Dicitur etiam ἄγος id, quod est honore & veneratione dignum. Unde Sacerdotes dicuntur παναγεῖς, i. e. maxime venerabiles; uti & aliæ nonnullæ res. Thucydides: *Lacedæmonii missis legatis jusserunt Athenienses piaculam Deæ expellere.* (Intelligitur autem hic piaculum Cylonium, ita dictum a Cylone Olympionica, qui quondam Athenienſis fuit.) *Et expulerunt piaculi reos.* Ἀγὸς vero, cum acuto in syllaba ultima, dicitur Dux.

Ἀγοστῷ. Cubito. In Epigrammate: Non latuisti Gratias, neque Academiam valde lætam. Sed beneficium hoc tuum, quod cubito inscriptum gero, omnibus accedentibus narro.

Ἄγυσαν. Par pondus habentem, [pendentem]. *Quamobrem confecta Victoria aurea, habente pondus aureorum decies mille, legatos Romam misit, hanc Populo allaturos.*

Ἄγυσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται. Festum agunt fures. Est venustissimum proverbium, satisque jocosum, & Comicam festivitatem redolens. Dicitur autem de iis, qui secure & impune furantur.

Ἀγωγεύς. Litem intentans. Actor. Et Ἀγωγεύς, lorum. Et Ἀγωγεῖ, loro, quo ducitur equus.

Ἀγωγή. Rerum quarundam importatio, vel advectio (quod etiam παξαμομίζειν dicitur): ut, cum dicitur, frumenti vel vini importatio.

Ἀγωγή. Conversatio. Mos. Advectio. Et onus ipsum, quod vehitur, Ἀγωγὴ dicitur. Item, morum formatio, & puerorum institutio. Item, mutatio. Quo significatu ille, qui generationem sic definit, voce Ἀγωγὴς usus est. Polybius: *Adduxit vero is, qui milites mercede conducebat, virum Lacedæmonium, disciplina Laconica imbutum, & qui rei militaris usum mediocrem habebat.*

Ἀγώγιον. Onus, quod plaustro vehitur. Ita Xenophon.

Ἀγώγιμος. Ducens. Qui ducitur. Qui ve-

1 Ἡ ἀγορά. Hanc [illegible] quoque Ἀγρὰ, ἡ ἀγοράν: ubi tamen vix dubito, quin vox ἀγορὰ sit monstrum, Ἀγρὰν, ἀγοῶνα, quod valet Mercatum. Ἀγορὰς enim non tantum ipse Hesychius, sed etiam Suidas, Eustathius, & alii ἀγοὰν interpretantur: at τὸ ἄγος significare cubitum, haud alibi legas.

2 Θουκυδίδης] Lib. 1. cap. cxxvi. p. 69. Edit. Oxon.

3 Ἦν δὲ τὸ καθ' Κύλωνα] Hæc, & quæ sequuntur, usque ad ἡ πάλαι, parenthesi inclusi, quia sunt verba ipsius Suidæ, qui ea, quæ Thucydides prolixius narrat, in pauciſſima conferre voluit. Quæ vero antecedunt & sequuntur parenthesin, sunt ipsius Thucydidis.

4 Ἀγοστῷ] Sic legitur in MSS. & Edit. Mediol. Male vero in Edit. Basil. & Genevens. Ἀγωστῷ, per ω.

5 Ἐν Ἐπιγράμματι] Est Epigramma Anacreontis, quod in Anthologia inedita, unde id Suidas depromplit, sic integrum legitur:

Στοιδεῦ δ' πάλ' ἄγαλμα Λεύκιππε, εὖ τ' ἀνέθηκας
Ἑρμῇ, καλλικέρωος ὃν ἔλαβες χαρίεσσ
Οὐδ' Ἀκαδημίαν πολυχρυσέην, τῷ ἐν ἀγοστῷ
Σῷ εὐεργεσίην τῷ σοφίσματι λέγω.

Hinc apparet apud Suidam pro οὐκ ἔλαθε, scribendum esse, οὐκ ἔλαθες: & vicissim in Epigrammate, pro τῷ ἐν ἀγοστῷ, reponendum puto, τιθοῦ δ' ἐν ἀγοστῷ, ut sit sensus, quem in versione expressi. Notandum autem est, loqui hic ipsam statuam.

6 Ἄγυσαν. ἰσοσταθμοῦσαν] Sic locum hunc ex MSS. restitui. In prioribus enim editionibus τὸ ἰσοσταθμοῦσαν post vocem καζασκευάσας legitur.

7 Ὁ ἐνάγων τινὰ δίκην] Melius forte ὁ εἰσάγων τινὰ δίκην. Nam εἰσάγειν δίκην interdum apud Græcos significat, actionem contra aliquem instituere, ut patet vel ex ipso Suida infra, v. Ἀγωγὴς δίκης.

8 Ὦ ἄγεται ὁ ἵππος] Eo significatu occurrit vox ista apud Xenophontem περὶ Ἱππικῆς, p. 940. ubi suavissimus scriptor ait: Τὸ δ' ὡ ἔμπροσθεν μακρῷ τῷ ἀγωγεῖ προηγεῖσθαι διδάσκειν ὑφηγεῖσθαι τὸν ἵππον. i. e. interprete Leunclavio: *Ut aliquis antecedens a fronte, longo cum loro ductorio, doceat equum subsequi.*

9 Ἀγωγή. ἀναστροφή] i. e. Conversatio, sive ratio vivendi; quo sensu vox ista capitur 2. Tim. 3. 10.

10 Πολύβιος] Lib. 1. cap. 32. ubi de Xanthippo Lacedæmonio verba fiunt.

11 Ξενοφῶν] Cyropæd. Lib. VI. p. 156.

ρόμῳ. καὶ Ἀγωγίμων, φορτίων ἐμπορικῶν. Αὐτὸς μὲν ἐμπόρους ἀπαθεῖς κακῶν διέσωσα· τὰ δὲ ἀγώγιμα σφίσιν ἀνεπόσατο.

Ἀγωγόν. ἐπακτικόν. Καὶ Πισίδης·

Πρὸς τὰς ἀγωγὰς ἐτράπη τοῦ [1] Τίγριδος.

Περὶ Χοσρόου λέγει. καὶ Ἀγωγὰς, προπομπούς.

Ἀγωγᾶι. [2] ἐν Ἐπιγράμμασι· Ἀγωγᾶί τε [3] κυνάγχαι.

Ἀγώμενοι. [4] Θαυμαζόμενοι. Ἀγόμενος δὲ, φερόμενος.

Ἀγών. ἡ πρὸς τὰς ἀγῶνας ἄσκησις. Ἀγῶνα δὲ [5] Ὅμηρος τὸν τόπον ἐν ᾧ ἀγωνίζονται φησι. [6] Θουκυδίδης πέμπτῃ· Προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον.

Ἀγωνάρχαι. ἀγωνοθέται. ἄρχοντες τῶν ἀγώνων. [7] Σοφοκλῆς·

Καὶ τἄμ' αὐτὰ μήτ' ἀγωνάρχαι λυτὲς
Θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός.

Καὶ παροιμία· Ἀγὼν ὁ δέχεται σκήψεις. τάττεται ἐπὶ τοῦ μηδὲν ὀναμένου εἰ σκήψαιντο. καὶ, [8] Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν φύσει ῥᾳθύμων καὶ ἀμελῶν. ἢ ἐπὶ τῶν μὴ προπαρασκευασμένων τοὺς λόγους τῶν προφασιζομένων.

Ἄγγωνες. [9] Ὀπλισμένοι δόρατα οὕτω Φράγγοι.

Ἀγκωνίσκοι. σκεύη λιμναρχικά.

Ἀγωνία. [10] Ξενοφῶν. ἀντὶ τοῦ ἀγῶνι.

Ἀγωνιᾷν. Ἰσοκράτης, ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι.

Ἀγώνιος. ὁ ἐν ἀγῶνι. καὶ Ἡλυκὸν Ἀγωνία, ὁ Φόβος. Ἀγωνία δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἡ στείρωσις.

Ἀγωνιόμβοι. εἰς ἀγῶνας ἐμβαλοῦντες. Τοῖς πολεμίοις ἀγωνιόμβοι, διέπρεπτο ἀμαχεί.

Ἀγωνιᾶ. κινδυνεύω, καὶ τὸ φοβοῦμαι. [11] Πολύβιος. Πολλαὶ δὲ πόλεις προσετίθεντο τοῖς μεσογαίοις τοῖς Ῥωμαίοις, ἀγωνιῶσαι τὰς [12] πεζικὰς δυνάμεις. καὶ Ἀγωνιῶν, δεδιώς. [13] Ἀγωνιῶν δὲ τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν, καὶ τὰς ὀπιβευλὰς τὰς περὶ τὸ σῶμα. † Ἠγωνία δὲ, μὴ τοὺς στρατιώτας ὀπλείπῃ τὰ ὀψώνια. καὶ Ἀγωνιῶντες, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι. Ἰσοκράτης.

Ἀγανίς. Nomen meretricis.

hitur: aut duci vehique facile poteſt. Et Ἀγωγίμων, onerum mercatoriorum. *Mercatores illæſos ſervare, merceſque conſervatas eis reddere.*

Ἀγωγόν. Allicendi vim habens. Et Piſides: *Ad canales Tigridis ſe convertit.* Loquitur de Choſroe. Et Ἀγωγὰς, Deductores.

Ἀγωγᾶι. In Epigrammate: *Et lorum, quo canes ducuntur.*

Ἀγώμενοι. Qui admirationem ſui apud alios movet. Ἀγόμενος vero, qui ducitur, vel vehitur.

Ἀγών. Exercitatio, qua ad certamina præparamur. Homerus vero Ἀγῶνα vocat locum certaminis. Thucydides lib. v. *Progreſſus in ſtadium, aurigam coronavit.*

Ἀγωνάρχαι. Agonothetæ. Præſides certaminum. Sophocles:

Et mea arma neque Agonarchæ
Proponent Achivis, neque perniciosus ille
adverſarius meus.

Et proverbium: Certamen non admittit prætextum; quod dicitur de illis, quibus nihil prodeſt, excuſationibus uti. Et, Certamen prætextum non expectat: quod proverbium dicitur de hominibus natura ſegnibus & negligentibus. Vel, de illis, qui verba illorum, qui multa cauſantur, non admittunt.

Ἄγγωνες. Sic Franci haſtas, in ſua regione uſitatas, vocant.

Ἀγκωνίσκοι. Inſtrumenta quibus fontes puniuntur, vel torquentur.

Ἀγωνία. Xenophon. Pro ἀγῶνι, *i. e.* certamine.

Ἀγωνιᾷν. Iſocrates, pro Ἀγωνίζεσθαι, *i. e.* certare.

Ἀγώνιος. Qui in certamine verſatur. Et fœmininum, Ἀγωνία, metus. Ἀγωνία vero, per o parvum, ſterilitas.

Ἀγωνιόμβοι. Certaturi. In certamina ruituri. *Cum hoſtibus certaturi, avertantur ſine pugna.*

Ἀγωνιᾶ. Periclitor. Et metuo. Polybius: *Multæ autem civitates mediterraneæ ſe Romanis adjunxerunt, terreſtres copias formidantes.* Et Ἀγωνιῶν. Metuens. *Metuens Gallorum levitatem, & ne vitæ ſuæ inſidias ſtruerent.* † *Timebat vero, ne milites cibaria deficerent.* Et Ἀγωνιῶντες, certantes. Iſocrates.

Ἀγανίς. Nomen meretricis.

1 Τοῦ Τίγριδος] Sic in MSS. ſcriptum inveni. In prioribus Edit. vero legitur Τίγρεδος, quam vocem metrum verſus hujus, qui eſt Iambicus, reſpuit.

2 Ἀγωᾶι.] Ex præcedentibus Suidæ verbis apparet hic legendum ἀγωγᾶι, & paulo poſt, ἀγωγαῖον. Quam lectionem habemus in Epigrammatum Anthologia, lib. VI. p. 441. 5. unde locus hic depromptus eſt.

Γαυλὸς π γλαυκοπᾶγας, ἀγωγαῖός π κυνάγχαν. *P.*

3 Κυνάγχαν] Lorum, quo canes ducuntur, colla eorum arcte ſtringere & angere ſolet: unde dicitur κυνάγχης.

4 Ἀγώμενος] Sic in MSS. exaratum eſt. In prioribus vero Edit. contra literarum ſeriem legitur, Ἀγάμενος. Eſt autem Ἀγώμενος, ab ἀγάομαι.

5 Ὅμηρος τὸν τόπον] Odyſſ. Θ. v. 260. Λείψαν δὲ χορὸν, καλὸν δ' ἐφύτευεν ἀγῶνα. ubi Scholiaſt. Ἀγῶνα. τὸν τόπον ἐν ᾧ ἠγωνίζοντο.

[illegible] *P.*

[illegible] pag. 34. *P.*

8 Ἀγὼν πρόφασιν] Vide Zenobium, vel potius Zenodotum, (ut eum Ariſtophanis enarrator vocat) Centur. II. Prov. 45. & ibi Andream Schottum.

9 Ἄγγωνες] Vide Meurſium in Gloſſario, & Ducangium, itidem in Gloſſario, tam Græco, quam Latino.

10 Ξενοφῶν] Cyropæd. lib. II. p. 54. *P.*

11 Πολύβιος] Lib. I. c. XX.

12 Πεζικὰς δυνάμεις] In prioribus Edit. peſſime legitur Πεσικὰς, cujus loco non ſolum ex 2 MSS. ſed etiam ex Polybio, πεζικὰς repoſui. Eodem mendo priores Editiones Suidæ laborant in v. Τελάεσσι, ubi Πεσικῶν pro πεζικῶν legitur. Cæterum, Caſaubonus, cum neſciret, unde locus hic depromptus eſſet, corrupta Suidæ lectione deceptus, verba iſta Polybii de Perſeo, Rege Macedonum, accepit: quem errorem recte notavit Jacobus Gronovius in Notis ad Fragmenta Polybii, a Caſaubono collecta, pag. 455.

13 Ἀγωνιῶν δὲ τὴν ἀθεσίαν] Ex Polybio, lib. III. c. LXXVIII. ut bene obſervavit Gronovius. Vide etiam infra v. Ἀθεσίαν.

Ἀγώ-

Ἀγώνισμα. σπουδήν. Ὑπομένειαν. Ἀγώνισμα τιθέντας συλλαβεῖν αὐτόν. [1] Ἀριστοφάνης· Ἐγὼ δ' εὐξαίμην ἄν, ἐντυχεῖν ἵνι (λείπει θηρίῳ) λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ. ἔπαθλον.

Ἀγώνων ἐπιταφίων. [2] ἀγόνων δὲ χοῶν.

Ἀγωνοθέτης. ὁ ἐν τοῖς Σκηνικοῖς. Ἀθλοθέτης δὲ, ὁ ἐν τοῖς Γυμνικοῖς.

Ἄγρα. [3] Δήμητρος ἱερὸν ἔξω τῆς πόλεως, πρὸς τῷ Ἰλισσῷ.

Ἀγραυλοι. οἱ ἐν τῷ ἀγρῷ διανυκτερεύοντες, ἢ αὐλιζόμενοι.

Ἄγραφα ἀδικήματα. οἷονεὶ, ὑφ' ὧν νόμος οὐ γέγραπται.

[4] Ἀγραφίς. εἶδος δίκης κατὰ τῶν ὀφλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ, καὶ ἀφ' τούτου ἐγγεγραφέντων· πρὶν δὲ ἐκτίσαι, ἐξαλειφθέντων. ὅπου [5] Δημοσθένης, καὶ Δείναρχος, καὶ Λυκοῦργος.

Ἀγραφίς δίκη. Τῶν ἐκ καταδίκης ὀφλισκόντων τῷ δημοσίῳ γράφεσι τὰ ὀνόματα ἐν σανίσιν οἱ κατ' χρημάτων ἐπὶ τούτων διοικοῦντες, προστιθέντες ἀνὰ πόσον ἐπὶ τὸ ὄφλημα. ὅταν δὲ ἀποδιδῷ ἕκαστος, ἐξαλείφεται τῆς σανίδος τὸ ἐπίγραμμα. Ἐὰν οὖν τις ἀναγραφῇ μὲν ὀφλισκάνειν, δόξῃ δὲ μὴ ἀποδεδωκέναι, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξηλειμμένον ᾖ ἐκ τῆς σανίδος, συγχωρήσαντα τῷ βουλομένῳ τῶν ἀστῶν εἰσάγειν κατ' αὐτοῦ δίκην Ἀγραφίς.

Ἀγράφου [6] μετάλλου δίκη. Οἱ τὰ ἀργύρεια μέταλλα ἐργαζόμενοι, ὅτε βούλοιντο καινὴν ἔργου ἄρξασθαι, φανερὸν ἐποιοῦντο τοῖς ἐπ' ἐκείνοις τεταγμένοις ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ ἀπεγράφοντο, τοῦ τελεῖν ἕνεκα τῷ δήμῳ εἰκοστὴν τεταρτεῖον τοῦ καινοῦ μετάλλου. Εἴ τις οὖν ἐδόκει λάθρᾳ ἐργάζεσθαι μέταλλον, τὸν μὴ ἀπογραφάμενον ἐξεῖναι τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι καὶ ἐλέγχειν.

Ἀγρέμιος. ὁ ἀπὸ τῆς ἄγρας. [7] Ἀγρέμιον πολιᾶς ἐξ ἁλὸς εὑράμενος.

Ἀγρεσία. ἡ ἄγρα. ἐν [8] Ἐπιγράμμασι·

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὅμαιμοι,

Ἀγρότα Πὰν, ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης.

Ἀγρεύς. ὁ ἐπὶ τῆς θήρας.

Ἀγώνισμα. Studium. Diligentiam. *Certatim ipsum comprehendere student.* Aristophanes: *Ego vero optarim incidere in aliquam feram, & accipere præmium aliquod certaminis dignum hac via.*

Ἀγώνων ἐπιταφίων. Certaminum funebrium. Ἀγόνων χοῶν vero significat, sterilium libationum.

Ἀγωνοθέτης. Qui Scenicis ludis præest. Ἀθλοθέτης vero, qui Gymnicis.

Ἄγρα. Cereris templum extra urbem, ad Ilissum.

Ἀγραυλοι. In agro pernoctantes, vel stationem habentes.

Ἄγραφα ἀδικήματα. Sic vocantur crimina, de quibus lex non est scripta.

Ἀγραφίς. Genus Judicii, instituti adversus ærarii debitores, in tabulas quidem publicas eo nomine inscriptos, sed ante solutionem ex iis expunctos. Sic Demosthenes, Dinarchus & Lycurgus.

Ἀγραφίς δίκη. Nominis ex tabulis publicis expuncti actio. Nomina illorum, qui aliquam pecuniæ summam, mulctæ nomine, ærario debebant, tabulis inscribebant illi, qui pro tempore ista administrabant; addentes, quantum singulorum esset debitum: quo persoluto, nomen illorum ex tabulis expungebatur. Si igitur nomen alicujus inter debitores quidem referretur; expungeretur vero, antequam debitum persolvisse videretur, licebat cuilibet civium actionem *deleti nominis* contra eum instituere.

Ἀγράφου μετάλλου δίκη. Non scripti metalli actio. Qui argenti fodinas exercebant, cum novum opus incepturi esset, indicabant id illis, qui a Populo metallis præfecti erant, eorumque nomina inscribebantur tabulis, ut Populo vigesimam quartam novi metalli partem penderent. Si quis igitur clam metalla exercere videretur, cuilibet licebat eum, cujus nomen in tabulas publicas relatum non erat, accusare & convincere.

Ἀγρέμιος. In venatione captus. *Qui te invenit prædam cani maris.*

Ἀγρεσία. Venatio. In Epigrammate:

Tres tibi hæc retia dedicarunt fratres,

Pan agrestis, singuli ex diversa venatione.

Ἀγρεύς. Qui venationi præest.

1 Ἀριστοφάνης] Ἐν Βατράχοις, pag. 141. 32. ubi versus hi ita distinguuntur.

Ἐγὼ δέ γ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινι,
Λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ.

Apud Suidam post hæc verba subjiciendum, τινι. Λείπει θηρίῳ. Et, Ἀγώνισμα. ἔπαθλον. Id est, quum dixit poeta τινὶ, subauditur ac desideratur nomen θηρίῳ, quod feram significat. Ἀγώνισμα vero, certaminis præmium, quod victori datur. Haud enim poetæ verba cum Scholiis & interpretatione sunt confundenda. *P.*

2 Ἀγόνων δὲ χοῶν] Vide supra.

3 Ἄγρα] Præter Berkelium & Holstenium ad Stephanum v. Ἄγρα, vide etiam Petavium ad Themist. Orat. XII. p. 657. Edit. Paris. in 4.

4 Ἀγραφίου. εἶδος] Ex Harpocratione, quem vide.

5 Οὕτω Δημοσθένης] Demosthenis verba Oratione contra Theocrinem, pag. 723. Edit. Morell. hæc sunt: Ὅτι ὁ νόμος οὐ κατὰ τῶν ὀφειλόντων, καὶ μὴ ἐγγεγραφέντων, κελεύει πρὸς γραφὰς τοῦ Ἀγραφίου εἶναι, ἀλλ' οἵπερ ἂν ἐγγεγραφέντες, καὶ μὴ ἐκπεσόντες τῇ πόλει τὸ ὄφλημα, ἐξαλειφθῶσι. i. e. *Lex non jubet actionem* Ἀγραφίου *institui contra eos, qui Reipubl. quidem debent, at in tabulas relati non sunt: sed adversus eos, quorum nomina ex tabulis publicis, quibus inscripta erant, debito nondum persoluto, expuncta sunt.* Hic locus pulchre Harpocrationem & Suidam illustrat, quem proinde a viris doctissimis Mausſaco & Valesio ad Harpocrationem prætermitti non oportebat.

6 Ἀγράφου μετάλλου] Vide Petitum *de Legibus Attic.* lib. VII. Tit. XII.

7 Ἀγρέμιον πολιᾶς] Est pars Epigrammatis ex Anthologia inedita, quod integrum exhibebimus infra ad v. Λαβύρινθος.

8 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VI. p. 431. *P.* † Epigramma hoc agit de tribus fratribus, retia sua Pani dedicantibus, quorum unus erat venator, alter, auceps, & tertius, piscator.

Ἀγρεπά. [1] λεπτά.

Ἄγρει. ἄγε δή.

Ἀγρεία ἀοιδή. ἡ ἀγρευτική. Τὸ σύτ῾ ἀγρείης εἵνεκα τῆς πλατάνου. ὃν Ἐπιγράμμασι. καὶ Ἀγρεῖ῾ος. ὁ ἀγροῖκος. ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ. [2] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ὡς ἀγρεῖ῾ος εἶ καὶ σκαιός. (Γράφουσι δὲ ἡ ἀγροῖκ῾ος) ἦγεν ὁ ἄγροικ῾ος, ἡ μέγαν πώγωνα ἔχων. ἡ αὐθις.

Ἄλλως [3] τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητοῦ ἰδεῖν
Ἀγρεῖον ὄντα, ἡ δασύν.

Ἀγρεῖφνα. γεωργικὸν ἐργαλεῖον, δι' ὃ σιωάγουσι τὸν χόρτον. [4] Ἄλκιμ῾ος ἀγρεῖφναν, ἡ κενοδόντιδα, ἡ φιλοδόρυ φάρσ῾ος, ἅμα τελεῖ χῆρον ἐλαύνει.

Ἀγρία μέλισσα. ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρῶν, καὶ ὠμῶν.

Ἀγρία συκῆ. ζήτει ἐν τῷ Ἀνεμίνατ῾ος.

Ἀγριᾶνες. τάξις στρατιωτική.

Ἀγρίδιον.

Ἀγριόθυμ῾ος. ὁ ἄγρι῾ος τῇ ψυχῇ.

Ἄγριον ὑποδέρκεταί με. μᾶλλον ἀγριαίνει, ἢ ὑποβλέπει. Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀνέτρεχον ἡ ἐβόων ἀγριαίνοντες, ἡ ἄγριον ὑποβλέποντες. Καὶ αὖθις. Ὁ δὲ τὸ θηριῶδες ἡ ἄγριον ὑπεκίνει ἡ διηρέθιζεν, εἴπου κύρι῾ος γένοιτο τοῦ χωρίου.

Ἀγριοποιόν. ἀγρίους εἰσάγοντα τοὺς Ἥρωας. [5] Ἀριστοφάνης περὶ Αἰσχύλου· [6] Ἐγ' ὦδα τοῦτον κἀξεπίσταμαι ἡ διέσκεμμαι πάλαι, ἄνθρωπον ἀγριοποιόν, αὐθαδόφρονα, ἔχοντ' ἀχάλινον ἀκρατὲς ἀὐρώστου στόμα, ἀπερίλαλήτους, κομποφαελλοῤῥήμονα.

Ἄγρι῾ος. ὄνομα κύριον. ἡ Ἄγρι῾ος, ἀμικτ῾ος ἡ ἀνήμερ῾ος. Λέγε῾ται δὲ καὶ ἐπὶ κακίας [7] ὑπερβολῆς. Αἰλιανός· Ἀπρεπέλας τοὺς ἀγριοπάτρας τῶν δορυφόρων, ἐξήρπασε τινὰ γυναῖκα, ἡ πρὸς βίαν ἤγαγε

Ἀγρεῖα. Quæ capi possunt.

Ἄγρει. Age igitur.

Ἀγρεία ἀοιδή. Rustica cantio. *Pellem agrestis platani causa:* in Epigrammate. Et Ἀγρεῖ῾ος, Rusticus, Imperitus, vel Agrestis. Aristophanes *Nubibus: Quam agrestis es & sinistris moribus* (quo in loco nonnulli scribunt ἀγροῖκ῾ος) Ἀγρεῖ῾ος, i. e. Rusticus, & promissam barbam habens. Et rursus: *Præterea vero inscita res est, videre Poetam qui sit rusticus & villosus.*

Ἀγρεῖφνα. Rusticum instrumentum, quo rustici fœnum colligunt. *Alcimus rastrum dentibus carens, & laceram vestem, & manubrio carentem [arthropedam tibi, Minerva, dedicavit.]*

Ἀγρία μέλισσα. Agrestis apis. De valde improbis & crudelibus dicitur.

Ἀγρία συκῆ. Agrestis ficus. Quære in voce Ἀνεμίνατ῾ος.

Ἀγριᾶνες. Corpus quoddam militum.

Ἀγρίδιον. Agellus.

Ἀγριόθυμ῾ος. Efferus animo.

Ἄγριον ὑποδέρκεταί με. [Truci vultu me intuetur] potius dicendum, quam ὑποβλέπεται. *Elephanti autem recurrebant, & efferati, trucibusque oculis intuentes, barriebant.* Item. *Ille vero feritatem & immanitatem illorum excitabat & acuebat, si forte locum in suam potestatem redigere posset.*

Ἀγριοποιόν. Feros & truces heroes in scenam inducentem. Aristophanes de Æschylo dicit: *Ego novi istum & perspexi jampridem hominem, sævos heroes inducentem, contumaci ore præditum, habentem effrænatum, impotens, & nullo quasi obice clausum os, temere quidvis effutientem, & sesquipedalia verba jactantem.*

Ἄγρι῾ος. Agrius. Nomen proprium. Item, Ἄγρι῾ος, Insociabilis & inhumanus. Dicitur etiam de summa malitia. Ælianus: *Missis satellitum sævissimis, rapuit mulierem, & per*

1 Ἀγρεπά. λεπτά.] In prioribus Edit. male legitur λεπτῷ, quod Portus verterat, *Tenuia & subtilia*; inepte prorsus, & sensu ab hoc loco alieniſſimo. Facile enim videre potuiſſet, unica litera mutata, ſcribendum eſſe λεπτά: quam lectionem, tacentibus licet MSS. me huic loco recte reſtituiſſe puto. Idem mendum occurrit apud Heſych. v. Ἔλεπ῾, ubi λεπτὴ pro λεπτὴ legitur.

2 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 97. 2. ubi hodie legitur ἀχρεῖος, i. e. inutilis. Non diſplicet tamen lectio Suidæ ἀγρεῖος.

3 Ἄλλως τ' ἄμουσον] Ariſtoph. Θεσμοφοριαζ. p. 515. 41. P.

4 Ἄλκιμ῾ος ἀγρεῖφναν] Locus hic ex Anthologia inedita, ubi Epigramma iſtud integrum exſtat, ſic legendus & diſtinguendus eſt:

Ἄλκιμ῾ος ἀγρεῖφναν κενοδόντιδα, ἐ φιλόδυσπον
Φάρσ῾ος, ἅμα στελεῖ χῆρον ἐλαύνει
Ἀρθροπέδαν &c.

Nimirum, Alcimus in hoc Epigrammate inſtrumenta ſua ruſtica, uſu jam attrita & conſumpta, ſecundum veterem morem, agriculturæ labore defunctus, Minervæ dedicat: quod cum ex loco hoc Suidæ, mutilo prorſus & imperfecto, intelligi non poſſet, ſenſum ejus ex Anthologia Epigrammatum inedita in verſione ſupplevi. Ἀγρεῖφνα κενοδόντις ſignificat raſtrum dentibus vacuum, ſive, quod longo uſu dentes jam amiſerat. Φάρσ῾ος Suidas infra exponit ῥάκ῾ος, i. e. *lacera*, vel, *attrita veſtis*, & exempli loco ipſum Epigrammatis hujus locum adducit. Cæterum, quomodo τῷ Φάρσ῾ος epithetum φιλόδυσπον conveniat, non ſatis capio: uti nec fatear me, quale inſtrumentum fuerit χερσαπέδα, quoniam Grammatici de ea voce tacent. Suidas quidem infra in Ἀρθροπέδα partem Epigrammatis hujus adducit, ſed, quod ſæpe facere ſolet, vocem non explicat. Quod autem hic dicitur, Arthropedam manubrio caruiſſe, facit ut obiter hoc notem morem veterum, res eas, quas Diis dedicare volebant, mutilandi, ne uſui humano amplius inſervire poſſent, & eam ob cauſam a manibus tagacibus, hominumque rapina tutæ eſſent. Ariſtophanes *Equit.* p. 340.

Οὐ γὰρ ἐχρῆν, εἴπερ φιλεῖς τὸν δῆμον, σὺ τοιούτοις
Ταύτας ἐᾶν αὐτοῖσι πῆς πόρπαξιν ἀναπλῆναι.

i. e. interprete Fritchlino:

Neque enim oportebat te, (ſi quidem amas populum) ſcuta cum ipſis
Loris, ex compoſito, in templo ſuſpendere.

Ad quem locum Scholiaſtes: Ἀνατίθεσαι δὲ τοῖς θεοῖς τὰ πολέμια ὅπλα ἄνευ τῶν ὀχάνων, ἵνα μὴ ἐπιμοῖς ἔχωσιν αὐτοῖς χρῆσθαι. i. e. *Dii vero ſcuta abſque anſis, ne parata eſſent ad uſum hominum:* quæ verba Scholiaſtæ Suidas deſcripſit in v. Πόρπαξ. Idem Suidas: Καπωγίσας. καπαχίσας. οἱ γὰρ ἀναπείποις τοῖς θεοῖς καπαχίζουσιν ἵνα μή τις ἄρῃ. i. e. Καπωγίσας, *Lacerans. Qui enim Diis (veſtes) conſecrant, eas lacerant, ne quis eas auferat:* quem locum Portus minime intellexit. Hinc ergo apparet, quare Alcimus arthropedam, manubrio carentem, Minervæ dedicaverit. Quamvis etiam dici poſſit, arthropedam illam non fuiſſe ab Alcimo data opera mutilatam, ſed ob longum & diuturnum uſum manubrium ſponte amiſiſſe.

5 Ἀριστοφάνης] Totus hic locus ſic eſt ſcribendus, ut apud Ariſtophanem in *Ranis* pag. 163. recte ſcriptus legitur:

Ἐγ' ὦδα τοῦτον, κἀξεπίσταμαι πάλαι,
Ἄνθρωπον ἀγριοποιόν, αὐθαδόφρονα,
Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατῆ, ἀπύλωτον στόμα,
Ἀπερίλαλητον, κομποφαελοῤῥήμονα.

Vide hic Scholiaſtam. P.

6 Ἐγ' ὦδα τοῦτον] Hæc repetuntur infra v. Ἐγ' ὦδα.

7 Ὑπερβολῆς] Legendum eſt ὑπερβολῆς.

πίνωμβλίων ἢ θελωθζαν. Καὶ ὁ Ἄδης, δημιεργὸς ἄγρι☞.

Ἀγελίης. [1] Αἰσχίνης ἐν τῷ κτ᾽ Τιμάρχῳ, τοὺς σφόδρα ἐπιθυμίας ἔχοντας τὰ παιδικὰ ὅπως ἀνόμασε· καὶ Μένανδρ☞ δὲ, ἄγριον εἶπε κυβευτικὸν, τὸν λίαν ἔχοντα τὸ κυβεύειν ἐσπουδακότα. [2] Ἀγελίης καὶ [3] καλοποδιώκτας ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς παιδεραστάς. Ὅτι ἐνωμοσθοῦντο οἱ Ἀχαρνεῖς, ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. ἡ ἐστὶν [4] ἐν τῷ δράματι Ἀχαρνεῖς.

Ἀγειότης. ὁρμή. Θαυμαστὴ γάρ τις κίνησις (ὡς ἔοικε) τὰνθρώπου πρὸς τοῦτο τὸ μέρ☞. Ἀγειότης, ἐπὶ φιλαργυρίας. Ἀγειώτατ☞, ὁ ἀνήμερ☞.

Ἀγριωπός. [5]

Τὸν ἀγριωπὸν ἀκριβῶς γαυρωμένον.

Λέγει δὲ τὸν ἁμαρτίαν. ἐκ τοῦ ὠψ, ὠπὸς, ὁ σημαίνει τ᾽ ὀφθαλμόν. τοῦτ᾽ ἔστιν ἡ ἀναιδὴς, ἡ ἄγρι☞.

Ἀγρίππας. ὄνομα κύριον.

Ἄγριππ☞. ἡ ἀγρία ἐλαία. [6] καὶ παροιμία· Ἀκαρπότερ☞ ἀγρίππου.

Ἀγρίφη. δίκελλα. σκεῦ☞ γεωργικὸν πολύγομφον.

Ἀγρολέτειρα. ἡ Ἄρτεμις.

Ἀγρόμυοι. συναθροιζόμυοι. Ἀγρόμυοι πᾶς δῆμ☞. συνταξις τοῦ ὀχήματ. ὁ δῆμ☞ ἀγρόμυοι. ἐπεὶ ὁ δῆμ☞ πλῆθ☞ σημαίνει.

Ἀγρονόμοι, οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες.

Ἠχήεις [7] τέττιξ δροσεραῖς ἐπὶ πτέρυγεσσι μεθυσθείς
Ἀγρόνομον μέλπει μοῦσαν ἐρημολάλον.

ἐν Ἐπιγράμμασι.

Ἀγρότας. ἀγροίκους. καὶ ἀγρότης ὁ ἐν ἀγρῷ διατρίβων☞.

Ἀλλ᾽ ὡς πάρος☞ ἀγρότης ἀνεκλίθης.

Θηλυκὸν δὲ, Ἀγρότις. ἐν Ἐπιγράμμασι· [8] Ἄνθετο δέρμα λέοντ☞ Τεῦκρ☞ Ἄραψ κἀντιὸν ἀγρότιν ἰγγανέαν.

Ἀγροτέρας. ἀγρίους. ἐν Ἐπιγράμμασι.

Τοῦτό [9] σοι ἀγροτέρας Διονύσι☞ αὐτὸς ἐλαίης θῆκε ῥόπαλον.

vim ſtupravit quiritantem & plorantem. Et Orcus, opifex ſævus.

Ἀγείης. Agreſtes. Æſchines in Oratione contra Timarchum ſic appellat eos, qui nimio puerorum amore flagrant. Menander etiam aleatorem ἄγριον vocat, aleæ ſtudio nimis deditum. Veteres quoque Ἀγείης & Καλοποδιώκτας vocarunt pædicones. † Acharnenſes ut agreſtes & aſperi a Comicis perſtringebantur: qua de re legenda eſt fabula [Ariſtophanis] *Acharnenſes.*

Ἀγειότης. Impetus. *Mirus enim quidam motus ac impetus (ut par eſt) hujus hominis fuit ad hanc partem.* Ἀγειότης, *etiam dicitur* de avaritia. Ἀγειώτατος, valde immanis.

Ἀγριωπός. Impudens. Nomen iſtud compoſitum eſt ex ὠψ, ὠπὸς, i. e. oculus, & ἄγριος, ferus.

Impudentem & impotenter ſuperbientem. Sic autem vocat peccatum.

Ἀγρίππας. Agrippa. Nomen proprium.

Ἄγριππ☞. Agreſtis olea, Oleaſter. Et proverbium: Sterilior oleaſtro.

Ἀγρίφη. Ligo. Inſtrumentum ruſticum, multis clavis inſtructum.

Ἀγρολέτειρα. Diana.

Ἀγρόμυοι. Congregati. *Totus populus congregati:* eſt conſtructio figurata. Nam τὸ Δῆμ☞ multitudinem ſignificat.

Ἀγρονόμοι. Qui in agris degunt.

Canora cicada, roſcidis guttis ebria,
Agreſtem canit Muſam, in ſolitudine loquacem.

In Epigrammate.

Ἀγρότας. Agreſtes. Ruſticos. Et Ἀγρότις, qui ruri degit.

Sed ut temulentus ruſticus accubuiſti.

Fœmininum eſt, Ἀγρότις. In Epigrammate: *Dedicavit pellem Leonis Teucer Arabs, & ipſum jaculum ruſticum.*

Ἀγροτέρας. Agreſtis. Sylveſtris. In Epigrammate: *Hanc tibi, Hercules, clavam Dionyſius dedicavit, ab agreſti olea reciſam.*

1 Ἀγείης] Vide Harpocrationem, ex quo hæc ſumpta ſunt.

2 Ἀγείης & καλοποδ.] Ex Scholiaſte Ariſtophanis ad Nubes, p. 81. P. † Pag. 146. Ed. Genev.

3 Καλοποδιώκτας] Sic vocantur, qui pueros ſectantur. Pueros enim interdum appellare ſolebant καλόποδας, i. e. pulchrum pedem habentes. Schol. Ariſtoph. ad *Aves*, p. 575. Ἐπεὶ πολλάκις εἰώθαμεν τινας τῶν ὑπερπόντων καλόποδας λέγειν & καλοιωνίσειν: quæ verba Suidas exſcripſit in v. Ὄν☞. ὄρνις, & in v. Οἰωνοί. Fallitur ergo Portus, qui exiſtimat, τὸ καλόπους, in voce καλοποδιώκτας, ſignificare ligneam formam pedis; quæ ſignificatio, licet alias frequenter uſitata, hic locum non habet.

4 Ἐν τῷ δράματι Ἀχαρνεῖς] Quod cum ex aliis locis, tum vero præcipue ex illo patet, qui legitur apud Ariſtophanem pag. 269. 1.

——— πρεσβῦται ἅμα
Ἀχαρνικοὶ, στιβαροὶ γέροντες, σφόδρα νεανικοὶ, &c.
——— *Senes quidam*
Acharnici, duri, iligini, &c.

ubi vide Scholia. P. † Ad hunc locum Ariſtophanis reſpexit Julianus *Miſopog.* p. 78. ubi inquit: Οἵ σε ἐπαιδοτρίβησαν καθ᾽ ὑμῶν πρέσβιν, σφενδαμνινον, οὐκέτι μᾶλλον Μαραθωνομάχλιν, ἀλλ᾽ Ἀχαρνέα μᾶλλον ἐξ ἡμισείας, ἀνδρὶ σὺ ἄνδρα πανδίκαιον, ἢ ἄνθρωπον ἄχαριν. Vide etiam infra v. Δρυοχαρνεῦ.

5 Ἀγριωπός. τὸν ἀγελωπόν] Locus hic, ut multa alia apud Suidam, eſt penitus turbatus & confuſus, &, quod dici ſolet, calx abſque arena. Sic autem in ordinem redigendus eſt: Ἀγελωπός. τετάσειν ἡ ἀναιδής. ἐκ δὲ ὠψ, ὠπὸς (ὁ σημαίνει τ᾽ ὀφθαλμὸν) & ἄγελος.

Τὸν ἀγελωπὸν ἀκριβῶς γαυρωμένον.

Λέγει δὲ τὸν ἁμαρτίαν. Ordinem hunc in verſione ſecutus ſum.

6 Καὶ παροιμία] Vide infra v. Ἀκαρπότερ☞ ἀγρίππου.

7 Ἠχήεις τέττιξ] Anthologiæ libro tertio, p. 265. hoc diſtichum ita legitur,

Ἀχήεις τέττιξ, δροσεραῖς ταμένεσσι μεθυσθείς,
Ἀγρονόμην μέλπεις μοῦσαν ἐρημολάλον. P.

8 Ἄνθετο δέρμα] Sexto τῶν Ἐπιγραμμάτων libro, p. 434. integrum diſtichum ita legitur.

Ἄνθετο δέρμα λέοντ☞ ὑπὲρ πίτυν, αἰγιπόδη Πάν,
Τεῦκρ☞ Ἄραψ, κἀντιὸν ἀγρότιν αἰγανέων. P.

9 Τοῦτό σοι ἀγροτέρας] Eſt pars Epigrammatis ex Anthologia inedita, quod integrum hic ſubjiciam:

Ἡρακλέες Τελχῖνα πολύλιθον ὅς π᾽ ἐφ᾽ Οἴτῳ
Καὶ βαθὺν εὐδένδρου πεδίνα παιπᾶς Φολόης.
Τοῦτό σοι ἀγροτέρης Διονύσι☞ αὐτὸς ἐλαίης
Χλωρὸν ἀπὸ δρεπάνῳ δῆκε πανὸν ῥόπαλον.

Idem Epigramma edidit Holſtenius ad Stephanum, v. Τελχίς: qui in ſuo Codice ſcriptum reperit Τερχῖνα, pro Τελχῖνα; & εὐδένδρου, pro εὐδένδρου. qua lectione tamen noſtram, meliorem puto. Partem hujus Epigrammatis adducit etiam Suidas infra v. Πρῶνες.

Ἄγροφον. ἐρεινόν.

Ἀγρώσσω. τὸ ἀγρεύω. ἢ Ἀγρῶται, οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος. Ὅμηρος· [1] Ἰχθῦς ἀγρώσσων.

Ἀγρᾶ [3] πηγή. ἐπὶ τῶν λιπαρῶν, καὶ ὑπομένων φόνους ἢ ἔργα παραπλησίως.

Ἀγρωνίδης. Ἄγρων παῖς.

Ἄγρωστις. εἶδος βοτάνης, ἡ [4] κοινῶς ἀγρία.

Ἀγριαίζω. καὶ Ἄγριος. ἄφρων. δύσκολος. σκληρός. καὶ ἀπαίδευτος. ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν. Κατὰ μεταφορὰν δὲ ὁρίζονταί τινες τὴν ἀγριότητα, σκληρότητα ἤθους. ἡ γὰρ σκληρότης κυρίως ἐπὶ σωμάτων.

Ἄγροικος [5] ἐξ ἄστεος. Οὐκ ἀργῶς τῇ παραθέσει νῦν ἐχρήσατο. Οὐ γὰρ ἀνειδίσαι βουλόμενος, ἑαυτὸν ἄγροικον καλεῖ· ἀνόητον γὰρ καὶ ἄγροικον παντάπασι χαρακτηρίζειν ἑαυτόν· ἀλλὰ σεμνὸν μὲν ἀφ' οὗτος λεληθότως τὴν εὐπορίαν [6] δείκνησιν τὴν αὐτοῦ. Οὐ γὰρ ἂν, εἰ μὴ πάνυ λίαν πλούσιος, ἐπεδικάσατο ἂν αὐτοῦ ἡ γυνὴ, καὶ τῇ δόξῃ [7] αὐχοῦσα τοῦ γένους, καὶ τῇ ἐν ἄστει ἀφελείᾳ. Ἀδοξεῖν γὰρ εἰώθασιν ἐπὶ τοῖς ἀγροίκοις. Ἔπειτα δὲ καὶ ἐκείνην θεραπεύει τὴν ἀντίθεσιν, τῷ ὑποπεπτωκέναι αὐτὸν τῇ γυναικί. Δεσπόζειν γὰρ εἰώθασιν οἱ ἄνδρες τῶν γυναικῶν. Ὁ δὲ τῇ ἀντιπαραθέσει καὶ τοῦτο ὑπεφάσατο, φήσας ἄγροικον αὐτὸν εἶναι, τὴν δὲ γυναῖκα πολιτικήν. Θαυμαστὸν γὰρ οὐδέν, εἰ ἄνθρωπον ἰδιοπράγμονα καὶ μέτριον τοὺς τρόπους, ἀφ' τὴν ἐπὶ τῆς ἀγροικίας ἀφίπταν, γυναῖκα ἐπιτ[illegible] καὶ ἐν τῷ κοσμιάσαι.

Ἄγροικος [8] ὀργιλοῦ. Φιλόδικος. ἀκρόχολος. εἰς ὀργὴν εὔκολος. Ἀριστοφάνης· Νῶιν γάρ ὅστις δεσπότης ἄγροικος ὀργιλοῦ. καὶ Ἀγρόϊτης, ὁ ἄγριος.

Ἀγροίκῳ μὴ καταφρόνει ῥήτορος. Ὅτι μηδὲ τῶν εὐτελῶν δεῖ καταφρονεῖν.

Ἀγρυλῆθεν. [9] Ἀγρύλη δῆμός ἐστι τῆς Φυλῆς Ε-

Ἄγροφον. Montanum.

Ἀγρώσσω. Venor. Et Ἀγρῶται, Venatores, ab ἀγρώσσω. Homerus: *Pisces venans.*

Ἀγρᾶ πηγή. Agri fons. Dicitur de assiduis & constanter alicui operi assidentibus.

Ἀγρωνίδης. Agronides. Agronis filius.

Ἄγρωστις. Agrostis. Genus herbæ, quæ communiter Ἀγρία vocatur.

Ἀγριαίζω. Rustice me gero. Et Ἄγριος, Amens, Morosus, Durus & Indoctus: vel, qui ruri vivit. Per metaphoram vero Ἀγριαίαν quidam definiunt, duritiem morum. Durities enim proprie de corporibus dicitur.

Ἄγροικος ἐξ ἄστεος. Rusticus [uxorem ducit] ex urbe. Non otiose ista comparatione nunc est usus. Haud enim se ipse vituperare volens, se appellat rusticum (stultum enim est & ineptum, se ipsum vituperare): sed primum quidem eo ipso tacite suam opulentiam declarat. Nisi enim valde dives fuisset, haud sane ipsi nupsisset uxor ista, & splendore natalium, & urbanæ vitæ deliciis superbiens. Nam ob parentes rusticos contemni solemus. Deinde vero, oppositionem istam mollit, eo quod se uxori obedire ostendat; cum alias viri uxoribus imperare soleant. Ille vero oppositione ista ejus rei fidem fecit, dicens, se esse rusticum; uxorem vero, urbanam. Non enim mirum est, si hominem minime curiosum, & modestum, & vitæ rusticæ assuetum, muliercula urbana in servitutem redigat, & sibi obsequentem reddat.

Ἄγροικος ὀργιλοῦ. Litium amans. Valde iracundus. Ad iram pronus. Aristophanes: *Nobis enim est dominus valde iracundus.* Et Ἀγρόϊτης, ferus.

Ἀγροίκῳ μὴ καταφρόνει ῥήτορος. Rusticum ne contemne oratorem. Sensus est, ne viles quidem homines contemnendos esse.

Ἀγρυλῆθεν. Agrocle est populus Tribus E-

1 Καὶ ἀγρῶσσω] Schol. Apollonii Rhodii (quem Sophoclem vulgo appellant) ad v. 175. Lib. IV. Argonauticorum: Ἀγρέσσω, οἱ κυνηγοί. ἀπὸ δὲ ἀγρώσσω ῥήματος πίπτουσιν. Ὅμηρος· Ἰχθῦς ἀγρώσσων πυκινὰ πρὸς δύσπτυ ἄλμης. Quæ simillima prorsus sunt iis, quæ Suidas hoc loco adducit. Cæterum, versus Homeri, quem Scholiasta Apollonii & Suidas citant, extat Odyss. E. v. 53.

2 Ἰχθῦς ἀγρώσσων] Quæ in vulgatis Edit. sequuntur, καὶ αὖθις. Ἀλλως τ' ἀμῦσσον &c. supra etiam leguntur, v. Ἀγρεία, & v. Ἀγρεύσας; eademque ad hunc locum nullatenus pertinent: quæ ratio est, quare ea hic inducenda putaverim, præsertim cum & partem eorum in MSS. deesse cernerem.

3 Ἀγρᾶ πηγή] In 2 MSS. scriptum reperi πυγή, de qua lectione, quam veriorem puto, cogitent eruditi. In Vaticana Proverbiorum Appendice, in qua proverbium hoc paulo prolixius exponitur, legitur etiam πηγή, ut in vulgatis Edit. Suidæ. Cæterum, adagium hoc omisit Schottus in Collectione proverbiorum, quæ ex Suida excerpsit, & una cum aliis paroemiographis edidit Antwerp. 1612. in 4.

4 Ἡ κοινῶς ἀγρία] Schol. Theocriti, Idyll. XIII. v. 42. ad verba illa Poetæ,

Εἰλατίνης ἄγρωστις
Ἡ σωτηριμένη. καλὸ εἰλεῖται ἐπὶ μέλιτος, ᾧ περικλείεται τῆς φυτῆς κισσοειδῶς. ἧπερ πυρῷ τοὺς γεωργοὶ καλεῖται ΑΓΡΙΑ.

5 Ἄγροικος ἐξ ἄστεος] Aristophanes in *Nubibus*. pag. 61. 3.

Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἡ ἀγροικος ἥδιστος βίος.

Mihi enim erat rustica jucundissima vita.

Et paulo post subjicitur,

Ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους, ἐξ Μεγακλέους
Ἀδελφιδῆν, ἀγροικος ἀν, ἐξ ἄστεος.
Deinde uxorem duxi Megaclis, illius Megaclis
Sororis filiam, rusticus urbanam.

Consule Græca Scholia, quæ Suidas ad verbum fere descripsit. Est tamen in Scholiis aliqua lectionis varietas. P.

6 Περιίσησιν] Apud Scholiastam legitur, δείκνυσιν.

7 Αὐχοῦσα] In Edit. Basilecnsi & Genevensi legitur καυχῶσα; cui lectioni alteram merito prætuli, quippe quæ non solum in MSS. sed etiam Scholiasta Aristophanis, & Edit. Mediolanensi reperitur.

8 Ἄγροικος ὀργιλοῦ] Aristophanes in *Equitibus*. pag. 193. ita scribit:

Λέγειν' ἂν ὕδη. νῶν γὰρ ἐστι δεσπότης
Ἄγροικος ὀργιλοῦ. κυαμοπρωκτ. ἀκρόχολος.

Scholia consule, unde pleraque Suidas desumpsit. Illic docetur, quis dicatur ἄγροικος ὀργὴν, quis ἄγριος, quis κυαμοπρωκτ, quis ἀκρόχολος. P. † Cave putes, voces φιλόδικος & ἀκρόχολος esse interpretationes Ἄγροικος ὀργὴν. Nam φιλόδικος quidem est expositio vocis κυαμοπρωκτ, quæ apud Aristophanem post Ἄγροικος ὀργὴν legitur. Ἀκρόχολος vero est vox ipsius Poetæ, quæ exponitur per ea, quæ sequuntur, εἰς ὀργὴν εὔκολος. Apparet ergo, τὸ Ἄγροικος ὀργὴν, quod est articuli caput, interpretatione carere, & reliqua nullo judicio loco huic addita esse, utpote nihil ad rem pertinentia: quo quidem nomine Suidas, vel quisquis est Lexici hujus compilator, merito reprehendendus est.

9 Ἀγρυλῆθεν] Vide Harpocrationem v. Ἀγρύλη. & Meurs. *de Populis Attica*, v. Ἀγρύλη.

ginæ-

Ἐρεχθηίδος. ὁ δὲ δημότης πάλαι ἐλέγετο Ἀγρολεύς.

Ἀγροιώτης. ὁ γεωργικὸς λεώς. ὁ ἐν ἀγρῷ.

Ἀγροιώτᾳ [1] τῷδε μονοστόρθυγι Πειήπῳ.

Στόρθυγξ [2] γάρ, τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, ἢ τὸ τοῦ βέλους σιδήριον. Θηλυκῶς δὲ ἀγροιῶτις, παρὰ τὸ ι.

Ἄγει. [3] πολλὰ σημαίνει. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν, ἢ ἀνάγειν, ἢ ἕλκειν ἔλαβεν. Ἔβλαψέ γάρ με, φησὶ, Ξενοκλῆς [4] ἀφελόμενος Εὐμάθειν εἰς ἐλευθερίαν, ἄγοντος ἐμὲ εἰς δουλείαν. Ἀνιφῶν δὲ τὸ ἄγει ἀντὶ τοῦ ἡγεῖται παρείληφε. Φησὶ γοῦν ἐν τῷ περὶ Ἀληθείας· Τὸν νόμον μεγάλως ἄγει.

Ἀγυιαί. ἄμφοδα. ῥύμαι. ἢ ὁπωσοῦν ὁδοί. πᾶσα τὸ μὴ ἔχειν πᾶς γωνίαι, ἢ μέλη, ἢ κάμψεις. Τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἑκατέρωθεν διεξόδους, ἢ ταύτῃ διαφέρουσιν. Ἀγυιᾶς δέ τινες μόνον ὀξύνουσι. Θηλυκῶς δὲ λέγονται, οἷον τὰς ὁδούς. βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυέως. [5] Ἀγυεύς δέ ἐστι, κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίως δέ φασιν αὐτοὺς εἶναι Ἀπόλλωνος· οἱ δὲ, Διονύσου· οἱ δὲ, ἀμφοῖν. Ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιεύς· ἢ ἡ αἰτιατικὴ, ἀγυιέα, ἐν συναλοιφῇ δὲ, ἀγυᾶς. ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. Εἶεν δ' ἂν οἱ πρὸ τῶν Ἀττικῶν λεγόμενοι [6] ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῆς οἰκιῶν βωμοί. [7] ὡς Σοφοκλῆς μεταγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί·

Λάμπει [8] δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ
Σμύρνης γαλαγμοὺς βαρβάρους εὐοσμίας.

ἢ Ἀγυιεύς, ὁ πρὸ τῶν αὐλίων θυρῶν κωνοειδὴς κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος. ἢ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλοις·

Ὦ δέσποτ' Ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου.

Ἀγυιάν. τὸν στενωπόν. Ξενοφῶν. ἢ ὅλως, πολλὰ τὰ γλωσσηματικὰ παρ' αὐτῷ.

Ἀγύλαιος. ὄνομα κύριον.

Ἀγύρνα. πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγυρναῖος. Διονύσιος δὲ, τὸ Ἄγυριον ἔφη.

Ἄγυριος. [9] ὄνομα κύριον. ὃς ἐπὶ μαλακίᾳ διεβέ-

rechtheidis, cujus popularis olim dicebatur Agrœleus.

Ἀγροιώτης. Ruſticus populus, ſive, ruri agens. *Ruſtico huic & unum ſpiculum habenti Priapo.* Στόρθυγξ enim ſignificat extremam haſtæ partem, vel teli ſpiculum ferreum. Fœminino vero genere dicitur Ἀγροιῶτις, per ι.

Ἄγει. Multa ſignificat. Iſæus vero ſumpſit pro, ferre, ducere, & trahere. *Nocuit enim mihi,* inquit, *Xenocles, aſſerens Eumathem in libertatem, me in ſervitutem eum abducente.* Antipho autem τὸ ἄγει accepit pro, ducat, vel, exiſtimet. Nam in Tractatu *de Veritate* inquit: *Leges in magno pretio habeat.*

Ἀγυιαί. Viæ, Vici, vel, longæ viæ: inde ita dictæ, quod nulla quaſi membra, nec flexus ullos habeant. Ἄμφοδα vero utrinque habent exitus, & hoc differunt ab ἀγυιᾶς. Vocem autem ἀγυᾶς nonnulli acuunt, genere fœminino ea utentes, pro ὁδούς, i. e. vias. Melius autem eſt, eam circumflectere, utpote ſic dictam pro ἀγυέας. Ἀγυεὺς autem eſt columna in acutum deſinens, quam ante fores ſtatuunt. Dicunt nonnulli, eas Apollini eſſe ſacras; alii, Baccho; alii vero, utrique. Integrum igitur vocabulum eſt, ἀγυεύς; & accuſativus ἀγυέας, unde per ſynalœphen fit ἀγυᾶς. Eſt autem Dorum proprium. Ἀγυιεῖς vero, ab Atticis ita vocati, poſſunt dici fuiſſe aræ, ante ædes collocari ſolitæ: ut Sophocles, Athenienſium ritus ad Trojam transferens, ait:

Lucet vero igne ara, præ foribus ædium collocata,
Myrrhæ barbaricæ ſuaviter olentis fumum exhalans.

Et Ἀγυεὺς vocatur columna in conum aſſurgens, & ante veſtibuli fores collocari ſolita, quæ Apollini ſacra eſt. Et ipſe Apollo [ſic vocatur.] Pherecrates *Crapatalis: O Dominè Apollo, ob hæc memento mei.*

Ἀγυιάν. Angiportum. Xenophon. Apud eum enim multæ gloſſæ, ſive voces obſcuræ, occurrunt.

Ἀγύλαιος. Agylæus. Nomen proprium.

Ἀγύρνα. Agyrena. Urbs Siciliæ. Gentile, Agyrenæus. Dionyſius vero dixit Agyrium.

Ἄγυριος. Agyrius. Nomen proprium viri,

1 Ἀγροιώτᾳ.] Epigrammatum lib. VI. pag. 430. ſic iſta ſcribuntur, & locus integer hic eſt:

Ἀγροιώτῃ τῷδε μονοστόρθυγι Πειήπῳ
Θῆκεν ὁ κηποφύλαξ δενδρεακλοῦ θυσίαν.
Agreſti huic unicum habenti ſpiculum Priapo
Fructuum ciſtos arboreum fecit ſacrificium. P.

2 Στόρθυγξ γάρ, τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, ἢ τὸ τοῦ βέλους σιδήριον.] Hæc ſic in omnibus Edit. leguntur. Eadem autem deſunt in 2. MSS. Paris. & in uno ad marginem ſcripta leguntur. Unde apparet, verba iſta eſſe gloſſema, & ex margine in textum irrepſiſſe.

3 Ἄγει. πολλὰ σημ.] Eadem legas apud Harpocrationem v. Ἄγει. ubi vide Valeſium.

4 Ἀφελόμενος.] Græci aſſerere in libertatem vocant ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν. Harpocratio: Ἀφαίρεσις, ἰδίως λέγεται ἡ εἰς ἐλευθερίαν. i. e. Ἀφαίρεσις, *proprie dicitur aſſertio in libertatem.* Pro eodem etiam dicebant ἐξαιρεῖσθαι & ἐξαίρεσις, teſtibus Harpocratione & Suida, v. Ἐξαιρέσεως δίκη.

5 Ἀγυεὺς δέ ἐστι.] Totus hic locus ſumptus eſt ex Schol. Ariſtoph. ad *Veſpas*, pag. 493. Vide etiam Harpocrationem, v. Ἀγυᾶς.

6 Ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί.] Helladius Bezantinous apud Photium, Cod. CCLXXIX. Τὸν Λοξίαν φησὶ προπυθόμενον, ὃν πρὸ τῶν θυρῶν ἵδρυτο· ὃ πάλιν βωμὸν παρ' αὐτῷ ἱδρύσαντες, καὶ μυρρίναις σέφοντες, ἵστασι οἱ παλαιότεροι. τὸν δὲ βωμὸν ὀκεῖνον, ἀγυιᾶ Λοξίαν καλοῦσι, πλὴν ὅ παρ' αὐτοῖς Θεὸς προπυθόμενον νέμοντες τῷ βωμῷ. ad quem locum vide Meurſium. Huc pertinet illud Heſychii: Προστατήριος· τὸν Ἀπόλλωνα ὅτι λέγουσι, παρόσον πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἀφιδρύουσι.

7 Ὡς Σοφοκλῆς.] In fabula Laocoonte, ut nos docet Harpocratio.

8 Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμός.] Solebant veteres in aris ἀγυιεῦσι, ſive ante fores ante ædium collocatis, odores incendere, vel victimas immolare, ut lætum nuntium a Diis impetrarent. Ariſtoph. *Equitibus*, p. 361.

Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις; ἐφ' ὅτῳ κνισοῦμέν ἀγυᾶς.

Ubi Scholiaſtes inquit: Ἔθνος ἦν πρὸ τῶν εὐαγγελίων πρὸ τῶν πυλῶν ἔκαιον. Ἀγυᾶς δέ, τὰς ἀγυιὰς θεούς. ἀντὶ τοῦ θυσίας ἐπιπλοῦμεν τοῖς θεοῖς. Et ibidem: Ἔθος ἦν τοῖς ἐν ἀγυιαῖς ἱσταμένοις θεοῖς ἐπὶ παῖς ἐγχωμίους ἀγγελίας θύειν. ὡς ἂν εἰ ἀγαθαὶ εἶεν, ἐπηύξαιεν παύτας· εἰ δὲ τἐναντίον, ἀπετρέψαιεν. De hoc ergo more videtur accipiendum eſſe fragmentum illud Sophoclis, quod emendatius apud Harpocrationem legitur, quem vide.

9 Ἀγύριος.] Infra, v. Πέρδικαι, idem vocatur Ἀργύριος.

βλητο, ὡς ϗ πέρδεσθαι αὐτόν. [1] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. Ἐκωμῳδεῖτο δὲ ϗ εἰς θρασύτητα. καὶ [2] Ἀγύρριος, δημαγωγὸς Ἀθηναίων οὐκ ἀφανής. [3] Ἀγύρριος τὸν [4] Παζονόμου πώγων ἔχων λέληθεν. ὁ Ἀγύρριος, στρατηγὸς Σκυθρωπίδης, ἄρξας [5] ἐν Λήμνῳ, ὃς τὸν μισθὸν τῶν ποιητῶν συνέτεμεν. Ὁ δὲ [6] Παζόνομος αὐλητὴς ἦν, μέγαν πώγωνα ἔχων.

Ἄγυρις. ἄθροισις. καὶ Ἀγυρισμός. Ὁ δὲ ἐσπέρδασεν εἰς τὸ δυνατὸν, πρὸς ἀγυρισμὸν τῆς ἐπῳδῆς τῶν θείων θεραπείας. ϗ Ἀγυρμός. ἐκκλησία. συναγωγή.

Ἀγύρτειαν. ὁμιλίαν. [7] οἷαν ἐκεῖνος ἐθηράτο πρὸς ἀγυρτείαν τινὰ θρασυνομένην.

Ἀγύρτης. πλοκός. ὀχλαγωγός. ἐπαίτης φιλοκερδής, ἢ συρφετώδης. Ἐπὶ δὲ καὶ βύλος κυβευτικὸς, καὶ Γάλλος, ϗ μάντις. ὡς [8] Ἄπιων ἐν Ἐπιγράμμασι·

Κειράμενος γονίμου τις ἀπὸ φλέβα μηρὸς ἀγύρτης.

Καὶ αὖθις· [9] Δόλιον ἀγύρτην, ὃς ἐν τοῖς κέρδεσι μόνον δέδορκε. Καὶ αὖθις· Ἦν γὰρ αὐτὸς ἀγύρτης τῷ ὄντι καὶ φιλομανὲς τής.

Ἀγύρτης. ὁ ἀλαζὼν, ϗ ἀπατεών. [10] τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ τὸ περιάγειν, τὸ περιέναι, ϗ περινοστεῖν, ϗ ἐπὶ νίκῃ, ἢ τινι ἑτέρῳ τοιούτῳ σεμνύειν. Ὁ δὲ ἀγύρτης, καὶ κυβευτικὸς βόλος ὄνομά ἐστιν. Ἐμέμφετο αὐτοῦ τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐπιμυθεῖσθαι, καὶ βουλόμενον ἀεὶ τοῖς ἀγύρταις ἐπιτρέπειν τὰ οἰκεῖα πράγματα. Καὶ Ἀγύρτικαὶ, χρεῶν ψεύσματα. ϗ Ἀγυρτώδη, συρφετώδη.

Ἀγχαάσας. [11] ἀναχλάσας. ἀνακεφίσας. ἀναβαστάσας.

Ἄγχαυρος. [12] ὁ παχυώδης ὄρθρος. ὡσεὶ τὸ ἀγχοῦ ἤτοι πλησίον ἔχὴν τινὰ αὔραν. [13] Ὅμηρος. Αὔρη δὲ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

Ἀγχεῖος. ὁ πλησίον.

Ἀγχίσειος. ὁ τοῦ Ἀγχίσου.

Ἀγχιστῖνοι. [14] πυκνοί. ϗ Ἀγχιστῖνος, ἡ εὐθεῖα.

qui propter mollitiem erat infamis, adeo ut etiam publice pederet. Vide Ariſtophanem *Pluto*. Traducebatur etiam a Comicis ob audaciam. Et Agyrrhius, Demagogus Athenis fuit non obſcurus. *Agyrrhius neſcit ſe Pronomi barbam habere.* Agyrrhius Dux fuit effœminatus, Lemni præfectus, qui Poetarum mercedem imminuit. Pronomus vero fuit tibicen, magnam barbam habens.

Ἄγυρις. Congregatio. Et Ἀγυρισμός. *Ille vero pro viribus operam dedit collectioni arcani Deorum cultus.* Et Ἀγυρμός, Concio. Cœtus.

Ἀγυρτείαν. Converſationem. - - -

Ἄγχι. ἐγγύς.

Ἀγχιάλη. πόλις. ἡ Ἀγχιαλῶν, ἡ ἐγγὺς τ᾽ θαλάσσης. Οὐ πάντως δὲ αἱ ἀγχίαλοι, ἢ ἀμφίαλοι εἰσίν. οἷά ἐστιν ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἀγχίαλῶν μέν, οὐκ ἀμφίαλῶν δέ. αἱ δὲ νῆσοι, ἀγχίαλοι ἢ ἀμφίαλοί εἰσι. [1] Σοφοκλῆς· Τελαμώνιε παῖ τῆς ἀμφιῤῥύτου Σαλαμῖνος. ἢ αὖθις·

——— ——— Θεῖον Ὅμηρον
Κλεινὸς ἐπ᾽ ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.

Ἀγχιάλη. [2] πόλις, ἣν ἔκτισεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ Σαρδανάπαλος ὁ τῶν Ἀσσυρίων Βασιλεύς. Ὁμοίως ἔκτισε καὶ τὴν Ταρσὸν ὁ αὐτός.

Ἀγχιβαθής. [3] ὁ ἐγγὺς βαθύς.

Ἀγχιβαλεῖν. Ἴωνες τὸ ἀμφισβητεῖν. καὶ Ἀγχισβασίην, Ἡράκλειτος.

Ἀγχίθυρος. πλησιαίτατος. γείτων. [4] Ἀγχίθυροί τε καὶ γείτονες ἀλλήλων αἱ δυνάμεις ἐγένοντο.

Ἀγχίμαχος. ἐγγύθεν μαχόμενος.

Ἀγχίμολον. ἐγγὺς ἐλθόν.

Ἀγχίνους. σωφρονέστερος. ὀξὺς τὸν νοῦν. Δημηγορήσαντος τοῦ βασιλέως, τότε ἱερᾷ ξυλλόγου τὸ ἀγχίνουν τε καὶ βουλευτικὸν τοῦ βασιλέως ἐπαινέσαντες. [5] Ὅτι τρία μέρη εὐμαθείας, ἀγχίνοια, μνήμη, ὀξύτης. καὶ μνήμη μὲν ὅτι τήρησις, ὧν ἔμαθέ τις. ὀξύτης δὲ, ἡ ταχύτης τῆς διανοίας. ἀγχίνοια δὲ, τὸ, ἐξ ὧν ἔμαθε, ζητεύειν καὶ ἃ μὴ ἔμαθεν.

Ἀγχίνοια. σωφρόνησις, ἢ ἕξις εὐβουλίας τοῦ καθήκοντος, ἐν τοῦ παραχρῆμα. ἢ εὐστοχία τις ἐν ἀσκέπτῳ λεγόμενα. ἢ Ἀγχίνους. [6] Δαμάσκιος· Ὀξεῖαν δὲ καὶ ἀγχίνουν φύσεως δύναμιν, ἐπὶ πολλὰ δι᾽ ὀλίγου φέρεσθαι δυναμένην, ἑτοιμοτάτην συνιέναι, καὶ γνωρίζειν τὰ ἴχνη τῶν ζητουμένων. Περὶ Ἰσιδώρου ὁ λόγος.

Ἀγχίσης. Ἀγχίσου. καὶ Ἀγχισιάδης.

Ἀγχίσπορος. ἐγγὺς γένους. [7] Δαμάσκιος· Ἀλλὰ ῥώμην γενναίας φύσεως, καὶ θεῶν ἀγχισπόρου.

Ἄγχιστα. ἔγγιστα.

Ἀγχιστεύς. καὶ Ἀγχιστεία. συγγένεια. καὶ Ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν, καὶ θείων καὶ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τελευτήσαντες. Οἱ δὲ ἔξω τούτων, συγγενεῖς μόνον. Οἱ δὲ κατ᾽ ὀπυιαμίαν μιχθέντες τοῖς οἴκοις, οἰκεῖοι λέγονται.

Ἀγχιστεία. [8] ἡ μετουσία τῆς οὐσίας. παρὰ Λευ-

Ἄγχι. Prope.

Ἀγχιάλη. Anchialia, urbs. Et ἀγχίαλος, ſita prope mare. Non omnes autem urbes, mari vicinæ, etiam ab utraque parte mari alluuntur. Ut Alexandria, eſt quidem urbs maritima, at non utrinque mari circumfuſa. Sophocles: *Telamonis fili, circumfluæ Salaminis ſolum tenens.* Et rurſus:

——— ——— *Divinum Homerum*
Inclytus tumulus habet ad vicinum mari ſcopulum.

Ἀγχιάλη. Anchiale. Urbs, quam unico die Sardanapalus Aſſyriorum Rex condidit. Idem etiam ſimiliter Tarſum condidit.

Ἀγχιβαθής. Prope littus, vel ripam, profundus.

Ἀγχιβαλεῖν. Iones dicunt pro ἀμφισβητεῖν, contendere. Et Ἀγχισβασίην uſus eſt Heraclitus.

Ἀγχίθυρος. Proximus. Vicinus. *Copiæ proxime ad ſe invicem acceſſerunt.*

Ἀγχίμαχος. Cominus pugnans.

Ἀγχίμολον. Quod prope accedit.

Ἀγχίνους. Solers. Ingenioſus. *Rege concionante, & ſacro Concilio ingenium ejus & prudentiam collaudante.* Tres ſunt docilitatis partes: Ἀγχίνοια, ſolertia; Μνήμη, memoria; Ὀξύτης, acumen. Et Μνήμη quidem eſt, cum memori mente ſervantur ea, quæ quis didicit. Ὀξύτης, cum celeriter aliquid intelligimus & percipimus. Ἀγχίνοια vero, cum ex iis, quæ quis didicit, etiam ea, quæ non didicit, inveſtigat.

Ἀγχίνοια. Solertia, vel facultas extempore inveniendi id, quod decet. Vel ſagacitas quædam extemporalis. Et Ἀγχίνουν, ſolertem. Damaſcius: *Celerem & ſolertem ingenii vim, quæ brevi tempore multa percurrere poterat, promptiſſimam ad intelligendum, & cognoſcenda veſtigia rerum quærendarum.* De Iſidoro illic verba fiunt.

Ἀγχίσης. Ἀγχίσου. Anchiſes. Anchiſæ. Et Ἀγχισιάδης. Anchiſides.

Ἀγχίσπορος. Genere propinquus. Damaſcius: *Sed robur naturæ generoſæ, & ad Deorum genus proxime accedentis.*

Ἄγχιστα. Proxime.

Ἀγχιστεύς. Genere propinquus. Et Ἀγχιστεία, generis propinquitas. Et Ἀγχιστεῖς vocantur, fratrum, conſobrinorum, & patruorum aut avunculorum liberi, qui defunctum cognatione proxime contingunt. Reliqui vero Συγγενεῖς tantum dicuntur. Qui vero per jus connubii aliis juncti ſunt, (οἰκεῖοι) affines vocantur.

Ἀγχιστεία. Jus adeundæ hæreditatis. Ari-

1 Σοφοκλῆς] In *Ajace flagellifero*, p. 9. 1. ſic legitur:
Τελαμώνιε παῖ, τ᾽ ἀμφιρύτου
Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου.
Sequens vero locus exſtat Epigrammatum libro tertio, 269. 1.
Ἐνθάδε Πιερίδων τὸ σφὸν τέκνα, θεῖον Ὅμηρον
Κλεινὸς ἐπ᾽ ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ. P.

2 Ἀγχιάλη] Vide Stephanum de Urbibus, & infra, v. Σαρδανάπαλος.

3 Ἀγχιβαθής] In prioribus Edit. legitur Ἀγχιβαθής. Sed MSS. major apud me fuit auctoritas, quæ Ἀγχιβαθὴς exhibent.

4 Ἀγχίθυροί τε καὶ γείτονες] Ex Theophylacto Simocatta, lib. II. cap. VIII.

5 Ὅτι τρία μέρη εὐμαθίας] Hæc ſumpta ſunt ex Vita Pythagoræ apud Photium, Cod. CCXLIX. pag. 1319. Edit. Rhotom. Ultima autem apud Photium minus recte ſe habent, quæ ex Suida emendanda ſunt.

6 Δαμάσκιος. ὀξεῖαν δὲ] Hæc leguntur apud Photium in Vita Iſidori Philoſophi, Cod. CCXLII. pag. 1034. Vide etiam infra, v. Ἔρως.

7 Δαμάσκιος] Apud Photium, Cod. CCXLII. pag. 1035. ubi locum integrum lege. Utitur autem hac phraſi idem Damaſcius apud Photium, pag. 1031. ubi homines ætatis aureæ eleganter vocat, θεῶν ἀγχίσπορον γόνον.

8 Ἀγχιστία] Proprie ſignificat jus cognationis vel agnationis, cum quo ſemper conjunctum eſſe ſolet jus participandi bona defuncti: Unde per metonymiam conſequentis pro antecedenti etiam ſignificat jus adeundæ hæreditatis.

φοφάνῃ ἐν Ὄρνισι. [1] Νόθῳ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν. καὶ Ἀγχιστεύω γένει, γαμῶ.

Ἀγχισπόνδιν. τὸ κατ' ἀγχιστείαν. ὡς ἀπὸ τοῦ ἄσυτος, ἀσισπόνδιν, καὶ πλῶτος, πλωτόνδιν.

Ἀγχίστροφοι. συστραφέντες. ἢ ταχὺ ὑποστρεφόμενοι. Προκόπιος. [2] Ἦτε μάχη καρτερὰ ἐγεγόνει, καὶ ἐν χερσὶν ἦν, ἀγχιστρόφως τε τοῖς διώξεσι ἐποιοῦντο ἐς ἀλλήλους ἑκάτεροι. καὶ αὖθις· Εἶτα ὑμεῖς τοὺς φάλαγγας ἐξελίξαντες ἀγχίστροφοι γενόμενοι, ἀνεμέτωποι γίνεσθε τοῖς διώκουσι. καὶ αὖθις· Τῷ ἀγχιστρόφῳ τῆς τύχης. † [3] Ὁ Θηραμένης ποικίλος τις ὢν καὶ ἀγχίστροφος, καθωμίλει τοῖς καιροῖς, πρὸς τὸ κρεῖττον ἀεὶ διδοὺς ἑαυτόν.

Ἀγχιτέρμων. ὁ γείτων.

Ἀγχόνη. [4] ὁ βρόχος. τὸ ὀξύτονον. παροξυτόνως. Ἀγχονὴ δὲ τὸ πρᾶγμα, ὀξυτόνως. ἡ σειρά.

Ἀγχονήσας. πνίξας.

Ἀγχότερος. ἐγγύτερος. Ἡρόδοτος· Στενοτέρη ἐφαίνετο ἡ ἀγχοτέρη ἡ εἰσβολή.

Ἄγχου. ἐγγύς.

Ἀγχόθροις. πλησιοχώροις. παρὰ τὸ ἄγχι τοὺς ὅρους εἶναι.

Ἄγχουσα. εἶδος βοτάνης. ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρά, ᾗ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες. [4] Ἡ ἄγχουσ' ὀδυνήσῃ καὶ τὸ σὸν ψιμύθιον.

Ἀγχώμαλον. ἡ Ἀγχωμάλη, ἴσης. ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ συμπίξαντος. Καὶ ἀγχώμαλα ἀγωνισάμενοι, ἡ μήτε ζωγρήσαντές τινα, μήτε ἐπὶ τὸ πλέον ἔτι προχωρήσαντες, διελύθησαν. ἡ αὖθις· Ἱππομαχία γίνεται κρατερὰ ἡ πλήθει τῶν ἀγωνιζομένων ἀγχώμαλος, ἡ ῥώμῃσιν ἐμφερής.

Ἄγχων. περισφίγγων. θλίβων. Ὁ δὲ ἄγχων τινὰ αὐτῆς δεξιὰν ἡ περάγων, περιαιρεῖται τὸ ξίφος.

Ἄγχω. [illegible]

Ἀδαήμονες. ἄπειροι. Ὁ δὲ τινὰ τῶν Αἰγυπτίων σοφίαν ἢ ἀδαημονέστερος. ὁ Ἀσκληπιόδοτος.

Ἀδαΐστί. ἀπείρως.

Ἄδακρυς πόλεμος. ἐπὶ τῶν ἔξω παντὸς κινδύ-

1 Νόθῳ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν] Apud Aristophanem in *Avibus*, p. 429. integer locus ita scriptus legitur:

Ἐρῶ δὲ δὴ καὶ τῶν Σόλωνός σε νόμων.
Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχι-
στείων, παίδων ὄντων γνη-
σίων. ἐὰν δὲ παῖδες
Μὴ ὦσι γνήσιοι, τοῖς
Ἐγγυτάτω δ' γένους,
Μετεῖναι [illegible] μὴ πλ[illegible]

Dicam vero jam etiam Solonis tibi legem. Notho ne sit jus propinquitatis, liberis existentibus legitimis. Si vero liberi non fuerint legitimi; illis, qui sunt genere proximi, jus sit participandorum bonorum. Demosthenes ἐν τῷ πρὸς Μακάρτατον λόγῳ, pag. 242. hujus legis mentionem his verbis facit, ubi pluribus de hæreditatis jure disserit: Νόθῳ δέ, μηδὲ νόθῃ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν. &c. Locus est observatu dignus. Legum studioli legant. P. † Vide Petit. *de LL. Attic.* lib. II. Tit. IV. p. 139.

2 Προκόπιος] Lib. I. *de Bello Persico*, cap. XV.

3 Ὁ Θηραμένης] Aristophanes ἐν Βατράχοις, pag. 151. 152. hujus Theramenis levitatem & inconstantiam egregie describit his verbis:

Νοῦν ἔχοντος, καὶ φρένας, ἐ
Πολλὰ πρόσπτολίοτος,
Μεταπυλινδεῖν αὐτὸν ἀεὶ
Πρὸς τὸν εὖ πράττοντα πῖζαν
Μᾶλλον, ἢ γεγραμμένην
Εἰκόν' ἑστάναι λαβόντ' ἐν
Σχήμα. τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι
Πρὸς τὸ μαλθακώτερον,
Δεξιὸς πρὸς ἀνδρός ἐστι, καὶ φύσει θηραμήνους.

Consule Græca Scholia. Item Xenophontem ἐν Ἑλληνικῶν secundo, pag. 465. & 466. P. † Vide infra v. Δεξιός, v. Θηραμήνης, & v. Εὐμεταβολώτερος.

4 Ἀγχόνη] Aristophanes *Acharnens.* p. 376. Ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; ubi Scholiasta: Ἡ διαφορὰ δ' ὀνόματος ἐν τῷ τόνῳ. ὀξυτόνως μὲν γὰρ τὸ εἶδος δ' πάθος. βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρόχος. Quæ pene eadem sunt cum iis, quæ Suidas hic habet.

4 Ἤ ἄγχουσα] Locus integer apud Aristophanem in *Concionatricibus*, pag. 586. sic habet:

Οὐ τἀμὸν ὀδυνήσῃ σε γῆρας. Ἀλλὰ τί;
Ἤγχουσα μᾶλλον, ἢ τὸ σὸν ψιμύθιον.
Non mea dolore afficiet te senectus. Sed quid? Anchusa potius, & tua cerussa. P.

νε, ἢ ῥᾴστα, καὶ παρ' ἐλπίδα τὰ πράγματα κατ-
ώρθωται.

Ἀδακρυτί. ἀκλαυτί.

Ἀδαλίδης. Ὄνομα κύριον.

[2] Ἀδάμ. ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ χειρὶ θεοῦ πλα-
σθείς, ἢ κατὰ τ[1] εἰκόνα ἢ ὁμοίωσιν μορφωθεὶς ὑ δημιουρ-
γοῦ τε ἢ κτίσαντος· ὁ καὶ τιμηθεὶς τῷ εἰς Παράδεισον
οἴκησιν. Οὕτω δικαίως ἂν πρῶτον καλοῖτο σοφὸς,
ὡς πρωτόκτιστον ἄγαλμα, καὶ εἰκὼν οὖσα θεόγρα-
φος· ὡς τοῦ παντὸς χαρίτων ὅλων ὑπάρχων ἀνάπλεως, καὶ
πάντα καθαρὰ καὶ ἀκίβδηλα περιφέρων τὰ τ ψυ-
χῆς τε καὶ σώματος αἰσθητήρια. μαρμαρυγαὶ γάρ
τινες, ὡς εἰπεῖν, ὀπ τ ἐκείνου ψυχῆς ἀπαστράπτουσαι,
καὶ θείαν εὐνοιῶντες καὶ εὐεργεῖν πλήθουσαι κατ'
ἄκραν εἰσέτρεχον Φύσιν, [3]εὐστόχως καὶ ἀναμαρτήτως τὸ
οἰκεῖον ἐκάστης πλεονέκτημα φθάνουσαι. ὃς οὐ πρὸς
ἀνθρώπων ἐδοκιμάσθη τοῦ τὰς κρίσεις πολλάκις ἐ-
πισφαλῶς ποιουμένων, ἀλλὰ παρὰ τοῦ τοῦ ὅλων
θεοῦ ὃ πᾶσαν γνῶσιν καὶ κρίσιν ὀρθῶς ποιουμένου, καὶ
πρὸ τοῦ τὰς ἐννοίας κινηθῆναι πρὸ τ ἀδυνούσης τὰ
τοιαῦτα ψυχῆς, καὶ ἐκπυκτούσης νοήματα. Καὶ
ἣ φησιν ἡ γραφὴ, Ἐποίησεν ὁ θεὸς πάντα τὰ κτήνη,
καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ ἑρπετὰ, καὶ τὰ πετεινὰ, καὶ
ἤγαγεν αὐτὰ πρὸς τὸν Ἀδάμ, ἰδεῖν, τί καλέσῃ αὐ-
τά. καὶ ὡς ἐκάλεσεν Ἀδάμ, τοῦτο ὄνομα αὐτῷ.
Τί δ φωνῆς ταύτης καὶ μαρτυρίας ἀειδηλότερον;
τί τῆς σοφίας ταύτης καὶ διαγνώσεως ὑψηλότερον;
Ἐκάλεσεν ὀνόματα, τῷ φύσιν αὐτῷ καὶ τῷ ὑ-
πόστασιν ἑκάστου ζώου ἅσπερ ὑπογραφόμενος, οὐ
μελετήσας, ἀ προσκεψάμενος, οὐδέν τι προπεπον-
θὼς τοῦ ὅσα μεταμανθάνουσιν ἄνθρωποι. καὶ πολλῶν
καὶ ἀναρίθμων γενεῶν διαδεδεγμουσῶν, οὐκ ἴσχυσεν
οὐδεὶς ὑπαλλάξαι κἂν τοῦ τυχόντος ζώου τὸ ὄνομα,
οὐδὲ τῆς ἐκείνου δεξιᾶσθαι μεγαλονοίας καὶ διαγ-
νώσεως. Μᾶλλον μὴν οὖν μῶσιν ἅπαντες κατὰ
πᾶσαν ἐσπαρμένοι τὴν γῆν ἄνθρωποι τοῖς ἐκείνου φοι-
τρῶντες ἀμεταθέτοις θεσπίσμασι. Καὶ οὐδὲ μέλει
τούτων ἔτι ὃ πρωτογόνου ἀνθρώπου τὸ ὑπερβάλλον
ἐν πᾶσιν ἀξίωμα· ἀλλὰ καὶ σπερμάτων, καὶ φυλῶν
διαφορὰς, ῥιζῶν τε καὶ βοτανῶν δυνάμεις, καὶ ὅσα
εἰς ἀνάπλησιν καὶ θεραπείαν ἡ Φύσις ἑκάστῳ προσ-
αρμόσει τοῦ ζώου, διέκρινέ τε, καὶ διεσάφισεν.
Οὗτος καὶ τὴν γυναῖκα πρῶτος ἰδὼν, οὐχ ὅσπερ
ἐκ φάτνης ἀνθρωπίνου προῒ ταύτης ἐφθέγξατο·
ἀλλ' ὡς ἔκ τινος θείας ὁμφῆς ἐνηχούμενος, εὐστόχως
τὸ πολυύμνητον ἐκεῖνον καὶ θαυμαστὸν ἀπεφοίβασε λό-
γιον· Τοῦτο νῦν ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου, καὶ σὰρξ

Dicitur de illis, qui extra omne periculum, & facillime, & præter ſpem res feliciter gerunt.

Ἀδακρυτί. Sine lacrymis.

Ἀδαλίδης. Adalides. Nomen proprium.

Ἀδάμ. Adam primus homo, Dei manu effictus, & ad imaginem & ſimilitudinem opificis & conditoris formatus, & habitatione Paradiſi honoratus. Hic jure primus ſapiens appellari poteſt, ut primo conditum ſimulacrum, & imago divinitus picta: ut omnium gratiarum plenus, & omnes animi corporiſque ſenſus puros & incorruptos circumferens. Radii enim quidam (ut ita loquar) ex illius animo effulgentes, & divinarum cogitationum & actionum pleni, per omnem naturam penetrabant, ſagaciter & ſine errore proprium cujuſque & præcipuum bonum antevertentes. Qui non ab hominibus probatus fuit, qui in judiciis ſuis ſæpe labuntur: ſed a Deo univerſitatis auctore, qui de rebus omnibus recte judicat, etiam priuſquam cogitationes moveantur in anima noſtra, & in ea quaſi conceptæ & genitæ ſint. Nam (ut Scriptura dicit) *Deus fecit omnia jumenta, & feras, & ſerpentes, & volucres, & ipſa ad Adamum adduxit, ut videret, quo nomine ipſa eſſet nominaturus. Ut autem Adamus vocavit ea, ita nomen ipſis manſit.* Quid hac voce, & teſtimonio eſt evidentius? Quid hac ſapientia, & cognitione ſublimius? Nominibus enim impoſitis, naturam ipſam & vim cuique animanti inſitam veluti penicillo expreſſit, non præmeditatus nec præparatus, nec perpeſſus ſimile quid cæteris hominibus, qui cognito priori errore, alia deinceps probare ſolent. Quamvis autem multæ, atque adeo innumeræ ætates jam præterierint, nullus tamen vel minutiſſimi atque viliſſimi animalis nomen mutare, neque amplitudinem ingenii atque cognitionis, quæ in illo fuit, aſſequi potuit. Imo vero potius omnes homines per univerſum terrarum orbem diſperſi, immutabilia ejus Oracula conſtanter ſequuntur. Neque vero uſque ad hos terminos progreſſa ſtetit hominis primogeniti omnibus in rebus excellens dignitas. Sed & feminum, & plantarum diſcrimina, & radicum & herbarum vires, & quæcunque ad auxilium & medicinam unicuique animali Natura attribuit, diſtinxit & dilucide explicavit. Hic etiam uxore primum conſpecta, confeſtim de ipſa non ut ex ore humano loquutus eſt: ſed quaſi quadam divina voce in ipſo reſonante, felici conjectura rem aſſequutus, celeberrimum illud & admirabile oraculum protulit: *Hoc eſt os ex oſſibus meis, & caro ex carne mea: vocabiturque virago, quia ex viro ſumpta fuit.* Hic

1 Τὰ πρόγραφα καταβέντων] Hæc totidem verbis leguntur etiam apud Zenodotum. Diogenianus vero addit: χρησμὸς γὰρ ἐδόθη Λακεδαιμονίοις, ἀδάκρυν μάχην νικήσας, ὅθεν ὐδὲ εἷς πυνθάνεται τούτων ἀπέβανεν. i. e. interprete Andrea Schotto: *Datum enim Spartanis Oraculum, fore, ut pugna ſine lacrymis victores evaderent. Quo factum eſt, ut caderet ex ipſis nemo.*

2 Ἀδάμ. ὁ πρῶτος ἄνθρ.] In hoc articulo nonnulla ſunt obſcura, nec ſatis inter ſe cohærentia; quibus lucem dare, & remedium adhibere non potui, quoniam auctorem, unde hæc ſumpta ſunt, ignoro, nec in MSS. hic quicquam præſidii eſt: de quo ideo lectorem moneo, ne quis forte putet, me hic dormitaſſe, vel difficultates hujus loci diſſimulare voluiſſe.

3 Εὐστόχως κἀμ. τ. εἰκ. ἐκ. πρ. φθ.] Si locus ſanus eſt, videant alii, quid auctor, ex quo Suidas hæc depromſit, ſibi velit. Ego enim iſta non ſatis capio.

ἐκ τῆς σαρκὸς μου. αὕτη κληθήσεται γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐλήφθη. Οὗτος τοίνυν ἐστὶν ὁ δοκιμάσας ἕκαστα, καὶ πᾶσιν κανόνας καὶ γάμμας ἀκριβεῖς, καὶ ὅρους ἀναντῤῥήτους ἐναρμοσάμενος. Τοῦτο τέχναι, καὶ γράμματα. Τούτου ἐπιστῆμαι λογικαί τε, καὶ ἄλογοι. Τούτου θεοφητεῖαι, ἱερουργίαι, καὶ καθαρμοὶ, καὶ νόμοι γεγραπόμενοί τε καὶ ἄγραφοι. Τούτου πάντα εὑρήματα καὶ διδάγματα, καὶ ὅσαι κατὰ τὸν βίον ἀναγκαῖαι χρεῖαί τε καὶ δίαιται. Οὗτός ἐστιν ὁ πρῶτος ἀνδριὰς, τὸ θεόκλητον ἄγαλμα, ἀφ' οὗπερ ἀπευθύνονται πᾶσαι ἀνθρώπων ἀγαλματουργίαι, κἂν ὅσῳ τὸ ἧττον μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπίπτωσιν ἐκείνης τοῦ μακαρίου καὶ θεοειδοῦς ἀπεικάσματος, μηδεμίαν ἔχοντος ἀφορμὴν, ἧς ἂν ἐπιλάβοιτο ὁ μετ' ἐκεῖνον ἀφαπλαττόμενος, ἢ ζωγραφούμενος. ἕως ὁ παλαμναῖος, καὶ ἀποστάτης καὶ πλάνος διάβολος, τοῦτον ἐξεκύλισεν τῆς οἰκείας ἱδρύσεώς τε καὶ στάσεως, καὶ κατὰ τοῦ πελάνους εἵασε φέρεσθαι, καὶ ὅσους βαραθρώδεις πινὰς καὶ ἀλαμπεῖς χώρους, μέχρι τῶν ἀμειδήτων καὶ ἄδου κευθμώνων ἐγγίζοντας. Κἀντεῦθεν ἤρξατο Φύσις ἡ τῶν ἀνθρώπων διαχαράττεσθαι τοῖς τοῦ τυράννου μορφώμασί τε καὶ σχήμασιν. Ἐντεῦθεν ἡ νόθος σοφία τὰς ἀφορμὰς ἔλαβε, καὶ θείας διαπετευσάσης, καὶ πρὸς ὕψιον ἀναπτάσης, ὅθεν τὸ πρότερον ἰδοῦ ἀφορμήσασα. Ὅθεν ὁ πλάνος τὸ καὶ θεὸς σφετερισάμενον ὄνομα, εἰς πολλὰ κατεμέρισε, Κρόνους τε, καὶ Ζεῦας, καὶ Ποσειδῶνας, ἑαυτὸν μεταλλάξας· καὶ τὸ δὴ πάντων ἀνοσιώτατον, εἰς ὀνόματα θηλειά τε καὶ ἄσεμνα τοῦ μακαρίαν καὶ ἄῤῥητον συγκαταπάσαι Φύσιν ὁ ἀλιτήριος κατετόλμησεν, εἴς τε τὰς Ῥέας ἐκείνας, καὶ Ἀφροδίτας, καὶ Ἀθηνᾶς, καὶ εἰς ἄλλας μυρίας καὶ ἀλλοκότους ἀλόγων ἰδέας τε καὶ μορφὰς, ἃς ὁ κακίας δημιουργὸς, καὶ τοῦ ἀποστάσαν νοσήσας, ἐπέχρωσέ τε καὶ διεχάραξεν. Ἐντεῦθεν Αἰγυπτίων τὸ περὶ Ὄσιριν καὶ Τυφῶνα καὶ Ἶσιν μοχθηρὰ διηγήματα, καὶ Περσῶν μαγικὰ μαγγανεύματα, καὶ Βραχμάνων Γυμνοσοφιστὰι, καὶ ἄκαιροι Φαντασίαι, καὶ [1] ἡ θαυμαζομένη Σκυθῶν ῥῆσις, καὶ τὰ Θρᾳκῶν ὄργια, καὶ οἱ Φρυγῶν αὐλοὶ καὶ Κόρυβαντες. Ἐντεῦθεν ἡ Χαλδαίων ἀστρονομία ἡ σφαλερά τε καὶ [2] πολυάδυνος. Ἐντεῦθεν ἡ τῶν ψεύδους λογεύσια ποίησις, ἡ τῶν Ἑλληνικῶν κληρημάτων σεμνομυθία. Ἐντεῦθεν Ὀρφεύς τε καὶ Ὅμηρος, [3] καὶ ὁ τῶν ἀθεμίτων γενῶν ζωγράφος Ἡσίοδος. Ἐντεῦθεν ἡ Θαλήλιος δόξα, καὶ ὁ κλεινὸς Πυθαγόρας, καὶ ὁ σοφὸς Σωκράτης, καὶ Πλάτων, τὸ τῶν Ἀθηναίων Ἀκαδημίας πολυθρύλλητον

Hic igitur eſt ille, qui probavit omnia; & omnibus regulas & amuſſes exquiſitas, & limites minime dubios aſſignavit. Hujus inventa ſunt artes & literæ. Hujus ſunt ſcientiæ, tam liberales, quam illiberales. Hujus ſunt prophetiæ, ſacrificia, luſtrationes, & leges, tam ſcriptæ, quam nullis ſcriptis mandatæ. Hujus ſunt omnia inventa, & diſciplinæ, & quidquid ad vitam degendam eſt utile & neceſſarium. Hæc eſt illa prima ſtatua, & ſimulacrum, cui divinitus nomen impoſitum eſt, a quo omnes humanæ ſimulacrorum fingendorum artes diriguntur: quamvis ab ea divina & beata imagine magis ac magis deflectentes, in pejus excidant, cum illa nullam habeat anſam, quam apprehendat is, qui poſt illum fingitur aut pingitur: donec ſceleſtus homicida, apoſtata, & impoſtor Diabolus eum de ſua ſede & ſtatu dejecit, & præcipitem deturbavit ad profunda quædam & obſcura, triſtibuſque Orci latebris vicina loca. Hinc autem cœpit hominum Natura depravari & adulterari, & hujus tyranni formis & figuris ſignari. Hinc autem initium duxit adulterina ſapientia, poſtquam illa divina ex terris aufugit, & in cœlum ſublimis avolavit, unde prius deſcenderat. Hinc impoſtor ille Dei nomen uſurpans, id in multas partes diviſit, Saturnos nimirum, Joves, & Neptunos; nomen ſuum varie mutans. Imo, quod omnium eſt maxime impium, ad nomina fœminea & inhoneſta beatam illam & ineffabilem Naturam ſceleratus ille detrahere auſus eſt; Rheas nimirum, Veneres & Minervas, & alias infinitas & monſtroſas brutorum ſpecies & formas, quas ille improbitatis opifex & apoſtata coloribus exornavit, & ſignis cœlavit. Hinc ortæ ſunt illæ Ægyptiorum de Oſiride & Typhone & Iſide improbæ narrationes, & Perſarum magicæ impoſturæ, & Brachmanum Gymnoſophiſtiæ & importunæ phantaſiæ, & dictum Scytharum, quod multi admirantur, & Thracum Orgia, & Phrygum tibiæ & Corybantes. Hinc manavit illa lubrica & cruciatus plena Chaldæorum aſtrologia. Hinc nata illa mendacii obſtetrix poeſis, & Græcanicarum nugarum fabuloſa pompa. Hinc etiam Orpheus, & Homerus, & qui impias Deorum generationes conſcripſit, Heſiodus. Hinc illa Thaletis gloria, & inclytus Pythagoras, & ſapiens Socrates, & Plato, quo Academia Athenienſium tantopere ſe jactat.

1 Ἡ θαυμαζομένη Σκ.] Vide infra v. Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις.

2 Πολυάδυνος] Auctorem hunc anonymum exiguo judicio præditum fuiſſe, & vere de eo dici poſſe proverbiale illud, Flumen verborum, & gutta mentis, ex tota hac de Adamo Ecloga ſatis apparet. Quare, licet ejuſmodi ſcriptores corrigere & emendare, velle res ſit lubrica & aleæ plena; quoniam ſæpe incertum eſt, utrum vox aliqua, quæ ineptam reddit ſententiam, ſit ingenii illorum, ἀλλοκότους non raro ſenſus parturientis, abortus, an vero librariorum σφάλμα: conabor tamen pro πολυάδυνος aliam vocem hic ſubſtituere, quam auctorem noſtrum potius, quam altera illa, uſum eſſe exiſtimo. Ea autem eſt πολυώνυμος i. e. nominibus abundans; quod epithetum Aſtronomiæ, propter multitudinem ſtellarum, variaſque earum appellationes, haud inepte tribui poteſt. Qui enim τὸ πολυάδυνος ei conveniat non video; niſi forte quis Aſtronomiam ſic appellare velit, quod multos homines dolore afficiat, ob triſtes rerum eventus, ex aſtrorum inſpectione prædictos: quod tamen coactum eſſe & longe petitum quivis facile videt.

3 Καὶ ὁ τῶν ἀθεμ. γενῶν ζ.] Perſtringit his verbis auctor Anonymus *Theogoniam* Heſiodi.

σεμνο-

στοιχεῖα. Ἐντεῦθεν οἱ Παρμενίδαι, καὶ Πρωταγόραι, καὶ Ζήνωνες. Ἐντεῦθεν αἱ Στοαὶ, καὶ οἱ Ἄρειοι πάγοι, καὶ Ἐπικούρειοι. Ἐντεῦθεν οἱ Τραγῳδῶν θρῆνοι, καὶ κοπετοὶ, καὶ τὸ Κωμικῶν παίγνια, καὶ τωθάσματα. Ἐντεῦθεν τὰ δολερὰ τοῦ Λοξίου καὶ ψευδηγόρου θεσπίσματα, καὶ ἡ λοιπὴ τῶν Ἑλληνικῶν κομψευμάτων ἐφεδρεία καὶ περιφρόνησις. Καὶ ἵνα μὴ μακρὸν ἐπιλείνω τὸν λόγον, εἰς σαπρόν τε καὶ ἀδωδότας μύθους ἀναχολύμενον, πᾶσαν εἰς ἑαυτὸν τὴν κτίσιν ὁ πλάνος ἐμφορησάμενος, καὶ λαβὼν ὑπὸ χεῖρα τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀνθράποδον, καὶ διερχόμενος τὴν ἐπ' ἀέρων, καὶ ὑπαπτῶν τὴν γῆν, καὶ ὡς ᾠὸν πάντα κατέχων, ὡς αὐτός που φησὶν ἀλαζονευόμενος, ᾤετο δεῖν τὸν ἑαυτοῦ θρόνον θήσειν ἐπάνω τῶν νεφελῶν καὶ ἀέρων, καὶ ἐσεσθαι ὅμοιος τῷ Ὑψίστῳ. Ἀλλ' ὁ θεὸς μονογενὴς υἱὸς καὶ λόγος ὁ προαιώνιος, οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον ὡς ἠπατημένον ὑπὸ καὶ δράκοντος, ὃν τῶν τοῦ πατρὸς κόλπων ἑαυτὸν ἐκένωσεν· καὶ σαρκωθεὶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἐκ τῆς ἁγίας παρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας, καὶ διὰ τοῦ τιμίου σταυροῦ καὶ τοῦ πάθους αὐτοῦ καταβαλὼν τὸν ἀντίπαλον, καὶ καταβὰς εἰς τὰ κατώτατα μέρη τῆς γῆς, ὁπόθεν εἵλκυσε τὸν παραπεσόντα Πρωτόπλαστον, ἀποδοὺς τῇ εἰκόνι τὸ ὡραῖον κάλλος, καὶ τῇ φύσει τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα. Καὶ τεῦθεν ἠφάνισται πᾶσα ἡ τυραννικὴ δυναστεία καὶ συμμορία, καὶ τῆς εὐσεβείας φωτὸς διαυγάσαντος πάσῃ τῇ κτίσει τῶν ἡλιακῶν μαρμαρυγῶν τιλαυγέστερον. Ἐκ τούτου τοῦ φωτὸς ἡ κατ' Θεὸν σοφία πάλιν διέλαμψε, καὶ γλώσσας ἁλιέων ἐθήρευσε, καὶ τῶν σοφῶν διδασκάλους τοὺς ἀφρονεστάτους εἰργάσατο. Ἐντεῦθεν ὁ τῆς βροντῆς γόνος, τὸ Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, ἐξ ὑπερνίων νεφελῶν ἀπαφρίσας, ἐβρόντησε, καὶ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐλάμπρυνε. Καὶ τούτου τοῦ φωτὸς Παῦλος εἰς τρίτον οὐρανὸν ἀναφέρεται, καὶ θεᾶται τὰ ἀθέατα, καὶ τὰ ἀρρήτων ὑπακούει λογίων, καὶ διαβέχεται πᾶσαν τὴν γῆν ὡς πτηνὸς καὶ ἀετὸς, τὸν Ἰησοῦν εὐαγγελιζόμενος. Ἐντεῦθεν ὁ Πέτρος τὸν Χριστὸν υἱὸν θεοῦ ζῶντος ὀνόμασε, καὶ τοὺς κλεῖς ἔτι τῶν οὐρανῶν πιστεύεται βασιλείας, ἵνα ἀνοίγῃ μὲν τοῖς πιστοῖς, ἀποκλείῃ δὲ τοῖς ἀπίστοις τὴν θείων ἀνακτόρων εἴσοδον. Ἐντεῦθεν ἀγέλαι μαρτύρων καταβάλλουσιν εἴδωλα, καὶ τρέχουσιν ἕτοιμοι ἐπὶ τὸν θάνατον, ὡς φέρειν τοὺς πληγὰς, καὶ ὡς πορφύρας τὰ ἑαυτῶν αἵματα περιφέροντες οἱ καλλίνικοι. † [1] Ἔστω γοῦν ὁ πρωτόπλαστος ἀρχηγὸς γράμματος, κατάγε τὸν ἐμὸν ὅρον καὶ λόγον, ὡς ποταμὸς, πηγή τε καὶ θάλασσα, καὶ ῥίζα καὶ κλάδοι καὶ ὄρπικες, καὶ πάσης ὑπάρχων ἡ ἀνθρωπίνης Φύσεως ἀπαρχὴ καὶ πρωτόλειον. † [2] Ὅπ ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ, ἔτη διχίλια. σ.

Hinc Parmenidæ, & Protagoræ, & Zenones. Hinc Porticus, & Areo-pagi, & Epicurei. Hinc Tragœdorum lamentationes & planctus, & Comicorum joci atque risus. Hinc dolosa Apollinis obliqui & falsidici Oracula, & reliquæ Græcorum pomposæ & portentosæ nugæ. Denique, ne longius producam orationem, putidis, fœtidisque fabulis diutius immorans, omnes creaturas Impostor ille in humeros suos suscepit, & hominem ut mancipium in suam potestatem redegit, viamque ad cœlum ingrediens, & terram obambulans, & tanquam ova, omnia continens, ut ipse alicubi gloriatur, putabat suum solium supra cœli nubes esse collocandum, seque Altissimo fore similem. Verum unigenitus Dei filius, & æternus Sermo, miseratus hominem, ut a Dracone deceptum, ex Patris sinu se ipsum demisit, & assumpta carne ex Spiritu Sancto, & sancta Virgine & Deipara Maria, per venerandam Crucem & supplicium suum, quod passus est, prostrato adversario, in infimas terræ partes descendit, & inde prolapsum illum primum hominem eduxit, prima pulchritudine imagini restituta, & Naturæ pristina dignitate. Hinc autem abolitus est omnis hujus tyranni principatus, & ditio, postquam veræ religionis lux, solari splendore splendidior, omni creaturæ illuxit. Ex hac luce divina sapientia rursus resplenduit, & linguas piscatorum acuit, & insipientes sapientum doctores effecit. Hinc ille Tonitrus filius, *IN principio erat Sermo*, ex cœlestibus nubibus fulguris instar emicans, intonuit, & omnem orbem terrarum illustravit. Ex hac etiam luce Paulus in tertium cœlum sublimis tollitur, & non contemplanda mortalibus contemplatur, & ineffabilia audit Oracula, & omnem terram, ut volucer & aerius, percurrit, Jesum euangelizans. Hinc Petrus Christum Dei viventis filium vocavit, regnique cœlestis claves fidei suæ commissas accepit, ut fidelibus quidem aperiret divini templi ingressum, infidelibus vero occluderet. Hinc greges Martyrum dejiciunt simulacra, & alacres ad mortem currunt, plagas ut coronas, & suum sanguinem ut purpuram circumferentes; victores vere inclyti. † Esto igitur primus ille homo princeps & caput literæ, secundum meam definitionem & orationem, ut fluvius, & fons, & mare, & radix, & rami, & surculi, & totius humanæ naturæ primitiæ. † Ab Adamo usque ad diluvium sunt anni 2242. A

[1] Ἔστω γοῦν ὁ πρωτόπλαστ.] Hæc a superioribus distinguenda sunt, quoniam ex alio auctore, & quidem Lexicographo quodam descripta esse apparet.

[2] Ὅπ ἀπὸ Ἀδὰμ] Pearsonius ad marginem Suidæ sui recte observaverat, locum hunc, qui varias annorum Epochas complectitur, descriptum esse ex Nicephori Patriarchæ CP. Chronographia Compendiaria, quæ in Corpore Historiæ Byzantinæ Georgio Syncello subjuncta est. In ea enim pag. 404. paucissimis verbis mutatis eadem leguntur, quæ Suidas usque ad verba illa Ἀπὸ δὲ Μιχαὴλ ἑ. τ. hoc loco tradit.

παραχάραγμα δύο. Ἀπὸ δὲ τῆς κτίσεως, ἕως τῆς πυργοποιΐας, ἔτη φκε. [1] Ἀπὸ δὲ τῆς πυργοποιΐας, ἕως τοῦ Ἀβραάμ, ἔτη υκε. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀβραὰμ ἕως τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, ἔτη υλ. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐξόδου ἕως τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Σολομωντείου Ναοῦ, ἔτη ψνζ. Ἀπὸ δὲ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Ναοῦ ἕως τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Ἰσραὴλ, υκε. ὁμοῦ ἔτη τεσσακισχίλια ω ὀγδοήκοντα. Ἀπὸ δὲ τῆς αἰχμαλωσίας ἕως Ἀλεξάνδρου Μακεδόνος τοῦ βασιλέως τιη. Ἀπὸ δὲ Ἀλεξάνδρου ἕως Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν, τγ. ὁμοῦ [2] ἔτη εφ. Ἀπὸ δὲ τοῦ Χριστοῦ [3] ἕως τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, τιη. Ἀπὸ δὲ Κωνσταντίνου μέχρι Μιχαὴλ υἱοῦ τοῦ Θεοφίλου φνε. ὁμοῦ τὰ πάντα ἔτη ϛϡοε. Ἀπὸ δὲ Μιχαὴλ ἕως Ῥωμανοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, [4] ἔτη εὕρηται ρκ. Ἀπὸ δὲ τοῦ Πορφυρογεννήτου ἕως τῆς τελευτῆς Ἰωάννου τοῦ Τζιμισκῆ, [5] ἔτη κε. καὶ Ἀδαμιαῖος, ἀπὸ Ἀδάμ.

Ἀδάμας. ὁ λίθος. καὶ Ἀδαμάντινα, τὰ σκληρά. Ὁ [6] δὲ Ἀπολλώνιος ὥσπερεὶ ἑαυτῷ διελέγετο, οἶδα, ἔλεγε· ᾗ, δοκεῖ μοι· ᾗ, πῇ φέρεαι· ᾗ, ἄρ' εἰδέναι. ᾗ δόξαι βεβαίως, ᾗ ἀδαμάντινα.

Ἀδαμαστί. ἐπίρρημα.

Ἀδάματος παρθένος. ἄζυξ. [7] Σοφοκλῆς· Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις παρθένος θεὰ ἔσφηλεν ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσῳ.

Ἀδαμίθεις.

Ἀδαξῆσαι, τὸ κνῆσαι. Οὐκ [8] ἐν τῷ ὀδαξῆσαι. ᾗ Ἀδαχεῖν. τὸ κνήθειν. [9] Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτὸς τὸ ἀχῶρα ἐκλέγῃ τ' ἀεί. Ἀριστοφάνης.

Ἀδαῖον. ἄκαυστον. ᾗ [10] Ἀδαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἄδαιστον. ἀμέριστον.

Ἄδεν. ἤρεσκεν. ἐν Μύθοις.

Οὐδέ οἱ ἤδ' αἴθων ἄδε πάρδαλις, ἕνεκα θυμοῦ
Ἐμπλείη.

Ἀδεές. ἀσφαλές. ὑ φοβερόν. ὡς ἡ παροιμία. Ἀδεὲς

diluvio vero, uſque ad Turris ædificationem, anni 525. A Turris ædificatione, uſque ad Abrahamum, anni 425. Ab Abrahamo, uſque ad Exitum filiorum Iſrael ex Ægypto, anni 430. Ab Exitu, uſque ad Solomonii Templi ædificationem, anni 757. Ab ædificatione Templi, uſque ad captivitatem Iſraelitarum, anni 425. qui anni in unum ſummam collecti, ſunt 4880. A captivitate, uſque ad Alexandrum Macedonem Regem, 318. Ab Alexandro, uſque ad Chriſtum, Deum noſtrum, 303. Tota ſumma, 5500. A Chriſto, uſque ad Conſtantinum Magnum, 318. A Conſtantino, uſque ad Michaelem, Theophili filium, 555. Tota ſumma eſt annorum 6375. A Michaele, uſque ad Romanum, Conſtantini Porphyrogenneti filium, anni reperiuntur 120. A Porphyrogenneto, uſque ad obitum Johannis Tzimiſcæ, ſunt anni 25. Et Ἀδαμιαῖος, ab Adamo oriundus.

Ἀδάμας. Adamas. Lapis. Et Ἀδαμάντινα, dura. *Apollonius cum diſſereret, quaſi Oracula proferens, Novi, aiebat; &, Videtur mihi; &, Quo ferimini? &, Oportet ſcire: & ſententiæ ejus erant breves & quaſi adamantinæ.*

Ἀδαμαστί. [Indomite.] Adverbium.

Ἀδάματος. Virgo, nondum viro juncta. Sophocles: *Nunc vero illa Jovis filia, & terribilis aſpectu Dea me in errorem induxit, furore immiſſo.*

Ἀδαμίθεις. Adamithius.

Ἀδαξῆσαι. Scalpere. Fricare. Significat idem quod ὀδαξῆσαι. Et Ἀδαχεῖν, ſcalpere. *Scalpit enim ſemper ipſius caput, colligitque ex eo* [*ſordes*]. Ariſtophanes.

Ἀδαῖον. Non uſtum. & Adæus, nomen proprium.

Ἄδαιστον. Indiviſum.

Ἄδεν. Placuit. In Fabulis: *Nec illi ullo modo ardens placuit pardalis, quod iræ eſſet plena.*

Ἀδεές. Tutum. Non metuendum. Ut in

1 Ἀπὸ δὲ τῆς πυργοποιΐας, ἕως τοῦ Ἀβρ.] Hic omiſſa eſt Epocha annorum 76. quæ, ut ratio ſummæ conſtet, ex Nicephoro huic loco addenda eſt. Apud eum enim recte ſic legitur: Ἀπὸ δὲ τοῦ πύργου ἕως τῆς διχοτομημάτων Ἀβραάμ, ἔτη υκέ. Ἀπὸ δὲ τῆς διχοτομημάτων Ἀβραὰμ, ἕως τοῦ τέλους Ἀβραάμ, ἔτη οσ'. Si ad calculum revoces ſummas annorum hic percenſitas, iiſque Epocham modo dictam addas, videbis exacte inde confici ſummam annorum 4880, quantam Suidas paulo poſt colligit.

2 Ἔτη εφ'] Lege ἔτη εφά, i. e. 5501. Tot enim anni ex præcedentibus colliguntur. Cauſa & origo mendi eſt τὸ ά in voce ἀπό: quod alterum ά proxime præcedens abſorpſit.

3 Ἕως τοῦ μεγάλου Κωνσ.] Iohannes Maſſonius, vir eruditus, & judicii in Chronologicis perquam acuti, bene me monuit, verba hæc Suidæ, vel potius Nicephori, non eſſe intelligenda de obitu Conſtantini, quaſi a nato Chriſto ad id uſque tempus anni 318. tantum effluxiſſent; ſed de anno imperii ejus vigeſimo: quoniam in eum annus a nato Chriſto trecenteſimus duodevigeſimus incidit, ſecundum ſententiam ipſius Nicephori, qui pag. 401. tempus Concilii Nicæni in annum Chriſti 318; Conſtantini vero, vigeſimum confert.

4 Ἔτη εὕρηται ρκ'.] De hoc loco modo laudatus Ioh. Maſſonius „ ſequentem obſervationem mecum communicavit. In Edit. Me„ diolan. εὕρηται ἔτη tantum, abſque annorum numero, legitur. „ Nec ſane τὸ ρκ' bene ſe habet. Etenim teſtibus Glyca, Cedre„ no &c. Romanus imperium A. M. Cpolit. 6486. Ind. 3. Men„ ſe Sept. iniit; obiit vero, cum 3 annos & 6 fere menſes re„ gnaſſet, A. M. Cpolit. 6471. Martii 15. Ind. 6. i. e. anno Æræ „ vulgaris 963. quo ea Indictio ad Septembrem uſque decurrebat. „ Jam ſi annos inter annum M. 6375. Cpolit. Michaelis, ſecun„ dum Suidam, emortualem, & A. M. 6471. Romani itidem e„ mortualem interjectos computemus, annos tantum 97, non „ 120, inveniemus. At ſi ab initio Michaelis, anno nempe M. „ Cpolit. 6350. numeremus, tum annos 121. a Michaele uſque ad „ Romanum reperiemus; quod proxime ad calculum Suidæ ac„ cedit.

5 Ἔτη κέ] Hic numerus cum veritate Chronologiæ pugnat, ſive eum de initiis ſive obitu utriuſque Imperatoris accipias. Conſtantinus enim Porphyrogeneta A. M. Cpolit. 6468. i. e. Ær. vulgaris 960. menſe Sept. exceſſit; 55 circiter annis poſtquam imperium ſuſceperat: Tzimiſches vero ſecundum Glycam, Cedrenum &c. A. M. Cpolit. 6484. i. e. Ær. vulg. 976. obiit. Itaque inter Conſtantini Porphyrog. mortem & Tzimiſchis obitum anni tantum 16 interſunt; at circiter 50 inter utriuſque initia.

6 Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος] Hæc excerpta ſunt ex Philoſtrato de *Vit. Apollon.* lib. 1. cap. XIII. ex quo pro ὥσπερεὶ ἑαυτῷ διελέγετο, legendum eſt, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ τρίποδος ὅτε ἐμαντεύετο, οἶδα, ἔλεγε &c. uti etiam infra v. Καπνογλωττισμόν recte legitur.

7 Σοφοκλῆς] In *Aj. Flagellif.* p. 27. ut a Porto obſervatum fuit. Ibi autem verſus hi ſic diſtinguuntur & leguntur:

Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεὰ
Ἔσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον.

8 Οὐκ ἐν τῷ Ὀδαξ.] Puto Suidam ſcripſiſſe, τωυτὸν ἐστι τῷ ὀδαξῆσαι, quod in verſione ſecutus ſum. Nam infra Ὀδαξημὸς exponitur itidem κνησμός.

9 Ἀδαχεῖ γ.] De ſenſu hujus ſenarii ἐπίχω, donec ipſum locum Ariſtophanis, ubi is exſtat, invenero. Interim verti, ut potui, & ἀχῶρα caput reddidi, quoniam Heſychius auctor eſt, vocem iſtam ſecundum quoſdam κεφαλὴν etiam ſignificare.

10 Ἀδαῖος] De Adæo quodam vide Athen. XII. p. 532.

δέδιας

δεδιὰς δέος. Λεγόμενόν τι ἐπὶ ἐπὶ τῶν τὰ μὴ φοβερὰ φοβουμένων.

Ἀδέητος. ὁ μηδενὸς δεόμενος, καὶ πάντα ἔχων. Ἀντιφῶν ἐν ᾳ Ἀληθείας. Διὰ τοῦτο ἀδενὸς δεῖται, εἴτε προσδέχεται ἀδενός τι, ἀλλ' ἄπειρος; καὶ ἀδέητος.

Ἀδεκάστως. ἀμεσίτως. δικαίως. ἀδωροδοκήτως. ὀρθῶς.

Ἀδεκαλεύτους. [1] Ἀριστοφάνης. ἀτελωνήτους. τὰς γὰρ δεκάτας τῶν κοιλιῶν τῶν θυομένων ἐδίδοσαν τῷ δεκάτῳ μοῖραν ἐν τῷ πρυτανείῳ.

Ἀδεκτά. ὄνομα Δαίμονος.

Ἀδελφά. οἰκεῖα. ἁρμόζοντα. πρέποντα.

Ἀδέλφιος. ὄνομα κύριον.

Ἀδελφειός. ὁ ἀδελφός. Ἀδελφιδοῦς δὲ, ὁ ἀνεψιός. καὶ τὸν ἀδελφιδοῦν. καὶ Ἀδελφίζειν, ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν. ὅπως Ἰσοκράτης, καὶ ὁ Μιλήσιος Ἑκαταῖος, καὶ Ἀπολλοφάνης ἐλέχησαν. ᾗ τὸ θηλυκὸν, ἡ ἀδελφιδῆ. [2] Ὅπ Ἀλυάττης ὁ τῆ Λυδῶν βασιλεὺς ἤχμισε τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφήν.

Ἀδελφὸς [3] παρείη. ὅτι προτιμητέον τοὺς οἰκείους εἰς βοήθειαν ἐν χειρὶ περιστάσεως.

Ἀδέννη. [4] ἡ φλύαρος. ἡ δεῖνα.

Ἀδερβός. ὄνομα κύριον.

[5] Ἄδερ. ὁ ἀλιτήριος, ὁ ἐπαναστὰς Σολομῶντι. παῖς ἦν ἐκ τῶν Ἰδουμαίων, γένους ὢν βασιλικῶν σπερμάτων. Καταστρεψαμένου δὲ τὴν Ἰδουμαίαν Ἰωάβ τῶ Δαβὶδ στρατηγοῦ, ᾗ πάντας τοὺς ἐν ἀκμῇ καὶ φέρειν ὅπλα δυναμένους ἀναιρεθέντος μησὶν ἓξ, φυγὼν ἔτος ἦκε πρὸς Φαραὼ τὸν Αἰγύπτου βασιλέα. Ὁ δὲ φιλοφρόνως αὐτὸν ὑποδεξάμενος, οἰκίαν τε αὐτῷ δίδωσι, καὶ χώραν εἰς ἀφατροφίαν· καὶ γενομένου ἐν ἡλικίᾳ λίαν ἠγάπα, ὡς καὶ τὴν αὐτοῦ γυναικὸς αὐτῷ δοῦναι πρὸς γάμον τὴν ἀδελφὴν, ὄνομα Θαφίνιν· ἐξ ἧς υἱὸς αὐτῷ γενόμενος, τοῖς τοῦ βασιλέως παισὶ συνανετράφη. Ἀκούσας δὲ τὸν Δαβὶδ θάνατον ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τὸν Ἰωάβ, προσελθὼν ἐδεῖτο τοῦ Φαραὼ ἐπιτρέπειν αὐτῷ βαδίζειν εἰς τὴν πατρίδα. τοῦ δὲ βασιλέως ἀνακρίνοντος, τίνος ἐνδεὴς ὢν, ἢ τί παθὼν ἐσπούδακε καταλείπειν αὐτὸν, [6] τότε μὲν οὐκ ἀφείθη. Ὕστερον δὲ καθ' ὃν ἤδη καιρὸν Σολομῶνι τὰ πράγματα κακῶς εἶχε διὰ τὰς προειρημένας αἰτίας καὶ δυσνομίας, καὶ τῇ ὀργῇ τὴν ἐπ' αὐτοῖς τοῦ θεοῦ, [7] συγχωρήσαντος τοῦ Φαραὼ, ὁ

proverbio: *Non metuendum inetuis metum.* Dicitur de iis, qui non timenda timent.

Ἀδέητος. Qui nulla re indiget, & qui omnia habet. Antipho in primo *de Veritate: Propterea nulla re indiget, nec a quoquam quidquam accipit: sed est immensus, & nullius opera indigens.*

Ἀδεκάστως. Sine ulla participatione. Juste. Incorrupte. Recte.

Ἀδεκαλεύτους. Res, quarum decimas vel vectigal quis non solvit. Aristophanes. Decima enim pars eorum, quæ Diis immolabantur, Prytanibus dari solebat.

Ἀδεκτά. Adecto. Nomen Dæmonis.

Ἀδελφά. Similia. Convenientia. Decentia.

Ἀδέλφιος. Nomen proprium.

Ἀδελφειός. Frater. Ἀδελφιδοῦς vero, fratris vel sororis filius. Et Ἀδελφίζειν, fratrem vocare. Sic Isocrates, & Hecatæus Milesius, & Apollophanes hac voce usi sunt. Et fœminino, Ἀδελφιδῆ. Alyattes Lydorum Rex sororem suam incesto polluit.

Ἀδελφὸς π. Frater adsit. Significat, cognatis tempore necessitatis potius succurrendum esse quam aliis.

Ἀδέννη. Garrula. Quædam.

Ἀδερβός. Aderbus. Nomen proprium.

Ἄδερ. Ader. Ille sceleratus, qui insurrexit in Salomonem. Hic gente erat Idumæus, & genere regio oriundus. Cum autem Joabus, Davidis dux, Idumæam subegisset, atque omnes adultos, & qui arma ferre poterant, occidisset sex mensium spatio: hic fuga elapsus ad Pharaonem Regem Ægypti se contulit. Ille vero homini comiter excepto & domum dedit & agrum, unde viveret; adultumque adeo dilexit, ut uxoris suæ sororem, nomine Taphinam, ipsi in matrimonium daret: ex qua natus ei filius, cum regiis liberis est educatus. Audita igitur in Ægypto Davidis & Joabi morte, Pharaonem rogavit, ut sibi in patriam ire permitteret. At Rege interrogante, qua re indigens, vel qua alia de causa a se discedere cuperet, tunc quidem dimissus non est. Postea vero, afflictis jam rebus Salomonis, ob causas ante dictas, & peccata ejus, & Dei propter illa indignationem, permissu Pharaonis Aderus in Idumæam venit: regnoque Syriæ potitus, Is-

1 Ἀριστοφάνης] Locus Comici, quem Suidas respexit, exstat in *Equitibus*, p. 304. ubi Cleon sic inducitur loquens:

Καί σε φανῶ τοῖς Πρυτάνεσιν
Ἀδεκαπούτους τῶν θεῶν ἱε-
ρὰς ἔχοντα κοιλίας.

Ubi Scholiasta: Ἀδεκαπούτους] Μὴ δεδωκότα ἀπ' αὐτῶν τὴν δεκάτην μοῖραν τοῖς θεοῖς. Ἐθος δὲ εἶχον τὰς δεκάδας τῶν θυομένων τοῖς Πρυτάνεσιν οἱ μάγειροι διδόναι. Δέον δὲ εἰπεῖν, ἀδεκατεύτους ἔχοντα ὑσίαν, ὁ δὲ ἀντὶ οὐσίας, κοιλίας ἐπήνεγκεν, ὡς ἀλλαντοπώλης.

2 Ὅπ Ἀλυάττης ὁ τ. Λ. β. ἡ. τ. ἑ. ἀδελφήν] Hæc verba in uno MS. Parisiensi desunt, & in altero ad marginem scripta leguntur; certissimo indicio, hæc non ab ipso Suida, sed interpolatoribus ejus profecta esse.

3 [illegible]δες παρείη] Hæc auctoritate duorum MSS. inductus a capite reposui, cum in cæteris Edit. superiori articulo annexa sint. Cæterum, proverbium hoc legitur etiam apud Diogenianum.

4 Ἀδέννη. ἡ φλ.] Vocabulum hoc apud alios Grammaticos non reperio. Quare de eo ἐπίσχω.

5 Ἄδερ. ὁ ἀλιτ.] Totum hunc articulum Suidas descripsit ex Josepho *Antiquit. Judaic.* lib. VIII. p. 273. ubi nonnulla tamen paulo aliter leguntur.

6 Τότε μὲν οὐκ ἀφ.] Locus hic ex Josepho sic supplendus est: ἐνοχλῶν πολλάκις τῇ παρουσίᾳ τότε μὲν οὐκ ἀφ. Possunt tamen ista absque ullo sensus dispendio etiam abesse.

7 Συγχωρήσαντος τοῦ Φαραὼ] Hinc puto emendandum esse Josephum, apud quem legitur συγχωρήσαντος τῷ θεῷ Φαραώνι. Apparet enim, vocem θεῷ per errorem librarii ex loco proxime præcedenti hic repetitam esse.

Ἀδερᾶ· ἦκεν εἰς τὴν Ἰδουμαίαν. ὃς ἐπὶ Συρίας βασιλεύσας, κατέτρεχε τὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν χώραν, ἐπιτίθεται δὲ Σολομῶνι.

Ἀδέρκων. πόλις Ἰβηρίας.

Ἀδέρκτως. ἀ προσβλέποντες, [1] ἀλλ' ἢ καταμύοντες. [2] ὡδαμεισόμεθα ἀδέρκτως.

Ἀδέψητον. τὸ ὠμόν.

Ἄδεια. ἄνεσις. ἀφοβία. Ἰώσηπος· [3] Οἱ δὲ στασιασταὶ [4] τοὺς Ῥωμαίους ὁρῶντες, κακῆς ὁμονοίας κατήρχοντο. καὶ λόγον ἀλλήλοις ἐδίδοσαν, τί μέλλοιεν; τί παθόντες ἀνέχοντο τρίαν ἀναπνοὰς αὐτῶν [5] ἀναφρασσόμενα τεῖχη, [6] καὶ τοῦ πολέμου μετ' ἀδείας [7] ἀντιπολεμίζοντα ἑαυτόν.

Ἄδεια. ἡ ἀφοβία. Ἐκέλευον αὐτὸν λέγειν ὅτι χρήζει μετ' ἀδείας. † Ὁ δὲ τῆς μὲν ἀδείας χάριν ὡμολόγει. τὸ δὲ ἑαυτοῦ πάθος ἐπὶ μέγα ἐξάρας, Ῥωμαίοις ἐνέμεμφετο.

Ἀδειάς. [8] εἶδος ἐχάρας.

Ἀδεὴς. ἄφοβος. ἡ Ἄδειος, ὁμοίως.

Ἀδείμαντα. ἄφοβα. ἡ Ἄδειμος, ὁ ἄφοβος.

Ἀδείμαντος. Κορινθίων στρατηγός, [9] ὃς ἄπολιν εἶπε τὸν Θεμιστοκλέα. Ὁ δὲ, τίς, εἶπεν, ἄπολις, ἔχων σ' τριήρεις. Τούτου ἡ Πλάτων μέμνηται [10] ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ. ἦν γὰρ τῶν περὶ τοὺς χρόνους τούτους στρατηγούντων. [11] Ἐκωμῳδοῦντο δὲ ἐπὶ πονηρίᾳ, Κλέων, Μύρμηξ, ἡ Νικόμαχος, ἡ [12] Ἀρχέμορος μετ' Ἀδειμάντου [13] τοῦ Λευκολόφου.

Ἄδειν [14] κελεύουθ' ὥσπερεὶ τέττιγα ἑστιῶντα. διότι πολυλάλον ὄντι τὸ ζῶον. Ἀδεῖν δὲ, χρέσαι.

Ἄδεις ὥσπερ εἰς Δῆλον πλέων. [15] ἐπὶ τοῦ ἀφρονοῦντος καὶ φιληδοῦντος.

Ἀδηκότες. [16] ταλαιπωρήσαντες.

Ἀδήλητος. ἀσινής. ἀβλαβής. [17] Ἀγαθίας· Καὶ ἐπεδείκνυτο σῶοί τε καὶ ἀδήλητοι. Δηλῶ γὰρ τὸ βλάπτω.

Ἀδηλία. ἀοριστία. ἀπειρία. Τῷ δὲ ὑφηνανία χρωμένῳ, καὶ τὴν τοῦ πολέμου ἀδηλίαν ἥκιστα εἰς

raelitarum terram incurſionibus vexavit, & Salomonem bello adortus eſt.

Ἀδέρκων. Adercon. Urbs Iberiæ.

Ἀδέρκτως. Non intuentes, ſed oculos claudentes. *Præterimus clauſis oculis.*

Ἀδέψητον. Crudum.

Ἄδεια. Remiſſio. Metus vacuitas. Joſephus: *Seditioſi vero Romanos videntes, malam concordiam inire cæperunt, ſermoneſque invicem miſcentes quæſiverunt, quid expectarent? quave de cauſa ſpiritum ſibi tribus muris intercludi paterentur?*

Ἄδεια. Metus vacuitas [Securitas.] *Juſſerunt ipſum libere & ſine metu dicere, quæ vellet.* † *Ille vero impunitatis cauſa rem confeſſus eſt: ſuamque calamitatem vehementer extollens, Romanos incuſabat.*

Ἀδειάς. Genus foci.

Ἀδεὴς. Metus expers. Et Ἄδειος, idem.

Ἀδείμαντα. Metu carentia. Et Ἄδειμος, metu carens.

Ἀδείμαντος. Adimantus. Corinthiorum Dux, qui Themiſtoclem vocavit patria carentem. Ille vero, Quis, inquit, patria caret, qui 200. triremes habet? Hujus etiam meminit Plato in *Protagora*. Fuit enim de numero illorum Imperatorum, qui circiter illa tempora vixerunt. Propter improbitatem autem a Comicis perſtringebantur Cleon, Myrmex, & Nicomachus, & Archemorus, cum Adimanto, Leucolophi filio.

Ἄδειν κελ. Canere jubentem quaſi cicadam convivio excepiſſet. Valde garrulum enim eſt hoc animal. Ἀδεῖν vero, placere.

Ἄδεις ὥσπ. Canis tanquam in Delum navigans. De homine diſſoluto, & voluptatibus dedito.

Ἀδηκότες. Qui ærumnas ſunt paſſi.

Ἀδήλητος. Illæſus. Incolumis. Agathias: *Et oſtendebantur ſalvi & illæſi.* Δηλῶ enim ſignificat lædo.

Ἀδηλία. Incertitudo. Ignorantia. *Illi vero, homini ſuperbo, & incertos belli eventus mi-*

1 Ἀλλ' ἢ καταμύοντες.] Locus hic ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* p. 275. ſic ſupplendus eſt: Ἀλλ' ἢ καταμύοντες, ἢ κύπτοντες.

2 Παραμειδόμεθα ἀδήλ.] Hæc ſunt verba ipſius Sophoclis loco modo laudato, ubi Chorus de Eumenidibus inquit: Ἃς τέμομεν λέγειν Καὶ παραμειδόμεθ' ἀδέρκτως, Ἀφώνως, ἀλόγως. Locum hunc Sophoclis Portus etiam recte obſervaverat.

3 Οἱ δὲ στασιασταὶ τ.] Locus hic ſumptus eſt ex Joſepho *de Bello Judaico* lib. VI. pag. 908. ex quo Suidas partim ſupplendus, & partim emendandus eſt.

4 Τὰς Ῥωμ. ὁρ. κακῆς.] Supple ex Joſepho, τὰς Ῥωμαίους ἀφορῶντες στρατοπεδευομένους τειχῆ, κακῆς &c. i. e. *cum Romanos viderent exercitu in tres partes diviſo caſtra poſuiſſe.* Vetus Joſephi interpres, quem Rufinum vulgo appellant, locum hunc aliter olim legit & diſtinxit, ut ex ejus verſione apparet, quæ tamen verum auctoris ſenſum minime exprimit.

5 Ἀναφρασσόμενα.] Lege ex Joſepho ἐπιφρασσόμενα.

6 Καὶ τὸ πολ. μ. ἀδ. ἀντ. ἑ.] Hæc verba in verſione non expreſſi, quoniam ſenſus eorum pendet ab iis, quæ proxime apud Joſephum ſequuntur.

7 Ἀντιπολεμίζοντα.] Sic etiam legitur infra v. Πολεμίζειν. Sed ex Joſepho reſtituendum eſt ἀντιπολιζούσης, quæ vox ſignificat, urbem vel munimenta inſtar urbis contra aliquos exſtruere, ut hoſtes contra obſeſſos facere ſolent.

8 Ἀδειάς. εἶδος ἐσχ.] Apud Heſychium poſt v. Ἀμφίθυρον legimus Ἀεὶα, ἐσχάρα, βωμός. Et Alibi, Ἄδις, ἡ ἐσχάρα.

9 Ὃς ἄπολιν εἶπε τ. Θεμ.] Vide Herodotum in *Urania* cap. LXI. & Plutarchum in *Themiſtocle* pag. 117.

10 Ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ] Pag. 195. G.

11 Ἐκωμῳδοῦντο δὲ ἐπὶ πον.] Vide Ariſtoph. *Ran.* p. 188. Edit Baſil. quem locum Suidas reſpexit, ut recte a Porto obſervatum fuerat.

12 Ἀρχέμορος] Apud Ariſtoph. loco laudato idem vocatur Ἀρχένομος.

13 Τοῦ Λευκολόφου] Apud Platonem, loco paulo ante citato, Adimanthus hic vocatur filius Λευκολοφίδης.

14 Ἄδειν κελεύουθ' ὥσπ.] Non diſplicet opinio Porti, qui locum hunc ſic legendum & diſtinguendum putat:

Ἄδειν κελεύουθ' ὥσπερεί πια τέττιγ' ἑ-
Στιῶντα.

15 Ἐπὶ τοῦ ἀφρ. καὶ φιληδ.] Zenobius addit: Εὑρὼν γὰρ ὁ σοφὸς τὴν Δῆλον τοῖς, νῦν οἱ ἐκεῖσε καταίροντες ἀφροντίστως τοῖς ὄντες ἥδυν.

16 Ἀδηκότες] Vide Heſychium & Etymologum h. v.

17 Ἀγαθίας] Locus iſte exſtat apud Agathiam lib. I. p. 24.

νῶν βαλλομένῳ, ἠλπίζετο ῥᾳδίως αἱρήσειν τὸν βάρβαρον. Ἀδηλία δὲ, ἡ κρυφιότης.

Ἀδηλίαν. Ignotam ſpeciem inducens. *Ille vero ſordida veſte indutus, & velut agricola, falce ſumpta, ſe omnibus ignotum reddidit.*

Ἀδηλάσας. ἀγνάϊστον ποιήσας. Ὁ δὲ ἀδηλάσας ἑαυτὸν πιναρᾷ στολῇ, καὶ λαβὼν δρέπανον ὡς ἂν γῆς ἐργάτης.

Ἀδημονία. ἡ Φροντίς.

Ἀδημονῶ. τὸ λίαν λυπεῖσθαι. Ὁ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἠδημόνει, καὶ ἡσυχίαν εἶχεν ὑπὸ τοῦ παρόντος κακοῦ. καὶ Ἀδημονέστερος, σπουδαιότερος.

Ἀδημονῶν. Animo anxius. Solicitus. Et Ἀδημονέστερος, Certaminis cupidior. *Cum autem ſupra modum eſſet certaminis cupidus, illi reſtitit.*

Ἀδημονῶν. ἀγωνιῶν. ἀκηδιῶν. καὶ Ἀδημονέστερος, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιστικώτερος. Ὢν δὲ τοῦ πρωτοστατεῖν ἀδημονέστερος, ἀντεῖχε τούτῳ.

Ἄδην. Satis. Vel, ad ſatietatem uſque. Abunde. Vel, vehementer. In Charmide: *Siquidem talia ad ſatietatem uſque habemus.* Et Herodotus: *Cum autem cæde ſatiati eſſent, reliqua ipſorum abegerunt.* † *Igne autem ædes muris vicinas longe lateque depaſcente, urbs tumultu repleta eſt.* Et rurſus: *Illi vero & veſperi & nocte vino ſeſe ingurgitabant.* Et rurſus: *Illi vero, affatim & ſupra modum vino hauſto, proſtrati & paſſim fuſi temere jacebant.* Et rurſus: *Galli autem vino aliiſque rebus affatim ſeſe replebant, quippe natura intemperantes, & terram incolentes, quæ nihil præter Cereales fruges producit. Quare corpora illorum natura magna, delicata & molli carne diſtenta, præ nimia cibi & potus copia in molem & pondus iners ſoluta, curſus & labores neutiquam ferre poterant, ſed anhelitu & ſudore, ubi moleſtia aliqua exantlanda erat, cito diffluebant.* Et rurſus: *Aulici vero, nacti poteſtatem pecuniam publicam luxu perdendi, adoleſcentem impulerunt, ut more Sybaritico ebrietati indulgeret.*

Ἄδην. Ἄλις. ἢ εἰς κόρον. ἱκανῶς. ἀκουσίως. ἢ λάβρως. καταφόρως. Ἐν Χαρμίδῃ· Ἐπεὶ δὲ τοιαῦτα ἄδην ἔχομεν. καὶ Ἡρόδοτος· Ὡς δὲ ἄδην εἶχον κλείοντες, τὰ λοιπὰ αὐτῶν ἤλαυνον. † Ἐπενεμήθη τε ἄδην πυρὸς τὰς ἀγχοῦ τειχῶν οἰκίας, ταραχῆς ἐπλήσθη ἡ πόλις. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ οἴνῳ ἄδην ἐλεῶνλο ἑσπέριοί τε καὶ ἐς νύκτα τελευτῶντες. Καὶ αὖθις· Οἱ [1] δὲ ἄδην καὶ ἀπείρως σπῶσι τοῦ οἴνου. Καὶ ἀναπεπτάντες ἔκειντο ὡς ἔτυχεν αὐτῶν ἕκαστος εἰκῇ. Καὶ αὖθις· [2] Τῶν δὲ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων ἀδην εὐεπίπλαυλοι Κελτοὶ, τήν τε Φύσιν ὄντες ἀκρατεῖς, καὶ χώραν ἔχοντες ὅπου μὴ πρὸς δημητριακοὺς καρποὺς τῶν ἄλλων ἄγονον καὶ ἀφυᾶ. τότε σώματα αὐτοῖς μεγάλα ὄντα, καὶ τρυφηλὰ, καὶ σαρκῶν ὑγρῶν μεστὰ, καὶ ὑπὸ τῆς ἀδηφαγίας καὶ μέθης ἐς ὄγκον καὶ βάρος ἐξηρτῆτο· ἐς δρόμους δὲ καὶ πόνους ἀδύνατα πάμπαν. καὶ ἅτε ἱδρῶτος καὶ ἄθμαλος, [3] ὅπου τοι δέοι κάμνειν, ἐξελύοντο ταχέως. Καὶ αὖθις· [4] Οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἄδην τὰ δημόσια καταναλίσκειν, Συβαριτικῶς τὸ νέον κραιπαλᾶν ἐνήργουν.

Ἀδηφαγίαν. ἀπληστίαν. καὶ Ἀδηφάγος, ἀθρόως ἐδέαν, πολυφάγος, γαστρίμαργος. [7] Ἀδηφάγοι τριήρεις λέγοιντ' ἂν αἱ σιτελόμεθοι, καὶ πολλὰ ἀναλίσκουσαι, ὅτι μεταφορᾶς τοῦ τελείων καὶ ἀγωνιστῶν

nimis ſecum reputanti ſpes erat, ſe Barbarum facile ſuperaturum eſſe. Ἀδηλία ſignificat rem occultam & abſconditam.

Ἀδηλάσας. Ignotam ſpeciem inducens. *Ille vero ſordida veſte indutus, & velut agricola, falce ſumpta, ſe omnibus ignotum reddidit.*

Ἀδημονία. Cura. Solicitudo.

Ἀδημονῶ. Vehementer doleo. *Ille primum quidem dolore anxius ob præſens malum quieſcebat.* Et Ἀδημονέστερος, cum ad anguſtias redactam ſe ſentiret.

Ἀδημονῶν. Animo anxius. Solicitus. Et Ἀδημονέστερος, Certaminis cupidior. *Cum autem ſupra modum eſſet certaminis cupidus, illi reſtitit.*

Ἄδην. Satis. Vel, ad ſatietatem uſque. Abunde. Vel, vehementer. In Charmide: *Siquidem talia ad ſatietatem uſque habemus.* Et Herodotus: *Cum autem cæde ſatiati eſſent, reliqua ipſorum abegerunt.* † *Igne autem ædes muris vicinas longe lateque depaſcente, urbs tumultu repleta eſt.* Et rurſus: *Illi vero & veſperi & nocte vino ſeſe ingurgitabant.* Et rurſus: *Illi vero, affatim & ſupra modum vino hauſto, proſtrati & paſſim fuſi temere jacebant.* Et rurſus: *Galli autem vino aliiſque rebus affatim ſeſe replebant, quippe natura intemperantes, & terram incolentes, quæ nihil præter Cereales fruges producit. Quare corpora illorum natura magna, delicata & molli carne diſtenta, præ nimia cibi & potus copia in molem & pondus iners ſoluta, curſus & labores neutiquam ferre poterant, ſed anhelitu & ſudore, ubi moleſtia aliqua exantlanda erat, cito diffluebant.* Et rurſus: *Aulici vero, nacti poteſtatem pecuniam publicam luxu perdendi, adoleſcentem impulerunt, ut more Sybaritico ebrietati indulgeret.*

Ἀδηνέως. ἁπλῶς, καὶ ἀταλαιπώρως. χωρὶς φέρησιν τοῦ δηνέων, καὶ μεριμνῶν.

Ἀδηνέως. Simpliciter. Sine moleſtia. Vox enim iſta privationem δηνέων, i. e. curarum ſignificat.

Ἀδήλιτος. ἀνίκητος. ἄμαχος. ἀκαταπόνητος. Τὴν [5] λείαν τῶν πολεμίων ἤλπισεν ἀδήλιτον ποιήσειν. ἀντὶ τοῦ ἄμαχον. καὶ Ἀδηλίτως, ἀφιλονείκως.

Ἀδήλιτος. Invictus. Expers prælii. Qui nullo labore fatigari poteſt. *Prædam hoſtium ſe abſque prælio ablaturum ſperavit.* Et Ἀδηλίτως, abſque contentione.

Ἄδης. [6] Ἄδη δυσκίνητε, τί τὴν ἐπέρασον ἑταίραν
Ἥρπασας; ἢ καὶ σὴν Κύπρις ἔμηνε φρένα;

Orce inexorabilis, cur amabilem amicam Rapuiſti? An & tuam Venus amore inflammavit mentem?

Ἀδήσῃς. χρέσῃς.

Ἀδήσῃς. Placebis.

Ἀδηφαγία. Inſatiabilis edendi aviditas. Et Ἀδηφάγος. Cibo ſe ingurgitans. Edax. Guloſus. Triremes Ἀδηφάγοι dici poſſunt eæ, quæ plenum ſtipendium accipiunt, & multa conſumunt; per metaphoram ab equis per-

1 Οἱ δὲ ἄδην κ.] Eadem leguntur infra v. Ἀναπεπτάντες.

2 Τῶν δὲ οἴνου καὶ τῶν ἄλ.] Fragmentum hoc eſſe Appiani diſcimus ex Excerptis Peireſc. a Valeſio editis, pag. 557. & 558. ubi hæc inter Excerpta ex Appiano ipſiſſimis verbis leguntur.

3 Ὅπου τοι δέοι] In prioribus Edit. poſt δέοι deſideratur vox κάμνειν, quam ex Appiano huic loco reſtituendam putavi.

4 Οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξ.] Locum integrum auctoris, cujus hoc eſt λυμασμάτιον, Suidas adducit infra v. Ζήνων. βασιλ.

5 Τὴν λείαν τῶν πολ.] Hæc ſtilum Polybii ſapiunt, qui lib. III. cap. XCIII. de Fabio ipſiſſimis pene verbis inquit: Τὴν μὲν λείαν αὐτῶν ἤλπισεν ἀδηλίτως ποιήσειν· quem locum acceptum refero eruditiſſimo viro Jacobo Gronovio, qui eum ad Fragmenta Polybii e Suida collecta obſervavit.

6 Ἄδη δυσκίνητε] Eſt pars Epigrammatis in Laidem meretricem, quod integrum legitur Anthol. lib. III. p. 329. ut a Porto etiam obſervatum fuerat.

7 Ἀδηφάγοι τριήρ.] De ſignificatione vocis ἀδηφάγος eadem habent Harpocratio, Heſychius, & Euſtathius ad Odyſſ. A. p. 1394. Vide etiam Pollucem lib. I. cap. IX. num. 25.

ἵππων. Ἀλκαῖος δὲ [1] ἐν τῷ Κωμῳδολεσγῳδῷ [2] τὰς πότας λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν.

Ἀδήωτον. Ἀπόσθητον. Οἱ δὲ τὴν γῆν ἀδήϊον ἔχειν ἐθέλοντες, ὡμολόγησαν δεχυείᾳ ταθμὰ διχίλια δωσειν.

Ἀδιαβενή. [3] αὕτη ἡ χώρα κεῖται πρὸ τῆς Μεσοποταμίας ὡς ἐπὶ ἀνατολὴν πέραν τοῦ Τίγρητος. ἐν αὐτῇ δὲ ἐστὶ καὶ ἡ ἀσφαλίτις [4] ἡ λεγομένη Νάφθα. Λέγεται δὲ Ἀδιαβηνὴ, διὰ τὸ εἶναι πλείους ποταμοὺς ἐν αὐτῇ, καὶ δυσχερεστέραν ποιεῖν τὴν διάβασιν. Ἐκεῖ πού ἐστι καὶ ἡ Νινευί. τοσαύτην δὲ ἀσφάλειαν ποιεῖ τοῖς κτίσμασιν ἡ ἄσφαλτος, ὥς τε ταῖς ὀπαῖς πλίνθοις, καὶ τοῖς λεπτοῖς λίθοις συμμιγεῖσα, ἰσχυροτέρα γίνεται παντὸς σιδήρου. Ἐκεῖσε δέ ἐστι καὶ τὸ Ἄορνον στόμιον, ἐξ οὗ δεινὸν πνεῦμα ἀναδίδοται, ὥστε πᾶν μὴ ἐπίγειον ζῶον, πᾶν δὲ πτηνὸν ἀποφθείρειν, καὶ εἰ πρὸς τὸ τυχὸν διασκεδασθείη. [5] καὶ εἰ ἐσπαρμένον εἴη, οὐκ ἂν φανείη ὁ χῶρος. [6] ἀλλὰ κατ' εὐθεῖαν ἄνεισι, καὶ ὀλίγον ἀνερχόμενον πάλιν ἀνακλᾶται· καὶ ὑπὸ τούτου πάντα τὰ ὑψηλότερα πετόμενα σώζεται, καὶ [7] τὰ πέριξ νεμόμενα. καὶ Ἀδιαβικός.

Ἀδιάφορον. ἄφυλλον. Καταπληγείη δ' ἄν τις τὸ ἀδιάφορον τῆς δίκης ὑπὸ τῆς συμβάσης τούτῳ πικρείας.

Ἀδιακεῖτος. ἀδιακόσμητος. λαμβάνεται δὲ, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ γινωσκόντων τὰ δέοντα, [8] ἢ ἀφρόνως φλυαρούντων.

Ἀδιάλειπτον.

Ἀδιάλυτον. ἀδιάλυτος.

Ἀδιάρθρωτον. ἄσημον. ἀσαφῆ.

Ἀδιάσκευον. ἀκόσμητον. ἀνεπιμέλητον. Ὁ δὲ λαβὼν ἵππον ἀδιάσκευον, καὶ καθοπλισμὸν ἀνεπίφαυλον, βάδην προσήλαυνεν [9] πρὸς τοὺς πολεμίους.

Ἀδιάστολον. τὸ μήπω διεστικὸς, μηδὲ διακεκριμένον. Ἀντιφῶν εἶπεν.

Ἀδιαφορία. ἀμέλεια. χρεία προαιρετικῆς. [10] Τὸ δὲ ἀδιάφορον, διχῶς λέγεται. ἅπαξ μὲν, τὸ μήτε πρὸς εὐδαιμονίαν, μήτε πρὸς κακοδαιμονίαν συντελοῦν· ὡς ἔχειν πλοῦτον, δόξαν, ὑγείαν, ἰσχύν, καὶ τὰ ὅμοια. ἐνδέχεται γὰρ καὶ χωρὶς τούτων εὐδαιμονεῖν, τῆς ποιᾶς αὐτῶν χρήσεως εὐδαιμονικῆς οὔσης, ἢ καθ-

sectis & certamini assuetis ductam. Alcæus vero in *Comœdotragœdo* bibulas lucernas ἀδηφάγους vocavit.

Ἀδήωτον. Non vastatum. *Illi vero agrum a vastatione immunem habere cupientes, se bis mille argenti pondo daturos promiserunt.*

Ἀδιαβενή. Adiabene. Hæc regio sita est ante Mesopotamiam, orientem versus, ultra Tigridem. In ea vero est etiam bitumen, quæ Naphtha dicitur. Dicitur autem Adiabene, quod in ipsa plures sint fluvii, qui transitum ejus difficilem reddunt. Illic etiam sita est Ninive. Tantam vero firmitatem ædificiis affert hoc bitumen, ut cum coctis lateribus parvisque lapillis commixtum, quovis ferro validius evadat. Illic etiam est Averni ostium, ex quo dirus halitus exspirat, adeo ut omne terrestre animal, omnemque volucrem interimat, si forte vel minimus inde odor ad nares eorum pervenerit. Qui si spargeretur, locus ille non posset habitari. Verum recta linea ex faucibus sursum exit, & cum paululum ascendit, rursus refringitur: quod volucribus in sublimi volantibus, & pecoribus circum pascentibus saluti est. Hinc dicitur Adiabenus.

Ἀδιάφορον. Inevitabile. *Hujus pœnam qui secum animo reputaverit, merito inevitabilem Numinis vindictam horreat.*

Ἀδιάκειτος. Indiscretus. Dicitur etiam de illis, qui nesciunt quid cuique loco & tempori conveniat, vel qui stulte quidvis effutiunt.

Ἀδιάλειπτον. [Perpetuum. Assiduum.]

Ἀδιάλυτον. Illæsum.

Ἀδιάρθρωτον. Inarticulatum. Non perspicuum.

Ἀδιάσκευον. Incultum. Neglectum. *Ille vero cum cepisset equum incultum, & armaturam nullo ornatu insignem, pedetentim ad hostes accessit.*

Ἀδιάστολον. Quod nondum est distinctum, neque discretum. Antipho.

Ἀδιαφορία. Indifferentia. Rei alicujus neglectus. Ἀδιάφορον vero, sive Indifferens, duplici modo accipitur. Uno quidem, cum aliquid nec ad felicitatem nec infelicitatem quicquam conferre dicitur; ut sunt divitiæ, gloria, bona valetudo, robur, & similia. Licet enim vel sine istis felicem esse, cum talis eorum sit

1 Ἐν τῷ κωμῳδοτραγῳδῷ] Apud Harpocrationem legitur, ἐν τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ.

2 Τὰς πότας λύχνους] Apud Aristoph. in *Nubib.* p. 126. Strepsiades inquit: Οἴμοι τί χάρ μοι τὼ πότην ἥπτες λύχνω· ubi Scholiastes: Πότης. Ἀττικῶς ὁ ταχέως ἀναλίσκων. Vide etiam Suidam v. Πότης λύχνου.

3 Ἀδιαβηνή. αὕτη ἡ χ.] Quæ de Adiabena regione hic tradit Suidas, iisdem pene verbis leguntur etiam apud Codinum de *Origin. Constantinopol.* pag. 13. ut vix dubitem, ex eodem auctore utrumque sua descripsisse. Præter Codinum cum hoc loco Suidæ conferendus est Ammianus Marcellinus lib. XXIII. p. 251. itemque legendi sunt Salmasius ad Solinum, pag. 492. Edit. Ultraj. Holstenius & Berkelius ad Stephanum v. Ἀδιαβηνή; & Lambecius ad modo indicatum locum Codini: a quibus viris doctis omnia prærepta esse video, quæ ad locum hunc illustrandum dici poterant.

4 Ἡ λεγομένη Νάφθα] Legenda sunt quæ de Naptha hac erudite observavit Henr. Valesius ad supra laudatum locum Ammiani Marcellini. Vide etiam infra v. Φάρμακον, ubi docemur, Naphtham *Medeæ oleum* a Græcis vocatam fuisse.

5 Καὶ εἰ ἐσπεδάννυτο, οὐκ ἂν φανείη ὁ χῶρος] Hæc desunt apud Codinum, qui proinde ex hoc loco Suidæ supplendus est.

6 Ἀλλὰ κατ' εὐθεῖαν] Apud Codinum legitur, καὶ οὐ κατ' εὐθεῖαν ἐξέρχεται· ὀλίγον δὲ ἀνερχόμενον ἄνεισι καὶ πάλιν ἀνακλᾶται.

7 Καὶ τὰ πέριξ νεμόμενα] Post ista verba Codex Vaticanus Codini addit: Λέγω δὲ ὁ Δίων τοιοῦτόν τι ἐωρακέναι ἐν Ἱεραπόλει τῆς Ἀσίας, ὅπερ πάντα τὰ ἐπφαινόμενα φθείρει, πλὴν τῶν εὐνέχων. Lege ibi Lambecium: a quo tamen video prætermissum esse locum Philostrati in *Vita Apollon.* lib. II. c. V. p. 66. qui huc facit.

8 Ἢ ἀφρόνως φλυαρ.] Idem significat ἀκριτόμυθος apud Homerum Il. B. v. 246. ubi Epithetum istud Thersiti tribuitur, cui homini os erat ἀκάλλινον, ἀκριτὰ καὶ ἀπύλωτον, ut Comici verbis utar.

9 Πρὸς τοὺς πολεμίους] Sic in 2 MSS. exaratum reperi. In prioribus Edit. vero legitur εἰς τοὺς πολεμίους.

10 Τὸ δὲ ἀδιάφορον διχῶς λ.] Totus hic locus, in quo de rebus indifferentibus disputatur, sumptus est ex Laertio in Vita Zenonis, lib. VII, Sect. 104. quod miror Wolfio & Porto non suboluisse.

κεδαν-

κοδαιμονικῆς. Ἄλλως δὲ λέγεται ἀδιάφορον, τὸ μήτε ὁρμῆς, μήτε ἀφορμῆς κινητικόν, ὡς ἔχειν τὸ χεῖρας ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τρίχας, ἢ πεντε-τάς· ἢ ἐπιλεῖπειν τὸν δάκτυλον, ἢ συστέλλειν. τῶν προηγμένων ἀδιαφόρων οὐκ ἐν οὕτω λεγομένων. Ὁρμῆς γὰρ ἔστιν ἐπιλεῖπειν, καὶ ἀφορμῆς κινητικά. Διὸ τὰ μὲν αὐτῶν ἐπιλέγεται· τῶν ἑτέρων ἐπίσης ἐχόντων πρὸς αἵρεσιν, καὶ φυγήν. Τῶν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν λέγεσι [1] προηγμένα, τὰ δὲ, ἀποπροηγμένα. Προηγμένα μέν, τὰ ἔχοντα ἀξίαν. Ἀποπροηγμένα δὲ, τὰ ἔχοντα ἀναξίαν. Ἀξίαν δὲ, τιὼ μέν ἰνα σύμβλησιν πρὸς τὸν ὁμολογούμενον βίον· ἢ ἰς ἐστὶ πρὸς πᾶν ἀγαθόν· τιὼ δὲ, εἶναι μέσην ἰνὰ δυνάμιν, ἢ χρείαν [2] συλλαμβανομένῳ πρὸς τιὼ κτ' φύσιν βίον. ὅμοιον εἰπεῖν, ἰῶ πνα εἰσφέρεται εἰς τὸν κτ' φύσιν βίον, πλῆτος, ὑγεία. [3] τιὼ δὲ εὐεξίαν, ἀμοιβὴν δοκιμαστῶ· ἰῶ ἂν ὁ ἔμπειρος τῶν πραγμάτων τάξῃ. ὅμοιον εἰπεῖν, [4] ἀμείβεσθαι πυρὸς πρὸς τὰς σὺν ἡμιόνῳ κριθάς. Προηγμένα μὲν οὖν εἶναι, ἃ καὶ ἀξίαν ἔχειν· οἷον ἐπὶ μὲν τῆς ψυχικῶν εὐφυίαν, τέχνιν, προκοπὴν, καὶ τὰ ὅμοια. ἐπὶ δὲ τῆς σωματικῶν, ζωιὼ, ὑγείαν, ῥώμιν, εὐεξίαν, ἀρτιότητα, κάλλος. ἐπὶ δὲ τῆς ἐκτὸς, πλοῦτον, δόξαν, εὐγένειαν, καὶ τὰ ὅμοια. Ἀποπροηγμένα δὲ, ἐπὶ μὲν τῆς ψυχικῶν, ἀφυίαν, ἀτεχνίαν, καὶ τὰ ὅμοια. ἐπὶ δὲ τῆς σωματικῶν, θανατὸν, νόσον, ἀσθένειαν, κακεξίαν, πήρωσιν, αἶσχος, καὶ τὰ ὅμοια. ἐπὶ δὲ τῆς ἐκτὸς, πενίαν, ἀδοξίαν, δυσμένειαν, καὶ τὰ πρὸς τοῦτο πλήσια. Οὔτε δὲ προήχθη, ὅτε ἀποπροήχθη, τὰ μηδετέρως ἔχοντα. Ἐπὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν δι' αὐτὰ προῆκται· τὰ δὲ δι' ἕτερα· τὰ δὲ, καὶ δι' αὐτὰ, καὶ δι' ἕτερα. δι' αὐτὰ μὲν, εὐφυία, προκοπὴ, καὶ τὰ ὅμοια. δι' ἕτερα δὲ, πλοῦτος, εὐγένεια, καὶ τὰ ὅμοια. δι' ἕτερα δὲ, καὶ δι' αὐτὰ, ἰσχὺς, εὐαισθησία, ἀρτιότης. δι' αὐτὰ μὲν, ὅτι κτ' φύσιν ἐστί. δι' ἕτερα δὲ, ὅτι πρακτικαί χρείας οὐκ ὀλίγας. Ὁμοίως δὲ ἔχει καὶ τὸ [5] ἀποπροηγμένον κτ' τὸν ἐναντίον λόγον.

qualitas, ut pro diverso usu vel felicem vel infelicem aliquem reddere queant. Alio vero sensu dicuntur ἀδιάφορα, quæ neque appetitum, neque aversationem in nobis excitant: cujusmodi est, pares habere capitis pilos, aut impares; extendere digitum, vel contrahere. Priora enim, quæ diximus, indifferentia haud eodem modo se habent, quoniam appetitum & aversationem movent. Inde quædam horum eliguntur: illa vero talia sunt, ut nihil intersit, sive ea eligas, sive asperneris. Porro, indifferentium quædam *præposita* dicunt, quædam *rejecta*. Illa, quæ æstimationem aliquam habeant: hæc, quæ nullam. Æstimationem vero vocant, aliam quidem, quæ conferat aliquid ad vitam rationi consentaneam; eaque ad omne bonorum genus pertinet: aliam vero, vim quandam mediam, sive utilitatem, quæ vitam secundum naturam agendam adjuvet. Quod perinde est, ac si dicas, quem usum ad vitam secundum naturam degendam conferunt opes & sanitas. Aliam vero esse æstimationem, compensationem æstimatoris, sive quam peritus rerum æstimator statuerit. Id autem idem est ac si dicas, permutare triticum cum hordeo & mulo. Esse igitur *præposita*, quæ & æstimationem habeant: ut in iis quidem, quæ ad animum pertinent, naturæ dexteritatem, artem, profectum, & similia. In rebus vero ad corpus pertinentibus, vitam, valetudinem, robur, bonam habitudinem, membrorum integritatem, pulchritudinem. In externis vero, divitias, gloriam, generis nobilitatem, & similia. *Rejecta* vero esse, in iis quidem quæ ad animum pertinent, ingenium inhabile, artium imperitiam, & similia. In rebus ad corpus pertinentibus, mortem, morbum, infirmitatem, malam habitudinem, membrorum mutilationem, deformitatem, & similia. In rebus externis vero, paupertatem, nominis obscuritatem, ignobilitatem, & similia. Neque *præposita* vero sunt, neque *rejecta*, quæ neutro modo se habent. Præterea, *præpositorum* alia quidem propter se ipsa *præposita* sunt; alia vero, propter alia; alia denique, & propter se ipsa, & propter alia. Propter se ipsa quidem; ingenii dexteritas, profectus, & similia. Propter alia vero; divitiæ, generis nobilitas, & similia. Propter alia denique, & se ipsa; robur, sensuum vigor, membrorum integritas. Propter se ipsa quidem, quia secundum naturam sunt. Propter alia vero, quia non paucas utilitates adferunt. Eodem modo se habet & *rejectum*, contraria ratione.

Ἀλλοίωσις. ἀλλοίωσις. ἀλλοίωσις.

Ἀδιεξίτητον. ἀδιεξέλθυτον.

Ἀδιή. λύπη.

Ἀδιήγητον. τὸ μὴ δυνάμενον δι' ὑπερβολὴν κα-

Ἀδιαίτητος. Alienus. Insuetus.

Ἀδιεξίτητον. Transitu carens.

Ἀδιή. Tristitia.

Ἀδιήγητον. Quod propter mali magnitudi-

1 Προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγ.] Lege ex Laertio προηγμένα καὶ ἀποπροηγμένα: & sic in locis sequentibus ubi eædem voces occurrunt, quas, Ciceronem secutus, Latine verti *præposita* & *rejecta*. Quid autem illæ voces apud Stoicos significent notum est non solum ex hoc loco Suidæ, vel potius Laertii, sed etiam ex Cicerone, Seneca, Sexto Empirico, & aliis. Veteribus his adde recentiores, Lipsium in Manuductione ad Philosoph Stoicam, Dissert. XXIII. & XXIV. Gatakerum ad Marc. Antoninum lib. III. §. XI. & commentatores ad laudatum locum Laertii.

2 Συλλαμβανομένῳ] Apud Laertium legitur συμβαλλομένῳ.

3 Τιὼ δὲ εὐεξίαν] Corrige ex Laertio, τιὼ δ' εἶναι ἀξίαν.

4 Ἀμείβεσθαι πυρὸς πρὸς τ. σ. ἡμιόνῳ κρ.] Locus est obscurus & ὑπερβολῶς; quem omnes interpretes Laertii silentio prætermiserunt, præter Kuhnium, qui in eo restituendo vires ingenii sui periclitatus est, & pro ἡμιόνῳ legendum contendit ἡμιόλῳ vel ἡμιολίῳ, quæ vox sescuplum significat. Existimat enim pretium tritici habuisse rationem sescupli ad pretium hordei, & legitimam compensationem fuisse, si e. g. sex modii tritici cum novem hordei permutarentur. Conjectura ista viri docti mihi non displicet, & in ea acquiescam, donec melius quid in mentem veniat. Secundum hanc igitur sententiam locus iste Laertii sic vertendus est, *permutare triticum cum sescuplo hordei.*

5 Ἀποπροηγμένον] In cæteris Edit. male legitur προηγμένον, pro quo ex Laertio reponendum est ἀποπροηγμένον.

καὶ διηγηθῆναι. Ὡς τ' ἀδιήγητον κακὸν γενέσθαι.

Ἀδικεῖν. αἰτιατικῇ. τὸ βλάπτειν ἑκόντα. Τὸ δὲ μὴ ἀδικεῖσθαι θεὸν ἔνδοξον, καὶ σαφές. ὑπ' οὐδενὸς γὰρ θεὸς ἀδικηθήσεται.

Ἀδικία. παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ, ἡ τῶν εἰδώλων ἀπάτη. Ἐκεῖνοι ἐν τῇ ἀληθείαν ἐν ἀδικίᾳ κατέχουσιν, ὅσοι τὸ σέβας τοῦ θεοῦ παρεπέμπουσιν εἰδώλοις. τὸ δὲ κατεχόντων, ἀντὶ τοῦ φυλαττόντων.

Ἀδικία.[1] οἷον ἀδικήματος. ἔστι δὲ ὄνομα δίκης. ἐπιτίνυται δὲ τοῦτο ἁπλοῦν, ἐὰν παρὰ τῆς ἐννάτης πρυτανείας ἀποδοθῇ. εἰ δὲ μή, διπλοῦν. καταβάλλει.

Ἀδικία. Πλάτων φησὶ τὴν ἀδικίαν νόσον ψυχῆς εἶναι. μηδεμία δὲ νόσος ψυχῆς ὠφέλιμός ἐστι. καὶ ὅτως πᾶσα κακία βλαβερά ἐστι τῷ ἔχοντι αὐτήν. ἡ δὲ ἀδικία, κακία. ἐκοῦν βλαβερόν. ἡ γὰρ ἀδικία τὴν τινὶ φύσιν αὐτὴν ἀδικεῖ, παρ' ὅσον αὐτὴ σφετερίζεται. ἔστι δὲ καὶ φθαρτική· τοῦτο μὲν τῆς ἐν πολῇ κοινωνίας· τοῦτο δὲ τῆς πάσης συναλλαγῆς. Ἐναντία δὲ καὶ παρὰ φύσιν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ γὰρ ἄνθρωποι φύσει κοινωνικοί.

Ἀδικοδοξία. παρὰ λογιεῖ λοιδορία. [2]Ὁ δὲ βραδὺς ὁ δυνάμενος συνιέναι τὴν ἀδικοδοξίαν τῶν ταῦτα λεγόντων.

Ἀδινοί. ἀντὶ τοῦ ἀθρόοι, πάντες. ἢ Ἀδινῶς, οἰκτρῶς. καὶ Ἀδινὸν τὸ ἀθρόον, ἢ [3]γοερόν.

Ἄδιον. τὸ πλάγιον.

Ἀδίοπον. ἄναρχον. ἀφύλακτον. Ἀπὸ τοῦ διέπω. Δίοποι γὰρ ἐλέγοντο οἱ τῆς νεὼς φύλακες.

Ἀδιόριστον. τὸ ἀδιαχώριστον.

Ἀδμεύειν.[4] ὑγιαίνειν.

Ἀδμήτης.[5] ὁ ἀδάμαστος. Ἀδμῆτις δὲ γυνὴ, παρὰ τοῦ ἰῶτα.

Ἄδμητος. ὄνομα κύριον.

Ἀδμήτου[6] μέλος, καὶ[7] Ἁρμοδίου. [8]ἐπὶ τῶν ῥᾳδίων καὶ εὐκόλων. τοιαῦτα μὲν γὰρ καὶ τὰ σκολιὰ λεγόμενα.

Ἀδμωλεῖν. ἀγνοεῖν. ἢ ἀγνωμονεῖν. ἀκηδιᾶν.

Ἀδμωλία. ἡ ἄγνοια παρὰ Καλλιμάχῳ. καὶ Ἀδμωλεῖ, χωρὶς δόλου, ἢ δουλείας. καὶ Ἀδμωλῶ, τὸ ἀκηδιῶ.

Ἄδμωνι τῷ Μιτυληναίῳ.

Ἀδνούμιον.[9] ἐπιγραφὴ ὀνομάτων παρὰ Ῥωμαίοις. οἱ δὲ Ἀνωμῖνον, τὸ ἀδνούμιον.

nem narrari non poteſt. *Ita ut malum verbis exprimi non poſſet.*

Ἀδικεῖν. Accuſativo. Dicitur de eo, qui prudens & volens alterum lædit. *Quod autem Deus lædi non poſſit, clarum & perſpicuum eſt. A nullo enim Deus lædetur.*

Ἀδικία. Apud Apoſtolum ſignificat fallacem Idolorum culturam. Illi enim veritatem in injuſtitia detinent, qui cultum Deo debitum ad Idola transferunt. Κατεχόντων vero dictum eſt pro φυλαττόντων.

Ἀδικία. Idem quod ἀδικήματος. Eſt autem actionis nomen, ſecundum quam ſimplum ſolvitur, ſi ante nonam Prytaniam redditum fuerit; ſin ſecus, duplum.

Ἀδικία. [Injuſtitia.] Plato dicit, injuſtitiam eſſe morbum animi. Nullus vero morbus animi eſt utilis. Quare omne vitium noxium eſt habenti. Injuſtitia autem eſt vitium. Ergo eſt noxia. Injuſtitia enim ipſam etiam naturam lædit, quatenus aliena injuſte ſibi vendicat. Deſtruit etiam partim quidem ſocietatem civilem, partim vero contractus omnes. Eſt etiam contraria naturæ hominum: quoniam illi natura ſocietatem amant.

Ἀδικοδοξία. Abſurdum convicium. *Cum autem Imperator injuſtam maledicentiam ferre non poſſet illorum, qui hæc dicebant.*

Ἀδινοί. Conferti. Frequentes. Omnes. Vel Ἀδινῶς, Miſerabiliter. Et Ἀδινὸν, Confertum, vel Luctuoſum.

Ἄδιον. Obliquum.

Ἀδίοπον. Rectore carens. Incuſtoditum. A διέπω. Δίοποι enim navis cuſtodes vocabantur.

Ἀδιόριστον. Indiſtinctum.

Ἀδμεύειν. Valere.

Ἀδμήτης. Jugo non ſubactus. Ἀδμῆτις vero per ι de fœmina dicitur.

Ἄδμητος. Admetus. Nomen proprium.

Ἀδμήτου μέλος. Admeti & Harmodii cantilena. De rebus, quæ ſunt faciles. Talia enim ſunt carmina, quæ σκολιὰ vocantur.

Ἀδμωλεῖν. Ignorare. Imperitum eſſe. Item, Dolore affici.

Ἀδμωλία. Ignorantia apud Callimachum. Et Ἀδμωλεῖ. Sine dolo, vel ſervitute. Et Ἀδμωλῶ. Dolore afficior.

Ἄδμωνι. Admoni Mitylenæo.

Ἀδνούμιον. Deſcriptio nominum apud Romanos. Alii vero idem Ἀνωμῖνον vocant.

1 Ἀδικία] Vide Harpocrationem & Etymologum.

2 Ὁ δὲ βραδὺς ὁ δ.] Hoc fragmentum ad Polybium refert Valeſius p. 212. Excerptor. Peireſc.

3 Ἡ γοερόν] Vid. Homer. Il Σ. 316. X. 430. & ibi Scholiaſtam.

4 Ἀδμεύειν. ὑγ.] Sic etiam Etymologus. Apud Heſychium vero legimus, Ἀδμαίνειν. ὑγιαίνειν, ζῆν. In MSS. vox iſta deeſt.

5 Ἀδμήτης. ὁ ἀδάμ.] Unus MS. Pariſ. poſt hunc articulum addit, Ἀδμισσιανάλιος. ὁ τῶν Σιλεντιαρίων πρῶτος· quæ etiam legi in MS. Romano, Illuſtriſſ. Pearſonius in notula ad marginem Suidæ ſui monet. Eſt autem Ἀδμισσιανάλιος Latine *Admiſſionalis*, cujus quænam in aula Conſtantinopolitana olim fuerit dignitas ſatis hic declaratur ex eo, quod Silentiariorum primus fuiſſe dicatur. Quodnam enim fuerit ἀξίωμα Silentiariorum, plures viri docti abunde docuerunt, nec id ignorare poterunt, qui vel Meurſii vel Ducangii Gloſſarium inſpicere voluerint.

6 Ἀδμήτου μέλος] Vide Zenobium, qui fabulam de Admeto, quæ proverbio huic locum dedit, prolixe narrat. Significat hic autem Ἀδμήτου μέλος ſcolium, ſive carmen convivale, in Admetum cani ſolitum, cujus mentio fit apud Ariſtophanem *Veſpis* p. 519. his verbis: Ἀδμήτου λόγον ὦ ταῦρε μιμοῦ τὰς ἀμοιβὰς φίλῃ. Vide ad locum illum Scholiaſtam, cujus verba brevitatis gratia non adduco.

7 Ἁρμοδίου] Vide infra v. Ἁρμόδιοι.

8 Ἐπὶ τῶν ῥᾳδίων & εὐκόλων] Infra v. Ἁρμόδιοι contraria affertur explicatio, ἐπὶ τῶν δυσκόλων; ubi vide quæ notavimus. Priori autem interpretationi favent ea, quæ leguntur apud Schol. Ariſtoph. loco paulo ante laudato: Ἔνιοι δέ φασιν, ὡς ἀπὸ τῶν ἐναντίων μεταχειρίζηται σκολιὸν τὸ παροίνιον μέλος. Ἀτοπῶ γὰρ αὐτὸ ἔχειν εἶναι καὶ εὔκολα, ὡς παρὰ πότον ᾀδόμενα.

9 Ἀδνόμιον] De ſignificatione hujus vocis abunde egerunt Meurſius & Ducangius in Gloſſariis, quos vide.

Ἀδόκητον. διεψευσμένον. Δεδιὼς μὴ ἀφυλάκτοις αὐτοῖς ἐπιπέσοιεν· ὃ δὴ οὐκ ἀδόκητον ἐγεγένητο. ἐπεὶ καὶ λῃστήριον αὐτῶν προέβαινε. καὶ Ἀδόκητος, ἀπροσδόκητος.

Ἀδοκίμαστος. [1] Δοκιμασθῆναι λέγεται εἰς ἄνδρας ἐγγραφῆναι. Ἀδοκίμαστος, ὁ μήπω ἐγγεγραμμένος. Λυσίας ὅπως.

Ἀδόκιμος. ἀδοκίμαστος.

Ἀδολεσχία. ἀκμεία. [2] Φλυαρία. συνέχεια. Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ α. Ἀδολεσχία δὲ πρὸς τῇ Γραφῇ, ἡ συνεχὴς μελέτη. καὶ Ἀδολεσχήσω, ἀντὶ τοῦ διηνεκῶς μελετήσω.

Ἀδόλως. ἁπλῶς. ἀληθῶς. τὸ δὲ ψεῦδος πρεπεπλεγμένον, καὶ δόλου μεστόν.

Ἀδόνητον. ἀσάλευτον.

Ἀδοξεῖται. οὐ τιμᾶται. οὐκ ἀποδεκτόν ἐστι [3] τὸ νικᾶν παρὰ Ῥωμαίοις ἄνευ παραγγέλματος. ἀδοξεῖται γάρ.

Ἀδοξόταται. τὰ παράδοξα. τὰ ἀδύνατα παρὰ Ἀριστοτέλει. ἔστι δὲ παράδοξα τὰ τοῖς εἰθισμένοις ἐναντία, ἃ οὐ πάντως ἤδη καὶ ἀδύνατά ἐστι.

Ἀδοξία. ἡ ἀτιμία. κυρίως δὲ, ἡ ἀργία.

Ἀδωρόκλητος. ὁ μὴ δωροληπτὴς ὤν.

Ἀδορεί. ἀνεκδαρτί.

Ἄδορος. κώδυξ. καὶ Ἄδορον, τὸ ἀνέκδαρτον. καὶ Ἀδέροις, ἀνεκδάρτοις.

Ἀδδώ. ὄνομα κύριον.

Ἄδης κυνῆς. ἐστὶν [4] ἐν τῷ Κυνῇ.

Ἀδωναΐ. Ἑβραϊστί.

Ἀδωναῖος. [5] ὁ ὑπὸ τὸν ᾅδην.

Ἀδώνειοι [6] κῆποι. λέγονται οἱ μετέωροι κῆποι.

Ἀδωνία. [7] συνεσταλμένως. [8] Ἀδωνίαν ἄγομεν, καὶ τὸν Ἄδωνιν κλαίομεν. Φερεκράτης. Καλοῦσι καὶ τὸ εἴδωλον τοῦ Ἀδώνιδος, Ἀδώνιον. καὶ [9] Ἀδωνίδειος κῆπος, ὁ τοῦ Ἀδώνιδος.

Ἄδωνις. Ἀδώνιδος. ὄνομα κύριον. Καὶ πένθος ἱερόν, [10] οἷον ἐν Λιβάνῳ τὸ ἐπ' Ἀδώνιδι καὶ [11] Βύβλῳ.

Ἀδόκητον. Quod [expectationem] fefellit. *Metuens ne in ipſos incautos irruerent. Quod profecto haud inexpectatum fuit, quia latronum manus ipſos præceſſerat.* Et Ἀδόκητος. Inexpectatus.

Ἀδοκίμαστος. [Non probatus.] Δοκιμασθῆναι dicitur in virorum album referri. Ἀδοκίμαστος qui in album nondum relatus eſt. Sic Lyſias.

Ἀδόκιμος. Non probatus.

Ἀδολεσχία. Intempeſtiva loquacitas. Garrulitas continua. Attici producunt τὸ ά. Sed in Sacra Scriptura Ἀδολεσχία vocatur aſſidua meditatio. Et Ἀδολεσχήσω, aſſidue meditabor.

Ἀδόλως. Simpliciter. Vere. Mendacium enim eſt perplexum, & doli plenum.

Ἀδόνητον. Inconcuſſum.

Ἀδοξεῖται. Non habetur in pretio. Non probatur. *Apud Romanos abſque præcepto Ducis hoſtem vincere nulla in laude ponitur.*

Ἀδοξόταται. Apud Ariſtotelem ſic vocantur paradoxa, & quæ fieri nequeunt. Paradoxa autem appellantur, quæ iis, quæ vulgo creduntur, ſunt contraria, & quæ non omnino talia ſunt, ut fieri non poſſint.

Ἀδοξία. Ceſſatio a militia. Proprie vero, otium.

Ἀδωρόκλητος. Qui donis corrumpi non poteſt.

Ἀδορεί. Sine excoriatione.

Ἄδορος. Saccus. Uter. Et Ἄδορον. Non excoriatum. Et Ἀδέροις. Non excoriatis.

Ἀδδώ. Addo. Nomen proprium.

Ἄδης κυνῆς. Orci galeam. Eſt in voce Κυνῆ.

Ἀδωναΐ. Hebraice [Dominus].

Ἀδωναῖος. Qui eſt ſub Orco.

Ἀδώνειοι κῆποι. [Adonii fructus.] Penſiles horti ſic vocantur.

Ἀδωνία. Contracte. *Adonia celebramus, & Adonidem lugemus.* Pherecrates. Simulacrum quoque Adonidis vocant Adonium. Et fructus Adonius, i. e. Adonidis.

Ἄδωνις. Ἀδώνιδος. Nomen proprium. *Erat autem ſacer luctus, qualis eſt is, qui in Libano & urbe Byblo Adonidis gratia inſtituitur.*

1 Ἀδοκίμαστος] Ex Harpocratione, quem cum Suida confer. Vide etiam infra v. Δοκιμασθείς.

2 Φλυαρία. συνέχεια] Legendum eſt, φλυαρίας συνέχειαν, vel φλυαρία συνεχής, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

3 Τὸ νικᾶν παρὰ Ῥωμ.] Hoc fragmentum Caſaubonus ad Polybium refert: in quo vir doctiſſimus fallitur. Sunt enim verba Joſephi *de Bello Judaico* lib. VI. p. 912. ubi locus iſte ſic legitur: Ὅτι τὸ νικᾶν παρὰ Ῥωμαίοις δίχα παραγγέλματος ἀδόξαστον. Unde apparet, præcedentia illa, οὐκ ἀποδεκτόν ἐστι, eſſe verba ipſius Suidæ, quibus vocem Ἀδοξεῖται interpretatur; non autem partem fragmenti ex alio quodam ſcriptore deprompti, ut Caſaubonus & Portus putarunt.

4 Ἔστιν ἐν τῷ Κυνῇ] Sed ibi nihil de hoc proverbio reperias.

5 Ἀδωναῖος] Pro Ἀιδωναῖος. Ἀιδωνεὺς enim idem eſt quod Ἄιδης, i. e. Infernus vel Orcus. Vide Etymol. M. v. Αἰδής.

6 Ἀδώνειοι κῆποι] Legendum eſt Ἀδώνειοι κῆποι, ut Portus quoque ad hunc locum recte monuit.

7 Ἀδωνία] Imo potius Ἀδώνια, quod eſt nomen feſti, in honorem & memoriam Adonidis olim celebrati.

8 Ἀδωνίαν ἄγομεν] Verſus hic Iambicus ita conſtituendus & legendus eſt, Ἀδώνι' ἄγομεν ἐν τῷ Ἄδωνιν κλαίομεν. Sic enim metri ratio ei conſtabit.

9 Ἀδωνίδειος κῆπος] Sic ex 2 MSS. locum hunc reſtitui. Ante enim legebatur Ἀδώνιδος κῆπος.

10 Οἷον] Hanc vocem ex 2 MSS. Pariſ. revocavi. Deeſt enim in prioribus Edit. Portus in loco hoc explicando fruſtra ſeſe torſit, quod putaret, verba illa, καὶ πένθος ἱερόν, & quæ ſequuntur, eſſe notam ipſius Suidæ, cum ſint fragmentum auctoris cujuſdam anonymi, ut attentus lector facile animadvertet.

11 Βύβλῳ] Cave cum Wolfio putes τὸ Βύβλῳ hic eſſe nomen proprium hominis, cujus gratia luctus aliquis a veteribus fuerit inſtitutus: ſed hæc ita cape, ut in verſione expreſſimus. Adonidem enim in urbe Byblo olim lugeri ſolitum fuiſſe expreſſe teſtatur Lucianus *de Dea Syria*, p. 1058. his verbis: Εἶδον δὲ ἐγὼ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱερὸν Ἀφροδίτης Βυβλίης, ἐν τῷ καὶ ὄργια ἐς ΑΔΩΝΙΝ ἐπιτελέεται. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. Λέγεται γὰρ δὴ ὧν τὸ ἔαρ τὸν ἐς Ἄδωνιν ὑπὸ τῶν συὸς ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ ἐς μνήμην τοῦ πάθεος τοῦτο τοῖσι ἔτεσι ἐπιτελέεσθαι ἐκάστοισι ἔπος, καὶ ΘΡΗΝΕΟΥΣΙ, ἐν τῷ ὄργια ἐπιτελέεται, ἐν σφίσι μεγάλα ΠΕΝΘΕΑ. αἰνῶ τὴν χώρην ἵνα πᾶν. Idem etiam teſtatur Procopius Gazæus in Eſaiam cap. XVII.

Ἀδώ-

Ἀδώνιδος [1] κῆποι. ἐπὶ θειδάκων καὶ μαράθρων, ἅπερ κατέσπειρον ἐν ὀστράκοις. λέγονται δ' ἐπὶ τῶν ὀψιπλαύων καὶ κούφων τῇ παρουσίᾳ.

Ἀδώνιδος κῆπος. ἐπὶ τῶν ὡρῶν, καὶ ὀλιγοχρονίων, καὶ μὴ ἐρριζωμένων.

Ἄδων τὴν σπιθαμὴν τοῦ βίου πρὸς ἄνηθον. ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ μικροψύχων.

Ἄδωρα. κακόδωρα. τὰ ἐπὶ κακῷ διδόμενα. [2] Σοφοκλῆς·

Ἐχθρῶν [3] ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

Ὁ δὲ νοῦς, ὅτι μηδὲ τὰ μέγιστα τῶν ἐχθρῶν ἐφίεσο ἔχειν. τῶν δὲ φίλων, καὶ τὰ ἐλάχιστα. καὶ Αἰλιανός· Λαβόντες ἑκάτερον [4] τῆς κόρης τὴν ἄδωρον μοῖραν, ἢ τῷ ἑαυτῶν λέχει, Τραγικός ἂν εἶπε ποιητὴς, ἑαυτοὺς κατέσφαξαν.

Ἀδωρεός. πόλις.

Ἀδραμύττιον. ὅπως Εὔπολις. καὶ Ἀδραμυτηνός. ὁ [5] δὲ Θουκυδίδης, Ἀτραμύττειον.

Ἀδρανές. ἀσθενές. καὶ Ἀδρανία, διὰ τοῦ ι, ἀδυναμία. ἀσθένεια. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἄνθετο [6] δειμαίνων γήραος ἀδρανίην.

καὶ αὖθις·

Ἐπεὶ [7] παρενήξατο τὸ πλεῖον
Ἥβης, ἐν γήρως δ' ἀδρανίῃ δέδεται.

Σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα ποταμοῦ. Ἀδράνεια δὲ, δίφθογγον, ἀπὸ τοῦ ἀδρανὴς θηλυκοῦ.

Ἀδράστεια Νέμεσις. ἰδοὺ οὐκ ἄν τις ἀπεφήνατο. Ἀδράστεια αὐτὴν Νέμεσις πικρὸς ὑποβόγκων καὶ ἀχαλίνων λόγων ἠκολούθησεν. Ἀδράστεια οὖν Νέμεσις, ἀπὸ Ἀδράστου. ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονησάντων, ὕστερον δὲ δυστυχησάντων. Τῶν γὰρ [8] Ἀπογόνων, Θηβαίοις ἐπιστρατευσάντων, μόνος Αἰγιαλεὺς ἀπώλετο Ἀδράστου παῖς.

Ἀδράστεια. [9] οἱ μὲν τὸ αὐτὸ τῇ Νεμέσει λέγουσι· λαβεῖν δὲ τοὔνομα ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς βασιλέως. ἢ ἀπὸ Ἀδράστου τοῦ παλαιοῦ, νεμεσηθέντος ἐφ' οἷς τὸ

Ἀδώνιδος κῆποι. Adonidis horti, ex lactucis & fœniculo conſtabant, quæ in teſtis ſeminabant. Hoc autem proverbio utuntur de rebus levibus, & quibus nihil ſolidi ſubeſt.

Ἀδώνιδος κῆπος. Adonidis hortus. De rebus immaturis, & exigui temporis, & quæ non egerunt altas radices, dicitur.

Ἄδων τὴν σπ. Cantans vitæ ſpithamam ad anethum. De tenacibus & ſordidis dicitur.

Ἄδωρα. Mala dona. Dona, quæ in alicujus perniciem dantur. Sophocles:

Inimicorum dona pernitioſa ſunt, & minime utilia.

Senſus autem eſt, ne maxima quidem inimicorum dona expetenda eſſe: amicorum vero vel minima. Item Ælianus: *Accipientes uterque infauſtum puellæ munus ſuo ſe in lecto, ut Tragicus aliquis Poeta diceret, jugularunt.*

Ἀδωρεός. Urbs.

Ἀδραμύττιον. Adramytium. Sic Eupolis. Et Adramytenus. At Thucydides, Atramyttium.

Ἀδρανές. Infirmum. Et Ἀδρανία, per ι, infirmitas. Imbecillitas. In Epigrammate:

Hæc dedicavit, formidans ſenectutis imbecillitatem.

Et rurſus:

Poſtquam præteriit majorem partem
Pubertatis, & ſenectutis imbecillitate conſtrictus eſt.

Significat etiam nomen fluvii. Ἀδράνεια vero per diphthongum, a maſculino Ἀδρανής.

Ἀδράστεια. Adraſtia Nemeſis. Quam nullus vitare poteſt. *Adraſtia Nemeſis ultrix ſuperborum & immoderatorum verborum ipſum ſecuta eſt.* (Adraſtia igitur Nemeſis dicta eſt ab Adraſto.) Dicitur hoc de illis, qui prius quidem felici rerum ſucceſſu utentes, poſtea in calamitates incidunt. Ex Epigonis enim, qui Thebanis bellum intulerunt, ſolus periit Ægialeus, Adraſti filius.

Ἀδράστεια. Adraſtia. Nonnulli aiunt Adraſtiam & Nemeſin eandem eſſe: nomen vero accepiſſe a quodam Adraſto Rege: vel ab il-

1 Ἀδώνιδος κῆποι] Horti, qui Adonidis vocabantur, erant portatiles, & in teſtis, vel vaſibus fictilibus, pompæ gratia circumferri ſolebant. Conſtabant autem potiſſimum ex lactucis, ut hic Suidas, & alii Scriptores teſtantur: cujus rei rationem docet Heſychius v. Ἀδώνιδος κῆποι. Plura hac de re lege apud Meurſium *Græc. Feriat.* v. Ἀδώνια.

2 Σοφοκλῆς] In *Aj. Flagellif.* p. 40. ut Portus obſervavit.

3 Ἄδωρα δῶρα] Locum hunc Sophoclis reſpexit Theophyl. Simocatta, lib. VII. c. XV. ubi ait: Ὁ δὲ Χαγᾶνος δυσωνασχέτως εἶχε τὰ βασιλικὰ καταδέξασθαι δῶρα, μονονυχὶ τὸ τῆς Τραγῳδίας ἐπιφθεγγόμενος· Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. i. e. *Chaganus vero Imperatoria dona accipere gravabatur, tantum non illud e Tragœdia occinens: Hoſtium dona non dona, nec utilia ſunt.* Ἄδωρα δῶρα autem eleganter dictum eſt, ut μήτης ἀμήτωρ, apud Sophocl. *Electr.* p. 131. Ὑπνος ἄϋπνος, apud eundem Soph. *Philoct.* p. 414. v. 2. Ἄχαρις χάρις, in Epigramm. Leonidæ Anthol. lib. I. p. 6. Κόσμος ἄκοσμος, in Epigr. Antipatri Anthol. lib. I. p 7. Ἄπολις πόλις, in alio Epigrammate Anthol. lib. I. p. 151. Γάμος ἄγαμος, infra v. Ἀφύτης, & v. Διαβαίνειν: aliaque multa hujus generis.

4 Τῆς κόρης τὴν ἄδωρον μοῖραν] Verba hæc obſcura ſunt, nec illuſtrari a nobis poſſunt, quoniam integer Æliani locus hodie non exſtat.

5 Ὁ δὲ Θουκυδίδης] Lib. V. cap. I. & lib. VIII. c. CVIII.

6 Ἄνθετο δειμαίνων γ.] Eſt pars Epigrammatis, quod ex Anthologia inedita integrum publici juris fecit Salmaſius ad Solinum, pag. 699.

7 Ἐπεὶ παρενήξατο τὸ π.] Eſt pars Epigrammatis, quod quia nondum a quoquam editum eſſe memini, integrum ex Anthologia MS. hic exhibebo:

Ἀπμφῆ ποδάρχω, ἠδ' ὀϊστικὰς αἰθυκτῆρας,
Καὶ λίνα, ἠδ' γυρὸν τόπο λαγωβόλον,
Ἰοδόκλω, καὶ τόξον ἐπ' ὀρτυγι πτερωθέντα
Αὐλὸν, καὶ πλωτῶν εὐπλεκὲς ἀμφίβολον,
Ἑρμείῃ Σωσίππῳ, ἐπὶ παρενήξατο τὸ πλεῖον
Ἥβης, ἐν γήρως δ' ἀδρανίῃ δέδεται.
Immotam pedicam, & ſagittas veloces,
Et retia, & curvum telum, quo lepores petuntur,
Pharetram, & hanc coturnicis capiendæ gratia perforatam
Tibiam, & aquatilium bene plexum rete
Mercurio Soſippus [*dedicavit*] *poſtquam præteriit*
Pubertatem, & ſenectutis infirmitate conſtrictus eſt.

In ultimo diſticho mihi non placet illud τὸ πλεῖον Ἥβης, quoniam non convenit de ſene dicere, eum majorem partem pubertatis præteriiſſe, cum totam utique pubertatem exceſſiſſe neceſſe ſit eum qui tali nomine appellandus eſt. Quare alii, quibus plus otii eſt, videant, quomodo loci iſtius ſenſui conſuli poſſit.

8 Ἀπογόνων] Recte Portus monuit, legendum hic eſſe Ἐπιγόνων: quo nomine appellabantur apud Græcos liberi illorum Argivorum, qui in bello ab Adraſto Thebanis illato occubuerant. Res nota eſt ex Pauſania aliiſque ſcriptoribus.

9 Ἀδράστεια. οἱ μὲν τ.] Eadem leguntur apud Harpocrationem h. v. Multa etiam de Adraſtia habet Euſtath. ad Il. B. p. 355. quæ cum hoc loco Suidæ conferenda ſunt. Nec abs re erit legere, quæ hanc in rem notavit Henr. Stephanus ad Adagia Eraſmi, p. 17.

Θη-

Θηβαίων κατηλαζονεύσαλο, ἱδρυσαμένων ἱερὸν Νεμέσεως, ὁ μὴ ταῦτα προσηκόντως ὑβρίσθη Ἀδραστία. Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος Ἄρτεμιν φησὶν εἶναι τὴν Ἀδραστίαν, [1] ὡς ἀπὸ Ἀδράστου ἱερὸς ἱδρυμένου. Ὁ δὲ Ἀντίμαχος λέγει·

Ἔστι [2] δέ τις Νέμεσις μεγάλη θεός, ἣ τάδε πάντα
Πρὸς μακάρων ἔλαχεν. βωμὸν δὲ οἱ εἰσάλο πρῶτος
Ἄδρηστος, —ταμιοῦχος ὃς ἀκὴ ῥόου.

Ἔνιοι μέντοι, ὡς μὴ διαφέρεσθαι συνκαλέγουσιν αὐτὴν τῇ Νεμέσει, ὡς Μένανδρος, καὶ Νικόστρατος.

Ἀδραστίδης. ὄνομα κύριον.

Ἀδραστίνη. ἡ τοῦ Ἀδράστου θυγάτηρ.

Ἀδρασία. ἡ ἀπραξία.

Ἀδριανός. [3] βασιλεὺς Ῥωμαίων. ἦν δὲ τὸ γένος βουλευτοῦ πατρὸς ἐστρατηγικότος Ἄφρου. ὅπου δὴ ὠνομάζετο. Φύσει δὲ φιλόλογος ἦν καὶ ἐκατέρας τῆς γλώσσης, καί τινα πεζὰ, καὶ ἐν ἔπεσι ποιήματα παντοδαπὰ κατέλιπε. Φιλοτιμίας τε δὴ [4] ἀπλήστως ἐλέγετο, καὶ περὶ τοῦτο καὶ τἆλλα πάντα, καὶ τὰ βραχύτατα ἐπετήδευε. καὶ δὴ ἔπλαττε, καὶ ἔγραφε, καὶ ᾠδὴν ὁπόσην καὶ εἰρηνικὴν καὶ πολεμικὴν καὶ βασιλικὴν καὶ ἰδιωτικὴν εἰδέναι ἔλεγε. Καὶ τοῦτο μὲν οὐδέν πω τοὺς ἀνθρώπους ἔβλαπτεν. ὁ δὲ δὴ φθόνος αὐτῷ δεινότατος ἐς πάντας τοὺς τινι [5] προέχοντας, ὧν πολλοὺς μὲν καθεῖλε, συχνοὺς δὲ ἀπώλεσε. Βουλόμενος δὴ πάντων ἐν πᾶσι προεῖναι, ἐμίσει τοὺς ἔν τινι διαφέροντας. καίτοι τοιοῦτος καὶ [6] ὁ Γαλάτης Φαβωρῖνος, τόν τε Διονύσιον τὸν Μιλήσιον τοὺς σοφιστὰς, καταλύειν ἐπεχείρει, τοῖς τε ἄλλοις, καὶ μάλιστα τῷ τοὺς ἀνταγωνιστὰς σοφῶν ἐξαίρειν· τοὺς μὲν, μηδενὸς, τοὺς δὲ, βραχυτάτου τινὸς ἀξίους ὄντας. † Οὕτω ἐν ἐπιστολῇ ἔγραψε τότε ἄλλα μεγαλοφρονησάμενος, [7] καὶ ἐπομόσας, μήτε τι τῶν ἔξω δημοσίων συμφερόντων ποιήσειν, μήτε βουλευτήν τινα ἀποφάξειν, καὶ ἐξώλειαν ἑαυτῷ, ἂν καὶ ὁποιοῦν αὐτῶν ἀνέλῃ, προσευξάμενος. ἀλλ' ὅμως διεβλήθη εἰς πολλά. † [8] Οὗτος ἦν ἡδὺς μὲν ἐντυχεῖν, καὶ ἐπήνθει τις αὐτῷ χάρις, τῇ τε Λατίνων καὶ Ἑλλήνων γλώττῃ ἄριστα χρώμενος· οὐ μὴν ἐπὶ πολὺ τοῦτον ἄγαν ἐθαυμάζετο. πρός τε τοῦ τῶν δημοσίων χρημάτων ἐσπουδακὼς ἄθροισιν. † Οὗτος [9] φύσει τοιοῦτος ἦν, ὥστε μὴ μόνον τοῖς

1 Ὡς ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένου] Sic etiam apud Harpocrationem. Sed meo quidem judicio locus iste non satis integer nec sanus est: quem proinde ex Eustathio sic restituendum putem: ἀπὸ Ἀδράστου Μυσοῦ, ἱδρυσαμένου αὐτῆς ἱερόν.

2 Ἔστι δέ τις Νέμεσις μ.] Iidem versus de Adrastia, vel Nemesi, leguntur etiam apud Harpocrationem h. v. Strabonem lib. XIII. p. 588. & Eustath. ad Homer. loco paulo ante laudato; ex quibus post πταμοῖο παρὰ ῥόον, addendum est Αἰσήποιο Ἔνθα πόλισσαί τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται.

3 Ἀδριανός. βασ. Ῥωμ.] Vide Collectanea Constantini Porphyrog. *de Virtutibus & Vitiis*, pag. 713. ubi inter Excerpta ex Dione omnia pene αὐτολεξεὶ ea leguntur, quæ Suidas hic de Adriano tradit. Solet autem Suidas non raro illorum Collectaneorum scrinia compilare: unde dubium non est, quin & hunc locum inde deprompserit. Ex ipso enim Dione hæc eum non descripsisse satis patet ex eo, quod non alia excerpserit, quam quæ apud Constantinum leguntur.

† Ἀπώλεσε] Apud Constantinum in Excerptis Peiresc. & Xiphilinum rectius legitur ἀπώλεσεν.

lo antiquo Adrasto, qui in Nemesis indignationem inciderat ob jactantiam adversus Thebanos, qui Nemesi templum exstruxerant, quod postea vocatum est Adrastia. Demetrius vero Scepsius ait, Adrastiam esse Dianam, sic vocatam ab Adrasto, qui ei templum consecraverat. Antimachus vero ait:

Est autem Nemesis magna Dea, cui imperium in omnia
A Diis datum est. Aram vero ei erexit primus
Adrastus juxta fluvium [*Æsepum.*]

Quidam illam eandem cum Nemesi statuunt; ut Menander & Nicostratus.

Ἀδραστίδης. Adrastides. Nomen proprium.

Ἀδραστίνη. Adrastine. Adrasti filia.

Ἀδρασία. Vacuitas a negotiis.

Ἀδριανός. Adrianus, Romanorum Imperator, filius fuit, quod ad gentem attinet, viri Senatoris & Prætorii, nomine Afri. Natura fuit doctrinæ & utriusque linguæ amans, & scripta quædam oratione soluta, & omnis generis poemata reliquit. Nam supra modum laudis & honoris erat cupidus: unde fiebat, ut omnibus, etiam minutissimis, operam daret. Nam & fingebat & pingebat, & nullum erat studium, vel ad pacem, vel ad bellum, vel ad Regem, vel privatum spectans, quod non scire se profiteretur. Et hoc quidem nihil incommodabat hominibus. Sed summa invidia prosequens omnes, qui in aliqua re excellebant, multos eorum depressit, multosque occidit. Nam cum vellet omnes in omnibus superare, viros in aliquo studio præstantes oderat. Hinc & Phavorinum Gallum, & Dionysium Milesium Rhetores opprimere studebat, cum aliis modis, tum vero adversariis eorum; hominibus partim nullius, partim minimi pretii, extollendis. † Hic in epistola quadam, tum alia magnifice jactans, tum etiam jurejurando fidem suam adstringens scripsit, se neque quicquam facturum, quod Reip. non conduceret, neque Senatorem quenquam interfecturum: exitium sibi imprecans, si secus egisset. Nihilominus multa ei crimini data sunt. † Hic in colloquiis erat suavis, & gratia quædam in vultu ejus eminebat, Latinamque & Græcam linguam optime callebat. Non tamen magnam clementiæ laudem adeptus est: & coacervandæ publicæ pecuniæ fuit studiosus. † Hic eo fuit ingenio, ut non

5 Προέχουσι] Lectionem hanc ex MSS. revocavi, quam etiam agnoscunt Excerpta Constantini; itemque Xiphilinus, epitomator Dionis, cujus hæc de Adriano sunt verba: Ἐκ τούτου καὶ τοῖς ἐν τινι προεχόντων πολλοὺς μὲν καθεῖλε &c. In prioribus Edit. inepte legitur προσεχόντας.

6 Τὸν Γαλάτην Φαβωρῖνον] Erat enim τῶν Ἑσπερίων Γαλατῶν, Ἀρελάτης πόλεως, i. e. *Occidentalis Gallus, Arelatensis*, teste Philostrato lib. I. *de Vit. Sophist.*

7 Καὶ ἐπομόσας, μήτε τι τῶν ἔξω δημοσίων] Locum hunc partim ex MSS. partim ex Collectaneis Constantini in integrum restitui, qui in cæteris Edit. duobus mendis obscuratus est. Nam & pro ἐπομόσας legitur ὀμόσας, & vox ἔξω prorsus omissa est, in qua tamen totius sensus cardo vertitur.

8 Οὗτος ἦν ἡδὺς μὲν ἐντ.] Hæc & quæ sequuntur usque ad ἐσπουδακὼς ἄθροισιν, sunt verba Johannis Antiocheni apud Constantinum in Excerptis Peiresc. p. 818. unde ea Suidas deprompsit.

9 Οὗτος φύσει τοιοῦτος ἦν] Hæc sunt Dionis, ut discimus ex Xiphilino & Collectaneis Constantini, pag. 713.

ζᾶσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς τετελευτηκόσι φθονεῖν. Τὸν γοῦν Ὅμηρον καταλύων, Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσῆγεν, οὗ μηδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσαντο. Ἠπᾶτο μὲν δὴ ταῦτά τε αὐτοῦ, καὶ τὸ πάνυ ἀκριβὲς, τό, τε φιλόεργον καὶ [1] πολύπραγμον. ἐθεράπευε δὲ αὐτὰ καὶ ἀνελάμβανε, τῇ τε ἄλλῃ ἐπιμελείᾳ, καὶ φρονήσει, καὶ μεγαλοπρεπείᾳ, καὶ δεξιότητι, καὶ τῷ μή τέ τινα πόλεμον ταράξαι, καὶ τοὺς ὄντας παῦσαι· μή τέ τινα χρήματα ἀδίκως ἀφελέσθαι, καὶ πολλοῖς πολλὰ καὶ [2] δήμοις καὶ ἰδιώταις χαρίσασθαι. † Ἦν δὲ φιλεργότατος, καὶ μαντείαις καὶ μαγγανείαις παντοδαπαῖς ἐχρῆτο. παιδικά τε αὐτῷ ἐγεγόνη Ἀντίνοός τις· ἔκτισε δὲ πόλιν καὶ συνῴκισεν, ἀπ' αὐτοῦ τε ὠνόμασε. [3] καί τινα ὁρῶν Ἀντίνοον λέγειν. † Οὗτος [4] ἐς Παννονίαν ἀφίκετο, καὶ τὸν Ἴστρον μὲν τῷ ὅπλων διενήξατο. καὶ τοῦτο οἱ παρόντες βάρβαροι ἐξεπλάγησαν.

Ἀδριανός. [5] Σοφιστὴς, μαθητὴς Ἡρώδου. ἀκμάσας δὲ ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίνου. ἀντιχολαστὴς Ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος· ὃν Ἀθήνας γενόμενος. Ἐσοφίστευσε δὲ καὶ τῇ τῶν Ῥωμαίων, καὶ [6] ἀντιγραφεὺς τῶν ἐπιστολῶν ὑπὸ Κομόδου ἐγένετο. Ἔγραψε μελέτας, καὶ μεταμορφώσεις ἐν βιβλίοις ἑπτά. περὶ ἰδεῶν λόγους, ἐν βιβλίοις πέντε. περὶ τῶν ἐν ταῖς φάσεσιν ἰδιωμάτων, ἐν βιβλίοις τρισίν. ἐπιστολὰς καὶ λόγους ἐπιδεικτικούς. Φάλαριν. παραμυθητικὸν εἰς Κέλερα.

Ἀδριανοί. [7] πόλις Μυσίας, τῆς νῦν Βιθυνίας.

Ἀδρίας. [8] πέλαγος. ζήτει ἐν τῷ Ἀρέθουσα.

Ἀδρόν. πολύ. μέγα. δαψιλές. πλούσιον. καὶ Ἀδρότης, ἡ ὑψηλότης. Ἀδροῖς μισθοῖς παραγαγὼν εἰς τὸ τόλμημα, τοῦτον ἀναιρεῖ. καὶ Αἰλιανός· Τινὰς παραλαβὼν ἀφορμὴ μισθοῦ ἐς Βυζάντιον ἐλθεῖν πείθει. καὶ αὖθις· Ἑκάστῳ τῶν τέχνῃ ἐπιδεικνυμένῳ ἐπὶ μισθοῖς ἀδροῖς.

Ἄδρυσις. [9] ἡ ἀφαίρεσις. ἡ ἀπαξία.

Ἀδρύνοιτο, αὐξάνοιτο.

Ἁδύ. τὸ ἡδύ. [10] Θεόκριτος· Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα.

Ἀδύνατα εἶναι. ἀντὶ τοῦ, ἀδύνατον. πολλάκις γοῦν λέγεται Θουκυδίδης τοῖς πληθυντικοῖς ἀντὶ ἑνικῶν· μάλιστα δ' ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως. [11] Ἀδύνατον δέ ἐ-

solum viventibus, ſed etiam mortuis invideret. Homerum enim abolere cogitans, Antimachum ejus loco introducere cœpit, cujus ne nomen quidem multi antea noverant. Hæc igitur in eo reprehendebantur, uti & nimia ſubtilitas & curioſitas. Sed vitia iſta molliebat & penſabat, tum cætera diligentia, tum prudentia, magnificentia, & dexteritate: item, quod nullum bellum concitaret, & exorta ſedaret; nec opes cuiquam injuſte eriperet, ſed potius multis cum Rebuſp. tum privatis hominibus multa largiretur. † Cum admodum eſſet curioſus, divinationibus & magicis artibus non raro uſus eſt. In deliciis habuit Antinoum quendam, urbemque condidit, quam ejus nomine appellavit. Stellam etiam quandam Antinoi commentus eſt. † Hic in Pannoniam venit, & Iſtrum armatus tranavit; cujus rei admiratione Barbari, qui aderant, perculſi fuerunt.

Ἀδριανός. Adrianus. Sophiſta. Herodis diſcipulus. Floruit ſub Marco Antonino, & Athenis in declamando æmulus fuit Ariſtidæ Rhetoris. Docuit etiam Rhetoricam Romæ, & Dictator Epiſtolarum a Commodo creatus eſt. Scripſit Declamationes & Metamorphoſes libris VII. De Formis orationis, lib. V. De Statuum proprietatibus lib. III. Epiſtolas & Orationes declamatorias. Phalarin. [Orationem] conſolatoriam in Celerem.

Ἀδριανοί. Adriani. Urbs Myſiæ, quæ nunc Bithynia vocatur.

Ἀδρίας. Adria. Mare. Quære in voce Ἀρέθουσα.

Ἀδρόν. Multum. Magnum. Copioſum. Opulentum. Et Ἀδρότης. Altitudo. *Cum magna mercede [aliquem] ad iſtud facinus induxiſſet, eum interfecit.* Et Ælianus: *Cum quoſdam [ſocios] adſciviſſet, ampla mercede propoſita, ut Byzantium irent, perſuaſit.* Item: *Cum quilibet artem ſuam amplis præmiis propoſitis oſtentaret.*

Ἄδρυσις. Negligentia.

Ἀδρύνοιτο. Augeatur. [Creſcat.]

Ἁδύ. Dulce. Theocritus: *Dulcis eſt valde ſuſurrus, & pinus, o caprarie, illa.*

Ἀδύνατα εἶναι. Pro, ἀδύνατον. Sæpe enim Thucydides plurali pro ſingulari utitur; præcipue vero in hac dictione. Ἀδύνατον vero di-

1 Πολύπραγμον] Apud Xiphilinum legitur πολύτροπον.

2 Καὶ δήμοις τε ἰδιώταις χαρ.] Apud Xiphilinum plenius legitur, καὶ δήμοις τε ἰδιώταις τε βαλανταῖς τε ἐππῶσι χαρίσασθαι.

3 Καί τινα ὁρῶν Ἀντ.] Locus eſt mutilus, qui in Collectaneis Conſtantini ſic legitur: καὶ τέλος ἀστέρα τέ τινα αὐτὸς ὁρᾶν ὡς καὶ τὸν Ἀντινόου ὄντα ἔλεγε. Apud Xiphilinum vero rectius ita: ἐς τέλος ἀστέρα τινὰ αὐτός τε ὁρᾶν ὡς ἔφη Ἀντινόου ὄντα ἔλεγε. i. e. *Et tandem ſtellam ſe aliquam, quaſi Antinoi, vidiſſe dicebat.*

4 Οὗτος ἐς Παννονίαν ἀφ.] Locum Dionis, ex quo hæc ſumpta ſunt, conſervavit nobis Xiphilinus, ejus Epitomator; qui tamen non ipſum Adrianum, ſed equitatum ejus Iſtrum cum armis tranaſſe ſcribit. Verba ejus hæc ſunt: Οὕτω μὲν καλῶς ἤσκηκε τὸ στρατιωτικὸν αὐτός, ὥστε καὶ τὸν Ἴστρον μὴ τῶν ὅπλων διενήξασθαι. Ἃ ὁρῶντες οἱ Βάρβαροι, τοὺς μὲν Ῥωμαίους καταπλήττουσι &c.

5 Ἀδριανός. Σοφ.] De hoc Adriano vide Philoſtratum de *Vitis Sophiſtarum* lib. II. p. 582.

6 Ἀντιγραφεὺς τῶν ἐπιστολῶν] Id eſt, dictator epiſtolarum. Non enim Ἀντιγραφεὺς manum ſcribendis epiſtolis ipſe commodabat, ſed ſub ſe habebat ſcribas & librarios, quibus verba dictabat. Suidas infra τὸ Γραμματεὺς per ἀντιγραφεὺς exponit: ſed fallitur. Erant enim hæc duo diverſa miniſteria, ut pluribus oſtendit Salmaſius ad Flavium Vopiſcum pag. 785.

7 Ἀδριανοί. πόλις Μ.] Hic locus Suidæ male intellectus in errorem induxit Ortelium, exiſtimantem, Bithyniam fuiſſe Myſiæ urbem, eamque Adrianos vocatam auctore Suida: quod tamen ſecus eſt. Vide Holſtenium ad Stephanum v. Βιθυνίον, qui errorem iſtum Ortelii ibi obſervavit.

8 Ἀδρίας. πέλ.] In uno MS. Pariſienſi locum hunc ſic ſcriptum inveni: Ἀδρίας. Σικελικὸν πέλαγος, ὁ Δαυνίων ὁ Ἀλφιὸς ἀπὸ Ἀρκαδίας τῆς Σικελικῆς πηγῆς Ἀρεθούσης μίγνυται εἰλικρινέστατος.

9 Ἄδρυσις. ἡ ἀφ.] Locus eſt corruptiſſimus, quem ſic in integrum reſtitues: Ἄδρησις, ἡ ἄδρασις, ἡ ἀπραξία. Vide ſupra v. Ἄδρασις. Vocem primam & ultimam ex MSS. revocavi, in quibus recte legitur ἄδρησις & ἀπραξία. Non mirum eſt autem ἄδρυσις pro ἄδρησις hic ſcriptum eſſe, quoniam τὸ υ & ἡ ob affinitatem pronuntiationis apud veteres ſcriptores ſæpiſſime locum invicem permutaſſe conſtat.

10 Θεόκριτος] Idyll. I. v. 1.

11 Ἀδύνατα δέ ἐστιν, ὁ μὴ ἐστιν ἐπιδ. τῇ αὐ. εἶναι, οἷον ἡ γ. ἵππατος] Hæc excerpta ſunt ex Laert. lib. VII. Sect. 75.

σιν, ὁ μὴ ἔστιν ἐπιδεκτικὸν τοῦ ἀληθὲς εἶναι. οἷον, ἡ γῆ πέτεται. † [1] Ἀδύνατα ἔχοντος τοῦ στρατηγοῦ, κύβον ἀναρρίψαι πολέμου τοσούτου.

Ἀδύνατα θηρᾶς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐγχειροῦντων μείζοσιν ἢ καθ' ἑαυτούς.

Ἀδυνατεῖ. ἀδυνάτως.

Ἀδύνατοι.[2] οἱ πεπηρωμένοι τὸ σῶμα. ἐλάμβανον δὲ οὗτοι δοκιμασθέντες ὑπὸ τῆς Βουλῆς, οἱ μὲν [3] πεντακόσιοι, ἑκάστης ἡμέρας ὀβολοὺς δύο. οἱ δὲ, ὀβολόν. Φιλόχορος δέ φησιν, ἐννέα δραχμὰς κατὰ μῆνα.

Ἀδυσώπητον. ἀπροσωπόληπτον.

Ἄδυτον. σπήλαιον. ἢ τὸ ἀπόκρυφον μέρος τοῦ ἱεροῦ.

Ἀεκήλια, οὐχ ἥσυχα, οὐδ' εἰρωνεῖα, ἀλλὰ ταραχώδη. [4] τοῖς τῶ σωφαλοιφῇ ὀκνηπλέον κατὰ ἀπόφασιν τοῦ ἑκήλου. ἐφ' οἷς οὐχ οἷόν τε ἡσυχάζειν, ἀλλὰ τοὐναντίον ταράττεσθαι. ἢ Ἀεκούσια, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι. ἢ Ἀεικέλια, οἷον ἀπρεπῆ πάθη. [5] Ὅμηρος· Ἀεικέλια ἔργα.

Ἀέκητι. [6] τῇ ἀβουλίᾳ.

Ἄελλα. ἀνέμων συφορή.

Ἀελλώδεις ἵπποι. αἱ ταχεῖαι. καὶ τοῦτο Τραγικόν.

Ἀελλόπους. ταχεῖα τοὺς πόδας.

Ἀελπέων. οὐκ ἐλπίζων.

Ἀελπέοντες. ἀνελπιστοῦντες. [7] Ἡρόδοτος· Ἀελπέοντες τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέσθαι.

Ἄελπτον. ἀνέλπιστον. ἢ σκληρόν. δυσχερές. [8] Σοφοκλῆς·

Οὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται
Ἀκ ὠ δεινὸς ὅρκος, καὶ θεοσκελεῖς φρένες.

Αἴας λέγει. καὶ Ἄελπτα, ἀνέλπιστα, ἀπροσδόκητα, ἢ σκληρά. [9] Ἀριστοφάνης· Ἦ πολλ' ἄελπτ' ἐστὶν ἐν τῷ μακρῷ βίῳ.

Ἀέννων. τὸ ἄπαυστον. καὶ Ἀέννας, ὁ ἀεὶ ῥέων. ἀπὸ τοῦ νάω, ὅ ἐστι ῥέω. [10] Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς, ὥσπερ ποταμὸς ἀέννας ἐς ἡμέραν ἑκάστην ἐδήου τε καὶ ἐληίζετο τοὺς ὑπηκόους.

Ἀέξετο. ηὔξανετο.

Ἀερέθονται. λίαν παροξύνονται.

Ἀέρα δαίξειν.

Ἀεργιλή. ἀργή. ἄπρακτος. [11] ἐν Ἐπιγράμματι·

citur id, quod nullo modo verum esse potest. Ut, si terram volare dicas. † *Cum Imperator tanti belli aleam subire non posset.*

Ἀδύνατα θηρᾶς. Impossibilia venaris. Proverbium, quod dicitur, de illis, qui res viribus majores aggrediuntur.

Ἀδυνατεῖ. Impossibiliter.

Ἀδύνατοι. Corpore mutilati. Ii vero a Senatu probati accipiebant quotidie duos obolos. Alii vero [dicunt,] obolum. Philochorus vero tradit, novem drachmas singulis mensibus.

Ἀδυσώπητον. Qui nullum personarum respectum habet.

Ἄδυτον. Spelunca. Vel secreta pars Templi.

Ἀεκήλια. (Accipienda enim est hæc vox per negationem τοῦ ἑκήλου) Quæ nos quiescere non sinunt, sed contra perturbant. Vel Invita, quæ quis non volens patitur. Vel quasi Ἀεικέλια, i. e. indigna. Homerus: *Indigna facinora.*

Ἀέκητι. Præter voluntatem.

Ἄελλα. Ventorum turbo.

Ἀελλώδεις ἵπποι. Veloces equæ. Hoc autem est Tragicum.

Ἀελλόπους. Velox pedibus.

Ἀελπέων. Non sperans.

Ἀελπέοντες. Desperantes. Herodotus: *Desperantes fore, ut Græci vincerent.*

Ἄελπτον. Insperatum. Desperandum. Vel Durum. Difficile. Sophocles:

Nihil est quod fieri non posse sperandum sit:
sed expugnatur etiam
Rigidum jusjurandum, & præfractæ mentes.

Sic Ajax inquit. Et Ἄελπτα, Insperata, Inexpectata, vel, Dura. Aristophanes: *Profecto multa inexpectata in vita longa accidunt.*

Ἀέννων. Quod nunquam cessat. Et Ἀέννας, semper fluens. A verbo νάω, i. e. fluo. *Justinianus vero instar fluvii perennis subjectorum fortunas quotidie vastabat & populabatur.*

Ἀέξετο. Augebatur.

Ἀερέθονται. Valde instigantur.

Ἀέρα δαίρειν. [Aerem cædere.]

Ἀεργιλή. Otiosa. Negotiis vacua. In Epigrammate:

1 Ἀδύνατα ἔχοντος] Hoc fragmentum repetitur infra v. Κύβον.

2 Ἀδύνατοι. οἱ πεπ.] Eadem apud Harpocrationem, cum aliqua tamen scripturæ varietate, leguntur.

3 Πεντακόσιοι] Deest hæc vox in Harpocratione; item in MS. Vaticano, ut Pearsonius ad marginem Suidæ sui notaverat. Quare in versione eam prætermittendam putavi. Quod si tamen quis eam vocem retinendam contendat, legerim cum Wolfio, ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων. Ad Senatum enim quingentorum cura τῶν ἀδυνάτων, eorumque examen pertinebat. Vide Petit. *de LL. Attic.* pag. 559.

4 Πρὸς τὸν σωφαλοιφῇ] Legendum esset σωφαλοιφήν. Sed, ut breviter dicam, verba hæc expungenda sunt, quoniam sensui loci hujus minime conveniunt. Certe apud Etymologum, qui eodem prorsus modo, quo Suidas, vocem hanc enarrat, verba illa non reperias.

5 Ὅμηρος. ἀεικ.] Homerus voce ista variis in locis utitur

6 Τῇ ἀβουλίᾳ] Ἀβουλία hic significat *noluntatem*, ut barbare loquar; ab ἀβούλειν, nolle. Suidas supra, Ἀβουλεῖν. μὴ βουλεύεσθαι, μὴ βούλεσθαι. Πλάτων. Locum Platonis, qui tunc non occurrebat, postea inveni. Exstat is enim *De Republ.* IV. p. 452. D. ubi Philosophus inquit: Τί δὲ, τὸ ἀβουλεῖν, καὶ μὴ ἐθέλειν, μηδὲ ἐπιχειρεῖν, οὐκ εἰς τὸ ἀπωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἀπ' αὐτῆς, καὶ εἰς ἅπαντα τἀναντία φέπομεν ἐκείνοις;

7 Ἡρόδοτος] Lib. VII. p. 278. 25. *P.*

8 Σοφοκλῆς] In *Aiace Flagell.* p. 39. *P.*

9 Ἀριστοφάνης] *Lysistrata*, p. 852. ubi versus hi ita distinguuntur:

Ἦ πολλ' ἄελπτ' ἐστὶν ἐν
Τῷ μακρῷ βίῳ. φεῦ.

10 Ὁ δὲ Ἰουστινιανός] Fragmentum hoc apud Procopium *Histor. Arc.* c. 19. unde id Suidas deprompsit, sic legitur: Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ὥσπερ ποταμὸς ἀέννας ἐς ἡμέραν ἑκάστην ὑπολιμβάνων κατεληίζετο τοὺς ὑπηκόους.

11 Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. lib. VI. p. 441. *P.*

Δάφνις ὁ συριγκλὰς τρομερῷ θὲ γήρᾳ κάμνων,
Χειρὸς ἀεργηλᾶς τάνδε βαστωμέναν,
Πανὶ Φιλαγραύλῳ νομίαν ἀνέθηκε κορύναν.

Daphnis fiſtulator tremula ſenectute confectus
Manus a labore ceſſantes hancce onerantem
Pani ruri degentes amanti paſtoralem dedicavit clavam.

Ἀεργός. ὁ ἀργός.

Otioſus.

Ἀέριον ὕδωρ. τὸ ἐν τῷ ἀέρι. καὶ Ἀέριος, ὁ ἐν τῷ Ἀέρι.

Aeria aqua. Et Ἀέριος, qui eſt in aere.

Ἄερκτον. [2] ἀντὶ τοῦ ἄφρακτον, ἢ πανταχόθεν ὁρώμενον. Λυσίας.

Non ſeptum, & quod undique conſpici poteſt. Lyſias.

Ἀεροβατεῖν. εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν. τῷ ἀέρι ἐπιβαίνειν. ὁ Σωκράτης ἔφη· [3] Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, ἵνα μὴ ἕλκῃ τινὰ ἰκμάδ' ἐς τὰ κάρδαμα.

Ἀεροβατεῖν. Per aerem ambulare. Per aerem incedere. Socrates [apud Ariſtophanem] inquit: *Per aerem ambulo, & contemplor Solem, ne trahat humorem in naſturtia.*

Ἀερόεν. τὸ μέγα.

Magnum.

Ἀερονηχεῖς. τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας νεφέλας. Ἀριστοφάνης.

Aerονηχεῖς. In aere natantes nubes. Ariſtophanes.

Ἀερόπη. ὄνομα κύριον.

Aerope. Nomen proprium.

Ἀέροψ. Ἀέροπος. Aerops. Aeropis.

Ἀερσίπους. [4] ὁ εἰς ὕψος αἴρων τοὺς πόδας.

Qui pedes in altum tollit.

Ἀέσαμεν. [5] Ὁμηρος· Νύκτα μὲ ἀέσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.

Quievimus. Dormivimus. Homerus: *Noctem quidem dormivimus moleſtas cogitationes animo agitantes.*

Ἄεσις. [6] πόνος πις.

Labor.

Ἀεσίφρων. [7] ματαιόφρων, ἐπιπνεόμενος, ἢ βεβλαμμένος τινὰ φρένα. ἀπὸ τοῦ ἄω, τὸ πνέω. ἢ ἄσαι, τὸ βλάψαι.

Aeσίφρων. Qui eſt vanæ mentis, [vana ſpe] elatus, vel non ſana mente præditus. Ab ἄω, ſpiro: vel ab ἄσαι, quod ſignificat lædere.

Ἀεσσία. [8] λύπη.

Dolor.

Ἀέτιον πτερόν, ἢ κρέας.

Aέτιον πτ. Aquilina ala, & caro.

Ἀετιδεῖς. οἱ ἀετῶν παῖδες. Αἰλιανός. ἢ πελαργιδεῖς, οἱ τῶν πελαργῶν.

Ἀετιδεῖς. Aquilarum pulli. Ælianus. Et πελαργιδεῖς, ciconiarum pulli.

Ἀέτιος. [9] ἐξ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, διδάσκαλος Εὐνομίου, ἀπὸ πενιχρῶν καὶ εὐτελῶν γονέων τυγχάνων. [10] ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ τῶν ἐν γραπτῇ δυσφραγέστερον ἐπιλεγομένων γενόμενος, ἐτεθνήκει κομιδῇ παῖδα τοῦτον ἀφείς. αὐτὸς δὲ εἰς ἔσχατον ἀπορίας ἥκων, ἐπὶ χρυσοχοΐαν ἐχώρησεν, ἀκροατός τε ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἡ φύσις μειζόνων ὠρέγετο μαθημάτων, πρὸς λογικὰς θεωρίας ἐτράπετο. ἢ δὴ καὶ συγγίνεται [11] Παυλίνῳ, ἀρτίως ἀπὸ Τύρου εἰς Ἀντόχειαν ἀφικομένῳ, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Κωνσταντίνου ἔτι ὄντος. τότε ἠκροᾶτο, πολλῷ ὑπεικῶς φαίνων τῆς ἀσεβείας τὸν ῥώμην εἰς τὰς πρὸς τοὺς διαφερομένους ζητήσεις· καὶ οὐχ ὑπὸ-

Aέτιος. Actius, natus Antiochiæ, urbe Syriæ, magiſter Eunomii, pauperibus & vilibus parentibus ortus. Ejus autem pater, cum cæteris ad militiam delectis infelicior fuiſſet, obiit, hoc admodum puero relicto. Ipſe vero ad extremam inopiam redactus, ad aurificum artem animum applicuit, ſummuſque artifex evaſit. Cum autem ejus ingenium ſublimiores diſciplinas affectaret, ad ſtudia erudita ſe convertit. Quamobrem Paulinum, qui recens Tyro Antiochiam venerat, ſectari cœpit, Conſtantino adhuc imperante. Hunc igitur audivit, impietatis ſuæ vires evidenter demonſtrans in quæſtionibus, quæ cum adverſariis agitabantur: nec ab iis, qui vulgari

1 Χειρὸς ἀεργηλᾶς] Sic etiam legitur in Anthologia. Sed conſtructionis ratio potius requirit χεῖρας ἀεργηλὰς, quam lectionem poſt Wolfium in verſione ſecutus ſum.

2 Ἄερκτον. ἀντὶ τ.] Ex Harpocratione.

3 Ἀεροβατῶ &c. περιφρ.] Hunc locum mala fide, vel ut mollius dicam, negligenter prorſus excerpſit Suidas ex Ariſtoph. *Nubib.* pag. 136. ut lector, qui ipſum Comicum conſulere voluerit, facile perſpiciet. Inter primum enim & ultimum verſum multa apud Ariſtophanem interjecta ſunt, ſine quibus verum hujus loci ſenſum intelligere non queas.

4 Ἀερσίπους] Hanc vocem ex MSS. revocavi. In prioribus enim Edit. vitioſe legitur, Ἀεσίπους. Eſt autem ἀερσίπους epithetum equorum apud Homerum Il. Υ. v. 327. ad quem locum Scholiaſta: Ἀερσιποδεῖς. αἴροντες εἰς ὕψος τοὺς πόδας, κεφίζοντες τοὺς πόδας. Hunc locum Poetæ & Scholiaſtæ Suidam ob oculos habuiſſe manifeſtum eſt: unde nemini dubium erit, ſcribendum hic eſſe ἀερσίπους.

5 Ὁμηρος] Odyſſ. Γ. v. 151.

6 Ἄεσις. πόνος πις.] Sic etiam Heſychius & Etymologus. Exiſtimabam autem aliquando, legendum hic eſſe, ἄησις, πνοὴ πε: quoniam Suidas infra vocem ἄησις, quæ tonum quendam apud Muſicos veteres ſignificabat, exponit per ἄνεσις. Cogitet eruditus lector.

7 Ἀεσίφρων] Simili modo vocem hanc exponit Proclus Scholiaſta Heſiodi ad Ἔργων ἀ. p. 78. cujus verba adducam: Τὸν δὲ ἀεσίφρονα θυμὸν, ὅτι τὸ ἀερσίφρονα ῥητέον, ὃ ἐστιν ὁ μετεώρως, νῦν τοῦ μηδὲν τῶν ἀναγκαίων σωτηριωμένου ἢ τὸ βλαψίφρονα. τὸ γὰρ ἄσαι τὸ βλάψαι σημαίνει.

8 Ἀεσσία] Apud Heſychium & Etymologum legitur, Ἀεσσόν, λύπη μεμιγμένον. Unde quis forte ſuſpicetur, legendum hic eſſe apud Suidam Ἀεσσία.

9 Ἀέτιος. ἐξ Ἀντιοχείας τ.] Eadem prorſus, ſi ſenſum non verba ſpectes, de Aetio leguntur apud Philoſtorgium lib. III. c. XV. qui cum hoc loco Suidæ conferendus eſt.

10 Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ τῶν ἐν γρ.] Apud Philoſtorgium legitur: Τῶν δὲ παιδὸς αὐτοῦ τῶν ἐν γραπτῇ δυσφραγέστερον ἐπιλεγομένων. Sed utraque lectio dura eſt & inſolens, nec, ut puto, ſatis placebit auribus, puriori Helleniſmo aſſuetis.

11 Παυλίνῳ ἀρτίως ἀπὸ Τύρου] Vide Valeſium ad Hiſtor. Eccleſ. Euſeb. p. 190.

ραῦ ἤδη τοῖς πολλοῖς ἰῶ. ἐπεὶ δὲ Παυλίνου ἐτε-
θνήκει, Εὐλάλιος τρίτος καὶ εἰκοστὸς ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων
ἔσχε τὸν θρόνον, πολλοὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀετίου ἐλε-
γχομένων δεινὸν ποιησάμενοι τοῖς ἀνδρὸς δημιουργοῦ
καὶ νέου καταφρονεῖσθαι, συστάντες ἐξήλα-
σαν αὐτὸν τῆς Ἀντιοχείας. ἐξελαθεὶς δὲ, εἰς Ἀνάζαρ-
βον ἀφικνεῖται. ὁ δὲ ἤδη τάχιστα δυνάμεως πάσης πε-
πλήρωται, μείζους ἀεὶ τῶν διδομένων ἀφορμῶν εἰσέ-
φερε τοὺς καρπούς. ὁ δὲ οὐδὲν ἐπαύετο τοὺς μὲν διε-
λέγχων· φαύλως δὲ ἀμπεχόμενος καὶ ἃς ἔτυχε ζῶν.
† Οὗτος [1] αἱρεσιάρχης ἦν, ὃς καὶ Ἄθεος ἐπεκλήθη
ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. τὰ αὐτὰ μὲν οὖν ἐφρό-
νει Ἀρείῳ, καὶ τὴν αὐτοῦ συνεκρότει δόξαν. πρὸς δὲ
ἀρειανίζοντας διεμάχετο. Ἦν δὲ καὶ πρότερον αἱρετικὸς
ἄνθρωπος Ἀέτιος, καὶ τὰ Ἀρείου δόγματα [2] διαπύ-
ρως σπουδῇ ἐσπούδαζεν. ἐν γὰρ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ μι-
κρὰ παιδευθεὶς, ἀναζεύγνυσιν. καὶ καταλαβὼν τὴν
ἐν Συρίᾳ Ἀντόχειαν, ἐκεῖθεν ἦν, ὑπὸ Λεοντίου
τοῦ τότε τῆς Ἀντιοχείας Ἐπισκόπου χειροτονεῖται διά-
κονος. εὐθὺς οὖν [3] συνεξεφώνει τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐν
τῇ Ἀειστέως καπηλείᾳ διαλεγόμενος, τοὺς ἐ-
ρεσικοὺς καταρθωκὼς λόγους. Ἐπιστολάς τε συνεκάτ-
τυεν πρὸς βασιλέα Κωνστάντιον. ἀλλ' εἰ τὰ αὐτὰ
τοῖς ἀρειανίζουσιν ἔλεγεν, ὅμως ὑπὸ τῶν οἰκείων ὁ δυ-
ναμένων συνιέναι τὸ πρόσκειμενον τῶν λογισμῶν, ὡς
αἱρετικὸς ὁ ὁμόφρων αὐτῶν ἐνομίζετο. διὰ ταῦτα
ἐκδιωχθεὶς ὑπ' αὐτῶν Ἐκκλησίας, [4] ἔδοξεν αὐτὸς μὴ
βάλεσθαι κοινωνεῖν αὐτοῖς. καὶ νῦν εἰσὶν ἐξ ἐκείνου, οἱ
τότε μὲν Ἀέτιανοὶ, νῦν δὲ Εὐνομιανοὶ λεγόμενοι. Εὐνό-
μιος γὰρ ταχυγράφος ὢν ἐκείνου, καὶ ὑπ' αὐτοῦ παι-
δευθεὶς τὴν αἱρετικὴν λέξιν, τοῦ σφῶν τούτου πρόεστη.

Ἀετίτης. εἶδος λίθου. ὡς καὶ Ἀχάτης, καὶ Λυ-
χνίτης.

Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις. ἐπὶ τῶν ὑπερεχόντων δι-
δάσκειν μονὰς, ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν θελόντων δι-
δάσκειν.

Ἀετὸν [5] κάνθαρος μαιεύσομαι. ὅπ τῶν πεπονθυίαν
τοὺς μείζονας προκαταξάντας κακοῦ. λέγεται γὰρ
τὸ ὠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζειν ὁ κάνθαρος.

Ἀετὸς ἐν νεφέλαις. ἐπὶ τῶν δυσαλώτων. παροιμία ἀε-
τὸς ἐν νεφέλαις ὢν θήρα ἁλίσκεται.

Ἀετὸς οἰκοδομημάτων. τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, ὃ τινες ἀέ-
τωμα καλοῦσιν.

Ἀετοῦ γῆρας, κορύδου νεότης. παροιμία ἐπὶ γηράσκων
ὁ ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ παντὸς ὄρνιθος.

Ἀετώματα. τὰ τῶν ἱερῶν στεγάσματα, πέρυσας καὶ

crant ingenio, ei amplius reſiſti poterat. Poſt Paulini vero obitum, cum Eulalus viceſimus tertius ab Apoſtolis ſedem teneret, multi eorum, qui ab Aetio arguebantur, indignati, ſe ab homine opifice & adoleſcente palam exagitari, conſpiratione facta, ipſum Antiochia expulerunt. Expulſus Anazarbum pervenit. Ille vero quam celerrime omnem ibi facultatem conſecutus majores quam pro oblatis occaſionibus fructus reportabat: nec ceſſabat unquam alios redarguere. Vili vero amictu & victu utebatur. † Hic hæreſiarcha fuit, cognomine Ἄθεος vocatus, Conſtantini M. tempore. Eadem autem ſentiebat quæ Arius, ejuſque opinionem tuebatur. Nihilominus cum Arrianis ei [identidem] controverſiæ intercedebant. Fuit autem & ante homo hæreticus Aetius, Arii dogma ſummo ſtudio defendens. Cum enim Alexandriæ leviter literarum ſtudiis imbutus fuiſſet, illinc diſceſſit, & Antiochiam, unde oriundus erat, profectus, a Leontio, tunc Antiochiæ Epiſcopo, Diaconus creatur. Statim igitur cum diſcipulis ex categoriis Ariſtotelis diſſerere cœpit, in diſputationibus contentioſis probe verſatus. Epiſtolas quoque compoſuit ad Imperatorem Conſtantium. Quamvis autem eadem profiteretur, quæ Ariani, tamen a ſuis, qui durum ejus argumentandi modum intelligere non poterant, pro hæretico habitus eſt, quamvis cum ipſis ſentiret. Expulſus igitur ex illorum Eccleſia, præ ſe tulit, ſe illorum communioni ſponte renuntiaſſe. Sectatores ejus, qui hoc tempore ſuperſunt, tunc quidem Aetiani, nunc vero Eunomiani vocantur. Eunomius enim, illius notarius, ab eo hæreſin edoctus, ſectæ iſti poſtea præfuit.

Ἀετίτης. Aetites. Lapidis genus: ut & Achates, & Lychnites.

Ἀετὸν ἵπτ. Aquilam volare doces. De illis [dicitur,] qui ſe peritiores docere conantur.

Ἀετὸν κάνθ. Aquilæ Scarabæus obſtetricabor. [Dicitur] de illis, qui potentiores, a quibus priores injuria affecti ſunt, ulciſcuntur. Dicitur enim ſcarabæus aquilæ ova perdere.

Ἀετὸς ἐν νεφέλαις. Aquila in nubibus. De illis, qui difficulter capiuntur. Aquila enim inter nubes [volans] capi non poteſt.

Ἀετὸς οἰκοδομημάτων. Faſtigium ædificiorum, ſive pars illa tecti quam quidam etiam ἀέτωμα vocant.

Ἀετοῦ γῆρας. Aquilæ ſenectus, corydi juventus. Nam aquila vel ſenex quavis alia ave præſtantior eſt.

Ἀετώματα. Templorum tecta vocant ἀετώ-

1 Οὗτος αἱρεσιάρχης ἦν, ὃς καὶ Ἄθ.] Hæc eſt nova de Aetio ecloga, quam Suidas excerpſit ex Socratis Hiſtor. Eccleſ. lib. II. cap. xxxv. ut Pearſonius ad marginem Suidæ ſui recte notaverat.

2 Διαπύρως] Hanc vocem ex MSS. & Socrate Suidæ reſtitui. Ante enim legebatur διαπέρως.

3 Συνεξεφώνει] Apud Socratem recte legitur, ἐξενεφώνει, i. e. ſermonum novitate perculit, vel in admirationem rapuit.

4 Ἔδοξεν αὐτὸς] Sic in MSS. & Socrate recte legitur. Priores vero Editiones exhibent, ἔδοξεν αὐτός; quæ lectionis differentia, quamvis leviſſima, effecit, ut Wolfius & Portus in loco hoc interpretando longe a vero ſenſu aberrarent.

5 Ἀετὸν κάνθαρος μ.] Hoc proverbio uſus eſt Ariſtoph. *Lyſiſtr.* pag. 881.

ἀετὸς καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης· [1] Τὰς οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν. ἀντὶ τοῦ στεγάσομεν.

Ἀζαλέας [2] δρῦς. πρὸς τὸ σημαινόμενον. πότερον ὅτι φυλλορροεῖ καὶ αὐτίκα τὰ ὕδατα ξηραινόμενα τὰ δένδρα ἐκ ῥιζῶν ἀναβαλλόμενα ὑπὸ τῶν χειμάρρων· ἢ ὅτι δρυτόμοι εἰς τοὺς ποταμίους ἐμβάλλουσι διώρυχας κόπτοντες, [3] ἵνα συγκαταφέρηται τῷ ὄμβρῳ· ὅπερ ὑγιές.

Ἀζαλέη. ξηρά.

Ἀζαελίας. ὄνομα κύριον.

Ἀζαίνεσθαι. ξηραίνεσθαι.

Ἀζέμιλκος. ὄνομα κύριον.

Ἀζειάδης. ὄνομα κύριον. καὶ πατρωνυμικῶς Ἀζείδας.

Ἀζείδης. ὄνομα κύριον.

Ἀζείει. τὸ ζέει. Ἀζήσει δὲ, τὸ ξηράνει.

Ἄζειρον. ἀποίκιλτον. ζειρὸν γάρ, τὸ ποικίλον. ἢ τὸ ἄχρωστον. [4]

Ἀζειῶται. Τρωϊκὸν ἔθνος.

Ἀζήιος. ὄνομα κύριον.

Ἀζηλόων. τὸ μέλαν.

Ἄζηλον. ὃ οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν. Ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φής. ἢ Ἄζηλος βίος, ὁ εὐτελής. [5] Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὐροῦσαι βίαν, χωροῦσι πρὸς σέ.

Ἀζήμιθρον. ἀζήμιον.

Ἀζήμιος. ἀβλαβής. κυρίως δὲ ζημία, ἡ ἐκ ζωῆς μείωσις. ἢ τὸ ἐν ζωῇ [6] μικρόν. [7] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Μὴν ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι. ἢ Ἀζήμιος, [8] ὁ ἀληθὴς, ἢ μὴ ὑπέχων ζημίαν ἢ πάθους.

Ἀζιωᾶς. ὄνομα κύριον. ἢ Ἀζιωνεύς.

Ἀζιωνιεύς. Ἀζιωία δῆμος ἐστὶ φυλῆς τῆς Ἱπποθοωντίδος. ἀφ' ἧς ὁ φυλέτης Ἀζηνιεύς. ἢ Ἀζηνιεῖς, ἢ Ἐρχιεῖς, ἢ Ἁλιεῖς, ἢ πάντα τὰ ὅμοια δασέως φασὶ φθέγγεσθαι τοὺς Ἀττικοὺς τοὺς παλαιούς. [9] Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον, ἢ Ἀντίγονον.

Ἄζηρος. ὁ μὴ ξηρός.

μαλα & πλέγυας. Aristophanes: *Domus veſtras tegemus ad aquilam uſque.* [Ἐρέψομεν hic dictum eſt] pro στεγάσομεν.

Ἀζαλέας δρῦς. Aridas quercus. [Eſt conſtructio] quæ ad ſenſum refertur. Num [hoc ideo dictum] quod arbores eodem tempore a torrentibus radicitus evulſæ folia amittant: vel, quia lignarii eas cæſas in fluviorum foſſas conjiciunt, ut ſimul cum pluvia deferantur: quæ opinio recte ſe habet.

Ἀζαλέη. Arida. Sicca.

Ἀζαελίας. Azarias. Nomen proprium.

Ἀζαίνεσθαι. Arefcere.

Ἀζέμιλκος. Azemilcus. Nomen proprium.

Ἀζειάδης. Nomen proprium. Et patronymice Ἀζείδας.

Ἀζείδης. Azides. Nomen proprium.

Ἀζείει. Fervet. Ἀζήσει vero, arefacit.

Ἄζειρον. Non variegatum, (Ζειρὸν enim variegatum ſignificat) vel, nullo colore ornatum.

Ἀζειῶται. Aziotæ. Troica gens.

Ἀζήιος. Azeius. Nomen proprium.

Ἀζηλόων. Atrum. Nigrum.

Ἄζηλον. Quod nemo æmulari velit. *Tam indignum facinus me perpetraſſe dicis.* Et Ἄζηλος βίος, vita vilis [& minime invidioſa.] *Ex fortunatis ad miſerum vitæ ſtatum redactæ, veniunt ad te.*

Ἀζήμιθρον. Damni expers.

Ἀζήμιος. Illæſus. Proprie autem ζημία dicitur imminutio facultatum vel opum. Ariſtophanes: *An putas, poſtquam fucum nobis feciſti, te illæſum hinc abiturum.* Et Ἀζήμιος, verax, qui mendacii pœnam non patitur.

Ἀζιωᾶς. Nomen proprium. Et Azeneus.

Ἀζιωνιεύς. Azenia oppidum eſt Tribus Hippothoontidis, cujus tribulis [vocatur] Azenius. Ἀζηνιεῖς, & Ἐρχιεῖς, & Ἁλιεῖς, & omnia ſimilia, cum ſpiritu aſpero Atticos veteres pronuntiare aiunt: ut [auctor eſt] Polemo in iis quæ ad Adæum & Antigonum ſcripſit.

Ἄζηρος. Non ſiccus.

1 Τὰς οἰκίας ἐρέψ.] Apud Ariſtoph. in *Avibus*. p. 411. 19. verſus iſte ſic ſcriptus legitur:

Τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν.

Ubi Scholiaſta inquit: Ἐρέψομεν. Δηλοῖ δὲ ἐν τοῖς ναοῖς ἀετώματα. ἀντὶ δὲ στεγάσομεν πρὸς ἀετώματα. τὰς γὰρ τῶν ἱερῶν στέγας πρὸς τὸ ἀετὸς καλοῦσιν. *P.*

2 Ἀζαλέας δρῦς. πρὸς τὸ σημ.] Hunc Suidas procul dubio excerpſit ex aliquo Scholiaſta veteri, qui enarraverat verſum illum Homeri Il. Λ. 494.

Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πίτυας.

Ibi enim Poeta loquitur de fluvio, qui, poſtquam imbribus ultra ſolitum modum intumuit, *aridas quercus* aliaſque arbores ſecum abripere ſolet. Adducam hic verba Euſtathii ad locum illum Homeri, quoniam Suidam non parum illuſtrant. Δρῦς δὲ ἀζαλέας ἢ σκαπανεῖς εἶπε πᾶς ὁ δι' ὕματος χρόνῳ ἀφαυανθείσας, ἢ χρόνῳ ἀφαυανθείσας, ἢ ἅτε ὑγρότητος ἐλαφρᾶς χειμάρρῳ παρασύρεσθαι, ἢ πᾶς ὁ κατὰ γενέας ἀνθρωπίνης, ὡς εἰκός. ὃ δὴ πολλαχοῦ γίνεσθαι οἶδεν, περιβοηθείσας μετὰ ὑγρὰν ὑλοτομίαν ἐγγὺς χειμάρρου, ἵνα, ὅτε ξηρανθῶσι, καπισσεύῃ αὐτὰς ὅπου χρεών.

3 Ἵνα συγκαταφέρηται τῷ ὀμβ.] Portus locum iſtum ſic verterat: *Ut ſimul cum ipſa pluvia abſportetur id, quod in ipſis arboribus eſt humidum ac ſanum.* Quam inepta ſit iſta verſio, facile perſpicient omnes, qui noſtram interpretationem cum ea conferre voluerint.

4 Ἄχρωστον] Repræſentavi lectionem Editionis Mediolanenſis, quoniam reliquæ mendo typographico hic inquinatæ ſunt. Suſpecta mihi autem eſt vox ἄχρωστον, quoniam Heſychius in diverſa abit, & τὸ Ἀζειρὲ exponit per ἀζώστου. Quare ſi quis & hic pro ἄχρωστον ſcribendum cenſuerit ἄζωστον, me non habebit diſſentientem.

5 Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὐρ.] Fragmentum hoc depromptum eſt Sophocl. *Trachin.* p. 341. ut Portus recte obſervaverat.

6 Μικρόν] Hanc lectionem omnes Editiones agnoſcunt. In MSS. vero Pariſ. exaratum eſt μιαρόν: quæ vox an loco huic magis conveniat, ſtatuat eruditus lector.

7 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 15. 11. *P.*

8 Ἡ Ἀζήμιος, ὁ ἀλήθ.] Portus bene obſervaverat, Suidam locum hunc deſcripſiſſe ex Schol. Sophocl. ad *Electram*, pag. 129. ex quo pro ζημίαν & πάθους legendum eſt ζημ. & ψεύδους.

9 Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἀδ. & Ἀντ.] Scholiaſt Ariſtoph. ad *Aves*, pag. 572. auctor eſt, Polemonem literis mandaſſe τοὺς ἐπωνύμους τοῦ δήμου & φυλῆς, i. e. qui a Populis & Tribubus nomen acceperant: quod opus forte idem eſt, cujus Suidas hic meminit.

Ἀζήσει. τὸ ξηραίνῃ. [1] Ἀζείσει δὲ, τὸ ζέσει.

Ἀζησία.[2] ἡ κόρη. Ἀμαλία δὲ, ἡ Δημήτηρ. ἐπὶ τῆς παροιμίας· Ἡ Ἀμαλία τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν. ἐπὶ τῶν πολυχρονίως ζητήσεσι λεγομένων.

Ἀζήτητον.[3] τὸ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν ἔχον κεκωλυμένον. ὅπως Αἰσχίνης.

Ἀζητός. ὁ σεβαστός.

Ἀζήτως.[4] ἀδιαλείπτως, ἀενάως, ἀπαύστως.

Ἀζημιώθ. ὄνομα κύριον.

Ἀζοῦρός τις.

Ἄζωρον. ὄνομα κύριον. σημαίνει δὲ καὶ τὸν εὐκρατον οἶνον.

Ἄζυξ. ὁ μὴ συνεζευγμένος γάμῳ. καὶ ὁ κέλης ἵππος.

Ἄει. πανέτ. Ἀεὶ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἕως, καὶ ἀντὶ τοῦ μέχρι.

Ἀεί.[6] εἰώθασι γοῦν τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγα χρόνα τάττειν. ὡς καὶ Ὅμηρος· Ἔχων κότον ἐμμενὲς αἰεί. καὶ Σοφοκλῆς·[7] Ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίσασον. τυτέσι, τὸ μακρὸν γῆρας τῆς ζωῆς.

Ἀεί.[8] τύτε ια φωναί. † Ἀεὶ[9] δὲ χρὴ τὸν σοφὸν εἶναι ὅμοιον, ἐν ἀλγηδόσιν ὀξείαις, ἐν ἀποβολῇ τέκνων, ἐν μακραῖς νόσοις. οἷος ἦν Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς. καὶ παροιμία· [10] Ἀεὶ γοῦν εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι. ἐπὶ τῶν ἀξίως καὶ εἰς πάντα εὐδαιμονούντων. [11] οἱ δὲ, ἐπὶ τῶν ἀξίως ἡμωρημένων.

Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν ἀεὶ τερπομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπίπτόντων.

Ἀειγλιύησιν.[12] ταῖς διηνεκέσι ῥυπαρείαις.

Ἀειδάμνα. ὄνομα κύριον.

Ἄειδε. ᾄδε. λέγε.

Ἀείδελον.[13] ἀόρατον. καὶ Ἀηδές, λυπηρόν. καὶ Ἀδέσποτον. ἄμορφον. Τὸν χαλκὸν ἄμορφον ἔτι χαλεύοντες καὶ ἀειδέτερον, εἰς μορφὴν ἐλαίνουσι καὶ καταχημματίζουσι.

Ἀειδής. ὁ ἀφανής. ἀιδὴς ψυχή. καὶ Ἀειδία, ἡ ἀμορφία.

Ἀειδινητικός. ὁ πάντοτε περιφόμενος.

Ἀζήσει. Arefacit. Ἀζείσει vero, Fervet.

Ἀζησία. Proſerpina. Ἀμαλία vero, Ceres. Et proverbium : Ceres Proſerpinam quærit. [Quod dicitur] de illis, qui diu aliquid quærunt.

Ἀζήτητον. Res, de qua quæſtio habita non eſt, vel ob quam quis accuſatus non eſt. Sic Æſchines.

Ἀζητός. Auguſtus. Venerabilis.

Ἀζηχές. Perpetuo, ſine intermiſſione.

Ἀζημιώθ. Nomen proprium.

Ἀζοῦρός τις. Azurus quidam.

Ἄζωρον. Nomen proprium. Significat etiam vinum bene temperatum.

Ἄζυξ. Nondum matrimonio junctus. Item, equus ſingularis.

Ἄει. Flat. Ἀεὶ vero, uſque ad, donec.

Ἀεί. [Semper.] Solent autem hanc vocem etiam de exiguo tempore uſurpare. Ut Homerus : *Pertinacem ſemper iram alens.* Et Sophocles : *Illum ſemper durantem vitam liquiſſe ſcias.* [Ubi τὸν ἀεὶ βίοτον ſignificat] longævam vitæ ſenectutem.

Ἀεί. Undecim modis effertur. † *Semper autem ſapientem ſui ſimilem eſſe oportet, & in acerbis doloribus, & in amiſſione liberorum, & in diuturnis morbis.* Talis erat Apollonius Tyaneus. Et proverbium : *Semper bene cadunt Jovis teſſeræ.* Quod dicitur de illis, qui merito & in omnibus rebus felices ſunt. Alii vero [hoc accipi volunt] de illis, qui meritas pœnas luunt.

Ἀεὶ γεωργὸς εἰς ν. Semper agricola in proximum annum eſt dives. Dicitur de iis, qui ſpe ſemper aluntur, fore, ut ex calamitatibus evadant, & tamen in eaſdem ſubinde recidunt.

Ἀειγλιύησιν. Perpetuis ſordibus.

Ἀειδάμνα. Aidamna. Nomen proprium.

Ἄειδε. Cane. Dic.

Ἀείδελον. Quod non cernitur. Et Ἀηδές, moleſtum. Et Ἀειδέτερον, informe. *Accipientes æs rude & informe, illud formant & figurant.*

Ἀειδής. Qui non videtur. Anima, quæ cerni non poteſt. Et Ἀειδία, deformitas.

Ἀειδινητικός. Qui ſemper circumagitur.

1 Ἀζήσει δὲ, τὸ ζέσει.] Vide paulo ante v. Ἀζειδή, & nota varietatem lectionis. Fort. Meidobaenſis utroque in loco agnoſcit τὸ Ἀζείσει ſed τὸ ἀζήσει eſſe veram lectionem non dubito.

2 Ἀζησία. ἡ κόρη.] Vide infra v. Ἀμαλία.

3 Ἀζήτητον. τὸ ζήτ.] Ex Harpocratione.

4 Ἀζητός.] Vide Heſych. in v. Ἀζηχές. Ἀζεχές, & Ἀζηχής.

5 Ἀπαύστως.] Schol. Homeri ad Il. Δ. v. 435. Ἀζηχές. ἀπαύστως, συνεχῶς. Ἀζηχὲς ἐξ οὗ, ἢ ἀϊδῶς, ἢ ἀϊδίως, ἤτοι ἀπαύστως. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἀπὸ τοῦ ἀζέω, ὃ σημαίνει τὸ ξηραίνω.

6 Ἀεί. εἰώθασι γ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* p. 322. [Porſon. Vide Lex. Rhet.

7 Σοφοκλῆς] Apud Sophoclem loco modo laudato verſus hi ſic diſtincti ſunt:

——— Ὡς λελοιπότα
Κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίσασον.

8 Τύτε ια φωναί] Quis ſit horum verborum ſenſus, ignorare me fateor. Porro autem ad hunc locum obſervatio quam ſit frigida & inepta, quivis Lector, etiam parum acutus, facile animadvertet.

9 Ἀεὶ δὲ χρὴ τ. σ.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Marci Antonini Τῶν εἰς ἑαυτὸν lib. 1. §. 8. ubi tamen verba illa, οἷος ἦν Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, non reperiuntur. Ea enim ſunt aſſumentum inepti cujuſdam hominis, qui, cum eodem loco Apollonii cujuſdam mentionem factam vidiſſet, a quo Marcus Antoninus ſe didiciſſe profitetur ea, quæ toto illo paragrapho recenſet; putavit de Apollonio Tyaneo ibi verba fieri: in quo tamen eum ratio fefellit. Nam Apollonius Tyaneus, quem ſub Nerone jam floruiſſe conſtat, non potuit ad Marci Antonini ætatem uſque pervenire: ne dicam, ex veteribus ſcriptoribus ſatis conſtare, alium eſſe Apollonium, quem ibi Marcus Antoninus inter præceptores ſuos refert.

10 Ἀεὶ γὰρ εὖ π.] Vide Euſtath. ad Odyſſ. p. 397. 18.

11 Οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀξίως πμ.] Eo ſenſu proverbium iſtud uſurpavit Euripides in fragmento, quod exſtat apud Stobæum in Eclogis Phyſicis lib. 1. cap. VII. p. 9.

12 Ἀειγλιύησιν] Hic articulus in uno MS. Pariſ. deeſt: in duobus aliis vero ſola vox Ἀειγλιύησιν, nulla addita interpretatione, legitur.

13 Ἀείδελον] Vide Etymolog. M. qui vocabulum hoc pluribus explicat.

Ἀει-

Ἀειδάνη. ὄνομα κύριον.

Ἀειεχώ. [1] Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα, καὶ τὸ ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι. ὥσπερ καὶ [2] εὐεχὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. ἡ λέξις [3] ἐν τῷ Διογενιανῷ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ.

Ἀειθαλής. ἀεὶ θάλλων.

Ἀεικέλιε. ὁ εὐκαταφρόνητε.

Ἄεικες. τὸ ἀνόμοιον. Ἀεικὲς δὲ, τὸ ἀπρεπές. ἐν Ἐπιγράμματι· Οὔτι ἀεικές. καὶ αὖθις. Εἰς ἄτας ἐμπίπτεις ἔτως ἀεικῶς.

Ἀεικέστερε. ἀπρεπέστερε.

Ἀείκεια. ἡ ἀπρέπεια.

Ἀεικέλιον. τὸ ἀπρεπές.

Ἀεικίας. τὰς ὕβρεις σημαίνει. καὶ ὄνομα κύριον.

Ἀεικίσσοι. ὑβρίσσουν.

Ἀεικῶς. ἀπρεπῶς. ἀσυνήθως. [4] Οὕτως ἀεικῶς οἰκτρῶς τε θανόντι. οἰκτρῶς μὲν ἀφ' τὸ βίᾳ ἐπιβουλευθέντα. ἀεικῶς δὲ, διότι πελέκει αὐτὸν μετ' ὕβρεως ἐπέσυρον.

Ἀειλογεῖς. ἀεὶ λαλεῖς. καὶ Ἀειλογία, πολυλογία, ἢ ταυτολογία, ἢ τὸ ἀφαπαντὸς ἐξεῖναι λέγειν.

Ἀειλογία. [5] τὸ ἀεὶ λόγον ἔχειν εὐθυῶς ὑπέχειν. ἔστι Δημοσθένης. καὶ Ἰσαῖος.

Ἀεί με τοιῶτοι [6] πολέμιοι διώκουσιν. ἐπὶ τῶν ἀνάνδρων, καὶ μηδενὸς λόγου ἀξίων.

Ἀείμνηστε.

Ἀεὶ [7] νῶν. τὸ ἀένναον.

Ἀεὶ παρθένος. τὰς Ἐριννῦς. μυθικὸν δέ ἐστι τοῦτο. νοεῖν δὲ χρὴ, τὰς ἀδωροδοκήτους, καὶ ἐπὶ χρημάτων δώροις δυναμένας τὸ ἄδικοῦντα. [8] Σοφοκλῆς·

Καλῶ δ' ἀρωγὰς τὰς ἀεί τε παρθένους
Σεμνὰς Ἐριννῦς [9] ταυσπόδας.

Ἀείπλανα. πεπλανημένα. φλύαρα. πλήρη φλυαρίας. Ἀείπλανα χείλεα χηνός.

Ἀείραξε. ἡ ἔλαφος [10] παρὰ Κρησίν.

Ἄειρε. παράσχες. [11] Ὅμηρος· Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα.

Ἄειρεν. ἔβαλε. Καὶ Ἵππια λύματ' ἄειρεν.

Ἀειρός. ὁ ἄπειρος.

Ἀειδάνη. Nomen proprium.

Ἀειεχώ. Antipho ſic vocat perpetuitatem, & in eodem ſtatu permanſionem: ut Εὐεχὼ vocatur felicitas. Vocabulum hoc legitur apud Diogenianum ex libro ſecundo [Antiphontis] *de Veritate*.

Ἀειθαλής. Perpetuo florens.

Ἀεικέλιε. Contemnendus.

Ἄεικες. Diſſimile. Ἀεικὲς vero, Indecorum, [Indignum]. In Epigrammate: *Nihil indecori*. Item. *In calamitates tam indigne incidis*.

Ἀεικέστερε. Indecentior. [Indignior.]

Ἀείκεια. Indignitas.

Ἀεικέλιον. Indecorum. Indignum.

Ἀεικίας. Contumeliam ſignificat. Item, nomen proprium.

Ἀεικίσσουν. Contumelia afficient.

Ἀεικῶς. Indigne, præter morem. *Adeo indigne & miſerabiliter illo mortuo*. Ac miſerabiliter quidem, quod per vim & ex inſidiis fuerit interfectus. Indigne vero, quod ſecuri ipſum ignominioſe [percuſſum] ulti ſint.

Ἀειλογεῖς. Semper loqueris. Et Ἀειλογία. Loquacitas, vel earundem rerum in loquendo inepta iteratio, vel perpetua garrulitas.

Ἀειλογία. Semper rationes [alicujus rei geſtæ vel gerendæ] in promptu habere. Sic Demoſthenes & Iſæus.

Ἀεί με τοιῶτ. Semper me tales hoſtes perſequantur. Dicitur de imbellibus & nullius pretii hominibus.

Ἀείμνηστος. [Cujus memoria perpetuo durat.]

Ἀεὶ νῶν. Perpetuo fluens.

Ἀεὶ παρθένος. Furias. Hoc autem ex fabulis petitum eſt, & ſenſum talem habet: eas nullis muneribus nec donis ab improbis corrumpi poſſe. Sophocles: *Imploro autem opem ſempervirginum, Venerandarumque & velocium Furiarum*.

Ἀείπλανα. Errantia. Nugatoria. Futilitatis plena. *Futilia labra vetulæ*.

Ἀείραξε. Cerva apud Cretenſes.

Ἄειρε. Offer. Homerus: *Ne mihi vinum offeras ſuave*.

Ἄειρεν. Abjecit. *Et equinas ſordes abjecit*.

Ἀειρός. Imperitus.

1 Ἀειεχώ. Ἀντιφ.] Ex Harpocratione. Vide infra v. Αἰειχώ. Sic enim ibi legendum eſt pro Αἰεὶ ἔχω.

2 Εὐεχώ.] Vide infra ſuo loco.

3 Παρὰ τῷ Διογεν.] Mauſſacus ad Harpocrationem locum hunc ſic legendum & ſupplendum eſſe recte monuit: Παρὰ τῷ Διογενιανῷ ἐν ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος. Non enim Diogenianus, ſed Antipho libros de veritate ſcripſerat. Diogenianus vero in Lexico ſuo notaverat, vocabulum illud legi apud Antiphontem libro ſecundo *de Veritate*. Hunc enim eſſe verum hujus loci ſenſum vel ex ipſo Suida patet, apud quem infra in Diphthongo Αι, ubi eadem vox repetitur, hic legitur: Ἡ λέξις Διογενιανὲ ἐν ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος.

4 Οὕτως ἀεικῶς οἰκτρ. τ. θανόντι] Hæc ſunt verba Electræ de Agamemnone, a Clytemnæſtra crudeliter trucidato, apud Sophoclem in Fabula *Electra* pag. 85. ubi pro ἀεικῶς legitur ἀδίκως, quæ lectionum diverſitas notanda eſt. Reliqua verba, quæ hoc loco leguntur, Suidas ex Sophoclis Scholiaſta deprompſit.

5 Ἀειλογία] Vide Harpocrationem, unde Suidas.

6 Πολέμιοι] Sic in MSS. exaratum inveni. Priores vero Edit. exhibent πόλεμοι.

7 Ἀεὶ νῶν] Antea corrupte legebatur Ἀεινέν: pro quo duabus diſtinctis vocibus ſcribendum eſſe ἀεὶ νῶν optime ad hunc locum monuit Portus; de quo utinam ſemper dicere liceret βάλλ' ἔτως. Reſpexit hic autem Suidas ad locum illum Ariſtophanis in *Ranis*, pag. 218. Σκῶρ ἀεὶ νῶν, i. e. *ſtercus ſemper fluens*: quæ verba Grammaticus noſter infra ſuo loco enarrans ait: Σκῶρ δὲ ἀεὶ νῶν. τὸ ἀεὶ ῥέον. νάον, νῶν.

8 Σοφοκλῆς] In *Ajac. Flagell.* pag. 50. ubi vide Scholia, ex quibus Suidas ſua deſcripſit. *P.*

9 Ταυσπόδας] Euſtathius ad Il. I. p. 763. ubi de Furiis agit, hunc ipſum locum Sophoclis reſpiciens, eas ζαυσπόδας vocari ait, ἀφ' τὸ εἶον μακροσκελεῖς καὶ ἔτω πλατὺ τὸ ἀφεδάσους ἐκ παχὺ ἐκ εὐκίνητον. Sic enim ibi legendum eſt pro ἐκκίνητον, quæ eſt vox nihili. Vide etiam infra v. Ταυσπόδας.

10 Παρὰ Κρήτας] Inſolens prorſus eſt Κρῆτας pro Κρησί. Quare licet vocem iſtam ſuſpectam haberem, nolui tamen abſque auctoritate MSS. quicquam mutare.

11 Ὅμηρος] Iliad. Z. v. 264.

Ἀείρω. τὸ ἐπαίρω, καὶ κυφίζω, καὶ βαστάζω.

Ἀείρων. ἀθώπευτος.

Ἀείῤῥυτος. ὁ ἀεὶ ῥέων.

Ἀεί τις.[1] ὁ ἑταῖρος.

Ἀεί τις [2] ἐν Κύδωνι. ἐπὶ τῶν φιλοξένων, καὶ πρὸς ὑποδοχὴν ἑτοίμων. παρόσον Κύδων Κορίνθιος φιλοξενώτατος ἐγένετο.

Ἀεὶ τοῖς ἐρῶσιν συμεσμεν. [3] Ἀριστοφάνης περὶ ὀρνίθων. Διὰ τὸ τοὺς ἐραστὰς ὄρνιθας εὐγενεῖς χαρίζεσθαι τοῖς ἐρωμένοις. καὶ ἡ σίττη δὲ, καὶ εἴ τι τοιοῦτον ὄρνεον, δεξιὰ πρὸς ἔρωτα φαίνεται. Ἐγὼ μὲν ὦ Λευκίππη, δεξιὰ σίττη. ἡ νῦν, οἶμαι, λεγομένη σιττακίς.

Ἀείὕπνος. ὁ ἀεὶ κοιμώμενος.

Ἀείφρουρος.

Ἀειφυγία. ἡ εἰς ἀεὶ Φυγή. Χωρὶς δ' αὐτοῖς ἅπαντα κεῖται νοῦν, εἰ τὸν αὐτόχειρα ἐλάσαι θ' φρατὸς ἀφ' Φυγίᾳ. τουτέστιν ἐξορία.

Ἀηδής. ὁ ἀνεύφρανος. ὁ δυσῳδής. καὶ Ἀηδές, τὸ ἀνέρατον.

Ἀηδία. ἡ ἀνορεξία. Ἀειδία δὲ, ἡ ἀμορφία.

Ἀηδίζομαι. οὐκ εὐφραίνομαι.

Ἀηδόνειος ᾠδή. καὶ Ἀηδόνειον μέλος.

Ἀηδών,[4] καὶ ἀηδοῦς. ὡς Σαπφὼ [5] κατὰ Μιτυληναίους. [6] Σοφοκλῆς· Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἅσει δύσμορος· ἀλλ' ὀξυτόνους ᾠδὰς θρηνήσει, χερόπληκτοι δὲ στέρνοις πεσοῦνται δοῦποι. καὶ αὖθις. Οὐδ' ὅσον ἀηδόνες ὑπνώουσιν. ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων. καὶ αὖθις·

Ἀλλ'[7] ἐμέγ' ἀ φρένας ἄεσαρε
Ἄ Ἴτυν ἀιέν, Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται
Ὄρνις [8] ἀπυζομένα Διὸς ἄγγελος.

Ἀήθικῶς ἄεσαρέ με. αὕτη ἴσα μοι ταῖς φρεσίν. ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα φρονοῦμεν ἐγώ τε καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. οἷον ἥρμοσταί με ἴσως φρεσίν. τουτέστιν ἐπείνῳ ζηλῶ τὴν ἀξίαν τῆς Ἴτυος πενάζουσαν. Διὸς δὲ ἄγγελος ἡ ἀηδὼν, ὅτι ἔαρ σημαίνει. ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν. καὶ Ὅμηρος· [9] Χλωρηΐς ἀηδών. ἢ ὅτι τὰ ἑαυτῆς ἀγγέλλει κακά, καὶ τὴν θρυλλουμένην ἀγελίαν καὶ τὸ πάθος. ἡ ἀγέλη, οἷον πέρας, τὸ παρ' αὐτῆς γινόμενον εἰς περατείαν τῆς Φύσεως. καὶ Σαπφώ· Ἥδος ἄγελος ἡμερόφωνος ἀηδών. Ἀηδὼν δὲ, ἀηδόνος, συστέλλει.

Ἀηδῶς. ἀνωφελῶς.

Ἀείσω. Tollo, levo, porto.

Ἀείσων. Qui nullis blanditiis capitur.

Ἀείῤῥυτος. Semper fluens.

Ἀείτης. Socius.

Ἀεί τις ἐν Κύδωνι. Semper aliquis in Cydonis ædibus. Dicitur de hominibus hospitalibus, & ad quosvis hospitio excipiendos paratis. Nam Cydon Corinthius hospitalitatis amantissimus fuit.

Ἀεὶ τοῖς ἐρ. *Semper cum amatoribus sumus.* Aristophanes hoc de avibus dicit. Quia amatores suis amasiis generosas aves donare solent: & pica, & si qua est alia hujusmodi avis, bonum amantibus omen videtur. *Ego quidem, o Leucippa, fausta tibi sum pica.* [Est autem avis σίττη ea] quæ nunc, ut puto, σιτταξὶς appellatur.

Ἀείὕπνος. Qui semper dormit.

Ἀείφρουρος. [Semper custodiens.]

Ἀειφυγία. Perpetuum exilium. *Omnia autem ex animi sententia ipsis successura, si homicidam ex exercitu pulsum perpetuo exilio multarent.* [Ubi ἀειφυγία positum est] pro ἐξορία.

Ἀηδής. Injucundus. Deformis. Et Ἀηδές, Non amabile.

Ἀηδία. Fastidium. Ἀειδία autem, Deformitas.

Ἀηδίζομαι. Voluptatis & lætitiæ expers sum.

Ἀηδόνειος ᾠδή. Lusciniæ cantus, & Lusciniæ melos.

Ἀηδών, & [Ἀηδώ,] ἀηδοῦς, ut Σαπφὼ, οῦς. Sophocles: *Neque miserabilis gemitum luscinia imitabitur infelix, sed questus & lamenta clara voce edet, percussaque sonabunt manuum plangore pectora.* Et rursus. Vix tantum dormit, quantum luscinia. Dicitur de illis, qui multum vigilant. Et rursus:

Sed gemebunda illa animo meo convenit
Quæ Ityn semper, Ityn illum luget
Avis inquam malis mœsta, Jovis nuntia
[luscinia.]

Attice dictum est ἄεσαρέ με. i. e. hæc animo meo similis est: vel, paria facimus & ego & luscinia, quod ad luctum attinet. [Aliter. Ἄεσαρέ με Φρένας] pro ἥρμοσαί μοι τ. Φρ. i. e. congruit animo meo: vel, imitor illam, quæ merito Ityn luget. Jovis vero nuntia dicitur luscinia, quia ver prænuntiat, vel diem. Et Homerus: *Locis viridibus gaudens luscinia:* Vel, quia propria nuntiat mala, & celebratam illam fabulis calamitatem. Vel [dicitur] nuntia, quasi prodigium quoddam, ob perpetratum ab illa monstrosum facinus. Et Sappho: *Veris nuntia suaviter cantans luscinia.* Ἀηδὼν vero ἀηδόνος, corripit [syllabam tertiam.]

Ἀηδῶς. Inutiliter.

1 Ἀείτης. ὁ ἑτ.] Scribendum est Ἀίτης, ut Portus etiam monuit.

2 Ἀεί τις ἐν Κύδ.] Hæc repetuntur infra v. Τίς. ἀντὶ δ' ἐδ.

3 Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 574. D. Consule ad eum locum Scholia vetera, unde Suidas sua descripsit.

4 Ἀηδών, ὁ ἀηδές.] Locus hic procul dubio sic legendus & integritati suæ restituendus est: Ἀηδὼν. καὶ Ἀηδώ, ἀηδές. Vocem enim ἀηδώ, quæ in omnibus Edit. desideratur, ad sensum hujus loci supplendum necessariam esse manifesto patet.

5 Κατὰ Μιτυληναίους] Has duas voces esse nothas & παρεμβεβλημένας non dubito, quoniam a sensu hujus loci omnino alienæ sunt.

6 Σοφοκλῆς] In *Ajace* p. 38. ubi versus hi sic distinguuntur & leguntur.

Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον
Ὄρνιθος ἀηδοῦς
Ἥσει δύσμορος,
Ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς
Θρηνήσει. Χερόπληκτοι
Δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται
Δοῦποι. P.

7 Ἀλλ' ἐμέγ' ἀ φρ.] Ex Sophocl. *Electra* pag. 87. ubi consule Græca Scholia, unde Suidæ verba deprompta sunt. P.

8 Ἀπυζομένα Διὸς ἄγγ.] Hæc repetuntur infra v. Ἀπυζόμενος.

9 Ὅμηρος] Odyss. T. v. 518.

Ἀήθεσσεν. ἀήθεις ἦσαν. ᾗ Ἀηθέσσεσιν, ἀσυνήθεις εἰσίν. Ἀηθέσω ὀνεχὰς, ἀηδίζομαι, ἀΐω, ἄω, ἃ πρέπουσι τὸ α εἰς η κτ' ἔ. ᾗ τὸ μὴ ἀήθεσσεν, ᾗ ἀηδίζόμην, ἵνα μὴ εὐρυθῇ ἀλλεπάλληλον τὸ η. τὸ δὲ ἄω, τὸ πνέω, ᾗ ἀΐω, τὸ ἀκούω, ἵνα μὴ συνεμπέσωσιν ἑτέρῳ σημαινομένῳ. τὸ γὰρ ἀΐω συνέπεσε τῷ ἤϊε, τῷ ἐπορεύετο. τὸ δὲ ἄω, τῷ ἦε, τῷ ὑπῆρχεν.

Ἄηκες.[2] τὸ ἠκονημένον ξίφος.

Ἄημα. ἡ πνοὴ ᾗ ἀνέμου.

Δεινόν[3] τ' ἄημα πνευμάτων ὀνοίμιστ
Στένοντα πόντον. ὁ δὲ παγκρατὴς ὕπνος
Λύει πεδήσας, ὃν δ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει.
Ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεθα σωφρονεῖν;
Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως, ὅτι
Ὅτ'[4] ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαντέος
Ὡς κἀ φίλησων αὖθις. ἐς τε τὸν φίλον
Τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βεβλήσομαι,
Ὡς αἰὲν οὐ μνουμένα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
Βροτῶν ἄπιστος ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν.

Ἄημαι.[5] ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων ὤμων[6] Τιμάνορ[7] ἄημαι
Νηὸς[8] ὑποῤῥοφίας Παλλάδος ἀλκιμάχας.

ἀντὶ ᾗ ἀνάκειμαι.

Ἀήμβυαι. πνεῦσαι.

Ἀηνές. τὸ ἀίδιον. τὸ λαμπρόν.

Ἀηνόβαρβος.[9] ὁ χαλκοπώγων.

Ἄηπτον. τὸ μὴ ῥᾴον.

Ἀήσατος. ἀήττητος. Ἔμμι δ' ἀήσατος πάμπαν ἀφ' ἧς γενόμαν.

Ἄήσυλον. τὸ ἄδικον. ἁμαρτωλόν.

Ἀήσυρον.[11] τὸ λεπτόν. τὸ μετέωρον, καὶ κῦφον. τὸ ἐλαφρόν. ῥᾳδὲ τὸ ἀνευ σύριγγος. ἐπὶ ὀρνέων. Ἀήσυρον γόνυ κάμψει.

Ἄήτης. ὁ ἄνεμος. καὶ ὥσπερ ἠήσω, ἠητής· ποιήσω, ποιητής· ὅτως ἔδει ἄω, ἀήσω, ἀητής. ἀλλ' ἡμάρτηται. Καρπαθίῳ ὅτε νυκτὸς ἅλα τρέφαντος ἀήτα.

1 Οὐ τρέπεσι τὸ α εἰς η] Eadem habet Etymologus v. Ἀήθεσσεν, qui cum Suida conferendus eſt.

2 Ἄηκες. τὸ ἠκον.] Aſſentior Henrico Stephano, putanti, excidiſſe hic vocem μὴ, & legendum eſſe, τὸ μὴ ἠκονημένον ξίφος. Uti enim εὐηκὴς ſignificat ὀκαλῶς ἠκονημένος, teſte Suida infra: ſic ἀηκὴς, ſive ἄϋκης erit ὁ μὴ ἠκονημένος.

3 Δεινόν τ' ἄημα πν.] Verſus hi elegantiſſimi deprompti ſunt ex Sophocl. *Ajace Flagell.* pag. 41. ubi in verſu primo pro δεινὸν, legitur δεινῶν. Reliqua non diſcrepant a lectione Suidæ. Locum autem hunc paulo liberius verti, neque verbis ſtrictè & religioſe inhæſi, ut ſenſum Poetæ eo melius & clarius exprimerem.

4 Ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν] Interpretes non obſervaverant verſum hunc Sophoclis in mendo cubare, & pro ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν, legendum eſſe, ὅ, τ' ἐχθρὸς ἡμῶν; quæ mutatio quamvis leviſſima ſit, magnam tamen Poetæ verbis lucem affert, ut ex verſione noſtra apparet. Emendationem hanc confirmat ipſe Suidas v. Ἐχθραντέος, ubi idem verſus, ſic rectè ſcriptus, repetitur.

5 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. p. 576.

6 Τιμάνορ] Sic etiam legitur in Anthologia. Priores vero Edit. habent Τιμάνωρ per ω; quæ lectio metro verſus repugnat, quoniam duæ priores ſyllabæ in Τιμάνορος longæ ſunt

7 Ἄημαι] In Anthol. legitur ἧμαι. Sed utrumque mendoſum eſt. Legendum enim eſt ἥμμαι, ab ἅπτω, annecto, appendo: quæ vox de dedicatione donariorum frequenter uſurpari ſolet.

8 Ὑποῤῥοφίας] In Anthol. ſcriptum eſt ὑπωροφίας. Sed cum Brodæo legere malim ὑπωρόφου, eamque vocem ad ἀσπὶς referre; quod in verſione ſecutus ſum.

9 Ἀηνόβαρβος] Fridericum I. Imperatorem dictum eſſe Ænobarbum, ſive Barbaroſſam, a barba ruffa, ex hiſtoriis notiſſimum eſt.

10 Ἔμμι δ' ἀήσατος] Pentameter hic eſt pars elegantis Epigrammatis, quod in gratiam Lectoris curioſi ex Anthologia inedita integrum hic ſubjiciam:

Ἀσπὶς Ἀλεξάνδρου ᾗ Φυλλέος ἱερὸν ἄδε
Δῶρον Ἀπόλλωνι χρυσοκόμῳ δέδμαι.
Γηραλέα μὲν ἔτ' εἰμὶ πολίμων ὕπο, γηραλέα δέ
Ὄμφαλον· ἀλλ' ἀρετᾶς λάμπτρημα ἄς ἔκιχον.
Ἀνδρὶ κεκυδασμένα σὺν ὄρκιπις ὅς μ' ἀνέθηκε·
Ἔμμι δ' ἀήσατος πάμπαν ἀφ' ἧς γενόμαν.
Clypeus ego Alexandri Phyllenſis, ſacrum
Donum Apollini auricomo datus ſum.
Vetus quidem eſt ambitus meus propter bella, vetus item
Umbo; ſed virtutis laude, quam conſecutus ſum, ſplendeo,
In præliis præſto fui viro fortiſſimo, qui me dedicavit:
Invictus autem ſemper fui, ex quo natus ſum.

Idem Epigramma edidit Holſtenius ad Stephanum *de Urbibus* v. Φυλλεύς; qui ibidem addit, in Epigrammate iſto mentionem fieri Apollinis Phyllei: quod miror qui viro illi doctiſſimo in mentem venire potuerit. Manifeſtum enim eſt, τὸ Φυλλέος non eſſe hic epithetum Apollinis, ſed Alexandri, auctoris donarii, a patria ſua ita appellati.

11 Ἀήσυρον. τὸ λεπτ.] Scholiaſta Æſchyli ad *Prometh. Vinct.* v. 451. Ἀείσυρτοι. οἱ ἀεὶ συρίζοντες ᾗ ἐρέττοντες. ἢ ἀήσυρον, ἤγουν εἰ κῦφον· ᾗ οἱονεὶ πτερωτόν.

12 Καρπαθίῳ ὅτε ν.] Eſt initium Epigrammatis nondum, ut puto, editi, quod proinde ex Anthologia MS. integrum cum lectore curioſo communicabo.

Ἀήτ-

Ἀήττητος. Qui nulli labori ſuccumbit.

Ἄητον. τὸ καταπνεόμενον.

Ἄητον. Quod vento perflatur.

Ἄητος.[1] ὁ ἀκόρεστος.

Ἄητος. Inſatiabilis.

Ἀηδὼς. ὁ δεσπότης.

Ἀηδὼς. Dominus.

Ἄϊδας.[2] ὁ τάφος.

Ἄϊδας. Sepulcrum.

Ἀϊδές. τὸ ἀκαταλήπτον.

Ἀϊδές. Quod comprehendi non poteſt.

Ἄϊδηλον[3] πῦρ. τὸ ἀφανιστικόν. καὶ Ἀϊδήλως, ἀφανιστικῶς.

Ἄϊδηλον πῦρ. Ignis vim habens abſumendi. Et Ἀϊδήλως, more ejus, quod vim habet conſumendi.

Ἄϊδης. ὁ ᾅδης. κατ' ἀφαίρεσιν. καὶ Ἀϊδωνεῖ, καὶ Ἀϊδωνῆϊ, τῷ ᾅδῃ.

Ἄϊδης. Orcus. Per diſſolutionem. Et Ἀϊδωνεῖ, vel Ἀϊδωνῆϊ, Orco.

Ἀΐδιος. αἰώνιος.

Ἀΐδιος. Æternus.

Ἀϊδνὴς. ὁ μὴ βλεπόμενος.

Ἀϊδνὴς. Qui non videtur.

Ἄϊδος κυνῆ. παροιμία. ἐπὶ τῶν ἐπικρύπτοντας ἑαυτοὺς ἀφ' ὧν μηχανημάτων. τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ ᾅδου κυνῆ, ἣν Περσεὺς ἀφελόμενος τὴν Γοργόνα ἐδειροτόμησεν.

Ἄϊδος κυνῆ. Orci galea. Proverbium, quod dicitur de illis, qui ſe artibus quibuſdam conſpectui aliorum ſubtrahunt. Talis enim fuiſſe fertur Orci galea, qua Perſeus uſus Gorgoni collum præcidit.

Ἄϊδος κυνῆ.[4] Ἀριστοφάνης. Λάβε δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα παρ' Ἱερωνύμου σκυτοδασυπυκνίτειχα τὴν ἄϊδος κυνῆν. ἐπὶ τῶν ἀφανῶν εἴρηται ἡ παροιμία. νυῦν δὲ ἐπὶ τῶν ἄγαν κομώντων. Οὗτος γὰρ Ἱερώνυμος μελῶν μὲν ποιητὴς, καὶ τραγῳδὸς ἀνώμαλος, καὶ ἀνοικονόμητος, ἀφὰ τὸ ἄγαν ἐμπαθεῖς γράφειν ὑποθέσεις, καὶ φοβεροῖς προσωπείοις χρῆσθαι. ἐδόκει δὲ κροτεῖσθαι. ἐκωμῳδεῖτο δὲ ὡς πάνυ κομᾶν. διόπερ Ἄϊδος κυνῆν ἔφη αὐτὸν [5] κωμῳδικῶς, ὡς κουρεῖσθαι.

Ἄϊδος κυνῆ. Orci galea. Ariſtophanes. *Accipe vero mea cauſa ab Hieronymo corio obductam & denſis pilis horrentem illam Orci galeam.* De iis, qui aliorum conſpectui ſe ſubtrahunt, hoc proverbium dici ſolet. Hic vero de iis, qui nimiam comam alunt. Hic enim Hieronymus erat Poeta melicus, & Tragicus inæqualis, & nullo judicio fabulas ſuas concinnans, quod argumenta nimis tragica adhiberet, & terribilibus perſonis uteretur. Nihilominus multorum plauſum provocare videbatur. A Comicis autem perſtringebatur, tanquam nimiam comam alens. Quare Orci galeam eum comice vocavit, tanquam nimis comatum.

Ἀϊδρείη. ἡ ἀπειρία.

Ἀϊδρίη. Imperitia.

Ἄϊδρεις. ἀμαθὴς. ἄπειρος. [6] Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφὸς, ὁ πάντ' ἄϊδρις, κατημέλησα. ἀντὶ τοῦ ὁ ἀναίσθητος. Ἴδρις γὰρ ὁ ἔμπειρος. ὁ Θεολόγος

Γέρων μὲν εἰμι, καὶ πολλῶν κακῶν ἴδρις.

Ἄϊδρις. Ignarus. Imperitus. *Ego vero ad omnia ſurdus, & omnium ignarus hæc neglexi.* [Hic vox ἄϊδρις] ſignificat ſtupidum. Ἴδρις enim eſt peritus [& catus.] [Gregorius] Theologus :

Senex ſum & multorum malorum gnarus.

Ἀϊδρόν.[7] τὸ ἀφανές.

Ἀϊδρόν. Tranſparens.

Ἀΐδυλος.[8] ὁ θρασύς.

Ἀΐδυλος. Audax.

Ἄϊεν. ἐξέπνεεν.

Ἄϊεν. Exſpirabat.

Ἀΐειν. ἀκούειν. αἰσθάνεσθαι.

Ἀΐειν. Audire. Sentire.

Ἄϊθες. ἐθνικόν.

Ἄϊθες. Aithes. Nomen gentile.

Ἄϊκες. αἱ ὁρμαί.

Ἄϊκες. Impetus.

Ἀΐξας.[9] ὁρμήσας.

Ἀΐξας. Qui irruit.

Ἀΐξας ἔντοσθε νεοσσοκόμοιο χελιδὼς
Νόσφισεν ὠδίνων τεκταίνεται ὄφις.

Irruens in nidum pullos foventem
Abegit matrem a partu in quaternos orbes convolutus ſerpens.

Καρπαθίῳ ὅτε νυκτὸς ἄλα σρέψαντι ἀήτης
Λαίλαπι Βορρείῃ κλασθὲν ἔσεισε κέρας
Εὐξατο κῆρα φυγών, Βοιώτιε σεῖ με Κάβειρε
Δέσποτα, χειμερίης ἀνθέμεν ναυπλίης
Ἀρτήσειν ἁγίοις τόδε λάϊνον ὐ παρὰ πυλαοῖς
Διογένης. ἀλέγοις δ' ἀνέρα κἠν πενίῃ.
Cum mare Carpathium noctu agitante procella
Antennam vehementi Aquilone fractam vidiſſet,
Votum fecit, ſe, ſi mortem evaſiſſet, tibi, Boeotie Cabire
Domine, hyberna donarium navigationis
Suſpenſurum eſſe hanc veſtem in ſacri aditu templi
Diogenes. Propulſes vero etiam a viro pauperiatem.

In pentametro primo pro ἔσεισε κέρας, ſcribendum eſt ἐπῖδε κ. ut infra v. Λαίλαπι recte legitur. In verſu tertio pro σεῖ με Κάβειρε, lege σέο, ὦ Κ. Deum autem Cabirum, vel Deos Cabiros tempeſtatum averruncatores creditos fuiſſe, iiſque navigantes vota olim facere ſolitos, ex veteribus ſcriptoribus conſtat. Vide quæ hac de re obſervamus infra v. Ἀλλ' εἴ πς ὑμῶν.

1 Ἄητος. ὁ ἀκόρ.] Pro ἄατος.

2 Ἄϊδας] Dorice pro Ἀΐδης, & hoc pro ᾅδης. *P.*

3 Ἀΐδηλον πῦρ] Reſpexit ad verſum illum Poetæ Il. Β. 455. Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον. ubi Scholiaſta: Ἀΐδηλον. ἀδηλοποιόν. ἀφανιστικόν.

4 Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 278. ubi conſule Græca Scholia, unde Suidas ſua deſcripſit.

5 Κωμῳδικῶς, ὡς κ.] Apud Scholiaſtam Ariſtophanis legitur, παίζας κωμικῶς τὴν κεφαλήν.

6 Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κ.] Ex Sophocl. *Ajace Flag.* p. 54. *P.*

7 Ἀϊδρόν. τὸ ἀφαν.] Lege & emenda, Ἀϊδνόν. τὸ ἀφανές. Vide Etymologum v. Ἀϊδνές.

8 Ἀΐδυλος] Hanc lectionem ex MSS. revocavi, quam etiam agnoſcunt Heſychius, Etymologus, & ipſe Suidas infra in Diphthongo Αι. In prioribus vero Edit. legitur αἴδηλος.

9 Ἀΐξας ἔνδοθε νεοσσ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in hirundinem, cujus nidum invaſerat ſerpens, pullos recens natos devoraturus: ut diſcimus ex Anthol. lib. III. p. 384. ubi Epigramma iſtud integrum legitur.

Ἀϊρ. Nomen proprium.

Ἀϊς. Qui non videtur.

Ἀϊόν. Exſpirans.

Ἀΐσσουσιν. Impetu feruntur. Vagantur. Polybius. *Romæ enim Marcum Porcium, cum res a Scipione præclare geſtas audiviſſet, dixiſſe ferunt : Solus ſapit, reliqui vero ut umbræ vagantur.*

Ἀϊσί. Obſcure.

Ἄϊστος. De quo nihil ſcitur. Obſcurus.

Ἀϊστωθείη. Aboleatur. [Vel, de medio tollatur.]

Ἄϊστωρ. Imperitus. Ignarus.

Ἀϊστῶσαι. Delere. Perdere.

Ἀΐστης. Impetuoſus.

Ἀϊπία. Chorda.

Ἄϊτος. Aitus. Nomen proprium.

Ἀϊχθήτην. Impetum fecerunt.

Ἀθαμαντίδης. Athamantides. Patronymicum.

Ἀθάμας. Athamas. Nomen proprium. Athamas coronatus inducitur, tanquam victima propter Phrixum jugulandus. Sed Hercules ipſum liberat, affirmans Phrixum vivere. Hoc igitur exemplo utens Ariſtophanes, dicit ſe metuere eadem, quæ Athamas, cum eſſet jamjam immolandus.

Ἀθαμβής. Impavidus.

Ἀθανάειχος. Athanaricus, qui S. Nicetam excruciavit, & magnum Chriſti martyrem effecit.

Ἀθάνατος. [Immortalis.] Philoſophi vocem ἀθάνατος de rebus animatis; ἄφθιτος vero, de inanimatis uſurpant. † Plato animam immortalem vocans, ei immortalitatem æquivoce tantum tribuit. Nam quod proprie eſt immortale, tam quod ad eſſentiam, quam actionem attinet, eſt immutabile. Animam vero ſecundum eſſentiam quidem ſtatuit immortalem : non vero, quod ad actionem ejus attinet. Sic igitur & cœleſtia, immortalia æquivoce dixeris. Nam & ipſa, quamvis non eſſentia, loco tamen mutantur. Quod autem immortalitas ſit vitæ quædam affectio & accidens, demonſtrari poterit, ſi ponamus, aliquem ex mortali immortalem fieri : non enim aſſumptione alterius vitæ mortale fit immortale ; ut clarius expoſitum eſt infra in litera Π, περὶ πάθους. Qui immortalitatem definit privationem mortis, errat. Non enim immortalitas eſt privatio mortis, ſed in habitu & diſpoſitione conſiſtit.

Ἀΐδ. ὁ μὴ βλεπόμενος.] Vox iſta mihi ſuſpecta eſt. Vide paulo ante v. Ἀϊδνής.

Πολυβίου] Fragmentum hoc in iis, qui hodie ſuperſunt, Polybii libris non exſtat.

Εἰπεῖν πάλιν ἄλλον τινά.] Locus hic male affectus eſt, eique aliqua deeſſe videntur. Quare in eo vertendo ſenſum potius quam verba ſpectavi.

Οἷον πέπυστο, τοὶ δ'.] Graviſſimi hujus judicii & teſtimonii, quo M. Porcius Cato Scipionis virtutem proſecutus eſt, etiam alii ſcriptores meminerunt. Livius in Epitome libri XLIX. *Scipionis virtutem & Cato, vir promptioris multo ad vituperandum linguæ, in Senatu ſic proſecutus eſt, ut diceret, reliquos, qui in Africa militarent, umbras militare : Scipionem vigere.* Plutarchus ἐν Παραγγέλμασι Πολιτικοῖς pag. 804. F. Καὶ Σκιπίωνα δὲ Κορνήλιον, ὃν ἀφ' ἧς ἔσχεν ὥρας ὁ Ῥωμαίων δῆμος ἀγχέσπουδον μετεχρήσατο καὶ ἐξαίφνης ὑπέδειξε παρὰ τὸ νόμον· ἀλλὰ θαυμάσας αὐτὸν μειρακίῳ μὲν ὄντι, τὴν δὲ ἡγεμονίαν μονομαχίαν καὶ νίκην, μικρὸν δὲ ὕστερον πρὸς τοὺς Καρχηδονίους χιλιαρχοῦντος ἔρρωσε. Διὸ ὧν καὶ Κάτων ὁ σεμνόβουλος ἀνεφώνησεν. Οἷον πέπυστο, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν.
Vide etiam Suidam infra v. Κάτων.

Ἀϊπία. ἡ χορδή.] Vide Etymologum v. Ἀϊπίας χορδάς.

Εἰσάγεται ὁ Ἀθάμας] Portus recte obſervavit, pertinere hæc ad locum illum Ariſtophanis *Nubib.* pag. 138.

——— Τεπονὶ πίνων λαβὲ
Τὸν στέφανον. ἐπὶ τῷ στέφανον; οἴμοι Σώκρατες
Ὥσπερ με τὸν Ἀθάμαντ' ὅπως μὴ θύσεις.

Conſule ibi Græca Scholia, ex quibus loci hujus illuſtratio petenda eſt.

Τὸ ἀθάνατος ἐπὶ ἐμψ.] Hæc Suidas deprompſit ex Scholiaſta Homeri ad Il. B. v. 186. ubi Poeta ſceptrum Agamemnonis ἄφθιτον vocat. Vide etiam infra v. Ἄφθιτον.

Ἐπὶ ὑποθέσεως γάρ τινι δείκνυσιν. οὐκ ἦν. ἀθ. γ.] Locus hic corruptus eſt & mutilus, qui emendari & ſuppleri debet ex iis, quæ Suidas tradit infra v. Παῖς, ubi hæc ipſa repetuntur.

Ἀθᾶνες. ὄνομα ἔθνους.

Ἀθάνατοι.[1] μύριοι Περσῶν ἐπίλεκτοι. [2]οὓς Ἀρδαβύριος ἐπὶ Θεοδοσίου βασιλέως διέφθειρε καὶ ἠφάνισεν. [3]οὓς εἶχε Ξέρξης ὁ Δαρείου.

Ἄθαρα. ἄλευρον ἠψημένον. κλίνεται δὲ ὡδὶ μὴν Ἀττικοῖς ἀλφίτου ἡ ἀθάρης. οἱ δὲ κοινοὶ ἀλφίτου ἡ ἄθαρα. [4]Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

——————— Ἀλλά με
Ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη
Ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ γεραιδίου.

Ἀθάριον οὕτω τὰ ἑρεικτὰ καλοῦσι. Κρᾶτης ἤρωσιν·

Οὐκοῦν ἔτνους χρὴ δεῦρο πυελίον φέρειν
Καὶ τῆς ἀθάρης.

Ἀθαυμασί. χωρὶς θαύματος.

Ἄθε.[6] εὐχῆς σημαντικόν. ἀντὶ τοῦ εἴθε.

Ἀθέατος. μὴ τεθεαμένος. Ὢν γὰρ εἰς τέλος ἀθέατος τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὸν Ἰβηρικὸν πόλεμον καὶ[7] τὸν Λιγυστικόν, ᾤχετο ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ἀθέλστεται[8]. [9]διαθεῖται. διακλύζεται.

Ἀθεεί. χωρὶς θεοῦ.

Ἀθέλιμνος. ὁ κακός.

Ἀθέμιτα. ἄδικα. Ἀθέμιτος. ἄνομος. λέγεται δὲ καὶ ἄθεσμος, ὁ παράνομος. Ἡρώδη Πίασος Θετταλὸς Λαείστης τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς ἐρασθεὶς ἄθεσμόν τε καὶ δυσγαμῆ.

Ἀθέμιτον. τὸ ἄδικον. καὶ Ἀθεμιτώτατον.[10] διορθῶται.

Ἄθεον. Ἄθεόν ἐστι τὸ μὴ τιμᾶν ἀθανασίαν καὶ ψυχῆς διασώζειν, καὶ ἀνάγειν εἰς τὸ θεοειδὲς, καὶ συνάγειν αὐτῷ πρὸς τὸ θεῖον ἀῤῥήκτοις καὶ ἀλύτοις δεσμοῖς. ἢ τἀναντία τούτων· τὸ κατασπᾶν, καὶ καθέλκειν τὸ ἐν ἡμῖν θεῖον εἰς τὸ γηγενὲς, καὶ ἀλιτήριον, καὶ γιγαντῶδες, ἢ Τιτανικὸν δεσμωτήριον.

Ἀθεωρητί. χωρὶς θεωρίας. καὶ Ἀθεώρητος, ἀθέατος.

Ἀθεραπευσία. ἡ παντελὴς καταφρόνησις. [11]Τὸ δὲ στρατόπεδον διὰ τὴν τῶν σωμάτων ἀθεραπευσίαν κακῶς ἀπήλλαττεν.

Ἀθᾶνες. Athanes. Nomen gentis

Ἀθάναλοι. [Immortales. Sic vocabantur] decies mille delecti Persæ, quos Xerxes Darii filius habuit. Eos Ardaburius sub Theodosio Imperatore perdidit & delevit.

Ἄθαρα. Puls farinacea. Declinatur autem hoc nomen apud Atticos quidem per η, ἀθάρης: communiter vero per α, ἀθάρας. Aristophanes in *Pluto:*

——————— *Sed me*
Pultis olla quædam vehementer solicitabat
Posita non admodum procul a capite vetulæ.

Ἀθάριον non ἀθαριὸν legumina fresa vocant. Crates *Heroibus: Leguminum ergo elixorum oportet huc patellam adferre, & pultis farinaceæ.*

Ἀθαυμασί. Sine admiratione.

Ἄθε. Adverbium optandi. Pro εἴθε.

Ἀθέατος. Qui non vidit. *Cum enim nunquam Græciam vidisset propter bella Iberica & Ligustica, in Græciam profectus est.*

Ἀθέλστεται. Laxatur. Resolvitur.

Ἀθεεί. Sine Deo.

Ἀθέλιμνος. Malus.

Ἀθέμιτα. Injusta. Ἀθέμιτος. Injustus. Idem etiam significat Ἄθεσμος. *Piasus Thessalus filiam suam Lariſſam incesto ac infelici amore amavit.*

Ἀθέμιτον. Injustum. Et Ἀθεμιτώτατον. [Injustissimum]. Duobus modis effertur.

Ἄθεον. *Impium est, immortalitatem animæ non conservare, nec eam ad Dei similitudinem reducere, & ipsam cum Numine firmissimis & indissolubilibus vinculis conjungere. Aut, quæ sunt his contraria, id, quod in nobis divinum est, detrahere & detrudere in terrestrem, & sceleratum, & Giganteum, atque Titanicum carcerem.*

Ἀθεωρητί. Sine contemplatione. Et Ἀθεώρητος, qui nunquam contemplatus est.

Ἀθεραπευσία. Summus contemptus, [quo rem nulla cura dignam judicamus.] *Exercitus autem propter neglectam corporum curationem male se habebat.*

1 Ἀθάνατοι. μύριοι Π.] Rationem appellationis hujus reddit Herodotus *Polyhymnia* pag. 260. his verbis: Ἐκαλέοντο δὲ ΑΘΑΝΑΤΟΙ οἱ Πέρσαι ὅτι ἐπὶ τοῦτο. Εἴ τις ὧτῶν ἐξέλιπε τὸ ἀριθμὸν, ἢ θανάτῳ βιασθείς, ἢ νόσῳ, ἄλλῳ ἀναιρέητο. καὶ ἐγίνοντο οὐδαμοῦ ὅτε πλείονες μυρίων, οὔτε ἐλάσσονες. i. e. *Vocabantur autem hi Persæ IMMORTALES ideo, quod, si quis eorum aut morte aut morbo correptus numerum imminueret, alius sufficiebatur: nec unquam plures erant pauciores ve decem millibus.*

2 Οὓς Ἀρδαβύριος ἐπὶ Θεοδ.] Historiam, quam Suidas hic leviter tangit, prolixius narrat Socrates Histor. Eccles. lib. VII. c. XX. qui post expositam ibi Persarum cladem addit: Οὕτω μὲν ἔν οἱ λεγόμενοι παρὰ Πέρσαις ΑΘΑΝΑΤΟΙ θνητοὶ πάντες ἐδείχθησαν. i. e. *Ad hunc igitur modum illi, qui a Persis IMMORTALES dicebantur, mortales esse convicti sunt.*

3 Οὓς εἶχε Ξέρξ. ὁ Δ.] Hæc verba, loco suo mota, reponenda sunt post Περσῶν ἐπίλεκτοι: quem ordinem in versione secuti sumus.

4 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 71. ubi vide Scholiastam, ex quo Suidas sua deprompsit.

5 Ἑρεικτὸν κ.] Apud Grammaticos tria hæc, ἄθαρα, ἔτνος & ἑρεικτὸ interdum confundi solent, quamvis, si accuratius rem examinemus, diversa fuerint eduliorum genera. Ἄθαρα enim proprie erat puls triticea, vel generalius, puls ex quavis farina confecta: quo sensu Suidas eam vocem hic exponit ἄλευρον ἠψημένον. Ἔτνος vero erat puls ex leguminibus non in farinam redactis, sed fresis confecta: sive, legumina elixa. Ἑρεικτὰ autem vocabantur legumina fresa, etiam non cocta. Hæc differentia trium istorum vocabulorum notanda est, quamvis, ut jam dictum est, Grammatici eam non semper observent.

6 Ἄθε] Portus legendum suspicatur Ἀΐθε: quæ conjectura non est aspernanda.

7 Καπὶ τὸν Λιγ.] Legendum est καὶ τὸν &c. Vide Suidam infra v. Λιγυστικὸς.

8 Ἀθέλστεται. παρ. διακλ.] Hic articulus non solum in 2 MSS. Paris. sed etiam in Edit. Mediol. deest. Pro ἀθέλστεται autem legendum est ἀθέλγεται, quæ vox apud Hippocratem occurrit, ut Grammatici observarunt. Phavorinus. Ἀθέλγεται, διαθεῖται, διακλύεται, παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Galenus in Glossis Hippocratis: Ἀθέλγεται, διακλύεται. Plura de hac voce lege apud Foesium in *Oeconom. Hippocratis.*

9 Παραθεῖται] In uno MS. Paris. scriptum est παρηθεῖται. Sed legendum est vel παρεθεῖται, ut Porto videtur; vel παρέλεται, ut apud Galenum loco laudato. Posterius in versione secutus sum.

10 Διορθοῦται] Sensus est, dici & ἀθέμιτον & ἀθεμιώτερον.

11 Τὸ δὲ στρατόπ.] Hoc fragmentum depromptum est ex Polyb. lib. III. cap. LX.

Ἀθέρες. εἶδος σπέρματος.

Ἀθέεισον. ἀποδοκίμασον.

Ἀθερώσσῃ. ἀγρυπνεῖ.

Ἀθεσίαν. τὴν ἀθεσίαν. [1] Ἀγωνιῶν γὰρ τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν, καὶ τὰς ἐπιβουλὰς τὰς καὶ ἐπισειομένας. Ὅπ [2] Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν ἐφιλονείκησαν περὶ τῆς Ἀττικῆς. ἔστιν ἐν τῷ Γεραίτερος. [3] Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συλλογισάμενοι τὴν τῶν Γαλατῶν ἀθεσίαν. Καὶ αὖθις Πολύβιος. Ἐπικρύπτειν ἅπασι τὴν ἀθεσίαν αὐτῶν καὶ τὴν ἀβεβαιότητα.

Ἀθέσμιον. τὸ ἄδικον.

Ἀθέτησις. ἐκβολή. καὶ Ἀθετῶ αἰτιατικῇ. γενικῇ δὲ, ὡς τὸ, κατάρχων μὲν καὶ ἀθετῶν δ' τολμήματος.

Ἀθήλωτον. ἀδάμαστον. σκληρόν.

Ἀθηνᾶ [4] τὸ αἴλουρον. ἐπὶ τῶν κακῶς συγκεινόντων τὰ κρείττονα τοῖς ἥττοσι διὰ μικρὰν ὁμοιότητα, ἡ παροιμία εἴρηται. ὡς εἴ τις διὰ γλαυκότητα τὸ αἴλουρον τῇ Ἀθηνᾷ συμβάλῃ.

Ἀθηνᾶς [5] ἄγαλμα δόρυ κρατεῖ· διὰ τὸ σαθρὸν καὶ ἀνδρεῖον. ὁμοίως καὶ ἀσπίδα· διὰ τὸ πᾶσαν ἐπιβουλὴν διὰ τῆς σοφίας ἀπωθεῖσθαι. ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῷ νῷ. καὶ περικεφαλαίαν διδόασιν αὐτῇ· διὰ τὸ εἶναι τῆς σοφίας τὸ ἀκρότατον ἀθέατον. καὶ ἐλαίαν, ὡς καθαρωτάτης οὐσίας οὖσης. Φωτὸς γὰρ ὕλη ἡ ἐλαία. καὶ Γοργόνα διδόασιν ἐπὶ τῷ στήθει αὐτῇ, διὰ τὸ ταχὺ τοῦ νοῦ.

Ἀθηναία. ἡ δὲ γυνὴ, ἀφ' ἧς.

Ἀθηναίας. [6] ὁ [7] Μεγακλείδης δέ φησι καλεῖσθαι τὰς γυναῖκας Ἀθηναίας, ἀλλ' Ἀτθικὰς, ἐν τοῖς περὶ Ὁμήρου, ἅμα καὶ τὴν αἰτίαν ἐπιδιδούς. Μόνους γάρ, φησι, τοὺς ἐκεῖθεν ἄνδρας μὲν Ἀθηναίους ὀνομάζουσι· γυναῖκας δὲ Ἀτθικάς· ἵνα [8] μὴ τὴν ἄγαμον αἰ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσιν. Ἀλλὰ ἰδοὺ Φερεκράτης ἐν Γραυσὶ φησιν·

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε, καὶ ταῖς συμμάχοις.

Καὶ Κάνθαρος Τηρεῖ·

Γυναῖκα [9] Ἀθηναίαν, καλήν τε, καὶ ἀγαθήν.

Ἀθέρες. Seminis genus.

Ἀθέεισον. Rejice. Sperne.

Ἀθεράσσῃ. Vigilat.

Ἀθεσίαν. Pactorum violationem. [Perfidiam.] *Metuens enim Gallorum perfidiam, & ne inſidias ſibi ſtruerent.* † Minerva & Neptunus de Attica contenderunt: de quo vide v. Γεραίτερος. † *Romani vero conſiderantes Gallorum levitatem in pactis ſervandis.* Et rurſus Polybius: *Apud omnes occultare perfidiam illorum & inconſtantiam.*

Ἀθέσμιον. Injuſtum.

Ἀθέτησις. Ejectio. Et Ἀθετῶ. [Irritum facio.] Accuſativo. Genitivo vero gaudet in hoc exemplo: Κατάρχων μὲν καὶ ἀθετῶν δ' τολμήματος.

Ἀθήλωτον. Indomitum. Durum.

Ἀθηνᾶ τὸν αἴλουρον. Minervæ felem [comparas.] Hoc proverbium dicitur de iis, qui propter exiguam ſimilitudinem præſtantiora cum deterioribus comparant. Ut, ſi quis propter glaucos oculos felem Minervæ comparet.

Ἀθηνᾶς ἄγαλμα. Minervæ ſimulacrum haſtam tenet: ptopter ipſius conſtantiam, & fortitudinem. Similiter etiam clypeum: quia per ſapientiam omnes inſidiæ repelluntur. Minerva enim & Mens idem ſunt. Galeam etiam ipſi tribuunt, quia ſumma ſapientia oculos hominum latet. Item oleam, quia natura puriſſima eſt. Lucis enim materia eſt olea. Gorgonem etiam pectori ejus aſſignant, ob mentis celeritatem.

Ἀθηναία. Dea Minerva. Fœmina vero [Athenienſis vocatur] ἀφ' ἧς.

Ἀθηναίας. Megaclides in commentariis in Homerum dicit fœminas [Athenis natas] non Ἀθηναίας ſed Ἀτθικὰς vocari: ſimulque ejus rei rationem reddit. *Solos enim*, inquit, *viros illinc oriundos vocant* Ἀθηναίους; *fœminas vero* Ἀτθικὰς, *ne* [*Minervam*] *virginem nuptæ hac appellatione dedecorent.* Sed ecce Pherecrates in *Vetulis* inquit:

Fœminis Ἀθηναίαις, *& illarum ſociis.*

Et Cantharus *Tereo*:

Fœminam Ἀθηναίαν *pulchram & bonam.*

1 Ἀγωνιῶν γὰρ τὴν ἀθ.] Ex Polyb. lib. III. cap. LXXVIII. ubi pro πὰς ἡ ἐπισειομβρίας recte legitur πὰς ἐπ. πὰς περὶ τὸ σῶμα: uti etiam ſupra v. Ἀγωνιῶν, ubi eadem Polybii verba citantur.

2 Ὅπ Ἀθηνᾶ καὶ Ποσ. ἐφιλ. π. τ. Ἀτ. ἔστιν ἐν τῷ Γερ.] Hæc verba deſunt in 2 MSS. Pariſ. nec ſane ad hunc locum ullo modo pertinent, ſed ad articulum paulo poſt ſequentem, ubi de Minerva agitur.

3 Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συλλ.] Hoc fragmentum excerpſit Suidas ex Polyb. lib. II. c. XXXII.

4 Ἀθηνᾶ τὸ αἴλουρον.] Vide Zenobium & Diogenianum.

5 Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἔχ.] Hæc totidem verbis leguntur apud Codinum *de Origin. Conſtantinop.* p. 13.

6 Ἀθηναίας. ὁ Μεγακλ. δέ φησι καλ.] Euſtath. ad Il. A. p. 84. idem argumentum, de quo auctor noſter hic agit, erudite pertractat, cujus verba digna ſunt, quæ ad locum hunc illuſtrandum adducantur. Ἰστέον δὲ, inquit, ὅτι παρασημειοῦνται, μὴ λέγεσθαί ποτε Ἀθηναίαν γυναῖκα ἀφ' τοῦ πιεύτου Ὁμηρικὴν Ἀθηναίαν, ἢ Ἀθηνᾶν. Ἀνὴρ μὲν γάρ, φασιν, Ἀθηναῖος ἐστιν, ὥσπερ Θηβαῖος. Οὐ μὴν ὥσπερ Θηβαία, οὕτω καὶ Ἀθηναία γυνή. ἀλλὰ ἑπρωνύμως γυνὴ Ἀττική. Τὸ γὰρ Ἀθηναία ἤδη παρεκπέπληπται, οὐκ ὡς θεῖόν τι τυγχάνον ἐνομα καὶ ὑπερπρεμνὸν ἀ θέμις ὑπὸκαπεδῆναι, ὃ θνητῆς περσώπους ἐγκαθεδῆναι, ἢ οὐκ οἷον ἱερασυληθῆναι θείαν κλῆσιν. Παυσανίας δὲ καὶ Αἰλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκείοις Λεξικοῖς φασιν, ὅτι Μεγακλείδης αἰτίαν φησὶ δι' μὴ λέγειν Ἀθηναίας τὰς Ἀτθικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσιν. Ὅτε δὲ ἤξιωθη αἱ ἀσαὶ, ἵνα Ἀτθικαὶ γυναῖκες, Ἀθηναῖαι λέγεσθαι· τότε δὴ ἐπινοῆσαι ὁ τὸ τῆς θεᾶς μηκέτι Ἀθηναίαν καλεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν Ἀθηνᾶν. Ἕτεροι δὲ τῶν παλαιῶν ἕτω συντόμως εἶπον· ἀνάτηκεν Ἀθηναίαν γυναῖκα εἰπεῖν. ἀσὰς δὲ τὰς Ἀτθικὰς γυναῖκας ἔλεγον, ὡς τὰς ἄνδρας ἀσάς. Senſus hujus loci eſt, fœminas Athenis natas olim vocatas fuiſſe Ἀσιακὰς vel Ἀτθικὰς, non vero Ἀθηναίας, ne nomen cum Minerva, quam Athenienſes vocabant Ἀθηναίαν, commune haberent. Poſtea vero cum uſu tandem invaluiſſet, ut fœminæ Atticæ dicerentur Ἀθηναῖαι, Minervam non amplius Ἀθηναίαν, ſed contracte Ἀθηνᾶν dictam fuiſſe. ut & ſic inter utrumque nomen aliqua eſſet differentia. Hæc Euſtathius. Varro apud Auguſtinum *de Civitate Dei* lib. XVIII. c. IX. aliam reddit rationem, quare fœminæ Atticæ non fuerint vocatæ Ἀθηναῖαι. Locum ipſi lectores conſulant, quoniam brevitatis gratia cum hic deſcribere noluimus.

7 Μεγακλείδης] Hunc Euſtathius loco laudato vocat Μεγακλείδην, Sed lectionem Suidæ confirmant Athenæus & Heſychius.

8 Ἵνα μὴ τὴν ἄγαμ. αἱ γαμ. τ. πρ. κατ.] Eadem verba leguntur etiam apud Euſtath. loco citato; qui ea ex Pauſaniæ & Ælii Dionyſii Lexico ſe deprompſiſſe teſtatur.

9 Γυναῖκα Ἀθηναίαν] Verſus hic, flagitante metri ratione, ita legendus eſt:

Γυναῖκ' Ἀθηναίαν, καλὴν τε κ' ἀγαθήν.

Τὰς

Καὶ [1] Φιλήμων Πτέρυγι·

Τὰς Ἱππονίκας τάσδε, καὶ Λυσιστράτας
Καὶ Ναυσινίκας τὰς Ἀθηναίας λέγω.

Οἱ [2] δὲ μὴ δεῖν φάσκοντες Ἀθηναίας λέγεσθαι τὰς Ἀττικὰς τὴν ὁμωνυμίαν αἰτιῶνται, ἣν ὑποδέχονται πρὸς τὴν θεόν. Ἀθηναία γὰρ καὶ ἡ θεὸς καλεῖται. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίας, αὐτὰς φασι λέγεσθαι Ἀττικάς. πλὴν πολλή γε ἡ χρῆσις τῆς φωνῆς ἐπὶ τῶν γυναικῶν καὶ τοῖς ἀρχαίοις· ὡς οἵτε περιεργόμενοι πιστοῦνται μαρτυροῦσι, καὶ Δίφιλος ἐν Ἀμάστριδι. καὶ γὰρ καὶ τὴν Θεμιστοκλέους θυγατέρα, Ἀθηναίαν ξένην φησίν. καὶ [3] Πίνδαρος ἐν σχολῇ. Ὁ [4] μὴν τοι Φρύνιχος ἀνάτικόν φησιν εἶναι τὴν φωνήν, καὶ θαυμάζει, πῶς ὁ Φερεκράτης ἀτικιστὶ ἂν εἰπεῖν τῇ λέξει.

Ἀθήναιον. [5] ὅπου Ἀπολλώνιον βραχέως, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. ὕπου καὶ ὧδε Θουκυδίδη ἀναγνωστέον. καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος. ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς. καὶ Διονύσιον, καὶ Δημήτριον, καὶ πάντα τοιαῦτα ὁμωνύμως τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς. τὸ δὲ Ποσειδάνειον, δῆλον ὅτι Δωριέων ἐστίν.

Ἀθήναιος. [6] Ναυκρατίτης. Γραμματικός. γενόμενος ἐπὶ τῶν χρόνων Μάρκου. ἔγραψε βιβλίον ὄνομα Δειπνοσοφιστάς· ἐν ᾧ μνημονεύει, ὅσοι τῶν παλαιῶν μεγαλοψύχως ἔδοξαν ἑστιᾶν. [7] Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἐπ' ἐκείνῳ νικήσας ναυμαχίαν Λακεδαιμονίους, καὶ τειχίσας τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἑκατόμβην θύσας, πάντας εἱστίασεν Ἀθηναίους. καὶ Ἀλκιβιάδης Ὀλύμπια νικήσας, τὸν πανήγυριν ἅπασαν εἱστίασε. τὸ αὐτὸ καὶ Λεόφρων Ὀλυμπιονίκης. καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντῖνος, Πυθαγορικὸς ὤν, καὶ ἐμψύχων ἀπεχόμενος, Ὀλύμπια νικήσας, ὑπ. λιβανωτοῦ καὶ σμύρνης καὶ τῆς πολυτελῶν χρωμάτων βοῦν ἀναπλάσας, διένειμε τοῖς εἰς τὸν πανήγυριν ἀπαντήσασι. καὶ ὁ Χῖος Ἴων, τραγῳδίαν νικήσας Ἀθήνησιν, ἑκάστῳ τῶν Ἀθηναίων ἔδωκε Χῖον κεράμιον. καὶ ὁ Ἀκραγαντῖνος [8] Τελλίας Φιλόξενος ὢν καταλύσασί ποτε πεντακοσίοις ἱππεῦσιν, ὥρᾳ χειμῶνος, ἔδωκεν ἑκάστῳ χιτῶνα καὶ [9] ἱμάτιον. Ὅπ. Χάρμος ὁ Συρακούσιος εἰς ἕκαστον τῶν ἐν τοῖς δείπνοις ὠνομασθέντων τιθέντα παροιμίας

Et Philemon Πτέρυγι:

Hipponicas iſtas, & Lyſiſtratas
Et Nauſinicas Ἀθηναίας *dico.*

Illi vero qui dicunt, fœminas Atticas non eſſe vocandas Ἀθηναίας, rationis loco adducunt, quod hanc appellationem cum Minerva communem habituræ eſſent. Ἀθηναία enim vocatur etiam Minerva. Hinc igitur pro Ἀθηναίας eas vocandas eſſe Ἀττικὰς dicunt. Veruntamen hujus vocis fœminis attributæ frequens eſt uſus apud antiquos: ut & ante laudati Poetæ teſtantur, & Diphilus in *Amaſtride*. Is enim filiam Themiſtoclis Ἀθηναίαν peregrinam vocat. Item Pindarus in Scoliis. Phrynichus autem hoc vocabulum negat eſſe Atticum, miraturque Pherecratem, Atticæ dialecti obſervantiſſimum, eo uti.

Ἀθήναιον. [Minervæ templum.] Ἀπολλώνιον, Apollinis templum, corripitur. Et ſic apud Thucydidem legendum eſt. Et Ποσειδώνιον, Neptuni templum, & Ἀθήναιον, Minervæ templum, itemque Διονύσιον, & Δημήτριον, & omnia hujus generis eandem habent terminationem, quam nomina virorum. Ποσειδάνειον vero, Doricum eſſe manifeſtum eſt.

Ἀθήναιος. Athenæus, Naucratita, grammaticus, qui Marci tempore vixit. Scripſit librum vocatum Δειπνοσοφισταί, in quo commemorat quotquot inter veteres magnifici convivatores fuerint. Alexander Magnus cum navali prœlio Lacedæmonios viciſſet, & Piræum muro circumdediſſet, & hecatomben immolaſſet, omnibus Athenienſibus epulum dedit. Alcibiades etiam, cum Olympia viciſſet, totum conventum convivio excepit. Idem fecit & Leophron in Olympiis victor. Empedocles Agrigentinus, qui Pythagoricus erat, & ab omnibus animatis abſtinebat, in Olympiis victoriam adeptus, bovem e thure, myrrha, & precioſis aromatibus concinnatum illis diſtribuit, qui ad illam ludorum celebritatem convenerant. Item Ion Chius, cum Athenis Tragœdiam viciſſet, unicuique Athenienſium dedit vas fictile Chium. Item Tellias Agrigentinus, vir valde hoſpitalis, quingentis equitibus, qui hyberno tempore apud ipſum diverterant, viritim dedit tunicam & pallium. † Epicharmus Syracuſius ad ſingula conviviorum fercula verſiculos & ada-

1 Καὶ Φιλήμων Πτέρυγι] Fragmentum hoc Philemonis Comici apud Stephanum *de Urbibus* v. Ἀθῆναι ita legitur:

Νυνὶ δ' ὅταν λάβῃ τις εἰς τὴν οἰκίαν
Τὰς Ἱππονίκας τάσδε, Φ Ναυσίστρατος
Καὶ Ναυσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.

2 Οἱ δὲ μὴ δεῖν φ.] Huc pertinent verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Aves*, pag. 580. Ἀθηναίαν. ὅπ τὴν θεὸν ὅπως ἔλεγον Ἀθηναίαν. Διὸ Φ τὴν πολῖτιν φησὶ Ἀθηναίαν, φεύγοντες τὴν ὁμωνυμίαν, ἀλλ' Ἀθήνην.

3 Πίνδαρος ἐν σχολῇ] Fœdus error. Lege Πίνδαρος ἐν Σκολιοῖς. Scripſiſſe enim Pindarum Scolia, ſive carmina convivalia, & Suidas ſuo loco docet, & Athenæus teſtatur, qui ſcolii ejus in Hieronem meminit. Quomodo autem vox σκολιοῖς in σχολῇ degeneraverit, paucis docebo. Cum initio in Codicibus Suidæ recte ſcriptum eſſet ἐν σκολιοῖς, feſtinantes librarii ejus loco ἐν χολίοις legentes vocem iſtam ad hunc modum contraxerunt ἐν χῶ (ſic enim vox χόλια in MSS. breviate ſcribi ſolet) unde alii tandem effecerunt ἐν σχολῇ. Conjecturam meam confirmat codex Vaticanus, in quo pro ἐν σχολῇ ſcriptum eſt ἐν χῶ. ut Pearſonius ad marginem Suidæ ſui annotavit.

4 Ὁ μὴν τοι Φρύνιχος] Eadem habet Stephanus *de Urbibus* v. Ἀθῆναι, ex quo Suidam emendavi, & pro ἀντὶ δ' ἀττικῶν, ut antea corruptiſſime legebatur, repoſui ἀνάτικον.

5 Ἀθήναιον. ὅπ Ἀπολλώνιον βρ.] Eadem repetuntur infra v. Ποσειδώνειον.

6 Ναυκρατίτης] Ipſe Athenæus hanc fuiſſe patriam ſuam indicat lib. VII. p. 301. ubi ait, ἐν δὲ τῇ ἐμῇ Ναυκράτῃ. *Pearſ.*

7 Ὁ μέγας Ἀλέξ. ἐπ' ἐκείνῃ ν.] Quæ hic de Alexandro M. referuntur, Athenæus lib. I. p. 3. unde locus Suidæ depromptus eſt, Cononi Athenienſi, & quidem recte, tribuit. Ratio diverſitatis eſt, quod apud Suidam omiſſa ſint verba quædam (ipſiuſne Suidæ, an vero aliorum culpa, haud facile dixeris) quæ apud Athenæum leguntur; ex quo proinde locus hic ita ſupplendus & integritati ſuæ reſtituendus eſt: Τοιοῦτος δὲ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος (quorum verborum ſenſus a præcedentibus apud Athenæum pendet) Κόνων δὲ τῇ περὶ Κνίδον ναυμαχίᾳ νικήσας Λακεδαιμονίους, τὸ τειχίσας &c. Locum hunc Suidæ eo, quo diximus, modo ex Athenæo emendandum eſſe obſervavit etiam Reineſius *Var. Lect.* lib. III. p. 477.

8 Τελλίας φιλόξενος] De hujus Telliæ inſigni munificentia & liberalitate vide Valer. Max. lib. IV. cap. ult. qui eum Gilliam vocat.

9 Ἱμάτιον] Hanc lectionem ex 2 MSS. Pariſ. & Athenæo revocavi. In prioribus enim Edit. male legitur κεράμιον.

ἔλεγε

ἔλεγε. [1] Κλέαρχος δὲ ὁ Σολεὺς δαιπνολογίαν καλεῖ τὸ ποίημα. ἄλλοι ὀψολογίαν. Χρύσιππος, γαστρονομίαν. ἄλλοι, ἡδυπάθειαν. Ὅτι ἐν τῷ [2] συμποσίῳ Πλάτωνος εἰκοσιοκτὼ ἦσαν δαιτυμόνες.

Ἀθηναίων δυσβουλία. ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδας, καὶ ἀναξίως εὐτυχούντων. [3] τὸ γὰρ κακῶς βουλεύεσθαι, Ἀθηναίοις ἦσκητο· τὴν δὲ Ἀθηνᾶν παρασχεῖν τὸ κακῶς βουλευθὲν ἐπικλίνειν καλῶς. καὶ διὰ τοῦτο λεγόμενον ὀπισθόβιον. [4] Ὦ πόλις, ὡς εὐτυχεῖς μᾶλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·

Φασὶ γὰρ δυσβουλίαν

Τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι. ταῦτα μέντοι τοὺς θεοὺς

Ἀπ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτοιτε, ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.

Ὅτι αὐτόχθονες οἱ Ἀθηναῖοι ἐλέγοντο, καὶ Ἀρκάδες, καὶ Αἰγινῆται, καὶ Θηβαῖοι. ἢ ἐπεὶ τὴν χθόνα, ἥτοι τὴν γῆν ἀργὴν οὖσαν πρῶτοι εἰργάσαντο· ἢ ἀφ' τὸ μὴ εἶναι αὐτοὺς ἐπήλυδας.

Ἀθηναίοισιν. ἐν ταῖς Ἀθήναις. Ἀθήνη δὲ πόλις καὶ ἡ Λακωνικῆς.

Ἀθηνόδωρος. [6] οὗτος ἦν στρατιώτης Ἀθηναῖος. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος, μαθητὴς Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. ἐγραψε δὲ ἀφόρμα. καὶ ἕτερος σοφιστὴς, ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ.

Ἀθηνόδωρος. Στωϊκὸς φιλόσοφος, ἐπὶ Ὀκταβιανοῦ βασιλέως Ῥωμαίων· [7] ἐφ' οὗ πᾶσα ἀνάγκη κοινὸν εἶναι δυσόχημα τὴν τοῦ κράτους ἄλογον ἐξουσίαν, [8] ἐξ οὗ δὴ μάλιστα ταῖς Ἀθηνοδώρου τούτου συμβουλίαις ἐπείθοντο. καὶ ἀφαδέχεται Τιβέριος τὴν βασιλείαν. τότε γὰρ οἱ κόλακες τοῦδε τοῦ βασιλέως δωρεῶν καὶ τιμῶν ἀξιούμενοι, μεγίστων ἀρχῶν ἐπέβαινον, οἵτε ἐπιεικεῖς καὶ ἀπράγμονες, μὴ τὸν αὐτὸν ἐκείνοις αἰρούμενοι βίον, εἰκότως ἐχαυνίζοντο, ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀπολαύοντες. ὥστε ἐκ τούτου τὰς μὲν πόλεις φάσεων πληροῦσθαι καὶ ταραχῶν· τὰ δὲ πολιτικὰ κέρδη ἥδιστον ἄρχουσιν ἐνδιδόμενα, τὸν μὲν ἐν εἰρήνῃ βίον λυπηρὸν καὶ ὀδυνηρὸν τοῖς χαλεπωτέροις ἐποίουν, τὴν δὲ ἐν τοῖς πολέμοις προθυμίαν ἐξέλυον. Κατὰ δὲ τὰς χαυνὰς ἐκείνας [9] καὶ ἡ παντόμιμος ὄρχησις εἰσήχθη, ὕπω πρότερον οὖσα.

giùm adjecit. † Clearchus autem Solenſis id poema vocat Δαιτνολογίαν, quod alii appellant Ὀψολογίαν; Chryſippus, Γαστρονομίας; alii, Ἡδυπάθειαν. † In Platonis convivio XXVIII. convivæ fuerunt.

Ἀθηναίων δυσβουλία. Athenienſium in capiendis conſiliis temeritas. Dicitur de illis, quibus præter ſpem & meritum res ex ſententia ſuccedunt. Nam mala conſilia capere Athenienſibus ſolenne erat: Minervæ vero beneficio, quod male conſultando peccatum erat, ſeliciter ipſis cedebat. Hinc vulgo dici ſolebat: *O urbs, ut meliore fortuna quam prudentia uteris.* Et Ariſtophanes *Nubibus:*

Aiunt autem mala conſilia capere
Hanc urbem ſolere. At Deos
Quæ a vobis peccata ſunt, ad melius convertere.

† Athenienſes vocabantur Αὐτόχθονες, uti & Arcades & Æginetæ & Thebani: vel, quod primi terram ante incultam coluiſſent: vel, quod non eſſent advenæ.

Ἀθήνῃσιν. Athenis. Ἀθήνη vero erat urbs Laconiæ.

Ἀθηνόδωρος. Athenodorus. Hic erat miles Athenienſis. Eſt & alius, diſcipulus Dionyſii Areopagitæ. Varia autem ſcripſit. Et alius, Sophiſta, frater Gregorii Thaumaturgi.

Ἀθηνόδωρος. Athenodorus, Stoicus Philoſophus, ſub Octavio, Romanorum Imperatore: ſub quo omnino neceſſe fuit temerariam imperantis licentiam in perniciem Reip. redundare; ex quo tempore præcipue hujus conſiliis obtemperare cœpit. Ei Tiberius in imperio ſucceſſit. Tunc autem adulatores muneribus & honoribus ab Imperatore affecti, ſummos magiſtratus capeſſiverunt. At viri modeſti & minime ambitioſi, qui eandem vitæ rationem non ſequebantur, iniquo animo merito ferebant, ſe non iiſdem juribus gaudere. Hinc autem fiebat, ut urbes ſeditionibus & turbis complerentur: & civiles militareſque magiſtratus, ad homines lucro nimis addictos tranſlati, in pace quidem viris elegantioribus vitam moleſtam & acerbam redderent; alacritatem vero in bellis enervarent.

1 Κλέαρχος δὲ ὁ Σολ. δειπν.] Hæc leguntur apud Athen. lib. 1. c. IV. quem vide.

2 Συμποσίῳ] Apud Athenæum legitur συνστιτίῳ.

3 Τὸ γὰρ κακῶς βουλ.] Hæc ſumpta ſunt ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes*, pag. 161.

4 Ὦ πόλις] Idem fragmentum Eupolidis apud Athenæum lib. x. p. 425. rectius ſic legitur:

Ὦ πόλις πόλις
Ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς.

Hinc ergo Scholiaſta Ariſtophanis & Suidas emendandi ſunt.

5 Φασὶ γὰρ δισβουλίαν τ.] Huc ſpectat alius locus ejuſdem Ariſtophanis in Ἐκκλησιαζούσαις, p. 737. quem Suidas citat infra v. Γεραίπερος, & v. Μᾶρα.

6 Οὗτος ὢν στρατιώτης Ἀθ.] Vide Harpocrationem h. v.

7 Ἐφ' οὗ πᾶσα ἀν. κοινὸν εἶναι δυς. τὴν τοῦ κρ. ἀλ. ἐξ.] Hæc & quæ deinceps ſequuntur uſque ad verba illa πολλῶν κακῶν αἴτια γεγενῆσθαι, negligenter admodum & turbato prorſus ordine excerpta ſunt ex Zoſimi Hiſtoriar. lib. 1. adeo ut, quod ad ſenſum & hiſtoriam attinet, nihil in illis ſit ſani, ſed omnia a veritate & mente Zoſimi prorſus aliena. Nam quæ hic de Tiberio, & miſera Imperii Romani ſub eo conditione leguntur, ſunt omnia penitus falſa, & quæ Zoſimo ne per ſomnium quidem in mentem unquam venerunt. Is enim de Octavio Auguſto, poſt Cæſarem ſumma rerum Romæ potito, verba faciens, Romanos, ait, ingenti alea ſe & ſua omnia commiſiſſe, totius imperii poteſtate ad unum hominem tranſlata. Sive enim talis Monarcha recte & bene imperium adminiſtrare velit, eum tantæ rerum & negotiorum moli ſolum non ſufficere dicit: ſive ad tyrannidem deflectat, τότε δή, inquit, πᾶσα ἀνάγκη κοινὸν εἶναι δυσύχημα τὴν τοῦ κρατοῦντος ἄλογον ἐξουσίαν. οἵτε γὰρ κόλακες παρὰ τούτου δωρεῶν & τιμῶν ἀξιούμενοι, τὰ μεγίστων ἄρχων ἐπιβαίνουσιν. οἵτε ἐπιεικεῖς & ἀπράγμονες μὴ τὸν αὐτὸν ἐκείνοις αἱρούμενοι βίον εἰκότως χαυνίζονται &c. Ex his apparet, quam mala fide Suidas ſenſum & mentem verborum Zoſimi repræſentaverit. Quæ enim is in tempore præſenti de malo Principe in genere & γναμικῶς profert, ea Suidas, tempus præſens immani audacia in imperfectum mutans, Tiberio tribuit: quamvis de Auguſto, ut diximus, non vero Tiberio Zoſimum ibi loqui manifeſtum ſit. Hinc ergo Lectores diſcant, quam parum fidei veteribus illis Lexicorum compilatoribus tribuendum ſit, & in quam craſſos errores incidere nos ſæpe neceſſe ſit, ſi eorum auctoritatem temere & abſque examine ſemper ſequamur.

8 Ἐξ οὗ δὴ μάλιστα ταῖς Ἀθηνοδ. τ.] Audax & temerarium facinus, loca auctorum tranſponere & mutilare, verumque illorum ſenſum corrumpere: quod hic factum eſt. Non ſolum enim Suidas verba hæc alieno prorſus loco poſuit, ſed etiam ſenſum illorum adulteravit, omiſſis iis, quæ apud Zoſimum præcedunt; ut Lector, qui ipſum Zoſimum inſpicere voluerit, facile animadvertet.

9 Καὶ ἡ παντόμιμος ὄρχ. εἰσ.] Vide Salmaſium ad Hiſtor. Aug. pag. 828. ubi de pantomimis, eorumque ſaltatione & geſticulatione erudite agit, locumque hunc Zoſimi ad examen revocat.

καὶ μετέπειτα ἕτερα πολλῶν κακῶν αἴτια γεγονότα. † Ὅτι τῷ Ἀθηνοδώρῳ πάντα παρεσκεύαστο πρὸς φιλοσοφίαν, τότε ἀπὸ τῆς φύσεως, καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ὀπαδικοῦς προαιρέσεως, ὅτε Πρόκλος ἔζη. καὶ σαφανῶς ἐξηγεῖτο τοῖς πλησιάζουσιν. ὃν ὁ Σαλούστιος θαυμάζων ἐπὶ σπουδῇ, ἔλεγεν, ὅτι πυρὶ ἄρα ἐφικὴ ὁ ἄνθρωπος ἐξάπαντι πάντα τὰ προκείμενα. ἀλλ' ὅμως ἔπεισεν Ἀθηνόδωρον μὴ φιλοσοφῆσαι.

Ἀθηρηλοιγός. [2] τὸ πίνον τὸ τοὺς ἀθέρας ὀλοθρεῦον.

Ἄθηρον. τὸ ἀθήρατον.

Ἀθησαύριστον. ἀνεπιτήδειον εἰς ἀπόθεσιν.

Ἀθλητάς. ἀγωνιστάς. ἀσκητάς. [3] Αἰλιανός· Τοιαῦτα οὖν ἐ μόνον τοῦτ' ἔχειν αὐτοὺς παρεσκεύαζεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἀδικίας, καὶ βδελυρίας ἀθλητὰς εἶναι. τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν καὶ δεινῶν αὐτοῖς ἐ προσῆν; ἢ τί τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων οὐκ ἀπῆν;

Ἀθλητής. ὁ τοὺς ἄθλους ἐξασκηκώς. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἄνδρα πολέμων ἀθλητὴν ὡς τὸν Ἀννίβαν ἐκπέμπουσιν.

Ἆθλον. [4] ἀγώνισμα. ἡ τιμή. ὁ μισθός. καὶ τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον. καὶ Ἆθλος γενικῶς, τό τε ἔργον καὶ τὸ ἀγώνισμα. διαφέρει δὲ τοῦτο τοῦ ἄθλου· ὅτι τὸ μὲν ἄθλον δηλοῖ κυρίως τὸ ἔπαθλον· τοῦτο δὲ, τὸν ἀγῶνα.

Ἀθμωνίς. ὄνομα κύριον.

Ἀθμωνία. δῆμός ἐστι Φυλῆς τῆς Κεκροπίδος. ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ἀθμωνεύς.

Ἀθόλωτος. ὁ ἀτάραχος.

Ἄθων. τὸ ὄρος. σὺν τῷ ν λέγουσιν.

Ἀθωνίς. πόλις.

Ἀθῷος. ὁ ἀζήμιος. παροιμία. [5] Ἐνιψάμην ἐν ἀθῴοις τὰς χεῖράς μου. ἀντὶ τοῦ, ἀθῷον ἐμαυτὸν ἐτήρησα. οὐκ ἐκοινώνησα τοῦ κακοῦ. Ἀθῷος ἦν, ἀναίτιος.

Ἀθώπευτον. ἀκολάκευτον. ἀσπλαγχνον. ἐν Ἐπιγράμματι· [6] Θηρὸς ἀθωπεύτου Πανὶ κεκλῆσθε δέρας. περὶ κάπρου φησὶ τοῦτο.

Circa illa vero tempora etiam ſaltatio Pantomimica introducta eſt, antea non uſitata; aliaque præterea, quæ multorum malorum cauſa fuerunt. † Athenodorus omnibus ad Philoſophiam ſubſidiis, tam ab ingenio, quam recta animi voluntate, inſtructus erat, quo tempore Proclus vivebat: idemque dilucide diſcipulis ſuis diſciplinas explicabat. Hunc Saluſtius ob ſtudium admiratus, igni ſimilem eſſe dixit, omnia propinqua incendenti. Nihilominus Athenodoro perſuaſit, ne philoſopharetur.

Ἀθηρηλοιγός. Ventilabrum, minutiſſimas paleas perdens & diſſipans.

Ἄθηρον. Quod capi non poteſt.

Ἀθησαύριστον. Quod tale non eſt, ut recondi & aſſervari queat.

Ἀθλητάς. Athletas. Certatores. Ælianus: *Itaque non ſolum effecit, ut hæc tenerent, ſed etiam ad omnis nequitiæ ac ſpurcitiæ certamen eos provocavit. Quod enim turpitudinis & flagitii genus illis non inerat? quid contra honeſtatis & virtutis non deerat?*

Ἀθλητής. Certaminum peritus. *Romani vero virum in bellis exercitatum adverſus Annibalem mittunt.*

Ἆθλον. Honor. Merces. Certaminis præmium. Et Ἆθλος genere maſculino, certamen. Differt autem hoc ab ἆθλον, quod eſt generis neutrius. Nam ἆθλον proprie ſignificat præmium certaminis. Ἆθλος vero, ipſum certamen.

Ἀθμωνίς. Nomen proprium.

Ἀθμωνία. Oppidum eſt Tribus Cecropiæ. Ejus popularis dicitur Ἀθμωνεύς.

Ἀθόλωτος. Non turbatus.

Ἄθων. Nomen montis. Cum litera ν in fine.

Ἀθωνίς. Athonis. Urbs.

Ἀθῷος. Indemnis. Et proverbium: Lavi manus meas inter innocentes. Id eſt, innocentem me ipſe conſervavi. Mali alicujus facinoris me participem non feci. Ἀθῷος igitur hic ſignificat, crimine vacans.

Ἀθώπευτον. Quod nullis blanditiis mitigatur. Miſericordiæ expers. In Epigrammate: *Feræ immitis pellem Pani ſuſpendit.* De apro ibi verba fiunt.

1 Ὅτι τῷ Ἀθηνοδώρῳ πάντα π.] Cave hæc de eodem Athenodoro dici putes, cujus Suidas initio hujus articuli meminit. Hic enim priore longe recentior eſt, & æqualis fuit Procli & Saluſtii Philoſophorum, qui ſeculo V. ſub Leone Thrace vixerunt. Minime autem dubium mihi eſt, quin Suidas hæc deprompſerit ex Damaſcii Vita Iſidori Philoſophi, ex qua Excerpta hodie apud Photium ſuperſunt.

2 Ἀθηρηλοιγός. τὸ πί.] Eſt vox Homerica Odyſſ. Λ. verſu 127. ubi Poeta inquit:

Φὴν ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ.

Scholiaſta ad eum locum: Τῶν ἀῤῥένων ὀλοθρευτικὸν ὄργανον. Ἀθῆρες γὰρ λέγονται κυρίως τὰ ἀστυγόνα πτηνὰ ἄκαρα. λέγει δὲ τὸ πτύον. Vide etiam Heſych.

3 Αἰλιανός] Neſcio quomodo nomen Æliani in hunc locum irrepſerit. Verba enim, quæ ſequuntur, non ſunt Æliani, ſed Theopompi apud Polybium in Excerptis Peireſc. p. 22. unde ea Suidas deſcripſit. Idem fragmentum Theopompi legitur etiam apud Athenæum lib. VI. pag. 260.

4 Ἆθλον. ἀγών.] Locum hunc, in quo nonnulla turbata ſunt, ſic legendum & conſtituendum eſſe non dubito: Ἆθλον. ἡ τιμή. ὁ μισθός. ἐ τὸ τοῦ ἀγ. βραβεῖον, καὶ τὸ ἔπαθλον. καὶ Ἆθλος γενικῶς, τό τε ἔργον καὶ τὸ ἀγώνισμα. Διαφέρει δὲ τοῦτο τοῦ ἄθλ.

5 Ἐνιψάμην ἐν ἀθ. τοῖς χ. μου.] Sunt verba Davidis Pſ. XXV. v. 6.

6 Θηρὸς ἀθωπεύτου Πανὶ κεκλῆσθε δέρας] Pentameter hic eſt pars elegantiſſimi Epigrammatis, quod in Anthologia inedita Paulo Silentiario tribuitur. Id autem quoniam nondum a quoquam editum eſſe memini, integrum hic cum lectore curioſo communicabo.

Βοτρυόων ἀκάμαντα φυτῶν λωβήτορα κάπρον,
Τὸν θρασὺν ὑψικόμων ἐνναίεταν δονάκων,
Πολλάκις ἐξερύσαντα θεῶν ἀκμῇσιν ὀδόντων
Δένδρεα, & νομίες τρεψάμβρον σκύλακας,
Ἀντήσας ποταμοῖο πέλας, πεφρικότι χαίτης,
Ἄρπ & ἐξ ὕλας πάγχυ λιπόντα βάθος
Χαλκῷ Ξενόφιλος καπνήρατο, & πυρὶ φηγῷ
Θηρὸς ἀθωπεύτου Πανὶ κεκλῆσθε δέρας.

Vitium indefeſſum vaſtatorem aprum,
Et audacem altarum incolam arundinum,
Qui ſæpe everat fulmineorum acie dentium
Arbores, & paſtorios in fugam verterat canes,
Prope fluvium habens obvium, ſetis horrentem
Et modo ex denſo nemore egreſſum
Ferro Xenophilus occidit, & ad fagum
Feræ immitis Pani appendit pellem.

Epigrammatis hujus membra diverſis in locis diſperſa leguntur apud Suidam: nimirum v. Ἀκάμαντα. v. Ἐνναίτην. & v. Λωβήτορα. In verſu primo pro βοτρυόων, ut in Anthologia ſcriptum erat, recte

Ἄθως καλύπτει πλευρὰ Λημνίας βοός. παροιμία ἐπὶ τῶν λυπούντων, ἢ βλαπτόντων. ἐπειδὴ τιὼ βοῦν τὴν ἐν Λήμνῳ λευκοῦ λίθου πεποιημένην ὁ Ἄθως τὸ ὄρος ἐπισκιάζει.

Ἄθραυστον. ἰσχυρόν. ἄκλαστον.

Ἀθρέμβολα.[1] ὄργανα λεμωνικὰ, ἄθροις ὡς ἔοικεν ἐμβαλλόμενα, καὶ λαμπτῶντα, καὶ πλήττοντα.

Ἄθρει. ὅρα. βλέπε. καὶ Ἀθρεῖοντες, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες.

Ἀθρεῖν. τὸ περισκοπεῖν, καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν. παραδείγματος δὲ πάντα μεστά.

Ἀθρήνη. εἶδος μελίσσης.

Ἀθρηνί. χωρὶς θρήνου.

Ἀθρήνιον.[2] ὁ μουσῶν τόπος.

Ἀθρήσειεν. ἀπίδοι.

Ἀθριβίς.[3] πόλις Αἰγύπτου.

Ἀθρίμματα.[4] δῶρα πεμπόμενα ταῖς γεγαμημέναις.

Ἀθρόως. ταχέως.

Ἀθρόως. ἢ Ἄθρως λέγουσι δισυλλάβως.

Ἄθρως. εἰς ἅπαν συνηγμένως. ὁμοῦ. ἢ Ἀθρόως. τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν ἄθρως δεδιττόμενος.

Ἀθροίζει. συνάγει. Τούτῳ ἀθροίζοντες, ἀλλήλους παρεκέλευον. Ἰώσηπος.[5]

Ἀθροίζω. ἀπὸ τοῦ θροῦς, θροίζω, θροὸς, θροΐζω, καὶ, μὴ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀθροίζω.

Ἄθροι[6] καταῤῥέοντες. ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. περιπαροξύνειν δὲ δεῖ τὸ ὄνομα, καὶ διασύνδυ τὴν πρώτην συλλαβὴν Ἀττικῶς. καταῤῥέοντες δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀθρόως κατεχόμενοι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ποταμίων ῥευμάτων. Ὅμηρος.[7] Τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πιζῶν.

Ἄθροισμα. τὸ σάρθυμα.

Ἀθρυπτος. ἀνδρώδης. μὴ βλακεύουσα. μηδὲ μαλακιζομένη. μηδὲ χαυνουμένη. Δαμάσκιος.[8] Τὴν δὲ τροφὴν ἐκληρώσατο μεσσίαν τινὰ καὶ ἄθρυπτον· οὔτε κακυνοῦσαν διὰ πενίαν, οὔτε διὰ πλοῦτον βλακεύουσαν· ἀλλὰ μέσῳ καὶ μουσικὴν καὶ τὴ[9] Δώριον τρόπον ὡς ἀληθῶς ἡρμοσμένῳ.

Ἀθυμος. ἀντὶ τοῦ ἀθυμήτης. Πλάτων Πολιτείας ε'.[10] ἤγων ὁ λελυπημένος. Οἱ δὲ τεθραμμένοι καὶ

Ἄθως καλύπτει. Athos obumbrat latera Lemniæ bovis. Proverbium hoc dicitur de illis, qui aliquos moleſtia afficiunt, aut lædunt. Nam bovem in Lemno ex albo lapide factum mons Athos obumbrat.

Ἄθραυστον. Firmum. Non fractum.

Ἀθρέμβολα. Inſtrumenta, quibus fontes torquentur. Sic dicta, quod articulis membrorum injiciantur, eoſque lacerent & lædant.

Ἄθρει. Aſpice. Vide. Et Ἀθρείοντες. Videre cupientes.

Ἀθρεῖν. Circumſpicere, & cum intentione intueri. Exempla ubique ſunt obvia.

Ἀθρήνη. Genus apis.

Ἀθρηνί. Sine luctu.

Ἀθρήνιον. Muſarum ſedes.

Ἀθρήσειεν. Aſpexerit.

Ἀθριβίς. Athribis. Urbs Ægypti.

Ἀθρίμματα. Dona, quæ nuptis mittebantur.

Ἀθρόως. Celeriter.

Ἀθρόως. Dicitur etiam Ἄθρως, per duas ſyllabas. † Ἄθρως. In unum coactos. Simul. Vel Ἀθρόως. - - - - - - - - - - - - - - - - - -

Ἀθροίζει. Congregat. *Hos congregantes, ſe mutuo plauſu exhortabantur.*

Ἀθροίζω. A nomine Θροῦς, Θροὸς, fit Θροίζω & Θροΐζω: & addito α intenſivo, ἀθροίζω.

Ἄθροι κατ. Confertim & uno agmine deſcendentes. Vox autem iſta in tertia ante finem ſyllaba acuto notanda & aſpiranda eſt, more Atticorum. Καταῤῥέοντες vero hic [ſignificat] confertim deſcendentes. Metaphora ſumpta eſt a fluxu amnium. Homerus: *Peditum copiæ irruebant.*

Ἄθροισμα. Congeries. Acervus.

Ἀθρυπτος. Virilis. Non mollis. Non delicata. Non inflata. Damaſcius: *Cibo autem uſus eſt mediocri & minime delicato, nec propter paupertatem noxio, nec ob divitias luxu animum enervante: ſed medio & Muſico, & qui vere Dorio quodam modo temperatus eſſet.*

Ἀθυμος. Pro ἀθυμήτης. Apud Platonem de Republ. V. Id eſt, triſtis, [animum de-

me tam propter metrum quam ſenſum βοτευόντων ſubſtituiſſe puto. Uti enim a φηγὸς dicitur φήγινος, a πίτυς πίτυινος; ſic a βότρυς fit βοτρύϊνος. In ultimo autem verſu notandum eſt, Xenophilum Pani primitias prædæ ſuæ obtuliſſe, & in ejus honorem pellem occiſi apri fago appendiſſe vel affixiſſe: quo honore Dianam Venatricem plerumque proſequi ſolebant veteres, ut non ſolum ex antiquorum ſcriptis, ſed etiam marmoribus vetuſtis erudite oſtendit incomparabilis Spanhemius ad Callimachum pag. 205. 206.

1 Ἀθρέμβολα] Infra ſuo loco rectius ſcriptum legitur Ἀρθρέμβολα, ut Portus etiam monuit.

2 Ἀθρήνιον. ὁ Μουσῶν τόπος] Forte legendum eſt Ἀθήναιον, Athenæum.

3 Ἀθριβίς] Vide Stephanum *de Urbibus*, v. Ἀθλιβίς.

4 Ἀθρίμματα] Lege ἀθρήματα, ut apud Heſychium. Eadem autem dona dicebantur etiam ὀπήδεια (ab ὄπτεσθαι videre; ut ἀθρήματα ab ἀθρεῖν, quod itidem videre ſignificat) de quibus vide Pollucem, Heſychium, & Excellentiſſ. Spanhemium ad Callimachum pag. 180.

5 Ἰώσηπος] *De Bello Judaico* lib. VI. c. 111. ut ad marginem Edit. Baſil. qua Pearſonius uſus fuit, annotatum erat.

6 Ἄθροι καταῤῥέοντες] Vide Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* p. 372. D. unde Suidas hæc deſcripſit. Apud Ariſtophanem autem περισυλλέξως legitur ἀθρόοι, uti etiam hic apud Suidam ſcribendum eſt. Secundum obſervationem vero enarratoris Græci legendum eſſet ἄθροοι; quoniam ait, vocem illam eſſe proparoxytonam, eandemque ſpiritu aſpero notari debere.

7 Ὅμηρος] Il. Λ. v. 723.

8 Τὴν δὲ τροφὴν ἐκληρώσατο μεσ.] Hoc fragmentum legitur apud Photium in Excerptis ex Vita Iſidori, a Damaſcio conſcripta, pag. 1037. idemque repetitur infra v. Δώριος: ut Pearſonius ad marginem Codicis ſui obſervaverat.

9 Τὸν Δώριον τρόπον] Apud Photium loco laudato, & infra v. Δώριος legitur τὸ Δώρ. τρόπου τῷ τύχης.

10 Ἤγων] Hanc lectionem ex MSS. revocavi. In prioribus enim Edit. excepta Mediolanenſi, corrupte legitur ἤγων vel ἤγω. Editio Mediolanenſis notam, qua vox ἤγων in MSS. breviate ſcribi ſolet, retinuit. Obſervavi autem, librarios in veterum libris deſcribendis notam illam perperam non raro interpretatos eſſe, &

τοὶ ἄθυμοι δοκοῦντες, καὶ τὰ σώματα πονηθέντες ἐν τῇ προτέρᾳ μάχῃ, παρεβάλοντο, καὶ ἐνίκησαν. ἀντὶ δ', τὴν ψυχὴν κακοί.

Ἀθυμότερος. ἀψυχότερος. κακοψυχότερος.

Ἄθυρμα. παίγνιον. Ἰώσηπος. Ὃς ἦν δ' βασιλέως ἄθυρμα, καὶ πρὸς τὰ σκώμματα, ἡ τοὺς ἐν τοῖς πότοις γέλωτας ἐπεδείκνυτο. ἡ αὖθις· Οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν ἀθύρμασιν ἐμφιλοχωρεῖν παιδίων. καὶ ἐν Ἐπιγράμμασι·

Πανὶ [2] δέ μιν ξέσαντες ὁδῷ ἔπι, καλὸν ἄθυρμα
Κάτθεσαν.

ἀντὶ δ' ἄγαλμα. Κρατῖνος Ὀδυσσεῦσι. Νεοχμὸν παρῆλθε ἄθυρμα.

Ἀθύρειν. τὸ παίζειν. Πλάτων Νόμοις. Ἡ δ' αὖ παρ' ἡμῖν κόρη ἡ δέσποινα εὐφρανθεῖσα τῇ τῆς χορείας παιδιᾷ, κεναῖς χερσὶν οὐκ ᾠήθη δεῖν ἀθύρειν. Ἀθύρω, ὁ ἐνεστώς.

Ἀθύρμιον. παίγνιον.

Ἀθυρογλωττία. ἡ ἀχαλίνωτος γλῶσσα.

Ἄθυρος. ὄνομα κύριον.

Ἀθύρωτον στόμα. ὅπως ἀθύρωτον. οὐκ ἀπύλωτον. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. καὶ Φρυνίχος. Οἱ δὲ γράφουσιν ἀπύλωτον. ἀντὶ δ', ἰδιωγμόν ἡ πύλην μὴ ἔχον. τοῦτ' ἔστι, μὴ χαλιναγωγούμενον, μηδὲ κρατούμενον.

Ἀθύτους. ἄνευ θυσιῶν. [4] Καὶ γάμους ἀθύτους τε καὶ ἀγάμους γάμους ὀνείνους, ἐφ' οἷς οἶδα καὶ τὸν θεὸν σείσαντα, ἡ δισσημίας ἄλλας κατενόησα ἂν ὑφ' ἡλίῳ ἔτι καὶ τυραννῶν. † Ἐδεῖτο μὲν οἱ τὸ σῶμα κρεωφαγίας, ἀθύτου δὲ οὐκ ἠνέχετο μεταλαβεῖν. [5] Δαμάσκιος φησιν.

Ἀκαδημία. [6] Γυμνάσιον ἐν τοῖς Ἀθήναις. Προάστιον ἀλσῶδες, ἐν ᾧ διέτριβε Πλάτων. Ἀπὸ [7] Ἑκαδήμου τινὸς ἥρωος ὀνομασθέν. Πρότερον δὲ ἀφ' οὗ ἐ Ἑκαδημία ἐκαλεῖτο. [8] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀλλ' εἰς [9] Ἑκαδημίαν καλιὰν, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἐπτερόξεις

Στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μὴ σώφρονος ἡλικιώτου

Μίλακος ὄζων, ἡ ἀπραγμοσύνης ἡ λεύκης φυλλοβολούσης

ſpondens,] *Milites vero quamvis animum deſpondiſſe, & in priore pugna viribus exhauſti eſſe viderentur, Martis aleam audacter ſubeuntes hoſtem vicerunt.*

Ἀθυμότερος. Animo fractus. Triſtis.

Ἄθυρμα. Ludus. Ludicrum. Joſephus. *Qui Regis erat ludicrum, & cavillorum cauſa, riſuſque in conviviis movendi gratia oſtendebatur.* Et rurſus: *Non decet viros, puerorum crepundiis immorari.* In Epigrammate: *Pani autem ſimulacrum ex* [*ligno*] *illo pulchre polito factum in via poſuerunt.* Cratinus Ὀδυσσεῦσι. *Novum introductum eſſe ludicrum.*

Ἀθύρειν. Ludere. Plato in *Legibus*. *Noſtra vero puella & domina, choreæ ludo delectata, manibus inanibus non putavit oportere ludere.* Præſens eſt ἀθύρω. Ludo.

Ἀθύρμιον. Ludus.

Ἀθυρογλωττία. Effrænata linguâ.

Ἄθυρος. Athyrus. Nomen proprium.

Ἀθύρωτον στόμα. Os nullis foribus clauſum. Sic autem ſcribendum eſt, non ἀπύλωτον. Ariſtoph. *Ranis:* item Phrynichus. Alii vero ſcribunt ἀπύλωτον, i. e. apertum & portam non habens. Sive, os effrænatum, & quod regi neſcit.

Ἀθύτους. Sacrificiis carentes. *Et cum nuptias illas abſque ſacris contractas & infauſtas celebraſſet, propter quas terram tremuiſſe novi, multaque alia prodigia accidiſſe animadverti, cum adhuc Rex eſſem.* † *Corpus quidem ejus indigebat carnium eſu: at nunquam iis veſcebatur, quin prius earum primitias Diis conſecraſſet.* Damaſcius inquit.

Ἀκαδημία. Academia, Gymnaſium fuit Athenis. Suburbium nemoroſum, in quo Plato verſabatur, ab Hecademo quodam Heroe nominatum. Olim enim per ε Hecademia vocabatur. Ariſtophanes in *Nubibus:*

At in Hecademiam deſcendens, ſub oleis ſacris decurres

Coronatus calamo albo, cum aliquo æquali & modeſto viro

Milacem redolens, & apragmoſynem, & albam populum folia protrudentem

veram ejus lectionem ignorantes, ἡ vel ἤ pro ea plerumque ſcripſiſſe. Quare ſi corrupta iſta vox in veterum libris occurrat (occurrit autem non raro) ejus loco ἦεν legendum eſſe lector meminerit.

1 Ἰώσηπος] *Antiquit. Judaic.* lib. XII. pag. 405. G. ubi pro ἐπεδείκνυτο legitur ἀνεδέδεκτο. Locum autem Joſephi, ubi fragmentum hoc exſtat, obſervaverat vir aliquis doctus in notula ad marginem Edit. Baſil. qua Pearſonius uſus fuit.

2 Πανὶ δέ μιν ξέσαντες] Eſt fragmentum Epigrammatis inediti, quod ex Antholog. MS. integrum hic ſubjiciam:

Γήρᾳ δὴ καὶ τόνδε κεκυφότα φάγινον ὄζον
Οὔρεσιν ἀγρῶται βουκόλοι ἐξέτμεν.
Πανὶ δέ μιν ξέσαντες ὁδῷ ἔπι κῶλον ἀγυιᾷ
Κάτθεσαν, ἀγροίων ῥύστειρα βουκολίων.
Senectute curvatum fagineum hunc ramum
In montibus ruſtici paſtores exciderunt.
Aſſabre vero politum ludicri oblectamenti loco in via
Poſuerunt Pani, montanorum cuſtodi armentorum.

In verſu ultimo pro ἀγροίων, ad marginem exemplaris MS. Bigotiani (ex quo maximam Anthologiæ hujus ineditæ partem Pariſiis deſcripſi) recte, ut puto, emendatum erat ἀγρεῶν, quod in verſione ſecutus ſum.

3 Ἀριστοφάνης ἐν Βατρ.] Pag. 163. *P.* † Conſule ibi Scholiaſtæ Græca, ex quibus Suidas.

4 Καὶ γάμους ἀθύτους τ.] Fragmentum hoc ex Opere Æliani *de Providentia*, quod cum magno rei literariæ detrimento intercidit, & cujus ſcrinia Suidas non raro compilare ſolet, depromptum eſſe, & ſenſus & ſtilus verborum ſuadet.

5 Δαμάσκιος φησίν.] Fragmentum hoc Damaſcii non memini me legiſſe in Excerptis Photianis e Vita Iſidori Philoſophi: quare Suidas id ex integro Damaſcii opere deſcripſerit.

6 Ἀκαδημία. Γυμν.] Ex Laert. lib. III. Segm. VII. ubi vide Menagium. Huc pertinent verba Schol. Ariſtoph. ad *Nubes* p. 181. Ἦν δὲ ἡ Γυμνάσιον ἀπὸ Ἀκαδήμου τινός, καταλείψαντος τὴν κτῆσιν ἑαυτοῦ τοῖς ἐπισκοῦσιν ἐν τόπου. Loquitur enim ibi de Academia.

7 Ἑκαδήμου] In vulgatis Laertii Edit. minus recte hodie ſcriptum eſt Ἀκαδήμου. Quæ enim ſequuntur verba, πρότερον δὲ ἀφ' οὗ ἐ Ἑκαδημία ἐκαλεῖτο, lectionem Suidæ veram eſſe oſtendunt.

8 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 110. *P.*

9 Ἑκαδημίαν] Apud Ariſtophanem hodie legitur Ἀκαδημίαν.

Ἦρ᾽ ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὁπότ᾽ ἂν πλάτανος πτελέα φυλλοβολῇ.

Veris tempore, gaudens, quum platanus & ulmus ſuſurrabit.

Ἀκαδημία. τρία ὑπῆρχεν Γυμνάσια, Λύκειον, Κυνόσαργες, Ἀκαδημία. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ καθιερώσαντος αὐτὴν Ἀκαδήμου. καὶ ἀδετέρως Ἀκαδήμιον. λέγεται δὲ Ἀκαδημία, ἡ [1] τῶν φίλων διατριβή.

Ἀκαδημία. Fuerunt tria Gymnaſia, Lyceum, Cynoſarges, Academia. Vocata autem fuit [Academia] a quodam Academo, qui eam dedicavit. Et in neutro genere dicitur Ἀκαδήμιον. Academia autem dicitur locus, ubi Philoſophi verſabantur.

Ἀκάθαρτος. ἀμαρτητικός. Ἀκάθαρτος γὰρ τὴν ψυχὴν ὁ κακός. καθαρὸς δὲ, ὁ ἀνεπίληπτος.

Ἀκάθαρτος. Impurus. Ad peccandum proclivis. Improbus enim eſt animo impuro. Probus vero, puro.

Ἀκαθαίρετος. ἀκατάβλητος. πύργος ἀκαθαίρετος.

Ἀκαθαίρετος. Qui dirui non poteſt. Turris, quæ dirui non poteſt.

Ἀκάθεκτος. ἀκατάσχετος. Ἦν γὰρ ἀκάθεκτος ὁρμὴ περὶ αὐτὸν διὰ τὰς τῶν Περσῶν ἐπάρσεις.

Ἀκάθεκτος. Qui retineri non poteſt. *Impetus ejus enim retineri non poterat, propter elatos Perſarum animos.*

Ἀκαθοσίωτον. ἄνομον, ἄκοσμον, ἀπόβλητον.

Ἀκαθοσίωτον. Injuſtum. Inordinatum. Abjiciendum.

Ἀκακήσιον. ὄνομα ὄρους.

Ἀκακήσιον. Nomen montis.

Ἀκάκητος. ὁ Ἑρμῆς.

Ἀκάκητος. Mercurius.

Ἀκακία. ἡ ἀγαθωσύνη. καὶ ἡ ἰατρικὴ βοτάνη.

Ἀκακία. Bonitas. Item, herba medica.

Ἀκάκιος. [2] ὁ Παλιάρχης Κωνσταντινουπόλεως. αἰδέσιμος μὲν ὡς οὐκ ἄλλος τις. [3] ὀρφανοτρόφος γὰρ γενὼς, καὶ καλῶς τὰ τῶν ὀρφανῶν διοικῶν, πᾶσιν ἐφαίνετο καθ᾽ ἡδονήν. καὶ δὴ καὶ τῷ βασιλεῖ Λέοντι συνήθης γενόμενος, ὑπερφυῶς ἤρεσε. καὶ τούτῳ πρώτῳ ἀεὶ πάντα ἀνεκοινοῦτο τά τε κοινὰ καὶ τὰ ἴδια. καὶ ὅτε τινὰ βουλὴν ἤθροιζε, συνεκάλει καὶ τοῦτον· καὶ τῆς σκέψεως ἀρχὴν ἐξ αὐτοῦ πάσης ἐπίθετο. Ὃς Ἀκάκιος τὸν τοῦ [4] Λέοντος τοῦ Μακέλλη ὠμότητα συνιδὼν πρὸς τοὺς πλημμελήσαντας, καὶ τὸ ἦθος ἀκριβῶς τὸ ἐκείνου φωράσας, ὅτι τοῖς ἐπαινέταις μόνον ὑπάρχει εὐάλωτον, ἐπετήδευε πάντα τὰ ἐκείνου θαυμάζειν. Τοιγαροῦν πειθήνιον αὐτὸν εἶχεν ἑτοίμως· τόν τε θυμὸν αὐτοῦ ῥᾳδίως κατέστελλεν, καὶ πολλοῖς προσκεκρουκόσι τὴν σωτηρίαν ἐπραγματεύετο, καὶ τοὺς ἐξορίαν ἀίδιον ἔχοντας, ἀνεκαλεῖτο πρὸς τὴν πατρίδα. Οὕτω μὲν θανάτου Γενναδίου, Παλιάρχου Κωνσταντινουπόλεως, σπουδῇ Ζήνωνος ἐπιδόσθαι προεβλήθη. Ὃς ὢν δεινὸς, καὶ πάσας τὰς ἐκκλησίας ὑφ᾽ ἑαυτὸν ποιήσας, περιφρονισμένως τῶν ἐν αὐταῖς [5] κεκληρωμένων ἐποιεῖτο τινὰ κηδεμονίαν. οἱ εὐσεβοῦντες ἐν γραφαῖς ἀνέθηκαν αὐτὸν τε τοῖς εὐκτηρίοις οἴκοις. [6] Ἐπεὶπερ ἦν ἀθρόον ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις ἐδεῖτο αὐτοῦ

Ἀκάκιος. Acacius, Patriarcha Conſtantinopolitanus. Vir fuit, ſi quiſquam alius, venerandus. Cum enim orphanotrophii præpoſitus fuiſſet, & pupillorum res præclare adminiſtraſſet, omnibus gratus fuit. Quinetiam familiaris fuit Leoni Imperatori, eique valde placuit. Is enim omnia & publica & privata cum eo primo ſemper communicabat. Et Senatum convocans, hunc etiam ſimul accerſebat, & omnis conſultationis initium ab ipſo faciebat. Hic Acacius cum animadvertiſſet Leonis Macellæ crudelitatem in eos, qui ipſum aliqua in re offendiſſent, ejuſque ingenio diligenter explorato, obſervaſſet, eum laudibus facile capi; omnia ejus magni ſe facere ſimulabat. Quamobrem ipſum ſibi obtemperantem habuit, iramque ejus facile compreſſit, & multis, qui eum offenderant, ſalutis auctor fuit, illoſque, qui ad perpetuum exilium damnati erant, in patriam revocavit. Hic poſt obitum Gennadii, Patriarchæ Conſtantinopolitani, ſtudio Zenonis, ſucceſſor ejus deſignatus eſt. Hic cum ad gubernandum alios aptus eſſet, & omnes Eccleſias ſibi ſubjectas haberet, ſummam eorum, qui Clero adſcripti erant, curam geſſit: qui imaginem ejus in Oratoriis dedicarunt. Cum igitur in omnibus ſimul Eccleſiis ejus imagines

1 Ἡ τῶν φίλων] Scribendum hic eſſe φιλοσόφων etiam Portus recte monuit. Error natus eſt ex compendio ſcribendi.

2 Ἀκάκιος. ὁ Π.] Locum hunc de Acacio Suidam ex Malcho deſcripſiſſe ſuſpicatur Valeſius in notis ad Theod. Lector. p. 167.

3 Ὀρφανοτρόφος γὰρ γενὼς] Acacium ex orphanotrophii præfecto ad thronum Patriarchalem poſt Gennadium evectum fuiſſe teſtatur etiam Evagrius Hiſtor. Eccleſ. lib. II. cap. XI. his verbis. Ἀναπλέει δὲ πλοῦτος πάνυ, τὸν θρόνον τὸν βασιλείου Διαδέχεται Γενναδίου. καὶ μετ᾽ αὐτὸν Ἀκάκιος, ὃς τὴν καταγωγὴν τῶν ὀρφανῶν σεμνοπρεπῶς κατὰ τὴν βασιλεύουσαν πόλιν.

4 Λέοντος τοῦ Μακέλλη] Leo hic dictus fuit Μακέλλης, quod ante imperium in macello carnes vendidiſſet, ut nos docet Codinus de *Origin. Conſtantinop.* pag. 53. his verbis: Ὅτι Λέων ὁ Μακέλλης, ὃς ἐμπορεύεται σφαγεῖς, ὅθεν τὸ βασιλεῦσαι λέγεται ὅτι κρέας ἐπώλει.

5 Κεκληρωμένων] Hanc vocem Wolfium & Portum non intelexiſſe ex illorum verſione apparet. Significat autem κληροῦσθαι vel κληροῦσθαι apud ſcriptores Græcos mediorum ſeculorum, Clero adſcribi, ut jam pridem monuit Henr. Valeſ. ad Evagrium lib. IV. cap. XXXVI.

6 Ἐπεὶπερ ἦν ἀθρόον ἐν πάσαις ταῖς Ἐκκλησ.] De hoc loco Suidæ legendus eſt Henricus Valeſius in Notis ad Theodor. Lectorem, pag. 167. qui tamen minus recte affirmare mihi videtur, Acacium orphanotrophum adhuc, nondum vero Patriarcham fuiſſe, cum ei imagines, de quibus Suidas hic loquitur, in Eccleſiis ponerentur. Non video enim, quomodo orphanotropho convenire poſſint verba illa præcedentia, πᾶσιν πάσας τὰς Ἐκκλησίας ὑφ᾽ ἑαυτὸν ποιήσας, i. e. *omnes Eccleſias ſibi ſubjectas habens*: quod de ſolo tantum Patriarcha dici poſſe manifeſtum eſt. Præterea, quis ſibi perſuadeat, orphanotropho in omnibus Eccleſiis publice imagines fuiſſe collocatas? quoniam honor iſte tantus eſt, ut non niſi faſtigio Patriarchali convenire potuerit. Porro, eſt & aliud, de quo eidem viro doctiſſimo non aſſentior. Videtur is enim obiter tantum legiſſe locum illum, qui paulo ſequitur, τινὰ ἐν ψηφίδων γραφῇ δημιουργηθεῖσαν ἐν τῇ πρὸς τῷ νεῴῳ Ἐκκλησίᾳ. Horum enim verborum ſenſus non eſt is, quem Valeſius iis affingit, nimirum, Eccleſiam, juxta navale ſitam, teſſellato opere fabricatam fuiſſe; ſed, imaginem Acacii in illa Eccleſia opere teſſellato, ſive muſivo, efficiam fuiſſe.

εἰκό-

εἰκόνες, ᾠήθησαν ἔνιες κενοδοξοῦντα τ' ἀνάθεσιν προστεταγέναι, ὑ μικρὰν ἔχνες τὴν ὑπονοίας πίστωσιν, τὴν ὑπ' ψηφίδων γραφὴν δημιουργηθεῖσαν ἐν τῇ πρὸς τῷ Νεωρίῳ Ἐκκλησίᾳ. Τῶ γὰρ ἔργυ παντὸς ἐπὶ Γενναδίυ τελειωθέντος, εἰς τὸν ἐπιφανῆ τόπον ἐξετύπωσαν αὐτὸν τῶ νεῴ. ὑ μεταξὺ τοῦδε τ' Σωτῆρα λέγοντα τῷ Γενναδίῳ· λύσον τὸν ναὸν τῶτον, ὑ ἐπὶ τῶ, μ' σὲ ἐγερῶ αὐτόν. Ἐκ τῶν τοιούτων οὖν εἰκόνων Ἀκάκιος, εἰ ὑ εὐμετάδοτος ἦν, ὑ [2]προκοπὴς ἀλλὰ δοξομανὴς ἔδοξεν ὑπάρχειν.

Ἀκάκιος.[3] Ῥήτωρ δεινότατος, ἐπὶ Ἰουλιανῶ, ὑ Λιβανίυ τοῦ σοφιστοῦ. ὃς ἐπεκάλει τὸν Ἰουλιανὸν, καὶ διεμέμφετο τὰς κρίσεις αὐτοῦ, σὺν τῷ Τυσκιανῷ τῷ ἐκ Φρυγίας, καὶ αὐτῷ ῥήτορι ὄντι δεινῷ.

Ἀκαλανθὶς.[4] εἶδος ὀρνέου. ἢ ὁ κύων. ἀπὸ τοῦ αἰκάλλειν ἴσως τοὺς γνωρίμους, ὑλακτεῖν δὲ τοὺς ξένους.

Ἀκαλαρρείτης. ὁ ἡσύχως ῥέων ποταμός. [5] Ἐξ ἀκαλαρρείτου βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.

Ἀκαλός.[6] ἥσυχος. Ἀπὸ τοῦ ἦκα, τὸ ἠρέμα, καὶ ἡσύχως. ὅθεν παράγωγον ἤκαλος. ὡς πέμπω, πέμπελος. καὶ κατ' συστολὴν ἄκαλος.

Ἀκαλήφη. ἡ ἄκανθα. ἡ κνίδη. [7] Παυσάμενον τ' δυσκολίας, ἀπὸ τ' ὀργῆς τ' ἀκαλήφης ἀφελέσθαι.

Ἀκαλήφη.[8] ἡ κνίδη, καὶ ἡ χερσαία, καὶ ἡ θαλαττία, ἥτις ἐστὶ [9]κογχυλίδιόν τι. [10]Ἀριστοφάνης Φοινίσσαις· Εἰκὸς [11] δή πω πρῶτον ἁπάντων [12]φῦσα φύναι τ' τὰς κραναὰς ἀκαλήφας. Φερεκράτης Αὐτομολοῖς·

Νὴ [13]τὴν Δήμητρ' ἀνιαρόν γ' ἴσως τὸ κακῶς ᾄδοντ' ἀκούειν.

Βουλοίμην γὰρ κἂν ἀκαλήφας τ' ἴσον χρόνον ἐστεφανῶσθαι.

Τὰς δὲ θαλαττίας ὑ Ἀριστοτέλης ἀκαλήφας φησὶν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ζώων. καὶ Θεόφραστος ἐν [14]ζ' Φυτικῶν.

Ἀκαλλιέρητον θῦμα. ἀκόσμητον.

Ἀκάμαντα. ἀκαταπόνητον. [15] Βοῶν ἀκάμαντα φυτῶν λωβητορα κάπρον.

Ἀκαμαντὶς. καὶ Ἀκάμας. μία τῶν δέκα φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τ' Θησέως.

oſtenderentur, quidam exiſtimarunt, cum vana gloriæ cupiditate inductum, imagines ſuas dedicari juſſiſſe: quam ſuſpicionem non parum confirmavit pictura teſſellata in Templo, quod eſt prope navale. Cum enim totum illud opus ſub Gennadio eſſet abſolutum, in maxime conſpicuo Templi loco imaginem ejus effinxerunt, & medium Servatorem, Gennadio dicentem: *Deſtrue Templum hoc, & ſucceſſoris tui temporibus illud reſtaurabo.* Ob hujuſmodi igitur imagines Acacius, quamvis eſſet beneficus, & [magna cum prudentia & dexteritate] Eccleſiæ præeſſet, immoderata tamen gloriæ cupiditate flagrare videbatur.

Ἀκάκιος. Acacius. Orator vehementiſſimus, ſub Juliano & Libanio Sophiſta: qui Julianum incuſabat, & ipſius judicia reprehendebat, una cum Tuſciano Phryge, qui & ipſe bonus erat orator.

Ἀκαλανθὶς. Genus avis. Vel, canis. Ita dictus ab αἰκάλλειν, quia notis blanditur, peregrinos vero allatrat.

Ἀκαλαρρείτης. Placide & quiete fluens fluvius. *Ex placide fluente & profundo Oceano.*

Ἀκαλός. Quietus. [Formatur] ab ἦκα, i. e. placide & quiete. Unde derivatur ἤκαλος (ut a πέμπω πέμπελος) & per ſyſtolen ἄκαλος.

Ἀκαλήφη. Spina. Urtica. [*Facit*] *moroſitatem & iracundiam omittat, & a nimio pruritu* [*judicandi*] *liberetur.*

Ἀκαλήφη. Urtica, tam terreſtris, quam marina, quæ eſt exigua quædam concha. Ariſtophanes in *Phœniſſis*: *Par eſt profecto primum omnium iphya naſci, & aſperas urticas.* Pherecrates in *Transfugis*:

Per Cererem, moleſtum eſt male canentem audire.

Mallem enim vel urticis tantundem temporis coronatus eſſe.

Marinas vero urticas Ariſtoteles etiam in primo de Animalibus vocat ἀκαλήφας. Et Theophraſtus libro ſeptimo de Plantis.

Ἀκαλλιέρητον θῦμα. Victima, qua non eſt litatum.

Ἀκάμαντα. Indefeſſum. *Vitium indefeſſum vaſtatorem aprum.*

Ἀκαμαντὶς. Acamantis. Una ex decem Tribubus, ab Acamante Theſei filio ſic dicta.

1 Ἐπὶ τῶ] Legendum eſt ἐπὶ πύτε.

2 Προκοπικὸς] In MSS. Pariſ. legitur προξοπικὸς.

3 Ἀκάκιος. Ῥήτωρ δειν.] De hoc Acacio vide Eunapium in Vitis Sophiſtarum & Philoſophorum, pag. 175.

4 Ἀκαλανθὶς. εἶδ. ὀρν.] Hanc notam deſcripſit Suidas ex Schol. Ariſtoph. ad *Aves*, p. 582.

5 Ἐξ ἀκαλαρρείτου β.] Homer. Odyſſ. T. v. 434.

6 Ἀκαλός. ἥσ.] Vide infra v. Ἠκαλόν.

7 Παυσάμενον τ' δυσκ.] Apud Ariſtoph. in *Veſpis*. pag. 342. verſus hi ſic diſtincti leguntur:

Καὶ παυσάμενον τ' δυσκολίας
Ἀπὸ τ' ὀργῆς
Τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι. P.

8 Ἀκαλήφη. ἡ κνίδη, καὶ ἡ χ.] Hæc depromſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* p. 312.

9 Κογχυλίδιόν τι] Scholiaſta habet κογχύλιόν τι.

10 Ἀριστοφάνης Φοινίσ.] Hoc fragmentum Ariſtophanis exſtat etiam apud Athen. lib. III. p. 90. quamvis ibi nonnulla aliter leguntur. Idem autem deeſt apud Scholiaſtam Ariſtophanis: unde colligo, Suidam melioribus interdum & integrioribus Scholiis in Comicum illum uſum eſſe, quam quæ hodie habemus: ad quod probandum plura alia apud Grammaticum noſtrum loca in promptu ſunt, ut alibi indicamus.

11 Εἰκὸς δήπου πρῶτον π.] Eſt verſus anapæſticus, ſed turbatus & corruptus, quem ſic legendum & in ordinem redigendum puto:

——————ἰφυα φῦναι

Εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων Θ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

12 Φῦσα] Apud Athenæum rectius legitur ἴφυα.

13 Νὴ τὴν Δήμητρ. ἀν.] Hoc fragmentum Pherecratis mutilum exſtat apud Athenæum loco laudato, qui proinde hinc ſuppleri poteſt.

14 Ἐν ζ' Φυτικῶν] Id eſt, libro ſeptimo de Plantis. In prioribus Edit. vitiose legitur Φυσικῶν: cujus loco Φυτικῶν ex Schol. Ariſtophanis repoſui. Φυτικὰ Theophraſti etiam laudat Scholiaſta Nicandri ad Alexiph. p. 47.

15 Βοτρύων ἀκ.] Verſus hic eſt pars Epigrammatis, quod ex Anthologia inedita integrum exhibuimus ſupra, v. Ἀθάνατον, ubi monuimus pro βοτρύων legendum eſſe βοτρυώνα.

Ἀκάμαλα. ἀντὶ τοῦ ἀκαμάτως. καὶ ἀζηλείπτως. ἢ ὁ κεκμηκότως. [1] Σοφοκλῆς· Ὃν ἔγωγ' ἀκάμαλα περσμένησ' ἄτεκνος τάλαινα.

Ἀκαμάτης. Ἡλιοπολίτης, ὑπεικέτης τοῦ ἄλλων πολιτῶν· ἔτω δὲ ἰδιωτικῶς εἶχεν, ὥστε οὐδὲν προμαθὼν, οὐδὲ ὑπομαθὼν τὸ ἐς λόγους ἥκοντας οἵους δή ἐστιν, ἠξίου καλεῖσθαι Φιλόσοφος, καὶ τοῦ ὀνόματι τούτῳ πρὸς ἅπαντας ἑαυτὸν κατεμίμνε. καὶ οὐδὲ τοῦ Ἡλιοπολιτῶν ἄλλος οὐδεὶς αὐτὸν ἐπονόμαζεν, ἢ τὸν Φιλόσοφον. Τοῦτο μὲν τοίνυν ὄνειδος ἔστω τῆς ἀνθρωπίνης ἀπαιδευσίας. Παραγενόμενοι δὲ ἡμεῖς εἰς Ἡλιόπολιν, ἀπέδη τοῦτο σχεδὸν τὸ πλάσμα τῆς Ἀκαματίου Φιλοσοφίας. Ἠβούλετο δέ τις εἶναι καὶ τοῦ ἱεροσκόπων. τοῦτο μὲν τοι συγγνώμης ἄξιον, ὅτι καὶ ὁπωσοῦν ἠδύνατο τοιαῦτα προσλαβεῖν, ἄλλως τε καὶ πρὸς ἰδιώτας.

Ἀκάμαντον πῦρ. σφοδρόν. [2] Ὅμηρος· Δαῖε δ' οἱ ὀρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάμαντον πῦρ.

Ἀκαμπίας.[3] ὁ εὐθύδρομος. καὶ Ἀκάμπτου δρόμος, ὁ μακρὸς καὶ δι' εὐθείας προϊπτάμενος.

Ἄκανθα. τὸ φυτόν. καὶ ἡ ῥάχις τοῦ κήτους. Τὸ δὲ θηλείαν ὁρμῇ βιαίᾳ προσπεσὸν ῥᾳδίως τῇ ἀκάνθῃ τοὺς δεσμούς. Καὶ ἐπὶ τοῦ ἀφώνων καὶ ἀμούσων παροιμία, [4] Ἀκάνθιος τέττιξ.

Ἄκανθα.[5] ἡ ἁμαρτία. [6] Δαβίδ. Ἐν τῷ ἐμπαγῆναι μοι ἄκανθαν. ὡς ἄχρηστον βλάστημα, καὶ ὡς κεντοῦν πεφυκός.

Ἀκανθίας.[7] Οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον τέττιγος. Ἀπὸ τοῦ ἠχεῖν ὃν ἀκάνθας. ὥσπερ καὶ [8] ὁ Ἀχέτας οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον, ἀπὸ τοῦ ἠχεῖν.

Ἀκαπίλευτον. ἄδολον. καθαρόν. ῥᾳδιούργητον.

Ἄκαρ.[9] ἀντὶ τοῦ μικρόν. ἢ οὐδέν. οὕτως Ἀντιφάνης.

Ἀκαρές. βραχύ. ὀξύ. ὃ οὐκ οἶόν τε κεῖραι. [10] Ἀριστοφάνης· Οὐκ οἶδ' ὅπη ἐγκεκύκλησαι, ὃς πολλῶν ἄρχων, οὐκ ἀπλαύεις πλὴν τοῦθ' ὃ φέρεις ἀκαρές. καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοὶ ὀψάζεσι κἀν μικρὸν ἀεί, τοῦ ζωῦ

1 Σοφοκλῆς] In *Electra*, pag. 88. ubi locus hic ſic legitur & diſtinguitur:

Ὀρείαν, ὃν ἔγωγ' ἀκάμαλα
Περσμένησ', ἄτεκνος
Τάλαιν' ἀνύμφευτος αἰὲν εἰχνῶ. *P.*

2 Ὅμηρος] Il. E. v. 4.

3 Ἀκαμπίας] Vide Heſych. v. Ἀκαμπόδρομοι, & v. Ἀκαμπίας.

4 Ἀκάνθιος τέττιξ] Sic etiam apud Diogenianum legitur. Zenobius vero habet Ἀκάνθιος τέττιξ, cui cave credas. Ἀκάνθιος enim vera lectio eſt, quoniam epithetum hoc mutis cicadis tributum eſt ab urbe Acantho, cujus ἐθνικὸν eſt Ἀκάνθιος, non autem Ἀκάνθιος. Stephanus de Urbibus, v. Ἄκανθος: Τὸ ἐθνικὸν τῆ Ἀκάνθιος, Ἀκάνθιος ἐξ ἧς κὴν παροιμία, Ἀκάνθιος τέττιξ, ἐπὶ τῶν ἀφώνων. πισὶ γὰρ οἱ τῆς χώρας τέττιγες.

5 Ἀκανία. ἡ ἁμαρτία] Peccatum apud ſcriptores Eccleſiaſticos ſæpe cum ſpinis comparari ſolet, ut pluribus exemplis demonſtrat Suicerus in Theſauro Eccleſiaſtico, v. Ἄκανθα, cujus ſcrinia hic non compilabo.

6 Δαβίδ] Pſalm. xxxii. 4. ubi tamen verba textus Hebraici aliud ſonant, & a verſione τῶν LXX. quam Suidas hic ſecutus eſt, diſcrepant. Ipſum locum inſpiciat lector.

7 Ἀκανθίας. οὐκ εἶδ.] Vide infra v. Ἀχέτης

8 Ὁ Ἀχέτης οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον] Contrarium tamen verius eſt, nimirum τὸ ἀχέτας ſpeciem cicadæ ſignificare. Ariſtoph. ... pag. 593.

Ἀκάμαλα: Indefeſſe, ſine intermiſſione, ſine laſſitudine. Sophocles: *Quem ego, liberis orba, perpetuo expecto.*

Ἀκαμάλιος. Acamatius, Heliopolita, cæteris civibus melior quidem; at tam illiteratus fuit, ut, cum nec juvenis, nec ætate provectior ullam ſcientiam addidiciſſet, Philoſophus tamen vocari vellet, eoque nomine ſe apud omnes inſigniret. Hinc nemo erat Heliopolitarum, qui ipſum aliter quam Philoſophum cognominaret. Hoc igitur probrum eſto humanæ inſcitiæ. Cum autem Heliopolin veniſſemus, falſum philoſophiæ nomen, quo Acamatius ſe jactabat, jam pene exoleverat. Voluit etiam eſſe unus ex hieroſcopis: quod tamen ei ignoſci poteſt, quoniam utcunque talia præſtare poterat, præſertim apud homines imperitos.

Ἀκάμαλον πῦρ. Ignis vehemens. Homerus: *Galea autem ejus & clypeus vehementi igne arſerunt.*

Ἀκαμπίας. Qui recta currit. Et Ἀκάμπτου δρόμος, curſus longus & rectus.

Ἄκανθα. Planta, [quæ ſpina dicitur.] Item ſpina dorſi ceti. *Cum autem bellua impetu violento irruiſſet, ſpina dorſi vincula dirupit.* Et Acanthia cicada, proverbium de mutis & illiteratis.

Ἄκανθα. Peccatum. David. *Dum infixa eſt mihi ſpina.* Quia [ſpina] eſt planta inutilis, & natura ſua pungit.

Ἀκανθίας. Acanthias. Non eſt ſpecies, ſed epithetum cicadæ, ſic dictæ, quod cantet inter ſpinas. Uti etiam Ἀχέτας, non eſt cicadæ ſpecies, ſed epithetum, ab ἠχεῖν, [quod ſonum emittere ſignificat.]

Ἀκαπίλευτον. Sincerum, purum, non adulteratum.

Ἄκαρ. Exiguum, vel, nihil. Sic Antipho.

Ἀκαρές. Exiguum. Acutum. Quod ſecari nequit. Ariſtophanes: *Neſcio, quo redactus ſis, qui multis imperans, nullum inde fructum percipis præter hoc quod geris curtum* [*pallium.*] *Et hoc, tanquam lana oleum, minuta-*

9 Ἄκαρ] Corrupte pro ἀκαρές. Apud Harpocrationem, unde Suidas, legitur ἀκαρεί, quod eſt adverbium, ſignificans ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, teſte Etymologo. v. Ἀμαρτῆ.

10 Ἀριστοφάνης. Οὐκ οἶδ' ὅπη ἐγκεκύκλ.] Verſus hi ex Ariſtoph. in *Veſpis*, pag. 480. ſic ſupplendi & diſtinguendi ſunt:

Οὐκ οἶδ' ὅπη ἐγκεκύκλησαι.
Ὅσις πόλεων ἄρχων ὤφειλον ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς
Οὐκ ἀπλαύεις πλὴν τοῦθ' ὃ φέρεις ἀκαρές, ᾧ τοῦτ' ἐρίῳ σοι
Ἐνσάζεσι καπὶ μικρὸν ἀεὶ τοῦ ζῶν ἕνεχ' ὥσπερ ἀλευρον.
Βέλοντα; χάρ σε πέντε εἶναι.

Senſum & illuſtrationem loci hujus ex ipſo Ariſtophane ejuſque Scholiaſta lector petet.

Ἡνίκ' ἂν ὁ θεατὴς ὀξυμολῇς ΑΧΕΤΑΣ
Θάλπεσι μισηθοῦντος ὑφ' ἡλίῳ μαινεῖς βοᾷ.

Ubi τὸ ἀχέτας manifeſto eſt ſubſtantivum, & pro ſpecie cicadæ accipitur. Vide eundem in *Pace*, p. 709. Apud Ariſtotelem quoque *de Hiſtor. Animal.* lib. IV. cap. VII. τὸ ἀχέτας cicadæ ſpeciem ſignificat, ut Portus etiam obſervavit. Verba Philoſophi hæc ſunt: Ἔστι δ' αὐτῶν πλεῖω εἴδη, ᾧ διαφέρουσι μεγέθει καὶ μικρότητι, καὶ τῷ τοὺς μὲν καλεμένους ΑΧΕΤΑΣ ὑπὸ τὸ ὑπόζωμα διηρῆσθαι. Hoc loco poſt ἀχέτας delenda eſt vox ſuperflua ὑπὸ, quod vel ex ipſo Ariſtotele probari poteſt, qui Hiſtor. Animal. lib. v. cap. xxx. itidem de cicadis agens, ait: Οἱ μὲν διηρημένοι εἰσὶ τὸ ὑπόζωμα, οἱ δ' οὐ &c.

ἕνεχ' ὅσπερ [1] ἔλαιον. βάλλουσι γάρ σε πένητ' εἶναι.

Ἀκαρῆ. ἀκαρῶς. ἐν βραχείᾳ ὥρᾳ, ἐν ἀτόμῳ. ἐπίρρημα. Ἐν ἀκαρεῖ δέ, Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· [2] Γυμνὸς θύραζ' ἔπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ. ἤτοι ἐλαχίστῳ, ὃν οὐκ οἷόν τε μηκέτι καὶ κόψαι μηδὲ τὸ βραχὺ τοῦ χρόνου. Πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν, ἃ μηδὲ βραχύτητα μὴ δυναμένων κερματίσαι. ἔστι δὲ ἐπίρρημα τὸ ἀκαρῶς. ἀφ' οὗ τὸ ἀκαρὲς ὀπιρρηματικὸν ὄνομα. Καρὶ δέ, τοῦ ὁ καρίας.

Ἀκαρίδιον. ὁ βραχύταλος. Ἀκαρίδιος ὁ ἀνθρώπινος βίος· καὶ μετ' ὀλίγον πάντες ἐξετάθημεν.

Ἀκαριαῖον. μικρόν. βραχύ. ῥοπή. καὶ Ἀκαριαῖος, ὁ βραχὺς καιρός.

Ἀκαριαῖον. τὸ μὴ δυνάμενον κερματίσαι. ἢ τὸ οἷον ἀκέφαλον διὰ σμικρότητα. ἢ ἀδιάστατον τῷ μέγεθος, καὶ οὐδ' ἀρχὴν ἔχον. ὅτι καρία ἡ κεφαλὴ τῷ γλῶσσαν τινὰ, ὅθεν καὶ κέρατα.

Ἀκαρνᾶνα. [3] Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι τοὺς ἄνδρας, τὸ δὲ Ἀκαρνᾶνα μέγιστον καὶ πρὸ τούτων. καὶ Ἀκαρνᾶνες. ζήτει ἐν τῷ Ἀπαλουριῶντες.

Ἀκαρπότερος [4] ἀγρίπωσ. ἐπὶ τῶν πάνυ πενομένων. Λάκωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν ἄγριπωσον καλοῦσιν.

Ἀκαρπότερος Ἀδώνιδος κήπου. ἐπὶ τῶν μηδὲν γενναῖον τεκεῖν δυναμένων. [5] λέγονται δὲ τὰ εἰς τὰ ὄστρακα φυλευόμενα.

Ἄκας. ποιητὴς Τραγῳδίας.

Ἄκαστος. [6] Ὁ δὲ Ἄκαστος [7] λόχον ὑφήσας, ἐπεβούλευσε τῷ Πηλεῖ. καὶ ὃς αἰσθόμενος, εἰς πόλεμον κατέστη. ζήτει ἐν τῷ Ἀπαλάντη.

Ἀκατάληπτον. ἀπερίληπτον. πρὸς τὸ μὴ καταβάλλειν. τοῦτ' ἔστι, τὸ μηδὲν καταβάλλοντα. [8] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο
Φειδιππίδης μοι τὸ ἀκατάβλητον λόγον.

Ἀκαταλήκτως. ἀκαταπαύστως. ἀκαταλλήλως. ἀναρμοδίως.

Ἀκαταμάχητος. ἀκαταπόνητος.

Ἀκαταῖος. ἵππος ἀνομασμένος.

Ἀκαταιτίαλος. ὁ ἀναίτιος.

Ἀκατεύναστος. ἀκοίμητος.

Ἀκάτειρα. ὄνομα πόλεως.

Ἀκάτιον. εἶδος πλοίου ἁλιευτικοῦ.

tim tibi inſtillant, ut vitam trahas. Volunt enim te eſſe pauperem.

Ἀκαρῆ. Pro ἀκαρῶς, i. e. breviſſimo tempore, puncto temporis. Adverbium. Ἐν ἀκαρεῖ vero [legitur] apud Ariſtophanem *Pluto: Nudus foras ejectus ſum* ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, i. e. breviſſimo tempore; ſive, quod adeo exiguum eſt, ut dividi & ſecari non poſſit. Metaphora ducta eſt a minimis pilis, qui propter brevitatem ſecari non poſſunt. Eſt autem ἀκαρῶς adverbium, unde nomen adverbiale ἀκαρὲς deductum eſt. Καρὶ autem ſignificat Cari, ſive ex Caria oriundo.

Ἀκαρίδιος. Breviſſimus. *Breviſſima eſt humana vita, & poſt exiguum tempus omnes extenſi jacebimus.*

Ἀκαριαῖον. Parvum. Breve. Momentum. Et Ἀκαριαῖος καιρὸς, breve tempus.

Ἀκαριαῖον. Quod ſecari non poteſt. Vel quod propter parvitatem capite quaſi caret. Vel quod nullam habet extenſionem, nec initium. Καρία eſt vox inuſitata, caput ſignificans, unde & κέρατα, i. e. cornua [dicta ſunt.]

Ἀκαρνᾶνα. Acarnanem. *Ego vero viros illos admiror, maxime vero illum Acarnanem.* Et Acarnanes. Quære in voce Ἀπαλουῦντες.

Ἀκαρπότερον ἀγρίπωσ. [Sterilior agreſti olea.] Dicitur de illis, qui ſunt valde pauperes. Lacones enim agreſtem oleam ἄγριπωσον vocant.

Ἀκαρπότερος Ἀδώνιδος κήπου. [Sterilior Adonidis hortis.] Dicitur de illis, qui nihil præclari gignere poſſunt. Sic autem vocantur, quæ in teſtis plantata ſunt.

Ἄκας. Poeta Tragicus.

Ἄκαστος. Acaſtus. *Ille vero ſubornata manu inſidias ſtruxit Peleo: qui re animadverſa, bellum ei intulit.* Quære in Ἀπαλάντη.

Ἀκατάληπτον. Hoc differt ab ἀπερίληπτον. Quære in Ἀπερίληπτον.

Ἀκατάβλητον. Invictum. Vox compoſita ex α privativo, & καταβάλλω, [dejicere.] Quem nemo dejicere poteſt. Ariſtophanes *Nubibus: Nondum enim tunc Phidippides ſciebat invictam illam dicendi rationem.*

Ἀκαταλήκτως. Indefinenter. Abſque connexione. Inconcinne.

Ἀκαταμάχητον. Qui nullis laboribus frangi poteſt.

Ἀκαλαῖος. Equus celebris.

Ἀκαλαιτίαλον. Culpa vacans.

Ἀκατεύναστος. Inſomnis.

Ἀκάτειρα. Nomen urbis.

Ἀκάτιον. Piſcatoriæ naviculæ genus.

1 Ἔλαιον] Apud Ariſtophanem hodie legitur ἄλευρον. Sed lectio Suidæ ſana eſt & alteri præferenda, quam etiam agnoſcit vetus enarrator, cujus ad eum locum hæc ſunt verba: Ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τὰ ὦτα ἀλγόντων, ᾧ δὲ ἐγὼ ἐπισταζομένων ΕΛΑΙΟΝ καταβραχύ.

2 Γυμνὸς θύραζ' ἔπ.] Apud Ariſtophanem in *Pluto*, p. 13. 24. verſus iſte ſic legitur.

Γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.

Conſule Scholia ad eum locum, ex quibus Suidas ſua deſcripſit. P.

3 Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι τ.] Hoc fragmentum legitur etiam ſupra, v. Ἄγαμαι.

4 Ἀκαρπότερον ἀγρίπωσ] Vide ſupra v. Ἀγριπωσ.

5 Λέγονται δὲ τὰ εἰς τὰ ὄστρ. φυτ.] Vide ſupra v. Ἀδώνιδος κῆποι.

6 Ὁ δὲ Ἄκαστος λόχον ὑφ.] Hoc fragmentum deprompſit Suidas ex Excerptis Nicolai Damaſceni, a Valeſio editis, pag. 446. ut Pearſonius ad marg. Suidæ ſui notaverat. Vide etiam Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Nubes*, pag. 183. ubi eadem hiſtoria vel fabula de Acaſto & Peleo prolixe narratur.

7 Λόχον ὑφήσας] Lege, λόχον ὑφείσας, ut in Excerptis Nicol. Damaſceni, & infra v. Ἀπαλάντη recte legitur.

8 Ἀριστοφ. Νεφέλαις] Pag. 118. 24. Ubi Scholiaſta: Τὸν ἀήττητον, τὸ μηδενὶ καταβαλλόμενον, uti etiam apud Suidam ſcribendum eſt. P.

Ἀκά-

Ἀκαπήροι. ἐθνικόν. [1] Ὥσπερ καὶ οἱ Σαραγγοι ἐλαθέντες [2] κτ\ ζήτησιν [3] πρὸς τοῖς Ἀκαπήροις Οὔννοις ἐγένοντο.

Ἀκατονόμαστος. [4] ὁ μὴ ὠνομασμένος.

Ἀκαχείατο. ἐλυποῦντο. καὶ Ἀκαχίζεο. λυποῦ.

Ἀκαχμυθίη. λυπημυθίη. καὶ Ἀκαχήμενον. ἀδέπεροῦ.

Ἄκαμις. ὄνομα πόλεως.

Ἀκαίη. [5] ῥάβδος θαλαττία.

Ἄκαινα. μέτρον δεκάπηχυ. ἔστι δὲ ῥάβδος, δι' ἧς κεντοῦσι τοὺς βόας, [6] ὡς τῶν Πελασγῶν τοῦτο εὑρόντων.

Ἄκαιρος. ὁ μὴ ἔχων καιρόν. καὶ, Ἄκαιρος εὔνοια ἀδὲν [7] ἔχθρας διαφέρει. Ἱππόλυτόν φασι ταύτην εἰπεῖν πρὸς Φαῖδραν, φάσκουσαν φιλεῖν τε καὶ στέργειν αὐτόν.

Ἀκεανός. εἶδος ὀσπρίου.

Ἀκελιμᾶς.

Ἀκενόσπουδον. [8] Παρὰ [9] Διογνήτου ἔμαθον τὸ ἀκενόσπουδον, καὶ τὸ [10] ἀπιστικόν. Φησὶ Μάρκος ὁ Φιλόσοφος βασιλεύς.

Ἀκέων. ἡσυχάζων. παρ' Ὁμήρῳ κτ\ [11] μεσότητα ἐξιώσεγκλαι. ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἡσυχίας. καὶ [12] ἐν ἄλλοις. [13] Ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι.

Ἀκερδὴς χάρις. ἡ μὴ δεόντως διδομένη. ἧς φαῦλον τὸ κέρδος. [14] Μή δ' ἄλαστον ἀκερδῆ χάριν ἄντ' ἐσθλῶν μεταίχοιμί πως.

Ἀκέραιον. ἄκακον. ὁλόκληρον. καθαρόν. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ [15] ἔξω κηρᾶς, κτ\ πορπὴν ἢ η εἰς ε.

Ἀκέραιον συνειδός. τὸ καθαρόν, καὶ εἰλικρινές. [16] Δαμάσκιος φησιν· Οὐδὲν γὰρ εἶναι τῶν ἀνθρωπείων ἀκεραίᾳ συνειδότι ἀνταξιον. δεῖ δὲ τὸν εὐχήμονα τρόπον συνδιαιτᾶσθαι τοῖς πέλας. εἰ καὶ ἐναντίον εἴη τῷ φαινομένῳ τὸ ἀληθινὸν ἀγαθὸν, μηδέποτε ἐκεῖνο τούτου ἐπιτρέψαιμεν ἄγειν, μηδὲ ἄλλο ὁτιοῦν πλείονος ποιεῖσθαι τὴν ἀληθείας· μήτε κίνδυνον ἀγῶνος ὑποφερόμενος, μήτε ὄκνῳ ὑποτρεφόμενος ἔργου ἐπίπονου.

Ἀκαπήροι. Nomen gentis. *Et Saraguri expulsi, novas ſedes quærentes, ad Acatiros Hunnos iverunt.*

Ἀκατονόμαστος. Qui nomen non habet.

Ἀκαχείατο. Triſtitia affecti erant. Et Ἀκαχίζεο. Triſtis eſto.

Ἀκαχμένη. Triſtis. Et Ἀκαχήμενον. Neutrius generis.

Ἄκαμις. Nomen urbis.

Ἀκαίη. Virga marina.

Ἄκαινα. Menſura decem pedum. Eſt autem baculus, quo ſtimulantur boves, Pelaſgorum inventum.

Ἄκαιρος. Qui non habet vacuum tempus. Et, *Intempeſtiva benevolentia nihil ab odio differt.* Hippolytum ajunt hanc [ſententiam] ad Phædram dixiſſe, cum diceret ſe ipſum amare & diligere.

Ἀκεανός. Genus quoddam leguminis.

Ἀκελιμᾶς. Acelimas.

Ἀκενόσπουδον. *A Diogneto didici, ne rebus inanibus ſtudium impenderem, neque fidem adhiberem [illis, quæ a præſtigiatoribus & magis dicuntur.]* Inquit Marcus Imperator Philoſophus.

Ἀκέων. Quieſcens. Apud Homerum eſt vox anceps, ſignificans quiete. Ut in hoc loco: *Sed quiete epulemini ſedentes.*

Ἀκερδὴς χάρις. Gratia, quæ male refertur. Quæ nobis damno & detrimento eſt. *Ne virum nefarium conſpicatus in malum aliquod ea cauſa incidam.*

Ἀκέραιον. Innocentem. Integrum. Purum. Significat etiam illæſum, ſive id, quod eſt ἔξω κηρὸς, mutato η in ε.

Ἀκέραιον συνειδός. Conſcientia pura & ſincera. Damaſcius inquit: *Nihil eſt inter res humanas illæſæ conſcientiæ comparandum. Oportet autem honeſta ratione cum aliis hominibus verſari. Et licet verum bonum contrarium ſit illi, quod boni ſpeciem habet; nunquam tamen hoc [vero bono] anteponere oportet, neque quicquam pluris facere quam veritatem: nec periculum certaminis inſtantis, nec laborem præ*

1 Ὥσπερ καὶ οἱ Σαραγγοι ἐλ.] Fragmentum hoc legitur apud Priſcum Rhetorem & Sophiſtam in Excerptis Legationibus, ab Hoeſchelio editis, pag. 43. Vide etiam ſupra v. Ἄβαρις, ubi locum integrum Priſci, cujus hoc fragmentum pars eſt, Suidas excerpſit.

2 Κατὰ ζήτησιν] Lege, κατὰ ζήτησιν γῆς, ut apud Priſcum.

3 Πρὸς τοῖς Ἀκατίρεγις Οὔννοις ἐγ.] Vide conjecturam noſtram de hoc loco ſupra v. Ἄβαρις.

4 Ἀκατονόμαστος] Hæc vox duplicem habet ſenſum. Vel enim ſignificare poteſt, *nomen non habens*; eo nimirum ſenſu, quo Deus dicitur ἀκατονόμαστος, quia ei nullum nomen imponi poteſt. Vel etiam exponi poteſt, obſcurus, ignobilis, & cujus nulla eſt fama.

5 Ἀκαίη] Lege ἄκαινα. Vide vocem ſequentem.

6 Ὡς τῶν Πελασγῶν τοῦτο εὑρόντων] Apollon. Rhod. Argonaut. lib. III. 1322. Πελασγίδι νώτου ἀκαίνῃ. Ad quem locum eruditus Scholiaſta: Ἀκαίνῃ. ἀντὶ τοῦ, κέντρῳ. Ἄκαινα δέ ἐστι μέτρον δεκάπηχυ, Θεσσαλῶν εὕρημα. ἡ ῥάβδος πτιμενική, παρὰ ΠΕΛΑΣΓΟΙΣ εὑρημένη· ᾗ ἧς Καλλίμαχός φησιν· Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν, καὶ μέτρον ἀρούρης. Vide etiam Etymologum v. Ἄκαινα, cujus verba lectu digniſſima ſunt, & locum hunc egregie illuſtrant.

7 Ἔχθρας διαφέρει] Sic etiam Diogenianus & Apoſtolius habent. Apud Zenobium vero minus recte legitur ἐχθρᾶ.

8 Παρὰ Διογνήτου ἔμαθον τὸ ἀκ.] Locum hunc ex Marco Antonino, lib. I. §. VI. Suidas deprompſit.

9 Διογνήτου] Sic recte apud Marcum Antonin. & in MSS. legitur. Priores vero Edit. exhibent Διογνήτῳ.

10 Ἀπιστικόν] Hanc vocem ex 2 MSS. Pariſ. & Marco Antonino Suidæ reſtitui. In prioribus enim Edit. vitioſe legitur ἐπιστικόν. Poſt hanc vocem autem ex Marco Antonino addendum eſt, πῶς ὑπὸ τῶν περιπνομένων καὶ γοήτων λεγομένους.

11 Κατὰ μεσότητα] Senſus eſt vocem illam & pro participio, & pro adverbio accipi poſſe. Sic enim Grammatici loqui ſolent, cum ſignificare volunt, vocem aliquam ad duas orationis partes referri poſſe. Hinc Etymologus τὸ ἀκλιὲς vocat ἐπίῤῥημα μεσότητος, quia vox iſta tam nomen, quam adverbium eſſe poteſt.

12 Καὶ ἐν ἄλλοις] Hæc expungenda ſunt. Nihil enim ad rem faciunt.

13 Ἀλλ' ἀκέων δ.] Homer. Odyſſ. Φ. 89.

14 Μή δ' ἄλαστον ἀκερδ.] Locus hic ex Sophocle in Oedip. Colon. pag. 319. ſic legendus & diſtinguendus eſt:

Μή δ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν
Ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως.

15 Ἔξω κηρὰς] Sic omnes Edit. exhibent. Sed dubium non eſt, quin legendum ſit ἔξω κηρός· quod etiam a Porto obſervatum fuit.

16 Δαμάσκιος φησιν.] Hæc non leguntur apud Photium in Excerptis ex Damaſcio. Quare dubium non eſt, quin ea Suidas, ut multa alia, ex integro Damaſcii opere deprompſerit.

μηδὲ κέρδος ἐπαίνῳ ἀδίκῳ, μηδὲ σωήθειαν φιλίας, μηδὲ συγγενείας λυσ ἀνάγκῃ.

Ἀκέραιον. Ἐκ τῶ Μάρκῳ Ἀντωνίνῳ συγγραφῆς. Κἂν[1] τριακίλια ἔτη βιώσεσθαι μέλλῃς, ἢ τοσαυτάκις μύρια, ὅμως μέμνησο, ὅτι οὐδεὶς ἄλλον ἀποβάλλει βίον, ἢ τοῦτον ὃν ζῇ· ἢ ἄλλον ζῇ, ἢ ὃν ἀν ἀποβάλλῃ. εἰς ταὐτὸν οὖν καθίσταται τὸ μήκιστον τῷ βραχυτάτῳ. τὸ γὰρ παρὸν πᾶσιν ἴσον· ἢ τὸ [2]ἀπολλύμενον οὐκ ἴσον. ἢ τὸ ἀπολλύμενον φαίνεται [3]ἀκαιριαῖον ἀναφαίνεται. ὥστε γὰρ τὸ παρῳχηκὸς, ὥστε τὸ μέλλον ἀποβάλλοι ἄν τις. ὃ γὰρ οὐκ ἔχει, πῶς ἂν τοῦτό τις αὐτῷ ἀφέλοιτο;

Ἀκέραιος. ὁ ὁλόκληρος. Ἀκεραίοις τε ἢ ὑ προσδεχομένοις ἐπιγινόμενοι τὴν γῆς ἐκράτουν. Καὶ αὖθις· Τὸ δὲ μέλι, ἅτε οὐκ ἀκέραιον, ὥστε ἀπὸ ἀκανθῶν, ἀλλ' ἑρπετῶν συμπεπορισμένον, ἀνέστρεφε τὰ σπλάγχνα. [4]Πολύβιος· Τοὺς μὲν γὰρ ἀηττήτους ὄντας ἐξ ἀκεραίας διαγωνίσασθαι πρὸς σφᾶς. ἀντὶ δὲ, ἐξ εὐκόλου. [5]Θέλων ἀκεραίοις χρήσασθαι ταῖς τῶ Κελτῶν ὁρμαῖς. ἐξ ὁλοκλήρου. Καὶ αὖθις· [6]Οὐ δυνάμενος δὲ πείθειν ἐξ ἀκεραίας διὰ τὴν εὐλάβειαν ἢ ἀφοβίαν τοῦ προειρημένου βασιλέως, ἀναγκάζει φ' τάλαντα προθεῖναι. καὶ δὴ συνκατέθετο βοηθήσειν ὁ Σέλευκος. Καὶ αὖθις· Οὐ βουλόμενοι ἀκέραιον ἐπενεγκεῖν τῷ φήμῃ αὐτοῦ, ἠξίουν διασῴζειν αὐτόν.

Ἀκεραιοσύνη. ἀκεραοσύνη δέ.

Ἄκερως βοῦς. ὁ μὴ ἔχων κέρατα. ἢ Ἄκερων, ἀδετέρως, μονόπωτον.

Ἀκερσεκόμης. ὁ ἢ ἀκειρεκόμης. ὁ τῷ κόμῃ μὴ κειρόμενος.

Ἄκεσμα.[7] Ῥωμαϊκόν τι μηχάνημα, ἐκ δενδροτομίας πρὸς ἐρυμνότητα [8]μεταστυαζόμενον. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ξυνέθεσαν τῷ λεγομένῳ ἄκεσμα τῇ Ῥωμαίων φωνῇ. δενδροτομήσαντες γὰρ ἀλλεπάλληλα τελέχη τῇ ξυνθήκῃ καταφορέσαντες, ἀπετείχισαν ὡς εἰλῶ τινὶ εἰθένδε πορείαν ἡ πόλεως.

Ἀκέσασθαι, ἢ ἀκέσαι. ἰάσασθαι. [9]Ὅθεν Ἀττικοὶ τὴν ἠπίτειαν ἀκέστειαν καλοῦσιν.

Ἀκεσίας ἰάσατο. ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰωμένων. ἔοικε δὲ ὁ Ἀκεσίας πρὸς τὸ χεῖρόν τινα θεραπεῦσαι.

Ἀκέσιος. [10]Ναυατιανῶν Ἐπίσκοπος· ὃς παρῆν ἐπὶ τῶ μεγάλῳ Κωνσταντίνῳ. καὶ ἠρώτα αὐτὸν, εἰ δέχεται

ignavia recuſantes: neque fructum laudis injuſtæ, vel conjunctionem amicitiæ, vel neceſſitudinem aliquam [potiorem ducentes.]

Ἀκέραιον. Ex Marco Antonino. *Quamvis annorum tria millia victurus eſſes, & totidem inſuper myriadas, tamen memento, neminem amittere vitam aliam, quam illam, quam vivit; aut aliam vivere, quam eam, quam amittit. Eodem igitur recidit & longiſſimum, & breviſſimum vitæ ſpatium. Tempus enim præſens omnibus eſt æquale: & quod amittitur ergo, æquale eſt omnibus. Hinc autem id, quod amittitur, momentaneum tantum eſſe apparet. Neque enim præteritum, neque futurum quiſquã amittere poteſt. Nam quod quis non habet, quomodo hoc alter ipſi eripiat?*

Ἀκέραιος. Integer. *Integros & inopinatos aggreſſi, terram in ſuam poteſtatem redegerunt.* Et rurſus: *Mel autem, cum nec ſincerum eſſet, nec a ſpinis, ſed reptilibus comparatum, viſcera torquebat.* † Polybius: *Invictos enim antea viribus integris ſecum dimicaſſe.* [Ἐξ ἀκεραίας hic ſignificat] facile. † *Integra alacritate Gallorum uti volens.* Et rurſus: *Cum autem ipſi rem perſuadere non poſſet, quod prædictus Rex eſſet timidior, & vitam negotioſam fugeret, 500. talenta dare coactus eſt. Seleucus vero promiſit, ſe opem laturum.* Et rurſus: *Cum nollent ipſius exiſtimationem eſſe illæſam, cæperunt eum probris lacerare.*

Ἀκεραιοσύνη. [Integritas] Ἀκερωσύνη vero, [cornuum privatio.]

Ἄκερως βοῦς. Bos nulla habens cornua. Et Ἄκερων, eſt generis neutrius, & unicum tantum caſum habens.

Ἀκερσεκόμης. Idem quod ἀκειρεκόμης. Intonſus.

Ἄκεσμα. Agger Romanus, ex arboribus cæſis munitionis gratia conſtructus. *Romani vero exſtruxerunt lingua ipſorum vocatum aggeſtum. Cum enim arborum cæſarum truncos alios aliis impoſuiſſent, & [terra] ſtravisſent, urbem ab ea parte, ut licuit, aditu interclu-ſerunt.*

Ἀκέσασθαι, & Ἀκέσαι. Sanare. [Sarcire.] Unde Attici τὴν ἠπίτειαν, i. e. ſarcinatricem, ἀκέστριαν vocant.

Ἀκεσίας ἰάσατο. Aceſias ſanavit. Dicitur de illis, qui medendo morbum augent. Fertur enim Aceſias aliquem in deterius curaſſe.

Ἀκέσιος. Aceſius, Novatianorum Epiſcopus, tempore Conſtantini Magni [Concilio]

1 Κἂν τριακίλια ἔτη βιώσ.] Totus hic locus excerptus eſt ex Marc. Antonin. lib. II. cap. XIV.

2 Ἀπολλύμενον οὐκ ἴσον] Sic etiam legitur apud Marcum Antoninum. Sed utrobique mendoſe. Senſus enim loci requirit, ut pro οὐκ ſcribatur ὂν, quod etiam a doctiſſimo Gatakero ad Marc. Anton. recte animadverſum eſt.

3 Ἀκαιριαῖον] Sic etiam apud Marcum Antonin. ſcriptum eſt. Quare merito quis miretur ſupinam oſcitantiam compilatoris, qui fragmentum hoc voci Ἀκέραιον ſubjecit, cum ſub voce Ἀκαιριαῖον collocari debuiſſet. Negligentiæ autem hujus non ipſum Suidam reum perago, ſed interpolatores ejus, quoniam totus iſte articulus in 2 MSS. Pariſ. A. & B. deeſt: unde colligo, eum a recentioribus Lexico huic inſertum eſſe.

4 Πολύβιος] Lib. XV. cap. XI. ut a Gronovio obſervatum fuit. Ibi autem legitur ἐξ ἀκεραίᾳ διαγωνίζ. πρὸς σφᾶς, quam lectionem in verſione expreſſi.

5 Θέλων ἀκεραίοις χρήσασθ.] Hoc fragmentum legitur apud Polybium lib. III. c. LXX. ut itidem a Jac. Gronov. recte obſervatum fuit.

6 Οὐ δυνάμενος δὲ πείθ.] Hoc fragmentum ad Polyb. refert Caſaubonus.

7 Ἄκεσμα] Corrupte pro Ἄγεσμα, id eſt, ſi Latine ſcribatur, *Aggeſta*. Vide ſupra v. Ἄγεσμα: & Ducangium in Gloſſario Græco, v. Ἄγεσμα. qui tamen errore memoriæ ibi deceptus affirmat, verba auctoris anonymi, quæ Suidas hoc loco adducit, legi apud Procopium de *Bello Perſico*, lib. II. cap. XXVI. quod ſecus eſt. Fit enim ibi quidem mentio Aggeſtæ, ſed fragmentum auctoris anonymi, a Suida hic citatum, ibidem non reperitur.

8 Μεταστυαζόμενον] Scribe καταστυαζόμενον. Voces enim κατὰ & μετὰ ſæpiſſime a librariis confundi conſtat.

9 Ὅθεν Ἀττικοὶ τὴν ἐπ.] Vide infra, v. Ἠπίτεια.

10 Ἀκέσιος. Ναυατιανῶν Ἐπ.] Totus hic locus de Aceſio, Novatianorum Epiſcopo, ad verbum deſcriptus eſt ex Socratis Hiſtor. Eccleſ. lib. I. cap. X.

ται τὰ τ̃ Σιμώδε, τότε ὅρον τ̃ πίστεως, καὶ τὸν ὁρισμὸν τ̃ τ̃ Πάσχα ἑορτῆς. Ὁ δὲ συγκατέθετο. Ἐπανερομένε δὲ τ̃ βασιλέως, Διὰ τί οὖν χωρίζῃ ὑμᾶς; τὰ ἐπὶ Δεκίε γενόμενα καὶ τὸν διωγμὸν ἐδίδαξε, καὶ τίνι ἀκριβείαν τ̃ αὐστηρ̃ κανόνος· ὡς ἄρα οἱ μὴ τὸ βάπτισμα ἡμαρτηκότας ἁμαρτίαν, ἣν πρὸς θάνατον καλοῦσιν αἱ θεῖαι γραφαί, τ̃ κοινωνίας τ̃ θείων μυστηρίων ἀξιοῦσθαι, ἀλλ' ἐπὶ μετάνοιαν μὲν αὐτοὺς προτρέπειν, ἐλπίδα δὲ τ̃ ἀφέσεως μὴ παρὰ τ̃ ἱερέων, ἀλλὰ παρὰ τ̃ θεοῦ ὑμᾶς δέχεσθαι, τ̃ δυναμένε συγχωρεῖν τὰ ἁμαρτήματα. Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Ἀκεσίε, ἐπιτεῖναι τ̃ βασιλέα, θὲς ὦ Ἀκέσιε κλίμακα, καὶ μόνος ἀνάβηθι εἰς τὸν οὐρανόν. Τούτων οὔτε Εὐσέβιος ὁ Παμφίλε, οὔτε ἄλλος τις ἐμνημόνευσεν. Ἐκεῖνοι γὰρ πολλὰ παραλείπουσιν, ἢ προσπάσχοντες τισιν, ἢ προσώποις χαριζόμενοι. Οὕτω λέγει Σωκράτης ἐν Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ.

Ἀκεσίλαος. ὄνομα κύριον.

Ἀκέσιμον. [2] Θεραπευτικόν.

[3] Ἄκεσιν. ἴασιν.

Ἀκεσίπονον. Θεραπευτικόν.

Ἀκέσματα. ἰάματα. ὑγιάσματα. Ἡ δὲ λαθοῦσα τὰς Φυλακὰς, ἅμα τῇ θυγατρὶ ἀνέδραμε, ἄκεσμα τ̃ ἐσομένης εὐδείας ὑπαγορεύουσα. Ἀνὴρ τις ἐν τῇ [3] Γαλεώτιδι, δεινὸς λύσαι τε νόσον εἰπεῖν, [4] καὶ ὥραν ἀκμῆς ἀκέσασθαι, καὶ ἀγρίαις, καὶ ἀκαρπίαις βλάβαις ἱερουργίαν ὑπονοῆσαί τε καὶ δοῦναι μεταβολὰς, καί τινας εἰς εὐπορίαν ἀγαθὰς ὁδούς. Τοῦτον ἐς Κρήτην ὁ Μίνως καλεῖν φασιν ἐπὶ δώροις, ἵνα [5] τὸν Γλαῦκον τινὰ ὑμνημένην ἀπόλεσαν ἀνιχνεύσῃ. Καὶ Ἀκεσμὸν, ἰατρείαν.

Ἀκεσώ. [6] ὄνομα κύριον, θηλυκόν.

Ἀκεσώδυνον. Θεραπευτικὸν τ̃ ὀδυνῶν.

Ἀκέσας. [7] ἰατρούς. καὶ [8] Ἀκέστωρ, ἀκέστορος, ὁ ἰατρός.

Ἀκέφαλος. αἵρεσίς τις, ἧς ἐπὶ Σεβήρου ἔξαρχος ἦν ὁ τ̃ Εὐτυχοῦς.

Ἀκέφαλος. [10] ὁ ἄτιμος. καὶ παροιμία· [11] Ἀκέφαλος μῦθος. ἐπὶ τ̃ ἀτελῆ λεγόντων εἴρηται ἡ παροιμία.

Ἀκειόμενος. Θεραπευόμενος.

Ἀκειρεκόμης. ὁ τὴν κόμην μὴ κειρόμενος.

interfuit. Interrogavit autem eum [Conſtantinus,] an probaret decreta Synodi, & formulam fidei, & feſti Paſchalis definitionem. Ille vero aſſenſus eſt. Iterum autem interrogante Imperatore, quare ergo ſe a communione ſejungeret: tunc ille, quæ ſub Decio acciderant, edocuit, & rigorem ſeveræ illius regulæ expoſuit: eos nimirum, qui poſt baptiſmum tale peccatum admiſiſſent, quod ſacræ literæ *ad mortem* vocant, ad divinorum myſteriorum communionem admitti non oportere: ſed ad pœnitentiam quidem adhortandos eſſe; remiſſionis vero ſpem non a ſacerdotibus eos expectare debere, verum a Deo, qui ſolus poteſtatem habeat peccata condonandi. Quæ cum dixiſſet Aceſius, ferunt Imperatorem ſubjunxiſſe: Erige ſcalam, Aceſi, & ſolus in cœlum aſcende. Hæc neque Euſebius Pamphili, neque alius quiſquam memoriæ prodidit. Hi enim multa præterire ſolent, vel ob affectum erga aliquos, vel perſonis gratificantes. Sic inquit Socrates in Hiſtoria Eccleſiaſtica.

Ἀκεσίλαος. Aceſilaus. Nomen proprium.

Ἀκέσιμον. Medicabile.

Ἄκεσιν. Sanationem.

Ἀκεσίπονον. Quod vim medendi habet.

Ἀκέσματα. Medicamenta. Remedia. *Illa vero cuſtodes fallens cum filia aufugit, egeſtatis futuræ remedium ſecum afferens.* † *Fuit in urbe Galeotide vir quidam, morborum propulſandorum peritus, quique intemperiei anni mederi, & ope quorundam ſacrificiorum fœtuum frugumque ſterilitatem depellere, & opportunas quaſdam ſe ex difficultatibus expediendi rationes excogitare norat. Hunc in Cretam a Minoe muneribus propoſitis invitatum ferunt, ut celebratum illum Glaucum amiſſum inveſtigaret.* Et Ἀκεσμὸν, artem medendi.

Ἀκεσώ. Nomen proprium fœminæ.

Ἀκεσώδυνον. Quod medetur doloribus.

Ἀκέσας. Medicos. Et Ἀκέστωρ, ορος, Medicus.

Ἀκέφαλος. Secta quædam fuit, cui præfuit Severus. Eſt in voce Εὐτυχής.

Ἀκέφαλος. Honoris & dignitatis expers. Et proverbium: Fabula ſine capite: quod dicitur de illis, qui imperfecta narrant.

Ἀκειόμενος. Qui curatur.

Ἀκειρεκόμης. Intonſus.

1 Διά τι ἓν χωρίζῃ ὑμᾶς;] Locus hic mendoſus eſt, qui ex Socrate ſic legendus & diſtinguendus eſt: Διά τι ἓν τ̃ κοινωνίας χωρίζῃ; ὑμᾶς τὰ ἐπὶ Δεκ. &c. i. e. *Quare ergo a communione te ſejungis? Tunc ille* &c.

2 Θεραπευτικόν.] Potius Θεραπευτὸν ſcribendum eſt. Θεραπευτικὸν enim ſignificat, quod habet vim medendi. Ἀκέσιμον vero & Θεραπευτὸν, quod eſt ſanabile.

3 Ἐν τῇ Γαλεώτιδι.] Galeotis erat urbs, vel regio Siciliæ. Vide Stephanum de Urbibus v. Γαλεῶται, & ibi Holſtenium.

4 Καὶ ὥραν ἀκμῆς.] Hunc locum ſuſpectum habeo, & de eo amplius cogitandum cenſeo.

5 Ἵνα τ̃ Γλαῦκον.] Glaucus hic erat Minois filius: qui quomodo amiſſus, & a quo repertus fuerit, narrant Apollodorus lib. III. cap. III. & Palæphatus περὶ Ἀπίστων, cap. XXVII.

6 Ἀκεσὼ, ὄν. κ.] Erat filia Æſculapii. Vide infra v. Ἠπιόνη.

7 Ἰατρούς.] Sic MSS. Pariſ. exhibent. In prioribus vero Edit. legitur ἰατρός.

8 Ἀκέστωρ.] Vide Scholiaſtam Homeri ad Il. X. v. 2.

9 Ἐν τῷ Εὐτυχοῦς.] Sed ibi nulla Severi hujus mentio fit. In voce autem Ἰουλιανὸς Ἁλικαρν. quædam de eo leguntur.

10 Ἀκέφαλος. ὁ ἄτιμος.] Artemidorus lib. I. cap. XXXVII. Ἀκέφαλον γὰρ λέγομεν τὸν ἄτιμον. unde Suidas notam hanc hauſiſſe videtur. Locum autem Artemidori acceptum refero cruditiſſ. Pearſonio, qui eum ad marginem Suidæ ſui annotaverat.

11 Ἀκέφαλος μῦθος.] Huc pertinet locus Platonis in Gorgia, p. 305. C. Ἀλλ' ἆρα τοὺς μύθους φασὶ μεταξὺ θέμις εἶναι καταλείπειν, ἀλλ' ἐπιθεῖναι κεφαλήν· ἵνα μὴ ἄνευ κεφαλῆς πορεύῃ. Et paulo poſt, μὰ γάρ τοι ἁπλῆ τ̃ λόγου καταλείπωμεν. Vide etiam Zenobium & Diogenianum, qui alium locum Platonis, in quo proverbii hujus mentio fit, adducunt.

Ἀκεί-

Ἀκεῖσθαι. θεραπεύειν.

Ἀκή. ἀκμὴ σιδήρου. καὶ Ἀκλύ, ἡσυχίαν.

Ἀκή.[1] πόλις ἐν Φοινίκῃ, ἣν οἱ μὲν τινὲς τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλεισθῆναι φασὶν ὀνομάζεσθαι. Δημήτριος δὲ ὁ τινὲς πόλιν, ἀλλὰ τινὲς ταύτης ἀκρόπολιν.

Ἀκήδεστοι. μηδεμιᾶς φροντίδος τυγχάνοντες. ἢ Ἀκήδευστοι, καὶ ἄταφοι. καὶ Ἀκήδεστοι ὁμοίως.

Ἀκηδής. ἄταφος. ἀμελής. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τοὺς ἑαυτῶν πολεμίους ἀκηδεῖς οὐκ ὑπέμειναν παεισθῆν. Καὶ Ἀκηδῶς, ἀντὶ τοῦ ἀταφῶς. [2]Ἰδὼν ναυηγοῦ σῶμα ἐρριμμένον ἀκηδῶς, καὶ ὀλιγώρως, παελθεῖν οὐκ ἐτόλμησα· ἀλλὰ ἔθαψα τὸ πεθνεῶτα, θέαμα τῷ ἡλίῳ ἐδαμῆ φίλον ἀποκρύπτων ἀνθρωπίνῳ θεσμῷ. Λέγεται καὶ Ἀκηδὲς ἐν μυθικοῖς.

Πικρὴ μέν τε [3]λύκοις, αὐτὰρ χιμαίροισιν ἀκηδής.
Καὶ αὖθις· Διαλύει τε τάφον ἀκηδῶς καὶ ἀνοίκτως, καὶ ἀπὸ τῶνδε τε λίθων ἀνίστησι πύργον. Ὅπειθεν ἑάλω ἡ πόλις.

Ἀκήδεσεν. οὐκ ἐφρόντισεν.

Ἀκηδία. ἡ ῥαθυμία. ἀχθηδών. λύπη. [4]Δαβίδ· Καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου.

Ἀκήκοα. αἰτιατικῇ. Ἡνωτίσθην. καὶ εἰσακήκοα.

Ἀκήλητον. ἀθελκτον. ἀπηνῆ. [5]ἐν Ἐπιγράμματι περὶ Ὀρφέως·

Ὃς καὶ ἀμειλίκτοιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα,
Καὶ τὸ ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρᾳ.

Ἀκηλίδωτον. ἄσπιλον. ἀκήραλον.

Ἀκήματα. ἰάματα. [6]Καὶ ἄκη πόνων. τὰ λουτρὰ γὰρ κόπον[7] μὲν θαλάττῃ λύουσιν, ἡ μάλιστα τοῖς νεύροις ἐστὶ πρόσφορος. ἀναχαλῶντες δὲ τοὺς τῶν μυῶν συρμοὺς, εἶτ' ἐπαλείφοντες λίπα, πρὸς τὸ μὴ ῥαιθέντος τοῦ ὕδατος ἀπεσκληκυῖα γίνεσθαι τὰ σώματα.

Ἀκλύ. ἡσύχως.

Ἀκήρατον. ἀκέραιον. ἄφθαρτον. ἀθάνατον. καὶ [8]Ὁμήρου· Ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν.

Ἀκήρατος. ἄφθαρτος. ἀπαθής. ἀκέραιος. Ἀκήρατος δὲ, ὁ δίχα κηροῦ.

Ἀκηρυκτεί. ἄνευ κήρυκος. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τοὺς αἰχμαλώτους λαβόντες, ἀκηρυκτεὶ πόλεμον αὐτοῖς ἐψηφίσαντο. Ἀκηρύκτου ἐμίγνυτο, πρὸς [9]Θουκυδίδην. τοῦτ' ἔστιν, [10]ἄνευ κηρυκείου· ὡς πρὸς φίλους δηθεν. Οἱ

Ἀκεῖσθαι. Curare morbum.

Ἀκή. Acies ferri. Et Ἀκλύ, quietem.

Ἀκή. Urbs in Phœnicia, quam nonnulli fuisse putant eam, quæ nunc Ptolemais vocatur. Demetrius vero non ipsam urbem, sed arcem ejus [sic vocatam tradit.]

Ἀκήδεστοι. Quorum nulla habetur cura. Vel, insepulti; qui etiam Ἀκήδευστοι & Ἀκήδεστοι dicuntur.

Ἀκηδής. Insepultus. Neglectus. *Romani vero hostes suos non passi sunt insepultos jacere.* Et Ἀκηδῶς, sine sepultura. *Conspicatus naufragi corpus insepultum & neglectum, præterire non sustinui, sed mortuum sepulturæ mandavi, spectaculum Soli minime gratum ex humanitatis lege abscondens.* Dicitur etiam Ἀκηδὲς in fabulis.

Amara quidem lupis, sed capellis non ingrata.

Et rursus: *Sepulcrum sine reverentia & misericordia diruit, & ex saxis ejus turrim excitat: unde urbs capta est.*

Ἀκήδεσεν. Neglexit.

Ἀκηδία. Incuria. Dolor. Tristitia. David: *Et tristis fuit in me spiritus meus.*

Ἀκήκοα. Accusativo jungitur. Auribus percepi. Et Εἰσακήκοα.

Ἀκήλητον. Quod deliniri nequit. Immite. In Epigrammate de Orpheo:

Qui implacabilis duram Plutonis mentem
Et rigidum animum lyra permulsit.

Ἀκηλίδωτον. Maculæ expers. Incorruptum.

Ἀκήματα. Medicamenta. [Heroes apud Homerum norunt,] balnea lassitudini mederi. Aqua enim marina, quæ nervis saluberrima est, sudorem abluunt: laxantes primo in foliis musculos distentos, & deinde oleo se ungentes, ne corpora, aqua siccata, dura reddantur.

Ἀκλύ. Quiete.

Ἀκήρατον. Illæsum. Incorruptum. Immortale. Et Homerus: *Suavem, incorruptum, & divinum potum.*

Ἀκήρατος. Qui corrumpi nequit. Qui nullo malo lædi potest. Integer. Ἀκήρωτος vero, expers ceræ.

Ἀκηρυκτεί. Nullo feciali misso. *Romani vero, cum captivos cepissent, decreverunt bellum contra eos gerere, nullo feciali misso, qui id indiceret.* Apud Thucydidem legitur, ἀκηρύκτου ἐμ. *Absque caduceatore ad se invi-*

1 Ἀκή. πόλις Φ.] Vide Stephanum de Urbibus v. Ἀκη.

2 Ἰδὼν ναυηγοῦ σῶμα ἐρριμ.] Pearsonius ad hunc locum in margine Codicis sui hæc notavit: *Apud Nilum, si bene memini.* Sed fefellit virum eruditissimum memoria. Apud Nilum enim hoc fragmentum non reperiri affirmare ausim. quamvis nesciam, ex quo auctore Suidas id excerpserit.

3 Λύκοις] Ut metro versus consulatur, legendum est λύκοισιν.

4 Δαβίδ] Psalmo CXLII. P.

5 Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. Lib. III. pag. 270. P.

6 Καὶ ἄκη πόνων. τὰ λουτρ.] Locus hic, in quo de balneorum utilitate agitur, pessime a librariis acceptus, & fœdis mendis inquinatus est, de quo emendando utique desperassem, nisi observassem, eundem multo emendatius legi apud Eustathium ad Odyss. Δ. p. 1481. qui eum, uti & Suidas, ex Athenæo lib. I. p. 24. descripsit. Ex istis igitur duobus auctoribus locus hic ita legendus & in integrum restituendus est: Ὅτι ἴασιν Ἥρωες ἐς λουτρὰ ἄκη πόνων παντοίων· κόπον μὲν θαλάττῃ λύοντες, ἡ μάλιστα τοῖς νεύροις ἐστὶ πρόσφορος. ἀναχαλῶντες δὲ τοὺς ἐμπαίοντας τοὺς τῶν μυῶν συρμοὺς, εἶτ' ἐπαλείφοντες λίπα, πρὸς τὸ μὴ ξηραινθέντος τοῦ ὕδατος ἀπεσκληκυῖα γίνεσθαι τὰ σώματα. Hanc lectionem in versione secutus sum.

7 Κόπον μὲν θαλ.] Κόπος hic significat *sudor*. Respexit enim Athenæus ad locum illum Homeri Il. K. v, 572. Αὐτοὶ δ' ἱδρῷ πολλὸν ἀπιν[illegible]ονται θαλάσσῃ.

8 Ὁμήρου] Odyss. I. v. 205.

9 Θουκυδίδην] Lib. I. cap. ultimo.

10 Ἄνευ κηρυκείου. ὡς πρὸς φ.] Hæc descripsit Suidas ex Scholiasta Thucydidis ad locum modo indicatum.

γὰ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀπιόντες, ἀσφαλείας ἕνεκεν ὅσοι ἐβούλοντο μὴ κηρυκεῖα ἀπῆσαν, ὃς ἀνόσιον ἡγοῦντο καὶ ἀσεβὲς κακουργεῖν.

Ἀκηχέδαλαι. λυπῶνται.

Ἀκίχητον. ἀκαταλήπτον.

Ἀκίβδηλον. καθαρόν. [1] Καὶ ἀκιβδήλους φασὶν εἶναι τοὺς σπουδαίους· φυλακτικούς τε ὑπὲρ τὸ βέλτιον τοῦ αὐτοὺς παιζάναι, ἅμα πρὸς κατασκευὴν τὰ φαῦλα μὴ ἀποκρυπτούσης, τὰ δὲ ὑπάρχοντα ἀγαθὰ φαίνεσθαι ποιούσης. ἁπλάστους δὲ εἶναι. πρόσηκέναι γὰρ ἐν τῇ φωνῇ τὸ πλάσμα, καὶ ἐν τοῖς εἴδεσι.

Ἀκιδαλία. [2] ὄνομα κρήνης.

Ἀκίδας. τὰ βελῶν τὰς ὀξύτητας. καὶ Ἀκιδωτόν, τὸ ἔχον ἀκίδας.

Ἀκιδνόν. τὸ ἀσθενές. καὶ Ἀκιδνότερον, [3] ὁμοίως. Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

Ἀκκιζόμενον. προσποιούμενον. γυναικιζόμενον. ἢ μωραίνον. ἀπὸ τῆς γυναικὸς μωρᾶς, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἀκκώ. σημαίνει δὲ καὶ [4] τὸ λέγοντά τι προσποιεῖσθαι μὴ ἐθέλειν. καὶ Αἰλιανός· [5] Οὐδενός τε τῶν ἐπ' ἄσμασι θαυμαζομένων ἐκείθη δευτέρα. ἅτε δὴ οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς προνοίας, ἀκκιζομένη σοὶ καιρῷ, καὶ πρὸς ζηλοτυπίαν εὐφυῶς ἄγουσα τὸν ἄνδρα. Καὶ παροιμία· [6] Ἀκκιζόμενος Σκύθης τὸν ὄνον. ἐπὶ τῶν βδελυττομένων λόγῳ μὲν, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων. Ἰδὼν γάρ τις νεκρὸν ὄνον, ἔφη πρὸς Σκύθην παρόντα· δεινόν τι ὦ Σκύθα. ὁ δὲ ἐμυσάξατο μὲν, ὕστερον δὲ [7] ἐποιεῖτο. Καὶ Ἀκκισμὸς, προσποίησις. Ἀκκισμὸς δὲ καὶ ἡ μωρία.

Ἄκικυς. ὁ μὴ ὀξύς. καὶ ἐσθενημένος δυνάμεως.

Ἄκιμον. [8] ἀθεράπευτον.

Ἄκιμος. ὄνομα κύριον.

Ἀκινάκης. μικρὸν δόρυ Περσικόν.

Ἀκίνασις. ὄνομα τόπου.

Ἀκινδυνί. χωρὶς κινδύνου. καὶ Ἀκινδυνόταλον.

Ἀκίναιδος. ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα. ὁ σώφρων. καὶ Ἀκίναδα.

Ἀκινησία. ἠρεμία. Καὶ τοὺς ἵππους ἐξελαύνειν προσέταξεν, ὡς ἀμαλύοιτο αὐτοῖς τὸ ὑπὸ τοῦ παρόντος ναυαρκικοῦ, ὑπὸ ἀκινησίας.

Ἀκινητίζω. μὴ κινεῖσθαι ἐπιθυμῶ.

Ἀκίνητα κινεῖν. ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολήν. ὅπου μὴ δεῖ μηδὲ βωμοὺς κινεῖν, ἢ τάφους.

cem accedebant. Quia nimirum amici erant. Qui enim hoſtes adibant, ſecuritatis gratia caduceum ſecum ferebant, quos lædere nefas & impium putabatur.

Ἀκηχέδαται. Animi dolore afficiuntur.

Ἀκίχητον. Quem aſſequi non poſſumus. [Qui captum noſtrum ſuperat.]

Ἀκίβδηλον. Purum. Non adulteratum. Simplices eſſe aiunt viros bonos, coſque cavere, ne de ſe plus quam verum ſit, polliceantur, artificio quodam occultantes mala, bona vero ſua identidem oſtentantes. Eſſe autem ſimplices & minime fictos, utpote qui omnem fictionem ex voce & vultu ſuſtulerint.

Ἀκιδαλία. Acidalia. Nomen fontis.

Ἀκίδας. Telorum ſpicula. Et Ἀκιδωτόν, quod cuſpidem habet.

Ἀκιδνόν. Infirmum. Et Ἀκιδνότερον. Homerus. *Nihil infirmius terra alit homine.*

Ἀκκιζόμενον. Simulatione utens. Mulierum mores imitans. Item, deſipiens. A fœmina quadam fatua, Acco vocata. Significat etiam eum, qui, cum velit aliquid, ſimulat tamen ſe nolle. Et Ælianus: *Nulli eorum, qui cantu excellebant, ſecunda habebatur: nec rudis erat rei amatoriæ, tempeſtive diſſimulans, & virum in æmulationem amoris callide pelliciens.* Et proverbium: Scytha aſinum faſtidire ſe ſimulat: quod dicitur de illis, qui verbis quidem aliquid averſantur, re ipſa vero concupiſcunt. Videns enim aliquis aſinum mortuum, ad Scytham, qui aderat, dixit: *En cœnam, Scytha.* Ille vero tunc quidem ſimulavit, ſe id averſari: poſtea vero cœnam inde ſibi paravit. Et Ἀκκισμὸς, ſimulationes. Ἀκκισμὸς vero etiam [ſignificat] ſtultitiam.

Ἄκικυς. Qui non eſt velox. Viribus privatus.

Ἄκιμον. Quod ſanari non poteſt.

Ἄκιμος. Nomen proprium.

Ἀκινάκης. Acinaces. Exigua haſta Perſica.

Ἀκίνασις. Nomen loci.

Ἀκινδυνί. Sine periculo. Et Ἀκινδυνόταλον. [A periculo remotiſſimus.]

Ἀκίναιδος. Qui pudenda non movet. Caſtus.

Ἀκινησία. Quies. *Et equos foras pelli juſſit, ut membrorum torpor, ex nimia quiete tempore navigationis contractus, diſcuteretur.*

Ἀκινητίζω. Quieſcere cupio.

Ἀκίνητα κινεῖν. [Non movenda movere.] Dicitur de illis qui ſupra modum [audaces ſunt.] Nam nec aras, nec ſepulcra movere oportet.

1 Καὶ ἀκιβδήλους φασὶν εἶναι τοὺς σπουδ.] Locum hunc, qui in prioribus Edit. corruptiſſimus eſt, ex Laertio in Zenon. lib. VII. Sect. CXVIII. unde eum Suidas deprompſit, in integrum reſtitui & emendavi.

2 Ἀκιδαλία. ὄν. κρήνης] Vide de hoc fonte Servium ad Virgilium Æneid. Lib. I. v. 720.

3 Ὁμοίως] Ne dubites ſcribendum eſſe Ὅμηρος. Verſus enim qui ſequitur, ſumptus eſt ex Odyſſ. Σ. v. 129. Simile mendum occurrit infra v. Ἡδὺ, ubi monemus pro ὅμως legendum eſſe Ὅμηρος. Sæpe autem obſervavi, nomen Ὅμηρος a librariis in ὁμοίως vel ὅμως mutatum eſſe: cui errori compendium ſcripturæ occaſionem præbuit.

4 Τὸ λέγοντά τι προσπ.] Veriſſima eſt conjectura Henrici Stephani, qui pro λέγοντα hic apud Suidam legendum putat Σίλοντα. Lectio enim vulgata loci hujus ſenſui minime accommodata eſt.

5 Οὐδενός τε τῶν ἐπ' ἄσμ.] Vide infra v. Ὑχρῶς, ubi fragmentum hoc repetitur.

6 Ἀκκιζόμενος Σκύθης] Vide infra v. Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον: & v. Σκύθης ὀρεῦ.

7 Ἐποιεῖτο] In Vaticana Proverbiorum Appendice, Adag. Σκύθης τὸν ὄνον, & infra v. Σκύθης ὀρεῦ, legitur περὶ αὐτὸν ἐπενεῖτο.

8 Ἄκιμον. ἀθερ.] Hæc procul dubio corrupta ſunt, pro quibus ſcribendum puto, Ἀκίσμον. θεραπευτόν.

Ἄκιπυ. [1] ἐν Ἐπιγεφύμαλι· Καὶ ψῆκτραν ἄκιπυ ἀπέπυσεν.

Ἀκίχητα. ἀκατάληπτα.

Ἀκλαυτί. χωρὶς κλαυθμοῦ.

Ἀκλείδης. ὄνομα κύριον.

Ἀκλεῶς. ἀδόξως.

Ἀκληρεῖ. οὐ μετέχει. οὐ [2] κεκλήρωται.

Ἀκληρήμασι. [3] συμφοραῖς. δυσχίαις. Διὰ τοῦτο δοκεῖ μοι μάλιστα ἐμπεσεῖν τοῖς ἀκληρήμασι, ἀφ' τὸ πάντων βούλεσθαι κρατεῖσθαι, καὶ μερίζεσθαι εἰς ἅπαντα.

Ἀκληρίας. δυσχίας. Ὁ δὲ ᾤετο πόρον ἐξευρεῖν τοῦ διώσασθαι τὰς ἀκληρίας.

Ἀκληρούντων. δυσχερούντων. [4] Τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀχανεῖς γενέσθαι, καὶ παρεκπλῆξαι ταῖς ἀγνοίαις, συμπαθείας τῇ τῶν ἀκληρούντων [5] ὑπερδυνίᾳ.

Ἀκλητί. χωρὶς κλήσεως. καὶ παροιμία· Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι. ὁμοία τῇ, [6] Αὐτόματοι ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν.

Ἄκλητον. ἀνώνυμον. [7] Δέδωκας σεαυτὸν ἄκλητον τῷ δευτέρῳ. ἀντὶ τοῦ, ἀνώνυμον.

Ἄκλητος ὁ θεὸς, ἢ καλούμενος παρέσται. Οὐ παροράᾳ γὰρ ὁ θεὸς τοὺς ἀρετῆς ἀντιποιουμένους. [8] Οὕτω γὰρ ἐδόθη χρησμὸς τοῖς Λακεδαιμονίοις· Καλούμενός τε κἄκλητος θεὸς παρέσται, ἄνευ πάσης αἰδήσεως. ἃ γὰρ φωνῆς δεῖται, πρὸς τὸ διδάξαι τὰ δέοντα· ἃδε ἀκοῆς, πρὸς τὸ μαθεῖν.

Ἀκλόνητον. ἄσειστον. ἀσάλευτον.

Ἀκμάζει. νεάζει. [9] Ἀκμάζεις, τὰ νέων πρέπεις. Οὕτως Ὑπερίδης, καὶ Λυσίας.

Ἀκμαῖος. σφριγῶν. ἀκμάζων. καίριος. καὶ ἐπὶ καιροῦ. πρὸς τὴν ἀκμὴν τοῦ καιροῦ.

Ποῦ [10] Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι.

Ἄκιπυ. In Epigrammate: *Et ſtrigilem acutam abjecit.*

Ἀκίχητα. Quæ comprehendi nequeunt.

Ἀκλαυτί. Sine fletu.

Ἀκλείδης. Nomen proprium.

Ἀκλεῶς. Sine gloria.

Ἀκληρεῖ. Exſors eſt. Sorte non accepit.

Ἀκληρήμασι. Calamitatibus. Rebus adverſis. *Hac potiſſimum de cauſa in calamitates incidiſſe mihi videtur, quod de omnium rerum eventu fidenter nimis ſtatueret, & diverſis negotiis animum ſemper diſtringeret.*

Ἀκληρίας. Calamitates. *Ille vero putabat ſe rationem inveniſſe, qua calamitates propulſaret.*

Ἀκληρούντων. Infelicium. [*Ferunt*] *Senatores præ ſtupore obmutuiſſe, & ex mentis poteſtate propemodum exiiſſe, extremi doloris ſenſu, quo infelices opprimebantur, animos illorum tangente.*

Ἀκλητί. Sine vocatione. Et proverbium: *Amici ad amicos invocati veniunt.* Quod ſimile eſt illi: *Boni ad bonorum convivia ultro veniunt.*

Ἄκλητον. Nomine carentem. *Dediſti te ipſum* [ἄκλητον, i. e.] *nomine carentem ſecundo.*

Ἄκλητος ὁ Θ. Deus invocatus & vocatus aderit. Non enim virtutis ſtudioſos Deus negligit. Hoc autem Oraculum Lacedæmoniis redditum fuit: *Vocatus & non vocatus Deus aderit, abſque ullo ſenſu.* Neque enim voce alterius indiget, ut quis ipſum doceat; quæ ſint facienda; neque auribus, ut ea audiat.

Ἀκλόνητον. Inconcuſſum. Non agitatum.

Ἀκμάζει. Ætate viget. Item Ἀκμάζεις, facis ea, quæ juvenes decent. Sic Hyperides & Lyſias.

Ἀκμαῖος. Juvenis. Viribus valens. Ætate florens. Opportunus. Tempeſtivus. Qui in ipſo temporis articulo [rem aliquam aggreditur.] *Ubi eſt Teucer? quam opportune nunc venerit, ſi veniat.*

1 Ἐν Ἐπιγεφύμαλι] Epigramma integrum legitur in Anthologia inedita; quod nondum a quoquam, ut puto, publici juris factum hic cum lectore curioſo communicabo.

Εὐγαθὶς Λαπίθαιος ἐσοπτρίζετο κῆ φιλέθειρον
Σινδόνα, κῆμ πιπάσσυ φάρος ὑπεξύριον,
Καὶ ψῆκτραν ΔΟΝΑΚΗΤΙΝ ἀπέπυσεν, κῆ λινοκόπλους
Φασγανίδας, κῆ τὰς συλόνυχας ὄνυχας.
Ἔπυσε δ' Ἰταλίας ξυρὰ κῆμ χρόνον εἰς δ' Ἐπικούρου
Κευρεῖον σεβλιπὼν ἄλαβ κηπολόγου.
Ἔνθα λύρας ἤκουσεν ὅπως οὐ. ὠλέβ δ' ἄν που
Λιμώσεων, εἰ μὴ σέρνα παλινδρομίαν.

Observent hic Philologi lectionis diverſitatem. In Epigrammate enim legitur ψῆκτραν δνακῆτιν: cujus loco Suidas habet ψῆκτραν ἄκιπυ. Sed quid ἄκιπυ ſignificet, non docet; nec docere potuit, cum vox iſta procul dubio mendoſa ſit. Ejus enim loco ſcribendum puto ἀκῆπυ, i. e. acutam; quod formatur ab ἀκή, mucro, cuſpis; ut a στοιδή, στοιδῆπυς, a λίμνη, λιμνῆπυς, & alia hujus generis. Quare ſi hæc lectio arrideat, dicendum eſt, in Codice Anthologiæ, quo Suidas uſus fuit, Hexametrum ſecundum ſic ſcriptum fuiſſe: Καὶ τὴν ψῆκτραν ἀκῆπυ ἀπέπυσε &c. Quod autem ad vocem δνακῆτις adtinet; ea mihi non ſatis probatur, quoniam non video, quomodo epithetum illud ſtrigili convenire poſſit. Quare in priore lectione acquieſcam, donec melius quid in mentem venerit. Reliqua Epigrammatis hujus loca, quorum nonnulla ſunt vel obſcura, vel ὕπουλα, examinare nunc non vacat. Faciant id alii, quibus plus eſt otii.

2 Οὐ κεκλήρωται] In uno MS. Pariſ. exaratum eſt οὐκ ἐκληρώσθη.

3 Ἀκληρήμασι] Sic ex 2 MSS. Pariſ. hanc vocem reſcribendam putavi. In prioribus enim Edit. minus recte legitur ἀκληρώμασι, quam ſcripturam vel ſeries literarum ſpuriam eſſe arguit. Vox ἀκλήρημα, pro infortunio, vel calamitate, legitur etiam infra v. Ἐπιφυόμβ: item apud Marcum Antonin. lib. x. cap. xxxiii. Cæterum, fragmentum hoc ad Polybium referunt Fulv. Urſinus & Caſaubonus.

4 Τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀχ.] Hoc fragmentum, quod Polybio adſcribit F. Urſinus, repetitur infra v. Παρεκπλῆναι.

5 Ὑπερδυνίᾳ] Vide infra v. Ὑπερωδυνία.

6 Αὐτόματοι ἀγαθ.] Proverbii hujus meminit etiam Plato in *Sympoſio*, pag. 315. G. Ἵνα δὲ τῶν παροιμιῶν ἀμφοτέρων μετῇ λέγοντες, ὡς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοί. Ὁμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει ἐμοὶ μόνον ἀμφοτέρας, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς ταὐτὸν τῶν παροιμιῶν. πτίσσας γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀμφοτέρωσε ἀγαθὸν ἄνδρα τὸ πολεμικὸν, καὶ δὲ Μενέλεων μαλθακὸν αἰχμητὴν, θυσίαν ποιουμένου καὶ ἑστιῶντος τὸν Ἀγαμέμνονα, ἄκλητον ἑστίησεν ἐλθόντα τὸν Μενέλεω ἐπὶ τὴν θοίνην, χείρω ὄντα ἐπὶ τὸν τοῦ ἀμείνονος. Locus Homeri, ad quem Plato reſpicit, exſtat Il. Β. 408. ubi Poeta inquit: Αὐτόμαλος δὲ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. Vide etiam Zenobium, vel, ut alii vocant, Zenodotum Centur. II. Adag. XIX.

7 Δέδωκας σεαυτ. ἄκλ.] Hæc deprompta ſunt ex Juliani Epiſt. LIX. pag. 224. ut Pearſonius monuit. Cave autem hic Suidæ credas, qui ἄκλητον interpretatur ἀνώνυμον; cum ea vox hic ſignificet, *invocatum*, vel *non vocatum*, ut ex ſenſu loci apud Julianum patet.

8 Οὕτω γὰρ ἐδόθη χρ. τοῖς Λακ.] Hiſtoriam, ad quam Suidas reſpicit, narrat Thucydides lib. I. cap. CXVIII. Πέμψαντες δὲ εἰς Δελφοὺς (Lacedæmonii ſcilicet) ἐπηρώτων τὸν θεὸν, εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται. ὁ δὲ ἀνεῖλεν αὐτοῖς, ὡς λέγεται, κατὰ κράτος πολεμοῦσι νίκην ἔσεσθαι, καὶ αὐτοὺς ἔφη ξυλήψεσθαι τὸν παρακαλέσαντα ἄκλητος. Vide etiam infra v. Καλούμενος, & v. Κλητός.

9 Ἀκμάζεις, τὰ τῶν νέων πρ.] Ex Harpocratione.

10 Ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμ.] Ex Sophocl. *Ajac.* pag. 54. P.

τοῦτ' ἔστιν, εὐκαιρόταλον. ἐν ἀκμῇ καιροῦ. ἐν ἀκμῇ καὶ ὀξύτητι κινδύνου. Καὶ, ἀκμαιόταλον καιρὸς ὁ ὡραῖος. καὶ Ἀκμαίων. ἰσχυρῶν. ἀνδρείων. γενναίων.

Ἀκμαιονίδαι. ὄνομα ἔθνους.

Ἀκμή. ὀξύτης. αὐτὴ ἡ ῥοπὴ ἡ τοῦ πράγματος ἐπιτάσεως. καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ νεότης. Ἀκμὴ δὲ καιροῦ, ἡ εὐτυχία. ὅτως Ἰσοκράτης. Κεφάλαιον μέν, τὸ ἀκμῆς τὰ καιρῶν τυγχάνειν. Λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι. ὅτως Ὑπερίδης. καὶ [1] Σοφοκλῆς·

Ἀκμὴν γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων,
Μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα, κἀκχέῃ τὸ πᾶν
Σόφισμα.

Ἀντὶ τοῦ ἔτι. Καὶ [2] ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄσπιλον, ἀῤῥυπίδωλον. ἰσόχνοον [3] ἀρτιγόνοισιν
Ἀκμὴν εὐπεταλοις σομφυὲς ἀκρέμοσι.

Καὶ αὖθις.

Ὅσσος [4] ἐν ἠρώεσσι πότ' ἦν χόλος, ὃν μέρος ἀκμὴν
Ἔμπεδον ἐν ἀψύχοις σώζεται ἀκρέμοσιν.

Ἀντὶ τοῦ, ἔτι.

Ἀκμὴ καλεῖ. καιρὸς καλεῖ. ἐπὶ οὖν τῆς ὀξύτητος Αἰλιανός φησιν. Ἐν ἀκμῇ δὲ ὢν τῆς τότε ὀδύνης, καὶ ὧν ἤλγει, οὐκ ᾔδει τὴν ὁδὸν τὴν πορεύσασαν εἰς αὐτόν. εἰ δέ τινι καὶ θῦσαι ἐξ ὀνυπνίου ἐκελεύετο, καὶ τούτων ὀλίγωρος ἦν. Φύσει τε ἀμαθὴς ὢν, καὶ Φιλοχρήματος. Ἐν ἀκμῇ δὲ κακοῦ, μνήμη τις εἰσῆλθε τῶν Σαμοθρᾴκων. καὶ γὰρ οὖν τετελεσμένῳ αὐτοῖς ἦσαν. Καὶ αὖθις· Ὑπὸ πολλῶν δακρύων τὴν ἀκμὴν τῶν ὀμμάτων ἀφῄρημαι. Καὶ αὖθις Αἰλιανός. Καὶ αὐτὸ τὸ κράτος ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἦν.

Ἀκμήν. [5] ἔτι. Τὰς δὲ ἀκμὴν ἀναστρωμύλας πόλεις τοῖς τῶν Ῥωμαίων ἔθεραν, τῷ φόβῳ καταστενούν. [6] Προκόπιος· Ὁ δὲ τοῦ καιροῦ τὴν ἀκμὴν ἐν τῷ παραυτίκα μεθῆκεν. ἧς γε οὐκ ἔπ ἀνειλαβέσθαι οἷός τε ἐγενέτο. Ἀκμὴ, ἐν συλλήψει, ἢ ἐν ᾄσματι.

Ἄκμητος. ἄγευστος. Ἄκμητος δίψιος.

Ἀκμῆτες. μὴ κάμοντες. καὶ Ἀκμὴς, ὁ μὴ κοπιῶν.

Ἀκμητί. ἀκαμάτως. ζήτει ἐν τῷ Ἀπονητί.

Ἄκανθις. ἡ ῥάχις. ἢ δὲ δύναταί τις εὐκόλως κνήθεσθαι.

Ἀκοή. τὸ μέρος τοῦ σώματος. ἔστι δὲ καὶ ἡ φήμη. Οὐκ ἀγαθὴ ἡ ἀκοὴ, ἣν ἀκούω περὶ ὑμῶν. ὁ [7] Ἠλεῖ ὁ ἱερεύς φησι πρὸς τοὺς αὐτοῦ υἱούς. ζήτει περὶ Ἀκοῆς ἐν τῷ, Αἰδήσῃ ἑ.

Ἀκολασία. καὶ Ἀκολαστάινω, τὸ μωραίνω.

[Hic ἀκμαῖος significat] maxime opportunus, in ipſo temporis articulo, tempore præſentis periculi. Et, *maxime opportunum eſt tempus matutinum.* Et Ἀκμαίων, robuſtorum, fortium, generoſorum.

Ἀκμαιονίδαι. Acmæonidæ. Nomen gentis.

Ἀκμή. Acies. Ipſum momentum temporis, quo res ad extremum perducta eſt. Item, vigor, & juventus. Ἀκμὴ καιροῦ, felix opportunitas. Sic Iſocrates. *Optimum eſt, in rebus agendis tempus maxime opportunum captare.* Accipitur etiam pro ἔτι, adhuc. Sic Hyperides. Et Sophocles: *Non eſt nunc opportunum tempus multorum verborum, ne animadvertat me venire, & ad irritum recidat omnis machinatio mea.* Et in Epigrammate: *Macula carens, rugarum expers, lanugine par pubeſcentibus, & adhuc frondoſis adhærens ramis* [*malum cotoneum.*] Et rurſus: *Quanta olim in Heroibus fuit ira, cujus veſtigia inanimati rami, inimicitiam teſtantes, adhuc ſervant.* [Hic ἀκμὴν ſignificat] ἔτι, adhuc.

Ἀκμὴ καλεῖ. Opportunum tempus vocat. Ælianus hoc voce utitur pro *vehementia. Cum igitur dolor ejus vehementiſſimus eſſet, viam, quæ domum ducebat, ignorabat. Quod ſi alicui Deorum ſacra facere ſomnio monebatur, nec illa curabat; natura quippe homo imperitus & avarus.* † *In ſummis malis memoria animum ſubiit Samothracum, quorum ſacris ambo initiati erant.* Et iterum: *Præ multis lacrymis oculorum aciem amiſi.* Et iterum Ælianus: *Et ipſum imperium in acie, ut aiunt, novaculæ erat.*

Ἀκμήν. Adhuc. *Urbes autem adhuc fluctuantes ob Romanorum odium, metu continens.* † Procopius: *Ille vero occaſionis momentum tunc neglexit, quod poſtea nunquam recuperare potuit.*

Ἄκμητος. Qui non guſtavit. Ἄκμητος δ. Qui cœnam non guſtavit.

Ἀκμῆτες. Non defatigati. Et Ἀκμὴς, non defatigatus.

Ἀκμητί. Sine laſſitudine. Quære in v. Ἀπονητί.

Ἄκανθις. Spina dorſi. [Inde dicta,] quod non facile ſcalpi poſſit.

Ἀκοή. [Sic dicitur] pars quædam corporis, [i. e. auris.] Item, rumor. *Non eſt bonus rumor, quem de vobis audio.* Sic Eli ad filios ſuos dicit. Quære περὶ ἀκοῆς, in v. Αἰδήσῃ ἑ.

Ἀκολασία. [Intemperantia.] Et Ἀκολαστάινω, ſum fatuus & ſtultus.

1 Σοφοκλῆς] In *Philoctete*, pag. 378. ex quo loco Suidas male probare conatur, ἀκμὴν ſignificare etiam ἔτι, cum ibi non ἀκμὴν legatur, ſed ἀκμή. Præterea, cum ipſe ſenſus loci & conſtructio verborum apud Sophoclem ſententiam iſtam refutet; non poteſt hic Suidas a ſupinæ negligentiæ crimine abſolvi.

2 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. 1. cap. xx. Epigramm. ult.

3 Ἀρτιγόνοισιν] Sic etiam in Anthologia legitur. Sed mihi quidem nullum dubium eſt, quin vox hæc ſit corrupta, & pro ea ſcribi debeat χνοπυκνεέοις, i. e. pubeſcentibus, vel primam barbam emittere incipientibus, quorum lanugini auctor Epigrammatis hujus lanuginem mali cotonei comparat. Ἀρτίγονος autem ſignificat recens natus, quam vocem a ſenſu loci hujus alieniſſimam eſſe nemo non videt.

4 Ὅσσος ἐν Ἠρώεσσι ποτ' ἦν χ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Proteſilaum, quod integrum legitur Anthol. l. III. p. 343.

5 Ἀκμήν. ἔτι] Hæc & quæ ſequuntur, in prioribus Edit. cum præcedenti articulo cohærent, quæ auctoritate librorum MSS. inductus inde ſeparavi, & a capite repoſui.

6 Προκόπιος] De Bello Goth. lib. IV. cap. IX.

7 Ὁ Ἠλεῖ ὁ ἱερ.] 1. Sam. 24.

Ἀκόλαστον.[1] ἀκρατῆ. θρασύν. Ἀκόλαστον καὶ ὑβριστικὸν πρᾶγμα, ἢ ἄνθρωπος. λέγει[2] δ' ἄν τις καὶ ὑβριστικόν.

Ἀκόλαστος. κολάσεως ἄξιος.[3] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Οὐκ· ἀλλ' ἀκόλαστός ἐστιν αἰεὶ τοὺς τρόπους.

Λέγεται καὶ ὁ τολμηρός. καὶ Ἰάμβλιχος. Ὁ δὲ ἐγέλα, νῦν μὲν ἰταμόν τε καὶ ἀκόλαστον γέλωτα· νῦν δὲ ἐφθέγγετο ῥήματα ἀθάδη. Καὶ Αἰλιανός· Ἀνὴρ Ἀρκὰς, Εὐτελίδας τοὔνομα, ἀκολάστῳ τῇ γλώττῃ καὶ ἀκρήτοι κακῶς πάντας ἀγορεύειν ἀῤῥώστημα εἶχεν. ἐμίσει δὲ καὶ τοὺς εὖ πράττοντας.

Ἀκολος. ὁ μικρὸς ψωμός. καὶ Ἀκόλυς, κλάσματα, καὶ θραύσματα ἄρτων.[4] ἀφῃρημένον τὸ μὴ κολλᾶσθαι. Αἰτίζων ἀκόλυς, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

[5] Ὅμηρος. Καὶ αὖθις·

Τὸν κύνα δ' ὡς ζώοντα πάλιν ποτὶ ταῦλιον ἄξω,
Ξηρὰς εἰς ἀκόλυς ξιφὺν ἔχων ἔταρον.

Ἀκόλῳ τὰ χείλη, ἀντὶ σύκῳ βῦσαι. παρεγνωσμένον ὁ λόγος ἐῤῥωμένως χρῆσθαι τοῖς πράγμασιν.

Ἀκολυθῶ. δοτικῇ.

Ἀκόλυθον. ὅμοιον. Ἀκόλυθον ἀπέβη τὸ τέλος ταῖς προτέραις ἐνεργείαις. Καὶ ἀκολυθήσας, ὁμοίως διαῤῥαξάμενος. Ὁ δὲ Ῥωμαῖος, ἔτι μετεωρίζοντος τὸ Κελτοῦ τὸ ὅπλον, ἀκολυθήσας, κάτωθεν ὑποφέρει τὸ ξίφος, καὶ διακείρει πᾶσαν ἀπὸ τοῦ βουβῶνος ἕως ὀμφαλοῦ τὴν λαγόνα. Καὶ Πολύβιος· Τοὺς δὲ ἐπίμηστε χρυσοῖς ὑφάσμασιν, καὶ λόγχαις, βουλόμενος ἀκόλυθον εἶναι τοῖς ἔργοις τὴν διὰ τῶν λόγων ἐπαγγελίαν. Ἀκόλυθόν ἐστιν, ὃ ἀναγκαῖον τῷ ἑτέρῳ εἶναι. μαχόμενον δὲ, ὃ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι.

Ἀκομψον. εὐτελές.[6] ἀπάνεργον. Ἄνδρα τὸν τῆς τοῦ πραίτωρος βήματος ἐπιβάντα. ἔχει δέ τις αὐτὴ καὶ Ῥωμαίοις οὐκ ἀκομψος.

Ἀκόνη. λίθος. καὶ παροιμία· Ἀκόνιν σιτίζεις. ἐπὶ τῶν[7] τροφῇ μὲν χρωμένων, μηδὲν δὲ εἰς τὸ σῶμα ἐπιδιδόντων.

Ἀκονιτί. χωρὶς κόνεως. ἄνευ ἀγῶνος, καὶ μάχης. ἢ εὐμαρῶς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν, τῶν ἅτως εὐμαρῶς νεικωμένων, ὥστε μηδὲ κονίσασθαι.

Ἀκόνιτον. εἶδος[8] βοτάνης Φαρμάκου. Ἀλλὰ πιὼν ἀκόνιτον ὑπέκφυγε τοῦτ' ἀκονιτί. τουτέστι, χωρὶς κόπου.

Ἀκοντί. ἀκουσίως.

Ἀκοντίζω. ἀκόντιον βάλλω.

Ἀκοντισμός. ἡ ἀκόντισις.

Ἀκόλαστον. Incontinentem. Audacem. Injurioſum. Dicitur autem ἀκόλαστος tam de re, quam de homine.

Ἀκόλαστος. Caſtigatione dignus. Ariſtophanes *Pluto*: *Non: ſed intemperantibus ſemper eſt moribus.* Dicitur etiam ſic audax. Et Iamblichus: *Ille vero ridebat modo quidem impudentem & effuſum riſum; modo vero verba ſuperba proferebat.* Et Ælianus: *Arcas quidam, nomine Eutelidas, eo morbo laborabat, ut petulanti & impotenti lingua omnibus malediceret. Oderat vero illos quoque, quibus res erant ſecundæ.*

Ἄκολος. Parva buccella. Et Ἀκόλυς, fragmenta & fruſta panis. Dicta eſt autem hæc vox a verbo κολλᾶσθαι, i. e. conglutinari, addito α privativo. *Mendicans panis fruſtula, non enſes, neque lebetes.* Homerus. Et iterum: *Canem ut viventem rurſus ad ſtabulum ducam, & ſicca cibi fruſtula; communem ut ſocium habeat.*

Ἀκόλῳ τὰ χ. Fruſtulo panis, non ficu obtura labra. Proverbium hoc admonet, in rebus gerendis nos ſtrenuos eſſe oportere.

Ἀκολυθῶ. [Sequor.] Dativo jungitur.

Ἀκόλυθον. Conſentaneum. *Finis prioribus factis conſentaneus conſecutus eſt.* Et Ἀκολυθήσας, qui actiones alicujus imitatus eſt. *Romanus vero, Gallo gladium adhuc elevatum tenente, ipſum ſecutus, inferne illato ictu, totum ventris latus ab inguine ad umbilicum uſque enſe diſcindit.* Et Polybius: *Hos vero veſtibus auro textis & haſtis honoravit, promiſſa ſua factis conſentanea eſſe volens.* † Ἀκόλυθον eſt, quod neceſſe eſt, alteri ineſſe. Repugnans vero, quod neceſſe eſt non ineſſe.

Ἄκομψον. Vile. Simplex. *Virum, qui Prætoris tribunal aſcenderat. Hic autem magiſtratus non eſt vilis apud Romanos.*

Ἀκόνη. Cos. Et proverbium: Cotem paſcis. Quod dicitur de illis, qui cibo quidem multo utuntur, ſed quorum corpus nullum inde incrementum capit.

Ἀκονιτί. Sine pulvere. Sine certamine. Sine pugna. Vel, facile. Sumpta tranſlatione ab athletis, qui tam facili negotio victoriam conſequuntur, ut ne quidem pulvere aſpergantur.

Ἀκόνιτον. Aconitum. Herbæ venenatæ genus. *Sed quamvis hauſiſſet aconitum, tamen effugit* [*mortem.*] *ſine labore.*

Ἀκοντί. Animo invito.

Ἀκοντίζω. Jaculor.

Ἀκοντισμός. Jaculatio.

1 Ἀκόλαστον. ἀκρατῆ. Gr.] Locus hic turbatus mihi videtur; quem ſic in ordinem redigendum puto: Ἀκόλαστον. ἀκρατῆ, θρασύν, καὶ ὑβριστικόν. Ἀκόλαστον πρᾶγμα, ἢ ἄνθρωπος. Hunc ordinem in verſione ſecutus ſum. Quod ſi vero pro ἢ ἄνθρωπος, legendum quis cenſeat ὁ ἄνθρωπος (ut in Codice quodam MS. legi Pearſonius ad hunc locum notavit) nihil mutandum, & locus iſte ſic vertendus eſt; *Petulans & injurioſum animal eſt homo.*

2 Λέγει δ' ἄν τις & ὑβριστικόν.] Verba hæc, tanquam ſupervacanea, & ab inepto aliquo librario loco huic adſuta, in verſione prætermiſi.

3 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 49. 21. P.

4 Παρὰ τὸ μὴ κολλᾶσθαι] Alii Grammatici τὸ ἄκολος dictum cenſent παρὰ τὸ μὴ κολεύεσθαι; quod magis placet. Vide Etymologum h. v.

5 Ὅμηρος] Odyſſ. P. v. 222.

6 Ἀπάνεργον] Vide infra v. Φαῦλον, ubi τὸ ἄκομψον per ἀπόνεργον exponitur.

7 Τροφῇ μὲν χρωμ.] Legendum eſt ex Zenobio, τροφῇ μὲν πολλῇ χρωμ.

8 Βοτάνης Φαρμάκου] Legendum, eſt, βοτάνης Φαρμακώδους, ut Portus etiam monuit.

Ἀκο-

Ἀκοπ῀ ἀνήρ. ἀντὶ τοῦ ἀδέπω ἠνωχλημέν῀ ὑπό τινο῀. ὅτως Ἀμειψίας.

Ἀκόρεστος. ἀπλήρωτο῀.

Ἀκόρητος. ἀκαλλώπιστος. ἀκόσμητος. κορεῖν γάρ, τὸ καλλωπίζειν. [1] οὗτο῀ δέ ἐστιν ἀκόρητο῀, [2] οἱονεὶ πολὺς, καὶ μὴ κορούμεν῀, αὔξων, καὶ πληθύων, καὶ τεθηλώς. ἀπὸ δὲ τοῦ συμβεβηκότο῀ παρείληφε πάντα. παρ' οἷς γὰρ ἂν ᾖ τέμφυλα, καὶ τρέβαλα, ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ πολλὰ πάντα.

Ἄκορον. ἰατρικὴ ῥίζα.

Ἀκόρυμβοι. οἱ ἐπὶ τῶ ἀκρεμόνων βοτρυδὸν μετέωροι κόκκοι. ὡς ἐπὶ τῆ κισσῆ ἔχει.

Ἄκος. ἴασις. θεραπεία. Δέον] δὴ τῷδε θεοῦ ἄκος. καὶ [3] αὐτοῖς ἐκπίπτει ἀζημίως, λέγων· δεῖν χρὰς τοῖς ἐκδίκως τῶ Αἰτωλῶν τεθνεῶσιν ἐπάγειν.

Ἄκοσμα. ἀσχεπῆ. ἄτακτα.

Ἀκορήσας. [4] κεκθιάσας. ἢ ἀκολασήσας χθ' συγκοπῇ. ἢ [5] ὃν ἄχει γενόμεν῀ ἀφ' ἑνὸς φασιν. ἢ ἄκος τι, καὶ βοήθημα ἕ φάσεως ζητῶν. Καὶ ὃν Ἐπιγράμματι· Τὼς τρητὼς δόναξ, [6] καὶ ἀκοτὰν σεῖο κορύναν, ὦ Πὰν δέχνυσο δῶρα τὰ Δάφνιδος.

Ἀκοτήσας ἡμιόνους δι' ἀγορὰν καὶ πλησμονήν. οἱ [7] μὲν Γλωσσογράφοι, κεκθιήσας. Ἀκοτὰς γὰρ λέγειν τὰς κεκθάς, ἀπὸ τοῦ ἄκο῀ λαμβάνειν, τυτέστιν ἀνάπαυσιν λιμοῦ, καὶ δίψης. ὁ δὲ Ἀριστόνικος, ὃν ἄχει γενομένους. εἴγε ὀπφέρει·

Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κρούνων.
Τινὲς δὲ, ἄδην πληρωθείς.

Ἀκούεσθε. [8] παρ' Ὁμήρῳ, ἀντὶ τοῦ, αἰσθάνεσθε. ἐπεὶ ἡ ἀκοὴ ὁδός ἐστι τῆς αἰσθήσεως. ὡς τὸ, [9] Οἱ δὲ πληγῆς αἴοντες.

Ἀκούει καλῶς. ἀντὶ τοῦ, εὐφημεῖται. ὅτως Ἡρόδοτος. [10] Ὅπ τὸ ἀκούειν γίνεται ἐκ κατ' εἴσοδον τοῦ ἐκ-

Ἄκοπος ἀνήρ. Qui nondum a quoquam moleſtia affectus eſt. Sic Amipſias.

Ἀκόρεστος. Inexplebilis.

Ἀκόρητο῀. Non ornatus. Non mundatus. Κορεῖν enim mundare. Ἀκόρητο῀ vero [hic apud Comicum] accipitur pro, multus, creſcens, multitudine abundans, & florens. Omnia vero, quæ hic memorat, [vitam opulentam] comitari ſolent. Apud quos enim multa ſunt vinacea, multæque oves, eos omni bonorum genere abundare neceſſe eſt.

Ἄκορον. Radix medica.

Ἀκόρυμβοι. Acini, in ramis racematim pendentes; uti in hedera.

Ἄκος. Sanatio. Curatio. *A Deo remedium petentibus oraculum redditum eſt : Ætolis injuſte cæſis inferias faciendas eſſe.*

Ἄκοσμα. Indecora. Indigeſta.

Ἀκορήσας. Hordeo paſtus. Vel per ſyncopen pro ἀκολασήσας. Vel qui ægre fert neceſſitatem diu in uno loco ſtandi. Vel qui a neceſſitate ſtandi liberari cupit. Et in Epigrammate : *Perforatos calamos, & vellus hocce, & hanc clavam, dona Daphnidis, o Pan, accipe.*

Ἀκοτήσας ἡμ. Ἀκοτὰν dicuntur mulæ, quæ otioſe [in ſtabulis ſtantes] cibo affatim replentur. Gloſſographi hanc vocem exponunt, hordeo paſtis. Ἀκοτὰς enim aiunt ſignificare hordeum, quod [animal, eo veſcens,] remedio famis & ſitis potiatur. Ariſtonicus vero [vocem hanc interpretatur,] dolore affectis; quoniam [poeta] ſubjungit: *Vinculo rupto per campum currit, pedibus humum pulſans.* Quidam vero [ἀκοτήσας exponunt] abunde repletus.

Ἀκούεσθε. Apud Homerum ſignificat, ſentitis. Auditus enim eſt via ſenſus. Huc pertinet illud [Poetæ:] *Illi vero verbera ſentientes.*

Ἀκούει καλῶς. [Bene audit,] bonam habet exiſtimationem. Sic Herodotus. † Auditus

1 Οὗτο῀ δέ ἐστιν ἀκόρητο῀.] Hæc Suidas deſcripſit ex aliquo Scholiaſta veteri, qui enarraverat locum illum Ariſtophanis in *Nubibus*, pag. 125.

Ἐμοὶ γὰρ ὦ ἀγρεικε῀, ἥδιστ' βί῀,
Εὐρωπῶν, ΑΚΟΡΗΤΟΣ, εἰκῇ κείμε῀,
Βρύων μηλίτῃσιν, καὶ ψεθάπτοις καὶ σμφύλοις.

Apud Scholiaſtam Ariſtophanis, qui hodie exſtat, verba hæc Suidæ non reperiuntur; unde patet, eum aliis interdum in Comicum illum Scholiis uſum eſſe, quam quæ hodie habemus: quod & alibi me obſervaſſe memini. Ἀκόρητο῀ autem βί῀ hic ſignificat opulentiam vitæ ruſticæ, quoniam ædes hominum, ruri degentium, ſordidæ quidem & parum nitidæ; ſed divite rerum copia refertæ plerumque eſſe ſolent. Contra contingere ſæpe ſolet, ut ædes hominum urbanorum, licet munditie ſplendeſcentes, at inaniis oppletæ, ut Comici verbis utar, ſplendidam & ambitioſam dominorum ſuorum paupertatem prodant. Vide Suidam infra v. Εὐρωπῶν, qui locus cum hoc conferendus eſt.

2 Οἱονεὶ πολὺς, καὶ μὴ κορ.] Non miror, Porto in his interpretandis aquam hæſiſſe, cum neſciret locum auctoris, ad quem nota hæc referenda eſſet. Nemo enim eſt adeo acutus & lynceus, qui horum verborum ſenſum abſque loco Ariſtophanis, paulo ante adducto, intelligere poſſit.

3 Καὶ αὐτοῖς ἐκπίπτει χρησμὸς, λ.] Hæc repetuntur infra v. Ἐκδίκως, & v. Χοάς.

4 Ἀκορήσας] Vox hæc eſt epithetum equi apud Homerum Il. Z. 506.

Ὡς σ', ὅπ τις τοτὸς ἵππος ΑΚΟΣΤΗΣΑΣ ἐπὶ φάτνῃ
Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κραιπνῶν.

Hoc ergo epithetum Homericum Suidas hic exponit; vel potius notam hanc deſcripſit ex alio quodam Grammatico, qui locum illum Homeri expoſuerat.

5 Ἢ ὃν ἄχει γενόμε῀ ἀφ' ἑνὸς φασὶν] Portus male hæc verterat: *Vel qui in dolore verſatur ob ſeditionem.* Σπάσις enim hic non ſignificat ſeditionem, ſed actum ſtandi, & ad equum generoſum refertur, qui neceſſitatem diu & otioſe ad præſepe ſtandi ægre quaſi ferre videtur. Huc pertinent verba Scholiaſtæ ad citatum locum Homeri, qui præter alias vocis ἀκορήσας interpretationes etiam hanc affert, *δυσχεράνας ἐπὶ τῇ τ φάτνῃ στάσει.*

6 Καὶ ἀκοτὰν σεῖο κορύναν] Monſtrum lectionis, quod a nemine Criticorum adhuc profligatum fuit: nec mihi profligatu facile fuiſſet, niſi veram lectionem in Epigrammate quodam Anthologiæ ineditæ, ex quo hæc decerpta ſunt, inveniſſem. Quare, ut lectori conſtet, quomodo locus hic emendandus ſit, integrum Epigramma iſtud, quod nondum a quoquam editum eſſe memini, hic ſubjungam.

Τὼς τρητὼς δόναξ, τὸ νάκ῀ τόδε, πάνδε κορύναν
Ἀνθέῳ Πᾶνι φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλα.
Ὦ Πᾶν δέχνυσο δῶρα τὰ Δάφνιδος. Ἴσα γὰρ αὐτῷ
Καί μοι Πὰν φιλέεις καὶ δυσέρως πελέθῃς.

Senſus & verba Epigrammatis hujus plana ſunt, quæ Suidas fœde corrupit, & pro τὸ νάκ῀ τόδε, πάνδε κορύναν (i. e. *hoc vellus, & hanc clavam*) vitioſo Codice deceptus ſcripſit κὴν ἀκοτὰν σεῖο κορύναν; locumque hunc ſub voce Ἀκοτὰς collocavit, cum ſub voce Νάκ῀ collocari debuiſſet. Hujus generis παραφθάσματα & menda, quæ non librariis, ſed ipſi Suidæ tribuenda ſunt, non pauca in hoc opere occurrunt, ut paſſim in notis noſtris lectorem monemus.

7 Οἱ μὲν Γλωσσογράφοι, κεκθ.] Confer Heſych. v. Ἀκορήσας.

8 Παρ' Ὁμήρῳ] Odyſſ. N. v. 9.

9 Οἱ δὲ πληγῆς αἴοντες] Homerus Il. Λ. v. 532.

10 Ὅπ τὸ ἀκούειν γίνεται ἐκ κατ' εἴσ.] Totus hic locus depromptus eſt ex Philopono in Ariſtotel. *de Anima* lib. II. cap. VIII. ut Pearſonius ad marginem Suidæ ſui notaverat.

τὸς ἀέρος εἰς τὸ οὖς, ἀλλὰ κτ' ἀφὴν τ' προς τ' ἐγκαλῳκοδομημένου ἀέρα ἐν τοῖς ὠσί. τούτυ δὲ τεκμήριον τὸ ἐν ὕδατι ἀκούειν ἡμᾶς, ὅτι εἰσιόντος τοῦ ὕδατος εἰς τὸ οὖς. εἰ γὰρ εἰσέλθοι, φθείρει μὲν καὶ ἐξωθεῖ τὸν ἐγκαλῳκοδομημένον ἀέρα, ὃς ὑπηρετεῖ τῇ ἀκοῇ. ἀμέσως δὲ τ μήνιγξ ἁπόμφυον, βλάπτει αὐτὴν τῇ πληγῇ. καὶ προσέτι ἀναπομένου ἐν ταῖς κοιλότησι, φθείρει καὶ βλάπτει τὸ αἰσθητήριον. πολλοὶ γοῦν ὑπ' ἐκείνου ἐβλάβησαν.

Ἀκυΐλια. ὄνομα τόπυ.

Ἀκούω. γενικῇ, καὶ αἰτιατικῇ. Πᾶς ὅς τις ἀκούει μυ τοὺς λόγυς τούτυς. Καὶ, Ὁ ἀκούων τὸν λόγον μυ, καὶ μὴ πιστεύων· τυτέστι, διδασκόμενος. ὅτι τὸ ἀκούω, εἰ μὲν σημαίνοι τὸ πυνθάνομαι, καὶ μανθάνω, μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσεται. εἰ δὲ τὸ ἐνωτίζομαι τοῖς ὠσὶ μόνοις, μετὰ γενικῆς. καὶ τοῦ μὲν μανθάνω παράδειγμα τὸ τοῦ Θεολόγυ Γρηγορίυ· Ἀκούσατε λόγον ἀνδρὸς, ὃς μετρίως τὰ τοιαῦτα πεπαιδευμένυ. [2] Καὶ ἐν τῷ ἤτημαι. τοῦτο μέ τις ἤτηται, καὶ εἶναι βέλτιον ἔπειθε, φωνὴν ἀκούειν αἰνέσεως, ἢ ἐξηγητὴν εἶναι τῆ ὑπ' δύναμιν. τοῦ δὲ ἐνωτίζομαι παράδειγμα τοῦ αὐτοῦ· Ὡς ἐγώ τινος ἤκυσα ἀνδρὸς ὃς μετρίως τὰ τοιαῦτα, καὶ ἄλλα πλείστα. ἔστι δὲ τῷ Μήνιγξ πλατύτερον περὶ τῆς ἀκοῆς.

Ἄκυρον. Μισόδημε, μοναρχίας ἐραστὰ, καὶ φορῶν κράσπεδα στεμμάτων, τὴν δ' ὑπήλυν ἄκυρον τρέφων. [3] Ἀριστοφάνης φησί.

Ἀκυσίθεον. τὸ εἰς θεοῦ ἀκοὰς ἐρχόμενον. [4] Ἢν δέ μ' ἀνάψας εὐχήν, λάμψω φέγγος [5] ἀκυσίθεον.

Ἀκυσίλαος. [6] Κάβα υἱὸς, Ἀργεῖος, ἀπὸ Κερκάδος πόλεως, ἥτις Αὐλίδος πλησίον· Ἱστορικὸς παρασβύτατος. ἔγραψε δὲ Γενεαλογίας ἐν δέλτοις χαλκαῖς, ἃς λόγος εὑρεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ ὀρύξαντά τινα τόπον τῆς οἰκίας αὐτοῦ.

Ἀκυσίλαος. Ἀθηναῖος ἦν, Ἀγαθοκλείας. οὗτος ἠράθη λόγων ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐλθὼν εἰς Ῥώμην, ἐπὶ Γάλβα, διέτριψεν ἐν λόγοις ῥητορικοῖς. καὶ ξημιωσάμενος, ἐν τῷ τελευτᾶν κατέλιπεν Ἀθηναίοις δέκα μυριάδας ἐπ τόκων.

Ἀκυτίσαι. διδάξαι.

Ἄκυφις. ὄνομα κύριον.

Ἀκκώ. [7] γυνὴ ἐπὶ μωρίᾳ ἁλισκομένη. ἣν φασιν ἐνοπτριζομένην τῇ ἰδίᾳ εἰκόνι ὡς ἑτέραν ἁλλέγεσθαι. ὅθεν καὶ τὸ Ἀκκίζεσθαι. ταύτην φασὶ καὶ σπόγγῳ πάτταλον κρύειν.

fit non per exterioris aeris ingreſſum in aurem: ſed per contactum aeris, auribus incluſi. Hujus vero rei argumentum eſt, quod in aqua audiamus, aqua in aures non ingreſſa. Nam ſi fuerit ingreſſa, corrumpit & expellit aerem incluſum, qui auditui inſervit. Si vero membranam abſque medio attingat, ipſam ictu lædit. Præterea etiam in cavitatibus permanens auditus inſtrumentum corrumpit, & lædit: quæ res multis nocuit.

Ἀκυΐλια. Aquileia. Nomen loci.

Ἀκούω. Genitivo & accuſativo jungitur. *Quiſquis audit hæc verba mea.* Et, *Qui audit ſermonem meum, nec ei credit.* Id eſt, qui docetur. Verbum ἀκούω, cum ſignificat audio, & diſco, accuſativo jungitur. Cum vero [ſignificat,] ſolis auribus aliquid percipio, genitivo. In ſignificatione diſcendi accipitur a Gregorio Theologo in hoc exemplo: *Audite ſermonem viri, non mediocriter in his eruditi - -*
- - - - - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - - - -
In ſignificatione vero auribus aliquid percipiendi accipitur ab eodem in hoc exemplo: *Ut ego audivi ex viro quodam, non mediocriter harum aliarumque rerum [perito.]* De Auditu in v. Μήνιγξ fuſius agitur.

Ἄκυρον. *Populi oſor, regni amator, fimbriaſque coronarum geſtans, & barbam intonſam alens.* Ariſtophanes ait.

Ἀκυσίθεον. Quod a Deo exauditur. *Si me accendens vota fecerit, emittam lumen, cujus gratia Deus ipſum exaudiet.*

Ἀκυσίλαος. Acuſilaus. Cabæ F. Argivus, [oriundus] ex Cercade urbe, prope Aulidem ſita: Hiſtoricus antiquiſſimus. Deſcripſit autem Genealogias ex æneis tabulis, quas fama erat ipſius patrem inveniſſe, dum quendam domus ſuæ locum foderet.

Ἀκυσίλαος. Acuſilaus Athenienſis, Agathocliæ F. Hic literas Athenis amare cœpit, Romamque profectus tempore Galbæ, in ſtudio Rhetorico ſe exercuit: & cum multas divitias ſibi comparaſſet, moriens Athenienſibus centum millia [drachmarum] ex uſuris reliquit.

Ἀκυτίσαι. Docere.

Ἄκυφις. Acuphis. Nomen proprium.

Ἀκκώ. Acco. Mulier ob ſtultitiam famoſa. Hanc aiunt, quum ſe ſpeculo contemplaretur, cum ſua imagine, tanquam cum altera [fœmina,] colloqui conſueviſſe. Unde ortum eſt verbum Ἀκκίζεσθαι. Hanc etiam ſpongia clavum trudere ſolitam fuiſſe aiunt.

1 Ἐναπομφύον] Lectionem hanc ex Philopono Suidæ reſtitui. Priores enim Edit. habent ἐναπτόμφυον, quod mendoſum eſſe quiſque facile videt.

2 Καὶ ἐν τῷ ἤτημ.] Hæc, & quæ ſequuntur, uſque verba illa ὑπὸ δύναμιν, quid ſibi velint neſcio. Quare ea in verſione prætermiſi. Tentent alii, quibus plus otii eſt, an ſenſum aliquem ex illis elicere poſſint.

3 Ἀριστοφάνης φησί] In *Veſpis*, pag. 327. *P.*

4 Ἢν δέ μ' ἀνάψας εὐχ.] Ex Anthol. lib. VI. p. 561. ubi verba hæc ſunt pars Epigrammatis in cereum, ſive facem, quam amicus amico Saturnalibus dono dederat.

5 Ἀκυσίθεον] In Antholog. legitur ἀκυσάθεον.

6 Ἀκυσίλαος. Κάβα υἱός.] De hoc Acuſilao vide Voſſium *de Hiſtor. Græc.* Jonſium *de Scriptor. Hiſtor. Philoſ.* lib. I. cap. III. & Valeſium ad Harpocrationem, v. Ὁμηρίδαι. Vide etiam Suidam infra v. Συγγράφω. Acuſilai hujus meminit etiam Scholiaſta Apollon. Rhod. ad lib. II. v. 1125. Lib. IV. v. 57. 828. 992.

7 Ἀκκώ. γυνὴ ἐπὶ μ.] Vide Diogenianum Centur. II. Adag. IV.

Ἀκωδώνιστον.[1] ἀντὶ τοῦ ἀπείρατον. ἀβασάνιστον. Κωδωνίσαι γάρ, τὸ ζηπειρασθῆναι. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν περιπολούντων, καὶ κώδωσι ζηπειρωμένων, εἰ ἐγρηγόρασιν οἱ ἐπὶ ταῖς Φυλακαῖς τεταγμένοι. οἱ δὲ ὑπομνηματισταὶ, ἀπὸ τῶν ὀρτύγων φασὶ μετῆχθαι τὴν λέξιν.

Ἀκωκή. ἡ ὀξύτης τοῦ δόρατος. τὸ ὀξὺ τοῦ λόγχης. Ἀρριανός.[2] Λόγχας[3] δὲ εἶχον πάχος ἑξαπήχεας· ἀκωκὴ δὲ οὐχ ὑπῆν σιδηρέη, ἀλλὰ τὸ ὀξὺ αὐτοῦ πεπυρακτωμένον ταὐτὸ ἐποίησεν.

Ἄκρα. τελεία. Ἦκε παῖς βασιλέως παῖς Αὐγάρου καλὸς, καὶ μέγας, καὶ ἐν ἄκρᾳ ἀκμᾷ.

Ἀκραγαλεῖς. ὄνομα ἔθνους.

Ἀκράδαντον. ἀσάλευτον. [4] ἀκίνητον.

Ἄκρα[5] κόρυμβα. τὰ ἀκροστόλια τῶν νεῶν, τὰ ἐξέχοντα τῆς πρύμνης, ἢ πρῴρης, ἐν[6] οἷς τὰ σεβόμενα ἐνέγραφον.

Ἄκραν ἐπὶ γύαλον. ἐπ' ἄκραν πέτραν.

Ἀκρανῆον. ἀπλήρωτον. ἀτελείωτον.

Τὸν[7] δ' ἔπι μῦθον ἄκρανῆον ἐνὶ φρομάτεσσιν ἔχοντα,
Πτηνὸς ἐς ἀθανάτους ἥρπασεν ὠκὺ δύναξ.

Ἀκρασίας.[8] ἀνωμαλίας. ᾠδή· τὸ μὴ συγκεκρᾶσθαι. [9] Ἰώσηπος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ζηφ' χειρῶν ἀκρασίαν ἁλίσκονται.

Ἀκρασία καὶ ἀκολασία ζηφέρει. ἡ μὲν γὰρ κατὰ προαίρεσιν πράττει τὰ αἰσχρὰ, ἡ ἀκολασία. Ἡ δὲ, ᾠδὴ προαίρεσιν. λέγει δὲ ὁ Ἀκράσιος. [10] Οὕτω τε ἐς πᾶσαν ἀκράσιον ἐκπεπώκασι τέλεον.

Ἄκρας νυκτός. περὶ τὸ πρῶτον ὕπνον.

Κεῖνος[11] γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἕσπερος
Λαμπῆρες οὐκ ἔτ' ἦθον.

ὅτε οὐκ ἔφαινον ἔτι [12] οἱ ἑσπέριοι. ἢ ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι. χαμηλὸς γὰρ ὁ ὀπισθότονος τότε.

Ἀκράτεια. ἀκρασίαν. ἀκρασιεῖσθε. [13] Αἰσχύλος Πλούτῳ· Τράγοι δ' ἀκρασιεῖσθε. τουτέστιν, ἀπεψωλημένοι ἀκρασιεῖσθε. ἀντὶ τοῦ, ὡς τράγοι ἀκρατῆ πράξετε. ἐπεὶ

[1] Ἀκωδώνιστον. ἀντὶ τ.] Ariſtophanes in *Lyſiſtrat.* pag. 867. Ὡς αἰχρὸν ΑΚΩΔΩΝΙΣΤΟΝ ἰδεῖν τὸ πιστὸν πρᾶγμα μελέντας. Ad hunc locum Comici nota hæc Suidæ referenda eſt, qui eam deſcripſit ex Scholiaſta veteri inedito in *Lyſiſtratam*, quem penes me MS. habeo. Vide etiam infra v. Διακωδωνίσω, Διεκωδώνισε, Ἐκωδωνίζοντο, Κεκωδωνισμένος, & Κωδωνίσαι.

[2] Ἀρριανός.] *De Rebus Indicis*, pag. 556.

[3] Λόγχας δὲ εἶχον πάχος ἑξαπήχεας.] Ex Arriano locus hic ita legendus & emendandus eſt: Λόγχας δὲ εἶχον παχείας, μίσυϊ ὡς ἑξαπήχεας. Id eſt, *haſtas habebant craſſas, ſex cubitos longas.* Monſtro enim omnino ſimilis foret haſta, ſex cubitorum craſſitiem habens.

[4] Ἀκίνητον.] Sic recte in libris manu exaratis, & Edit. Mediolan. ſcriptum eſt. In Edit. vero Baſil. & Genev. mendoſe legitur ἀκόνητον: quam vocem nonnulli viri docti, qui nec libros ſcriptos, nec Edit. Mediol. hic inſpexerant, ex ingenio emendare conati fuerunt. Gatakerus enim in *Cinno*, Part. I. pag. 397. ejus loco ſcribendum cenſet, ἀκλόνητον: Portus, ἀδόνητον: Henricus Stephanus vero in Theſ. Ling. Gr. ἀκίνητον; qui præ cæteris rem acu tetigit.

[5] Ἄκρα κόρυμβα.] Vide Homer. v. 241. Il. I. & ibi Scholiaſtam: item Schol. Apollon. Rhod. ad v. 1089. lib. I. Argon. & infra v. Ἄφλαστον.

[6] Ἐν οἷς τὰ σεβόμενα ἐνέγραφον.] Clarius Scholiaſta Homeri ad v. 241. Il. I. Ἐπὶ τῶν ἀκροστολίων ἦσαν ἀγάλματα καὶ εἰκόνες τῶν θεῶν. Habebant enim veteres in navibus ſuis Tutelas, ſive imagines Deorum Tutelarium, quorum opem ingruente periculo implorare ſolebant. Has autem imagines tam in prora quam puppi collocare conſueverant: quamvis non ignorem viros magnos, Scaligerum, Grotium, Heinſium, Salmaſium, & Bochartum exiſtimare, Tutelas ſemper in puppi, nunquam vero in prora, collocatas fuiſſe. Contrariam enim ſententiam probat hic locus Suidæ; eandemque erudite tuetur Stanlejus ad Æſchyl. in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, v. 214. quem lector φιλολόγος conſulat.

[7] Τὸν δ' ἔπι μῦθον ἄκρ.] Eſt pars Epigrammatis in Anacharſin Philoſophum, quod integrum legitur Antholog. lib. III. p. 423.

[8] Ἀκρασίας. ἀνωμ. παρὰ τὸ μὴ συγκεκρᾶσθαι.] Eadem habet Heſych. v. Ἀκρασίας.

[9] Ἰώσηπος.] *De Bello Jud.* lib. VI. pag. 911. G. unde loci hujus ſenſus ſic ſupplendus eſt: Ῥωμαῖοι δὲ, οἷς δι' εὐταξίαν, καὶ τοὺς τῆς ἡγεμόνας εὐπειθεῖς, ἀεὶ δαλεύει ἡ τύχη, νῦν ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν πταίσαι, καὶ ζηφ' χειρῶν ἀκρασίαν ἁλίσκονται τὸ πάντων αἴσχιστον &c. Locus hic Joſephi notatus erat a viro quodam docto ad marginem Codicis Pearſoniani.

[10] Οὕτω τε εἰς πᾶσαν ἀκρ.] Fragmentum hoc depromptum eſt ex Procop. *Hiſtor. Arc.* cap. XV. ubi pro ἀκράσιον legitur ἀκρασίας.

[11] Κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτ.] Ex Sophocle in *Ajace*, p. 18. ut Portus recte monuit.

[12] Οἱ ἑσπέριοι.] Senſus loci hujus mutilus eſt, qui ſuppleri poterit, addita voce λύχνοι.

[13] Αἰσχύλος Πλούτῳ.] Pag. 18. ubi vide Scholiaſtam, P.

μὴ τῷ σωφρονεῖν οἱ τράγοι λείχουσι τὸ αἰδοῖον. τὸ ἄκρον λείξετε, ὡς τράγοι.

Ἀκρατίζω. τὸ ἄκρατον πίνω. καὶ Ἀκρατισαμένη, ἀκράτου σπάσασα. [1] Ἡ δὲ Θεοδώρα ἀκρατισαμένη ἡσυχίαν ἦγεν. Ὅτι δεῖπνον, τὸ πρωϊνὸν ἄριστον, ἀκρατισμὸς λέγεται. ζήτει ἐν τῷ Δεῖπνον.

Ἀκράτισμα. [2] [3] Ἔμβρωμα.

Ἀκρατοποτής. ὁ μέθυσος. ὁ τὸν ἄκρατον οἶνον ἁπλήστως πίνων.

Ἄκρατον. διαυγῆ. ἀκραιφνῆ. [4] Διαῤῥεῖ δὲ λόγος ἐν Μακεδόνων, ὃς λέγει, ἀετὸν ὀπτωμένου, καὶ τὰς πτέρυγας ὑπολειπόντα, ἀποπτέσθαι αὐτοῦ καὶ τὸν ἄκρατον ἀκτῖνα, ἑαυτὸν ἀπαιωρήσαντα, καὶ, ὅτε ὗσαι, τὸν πολὺν ὑετόν.

Ἄκρατος. Ξενοφῶν. Πάνυ δὲ ἰσχυρὸς ὁ οἶνος ἄκρατος, εἰ μή τις ὕδωρ ἐπιχέοι. Καὶ αὖθις· [5] Ἡ τρὶς εἰδυῖ' ἀκράτου χειλοποτεῖν κύλικας.

Ἄκρατος ἡλίου ἀκτίς. [6] Τὸν δὲ ἀετὸν τὰς πτέρυγας ὑπολείποντα, καὶ ἑαυτὸν αἰωρήσαντα, ὡς φέρειν τοῦ ἄκρατον ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου.

Ἄκρατος οἶνος. [7] Ἀγαθοῦ δαίμονος. Αἰγιμιός τε τραπέζης μετὰ τὸ δεῖπνον, ἄκρατος οἶνος περιεφέρετο, καὶ ἐκαλεῖτο Ἀγαθοῦ δαίμονος. οἱ δέ φασι, τὸ πρῶτον ποτήριον οὕτω λέγεσθαι. καὶ Ἀκρατώτερος.

Ἀκράτου. ὑπερζέσασης. Μή ποτε ἀλόγιστος ὄχλος δι' ὀργῆς ἀκράτου λάβῃ τοῦ ἀποτυχεῖν.

Ἀκράτως. ὁ ἀκρατής. Ἦν δὲ οἴνου τε ἀκράτως καὶ τῶν ἄλλων ἡδονῶν. Καὶ αὖθις· [8] Ἀκράτως ἑαυτοῦ ὤν, ἐσήλατο ἐς τὸν νεών. Φιλοχρημάτου τε ἦσαν, καὶ ἡδονῶν ἀκράτορες. Ἀκράτωρ, ἀκράτορος, συστέλλεται.

Ἀκρατῶς. ἐπιτεταμένως. σωφρόνως. Ἱππεῖς ἤλαυνον ἀκρατῶς, καὶ ἅμα ἀνεβόων.

Ἀκραυβαπινή. ὄνομα πόλεως.

Ἀκραιφνές. καθαρόν. ὑψηλόν. τέλειον. [9] Φάβιος δὲ καταθέμενος τὴν ἀρχήν, παρῄνει τοῖς τότε τὸν Αἰμύλιον, τρισὶ δὲ πολέμοις μακραῖς τὸ ἀκραιφνὲς καὶ ἀκράθελκτον τοῦ Ἀννίβου καταναλίσκειν φύσεως.

Ἀκραιφνῶς. ἀκραιφνῶς. ἐπίῤῥημα.

Ἀκραιφνής. [10] Βοήθειά τις παραγίγνεται, καὶ ἀκραιφνὴς γενομένη, πολλὴν ἐποίησε τὴν ῥοπήν, τοῖς μὲν Ῥωμαίοις ἐπὶ τὸ ἀθυμότερον· τοῖς δὲ Βαρβάροις, ἐπὶ τὸ εὐθυμότερον. τουτέστι, δυνατή. ὁλόκληρος.

tum pudenda lingunt. Extremas [pudendorum] partes lingetis, ut hirci.

Ἀκρατίζω. Merum bibo. Et Ἀκρατισαμένη, quæ merum hauſit. *Theodora vero, cum merum hauſiſſet, quievit.* † Jentaculum matutinum dicitur Ἀκρατισμός. Quære in v. Δεῖπνον.

Ἀκράτισμα. Jentaculum.

Ἀκρατοποτής. Ebrioſus. Qui vino mero ſe avide ingurgitat.

Ἄκρατον. Perſpicuum. Sincerum. *Sparſa autem eſt fama a Macedonibus, quæ fert, aquilam advolantem, & alis expanſis in aere ſuſpenſum, tam fervidos Solis radios, quam, cum plueret, imbres ab eo propulſaſſe.*

Ἄκρατος. Purus. Merus. Xenophon. *Erat autem vinum hoc valde forte, niſi aqua diluereturr.* Et iterum: *Tres ſciens vini meri potare calices.*

Ἄκρατος ἡλίου ἀκτίς. [Fervidus Solis radius.] *Ferunt autem Aquilam, alas expandentem, & in aere ſuſpenſum, fervidos Solis radios ab eo arcuiſſe.*

Ἄκρατος οἶνος. [Poculum] boni Dei. Cum poſt cœnam menſa tolleretur, vinum merum circumferebatur, quod boni Dei [poculum] vocabatur. Alii autem tradunt, primum poculum ſic appellatum fuiſſe. Et Ἀκρατώτερος, [meracior.]

Ἀκράτου. Supra modum ferventis. *Ne forte temeraria turba, ſpe ſua fruſtrata, ira excandeſceret.*

Ἀκράτωρ. Impotens. *Erat autem vino aliisque voluptatibus ſupra modum deditus.* Et iterum: *Sui impos in templum ſaltu ſe immiſit.* † *Ambo erant avari, & modum in voluptatibus ſervare neſcii.* Ἀκράτωρ, ἀκράτορος, [ſyllabam το] corripit.

Ἀκρατῶς. Intenſe. Vehementer. *Equites præcipiti curſu ferebantur, & ſimul clamorem tollebant.*

Ἀκραυβαλινή. Nomen urbis.

Ἀκραιφνές. Purum. Excelſum. Perfectum. *Fabius autem Magiſtratum deponens, Æmilium monuit, ut longis belli moris violentum & indomitum Annibalis ingenium frangeret.*

Ἀκραιφνῶς. Pro ἀκραιφνέως. Adverbium.

Ἀκραιφνής. [Integer.] *Auxilium quoddam militum venit, quod, cum integris eſſet viribus, magnum ad Romanorum animos minuendos, Barbarorum vero fiduciam augendam, momentum attulit.* [Hic Ἀκραιφνὴς ſignificat,] validus, integer.

1 Ἡ δὲ Θεοδώρα ἀκρατ.] Hæc leguntur apud Procop. in Hiſtor. Arcan. cap. xv. unde ea deprompſit Suidas.

2 Ἀκράτισμα. ἔμβρ.] In MSS. & Edit. prioribus, excepta Genevenſi, legitur Ἀκράπισμα. Sed vox illa procul dubio mendoſa eſt; cujus loco Portus legendum eſſe Ἀκράτισμα recte monuit. Gloſſæ veteres: Ἀκράτισμα, *Jentaculum.*

3 Ἔμβρωμα.] Scholiaſta Homeri ad v. 381. Il. B. Δεῖπνον. τὸ παρ' ἡμῖν νῦν ἄριστον λεγόμενον, τὸ πρωϊνὸν ΕΜΒΡΩΜΑ.

4 Διαῤῥεῖ δὲ λόγος ἐν Μακ.] Fragmentum hoc plenius repetitur infra v. Λάγος: ex quo loco diſcimus, Ptolemæi Lagi filium, a patre expoſitum, eum eſſe, a quo aquilam expanſis alis Solis radios & pluviam propulſaſſe auctor anonymus hic narrat

5 Ἡ τρὶς εἰδυῖ' ἀκρ.] Potius legendum videtur, ἡ τρεῖς, quæ verba Hexametrum claudunt: quem ſequitur deinde Pentameter: Εἰδυῖ' ἀκράτου χειλοποτεῖν κύλικας. In MSS. Pariſ. locus hic ita legitur: Ἡ τρὶς ἐφεξῆς Εἰδυῖ' ἀκράτου χειλοποσίην κύλικα. Nemini non facile ſubolet, verba hæc eſſe partem Epigrammatis in fœminam temulentam & ebrioſam. Sed ubi Epigramma hoc exſtet, jam non recordor.

6 Τὸν δὲ ἀετὸν τὰς πτ.] Vide paulo ante v. Ἄκρατον, ubi idem fragmentum legitur.

7 Ἀγαθοῦ δαίμονος.] Vide ſupra v. Ἀγαθοῦ δαίμονος.

8 Ἀκράτωρ ἑαυτοῦ ὢν ἐσ.] Pars hujus fragmenti repetitur infra v. Κυμαίνη, præfixo Æliani nomine. Vide etiam v. Ἐσήλατο.

9 Φάβιος δὲ καπιτθ.] Hoc fragmentum Caſaubonus ad Polybium refert.

10 Βοήθειά τις παραγ.] Hoc fragmentum Fulv. Urſinus & Caſaubonus Polybio tribuunt.

Ἀκραιφνῆς. ἀκηρεφανοῦς. οἱονεὶ ἀβλαβοῦς. Κὴρ γὰρ ὁ θάνατος.

Ἐκ [1] πενίης (ὡς οἶδα) ἀκραιφνέος, ἀλλὰ δικαίης,
Κύπρις [2] ταῦτα δέχου δῶρα Λεωνίδεω.

ἐν Ἐπιγραμμασι.

Ἀκραίφνιον. ὄνομα πόλεως.

Ἀκρεμόνες. βλαστοί. κλάδοι. [3] Ἰσόχρονον, ἀκμὴν εὐπεταλοις συμφυὲς ἀκρέμοσιν. ὀξύνεται ἀκρεμών, ὡς ἠγεμών.

Ἀκρήβης. ὁ νέος.

Ἀκρησία. ἡ ἀκρασία.

Ἀκριβής. δοκεῖ ἀκριβὲς καὶ τὸ ἀναγκαῖον σημαίνειν. ἡ εἰ καταςκευάσαι βουλόμεθα, ὅτι πᾶσα ὑπόληψις ἢ σπουδαίου ἀκριβής. ἀκριβὴς γὰρ δοκεῖ εἶναι ἡ δι' ἀναγκαίων γενομένη, ἡ ἂν πᾶσα σπουδαίου ὑπόληψις ἔχοι. γίνονται γὰρ ὑπολήψεις τοῦ σπουδαίου, ἡ περὶ τῶν ἐνδεχομένων. μεταλαμβάνοντες δὲ τὸ ἀκριβὲς εἰς τὸ σαφὲς, ἢ εἰς τὸ ἀληθὲς, εὐκολώτερον τὸ προκείμενον δείξομεν. πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ σπουδαίου ὑπόληψις, σαφής τε, ἡ διηρθρωμένη, ἡ ἀληθής. ὁμοίως ἡ περὶ τὸν οἰκείαν λυπὴ ὑπόληψιν περί τινος ἐπιδεδειγμένον· οἷον περὶ ἡδονῆς, ὁποίαν αὐτὸν εἶναι δοκεῖ. ὁ μὲν λέγων ἀκριβῆ αὐτοῦ τὴν ὑπόληψιν εἶναι, οὐδέπω γνωρίμως λέγει. εἰ δὲ τὸ ἀκριβὲς εἰς τὸ σαφὲς μεταλάβοι, γνώριμον ἂν, ὃ λέγει, ποιήσειεν. Ἔστι δὲ τὸν μὴ σπουδαῖον Φιλοπράγμονα δεῖξαι, μεταλαβόντα τὴν Φιλοπραγμοσύνην εἰς πλυπραγμοσύνην. τὸ γὰρ περὶ τὰ θεῖα τε καὶ φύσει συνεστῶτα ἐπιζητεῖν τε, καὶ ζητεῖν, πολυπραγμονεῖν ἐστι· τοιοῦτος δὲ ὁ σπουδαῖος. τὴν δὲ τοῦ σπουδαίου ὑπόληψιν ἀ σαφῆ, μεταλαμβάνοντας τὸ σαφὲς εἰς τὸ ἀκριβές. εἰ γὰρ τὸ μὲν ἀκριβὲς ἀναγκαῖον, ἀ πᾶσα δὲ ὑπόληψις τοῦ σπουδαίου ἀκριβὴς ἢ, ὥστε οὐδὲ σαφής.

Ἀκραιφνῆς. [Dictum quasi] ἀκηρεφανῆς. Illæsi. Κὴρ enim significat mortem.

Viri, ut nosti, summe quidem pauperis, sed justi,
O Venus, accipe dona hæc Leonidæ.

Ἀκραίφνιον. Acræphnium. Nomen urbis.

Ἀκρεμόνες. Germina. Rami. *Lanuginem habens similem [pubescentibus,] & frondosis adhuc ramis adhærens.* Ἀκρεμών, acuitur, ut ἠγεμών.

Ἀκρήβης. Juvenis.

Ἀκρησία. Pro ἀκρασία. [Intemperantia.]

Ἀκριβής. [Accuratus.] Ἀκριβὲς videtur etiam significare id, quod est necessarium: ut, si velimus astruere, omnem boni viri opinionem esse ἀκριβῆ, i. e. accuratam. Nam opinio ἀκριβὴς illa videtur esse, quæ ex necessariis conficitur, & quæ omnis opinio viri boni habet. Nam viro bono sunt etiam opiniones de contingentibus. Sed si mutata vocis significatione τὸ ἀκριβὲς accipiamus pro perspicuo, aut pro vero, rem propositam facilius demonstrabimus. Nam omnis viri boni opinio est & perspicua, & distincta, & vera. Similiter etiam dicendum est de illo, qui opinionem suam de re aliqua exponit: ut, de voluptate; nempe qualis ipsi hæc videatur esse. Qui enim dicit, ipsius opinionem esse ἀκριβῆ, nondum manifeste dicit, qualis illa sit. Sed si, pro ἀκριβὲς, dicat σαφὲς, i. e. perspicuum; facile omnes, quæ dicit, intelligent. Licet etiam probare, virum bonum esse Φιλοπράγμονα [i. e. intempestive curiosum,] voce Φιλοπραγμοσύνη pro πολυπραγμοσύνη sumpta. Nam res cœlestes & naturales scrutari & indagare est hominis curiosi, sive πολυπραγμονοῦντος: qualis est vir bonus. Viri vero boni opinionem [vocare licet] ἀ σαφῆ, [non perspicuam,] vocem σαφὲς pro ἀκριβὲς sumentes. Si enim τὸ ἀκριβὲς est necessarium: omnis autem viri boni opinio non est ἀκριβής: ergo ne σαφὴς quidem est, sive perspicua.

Ἀκριβής. Constans. *Dicebatur enim constans propugnator opinionis Manetis.* Et Ἀκριβᾶς, qui τὸ ἀκριβὲς, i. e. verum, dignoscere potest. Et Ἀκριβᾶν, similiter: & Ἀκριβᾶς. *Strepitus erat, tanquam non vere dormientium.* [Hic ἀκριβᾶς] positum est pro ἀληθῶς.

Ἀκριβῶ. Accusativo jungitur. Ἀκριβωθήσεται, accurate considerabitur. Aristophanes. *Non promovebo alterum pedem, nisi hæc accurate observata fuerint.*

Ἀκρίζω. Summum cædo.

Ἀκρίς. [Locusta.] Genus animalculi. [Johannes, Christi] præcursor, comedit locustas, & mel sylvestre, quod ab arboribus collectum multi Manna vocant.

Ἀκρι-

1 Ἐκ πενίης, ὡς οἶδα ἀκρ.] Est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. p. 555.

2 Κύπρις] Sic etiam in Anthol. legitur. MSS. vero Paris. habent Κύπρι.

3 Ἰσόχρονον, ἀκμ.] Vide quæ de hoc loco notavimus supra ad v. Ἀκμή.

4 Ἀριστοφάνης] Ἐκκλησιαζ. p. 489. ubi locus hic ita legitur: Ἐκκλησιάζουσ' οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα Τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβωθήσεται. P. † In primo versu redundat syllaba; qui proinde sic legendus est: Ἐκκλησιάζουσ' ἀ προβαίην ἂν πόδα. Sic enim metri ratio ei constabit.

5 Ἀκρίζω. τὸ ἄκρον κόπτω] Vide Hesychium, qui vocem hanc aliter exponit.

6 Ἦσθιε δὲ ἀκρίδας ὁ προδρ.] De loco Matth. III. 4. & Marci I. 6. ubi Johannes Baptista dicitur edisse ἀκρίδας, variæ olim Patrum & Hæreticorum fuerunt sententiæ, quas succincte enarrat Suicerus in Thesauro Eccles. v. Ἀκρίς.

Ἀκεισία. ἡ ἀζηκεισία. καὶ κακὴ κείσις. καὶ Λιβάνιος· Οὐκοῦν ἀκεισία μὲν ἐν ἀμφοῖν· ἔχει δέ πως τοὐμὸν φιλανθρωπίαν. [1] καὶ ἄλλο τι μεζιασμόν. Γυναικός [2] τινος, Δανάης ὄνομα, δυσπειθῶς πως πρὸς δίκην ἀπαντήσης, σοφός τις περὶ αὐτὴν ἀπεφθέγξατο· κέλθητι καὶ σύ. Οὐκ εἶ Δανάη ἡ Ἀκεισίου θυγάτης.

Ἀκείσιος. ὄνομα κύριον. ὁ ἡμίθεος ἀνήρ.

Ἀκρισιάνη. ὄνομα πατρωνυμικόν.

Ἄκριζα. ἀχώριστα.

Ἀκριτί. ἄνευ κρίσεως.

Ἀκριτόμυθος. [3] πολυλόγος. ἀκρίτους ἔχων τοὺς λόγους.

Ἄκριτος. [4] ἀντὶ τοῦ ἀζήκριτος. ὅπου Δημοσθένης.

Ἀκριτόφυλλον. [5] σύμφυλον πολλοῖς δένδροις, ὥστε μὴ ζηκρῖναι αὐτῶν τὰ φύλλα, ἃ φέρει. ἢ κατάσκιον.

Ἀκροᾶσθαι, γενικῇ. ἀντὶ τοῦ, ὑπακούειν. ὅτως Ἀντιφῶν.

Ἀκροατής. καὶ Ἀκροᾶσθαι. ὁ μαθητής, καὶ τὸ μανθάνειν. [6] Δαμάσκιος. Ὁ δὲ ἤκροᾶτο λόγων γεγηρακότων, καὶ σοφίᾳ τινὶ κεκραμένων. καὶ Ἀκροαμάτων, τερπνῶν ἀκουσμάτων. [7] Καὶ ζημένει καὶ νῦν παρ' αὐτοῖς πολιτευόμενον τὸ θέαμα, ὥσπερ ἄλλο τι τῶν ἀκροωμένων, αὐλός, ἢ κιθάρα, τέρψεως ἕνεκα, καὶ ψυχαγωγίας.

Ἀκροβελίς. εἶδος ἀκοντίου.

Ἀκροβελίζεται. τὰ ἄκρα τοῦ σώματος βάλλεται.

Ἀκροβολισμός. ἐρεθισμός. καὶ τὸ ἄκρον βάλλειν. Ὁ [8] δὲ τῶν Βαρβάρων ἡγούμενος ἐγνωμάτευε σὺν τῷ ἀδελφῷ, καὶ ἔλεξεν· ἐγὼ μὲν ἐνέδραν ποιήσομαι· σὺ δὲ χρῶ ἀκροβολισμοῖς, καὶ τοξεύμασιν. ἀντὶ τοῦ, βουλὰς ἐδίδου, καὶ γνώμας.

Ἀκροβόλοι. ἀκοντισταί, τοξόται.

Ἀκροβυσία. τὸ μὴ περιτετμῆσθαι. περιτομὴ δὲ, τὸ περιτετμῆσθαι τὸ ἄκρον.

Ἀκρογωνιαῖος. [9]

Ἀκρόδρυα. [10] καρποὶ δενδρικοί. πάντες οἱ τῶν δένδρων καρποί. [11] Ἐπέρριψαν δὲ αὐτοῖς [12] οἱ μὲν κάνδυν. οἱ δὲ, ἀκρόδρυα.

Ἀκρισία. Defectus judicii in discernendo. Vel, cum male de rebus judicamus. Libanius: *Ergo ambo quidem judicii defectu laboramus: meum tamen* [*factum*] *aliquam habet humanitatem.* † *Cum quædam mulier, nomine Danae, ægre persuaderi posset, ut se in judicio sisteret: Sapiens quidam ad eam dixit: Judicium tu quoque sibi. Haud enim es Danae, Acrisii filia.*

Ἀκείσιος. Nomen proprium. Semideus vir.

Ἀκρισιάνη. Nomen patronymicum.

Ἄκριζα. Indiscreta.

Ἀκριτί. Sine judicio.

Ἀκριτόμυθος. Verbosus. Qui sine judicio & delectu loquitur.

Ἄκριτος. Indiscretus. Sic Demosthenes.

Ἀκριτόφυλλον. Multis arboribus consitum, ita ut folia, quæ in arboribus sunt, discerni non possint. Vel, umbrosum.

Ἀκροᾶσθαι. Genitivo jungitur. Pro, dicto audientem esse. Sic Antipho.

Ἀκροατής. Discipulus. Et Ἀκροᾶσθαι. Discere. Damascius. *Ille vero audiebat sermones seniorum, & qui sapientia quadam temperati essent* Et Ἀκροαμάτων. Acroamatum. *Et apud ipsos nunc etiam illa consuetudo permanet, ut quidvis aliud eorum, quæ audiuntur, ut tibia, vel cithara, delectationis, animique gratia.*

Ἀκροβελίς. Jaculi genus.

Ἀκροβελίζεται. Summas corporis partes feritur.

Ἀκροβολισμός. [Velitatio.] Irritatio. Significat etiam summas partes ferire. *Barbarorum vero Dux, cum fratre consultans, dixit: Ego in insidiis ero; tu vero velitationibus utere, & sagittis rem gere.* [Hic ἐγνωμάτευε significat] consilium dabat, sententiam suam aperiebat.

Ἀκροβόλοι. Jaculatores. Sagittarii.

Ἀκροβυσία. Præputium. Περιτομὴ vero, Circumcisio: sive, cum summa [membri virilis] pars alicui circumcisa est.

Ἀκρογωνιαῖος. [Lapis angularis.]

Ἀκρόδρυα. Fructus arborei. Omnes arborum fructus. *In ipsos alii quidem candyn; alii vero omne genus arboreorum fructuum, conjecerunt.*

1 Καὶ ἄλλο κατὰ μεζιασμόν] Hæc verba aliis interpretanda lubens relinquam. Meam enim aciem hic obtusam esse fateor.

2 Γυναικός τινος, Δανάης ὄνομα] Hoc exemplum non pertinet ad v. Ἀκεισία, sed Ἀκρίσιος.

3 Ἀκριτόμυθος] Hoc epitheto insignitur Thersites, homo inepte loquax, apud Homerum Il. B. 246.

4 Ἄκριτος. ἀντὶ τοῦ ἀδ.] Ex Harpocratione.

5 Ἀκριτόφυλλον] Est epithetum montis apud Homerum in *Bœotia*, v. 375.

6 Δαμάσκιος. Ὁ δὲ ἤκρ.] Fragmentum hoc Damascii, vel, ut verius dicam, pars ejus exstat in Excerptis Photianis Cod. CCXLII. pag. 1032. ut Pearsonius observavit.

7 Καὶ ζημένει & νῦν παρ' αὐτοῖς πολ.] Sensus fragmenti hujus est obscurus & imperfectus. Quæ ratio est, quare verbionem Porti qualemcunque hic retinuerim, quoniam meliorem dare non potui.

8 Ὁ δὲ τῶν βαρβάρων ἡγ.] Vide infra v. Ἐγνωμάτευε, ubi fragmentum hoc repetitur.

9 Ἀκρογωνιαῖος] Vid. Epist. ad Ephes. II. 6. & 1 Petr. II. 6.

10 Ἀκρόδρυα. καρποὶ δενδρ.] Vide Petav. ad Synes. Encom. Calvit. pag. 29.

11 Ἐπέρριψαν δὲ αὐτοῖς οἱ μὲν κάνδ.] Fragmentum hoc plenius repetitur infra v. Σκοπαῖος.

12 Οἱ μὲν κάνδυν] Florens Christianus ad Aristophanem in *Pace*, pag. 633. D. pro κάνδυν, legendum hic suspicatur κάνδυλον, quæ vox significat cibum ex lacte, melle, & caseo. Sed cave viro illi docto assentiaris. Nam κάνδυλος legitur etiam infra v. Σκοπαῖος. quo loco auctor anonymus, præter alia diversi generis, etiam chlamydes a populo favente in aliquem conjectas fuisse refert. Si igitur chlamydes tunc inter missilia fuisse credimus; nullam video rationem, quare non etiam de aliis vestibus, quarum species erat candys, idem concedendum sit. Solebant enim olim Græci in eos, quos plausu & honore prosequi volebant, cum alia omnis generis, tum etiam vestes in locis publicis conjicere. Suidas infra v. Δεμόκων. Οὗτος εἰς Αἴγιναν ἐπὶ νομοθεσίαις εὐφημέρως ὑπὸ τῶν ἡλιαστῶν, ἐπῄρθησαν αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πτίσσας πλείονας, & ΧΙΤΩΝΑΣ, & ΙΜΑΤΙΑ, ἀπέπνιγη. Item v. Περιαγειρόμενοι. Ὡς δὲ νῦν πᾶς

Ἀκροθίνια.[1] αἱ τῶ ἐνιαυσιαίων καρπῶν ἀπαρχαί. Ἀκροθίνια δὲ κυρίως καλοῦσι τὰς ἀπαρχὰς, ἃς ἀνατιθέασιν οἱ ἐξ ἐμπορείας, ὥσθ' ὑπὸ τοῦ θινὸς, τουτέστι τοῦ αἰγιαλοῦ, σεσῶσθαι αὐτά. ἄλλοι δὲ,[2] τὰ ἀπὸ τῶ πολέμων. ὥσθ' ὑπὸ τοῦ σίνεσθαι ἐν τῷ πολέμῳ πολλοὺς, τουτέστι βλάπτεσθαι. ἢ τὰ ἄκρα τῶ σωρῶν. ἢ τὰ λάφυρα. [3]Ὅτι Ἡρακλείδης ὁ Λύκι@, σοφιστὴς, ἔφη, [4] Νικήτης ὁ κεκαθαρμέν@, ἀγνοήσας ἀκροθίνια πυγμαίων Κολοσσῷ ἐφαρμόζειν. παροιμία, ἐπὶ τῶν μάτην κοπιάντων.

Ἀκροκορινθία[5] ἔοικας [6] χειροπαλήσῃ. ζήτει ἐν τῷ Χοῖρ@.

Ἀκρομελανιόων.[7] τὸ ἄκρον τοῦ κύματ@ μελαίνων.

Ἀκρόκομοι.[8] μεζίως κομῶντες. ἢ λίαν. ἢ τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς κομῶντες.

Ἀκρόλειον. ἀπαρχή. ὥσπερ πρωτόλειον. Πολυξένην καταθῦσαι τοὺς Ἕλληνας ἀκρόλειον. Καὶ αὖθις· Ὅσα τῷ θεοῖς ἀναθήματα, καὶ ἀκρόλεια.

Ἀκρολοφία. ἡ κορυφὴ τοῦ λόφου. τουτέστι, τοῦ βουνοῦ.

Ἄκρον.[9] ὀπ. Λίγδην. μεσότης@ ἐπίρρημα. ἀντὶ τοῦ, ὀλιγαύδην. ὅσον ὀλιγαῦσαι μόνον. καὶ ὅπ ἐν Ἰλιάδι ἅπαξ, καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἅπαξ.

Ἀκρόνηον. τὸ τῆς νεὼς ἄκρον.

Ἄκρον λάβε,[10] κὴ μέσον ἕξεις. παροιμία, ἐπὶ τῶν δυσφράστων καὶ δυσνοήτων.

Ἀκρόνυξ.[11] τὸ ἄκρον τῆ νυκτός. καὶ Ἀκρονυχία, ὁμοίως, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Ἀκράνυξ δὲ, καὶ Ἀκρωνυχία, τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχ@, καὶ τοῦ ὄρους· διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Ἀκροποδιτί. ἄκραις ποσίν.

Ἀκρόπολις. Δαμάσκι@. Τὰ γὰρ ὀπφανέσματα τῶν ὀχυρωμάτων ὡς ἐπίπαν κοινὴν ἔχει τινὰ φύσιν. γνοίη δ' ἄν τις τὸ λεγόμενον ὅτι τῆ περὶ τὰς ἀκροπόλεις συμβαινόντων. αὗται γὰρ δοκοῦσι μὴ μεγάλα συμβάλλεσθαι πρὸς ἀσφάλειαν τῆ πολιτείαν, ὅτι οἷς ἂν ὦσι, καὶ πρὸς τὴν τῆς ἐλευθερίας φυλακήν. γέ-

Ἀκροθίνια. Fructuum annuorum primitiæ. Proprie autem ἀκροθίνια vocant primitias, quas mercatores Deo dedicant: sic dictas, quod ἀπὸ τοῦ θινὸς, i. e. ex littore ſervatæ ſint. Alii vero [ſic vocari tradunt] ſpolia bellica, [quaſi ἀκροσίνια;] a σίνεσθαι, lædi: quod multi in bellis lædantur. Vel, acervorum ſummæ partes; vel, ſpolia. † Heraclides Lycius Sophiſta librum ſcripſit, quem vocavit *Niceta purgatus*; ignorans, ſe Pygmæorum ſpolia aptare Coloſſo. Proverbium hoc dicitur de illis, qui fruſtra laborant.

Ἀκροκορινθία. *Tanquam Corinthia videris vulgato corpore quæſtum factura.* Quære in voce Χοῖρ@.

Ἀκρομελανιόων. Summam undæ partem nigricantem habens.

Ἀκρόκομοι. Modicam, vel, nimiam comam alentes. Vel, qui verticem capitis comatum habent.

Ἀκρόλειον. Primitiæ. Idem, quod πρωτόλειον. *Græcos immolaſſe Polyxenam, ut belli primitias.* Et iterum: *Quæcunque donaria & primitiæ Diis [conſecrata] erant.*

Ἀκρολοφία. Collis vertex.

Ἄκρον. Eſt adverbium, quod etiam terminationem nominis habet, ſignificans ſtrictim, leviter. Semel in Iliade, & ſemel in Odyſſea legitur.

Ἀκρόνηον. Summa navis pars.

Ἄκρον λάβε. Summum cape, & medium habebis. Proverbium, quod dicitur de rebus explicatu & intellectu difficilibus.

Ἀκρόνυξ. Primæ noctis tempus. Et Ἀκρονυχία, idem: per ο parvum. Ἀκράνυξ vero, & ἀκρωνυχία ſignificat ſummam unguis & montis partem, per ω.

Ἀκροποδιτί. Summis pedum digitis.

Ἀκρόπολις. [Arx urbis.] Damaſcius. *Munimenta enim maxime inſignia ancipitem plerumque natura ſua habent uſum: quod quivis facile intelliget, qui arces urbium conſideraverit. Hæ enim multum conferre videntur ad ſecuritatem urbium, in quibus ſunt, & ad libertatis conſervationem: cum tamen ſæpe ſervitutis*

ἐπιφανῶς ἀγωνισαμένοις ἐπιβάλλεσθαι πιστεύουσι κὴ ζώνας· οἱ δὲ ΧΙΤΩΝΑΣ. Frequentiſſimum autem erat, florum & foliorum conjectione plauſum & favorem ſuum teſtari; quod φυλλοβολεῖν vocabatur: cujus moris auctores paſſim meminerunt. Arrianus *de Rebus Indicis*, pag. 589. C. Νεάρχῳ, ὅπου παραφανείη τῶ στρατῶ, ΑΝΘΕΣΙ τε κὴ πανίῃσιν ἐβάλλετο. i. e. *Nearchus, ubicunque in exercitu conſpiceretur, floribus & taniis petebatur.* Suidas v. Περιαγειράμενοι. ΑΝΘΕΣΙ δὲ ΦΥΛΛΟΙΣ ἔβαλλον περιεχορεύοντες. Plura de hoc φυλλοβολίας more notavit Caſaubonus ad Suetonium.

1 Ἀκροθίνια. αἱ τῶ ἐν.] Cum hoc loco Suidæ conferendus eſt Euſtathius ad Odyſſ. T. p. 1862.

2 Τὰ ἀπὸ τῶ πολέμων] Plenius Euſtathius: Τὰ δὲ ἐκ πολέμου λάφυρα, ὡς εἶον φασὶν ἀκροσίνια, παρὰ τὸ σίνεσθαι &c.

3 Ὅτι Ἡρακλείδης ὁ Λύκ. σοφ. ἔφη] Locus hic eſt corruptus & mutilus, quem ex Philoſtrato emendamus & illuſtramus infra v. Ἡρακλείδης ὁ Λύκ.

4 Νικήτης ὁ κεκαθαρμ.] Eadem repetuntur infra v. Νικήτης.

5 Ἀκροκορινθία] Portus hic legendum putat Ἀκρο Κορινθία: quod quidem non aſpernor; ſed tamen ferri etiam poteſt Ἀκροκορινθία; quoniam arx urbis Corinthi vocabatur Acrocorinthus: unde κατὰ συνεκδοχὴν Acrocorinthia pro Corinthia ſatis apte dici poteſt. Corinthum autem meretricibus olim abundaſſe cum ex aliis ſcriptoribus conſtat, tum etiam ex Strabone, qui lib. VIII. p. 378. refert, fuiſſe ibi templum Veneris ditiſſimum, in quo plus mille meretrices ſacra Deæ obierint. Hinc intelligimus quare hoc loco mulier venalis pudicitiæ appelletur Ἀκροκορινθία.

6 Χοιροπαλήσειν] Eſt vox obſcœna, quæ de fœminis proſtituti corporis dicitur.

7 Ἀκρομελανιόων] Eſt vox Homerica Il. Φ. v. 249. ubi brevis Scholiaſta: Ἀκρομελανιόων. τὸ ἄνω μέρος τοῦ κύματ@ ἐξ ἱππολῆς μελανόμεν@.

8 Ἀκρόκομοι. μεταφ.] Reſpexit Suidas ad verſum illum Homeri Il. Δ. v. 533. Θρῃκίες ΑΚΡΟΚΟΜΟΙ, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες. Ubi vetus enarrator: Ἀκρόκομοι· ἤτοι ἄκρως κομῶντες, εἰς ἄκρον, τελείως, ὃ ἐστιν ὅλως. Ἢ, οἱ μὴ κομῶντες ἄγαν, μήτε εἰς ἄκρον τῆς κεφαλῆς, μόνον δὲ κατ' ἀκρότητα.

9 Ἄκρον. ἐπιλίγδην] Vide Homerum Il. P. v. 599. & ibi Scholiaſtam.

10 Ἄκρον λάβε, κὴ μέσον ἕξεις] Zenobius Centur. I. Adag. 47. originem proverbii hujus ab Oraculo repetit, cujus verba adducam, quoniam locum hunc non parum illuſtrant. Ἄκρον λάβε, καὶ μέσον ἕξεις. Ἐπὶ τῶν δυσφράστων καὶ δυσνοήτων. Οἱ γὰρ τῶν Λίγυων νικήσαντες πολέμῳ, ἐκπεσόντες τῆς πατρίδος, ἐχρήσαντο τῷ Θεῷ. Ὁ δὲ τὸ εἰρημένον αὐτοῖς ἀνεῖλεν. Οἱ δὲ συμβαλόντες τὸ χρησμοῦ, ἀκροτηριόν τι καταχόντες, κατὰ μέσον ὤκησαν. Ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς αἰτίας, ὅταν τι δυσνόητον θέλωμεν αἰνίττεσθαι, χρώμεθα τῷ προειρημένῳ.

11 Ἀκρόνυξ. τὸ ἄκρ.] Vide ſupra v. Ἄκρας νυκτός.

νοντα δὲ πολλάκις αἴτια δυλείας, καὶ κακῶν ὁμολογουμένων, ὡς φησι Πολύβιος.

Ἀκροπόλοισιν.[1] ἀκρωρείαις.

Ἀκροτόλια. τὰ ἄκρα τῆς νηός. [2] Τὰ δὲ ἐμπεφθεῖα τῆ χειρὶ ἠρέμα πρὸς τὸ μετέωρον ἐς ὥρας τύπον περιαγόντες οἱ ὑποκάμπτοντες, ὥσπερ ἀκροτόλια νηὸς καὶ προέμβολα ἐκμιμησάμενοι. Καὶ Ἀρριανός· [3] Τότε ἀκροτόλια τῆ βασιλίδος νηὸς χρυσᾶ.

Ἀκροσφαλεῖς. ἄκρως ἐσφαλμένως. Ὁ δὲ ἐκέλευσε χωρεῖν ἐπὶ τοὺς [4] ἄποδας καὶ [5] ἀκροσφαλεῖς Οὔννους. ἄνδρα γὰρ ἵππων ἁ ῥᾳδίως ἂν Οὖννος τὴ γλῶ πατήσειεν.

Ἀκροσφαλεῖς. ἐν τῷ βαδίζειν σφαλλόμενοι. [6] Τετέσιν, οἱ Οὖννοι. Φιλοκτήτη·

Ὡς[7] πάντα δεινὰ [8] κἀπικινδύνως βροτοῖς
Κεῖται· παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.
Χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δεῖν' ὁρᾶν·
Χὥταν τίς εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
Σκοπεῖν μάλιστα, μὴ ξυφθαρεὶς λάθῃ.

Ἀκροτελεύτιον ἔπος. κυρίως τὸ ἔσχατον κεφαλαίου τινὸς ποιητικοῦ. χρῶνται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πεζοῦ. καὶ Θουκυδίδης, [9] τὸ ἄκρον τοῦ τέλους τοῦ τείχους. καλεῖται δὲ ἄκρον, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ τείχους.

Ἀκρότομος. σκληρός. ὑψηλός. ἢ ὀξυτάλου λίθος, ὁ τέμνων. καὶ Ἀκρότομος πέτρα, ἡ σκληρὰ, καὶ ἄτμητος. Ἀκρότομον δὲ ὄρος, τὸ [10] δυνατὸν, ὡς παρὰ τῷ Ἰωσήπῳ. Ἐν Αὐρασίῳ τῷ ὄρει πέτρα ἀκρότομος ἦν, κρημνῶν μέσον ἀνέχουσα· ὃ δὴ πύργον οἱ πάλαι ἄνθρωποι βραχὺν κομιδῇ ποιησάμενοι, καταφυγήν τινα ἰσχυρὰν, καὶ ἀμήχανον, ἢ ὃ χωρὶς φύσεως σοφίσι ξυλλαμβανόμενος, ἐδείμαντο.

Ἀκροφυσίων λόγων. ἔστιν ἐν τῷ, Ἀπ' ἀκροφυσίων.

Ἀκροχειρίζεσθαι. πυκτεύειν, ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον [11] ἄνδρα συμπλοκῆς. ἢ ὅλως ἄκραις ταῖς χερσὶ μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι. καὶ [12] Ἀκροχερσίτης ὅτου καλοῦμεν. λαμβανόμενος γὰρ ἄκρων τῶν χειρῶν τοῦ ἀνταγωνιστοῦ, ἔκλα, καὶ ὁ πρότερον [13] ἧφιεν, πρὶν ἢ αἴσθοιτο ἀπαγορεύσαντος. [14] Ἦν δὲ καὶ Λεοντίσκος Μεσσήνιος, ὃν Σικελίας, πρὸς πλησίον ἀγωνιζόμενος

& manifeſtorum malorum cauſæ exiſtant, ut ait Polybius.

Ἀκροπόλοισιν. Montium verticibus.

Ἀκροτόλια. Summæ navis partes. *Cum autem anteriores ratis partes in proræ ſpeciem leniter circumegiſſent, acroſtolia quaſi & roſtra navis imitantes.* Et Arrianus: *Aurea Regiæ navis acroſtolia.*

Ἀκροσφαλεῖς. In ingreſſu titubantes, & facile labentes. *Ille autem [eos] ire juſſit ad Hunnos, pedibus ingredi neſcientes, & in inceſſu facile labentes. Abſque equis enim Hunnus non facile ambulaverit.*

Ἀκροσφαλεῖς. Qui inter eundum ſæpe labuntur. Id eſt, Hunni. [Sophocles] *Philoctete:*

Ut omnia triſtia & periculis plena mortalibus
Propoſita ſunt: ut nunc bene, nunc male cum illis agatur.
Oportet autem, cum calamitatum expertes ſumus, mala proſpicere:
Et, cum vita eſt proſpera, maxime cavendum
Ne felicitas nos ignorantes corrumpat.

Ἀκροτελεύτιον ἔπος. Proprie ſic vocatur extrema verſus alicujus pars. Dicitur tamen etiam de oratione ſoluta. Apud Thucydidem ſic vocatur finis verſus. Vox ἄκρον etiam de initio verſus dici poteſt.

Ἀκρότομος. Durus. Excelſus. Vel, acutiſſimus lapis, qui ſecat. Et ἀκρότομος πέτρα, Petra dura, & quæ ſecari non poteſt. Apud Joſephum vero ὄρος ἀκρότομον vocatur mons aſper & tranſitu difficilis. *In Auraſio monte rupes erat aſpera, in medio præruptorum ſaxorum eminens: ubi priſci homines, turri exigua exſtructa, receptaculum quoddam munitum & expugnatu difficile ſibi pararunt, loci natura eos adjuvante.*

Ἀκροφυσίων λόγων. Quære in v. Ἀπ' ἀκροφυσίων.

Ἀκροχειρίζεσθαι. Pugilatu, vel Pancratio, certare cum altero, abſque nexibus. Vel generaliter, leviter cum altero certare. Et Ἀκροχερσίτης; [nomen proprium viri] ita vocati, quod [in certamine] extrema manuum prehendens, eas elideret, nec prius dimitteret, quam animum deſpondere adverſarium ſentiret. Simili etiam modo Leontiſcus Meſſe-

1 Ἀκροπόλοισιν] Vide Homerum Il. Ε. 523. & Odyſſ. Τ. 205.

2 Τὰ δὲ ἐμπεφθεῖα τῆ χειρὶ.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Agathia, lib. v. p. 167. C. Vide etiam infra v. Περίεμβολα.

3 Τότε ἀκροτόλια τῆ βασιλ.] Locum integrum Arriani, ex quo hæc deprompta ſunt, exhibet Suidas infra v. Ναῦς.

4 Ἄποδας δὲ ἀκροσφ.] Hunni hic dicuntur ἄποδες, quod, equis ſemper vehi aſſueti, raro pedibus ad ambulandum uterentur. Ammianus Marcellinus initio libri XXXI. *Ad pedeſtres parum accommodati ſunt pugnas: verum equis prope affixi, duris quidem, ſed deformibus, & muliebriter iiſdem nonnunquam inſidentes, funguntur muneribus conſuetis.* Loquitur ibi de Hunnis.

5 Ἀκροσφαλεῖς Οὖννους] Locum hunc illuſtrat Henricus Valeſius ad locum laudatum Ammiani Marcellini, quem conſule.

6 Τετέσιν, οἱ Οὖννοι. Φιλοκτήτη.] Hic locus in prioribus Edit. ſic legitur: Τετέσι, φιλόκτησι Οὖννοι. Sed nemini dubium fore puto, lectionem illam eſſe corruptiſſimam, & pro φιλόκτησι recte me repoſuiſſe Φιλοκτήτη: quoniam ea, quæ ſequuntur, ex Sophoclis Philoctete deſcripta ſunt.

7 Ὡς πάντα δεινὰ κάπικ.] Ex Sophocl. *Philoct.* p. 403. *P.*

8 Κἀπικινδύνως] Potius legendum puto κἀπικίνδυνα.

9 Τὸ ἄκρον δ' τέλους δ' τείχ.] Hæc excerpſit Suidas ex Schol. Thucydidis ad lib. II. c. XVII. ut Portus etiam obſervavit.

10 Δυνατόν] Probo conjecturam eruditiſſimi Pearſonii, qui ad marginem Suidæ hic annotaverat, ſcribendum eſſe δύσβατον: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

11 Ἀνδρὸς συμπλοκῆς] Συμπλοκαὶ a Græcis appellantur nexus & nodi, quibus luctatores adverſarios ſuos conſtringere & implicare ſolebant.

12 Καὶ Ἀκροχερσίτης ὅτου καλόμεθα] Sic appellatus fuit Soſtratus Sicyonius, nobilis Pancratiaſta, ut diſcimus ex Pauſania lib. VI. cap. IV. p. 460. unde Suidas locum hunc deſcripſit. Vide etiam infra v. Λεοντίσκος, ubi eadem repetuntur: ſed male ad Leontiſcum referuntur, cum, ut modo diximus, de Soſtrato Sicyonio hæc intelligenda ſint.

13 Ἧφιεν]] Apud Pauſaniam legitur ἀνίει.

14 Ἦν δὲ καὶ Λεοντίσκος Μεσσήνιος ὃν Σικελίας παρ.] Locum hunc Suidæ egregie illuſtrat Pauſanias lib. VI. pag. 461. cujus de Leontiſco hoc Meſſenio verba adducam: Εἶναι δὲ αὐτῷ λέγεται τὼ πάλλω, καθὰ δὴ καὶ τὸ πυγμαχικὸν τῷ Σικυωνίῳ Σωσράτῳ. Καὶ γὰρ τὸν Λεοντίσκον καταβαλεῖν μὲν οὐκ ἐπίσασθαι τοὺς παλαίοντας, νικᾶν δὲ αὐτὸν κλῶντας τοὺς δακτύλους. Leontiſci hujus etiam mentio fit apud Athenæum lib. XIII. p. 578.

νῶς. οὕτως δὲ ἐπάλαιε. καὶ Ἀκροχειρὶς, τὸ ἄκρον τῆς χειρός.

Ἀκρόχολος. ὁ ταχὺς ὀλίγον ὀργιζόμενος. Ἀκρόχωλος δὲ, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὁ ταχὺς ὀλίγον χωλεύων.

Ἀκρωλένιον. τὸ ἄκρον τῆς χειρός.

Ἄκρων. Ἀκραγαντῖνος. ἰατρός. υἱὸς Ξένωνος. ἐσοφίσθησεν ἐν ταῖς Ἀθήναις ἅμα Ἐμπεδοκλεῖ. ἔστιν οὖν πρεσβύτερος Ἱπποκράτους. Ἔγραψε περὶ ἰατρικῆς, Δωρίδι διαλέκτῳ. περὶ τροφῆς ὑγιεινῶν βιβλίον ἀ. ἔστι δὲ καὶ οὗτος τῶν λινὰ πνεύματα σημειωσαμένων. Εἰς τοῦτον ἐποίησεν Ἐμπεδοκλῆς παιγνιῶδες ἐπίγραμμα·

Ἄκρον ἰατρὸν Ἄκρων, Ἀκραγαντῖνον, πατρὸς ἄκρα,
Κρύπτει κρημνὸς ἄκρος παίδος ἀκροτάτης.
Τινὲς δὲ, τὸ δεύτερον στίχον ὕπως προφέρονται.
Ἀκροτάτης κορυφῆς τύμβος ἄκρος κατέχει.
Τοῦτό τινες Σιμωνίδου φασὶν εἶναι.

Ἀκρώνυξ. τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος. καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους. καὶ Ἀκρωνυχία ὁμοίως. Ὁ δὲ Φυλακῇ τινὶ ἐπὶ τῆς ἀκρωνυχίας συντυχὼν, ταύτῃ αἰφνιδίῳ προσβολῇ ἐτρέψατο. Ἔστι δὲ Ἀκρωνυχία, καὶ ἡ ἀκρώρεια τοῦ ὄρους. Καὶ Ξενοφῶν. Ἐπεὶ δὲ εἶδε ὁ Χειρίσοφος προκαταλημμένην τὴν ἀκρωνυχίαν τοῦ ὄρους, ἀφ' ἧς ἡ κατάβασις εἰς τὸ πεδίον. Ἐνδοτέρω χωρούντων, ἀκρωνυχία τοῦ ὄρους ἐπανίσταλο.

Ἀκρώρεια. ἐξοχή. κορυφή. εἰς τρία γὰρ διήκουσι τὸ ὄρος· εἰς ἀκρώρειαν, εἰς ὑπώρειαν, εἰς τέρμα. Ἀκρώρεια μέν ἐστιν ἡ κορυφή. Ὑπώρεια δὲ, τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους. Τέρμα δὲ, τὰ τελευταῖα, καὶ πόδες.

Ἄκρος. ἀντὶ τοῦ, τέλειος. Εἰς ἄκρον ἐλληνικός. Ἄκρως δὲ, ὑπερβολικῶς.

Ἀκρωτηριάζω. αἰτιατικῇ. τέμνω τὰ ἄκρα. καὶ Ἀκρωτηριασμός.

Ἀκρωτήριον.

Ἀκταίη. ἡ παραθαλασσία. ἐν Ἐπιγράμμασι. Δῶρα παρ' ἀκταίης σοὶ τάδ' ἐπωφελίης. Καὶ αὖθις. Καὶ βαθέων ὅμιλον εἶδον ἀκταίων.

Ἀκταίνειν. ἀκολασταίνειν, γαυριᾶν, καὶ ἀτάκτως πηδᾶν, ἢ πρὸς συνουσίαν ὁρμᾶν.

Ἀκταίων, Ἀκταίωνος. ὄνομα κύριον. ἢ Ἀκταιωνίδων. Τῶν Ἀκταιωνίδων ἐστὶ μία σκυλάκων. ἐν Ἐπιγράμμασι. συνέσταλε δὲ τὸ ω, διὰ τὸ μέτρον.

Ἀκτή. αἰγιαλὸς παραθαλάσσιος.

Ἀκτή. ἰδίως, ὑπαθαλασσίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς. ὅθεν καὶ ὁ Ἀκτίτης λίθος. ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τὴν Ἀττικήν. οἱ μὲν, ἀπὸ τινος Ἀκταίωνος βασι-

nius Siculus certare ſolebat: qui luctator erat. Et Ἀκροχειρὶς, extrema manus pars.

Ἀκρόχολος. Qui leviter iraſcitur. Ἀκρόχωλος vero, per ω magnum, qui leviter claudicat.

Ἀκρωλένιον. Extrema pars manus.

Ἄκρων. Acron, Agrigentinus, medicus, filius Xenonis. Athenis eodem, quo Empedocles, tempore Philoſophiam docuit. Eſt igitur antiquior Hippocrate. Scripſit de Arte Medica, dialecto Dorica: item, de ſalubri victus ratione librum unum. Hic etiam unus eſt illorum, qui ventos quoſdam obſervarunt. In hunc Empedocles tali Epigrammate luſit:

Summum Medicum Acronem, Acragantinum, ſummi patris filium,
Tegit ſummus vertex ſummæ patriæ.

Quidam vero verſum ſecundum ſic proferunt:

Summi culminis ſummum habet ſepulcrum.

Hoc Epigramma quidam Simonidis eſſe dicunt.

Ἀκρώνυξ. Summa unguis pars. Item, montis cacumen. Et Ἀκρωνυχία, idem. *Ille autem, cum in præſidium quoddam in ſummo montis cacumine collocatum incidiſſet, hoc repente invadens in fugam vertit.* Ἀκρωνυχία, montis cacumen. Xenophon. *Cum autem videret Chiriſophus, præoccupatum eſſe montis verticem, ex quo deſcenſus erat in planitiem.* † *Cum interius recederent, montis vertex obſtabat.*

Ἀκρώρεια. Summa montis pars. Vertex. In tres enim partes mons dividitur: in ἀκρώρειαν, ὑπώρειαν, & τέρμα. Ἀκρώρεια, eſt montis vertex. Ὑπώρεια, latera montis. Τέρμα vero, partes extremæ, & quaſi pedes.

Ἄκρος. Perfectus. Εἰς ἄκρον ἑλλ. Qui ad ſummum pervenit. Ἄκρως vero eſt adverbium.

Ἀκρωτηριάζω. Accuſativo jungitur. Extrema abſcindo. Et Ἀκρωτηριασμὸς, [mutilatio].

Ἀκρωτήριον. [Promontorium].

Ἀκταίη. Maritima. In Epigrammate. *Dona ex maritimo tibi hæc [conſecrantur] quæſtu.* Et rurſus. *Ranarum turbam vidi littoralium.*

Ἀκταίνειν. Laſcivire. Ferocire. Incompoſite ſaltare. Vel, in Venerem ruere.

Ἀκταίων. Actæon, Actæonis. Nomen proprium. Et Ἀκταιωνίδων. *Una es canum Actæonidum.* In Epigrammate: ubi τὸ ω magnum propter metrum corripitur.

Ἀκτή. Littus maritimum.

Ἀκτή. Acte. Proprie ſic vocabatur maritima quædam Atticæ pars. Unde & Actites lapis. Sic autem & Atticam vocabant: alii qui-

1 Ἄκρον ἰατρὸν Ἄκρων Ἀκρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, Suidas excerpſit ex Laert. lib. VIII. Sect. LXV. quod etiam a Porto obſervatum fuit.

2 Ἄκρων' Ἀκραγαντ.] Sic ex Laertio locum hunc emendavi. In prioribus enim Edit. mendoſe legitur ἄκρον Ἀκραγαντῖνον.

3 Ξενοφῶν] De Expedit. Cyri lib. III. p. 312. *P.*

4 Ἀφ' ἧς] Apud Xenophontem minus recte legitur ὑφ' ἣν.

5 Εἰς τρία γὰρ διήκουσι τὸ ὄρ.] Hæc *aſſimilate* etiam leguntur apud Euſtath. ad Odyſſ. T. p. 1862. Vide etiam infra v. Τέρμα & Ὑπώρεια.

6 Τῶν Ἀκταιωνίδων ἐστὶ μ.] Ex Anthol. lib. III. p. 264. *P.*

7 Ἀκτή. ἰδίως ἐπιθαλ.] Ex Harpocratione.

8 Ἀπό τινος Ἀκταίωνος βασ.] Imo potius Ἀκταίης, ut legitur apud Stephanum v. Ἀκτή. Vide etiam Pauſaniam in Atticis, p. 7. & Euſtathium ad v. 423. Dionyſii de Situ Orbis.

λέως. οἱ δὲ, ἀφ' τὸ τὶω πλείω [1] μοῖραν τῆς χώρας ὑπάλατιον εἶναι.

Ἄκτια.[2] ἀγὼν παλαιός· ὡς Καλλίμαχος ἐν τῷ ἐπὶ τῶ Ἀγώνων δήλον ποιεῖ.

Ἀκτίτης λίθος. ἄνω ἐν τῷ Ἀκτή.

Ἀκοινάνητος.[3] ὁ ἀκριβής.

Ἀκοίτης. θρσενικῶς, ὁ ἀνήρ. Ἀκοῖτις δὲ θηλυκῶς, ἡ γυνή. ἡ τὸ πληθυντικὸν, τὰς ἀκοίτις.

Ἀκύλας. Φιλόσοφος. Σχόλια λογικὰ γεγράφως περὶ συλλογισμῶν.

Ἀκύλας. Γραμματικός. Μουσικός.

Ἀκυληία. πόλις Ἰταλίας πολυάνθρωπος, παρειμένη ἐν θαλάττῃ. ἡ Ἀκυληίσιοι, οἱ πολῖται.

Ἀκύλλιος. ὄνομα κύριον.

Ἄκυλος. τῆς πείνης ὁ καρπός. Ἔκυλος δὲ, εἶδος βοτάνης.

Ἀκύμονα. ἀταράχων. καὶ Ἀκύμων, μὴ γεννῶσα. ἢ ἐγκύμων, ἡ σωτειληφυῖα. ἡ Ἀκυμότερος.

Ἄλα. θάλασσαν.

Ἄλα.[4] τὰ κόπρια. ἐν Ὀδυσσείᾳ· Οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σοὶ ὀπηδάτην [5] ἀδὸν ἄλα δοίης.

Ἀλαβαστοθήκας.[6] τὰς θήκας τῶν ἀλαβάστων. [7] Δημοσθένης λέγει. Ἐν τῇ σωτηρίᾳ μυροθήκας καλοῦσιν. Ἀλάβαστοι δὲ εἰσι λήκυθοι, ὧν ὄκ ἔστι λαβέσθαι ἀφὰ λειότητα. [8] Ἀριστοφάνης·

Ἐς τὸν ἀλάβαστον, κύαθον εἰρήνης ἕνα.
ὅστε ἔλεγε κοχλιάριον.

Ἀλάβαστρον.[9] ἄγγος μύρου, μὴ ἔχον λαβὰς, λίθινον. ἢ λίθινος μυροθήκη.

Ἀλλὰ γάρ. ἀντὶ τοῦ δέ. Εὔπολις. [10] Ἀλλὰ γὰρ ἀθυμοῦντες ἄνδρες ἤ ποτε πρόπαιον ἐστήσαντο. ἡ παροιμία ἐπὶ τῆς δι' ἀθυμίαν μηδὲν γενναῖον πράττειν δυναμένων.

Ἄλλα [11] δ' ἀλλαχοῦ καλά. παρόσον τὰς Εὐμενίδας ἄλλοι ἄλλως καλοῦσιν. ἄλλα οὖν ὀνόματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζεται· παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα, τὸ ὀνο-

dem ab Actæone Rege: alii vero, quod major ipsius pars esset maritima.

Ἄκτια. Certamen antiquum: ut Callimachus in opere *de Certaminibus* docet.

Ἀκτίτης λίθος. Lapis Actites. Supra in voce Ἀκτή.

Ἀκοινάνητος. Accuratus.

Ἀκοίτης. Genere masculino, vir. Ἀκοῖτις vero, genere fœminino, uxor. Et in plurali, τὰς ἀκοίτις.

Ἀκύλας. Aquila, Philosophus, qui commentarios Logicos de syllogismis scripsit.

Ἀκύλας. Aquila. Grammaticus. Musicus.

Ἀκυληία. Aquileia. Urbs Italiæ populosa, ad mare sita. Et Ἀκυληίσιοι, Aquilejenses.

Ἀκύλλιος. Nomen proprium.

Ἄκυλος. Ilicis fructus. Ἔκυλος vero, genus herbæ.

Ἀκύμονα. Tranquillum. Et Ἀκύμων, quæ non parit: ut ἐγκύμων vocatur, quæ gravida est. Et Ἀκυμότερος, [tranquillior].

Ἄλα. Mare.

Ἄλα. Sordes. In Odyssea: *Tu enim ex domo tua ne salem quidem a te petenti dares.*

Ἀλαβαστοθήκας. Ampullarum unguentariarum thecas. Demosthenes. Communiter vero sic appellare solent vasa unguentaria. Ἀλάβαστοι autem sunt ampullæ, [ita dictæ,] quod propter lævorem prehendi non possint. Aristophanes:

In ampullam [*infunde*] *cyathum pacis unum.*
Quasi diceret, cochleare.

Ἀλάβαστρον. Vas unguentarium lapideum, quod nullam habet ansam: vel lapidea myrotheca.

Ἀλλὰ γάρ. Pro δέ, i. e. sed. Eupolis. *Sed homines, qui animum despondent, nunquam tropæum statuunt.* Proverbium hoc dicitur de illis, qui propter ignaviam nihil præclari præstare possunt.

Ἄλλα δ' ἀλλαχ. *Alia enim alibi pulchra* [*censentur.* Hoc autem ideo dictum,] quia Eumenidas alii aliter vocant. Alia enim nomina apud alios pulchra existimantur. Apud

1 Μοῖραν] Hæc vox in prioribus Edit. deest, quam ex Harpocratione Suidæ restitui.

2 Ἄκτια. ἀγών] Vide Stephanum v. Ακπα, & ibi Berkelium.

3 Ἀκοινάνητος. ὁ ἀκριβής] Id est homo rigidus, severus, & arrogans, qui nihil sibi cum altero commune esse vult.

4 Ἄλα. τὰ κόπρια. ἐν Ὀδυσσείᾳ] Falsum est, quod Suidas hic affirmat. Nusquam enim apud Homerum τὸ ἄλα significat κόπρια: nec ullus unquam Grammaticorum eam vocem apud Poetarum principem sic exposuit. Res autem ita habet. In versu illo Homerii, quem Suidas hic citat, quidam veterum Grammaticorum pro ἐσθ' ἄλα una voce legendum censuerunt ἔδαλα, idque interpretati sunt κόπρια, ab ἐδὸς limen, quod sordes & purgamenta ædium circa limina januarum converri soleant. Audiamus veterem enarratorem ad versum illum Poetæ, qui exstat Odyss. P. 455. Οὐσθ' ἄλα δοίης.] Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος δασέως ἀνέγνω, καὶ ἀπέδωκε τὰς ἄλας. Καλλίστρατος δὲ ψιλῶς, ἔδαλα (sic enim ibi legendum est pro ἐσθ' ἄλλα) ἐκδεχόμενος τὰ κόπρια, ἃ παρὰ τῷ ἐδῷ κεῖται. ἐδὸς δὲ ὁ βατής. Eustathius ad eundem locum Homeri: Καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ, ἐσθ' ἄλα δοίης, ὡς γράφει Ἀρίσταρχος. Καλλίστρατος δὲ, ΟΥΔΑΛΑ ψιλῶς φασιν ἐκδέχεται, ὃ ἀσπαρξυντόνως, ἀντὶ δὲ ΚΟΠΡΙΑ, ἢ ἄλλως λύγκηξ, παρὰ τὸ ἔδον, ἤτοι τὸ βατῆρα, κείμενα. Ex his igitur patet, quantam αὐδειψίαν Suidas hic commiserit.

5 Οὐσθ' ἄλα δοίης] Id est, ne salem quidem dederis: quæ vera est hujus loci lectio & interpretatio. Callistratus enim ingenii sui acumine abusus est, qui, ut modo diximus, pro ἐσθ' ἄλα, hic legendum censuit ἔδαλα: quam conjecturam alii merito exploserunt. In proverbium autem abiit τὸ, ἐσθ' ἄλα δοίης, i. e. ne rem vilissimam quidem dederis: quod dicitur de homine sordido & avaro. Eustathius ad Odyss. P. p. 1827. 57. Τὸ δὲ, οὐσθ' ἄλα δοίης, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ τὸ ἅλας, τὸ ἐπὶ ξενίᾳ διδόμενον. ἵνα λέγῃ παροιμιωδῶς, ὅτι οὐδὲ τὸ εὐπαίστατον ἂν δοίης. Proverbio hoc Homerico usus est Theocritus Idyll. XXVII. v. 60. Φῆς μοι πίνδα δόμεν, πάρα σθ' ὕστερον ΟΥΔ ΑΛΑ ΔΟΙΗΣ: ad quem locum vide Casaubonum.

6 Ἀλαβαστοθήκας] Ex Harpocratione.

7 Δημοσθένης] In Oratione *de Falsa Legat.* Sed ubi hodie legitur ἀλαβαστοθήκας, ut observavit Maussacus ad Harpocrationem.

8 Ἀριστοφάνης] *Acharnens.* pag. 302. 14. ubi legitur ἀλάβαστρον. P.

9 Ἀλάβαστρον. ἄγγ.] Vide de hac voce Salmasium ad Solinum; Vossium in Etymologico; & Casaub. contra Baronium, Exercit. XIV. Sect. XVI.

10 Ἀλλὰ γὰρ ἀθυμοῦντες ἄνδρ.] Similis huic est sententia Mich. Pselli de ignavia, sive ὠθυμίᾳ, quam sic loquentem facit:

Οὐ πώποτε τρόπαιον ἀνεστησάμην·
Ὑπνῶ γὰρ αἰεὶ, κἀν φιλῶ χάσμῳ μύλω.

Exstat hæc ῥῆσις Pselli inter versus ejus Iambicos de virtutibus & vitiis, quos Arsenius Archiepiscopus Monembasiæ edidit, & Leoni X. dedicavit.

11 Ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ κ.] Hæc descripta sunt ex Sophocl. *Oedip. Colon.* p. 272. ejusque Scholiasta, ut Portus observavit.

μάζειν αὐτὰς Εὐμενίδας κατ' εὐφημισμὸν, τὰς Ἐρινύας.

Ἄλαγμα. ὁ [1] Προφήτης Φησί. ἢ Οὐκ ἦν παρ' ἡμῖν πλῆθος ἐν τοῖς ἀλάγμασιν ἡμῶν.

Ἀλαζονεία. Ὑπερηφανία. Πολύβιος. [2] Τοῖς γὰρ πλείστοις ὑπεγγένηταί τις ζῆλος οὐκ εὐτυχὴς ἐπὶ τῇ τῶν ἄλλων ἀλαζονείᾳ καὶ ἀκμῇ. [3] Παρὰ δὲ τῷ Ἀποστόλῳ, τοὺς ἐφ' οἷς οὐκ ἔχουσιν αὐχοῦντας, ὡς ἔχοντας, ἀλαζόνας νοητέον. [4] Καὶ Ἰώσηπος· Ἦν γὰρ αὐτοῖς ἀλαζονεία, ὡς ἐπ' ἀγαθοῖς καμούσης τῆς πόλεως.

Ἀλαζών. πλάνος. Ὑπερήφανος. ψευδής. ἀπὸ τοῦ ἐν ἄλῃ ζῆν. ἢ ἀλαζονοχαυνοφλύαρος, ὁ μέθυσος, ἢ λῆρος. ἢ ἀλαζὼν, ἄλλως ζῶν· ὅ ἐστι ματαίως. ἰδίως δὲ, ἀλαζόνας τοὺς ψεύστας καλεῖν, ἐπεὶ λέγειν ἐπαγγέλλονται περὶ ὧν μὴ ἴσασιν.

Ἀλαζών. ὁ ἀλώμενος. ἔτως Ἀλκαῖος. Πλάτων δὲ Ἀλαζόσιν, ἀντὶ τοῦ ψεύστας. [5] ἢ Ἀλαζὼν, ὁ μείζονα τοῦ ἑαυτοῦ ἀξίας κομπάζων καὶ φρονῶν. [6] Ὁ δὲ πρὸς ἕκαστον τῶν πραττόντων ἀλαζονεύεται, συμπλάττων ἀπὸ τοῦ εἰκότος.

Ἀλαλαγμός. ὑπόνικος ὕμνος. ἢ Φωνὴ ἀπὸ τῶν θαρραλεωτέρων καὶ τῶν δειλιώντων. Ἀλαλαγμὸς οὖν, ὕψωμα φωνῆς. καὶ Ἀλαλάξατε, κροτήσατε.

Ἀλαλαὶ [7] ἐν παιᾶσι. ὑποφώνημα χοροῦ.

Ἀλάλημαι. πεπλάνημαι. πεπλάνημαι. καὶ [8] Ἀλαλύκτημαι, ὁμοίως.

Ἀλαλητόν. [9] Θόρυβον. καὶ πλεονασμὸν τοῦ α ὑποταικοῦ.

Ἀλαλκεῖν. Ἀπωθῆσαι, ἀποσοβῆσαι.

Τί [10] φθιμένοις γοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν; ἠνίκ' ἀλαλκεῖν
Τῶν παίδων αἰδὼν οὐδὲ θεοῖς δύναμις.

Ἄλλα [11] μὴν ὁ Λεύκων ὄνος, ἄλλα δὲ Λεύκων φέρει.

Ἀλλ' [12] ἀντέπεσε [13] τὴν ἐπ' ἄγκυραν θεός. ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα γενομένων. παρόσον οἱ ναῦται πολλάκις ἡγούμενοι ἄγκυραν βάλλειν, ἢ προσορμιεῖσθαι, εἰς τοὐπίσω ἔπλευσαν.

nos vero hæc, ut boni ominis eas gratia vocemus Eumenides, [quæ ab aliis appellantur] Erinnyes.

Ἄλαγμα. Læta vociferatio. Propheta dicit: *Non erat apud nos multitudo lætum clamorem tollentium.*

Ἀλαζονεία. Arrogantia. Superbia. Polybius. *Plerisque enim inerat quædam infelix æmulatio, propter aliorum arrogantiam & importunitatem.* At apud Apostolum ἀλαζόνας intelligere oportet eos, qui, quæ non habent, jactant, quasi ea haberent. Et Josephus: *Tanquam præclaris facinoribus gloriabantur* [*iis, quæ fecerant.*]

Ἀλαζών. Impostor. Superbus. Mendax. [Dicitur autem ἀλαζὼν, παρὰ τὸ ἐν ἄλῃ ζῆν, quod significat] vagam vitam agere. Et ἀλαζονοχ. ebriosus & nugator. Vel ἀλαζὼν dictus, quasi ἄλλως ζῶν, id est, temere vivens. Proprie autem ἀλαζόνας vocant mendaces, quia profitentur se dicturos de rebus, quas ignorant.

Ἀλαζών. Qui hinc & inde vagatur. Sic Alcæus. Plato vero Ἀλαζόσιν dixit, pro mendacibus. Vel Ἀλαζὼν dicitur ille, qui majora sibi arrogat, & magnifice magis de se sentit, quam par est. *Ille vero apud unumquemque accedentium gloriabatur, ex verisimilibus* [*ea, quæ jactabat*] *confingens.*

Ἀλαλαγμός. Hymnus, qui ob partam victoriam canitur. Vel vox, quæ ab audacioribus contra timidiores editur. Ἀλαλαγμὸς igitur est vocis elatio. Et Ἀλαλάξατε, plaudite.

Ἀλαλαὶ ἐν Παιᾶσιν. Acclamatio Chori.

Ἀλάλημαι. Turbatus sum. Vagor. Erro. Et Ἀλαλύκτημαι, idem.

Ἀλαλητόν. Tumultum. Per pleonasmum τοῦ α intensionis.

Ἀλαλκεῖν. Repellere. Propulsare.

Quid mortuos gemimus ob filios? quando propulsare
A filiis mortem ne Diis quidem licet.

Ἄλλα μὴν ὁ Λεύκ. Alia quidem Leuconis asinus, alia vero Leucon ipse fert.

Ἀλλ' ἀντέπεσε τὴν ἐπ' ἄγκ. Sed reflavit huic anchoræ Deus. [Dicitur] de rebus, quæ præter spem accidunt. Nautæ enim existimantes se anchoram jacturos, & ad portum appulsuros esse, sæpe retro vela dare coguntur.

1 Ὁ Προφήτης φησί] Locus Prophetæ nunc non succurrit. Sed, si bene memini, legitur ibi ἀλαλάγμασιν: quam lectionem in versione secutus sum.

2 Τοῖς γὰρ πλείστοις ὑπ.] Hoc fragmentum legitur plenius infra v. Ζηλοτυπία.

3 Παρὰ δὲ τῷ Ἀποστόλῳ, τοὺς ἐφ' οἷς οὐκ ἔχ.] Eadem habet Oecumenius in cap. 1. ad Rom. v. 30.

4 Καὶ Ἰώσηπος. Ἦν γὰρ αὐτοῖς ἀλ.] Hæc negligenter admodum Suidas ex Josepho excerpsit, apud quem lib. VII. *de Bello Jud.* pag. 685. A. sic legitur: Ἦν γὰρ αὐτοῖς μεπάνοια μὲν οὐδεμία τῶν κακῶν· ἀλαζονεία δὲ, ὡς ἐπ' ἀγαθοῖς. Καμούσην γὰρ ἀφορῶντες τὴν πόλιν, ἱλαροῖς τοῖς προσώποις εὐθυμοι προσεδέχοντο τὴν πλουτὴν ἔλεγον &c.

5 Ἢ ἀλαζὼν, ὁ μείζ.] Hæc deprompsit Suidas ex Schol. Aristoph. ad *Equit.* p. 302.

6 Ὁ δὲ πρὸς ἕκαστον τῶν πρ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Εἰκότων.

7 Ἀλαλαὶ ἐν παιᾶσι] Apud Aristoph. in *Lysistr.* pag. 570 verba hæc, non Choro, sed ipsi Lysistratæ tribuuntur. Vide etiam Callimachum Hymno in Apollinem. P.

8 Ἀλαλύκτημαι] Voce hac usus est Homerus Il. K. v. 94. ubi brevis enarrator. Ἀλαλύκτημαι, πλανῶμαι, ἀπόρημαι. Vide etiam Etymolog. M. h. v.

9 Ἀλαλητόν. Θόρυβον] Scholiasta Homeri ad Il. Δ. v. 436. vocem hanc sic exponit. Ἀλαλητός. Θόρυβος. Κατ' ἀντίφρασιν. ἢ κατ' ἄλφα ἐπιτατικόν.

10 Τί φθιμένοις γοναχ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis Antipatri in Orpheum, quod exstat Anthol. lib. III. pag. 388.

11 Ἄλλα μὴν ὁ Λεύκων ὄνος, ἄλλ.] Proverbium hoc Zenobius Centur. I. Adag. 74. sic exponit: Λέγεται μὴν ἐπὶ τῶν ἀσυμφώνως (lege ἀσυμφώνως, ut apud Diogenianum & Mich. Apostolium) πρὸς ἕρμας τοὺς λόγους παρεγομένων. Λεύκων γάρ τις, γεωργὸς μέλιτος, ἀσκοὺς εἰς φορμοὺς ἐμβαλὼν, σκόμιζεν Ἀθήναζε. κοπιάσας οὖν πρὸς φορμοῖς ἐμβαλὼν, ὡς ὑπὲρ κελῶν ὀλίγον εἰσπραχθησόμενος τέλος, [ἐκόμιζε.] Τὸ δ' ὄνος πεσόντος, οἱ πλοῦναι βοηθῆσαι βουλόμενοι, ἔκριθον, ὅτι μέλι ἐστὶ, καὶ ἀπηνέγκαντο αὐτὸ ὡς ἀπολωνῆς. Eadem totidem pene verbis habet Diogenianus.

12 Ἀντέπεσε] Probo conjecturam Schotti, qui hic legendum putat ἀντέπνευσε, i. e. reflavit. Vulgatam enim lectionem metrum versus aspernatur.

13 Τὴν ἐπ' ἄγκ. Ρ.] Legerim cum Wolfio, τὴν δ' ἐπ' ἄγκυραν.

Ἄλλαν-

[1] Ἀλλαντοπώλης. ὁ εἴδη ἐντέρων πωλῶν. ἐντερο-πώλης. ἀλλᾶς γὰρ τὸ ἔντερον, ἀλλᾶντα. [1] Ἀντὶ προπαίδων ἔφησαν [2] τῷ στρατηγῷ σημεῖον· ἀλλᾶντάς τε αὐτοῦ ἀποκρεμάσαντες, τοῖς πολεμίοις σὺν γέλωτι ἐπεπαίθαζον. [3] Ἀριστοφάνης·

Ἦρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατουρίων.

Ἀπατούρια δέ, ἑορτὴ δημοτελὴς ἀγομένη παρ' Ἀθηναίοις.

Ἀλλὰ νῦν. [4] Ὦ θεοὶ πατρῷοι συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν· ἀντὶ τοῦ, σῴζετε ταχύ. ἡ Τραγῳδία φησί.

Ἀλλαξάμενος. [5] Ἀππιανός. Ὅτι παρῴδα τὸ γένος ἀλλαξάμενος ἦκοι, [6] τὸ μηδὲν ἡγησάμενος, ἢ τὰ τῶν Οὐολούσκων ἀντὶ τῆς πατρίδος αἱρήσεσθαι βεβληθείς.

Ἀλλαξάμενος. περιελόμενος. [7] Ὑπὲρ τοῦ κέρδους ὁ κακοδαίμων τὴν πήρωσιν ἀλλαξάμενος· καὶ ἵν' ὑπόδειγμα καὶ παίδευμα πᾶσιν, ὥστε μὴ τολμᾶν μηδὲ κερδαίνειν παραπλήσια.

Ἀλαός. ὁ τυφλός. κυρίως τέρψιν τοῦ λάειν, ὅ ἐστι, βλέπειν. καὶ Ἀλαοσκοπιῶ. Ὅμηρος. [8] Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε. παροιμιακῶς. ἀντὶ τοῦ, ὁ τυφλῶς ἐσκοπίαζεν.

Ἀλαοτόκος. ὁ τυφλὰ γεννῶν.

Ἀλλ' [9] ἄπαν γένοιτ' ἂν ἤδη. Τῇ παροιμίαν ἐπαινῶ τῇ παλαιάν. Ὑπὸ λίθῳ γὰρ παντί πως χρὴ μὴ δάκνῃ ῥήτωρ ἀθρεῖν. ἡ δὲ παροιμία· Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος εὕδει· φυλάττου.

Ἀλαπάξαι. πορθῆσαι. κενῶσαι. ὁμαλίσαι. Ἀπὸ μεταφορᾶς λαπάθου βοτάνης, κενωτικῆς γαστρός.

Ἀλλαείοις. [10] στιπενδίοις. Ὁ δὲ Μακεδόνιος συνέταξεν ἐκκλησιαστικοῖς ἀλλαείοις ἀποδέφεσθαι.

Ἀλλᾶς, ἀλλᾶντος. εἶδος ἐντέρου κατεσκευασμένου. καὶ ἀλλαντοπώλης, ὁ ταῦτα πωλῶν.

Ἅλας ἄγων καθεύδεις. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων, καὶ ῥᾳστωνευομένων. Ἐμπορός γάρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος, τὴν ἀντλίαν [11] ἐπαναβῆναι, καὶ ἐκπῆξαι τοὺς ἅλας. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία. ἁλῶν δὲ φόρτος, ὅθεν ἦλθεν, ἔνθ' ἔβη.

Ἅλας θυμίτας. ἐκ θύμων κατασκευασθέντας. καὶ ἑτέρα παροιμία· Ἅλασιν ὕει. ἐπὶ τῶν ἄγαν εὐθηνίας.

Ἄλαστε. [12] ἀνεπίληστε. τέκνον ἐμόν ἄλαστε.

Ἀλλαντοπώλης. Qui inteſtina vendit. Farciminum venditor. Ἀλλᾶς enim inteſtinum, [vel farcimen,] ſignificat. *Pro tropæo Imperatoris vexillum ſtatuerunt, & ſuſpenſis ex eo farciminibus, hoſtibus cum riſu inſultarunt.* Ariſtophanes:

Cupiebat edere farcimina Apaturiorum.

Ἀπατούρια autem publicum erat feſtum, quod apud Athenienſes celebrabatur.

Ἀλλὰ νῦν. *O Dii patrii nobis adeſte nunc ſaltem.* [Hic ἀλλὰ νῦν,] pro celeriter, Tragicus dixit.

Ἀλλαξάμενος. [Qui mutavit]. *Illum patria & genere ſuo abdicato veniſſe, nihili ea faciens, quod Volſcorum potius, quam patriæ ſuæ, partes ſequi animum induxiſſet.*

Ἀλλαξάμενος. Qui rem aliquam alteri anteponit. *Infelix ille mutilatione corporis lucrum redemit, omnibuſque exemplo & documento fuit, ne quis talia faceret, & ſimilibus lucris ſtuderet.*

Ἀλαός. Cæcus. Significat enim privationem τοῦ λάω, i. e. videndi. Et Ἀλαοσκοπιήν. Homerus: *Neque in vanum excubias egit.* Proverbialiter autem [hoc dictum eſt,] pro; non cæcis oculis ſpeculatus eſt.

Ἀλαοτόκος. Qui cæcos fœtus gignit.

Ἀλλ' ἄπαν γένοιτ' ἂν ἤδη. *At quidvis fieri jam poſſe credam. Proverbium vero illud antiquum laudo: ſub lapide quovis ne nos orator mordeat cavere oportet.* Proverbium autem eſt: Sub omni lapide dormit ſcorpius: [quare] cave.

Ἀλαπάξαι. Vaſtare. Exinanire. Solo æquare. Per tranſlationem ab herba lapatho, quæ vim habet evacuandæ alvi.

Ἀλλαείοις. Stipendiis. *Macedonius vero conſtituit, ut Eccleſiaſticis ſtipendiis alerentur.*

Ἀλλᾶς. ἄντος. [Farcimen]. Genus inteſtini, certo modo præparati. Et ἀλλαντοπώλης, qui ea vendit.

Ἅλας ἄγων καθ. Salem vehens dormis. Proverbium, [quod dicitur] de illis, qui in magno periculo dormiunt, & negligentiæ indulgent. Cum enim mercator quidam ſale navem oneraſſet, accidit, ut ſentina aſcenderet, & ſalem liquefaceret. Unde [ortum eſt] proverbium: Salis onus, unde venit, eo rediit.

Ἅλας θυμίτας. Salem ex thymo confectum. Et aliud proverbium: Sale pluit; quod de magna annonæ abundantia dicitur.

Ἄλαστε. Non obliviſcende. *Fili mi nunquam obliviſcende.*

1 Ἀντὶ προπαίδων ἔφησαν τῷ στρ.] Hoc fragmentum excerpſit Suidas ex Procop. de Bello Perſ. lib. II. cap. XVIII.

2 Τῷ στρατηγῷ] Legendum eſt τῶ στρατηγῶ, ut ex laudato loco Procopii patet.

3 Ἀριστοφάνης] In *Acharnenſ.* pag. 267. 14. *P.*

4 Ὦ θεοὶ πατρῷοι συγγ.] Ex Sophocl. *Electra*, p. 100. *P.*

5 Ἀππιανός. Ὅτι παρῴδα τὸ γ.] Fragmentum hoc, quod in libris Appiani hodie ſuperſtitibus non exſtat, de Marcio Coriolano, qui Roma pulſus ad Volſcos exulatum abiit, intelligendum eſſe haud obſcurum eſt.

6 Τὸ μηδὲν ἡγησάμενος, ἢ τὰ τῶν Οὐολ.] Puto legendum, τοῦτο μηδὲν ἡγησ. καὶ τὰ τ. &c.

7 Ὑπὲρ τοῦ κέρδους ὁ κακ.] Hoc fragmentum puto depromptum eſſe ex libro Æliani περὶ Προνοίας.

8 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε] Ex Homero Il. K. v. 515. ubi Scholiaſta: Ἀλαοσκοπιήν. μάταιον σκοπόν. οὐ ἔστιν, ὅτι ἔλαθεν αὐτόν.

9 Ἀλλ' ἄπαν γένοιτ' ἂν ἤδη] Ex Ariſtoph. Theſmophor. pag. 524. ubi verſus hi ſic diſtinguuntur:

Ἀλλ' ἄπαν γένοιτ' ἂν ἤδη.
Τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ
Τὴν παλαιάν.
Ὑπὸ λίθῳ γὰρ παντί που
Χρὴ μὴ δάκνῃ ῥήτωρ ἀθρεῖν. *P.*

10 Ἀλλαείοις] Pro, συλλαείοις, i. e. ſalariis.

11 Ἐπαναβῆναι] Lege, ἐπαναβῆναι συνέβη, ut apud Zenobium & Diogenianum.

12 Ἄλαστε. ἀνεπ.] Vide Homer. Il. X. v. 261. & ibi Schol.

Ἀλασήσθεν.[1] ἀνεπλήξως δεινοπαθήσθεν.

Ἀλλ'[2] ἔστιν ἡμῖν Μεγαρική τις μηχανή. ἀντὶ τοῦ πονηρά, καὶ πανοῦργος μηχανή. διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Μεγαρεῖς, ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ ποιοῦντες.

Ἀλάστωρ.[3] πικρὸς καὶ φονικὸς δαίμων, τιμωρῶν, καὶ ἀνεπίληπτα ἔργα ποιῶν. [4]Ὁ δὲ ἔγραφε πικρῶς, καὶ τραγικῶς, ἀλάστορας ἐπικαλῶν, καὶ παλαμναίους ἀφ' ἑστίας, εἰ ἔτως αἰσχρῶς προήσονται τοὺς τόπους, μηδὲν παθόντες, ἢ ἰδόντες κακόν. Ἢ ἀλάστωρ, ὁ τοιαῦτα τολμήσας, ὧν μή ἐστιν ἐπιλαθέσθαι.

Ἀλᾶται. πλανᾶται. ῥέμβεται.

Ἀλλὰ[5] ταῦτα μὲν ῥείπω κατ' ὄργον. σοὶ δ' ἐγὼ φράζω, κακὸν πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δέ μ' ἀψευδεῖν αἰεί.

Ἀλλαχῆ. ἀλλαχοῦ.

Ἀλλάχθητε. ἀντὶ τοῦ ἀμαλλάχθητε. Σοφοκλῆς.

Ἀλλὰ χρή. ἔστω. τοῦτο δηλοῖ συγκατάθεσιν· οἷον, καὶ μάλα.

Ἀλλαχῇ, καὶ ἀλλαχόσε. τὸ εἰς ἄλλον τόπον. ἀλλαχοῦ δὲ, ἢ ἀλλαχόθι, τὸ ἐν τόπῳ.

Ἄλβα.[6] οἱ μάργαροι.

Ἀλβανοί. ὄνομα ἔθνους Γαλατῶν. τούτων φασὶ τὴν γῆν εὐδαίμονα, καὶ καρποὺς ἐνεγκεῖν ἅπαν ἀγαθὸν, οἶνον ἡδὺν καὶ πολὺν ἔχουσαν.

Ἄλβιος. ὄνομα κύριον. [7]Ἄλβιος ἐς τὴν ἱππάδα πελᾶν, τ' Ἀντωνίᾳ θεραπεύων καὶ ὑπαυκάλλων ἅμα [8]Φάτνῃ.

Ἄλγεα. κακά. λυπηρά.

Ἀλγεινόεις. ὁ λυπηρός. ἢ Ἀλγεινός.

Ἀλγεῖν τοῦ πονεῖν διαφέρει. ἀλγεῖν [illegible] σάρκα τὸ πάσχειν· πονεῖν δὲ, τὸ ἐνεργεῖν.

Ἀλγηδόνες. λύπαι.

Ἀλγηρά.[9] τὰ λυπηρά.

Ἄλγησις. ἡ λύπη. ἢ ἄλγος. [10]Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Ὦ πρέσβυ, πρέσβυ, τοῦ φθόνου τὸν ψόγον ἤκουσα· τ' δὲ ἄλγησιν οὐ παρεχόμην. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐλυπήθην.

Ἀλγίστατον. Τοῦτο [11] δ' ἐς ἀλγίστατον ἡμῖν.

Ἀλασήσθεν. Indigna & nunquam obliviſcenda mala ſe paſſum eſſe conqueratur.

Ἀλλ' ἔστιν ἡμ. *Sed eſt nobis Megarica quædam machina.* Id eſt, mala & callida machina. Megarenſes enim ob improbitatem male audiebant, quod aliud dicerent, aliud vero facerent.

Ἀλάστωρ. Acerbus & ſanguinarius Dæmon, & ultor, & qui facinora nunquam obliviſcenda facit. *Ille autem acerbe & indignabunde ſcripſit, ſceleratos eos & nefarios in epiſtola vocans, ſi tam turpiter loca proditurі eſſent, nullum malum paſſi vel experti.* Vel Ἀλάστωρ dicitur ille, qui ea facinora eſt auſus, quorum non poſſumus obliviſci.

Ἀλᾶται. Vagatur. Errat.

Ἀλλὰ ταῦτα. *Sed hæc quidem ex animi ſententia ſuccedant. Tibi autem dico, ut erga alium quidem fraudibus & technis tuis utaris, mihi autem ſemper verum dicas.*

Ἀλλαχῆ. Alibi.

Ἀλλάχθητε. Reconciliemini. Sophocles.

Ἀλλὰ χρή. Eſto. Habet ſignificationem aſſentiendi: uti etiam ἢ μάλα.

Ἀλλαχῆ, & ἀλλαχόσε. Ad alium locum. Ἀλλαχοῦ vero & ἀλλαχόθι, in loco.

Ἄλβα. Margaritæ.

Ἀλβανοί. Albani. Nomen gentis Gallorum. Horum agrum aiunt eſſe uberrimum, & aptum ad fruges ferendas, vinoque multo & ſuavi abundantem.

Ἄλβιος. Albius. Nomen proprium. *Albius, equeſtris ordinis vir, Antonii præſepe colens, eique abblandiens.*

Ἄλγεα. Mala. Res moleſtæ.

Ἀλγεινόεις. Moleſtus. Et ἀλγυδνὸς, idem.

Ἀλγεῖν differt a πονεῖν. Nam ἀλγεῖν ſignificat, in corpore [malum aliquod] pati. Πονεῖν vero, opus aliquod facere.

Ἀλγηδόνες. Dolores.

Ἀλγηρά. Moleſta.

Ἄλγησις. Idem eſt ac ἄλγος, & λύπη. Dolor. Ariſtophanes *Theſmophor. O ſenex, ſenex, invidiæ quidem vituperationem audivi: nullo vero dolore animum meum hoc affecit.* [Nam ἀλγ. ἐ παρεχ. hic poſitum eſt] pro ἐλυπήθην.

Ἀλγίστατον. *Hoc autem nobis maximum dolorem attulit.*

1 Ἀλασήσειεν. ἀνεπ.] Schol. Homer. ad v. 163. Il. M. vocem ἀλασήσας exponit δεινοπαθήσας.

2 Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν Μεγ.] Ex Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 406. F. ad quem locum vide Scholia Græca, ex quibus Suidas ſua deſcripſit.

3 Ἀλάστωρ] Grammatici vocem hanc varie explicant. Erotianus: Ἀλάστορες. Βακχεῖος μὲν οὐ πεφάτῳ φονεῖς φησιν· ὁ δὲ Εὐριπίδου Μελανίππης, λέγοντες, ὅτι ἀλάστορας οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν. Ἔνιοι δὲ, τοὺς ἀνοσίου τι καὶ μιαρὸν ἐργασαμένους, κἂν μὴ ὦσι φονεῖς, οἷον ἁλιτά τινα καθ' ὑβρεις ἀφιερωσάμενοι, παρὰ τὸ ἁλίτιον καὶ αὐτοὶ, ὅπερ ἐστὶν ἁμαρτῖν. Galenus in Exegeſi Gloſſarum Hippocratis: Ἀλάστορες. αὐτοί τε οἱ ἄνθρωποι, οἱ τὰ ἄλλα ἐγκαταμένοντες περὶ τὸ τὰ παιδικὰ ἁμαρτάνειν, ἐφ' οἷς ἔσιν ἀλάστωρ ὁ τεταγμένος. Καὶ οἱ τιμωροὶ αὐτῶν δαίμονες. Vide præterea Etymologum & Harpocrationem: item Valeſium ad Harpocrat. qui non pauca de ea voce collegit.

4 Ὁ δὲ ἔγραφε πικρῶς καὶ παρασατικῶς] Fragmentum hoc Polybio tribuit Caſaubonus: cujus conjecturam non parum juvat vox παρασατικῶς, qua Polybius non raro, & forte ſolus, uſus eſt.

5 Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥ.] Ex Sophocl. *Trachin.* pag. 347. ubi verſus hi ſic diſtinguuntur:

——— Ἀλλὰ ταῦτα μὲν
Ῥείπω κατ' ὄργον. Σοὶ δ' ἐγὼ φράζω, κακὸν
Πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δέ μ' ἀψευδεῖν αἰεί. P.

6 Ἄλβα. οἱ μάργαροι] Hoc ſenſu vox *alba* accipitur apud Lampridium in Heliogabalo, cap. XXI. *Habam cum electris, & orizam cum albis exhibens.* Ubi *albæ* ſunt margaritæ. Vide ad eum locum par incomparabile interpretum, Caſaubonum & Salmaſium, qui plura auctorum loca adducunt, in quibus vocabulum iſtud margaritam ſignificat.

7 Ἄλβιος ἐς τὴν ἱππ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Ὑπαυκάλλων, & v. Φάτνη. Vide etiam v. Βεμβέσι, ubi Albii hujus itidem fit mentio.

8 Φάτνῃ] Proprie, præſepe. Hic vero ita vocatur menſa Antonii, quod ex ea paraſitus Albius paſceretur. Eadem metaphora uſus eſt Horatius lib. 1. Ep. XV.

Scurra vagus, non qui certum præſepe teneret.

9 Ἀλγηρά. τὰ λυπ.] Sic ex MSS. locum hunc emendavi. In prioribus enim Edit. contra ſeriem literarum legitur ἀλγεινά.

10 Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφορ.] Pag. 515. ubi locus hic ita legitur & diſtinguitur:

Ὦ πρέσβυ, πρέσβυ, τοῦ φθόνου μὲν τ' ψόγον
Ἤκουσα· τῶν δ' ἄλγησιν οὐ παρεχόμην. P.

11 Τῶπο δ' ἐς ἀλγίστ.] Lege, τῶπο δ' ὧδ' ἀλγίστατον.

Ἀλδήσε-

Ἀλδῆσκω. ὄνομα πόλεως καὶ ποταμοῦ.

Ἀλδίσκω. τὸ αὐξάνω.

Ἀλαιεύς. ὄνομα δήμου.

Ἀλαινής. ὁ μαινόμενος.

Ἀλέα. θέρμη, ἔλλαμψις. Πυρὰ δὲ ἀνεκαίετο, ὡς ἅμα μὲν φῶς, ἅμα δὲ ἀλέα παρίοσιν ἰοῦσι. κρύος γὰρ ἦν.

Ἀλεάζειν. ἐκκλίνειν.

Ἀλέα. πόλις Θεσσαλική. οἱ δὲ πολῖται, Ἀλεεῖς.

Ἀλέγοις.[3] χρήσῃς. βοηθήσῃς. [4] Ἀλέγοις δ' ἀνέρι καὶ [5] πενίην.

Ἀλέγω. σημαίνει καὶ τὸ φροντίζω. [6] Ὅμηρος. Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλῃ.

Ἀλεαίνομαι. θερμαίνομαι.

Ἔπειθ' ἵν' ἀλεαίνομαι τοῦτ' ἠμπεχόμην.

Ἀριστοφάνης. [7] Ἀλεαίνειν, ἀπὸ τοῦ ἀολλίζεσθαι ἡμᾶς ἐν ταῖς ἡμέραις. καὶ ἐν Ἀθήναις Ἡλιαία δικαστήριον ἦν, ἀπὸ τῆς συναγωγῆς τῶν ἀνθρώπων. Οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνειν, ὅ ἐστι θερμαίνειν, καὶ ἁλίσκειν. τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς γνομφώσεως ἐν τοῦ στόματος πρὸς τοὺς δακτύλους· ὃ λέγει αὔειν καὶ ἄζειν, κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς, ἣν ἐκ τοῦ στόματος.

Ἀλεαίνωσιν. ἀντὶ τοῦ, θερμαίνουσι. Πῦρ ἀνέκαυσαν, ὅπως αὐτοί τε ἀλεαίνωσι, καὶ τοῖς Ῥωμαίοις κατὰ χώραν μένειν δόξαν παρέχωσιν.

Ἀλεεινός. θερινός. θερμός. [8] Ξενοφῶν. Χιὼν γὰρ πεπλωκυίας, ὀκνηροὶ ἦσαν πολὺς ἀνίστασθαι. κεκλακειμένων δὲ ἀλεεινὸς ἦν ὁ χειμών, ὅτῳ μὴ παραῤῥυείη ἡ χιών.

Ἀλεείνω. ἐκκλίνω.

Ἀλεκτρυών.[9] ὁ δυνατός. ὁ καὶ ἄλκιμος.

Ἀλεκτορίδες. αἱ θήλειαι ὄρνιθες. Καὶ τὰς ἀλεκτορίδας δὲ αὐτὰς ἀπέκτειναν, τοῦ μὴ κελαδήσας, καὶ ᾄδουσας ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς, μιμοῦσαι τὸν μοιχόν. καὶ Ἀλεκτορίδης, ὁ τοῦ ἀλέκτορος. Ὅτι Περσικὸς ὄρνις ὁ ἀλέκτωρ λέγεται διὰ τὴν λοφιάν. καὶ ζήτει ἐν τῷ Περσικὸς ὄρνις.

Ἀλέκτωρ [10] πίνει, καὶ οὐκ οὐρεῖ. Μυξὸς δὲ πίνει, καὶ οὐρεῖ. λέγεται ἡ ἐπῳδὴ αὕτη εἰς δυσουρίαν ὄνου.

Ἄλεκτρα, καὶ ἄνυμφα. ἀντὶ τοῦ, παράνομα, καὶ οὐ νενομισμένα, διὰ τὴν μοιχείαν. τυτθὶ δύσλεκτα, καὶ

Ἀλδῆσκω. Urbis & fluvii nomen.

Ἀλδίσκω. Augeo.

Ἀλαιεύς. Nomen populi.

Ἀλαινής. Qui furit. Insanus.

Ἀλέα. Calor. Splendor. *Rogus autem accensus & lumen simul, & calorem, prætereuntibus præbebat. Erat enim frigus.*

Ἀλεάζειν. Vitare.

Ἀλέα. Urbs Thessalica. Cives vero ejus, Aleenses [vocantur].

Ἀλέγοις. Opituleris. Opem feras. *Propulses vero etiam a viro paupertatem.*

Ἀλέγω. Significat curo. Homerus. *Non curo magis, quam si fœmina me percutiat.*

Ἀλεαίνομαι. Calefiam. *Deinde, ut calefiam, hanc [vestem] indui.* Aristophanes. Ἀλεαίνειν autem [dictum est inde] quod interdiu congregemur. Et Athenis erat Tribunal, quod a congregatione hominum Ἡλιαία vocabatur. Alii vero ab ἀλεαίνειν, i. e. calefacere, & [æstu corpus] resolvere. Quidam vero ab halitu oris, quo digitos afflamus; quod αὔειν & ἄζειν vocatur, per imitationem soni, qui ore redditur.

Ἀλεαίνωσιν. Calefiant. *Ignem accenderunt, ut & ipsi calefierent, & Romanis opinionem præberent, se in loco [illo] mansuros.*

Ἀλεεινός. Æstivus. Calidus. Xenophon. *Cum enim nix cecidisset, valde erant ad surgendum pigri: jacentibus vero hyems erat tepida, quibus quidem nix non defluxerat.*

Ἀλεείνω. Vito. Declino.

Ἀλεκτρυών. Potens. Fortis.

Ἀλεκτορίδες. Gallinæ. *Quinetiam ipsas gallinas interfecerunt, ne strepitum edentes, & canentes super ova, adulterum proderent.* Et Ἀλεκτορίδης, pullus gallinaceus. Gallus propter cristam avis Persica vocatur. Quære in v. Περσικὸς ὄρνις.

Ἀλέκτωρ πίνει. Gallus bibit, & non mingit: Myxus non bibit, & mingit. Dicitur hæc epoda in difficultatem mingendi, qua asinus laborat.

Ἄλεκτρα, καὶ ἄνυμφα. Injusta, moribusque & legibus contraria, propter adulterium. Vel, infausta & conjugi infelicia [connubia.] So-

1 Δήμου] Imo potius δημότου. Nomen enim populi, sive δήμου, erat Ἀλαί. Vide Meursium de *Populis Atticis*, v. Ἀλαί.

2 Οἱ δὲ πολῖται, Ἀλεεῖς] Aliter Stephanus, quem vide.

3 Ἀλέγοις] Mallem potius ἀλέγῃς.

4 Ἀλέγεις δ' ἄνερι κὴν πεν.] Est pars Epigrammatis, quod ex Anthologia inedita integrum exhibuimus supra v. Ἀήτης.

5 Πενίην] Sic ex Anthologia inedita rescribendum putavi. In prioribus enim Edit. invito sensu legitur πνίγ.

6 Ὅμηρος] Il. Λ. v. 389.

7 Ἀλεαίνειν, ἀπὸ τοῦ ἀολλίζ. ἡμᾶς ἐν ταῖς ἡμ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt prorsus ἀπροσδιόνυσα, nec ad hunc locum pertinent, sed ad vocem Ἡλιαία, ubi eadem repetuntur.

8 Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri*, lib. IV. pag. 328. A. ut Pearsonius bene observavit. Ibi autem quædam aliter leguntur, ut ex ipsis verbis Xenophontis, quæ hic adducam, patebit. Νυκτερεύοντων δ' αὐτῶν συνεῦρε ἐπιπίπτει χιὼν ἄπαλλετο, ὥστε ἀπέκρυψε καὶ τὰ ὅπλα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους κατακειμένους. καὶ τὸ ὑποζύγια συνεπέθητο ἡ χιών, καὶ πολὺς ὀκνος ἦν ἀνίστασθαι. κατακειμένων δὲ ΕΛΕΕΙΝΟΝ ἦν χιὼν ἐπιπεπτωκυῖα, ὅτῳ μὴ παραῤῥυείη. Hic præcipue notandum est, pro ἀλεεινὸν, cujus gratia locum hunc adduxit Suidas, apud Xenophontem legi ἐλεεινόν: quod arguit, Grammaticum nostrum valde offitanter locum hunc ex Xenophonte excerpsisse. Potest tamen ad excusandum Suidam dici, in codice Xenophontis, quo ipse usus fuit, scriptum fuisse ἀλεεινὸς, ejusque fidem in loco hoc excerpendo eum secutum.

9 Ἀλεκτρυών] Non puto vocem hanc ἀδοκιμάστως civitate Græca donandam esse, quoniam adulterina & ex voce ἄλκιμος corrupta mihi videtur.

10 Ἀλέκτωρ πίνει, καὶ οὐκ.] Vide infra v. Μύξος.

κακόνυμφα. [1] Σοφοκλῆς. Ἄλεκτρ', ἄνυμφα γὰρ ἐπέβη μιαιφόνων γάμων ἀμιλλήματα.

Ἀλεκτρυόνα ἀθλητὴν Ταναγραῖον. ἀθροίζει δὲ εὐγενεῖς οὗτοι. Ἀφίησι τῷ Ἀσκληπιῷ ἀνάθημά τε καὶ ἄθυρμα εἶναι, οἱονεὶ θεράποντα καὶ οἰκέτην θεοπολοῦντα τῷ νεῷ τὸν ὄρνιν, ὁ Ἀσπένδιος εἰπεῖν. καὶ παροιμία·

· Ἀλεκτρυόνος μ' ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν.

Ταχὺ γὰρ [3] κατεψῆς τ' ἀργύριον.

ἢ Ἀλεκτρυόνος πλῆκτρον. Ζήτει ἐν τῷ, Αἶρε πλῆκτρον.

Ἀλλ' [4] ἐμός γ' οὐκ ἂν ἐκτὸς ἔλθοι πόκα πορπισάμενος. ὁ ἐμός, φησιν, ἀνὴρ, οἷον περονησάμενος. ἀντὶ τοῦ, [5] ἐμβαλὼν τὴν ἀσπίδα. ἅμα τῷ παρεῖναι ἅπαξ εἰς τὸν πόλεμον, ἢ οὐκ ἂν ἀπέλθοι ἡ μάχης.

Ἀλεξάνδρεια. ὄνομα πόλεως. καὶ ὁ πολίτης, Ἀλεξανδρεύς. καὶ Ἀλεξάνδρειος.

Ἀλεξανδρέων Φονοκτονία. ζήτει ἐν τῷ Ἀντωνίνου.

Ἀλέξανδρος, ὁ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, βασιλεύσας Μακεδόνων ἀπὸ ὀκταετοῦς ἕως, τελευτήσας δὲ ἐτῶν λγ'. [6] Οὗτος ἦν τό, τε σῶμα κάλλιστος, καὶ φιλοπονώτατος, καὶ ἐξυπνότατος τὴν γνώμην, καὶ ἀνδρειότατος, καὶ φιλοτιμότατος, καὶ φιλοκινδυνότατος, καὶ τὰ θεῖα ἐπιμελέστατος· ἡδονῶν τε, τὰ μὲν τοῦ σώματος, ἐγκρατέστατος, τὰ δὲ [7] τῆς γνώμης ἐπαινεμένων, ἁπλᾶστος. ξυνιδεῖν δὲ τὸ δέον, ἔτι ἐν τοῖς ἀφανεῖ ὄν, δεινότατος, καὶ ὀκ τῶν φαινομένων τὸ εἰκὸς ξυμβαλεῖν ὀπτυχέστατος, καὶ τάξαι τε καὶ διανεμῆσαι, καὶ πρὸς πᾶν καλὸν ἐπιτηδειότατος. πρὸς τούτοις ἦν ἐπιεικὴς καὶ θεοσεβής. Ὀργιάδεις γάρ ποτε Θηβαίοις ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τοὺς μὲν οἰκήτορας ἐξανδραποδίσασθαι, τὴν δὲ πόλιν εἰς ἔδαφος καθασκάψαι, ἢ γε πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβείας οὐκ ἀλιγώρησε πρὸ τινὸς κατάληψιν τῆς πόλεως· ἀλλὰ πλείστην ἐποιήσατο πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ μὴ δ' ἀκούσιον ἁμάρτημα γενέσθαι πρὸ τὰ ἱερά, καὶ καθόλου τὰ τεμένη. Ὅπου τὸ μεγαλήγορον τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὐχ ὑπερῆρκεν μᾶλλόν τι, ἢ εὐθαρσὲς ἐν τοῖς κινδύνοις ἐφαίνετο. Ῥωξάνης δὲ ἠράσθη ὁ Ἀλεξάνδρου, τῆς Ὀξυάρτου, τοῦ Βακτριανοῦ· [8] ἣν δὴ καλλίστην τῶν Ἀσιανῶν γυναικῶν λέγουσιν ὀφθῆναι οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ στρατεύσαντες, μετάγε τὴν Δαρείου γυναῖκα. καὶ ταύτην ἰδόντα Ἀλέξανδρον, εἰς ἔρωτα ἐλθεῖν αὐτῆς· ἐρασθέντα δὲ οὐκ ἐθελῆσαι ὑβρίσαι καθάπερ αἰχμάλωτον, ἀλλὰ γῆμαι οὐκ ἀπαξιῶσαι.

phocles: *Infelix enim & conjugi infauſtum cruentarum nuptiarum certamen aggreſſa eſt.*

Ἀλεκτρυόνα. Gallum pugnacem Tanagræum. Hi enim ut generoſi celebrantur. *Aſpendius dimiſit Gallum, eumque tanquam donarium & ludicrum Æſculapio conſecravit, ut tanquam famulus & miniſter templum ejus obiret.* Et proverbium: *Galli gallinacei me dixit ventrem habere: celeriter enim concoques hoc argentum.* Et Galli gallinacei calcar. Quære in v. Αἶρε πλῆκτρον.

Ἀλλ' ἐμός. *At meus [maritus,] quam primum ex acie domum rediit, ſcuto ſe armans, illico ex conſpectu rurſus evaneſcit, alio abiens.* Πορπακισάμενος hic ſignificat, ſcutum tenens. Simul ac igitur adeſt, inquit, ad bellum rurſus proficiſcitur, nec unquam forte ex prœlio [ſalvus] domum redibit.

Ἀλεξάνδρεια. Alexandria. Nomen urbis. Ejus civis [vocatur] Ἀλεξανδρεύς. Et [poſſeſſivum inde formatur] Ἀλεξάνδρειος.

Ἀλεξανδρέων Φονοκτονία. Alexandrinorum cædes. Quære in Ἀντωνῖνος.

Ἀλέξανδρος. Alexander, Philippi & Olympiadis filius, cum anno ætatis decimo octavo Macedoniæ regnum ſuſcepiſſet, obiit trigeſimo tertio. Hic & corpore pulcherrimus fuit, & laborioſiſſimus, & ingenio acutiſſimo, & fortiſſimus, & honoris cupidiſſimus, & audaciſſimus, & cultor Numinis ſtudioſiſſimus: circa voluptates quoque corporis moderatiſſimus; earum vero, quæ ad animum pertinent, laude inexplebilis. Summa quoque facultate præditus in rebus adhuc obſcuris pervidendi, quid facto opus eſſet, & mira ſagacitate ex veriſimilibus futura conjectans; & aciei inſtruendæ peritiſſimus, & ad omnia pulchra & honeſta aptiſſimus. Præterea, fuit humanus, & religioſus. Cum enim Thebanis aliquando tantopere iratus eſſet, ut & ipſos in ſervitutem redigeret, urbemque eorum ſolo æquaret; pietatem tamen erga Deos in urbis occupatione non neglexit: ſed ſumma diligentia cavit, ne milites vel imprudentes templa, &, in univerſum, lucos, violarent. Alexandri magniloquentia non tam ſuperbiæ cuidam, quam in periculis fiduciæ tribuenda videbatur. Alexander amavit Roxanen, Oxyartæ Bactriani filiam, quam Alexandri comites Aſianarum mulierum, poſt uxorem Darii, pulcherrimam ſibi viſam fuiſſe dixerunt. Hanc cum Alexander aſpexiſſet, ejuſque amore captus fuiſſet, noluiſſe tamen eam, ut captivam, ſtuprare ferunt, ſed uxorem ducere non dedignatum fuiſſe: quod Ale-

1 Σοφοκλῆς] Apud Sophoclem in *Electra* pag. 104. locus hic ita diſtinguitur:

Ἄλεκτρ', ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα
Μιαιφόνων γάμων ἀμιλ-
λήμαθ' οἵπερ οὐ θέμις. P.

2 Ἀλεκτρυόνος μ' ἔφ.] Ex Ariſtoph. in *Veſpis*, pag. 339. 14. 15. P.

3 Καπψεῖς] Apud Ariſtoph. legitur καθέψεις. Eraſmus in *Adagiis* legit καπιπέψῃ. P.

4 Ἀλλ' ἐμός γ' οὐκ ἂν ἐκτ.] Hic locus eſt corruptiſſimus, qui apud Ariſtoph. in *Lyſiſtrata*, pag. 543. ſic legitur:

Ὁ δ' ἐμός γε κἂν ὀκ τῇ παλαῖ ἔλσῃ πόκα,
Πορπακισάμενος φρᾶδος ἀμπτόμενος ἔβα. P. †

Senſum horum verborum in verſione expreſſi.

5 Ἀποβαλών] Apud Scholiaſtam ineditum in *Lyſiſtratam* recte legitur ἀπολαβών, uti etiam hic legendum eſt.

6 Οὗτος ἦν τό, τε σῶμα κάλλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, uſque ad στρατιὰν διαμῆσαι, excerpta ſunt ex Arriano *de Expedit. Alex. M.* Lib. VII. p. 502. 503.

7 Τῶν δὲ τῆς γνώμης ἐπαινουμένων, ἀπλᾶστος] Locus hic corruptus eſt, qui ex Arriano ſic emendari debet: τὰ δὲ τῆς γνώμης ἐπαίνου ἀπλήστοτος. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

8 Ἣν δὴ καλλίστην τῶν Ἀσιαν. γυν.] Hæc, & quæ ſequuntur, uſque ad verba illa, ὅσα σώφρονα ἔρρα, leguntur apud Arrianum *de Expedit. Alex.* Lib. IV. pag. 284. 285.

καὶ τοῦτο γ' ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἐπαινῶ μᾶλλον, ἢ μέμφομαι. Καί τοι τῆς Δαρείου γυναικὸς, ἣ καλλίστη δὴ ἐλέγετο τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ γυναικῶν, ἢ οὐκ ἦλθεν εἰς ἐπιθυμίαν, ἢ κρατηθεὶς αὐτοῦ ἐγένετο, νέος τε ὢν, καὶ τὰ μάλιστα ἐν ἀκμῇ τῆς εὐτυχίας, ὁπότε ὑβρίζουσιν ἄνθρωποι. ὁ δὲ κατηδέσθη τε καὶ ἐφείσατο, σωφροσύνῃ τε πολλῇ ἀμαχρώμενος, καὶ δόξης ἅμα, ἀγαθῆς ἐκ ἀπόπαν ἐφέσει. Καὶ τοίνυν ἡ λόγος κατέχει, τοὺς Δαρείου τὸ εὐνοῦχον ἐπισφάντα ἐλθεῖν τὸν φύλακα αὐτῷ τῆς γυναικός. καὶ τοῦτον, ὡς εἶδεν ὁ Δαρεῖος, πρῶτα μὲν πυθέσθαι, εἰ ζῷεν αὐτῷ οἱ παῖδες, καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ἡ μήτηρ. ὡς δὲ ζῶσας τε ἐπύθετο, καὶ βασιλίσσας ὄντας, καὶ τοῦ τῆς θεραπείας, καὶ ὡς σωφρονεῖ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· ἐπὶ τούτοις ἀναλεῖναι τὸν Δαρεῖον εἰς τὸν θεοὺς τὰς χεῖρας, καὶ εὔξασθαι ὧδε· Ἀλλ' ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, ὅτῳ ὑπετέτραπται τὰ βασίλεια πράγματα νέμειν ἐν ἀνθρώποις, σὺ νῦν μάλιστα μὲν ἐμοὶ Φύλαξον Περσῶν τε καὶ Μήδων τὴν ἀρχὴν, ἅσπερ οὖν καὶ ἔδωκας· εἰ δὲ δὴ ἐγὼ οὐκ ἔτι σοι βασιλεὺς τῆς Ἀσίας, σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ, ὅτι μὴ Ἀλεξάνδρῳ, παραδοῦναι τὸ ἐμὸν κράτος. οὕτως οὐδὲ τοὺς τὰ πολεμίων ἄρα ἀμελεῖται ὅσα σώφρονα ἔργα. Οὕτω φησὶν Ἀρριανός. Νέαρχος δέ φησιν, ὅτι χαλεποὶ αὐτῷ τῶν φίλων ἐγένοντο, ὅσοι ἐνόμιζον αὐτὸν ἀρρωστοῦντα, ὅτι αὐτὸς τοὺς τῆς φαπᾶς κινδυνεύοι· ὁ γὰρ φαπιγοῦ ταῦτα, ἀλλὰ φαπιώτου εἶναι. καί μοι δοκεῖ ἀληθεῖα τε ὄντας ἐγίνωσκε, καὶ αὐτὸν ὑπαίτιον τῇ ὀπιμήσει. καὶ ὅμως ὑπὸ μένους τε τοῦ ἐν ταῖς μάχαις, καὶ τοῦ ἔρωτος τῆς δόξης, καθάπερ οἱ ἄλλης νίκης ἡδονῆς ἡττώμενοι, ὁ κρατερὸς ἐκ ἀπέσχετο τοῦ κινδύνου. Ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν θαυμαστὸν βίον ἐβίωσε. πίστις δὲ, τοῖς εἰρημένοις ἐχέγγυον, ἡ τῶν ἀγώνων παρέσχε πρᾶξις. οὐδὲ γάρ ἐστιν εὑρεῖν ἐν παντὶ τῷ τοῦ κόσμου κύκλῳ ἕνα ἄνδρα, τοσούτοις κατορθώμασι πλεονεκτήσαντα. τοῖς τε γὰρ σοφοῖς συμφοιτήσας ἀνδράσιν, εἴς τε λόγους ὁ μείων τοῦ εἰς ἄκρον ἐπαινεμένων εὑρέθη· πρός τε τὰ πολέμια διελθὼν, θαυμαστὰ μᾶλλον ἢ πειθῆς ἄξια διεπράξατο. καὶ πρὸς Δαρεῖον τὸν Περσῶν βασιλέα σωσάμενος πόλεμον, τοῦτον καθακράτος νικᾷ. κἀκεῖνος αἰτεῖται εἰς Φιλλαγὰς ἐλθεῖν, ἡ δοῦναι αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα Ῥωξάνην πρὸς γάμου κοινωνίαν. Ὁ αὐτὸς πάντα τὰ ἔθνη καταζοπυρωσάμενος, διεφθάρη τὸν νοῦν, καὶ πρὸς τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς διωλίσθησε, Περσικὴν στολὴν ἐνδυσάμενος, μυρίοις δὲ νέοις δορυφορούμενος, τριακοσίαις τε παλλακαῖς χρώμενος, ὡς τὴν Μακεδονικὴν πᾶσαν τῶν βασιλέων συνήθειαν ἐς Πέρσας μεταῤῥυθμίσαι, καὶ τῶν ἰδίων νόμας Φιλελευθέρους ἀνελεῖν. Ὕστερον δὲ, εἰς Ἰνδίαν ἀφικόμενος, ὑπὸ Κανδάκης τῆς βασιλίσσης συνελήφθη ἐν ἰδιώτου σχήματι. καὶ εἶπεν

xandri factum laudo potius, quàm reprehendo. Et Darii quidem uxoris, quæ formosissima omnium Asiæ mulierum habita est, vel amore captus non fuit, vel ab ea sibi temperavit, quamvis & juvenis, & in summo felicitatis culmine constitutus, cum homines maxime insolescere solent. Ille autem, verecundia animum subeunte, ei pepercit; magna profecto continentia usus, & quodam gloriæ studio non reprehendendo impulsus. Fama etiam tenet, eunuchum, Darii uxoris custodem, fuga elapsum ad Darium venisse: quem ut viderit Darius, primum quæsivisse, an sui liberi, uxor, & mater viverent. Ut autem audiverit vivere, & reginas vocari, & honorifice tractari, pudicitiamque uxoris salvam esse; eum manibus in cœlum sublatis sic precatum esse: O Rex Jupiter, cui Reges & regna curæ sunt, tu mihi quidem Medorum & Persarum imperium, quod dedisti, conserva. Si vero me amplius Regem Asiæ esse non vis, nemini alteri, nisi Alexandro, meum tradas imperium. Sic igitur moderatio etiam ab hostibus laudatur. Ita scribit Arrianus. Nearchus tradit, amicos, qui ægrotantem curabant, eum objurgasse, quod ipse in prima acie vitam suam periculo exponeret: militis enim id esse munus, non imperatoris. Et Alexander quidem hæc verba molestè tulisse mihi videtur. Nam & vera hæc esse agnoscebat, & se merito ab amicis reprehendi. Veruntamen ob animi fortitudinem in præliis, & gloriæ cupiditatem, ut alii, qui voluptati alicui succumbunt, imperare sibi non potuit, quin periculis se committeret. † Alexander Macedo admirabilem egit vitam: quod abunde testantur res ejus bello gestæ. Neque enim in toto terrarum orbe virum unum reperias, qui tot res tam præclare gesserit. Nam sive cum viris præstantissimis versaretur; eruditione non inferior deprehendebatur doctissimis: sive ad bellica transiret; res majore admiratione, quam fide, dignas gerebat. Bello autem adversus Darium, Persarum Regem, suscepto, penitus eum devicit. Et ille pacem ab ipso petiit, & Roxanes filiæ nuptias ei obtulit. Idem, omnibus gentibus subactis, animum vitiis corrupit, & corporis voluptatibus se tradidit, Persica stola indutus, & 10000. juvenum custodia munitus, & trecentis pellicibus utens: ita ut omnes Regum Macedoniæ mores cum Persicis commutaret, & nonnullos suorum, falsi criminis insimulatos, e medio tolleret. Postea in Indiam profectus, a Candace Regina, privati hominis habitu, comprehensus est; quæ ipsi dixit: Rex Alexander, Orbem occupasti, &

1 Αὐτῷ τ γυναικός] Lege αὐτῆ τ γυναικὸς, ut apud Arrianum,

αὐτῆς.

αὐτῷ Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, τ' κόσμον παρέλαβες, καὶ ὑπὸ γυναικὸς σωφρονεῖς; καὶ εἰρήνην τοῖς αὐτῶν ἐπιήσαλο, ἡ τ' χώραν αὐτῆς ἀβλαβῆ διεφύλαξεν. Ὁ αὐτὸς ὀκτακοσίοις ἀνδράσιν ὑπέτυχεν ὑπὸ Περσῶν πάλαι ἐν Ἑλλάδι ληφθεῖσιν, ἠκρωτηριασμένοις τὰς χεῖρας. ὃς μεγάλαις δωρεαῖς ἐφιλοφρονήσατο, ἡ παρεμυθήσαλο. Εἰς δὲ τ' λίμνην, τ' ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἀφικόμην, τὸ ἆθλημα ἀπέβαλεν, ὄμβρε καταῤῥαγέντ, καὶ μόλις ἐπὶ τ' γῆν διενήξατο. ἡ ὑπὸ Κασάνδρε ἴ ἰδίε φάρμακον δεξάμην, ἐσπαράχθη· ἡ ὅπως ἐπὶ τοσούτοις καλοῖς θώμασι τ' βίον μετήλλαξεν. [1] Ὅπ Ἀλέξανδρ Φιλήκ ἦν, εἶπες ἰς ἄλλ, τ' μουσικῶν. Τιμόθε γὰ ὁ αὐλητὴς ἔφη ποθὲν αὐτοῦ· ὃν πολε αὐλοῦντα λέγουσι τ' Ἀθηνᾶς τ' Ὀρθιον νόμον ὑπακούσμενον, ἐς τοσόνδε ἐκπλῆξαι Ἀλέξανδρον τοῖς μέλεσιν, ὡς μεταξὺ ἀκούσαντα ἀναΐξαι ἐπὶ τὰ ὅπλα· τὸν δὲ Φάναι, ὅτι τοιαῦτα χρὴ εἶναι τὰ βασιλικὰ αὐλήματα. Οὕτ τε δὴ ὁ Τιμόθε ἀνελήλυθει ποὸς αὐτὸν, σπουδῇ μετάπεμπ γενόμην. [2] Ὅπ οὗτ ὁ μέγας Ἀλέξανδρ, νικήσας ναυμαχίᾳ Λακεδαιμονίους, ἡ τειχίσας τ' Πειραιᾶ, ἡ ἑκατόμβην θύσας, πάντας εἱστίασεν Ἀθηναίους.

Ἀλέξανδρ, [3] ὁ Μαμμαίας, σὺν τῇ μητρὶ ἄρξας, ὑπ' ἐκείνῃ πάντα διῴκει· ἥτις πανταχόθεν ἐφρόντιζε τ' ἀρχήν. δικάζειν τε οὖν αὐτὸν ἔπειθεν ἐπὶ πλεῖστον, ὡς ἂν τούτοις ἀσχολούμενος, μὴ ἔχοι χαιρὸν ἐς τὸ ὀπτηδεύειν τι τ' ἁμαρτημάτων. Ὑπῆρχε δὲ αὐτῷ καὶ φυσικὸν ἦθ ποᾳὸν, ἡ ἥμερον, ἔς τε τὸ φιλάνθρωπον πάνυ ὀπῤῥεπές. Ἐς πεντεσκαιδέκαλον ἦν ἔτ [4] ἄρξας τ' βασιλείας, ἀναμωτὶ ἦρξε, καί τοι ἰυᾶν μεγίσαις αἰτίαις ὑποπεσόντων· ὡς μὴ τ' Μάρκε τελευτὴν τ' βασιλείαν θαυμάζειν Ἀλεξάνδρε. Ἠπᾶτο δὲ καὶ τ' μητέρα, ἡ πάνυ ἤχαλλεν, ὁρῶν αὐτῷ φιλοχρήματον ὖσαν, ἡ πολλὰ ἐξ ἐπιρειῶν θησαυρίζουσαν. Πολλὰ δὲ ὑπ' αὐτῆς ἠναγκάζετο ποᾴττ. ἦρχε γὰ αὐτοῦ ὑποβαλλόντως ἡ μήτης, ἥτις ἀπῆγε τ' αἰσχρῶν καὶ ἀπρεπῶν τοῖς βασιλεῦσιν ἔργων· διδασκάλε τε πάσης παιδείας [5] λάθρα μετεπέμπετο. Ὁ δὲ παλαίφρας τε καὶ γυμνασίοις πάνυ ἔχαιρε, καὶ τοὺς διδασκάλε ἀπεστέρει ἐς ποσοῦτον δὲ ἐξάκειλεν, ὡς δὴ πάντα τὰ ὑπὸ τ' σκηνῆς, καὶ τ' δημοσίων θεάτρων, μεταγαγεῖν ἐπὶ τὰς αὐλὰς τὰς μείστας. Ἀφ' τούτου ἐμυσάττοντο αὐτόν.

captus es a muliere. Quare pacem cum ea fecit, & regnum ejus illæsum conservavit. Idem in 800. viros incidit, a Persis olim in Græcia captos, & manibus præcisis mutilatos; quos magnis muneribus donatos consolatus est. Cum autem in paludem Alexandrinam perveniſſet, diadema amisit, & imbre ingenti effuso, ægre ad terram enatavit. A Cassandro duce veneno ei propinato, [vehementibus doloribus] cruciatus, post tot & tam præclara facinora e vita excessit. Alexander, si quisquam alius, Musicis audiendis delectabatur. Nam cum aliquando Timotheus tibicen ante eum staret, & carmen Minervæ, Ὀρθιον vocatum, tibia caneret, adeo Alexandrum commovisse dicitur, ut inter audiendum ad arma corripienda subito surgeret, diceretque, tales tibiæ cantus Regibus convenire. Hic autem Timotheus ad ipsum venerat, etiam atque etiam invitatus & accersitus. † Alexander M. cum Lacedæmonios navali prœlio vicisset, & Piræum muro cinxisset, & hecatomben immolasset, omnes Athenienses convivio excepit.

Ἀλέξανδρ ὁ Μαμμαίας. Alexander, Mammeæ filius, cum matre imperans, ejus arbitratu omnia administravit. Ea namque omnia, quæ in imperio gerebantur, observabat, filioque persuadebat, ut frequentissime jus diceret, ut hisce rebus occupato nihil temporis atque otii ad peccandum supereſſet. Atque inerat certe Alexandro lene a natura & mansuetum ingenium, & ad humanitatem propensum. Namque per XIV. annos incruentum gessit imperium, quamvis multi gravissimorum criminum rei fuissent: adeo ut a principatu Marci imperium Alexandri, quasi secundo loco, celebraretur. Matrem vero incusabat, & moleste ferebat, quod pecuniæ esset avidior, & malis artibus maximas sibi divitias compararet. Multa etiam facere invitus ab ea cogebatur, quippe qui supra modum matri obnoxius esset: quæ ipsum a rebus turpibus, & quæ Principem dedecent, avocabat, & omnium disciplinarum magistros clam accersebat. Ille vero palæstris & gymnasiis maxime gaudens, doctores ex aula exegit. Tandem vero eo vecordiæ provectus est, ut omnes scenicos artifices ad summos magistratus eveheret. Qua de causa civibus invisus fuit.

Ἀλέξανδρ, ὁ Μιλήσι. Alexander, Milesius, qui Polyhistor, & Cornelius, cognomi-

1 Ὅπ Ἀλέξ. φιλήκ. ἦν] Hæc, & quæ sequuntur, repetuntur infra, v. Τιμόθε Θερσ. & v. Ὀρθιασμάτων.

2 Ὅπ ἔτ ὁ μέγας Ἀλέξ. νικήσας ναυμαχ. Λακ.] Hæc sunt omnino falsa, & a veritate historiæ alieniſſima, ut ostendimus supra ad v. Ἀθήναι, ubi locus hic itidem legitur.

3 Ἀλέξανδρ, ὁ Μαμμ.] Quæ hic de Alexandro, Mammææ filio, leguntur, ad verbum descripta sunt ex Collectaneis Constant. Porphyrog. a Valesio editis, in quibus hæc ipsa, pag. 830. inter Excerpta ex Joh. Antiocheno leguntur.

4 Ἄρξας] Apud Johannem Antioch. legitur ἐλάσας.

5 Λάθρα μετεπέμπετο. ὁ δὲ παλαίφρας π ἡ γυμν. πάνυ ἔχ.] Hic locus in Collectaneis Constantini sic legitur: Λάθρα μετεπέμπετο, παλαίφρας τε ἡμ τοῖς ἀνδρῶν γυμνασίοις [εἴλιζεν.] ἐφ' οἷς Ἀντωνῖν ἤχαλλε, ἐ μεταγίνωσκε, τὰς τε διδασκάλους ἀπεσθῆ &c.

6 Ἀλέξανδρ, ὁ Μιλήσ.] De hoc scriptore, præter Vossium, legendi sunt Meursius in notis ad Chalcidium, pag. 7. & Jonsius *de Scriptor. Histor. Philos.* Lib. II. c. XVI.

7 Ὁ Μιλήσι] Solus Suidas Alexandrum hunc Milesium facit: quod unde expiscatus sit, nescio. Certe alii, quorum potior apud me est auctoritas, eum Κοπαίεα, vel Κοπαΐα vocant. Erat autem Cotiæum urbs Phrygiæ, testibus Geographis. Stephanus v. Κοπάειον. Τὸ ἐθνικὸν Κοπαιεύς, ἐνθα ἦν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς πολυμαθέστ χρηματίζων: quæ verba Stephani de hoc ipso Alexandro intelligenda sunt.

μαλωτισθεὶς, ἐπράθη, καὶ αὐτῷ παιδαγωγὸς ἐγένετο· εἶτα ἠλευθερώθη. Ἦν δὲ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς Σύλλα ἡγεμόνων, καὶ ἐπὶ πάσι. ἀνῃρέθη δὲ ἐν Λαυρεντίᾳ, ὑπὸ πυρὸς τῆς οἰκίας φθαρείσης. καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Ἑλένη, μαθοῦσα τὸ συμβὰν, ἀπήγξατο. Ἦν δὲ γραμματικὸς ὁ Κράτητος μαθητῶν. [1] Οὗτος συνέγραψε βιβλία ἀρίθμῳ κρείττω. καὶ ὡς Ῥώμης βιβλία πέντε. ἐν τούτοις λέγει, [2] ὡς γυνὴ γέγονεν Ἑβραία Μωσῦ, ἧς ἐστὶ σύγγραμμα ὁ παρ' Ἑβραίοις νόμος.

Ἀλέξανδρος, Ἱεραπόλεως Ἐπίσκοπος, καὶ μάρτυς. ἔγραψε, τί καινὸν εἰσήνεγκε Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον. κεφάλαια θ. λόγον νοημάτων γέμοντα.

Ἀλέξανδρος, [3] Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· ὃς [4] συμβαίνοντα εἶχε τῇ Ἀρχιερωσύνῃ τὴν πολιτείαν. Ἐν ἀσκητικῇ γὰρ παλαίστρᾳ τὸν βίον τῆς ἐπισκοπῆς ἐξετέλεσας ἀγῶνα, καὶ γυμνασάμενος ἐπὶ πλεῖον, ἄφθη γενναῖος ἀγωνιστὴς· [5] τῷ λόγῳ παιδεύων, καὶ βεβαιῶν τῷ βίῳ τὸν λόγον. ὃς Πορφυρίου διεδέξατο. Ἐκεῖνος μὲν οὖν τῇ πυκνότητι διέφερε τῆς φρενῶν· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἀσκήσει, τῇ φιλοσοφίᾳ, καὶ ἀκτήμονι βίῳ, καὶ τῷ ῥεύματι τῆς γλώττης, καὶ [6] μυρίοις ἑτέροις πλεονεκτήμασι χάριτος.

Ἀλέξανδρος [7] Αἰτωλός. ἀπὸ πόλεως Πλευρῶνος· υἱὸς Σατύρου καὶ Στρατοκλείας, γραμματικός. οὗτος καὶ τραγῳδίας ἔγραψεν· ὡς τῷ τῶν ἑπτὰ Τραγικῶν ἕνα κεκλῆσθαι, [8] οἵπερ ἐπεκλήθησαν ἡ Πλειάς.

Ἀλέξανδρος Αἰγαῖος, Φιλόσοφος Περιπατητικὸς, διδάσκαλος Νέρωνος τοῦ βασιλέως, ἅμα Χαιρήμονι τῷ φιλοσόφῳ. υἱὸν δὲ ἔσχε Καίλιον ὄνομα. Οὗτος ἐκάλει τὸν Νέρωνα, πολὺν αἵματι πεφυρμένον. κακῶν μαθητῶν, ὡς οἶμαι, κακίονες οἱ διδάσκαλοι. διδακτὴ γὰρ ἀρετὴ, καὶ κακία ἀσκητή. Ἦν δὲ καὶ ἕτερος Ἀλέξανδρος Ἀφροδισεὺς, Φιλόσοφος. καὶ ἄλλος, ὁ Νουμηνίου, σοφιστής. καὶ ἄλλος, Κλαυδίου ῥητορεύσας, σοφιστής. καὶ ἕτερος, ὁ Κασίλωνος, σοφιστὴς, ἀδελφὸς Εὐσεβίου τοῦ σοφιστοῦ, μαθητὴς δὲ Ἰουλιανοῦ. καὶ [9] ἄλλος Ἀλέξανδρος, [10] Ἀλεξάνδρου, δικηγόρου, Κίλιξ, Σελευκεὺς, σοφιστής. ὃς ἐπεκλήθη Πηλοπλάτων.

Ἀλέξασθαι. ἐπαμύνειν. [11] Ξενοφῶν. Πολὺ γὰρ διέφερεν, ὅτι χώρας ὁρμωμένους ἀλέξασθαι, ἢ προπορευομένους ὄπισθεν τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι.

natus est, quia captus, Cornelio Lentulo fuit venditus, ejusque pædagogus fuit, & postea manumissus. Fuit autem Romæ Syllæ temporibus, & ante. Laurenti periit, ædibus, [in quibus erat,] ab igne consumptis. Quod cum Helena, ejus uxor, cognovisset, laqueo vitam finivit. Fuit autem Grammaticus, Cratetis discipulus; librosque pene innumeros scripsit: inter quos sunt, de Roma libri v. in quibus ait, fuisse fœminam Hebræam, nomine Moso, quæ Legis Hebræorum auctor fuerit.

Ἀλέξανδρος, Ἱεραπ. Alexander, Hierapolis Episcopus, & martyr. Scripsit [librum,] novem capitibus constantem, de rebus novis, quas Christus in mundum intulit. Liber is sententiis refertus est.

Ἀλέξανδρος, Ἀντιοχ. Alexander, Antiochiæ Episcopus, Johannis Chrysostomi temporibus: qui vitam summo sacerdotio convenientem egit. Cum enim vitam austeram & rigidissimam ante Episcopatum constanter egisset, & in illa [palæstra] se diu exercuisset, generosum se athletam præbuit, & verbis [populum] erudiens, & vita confirmans verba. Hic Porphyrio successit; qui eximia quadam prudentia præditus erat. Alexander vero, rigore vitæ, & studio sapientiæ, & opum contemptu, & eloquentia, & innumeris aliis dotibus excellebat.

Ἀλέξανδρος Αἰτωλός. Alexander Aetolus, ex urbe Pleurone, Satyri & Stratocleæ. F. Grammaticus. Hic etiam tragœdias scripsit, ita ut etiam septem Tragicis (qui *Pleias* cognominati fuerunt) accenseretur.

Ἀλέξανδρος Αἰγαῖος. Alexander Ægæus, Philosophus Peripateticus, præceptor Neronis Imperatoris, una cum Chæremone Philosopho. Filium habuit nomine Cælium. Hic vocavit Neronem *lutum sanguine maceratum.* Malis discipulis, ut opinor, pejores magistri fuerunt. Virtus enim doceri, vitiumque usu addisci potest. Fuit & alius Alexander, Aphrodisiensis, Philosophus. Et alius, Numenii filius, Sophista. Item alius, Rhetor, qui Claudius vocabatur. Item alius, Rhetor, Casilonis F. frater Eusebii Rhetoris, Juliani vero discipulus. Item alius Alexander, Alexandri causidici F. Cilix, Seleucensis, Rhetor, qui Peloplato cognominatus est.

Ἀλέξασθαι. Propulsare. Opitulari. Xenophon. *Longe præstabat, facto ex vico impetu, hostem reprimere, quam inter proficiscendum adversus eos irruentes dimicare.*

1 Οὗτος συνέγραψε βιβλία ἀρ. κρ.] De ejus scriptis legendus est Meursius ad Chalcidium, loco paulo ante laudato. Scripserat autem inter alia opus de Judæis, ex quo insignia Fragmenta leguntur apud Eusebium *de Præpar. Evang.* lib. IX. cap. XVII. XVIII. & seqq.

2 Ὡς γυνὴ γέγονεν Ἑβραία Μωσῦ] Hæc etiam leguntur infra v. Μωσῦς, post v. Μωϋσῆς.

3 Ἀλέξανδρος, Ἀντιοχ. Ἐπ.] Quæ Suidas hic de Alexandro, Antiochiæ Episcopo, tradit, deprompta sunt ex Theodoreti Histor. Eccles. Lib. v. cap. XXXV. ut vir quidam doctus ad marginem Codicis Pearsoniani recte observaverat.

4 Συμβαίνοντα εἶχε τῇ ἀρχ.] Apud Theodoretum legitur, συμφ[illegible]

5 Καὶ λόγῳ παιδεύων] Lege τῷ λόγῳ παιδεύων, ut apud Theodoretum.

6 Καὶ μυρίοις ἑτέροις πλεονεκ. χαρίτος.] Legendum est ex Theodoreto, ὃ μυρίοις ἑτέροις ἐπλεονέκτει χαρίσμασιν: quam lectionem in versione expressi.

7 Ἀλέξανδρος Αἰτωλός.] Vide Suidam infra v. Ἄρατος Σολεύς: ubi docemur, Alexandrum hunc Ætolum fuisse æqualem Arati Solensis; unde ætatem ejus discimus. Quo tempore enim Aratus vixerit, Suidas ibidem docet.

8 Οἵπερ ἐπεκλήθησαν ἡ Πλειάς] Pleiadis hujus Tragicorum meminit etiam Suidas v. Σωσίθεος, v. Σωσικλῆς, v. Σοφοκλῆς, & v. Φιλίσκος.

9 Καὶ ἄλλος Ἀλέξανδρος, Ἀλεξ. δικ.] De hoc Alexandro legendus est Philostratus *de Vit. Sophist.* lib. II.

10 Ἀλεξάνδρου, δικηγόρου, Κίλιξ Σελευκ.] Philostratus loco laudato: Ἀλεξάνδρῳ δὲ, ἐν Πηλοπλάτωνα οἱ πολλοὶ ἐπωνόμαζον, πατρὶς μὲν ἦν Σελεύκεια, πόλις οὐκ ἄφωνος οὐ Κιλικίᾳ, πατὴρ δὲ ὁμώνυμος, ὃ τὰς ἀρχαίους λόγους ἱκανώτατος.

11 Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. III. pag. III. *P.*

Ἀλέξαι. βοηθῆσαι. [1] ἀλλέξαι δὲ, ὁπλέξαι.

Ἀλέξειν. ἀποτρέπειν.

Ἀλεξήσοντα. βοηθήσοντα.

Ἀλεξητῆρα. βοηθόν.

Ἀλεξιάρη γῆ [2]. ἡ τοῖς ἀνθρώποις βοηθοῦσα.

Ἀλεξιβέλεμνον. τὸν τὰ βέλη ἀπερύκοντα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ [3] τὸν ἀλεξιβέλεμνον ἀπὸ στέρνοιο χιτῶνα.

Ἀλεξίκακον. ἀλεξιφάρμακον, ἀνιαφάρμακον. κακίας καθαρτικόν, καὶ θεραπευτικόν. [4] καὶ Ἀλεξίκακε, τυτθίσιν, ἀποτρόπαιε, ὁ τὰ δεινὰ ἀπείργων.

Ἄλεξις Θούριος. [5] ἦπις πρότερον Σύβαρις ἐκαλεῖτο. Κωμικός. ἐδίδαξε δράματα σ' μ' ἐ· γέγονε δὲ [6] πάτρως Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ. ἔσχε δὲ υἱὸν Στέφανον, καὶ αὐτὸν κωμικόν.

Ἀλεξιφάρμακα. ἀλεξιτήρια φαρμάκων. [7] Μένανδρος. Παιδίων Ἐφεσία τοῖς γαμοῦσιν, ὅτω πρεπατεῖ, λέγων ἀλεξιφάρμακα.

Ἀλεξόμφυον. ἀμυνθῆναι. τὸν [8] κακῶς ἄρξαντα κακῶσαι θέλειν· καθάπερ ἐπὶ τῶν κατ' ἰδίαν ἀδικημάτων οἱ νομοθέται καὶ δικασταὶ πάσας τὰς τῶν συμβαινόντων βλάβας οὐκ ἐπὶ τὸν ἀλεξόμενον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἄρξαντα χειρῶν ἀδίκων, ἀναφέρουσι. καὶ Ἀλεξομένους παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ, ἀμυνομένους, ἢ βοηθοῦντας. [9] Τεττημοειὸς δὲ τῶν Μασσαγετῶν τὸς ὁπλιφθέντας τῆς Κύρου στρατιᾶς ἀλεξομένους ἐφόνευε. Καὶ Ἀλέξασθαι, κωλύειν, ἀπείργειν. Οἱ δὲ ἵπποι οὐκ ἦσαν αὐτῷ χρήσιμοι ἐς τὸ φεύγειν σὺν αὐτοῖς, ἢ ἀπελαύνοντας ἀλέξασθαι τοὺς πολεμίους. Καὶ αὖθις. Εὔχετο [10] δὲ ὁ Κῦρος τοσοῦτον ζῶντα, ἐς τε νικῶντα τὸς εὖ καὶ κακῶς ποιοῦντας ἀλεξόμενος.

Ἀλεωρή. ἔκκλισις, καὶ Φυλακή. Πολλοὶ δὲ χιὼν χιόνος ἀπέθανον. καὶ οὐδ' ἡπισοῦν ἀλεωρὴ ἦν, ἑκάστων ἑαυτοὺς σῴζειν [11] ἱκανῶς ἡγουμένων.

Ἀλλ' ἕπου χώρας τρόπους. ὅπ δεῖ χώρας ἑκάστης, ἐν ᾗ ἄν τις γένηται, μιμεῖσθαι τὰ ἤθη.

Ἀλλ' [12] ἔρρι ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας. [13] Ὡς εἰ εἶπε, τὸν πλοῦτον. ἐμφαίνει δι' τούτων, ὅπ ὀδὲν

1 Ἀλέξαι] Sic ex MSS. reposui. In prioribus enim Edit. legitur ἀλίξαι: quod mendosum est. Voce autem ἀλλέξαι, pro ἀναλέξαι, usus est Homerus Il. Φ. v. 321. ubi vetus enarrator inquit: Ἀλλέξαι. ἀναλέξαι, συλλέξαι.

2 Ἀλεξιάρη γῆ] Respexit Suidas ad versum illum Hesiodi *Oper. & Dier.* 11. 82.

Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα.

Ad quem locum Proclus: Νειὸς ἀλεξιάρη. Διότι τοῖς παισὶν ὕπνον παρέχεται ἡ ἡσυχίαν εὐθυνομένοις. Τὰ γὰρ λιμώττοντα καὶ πῖνα χαλεπῶς ἀφιτίεται, ἡ θηελώδη ὄντα παῖς πολὺ ἥσσων ἀπαγρεύει. Vide etiam Etymol. M.

3 Καὶ τὸν ἀλεξιβέλεμν.] Hexameter hic est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. pag. 575.

4 Καὶ ἀλεξίκακε, τυτθίσιν, ἀποτρ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Nubes*, pag. 200.

5 Ἦπις πρότερον Σύβ.] Vide Stephanum *de Urb.* v. Θούριοι.

6 Πάτρως] Sic recte in MSS. & Edit. Mediolanensi legitur. Male vero in Edit. Basil. & Genev. πατρός: quam lectionem secutus Portus Alexin, contra historiæ veritatem, filium Menandri facit, cum fuerit ejus patruus.

7 Μένανδρος. παιδίων Ἐφεσία] Locus hic ita legendus & distinguendus est: Μένανδρος Παιδίῳ

Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν, ὅτῳ πρεπατεῖ,
λέγων ἀλεξιφάρμακα.

Scripserat enim Menander fabulam, Παιδίον vocatam, cujus Suidas etiam meminit v. Ἀπόρια. Sensus autem fragmenti hujus obscurus est, quoniam integer locus Menandri hodie non exstat.

8 Τὸν κακῶς ἄρξαντα κακῶσαι θέλειν.] Legendum est, τὸν κακῶν ἄρξαντα κακῶσαι θέλοντα.

9 Τεττημοειὸς δὲ τῶν Μασσαγ.] Locus hic apud Herodotum lib. I. pag. 54. ita legitur: Τῶν Μασσαγετέων τεττημοειὸς δὲ στρατὸς τὸς παραφθέντας Κύρου στρατῆς ἐφόνευε ἀλεξομένους. Locum Herodoti Portus etiam observaverat.

10 Εὔχετο δὲ ὁ Κῦρος τοσ.] Hæc deprompta sunt ex Xenophont. lib. I. *De Expedit. Cyri*, pag. 267. C. ubi locus integer sic legitur: Φανερὸς ἦν ὢν, εἴ τις ἀγαθὸν ἢ κακὸν ποιήσειεν αὐτὸν, νικῶν πειρώμενος· καὶ εὐχὴν δὲ τινες αὐτῷ ἐξέφερον, ὡς εὐχοῖτο πολὺν χρόνον ζῆν, ἐς τε νικῶντα τοὺς εὖ καὶ τοὺς κακῶς ποιοῦντας ἀλεξόμενον. i. e. *Palam autem præ se ferebat, se studiose annisi, ut aliorum in se beneficium vel injuriam vice reddenda non solum æquaret, sed etiam vinceret. Nonnulli etiam memorant, ipsum optasse, ut tamdiu viveret, donec bene vel male de se promeritos gratia referenda superasset.*

11 Ἱκανῶς ἡγ.] In 2 MSS. Paris. rectius legitur ἱκανὸν, quam lectionem in versione secutus sum.

12 Ἀλλ' ἔρρι ἐλθ.] Ex Aristoph. *Nubibus*, pag. 103. ubi consule Scholia. P.

13 Ὡς εἰ εἶπε] Voculam εἰ, quæ in prioribus Edit. deest, ex Schol. Aristoph. loco huic restitui.

Ἀλέξαι. Opem ferre. Ἀλλέξαι vero, colligere.

Ἀλέξειν. Avertere. Arcere.

Ἀλεξήσοντα. Opitulaturum.

Ἀλεξητῆρα. Auxiliatorem.

Ἀλεξιάρη γῆ. Terra viris opem ferens.

Ἀλεξιβέλεμνον. Arcentem tela. In Epigrammate.

Et propulsantem tela a pectore loricam.

Ἀλεξίκακον. Quod malum propulsat. Remedium contra venenum. Quod a vitio purgat & liberat. Et Ἀλεξίκακε, O malorum propulsator, vel, qui mala averruncas.

Ἄλεξις Θούριος. Alexis Thurius, (Thurium autem prius Sybaris vocabatur,) Comicus. Docuit fabulas 245. Fuit autem patruus Menandri Comici, habuitque filium Stephanum, qui & ipse Comicus fuit.

Ἀλεξιφάρμακα. Remedium adversus venena. Menander *Pædio: Obambulat, Ephesia nubentibus alexipharmaca venditans.*

Ἀλεξόμφυον. Vim propulsaturum. Volentem ulcisci eum, qui prior injuriam intulit. In omnibus enim delictis privatis legislatores & judices omnia damna, quæ accidunt, non ei, qui vim propulsavit, sed ei, qui alterum injuria lacessivit, imputant. Et Ἀλεξομένους apud Herodotum, vim propulsantes, vel, opem ferentes. *Massagetarum exercitus tertia pars milites ex Cyri exercitu relictos, qui illis resistebant, interfecerunt.* Et Ἀλέξασθαι, impedire, prohibere. *Equi ipsi erant inutiles, tam ad fugam capessendam, quam ad hostes fugientes persequendos.* Et iterum: *Optabat autem Cyrus se tamdiu superstitem esse, donec & bene & male de se merentes gratia referenda vicisset.*

Ἀλεωρή. Declinatio [mali,] & studium cavendi [malum.] *Multi autem nive exstincti sunt, nec ulla ratione malum vitari poterat, singulis existimantibus, satis esse, si suæ quisque saluti consuleret.*

Ἀλλ' ἕπου χώρ. At sequere regionis mores. [Proverbium hoc significat,] oportere cujusque regionis, in qua quis fuerit, mores imitari.

Ἀλλ' ἔρρι ἐλθ. *At abi, & ede Megaclis columnas.* Quasi dixisset, divitias. His autem verbis

αὐτῷ κατελείφθη, εἰ μὴ ἡ αὐλή. [1] Ἀντὶ τοῦ, τοὺς λίθους τῆς Μεγακλέους οἰκίας. ὅτοι γὰρ μόνοι κατελείφθησαν αὐτῷ πάντα φαγόνλι. λέγει δὲ ὁ τραγῳδοποιὸς πρὸς τὸν υἱόν. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἐπὶ τῶν ἀνειμένως ζῶντων ὁ λόγος.

Ἀλλ' [2] ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία· [3] Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα. Αἴας φησίν. Ζήτει ἐν τῷ, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

Ἀλεζεύουσιν. [4] ἀλήθουσιν.

Ἀλεζίβανος. [5] οἱ μὲν δασέως, τοῦτο τὸ τοὺς ἄλας τρίβειν· οἱ δὲ, ψιλῶς, τοῦτο τὸ ἀλεῖν. [6] ἡ δοῖδυξ μὲν, Ἀττικόν· ἀλεζίβανος δὲ, Ἀσιανόν. λέγεται δὲ καὶ ἀλότειψ.

Καὶ τοῦτον δικέρανον ἀλότειβα.

καὶ [7] Ἀλετεὶς, ἡ μυλωθρὸς, παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ἀλέοιμι. [8] ἀντὶ τοῦ, θερμαίνοιμι. Ἀριστοφάνης.

Ἀλεύετο. ἐξέφυγεν. Ἄλευε. Ἴωνες τὸ φύλαξαι οὕτως λέγουσι. Καὶ παροιμία. [9] Ἄλευ' ἀπὸ μείζονος ἀνδρός.

Ἀλευάδαι. [10] οἱ ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θεσσαλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ Ἀλεύα βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες.

Ἀλευρότμησις. τὸ λεπτὸν τοῦ ἀλεύρου, ἡ πασπάλη παρὰ πολλοῖς λεγομένη.

Ἀλεία. [11] ἡ ἄγερσις.

Ἀλείαζα. [12] τὰ ἄλευρα.

Ἄλειμμα. ὅτι τοῦ ἀλείφω. Ἄλιμα δὲ, βοτάνη.

Ἄλειον. [13] τὸ τοῦ Ἡλίου ἱερὸν καὶ Ῥοδίων. [14] σημαίνει ὕδωρ. καὶ Ἄλειος ὁ Ζεύς.

Ἀλειπτής. πηγὴ ἐν Ἐφέσῳ.

Ἀλεῖπται. οἱ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐπασκοῦντες. Ὁ Θεολόγος λέγει· Ἀλεῖπται τῆς ἀρετῆς. καὶ Ἀλείπτης, ὁ ἀγωνοθέτης.

Ἀλειπτόν. ἐσκευασμένον θυμίαμα.

Ἀλείς. ἀντὶ τοῦ, συναλείς. καὶ Ἀλεῖς, ἀντὶ τοῦ, ἁλιεῖς. Ἀλεῖς σοφισταί.

Ἄλεισον. [15] τὸ ποτήριον.

significat, nihil ipſi relictum eſſe, præter aulam. [Aliter. Κίονας hic dictum eſt] pro, lapides domus Megaclis. Hi enim ſoli ipſi relicti fuerant, poſtquam omnia abſumpſiſſet. Hæc autem ſenex [Strepſiades] ad filium ſuum dicit, apud Ariſtoph. in Nubibus. Proverbium hoc dicitur de illis, qui diſſolute vivunt.

Ἀλλ' ἔστ' ἀληθής. *At verum eſt illud mortalium proverbium: Inimicorum dona infauſta ſunt, & minime utilia.* Hæc Ajax ait. Quære in Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

Ἀλετρεύουσιν. Molunt.

Ἀλετείβανος. [Piſtillum.] Alii [vocem illam] cum ſpiritu aſpero ſcribunt, τοῦτο τὸ τοὺς ἄλας τρίβειν, i. e. a ſale terendo. Alii vero, cum ſpiritu leni, ab ἀλεῖν, i. e. molere. Et δοῖδυξ quidem [pro piſtillo] Atticum eſt: Ἀλετρίβανος vero, Aſiaticum. Dicitur etiam ἀλότειψ. [In Epigrammate:]

Et hoc biceps piſtillum.

Et Ἀλετείς, molitrix, apud Callimachum.

Ἀλέοιμι. Calefaciam. Ariſtophanes.

Ἀλεύετο. Effugit. Ἄλευε apud Ionas ſignificat, cave. Et proverbium: Cave a majori viro.

Ἀλευάδαι. Aleuadæ. Familia nobiliſſima in urbe Theſſaliæ Lariſſa; ab Aleua Rege genus ducens.

Ἀλευρότμησις. Tenuiſſima farinæ pars, quæ a multis πασπάλη vocatur.

Ἀλεία. Coacervatio, vel, congregatio.

Ἀλείαζα. Farina.

Ἄλειμμα. [Unguentum.] Ab ἀλείφω. Ἄλιμα vero, herba.

Ἄλειον. Solis templum apud Rhodios. Significat etiam aquam [collectam.] Et Jupiter Ἄλειος.

Ἀλειπτής. Fons quidam Epheſi.

Ἀλεῖπται. Qui ad certamina alios inſtruunt & exercent. Theologus [per tranſlationem] dixit: *Aliptæ virtutis.* Et Ἀλείπτης, certaminis moderator.

Ἀλειπτόν. Præparatus ſuffitus.

Ἀλείς. Contractus. Et Ἀλεῖς, pro ἁλιεῖς, [piſcatores.] Sophiſtæ piſcatores.

Ἄλεισον. Poculum.

1 Ἀντὶ τοῦ, τοὺς λίθους τ.] Hæc eſt nova, & a priori diverſa, verborum Ariſtophanis interpretatio; quod ideo moneo, ne quis forte, qui locum hunc abruptum eſſe, & cum ſuperioribus minime cohærere, obſervaverit, cum turbatum eſſe, vel alio quodam graviori mendo laborare exiſtimet.

2 Ἀλλ' ἔσ' ἀληθ.] Duo hi verſus Iambici excerpti ſunt ex Sophocl. *Ajace*, pag. 40. ut Portus etiam obſervavit. Vide etiam ſupra v. Ἄδωρα.

3 Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα.] In Anthолog. lib. III. cap. XIV. pag. 346. in Epigrammate Leontii in Ajacem, inimicorum dona elegantur dicuntur,

Ἐν χάεϊ τοσφάσι μοῖραν ἔχοντα μόρου.

Vide Suidam infra v. Αὐτικτόνα.

4 Ἀλήθουσιν.] Sic etiam Heſychius. Perperam autem in prioribus Edit. legitur ἀληθεύουσιν, quod longe aliud ſignificat.

5 Ἀλετρίβανος. οἱ μὲν δασ.] Notam hanc de voce ἀλετρίβανος deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem*, pag. 640. A.

6 Καὶ δοῖδυξ μὲν Ἀττικὸν· ἀλετρίβανος δὲ, Ἀσ.] Huc pertinent verba Helladii apud Photium, pag. 1568. Ὅπου ὁ τὰ θυείας τρίβειν, δοῖδυξ μὲν παρὰ τοῖς Ἀτθικοῖς ὀνομάζεται· ἀλετρίβανος δὲ, παρὰ τῇ συνηθείᾳ.

7 Καὶ ἀλετεὶς, ἡ μυλ. παρὰ Καλλιμ.] Locus Callimachi, ad quem Suidas hic reſpicit, legitur infra v. Ἀποθερίσμενα, & v. Εἰκυῖα.

8 Ἀλέοιμι. ἀντὶ τοῦ, θερμ.] Vide ſupra v. Ἀλεαίνειμι.

9 Ἄλευ' ἀπὸ μειζ.] Vide Paræmiographos.

10 Ἀλευάδαι. οἱ ἐν Λαρίσσ.] Vide Henr. Valeſ. in notis ad Prologum Hiſtor. Eccleſ. Sozomeni; & ad Harpocrat. v. Τετραρχία.

11 Ἡ ἄγερσις] Lectionem hanc libri, tam manu exarati, quam editi, conſtanter retinent: quod tamen non obſtat, quo minus eam mendo laborare, ejuſque loco ſcribendum eſſe ἄθροισις, affirmare audeam. Ἀλεία enim ab eadem deſcendit origine, a qua ἁλείς, quod Grammatici interpretantur ἀγροικωτές. Heſychius: Ἀλείς. συναγροικωτές. Idem, Ἀλίσται, ἢ συγκλεισάντων, ἢ ΑΘΡΟΙΣΘΕΝΤΩΝ, ἢ συσχεθέντων. Apud Homerum Il. Φ. v. 420. Χειμέριον ΑΛΕΝ ὕδατος, eſt, *hiberna aqua collecta.* Scholiaſta ad eum locum: Ἡ ἁλέν· ὅπου συνετρόφη, ὁ ἐστι συνεχύθη. Sed pro συνετρόφη ibi legendum eſt συνεσρόφη; quod vel ex Euſtathio probari poteſt, cujus hæc ad eundem locum ſunt verba: Ἡ, τουτέστιν ὅπου, χειμέριον ἁλέν, ὁ ἐστι συσραφέν, συναχθέν, ὕδωρ &c. Vide etiam Etymologum v. Ἄλεν, & v. Ἄλες. Hinc ergo patet, quam longe Portus a ſcopo aberret, dum vocem ἀλεία proprie piſcationem marinam ſignificare putat.

12 Ἀλείαζα. τὰ ἄλευρα.] Vide Etymologum h. v.

13 Ἄλειον· τὸ δὲ Ἡλ.] Scribendum eſt Ἄλειον, cum ſpiritu aſpero, quod Doricum eſt: pro quo κοινῶς dicitur ἠλιεῖον. Vide Euſtath. ad Odyſſ. Z. p. 1562.

14 Σημαίνει ὕδωρ.] Scribendum eſt, σημαίνει δὲ καὶ ὕδωρ ἀθροισθέν. Sponſorem hujus conjecturæ do Heſychium, qui vocem ἀλεῖον interpretatur ὕδωρ ἀθροισὸν καὶ συλλεκτόν.

15 Ἄλεισον. τὸ ποτ.] Hac voce frequenter uſus eſt Homerus.

Ἀλεῖται. πηδήσεται. [1] Καὶ χωλὸς, ὡς ἔλαφος, ἀλεῖται.

Ἀλείλεια. ἡ ἁμαρτία.

Ἀλείτης. τὸ μὲν διὰ διφθόγγου, σημαίνει τὸν ἁμαρτωλόν· τὸ δὲ διὰ τοῦ η, σημαίνει τὸ πλανήτην. ἁλιτρὸς δὲ, διὰ τοῦ ι.

Ἀλλ' [2] εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράκῃ μεμυημένος ἔστι, νῦν εὔξασθαι καλὸν, ἀποσφαλῆναι τοῦ μελλοντος τὸ πόδε. Ἐν Σαμοθράκῃ ἦσαν τελεταί τινες, ἃς ἐδόκουν τελεῖσθαι [3] πρὸς ἀλεξιφάρμακον κινδύνων τινῶν. Ἦν δὲ ἐκεῖσε καὶ τὰ τῶν Κορυβάντων μυστήρια, καὶ τὸ τῆς Ἑκάτης, καὶ [4] τὸ Ζήρινθον ἄντρον, [5] ἐν ᾧ κύνας ἔθυον. Ἐδόκουν δὲ ταῦτα οἱ μεμυημένοι ἐκ τῶν δεινῶν σώζεσθαι, καὶ ἐκ χειμώνων. Ἀποσφαλῆναι δὲ, ἀντὶ τοῦ, διαστραφῆναι, καὶ κλασθῆναι τοῦ μετίοντος τὸ διδυμα. ἐπαινῶν αὐτῷ τοῦ εἰς τὸ δεύτερον γενέσθαι ὁδὸν, ὅτε μηκέτι αὐτὸν ἐπιστρέψαι.

Ἀλείφαι. ἐλαίῳ. ἢ ἑτέρῳ ἀλείμματι. [6] Κανόν. Ὅτι τὰ ῥήματα τὸ ἀλείφω, εἰ μὲν διὰ τοῦ π ἐκφέρεται, καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται, οἷον ἀλείπτης. εἰ δὲ διὰ τοῦ φ, εἰ μὲν ὦσι σύνθετα, διὰ τοῦ ι. πασαλιφὴς, ἀνηλιφὴς. εἰ δὲ ἁπλᾶ, διὰ τοῦ αι διφθόγγου, οἷον ἄλειφαρ.

Ἀλείψας. [7] αἰτιατικὴ. διεγείρας. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν. Εἰς καρτερίαν ἀλείφων τοὺς ἀδικουμένους. Καὶ [8] Ἀριστοφάνης. Ἀλείψασθ' ἀπ' αὐτῶν ταῖς νεμήσεσι. διὰ τὸ ταύτας εἶναι τιμίας τῶν ἡμερῶν.

Ἄλη. ἡ πλάνη. [9] Ὁ δὲ οὐδένα αὐτοῦ ᾤετο διοίσειν ἐπ' ἀνδρείᾳ, καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἤδη ἡ ἄλη ἐπεκράτει, ὡς σκῦλα ἀναλαβεῖν Ἀχιλλέως, οὕτω τε ὀχεῖσθαι ἐπὶ ἵππου, καὶ περὶ τὸν ἱππόδρομον [10] φυγάτεσθαι τοῦ ἵππου. Καὶ Ἀλώμενος, ἀντὶ τοῦ, πλανώμενος. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἅλιος τύραννε, σοὶ, Πόσειδον, Ἀρχικλῆς
Ἔθηκε λήξας τῆς [11] ἀπ' ἠόνος ἄλης.

Καὶ Ἀλήτης βίος, διὰ τοῦ η.

Ἄλλη. ἀντὶ τοῦ ἄλλως, ἢ περὶ τὸ ἄλλο. Θουκυδίδης.

Ἀλεῖται. Saltabit. *Et claudus, ut cervus, saltabit.*

Ἀλειτεία. Peccatum.

Ἀλείτης. Hoc nomen, quum per ει diphthongum scribitur, significat peccatorem: quum vero per η, significat erronem. Ἀλιτρὸς vero, per ι, [peccator vocatur.]

Ἀλλ' εἴπις. *At si quis vestrum in Samothracia est initiatus, nunc est precandi tempus opportunum, ut frangantur pedes illius, qui* [*pistillum*] *petit.* In Samothracia erant initia quædam, [& sacra,] quibus initiabantur homines, ut a periculis tuti essent. Illic etiam erant Corybantum & Hecates mysteria: item Zerinthum antrum, ubi [Hecatæ] canes immolabantur. His igitur [sacris] initiatos ex periculis & tempestatibus salvos evadere putabant. Ἀποσφαῆναι vero hic significat, distorqueri & frangi. Optat enim, ut frangantur pedes illius, qui pistillum petit. Vel, iter ipsi adversum [imprecatur,] ut nunquam redeat.

Ἀλείφαι. Oleo, vel alio unguento. Regula. Nomina a verbo ἀλείφω, deducta, si quidem per π efferantur, per diphthongum scribuntur: ut ἀλειπτὸν, ἀλείπτης. Si vero per φ, si quidem composita fuerint, per ι scribuntur: ut πασαλιφὴς, pice unctus, & ἀνηλιφὴς, non unctus. Si vero sint simplicia; per αι diphthongum efferuntur, ut ἄλειφαρ.

Ἀλείψας. Accusativo jungitur. Qui excitavit: per translationem ab athletis ductam. *Ad tolerantiam exhortans & præparans eos, qui injuriis afficiebantur.* Et Aristophanes: *Ut ambo illarum oleo ungamur noviluniis.* Ideo nimirum, quod dies illi præ cæteris in honore haberentur.

Ἄλη. Error. *Ille vero putabat, neminem sibi fortitudine præstare: quæ falsa ejus persuasio adeo jam invaluerat, ut habitum Achillis induceret, & equo vectus ubique se conspiciendum præberet, & in Circo cum fastu se ostentaret.* Et Ἀλώμενος, errans. In Epigrammate:

Maris Tyranne, Neptune, tibi Archicles
Hæc [*donaria*] *dedicavit, postquam finem*
imposuit vagæ vitæ nauticæ.

Et Ἀλήτης βίος, i. e. vita vaga, per η scribitur.

Ἄλλη. Aliter, vel alibi. Thucydides.

1 Καὶ χωλὸς, ὡς ἔλ.] Hæc leguntur apud Prophetam Jes. cap. XXXV II. v. 6.

2 Ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμ.] Hi versus apud Aristoph. in *Pace*, pag. 640. E. sic leguntur & distinguuntur:

Ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράκῃ πυγχανέι
Μεμυημένος, νυῦ ἔστιν εὔξασθαι καλὸν
Ἀποσφῆναι δ' μεπόντος τοῦ πόδε.

Locum hunc Aristophanis observaverat etiam Portus: cujus sensum qui intelligere cupit, ipsum Aristophanem adire, & ea, quæ ibi præcedunt & sequuntur, legere debet. Vide etiam Suidam infra v. Σαμοθράκη, ubi hæc ipsa repetuntur.

3 Πρὸς ἀλεξιφάρμακον κινδύνων τινῶν] Initia Deorum Samothracum, sive Cabirorum, tum adversus alia mala, tum præcipue pericula maris & tempestatum, vim salutarem habere credebantur. Scholiasta Apollonii Rhod. ad lib. I. *Argon.* v. 917. Τὰς πλεπὰς λέγει, πὰς ὑ Σαμοθράκη ἐχρωίνας, ἃς εἴ τις μυηθείη, ὑ πῶς κατὰ θάλασσαν χειμῶσι διασώζεται. Idem etiam Suidas paulo post docet. Hinc in tempestate deprehensi Deos Samothracios implorare solebant, ut illorum ope ab imminenti periculo liberarentur. Sic Orpheus, expeditionis Argonauticæ comes, mari vehementer agitato, a Diis Samothracicis auxilium petit & impetravit, ut testatur Diodorus Siculus lib. IV. his verbis: Ἐπιχωρίοις δὲ μεγάλως χρησάμενος, καὶ τῶν θεῶν ἐπιφανέντων τὴν σωτηρίαν, φασὶν Ὀρφέα, τὸ πλοῖον μόνον τῶν συμπλεόντων μεταχειρίσασθαι, πυθόμενον πῶς Σαμοθρᾳκὶ πὰς ὑπὲρ τῶν σωτηρίας εὐχάς. Et paulo post: Τὰς Ἀργοναύτας περιπεσεῖν χειμῶνι παντελῶς ἐπικινδύνῳ. Τοῦ δ' Ὀρφέως εὐχὰς ποιησαμένου πῶς Σαμοθρᾳξὶ, λῆξαι τὰς ἀνέμους. Vide etiam supra v. Ἀήτης, ubi Epigramma ex Anthologia inedita adduximus, in quo aliquis in tempestate deprehensus Deo Cabiro, sive Samothracio, vota facit.

4 Καὶ τὸ Ζήρινθον ἄντρον] Vide Stephanum v. Ζήρινθος, & ibi Holstenium & Berkelium.

5 Ἐν ᾧ κύνας ἔθυον] In antro Zerynthio Hecatæ canes immolare solebant. Unde Lycophron in *Alexandra*, v. 77. Deam illam κυνοσφαγῆ, i. e. canivoram, vocat.

6 Κανών. ὅτι τὰ παρὰ τὸ ἀλ.] Vide Etymologum v. Ἀλείπτης.

7 Ἀλείψας. αἰτ. διεγείρας.] Vide paulo ante v. Ἀλεῖψας.

8 Ἀριστοφάνης] Apud Aristoph. *Acharnens.* p. 418. G. sic legitur:

Ὡς' ἀλείφεσθαί σ' ἀπ' αὐτῶν κέρμὲ τοῖς νεμηνίαις.

Sensum hujus loci ex ipso Aristophane pete.

9 Ὁ δὲ οὐδένα αὐτοῦ ᾤετο δ.] Locum integrum auctoris, ex quo hæc decerpta sunt, adducit Suidas infra, v. Ἀρμάτου.

10 Φυγάτεσθαι τοῦ ἵππου] Infra v. Ἀρματου legitur, φρ. τοῦ ὀχεῖσθαι. Sed neutra vox loci hujus sensui satis convenit.

11 Ἀπ' ἠόνος] In 2 MSS. Paris. rectius legitur ἀπ' ἠόνων.

Ἄλλ

Ἀλλ' ἤ. ἀντὶ τοῦ, εἰ μή. ἀντὶ ἁπλῶς ᾧ ἦ. τίθεται δὲ σύνοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀλλὰ ἄρα. καὶ ἀντὶ ᾧ, ἁπλῶς ᾧ ἄρα. Πλάτων. Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν, ᾗ ὑστεροῦμεν. Ἀντὶ ᾧ, ἄρα.

Ἀλληγορία. ἡ μεταφορά. ἄλλο λέγον τὸ γράμμα, καὶ ἄλλο τὸ νόημα. [2] Καὶ Ἀλληγορικοὶ ὄνειροι, οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύοντες. Θεωρηματικοὶ δέ, [3] οἱ τῇ ἑαυτῶν θέᾳ προσοικότες.

Ἄλλη [4] δόξα ἡλίῳ. Ἥλιον λέγει τὴν νέαν Διαθήκην, ὡς τέλειον φῶς ἔχουσαν, τὸ τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης.

Ἄληθες. ἀντὶ τοῦ ὄντως. ἀξιοῦσι δὲ ὀξύνειν τὴν πρώτην, ὅταν τοῦτο δηλοῖ τὸ ὂν ἐπερωτήσει λεγόμενον· οἷον, ὄντως, ἀληθῶς.

Ἄληθες [5] ὦ παῖ τῆς ἀγροικίας θεοῦ;
Αἰσχύλος [6] φησὶ πρὸς Εὐριπίδην.

Σὺ δή με ταῦτ', ὦ φωμολοσυλλεκτάδη,
Καὶ πτωχοποιέ, καὶ ῥακιοσυρραπτάδη.

Ἀληθὲς δὲ, τὸ ἀντιδιαστελλόμενον τῷ ψεύδει. Ἀλήθεια δέ ἐστι θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων ἡγεμών.

Ἀληθέστερα [7] τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μέν, ὑ πιστευομένων δέ. Σάγρα γάρ τόπος τῆς Λοκρίδος. Μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἀναπεμένῃ. Λοκροὺς δέ φασι τοὺς Ἐπιζεφυρίους, πόλεμον ἔχοντας πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Κροτωνιάτας, αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους. Τῶν δὲ πρατὸν μὲν οὐκ ἔχειν φησάντων, δοῦναι δὲ αὐτοῖς τοὺς Διοσκούρους· τοὺς Λοκροὺς οἰωνισαμένους τὸ κερδοσυνθὲν, τήν τε ναῦν ἀποστρέψαι, καὶ δεηθῆναι τῶν Διοσκούρων συμπλεῖν αὐτοῖς. Νικησάντων δὲ αὐτῶν αὐθημερὸν, καὶ τῆς φήμης διαγγελθείσης εἰς Σπάρτην, τὸ μὲν πρῶτον ἀπιστηθῆναι. ἐπεὶ δὲ εὑρέθη ἀληθὴς, ἐπιλέγειν τοῖς ἀληθεύουσι μέν, ὑ πιστευομένοις δέ. Ἀληθέστερα οὖν τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ, ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθευόντων. Λέγεται γὰρ τὴν πρὸς τῆς νίκης φήμην αὐθημερὸν ἀπὸ Ἰταλίας ἐλθεῖν εἰς τὴν Σπάρτην. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐξενεχθῆναι τὸν λόγον, ἐπὶ τῶν ἀληθινῶν πραγμάτων.

Ἀλλ' ἤ. Nisi. Et pro simplici ἦ, *vel.* Ponitur etiam interdum pro ἀλλὰ ἄρα, *sed certe.* Item pro simplici ἄρα, *certe, sane.* Plato. *Profecto (quod vulgo dicitur) post festum venimus, & serius adsumus.*

Ἀλληγορία. Translatio. Cum aliud dicitur, aliud vero intelligitur. Et Allegorica somnia dicuntur, quorum significatio a verbis discrepat. Theorematica vero, quorum eventus viso nocturno respondet.

Ἄλλη δόξα ἡλ. *Alia est gloria Solis.* Solem appellat novum Testamentum, ut quod perfectum Solis Justitiæ lumen habeat.

Ἄληθες. Revera. [Grammatici] primam hujus vocis syllabam acuendam censent, cum per interrogationem accipitur pro, *an vere?*

An vere, o fili ruralis Deæ?
Tune mihi hæc, o inanes verborum argutias captans,
Et mendicos in scenam introducens, & pannorum consutor?

Hæc Æschylus ad Euripidem dicit. Ἀληθὲς vero, significat veritatem, sive id, quod mendacio est oppositum. *Veritas vero est divinarum & humanarum rerum dux.*

Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγ. Veriora, quam quæ ad Sagram [acciderunt.] Proverbium est, [quod dicitur] de rebus, quæ veræ quidem sunt, sed non creduntur. Sagra autem locus est Locridis. Hujus proverbii meminit Menander in fabula, quæ vocatur Ἀναληθεμένη. Ajunt autem Locros Epizephyrios, bellum cum finitimis Crotoniatis gerentes, auxilium a Lacedæmoniis petiisse. Cum autem illi respondissent, se nullum quidem exercitum habere; sed se ipsis dare Dioscuros: Locros, ex scommate illo omine capto, navi aversa precatos esse Castorem & Pollucem, ut secum navigarent. Cum itaque eodem die vicissent, victoriæque ejus fama Spartam usque perlata fuisset; primum quidem nullam ei rei fidem adhibitam fuisse. Postea vero, cum rei veritas comperta fuisset; ferunt id, quod acciderat, in proverbium abiisse, dicique solitum de rebus, quæ veræ quidem sunt, sed non creduntur. † Veriora, quam quæ ad Sagram acciderunt: [proverbium est,] quod dicitur de illis, qui verum dicunt. Fertur enim victoriæ illius fama eodem die ex Italia Spartam usque perlata esse. Unde & proverbium hoc ortum ferunt, dicique solitum de rebus veris.

Ἀλήθεια, καὶ ἀληθὴς, ἀληθῆ. καὶ [8] τὰς ἀληθείας πληθυντικῶς λέγουσι. Μένανδρος Ἀφροδισίῳ.

Εἰ τὰς ἀληθείας ἁπλῶς τίς σοι λέγῃ.

Ἀληθίζω. τὸ ἀληθῆ λέγω. καὶ ἀληθινὸς, ὁ ἀληθής.

Ἀλήθεια. Veritas. Et ἀληθὴς, verus. Ἀληθῆ, vera. Dicunt autem etiam in plurali τὰς ἀληθείας. Menander in *Aphrodisio:*

Si veritatem simpliciter quis tibi dicat.

Ἀληθίζω. Vera dico. Et ἀληθινός. Verus.

1 Πλάτων] Verba hæc leguntur apud Platonem initio Dialogi, qui Gorgias inscribitur. Vide etiam Diogenianum Centur v. Adag. LXXIII.

2 Καὶ ἀλληγορικοὶ ὄν.] Hæc deprompta sunt ex Artemid. *Oneirocr.* lib. I. cap. II. ut Pearsonius recte observaverat.

3 Οἱ τῇ ἑαυτῶν θέᾳ προσοικ.] Id est, cum res ita evenit, ut quis somniaverat. Veluti, si quis in morbum incidat, qui se ægrotare somniaverat.

4 Ἄλλη δόξα ἡλ.] Vid. I. Corinth. XV. 41.

5 Ἄληθες ὦ παῖ τ.] Ex Aristoph. *Ran.* p. 163. 164. *P.*

6 Αἰσχύλος φησὶ πρὸς Εὐριπίδην] Hæc verba collocanda sunt post vocem ῥακιοσυρραπτάδη.

7 Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ] Cum hoc loco Suidæ conferendus est Zenobius Centur. II. Adag. XVII. ubi vide, quæ Schottus notavit. Præter auctores autem, ab aliis jam observatos, proverbio hoc etiam usus est Simeon Logotheta Epist. v. ubi ait: Καὶ πρός μοι ἐδόξε παῦσαι μᾶλλον τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. Locum hunc Logothetæ acceptum refero eruditissimo Pearsonio, qui eum ad marginem Suidæ sui notaverat.

8 Καὶ τὰς ἀληθείας πληθ.] In prioribus Edit. legitur κατὰ τὰς ἀλ. quod mendum ab incuria librariorum profectum est, qui voces κατὰ & κατὰ sæpissime inter se confundere solent

Ἀληθινὸς ἔρως. ὁ μὴ περὶ κάλλος σώματος ἐπιθυμούμενος. [1] Ἀληθινὸς ἔρως ἐμφύεται αὐτῷ τῆς φιλοσοφίας· καὶ πάντα γηγενῆ δεσμὸν διαρρήξας, ἐλπίδας τε πάσας τιμῶν τε καὶ χρημάτων καταπατήσας, ἀφικνεῖται πρὸς Πρόκλον.

Ἀλήθω τὸν σῖτον. ἡγοῦν ἄλευρον ποιῶ, ἢ ἄλλό τι.

Ἀλήϊον.[2] τὸ πεδίον. καὶ Ἀλήϊος, ὁ πλανητικός.

Ἀλλ'[3] ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι, τὸν εὐγενῆ χρή. πάντ' ἀκήκοας λόγον. Σοφοκλῆς.

Ἄλκος. ποταμός.

Ἄλκια.[4] τὰ ἀμέριστα μὲν, κοινὰ δὲ πρός τινα ὄντα, πρὶν ἢ διανεμηθεῖσαν, ἄλκια λέγεται.

Ἄλκιλον. ἀκατάπαυστον.

Ἀλκλεσμένον.[5] Θουκυδίδης. Σῖτόν τε ἀλκλεσμένον τὸν βουλόμενον χρυσίου πολλοῦ ὠνήσαντο. Καὶ[6] Ἀλκλεσμένον βίον, οἱ μὲν ἐπὶ τῷ βαλανίτῃ βίῳ χρωμένων ἐδέξαντο· οἱ δὲ, ἐπὶ τῷ ἀπραγμόνως βιοῦντων· οἷον καλειργασμένον, πρὸς τροφὴν ἕτοιμον. Καὶ ἀλκλεσμένος βίος, ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τοῦ ὀπωρινοῦ ὄντων. Ἄλλη δὲ παροιμία φησίν· [7] Οὐ γὰρ ἄκανθαι. Ἔοικε δὲ ὑπομιμνήσκειν τινὰ τοῦ βίου μεταβολὴν, ἀγρίου καὶ ἀκανθώδους πρότερον ὄντος, πρὶν ἐπιμέλειαν τῆς γῆς καὶ τῶν σπερμάτων γενέσθαι. ὅθεν ἀπὸ τοῦ ὑστέρου ἐπιμελείας ῥηθῆναι τὸν ἀλκλεσμένον βίον.

Ἀλκλιμμένος. ἀπὸ τοῦ ἀλείφω.

Ἀλληλουΐα. αἰνεῖτε τὸν κύριον παρ' Ἑβραίοις, ἤτοι, [8] τὸν Ὄντα.

Ἀλληλοχία. ἡ ἀλλήλων κράτησις, καὶ κληρονομία.

Ἀλλήλων. ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὕτως Εὐριπίδης. καὶ Θουκυδίδης· Καί πε τινὲς ἀλλήλων ἐγεύσαντο. ἀντὶ τοῦ, ἑαυτῶν.

Ἀλλήλοιν. δυϊκόν. Ὁρῶσιν ἐν τῇ λάρνακι σώματα ἀλλήλοιν [9] περικείμενα.

Ἄλημα. πανοῦργον λογισμικὸν πανούργημα, [10] ἢ ἐπίζημα. [11] Πῶς ἂν τὸν αἱμυλώταλον ἐχθρὸν, ἄλημα φρατοῦ, τούς τε διοτάρχας βασιλεῖς ὀλέσας τέλῳ θάνοιμι κἀκτείνας;

Ἀληθινὸς ἔρως. Verus amor eſt ille, qui non pulchritudini corporis inhiat. *Cum verus philoſophiæ amor in animo ejus exſtitiſſet, omnibus terrenis vinculis abruptis, omnique honorum & pecuniæ ſpe conculcata, ad Proclum ſe confert.*

Ἀλήθω τὸν σῖτον. Triticum molo, vel in farinam redigo.

Ἀλήϊον. Aleius campus. Et Ἀλήϊος. Errabundus. Vagus.

Ἀλλ' ἢ καλ. *At vel honeſte vivere, vel honeſte mori generoſum decet: totam audiviſti rem.* Sophocles.

Ἄλκος. Fluvius.

Ἄλκια. Bona non diviſa, & inter quoſdam communia, antequam dividantur, vocantur ἄλκια.

Ἄλκιλον. Quod nunquam ceſſat.

Ἀλκλεσμένον [Molitum]. Thucydides. [*Edixerunt,*] *ut, quiſquis vellet, frumentum in farinam redactum, aliaque, in inſulam importaret.* Et Ἀλκλεσμένον βίον, [victum molitum,] alii acceperunt de iis, qui glandibus victitant: alii de iis, qui abſque curis & laboribus vivunt; ut intelligatur victus paratus & promptus. Item, Ἀλκλεσμένος βίος dicitur de illis, qui copia rerum, ad victum pertinentium, abundant. Aliud proverbium inquit: *Neque enim ſpinæ ſunt.* Videtur autem hoc nobis in memoriam revocare mutatam vivendi rationem, quæ ante erat agreſtis, & quaſi ſpinis plena, priuſquam terra coleretur, & ſemina ſulcis mandarentur. A diligentia igitur & cura hominum, quæ priſtinam vitam excepit, ortum eſſe ajunt proverbium hoc Ἀλκλεσμένος βίος.

Ἀλκλιμμένος. [Unctus.] Ab Ἀλείφω.

Ἀλληλουΐα. Apud Hebræos ſignificat, Laudate Dominum: aut eum, qui eſt.

Ἀλληλοχία. Rerum inter ſe connexarum ſeries. Item, hæreditas.

Ἀλλήλων. Pro ἑαυτῶν, ſui ipſorum. Sic Euripides. Et Thucydides. *Et quidam ſui ipſorum periculum fecerunt.*

Ἀλλήλοιν. Dualis. *Vident in arca corpora, quorum alterum alteri adjacebat.*

Ἄλημα. Fraus & machinatio callida. Item, homo fraudulentus & aſtutus. *Qua ratione fieri poterit, ut, inimico meo blandiloquo, quo nemo in exercitu major eſt fraudum artifex, & ge-*

1 Ἀληθινὸς ἔρως ἐμφύεται αὐτ.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Damaſcio, ut diſcere licet ex Photio, apud quem eadem verba in Excerptis ex illo auctore pag. 1057. leguntur: ut a Pearſonio recte obſervatum fuit.

2 Ἀλήϊον. τὸ πεδίον.] Campi hujus meminit Homerus Il. Z. v. 201. ubi vide veterem Scholiaſtam.

3 Ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλ.] Hæc leguntur apud Sophocl. *Ajac. Flag.* v. 480. ut Portus obſervavit.

4 Ἄλκια Uti λῆξις, a λαγχάνω, ſignificat, ſors, portio, hæreditas; & Διάλξις, diviſio, a Διαλαγχάνειν, ſorte dividere, teſte Harpocratione v. Διάλξις: ſic ἄλκια hic vocantur bona, quæ nondum in portionem aliis cefferunt.

5 Θουκυδίδης. Σῖτόν τε ἀλκλ.] Locus hic apud Thucydidem lib. IV. cap. XXVI. ſic legitur: Προειπόντες ἐς τὴν νῆσον ἐσάγειν σῖτόν τε ὃ βουλόμενον ἀλκλεσμένον, καὶ οἶνον, καὶ εἴ τι ἄλλο βοῶμα, οἷον ἂν ἐς πολιορκίαν ξυμφέρῃ· πέμπουσι ἀργυρίου πολλοῦ &c.

6 Καὶ ἀλκλεσμένον βίον.] De hoc proverbio vide Zenobium, Diogenianum, alioſque parœmiographos: item, Caſaub. ad Athen. Lib. XIV. cap. XII.

7 Οὐ γὰρ ἄκανθαι.] Vide infra v. Οὐ γὰρ ἄκανθαι: & Euſtath. ad Odyſſ. T. p. 1859. 58.

8 Τὸν Ὄντα.] Id eſt, Deum, qui κατ' ἐξοχὴν vocatur ὁ Ὤν, non ſolum a ſcriptoribus ſacris, ſed etiam a Platone, teſte ipſo Suida infra v. Πλάτων. Vide etiam Suicerum in Theſauro Eccleſ. v. Ἀλληλούια.

9 Περικείμενα.] Exiſtimo potius legendum eſſe παρακείμενα, i. e. adjacentia. Præpoſitiones enim περὶ & παρὰ ſæpe a librariis confundi ſolent.

10 Ἢ ἐπίζημα.] Lege πεῖτεζημα. Τεζημία enim & πεῖτεζημία a Græcis vocantur homines verſuti & aſtuti, minimeque ſimplices. Vide Schol. Ariſtoph. ad *Nubes*, pag. 138.

11 Πῶς ἂν τὸν αἱμυλώταλον.] Locus hic apud Sophocl. in *Ajace*, v. 389. ſic diſtinctus legitur:

Πῶς ἂν τὸν αἱμυλώταλον
Ἐχθρὸν, ἄλημα, τούς τε διο-
τάρχας βασιλῆς,
Τέλῳ θάνοιμι κἀκτείνας; P.

νοιμι καὐτός. [1] Ὦ τέκνον Λαερτίδ, κακοπινέσατόν τ' ἄλημα φρατοῦ, ἦπου πολὺν γέλων ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις. Ἀντὶ τοῦ, πανοῦργε, καὶ ὠφέλεγε. Κακοπινέσαλον δὲ, κακόηθες.

Ἀλήμεναι. συναθροισθῆναι.

Ἄλλιον [2] μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρεῖ. ἐπὶ τῶν πονούντων, καὶ πλέον οὐδὲν ἀνυόντων. ὡς ἐπὶ ἀντλίας νεώς.

Ἀλλιωάλλως. ὡς ἔτυχεν.

Ἄλλιον δρῦν βαλάνιζε. ἐπὶ τῶν ἀδιαλείπτως αἰτούντων τι, ἢ ὠνοῦσθαι τῶν αὐτῶν ἀεὶ δανειζομένων. Καὶ ἑτέρα παροιμία· Ἄλις δρυός. ἐπὶ τῶν δυσχερῶς μέν πως ἀηδῶς ἐθιόντων, ἕτερον βέλτιον εὑρόντων.

Ἄληξ. [3] ὄνομα τόπου.

Ἀληπτος. ἀκρράτητος. Εἰπὼν τὴν αἰτίαν, ἀφ' ἧς ἀληπτός ἐστι τοῖς ἐχθροῖς. Ἀριστοφάνης.

Ἀληπτος. ὁ ἀκαταλήπτος. [4] Ἀλήπτως δὲ, ἀκαταγνώστως.

Ἄληστος. ἀλάθητος.

Ἀλητεύω. πλανητεύω. καὶ Ἀλητεία, ἡ πλάνη.

Ἀλῆται. πλανῆται. Αἰλιανός. Οἱ δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων ἐνοχλούμενοι διεξάνθησαν, ἀλῆται δεῦρο κἀκεῖσε τὸ ζῆν τελοῦντες.

Ἀλήτης. ὁ πλανήτης. Ἀλήτιν βίον τελοῦντας ἤθροισε. Καὶ αὖθις. Ἀλήτας καὶ φυγάδας ἀποφήναντες. Ἀλῆτις δὲ, θηλυκὸν, ἡ πλανῆτις.

Ἀλία. ἡ πορεία.

Ἁλιάδας. [5] μικρὰ σκαφίδια.

Ἁλιακή. ἁλιευτική.

Ἁλίαρτος. ὁ ἠρτυμένος ἅλατι.

Ἁλιάρτας. [6] ἀπὸ Ἁλιαρτίας χώρας.

Ἁλλίας. ὄνομα κύριον.

Ἁλίαστος. ὁ μὴ ἐκφεύγων.

Ἄλιβας. [7] ὁ νεκρός. ἡ ποταμὸς ἐν ᾅδου λέγεται. ἡ ἁλίβας καὶ τὸ ὄξος, ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι, ὅτι νενεκρωμένος οἶνός ἐστιν.

Ἁλιβδύειν. [8] κρύπτειν.

Ἁλιβδύειν. [9] τὸ καταδύνειν εἰς τὴν θάλασσαν. μεταφορικῶς δὲ, καὶ τὸ κρύπτειν, καὶ ἀφανίζειν· παρὰ τὸ ἅλα, καὶ τὸ δύειν, πλεονασμοῦ χάριν β' Αἰολικῶς, ὡς σίδη, σίβδη· ὅπως καὶ τὸ ἀλιδύειν, ἀλιβδύειν.

Ἁλίβρωτος. ὁ ἅλας ἐσθίων.

minis Regibus occisis, tandem & ipse moriar? † *O fili Laertis, homo in exercitu pessime & callidissime, jam te præ gaudio effuse ridere scio.* [Hic ἄλημα significat] astute, versute. Κακοπινέσαλον vero, malitiose, maligne.

Ἀλήμεναι. Congregari.

Ἄλλιον μὲν ἐξαντλοῦμεν. *Aliam quidem exhaurimus, alia vero subinde affluit.* [Proverbium] hoc dicitur de illis, qui labore suo nihil proficiunt: veluti illi, qui navis sentinam exhauriunt.

Ἀλλιωάλλως. Ut casus fert. Temere.

Ἄλλιον δρῦν βαλ. *Aliam quercum excute.* [Proverbium hoc dicitur] de illis, qui perpetuo dari sibi petunt, vel ab eisdem mutuum semper poscunt. Et aliud proverbium: *Sat quercus.* Quod dicitur de illis, qui fastidiunt aliquid, meliori cibo invento.

Ἄληξ. Nomen loci.

Ἀληπτος. Qui capi, vel vinci, nequit. *Cum dixisset causam, propter quam ab inimicis capi non posset.* Aristophanes.

Ἀληπτος. Qui comprehendi non potest. Ἀλήπτως vero, absque crimine, vel condemnatione.

Ἄληστος. Cujus obliviscI non possumus.

Ἀλητεύω. Vagor. Erro. Et Ἀλητεία, erratio.

Ἀλῆται. Errones. Vagabundi. Ælianus. *Illi vero a Romanis attriti & dissipati sunt, huc & illuc errantes, & modo hic, modo illic, vitam transigentes.*

Ἀλήτης. Erro. *Homines vagam vitam agentes congregavit.* Et iterum. *Cum demonstrasset illos esse vagos & exules.* Ἀλῆτις vero fœmininum; [idem significat quod] πλανῆτις, i. e. vagabunda.

Ἁλία. Profectio. Iter.

Ἁλιάδας. Parvas scaphas.

Ἁλιακή. Ad piscationem pertinens.

Ἁλίαρτος. Sale conditus.

Ἁλιάρτας. Qui est ex regione Haliartia.

Ἁλλίας. Nomen proprium.

Ἁλίαστος. Non effugiens.

Ἄλιβας. Mortuus. Vel fluvius apud Inferos, ita dictus. Vel etiam acetum sic appellatur, quod in libationibus non adhibeatur, quia est vinum mortuum.

Ἁλιβδύειν. Occultare.

Ἁλιβδύειν. In mare demergere. Per translationem vero significat etiam occultare, & ex medio tollere; a voce ἅλα & δύνειν, inserta litera β, more Æolum. Uti enim pro σίδη dicitur, σίβδη: sic pro ἀλιδύειν, ἀλιβδύειν.

Ἁλίβρωτος. Salem edens.

1 Ὦ τέκνον Λαερτίου, κακ.] Ex Sophocl. *Ajace*, v. 381.

2 Ἄλλιον μὲν ἐξαντλ.] Vide Zenobium, Diogenianum, & alios Paræmiographos.

3 Ἄληξ. ὄνομα τόπου.] Quæ in prioribus Edit. sequuntur, usque ad vocem Ἀληπτος, hic inducenda putavi, quoniam alieno loco posita erant, nec ad vocem Ἄληξ pertinent, sed ad v. Ἀλίπεδον, ubi eadem αὐτολεξεὶ leguntur.

4 Ἀλήπτως δὲ, ἀκαταγνώστως.] Sic etiam Hesychius: apud quem Scaliger ad Græca Eusebii p. 428. pro ἀκαταγνώστως legit ἀκαταγωνίστως. Sed nihil mutandum. Nam ἄληπτος idem interdum significat quod ἀκατάγνωστος, sive ἀκατηγόρητος, i. e. qui nullius criminis infimulari potest: eoque sensu vox ista capitur a Thucydide lib. 1. cap. xxxvii. Καίτοι, εἰ ἦσαν ἄνδρες, ὥσπερ φασὶν, ἀγαθοὶ, ὅσῳ ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς πέλας &c. Scholiasta ad eum locum τὸ ἀληπτότεροι exponit ἀκατηγορητότεροι: quod locum hunc Suidæ pulchre illustrat, & lectionem vulgatam ἀκαταγνώστως confirmat.

5 Ἁλιάδας. μικρὰ σκαφίδια.] Eadem habet Hesychius.

6 Ἁλιάρτας.] Vide Hesych. & Stephanum.

7 Ἄλιβας ὁ νεκρ.] Vide infra v. Κής.

8 Ἁλιβδύειν. κρύπτειν.] Lycophron v. 351.

Εἰρκτῆς ἁλιβδήσασα λυγαίας δέμας.

Ubi Scholiasta: Ἁλιβδῆσαι κυρίως λέγεται τὸ ἐν θαλάσσῃ βυθισθῆναι, ἤτοι ἁλὶ δῦσαι. Καλλίμαχος. Αἱ νῆας ἁλιβδύσασι. Καταχρηστικῶς κεῖται τὸ ὅπως δήποτε συγκρυβῆναι. Notandum hic est, apud Lycophronem pro ἁλιβδῆσαι, legi debere ἁλιβδῦσαι; quod tum ex veriloquio vocis hujus patet, tum etiam ex Etymologo, qui, versum illum Lycophronis citans, ἁλιβδῦσαι legit.

9 Ἁλιβδύειν.] In Edit. Basil. & Genev. male legitur ἁλιδύνειν.

Ἁλί-

Ἀλίξυες [1] Ζθυγνῖται.[2] ὅπ χ᾽ τὸ παλαιὸν ἐλέγοντο δύο ἵπποι, σωεζευγμένοι τῷ τραχήλῳ, [3] ἄμιπποι. ἰῶ δ᾽ ἐπὶ μὲν ᾧ ἑτέρᾳ, ἡνίοχος· ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρᾳ, ὁπλίτης. ᾗ νῦν δὲ χρῶνται [4] ἀπὸ ἀρχῆς Ἀλίξυες, οἱ προσαγορευόμενοι Ζθυγνῖται.

Ἀλιγενής. ὁ ἐν θαλάσσῃ γεννηθείς.

Ἀλιγέρνης. ὄνομα κύριον. [5] Τούτῳ ᾧ Γότθῳ βέλη ἀφιέμενα ῥοίζῳ τε πολλῷ καὶ ταχυτῆτι [6] οὐ ῥαθυμητῇ ἐφέρετο. ὡς εἴ πῃ ἐς λίθον τινὰ ἐμπέσοιεν, ἢ ἕτερόν τι σκληρὸν, καὶ ἀτέραμνον, διαῤῥήγνυσθαι ἅπαν τῇ βίᾳ τῆς ῥύμης. Ῥωμαῖον οὖν τινὰ ἰδὼν τεθωρακισμένον, ἀφίησι βέλος αὐτῷ ἐκ ᾧ μετεώρου· καὶ αὐτίκα διεπερόνησε τὸν ἄνδρα αὐτῷ θώρακι καὶ ἀσπίδι. οὕτω δὴ τῇ δυνάμει τε τῇ πολλῶν περιῆν, καὶ καρτερὰ αὐτῷ ἐρύσαι τόξον αἱ χεῖρες. Ἀγαθίας φησίν.

Ἀλίγκιος. ὅμοιος.

Ἁλιεύεσθαι. τὸ ἁλιεύειν.

Ἁλιεύς, ἁλιέως. ὁ ἁλιεὺς, ὁ ἐπὶ ποταμῶν. Ἐκ τῶν πέριξ πόλεων ἐς τὴν τεταγμένην τῇ ἀναγωγῇ ἡμέραν ἠθροισμένοι ἁλιεῖς ἐφειστήκειζαν. Ἀρριανός φησι. Καὶ παροιμία. [7] Ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν οἴσω. Ἁλιεὺς τοὺς ἁλισκομένους ἰχθύας μεθερμηνεύεται· καί ποτε ὑπ᾽ αὐτῶν πληγείς, νοῦν οἴσω, φησίν. ὁμοία ἐστὶ τῷ· [8] Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Ἁλιζώνη. τῆς ὑπὸ θαλάσσης περιεζωσμένης. Λαΐδ᾽ [9] ἔχω πολῖτιν Ἁλιζώνιον Κορίνθου.

Ἁλιζῶνες. [10] οἱ Βιθυνοί. ὅτι ἡ γῆ αὐτῶν θαλάσσῃ διέζωται, ᾗ οἰονεὶ χερσόνησός ἐστιν, ὑπὸ Εὐξείνου [11] τῆς Προποντίδος διεζευγμένη.

Ἁλίζωστις. εἶδος βοτάνης θαλασσίας.

Ἁλίη. ἡ θαλασσία.

Ἁλιήτορες. οἱ ἁλιεῖς.

Ἄλιθον. [12] Ἦν γὰρ ἡ φύσει ἄλιθον, οὐδὲ εὔγειον τὸ πεδίον. Ἀρριανός φησιν.

Ἄλλικα. [13] χλαμύδα τὴν Θεσσαλούς·

Ἄλλικα ζευσείησιν ἐεργομένῳ ὀιέτῃσιν·

οἱ ἰδιῶται γάλλικα ταύτην φασί.

Ἁλικαρνασσεύς. ἀπὸ Ἁλικαρνασσοῦ πόλεως.

Ἁλικροῦδα. ὧδε Ῥωμαίοις ἡ ἀχεδία τροφὴ, ᾗ ἄπυρος. κρεοδὺμ γὰρ τὸ ἀνέψητον.

Ἀλίξυες. Libyes, dicti Zeugnitæ. Olim duo equi juncti vocabantur ἄμιπποι: quorum uni insidebat rector; alteri vero, miles armatus. Iis nunc utuntur Libyes, Zeugnitæ vocati.

Ἁλιγενής. In mari genitus.

Ἁλιγέρνης. Nomen proprium. *Sagittæ, hujus Gothi manibus emissæ, stridore multo & celeritate incredibili ferebantur: adeo ut, si in aliquem lapidem, aut aliud quid durum, incidissent, id omne violentia impetus perfringeretur. Romanum igitur quendam thorace indutum conspicatus, de superiore loco sagittam in ipsum emisit, eumque confestim per thoracem & scutum trajecit. Adeo ille viribus alios superabat, & tam validæ ei ad intendendum arcum manus erant.* Sic Agathias inquit.

Ἁλίγκιος. Similis.

Ἁλιεύεσθαι. Piscari.

Ἁλιεύς. Piscator. Et ἁλιεῖς etiam dicitur de de illis, qui in flumine [piscantur]. *Ex urbibus circumjacentibus ad diem statutam, qua portu solvendum erat, piscatores congregati aderant.* Et proverbium: *Piscator ictus sapiam.* Piscator enim, cum pisces captos manu aliquando tractaret, ab ipsis ictus dixit, sapiam in posterum. Proverbium hoc simile est illi: *Et stultus post eventum sapit.*

Ἁλιζώνη. A mari cincta. *Hic sita est Lais, civis Corinthi a mari cinctæ.*

Ἁλιζῶνες. Bithyni. Sic dicti, quod ipsorum terra mari sit cincta, fere in modum peninsulæ, & Ponto Euxino, & Propontide [ab alia continente] divisa sit.

Ἁλίζωστις. Herbæ marinæ genus.

Ἁλίη. Marina. Maritima.

Ἁλιήτορες. Piscatores.

Ἄλιθον. [Expers lapidum.] *Erat enim ager ille natura lapidosus, & minime fertilis.* Arrianus inquit.

Ἄλλικα. Chlamydem ita vocant Thessali. *Chlamydem aureis constrictam fibulis.* Vulgus vero ejus loco dicere solet Γάλλικα.

Ἁλικαρνασσεύς. Qui est ex urbe Halicarnasso.

Ἁλικροῦδα. Apud Romanos sic vocatur cibus ex tempore, & sine igne, paratus. *Crudum* enim vocant, quod non est coctum.

1 Ἀλίξυες.] Pessimus error. Scribendum enim est Οἱ Λίβυες; uti recte legitur infra v. Ἄμιπποι, ubi locus hic repetitur.

2 Ζθυγνῖται] Libyes dicti fuerunt Ζευγνῖται, ab equis currui jungendis: quoniam ejus rei inventores fuisse creduntur. Hesych. Βαρκαίοις ὄχεις. Λιβυκοῖς. Οὗτοι γὰρ ἐπέδειξαν περὶ ἱπποτροφίαν. Φασὶ δὲ αὐτοὺς ἓξ πρώτους ἅρμα ζεῦξαι, διδαχθέντας ὑπὸ Ποσειδῶνος. Obiter hic moneo, notam hanc Hesychii referendam esse ad locum illum Sophocl. in *Electra*, p. 114. Μέτωπα συμπαίοντ᾽ Βαρκαίοις ὄχοις.

3 Ἄμιπποι] Vide Harpocrationem h. v. & infra Suidam suo loco.

4 Περὶ ἀρχῆς] Sic etiam legitur infra v. Ἄμιπποι. Sed scribendum puto ἀπ᾽ ἀρχῆς: ut sit sensus, Libyes jam inde ab initio binos equos jungere solitos fuisse.

5 Τέτε ᾧ Γότθου βέλ.] Fragmentum hoc de Aligerne Gotho excerptum est ex Agathia l. 1. p. 20. ejusdemque pars repetitur infra v. Οὐ ῥαθυμητῇ.

6 Οὐ ῥαθυμητῇ] Apud Agathiam legitur, οὐκ ἀῤῥιθυμητῇ.

7 Ἁλιεὺς πληγεὶς νῶν οἴσω] Vide Paræmiographos.

8 Ῥεχθὲν δέ π νήπ.] Est hemistichium Homericum, Il. P. 32.

9 Λαΐδ᾽ ἔχω πολ.] Hexameter hic est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XII. Epigr. VII. ut Portus observavit.

10 Ἁλιζῶνες. οἱ Βιθυνοί. ὅτι ἡ γῆ αὐτ.] Quærebatur inter veteres, quinam essent Ἁλιζῶνες, quorum meminit Homerus Il. B. v. 856. Suidas hic sequitur sententiam Arriani, qui censebat, Bithynos sic a Poeta vocari; ut testis est Eustathius ad Il. B. p. 363. & seq. his verbis: Ἀρριανὸς δὲ πιαῦτα περὶ Ἁλιζώνων ἱστορεῖ. Οὓς Ὅμηρος ἐν Νεῶν Καταλόγῳ φησὶν Ἁλιζῶνας, Βιθυνοί εἰσιν, ὧν Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον. Ἁλιζῶνες δὲ οἱ ἄνθρωποι ἔτοι, φησὶ, καλοῦνται, ὅτι πανταχόθεν θαλάσσῃ περιέρρυνται. ἀπὸ μὲν ἀρκτου καὶ ἀνατολῆς, τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ· πρὸς μεσημβρίαν δὲ καὶ νότον, τῷ Ἀσακηνῷ κόλπῳ, τῷ πρὸς Νικομήδειαν· πρὸς δὲ δύσιν καὶ ζέφυρον, τῇ Προποντίδι καὶ τῷ Βοσπόρῳ· ὡς μὴ πόῤῥω χέρρονήσου εἶναι τὰ πολλὰ αὐτῶν, καὶ δικαιοπρεπῶς λίσσεσθαι διεζῶσθαι θαλάσσῃ. Locum hunc Arriani ideo adduxi, quoniam ea, quæ Suidas hic habet, egregie confirmat & illustrat.

11 Τῆς Προποντίδος] Legendum est καὶ τ Προποντίδι.

12 Ἦν γὰρ ἡ φύσει ἄλ.] Supplementum hujus fragmenti habes infra v. Κολωνός.

13 Ἄλλικα. χλαμ.] Vide Salmas. ad Trebell. Pollion. p. 233.

Ἁλί-

Ἀλίμενον. [1] θάλασσαν, τὴν τέλος ὁδὸν ἔχουσαν, οὐδὲ ὅρμον.

Ἄλιμον. [2] βοτάνη δενδροειδὴς πρὸς θάλασσαν. πληθυντικὰ δὲ, τὰ ἅλιμα. Ἔστι δὲ γεννητικὸν γάλακτος, καὶ σπέρματος.

Ἀλιμενώτης. τόπος λιμένα μὴ ἔχων.

Ἁλίμικλον. τὸ πεπασμένον.

Ἁλιμούσιος. Ἁλιμοῦς δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος. Λέγει [3] ὁ Ἀγασικλῆς τοὺς Ἁλιμουσίους συνδικάσαι, ᾗ φησὶ τοῦτο, ξένος ὢν, ἐγγραφῆναι τῇ πολιτείᾳ.

Ἁλιμυρήεις. [4] ὁ εἰς θάλασσαν ῥέων.

Ἀλινδεῖσθαι. κυλίεσθαι. καὶ Ἀλινδήθρα, [5] κυλίστρα· τόπος ἐν ᾧ οἱ ἵπποι κονίονται. [6] Ἀριστοφάνης· Συσκευὰς πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν. περὶ Αἰσχύλου φησίν.

Ἁλινήκλειστον. τὸ ἐν ἁλὶ νηχόμενον·

Καὶ [7] ταύτῃ ἀπέστιλον, ἁλινήκλειστον ἐλαίαν.

Ἁλινηχές. ἐν θαλάσσῃ νηχόμενος. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἁλινηχὲς ὄργανα τέχνης
Ἄνθετο. ———————

Ἁλιξάντοις. ταῖς ὑπὸ τῆς ἁλὸς [8] ξηρανομέναις. [9] Ἐν Ἐπιγράμμασι· Ἀκταίης νησίδος ἁλιξάντοισι χειρώσιν.

Ἅλιος. ὁ θαλάσσιος. ἢ ὁ μάταιος. ἢ ὁ ἥλιος κατὰ τροπὴν Δωρικήν.

Ἁλίωσε. [10] μάταιον ἐποίησεν.

Ἀλιπαρῆ. ἀντὶ τοῦ αὐχμηρόν. ἢ λιπαρῆ, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν. [11] Σοφοκλῆς·

Κἀμοῦ παλαίνης μικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
Ἄ 'χω [12], δὸς αὐτῷ τλήμον' ἀλιπαρῆ τρίχα,
Καὶ ζῶμα τἀμὸν, ἀχλιδαῖς ἠσκημένον.

Ἁλίπεδον. τὸ πέως μὲν θάλασσα, αὖθις δὲ πεδίον γεγονὸς, ᾗ ἠροτριωμένον. κυρίως μὲν οὖν, τὸ πρὸς θαλάσσιον πεδίον· καταχρηστικῶς δὲ, ᾗ πᾶν πεδίον.

Ἁλίπεδον. [13] ὁμαλὸν ἔδαφος πρὸς τῇ θαλάσσῃ. τινὲς δὲ τὸν Πειραιᾶ φασιν. Ἔστι δὲ ᾗ κοινὸς τόπος, ὃς πάλαι μὲν ἦν θάλασσα, αὖθις δὲ γέγονε πεδίον. διὸ καὶ δασυντέον τὴν πρώτην. ἔστι γὰρ οἷον ἁλὸς πεδίον. Οἱ δὲ τὸ πρὸς θαλάσσιον πεδίον οὕτω καλοῦσιν. ἄλλοι δὲ, [14] πρὸς τὸ δύνασθαι ἐν αὐτῷ

Ἁλίμενον. Mare & fine & portu carens.

Ἄλιμον. Herba fruticans, quæ naſcitur juxta mare. In plurali dicitur τὰ ἅλιμα. Habet autem vim gignendi lactis & ſeminis.

Ἀλιμενώτης. Locus portu carens.

Ἁλίμικλον. Sale conſperſum.

Ἁλιμούσιος. Halimuſius. Ἁλιμοῦς eſt populus tribus Leontiæ. *Fertur Agaſicles Halimuſiis patrocinatus, & propterea, cum eſſet peregrinus, in civium numerum adſcriptus eſſe.*

Ἁλιμυρήεις. In mare fluens.

Ἀλινδεῖσθαι. Volutari. Et Ἀλινδήθρα, volutabrum, vel locus, ubi equi in pulvere volutantur. Ariſtophanes: *Diſſipare inanem & affectatum verborum apparatum.* De Æſchylo hæc dicuntur.

Ἁλινήκλειστον. In ſale natantem. *Et iſtam foliis carentem & in ſale natantem oleam.*

Ἁλινηχές. In mari natantis. In Epigrammate:

Inſtrumenta nautica [tibi]
Dedicavit. ———————

Ἁλιξάντοις. A mari tunſis & verberatis. In Epigrammate: *Actææ inſulæ ſcopulis a mari verberatis.*

Ἅλιος. Marinus. Vel, vanus, irritus. Item Sol, Dorice mutato η in α.

Ἁλίωσε. Irritum fecit.

Ἀλιπαρῆ. Squalidam. Vel, ſupplicem; per quam nimirum ſuppliciter eum orabimus. Sophocles: *Meique miſeræ parva quidem hæc dona, ſed tamen quæ habeo, da ipſi: hanc nimirum ſqualidam comam, & cingulum meum, nullo ornatu inſigne.*

Ἁλίπεδον. Sic vocatur locus, qui, cum paulo ante eſſet mare, poſtea rurſus fit terra, & aratro proſcinditur. Proprie igitur ager mari vicinus ſic vocatur: improprie autem, quivis ager.

Ἁλίπεδον. Planities juxta mare. Quidam vero Piræum ſic vocant. Eſt etiam in genere locus, qui, cum ante eſſet mare, poſtea rurſus fit terra. Quare prima hujus vocis ſyllaba ſpiritu aſpero notanda eſt. Dictum eſt enim ἁλίπεδον, quaſi ἁλὸς πεδίον. Alii agrum, mari vicinum, ſic vocant. Alii vero inde no-

1 Ἁλίμενον. θάλασσαν, τὴν τέλ.] Ex Schol. Ariſtoph. ad *Aves*, pag. 606.

2 Ἄλιμον. βοτάνη δενδρ.] Hic locus depromptus eſt ex P. Ægineta, ut Pearſonius obſervavit.

3 Λέγεται ὁ Ἀγασικλ.] Hæc leguntur etiam ſupra v. Ἀγασικλῆς.

4 Ἁλιμυρήεις] Hac voce uſus eſt Homerus Odyſſ. E. v. 406.

5 Κυλίστρα] Vide infra v. Κονίστρα: itemque Salmaſium ad Solinum, pag. 336.

6 Ἀριστοφάνης] In *Ranis*, pag. 166. 8. *P.*

7 Καὶ ταύτῃ ἀπέστ.] Eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. c. VII. Epigr. XII.

8 Ξηρανομέναις] Vel cœcus videat, legendum eſſe ξαινομέναις.

9 Ἐν Ἐπιγράμμασι. Ἀκταίης νησ.] Anthol. lib. VI. cap. III. Epigr. XII. locus hic ita legitur:

Ἀκταίης νησίδος ἁλιξάντοισι, Περίππη,
Χειρώσι, καὶ τραχεῖ πρηνόμβρου σκοπέλῳ.

Brodæus ad eum locum vocem ἁλιξάντοισι vertit, *ventos arcentibus*: quaſi legeretur ἀλεξανέμοισι. Sed, ſi vir ille doctus ſciviſſet, apud Suidam hoc loco ſcriptum eſſe ἁλιξάντοισι, eam lectionem alteri procul dubio prætuliſſet. Significat enim ἁλίξαντος, *a mari verberatus*, ab ἁλς, mare, & ξαίνω, cædo, verbero: quod epithetum ſcopulis, qui a fluctibus maris identidem pulſantur, optime convenit.

10 Ἁλίωσε μάταιον ἐπ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Sophocl. in *Trachin.* p. 340. Κέχ ἡλίωσε τὸπ: ubi Scholiaſta ait: Οὐκ ἐματαίωσεν· ὁ μάταιον εἶπε τὸ ἔπος. Non dubito enim Suidam eo reſpexiſſe.

11 Σοφοκλῆς] In *Electra*, v. 451. *P.*

12 Ἄ 'χω] In prioribus Edit. mendoſe excuſum eſt ἄγχω; cujus loco veram lectionem ex Sophocle revocavi.

13 Ἁλίπεδον. ὁμαλ. ἔδ.] Confer cum hoc loco Suidæ Harpocrationem & Etymologum h. v.

14 Παρὰ τὸ δύνασθαι ἐν αὐτῷ ἵππους ἀλινδεῖσθαι] Vide paulo ante v. Ἀλινδήθρα.

ἵππως ἁλινδεῖσθαι, τυτέστι κονίεσθαι, τὴν ἀνάμνησίαν λαβεῖν.

Ἁλίπλαγκτος. [1] Ὅτως καλεῖται ὁ Πάν· ἢ ὅτι ἐβοήθησε τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ· ἢ ὅτι τὸν Τυφῶνα δικτύοις ἤγρευσεν· ἢ ὅτι οἱ ἁλιεῖς τιμῶσι τὸν Πᾶνα, ὡς νόμιον θεόν· ἢ ὅτι μεγαλόφωνος ἐν τῇ χορείᾳ, ὡς ἁλίβρομος· ἢ ὅτι τῆς Ἠχοῦς ἐρᾷ. πολύηχος δὲ ἡ θάλασσα. Ἐστι δὲ ὁ Πὰν χορῶν προήγεμων.

Ἁλίπλοα. τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ πλέοντα.

Ἁλιῤῥόθιον. κῦμα θαλάσσης.

—— Ἀκήρασλον [2] σῆμα κόσμου
Παντὸς, ἁλιῤῥόθιον ξεῖνε κέκευθε κόνις.

Περὶ Ὁμήρου ὁ λόγος. [3] Ἁλιῤῥόθιος δὲ, υἱὸς Ποσειδῶνος.

Ἅλις. δαψιλῶς. ἱκανῶς. ἀρκούντως. Ὡς δὲ ἅλις εἶχε ταύτης τῆς τιμωρίας, ἐκέλευσεν αὐτὸν ἄγειν εἰς τὴν πόλιν ὀπίσω τῶν χεῖρε δεδεμένον. [4] Ἀριστοφάνης· Ἅλις ἀφύης. ἱκανῶς γὰρ ἐδίων. [5] ἐν Ταγηνισταῖς φησι. Καὶ αὖθις· Ἡ δὲ γυνὴ λέγει, ἑαυτῇ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ γέρως ἅλις ἔχειν.

Ἁλίσας. συναθροίσας. ἢ [6] κυλίσας, κονίσας. καὶ Ἁλίσασα, συναθροίσασα. Ἡ δὲ Σεμίραμις, ἁλίσασα τὴν δύναμιν, τὴν πόλιν αἱρεῖ κτλ.

Ἁλισγηθέν. [7] ἐσιαθέν, ἢ μισηθέν, ἢ λυπηθέν. καὶ Ἁλισγηθεὶς, ἀτιλωθείς.

Ἁλισγημάτων. τῶν μιασμάτων ὧν μυσαρᾶς τῶν εἰδώλων θυσίας.

Ἁλιαθεῖεν. συναθροισθεῖεν. [8] Ὁ δὲ Πεισίστρατος ὑπιτεχνᾶτο, ὅπως ἁλιαθεῖεν ἐπὶ οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἁλιαθείσης. συναθροισθείσης.

Ἁλίσκει. νικᾷ. καὶ Ἁλίσκεται, καταλαμβάνεται, κρατοῦνται.

Ἁλισμένοι. παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ, συνηθροισμένοι. Ἀκήκοε δὲ, ὡς ἁλισμένη εἴη ταύτη στρατιή.

Ἁλιτενής. [9] Ἀππιανός. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι ἐξέδραμον ἐπὶ τὰ τῶν Ῥωμαίων μηχανήματα, ὃ κτλ γλιῶ· ὃ γὰρ ἰὼ δίοδος· ὁδὲ ναυσὶν· ἁλιτενὴς γὰρ ἰὼ ἡ θάλασσα· ἀλλὰ γυμνοὶ, οἱ μὲν ἄχει τῶν μαστῶν βρεχόμενοι, οἱ δὲ διένεον.

Ἁλιταίνω. τὸ ἁμαρτάνω.

Ἁλιτεύω. τὸ ἁμαρτάνω.

Ἁλίτημα. ἁμάρτημα. καὶ Ἁλιτήμων, ὁ ἁμαρτωλός.

men accepisse putant, quod equi in eo se volutare & exercere possint.

Ἁλίπλαγκτος. [Marivagus.] Sic vocatur Pan; vel quod Athenienſibus opem tulerit in navali prœlio: vel quod Typhonem retibus ceperit: vel quod piscatores Pana venerentur, ut pastoralem Deum: vel quod in choreis sonoram vocem edat, quasi maris instar strepens: vel, quod sonum amet. Mare enim valde strepit & fremit. Est autem Pan chorearum præses.

Ἁλίπλοα. In mari navigantia.

Ἁλιῤῥόθιον. Fluctus maris.

—— *Immortale os mundi*
Totius, o hospes, maritimus tegit pulvis.

De Homero hæc dicuntur. Halirrothius vero erat filius Neptuni.

Ἅλις. Abunde. Satis. *Cum autem hoc supplicio satiatus esset, jussit ipsum in urbem duci, manibus a tergo ligatis.* Aristophanes: *Satis aphyarum: edendo enim distentus sum.* Sic in *Tageniſtis* inquit. Et iterum: *Mulier autem dicit, sibi satis honoris & præmii esse.*

Ἁλίσας. Qui congregavit. Item, qui se [in pulvere] volutavit: qui se pulvere asperſit. Et Ἁλίσασα, quæ congregavit. *Semiramis, coactis copiis, urbem per vim cepit.*

Ἁλισγηθέν. Convivio exceptum. Vel, quod quis odit. Vel, dolore affectum. Et Ἁλισγηθεὶς, pollutus.

Ἁλισγημάτων. Pollutionum ex detestandis idolorum sacrificiis contractarum.

Ἁλιαθεῖεν. Congregentur. *Pisistratus vero variis artibus efficere conatus est, ut Athenienses iterum congregarentur.*

Ἁλιαθείσης. Collectæ. Congregatæ.

Ἁλίσκει. Capit. Vincit. Et Ἁλίσκεται. Capitur. Vincitur.

Ἁλισμένοι. Apud Herodotum significat, congregati sunt. *Audivit autem exercitum esse congregatum.*

Ἁλιτενής. [Vadosus.] *Appianus. Carthaginenses autem excurrerunt in Romanorum machinas: non itinere terrestri (non enim erat transitus) nec navibus (mare enim ibi vadosum erat) sed nudi, alii quidem usque ad pectora aquæ immersi [vadis transibant;] alii vero, tranabant.*

Ἁλιταίνω. Pecco.

Ἁλιτεύω. Pecco.

Ἁλίτημα. Peccatum. Delictum. Et ἁλιτήμων. Peccator.

1 Οὕτως καλεῖται ὁ Πάν· ἢ ὅτι ἐβ.] Integram hanc notam descripsit Suidas ex Schol. Sophocl. ad *Ajac. Flag.* v. 701. ut Portus recte observavit.

2 Ἀκήρατον σῆμα κόσμου] Est pars Epigrammatis in Homerum, quod integrum exstat Anthol. lib. III. pag. 427. *P.*

3 Ἁλιῤῥόθιος] De eo vide Schol. Aristoph. ad *Nubes*, p. 181.

4 Ἀριστοφάνης. Ἅλις ἀφ.] Idem fragmentum Aristophanis apud Athenæum lib. III. pag. 96. sic legitur: Ἅλις ἀφύης μοι· παραστέπαμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπλων. Unde patet, Suidam, (vel potius veterem enarratorem Aristoph. ad *Acharn.* pag. 401. ex quo Suidas ista descripsit) in hoc loco Aristophanis recitando parum religiosum fuisse, & sententiam tantum ejus, ipsis Comici verbis neglectis, expressisse: quod sæpe Grammatici facere solent.

5 Ἐν Ταγηνισταῖς] Hanc lectionem ex MSS. revocavi. In prioribus enim Edit. mendose legitur Ἀνταγωνισταῖς. *Tageniſtarum* autem Aristophanis (ut taceam loca auctorum, a Meursio, in *Bibliotheca Attica*, observata) mentio etiam fit apud Schol. Aristoph. ad *Nubes*, pag. 147. G. *Ran.* pag. 225. G. *Equit.* pag. 327. F. *Acharn.* pag. 401. F. item apud Athenæum aliquoties; & apud Suidam pluribus in locis, ut lector ex Indice nostro Auctorum discere poterit.

6 Ἡ κυλίσας, κονίσας] Pollux lib. I. cap. XI. ubi de equis agit: Τὸ δὲ κυλίσαι, καὶ ἁλίσαι ἐρεῖς, καὶ ἐξαλίσαι· ἐπὶ τὸ χαμαὶ ἁλίσαι, καὶ ἐξαλίσαι, ἐπὶ κυλίσαι. Interpres Pollucis τὸ ἁλίσαι καὶ ἐξαλίσαι ridicule ibi *saltare* & *exilire* vertit, cum voces illæ significent *volvere* & *volutare*. Vide Eustath. ad Il. Γ. p. 382. & supra v. Ἀλινδεῖσθαι.

7 Ἀλισγηθέν] Vide infra v. Ἠλισγημένον.

8 Ὁ δὲ Πεισίστρατος ἐπιτ.] Locus hic apud Herodotum lib. I. pag. 15. unde eum Suidas descripsit, sic legitur: Βουλόμενος δὲ σοφωτέρους Πεισίστρατος ἐπιτεχνᾶτο, ὅκως μὴτε ἁλίσκοιεν ἐπὶ οἱ Ἀθηναῖοι.

9 Ἀππιανός] *De Bellis Punicis*, pag. 126.

Ἁλι-

Ἀλιτήμορος. παράφρων γεγενός.

Ἀλιτήριος. ἀνόσιος. ὁ ἀνεχέμυθος μιάσματος ἢ ἐξημαρτηκὼς εἰς θεούς. [1] Αἰσχύλος Ἱππεῦσιν· Ἐκ τ' ἀλιτηρίων σέ φημι γεγονέναι τῆδ' τ' θεοῦ.

Ἀλιτήριος. ἁμαρτωλός. [2] Ἀλιτήριοι δὲ ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο. [3] Λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οἱ πένητες τὰ τῆδ' ἀλοιῶντων ἄλευρα διήρπαζον. ἀπὸ γοῦν ἐκείνων καταχρηστικῶς τοὺς πονηροὺς ἀλιτηρίους ἐκάλουν. παρέτεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τ μὴ βίας τί ποιούντων, ἀπὸ σιτοδείας τ χρ' τ Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης. Ἔστι δὲ καὶ παρὰ τὸ ἁλίσκω ἀπὸ τ ἁλίσκεσθαι, ὅ ἐστιν ἁμαρτάνειν· ἢ ἀπὸ τ, τοὺς ἀλοῦντας τηρεῖν.

Ἀλιτηρίους. [4] ἀποτυχόντας. ἁμαρτόντας. ἀστοχήσαντας. Οὐ μόνον ἀπράκτους παρασκευάσας ἐπανελθεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀλιτηρίους πάντων τ αὐτοῖς ἐντελλομένων ἀπέδειξας. καὶ αὖθις· [5] Ἦ πῶς οὐκ ἔμελλεν ὅδε ἄνθρωπος δαίμων τὶς ἀλιτήριος εἶναι.

Ἀλιτηροῦ. ἁμαρτωλοῦ. μιαροῦ.

Νῦν [6] δ' ὅτι θεῶν τις, καὶξ ἀλιτηροῦ φρενός.

Ἀλιτόμην. [7] ὁ τῇ τελείᾳ μιᾷ ὑδημαρτηκώς. ἢ ὁ ἠλιτόμιος.

Ἀλιτεία. ἀντὶ τοῦ, ἁμαρτία. Αἰσχύλος. καὶ Ἁλιτερὸς, ὁ ἁμαρτωλός.

Ἀλίφειρα. [8] ὄνομα πόλεως. καὶ Ἀλιφειρεύς. ὄνομα ποταμοῦ.

Ἀλειφῦσαι. ἀντὶ τοῦ, ἀλείψασθαι· β' ἀόριστος.

Ἀλθαία. ὄνομα κύριον. [9] χρ' δὲ ἰατροὺς εἶδός ἀγελαίας μαλάχης, ἀφαφορητικὴ, καὶ πεπτικὴ φυμάτων. ἔστι δὲ καὶ ἀλφῶν ῥυπτική. τὸ δὲ σπέρμα [10] λίθους ῥύπτει. Καὶ [11] Ἀλθαία, πόλις Ὁλκάδων. οἱ δὲ Ὁλκάδες, ἔθνος Ἰβηρίας.

Ἀλθαίνουσα. ἰώμενον, θεραπεύουσα. Νοσοῦσαν ἀλθαίνουσα.

Ἄλθαιν. ὄνομα ποταμοῦ.

Ἀλθηφιάς. [12] ἡ ἄμπελος, ἀπὸ Ἀλθηφίου τινός. καὶ Ἀνθηδονιὰς, καὶ Ὑπερειὰς, ἀπὸ Ὑπέρου καὶ Ἀνθηδόνος. [13] Χρησμός·

Πῖν' οἶνον τρυγίαν, ἐπεὶ οὐκ Ἀνθηδόνα ναίεις,
Οὐ δ' ἱερὰν Ὑπέραν, ὅθι τ' ἄκρυγον οἶνον ἔπινες.

1 Αἰσχύλος] In *Equit.* p. 215. ubi conſule Scholia, quæ docent, per ἀλιτηρίους hic eos intelligi, qui piaculi Cylonei, in Minervam commiſſi, rei erant. *P.*

2 Ἀλιτήριοι δὲ ἐντεῦθεν ἐκαλ.] Hanc etymologiam vocis ἀλιτήριος merito reſpuit Plutarchus in *Quæſt. Græc.* pag. 297. his verbis: Οὐ πιθανὸν τοῖς λέγουσι, ἀλιτηρίους κεκλῆσθαι τοὺς ἐπιτηροῦντας ἐν τῷ λιμῷ τ ἀλῶντα καὶ διαρπάζοντας. Ἀλλὰ ἀλιτήριος μὲν κέκληται, ὁ ἀλεύασθαι & φυλάξασθαι δεῖ μοχθηρίαν καλῶς εἴρηκε. i. e. *Non eſt credendum illis, qui perhibent ἀλιτηρίους dictos eſſe eos, qui famis tempore molentes obſervant, & farinam diripiunt. Verum* ἀλιτήριος *vocatur ille, quem vitare & cavere ob improbitatem, [omnibus notam,] facile eſt.*

3 Λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 314. 315.

4 Ἀλιτηρίους. ἀποτυχ.] Huc pertinent verba Scholiaſtæ Ariſtophanis loco laudato: Λαμβάνεται δὲ τὸ ἀλιτηρίων καὶ ἀντὶ τ ἀστοχησάντων καὶ ἀποτυχόντων.

5 Ἦ πῶς οὐκ ἔμελλεν ὅδε ἄνθρ.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Procop. *Hiſtor. Arcan.* cap. XII.

6 Νῦν σ]' ὀκ θεῶν τις] Apud Sophocl. *Oedip. Colon.* pag. 284. integra ſententia ſic legitur:

Νῦν σ]' ὀκ θεῶν τῆ, καὶξ ἀλιτηροῦ φρενὸς
Εἰσῆλθε τοῖν τεκοῦσιν ἕρις κακή.

7 Ἀλιτόμην] Vide infra v. Ἠλιτόμην.

8 Ἀλίφειρα. ὄνομα πόλ.] Vide Stephanum de Urbibus.

9 Καπὶ δὲ ἰατροὺς, εἶδος ἀγρ.] Ex Paulo Ægineta, ut Pearſonius obſervavit.

10 Λίθους ῥύπτει] Apud Paulum Æginetam legitur, λίθους θρύπτει, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

11 Ἀλθαία, πόλις Ὁλκ.] Ex Stephano de Urbibus.

12 Ἀλθηφιάς. ἡ ἄμπ. ἀπὸ Ἀλθ.] Hic locus depromptus eſt ex Athenæo lib. I. cap. XXIV.

13 Χρησμός· Πῖν' οἶνον τρ.] De hoc Oraculo vide Plutarchum in Quæſt. Græcis, pag. 295.

Ἀλκαμήνης. ὄνομα κύριον. ὁ Λήμνιος.

Ἀλκάνης.[1] Ἀνὴρ τις ἐν μέσῳ πολιτῶν [2]τῆς Ἐφρὲμ κληρυχίας, Ἁρμαθὲμ πόλιν κατοικῶν, γαμεῖ δύο γυναῖκας, Ἄνναν τε καὶ Φεννάναν. Ἐκ δὴ ταύτης παῖδες αὐτῷ γίνονται· τῇ δ' ἑτέραν, ἄτεκνον ὖσαν, ἀγαπῶν διετέλει. Ἀφικομένῳ δὲ μετὰ τῶν γυναικῶν τοῦ Ἀλκάνε εἰς Σηλὼμ πόλιν θῦσαι· ἐνταῦθα γὰρ ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ ἐπεπήγει· καὶ πάλιν κατὰ τὴν εὐωχίαν νέμοντος μοίρας κρεῶν ταῖς γυναιξὶ, καὶ τοῖς τέκνοις, καὶ ἡ Ἄννα θεασαμένη τοὺς τῆς ἑτέρας παῖδας τῇ μητρὶ περιαθημένους, εἰς δάκρυά τε προὔπεσε, καὶ τῆς ἀπαιδίας αὐτῇ ὠλοφύρετο, καὶ τῆς μονάσεως· καὶ τὴν τἀνδρὸς παραμυθίας τὴν λύπην κρατήσασα, εἰς τὴν σκηνὴν ᾤχετο, τὸν Θεὸν ἱκετεύσουσα, δοῦναι γενέσθαι αὐτῇ, καὶ ποιῆσαι μητέρα, ἐπαγγελλομένη τὸ πρῶτον αὐτῇ γεννησόμενον καθιερώσειν ἐπὶ ἀσκησίαν Θεοῦ, δίαιταν οὐχ ὁμοίαν τοῖς ἰδιώταις πιησόμενον. Εὐχομένης δὲ ἦλθεν Ἠλεὶ ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ ὡς παροινοῦσαν αὐτῇ ἐκέλευσεν ἀπιέναι. τῆς δὲ, πιεῖν ὕδωρ, φαμένης, λυπουμένην δ' ἐπὶ παίδων ἀπείᾳ τὸν Θεὸν ἱκετεύειν, θαῤῥεῖν παρεκελεύετο, παρέξειν αὐτῇ παῖδα τὸν Θεὸν καταγγέλλων. Καὶ γίνεται αὐτῇ παιδίον, ὃν Σαμουὴλ ἐκάλεσε, θεαίτητον ὡς ἄν τις εἴποι.

'Alcanes. Nomen proprium. Lemnius.

'Alcanes. Vir mediocris inter ſuos cives fortunæ, de Tribu Ephraim, Harmatham urbem incolens, duas uxores duxit, Annam & Phennanam. Ex hac autem cum nati ipſi eſſent liberi; alteram tamen, quamvis ſterilem, conſtanter amavit. Cum autem Alcanes cum uxoribus in Siloam urbem, ſacrificandi cauſa, profectus fuiſſet (ibi enim erat tabernaculum Domini) & in convivio portiones carnium uxoribus & liberis diſtribueret, & Anna videret alterius uxoris filios, undique matri aſſidentes; in lachrymas prorupit, ſuamque ſterilitatem deploravit. Cumque mœſtitia ejus conſolationem viri ſuperaret, tabernaculum adiit, Deum ſuppliciter oratura, ut ſibi daret prolem, promittens, ſe primum filium miniſterio divino conſecraturam eſſe, qui uſitata victus ratione minime ſit uſurus. Illa autem precante, Eli ſummus ſacerdos advenit, eamque, ut ebriam, abire juſſit. Cum autem illa dixiſſet, ſe aquam bibiſſe; at ob ſterilitatem Deo ſupplicare: ipſam bono animo eſſe juſſit, denuntians, Deum ipſi daturum eſſe filium. Natus autem eſt ipſi filiolus, quem vocavit Samuelem, quaſi dicas, *a Deo petitum*.

Ἀλκαία.[3] Ἀλλ' ὁ μὲν δράκων μεγέθει μήκιστος ὢν τῇ οὐρᾷ τὸν λέοντα κατηκίζετο. ὁ δὲ λέων ἤλγει μὲν, [4]καὶ τῇ ἀλκαίᾳ πρὸς ἄμυναν διηγείρετο. Ὁ Λογοθέτης φησὶν ἐν τῇ τοῦ ὁσίου Μαρκέλλου βίῳ.

'Alcæa. [Cauda leonis.] *At Draco ingentis magnitudinis leonem cauda verberabat. Leo vero, dolore irritatus, ad ultionem cauda ſe ſtimulabat.* Sic Logotheta in S. Marcelli vita inquit.

Ἀλκαῖος. Ὀμφάλης καὶ Ἡρακλέους. ἐγένετο μέγας, καὶ ἰσχυρὸς, καὶ τὰ πολέμια γενναῖος.

'Alcæus. Omphales & Herculis filius. Fuit magnus, & robuſtus, & bellica fortitudine præſtans.

Ἀλκαῖος. Ἀθηναῖος, Τραγικὸς· ὃν τινες θέλουσι πρῶτον Τραγικὸν γενόμενον.

'Alcæus. Athenienſis, Tragicus, quem nonnulli primum Tragicum fuiſſe putant.

Ἀλκαῖος.[5] Μιτυληναῖος. εἶτα Ἀθηναῖος, Κωμικὸς τῆς ἀρχαίας Κωμῳδίας πέμπτος· υἱὸς δὲ Μίκκου. Ἔγραψε δράματα δέκα.

'Alcæus, Mitylenæus: deinde Athenienſis, Comicus antiquæ Comœdiæ quintus, Micci filius. Scripſit fabulas decem.

Ἀλκέτας. Μολοσσῶν βασιλεύς. ἀλλὰ καὶ ἕτερος στρατηγὸς ἄλλος Ἀλεξάνδρου.

'Alcetas, Moloſſorum Rex. Sed & alius fuit Alcetas, dux copiarum Alexandri ſecundi ordinis.

Ἀλκείδης. ὁ Ἡρακλῆς, παππωνυμικῶς. Ἀλκέως γὰρ παῖς Ἀμφιτρύων.

'Alcides. Hercules, ſic dictus ab avo ſuo. Amphitryo enim Alcei filius fuit.

Ἀλκή. ἰσχύς. δύναμις. [6]Ἡσίοδος·

'Alcé. Robur. Potentia. Heſiodus:

1 Ἀλκάνης. ἀνὴρ τις ἐν μέσῳ πολ.] Totum hunc locum deſcripſit Suidas ex Joſepho *Antiq. Judaic.* lib. v. c. xi. pag. 165. ubi Ἐλκάνης vocatur, quem Suidas hic Ἀλκανὶν appellat. Apud lxx Interpretes vero, 1. Reg. cap. i. idem vocatur Ἐλκανᾶ.

2 Τῆς Ἐφρὲμ κληρουχίας.] Quæ in prioribus Edit. ſequuntur, ἕ ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου τῶν Βασιλειῶν Ἑρκανᾶς κεῖται τὸ ὄνομα, tanquam manifeſtum gloſſema & ſcholium e textu ejicienda putavi. Nam verba hæc apud Joſephum non reperiuntur; eademque in uno MS. Pariſ. prorſus deſunt, in altero vero ad marginem ſcripta leguntur: quod certiſſimum eſt argumentum, ea ab imperitis librariis loco huic temere intruſa fuiſſe.

3 Ἀλκαία.] In Etymologico MS. Bibliothecæ Reg. Pariſ. vox iſta ſic exponitur: Ἀλκαία, ἡ ἀρά. κυρίως ἡ δὲ λέοντος, ἀφ' τὸ εἰς ἀλκὴν αὐτὸν τρέπειν. ἔχει γὰρ ἐπὶ τῇ ἀρᾷ κέντρον, ἀφ' ἕ παροξύνεται, ὡς φησιν Ἱερώνυμος καὶ Ἐπαφρόδιτος ἐν Ὑπομνήμασι Ἀσπίδος Ἡσιόδου. Schol. Apollon. Rhod. ad lib. iv. Argon v. 1614. Ἀλκαίη λέγεται κυρίως ἡ δὲ λέοντος ἀρά, ἀπὸ δὲ αἱ αὐτῆς εἰς ἀλκὴν τρέπεσθαι. ἡ ἀπὸ δὲ ἀλκεῖν, ὅ ἐστι βοηθεῖν, ἡ εἰς ἀλκὴν παρορμῶσα· ὥσπερ ἡ ἀρά, παρὰ τὸ ἀρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν. ἢ ἀφ' τὸ ὀρίνειν ἑαυτὸ πρὸ ζῶα τῇ ἀρᾷ· ὡς ἡ λέων, ἡ ὁ ταῦρος, ἡ ὁ κύων, καὶ τὰ λοιπά. Κυρίας δὲ ἡ δὲ λέοντος ἀρὰ ἀλκαία λέγεται. Ἐν δὲ τῷ Κωμικῷ Λεξικῷ, ἐ μόνον ἡ δὲ λέοντος ἀρὰ, ἀλκαία, ἀλλὰ καὶ ἵππου, καὶ βοὸς, καὶ τῶν ἡμέρων, ὅσα ὥσπερ ἀλεξητήριον τῇ ἀρᾷ χρῆται. Vide etiam Schol. Nicandri ad *Ther.* pag. 11.

4 Καὶ τῇ ἀλκαίᾳ πρὸς ἄμυναν διηγ.] Huc pertinent verba illa Homeri de Leone, Il. Υ. v. 170.

Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
Μαίεται, ἐξ δ' αὐτὸν ἐποτρύνῃ μαχέσασθαι.

Cauda vero latera & lumbos utrinque verberat, ſeque ipſe excitat ad pugnam. Scholiaſta ad eum locum: Τῇ ἀρᾷ μαστίζῃ ἑαυτόν, φησιν, ὁ λέων, ὅτας εἰσῴησι. ἔχει δὲ τι ἐν τῇ ἀρᾷ ἀναμέσον τῶν τελχῶν κεντρίον μέλαν, ὡς κεφάτιον· ὑφ' ἕ νυττόμενος, πλέον ἀχθοῦται ἐπὶ τὴν ὀδύνην.

5 Ἀλκαῖος. Μιτυλην.] Hujus Alcæi Comici fabulas, quot quidem ex veterum ſcriptis conquirere potuit, recenſet Caſaub. ad Athen. lib. iii. cap xxiv.

6 Ἡσίοδος. Ἀλκὴ μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδαισι,
Νῦν δ' Ἀπαμωνίδαις, πολέμου δέ πε Ἀτρείδῃσι.

Ἀλ-

Ἀλκὴν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδῃσι,
Νοῦν δ' Ἀμυθαονίδαις, πλοῦτον δέ περ Ἀτρείδῃσι.

Robur enim dedit Jupiter Aeacidis;
Mentem vero Amythaonidis: at divitias Atridis.

Καὶ Πολύβιος· Οἶδε γὰρ καὶ λόγων ἀλκὴ θανάτου καταφρονεῖν.

Et Polybius: *Vis enim doctrinæ & rationis vel mortem contemnere novit.*

Ἀλκήεντας. εὐρώστους. δυναλούς.

Ἀλκήεντας. Robuſtos. Potentes.

Ἄρτεμι τόξα λαχοῦσα, καὶ ἀλκήεντας ὀϊστούς.

Diana arcus ſortita, & validas ſagittas.

Ἄλκησις. ὄνομα κύριον.

Ἄλκησις. Nomen proprium.

Ἀλκιβιάδης.[1] υἱὸς Κλεινίου, καὶ τῆς ἀδελφῆς Περικλέους, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος, καὶ ῥήτωρ. μαθητὴς πρῶτον Σωφίλου, εἶτα Σωκράτους· οὗ καὶ ἐρώμενος, ὥς τινες. καὶ ὅτι δούλων δὲ τεχθέντα τινὲς ἱστόρησαν. Οὗτος ἐστρατήγησεν Ἀθηναίων· καὶ λυπηθεὶς ἐφ' τὸ ἐκπεσεῖν αὐτὸν τῆς στρατηγίας, τῆς τῶν Ἑρμῶν ἀποκοπῆς ἕνεκα, καὶ ἀποστὰς πρὸς Τισσαφέρνην τὸν Πέρσην, καὶ πολέμιος ὕστερον γενόμενος Ἀθηναίοις, πάλιν αὐτοῖς εὔνους ἐγένετο. Μέλλοντος δὲ Φαρναβάζου αὐτὸν ἀναιρεῖν, παρ' ᾧ διέτριβεν, εἰς κώμην τῆς Φρυγίας ἑταίρᾳ συνὼν [2]ὄναρ ἰδὼν τεθαμένος τοιόνδε. ἐδόκει, τὴν ἐσθῆτα τῆς ἑταίρας ἔχων, καίεσθαι δι' τῆς κεφαλῆς. οἱ δορυφόροι δὲ ὑποφαίνειν τὴν σκηνήν. ὁ δὲ ἐξελθὼν βίᾳ πρώσκειται διωχθείς. οἱ δὲ τὴν κεφαλὴν ἀφελόντες αὐτοῦ, Φαρναβάζῳ κομίζουσιν. [3]Οὗτος Ὀλύμπια νικήσας τὴν πανήγυριν πᾶσαν εἱστίασεν.

Ἀλκιβιάδης. Alcibiades, filius Cliniæ, & ſororis Periclis, Athenienſis, Philoſophus, & Orator. Diſcipulus primum Sophili, deinde Socratis: cujus etiam (ut quidam ferunt) amaſius fuit. Quinetiam nonnulli ex ſervis parentibus ipſum natum tradiderunt. Hic Athenienſium Imperator fuit; & iniquo animo ferens, ſibi imperium abrogari ob Mercurialium ſtatuarum mutilationem, ad Tiſſaphernem Perſam defecit, & belli adverſus Athenienſes gerendi auctor fuit: cum quibus tamen poſtea in gratiam rediit. Cum autem Pharnabazus, apud quem diverſabatur, ipſum interfecturus eſſet, in Phrygiæ oppidulo, ubi meretricis conſuetudine utebatur, tale ſomnium vidit. Meretricis illius veſte indutus viſus eſt ſibi abſque capite comburi. Satellites autem adſtantes tentorium incenderunt: ex quo ipſe per vim egreſſus, in fuga vulneratur. Illi vero caput ejus amputatum ad Pharnabazum tulerunt. † Hic in ludis Olympicis victor totum conventum convivio excepit.

Ἀλκιμάχη. ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ ἐν πολέμῳ κραταιά.
Νηὸν[4] ὑπαυχενίας Παλλάδος ἀλκιμάχας.

Ἀλκιμάχη. Minerva, in bello fortis. *Sub tecto templi Palladis bellatricis* [*ſuſpenſus ſum.*]

Ἀλκιδάμας.[5] Ἐλεάτης, ἀπὸ Ἐλέας τῆς Ἀσίας, φιλόσοφος, Διοκλέους υἱὸς, Μουσικὰ γεγραφότος, μαθητὴς Γοργίου τοῦ Λεοντίνου.

Ἀλκιδάμας. Eleates, Aſianus, Philoſophus, filius Dioclis, qui Muſica ſcripſit, & diſcipulus Gorgiæ Leontini.

Ἀλκίμαχος.[6] στρατηγός ἐστιν οὗτος, Ἀναγυράσιος τὸν δῆμον. Ἕτερος δέ ἐστιν ὁ Μακεδών, οὗ μνημονεύει Ὑπερείδης.

Ἀλκίμαχος. Exercitus dux, populo Anagyraſius. Alius vero eſt Macedo ille, cujus meminit Hyperides.

Ἀλκιμένης. Μεγαρεὺς, Τραγικός. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλκιμένης, Ἀθηναῖος, Κωμικός.

Ἀλκιμένης. Megarenſis, Tragicus. Eſt & alius Alcimenes Athenienſis, Comicus.

Ἄλκιμος. ἰσχυρός.

Ἄλκιμος. Robuſtus. Validus.

Ἀλκίνοος. ὁ δυνατός. καὶ ὄνομα κύριον.

Ἀλκίνοος. Mente valens. Eſt etiam nomen proprium.

Ἀλκίππα. μία τῶν Ἀλκυονίδων. Καὶ ἔστιν ὧν τῶν Ἀλκυονίδες.

Ἀλκίππα. Alcippa. Una Halcyonidum. Quære in v. Ἀλκυονίδες.

Ἀλκίφρων. Μάγνης, τῆς πρὸς Μαιάνδρῳ Μαγνησίας, φιλόσοφος.

Ἀλκίφρων. Alciphron, Magnes (ex urbe Magneſia quæ juxta Mæandrum ſita eſt) Philoſophus.

Ἀλκμάν.[7] Λάκων, ἀπὸ Μεσσόας. κατὰ δὲ τὸν Κράτητα [8]πρώην Λυδὸς, ὢν Σάρδεων· Λυκικὸς, υἱὸς

Ἀλκμάν. Alcman, Lacon, Meſſoates (ſecundum Cratetem vero Lydus, Sardibus o-

1 Ἀλκιβιάδης. υἱὸς Κλειν.] De proſapia & genere Alcibiadis accurate diſputat Valeſius ad Harpocrationem, v. Ἀλκιβιάδης, quem vide.

2 Ὄναρ ἰδὼν τεθαμμένος τοιόνδε] Eandem hiſtoriam refert Plutarchus in *Alcibiade* pag. 213. quem vide.

3 Οὗτος Ὀλύμπια νικήσας τῷ πανηγυρίζειν πᾶσαν εἱστίασεν] Hæc Suidas deſcripſit ex Athenæo lib. 1. pag. 3. quem vide.

4 Νηὸν ὑπαυχενίας Παλλ.] Pentametер hic eſt pars Epigrammatis in clypeum, a Timanore Palladi dedicatum, quod integrum exſtat Anthol. lib. VI. cap. XXV. ut Portus obſervavit. Ejus autem Epigrammatis diſtichum primum hoc eſt:

Ἀσπὶς ἀπὸ βορτέων ἅμμων Τιμάνορος ἥμαι
Ναῷ ὑπαυχενίας Παλλάδος ἀλκιμάχας.

Vide quæ notavimus ſupra ad v. Ἄκμων, ubi idem diſtichum legitur.

5 Ἐλεάτης, ἀπὸ Ἐλέας] Legendum eſt, Ἐλαΐτης, ἀπὸ Ἐλαίας; ut Caſaub. ad Athen. lib. XIII. c. VII. recte monuit. Elea enim erat urbs Italiæ, cujus ἐθνικὸν eſt Ἐλεάτης: Elæa autem (unde Ἐλαΐτης) erat urbs Aſiæ, ex qua Alcidamas oriundus fuit. Recte Tzetzes Chil. XI. 385.

Ὁ Ἀλκιδάμας ἔγραψεν ἐγκώμιον θανάτου
Ὁ Ἐλαΐτης, σύγχρονος ὑπάρχων Ἰσοκράτους.

6 Ἀλκίμαχος. στρατηγός] Ex Harpocratione, quem conſule.

7 Ἀλκμάν. Λάκων, ἀπὸ Μεσ.] Vide Meurſium in *Miſcellan. Lacon.* lib. IV. cap. 17.

8 Πρώην Λυδός] Eruditiſſ. Pearſonius ad locum hunc ſequentia notaverat. *Forte legendum* τῷ ὄντι, i. e. *re vera. Erat enim Alcman re vera Lydus, Sardibus oriundus, ſed Meſſoæ apud Spartanos enutritus, ut patet ex Epigrammate apud Plutarchum* περὶ Φυγῆς, *quod emendatum eſt a Salmaſio in Plin. Exercit. pag.* 825. Hæc

Δάμωνος, ἢ Τιτάρου. ἐν δὲ ἐπὶ τῆς κζ' Ὀλυμπιάδος, βασιλεύοντος Λυδῶν Ἀρδυος, τοῦ Ἀλυάττου πατρός· καὶ ὢν ἐρωτικὸς πάνυ, εὑρετὴς γέγονε τῶν ἐρωτικῶν μελῶν. ἀπὸ οἰκετῶν δέ, ἔγραψε [1] βιβλία ς'. μέλη, ᾠδὴν [2] Κολυμβώσας. πρῶτος δὲ εἰσήγαγε τὸ μὴ ἑξαμέτροις μελῳδεῖν. Κέχρηται δὲ Δωρίδι διαλέκτῳ, καθάπερ Λακεδαιμόνιοι. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλκμὰν, εἷς τῶν Λυρικῶν, ὃν ἤνεγκεν ἡ Μεσσήνη.

Ἀλκμανικὸν [3] εἶδος. ὅπερ πεπλεόνακε παρὰ Ἀλκμᾶνι. τὸ κατ' ἀμφότερα ῥῆμα μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τεταχέναι. καὶ παρ' Ὁμήρῳ·

Ἦμος [4] ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος.

Ἀλκμαιωνίδαι. [5] γένος ἐπιφανὲς Ἀθήνησιν, ἀπὸ Ἀλκμαίωνος.

Ἀλκμαιωνίδαι. λαμπροί τινες Ἀθήνησιν, ἀπὸ Ἀλκμαίωνος, τοῦ κατὰ Θησέα· [6] ὡς Ἀκταιωνίδαι, ἀπὸ Ἀκταίωνος.

Τῶν Ἀκταιονίδων ἐστὶ μία σκυλάκων.

ἐν Ἐπιγράμμασι.

Ἀλκμήνη. ὄνομα κύριον.

Ἀλκτῆρες. οἱ φύλακες. Θείας ἀλκτῆρες ἱμερτῆς φιλότητος.

Ἀλκτήρια λιμοῦ. δυνάμενα ἀλαλκεῖν καὶ ἀπείργειν τὸν λιμόν.

Ἀλκυονίδες [7] ἡμέραι. αἱ εὐδιειναί. περὶ ὧν ἀριθμοῦ διαφέρονται. [8] Σιμωνίδης μὲν ἐν Πενταθλοις, ιά φησὶν αὐτάς. καὶ [9] Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ Ζώων. Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος, ζ'. καὶ Φιλόχορος θ'. Τὸν δὲ ἐπ' αὐταῖς μῦθον Ἡγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ ὑπομνημάτων λέγει οὕτως· Ἀλκυονέως, ὃν Γίγαντος, θυγατέρες ἦσαν, [10] Φωσθονία, Ἄνθη, Μεθάνη, Ἀλκίππη, Παλήνη, Δειμαὼ, Ἀστερίη. Αὗται μὲν τὸν

riundus) Lyricus, filius Damantis vel Titari. Vixit Olymp. xxvii. Ardye, Alyattis patre, in Lydia regnante: cumque amoribus valde esset deditus, amatoriorum carminum inventor fuit. Idem ex servitute manumissus fuit; scripsitque carminum melicorum libros sex: item *Colymbosas*. Primus introduxit usum, ne carmina melica versibus hexametris conscriberentur. Usus est autem dialecto Dorica, ut Lacedæmonii. Est & alius Alcman, unus Lyricorum, quem Messana tulit.

Ἀλκμανικὸν εἶδος. Alcmanica figura; quæ apud Alcmanem est frequentissima: quum nimirum verbum inter duo nomina ponitur. Ut apud Homerum: *Ubi Simois committuntur & Scamander.*

Ἀλκμαιωνίδαι. Alcmæonidæ. Gens illustris fuit Athenis, ab Alcmæone [sic appellata].

Ἀλκμαιωνίδαι. Alcmæonidæ. Gens nobilis Athenis, ab Alcmæone, qui Thesei tempore vixit, sic appellata: ut Actæonidæ, ab Actæone. *Actæoniarum es una canum.* In Epigrammate.

Ἀλκμήνη. Nomen proprium.

Ἀλκτῆρες. Custodes. *Divinæ & gratissimæ custodes amicitiæ.*

Ἀλκτήρια λιμοῦ. Quæ famem propulsare, ac arcere possunt.

Ἀλκυονίδες ἡμέραι. Alcyonii dies: i. e. sereni. De numero eorum scriptores inter se dissentiunt. Simonides enim in *Quinquertionibus* undecim esse dicit. Aristoteles in *Historia Animalium*, xiv. Demagoras vero Samius, septem: & Philochorus, novem. Hegesander in suis commentariis hanc de ipsis fabulam narrat. Alcyonei Gigantis filiæ fuerunt, Phosthonia, Anthe, Methone, Alcippa, Pa-

Pearsonius: cui ad emendationem istam præivit Scaliger ad Chron. Euseb. Num. MCCCLX. ubi de Alcmane agens, locum hunc Suidæ adducit. Valde autem mihi placet conjectura ista, quoniam πρὸ ὕλης ad vulgatam lectionem πτώσεως, quæ manifesto corrupta est, proxime accedit. In MS. Vat. legitur πτοίησις, ut itidem Pearsonius ad marginem Suidæ sui notavit.

1 Βιβλία ἓξ. μέλη] Lege, βιβλία ἓξ μελῶν.

2 Κολυμβώσας] i. e. *Natantes.* Carminis hujus meminit Ptolemæus Hephæstio apud Photium Cod. cxc. pag. 486. his verbis: Τὰς δὲ Κολυμβώσας Ἀλκμᾶνος φησὶ τῇ κεφαλῇ Τιτανόχου δ' Χαλκιδέως φασὶν εὑρεθῆναι. i. e. *Colymbosas autem Alcmanis ad caput Titonychi Chalcidensis repertas fuisse ajunt.*

3 Ἀλκμανικὸν εἶδος] Quid sit Ἀλκμανικὸν εἶδος, sive Alcmanica figura, clarius docet Eustathius ad Odyss. κ. p. 1667. his verbis: Ἰσέον δὲ ὅτι τὸ, Εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθοντα τε ῥέουσι Κωκυτός τε, παρεθισζυγμένον φησὶν ἁλιεῖται· ὅπερ οἱ ἄλλοι ἐρρέθη ὁ Ἀλκμανικὸν λέγειν, ἀφ' οὗ τὸ τ' Ἀλκμᾶνα καλακόρως αὐτῷ χρᾶσθαι. οἷον, Κάσῳ οἰκέων πάλαι ἐλατῆρε καὶ Πολυδεύκει. Γίνεται δέ, ὅτ' ἂν τὸ μεταξὺ δύο λέξεις πεφυσόμενον μεσολαβηθῇ, μεταξὺ μίαν πᾶσι. οἷον, ἐγὼ ἤλθομεν καὶ σύ. Τὸ γὰρ ἤλθομεν μεσολαβεῖται δυσὶ λέξεσι, ὧν ὕστερον πέφυκεν ὤφελεν.

4 Ἦμος ῥοὰς Σιμόεις συμβ.] Homerus Il. E. v. 774.

5 Ἀλκμαιωνίδαι] Ex Harpocratione.

6 Ὡς Ἀκταιωνίδαι, ἀπὸ Ἀκτ.] Vide supra v. Ἀκταίων.

7 Ἀλκυονίδες ἡμέραι. αἱ εὐδ.] Eadem prorsus de Alcyoniis diebus ex Pausaniæ Lexico refert Eustathius ad Il. I. pag. 776.

8 Σιμωνίδης μὲν ἐν Πενταθλοις ιά φησὶν] Eustathius, loco laudato, ex Pausania refert, Simonidem quinque dies Alcyonios numerasse. Sed nec Suidæ, nec Pausaniæ, tanta est apud me auctoritas, quanta Aristotelis, qui *Histor. Animal.* lib. v. c. viii. expresse testatur, numerum dierum Alcyoniorum, secundum Simonidem, esse xiv. Verba ejus hæc sunt: Ἡ δὲ ἀλκυὼν τίκτει περὶ τροπὰς χειμερινάς. διὸ καὶ καλεῖται, ὅταν εὐδιειναὶ γένωνται αἱ τροπαὶ, ἀλκυόνειοι ἡμέραι, ἑπτὰ μὲν πρὸ τροπῶν, ἑπτὰ δὲ μετὰ τροπάς· καθὼ καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν· Ὡς ὁπόταν χειμέριον κατὰ μῆνα πνύσσηται Ζεὺς ἡμαθόεντα πόσα-

ρακαίδεκα, λαμπόμενόν τέ μιν ὦρον καλέουσιν ἐπιχθόνιοι, ἱερὸν παιδοτρόφον ποικίλας ἀλκυόνος. Versus Simonidis in hoc loco Aristotelis prorsus turbati sunt, quos sic in ordinem redigo:

Ὡς ὁπόταν Ζεὺς χειμέριον κατὰ μῆνα πνύσσηται
Ἡμαθόεντα ποσαρακαίδεκα, λαμπόμενόν τέ μιν ὦρον
Καὶ παιδοτρόφον ἱερὸν ἐπιχθόνιοι καλέουσιν
Ποικίλου ἀλκυόνος.

i. e. *Ut, cum Jupiter mense brumali præparat quatuordecim dies; quod tempus maxime tranquillum homines sacram nutricem diversicoloris halcyonis vocant.* Versus hos Simonidis aliter in ordinem redigere conatur Bochartus in *Hierozoico*, ubi de halcyone agit; quem vide. Præter Simonidem & Aristotelem plerique etiam alii scriptores dies alcyonios numero xiv esse dixerunt. Scholiasta Aristoph. ad *Aves*, pag. 552. F. Ἡ ἀλκυὼν ιδ' ἡμέρας, ἀλκυονίδας καλουμένας, εὐδιεινὰς ἔχει δ' ἔπος, ἐν αἷς τίκτουσα ἐκβάλλει τοὺς νεοττούς. Schol. Apollon. Rhod. ad lib. I. *Argon.* v. 1086. Λέγεται δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἑβδομῆς πέντε καὶ δέκα ἡμέρας, ἃς, ὡς πινες, δεκατέσσαρας εὐδιεινὰς ποιεῖν, ἵνα δύπτηται παρ' αὐτῆς αἰσυλοῖς. Καὶ ἀλκυονίδες ἡμέραι καλοῦνται ἑπτὰ πρὸ δ' τόκου, καὶ ἑπτὰ μετὰ τὸ τόκον. Ovidius xi. *Metamorphos.* septem tantum dies numerare videtur. Ait enim:

Perque dies placidos hyberno tempore septem
Incubat Alcyone pendentibus æquore nidis.

Sed notandum est, Ovidium hic tantum loqui de septem diebus posterioribus, quibus Halcyon pullos suos excludit. Nam septem prioribus nidum struit, ut testatur Plinius lib. x. c. xxxii. his verbis: *Fœtificant bruma, qui dies Halcyonides vocantur, placido per eos mari & navigabili. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, & totidem sequentibus pariunt.*

9 Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ Ζώων] Paulo ante ostendimus, Aristotelem xiv dies Alcyonios numerare: qui proinde numerus, incuria librariorum omissus, loco huic restituendus est.

10 Φωσθονία] Hanc lectionem MSS. tuentur & Edit. Mediolanensis. Reliquæ vero Edit. habent Φλεγία. Pausanias apud Eustathium, loco ante laudato, eandem Φρενὶς vocat.

δ' πα-

ᾧ παῖδες τελευτὴν ἀπὸ Καναστραίου, ὃ ἐστὶν ἄκρον τῆ[1] Πελλήνης, ἔρριψαν αὐτὰς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμφιτρίτη δ' αὐτὰς ὄρνιθας ἐποίησε· καὶ ἀπὸ ᾧ παῖδες Ἀλκυόνες ἐκλήθησαν. Αἱ δὲ νήνεμοι καὶ γαλήνιαι ἔχουσαι ἡμέρας Ἀλκυονίδες καλοῦνται. καὶ Ἀλκυόνειαι ἡμέραι.

Ἀλκυών. ὄρνεον θαλάσσιον.

Ἅλμα. πήδημα.

Ἁλμάδες. [2] κολυμβάδες ἐλαῖαι.

Ἄλμην ὀδὲ ἔνεστ' αὐτῷ. [3] ἐπὶ τοῦ ἀγλυκοῦς καὶ ἀηδοῦς.

Ἁλμυρόν. τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ τοῦ γλυκέος θερμότερον.

Ἀλοάων. καὶ ἀλοάσαντα. [4] Ἀλοάσαντα εἶπεν Φερεκράτης ἐν τῷ ἄλφα. Ἵππον ὑποζύγιον ἀλοάσαντά τ' εὐθὺς ἐκποίησαι. τὸ δὲ συγκόψαι πληγαῖς, ἀλοῆσαι ἐν τῷ η.

Ἀλογεῖν γενικῆ. ἀφροντιστεῖν. Ὁ δὲ Τάλιγις ὅπλων μὲν καὶ μαχίμων ἀνδρῶν ἔκρινεν ἀλογεῖν· πόρνας δὲ, καὶ ἀθυρογλώττοις, ὁμοδαιμόνως ὑπάρχειν.

Ἀλογῆσαι. ἀφροντίσαι. ὠλιγωρῆσαι. καὶ Ἀλογῆσαι, ἀμελῆσαι, ἀφροντίσαι.

Ἀλογία. ἡ ἀφροντισία. [5] Ἡρόδοτος. Ὁ δὲ κατάσκοπος εὗρε τοὺς Λακεδαιμονίους κλενιζομένους, καὶ ἐθαύμαζεν, [6] ἀλογίης τε ἐνεκύρησε πολλῆς. Ὁ δὲ Ξέρξης, ἀκούων ταῦτα, οὐκ εἶχε συμβαλέσθαι τὸ ἐόν.

Ἀλογία. ἀταξία. Οἱ [7] δὲ πάντες ἅμα ἀνακραγόντες [8] ἐξ αὐτῆς, οἱονεὶ παρεληλύθειζαν. ταχὺ δὲ τοῦ λόγου διαδοθέντος εἰς τὸ πλῆθος, οὐκ ἐπισωρεύσαντες γίνεσθαι τὴν ἀλογίαν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐπὶ τοὺς [9] πρεσβύτας ἄρμων, ὡς αἰτίους σφίσι τῶν κακῶν ὄντας τούτων· [10] οἱ δὲ ἐπὶ τοὺς καλειλημμένους τῶν Ἰταλικῶν, καὶ εἰς τούτους ἀπερείσαντες τὸν θυμόν· οἱ δὲ πρὸς τὰς πύλας τῆς πόλεως. Λέγεται δὲ καὶ Ἀλογιστία παρὰ Πολυβίῳ.

Ἀλογία. [11] τὸ μηδένα λόγον ἔχειν, ἀλογιστὶ δὲ πράττειν. ὅτως Δημοσθένης, καὶ Πλάτων.

Ἀλόγιστα παροίσομεν. ἀδιήγητα κακὰ βασάξομεν. Σοφοκλῆς· [12] Ἐν τυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν.

Ἀλογιστία. παρὰ Πολυβίῳ. [13] Οἱ δὲ πλείονες ἀν-

lene, Drimo, Aſteria. Hæ poſt patris obitum de Canaſtræo (quod eſt Pallenes promontorium) in mare ſe præcipites dederunt. Ab Amphitrita vero in aves mutatæ, a patre Alcyones appellatæ fuerunt. Ab his dies ſereni, & tranquilli, Alcyonii vocantur.

Ἀλκυών. Avis marina.

Ἅλμα. Saltus.

Ἁλμάδες. Oleæ ſale conditæ, & in muria natantes.

Ἄλμην ὀδὲ ἔνεστ' αὐτῷ. Sale caret. Dicitur de homine inſuavi & inſulſo.

Ἁλμυρόν. Salſum. Aqua ſalſa calidior eſt dulci.

Ἀλοάων. Pherecrates ἀλοάσαντα dixit per α. *Equum ſubjugalem & triturantem ſtatim foras pellere.* Cum vero ſignificat plagis contundere, ſcribitur per η ἀλοῆσαι.

Ἀλογεῖν. Nullam rationem habere. *Talingis vero armorum & bellicoſorum virorum nullam rationem habere, cum ſcortis vero, ſcurriſque, conſuetudinem habere decrevit.*

Ἀλογῆσαι. Non curare. Negligere. Nullam rationem habere.

Ἀλογία. Negligentia. Herodotus: *Explorator vero offendit Lacedæmonios ſe pectentes, & non ſine admiratione apud eos ſoluta omnia deprehendit. Xerxes vero hæc audiens conjicere non poterat, quidnam hoc rei eſſet.*

Ἀλογία. Confuſio. *Illi vero confeſtim omnes ſimul clamorem ſuſtulerunt. Rumore vero iſto celeriter per vulgus ſparſo, non amplius furori temperatum fuit: ſed alii quidem in legatos irruebant, tanquam horum malorum auctores; alii vero in Italos, quos ceperant, rabiem ſuam effundebant: alii vero ad urbis portas currebant.* Dicitur etiam Ἀλογιστία apud Polybium.

Ἀλογία. Significat nullam alicujus rei rationem habere: ſed inconſiderate ac temere aliquid agere. Sic Demoſthenes, & Plato.

Ἀλόγιστα παροίσομεν. Mala feremus inenarrabilia. Sophocles: *Ad extremum vero mala inenarrabilia feremus.*

Ἀλογιστία. [Temeritas.] Apud Polybium. *Ple-*

1 Πελλήνης] Lege Παλλήνης, ut apud Euſtathium. Vide etiam Stephanum *de Urbibus* v. Κάναστρον.

2 Κολυμβάδες] Hanc vocem, tanquam ἀδόκιμον, rejicit Thomas Magiſter in Collectione vocum Atticarum.

3 Ἐπὶ δὲ ἀγλυκοῦς καὶ ἀηδοῦς] Diogenianus & Apoſtolius habent, ἐπὶ δὲ ἀγλυκοῦς καὶ ἀναρτύτου.

4 Ἀλοάσαντα εἶπεν Φερεκρ. ἐν τῷ α] Senſus hujus loci, quem Portus minime intellexit, hic eſt. Verbum ἀλοῶ, ἀλοάσω, per α, ſignificare *trituro*: at ἀλοῶ, ἀλοήσω, per η (vel potius ἀλοιῶ, ἀλοιήσω) *cædo, verbero.* Moſchopulus in Sylloge vocum Atticarum: Ἀλοῶ, τὸ ἐπὶ τῶ ἄλῳ πατῶν, ἢ τρίβειν τοὺς στάχυας. Ἀλοιᾶν δὲ, τὸ τύπτειν. ἐξ οὗ καὶ μητραλοίας.

5 Ἡρόδοτος] Lib. VII. pag. 286. cujus verba Suidas hic mutilavit.

6 Ἀλογίης τε ἐνεκύρησε πολλῆς] Plane aliud egit Portus, cum hæc ita verteret: *Magnamque ſui contemptionem offendit.* Vide noſtram verſionem, quæ longe aliud ſonat.

7 Οἱ δὲ πάντες ἅμα ἀνακρ.] Hæc Polybio tribuit Caſaubonus, cujus conjecturam veram eſſe non dubito. Quiſquis autem ſit auctor ille anonymus, certum eſt, fragmentum hoc referendum eſſe ad eam hiſtoriam, quam refert Appianus in *Libycis*, pag. 92. ubi ſcriptor ille narrat ſummam conſternationem & deſperationem Carthaginenſium, cum legati illorum, pacis petendæ cauſa ad Conſules Romanos miſſi, re infecta rediiſſent, & Carthaginem eſſe delendam nuntiaſſent.

8 Ἐξ αὐτῆς, οἱονεὶ παρεληλύθεισαν] Locus hic corruptus eſt, &, ut puto, mutilus, qui in integrum reſtitui haud facile poterit, quoniam pars illa hiſtoriæ Polybianæ, ex qua hæc decerpta ſunt, hodie non amplius exſtat.

9 Πρεσβύτας] Recte Caſaubonus monuit, legendum eſſe πρεσβύτας, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

10 Οἱ δὲ ἐπὶ τοὺς καπιλημμένους τῶν Ἰταλικῶν] Appianus, loco ante laudato, eandem hiſtoriam narrans ſic ait: Ἐπῆσαν δὲ τοῖς Ἰταλοῖς, οἳ ἔτι παρ' αὐτῆς, ὡς ἐν αἰφνιδίῳ καὶ ἀκηρύκτῳ κακῷ, ἦσαν, ἐλυμαίνοντο ποικίλως. i. e. *Alii vero Italos, qui etiam tum apud illos, ut in repentino improviſoque malo, hæſerant, variis modis mulctabant.*

11 Ἀλογία. τὸ μηδένα λόγον ἔχειν] Ex Harpocratione.

12 Σοφοκλῆς] In *Oedip. Colon.* pag. 325. P.

13 Οἱ δὲ πλείονες ἀντέπιπτον] Vide infra v. Καιπανέσωνται.

Τὸν

πέπιθον, ὧν οἱ μὲν ἀλογισίαν, οἱ δὲ μανίαν ἔφασαν εἶναι, [1]τὸ προβάλλεσθαι, ᾗ κινδυνεύειν τοῖς βίοις. Καὶ αὖθις· [2]Τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος οὐκ ἤθελον ἀφ' τῆς ἀλογισίαν, ἢ ἀφ' τῆς φύσιν, ἁμαρτάνειν.

Ἀλογίου [3] δίκη. ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες, λόγον οὐ διδόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων.

Ἄλλο [4] γλαὺξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις οὐ συμφωνούντων.

Ἄλογοι· ἐρανισταί. οἱ μήπω ἐξειληχότες τὸ ὀφειλόμενον ἑαυτοῖς. καὶ Ἄλογοι τῆς ψυχῆς δυνάμεις· ζήτει ἐν τοῖς Βλήσεις.

Ἀλλοδαπά. ξένα. παντοῖα.

Ἄλλο, ἕτερον, ὅτι προσκλήθη. Μένανδρος Μέθῃ· Εἶτ' οὐκ εἶχεν ἢ πῦρ, ἢ λίθον, οὐκ ἄλλο τι, εἶθ' ἕτερον. [6]Κράτης Παιδιαῖς· Τοῖς δὲ τραγῳδοῖς ἑτέρως σεμνὸς πᾶσι λόγος. ἄλλως δ' ἐστίν.

Ἄλλως. μάτην.

Ἀλλοειδής. ὁ ξένον ἔχων εἶδος.

Ἀλόη. εἶδος μυρεψικόν. [7] Θερμαίνει μὲν κατὰ τὸν πρῶτον βαθμὸν ξηραίνει δὲ κατὰ τὸν τρίτον. ἔστι δὲ καὶ εὐστόμαχος, καὶ ῥυπτική, καὶ διαφορητική, καὶ γαστρὸς ἐκκοπρωτική. πλυθεῖσα δὲ, ἧττον μὲν ῥύπτει, εὐστόμαχος δὲ μᾶλλον.

Ἀλοῆς. καὶ Ἀλοάων. καὶ Ἀλοητὸς, ὁ χρόνος τοῦ θέρους.

Ἀλλοθρόους. ἀλλοφώνους.

Ἄλοκι. [8] αὔλακι. τομῇ ἀρότρου.

Ἀλοκίζειν. ἀρότρῳ τέμνειν αὔλακα. [9]Ἀριστοφάνης· Ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.

Ἀλλόκοτον. [10] ἐναντίον, ξένον, ἀλλοφυὲς, ἐξ ἄλλου ἀσυμφόρτιον, ἀλλότριον. Πόαις γάρ τισιν ἀλλοκότοις καὶ ῥίζαις χρώμενοι διὰ τὸν λιμὸν, ἐπεπονήκεισαν. [11]Ἀππιανός. Οἱ μέντοι ὕπατοι καὶ ὤκνουν μὴ ἐπιχειρεῖν ἐς ἔργον ἀλλόκοτον· ἔτι δὲ καὶ πόλιν ἀνοπλον οὖσαν λήψεσθαι ἡγοῦντο.

Ἀλλόμενον ὕδωρ. καὶ Ἀλλόμενοι, πηδῶντες.

Ἀλόννησος. νησύδριον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει.

Ἀλόντες. ληφθέντες.

Ἄλοξ. ἡ αὖλαξ.

Ἀλοᾶν. τὸ κλᾶν. καὶ [12]Ἀλοᾶν, ἔξωθεν ἐν κύκλῳ

rique vero refragabantur; quorum alii quidem temeritatem, alii vero insaniam esse dicebant, caput objicere periculis, & vitam incertæ fortunæ aleæ committere. Et iterum: *Humanum vero genus non pauciora per inconsiderantiam & pravam ratiocinationem peccat, quam per naturam.*

Ἀλογίου δίκη. Actio, quæ datur in eos, qui rerum a se in magistratu gestarum rationes non reddunt.

Ἄλλο γλαύξ. Alium noctua, alium vero cornix sonum edit. Proverbium, quod dicitur de rebus inter se discrepantibus.

Ἄλογοι ἐρανισταί. Eranistæ, qui portionem sibi debitam nondum consecuti sunt. † De irrationalibus animæ facultatibus vide in v. Βλήσεις.

Ἀλλοδαπά. Peregrina. Omnigena.

Ἄλλο & ἕτερον interdum junguntur, & unum pro altero ponitur. Menander in *Temulentia: Deinde non habebat aut ignem, aut lapidem, aut aliud quid.* Crates in *Ludis.* - - - - - - - - - - - - - - - - - -

Ἄλλως. Temere. Frustra.

Ἀλλοειδής. Qui peregrinam habet speciem, sive formam.

Ἀλόη. Medicamenti genus, quod calefacit primo gradu; exsiccat vero, tertio. Est autem amica stomacho, & abstergendi, & dissipandi, ventrisque purgandi vim habet. Lota vero, minus quidem abstergit: sed stomacho magis prodest.

Ἀλοῆς. Trituratoris. Et Ἀλοάων, triturans. Et Ἀλοητός, tempus æstatis.

Ἀλλοθρόους. Alia lingua utentes.

Ἄλοκι. Sulco.

Ἀλοκίζειν. Aratro sulcare. Aristophanes. *Ego vero sulcare cupiebam agrum.*

Ἀλλόκοτον. Contrarium, inusitatum, monstrosum, ab aliis rebus abhorrens, inconcinnum, alienum. *Herbis enim quibusdam insolitis, & radicibus, propter famem vescentes, male se habebant.* Appianus: *Consules vero, vel quia non libebat statim rem tam insolentem aggredi, vel, quia facile videbatur urbem inermem vi capere, cunctabantur.*

Ἀλλόμενον ὕδωρ. Aqua saliens. Et Ἀλλόμενοι, saltantes.

Ἀλόννησος. Parva insula in mari Ægæo.

Ἀλόντες. Capti.

Ἄλοξ. Idem ac αὖλαξ, sulcus.

Ἀλοᾶν. Frango. Et Ἀλοᾶν, in orbem circum-

1 Τὸ προβάλλεσθαι κτλ. κινδ.] Vide infra v. Ἀνεννόητος, & v. Κύδος, ubi eadem leguntur.

2 Τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος &c.] Hoc fragmentum depromptum est ex Polyb. lib. XVII. cap. XIII. Vide etiam infra v. Ἄνθρωπος, & v. Δεδιξοπεπαιμένον, ubi eadem repetuntur.

3 Ἀλογίου δίκη. ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες, λόγον οὐ διδ.] Eadem habent Hesychius & Etymologus. Vide etiam infra v. Εὐθύνη, & v. Εὐθῦναι. Quæ enim Suidas ibi affert, locum hunc egregie illustrant.

4 Ἄλλο γλαῦξ, ἄλλο κορώνη φθ.] Zenobius proverbium hoc sic exponit: Ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἐναντιουμένων· ἢ ἐπὶ τῶν ἄλλοις (lege ἀλλήλοις) οὐ συμφωνούντων. Diogenianus ita: Ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις οὐ συμφωνούντων, ἀλλ' ἐναντιουμένων τοῖς κρείττοσιν.

5 Ἄλογοι ἐρανισταί. οἱ μήπω ἐξειλ.] Ex Harpocratione, quem vide.

6 Κράτης Παιδιαῖς· Τοῖς δὲ τραγ.] Ex tam brevi fragmento integram Cratetis sententiam vestigare non potui: quæ ratio est, quare locum hunc ἀνεμνήσθην reliquerim.

7 Θερμαίνει μὲν κατὰ τὸν πρῶτον βαθ.] Hæc descripta sunt ex Paulo Ægineta, ut Pearsonius recte observavit. Eadem autem desunt in MSS. Paris. ut & omnia reliqua loca, quæ in vulgatis Edit. Suidæ, ex illo auctore excerpta, hodie leguntur.

8 Ἄλοκι. αὔλακι. τομῇ ἀρότρου] Ex Schol. Aristoph. ad *Aves* pag. 551.

9 Ἀριστοφάνης] In *Vespis*, pag. 341. *P.*

10 Ἀλλόκοτον. ἐναντίον, ξένον, ἀλλ.] Confer Schol. Aristoph. ad *Vespas* pag. 434.

11 Ἀππιανός. Οἱ μέντοι ὕπ.] Apud Appianum in *Libycis* pag. 94. locus hic ita legitur: Οἱ δ' ὕπατοι πάλαι μὲν τι καὶ ὄκνῳ μὴ εὐθὺς ἐπιχειρεῖν ἐς ἔργον ἀλλόκοτον, ἅμα δὲ καὶ τὴν πόλιν ἀνοπλον ἔσαν λήψεσθαι καπὶ καφτῶ, ὅπ. θέλοιεν, ἡγούμενοι, διέμελλον ἔπ.

12 Ἀλοῶν] Scribendum potius est ἀλοᾶν, cum spiritu aspero, ut Technici præcipiunt. Vide Ammonium v. Ἀλοᾶν.

τῷ ἀλοᾷν, ὡς οἱ ἐν ταῖς ἅλωσιν. ἢ τύπτων, ἀπὸ τῶν κοπτόντων τοὺς ἀσταχυας. [1] Αἰσχύλος·

Ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.

Αἰλιανός· Οἱ [2] μὲν πυγμαῖς, οἱ δὲ, κορύναις, οἱ δὲ, λίθοις, οἱ δὲ, ὅ, τι ποτὲ παρέπιπτεν αὐτοῖς ὑποχείριον, ἀλοῶντες αὐτὸν, ἀπερρᾳθύμησαν τῷ ψυχῷ ἀναγκάζαν. Καὶ Ἀλοώμενος, πατούμενος, συντριβόμενος. Ἐλέφαντι ἡμέρῳ ὑπέκλεψαν αὐτὸν, ἵνα δεδιὼς, ὡς μέλλων ὑπὸ θηρὸς ἀλοώμενος ἀποθνήσκειν, ὕπνου μὴ τύχῃ.

Ἄλοπι. [3] Κερκυόνος θυγάτης, [4] ἐξ ἧς, καὶ Ποσειδῶνος, Ἱππωθόων, ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς ἐπώνυμος.

Ἄλοπον. [5] Ἴσως πιθόν. [6] Ἐπὶ τοῦ ἀμόργου τοῦ ἄλοπον ἐξέρχεται.

Ἀλλοτροσάλλος. εὐμετάβλητος. ὁ ποτὲ μὲν ἑτέρῳ, ποτὲ δὲ ἄλλῳ προσκείμενος. [7] Οὐ γὰρ μόνον δειλὸς ἦν ὁ Περσίας βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς κακοπαθείας ἀλλοτροσάλλος.

Ἄλλος. ἀντὶ τοῦ ἕτερος. [8] Ὅμηρος·

Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.

παλαιστέον δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ τίς. (καὶ ἄλλως τε, ἀντὶ τοῦ μάλιστα.) Καὶ αὖθις·

Οἴσετε [9] δ' ἄρν' ἕτερον λευκὸν, ἑτέρωι δὲ μέλαιναν

Γῇ τε καὶ Ἡελίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.

Ἑλληνικῶς [10] ἐπὶ μὲν τῶν δυοῖν τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ ἀντιδιέζευκεν· ἐπὶ δὲ τριῶν, ἄλλον εἴρηκεν.

Ἄλλος ἄλλον. ἀντὶ τοῦ, ἀλλήλους.

Ἁλὸς ἀχνη. ἀφρὸς θαλάσσης.

Ἄλλος βίος, ἄλλη δίαιτα. παροιμία, ἐπὶ τῶν εἰς ἀμείνονα βίον [11] μεταβαλλόντων.

Ἄλλος [12] οὗτος Ἡρακλῆς. ἐπὶ τῶν βίᾳ τι πραττόντων, παροιμιάζονται. ἐπὶ Θησέως λέχθεν τὸ πρῶτον. ἢ ταῦτα τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Ἡρακλεῖ. ἢ ταῦτα τῶν Ἀλκ-

ducens, more illorum, qui in areis [frumentum terunt.] Aut, verberans, [per translationem, ductam] ab illis, qui ſpicas in areis terunt. Ariſtophanes:

Perdet me homo, verberans a matutino uſque tempore.

Ælianus: *Alii quidem pugnis, alii vero clavis, alii lapidibus, alii denique omni eo, quod in manus forte inciderat, eum verberantes, animam efflare coegerunt.* Et Ἀλοώμενος, qui conculcatur, qui conteritur. *Elephanti cicuri eum ſubjecerunt, ut metuens, quaſi ab illa bellua jamjam conculcandus & necandus eſſet, ſomnum capere non poſſet.*

Ἄλοπι. Cercyonis filia, ex qua, & Neptuno, natus eſt Hippothoon, a quo tribus Hippothoontis nomen accepit.

Ἄλοπον. Non decorticatum. *Ad linum non decorticatum egreditur.*

Ἀλλοτροσάλλος. Mutabilis. Qui nunc hujus, nunc alterius partibus ſe adjungit. *Rex Pruſias non ſolum erat timidus, ſed etiam in laboribus ferendis minime conſtans.*

Ἄλλος. Interdum ponitur pro ἕτερος, i. e. alter. Homerus: *Qui aliud in pectore clauſum, aliud vero in ore promptum habet.* Ponitur etiam pro τίς, i. e. aliquis. (Et ἄλλως τε, maxime.) Et iterum:

Immolate agnos, unum album, & alteram nigram
Terræ & Soli: Jovi vero immolabimus alium.

[Hic Poeta] more accuratiorum Græcorum de duobus loquens, τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ oppoſuit: de tertio vero dixit ἄλλον.

Ἄλλος ἄλλον. Seſe mutuo.

Ἁλὸς ἀχνη. Maris ſpuma.

Ἄλλος βίος, ἄλ. Alia vita, alia vivendi ratio. Proverbium, quod dicitur de illis, qui melius vivendi genus amplectuntur.

Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. Hic eſt alter Hercules. Proverbium hoc dicitur in eos, qui per vim aliquid faciunt. Primum de Theſeo fuit dictum, vel de Idæorum Dactylorum Hercu-

1 Αἰσχύλος. Ἀπολεῖ μ' ἀλ.] *Theſmophor.* v. 2.

2 Οἱ μὲν πυγμαῖς, οἱ δὲ κορ.] Hæc repetuntur infra v. Ὑποχείριον.

3 Ἄλοπι.] Lege Ἄλοπης ut apud Harpocrationem, ex quo Suidas hæc deſcripſit.

4 Ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἱππωθ.] Pauſanias in *Atticis*, cap. v. Τῶν δὲ Ἐπωνύμων ἐστὶ μὲν Ἱππωθόων, Ποσειδῶνος καὶ Ἄλοπης, θυγατρὸς Κερκυόνος. Vide infra v. Ἐπώνυμοι.

5 Ἴσως πιθόν] Scribendum eſt ἀλίπιθον, ut infra v. Ἀμοργίς, & apud Scholiaſtam ineditum in *Lyſiſtratam* Ariſtophanis, unde Suidas hæc deprompſit, recte legitur.

6 Ἐπὶ τοῦ ἀμόργου] Apud Ariſtoph. in *Lyſiſtrata* pag. 883. D. legitur ἀμοργοῦ. Vide infra v. Ἀμοργίς.

7 Οὐ γὰρ μόνον δειλὸς ἦν ὁ Περσ.] Fragmentum hoc depromptum eſt ex Collectaneis Conſtantini Porphyrog. *de Virtut. & Vit.* pag. 173. ubi pro ἀλεπτόσαλλος legitur ἀλότροσος.

8 Ὅμηρος] Il. I. v. 313.

9 Οἴσετε δ' ἄρν' ἕτερον λ.] Ex Homero Il. Γ. v. 103. ad quem locum Euſtathius pag. 389. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐ τῷ περὶ τῶν δύο ἀρνῶν λόγῳ οὐκ ἤκαζε τὸ ἕτερον, οἷα ἐπὶ δύο πνῶν εἰωθὸς λέγεσθαι. διὸ εἶπεν, ἕτερον λεύκον, ἑτέρωι δὲ μέλαιναν, ἐπὶ δὲ τρίτου τὸ ἄλλον ἔθηκεν. εἰς ὃ σαφῶς ὁ παλαιὸς ἔτω· Τὸ ἄλλον ἐπὶ δὲ τρίτου εἶπεν· ἐπὶ δὲ δυοῖν, τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ ἀνθιδιέζευξεν ἑλληνικῶς. Ultima verba αὐτολεξεὶ etiam hic apud Suidam leguntur: quæ proinde Euſtathius vel ex Suida, vel ex eodem auctore, ex quo & Suidas ſua mutuatus eſt, deſcripſit.

10 Ἑλληνικῶς ἐπὶ μὲν τῶν δυοῖν τὸ ἕτ.] Grammatici uno quaſi ore omnes præcipiunt, τὸ ἕτερος adhiberi tantum debere, cum de duobus; τὸ ἄλλος vero, cum de tribus vel pluribus verba fiunt. Ammonius: Ἄλλος καὶ ἕτερος διαφέρει. ἕτερος μὲν ἐπὶ δυοῖν· ἄλλος δὲ, ἐπὶ πλειόνων. Athen. lib. XI. pag. 493. Ἀγνοεῖ δὲ, ὅτι τὸ ἄλλος Ὅμηρος οὐκ ἐπὶ μόνων Μαχάονος καὶ Νέστορος ἔθηκεν· δύο γὰρ ἦσαν πίνακες· ἀλλ' εἶπεν ἂν ἕτερος. τοῦτο γὰρ ἐπὶ δύο παραστέλλει πέφυκεν. ὃ ἐπὶ τούτων·

Οἴσετε δ' ἄρν' ἕτερον λεύκον, ἑτέρωι δὲ μέλαιναν.

Sed obſervationem hanc Grammaticorum nonnunquam claudicare, & vocem ἄλλος interdum etiam de duobus dici, monemus infra v. Ἕτερος.

11 Μεταβαλλόντων] Sic etiam Zenobius. Apud Diogenianum vero legitur μεταβαλλομένων.

12 Ἄλλος ἔτος Ἡρακλ.] Originem proverbii hujus ſic refert Ptolemæus Hephæſtio apud Photium Cod. cxc. pag. 485. Μενέδημος Ἠλεῖος, Βουνέα υἱὸς, ὑπέδειξεν Ἡρακλεῖ περὶ τὸ καθάρσεως τοῦ Αὐγαίου κόπρου, ὥστε ἀποτρέψαι τὸν ποταμόν. ὃν καὶ συμμαχῆσαι Ἡρακλεῖ ἐν τῷ πρὸς Αὐγαίαν πολέμῳ φασὶ, καὶ ἀναιρεθέντα ταφῆναι ἐν Λεπρέῳ παρὰ πύκνῃ δένδρῳ. Ἄγωνα δὲ θεῖς ἐπ' αὐτῷ Ἡρακλῆς ἐπάλαισε Θησεῖ· ἰσοπαλοῦς δὲ τῶν ἀγώνων γενομένου, ἐρρέθη παρὰ τῶν θεατῶν πρὸς τοῦ Θησέως, Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. i. e. *Menedemus Eleenſis, Bunea filius, Herculi oſtendit rationem expurgandi Augeæ ſtabuli, ita ut flumen averteret. Hunc etiam ferunt una cum Hercule bello Augeam oppugnaſſe, cumque interfectus eſſet, ſepultum eſſe in Lepreo ad piceam arborem. Inſtituto autem in ejus honorem certamine, Hercules ibi cum Theſeo luctatus eſt: cumque paribus viribus decertaretur, dictum eſt de Theſeo a ſpectatoribus: Alter hic eſt Hercules.* Plura de hoc proverbio vide apud Meurſium in *Theſeo* cap. XXIII.

μήνης, [1] ἀφὰ τοὺς παλαιοτέρους.

Ἀλλοστρατεῖ. στρατεύεται.

Ἁλοσύδνης. τῆς θαλάσσης.

Ἄλλοτε [2] μητρὶ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ. ἐπὶ τῶν, ποτὲ μὲν δυστυχούντων, ποτὲ δὲ εὐτυχούντων.

Ἄλλο τόσον. Ὅμηρος. Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον. Οὕτως εἴωθε λέγειν ἄλλο τόσον, ἐπειδὰν ὁλίγῳ τί τοῦ ὅλου μικρόν. ἀτελές.

Ἀλλόσια βάλλειν. ἐπὶ τῶν ἐν τῷ κυβεύειν ἀφαμαρτανόντων.

Ἀλλότριον ἀμᾶς θέρος. ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια καρπουμένων.

Ἀλλοτριονομοῦντες. ἀναλλαγὴν ὀνομάτων ποιοῦντες, ἢ ὅλως, πρός τινα μὴ προσηκόντως ἀφαιρούμενοι.

Ἀλλοτριοστρατεῖν. ἐχθρῶς βουλεύεσθαι. Ἐσημειοῦντο μηδὲν αὐτὸν ἀλλοτριοστρατεῖν, μηδὲ κινητομεῖν.

Ἀλλοτρίως. πολεμίως. καὶ [3] ὁ Δαβίδ. Καὶ ὑπὲρ ἀλλοτρίων φείσαι δοῦλόν σου. τυτέστι, τῶν δυσμενῶν.

Ἀλλ' [4] ὁ γὰρ ἔστι τῶν ἀναισχύντων φύσει γυναικῶν οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα, πλὴν ἄλλαι γυναῖκες. τυτέστιν, εἰ μὴ ἄλλη γυνή.

Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέν τοι πεσών γε [5] κατακείσομαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. τυτέστιν, οὐ μὴ ἀθυμήσω· οἷον, οὐ προδώσω ἐμαυτὸν ταῖς λύπαις.

Ἀλλ' οὐδέ γ' αὐδᾶν ἔοικ', ἃ μὴ δρᾶν ᾖ καλόν.

Ἀλλ' οὐ δι' ἃ τὸν ἐν τῷ ποδὶ πρὸς τὴν λύραν ἁμαρτίαν. παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ ἄλλης αἰτίας ὀφειλόντων ἰμωδίαν, ἢ ἐφ' οἷς αὐτοὶ προβάλλονται οἱ κατηγορούμενοι.

Ἀλλ' οὐ θέμις. ἀλλ' οὐ δυνατόν.

Ἀλλ' [6] οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσι λέγειν. ἐπὶ δι' ἀφυσυρμὸν καὶ δι' ἀβολὴν ταῦτα παρεισάγει. ἀλλότριον γὰρ φιλοσόφων, τὸ βασκαίνειν καὶ φθονεῖν, οἷς [7] τὸ κοινωνεῖν [8] περὶ πάντων ἀφθόνως.

Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ. λείπει τὸ, εἰς πάγιον. καὶ, Ἅπαξ ἀλώπηξ εἰς πάγιον.

Ἀλλ' [9] οὐκ ἔνεστι συκοφάντῃ δάγμα. [10] ἐπὶ τῶν ἀνιήτων. λείπει δὲ τὸ φάρμακον. λέγει δὲ ὁν ἦθει ὁ θεράπων, ὅτι οὐκ ἔστι τις ἐν τῷ δακτυλίῳ ἐπῳδή, ὁ φάρμακον, πρὸς δῆγμα συκοφάντου· ἐπεὶ εἰώθασι λέγειν οἱ τὰ περίαπτα πωλοῦντες, ὅτι χρησιμεύει τόδε πρὸς τόδε. Ἄλλως. Ἀλεξητήριον τῶν

1 Διὰ τὰς παλαιστέρους] Puto legendum κατὰ τὰς παλαιοτέρους, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

2 Ἄλλοτε μητρί.] Eſt notiſſimus verſus Heſiodi in fine Ἡμερῶν.

3 Ὁ Δαβίδ.] Pſalm. XIX. v. penult. ſed ubi textus authenticus habet מִזָּדִים, i. e. *a ſuperbis*: cujus loco LXX Interpretes (quorum verſionem Suidas hic ſecutus eſt) unica litera mutata, legerunt מִזָּרִים, i. e. ἀπὸ ἀλλοτρίων.

4 Ἀλλ' ὁ γάρ ἐστι τ.] Apud Ariſtoph. *Theſmophor.* pag. 524. verſus hi ſic diſtinguuntur:

Ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι τῶν ἀναισχύντων φύσει γυναικῶν
Οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα πλὴν ἀεὶ ἡ γυναῖκες. P.

5 Κατακείσομαι] Lege ex Ariſtoph. *Nubib.* pag. 66. κείσομαι: quam lectionem metrum manifeſte requirit. P.

6 Ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθ.] Ex Ariſtoph. *Nubib.* p. 67. P.

7 Οἷς τὸ κοινωνεῖν περ.] Ut ſenſus ſit perfectus lege, οἷς τὸ κοινωνεῖν πᾶσι περὶ πάντι.

8 Περί] Hæc vox deeſt in uno MS. Pariſ. eamque per me deleas licet.

9 Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκ.] Ex Ariſtoph. *Pluto*, pag. 44. ubi vide Scholia. P.

10 Ἐπὶ τῶν ἀνιήτων] Loci hujus ſenſui potius convenit, ut ſcribatur ἀνιήτων, quam lectionem in verſione expreſſi.

le; vel de Alcmenæ filio, ſecundum antiquiores.

Ἀλλοστρατεῖ. Militat.

Ἁλοσύδνης. Maris.

Ἄλλοτε μητρί. *Dies quandoque parens, quandoque noverca eſt.* Dicitur de illis, qui nunc adverſa, nunc ſecunda fortuna utuntur.

Ἄλλο τόσον. Alterum tantum. Homerus: *Hujus vero & alterum tantum.* Sic ſolet dicere quum toti nonnihil deeſt. Imperfectum.

Ἀλλόσια βάλλειν. Aliena jacere. Dicitur de illis, quibus, alea ludentibus, teſſeræ non ex voto cadunt.

Ἀλλότριον ἀμᾶς θέρος. Alienam metis meſſem. Dicitur de illis, qui aliorum labore partis fruuntur.

Ἀλλοτριονομοῦντες. Nomina permutantes. Vel in genere, qui res non ita, ut convenit, aliis diſtribuunt.

Ἀλλοτριοστρατεῖν. Inimica conſilia fovere. *Obſervabant ipſum in præſenti Reip. ſtatu acquieſcere, nec rebus novis ſtudere.*

Ἀλλοτρίως. Inimico animo. Hoſtiliter. David. *Et ſervum tuum ne tradas in manus hoſtium.*

Ἀλλ' ὁ γάρ ἐστι τ. *Sed enim muliere impudente nullum eſt pejus [animal,] præterquam alia mulier.*

Ἀλλ' οὐδ' ἐγώ. Ariſtophanes in *Nubibus: At ego, quamvis ceciderim, non jacebo tamen.* Hoc eſt, animum non deſpondebo, ſive, animum mœrori non tradam.

Ἀλλ' οὐδέ γ' αὐδ. *Sed ne dicere quidem licet ea, quæ facere non eſt honeſtum.*

Ἀλλ' οὐ δι' ἃ τ. Sed non propter peccatum pedis adverſus lyram. Proverbium in eos, qui alterius criminis rei ſunt, quam cujus ipſi accuſantur.

Ἀλλ' οὐ θέμις. At fieri non poteſt. *At nefas eſt præterquam diſcipulis hæc dicere.* Hæc introducit [diſcipulum dicentem, Socratis] irridendi & criminandi cauſa. Alienum enim eſt a Philoſophis aliis invidere, quos omnia liberaliter communicare cum aliis decet.

Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ. At non iterum vulpes. Deeſt, laqueo [capitur.] Et, Semel vulpes laqueo capitur.

Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκ. *At non ineſt [annulo remedium] adverſus ſycophantæ morſum.* Dicitur de rebus, quæ nihil proſunt. Deeſt autem vox φάρμακον. i. e. remedium. Famulus nimirum perſonæ ſuæ convenienter dicit, nullum eſſe in annulo amuletum adverſus morſum ſycophantæ. Solent enim illi, qui amuleta vendunt, dice-

δηλητηρίων δείκνυσιν αὐτῷ, καὶ βασκανίας ἀπῴεπτικὸν δακτύλιον, ὃν καλοῦσι φαρμακίτιν. φησὶν οὖν· ὡς ἂν ἔχῃς φαρμακίτιν δακτύλιον, ἀλλ' ὁ τοῖς δήγμα τοῦ συκοφάντου. ὡς τούτων χειρόνων ὄντων τῶν ἰητείων, τοῖς ἃ ὁ δακτύλιος πεποίηκε.

re, hoc illi vel illi morbo mederi. Aliter. Oſtendit ipſi remedium adverſus venena, & annulum faſcini avertendi vi præditum (quem *pharmaciten* vocant) dicens: Habere quidem licet annulum pharmaciten, ſed is contra morſum ſycophantæ nihil prodeſt. Quaſi nimirum ſycophantæ pejores ſint ipſis ſerpentibus venenatis, contra quos annulus iſte factus erat.

Ἀλλ'[1] ὁ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι; Ἀριστοφάνης. ἀντὶ τοῦ, ἐδίκαζες. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἐκ τῶν γράμμα ἐκλῆρουν ἀπὸ τῶν ι Φυλῶν. οἷον, ἡ πρώτη, τὸ ἄλφα εἶχε σημεῖον· ἡ δευτέρα, τὸ β· καὶ ἑξῆς μέχρι τοῦ κ. δέκα γὰρ Φυλαὶ ἦσαν, δέκα ἐγένοντο δικασταί. ὁ οὖν λαχὼν τὸ ἄλφα, πρῶτος ἐδίκαζε, καὶ ἄλλοι ὁμοίως. Τάχα οὖν σύ, φησι, λαχοῦσα οὐκ ἐδίκαζες, ἀλλ' ἔπινες.

Ἀλλ' ὁ λαχ. *Sed an non literam ſortita bibiſti?* Ariſtophanes. [Præter expectationem ἔπινες hic dixit] pro ἐδίκαζες, i. e. jus dixiſti. Athenienſes enim ex X Tribubus judices ſortiebantur ſecundum literas [alphabeticas.] Ut, primæ Tribui attributa erat litera A; ſecundæ B, & ſic deinceps uſque ad K. Cum enim eſſent X Tribus, decem quoque erant judices. Qui igitur literam A ſortitus erat, primus jus dicebat: & ſic reliqui. Forte igitur, inquit, literam ſortita non jus dixiſti, ſed potaſti.

Ἀλφγά. Θαλασσοπόρφυρα.

Αἰ[2] μίζω, τό θ' ἁλφγὲς ὑπένδυμα, οἵτε Λάκωνες
Πέπλοι.

Marinæ purpuræ colore tincta. *Mitræ, & purpureum indumentum, & Laconici pepli.*

Ἁλφγιαῖον, ἀντὶ τοῦ, ἁλφγές. Ἀντιφάνης.

Ἁλφγιαῖον, pro ἁλφγὲς, dixit Antiphanes. Purpureum.

Ἁλφγίς. πορφυρᾶ χλανίς. [3] ἐπειδὴ δὲ τὸ ῥόδον πορφυροῦν, τῷ στεφάνῳ τῶν ῥόδων τιὼ ἁλφγίδα ἐπήγαγεν. Ἀριστοφάνης.

Ἁλφγίς. Purpurea læna. Quoniam autem roſa eſt purpurea, ideo Ariſtophanes poſt coronam roſarum illico purpureæ veſtis mentionem ſubjicit.

Ἁλφγοπωλική. ἡ πορφυροπωλικὴ λεγομένη. ὕπως Ἰσαῖος.

Ἁλφγοπωλική. Ars, quam exercent purpurarii. Sic Iſæus.

Ἄλθων. Ἀπόθραυστος. Ἐξ ἐτῶν ἄλθων.

Ἄλθων. Illotus. *Per ſex annos illotus.*

Ἀλλ' ὅτοσὶ τρέχει τὶς Ἀλφειὸν πέων. [5] Ἀριστοφάνης. Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμων, ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ.

Ἀλλ' ὅτοσὶ τρ. *At iſte currit, ut qui Alpheum ſpirat.* Ariſtophanes. Id eſt, ut qui Olympiæ ſtadium currit. Fluvius enim [Olympiam] præterfluens [dicitur Alpheus.]

Ἀλοφάζω.[6] σκιρτῶ. παροινῶ.

Ἀλοφάζω. Salto. Laſcivio. Debacchor.

Ἀλλόφωνος.[7]

Ἀλλόφωνος. Qui aliena lingua utitur.

Ἀλλόφυλος. ὁ ἀπὸ ἄλλης φυλῆς. ὁ ἀλλογενής.

Ἀλλόφυλος. Qui eſt ex alia gente. Peregrinus.

Ἀλόχευτος. ἀγέννητος. [8] Ἐξ ἀσπόρου, ἐξ ἀλοχεύτου προελθών. καὶ [9] λοχευθεὶς τιὼ πλουτέως.

Ἀλόχευτος. Non generatus. Progreſſus ex eo, qui nec patre nec matre genitus eſt. Et λοχευθ. ‡ πλ. Qui ex latere in lucem editus eſt.

Ἄλοχος. γαμετή. Εὐριπίδης ἐξ Ἀνδρομέδας· Ἀγοῦ μέ, ὦ ξένε, εἴ τε δμωίδ' ἐθέλῃς, εἴτ' ἄλοχον.

Ἄλοχος. Conjux. Uxor. Euripides *Andromeda: Duc me, hoſpes, ſive famulam velis, ſive uxorem.*

Ἄλω. [10] ἡ εὐθεῖα ἡ Ἄλω. τὸ γὰρ Ἄλως, παῖσμα νεωτερικόν.

Ἄλω. Arca. Rectus caſus eſt ἡ Ἄλω. Nam Ἄλως eſt recentiorum erratum.

Ἄλω.[11] ἀντὶ τοῦ ἄλες. Φιλύλλιος.

Ἄλω, pro Ἄλες. [Confertum.] Philyllius.

1 Ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες] Ex Ariſtoph. *Plut.* pag. 95. ubi vide Scholiaſtam, ex quo Suidas ſua deſcripſit. Similis autem jocus legitur in *Theſmophor.* p. 745. ubi Comicus inquit:

Κἄπι φήσασα πιεῖν' Ἀρμοδίῳ κληρώσω πίνειν, ἕως ἂν
Εἰδὼς ὁ λαχὼν ἀπίῃ χαίρων ἐν ἑπτὰ γεφυμαῖα δειπνεῖν.

Alludit enim ibi ad eundem morem judices ex tribubus ſortiendi, ſinguliſque literam aliquam aſſignandi, ut Scholiaſta ibi docet.

2 Αἰ μίζω, τό θ' ἁλ.] Eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. p. 559.

3 Ἐπειδὴ δὲ τὸ ῥόδον πορφ.] Hæc referenda ſunt ad locum illum Ariſtoph. in *Equit.* pag. 242.

Ἀλλ' οἵ γ' ἐμοὶ λέγουσιν, ὡς ἄρξαι σε δεῖ
Χώρας ἀπείρους, ἐστεφανωμένον ῥόδοις.
Οἱ δ' ἐμοὶ δέ γ' ὦ λέγουσιν ὡς ἀλουργίδα
Ἔχων κατάπυστον &c. *P.*

4 Ἄλουτος. ἀπύρατ.] Hæc referenda ſunt ad locum illum Ariſtoph. in *Lyſiſtrata*, pag. 547.

Πινῶν, ῥυπῶν, ἀπυρόπλους
Ἐξ ἐτῶν ἄλουτος. *P.*

5 Ἀριστοφάνης] In *Avibus* pag. 411. ad quem locum vetus enarrator ait: Οὕτω συντόνως τρέχει, ὥστε Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος. ἢ ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ, ἀντὶ τοῦ, δίκην ῥεύματος ταχέως φερόμενος &c. *P.*

6 Ἀλοφάζω] Scribendum puto Ἀλοφάσω: quod Erotianus exponit ἀπερῖμαι καὶ θορυβῆμαι; Galenus in *Exeg. Gloſſar. Hippocr.* παροφρυῶ; Euſtathius, ἄλλοτε ἄλλα φρύζω; Etymologus, θορυβῆμαι ἀλλαχῆ τὰ φάη περιφέρω. Vide Foeſium in *Oeconomia Hippocratis* v. Ἀλοφάσαντες.

7 Ἀλλόφωνος] Vide ſupra v. Ἀλοθρόους.

8 Ἐξ ἀσπόρου, ἐξ ἀλοχεύτου προελθών] Hæc verba ſcriptoris anonymi de Servatore noſtro, ejuſque æterna generatione, intelligenda ſunt. Vide Suicerum in *Theſauro Eccleſ.* v. Λοχεία.

9 Λοχευθεὶς τιὼ πλουτέως] Ex tam paucis verbis integram ſententiam eruere difficile eſt. Si tamen divinare licet, puto ea intelligenda eſſe de Baccho, quem ex Jovis femore natum fuiſſe fabulæ tradunt.

10 Ἄλω. ἡ εὐθεῖα ἡ Ἄλω. τὸ γὰρ Ἄλως πλ.] Neſcio ex quo Grammaticaſtro notam hanc hauſerit Suidas: alii enim bonæ notæ Grammatici contra ſentiunt, & caſum rectum dicunt eſſe Ἄλως. Vide Etymologum & Euſtathium.

11 Ἄλω. ἀντὶ τοῦ ἄλες] Dicere debebat Suidas πρὸς τὸ ἄλες. Nuſquam enim legimus, τὸ ἄλω, vel Ἄλως, idem ſignificare quod ἄλες. i. e. *confertum, concervatum*, vel *congregatum*; ſed hæc erat

Ἁλῶ.[1] πεσῇ. καταγνωσθῇ.

Ἁλῶα.[2] ἑορτή ἐστιν Ἀττική. Φιλόχορος δέ φησιν ἐνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ, τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς ἀφετηριδὰς περὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι.

Ἁλωάς. ἀλωνίας. τοὺς τόπους ἔνθα ὁ σῖτος ἀλοᾶται. ἔστι δὲ καὶ ἡ δενδροφόρος γῆ. ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ ἐστὶν Ἀλῳὴ σὺν τῷ ι. [3] Ἔθων Οἰνῆος ἀλῳιόν. τὸ δὲ Ἁλωὰς, ἀπὸ τοῦ Ἅλως, ἄνευ τοῦ ι. λέγεται δὲ καὶ Ἅλων, καὶ Ἅλωνι ἡ δοτική.

Αὐτοῦ[4] σοι παρ' ἅλωνι δυηπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ
Ἡσίον ἐν βάλε διψάδος ἐνλισσάμιν.

Ἀλάβητον. ἄμωμον. ἀβλαβές.

Ἀλωαί. ἀλωνίαι. ἢ παραδείσοι.

Ἁλῶεν. ληφθεῖεν. πορθηθεῖεν.

Ἀλωεύς. ὄνομα κύριον.

Ἀλωή. σιτοφόρος χώρα. Ἀλόη δὲ, τὸ μυρεψικόν.

Ἀλώμενος. πλανώμενος. Οἱ δὲ Γήπαιδες σποράδην ἀλώμενοι παρεστεχάρων αὐτῷ κατ' ὀλίγους. Καὶ αὖθις. Ὁ δὲ Θεοσύλης λιπὼν τὴν πατρίδα καὶ ἀλώμενος [5] ἐτέλη. Καὶ αὖθις. Ἀλώμενος δ' ἐγὼ μετὰ τὴν ἔφοδον τῶν Βαρβάρων ἦλθον εἰς Φαραάν.

Ἁλῶν[6] δὲ φόρτος ἔνθεν ἦλθεν, ἔνθ' ἔβη. ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτοὺς χαιρόντων τοῖς ἴδιοις, καὶ μηδενὶ μεταδιδόντων.

Ἁλῶναι. ληφθῆναι. σωσθῆναι. Καὶ Ὑπερείδης ἁλῶναι μᾶλλον φυλαττόμενος.

Ἀλωνευόμενος. Ἀππιανός. Τὸ δὲ λοιπὸν ἀμφότεροι περὶ σιτολογίαν ἐγίνοντο, Περσεὺς μὲν ἐν τοῖς πεδίοις ἀλωνευόμενος. Ῥωμαῖοι δὲ, ἐν τῷ πραιοπέδῳ.

Ἀλάνητον. [7] τὸ ἅλατον ἀλῶν ἐωνημένον. ἴσον τῷ, Βάρβαρον. καὶ παροιμία. Ἀλάνητον ἀνδράποδον. ἐπὶ τῶν ἀδένους λόγου ἀξίων. παρόσον οἱ ἔμποροι κομίζοντες εἰς τὴν μεσόγαιαν ἅλας, ἀντὶ τούτων οἰκέτας ἐλάμβανον. καὶ Ἀλάνητος, ὁμοίως βάρβαρος. οἱ γὰρ Θρᾷκες ἀνδράποδα ἁλῶν ἀπεδίδοντο.

Ἀλωνία. ἡ τῆς ἅλωνος. καὶ ἀλωνοτριβῶ. ἐπὶ τῆς ἅλωνος ἁμαρτάνω.

Ἀλωπεκῆθεν.[8] δῆμός ἐστιν ἡ Ἀλωπεκὴ τῆς Ἀντιοχίδος. καὶ ὁ δημότης, Ἀλωπεκεύς. Ἀλωπεκιανός. καὶ Ἀλωπεκία, ἡ περικεφαλαία.

Ἀλωπεκίζων. ἐπὶ τῶν ἐξαπαλᾶν ἐγχειρούντων.

Ἁλῶ. Comprehenſus fuerit. Damnatus fuerit.

Ἁλῶα. Feſtum eſt Atticum, inde ſic vocatum, ut Philochorus auctor eſt, quod tunc homines in areis verſari ſoleant.

Ἁλωάς. Areas, quas & ἀλωνίας vocant, ſive loca, ubi triticum tunditur. Item, locus fructuum ferax. A verbo ἀλοιῶ deducitur ἁλῳὴ cum ι [ſubſcripto.] *Qui vaſtare ſolebat vineam Oenei.* Ἁλωὰς vero, ab ἅλως, abſque ι ſcribitur. Dicitur etiam Ἅλων, & in Dativo Ἅλωνι.

Hic tibi apud aream, infortunata & laborioſa formica,
Sepulcrum ex arida gleba condidi.

Ἀλάβητον. Omnis labis, vel vitii expers. Illæſum.

Ἀλωαί. Areæ, vel Paradiſi, hortique amœni.

Ἁλῶεν. Capiantur. Diripiantur.

Ἀλωεύς. Nomen proprium.

Ἀλωή. Ager frumenti ferax. Ἀλόη vero eſt [aroma] myrepſicum.

Ἀλώμενος. Errans. Vagans. *Gepædes vero ſparſi & vagantes ad ipſum paulatim accedebant.* Et rurſus. *Theoſyles vero relicta patria vitam vagam perpetuo agebat.* Item: *Ego vero poſt irruptionem Barbarorum Pharaam profectus ſum.*

Ἁλῶν δὲ φόρτ. Salis vero onus unde venit, eo redit. Dicitur in eos, qui bonis ſuis ſoli utuntur, nec quenquam eorum participem faciunt.

Ἁλῶναι. Captum eſſe. Conſtrictum eſſe. *Et maxime cavebat, ne perjurii convinceretur.*

Ἀλωνευόμενος. Appianus. *Reliquo vero æſtatis tempore utrique in annona colligenda occupati fuerunt, Perſeus quidem in areis, Romani vero in caſtris frumenta terentes.*

Ἀλώνητον. Sale emptum, ſive Barbarum. Et proverbium: *Sale emptum mancipium:* quod dicitur de hominibus nullius pretii, quia mercatores ſalem in loca mediterranea advehere, eoque mancipia emere ſolebant. Et Ἀλώνητος, idem quod Barbarus. Thraces enim mancipia ſale vendebant.

Ἀλωνία. Ad aream pertinens. Et Ἀλωνοτριβῶ, in area verſor.

Ἀλωπεκῆθεν. Ἀλωπεκὴ eſt populus Tribus Antiochidis; cujus popularis vocatur Ἀλωπεκεύς. Et Ἀλωπεκία, galea.

Ἀλωπεκίζων. Dicitur de illis, qui alios decipere conantur.

quorundam Grammaticorum ſententia, τὸ ἅλως dictum eſſe παρὰ τὸ ἅλες, quod in area ſpicæ coacerventur. Clare Etymologus: Ἅλως, παρὰ τὴν τῶν ἀστάχυων συνάθροισιν. ἐκεῖ γὰρ συναθροίζονται οἱ ἀστάχυς. παρὰ τὸ ἅλες, ὃ σημαίνει τὸ συνάθροισμα. Hinc ergo patet, quam ridicule Portus vocem ἅλες in hoc loco Suidæ reddiderit *ſales*, quaſi eſſet pluralis, a nominativo ſingulari ἅλς, ἅλος, *ſal*, cum ſit adjectivum neutrum, a maſculino ἅλης, vel ἅλις (utroque enim modo ſcriptum reperitur) i. e. *confertus, coacervatus:* qua voce Hippocrates frequenter utitur, ut Lector diſcere poterit ex Foeſii *Oeconomia Hippocratis* v. Ἅλης.

1 Ἁλῶ. πεσῇ, καταγνωσθῇ.] Poſt hæc verba in prioribus Edit. ſequentia leguntur: Ἁλῶ. κατὰ περιπτώσιν γενικῆ. Ἐπὶ δὲ τῶ ἐφαπτόμενος τῶ γονέως κακώσεως ἁλῷς. Καὶ ἐὰν δέ τις ἁλῶ παρανόμων ἢ κλοπῆς· quæ nota in uno, eoque antiquiſſimo, MS. Pariſ. prorſus deeſt; in duobus aliis vero ad marginem ſcripta legitur: quæ ratio eſt, quare eam in textum recipere noluerim.

2 Ἁλῶα. ἑορτ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Meurſium in *Græcia Feriata* v. Ἁλῶα.

3 Ἔθων Οἰνῆος ἀλῳιόν.] Eſt pars verſus Homerici Il. I. 536. ubi ſcribitur ἀλωϊόν, cum ſpiritu tenui, & abſque ι ſubſcripto.

4 Αὐτοῦ σοι παρ' ἅλωνι.] Eſt diſtichum Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. III. pag. 383. Vide etiam infra v. Δυηπαθής.

5 Ἐτέλει.] Probo conjecturam Porti, pro ἐτλῆ, διετέλῃ hic legentis.

6 Ἁλῶν δὲ φόρτος ἔνθ.] Vide Zenobium & Diogenianum.

7 Ἀλώνητος.] Vide Zenobium.

8 Ἀλωπεκῆθεν. δῆμός ἐστιν ἡ Ἀλ.] Ex Harpocratione.

Ἀλωπεκόννησος. πόλις ἐστὶ μία τῶν ἐν Χερρονήσῳ. ὅπ. Αἴνῳ πόλις ἐστὶ τῆς Θρᾴκης, ἣν Ἕλληνες τὰ πρῶτα Ἀλωπεκοννησίοις κατῴκισαν· ὕστερον δὲ ὑπὸ Μιτυληναίων καὶ Κυμαίων ἐπηγάγοντο ἐποίκους.

Ἀλώπηξ. ὄνομα κύριον. καὶ παροιμία· Ἀλώπηξ οὐ δωροδοκεῖται. ἐπὶ τῶν μὴ ῥᾳδίως δώροις πειθομένων. Κρατῖνος Νόμοις· Ὑμῶν εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπηξ οὐ δωροδοκεῖται.

Ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει. τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ λόγον ὑποβαινόντων. [2] Κερδοῖ [3] συνάν τε κερδοσύνῃ μὲν προσδόκα.

Ἀλωπέκρας. ὁ πολιός.

Ἀλωρῆται. οἱ τοὺς ἄλας φυλάττοντες.

Ἄλλως. μάτην. ἢ μάλιστα. ἢ κατ' ἄλλον τρόπον. εἴρηται δὲ καὶ τἀλλως, μετὰ τοῦ ἄρθρου. Οὐδὲ ἄλιθον ἄλλως αἱ εὐχαί, [4] αἱ κατὰ τοῦ θεῷ ἐχθρῷ ἀραί.

Ἄλλως. ματαίως. Ἐπόνουν δὲ ἄλλως.

Ἄλως. τῆς ἄλω. κλίνεται Ἀττικῶς.

Ἄλλως. Οἰόμενον τοῦτο ἀδύνατον, εἴτε ἄλλως, εἴτε καὶ δυνατὸν φανείη, συμφέρον αὐτῷ γενέσθαι. ἀντὶ τοῦ, κατ' ἄλλον τρόπον. ἢ μάτην, ἢ μάταιον. Καὶ αὖθις· Ὑπὲρ δὴ τούτων τί φατὲ οἱ τἀλλ' ἀφθονίαν ἀλᾶσθαι ἄλλως, καὶ μῦθον εἶναι λέγοντες. Καὶ αὖθις· Τὰ δὲ ἄλλα τοῖς Φιλοσόφοις ἐπῆρκεν, καὶ τοῖς δεομένοις, ἄλλως δι' ὑπείκειαν, καὶ ἐλευθέραν προαίρεσιν.

Ἄλλως [5] ἀδεῖς. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Ἀλλὰς ἀναλίσκεις ὕδωρ. ἐπὶ τῶν μάτην ἐν λόγοις πονούντων. μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν [6] τοῖς δικαστηρίοις τοὺς ὕδωρ λεγόντων.

Ἁλώσιμα. εὐληπτα. Ἀρριανός· [7] Ἀπὸ τῶν φρουρίων ὁρμώμενον ἦγέ τε καὶ ἔφερε τῆς ὑπ' ἐκείνῳ οὐκ ὀλίγην, καὶ αὐτὸς οὐδαμῆ ἦν ἁλώσιμος.

Ἄλλως τε. μάλιστα.

Ἁλωτόν. τὸ ληφθῆναι δυνάμενον. [8] Πᾶν τὸ ζητούμενον, ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον. καὶ Ἁλωτοί· ληπτοί, χειρωτοί. καὶ Εὐριπίδης· Οὐ μή ποθ' ἁλῶ κακὰ πράσσων.

Ἄλλῳ τῳ. ἀντὶ τοῦ, ἄλλῳ τινί.

Ἄλπειον. ὄνομα ὄρους. καὶ Ἄλπεις, ὄρη ὑπερμήκη· ἃ ὥσπερ τεῖχος Ἰταλίας ἡ Φύσις ἤγειρεν, ὑφορεφῆ μὲν τὸ ὕψος, ὑπερμηκέσταθ' δὲ, ὡς πᾶσαν Ἰταλίαν διειληφότα καθήκειν· ἃς εἰσβολὰς καλοῦσι. Καὶ

Ἀλωπεκόννησος. Urbs eſt Cherſoneſi. Ænus autem eſt urbs Thraciæ, quam Græci primum Alopeconneſiis inhabitandam dederunt: poſtea vero ex Mitylena & Cumis colonos eo deduxerunt.

Ἀλώπηξ. Nomen proprium. Et proverbium: *Vulpes haud corrumpitur muneribus.* Dicitur in eos, qui non facile capiuntur donis. Cratinus *Legibus: Unuſquiſque enim veſtrum, ut vulpes, non corrumpitur donis.*

Ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει. Vulpes bovem agit. Proverbium hoc dicitur de rebus, quæ præter ordinem naturæ eveniunt. † *Cum vulpe verſans, aſtutiam expecta.*

Ἀλωπέκρας. Canus.

Ἁλωρῆται. Salis cuſtodes.

Ἄλλως. Temere, maxime, vel alia ratione. Dicitur etiam τἀλλως cum articulo. *Neque irritæ fuerunt preces adverſus Dei hoſtem* [*fuſæ.*]

Ἄλλως. Fruſtra. *Fruſtra laborabant.*

Ἄλως. Attice declinatur, ἡ ἄλως, τῆς ἄλω.

Ἄλλως. Aliter. *Exiſtimans fieri non poſſe* (*ſive res hæc ita, ſive aliter ei videretur*) *ut id ſibi conduceret.* Significat etiam temere, vel maxime. Et iterum: *Ad hæc vero quid dicitis vos, qui providentiam temere errare, & fabulam eſſe dicitis.* Et iterum: *Cætera vero Philoſophis & egentibus abunde ſuppeditabant, maxime propter morum bonitatem, & liberalem animum.*

Ἄλλως ἀδεῖς. Fruſtra canis. Dicitur de illis, qui fruſtra laborant.

Ἄλλως ἀναλ. Fruſtra conſumis aquam. Dicitur in eos, qui fruſtra verba faciunt. Tranſlatum eſt ab illis, qui in judiciis ad clepſydram dicunt.

Ἁλώσιμα. Quæ facile capi poſſunt. Arrianus. *Ex caſtellis erumpens non exiguam partem regionis, ejus ditioni ſubjectæ, vaſtabat; & ipſe nuſquam capi poterat.*

Ἄλλως τε. Maxime.

Ἁλωτόν. Quod capi poteſt. *Quicquid diligenter quæritur, tandem capitur: effugit vero, quod negligitur.* Et Ἁλωτοί, qui capi & in poteſtatem noſtram redigi poſſunt. Euripides: *Ne unquam in malo facinore deprehendar.*

Ἄλλῳ τῳ. Dictum pro ἄλλῳ τινί. Alii alicui.

Ἄλπειον. Nomen montis. Et Ἄλπεις, montes longiſſimi. Hæ Alpes, quas natura velut murum Italiæ objecit, altitudine nubes ſuperant, tantæque ſunt longitudinis, ut totam Italiam concludant. Eædem vocantur fauces [Italiæ.] † *Alpes ſunt*

1 Ὅπ. Αἴνῳ πόλις ἐστὶ τῶν Θρᾴκης &c.] Eadem repetuntur infra v. Αἶνος.

2 Κερδοῖ συνάν τε κερδ.] Eſt verſus, ad ſomniorum interpretationem pertinens, qui etiam apud Aſtrampſychum legitur.

3 Συνάν τε κερδ.] Lege, *συνὰν τὴν κερδοσύνῃ*, ut apud Aſtrampſychum. Cæterum, ſupervacaneum puto monere, verſum hunc pertinere ad v. Κερδώ, nec ei ſuum hic locum eſſe: id enim cuilibet facile patet.

4 Αἱ κατὰ τοῦ θεῷ ἐχθρῷ] Lego *κατὰ τοῦ θεοέχθρου*, i. e. adverſus Dei hoſtem. Vox *ἀραὶ* autem, quæ ſequitur, eſt ſuperflua, & proinde expungenda: niſi forte quis legendum cenſeat, *καὶ ἀραί.*

5 Ἄλως ἀδεῖς. ἐπὶ τῶν μ.] Eadem leguntur apud Zenobium & Diogenianum.

6 Ἐν τοῖς δικαστ. πρὸς ὕδωρ λεγ.] Apud Græcos olim cauſas ad clepſydram actas fuiſſe alibi docemus. Vide infra v. Διαμεμετρημένη.

7 Ἀπὸ τῶν φρουρίων ὁρμ.] Fragmentum hoc Arriani repetitur infra v. Ἦγε καὶ ἔφερεν.

8 Πᾶν τὸ ζητούμενον ἁλ.] Ex Sophocl. *Oedip. Tyran.* v. 110. ubi locus hic ita diſtinguitur:

——— Τὸ δὲ ζητούμενον
Ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον.

montes, qui Gallos & Ligures dividunt: ubi crebra erant castella. Ibidem Gothi, ex longo tempore habitantes, præsidia habebant.

Ἄλπεις, ὄρη διορίζοντα Γάλλους καὶ [1] Αἰλούρους· ἔνθα ξυνέβαινε φρούρια συχνὰ εἶναι. οὗ δὴ Γότθοι ἐκ παλαιοῦ ἐκαθίζοντο Φυλακὴν ἔχοντες.

Ἄλπεια. πρόβ.

Ἀλσὶν [2] ἁλισμηχθεὶς ἔναιτ' ἂν οὗτος· ἐπὶ τῶν ἀφροσύνην μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν κεραμίων, ἐν οἷς οἶνος, [3] ὅσοι ἅλες βάλλουσι, ἵνα μὴ ἐξίσχνωσι, μηδὲ ὀξίζειν εὐλογῶσι. [4] ἐπειδὴ τοὺς ὥσπερ ἀφροσύνης ὑπερέχειν εἰώθασιν ἐλαίῳ ἁλσὶ μεμιγμένῳ. ὡς ἂν τοῦ [5] Στρεψιάδου μὴ καθεστηκότος, ἀλλὰ καὶ ἀφροσύνης, ὃς ἐπὶ ὁμολογουμένοις ἐξαρνᾶται τῷ μεταφορᾷ ἐχρῆτο. Φησὶν οὖν, ὅτι οὐ τὰ τυχόντα ἐστὶν ἀφελήσει ἁλισθεὶς ἁλσὶν, ὡς ἐπὶ ἀσκοῦ τὸν λόγον παύσων, οἵ τινες, σμηχόμενοι ἁλσὶ, βελτίονες γίνονται. ἅμα δὲ καὶ ἀφρονοῦντας βρέχουσιν ἐλαίῳ καὶ ἁλσὶ, καὶ ὠφελοῦνται. ἢ ὡς παχύδερμον αὐτὸν χλευάζει. τὰ γὰρ παχέα τοῦ πιμελοῦς τῶν δερμάτων ἁλσὶ μαλαττόμενα εὐχρηστότερα γίνεται. Ὅταν οὖν, φησὶν, ἀποκαθαρθεὶς τοῦ παχύτητος.

Ἁλσίνη. [7] βοτάνης εἶδος, ψύχουσά τε καὶ ὑγραίνουσα, ὡς παπληγίως τῇ Ἐλξίνῃ. ἔθεν ὡς τὰς ζεούσας ἁρμόζει Φλεγμονάς.

Ἄλσος. ὁ σύνδενδρος τόπος. Αἵτε νῆες, ἃς ἐπήξαντο ἐκ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀλσέων, καὶ τοῦ χέρσου τοῦ τῷ Διὶ κομῶντος, κελεσάπτισαν.

Ἄλτφον. [8] ὄνομα ὄρους.

Ἀλλοιῶσα. [9] ἡ τύπτουσα. καὶ Ἀλλοιᾷν, τύπτειν.

Ἁλοίη. κρατηθείη. καὶ Ἁλοῖεν. ληφθεῖεν.

Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὤναντο. ἐπὶ τῶν [10] παρ' ἐλπίδα κληρονομησάντων.

Ἀλλοῖος. ὁ παρηλλαγμένος, ἢ ἀλλοδαπός.

Ἀλλοιοφανής.

Ἀλοιῶν. τύπτων. κρούων. Ὁ δὲ ῥοπάλῳ ἀλοιᾶν, εἴθ' ἑτέρῳ τρόπῳ, τὸν ἔκλεινεν. Ἔνθεν καὶ παλαλοίας, ὁ τὸν πατέρα τύπτων. καὶ Ἀλοιῶσα, ἡ τύπτουσα. καὶ [11] Ὅμηρος· Ἄχεϊ ἀπηλοίησεν. Ἀλύω δὲ, τὸ χαίρω. καὶ Ἀλύω, τὸ λυποῦμαι, βαρυτόνως.

Ἀλλοίωσις. Ἀλλοίωσίς ἐστι μεταβολὴ ἐξ εἰδοποιουμένου εἰς εἰδοποιουμένου, τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου μένοντος. [12] διαφοῦ δὲ τοῦ πάθους λεγομένου τὸ μὲν εἰς φθορὰν ἄγον κυρίως λέγεται πάθος τε, καὶ ἀλλοίωσις· τὸ δὲ εἰς τελειότητα, οὐ κυρίως λέγεται πάθος, οὐδὲ ἀλλοίωσις, ἀλλὰ γένεσις μᾶλλον.

Ἄλλοις μὲν γλῶτται, ἄλλοις δὲ [13] γόμφοι· παροσον οἱ μὲν, λάλοι, οἱ δὲ, φάγοι.

Ἄλση. Nemora. Luci.

Ἁλσὶν ἁλισμηχθ. *Sale detersus forte melius se habebit.* Dicitur hoc in eos, qui desipiunt: translatione ducta a vasis fictilibus, itemque vino, cui sal injicitur, ne vappescat, aut facile acescat. [Vel hoc ideo dictum,] quia eos, qui ebrietate quasi desipiunt, oleo sale mixto perfundere solemus. Quasi igitur fœneratore desipiente, nec sana mente prædito, utpote qui res manifestas negaret, hac translatione usus est. Dicit igitur, multum ei profuturum esse, si sale abstergatur; tanquam de utre loquens, qui sale fricti meliores fiunt. Desipientes etiam oleo & sale conspersi melius sese habere solent. Vel eum, tanquam hominem crassa cute præditum, irridet. Crassiores enim pelles, sale maceratæ, extenduntur. Ait igitur, melius sese habebit a crassitie liberatus.

Ἁλσίνη. Herbæ genus refrigerans & humectans, eodem modo quo Elxine: unde adversus ferventes inflammationes utilis est.

Ἄλσος. Locus arboribus consitus. *Naves, quas compegerant ex Olympiacis lucis, & loco, qui arbores Jovi sacras ferebat, computruerunt.*

Ἄλτειον. Nomen montis.

Ἀλλοιῶσα. Verberans. Et ἀλλοιᾷν. Verberare.

Ἁλοίη. Capiatur. Et Ἁλοῖεν. Capiantur.

Ἄλλοι κάμον, ἄλλ. Alii laborarunt, alii vero fructum perceperunt. Dicitur in eos, qui præter spem aliorum bona consequuti sunt.

Ἀλλοῖος. Immutatus, vel alienigena.

Ἀλλοιοφανής. [Qui diversam speciem habet.]

Ἀλοιῶν. Verberans. Percutiens. *Ille vero vel clava eum percutiens, vel alio quodam modo eum interfecit.* Hinc & παλαλοίας, patricida. Et Ἀλοιῶσα, verberans. Et Homerus: *Prorsus confregit.* Ἀλύω autem, gaudeo: item, doleo; cum accentu gravi.

Ἀλλοίωσις. Ἀλλοίωσις est, cum una species in alteram mutatur, eodem subjecto manente. Cum autem ἀλλοίωσις duplex sit; ea, quæ res destruit, proprie vocatur πάθος & ἀλλοίωσις: ea vero, quæ res ad perfectionem perducit, non proprie dicitur πάθος vel ἀλλοίωσις, sed potius generatio.

Ἄλλοις μὲν γλ. Aliis lingua; aliis vero dentes molares. [Dictum hoc ideo,] quia illi sunt loquaces; hi vero, voraces.

1 Ἄλπις, ὄρη διορίζοντα Γάλλους καὶ Αἰλ.] Fragmentum hoc excerptum est ex Procop. *de Bello Goth.* lib. II. cap. XXVIII.

2 Αἰλούρους] Nomen gentis hujus corruptum quidem esse vidit acutissimus Reinesius *Var. Lect.* lib. III. cap. 2. pag. 364. sed minus recte Αἰρούλους, vel Ἰλλευρους, ejus loco reponendum putat. Ignorabat enim verba ista deprompta esse ex Procopio, apud quem, loco laudato, recte legitur Λιγούρους, i. e. Ligures: quam lectionem in versione secutus sum.

3 Ἁλσὶν ἁλισμηχθ.] Est versus Aristoph. in *Nubibus*, pag. 193. ubi vide veterem enarratorem, ex quo Suidas sua descripsit.

4 Ὅστι ἅλες βάλλουσιν] Apud Scholiastam Aristophanis legitur, οἷς ἅλες βάλλουσιν; quod probo, modo pro βάλλουσιν scribatur ἐμβάλλουσιν.

5 Ἐπειδὴ] Lege ex Scholiasta, ἢ ἐπεί.

6 Στρεψιάδου] Lege δανειστοῦ, ut in Scholiis. Non enim hæc de Strepsiade dicuntur, sed ipse Strepsiades ea de fœneratore dicit.

7 Ἁλσίνη. βοτάνης εἶδ.] Hæc descripta sunt ex Paulo Ægineta lib. VII. cap. II. ubi locus hic ita legitur: Ἁλσίνη· οἱ δὲ μυὸς ὦτα. τὴν δύναμιν ὁμοίαν ἔχει τῇ Ἐλξίνῃ, ψύχουσάν τε καὶ ὑγραίνουσαν· διὸ καὶ τὰς ζεούσας ἁρμόζει φλεγμονάς.

8 Ἄλπιον] Scribendum est Ἄλπιον. Vide supra v. Ἄλπιον.

9 Ἀλλοιῶσα] Lege ἀλοιῶσα, & ἀλοιᾷν, per unum λ.

10 Παρ' ἐλπίδα κληρονομησάντων] Ex Zenobio & Diogeniano addendum est τὰ ἀλλότρια.

11 Ὅμηρος] Il. Δ. v. 522.

12 Διαφοῦ δὲ τοῦ πάθους λεγ.] Vide infra v. Πάσχειν.

13 Γόμφοι] Sic etiam Zenobius. Apud Diogenianum vero & Mich. Apostolium rectius legitur γομφίοι, i. e. *dentes molares.*

Ἀλύω. τὸ χαίρω. καὶ Ἀλύω, τὸ λυπῶμαι.

Ἀλύω. Gaudeo. Lætor. Et Ἀλύω. Doleo. Triſtor.

Ἄλοιτο. κινοῖτο. ὁρμῷτο.

Αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις,
Σκιρωίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας.

Ἄλοιτο. Moveatur. Saliat.

Semper ſplendidum tuum ſuper ſepulchrum, divine Sophocles,
Scenica hedera mollibus repat pedibus.

Ἀλοιφή. τὸ λίπος. καὶ ἡ ἀλείφουσιν.

Ἀλοιφή. Pinguedo. Item, quo ungimur.

Ἀλυάττης. [2] Λυδῶν βασιλεύς. ὃς ἴσχυε μὲν τὰ πολέμια γενναῖος, ἄλλως δὲ ἀκόλαστος· ἠγάγετο γάρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν ἤγημεν. ἐγέννησε δὲ Ἀλυάττην, ὃς πως ἕως μὲν νέος ἴσχυε, ὑβριστὴς ἴσχυε, ἦν δὲ ἀκόλαστος· ἐπιβὰς δὲ ἐς ἄνδρας, σωφρονέστατος, καὶ δικαιότατος, καὶ ἀνδρικώτατος. Ἐπολέμησε δὲ Σμυρναίοις, καὶ εἶλε τὸ ἄστυ. Οὗτος γεννᾷ τὸν Κροῖσον. Στρατεύσας δὲ ἐπὶ Καρίαν, παρήγγειλε τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν ἄγειν ἐς Σάρδεις, ἐν οἷς καὶ Κροίσῳ, ὅτις ἴσχυε αὐτῷ παρεσβύτατος τῶν παίδων, ἄρχων ἐπιδεδειγμένος Ἀδραμυττείου τε καὶ Θήβης πεδίου. [3] Ἀλυάττης πολιορκοῦντος Πεδάσου φησίν.

Ἀλυάττης. Alyattes, Lydorum Rex, erat quidem in bello fortiſſimus, ſed alioqui intemperans. Sororem enim ſuam ſtupraſſe dicitur. Genuit Alyattem, qui in adoleſcentia quidem petulans fuit & libidinoſus: idem vero cum ad ætatem virilem perveniſſet, ſummæ moderationis, juſtitiæ, & fortitudinis laudem reportavit. Bellum geſſit cum Smyrnæis, eorumque urbem cepit. Hic genuit Crœſum: cumque expeditionem in Cariam ſuſcepturus eſſet, [filiis] ſuis, inter quos & Crœſo natu maximo, qui Adramyttio & Thebes campo præfectus erat, mandavit, ut exercitum Sardes adducerent.

Ἀλύβη. [4] ὄνομα φήλης.

Ἀλύβη. Nomen columnæ.

Ἀλύδαινος. ὁ κακὸς ἄνεμος.

Ἀλύδαινος. Malus ventus.

Ἀλύδιμος. [5] ἡ οἰκουρός.

Ἀλύδιμος. Domus cuſtos.

Ἀλύει. ἀθυμεῖ. δυσχεραίνει. ἀθυμεῖ. ὀκνεῖ. Ἀλύουσα γὰρ ἀχάλινουσα παῦσαι. καὶ Ἀλύω, τὸ χαίρω ἐνίοτε.

Ἀλύει. Mœret. Ægre fert. Animum deſpondet. Fluctuat. *Mœrere & indignari deſine.* Et Ἀλύω interdum ſignificat gaudeo.

Ἀλύειν. τὸ ἐν ἄλῃ δυσφορεῖν. Σημαίνει δὲ ἐνίοτε, καὶ τὸ γεγηθέναι, ἀπὸ τῆς ἀλέας καὶ ζαχώσεως. Ὅμηρος [6].

Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;

ὅθεν καὶ δασύνεται. Σοφοκλῆς· Ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν. Ἐπὶ δὲ τοῦ δυσφορεῖν, καὶ ψιλοῦται. [7] Ἀγαθίας φησίν· Ἀλύουσι δὲ οἱ, καὶ γνωματεύουσι ἔκαστα, ἔδοξε χρῆναι [8] ἀποπειρᾶσθαι ἀμυγέπη γοῦν φρουρίου. Δίδυμος δὲ ἀμφότερα ψιλῶς. τὸ μὲν γοῦν ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνεσθαι φησίν· τὸ δὲ, ἀπὸ τῆς ἄλης. Ἀττικώτερον δὲ, τὸ ἀμφότερα δασύνειν. καὶ γοῦν τὸ Ἀλεαίνεσθαι δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα.

Ἀλύειν. Iniquo animo aliquid ferre, ut illi, qui erroribus acti huc & illuc vagantur. Significat etiam interdum lætari, ideo quod animus lætitia diffundatur. Homerus:

An lætaris, quod Irum erronem viciſti?

Unde etiam cum ſpiritu aſpero ſcribitur. Sophocles: *Sinite me ſic dolori indulgere.* Agathias: *Fluctuanti vero illi, & ſingula perpendenti, viſum eſt expugnationem propugnaculi aliquo modo tentare.* Didymus vero utrumque cum ſpiritu leni ſcribit. Nam alterius quidem originem a verbo ἀλεαίνεσθαι, i. e. *calefieri*; alterius vero, a voce ἄλη i. e. *error*, arceſſit. Magis tamen Atticum eſt, ſi utrumque denſo ſpiritu notes. Nam & verbum ἀλεαίνεσθαι, & omnia hujus generis, cum ſpiritu aſpero Attici ſcribunt.

Ἀλυκόν. δριμύ. Ἀλυκὸν [9] δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

Ἀλυκόν. Acre. *Acris autem ipſi excidit lacryma.*

Ἀλυκρά. [10] χλιαρά. Γέντο δ' ἀλυκρά.

Ἀλυκρά. Tepida. *Facta eſt autem tepida.*

Ἀλυκλεῖν. δυσφορεῖν. ἀγανακτεῖν.

Ἀλυκλεῖν. Moleſte ferre. Indignari.

Ἄλυκτον. τὸ ἄφυκτον.

Ἄλυκτον. Inevitabile.

Ἀλυκλοπέδη. ἡ χαλεπὴ πέδη.

Ἀλυκλοπέδη. Moleſta pedica.

1 Αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήμ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Sophoclem, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXV. p. 396.

2 Λυδῶν βασιλεύς, ὃς ἴσχυε μὲν τὰ πολ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Nicolai Damaſceni apud Conſtantin. Porphyrog. in Collectan. a Valeſ. editis, pag. 453. unde ea Suidas deprompſit. Notandum autem eſt, verba illa priora, Λυδῶν βασιλεὺς &c. uſque ad ἀδελφὴν ἤγημεν, apud Conſtantinum, loco laudato, de Sadyatte, patre Alyattis, dici: quæ proinde cum Suidas hic ad Alyattem referat, apparet, eum mala fide locum iſtum excerpſiſſe.

3 Ἀλυάττης πολιορκοῦντος Πεδάσου φησίν.] Hæc verba nec apud Conſtantinum in Excerptis reperiuntur; nec ſententiam integram, ſed mutilam prorſus, continent: quæ ratio eſt, quare ea in verſione prætermiſerim.

4 Ἀλύβη. ὄνομα φήλης] Alybe erat una columnarum Herculis, quæ ab aliis Calpe vocabatur; ut patet ex Euſtathio ad Dionyſium v. 64. Ἔστι δὲ αὐτῶν ἡ μὲν Εὐρωπαία, Κάλπη καλουμένη Βαρβαρικῶς, Ἀλύβη δὲ κατ' Ἕλληνας· ἡ δὲ Λιβυκὴ κατὰ Βαρβάρους μὲν Ἄβιννα καλουμένη, Ἑλληνικῶς δὲ Κυνηγητική. i. e. *Columnarum altera in Europa ſita erat, quæ a Barbaris vocabatur Calpe, a Græcis vero Alybe: altera vero in Libya, a Barbaris Abenna, a Græcis vero* Κυνηγητικὴ *appellata.* Euſtathio ſuffragatur Tzetzes Chil. II. v. 339.

Ἀλύβδῃ δ' ἔτην Ἄβιννάν φήλας ἵσατας δύο.

i. e. *Duas columnas ſtatuit* [*Hercules,*] *Alybam & Abinnam.* Per *Alybam* enim hic intelligit eam columnam Herculis, quæ in Hiſpania ad fretum Herculeum ſita erat, & ab aliis *Calpe*, ut diximus, appellabatur: per *Abinnam* vero eam, quæ in oppoſito litore Mauritaniæ poſita, a nonnullis *Abyla* vocabatur.

5 Ἀλύδιμος. ἡ] Aliter hanc vocem exponit Heſychius, quem vid.

6 Ὅμηρος] Odyſſ. Σ. v. 332.

7 Ἀγαθίας] Lib. I. p. 20.

8 Χρῆναι] Hæc vox deeſt apud Agathiam.

9 Ἀλυκὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ] Videtur ſumptum ex Homero Il. B. v. 266. ubi tamen hodie legitur, Θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

10 Ἀλυκρά. χλ.] Vide Etymologum, ſecundum quem ἀλυκρὸν dictum eſt pro θαλυκρόν.

Ἀλυ-

Ἀλυκλοσύνη. ἡ ἔκκλισις.

Ἀλύξαι. ἐκφυγεῖν. ἢ καταξύσαι.

Ἀλυπότερος. ὁ μὴ λυπούμενος.

Ἁλυσίδιον. καὶ ἁλυσιδωτὸς θώραξ.

Ἅλυσις, ἁλύσεως.

Ἁλύσιον. πλοκίδιον γένος περὶ τὸ τράχηλον. [1] Μένανδρος Καείνῳ· [2] Περὶ τὸν τράχηλον ἁλύσιον τί σοι δώσω.

Ἀλυσιτελές. ἀσύμφορον.

Ἀλυσκάζειν. φεύγειν. ἐκκλίνειν. φεύγειν.

Εἰ [3] γὰρ φέγγος ἔλειπον ἀλυσκάζουσαι Ἰάμβων
Ἄγριον [4] Ἀρχιλόχου φθέγμα [5] Λυκαμβιάδες.

Ἄλυζα. ὄνομα πόλεως.

Ἄλυτος. δυσχερῶς λυόμενος. ἐν [6] Ἐπιγράμματι·

——— Κακοῦ δ' ἐπὶ γήραος ἡμῖν
Ἄλυτος [7] [8] ἡβάσκει γυμνασικὴς πενίη.

Ἄλφα. ὅτι τὰ ἄκλιτα, οἷον τὸ ἄλφα, χωρὶς ἄρθρου δίδωσιν ὑπόνοιαν εὐθείας· εἰ δὲ σὺν ἄρθρῳ, πλαγίας πτώσεως. Ὅτι ἡ Ϝ Ἄλφα φωνὴ, Ϝ ὡρώτου τοιχεῖόν καὶ ἄρχοντος, ἀπὸ τοῦ Ἄλεφ Ἑβραΐδι τῇ ἐπικλήσιν ἔλαβεν· [9] ὥστε τὰ ἱερὰ γράμματα εὑρήματα εἶναι τοῦ Ἀβραὰμ, κἂν ἄλλως καὶ ἄλλως ἑαυτοὺς θαυμαίζοντες ἀναγράφωσιν Ἕλληνες.

Ἀλφάνει. εὑρίσκει. [10] Μένανδρος Ὁμοπατρίοις· [11] Ἦν δῆλον ὅτι νυμφίος τε ἀλφάνει. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις·

Οἴμοι [12] κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας, ὅτε
Εἶπέν μ' ὁ κήρυξ ὅστος ἀλφάνῃ.

Εὔπολις Ταξιάρχαις· Οὐ θᾶττον αὐτίκ' ἂν δεῦρό μοι τὸ τοξοτῶν ἀπεκρύξει τις ἐὰν ἀλφάνῃ. [13] Καὶ ὁ Ποιητής· [14] Ἑκατόμβοιον ὅς τ' ἀλφάνει.

Ἀλυκλοσύνη. Declinatio. Vitatio.

Ἀλύξαι. Declinare. Vel, radere.

Ἀλυπότερος. Qui non dolet.

Ἁλυσίδιον. [Catenula.] Et Ἁλυσιδωτὸς θώραξ, hamata lorica.

Ἅλυσις, ἁλύσεως. Catena.

Ἁλύσιον. [Ornamenti] tortilis genus, quo collum circundatur. Menander *Carino: Circa collum dabo tibi monile.*

Ἀλυσιτελές. Quod non conducit.

Ἀλυσκάζειν. Cavere. Declinare. Vitare.

Si enim lucem reliquerunt fugientes Iamborum
Archilochi amarulentiam Lycambi filiæ.

Ἄλυζα. Nomen urbis.

Ἄλυτος. Qui difficulter solvi potest. In Epigrammate:

——— *In mala vero senectute*
Cum dura & membra exedente paupertate mihi conflictandum est.

Ἄλφα. Nomina indeclinabilia, ut τὸ ἄλφα, sine articulo posita, casum rectum indicant: cum articulo vero, casum obliquum. Litera Ἄλφα, quæ primum & principem in Alphabeto locum tenet, ab Hebraico *Aleph* appellationem suam accepit. Quamobrem sacræ literæ sunt Abrahami inventum, quamvis Græci variis modis se ipsi deludentes, eas sibi adscribant.

Ἀλφάνει. Invenit. Menander in *Homopatriis: Erat manifestum quidnam sponsus tunc invenisset.* Aristophanes *Thesmophor.*

Heu me infelicem illius diei causa,
Quando dixit præco - - - - -

Eupolis *Taxiarchis: Non citius aliquis lictorum eam inventam pronuntiabit.* Et Poeta: *Qui centum boum pretio dignus est.*

1 Μένανδρος Καείνῳ] Athenæus & Stobæus laudant Menandrum Καρίνῃ. uti etiam hic legendum non dubito.

2 Περὶ τὸν τράχηλον ἁλ.] Est senarius Iambicus, sed turbatus, quem sic in ordinem rediges:

Περὶ τὸν τράχηλον ἁλύσιον δώσω τί σοι.

3 Εἰ γὰρ φέγγος ἔλ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in Archilochum, quod integrum exstat Anthol. lib. III. p. 391. ut a Porto etiam observatum fuit.

4 Ἄγριον Ἀρχιλόχου φθ.] Archilochum poetam fuisse maledicentissimum, & mordacibus virulentisque Iambis suis Lycambum una cum filiabus ad suspendium adegisse, notissimum est. Hinc in Epigrammate Anthol. lib. III. cap. XXV. eleganter de eo dicitur:

——— Ὃς ποτε πικρὴν
Μέσσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔδαψε χόλῳ. i. e.
——— *Qui quondam mordacem*
Stilum vipereo tinxit felle.

Huc etiam spectat tritum illud proverbium, Ἀρχίλοχον παπᾷς, de quo vide infra.

5 Λυκαμβιάδες] Vide Anthol. lib. III. cap. X. pag. 330. ubi Epigrammata quædam in tragicam earum mortem leguntur.

6 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. cap. III. p. 549. ut Portus etiam observavit.

7 Ἄλυτος] Metri gratia legendum est Ἄλυτος, ut in Anthologia.

8 Ἡβάσκει] Brodæus in notis ad hunc locum Anthologiæ joculari errore τὸ ἡβάσκει in duas voces ἢ βάσκει divisit, vertitque, *quæ accedit, properat*; cum sit una tantum vox, significans *pubescit, floret, viget.* Auctor enim Epigrammatis hujus argutias & acumen captavit ex oppositione illorum verborum κακὸν ἐπὶ γήραος, & ἡβάσκει, significare volens, paupertatem pubescere quasi, & tum maxime vigere, dum ætas ad senium vergat. Ego in loco hoc vertendo non tam verborum, quam sensus rationem habui.

9 Ὥστε τὰ ἱερ. γράμμ. εὑρ.] Hæc, & quæ sequuntur, leguntur etiam supra v. Ἀβραάμ.

10 Μένανδρος Ὁμοπατρίοις] Hanc fabulam Menandri laudat etiam Stobæus duobus in locis, ut observavit Meursius in *Bibliotheca Attica*, v. Μένανδρος.

11 Ἦν δῆλον ὅτι νυμφ.] Senarius hic claudicat, quem Portus sic in integrum restituendum putat:

Ἦν δῆλον ὅ, τἀκ νυμφίος τότ' ἀλφάνῃ.

Conjecturam hanc Porti nec refellere nec defendere animus mihi est, quoniam, quis hujus fragmenti sit sensus, ignoro, neque ex tam paucis, iisque corruptis, verborum reliquiis veram Poetæ mentem eruere potui.

12 Οἴμοι κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμ.] Quamvis integrum Aristophanem diligenter perlegerim, & cum Suida contulerim, verba tamen hæc in *Thesmophoriazusis* me legisse non memini. Quare nescio, an non forte Suidas ἁμάρτημα μνημονικὸν hic commiserit, & aliud agens Aristophani tribuerit, quæ ejus non sunt, sed alius auctoris: cujus peccati Grammaticum nostrum nonnunquam reum deprehendi. Cæterum, fragmentum hoc propter brevitatem obscurum est, adeo ut nemo verum ejus sensum indagare queat, nisi locum auctoris, ex quo id deprompsit Suidas, invenerit.

13 Καὶ ὁ ποιητής] In uno MS. Paris. scriptum inveni, Καὶ Εὔπολις.

14 Ἑκατόμβοιον ὅς τ' ἀλφάνῃ] Vertendum est, *qui centum boum pretio dignus est.* Apud Græcos enim eleganter πρὸς τὴν εὑρίσκειν (sive, quod idem est, ἀλφάνειν) dicuntur res, vel merces, quæ certo pretio dignæ sunt, ut erudite observavit Salmasius ad Flavium Vopiscum, pag. 546. Eadem phrasi usus est Homerus Il. Φ. 79. Ἑκατόμβοιον δέ τοι ἅλφον. i. e. si proprie vertas, *centum boum pretium tibi inveni.* Sensus autem est: *Magno pretio a te venditus sum.* Antiquissimis enim temporibus præcipuæ opes consistebant in pecoribus, inter quæ principem locum tenent boves. Hinc factum est, ut ante inventum nummorum usum pretia rerum bobus potissimum prisci mortales metirentur. Hinc orta sunt vocabula illa, ἑκατόμβοιον, ἀλφισίβοια, & similia.

Ἀλφε-

Ἀλφεσίβοια.[1] εὐρετικὴ βοῶν.

Ἀλφειός. ποταμός.[2] Ὅμηρος·

Ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων ἀπὸ γαίης.

ὃς[3] ἐκ τῆς πηγῆς εὐθέως κρύπτεται, καὶ πολὺν ἐνεχθεὶς τόπον ὑπὸ γῆς, ἐκβάλλει πρὸς Λυκόαν τῆς Ἀρκαδίας. ὁ δὲ ποταμὸς οὐ πολὺν τόπον ἀποχὼν τῆς πηγῆς, καὶ κρυφθεὶς ἐπὶ δέκα σταδίους, πάλιν ἐκπίπτει, καὶ τὸ λοιπὸν Φερόμενος ἀπὸ τῆς Μεγαλοπολίτιδος, τὰς μὲν ἀρχὰς ἐλαφρὸς, εἶτα λαμβάνων αὔξησιν, καὶ διανύσας ὑπὲρ φανὰς πᾶσαν τὴν περειρημένην χώραν ἐπὶ δέκα σταδίους,[5] ἐκφανὴς γίνεται πρὸς Λυκόαν, ἤδη προσειληφὼς καὶ τὸ τοῦ Λάσιος ῥεῦμα, παντελῶς ἄβαλος ὢν καὶ βαρύς.

Ἀλφειός. ποταμὸς[6] τῆς Ἀρκαδικῆς πόλεως, ἡ κεῖται κατὰ τὴν Πελοπόννησον.[7] δυόμενος δὲ ἀπὸ τῆς Ἀσφιάδος θαλάσσης εἰς τὸ πέλαγος, μιδαμῶς τε τῇ ἁλμυρίδι μιγνύμενος, κατὰ τὴν νῆσον ἀναδίδοται Σικελίας, πρὸς τὴν πηγὴν τὴν λεγομένην Ἀρέθουσαν, ὡς ἂν ταύτης ἐρώμενος. [8]Ἀλλ' ἔστοι τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων. ὅτω συντόμως τρέχῃ, ὥστε Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος· ἀπὸ δ' ὠδαρέστερος ποταμός.

Ἀλφηστής. εὑρετής.

Ἄλφι.[9] ἄλφιτον. τοῦτο δὲ καλεῖται ἀπὸ τροπῆς, ὃ φασι πρῶτον εὑρεῖν Ἐπίχαρμον.

Ἄλφιτα. τὰ ἀπὸ νέας κριθῆς ἄλευρα. Πολλὰ μὲν ἄλφιτα ἀπέκειτο πεφυρμένα· πολλαὶ δὲ κριθαὶ ἀλεῖν. μύλη γάρ τις ἦν αὐτόθι.

Ἀλφιταμοιβός.[10] Ἀριστοφάνης·

Ἦν[11] δ' ἀποκλίνῃ τὴν ζυγὸν,
Τὼς ἀλφιταμοιβὼς τοῖς πένησι τρεῖς χοίνικας
Δεῖπνον παρέχειν ἅπασιν, ἢ κλαίειν μακρά.

Ἀλφιτεῖς. οἱ τὰ ἄλφιτα ποιοῦντες. Ὑπερείδης.

Ἀλφιτόπωλις. ἡ τὰ ἄλφιτα πωλοῦσα.

Ἀλφιτοσιτῶ. Καὶ γὰρ ὅς τις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μάζαν ἐσθίει.[12] Ξενοφῶν.

Ἀλφὸς λευκοῦς. ἢ[13] λευκάς.

Ἅμα. δεικτῆ. Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ εὐθέως καὶ προχρῆμα ἔταξε, καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ Ῥητόρων λόγῳ εἰπών· Ὁ γὰρ θάνατος[14] τοῖς εὖ φρονοῦσιν οἰκτρός· τοῦτο γὰρ ἅμα τῷ γενέσθαι πάντων κατέγνωσται. Αἰσχίνης δὲ ἐπὶ δὲ τὴν αὐτὴν κομῳδὸν,[15] ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος

Ἀλφεσίβοια. Quæ plurium boum pretio digna est.

Ἀλφειός. Fluvius. Homerus: *Qui late fluit Pyliorum per terram.* Hic non procul a fontibus occultatur, & longum iter sub terra emensus juxta Lycoam Arcadiæ emergit. [Aliter.] Hic fluvius haud longe a fontibus progressus, terram subit, &, postquam per x stadia occultus manavit, rursus erumpit, ac deinceps per Megalopolitanum agrum fluens, initio quidem modicus & lenis, postea vero incremento accepto celebris universam illam regionem permeat per cc stadia, & ad Lycoam rursus emergit, adscito jam Lusio flumine, transitu omnino difficilis & rapidus.

Ἀλφειός. Alpheus, fluvius Arcadiæ, quæ sita est in Peloponneso. Hic mare Adriaticum & pelagus transiens, nec cum aqua salsa permixtus, in insula Siciliæ emergit, juxta fontem, qui Arethusa vocatur, quasi ejus amore captus. † *At iste currit, ut quidam Alpheum spirans.* Id est, tam concitato cursu fertur, ut qui Olympiæ stadium currit. [Translatio ducta est] a præterfluente fluvio.

Ἀλφηστής. Inventor.

Ἄλφι. Farina. Per apocopen, pro Ἄλφιτον: qua voce primum dicunt usum esse Epicharmum.

Ἄλφιτα. Farina, ex novo hordeo confecta. *Magna autem vis farinæ mixtæ ibi reposita erat; itemque magna vis hordei ad molendum. Erat enim ibi mola quædam.*

Ἀλφιταμοιβούς. [Farinæ venditores.] Aristophanes: *Farinæ venditores pauperibus tres choenices ad cœnam præbere [oportere] omnibus, aut in malam rem abire.*

Ἀλφιτεῖς. Qui farinam faciunt. Hyperides.

Ἀλφιτόπωλις. Mulier, quæ farinam vendit.

Ἀλφιτοσιτῶ. [Farina vescor.] *Quicunque enim farina vescitur, mazam aqua mixtam semper edit.* Xenophon.

Ἀλφούς. Vitiligines albicantes.

Ἅμα. [Simul.] Dativo gaudet. Demosthenes pro *statim* & *confestim* hac voce usus est in Oratione pro Oratoribus, dicens: *Mors viris prudentibus non videtur miseranda. Hæc enim, simul ac nascuntur homines, omnibus est decreta.* Æschines vero in Oratione contra Ctesiphon-

1 Ἀλφεσίβοια] Est vox Homerica Il. Σ. v. 593.
Ἔνθα μὲν ἠίθεοι, ἐ περθέντες ἀλφεσίβοιαι.
Scholiasta ad eum locum: Ἀλφεσίβοιαι, ἔνιμοι, καὶ ἀφ' ἣν εὐμορφίαν βόας εὐλόκους ἔσχον. Θρέμματα γὰρ τὰ παλαιὰ ἐλέγοντο τὰ γάμων ἄξια. ὠνόμασαν δὲ ἀπὸ μέρους· ἐπειδὴ ἔνιμοι τὰ παλαιὰ οἱ βόες. Ἀλφαίνειν γὰρ τὸ εὐλόκειν· ἐ ἀλφὴ, ἡ πιμή. Idem Scholiasta vocem hanc ad Il. Z. v. 236. sic exponit: Ἀλφεσίβοιαι, εὐλόκειαι, κτήματα, ἀφ' ἧς ἐκαπτῶντο ἑαυτοῖς ἔδνα πολλῶν βοῶν ἄξια. Vide etiam Etymologum.

2 Ὅμηρος] Il. E. v. 545.

3 Ὃς ἐκ τ. πηγῆς εὐθέως κ.τ.λ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Polybii apud Constantinum Porphyrog. in Excerptis a Valesio editis, pag. 74. unde ea Suidas descripsit.

4 Ἐπὶ δέκα σταδίους] Apud Constantinum in Excerptis, loco laudato, legitur σ' σταδίους, i. e. *per ducenta stadia*; quæ insignis est differentia.

5 Ἐκφανεὶς] Hæc vox deest apud Constantinum.

6 Τῆς Ἀρκαδικῆς πόλεως] Lego, τῆ Ἀρκαδικῆς χώρας.

7 Δυόμενος δὲ ἀφ' τῆ Ἀσφ.] Vide Pausaniam lib. v. cap. VII.

8 Ἀλλ' ἔστοι τρέχ.] Ex Aristoph. *Avib.* p. 411. *P.* † Eadem leguntur supra v. Ἀλλ' οὐτοσί.

9 Ἄλφι. ἄλφιτον] De vocibus apocopen passis, uti ἄλφι pro ἄλφιτον, δῶ pro δῶμα, λὶ pro λίαν, ῥὰ pro ῥάδιον, ἦλ pro ἦλθ- &c. vide insignem locum apud Strabonem lib. VIII. pag. 364.

10 Ἀριστοφάνης] In *Ecclesiaz.* p. 736.

11 Ἦν δ' ἀποκλίνῃ τὴν ζυγὸν] Inter hæc verba, & ea quæ sequuntur, versus aliquot apud Aristophanem interjecti sunt: unde apparet, Suidam locum hunc mutilasse, & minus fideliter ex Comico excerpsisse.

12 Ξενοφῶν] *Cyropæd.* lib. VI. pag. 161. *P.*

13 Λευκάς] Ab aliis scribitur λεύκας, παροξυτόνως. Est autem λεύκη genus morbi, qui vitiligo albicans vocatur: de quo vide scriptores Medicos.

14 Τοῖς εὖ φρονοῦσιν] Legendum puto τοῖς ἀφρονοῦσιν; vel πᾶς εὖ φρονοῦσιν ἐκ οἰκτρὸς, quam lectionem in versione secutus sum.

15 Ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος] Pag. 281.

Κτησιφῶντ@. Ὡς ἀπέδοτο τριάκοντα μνῶν ἅμα τήν τε εἰς αὐτὸν ὕβριν, καὶ τὴν ὑπὲρ δήμου [1]καταχειροτονίαν. Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. Καὶ ὡδὶ τῷ Ἀντιφῶντι δὲ τὸ ἅμα κεῖται [2]ἐπὶ τὸ αὐτό. Φησὶ γὰρ ὁ Περιπάτου. [3]Ἀλλ' εἰ τότε τραγμάτιον κρεῖττον φαίνεται, ἅμα τε μαρτυρίαν ἀρετῆς τράξομαι. Καὶ [4]ὡδὶ Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ Στεφάνου. Πάσαις δὲ λοιδορίαις καὶ βλασφημίαις ἅμα τούτου κεχρημένου.

Ἅμα [5]δίδου, καὶ λάμβανε. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγνωμόνων καὶ ἀπίστων.

Ἀμάδοκος.[6] δύο γεγόνασι, πατὴρ καὶ υἱός· ὃς καὶ Φιλίππῳ συμμαχήσων ἦλθεν, εἰς τὸν κατὰ Κερσοβλέπτου πόλεμον.

Ἅμα [7]ἔπος, ἅμα ἔργον. παροιμία ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ἀνυομένων.

Ἀμάλη. ὁ καρπός. καὶ παροιμία· Αὐταῖς ἀμάλαις. ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ διαφθειρομένων. οἱονεὶ, αὐτοῖς βάθροις.

Ἅμ' [8]ἠλέησαν, καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις. παροιμία ἐπὶ τῶν εὐεργετημένων, καὶ ταχὺ ἐπιλανθανομένων.

Ἀμαζόνιον[9] ἱερόν. ὃ Ἀμαζόνες ἱδρύσαντο. οὕτως Ἰσαῖ@. καὶ Ἀμαζόνειον κέρας.

Ἀμαθέσιν. ἀγνοοῦσι. Ὁ δὲ ἤλαυνε νυκτὸς, ἀμαθέσι τῶν ποιημένων χρήζων τοῖς πολεμίοις ἐπιπεσεῖν.

Ἀμαθέστερ@. καὶ Ἀμαθής· ἀντὶ τοῦ, ἀπαίδευτος, καὶ ἀκόσμητ@. Πλάτων. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμαθοῦς, καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ μαθόντ@, φύσει δὲ ἐπιτηδεύσει.

Ἀμαθεί. ἀδιδάκτως.

Ἀμαθής. ὁ ἀμύητ@. ἀδίδακτ@. Ὁ δὲ ἀκούει ταῦτα, καὶ μὴ ὢν ἀμαθὴς οἰωνῶν, τὸν παῖδα ἐπανάγῃ καὶ ἐπιστέφῃ ὡς γνήσιον.

Ἀμαθί. ὄνομα κύριον.

Ἀμάθητ@. ἀδίδακτ@. [10]Ὁ δὲ Ἰουστῖνος@ ἀμάθητ@ μὲν γραμμάτων ἁπάντων, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάβητ@. Καὶ, [11]Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, [12]οὐδὲ τὸν Αἴσωπον πεπάτηκας. ἐπὶ τῶν ἰδιωτῶν. [13]τὸ δὲ παπῆσαι, ἴσον ἐστὶ τῷ ἐνδιατρίψαι· ὡς τὸ ἀφικέσθαι πού λέγομεν. Καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης· [14]Ἀμαθέστερόν πως εἶπε καὶ σαφέστερον.

tem pro *eodem tempore*: *Ut* xxx *minis simul & injuriam sibi illatam, & factum populi, suffragiis suis eum condemnantis, vendidit.* Apud Demosthenem contra Midiam vox illa eadem significatione accipitur: itemque apud Antiphontem in *Proœmiis.* Ait enim: - - - - - - - - - - - Præterea apud Demosthenem in Orat. *de Corona: Cum ille omnibus convitiis simul & maledictis contra me usus sit.*

Ἅμα δίδου, καὶ λ. Simul da, & accipe. Proverbium in ingratos & infidos.

Ἀμάδοκ@. Amadocus. Duo fuerunt, pater, & filius: qui etiam Philippo auxilium tulit in bello contra Cersobleptem.

Ἅμα ἔπ@, ἅμα ἔργον. *Dictum, factum.* Proverbium de rebus, quæ cito & celeriter expediuntur.

Ἀμάλη. [Manipulus] frugum. Et proverbium: *Cum ipsis manipulis*; quod dicitur de illis, qui ad internecionem delentur; quasi dicas, αὐτοῖς βάθροις, i. e. funditus.

Ἅμ' ἠλέηται, καὶ τέθν. Simul atque misertum est, periit gratia. Dicitur in eos, qui acceptorum beneficiorum cito obliviscuntur.

Ἀμαζόνειον ἱερόν. Templum ab Amazonibus conditum. Sic Isæus. Et Amazonium cornu.

Ἀμαθέσιν. Ignaris. *Ille vero noctu iter faciebat, quia hostes ignaros eorum, quæ gerebantur, aggredi cupiebat.*

Ἀμαθέστερ@. Imperitior. Et Ἀμαθὴς, Indoctus, Imperitus, Incomptus. Plato. Ponitur etiam pro eo, qui alicujus rei ignarus est.

Ἀμαθεί. Sine disciplina. Sine doctrina.

Ἀμαθής. Non initiatus. Imperitus. *Ille vero cum hæc audivisset, nec divinationis esset imperitus, puerum receptum ut filium suum educavit.*

Ἀμαθί. Nomen proprium.

Ἀμάθητ@. Indoctus. *Justinus autem omnium literarum erat imperitus, & (quod vulgo dicitur) analphabetus.* Et, *Imperitus es natura, nec curiosus, neque Æsopum trivisti.* De imperitis hoc dicitur. Παπῆσαι enim hic idem significat quod ἐνδιατρίψαι, i. e. alicui rei immorari: ut dicimus, aliquo pervenire.

1 Καταχειροτονίαν] Sic recte legitur apud Æschinem & in Edit. Mediolanensi. Reliquæ vero Editiones mendose exhibent χειροτονίαν.

2 Ἐπὶ τὸ αὐτό] Legendum est ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, i. e. eadem significatione accipitur.

3 Ἀλλ' εἰ τότε πρᾶγμα μ.] Ex fragmento hoc mutilo auctoris mentem investigare non potui: quæ ratio est, quare locum hunc ἀνεμνήσθην reliquerim.

4 Παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ Στεφάνου] Pag. 317. ubi legitur: Ἁπάσαις δ' αἰτίαις καὶ βλασφημίαις &c.

5 Ἅμα δίδου καὶ λ.] Vide Diogenianum Parœm. 177. & Gatakerum in *Adversariis Posthumis* cap. x. pag. 516.

6 Ἀμάδοκ@. δύο γεγόν.] Ex Harpocratione.

7 Ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον] Vide infra v. Ἴσῃ· ἀφύῃ πῦρ.

8 Ἅμ' ἠλέηται, & τέθν.] Vide Zenobium & Diogenianum. Ἅμ' ἠλέηται autem hic significat, *simul atque aliquis in calmitates incidit*, vel, *infelix esse incipit.* Infelicium enim miserereri solemus. Inde tritum illud: *Malo invidiam, quam misericordiam.*

9 Ἀμαζόνειον ἱερόν] Ex Harpocratione; ad quem vide Maussacum. Præterea de *Amazonio* legendus est Stephani mutilator v. Ἀμαζόνειον.

10 Ὁ δὲ Ἰουστῖνος@ ἀμάθητ@ ἦν γρ.] Ex Procop. *Histor. Arcan.* cap. VI. Vide etiam infra v. Ἀναλφάβητ@, & v. Ἰουστινιανός.

11 Ἀμαθὴς ἔφυς, κοὐ πολυπρ. οὐδὲ τ. Αἴσ. πεπάτ.] Versus hic Anapæsticus sumptus est ex Aristoph. *Avib.* pag. 563. ut a Porto observatum fuit. Vide etiam infra v. Παπῆσαι, ubi eadem repetuntur.

12 Οὐδὲ τ. Αἴσωπον πεπάτ.] Proverbio huic simile est illud, τὸν Ἀρχίλοχον πεπάτηκας, de quo vide infra.

13 Τὸ δὲ παπῆσαι ἴσόν ἐστι τῷ ἐνδιατρ. ὡς τὸ ἀφικ. που λέγ.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

14 Ἀριστοφάνης] In *Ranis*, pag. 186. ubi vide Scholiastam. *P.*

τῶν δὲ τὴν παροιμίαν, Σαφέστερόν μοι καὶ μαθέστερον φράσον.

Ἀμαθία. ἀντὶ τοῦ, ἀναισθησία. [1] Πλάτων.

Ἄμαθος.[2] ἡ τοῦ πεδίου κόνις. Ψάμαθος δὲ, ἡ τῆς θαλάσσης.

Ἀμαθοῦς. πόλις Κύπρου.

Ἅμα κνέφει ὄρθρου. καὶ [3] κνέφεον λέγουσι τὸν ὄρθριον.

Ἀμαλασύνθα.[4] αὕτη μήτηρ Ἀταλαρίχου. ἡ τῆς δικαιοσύνης ὑπερπλεῖον ἐλθοῦσα, καὶ τε φύσεως ἐς ἄγαν τὸ ἀρρένωπον ὑπανδρευμένη, ὅσον χρόνον [5] τῆς πόλεως προῆκτο, οὐδένα τῶν πάντων Ῥωμαίων ἐς τὸ σῶμα ἐπόλασεν, ἢ λῃμασιν ἐζημίωσεν· ὃ μὲν οὐδὲ Γότθοις ξυνεχώρησεν ἐς τὸν ἐπείνων ἀδικίαν ὀργῶσιν. Ἐβούλετο δὲ καὶ τὸν παῖδα τοῖς Ῥωμαίων ἄρχουσι τὰ ἐς δίαιταν ὁμότροπον καταστήσασθαι, καὶ φοιτᾷν ἐς γραμματιστοῦ ἤδη ἠνάγκαζε· τρεῖς τε ἐπιλεξαμένη τῶν ἐν Γότθοις γερόντων, οὕσπερ ἥπιστα μᾶλλον ἁπάντων ξυνετούς τε καὶ ἐπιεικεῖς εἶναι, ξυνδιαιτᾶσθαι Ἀταλαρίχῳ ἐπέλευσε. Γότθοις δὲ ταῦτα οὐδαμῇ ἤρεσκε. τῇ γὰρ ἐς τοὺς ὑπηκόους ἀδικίας ὑπερθυμίᾳ βαρβαρικώτερον τοῖς αὐτοῦ ἄρχεσθαι ἤθελον. καί ποτε ἡ μήτηρ ἁμαρτάνοντά τι [6] ἐν τῷ κοιτῶνι τὸν παῖδα λαβοῦσα, ἐράπισε, καὶ ὃς δεδακρυμένος ἐς τὴν ἀνδρωνῖτιν ἐνθένδε ἀπῆλθε. Γότθοι δὲ αὐτῷ ἐντυγχάνοντες δεινὰ ἐπισοῦντο, καὶ τῇ Ἀμαλασιούνθῃ λοιδορούμενοι ἐφέρεσθαι γε αὐτὴν παῖδα ἐξ ἀνθρώπων ἀφανιεῖν ὅπη τάχιστα, ὅπως αὐτὴ, ἑτέρῳ ἀνδρὶ ἐς κοίτην ἐλθοῦσα, ξυὺ αὐτῷ ἄρχοι.[7] ξυλλεγέντες δὲ ἠπίαντο, Οὐκ ἐρθῶς σφίσιν, οὐδὲ οἱ τὸν βασιλέα παιδεύεσθαι. γράμματά τε γὰρ πολὺ κεχωρίσθαι ἀνδρίας, καὶ διδασκαλίας γερόντων ἀνθρώπων ἐς τε τὸ δειλὸν καὶ τὸ ταπεινὸν ἐπικείνεσθαι ὅτι τοῦ ὑπερπλεῖον. δεῖν τοίνυν τὸν ἔν τινι ἔργῳ τολμητήν τε καὶ δέξη μέγαν ἐσόμενον, φόβῳ γε ὅτι διδασκάλων ἀπαλλαγέντα, τοὺς ἐν τοῖς ὅπλοις μελέτας ποιεῖσθαι. [8] ἔλεγον δὲ καὶ ὡς, ἄν πέρ αὐτῷ τὸ ἀπὸ γε σκύτους ὑπογένηται δέος, οὐ μήποτε ξίφος ἢ δορατίου ὑπερφρονεῖν ἀξιώσουσιν. οὕτω, ὦ Δέσποινα, ἔφασαν, παιδαγωγοὺς μὲν τούτους χαίρειν ἔα· σὺ δὲ Ἀταλαρίχῳ παῖδας ὁμοδιαίτους ἡλίκας δίδου, οἵπερ αὐτὸν τὰ ἐς τὴν ἡλικίαν ξυνακμάζοντες ἐς τὴν ἀρετὴν κατά γε τὸ βάρβαρον νόμιν ὁρμήσουσιν. Ἡ δὲ οὐκ[9] ἐπένευσε μὲν, δείσασα δὲ τὴν ἐξ αὐτῶν ὑποβουλὴν, ξυνεχώρησε πάντα, ὅσα οἱ Βάρβαροι ἤθελον.

Et Ariſtophanes: *Rudius & planius aliquanto mihi rem narra.* Proverbium.

Ἀμαθία. Stupiditas. Imperitia. Plato.

Ἄμαθος. Arena campi. Ψάμαθος vero, maris.

Ἀμαθοῦς. Amathus. Urbs Cypri.

Ἅμα κνέφει ὄρθρου. Prima luce. Et Κνέφεον vocant matutinum.

Ἀμαλασύνθα. Atalarici mater, quæ juſtitiæ obſervantiſſima, animaque valde virili prædita fuit; & quamdiu rem publicam adminiſtravit, nec pœna corporis, nec mulcta quenquam Romanorum mulctavit: quin etiam iniquam nocendi illis cupidinem, qua Gothi ardebant, repreſſit. Filium autem ad Romanorum Principum vitam & mores inſtitui voluit, ludumque literarium frequentare coegit: & tres ſenes ex Gothis delectos, quos omnium prudentiſſimos & optimos eſſe norat, familiariter cum Atalarico vivere juſſit. Gothis autem hæc minime placebant. Nam præ cupiditate injuriis afficiendi ſibi ſubjectos, more magis barbaro ab eo regi volebant. Aliquando mater, cum in cubiculo peccantem aliquid deprehendiſſet, colaphum illi impegit. Is vero flens ſe inde in conclave virorum proripuit. Tum Gothi, in quos incidebat, graviter indignari, in Amalaſuntham convitia jacere, & affirmare, eo ſpectare conſilia ejus, ut, filio quamprimum e medio ſublato, ipſa alteri viro nupta cum eo imperaret. Quamobrem congregati [Amalaſuntham adeunt,] querentes, Regem non recte educari. Literas enim a fortitudine alieniſſimas eſſe, & ſeniorum hominum inſtitutionem animum plerumque reddere timidum, inſitamque ei generoſitatem frangere. Oportere igitur eum, qui in rebus gerendis ſtrenuus, & audax, & gloria illuſtris futurus ſit, a magiſtrorum metu liberatum in armis exerceri. Dicebant præterea, nunquam fore, ut ii, qui ſcuticam timuiſſent, haſtam vel gladium contemnant. Quare, Regina, inquiunt, pædagogos quidem iſtos valere jube, & Atalarico convictores aliquot æquales adhibe, qui ætate florentes ad virtutem ipſum more Barbaro incitent. Regina, etſi hæc minime probaret, metuens tamen, ne inſidiæ ſibi ab illis ſtruerentur, omnia, quæ Barbari poſtulabant, conceſſit.

1 Πλάτων] Locus Platonis, quem Suidas reſpicit, exſtat in *Timæo*, pag. 550. Νόσον μὲν δὴ ψυχῆς ἄνοιαν συγχωρητέον. Δύο δ' ἀνοίας γενὴ τὸ μὲν μανίαν τὸ δ' ἀμαθίαν. i. e. *Animi morbum eſſe dementiam concedendum eſt. Duo autem ejus ſunt genera: inſaniam & ſtupiditas.*

2 Ἄμαθος. ἡ τοῦ πεδ.] Differentiam hanc vocis ἄμαθος & ψάμαθος confirmat etiam Ammonius his verbis: Ἄμαθος ὁ ψάμαθος. Διαφέρει. Ἄμαθος μὲν γὰρ ἡ ἐν πεδίῳ κόνις· ψάμαθος, δὲ ἡ παραθαλασσία ἄμμος.

3 Κνέφεον] Lege Κνεφαῖον. Vide infra v. Κνεφαῖος.

4 Ἀμαλασύνθα. αὕτη μήτηρ Ἀτα.] Integrum hunc locum de Amalaſuntha deſcripſit Suidas ex Procopio *de Bello Gothico* lib. 1. cap. 2.

5 Τῆς πόλεως προῆκτο] Lege ex Procopio τῆ πολιτείας πρᾶξει, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

6 Ἐν τῷ κοιτ.] Ex Procopio reponendum ἐν τῷ κοιτῶνι, i. e. *in cubiculo.*

7 Ξυλλεγέντες δὲ ἠπίαντο, Οὐκ ἐρθῶς σφίσιν, οὐδὲ οἱ τὸν βασ.] Locus hic corruptus eſt & mutilus, qui apud Procopium rectius ſic legitur: Ξυλλεγέντες δὲ, ὅτι δὴ ἐν αὐτοῖς λόγοις ἦσαν, ὡς παιᾷ τὴν Ἀμαλασούνθαν ἐλεύθερος ἠπιῶτο, οὐκ ἐρθῶς σφίσιν, οὐδὲ ἧ ξυμφέρει, τὸν βασιλέα παιδεύεσθαι.

8 Ἔλεγον δὲ καὶ ὡς, ἄν πέρ αὐτῷ τὸ ἀπ.] Locum hunc Suidas prorſus mutilavit, & minus fideliter repræſentavit, qui ſic apud Procopium legitur: Ἔλεγον δὲ, ὡς οὐδὲ Θεοδέριχός ποτε Γότθων παῖς τὸν παῖδας ἐς γραμματιστὸν πέμπειν ἐᾷν· λέγειν γὰρ ἅπασιν, ὡς ἥπερ αὐτοῖς τὸ δεῖσαι ἐκ σκύτους ἐπιγένηται δέος &c. i. e. *Dicebant vero, Theodoricum quondam non fuiſſe paſſum Gothorum liberos ad ludimagiſtrum mitti; dixiſſe enim omnibus, ſi ſemel ſcuticam timere capiſſent, nunquam fore, ut* &c.

9 Οὐκ ἐπένευσε] Emenda ex Procopio, οὐκ ἐπῄνεσε, i. e. *non probavit.*

Ἀμαλήκ. ὄνομα κύριον. καὶ ἐξ αὐτοῦ, Ἀμαληκίτης.

Ἀμάλθακτον. ἀνένδοτον. ἑδραῖον.

Ἀμαλθείας[1] κέρας. ἐπὶ τῶν ἀφθόνως ζώντων, καὶ εὐθηνούντων, καὶ εὐπαραγούντων.

Ἔνθ' ἵνα μοι βίος ἐστὶν Ἀμαλθείας κέρας αἰγός.

Ἀμαλθεία γὰρ ἡ τροφὸς τοῦ Διὸς, παρὰ τὸ μὴ μαλάσσεσθαι.

Ἀμαλδιωθήσομαι. ἀφανισθήσομαι. ἢ Ἀμαλδύνεσθαι, ἀφανίζεσθαι.

Ἀμαλκείδης.

Ἀμαλλοδετήρ. ὁ τὰ δράγματα συλλέγων.

Ἀμάμυξις.[2] σταφυλῆς γένος. οἱ δὲ τὴν ἀναδενδράδα οὕτως καλεῖσθαι. ἔστι δὲ ἡ παρ' Ἐπιχάρμῳ, ἡ παρὰ Σαπφοῖ τὸ ὄνομα.

Ἀμάν.[3] οὗτος πρεσβεύσας τὰ βασιλικῶν πραγμάτων Δαρείῳ, ὑπέσχετο τῷ βασιλεῖ μύρια τάλαντα εἰσοίσειν, εἰ ἀπολέσοι Ἰουδαίους. ὡς δὲ ἔπεισεν, ἐπεσάλη τοῖς ἔθνεσιν, ὡς μιᾷ ἡμέρᾳ πάντας ἐξαφανίσαι. πρὶν δὲ συμπλεσθῆναι ταῦτα, Μαρδοχαῖος τὰ κατ' αὐτοῦ ἐπίθεσιν μαθὼν τῆς Ἐσθὴρ ἐδήλωσε τῷ βασιλεῖ. ὁ δὲ τὰ ἐπισταλέντα ἀνεκαλεῖτο, τόν τε Ἀμὰν ἀνεσταύρωσε, μέλλοντα φεύγειν τὸν Μαρδοχαῖον, πλεῖστοί τε τῶν ἐχθρῶν ὑπὸ Ἰουδαίων ἀπώλοντο· καὶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἑορτάζουσιν Ἰουδαῖοι.

Ἀμᾶν. θερίζειν· παρὰ τὸ ἅμα. Βάβριος·

Νῦν[4] ἐστιν ὥρα παῖδες, ἐκ τόπων φεύγειν,
Ὅτ' αὐτὸς ἀμᾷ, κοὐ φίλοισι πιστεύει.

Ἀμμανίται. ὄνομα ἔθνους. [5] σημαίνει δὲ καὶ τοὺς μύκητας.

Ἄμανον. ὄρος πρὸς τῇ Κιλικίᾳ. ἐκλήθη δὲ Ἄμανον ἀπὸ τοιαύτης ἱστορίας. [6] Ὀρέστης ἀπὸ Ταύρων σὺν Ἰφιγενείᾳ τῇ Ἀρτεμιν κομίσας, ἐν τῷ τοιούτῳ ὄρει τῆς μανίας τὴν λύσιν εὗρεν.

Ἅμαξα τὸ βοῦν ἕλκει. παροιμία, ὅταν τὸ χεῖρον τοῦ κρείττονος ἄγηται.

Ἁμαξεία. ὁ τῶν ἁμαξῶν φόρτος.

Ἁμαξίς. εἶδος πλακοῦντος, ᾧ νῦν κοπὶν φαμέν. Σύμμαχος δέ, καὶ τὸ μικρὸν ἁμάξιον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ὅτ'[7] ἐπριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.

Ἁμαξιτόν. ὁδὸν δημοσίαν. Μάλχος· Ἡ δὲ εἰσβολὴ τῆς Κιλικίας ἁμαξιτὸς ἦν ὁδὸς, ὀρθία, ἰσχυρὰ, καὶ ἀμήχανον εἰσελθεῖν στρατεύματι, εἴ τις κωλύοι.

1 Ἀμαλθείας κέρας] De notissimo hoc proverbio vide Paræmiographos.

2 Ἀμάμυξις. σταφυλῆς γ.] Lege ἀμάμαξυς. Sic enim apud alios Grammaticos vox hæc scripta reperitur. Scholiasta Aristophanis ad *Vespas* pag. 451. Εἶδος ἀμπέλου ἡ ἀμάμαξυς, ἣν λέγουσιν ἀναδενδράδα. Eustathius ad Odyss. E. p. 524. Ἀμάμαξυς, σταφυλῆς γένος. οἱ δὲ, ἀναδενδρέδα φασίν.

3 Ἀμάν. ἔστι δὲ ἱστορία.] Historia hæc de Amano legitur in libro *Esth.* cap. VII. itemque apud Josephum *Antiq. Judaic.* lib. XI. c. VI.

4 Νῦν ἐστιν ὥρα παῖδ.] Ad quam fabulam fragmentum hoc Babrii referendum sit, ignorare non possunt, qui Æsopum legerunt.

5 Σημαίνει δὲ καὶ τοὺς μύκητας] Vide Scholiast. Nicandri ad *Alexiph.* pag. 63.

6 Ὀρέστης ἀπὸ Ταύρων σὺν Ἰφ.] Eandem de Oreste fabulam refert Stephanus *de Urbibus* v. Ἄμανον, ex quo Suidas sua deprompsisse videtur.

7 Ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασ.] Apud Aristoph. in *Nubib.* pag. 104. locus hic ita legitur:

Ὃν πρῶτον ὁδοῦ ἕλαβον ἱλιγγιῶν
Τοῦτον πριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα. P.

Ἀμα-

Ἀμαλήκ. Nomen proprium: unde dicitur Amalecites.

Ἀμάλθακτον. Quod cedere nescit. Durum.

Ἀμαλθείας κέρας. Amaltheæ cornu. Dicitur de illis, qui omnium rerum copia abundant, feliciterque vivunt.

Illic ubi mihi victum suppeditat Amaltheæ
capræ cornu.

Amalthea enim erat nutrix Jovis, [sic dicta,] quod molliri non posset.

Ἀμαλδιωθήσομαι. Delebor. Perdar. Et Ἀμαλδύνεσθαι, deleri, perdi.

Ἀμαλκείδης. Amalcides.

Ἀμαλλοδετήρ. Qui frumenti manipulos colligit.

Ἀμάμυξις. Uvæ genus. Alii vero vitem arbustivam sic appellant. Vox illa legitur apud Epicharmum & Sapphonem.

Ἀμάν. Aman. Hic regni administrationi a Dario præfectus, promisit Regi, se decies mille talenta in ærarium illaturum esse, si Judæos perdidisset. Hoc igitur cum ei persuasisset, literæ omnibus gentibus scriptæ sunt, ut omnes [Judæos] uno die delerent. Priusquam vero illa perpetrarentur, Mardochæus per Estherem Regi aperuit insidias contra ipsum comparatas. Is igitur mandata revocavit, & ipsum Amanem in crucem egit, qui Mardochæum eo supplicio tollere decreverat: plurimique inimicorum a Judæis cæsi sunt. Hinc dies illos, tanquam festos, Judæi solenniter celebrant.

Ἀμᾶν. Metere. Ab ἅμα, i. e. simul. Babrius:

Nunc, liberi, hinc fugiendi tempus est,
Quoniam ipse metere decrevit, nec amicis amplius credit.

Ἀμμανίται. Nomen gentis. Significat etiam fungos.

Ἄμανον. Amanus, mons juxta Ciliciam, sic vocatus, quod, uti historiæ tradunt, Orestes, ex Tauris Dianam cum Iphigenia adducens, in hoc monte ab insania liberatus esset.

Ἅμαξα τὸν βοῦν ἕλκει. Currus bovem trahit. Proverbium, quod dici solet, cum præstantior a deteriore ducitur.

Ἁμαξεία. Plaustrorum onus.

Ἁμαξίς. Genus placentæ, quam nunc Κοπτὴν vocamus. Symmachus vero etiam parvum plostellum [sic appellari tradit.] Aristophanes in *Nubibus*: *Quando tibi in festo Diasiorum plostellum emi.*

Ἁμαξιτόν. Viam publicam. Malchus: *Fauces vero Ciliciæ erant plaustris perviæ, arduæ, munitæ, & quas exercitus intrare non posset, si quis prohiberet.*

Ἀμαξεργοί. [1] ἁμαξεργοὺς λέγουσι τοὺς ἁγιοπηγούς. εἰσὶ δὲ οἱ ἁγιοπηγοὶ τεκτόνων, οἱ τὰς ἁμάξας κατασκευάζουσι, καὶ πάντων τῶν ἁγίων ξύλων εἰσὶν ἐργάται.

Ἀμάρη. ἡ ὑδροῤῥόα.

Ἁμαρτάδας. Ἀπὸ τῆς ἁμαρτὰς εὐθείας. Προκόπιος· [2] Αἱ τῶν γυναικῶν ἁμαρτάδες οὐκ ἐπὶ τοὺς ἄνδρας ἵενται μόνον, ἀλλὰ καὶ παίδων ἅπονται μᾶλλον, οὕς γε καὶ δόξαν τινὰ φέρεσθαι ὅτι τοῦ ὁπλεῖσον συμβήσεται, ὡς φύσει πρόπαν ταῖς γεναμέναις ἐοίκασιν.

Ἁμαρεῖν. Ἀποτυχεῖν.

Ἀμαρπά. ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἀποτυχία. ἀπὸ τοῦ μάρπω, τὸ καταλαμβάνω· ἀμαρπία τις οὖσα.

Ἁμαρτίαν. οἱ Ἀττικοί· Ἁμαρτάδα, Ἡρόδοτος, καὶ οἱ ἄλλοι Ἴωνες.

Ἁμαρτωλοί. οἱ παρανομίᾳ συζῆν προαιρούμενοι, καὶ βίον διεφθαρμένον ἀσπαζόμενοι.

Ἁμαρτεῖν εἴρηκε τὸ ἁμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπέτισι. Ποδαπὺς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μειράκιες, οὐκ ἂν ἁμαρτεῖν. καὶ ὅλως σύνηθες αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο.

Ἀμαρτυρήτας. ἀντὶ τοῦ, ἀμαρτύρους. οὕτως Ἀντιφάνης.

Ἀμαρυγάς. ὄψεις. οἱ δὲ, ἀκτῖνας ὄψεως. καὶ Ἀμαρυγὴ, λαμπηδών. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει, ἡ κίνησις. [3] Ὡς ὠκεῖα Μουσάων φάτις, οἵα περ ἵππων ἀμαρυγά. τετύχηκε, ἡ τῶν Μουσῶν φάτις ταχεῖά ἐστιν, ὡς ἵππος ὠκεῖα, ἐπεὶ πτερόεντες οἱ λόγοι.

Ἀμαρυγκεύς. [4] ὄνομα κύριον. καὶ Ἀμαρυγκείδης.

Ἀμάρυγμα, Φάρμακα. εἴδωλον. κίνησις. οἱ δὲ, λαμπηδόνα.

Ἅμας [5] ἀπήτων, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας. παροιμία [6] ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν αὐτούντων, ἄλλα δὲ τῶν αὐτομόλων ἔχειν ἀπαρνουμένων.

Ἀμάσεια. πόλις Ποντική. ὁ πολίτης, Ἀμασεύς.

Ἅμασις. ὄνομα κύριον. [7] ὃς εἷλε Κύπρον πρῶτος ἀνθρώπων, καὶ κατεπρέσβατο ἐς Φόρου ἀπαγωγήν. ἔτι δὲ καὶ Ἄμαστρις πόλις ἐν Πόντῳ, κληθεῖσα ἀπὸ γυναικὸς Πέρσιδος Ἀμάστριδος. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαστριανός.

Ἀμάσης. [8] Πείθουσιν ἄνδρα γενναῖόν τε καὶ [9] ἀμάσιον εἰσελθόντα ἀποπνίξαι τὸν Κόμμοδον, ὄνομα Νάρκισσον.

Ἀμαξεργοί, Ἀμάξεργους Attici vocant ἁγιοπηγούς. Sunt autem ἁγιοπηγοὶ fabri lignarii, qui plauſtra, aliaque lignea inſtrumenta ruſtica conficiunt.

Ἀμάρη. Canalis, per quem aqua fluit.

Ἁμαρτάδας. [Peccata.] A recto ἁμαρτάς. Procopius: *Mulierum flagitia non ſolum in maritos redundant, ſed etiam multo magis ad liberos pertingunt, quippe de quibus alii hanc opinionem plerumque concipiunt, eos moribus & ingenio matrum ſimiles eſſe.*

Ἁμαρεῖν. Aberrare.

Ἁμαρπά. Dicitur de eo, qui bono aliquo non potitur, ſed eo excidit. A μάρπω, apprehendo; quaſi dicas ἀμαρπία.

Ἁμαρτίαν. Attici ſic appellant peccatum. Herodotus vero & alii Iones ἁμαρτάδα.

Ἁμαρτωλοί. Qui iniquitati ſtudent, vitamque flagitioſam vivunt.

Ἁμαρτεῖν. Cratinus in *Fugitivis* ἁμαρτεῖν dixit pro ἁμάρτοιμι. *Cujates vos eſſe, adoleſcentes, ſi dixero, non errem.* Omnino autem hoc [loquendi genus] illis familiare eſt.

Ἀμαρτυρήτας, pro ἀμαρτύρους, dixit Antiphanes. Id eſt, teſtimonii expertes.

Ἀμαρυγάς. Viſum. Alii vero ſic appellant oculorum radios. Ἀμαρυγὴ etiam vocatur ſplendor; & apud Ariſtophanem, motus. *Quam velox eſt Muſarum fama, ut equi velociter currentes.* Hoc eſt, Muſarum fama velox eſt, ut equus velox, quia verba ſunt alata.

Ἀμαρυγκεύς. Nomen proprium. Et Ἀμαρυγκείδης, [Amaryncei filius.]

Ἀμάρυγμα. Geſtamen. Simulacrum. Motus. Alii vero ſplendorem [ita vocant.]

Ἅμας ἀπήτ. Falces petebam; at illi ſe ligones habere negabant. Proverbium, quod dicitur de illis, qui alia ſe habere negant, quam quæ ab ipſis poſtulantur.

Ἀμάσεια. Urbs Ponti, cujus civis dicitur Ἀμασεύς.

Ἅμασις. Nomen proprium viri, qui primus omnium Cyprum cepit, & ſubactam tributum pendere coegit. Amaſtris autem eſt in Ponto, ſic nominata a Perſica muliere Amaſtride. Gentile nomen eſt Ἀμαστριανός.

Ἀμάσης. *Perſuadent viro ſtrenuo & robuſto, nomine Narciſſo, ut ingreſſus Commodum ſtrangulet.*

1 Ἁμαξεργοὺς λέγουσι τοὺς ἁγιοπ.] Hanc notam deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 315. (vel. 216. Ed. Bas.) ut Portus etiam obſervavit. Legendum autem eſt apud Suidam Ἁμαξεργοὺς Ἀττικοὶ λέγουσιν, ut apud Scholiaſtam.

2 Αἱ τῶν γυναικῶν ἁμαρτ.] Fragmentum hoc depromptum eſt ex Procop. *Hiſtor. Arcan.* cap. 2.

3 Ὡς ὠκεῖα Μουσ.] Apud Ariſtoph. in *Avibus*, pag. 405. Ed. Baſ. locus hic ita legitur & diſtinguitur:

Ἀλλ' ὡς ὠκεῖα Μουσέων φάτις
Οἵα περ ἵππων ἁμαρυγά.

Vide ibi veterem enarratorem.

4 Ἁμαρυγκεύς] De eo vide Pauſaniam lib. v. cap. 1. in fine.

5 Ἅμας ἀπήτουν. οἱ δ' ἀπ.] Vide Schottum ad Zenob. Adag. CENTUR. III.

6 Ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν αὐτ.] Rectius & planius apud Zenobium legitur, ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν ἀπαιτουμένων, ἄλλα δ' ἔχειν ἀρνουμένων; quam lectionem in verſione ſecutus ſum. Vide etiam infra v. Ἅμας.

7 Ὃς εἷλε Κύπρον πρῶτος ἀνθρώπων, καὶ παπρ. ἐς φόρου ἀπαγ.] Hæc ſunt verba Herodoti in fine *Euterpes*.

8 Πείθουσιν ἄνδρα γενναῖόν τε ἀμάσιόν τε] Fragmentum hoc de Narciſſo, percuſſore Commodi, legitur apud Herodianum hiſtoricum, in fine libri I. unde id Suidas deſcripſit.

9 Ἀμάσιον] Apud Herodianum recte legitur ἀκμαστὴν, (i. e. robuſtum, valentem, vel ætate floreũtem) quæ vox huic loco reſtituenda eſt, ut jamdudum ante monuerunt Stephanus in Lexico Græco, & Reineſius *Var. Lect.* L. III. pag. 474. Hinc ergo patet, quam longe Portus a vero aberraverit, exiſtimans, ἀμάσιον eſſe nomen proprium viri: quem tamen errorem facile ei ignoſco, quod neſciret locum auctoris, ex quo Suidas hæc excerpſiſſet.

Ἄμαρος. ὁ ἀμάσητος. Ὡς ἄπαρος, ὁ ἄγευστος.

Ἁμαξοχία.[1] ἡ [2]ἁρματοξοχία.

Ἄμμαξα. ἐπὶ τῶν σκολιῶν τοὺς τρόπους. Ἀπὸ τῶν ἐν Κασίῳ Πηλουσιωτῶν, οἱ φυσικῇ τέχνῃ ἄμμαξα ἔπλεκον, δεσμοὺς ἐπὶ δεσμοῖς συνάπτοντες. ἢ Ἄμμαξα, δεσμά. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Χρύσεος[3] ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἄμμα κορείας

Ζεύς, ἅρδυς Δανάας χαλκελάτοις θαλάμοις.

Καὶ αὖθις.

Ἀβρῶν ἢ τρεπτῶν ἄμμασι κεκρυφάλων.

Καὶ Πισίδης περὶ Χοσρόου·

Ἐπεὶ δὲ λοιπὸν ἐντὸς ἦν τῶν ἀμμάπων,

Δεσμοῦσιν αὐτὸν ἀσφαλεστέροις δέσμοις.

Ἀμαυρά. σκοτεινά. ὅθεν ἢ Ἀμαυρὸν, τὸ μὴ ἅρα φανές. καὶ Ἀρριανός· Ἐξ ὧν καὶ τὰ λοιπὰ δι' ἐλπίδος ἔχω οὐκ ἀμαυρᾶς, ὅτι καλῶς μοι ἕξει.

Ἀμαχεί. ἀμάχως.

Ἀμάχιος.[4] οὗτος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τῶν Παραβάτου ἄρχων ἦν μικρᾶς πόλεως Φρυγίας, Ἕλλιν γοργός. τῶν ἱερῶν ἀνειρημένων, Μακεδόνιός τις καὶ Θεόδουλος καὶ Ταϊανὸς, ζήλῳ τοῦ Χριστιανισμοῦ, νυκτὸς εἰσπηδήσαντες συντρίψασι τὰ ἀγάλματα. [5] οἱ πολλὰς αἰκίας καὶ πυρώσεις ἅρα τούτου χωρισθέντες, καὶ πυρὶ ἐπιμαρτύροντο. τίνι δὲ ἀνδρείαν ὑπέδειξαν τίνικαῦτα εἰπόντες· Εἰ ἐπεθύμησας, ὦ Ἀμάχιε, ὀπτῶν κρεῶν ἅπτεσθαι, τρέψον ἡμᾶς καὶ εἰς ἑτέρας πλευράς, ἵνα μὴ εἰς τίνι γεῦσιν ἡμίσποροι ὀφθῶμέν σοι. καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν.

Ἄμαχον. δυσπαραμάχητον. Πίνδαρος· Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος. Αἰλιανός· Ἰχθύων δὲ

Ἄμαρος. Qui non manducavit: ut ἄπαστος, qui non guſtavit.

Ἁμαξοχία. Rotarum, vel curruum, concurſio & colliſio.

Ἄμμαξα. [Nexus. Nodi.] Dicitur de illis, qui ingenio non ſunt recto, ſed curvo & obliquo. A Peluſiotis, in urbe Caſio degentibus, qui arte naturali nodos nodis connectebant. Et Ἄμμαξα, vincula. In Epigrammate:

Aureus intactæ dirupit vinculum virginitatis,
Jupiter penetrans Danaes æreos in thalamos.

Et rurſus.

Mollium & tortorum nexu reticulorum.

Et Piſides de Choſroe:

Poſtquam vero nodis conſtrictus erat,
Vinxerunt ipſum firmiore vinculo.

Ἀμαυρά. Obſcura. Unde & ἀμαυρὸν, id, quod non eſt clarum, nec perſpicuum. Et Arrianus: *Quamobrem non dubia ſpes animum meum tenet, fore, ut & reliqua bene mihi ſuccedant.*

Ἀμαχεί. Sine pugna.

Ἀμάχιος. Amachius. Hic ſub Juliano Apoſtata parvæ urbis Phrygiæ præfectus erat, Ethnicæ religionis acris defenſor. Cum igitur Templa aperirentur, Macedonius quidam & Theodulus & Tatianus, Zelo Chriſtianæ religionis flagrantes, noctu in ea ingreſſi, ſtatuas confregerunt. Multis igitur cruciatibus ideo excarnificati, & craticulis impoſiti, ignis ſupplicio affecti ſunt. Tunc autem animi ſui conſtantiam & fortitudinem oſtenderunt, dicentes: Si, Amachi, carnes aſſas concupiſcis, in alterum etiam latus nos converte, ne guſtanti tibi ſemiaſſi videamur. Et ſic [martyrio] conſummati ſunt.

Ἄμαχον. Quod difficulter expugnari poteſt. [Vel, quod difficulter fieri poteſt.] Pindarus:

1 Ἁμαξοχία. ἁρματος.] Hic duæ voces diverſæ ſignificationis confunduntur. Ἁμαξοχία enim, vel, uti ab aliis ſcribitur, ἁμαξοχιὰ, cum accentu in ultima, ſignificat concurſionem rotarum vel curruum: ἁρματοδρομία vero, ſive ἁρματροχία orbitam, ſive veſtigium rotæ. Ammonius: Ἁμαξοχία, ἢ ἁρματροχία διαφέρει. Ἁμαξοχία μὲν γάρ ἐστι, ἡ εἰς ταὐτὸ συνδρομὴ τῶν ἁρμάτων. Ἁμαξοχία δὲ, ὁ τύπος ἢ ἡ ἐγκάραξις ἢ τροχὸς ἡ ἐπὶ τῆς γῆς. Homerus Il. Ψ. v. 422.

Τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος ἁμαξοχιὰς ἀλεείνων.

Ad quem locum brevis Scholiaſta ait: Ἁμαξοχιὰς, πὰς τὸ τροχῶν συγκρούσεις, πὰς ἀπὸ τῶν ἄλλων ἁρμάτων. Euſtathius ad eundem locum Poetæ: Ἁμαξοχιαὶ δὲ, αἱ ὁμοδρομίαι, ἢ μᾶλλον αἱ ἐμῶ συμβολαὶ τῶν τροχῶν. εἰρῆσθαι δὲ ἢ καθ' ὑπερβολὴν τὰς παλαιὰς, αἱ εἰς ταὐτὸ σύνοδοι τῶν τροχῶν. Idem pag. 1313. Ἁρματροχιὰ ἄλλο ἐστὶ παρὰ τὴν ἁματροχιάν. ὁπότερον μὲν γὰρ τί δηλοῖ, σκεπτέον· αὕτη δὲ ἴχνος δηλοῖ τροχῶν ἅρματος. Nicander in *Theriacis*, v. 262.

Ἢ καὶ ἁματροχιῆσι παρὲξ σίβον εἰδυίης αὐλῆς.

Ad quem locum Scholiaſta: Ἁματροχιῆσιν· ἀντὶ τοῦ ἁμαξοτροχιαῖς, κατὰ συγκοπήν· λέγει δὲ τὰς ἐγκαράξεις τῶν τροχῶν, τὰς γινομένας ἐν τῇ γῇ. Inſignis eſt etiam hanc in rem locus apud Porphyrium in *Quæſtionibus Homericis*, cujus hæc ſunt verba: Οὐ δεῖ δυχερᾶναι, εἰ τὰς πολλὰς τῶν παιδιῶν λαμβάνει παρὰ τῷ Ὁμήρῳ, ἐπεὶ τῷ τὰ δοκοῦντα ἀκριβέσατον καὶ πολυμαθέστατον Καλλίμαχον ἔλαθεν ἡ διαφορὰ τῶν ἁρματροχιῶν, ἣν ἴχνη ποιεῖ τῶν τροχῶν ἡ ἐρεσμένων ἁματροχιάν. Ἔστι δὲ ΑΜΑΤΡΟΧΙΑ, τὸ ἅμα τρέχειν, καὶ μὴ ὑπολείπεσθαι, οἷον ὁμοδρομίαν τις ἔσαι· τροχὲς γὰρ (lege, τρόχις) πὰς ὁρόμους ἔλεγον. ΑΡΜΑΤΡΟΧΙΑ δὲ, ἡ τροχῶν τὸ ἴχνος. Ἀγνοήσας δὲ ταῦτα ὁ Καλλίμαχός φησι.

Ἀλλ' ὄφελον
Ὡς ἀνέμων ἐδεὶς εἶδεν ἁματροχίας.

Βέλτιον μὲν γὰρ εἰπεῖν, ὡς ἐδεὶς εἶδεν ἴχνος, ἀφ' ὃ δεῖν ὡς ἀνέμους. i. e. *Non oportet agre ferre, ſi quidam eorum, qui nunc literas docent, nonnulla apud Homerum non intelligant, cum Callimachum (qui accuratiſſimus & eruditiſſimus creditur, latuerit differentia, quæ inter vocem ἁρματροχία, & alteram, quæ abſque ρ ſcribitur, ἁματροχία, intercedit. Eſt autem ἁματροχία, cum quidam ſimul & pari velocitate currunt, ita ut alter alterum non prætereat, quaſi dicas ὁμοδρομία. Curſus enim vocabant δρόμους. Ἁρματροχία vero eſt rotarum veſtigium. Hæc ignorans Callimachus inquit:*

- - - - - - - Sed currentium
Ventorum inſtar, nemo vidit ἁματροχίας.

Voluit enim dicere, neminem vidiſſe veſtigia, quod ventorum inſtar currerent. Non ſolus autem Callimachus peccavit, quod ἁματροχία pro ἁρματροχία dixerit, ut Porphyrius hic obſervat; ſed etiam Nicander, qui loco paulo ante laudato itidem voce ἁματροχία pro ἁρματροχία uſus eſt. Si ergo Suidas quoque duas illas voces ejuſdem ſignificationis eſſe exiſtimavit, habet ſaltem magnos viros, quorum exemplo errorem ſuum excuſare poſſit.

2 Ἁρματροχία] Scribendum potius eſt ἁρματροχία, ut ex locis auctorum, in nota ſuperiori adductis, patet.

3 Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμ.] Diſtichum hoc eſt pars elegantis Epigrammatis, quod in Anthолog. lib. VII. pag. 588. Pauli Silentiarii nomen præfert.

4 Ἀμάχιος. οὗτος ἐπὶ Ἰουλ.] Totum hunc locum de Amachio a Suida depromptum eſſe puto ex Malcho, ex quo non pauca alia loca in Lexicum hoc tranſlata ſunt.

5 Οἱ πολλὰς αἰκίας κὴ πυρ.] Eandem hiſtoriam de admirabili trium horum martyrum in perferendis cruciatibus conſtantia narrat Sozomenus in Hiſtor. Eccl. lib. v. cap. XI. his verbis: Ὁ' ἄρχων πολλοῖς αὐτὸς χρώματο τρόπος. πλευπαῖον δὲ ἐχάραξε ἐπιθεὶς πῦρ ὑρῷῦεν. οἱ δὲ κρεμάμενοι, εἰ κρεῶν ὀπτῶν, ἔφασαν, ἐπιθυμεῖς, ὦ Ἀμάχιε, τῦτο γὰρ ὄνομα ἦν τῷ ἄρχοντι, κὴ ἐπὶ τὰς ἑτέρας πλευρὰς στρέψον ἡμᾶς, ἵνα μὴ σοι γενόμενοι ἡμίσποροι φανῶμεν. καὶ εἰ μὲν ὠδὶ γενναίως διεγνώσθησαν τῶν βίον ἀπέβαλε. i. e. interprete Henrico Valeſio: *Præſes eos multis modis excruciavit. Ad extremum vero craticulis impoſuit, ignemque ſubjecit. Illi, dum cremarentur, ſi carnes aſſas, ajebant, concupiſcis, o Amachi, id enim nomen erat Præſidis, alterum nobis latus ad ignem obverte, ne guſtanti tibi inſtaures videamur, ſi ſemiaſſi ſimus. Et*

ἀπωνέγκαιτο πλῆθος ἄμαχον, (ἦγεν μέγα) καὶ ἀνέστησαν τρόπαιον, καὶ βωμοὺς ὥρθωσαν. Καὶ αὖθις· Ἐτίθετο ἕκαστος τὸ ἔργον ἑαυτοῦ ἀποδείξαι. ἐώρων γὰρ τὸν βασιλέα σπεύδοντα τοῦτο ἀμάχως. Καὶ αὖθις· Ἦν δὲ ἱέρεια τῷ θεῷ κάλλει ἄμαχος. Καὶ αὖθις· Ἀδοκήτῳ χειμῶνος καταῤῥήγνυται πλῆθος ἄμαχον. Καὶ αὖθις· Οὐ δυνατεία ἄμαχος. Καὶ αὖθις· Ἐς ὑπερφίαν δὲ ἐξαφθεὶς ἄμαχον, τὸ μὲν ἐπ ἀνθρώπῳ εἶναι κατεφρόνει.

Ἄμαχος. ἀντὶ τοῦ, μὴ μαχόμενος. Ξενοφῶν. καὶ Ἀμάχητοι, οἱ μή πω μεμαχημένοι.

Ἀμβακούμ. ζήτει ἐν τῷ Ἀββακούμ, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βιβλίου.

Ἄμβασις. ἀνάβασις. Καὶ ἄμβασις δ' ἦν πη ἦεν.

Ἀμβάτας. ἀναβάτας. Οἱ δὲ ἵπποι θνήσκοντες οὐκ ἐλύπουν τοὺς ἀμβάτας· ἤθιον γὰρ αὐτούς. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ τοὺς ἀμβάτας δι' ἔκπληξιν ἀποσφάλλοντες.

Ἄμβενα. ὄνομα πόλεως.

Ἀμβῆ. ἡ τῆς πέτρας ὀφρύς.

Ἀμβλήδην βοῶσα. ἀντὶ τοῦ, μεγάλως.

Ἀμβλίσιον. τὸ μάννα.

Ἀμβλίσκουσιν. ἀποβάλλουσιν. ὃ συμβαίνει ταῖς ἀμφθειρούσαις καὶ προβαλλούσαις τὰ κύηματα. Πλάτων Θεαιτήτῳ. καὶ Ἀμβλίσκειν, καὶ Ἐξαμβλοῦν, τὸ ἀμφθείρειν καὶ ἀφανίζειν.

Ἀμβλωθρίδια. ἐκβλώματα. τὰ ἐξημβλωμένα ἔμβρυα. καὶ Ἀμβλωθρίδιον, αὐτό τε τὸ φθόριον φάρμακον, καὶ δὴ καὶ τὸ ἀμφθαρέν.

Ἀμβλώσκειν. τὸ ἀμβλῶσαι, καὶ ἐξαμβλῶσαι, τὸ ἀτελὲς γεννῆσαι, τὸ φθεῖραι βρέφος.

Ἀμβλύ. ἀδενές. ὃν Ἐπιγράμματι·

——— Ἀλλὰ καὶ αὖθις
Ἐκ καλαμηλομίης ἀμβλὺ φέροι δρέπανον.

Ἀμβλυωπίας, καὶ Ἀμβλυωπός. ὁ ἀμυδρᾶς ὄψεις.

Ἀμβλύνω. τὸ ἐκλύω. Ὁ δὲ βασιλεὺς δίηγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύναν τῷ τῶ πολέμου ὀξύτητα χρονίαις τε καὶ μακραῖς τῶν ἔργων τριβαῖς. καὶ Ἀμβλύνεσθαι. Μήτ' ἐπὶ νεότητος θρασύνεσθαι, μήτ' ἐπὶ γήρως ἀμβλύνεσθαι.

Ἀμβλυώττει. τυφλώττει.

Ἀμβλύς. ὁ μὴ ὀξύς. σκολιός.

Natura inſiti mores difficulter occultari poſſunt. Ælianus: *Piſcium copiam attulerunt ingentem, & tropæum ſtatuerunt, araſque erexerunt.* [Hic ἄμαχον ſignificat *ingens.*] Et iterum: *Quiſque pro viribus in hoc incumbebat, quoniam Regem vehementer ei rei ſtudere videbant.* Et iterum: *Erat autem illa Dei ſacerdos pulchritudine incredibili prædita.* Et rurſus: *Tempeſtas vehemens ſubito & inopinato ingruit.* Et iterum: *Non invicta potentia.* Et iterum: *Faſtu immodico elatus humana conditione majora affectabat.*

Ἄμαχος. Qui non pugnat. Xenophon. Et Ἀμάχητοι, pugnæ expertes.

Ἀμβακούμ. Quære in Ἀββακούμ, in principio libri.

Ἄμβασις. Pro ἀνάβασις, aſcenſus. *Et aſcenſus nullus erat.*

Ἀμβάτας. Pro ἀναβάτας. Seſſores. Equites. *Equi vero mortui nulla moleſtia afficiebant ſeſſores, quippe qui eos comederent.* Et iterum: *Illi vero territi ſeſſores excuſſerunt.*

Ἄμβενα. Nomen urbis.

Ἀμβῆ. Petræ ſupercilium, ſive cacumen.

Ἀμβλήδην βοῶσα. Magnum clamorem tollens.

Ἀμβλίσιον. Manna.

Ἀμβλίσκουσιν. Ejiciunt. [Abortum faciunt.] Quod accidit mulieribus, fœtum corrumpentibus, & [ante tempus] projicientibus. Plato in *Theæteto.* Et Ἀμβλίσκειν, & Ἐξαμβλοῦν, perdere & delere.

Ἀμβλωθρίδια. Fœtus abortivi. Fœtus immaturi. Et Ἀμβλωθρίδιον, tam ipſum pharmacum fœtum corrumpens, quam fœtus corruptus.

Ἀμβλώσκειν. Idem quod ἀμβλῶσαι & ἐξαμβλῶσαι, i. e. fœtum imperfectum gignere, vel corrumpere.

Ἀμβλύ. [Obtuſum.] Infirmum. In Epigrammate:

——— *Sed & iterum,*
Culmorum ſectione obtuſam ferat falcem.

Ἀμβλυωπίας, & ἀμβλυωπός. Qui oculorum aciem obtuſam habet.

Ἀμβλύνω. Diſſolvo. [Hebeto.] *Ille vero bellum in longum protraxit, hoſtis impetum lenta & diuturna mora frangens.* Et Ἀμβλύνεσθαι, [obtundi. *Ita comparatus erat,*] *ut nec ob juventutem ferocem ſe oſtenderet, nec ob ſenectutem vigor ejus obtunderetur.*

Ἀμβλυώττει. Cæcutit.

Ἀμβλύς. Non acutus. Obſcurus.

bi quidem, cum ad hunc modum fortiter perſtitiſſent, in tormentis animam exhalarunt.

1 Οὐ δυνατεία ἄμαχος] Integrum locum Damaſcii, ex quo hæc decerpta ſunt, affert Suidas infra v. Ἐναγίς.

2 Ξενοφῶν] *Cyroped.* lib. IV. p. 90. *P.*

3 Ἄμβη. ἡ τῆς πέτρας ὀφρύς] De hac voce legendus eſt Erotianus, qui omnium diligentiſſime eam expoſuit.

4 Ἀμβλήδην βοῶσα] Recte Pearſonius in margine Codicis ſui notaverat, legendum eſſe ἀμβολήδην χρόωσα, ex Homero Il. X. v. 476. Vide etiam Etymologum.

5 Ἀμβλίσιον] Hanc vocem in ſumma Barbarie inquirendam puto.

6 Πλάτων Θεαιτήτῳ] Locus Platonis, quo Suidas hic reſpexit, exſtat pag. 117.

7 Ἀμβλωθρίδια] Vide Harpocrationem v. Ἀμβλωθρίδιον, & ibi Mauſſacum.

8 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. cap. VII. p. 553.

9 Τὴν τοῦ πολέμου ὀξ.] Infra v. Δῆγε, ubi fragmentum hoc repetitur, legitur τῷ τοῦ Ἀννίβα.

10 Πολέμου] Scribe πολεμίου.

11 Μήτ' ἐπὶ νεότητος θρ.] Hæc ſunt verba Dionis de Trajano Imperatore, ut monemus infra v. Ἡκμαζεν, ubi fragmentum hoc repetitur.

Ἀμβολάδην. [1] ἀναβάλλων. Ἡρόδοτος, κατὰ ὑπερβολήν.

Ἀμβολὰς γῆ. Χῶμα τοῦ ὀρύγματος ὑψωθεῖσα. Ξενοφῶν· [2] Ὁ δὲ Κῦρος πύργους ἐποίει ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς, ὅπως ὅτι πλεῖστα Φυλακτήρια εἴη. Ἔστιν ὅτε τῷ Δακνόμῳ, ὅτι τὸ οἰκοδομεῖν, καὶ ἵππους τρέφειν, καὶ ἀμβολὰς ποιεῖν, ἐδόκει τοῖς Λάκωσι δαπανηρὰ εἶναι.

Ἀμβολία. ἡ ὑπέρθεσις. ὃν Ἐπιγράμματι·

Ἡθάδος ἀμβολίης αἰὲν ἀεξομένης.

καὶ Ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ, ὁ τὸ ἔργον ἀναβαλλόμενος.

Ἀμβούλιος. ὄνομα κύριον.

Ἀμβωμοῖσι. [3] περὶ τοὺς βωμούς.

Ἀμβρακία. [4] πόλις ἐστὶν ἐν τῷ [5] Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ἄποικος Κορινθίων.

Ἀμβροσία. ξηρὰ τροφή.

Ἀλλὰ [6] τόγ' Ἀμβροσίης καὶ Νέκταρός ἐστιν ἐπαρρώξ.

Νέκταρ δὲ, παρὰ τὸ νέους ποιοῦν τοὺς πίνοντας.

Ἀμβρόσιαι. ἃς οὐδεὶς δύναται βροτῶν ἔχειν. [7] Ὅμηρος·

Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
Κρατὸς ἄπ' ἀθανάτοιο.

Ἀμβρόσιον. θεῖον, ἢ ἀθάνατον, ἢ θαυμαστὸν, ἢ ἀκήρατον, ἢ ἄφθαρτον.

Ἦν [8] γὰρ Ἐρώτων
Καὶ Χαρίτων ἁ παῖς ἀμβρόσιόν τι θάλος.

Ἄμβροτα. θεῖα. ἄφθαρτα.

Ἀμαία. [9] ἡ Δημήτηρ. Ἀζησία δὲ, ἡ Κόρη. καὶ παροιμία· Ἡ Ἀμαία τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν. ἐπὶ τῶν πολυχρονίως ζητήσεσι χρωμένων.

Ἀμαμακέτας. ἀκαταπονήτους. ὃν [10] Ἐπιγράμματι·

Οὐ δίχα βύρσας
Θῆκεν ἀμαμακέτας κρατὸς ἔρεισμα κέρας.

Ἀμεβάνη. ὄνομα κύριον.

Ἀμέλγει. αἰτιατικῇ. [11] ἰδίως λέγεται ἀμέλγειν, τὸ πρὸ τοῦ τὸν πρόσκαιρα καρπὸν ἀώρους τοὺς καρποὺς ἀποσπᾶν, ὅπερ οἱ κλέπτοντες ποιοῦσιν. Ἀριστοφάνης. Ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους.

Ἀμελεῖσι. [12] χρονίς βραδυτῆτος. [13] Διαμελεῖσι δὲ, μεληδὸν, κατὰ μέλος.

Ἀμβολάδην. Sursum jaciendo. Apud Herodotum hæc vox significat, supra modum.

Ἀμβολὰς γῆ. Agger ex terra effossa excitatus. Xenophon: *Cyrus vero fecit turres supra terram egestam, ut quam plurima essent excubiarum loca.* In voce Δακνόμῳος dictum est, ædificare, & equos alere, & aggeres excitare, Laconibus sumptuosa videri.

Ἀμβολία. Dilatio. Procrastinatio. In Epigrammate:

Cum assuetæ procrastinationi magis magisque indulgeret.

Et Ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ, qui negotium semper procrastinat.

Ἀμβούλιος. Nomen proprium.

Ἀμβωμοῖσι. Circum aras.

Ἀμβρακία. Urbs est in Ambracico sinu, Corinthiorum colonia.

Ἀμβροσία. Siccus cibus.

Sed hoc est ambrosiæ & nectaris latex.

Νέκταρ vero dictum est, quasi νεόκταρ, i. e. quod juvenes reddit bibentes.

Ἀμβρόσιαι. Quæ mortalibus negatæ sunt. Homerus:

Ambrosiæ autem comæ concussæ sunt Regis Capite ex immortali.

Ἀμβρόσιον. Divinum, vel immortale, vel admirandum, vel expers interitus, vel incorruptum.

Erat enim Amorum,
Et Gratiarum illa puella divinum quoddam germen.

Ἄμβροτα. Divina. Incorrupta. Immortalia.

Ἀμαία. Ceres. Ἀζησία vero, Proserpina. Et proverbium: Ceres Proserpinam quærit. In eos, qui res aliquas diu quærunt.

Ἀμαμακέτας. Invicti. Indomiti. In Epigrammate:

Non sine pelle
Dedicavit indomiti capitis tutamen cornu.

Ἀμεβάνη. Nomen proprium.

Ἀμέλγει. Gaudet accusativo. Proprie ἀμέλγειν dicitur, immaturos fructus intempestive avellere, quod fures faciunt. Aristophanes: *Emulges opulentiores inter peregrinos.*

Ἀμελεῖσι. Sine mora. Διαμελεῖσι δὲ, membratim.

1 Ἀμβολάδην. ἀναβ.] Vide de hac voce Eustathium ad Il. Φ. pag. 1241.

2 Ξενοφῶν] Cyroped. lib. VII. p. 190. *P.*

3 Ἀμβωμοῖσι] Homerus Il. Θ. v. 441. Ἄρμασι δ' ἀμβωμοῖσι πάθε. ubi Scholiasta: Ἀμβωμοῖσι, τοῖς περὶ τοὺς βωμούς.

4 Ἀμβρακία. πόλις ἐστὶν ἐν τῷ Ἀμφ. βρ.] Ex Harpocratione.

5 Ἀμβρακικῷ κόλπῳ] Luculentam sinus hujus descriptionem habes apud Polybium lib. IV. cap. LXIII.

6 Ἀλλὰ τόγ' ἀμβροσίης κ.τ.λ.] Est versus Homericus Od. I. v. 359.

7 Ὅμηρος] Il. A. v. 529.

8 Ἦν γὰρ Ἐρώτων & Χαρ.] Hæc sunt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. cap. VIII. pag. 559. Vide etiam infra v. Θαλέεσι, ubi eadem repetuntur.

9 Ἀμαία. ἡ Δημήτηρ] Didymus apud Zenobium Adag. CDXX. Ὅτι Ἀμαία μὲν ἡ Δημήτηρ παρὰ Τροιζηνίοις σεσημείωται· Ἀζησία δὲ, ἡ Κόρη.

10 Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. lib. VI. cap. XV. p. 569.

11 Ἰδίως λέγεται ἀμέλγειν τὸ πρὸ τοῦ τὸν πρ.] Hæc excerpta sunt ex Schol. Aristoph. ad *Equit.* pag. 306. (207. Ed. Bas.)

12 Ἀμελεῖσι. χρον. βρ.] Perlime. Legendum enim est Ἀμελητί.

13 Διαμελεῖσι] Alius error. Dicere enim debuisset Suidas μελεῖσι, qua voce usus est Homerus Odyss. I. v. 291.

Τὸν δὲ διὰ μελεῖσι πάμαν ὤπαλίσσας δέρτον. i. e.
Hos autem membratim dissecans apparavit cœnam.

In hoc versu præpositio διὰ non pertinet ad vocem μελεῖσι, ut Suidas putavit, (quem ad hunc locum Poetæ, vel alterum ei similem Odyss. Σ. v. 338. respexisse non dubito) sed jungenda est verbo πάμαν, a quo per Tmesin, Poetis familiarem, interjecta voce Ἀμε-

Ἀμέλ. [1] τοιγαροῦν. ἀντὶ τοῦ, μή σοι μελέτω τούτῳ.

Ἀμέλφα, ἡ ἀμελία. ἀμφότερα Ἑλληνικά· ἡ γὰρ διὰ διφθόγγου, ἡ διὰ τοῦ ι γράφεται.

Ἀμεληπί. [2] ἀνυπερθέτως. ταχέως. καὶ ἀμεληπέα γυνή.

Ἀμέλιος, [3] Ἀπαμεύς, Φιλόσοφος, μαθητὴς Πλωτίνου, διδάσκαλος Πορφυρίου, συγχρονίσας Ἀμμωνίῳ, καὶ Ὠριγένῃ.

Ἀμελῶ σου. Ἀμενηνός. ἀδενής. [4] Ὅμηρος· Ἀμφιλυῶν ὀνείρων. καὶ ὁ καπνὸς ἀμφιλυός· καὶ παροιμία· Καπνὸν εἶναι ἡγούμην. ἐπὶ τῶν ἀδαμινῶν, καὶ οὐδενὸς ἀξίων.

Ἀμφυήνωσεν. ἀδενῆ ἐποίησεν.

Ἀμφηπί. χωρὶς τοῦ ὀπισθεν.

Ἀμεσβές. [5] τὸ μεσονύκτιον. παρὰ τὴν ὀρφνὴν, ἀμορφνὴς, καὶ ἐκλείψει τοῦ ν, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β, ἀμεσβές.

Ἀμεσιμνία. ἡ ἄνεσις.

Ἀμερμηρί. χωρὶς Φροντίδος.

Ἀμεταπλητον. [6] Ἀμεταπλητον ὁρμὴν ἔσχε τὸ πλῆθος, εἰς τὸ μὴ μόνον ἀλλότεια Φρονεῖν τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ καὶ τιμωρίαν βούλεσθαι παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν.

Ἀμεταπλωτον. κυρίως ἐπὶ σωμάτων λέγεται, τὰ δι' ἰσχὺν μὴ τρεπομένων, ἢ διὰ ἰδιότητα μὴ μεταβαλλόντων. κατὰ μεταφορὰν δὲ λέγεται ἡ ὑπόληψις ἀμεταπλωτος.

Ἀμεταποίητον. ἀμεταθετον.

Ἀμεταφρεπί. ἀμεληπί. μὴ ὑποφερόμενον εἰς τὰ πίσω. ζήτει ἐν τῷ Ἀπονηπί.

Ἀμέλεί. χωρὶς μέτρου. καὶ [7] παροιμία· Ἀμελεῖ μάζαν ἔδουσες.

Ἀμεσοκάκου. πλεῖον πλημμύρησις περὶ κακίαν. Εἰς τοσοῦτον δὲ ἐχώρησεν ἀμεσοκάκου πλεονεξίας, ὥστε καὶ ἀνδράποδα δημοσίᾳ ἀπεμπολᾶν.

Ἀμείβεσθαι. αἰτιατικῇ, ἀποκρίνεσθαι. καταβάλλεσθαι. [8] Λεόντιος μὲν τοσαῦτα εἶπε. Θευδίβαλδος δὲ ἀμείβεται ὧδε. ἀντὶ τοῦ, ἀποκρίνεται.

Ἀμείβομαί σε τοῦδε. Τούτου ὥσπερ τῆς εὐσεβείας ὁ Θεὸς ἀμειβόμενος.

Ἀμείβων. ἀλλάσσων. καὶ Ἀμοιβὴ, ἡ ἀντέκτισις.

Ἀμοιβηδὸς. ὁ ἀλληλοκαταλλάσσων.

Ἀμελῆ. Scilicet. Videlicet. Item, ne hanc rem cures.

Ἀμέλφα, & ἀμελία. Utrunque Græcum eſt. Nam & per diphthongum αι, & per ι ſcribitur.

Ἀμεληπί. Sine dilatione. Cito. Et mulier negligenda.

Ἀμέλιος. Amelius, Apamenſis, Philoſophus, magiſter Porphyrii, æqualis fuit Ammonii & Origenis.

Ἀμελῶ σου. Non curo te.

Ἀμφηνός. Infirmus. [Vanus.] Homerus: *Vanorum ſomniorum.* Et, *Fumus inanis.* Et proverbium: *Fumum eſſe putabam:* quod in homines nullius pretii dicitur.

Ἀμφυήνωσεν. Infirmum reddidit.

Ἀμενηπί. Cum quis non manet, vel expectat aliquid.

Ἀμερβές. Media nox. A nomine ὀρφνὴ, fit ἀμορφνὴς, & abjecto ν, mutatoque φ in β, ἀμεσβές.

Ἀμεσιμνία. [Animi] remiſſio.

Ἀμερμηρί. Sine cura. Sine ſolicitudine.

Ἀμεταπλητον. [Quod revocari reprimique nequit.] *Multitudo impetu effuſo non ſolum ad defectionem, ſed etiam ad pœnas de Rege ſumendas ferebatur.*

Ἀμεταπλωτον. Proprie dicitur de corporibus, quæ propter firmitatem non [facile] vertuntur; vel propter proprietatem aliquam non mutantur. Per tranſlationem vero ſcientia dicitur ἀμεταπλωτος, [i. e. immutabilis & certa.]

Ἀμεταποίητον. Quod mutari, vel revocari nequit.

Ἀμεταφρεπί. Sine cura. Negligenter. Quære in v. Ἀπονηπί.

Ἀμέλεί. Immoderate. Et proverbium: *Immoderate placentam edentes.*

Ἀμεσοκάκου. Supra modum improbi. *Eo autem immoderata ejus avaritia progreſſa eſt, ut & mancipia publice venderet.*

Ἀμείβεσθαι. Accuſativo jungitur. Reſpondere. Perſolvere. *Leontius cum hæc dixiſſet, Theodibaldus ei ſic reſpondit.* [Hic τὸ ἀμείβεται poſitum eſt] pro ἀποκρίνεται.

Ἀμείβομαί σε τοῦδε. [Hujus rei gratiam tibi refero.] *Deus pietatis mercedem illis rependens.*

Ἀμείβων. Mutans. Et Ἀμοιβὴ, gratiæ relatio, [compenſatio.]

Ἀμοιβηδὸς. Qui permutat.

μελεῖσι, dividitur. Hinc Scholiaſta ad eum locum recte ſic ait: Μελεῖσι. καθ' μέλον.

1 Τοιγαροῦν. ἀντὶ τοῦ, μή σοι μ.] Excidit hic vox ἤ, aut. Legendum enim eſt, τοιγαροῦν. ἢ ἀντὶ τοῦ, μή &c.

2 Ἀμεληπί. ἀνυπ.] Lege, ἀμεικτί: a μείκω, cunctor. Ἀμεληπὶ autem ſignificat, ſine cura, negligenter, ab ἀμελέω.

3 Ἀπαμεύς] Magis credendum eſt Porphyrio in *Vita Plotini*, qui Amelium Tuſcum fuiſſe tradit his verbis: Ἔσχε δὲ ἀκροατὰς μᾶλλον τοὺς ἐκ Τυρρηνίας, ζηλωτὰς δὲ, καὶ μᾶλλον φιλοσοφίαν συνόντας, Ἀμέλιόν τε τὸν τὴν Τυρρηνίαν, τὸ τὸ ὄνομα ἐπὶ Γεντιλιανοῦ. Meurſius in *Bibliotheca Græca* exiſtimat, Suidam, cum Amelium Apamenſem ſcriberet, reſpexiſſe ad verba iſta Porphyrii eodem opere oſcitanter nimis lecta: Τελευτῶντι δὲ αὐτῷ, ἐγὼ μὲν ὁ Πορφύριος ἐτύγχανον ἐν Λιλυβαίῳ διατρίβων, Ἀμέλιος δὲ ἐν Ἀπαμείᾳ τῇ Συρίας. i. e. *Illo autem morienti, ego quidem Porphyrius in Lilybæo commorabar, Amelius autem in Apamea Syriæ.* De ſcriptis hujus Amelii vide Meurſium ibidem.

4 Ὅμηρος] Odyſſ. T. v. 562.

5 Ἀμεσβές. τὸ μεσ.] Scribendum potius eſt ἀμορβές, vel ἀμορβόν. Scholiaſta Nicandri ad *Ther.* pag. 7. Ἀμορβὸν, τὸ σκεπτικόν. παρὰ τὴν ὀρφνὴν, ἐκλείψει τοῦ ν, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β.

6 Ἀμεταπλητον ὁρμὴν ἔσχε τὸ πλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Polybii apud Conſtantinum Porphyrog. in Excerptis, a Valeſio editis, p. 147. unde Suidas ea deprompſit.

7 Παροιμία. Ἀμετρεῖ μάζαν ἔδεντες] Integrum proverbium, ejuſque originem, Suidas refert infra v. Μέτρῳ ὕδωρ, ubi legitur ἀμέτρως; uti etiam apud Zenobium.

8 Λεόντιος μὲν τοσαῦτα εἶπε. Θευδ.] Fragmentum hoc excerptum eſt ex Procopio *de Bello Goth.* lib. IV. cap. XXIV.

Ἀμειδές. γυγνόν. σκυθρωπόν. καὶ Ἀμειδές. σκοτεινόν. καὶ κλίνεται εἰς ους.

Ὀργὴν[1] ὃν πρήμνων ἀμειδέα, μήδ' ὑπερίδειν
Κακόν.[2]

Ἀμείδητος. σκυθρωπός. καὶ Ἀμειδήτων, σκυθρωπῶν, ἀγελάστων. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Εἰ [3]καὶ ἀμειδήτων νεκύων ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσῃς,
Περσεφόνη.

Ἀμείλικτον. ἀπηνῆ. ἀκαμπῆ. καὶ Ἀμείλικτος, ἀπάνθρωπος. Εὐνάπιος· [4]Οὕτως ἀμείλικτοι ἦσαν ἄμφω πρὸς τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ ἔργον ἐχώρει ἀφανέστερον.

Ἀμείλιχος. σκληρός. ἀκολάκευτος.

Ἀμεινίας. ὄνομα κύριον.

Ἀμειψίας,[5] Ἀθηναῖος, Κωμικός.

Ἀμειψιρυσμεῖν.[6] μεταμορφοῦσθαι.

Ἀμειψόμεθα ἀνταποδώσομεν.

Ἄμη. [7]τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ὃ ἡμεῖς πυραμίν λέγομεν οὐκ ὀρθῶς. καὶ παροιμία· [8]Ἄμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπιγνοῦντο σκάφας. ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν ἀπαιτουμένων, ἕτερα δὲ μὴ ἔχειν ἰσχυριζομένων.

Ἀμηχέπη. ὁπωσδήποτε. καθ' ὁπῆ. λέγεται δὲ καὶ ἀμωσγέπας, καὶ ἀμόθεν, καὶ ἀμωγέπεν, καὶ ἀμηγέπη, καὶ ἀμωσγέποι. [9]Αἰσχύλος·

Ὑμᾶς μὲν αἰεὶ μαδοφορεῖν ἀμηγέποι.

Ἀντὶ δέ, ἀπανθαχοῦ, ὅπως ἂν τύχοι, καθ' οἱονδήποτε τρόπον. Καὶ αὖθις· Ἀλλ' ἀμηγέπη τοῖς ὠδε τεθέντων ὑπογευσάμενος ἀεὶ νύκτωρ προῄρχετο τὴν βασιλικὴν αὐλήν. καὶ Ἀμηγέπη Ἀγαθίας φησίν· [10]Ἀλύοντι δὲ, καὶ ἕκαστα γνωμαλεύοντι, ἔδοξέν οἱ ἀμηγέπη ὑπαπειρᾶσθαι τὴν φρουράν.

Ἀμὴν. πεπιστωμένως. ἀληθῶς.

Ἀμήριον. πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμηρῖνος.

Ἀμήρυτον.[11] πολύ. ἐπιτεταμένον. ἀτέλεστον. τετάφθαι, διηνεκῶς ὀπτώμενον, ἀπέρανλον.

Ἀμησάμενος. ἀνορύξας. Ὁ δὲ τὸ χῶμα σείσας, καὶ τὴν γῆν ἀμησάμενος, ἐζήτει τὸν νεκρόν. Καὶ ἀντὶ τοῦ, χερσὶ σωρεύσας.

Πολλὰ[12] πιθήνησιν ὀλοφύρατο, χερσὶν ἀμήσας

Ἀμειδές. Triſte. Tetricum. Item, obſcurum. Declinatur autem in genitivo per ους.

Iram igitur leni triſtem, nec auge
Malum.

Ἀμείδητος. Tetricus. Et Ἀμειδήτων, tetricorum, a riſu alienorum. In Epigrammate:

Quamvis in mortuos riſus expertes regnum obtineas,
Proſerpina.

Ἀμείλικτον. Implacabilem. Inexorabilem. Inhumanum. Eunapius. *Adeo crudeles erant ambo re vera: & facinus evadebat illuſtrius.*

Ἀμείλιχος. Durus. Qui nullis blanditiis flectitur.

Ἀμεινίας. Nomen proprium.

Ἀμειψίας. Athenienſis, Comicus.

Ἀμειψιρυσμεῖν. In aliam formam mutari.

Ἀμειψόμεθα. Gratiam referemus.

Ἄμη. Fabrile inſtrumentum, quod nos non recte πυραμὶν vocamus. Et proverbium: Falces repetebam, illi vero ligones ſe habere negabant. Dicitur hoc in eos, qui alia ſe habere negant, quam quæ ab ipſis petuntur.

Ἀμηχέπη. Quomodocunque. Quacunque ratione. Dicitur etiam ἀμωσγέπας, & ἀμόθεν, & ἀμωγέπεν, & ἀμηγέποι, & ἀμωσγέποι. Ariſtophanes: *Cauſa vero quænam eſt, cur ubique ſtipendia mereamini?* Hic τὸ ἀμηγέπεν ſignificat ubicunque, quomodocunque. Et iterum: *Sed cum appoſitos cibos utcunque & leviter deguſtaſſet, intempeſta nocte regiam aulam circumibat.* Et Ἀμηγέπη dixit Agathias. *Fluctuanti vero illi, & ſingula perpendenti, viſum eſt expugnationem caſtelli quomodocunque tentare.*

Ἀμὴν. Fideliter. Vere.

Ἀμήριον. Urbs Italiæ. Gentile nomen eſt, Amerinus.

Ἀμήρυτον. Multum. Extenſum. Imperfectum. Perpetuo permanens. Infinitum.

Ἀμησάμενος. Qui effodit. *Ille autem, aggere quaſſato, & terra effoſſa, mortuum quærebat.* Item, qui manibus coacervavit, vel accumulavit.

Multum nutritius luxit, manibuſque for-

1 Ὀργὴν ὃν πρήμνων ἀμειδ.] Verſus hic eſt pars Oraculi, Diogeni cuidam olim redditi, quod integrum recitatur infra v. Διογένης.

2 Κακόν.] Vide infra, loco citato, ubi aliter legitur.

3 Εἰ καὶ ἀμειδήτων νεκ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis in Democritum, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXXIII. pag. 419.

4 Οὕτως ἀμείλικτοι ἦσαν ἄμφ.] Senſus hujus fragmenti eſt obſcurus & mutilus, quem illuſtrare & ſupplere non poſſumus, quoniam opus Eunapii, ex quo hæc deprompta ſunt, hodie non amplius exſtat.

5 Ἀμειψίας, Ἀθ.] De hoc Comico, ejuſque fabulis, vide Meurſium in *Bibliotheca Attica*; qui tamen omiſit fabulam ejus Κωμασταί, cujus meminit Scholiaſta Ariſtophanis in Argumento *Avium*, his verbis: Ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβρίου Ἄρχοντος εἰς ἄστυ, Δημοκράτου· δὲ ἐν δευτέρῳ τῆς Ὀρνιθογονίας πρῶτος, Ἀμειψίας ΚΩΜΑΣΤΑΙΣ· τρίτος, Φερένικος Μονοτρόπῳ. i. e. *Acta eſt autem* [*fabula* Aves] *ſub Archonte Chabria in Urbe, per Calliſtratum, qui ſecundam palmam reportavit* Avibus; *primam, Amipſias* COMASTIS; *tertiam, Pherynichus* Monotropo.

6 Ἀμειψιρυσμεῖν.] Idem eſt, ac ſi dicas, ἀμείβειν ῥυσμὸν, i. e. mutare formam. Ῥυσμὸς enim erat vox Democrito ejuſque ſectatoribus propria, ſignificans formam, vel figuram; ut Suidas docet infra v. Ῥυσιὸς, ubi plura de hac voce notamus. Hinc ergo patet, quam parum vocabuli hujus vim intellexerit Portus, qui id reddidit, *mutationem ſecum trahere.*

7 Τεκτονικὸν ἐργαλεῖον.] Salmaſius ad Trebellii Pollionis *Claudium*, pag. 392. legendum contendit ὀρυκτικὸν ἐργαλεῖον, i. e. foſſorium inſtrumentum; ad quem Lectorem remitto, quoniam nonnulla ibi adfert, quæ locum hunc egregie illuſtrant.

8 Ἄμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπιγν.] Vide ſupra v. Ἄμας.

9 Αἰσχύλος.] In *Acharnenſ.* p. 286. *P.*

10 Ἀλύοντι δὲ, καὶ ἕκαστα γνωμ.] Hæc ſunt verba Agathiæ lib. I. pag. 20. Vide ſupra v. Ἀλύοντι, ubi idem fragmentum legitur.

11 Ἀμήρυτον. πολύ. ἐκτ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Apollonii Rhodii *Argonaut.* lib. II. v. 221.

——Καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἔλκω.

Ubi eruditus enarrator ait: Ἀμήρυτον. χεάφεται καὶ ἀμήρυτον· πυκίνην, ἀτέλεστον, ἢ δηνεκῶς ἐπιῤῥέον, ἀπέραντον, ἢ τὸ τέλος μὴ ἔχον. λέγει δὲ τὸ γῆρας μὴ ἔχειν. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἰερίων. Hæc nota Scholiaſtæ Suidam egregie illuſtrat, quoniam ipſiſſimis pene verbis rem eandem docet.

12 Πολλὰ πιθήνησιν ὀλοφ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Regem Ptolemæum, quod integrum legitur Antholog. lib. III. cap. VII. p. 319.

Ἀνδρο-

Ἀνδρομάχης[1] δνοφερᾶν[2] κρατὸς ὕπερθε κόνιν.

Ἀμήσανλες. [3]ἀντὶ τοῦ, μὴ ἀποτεμόντες. καὶ Ἀμήσανλι, θερίσανλι. ὁ Ἐπιχάρμειος·

Οὐδέ[4] ποτ' ἀμήσανλι Κορινθικόν, ὄφρα πικρᾶς
Γθυσαμύδω πενίης.

Ἀμησός,[5] ἡ Ἀμισός. Ἀμίωστις δὲ, Ἀμισηνός.

Ἄμηξα. Ἄμης, εἶδος πλακοῦντος γαλακτώδους. Ἀριστοφάνης[6] Πλούτῳ·

Ἄμητά τε προσέπεμψεν ἡμῖν τηλοῦ.
Οὐ μόνον ὅτι οὐκ ἐδέξατο τὰ δῶρά μου, ἀλλὰ καὶ οἴκοθεν ἔπεμψέ μοι ἄλλο πλακούντιον πρὸς τούτῳ. ὡσανεὶ λέγων, μηκέτι πατῆσαι ἐκεῖ με. Ἄμης οὖν, ὁ πλακοῦς· οὐχ ὁ ἰπνός.

Ἀμητῆρες. Θερισταί.

Ἀμητός. αὐτὰ τὰ τεθερισμένα, ὀξυτόνως· οἷον ὁ σάκχις. καὶ τρυγητὸς βότρυς, ὁ τρυγώμενος. προπαροξυτόνως δὲ Ἀμητός, ὁ καιρὸς ὅτε θέρος, ἐν ᾧ δεῖ ἀμᾶν. ὡς καὶ τρύγητος, ὁ καιρὸς ὅτε τρυγᾶν.

Ἀμήτωρ. ἀμήτορος. ἄνθυ μητρός. μητρὸς ἐστερημένος. Ὅτι Φρονίμη, ἡ θυγάτης Ἐτεάρχου, ἀμήτωρ ἐλέγετο. καὶ ζήτει ἐν τῷ Βάττος.

Ἀμήχανα. [7]Οἱ δὲ, ἐπεὶ τὰ ἀμήχανα τῷ λιμῷ ἔπαθον, ἐκεχειρίαν ὀλίγων νυκτῶν ἡμερῶν [8]ἤτησαν διαπρᾶξασθαι.

Ἀμηχάνηλοι.[9] ἀντὶ τοῦ, πολλοί. Ξενοφῶν.

Ἀμηχανία. ἀπορία.

Ἀμήχανον. ὑπὲρ λόγον. ἢ ἀνεπιχείρητον, ἀδύνατον. Τοῖς δὲ Ῥωμαίοις ἀμήχανος ἡ χαρὰ παρέστη πρὸς τὸ πάθος. καὶ Ἀμήχανος, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι. Δαμάσκιος· [10]Πόθῳ τε ἀμηχάνῳ ἐφ' ᾧ περὶ τὸ θεῖον βακχείας, οἷον ἀπομαντευομένου ἐφικέσθαι τῆς ἀληθείας εὑρέσεως.

Ἄμμιγα. ἀναμεμιγμένως.

Εἵνεκεν[11] εὐμαθίης πινυτόφρονος, ᾗ ὁ μελίχρως
Ἤσκησεν, Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

Ἀμίδα. οὐρητρίδα. οὐρητὸν ἀγγεῖον. καὶ Ἀμίδας, τὰ ὑποθέσια.

Σοφόν γε τοὖπος, ἡ γέρον, προσφορον
Ἐφεῦρες ἀπεχθῶς φάρμακον στραγγουρίας.
Ἀριστοφάνης.[12]
Ἀμὶς μοὶ ἵν' οὐρήσασα, αὐτή
Παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ πασσάλου.

tibus accumulavit atrum ſuper caput pulverem.

Ἀμήσανλες. Qui reſecuerunt. Et, Ἀμήσανλι, qui meſſuit. In Epigrammate:

Illi, qui nunquam meſſuit [in agro] Corinthiaco, nec unquam amaram
Guſtavit paupertatem.

Ἀμησός. Ameſus, [urbs,] quæ etiam dicitur Aminſus & Amenſus. [Gentile eſt] Aminſenus.

Ἄμηξα. Ἄμης, genus placentæ ex lacte confectæ. Ariſtophanes in *Pluto*:

Placentamque præterea miſit nobis iſtam.

Id eſt, non ſolum non accepit mea dona, ſed etiam ex ſuo penu miſit mihi aliam placentam præter iſtam: quaſi diceret, ne amplius illuc venirem. Ἄμης igitur eſt placenta, non autem caminus.

Ἀμητῆρες. Meſſores.

Ἀμητός. Ipſæ fruges demeſſæ, ut ſpicæ: cum acuto in ultima. Et τρυγητὸς, racemus, qui vindemiatur. Sed ἄμητος, cum acuto in antepenultima, ſignificat tempus æſtatis, quo metere oportet: ut τρύγητος, tempus vindemiandi.

Ἀμήτωρ. Matre carens, vel orbatus. Phronime, Etearchi filia, dicebatur ἀμήτωρ. Quære in v. Βάττος.

Ἀμήχανα. *Illi vero fame in ſummas angustias redacti, paucorum dierum inducias petierunt.*

Ἀμηχάνηλοι. Significat *multi* apud Xenophontem.

Ἀμηχανία. Difficultas ineluctabilis, ſive ex qua nos expedire non poſſumus.

Ἀμήχανον. Quod majus eſt, quam ut verbis explicari poſſit. Quod nemo aggredi poteſt. Quod fieri non poteſt. *Romani vero propter illam cladem incredibili lætitia perfuſi ſunt.* Et Ἀμήχανος, qui nullis machinis, vel artibus, ſuperari poteſt. Damaſcius: *Præ deſiderio incredibili divina perveſtigandi, veritatem inventam quaſi ex tripode pronuntiabat.*

Ἄμμιγα. Mixte.

Propter doctrinam, cum judicio conjunctam, quam ſuavis ille [Sophocles]
Exercuit, tam Muſis, quam Gratiis litans.

Ἀμίδα. Matulam. Vas, in quod mingimus. Et Ἀμίδας, matulas. Ariſtophanes:

Matula quidem (ſi micturis) hæc
Juxta te ſuſpendetur ad ligneum clavum.
Prudens hoc & ſeni commodum
Excogitaſti profecto remedium ſtranguriæ.

1 Ἀνδρομάχης] Scribe ἀνδρεμάχης, ut in Anthолog. loco laudato. Eſt enim epithetum vocis χεσὶ, non autem nomen proprium.

2 Δνοφερᾶν] Hæc repetuntur infra v. Δνοφερός.

3 Ἀντὶ τοῦ, μὴ ἀποτεμόντες] Tolle peccantem voculam μὴ, & locus recte ſe habebit.

4 Οὐδέ ποτ' ἀμήσανλι Κορ.] Senſus hujus loci obſcurus eſt, quem illuſtrare nequeo, quoniam non recordor, unde Suidas Epigramma hoc deprompſerit.

5 Ἀμησός] A Stephani mutilatore, & Strabone, hæc urbs vocatur Amiſus. Vide etiam paulo inferius v. Ἀμισός.

6 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 47. ubi vide Scholiaſtam, ex quo Suidas ſua deſcripſit. P.

7 Οἱ δὲ ἐπὶ τὰ ἀμήχ.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Procopio *de Bello Gothico* lib. III. cap. XVI.

8 Ἤτησαν διαπρᾶξασθαι] Apud Procopium legitur, πείθουσι τὸν Πελάγιον παρὰ Τωτίλαν τε ἰέναι, καὶ ἡμερῶν ὀλίγων τινῶν ἐκεχειρίαν διαπράξασθαι σφίσιν. i. e. *Perſuadent Pelagio, ut Totilam adeat, & paucorum dierum inducias paciſcatur.*

9 Ἀμηχάνηλοι] Scribendum eſt ἀμήχανοι. Apud Xenophontem enim in *Inſtitut. Cyri* lib. VII. pag. 193. legitur ἄνθρωποι τὸ πολὺ ἀμήχανοι, quem locum fortaſſe Suidas reſpexit.

10 Πόθῳ τε ἀμηχάνῳ τῆς περὶ τὸ θ.] Fragmentum hoc legitur apud Photium in Excerptis ex Damaſcio pag. 1036. ut Pearſonius obſervavit.

11 Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Sophoclem, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXV. p. 274. P.

12 Ἀριστοφάνης] In *Veſpis*, pag. 339. P.

Ἀμίδης. ὄνομα κύριον.

Ἀμιθρῆσαι.[1] μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι. ὡς δὲ Καλλιμάχῳ.

Ἄμικτος. ὁ μὴ μιγνύμενος.

Ἄμιλλα. ἀνταγώνισμα. Φιλονεικία. ἐξίστωσις. Καί ποτε ἀγῶνα ὁπλιτοῦντες τούτῳ τῷ μειρακίῳ, ἐς ἄμιλλαν ἀκοντίσεως ἀπεδυσαμένω, εἶτα μέντοι τὸ στέρνον θερμότερον ὑπεπλήσθησαν· καί πως ὁ Ἀργέου υἱὸς ἀλλαχόσε βεβλημένος βαλεῖν, τὰδελφὸν δυστυχῶς τὸ στέρνον τυγχάνει, καὶ ἀναιρεῖ αὐτόν.

Ἀμιλλητήριον. τόπος ἐν ᾧ ἀμιλλῶνται.

Ἀμίλκας, ὁ καὶ Φαβέας, Καρχηδονίων στρατηγός, ὃς ὑπῆρχε κατὰ μὲν τὴν ἡλικίαν ἀκμάζων, καὶ κατὰ τὴν ἕξιν ἐρρωμένος, τὸ δὲ μέγιστον ἐφόδιον πρὸς πολεμικὴν χρείαν, ἱππεὺς ἄγαν ἀγαθὸς καὶ τολμηρός. Τούτου τοῦ Ἀμίλκου παῖδα γεγενῆσθαί φασιν Ἀννίβαν, τὸν χρόνοις ὕστερον μακρῷ πολέμῳ τὴν Ἰταλίαν κακώσαντα, Ῥωμαίοις τε φοβερὸν ἐς τὰ μάλιστα γενόμενον.

Ἀμιλλῶμαί σοι. ἀνταγωνίζομαί σοι.

Ἀμιναδάμ. ὄνομα κύριον.

Ἀμισσός. ὄνομα πόλεως. οἱ δὲ, Ἀμησὸς διὰ τοῦ η. καὶ Ἀμησινός.

Ἄμιπποι.[2] ξυνωρίς, φασί, κατὰ τὸ παλαιὸν ἐλέγετο· [3] δύο ἵπποι συνεζευγμένοι τῷ τραχήλῳ. ἓν δ' ἐπὶ μὲν ἑνὸς, ἡνίοχος· ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου, ὁπλίτης. καὶ νῦν δὲ χρῶνται τῇδε χώρᾳ οἱ Λίβυες, οἱ προσαμφιεύμενοι Ζευγῖται. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Ἄμιππον καλεῖται. οὕτω Θουκυδίδης.

Ἄμιπποι.[4] κατὰ τὸν Ἰσαῖον, οἱ σὺν ἵπποις στρατευόμενοι. οἱ δέ φασιν ὅτι ζεύγνυνται μὲν πίνες ἵπποι· καὶ ὁ ἐπελαύνων αὐτοὺς, τοῦ μὲν ἐποχεῖται, τὸν δὲ παρέλκεται. καὶ καλοῦνται οὗτοι Ἄμιπποι. πεζοὺς δὲ τοὺς ἀμίππους Θουκυδίδης, καὶ Ξενοφῶν ὀνομάζουσι. καὶ μή ποτε προδρομοί πινες εἰσιν, οἱ ἅμα τοῖς ἵπποις τεταγμένοι.

Ἀμισιώς. ἀπὸ τόπου.

Ἀμίσγαλος.[5] ὁ δυσάρεστος. ὁ μὴ ἄλλῳ μισγόμενος. καὶ Ἀμίσαλος. οἷον, [6] Ἀμίσαλλοί τε γέ-

Ἀμίδης. Nomen proprium.

Ἀμιθρῆσαι. Metiri. Numerare. Apud Callimachum.

Ἄμικτος. Qui non miſcetur.

Ἄμιλλα. Certamen. Contentio. Æmulatio. *Cum autem aliquando hi duo adoleſcentes certamen inſtituiſſent, & jaculando inter ſe contendere cœpiſſent, ſtudioque rei magis magiſque accenderentur, forte contigit, ut Argei filius, alio jaculari volens, pectus fratris infeliciter feriret, eumque interficeret.*

Ἀμιλλητήριον. Locus, in quo certatur.

Ἀμίλκας. Amilcar, (qui & Phabeas,) Carthaginenſium Imperator, non ſolum ætate & viribus florebat, firmoque corporis habitu erat præditus: ſed idem etiam eques erat valde ſtrenuus, & audax, quod ad bellicos uſus maximum eſt ſubſidium. Hujus Amilcaris filium fuiſſe tradunt Annibalem, qui aliquot annis poſt Italiam longo bello vexavit, Romaniſque maxime formidabilis fuit.

Ἀμιλλῶμαί σοι. Tecum contendo. Tecum certo.

Ἀμιναδάμ. Nomen proprium.

Ἀμισσός. Nomen urbis. Alii vero ſcribunt Ἀμησὸς, per η. Et Ἀμησινὸς, Ameſenus.

Ἄμιπποι. Sic olim vocabantur bini equi juncti [abſque curru,] quorum alteri inſidebat rector, alteri vero, miles armatus. Et nunc etiam his utuntur Libyes, Zeugnitæ vocati. Idem etiam vocatur Ἄμιππον. Sic Thucydides [hac voce uſus eſt.]

Ἄμιπποι. Secundum Iſæum [ſic vocantur,] qui cum equis militant. Alii vero dicunt, ſic vocari equos celetes ſimul junctos, quorum altero ſeſſor vehitur, alterum vero alligatum trahit. Ex Thucydide autem & Xenophonte colligitur, Ἀμίππους etiam fuiſſe pedites. Videndum tamen, ne Ἄμιπποι ſint præcurſores quidam, equitibus adjuncti.

Ἀμισιώς. Nomen a loco deductum.

Ἀμίσγαλος. Moroſus. Qui cum nemine converſatur. Dicitur etiam Ἀμίσαλος, abſque

1 Ἀμιθρῆσαι. μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι.] Euſtath. ad Odyſſ. Π. pag. 1801. Καινολόγος τις ποιητὴς μεταθεὶς ἀμιθρεῖν λέγει τὸ ἀριθμεῖν. Poeta ille καινολόγος vel videtur eſſe Callimachus, vel Phœnix Colophonius. Priorem enim voce ἀμιθρῆσαι pro χριθμῆσαι uſum eſſe, teſtatur hoc loco Suidas. Poſterior vero eadem voce uſus eſt in fragmento, quod exſtat apud Athen. lib. XII. cap. VII. p. 530.

2 Ἄμιπποι. ξυνωρίς, φασὶ, κατὰ τὸ παλ. ἐλ.] Clarius Pauſanias apud Euſtath. in Odyſſ. E. pag. 1539. Ἄμιπποι, ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου, κληθέντες ἅτας, ἐπὶ, φησι, τοῖς δύο κέλησιν ἀνέβαινον, ὁ μὲν ἡνιοχῶν, ὁ δὲ ἐπαλτης. Δοὺς τινων ἅμα ἀμφοτέρους καλέζεσθαι, εἰ καὶ ἰδίᾳ φησὶν ἑκατέρους, ἄμιπποι οἱ πεζοὶ ἐλέγοντο.

3 Δύο ἵπποι συν[illegible]γμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam ſupra v. Ἀλίτους, ubi pro τῷ τραχήλῳ rectius ſcriptum eſt τοῦ τραχήλου.

4 Ἄμιπποι. κατὰ τὸν Ἰσαῖον, οἱ σὺν ἵππ. στρ.] Vox ἄμιπποι diverſas habet ſignificationes. Interdum enim ſic vocantur equi celetes ſimul juncti, quorum altero vehitur rector, altero vero, miles armatus, ut Suidas in præcedenti nota docuit. Interdum vero ſic appellantur equi deſultorii, ex quorum altero in alterum ſeſſor tranſilit: quo pertinent verba illa Harpocrationis: Ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι ζευγνυταί πινες τῶν ἀλλήλους ἵπποι κέλητες, ὁ δὲ ἐλαύνων αὐτούς, τὸν ἕτερον μὲν παρέλκεται, ἐπὶ δὲ θατέρου ὀχεῖται. ὅτοι ἄμιπποι λέγονται. τέτ' ἔστι τὸ παρ' Ὁμήρῳ Θρῴσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον. Clare hic docet Harpocration, ἀμίππους etiam equos deſultorios dici. Interdum vero ſic vocantur dimachæ, ſive milites, nunc ex equis, nunc pedibus, pugnantes. Optime Heſychius: Διμάχαι, οἱ λεγόμενοι ἄμιπποι, οἵτινες ὁτὲ μὲν πεζῇ, ὁτὲ δὲ ἐφ' ἵππων μάχονται. Hoc ſenſu accipitur a Thucydide & Xenophonte, ſed apud quos, culpa imperitorum librariorum, pro ἄμιπποι non paucis in locis hodie legitur ἄνιπποι. Xenophon *Hiſtor. Græc.* lib. VII. p. 646. Ὁ δ' Ἐπαμινώνδας ὡς τάχιστα ἐμβολον ἰσχυρὸν ἐποιήσατο, ἐς ἀνίππους πεζοὺς συνέπεζεν αὐτούς. Male ibi legitur ἀνίππους πεζούς, pro quo reponendum eſſe ἀμίππους πεζοὺς vel ex Harpocratione patet, qui expreſſe ait, apud Xenophontem in *Hiſtoriis Græcis* τὸ ἄμιπποι ſignificare genus peditum. Verba ejus hæc ſunt: Πεζοὶ δ' εἰσὶν οἱ ἄμιπποι, ὡς δῆλόν ἐστιν ἐκ τῆ Θουκυδίδου, κ' Ξενοφῶντος, ὃν τῆ τῶν Ἑλληνικῶν. Verba Harpocrationis ſic intelligenda ſunt, ἀμίππους eſſe pedites, non ſimpliciter tales, ſed qui aliquando pedibus, aliquando vero ex equis pugnent, ut jam ante dictum eſt. Apud Xenophontem bis præterea eadem pagina pro ἄμιπποι male legitur ἄνιπποι. Idem mendum occurrit apud Thucydidem lib. v. cap. XXVII. ubi pro ἄνιπποι ἐσαι, legendum eſt ἄμιπποι ἔσαι, ut recte ibi vir egregiæ induſtriæ & eruditionis Joannes Hudſonus monuit.

5 Ἀμίσγαλος. ὁ μὴ ἄλ. μισγ.] Hic articulus deeſt in MSS. Pariſ.

6 Ἀμίσαλλοί τε γέρονπες] Sic locum hunc ex Etymologo emendavi. In prioribus enim Edit. corrupte legitur ἀμίσαλός τοι γέρονπες.

ξοντες, κατ' ἔνδειαν τοῦ γ.

Ἀμισθί. χωρὶς μισθοῦ.

Ἀμισώδαρος. ὄνομα κύριον.

Ἀμιζοχίτων. ὁ μὴ ζεώμνυος μίτρᾳ.

Ἄμναμος.[1] Ἀπόγονος. κυρίως ἐπὶ τῶν προβάτων. ἀπὸ τοῦ ἀμνός.

Ἀμνειός. ὁ ποταμός· καὶ ὁ ἀμνός.

Ἀμνημονῶ σου. γενικῇ.

Ἀμνησός. ὄνομα ὄρους.

Ἀμνηστεῖ. ἀμνημονεῖ. [2] Σοφοκλῆς· Οὐ γάρ ποτ' ἀμνηστεῖ γ' ὁ φύσας, Ἑλλήνων ἄναξ.

Ἀμνησία. ἡ λήθη. καὶ ὄνομα κύριον.

Ἀμνίον.[3] τὸ αἱμοδόχον ἀγγεῖον.

Ἀμνισός.[4] ποταμὸς Κρήτης· ἀφ' οὗ ι. Τὰ εἰς ος τρισύλλαβα, ἐπὶ ποταμῶν ὀξύτονα, εἰ μὲν καθαρεύουσι, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· οἷον Ἀλφειός, Ἀλμειός. εἰ δὲ μή, διὰ τοῦ ι· οἷον, Ἀμνισός, Κηφισός, Ἰλισός.

Ἀμνοκῶν.[5] προβατώδης. μωρός. εὐήθης. τοιοῦτοι γὰρ οἱ τὰ πρόβατα. Ἀριστοφάνης·

Καὶ σκοπεῖς γε τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν,
Πλούσιος, καὶ μὴ πονηρός, ἀλλὰ πρέμων τὰ πράγματα.

Τουτέστιν, εὐλαβούμενος, καὶ φοβούμενος καταβῆναι εἰς πράγματα. πολλοὶ γὰρ διὰ δειλίαν, καὶ τρόπων ἐπιεικείαν, αἱροῦνται ζημιωθῆναι μᾶλλον, ἢ συγχωρῆσαι[6] διὰ δίκης. καὶ τοιούτους, φησί, [7] συνεπιλεγόμενος ὁ Κλέων, καταπήσας εἰς φόβον τοῦ παρέξειν πράγματα, ἐπηρέαζε ῥᾳδίως.

Ἀμνόν.[8] τὸν συναύσιον ἄρνα. Ἡρόδοτος ἐν ταῖς Ἀττικαῖς. Ἄρνα, εἶτα ἀμνόν, εἶτα ζρενεόν, εἶτα λιπογνώμονα. Μοσχίονα δὲ, τὸν πρῶτον. καὶ Ἀμνὸς ζρενικῶς, προβατον τὸ μέσον τῆ ἡλικίαν. καὶ Ἀμνή, τὸ θῆλυ. τρεῖς γὰρ ἡλικίαι· ζρηνὸς, ἀμνὸς, ζρενειός. καὶ Ἀμνὼς, Ἀμνὼ, Ἀτθικῶς, ὄνομα κύριον.

Ἀμνοὶ[9] τοὺς τρόπους. ἀντὶ τοῦ πραεῖς, εὐήθεις, ἁπλοῖ, ὡς οἱ ἀρνοὶ, ἢ μαλακοί. τὸ γὰρ ἄρρεν προβατον, ὅταν ἔχῃ τὴν μέσην ἡλικίαν, ἀμνὸς καλεῖται. οἱ δὲ τὸν συναύσιον ἄρνα ἀμνὸν καλοῦσιν.

Ἀμμοάπιν.[10] εἶδος ὄφεως.

Ἀμογητί. ἀκόπως.

Ἀμόθεν. ποθέν.

Ἀμολγός.[11] τὸ μεσονύκτιον, ἤτοι καθ' ὃν ὥραν ζῶα οὐκ ἀμέλγονται. ἢ ἀφαιρέσει τοῦ γ, καθ' ὃν

ἀμνὴ συναύσιον ἄρνα δηλοῖ. ὥσπερ οὖν ὅτι Ἡρόδοτος ἐν Ἀττικαῖς λέξεσιν, Ἄρνα φησὶν· εἶτα ἀμνόν· εἶτα ἀρνειόν· εἶτα λιπογνώμονα. ἐλέγετο δὲ ὁ μοσχίας ὁ τρίτης κελός.

γ: ut, Ἀμίσαλλοί τε γέροντες, i. e. *Moroſi ſenes.*

Ἀμισθί. Sine mercede.

Ἀμισώδαρος. Nomen proprium.

Ἀμιζοχίτων. Qui non utitur zona.

Ἄμναμος. Nepos. Proprie dicitur de ovibus, a nomine ἀμνὸς, i. agnus.

Ἀμνειός. Fluvius. Item, agnus.

Ἀμνημονῶ σου. Immemor ſum tui.

Ἀμνησός. Nomen montis.

Ἀμνηστεῖ. Immemor eſt. Sophocles: *Non enim immemor eſt pater, Rex Græcorum.*

Ἀμνησία. Oblivio. Item, nomen proprium.

Ἀμνίον. Vas, quo victimarum ſanguis excipitur.

Ἀμνισός. Cretæ fluvius, per ι ſcribitur. Nomina fluviorum triſyllaba in ος deſinentia, & acutum in ultima habentia, ſi per ος purum efferantur, per diphthongum ει ſcribuntur, ut, Ἀλφειὸς, Ἀλμειός. Sin ſecus, per ι: ut, Ἀμνισὸς, Κηφισὸς, Ἰλισός.

Ἀμνοκῶν. Ovino ingenio præditus. Stultus. Fatuus. Tales enim ſunt oves. Ariſtophanes:

Et obſervas, quiſquam civium ſit ovino ingenio,
Dives, non malus, & formidans [litium] moleſtias.

Hoc eſt, qui cavet & metuit ne in moleſtias incidat. Multi enim propter timiditatem, & naturæ bonitatem, damnum pati malunt, quam jus ſuum judicio perſequi. Hujuſmodi igitur homines (inquit Poeta) Cleon aggrediens, & litis intentandæ metu perterrefaciens, facile calumniis vexabat.

Ἀμνόν. Unius anni agnum. Iſter in *Atticis* [*Vocibus.*] [Gradus ætatis in ovibus ſic diſtingue.] Ἄρνα; deinde ἀμνόν; inde ζρενειόν; & denique λιπογνώμονα. Μοσχίονα vero etiam vocant ἄρνα. Et Ἀμνὸς, maſculinum, ovis mediæ ætatis: cujus fœmininum eſt Ἀμνή. Tres enim ſunt [ovium] ætates, ζρηνὸς, ἀμνὸς, & ζρενειός. Et Ἀμνὼς, Ἀμνὼ, Attice, eſt nomen proprium.

Ἀμνοὶ τοὺς τρόπους. Agnino ingenio præditi. Id eſt, placidi, ſtupidi, ſimplices, ut agni: vel molles. Nam ovis mas, cum mediæ eſt ætatis, vocatur ἀμνός. Alii vero agnum unius anni vocant ἀμνόν.

Ἀμμοάπιν. Genus ſerpentis.

Ἀμογητί. Sine labore.

Ἀμόθεν. Alicunde.

Ἀμολγός. Media nox; videlicet illud tempus, quo animalia non mulgentur. Vel per aphæreſin τοῦ γ [ἀμολγὸς dictum eſt quaſi ἀμολὸς: tem-

1 Ἄμναμος. ἀπ.] Vide Etymologum. Apud Heſychium male legitur, Ἀμνασμὸς, υἱός. Scribendum enim eſt ἀμναμός.

2 Σοφοκλῆς] In *Electra*, pag. 104. ut Pearſonius monuit.

3 Ἀμνίον] Vide Euſtath. ad Homer. p. 1476.

4 Ἀμνισός. ποταμὸς Κρ.] Vide Stephanum, Strabonem, & Euſtath. ad Homer. p. 1861.

5 Ἀμνοκῶν. σφοδρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* p. 302.

6 Συγχωρῆσαι διὰ δίκης] Apud Scholiaſtam Ariſtoph. recte legitur χωρῆσαι διὰ δίκης, ut Portus etiam monuit.

7 Συνεπιλεγόμενος] Scholiaſta Ariſtoph. habet ἐπιλεγόμενος.

8 Ἀμνόν. Τ συναύσ.] Euſtath. ad Odyſſ. I. pag. 1627. Φασὶ γάρ οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἐ μόνον τρεῖς ἡλικίαι, ζρὼν, ἀμνὸς, ἀρνειός· καὶ ὅτι ἀμνὸς ἡ θηλυκὸν ἡ ἀμνὴ, σφόδρα αὐτὸ μέσον τῆ ἡλικίᾳ· ὃ ὅτι

9 Ἀμνοὶ τοὺς τρόπους. ἀντὶ τοῦ πρ.] Hæc deſcripta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Pacem*, pag. 694. ut Portus etiam monuit.

10 Ἀμμοάπιν. εἶδος ὄφεως] Idem eſt ſerpentis genus, quod vocabulo magis communi vocatur ἀσπίς. Vide infra v. Ἀσπίς.

11 Ἀμολγός. τὸ μεσον.] Homerus Il. Λ. v. 173.

——— Μελῶν τ' ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ.

Ubi Scholiaſta inquit: Νυκτὸς ἀμολγῷ. πρὸ καιροῦ, ἐν ᾧ συμβέβηκεν ἀμέλγεσθαι τὰ θρέμματα. Τινὲς δὲ τὸ μεσονύκτιον, ὅπου ὑδρὶς μολίσκῳ, ἐδὲ πρόεισι. Vide etiam Etymologum.

οὐδεὶς μαλεῖ. ἢ ἀφαιρέσῃ τοῦ λ, καθ' ὃ οὐδεὶς μογεῖ.

Ἄμμον μετρεῖν. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνωφελῶν.

Ἀμορβός.[1] ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν· ἀμορμός.

Ἀμόργεια.[2] χρῶμά τι εἶδος· ἀπὸ νήσου Ἀμοργοῦ· ὡς Θήρεια, ἀπὸ Θήρας νήσου.

Ἀμόργη. ἡ τρυγία.

Ἀμόργινον. ὅμοιον βύσσῳ, καὶ πολυτελές. λέγεται καὶ Ἀμοργίνα, θηλυκῶς.

Ἀμοργίς.[3] κυρίως ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς γίνεται ἐνδύματα ἀμόργινα λεγόμενα. [4] ἢ ἡ ἐλαίου ὑποστάθμη, ἢ ἡ τρυγὶς οἴνου. [5] ἔστι δὲ ἡ Ἀμοργὶς ὅμοιον ἀλεπίστῳ λίνῳ. παραλεπίζεσι δὲ αὐτό, καὶ ἐργάζονται. ἔστι δὲ σφόδρα λεπτὸν ὑποῦ τὸ βύσσον, ἢ τὸ κάρπασον.

Ἀμοργοί.[6] πόλεως ἔλεθρος. Κρατῖνος Σεριφίοις. Καλοῦσι δὲ καὶ μοργοὺς, τὸ α ἀφαιροῦντες· ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλων. μαῦρον γάρ, τὸ ἀμαυρόν· καὶ σφόδελον, τὸ ἀσφόδελον καλοῦσιν.

Ἀμορραῖος. ὁ Σηὼν βασιλεὺς τῶν Ἀμορραίων. [7] Ἀμώμιον δὲ, καὶ ὁ ἐκεῖθεν Ἀμωραῖος, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Ἀμορῖτις. θηλυκόν. ὄνομα πόλεως.

Ἄμμορος. ὁ κακόμορος.

Ἄμοτον. ἀμέτρως. ἀκορέστως.

Ἄμυς[8] Αἰγύπτιος. Οὗτος νέος ὢν παρητεῖτο τὸν γάμον. ὡς δέ τινες τῶν προσηκόντων παρῆνει μὴ καθυβρίζειν τὸν γάμον, ἀλλὰ γυναῖκα ἄγεσθαι, πείθεται, καὶ ἔρχεται ἐπὶ γάμον. καὶ πολλὰ παραινέσας τῇ παρθένῳ, πείθει αὐτὴν πρὸ τοῦ συνελθεῖν ἀποτάξασθαι τῷ βίῳ τῷ κοσμικῷ. καὶ ἀποταξάμενοι ἄμφω, ἐπὶ τὸ ὄρος τῆς Νιτρίας χωροῦσι, καὶ βραχὺν χρόνον συνασκοῦνται, ἰδίαν τινὰ ἄσκησιν ἐποιήσαντο. τούτου τοῦ Ἀμοῦ τινὰ ψυχὴν ἀναλαμβανομένην ὁ Ἀντώνιος ἐθεάσατο. οὔπω ποτὲ ἑαυτὸν γυμνὸν οὐκ ἐθεάσατο, λέγων, ἀπρεπὲς εἶναι τῷ μοναχῷ καὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα γυμνὸν θεάσασθαι. Ἐγένετο δὲ καὶ Δίδυμος ἄλλος μοναχὸς, ὃς συνανύσας ἔτη βιοὺς, οὐδενὶ ἀνθρώπων συνέμεινεν ἄχρι τῆς τελευτῆς.

Ἀμυδροί. λαμπῆνες.

Ἄμυσα. ἀτρυφῆ. ἀνδῆ. ἀπαίδευτα. [9] Ἀριστο-

pus nimirum,] quo nemo ambulat. Vel per aphæresin τοῦ λ,[quasi ἀμογὸς,] quo nemo laborat.

Ἄμμον μετρεῖν. [Arenam metiri. Proverbium] de rebus, quæ fieri nequeunt, & frustra tentantur.

Ἀμορβός. Qui aliquem comitatur, quasi ἀμορμός: [ab ἅμα & ὁρμῶν.]

Ἀμόργεια. Coloris genus, ab Insula Amorgunte dictum: ut Therea, ab Insula Thera.

Ἀμόργη. Amurca. Fæx olei.

Ἀμόργινον. [Ex amorgide factum, vel] linum simile byssо, & pretiosum. Dicitur etiam in fœminino Ἀμοργίνα.

Ἀμοργίς. Proprie sic vocatur linum, ex quo fiunt vestes, quæ amorginæ dicuntur. Item, fæx olei, vel vini. Est autem Amorgis lino non decorticato similis, cui corticem detrahunt, & sic vestes ex ea conficiunt. Est autem valde tenuis, minus tamen quam byssus, aut carbasus.

Ἀμοργοί. Reipublicæ pernicies. Cratinus *Seriphiis*. Eosdem etiam vocant μοργοὺς, sublato α: quod & in aliis [vocibus fieri videmus.] Nam μαυρὸν dicitur pro ἀμαυρὸν, & σφόδελος pro ἀσφόδελος.

Ἀμορραῖος. Seon Regem Amorrhæorum. Ἀμώμιον vero, & inde dictus Ἀμωραῖος, per ω scribitur.

Ἀμορῖτις. Fœmininum. Nomen urbis.

Ἄμμορος. Infelix.

Ἄμοτον. Avidissime. Insatiabiliter.

Ἄμυς Αἰγύπτιος. Amus Ægyptius. Hic cum esset adolescens, nuptias aversabatur. Sed cum nonnulli ex propinquis eum hortarentur, ne conjugium contemneret, sed uxorem duceret, paruit ille, & nuptias celebravit. Virginem autem multis verbis hortatus, ei persuadet, ut ante congressum vitæ seculari renuntiaret. Cum igitur ambo renuntiassent, in montem Nitriæ secessêrunt; cumque exiguo tempore vitam monasticam & austeram una egissent, postea seorsim eandem vitam vixerunt. Hujus Ami animam, dum in cœlum reciperetur, Antonius vidit. Idem nunquam se nudum vidit: indecorum esse monacho dicens, vel suum ipsius corpus nudum conspicere. Fuit & alius monachus Didymus, qui, cum annos xc. vixisset, ad obitum usque nullius hominis contubernio usus est.

Ἀμυδροί. Faces. Lucernæ.

Ἄμυσα. Injucunda. Insuavia. A literis

1 Ἀμορβός. ὁ ἅμα ὁρμῶν.] Scholiasta Nicandri ad *Ther.* pag. 19. Ἀμορβεύειν, τὸ ἀκολουθεῖν καὶ ὑπηρετεῖν.

2 Ἀμόργεια. χρῶμά τι εἶδος.] Locus hic apud Scholiastam inditum in *Lysistratam* Aristophanis, unde Suidas eum descripsit, sic legitur: Οἱ μὲν χρώματος εἴδους τοῦ Ἀμόργινον· εἰ δὲ ἀπὸ νήσου Ἀμοργοῦ τοὺς Ἀμοργίνους χιτῶνας· ὡς τὸ Θηρεία, ἀπὸ Θήρας νήσου. Praeter Scholiastam hunc alii etiam scriptores τὸ Ἀμόργινον genus coloris esse dixerunt. Stephani mutilator v. Ἀμοργὶς· Τὸ δὲ Ἀμόργινον, χιτῶν, χρώματος εἶδος. Sic enim ibi lego, pro ἴδιον. Eustath. in Comment. ad Dionys. Perieg. v. 526. Ἀμόργινον, χιτῶνα ἐπίβλητον, ἀπὸ χρώματος, ἴσως ἐλαιοχρόου τινός. Salmasius tamen ad Solinum, pag. 793. colorem hac voce denotari negat.

3 Ἀμοργίς. κυρίως ἡ λινοκ.] Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 526. Παυσανίας δέ, ἐν τῷ Ἀττικῶν Λεξικῷ, ἄλλο τι ἐμφαίνων, λέγων· Ἀμοργὸς ὅμοιον βύσσῳ· ἐν ᾧ ὅτι Ἀμοργὶς κυρίως ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς ἐνδύματα ἀμοργίδια καλούμενα, ὡς ὁ Κωμικὸς ἐν Λυσιστράτῃ δηλοῖ. Vide etiam Salmas. ad Solinum, pag. 659. & 793.

4 Ἢ ἡ ἐλαίου ὑπος.] Confundit hic Suidas duas voces, ἀμόργη & ἀμοργίς. Illa enim, non hæc, fæcem olei significat.

5 Ἔστι δὲ ἡ ἀμοργὶς ὅμοιον ἀλεπίστῳ λ.] Hæc nota referenda est ad versum illum Aristoph. in *Lysistrata* pag. 883.

Ἐπὶ τοῦ ἀμόργιν τοῦ ἄλοπτον ἐξέρεσθαι.

6 Ἀμοργοί. πόλ. ὄλεθρ.] Locum hunc egregie illustrat Pausanias apud Eustathium ad Il. A. p. 838. cujus verba adscribam: Ὅτι Παυσανίας φησὶν, ὡς ἀμελγοὶ ἐλέγοντο, καὶ οἱ ἀμέλγοντες τὰ κοινὰ Ῥήτορες, καὶ ἀμφοτέρωθεν τὰ δημόσια. Οἱ δὲ αὐτὰ, φασὶ, τὰ μοργοὶ ἢ ΑΜΟΡΓΟΙ, ὃν τὸ ἀμέργειν, ἤγουν κερπολογεῖν. Idem ad Odyss. Θ. pag. 1608. Ἀμοργοὶ, πόλεως ὄλεθρος. Οἱ δὲ αὐτὰ καὶ μοργοί. εἰ μέλγοντες δηλονότι τὸ κοινὸν ἐκμυζῶντες. Vide etiam Hesychium; & infra v. Μολγός, & v. Μοργές.

7 Ἀμμώμιον.] Vide infra h. v.

8 Ἄμυς Αἰγύπτιος.] Articulum hunc de Amo Ægyptio excerpsit Suidas ex Histor. Eccles. Socratis, lib. IV. cap. XXIII. ubi plura de eodem leguntur.

9 Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφορ.] Pag. 515. *P.* † Vide supra v. Ἀγνιεύς.

Φάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

Ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι, ποιητὴν ἰδεῖν
Ἀγρεῖον ὄντα, καὶ δασὺν. σκέψαι δ' ὅπως
Ἴβυκος ἐκεῖνος, κἀνακρέων ὁ Τήιος. Καὶ τἀξῆς.

Ἀμοχθεί. χωρὶς κόπου.

Ἀμώμβοι. Θερίζοντες. καὶ Ἀμῶσιν ὁμοίως. [1]Ἀριστοφάνης· Τοὺς ἀλλοτρίους ἀμῶν στάχυας τούτους, ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαυὴ καὶ ποδοδαῆ λέγει. τουτέστιν, ὁ Κλέων, τοὺς ἀλλοτρίους καμάτους αὐτὸς καρπούμενος.

Ἄμωμον. Ἀρριανός. Πέμπει τῷ δὴ βασιλέα ἵππον χρυσοχάλινον, καὶ ψέλλια, καὶ ἀκινάκας, καὶ ἄμωμον.

Ἄμωμος. ὁ καθαρὸς, καὶ ἀναίπιος. [2]Δαβίδ· Τοῦ καταστρέψαι ἐν ἀποκρύφοις ἄμωμον.

Ἄμμων. ὄνομα θεοῦ [3]Ἑλληνικοῦ. [4]Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἐσμὲν δ' ὑμῖν Ἄμμων, Δελφοὶ, Δωδώνη, Φοῖβος Ἀπόλλων·

Ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐς ὄρνις οὕτω πρὸς ἔργα τρέπεσθε.

Ἀμμωνιανὸς, [5]Γραμματικὸς, κοσμούμενος τῇ συγγενείᾳ Συριανοῦ, καὶ ἅμα τῇ συμφύτῳ ὁμοιότητι τό τε ἠθῶν καὶ σωμάτων, κατὰ τὸν Ὅμηρον,

Εἶδός τε μέγεθός τε φυὴ τ' ἄγχιστα ἐῴκει.

Τό, τε γὰρ σῶμα καλός τε καὶ μέγας ἀμφοτέροις ἐκάτερος. ἔτι πρὸς ὑγείαν καὶ ἰσχὺν ἴσα δέουσα τῆς ἄλλης εὐφυΐας τοῦ τε ὅλου, καὶ τῶν μερῶν. ἥ τε ψυχὴ ἔρρωτο πρὸς τὸ βέλτιον αὐτοῖς τὸ ὁμοιότροπον. ἀλλ' ὁ μὲν θεοφιλέστερος ἦν ὁ Συριανὸς, καὶ τῷ ὄντι φιλόσοφος· [6]ὁ δὲ ἠγάπα τὴν ἐπὶ ποιηταῖς ἐξηγήσει καὶ διορθώσει τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως καθειμένην τέχνην. Οὗτος ἦν Ἀμμωνιανὸς, [7]ᾧ κεκτῆσθαι συμβέβηκεν ὄνον σοφίας ἀκροατήν.

Ἀμμάνιος, [8]φιλόσοφος, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ [9]ἐπικληθεὶς Σακκᾶς. [10]οὗτος ἀπὸ Χριστιανῶν γέγονεν Ἕλλην, ὡς φησι Πορφύριος.

Ἀμμώνιος, [11]Ἀμμωνίου, Ἀλεξανδρεὺς, Ἀλεξάνδρου ἀλιεύς. Aristophanes *Theſmophor.*

Illepidum valde eſt, Poetam videre
Agreſtem & hirſutum. Vide autem quomodo
Ibycus ille, & Anacreon Tejus, &c.

Ἀμοχθεί. Sine labore.

Ἀμώμβοι. Metentes. Et Ἀμῶσιν, metunt. Ariſtophanes: *Deinde viſus alienam metere meſſem. Nunc autem ſpicas illas, quas illinc adduxit, ligno alligatas ſiccat, & vendere vult.* Hoc eſt, Cleon ex alienis laboribus fructum capit.

Ἄμωμον. Amomum. Arrianus: *Mittit ad Regem equum aureo fræno ornatum, & armillas, & acinaces, & amomum.*

Ἄμωμος. Purus. Innocens. David: *Ut in locis occultis innocentem ſagittis confodiat.*

Ἄμμων. Ammon. Nomen Dei Græci. Ariſtophanes in *Avibus:*

Sumus enim vobis Ammon, Delphi, Dodone, Phœbus Apollo:

Nulli enim operi vos accingitis, priuſquam aves conſulueritis.

Ἀμμωνιανός. Ammonianus, Grammaticus, Syriani propinquus, naturali tam morum, quam corporis ſimilitudine eum referebat, ſive, ut cum Homero loquar,

Et ſpecie, & ſtatura, & ingenio, ei maxime ſimilis erat.

Nam & corpore pulchro & procero uterque fuit. Præterea, contigerat ipſis ſanitas, & robur reliquis naturæ dotibus non inferius, ſive totum, ſive partes ſpectes: eratque inter eos conſtans animorum & morum concordia. At Syrianus Deo charior erat, & vere Philoſophus. Alter vero in Poetarum enarratione, & Græcæ dictionis emendatione occupatam artem diligebat. Hic eſt Ammonianus ille, qui habebat aſinum, ſapientiæ diſcendæ cupidum.

Ἀμμάνιος. Ammonius, Philoſophus Alexandrinus, cognomine Saccas. Hic ex Chriſtiano factus eſt Ethnicus, ut ait Porphyrius.

Ἀμμώνιος. Ammonius, Ammonii filius, Alexandrinus,

1 Ἀριστοφάνης] Apud Ariſtoph. *Equit.* p. 211. locus hic ita legitur:

——τ' ἀλλότριον ἀμῶν θέρος.
Νῦν δὲ τὰς στάχυς ἐκείνας, ἃς ἐκεῖθεν ἤγαγεν
Ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαυὲς, καὶ ποδοδαῆ βάληται.

Senſum hujus loci ex ipſo Comico pete. *P.*

2 Δαβίδ.] Pſalm. LXIII. 5.

3 Ἑλληνικοῦ] Videtur legendum Λιβυκοῦ. Jupiter enim Ammon in Libya colebatur. Vel, ſi nihil mutare placeat, dicendum eſt, τὸ Ἑλληνικὸν hic idem ſignificare quod ἐθνικὸν, i. e. *gentilis.*

4 Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 396. (Ed. Baſ.) *P.*

5 Ἀμμωνιανὸς, Γραμμ.] Integrum hunc articulum de Ammoniano Grammatico deſcripſiſſe Suidam ex Damaſcio patet ex Photio, apud quem, in Excerptis ex illo ſcriptore, nonnulla eorum, quæ Suidas hic habet, αὐτολεξεὶ leguntur.

6 Ὁ δὲ ἠγάπα τὴν ἐπὶ ποιηταῖς ἐξηγ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam apud Photium pag. 1040. ut Pearſonius obſervavit.

7 ὯΙ κεκτῆσθαι συμβέβηκεν ὄνον σοφ.] Photius, loco laudato, ex Damaſcio refert, aſinum hunc ſtudio poetico adeo captum fuiſſe, ut præ eo pabulum ſæpe negligeret. Verba ejus hæc ſunt: Οὗτος ἦν Ἀμμωνιανὸς, ᾧ συνέβη κεκτῆσθαι ὄνον, ὃν φασιν ἀκρατέστερον τῶν ποιητικῶν μαθημάτων πολλάκις τροφῆς ἀμελεῖν, καί τι καὶ ὑπὸ παιδαγωγεύσεως καὶ λιμοκτονίαν ἠναγκασθῆναι. ὅτου ὤφλε φιλομαθίας ποιητικῆς ἄλλος ὁ μισθός. Serione hæc an joco ſcripſiſti, Damaſci? Certe, aſinis accenſendum cum puto, qui talem unquam aſinum exſtitiſſe credat.

8 Ἀμμώνιος, φιλόσοφος, Ἀλεξ.] De hoc Ammonio vide Hieronymum in Catalogo Scriptorum Eccleſiaſticorum: Valeſium ad Ammian. Marcellinum pag. 245. & Ionſium *de Scriptoribus Hiſt. Philoſ.* lib. III. cap. XIII.

9 Ὁ ἐπικληθεὶς Σακκᾶς] Ammonii hujus, *Saccas* cognominati, meminit Ammianus Marcellinus lib. XXII. pag. 235. ubi de viris eruditione claris agit, quos Alexandria tulit. Ait enim: *Unde Ariſtarchus, grammaticæ rei doctrinis excellens, & Herodianus, artium minutiſſimus ſciſcitator, & SACCAS Ammonius, Plotini magiſter,* &c. Σακκᾶς autem cognominatus fuit, quod, antequam ſtudio philoſophico operam dare cœpiſſet, ſaccis frumento onuſtis bajulandis victum ſibi quæſiviſſet. Theodoretus Θεραπευτ. Serm. VI. p. 573. Ἐπὶ τούτου δὴ Ἀμμωνίου, ὁ ἐπίκλην Σακκᾶς, τὰς σάκκους καταλιπὼν, οἷς μετέφερε τοὺς πυροὺς, τὸ φιλόσοφον ἠσπάσατο βίον. i. e. *Sub hoc (Commodo) Ammonius, cognomento Saccas, relictis ſaccis, in quibus frumenta circumferebat, philoſophicam vitam amplexus eſt.* Celebrem deinde famam conſecutus eſt, diſcipulosque habuit Origenem & Plotinum, ut teſtis eſt Theodoretus loco citato, & Suidas infra v. Πλωτῖνος, & v. Ὠριγένης. De hujus Ammonii ſcriptis nihil hodie exſtat. Nam commentarii in Ariſtotelem alterius ſunt Ammonii, Hermiæ filii (de quo vide Photium Cod. CLXXXI. in fine) & *Vita Ariſtotelis,* quæ hodie ſub nomine Ammonii circumfertur, an ejus ſit, non ſatis conſtat, quibuſdam eam Philopono tribuentibus.

10 Οὗτος ἀπὸ Χριστιανῶν γέγ. Ἕλλην, ὡς φησι Πορφύριος.] Ammonium hunc a Chriſtiana fide ad Gentilium religionem deſciviſſe contra Porphyrium negant Euſebius in Hiſtor. Eccleſ. lib. VI. cap. XIX. & Hieronymus in Catalogo Scriptor. Eccleſ.

11 Ἀμμωνίου, Ἄμμων. Ἀλεξ.] Locum hunc, peſſime antea a librariis acceptum, ex MSS. in integrum reſtitui. Excidit enim in prioribus Edit. vox Ἀμμωνίου, &, quæ deinceps ſequuntur, cum præcedenti articulo abſque ulla diſtinctionis nota cohærent; quamvis Ammonius, de quo hic agitur, a ſuperiori ſit omnino diverſus. Lacuna hujus loci ſuboluerat ſagaciſſimo Ionſio lib. II. cap. XI. Wolfius vero & Portus nullam ejus ſuſpicionem habuerunt; unde non potuerunt non graviter hic hallucinari.

ὄρθ γνάεμ@, ὃς καὶ διαδέξατο τὴν σχολὴν Ἀριστάρχθ, μετὰ δ' μοναρχῆσαι τ' Αὔγθστον.

Ἀμωνιανός. Ῥωμαῖ@, συγκλητικὸς γεγενώς.

Ἀμωρίης.[1] Πισαίθ νόθ@ υἱός.

Ἀμώριον, καὶ Ἄμωρ@. πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας. ὁ πολίτης Ἀμωριεύς.

Ἀμωσγέπως. ὁπωσδήποτε. ἢ γέ πνι. καθ' ὁνιναοῦν τρόπον.

Ἀμπαλίνωρ@. ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν. Φιλέταρ@ Μελεάγρῳ Οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ κόρ@ οἴκαδ', ὦ κόρη, ἄπιθ' ἀμπαλίνωρ@.

Ἀμπαύσας. ἀναπαύσας. Ὁ δὲ ἀμπαύσας αὐτοὺς, ὅσον τὴν ὡρὼτὴν φυλακὴν τῆς νυκτὸς προελθεῖν.

Ἀμπελεών. ἀμπελόφυτ@ γῆ. [2]Λιτὸς δ' ὁ χεδὸν ἀμπελεών. Ζήτει ἐν τῷ Αἶγα. ἐχθρὸν γὰρ εἶναι δοκεῖ τὸ ζῶον τῇ ἀμπέλῳ. Ἀμπέλει@ βότρυς. Ἀμπέλι@ δὲ ὄνομα κύριον· καὶ θηλυκὸν Ἀμπελόεσσα γῆ. Ἀμπελόφυτ@, καὶ Ἀμπελουργεῖον.

Ἀμπελών. ἡ οἰνόφυτ@ γῆ.

Ἀμπεχόμην@. δοτικῇ. προβέβληται. [3]Ὦ κακόδαιμον, εἶτα λευκὸν ἀμπέχῃ; ἐπεί, φησι, τοὺς βόας ἀπώλεσας, καὶ λευχειμονεῖς.

Ἀμπεχόνη. ἀμφίον, ἱμάτιον. καὶ Ἀμπεχόνιον, λεπτὸν ἱμάτιον, παλλίον. καὶ Ἀμπίσχω, ἐνδύω.

Ἀμπλάκημα. ἁμάρτημα. καὶ Ἀμπλακίσας, ἁμαρτήσας. [4]Ὅτι δοκεῖ τοῖς Στωϊκοῖς ἴσα ἡγεῖσθαι τὰ ἁμαρτήματα. εἰ γὰρ ἀληθὲς ἀληθοῦς μᾶλλον οὐκ ἔστιν, οὐδὲ ψευδὲς ψευδοῦς· ὥστε οὐδὲ ἀπάτη ἀπάτης, οὐδὲ ἁμάρτημα ἁμαρτήματος. [5]καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἕνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ. οὕτω καὶ πλέον καὶ ἔλαττον ἁμάρτημα ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν τῷ κατορθοῦν. Οἱ δέ φασιν, ὧν καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ταρσεὺς, ἄνισα εἶναι τὰ ἁμαρτήματα. Καὶ Ἀμπλακὼν, ἁμαρτήσας. Ἀλλὰ τὸ Ἰβύκου ἔπος αὐτὸν ἐπῆλθε· [6]Μήπω θεοῖς ἀμπλακών πιμὶν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω. ἔστι δὲ πρὸς ἱερωσύνην σωφρόνως τὸ Ἰβύκειον τοῦτο ῥηθέν.

Ἀμπνοὰς[7] ἔχοντα. ζῶντα. ἀναπνέοντα.

Ἄμπωτις. λῆξις. ἡ ξηρασία· ἡ πλημμύρα. [8]Τὸν σπουδαῖον οὐ δεῖ θαυμάζειν τοῦ δοκοῦντος τι παραδόξων, οἷον [9]Χαρώνεια, καὶ ἀμπώτεις, καὶ πηγὰς θερ-

Xandri diſcipulus, qui in Schola Ariſtarchi ſucceſſor fuit, antequam Auguſtus imperaret.

Ἀμωνιανός. Romanus Senator fuit.

Ἀμωρίης. Nothus Piſæi filius.

Ἀμώριον, & Ἄμωρ@, urbs Phrygiæ majoris, cujus civis vocatur Ἀμωριεύς.

Ἀμωσγέπως. Quomodocunque. Aliquo modo. Quacunque ratione.

Ἀμπαλίνωρ@. Qui eadem via revertitur. Philetærus *Meleagro: Non decet mulierem hic puellus: domum, o puella, abi, revertens unde veniſti.*

Ἀμπαύσας. Qui facit, ut aliquis quieſcat. Quieſcere jubens. *Ille vero, cum juſſiſſet ipſos quieſcere, donec prima noctis vigilia progrederentur.*

Ἀμπελεών. Vinea. *Et macra hæc vinea, quæ prope ſita eſt.* Quære in v. Αἶγα: quod animal viti inimicum videtur. [Ab ἄμπελος dicitur] ἀμπέλει@; (Ἀμπέλι@ vero eſt nomen proprium) item ἀμπελόεις, & fœmininum ἀμπελόεσσα. [Inde compoſita ſunt] ἀμπελόφυτος, & ἀμπελουργεῖον.

Ἀμπελών. Vinetum. Vinea.

Ἀμπεχόμην@. Indutus. Dativo jungitur. Et Ἀμπέχῃ, indutus es. *O miſer, an nihilominus alba veſte indutus es?* Id eſt, albas ne geſtas veſtes, etiamſi boves amiſeris?

Ἀμπεχόνη. Veſtis. Pallium. Et Ἀμπεχόνιον, parva veſtis, palliolum. Et Ἀμπίσχω, induo.

Ἀμπλάκημα. Peccatum. Et Ἀμπλακίσας, peccatis. *Placet autem Stoicis, æqualia eſſe peccata. Uti enim nec vero verius quicquam eſt, nec falſo falſius: ſic nec fraus fraude, nec peccatum peccato majus eſt. Qui enim centum ſtadiis abeſt a Canobo, & qui uno tantum, æque non ſunt in Canobo. Sic etiam majus & minus peccatum æque abſunt a recta faciendi ratione. Alii vero, inter quos eſt Heraclides Tarſenſis, aiunt peccata eſſe inæqualia.* Et Ἀμπλακὼν, qui peccavit. *Sed Ibyci dictum animum ejus ſubibat, quod vetat Deos offendere, ut gratiam ab hominibus conſequaris.* Dictum autem hoc Ibyci ſacerdotio apte convenit.

Ἀμπνοὰς ἔχοντα. Viventem. Reſpirantem.

Ἄμπωτις. Ceſſatio [æſtus.] Aquæ receſſus. Item, æſtus maris. *Sapientem virum non decet quicquam admirari eorum, quæ paradoxa viden-*

1 Ἀμωρίης. Πισαίου νόθ.] Legendum eſt Ἀμόργης, Πισσύθνου νόθ@ υἱός, ut recte monuit Mauſſacus ad Harpocrationem v. Ἀμόργης, quem conſule.

2 Λιτὸς δ' ὁ χεδὸν ἀμπελεών] Verba hæc, quæ in prioribus Edit. corrupta ſunt, ex Anthologia inedita emendavi, ubi Epigramma integrum, quod Leonidæ nomen præfert, ſic legitur:

Τοῦτο τὸ Κλείτανο@ ἐπαύλιον, ἤ τ' ὀλιγώλαξ
Σπείρεσθαι, λιτὸς δ' ὁ χεδὸν ἀμπελεών·
Τοῦτό τε ῥωπῖον ὀλιγόξυλον· ἀλλ' ἐπὶ τούτοις
Κλείτων ὀγδώκοντ' ἐξεπέρησ' ἔτεα. i. e.
Exigua hæc eſt Clitonis villa, & parvus agellus
Quem conſevit, & macra vinea, quæ prope eſt,
Sylvulaque hæc, raris arboribus conſita. His tamen contentus
Cliton octoginta annos vixit.

Epigrammatis hujus membra diſperſa leguntur apud Suidam v. Λιτός. Ὀλιγαύλαξ. Ῥῶπις. Ὀγδώκοντα.

3 Ὦ κακόδαιμον εἶτα λύκον ἀμπ.] Ex Ariſtoph. *Acharnenſ.* p. 301. ubi verſus hic ita legitur:

Ὦ τελοκακόδαιμον, εἶτα λύκον ἀμπέχῃ;

4 Ὅτι δοκεῖ τοῖς Στωϊκοῖς ἴσα ἡγ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa, ἄνισα εἶναι τὰ ἁμαρτήματα, leguntur apud Laertium lib. VII. Segm. CXX. unde ea Suidas excerpſit.

5 Καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Καν.] Hæc repetuntur infra, v. Κάνωβ@.

6 Μήπω παρὰ θεοῖς ἀμπλακ.] Vide quæ de hac Ibyci ſententia vere aurea notamus infra v. Ἰβύκειον, ubi locus hic repetitur.

7 Ἀμπνοὰς ἔχοντα. ζῶντα. ἀναπν.] Hæc referenda ſunt ad locum illum Sophoclis in *Ajace*, v. 417. Ἀλλ' ἐκεῖ μ' ἐκεῖ ἀμπνοὰς ἔχοντα: ut Portus etiam obſervavit.

8 Τὸν σπουδαῖον οὐ δεῖ θαυμάζειν τ' δοκ.] Hæc deſcripta ſunt ex Laertio lib. VII. Segm. CXIII. ubi vide interpretes.

9 Χαρώνεια] Loca, peſtilentem odorem (exhalantia, a Græcis vocantur Χαρώνεια. Strabo lib. XIV. pag. 636. Παρ' ἓν ὀρυγὸν ἐστι κτῆνος ἱερὸν, ΧΑΡΩΝΙΟΝ λεγόμενον, ὀλεθρίως ἔχον ἀποφορᾶς. (lego μιῶν

μῶν ὑδάτων, καὶ πυρὸς ἀναφυσήματα. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὁ ἐν ἐρημίᾳ βιάσεται ὁ σπηδαῖος, κοινωνικὸς ὢν φύσει, καὶ πρακτικός.

tur: ut antra Charonia mariſque fluxum & reflaxum, & calentium aquarum fontes, & ignis eruptiones. Sed nec in ſolitudine vivet ſapiens, natura ad ſocietatem & actionem factus.

Ἀμαρεύοντες.[1] παρακομίζοντες. Ἄμαρον γὰρ σχοινός τις, μεθ' οὗ εἰάθασιν ἕλκειν, ἤτοι παρακομίζειν μεγάλα φορτία. Ἀμαρεύειν δὲ κυρίως, τὸ μὴ ἀμάξης πορεύεσθαι· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ τῶν νωτοφόρων ζώων λαμβάνεται. ἢ Ἀμαρεύειν, τὸ τῷ ἕλκοντι ζεύγει βοηθεῖν. καὶ Ἄμαρον, σχοινίον, ὅπερ ἀφ' ὧν ζυγῶν ἀφιλείνυσι, καὶ φορτία ἐφ' ἁμάξης κομίζουσιν, ἅτε ὁμοτόνως ὑπὸ τῶν ζευγῶν ἑλκεσθαι· ἄμπερόν τι ὄν, τὸ ἀφαπερᾶν τὸν ζυγὸν δεδεμένον. καὶ, Ἐξαμαρεύσομεν ἄνευ κανθηλίου. ἀντὶ οὗ, ἕλξομεν τὸ ξύλον ἄνευ ὄνου.

Ἀμαρεύοντες. Tranſportantes. Ἄμαρον enim eſt funis, quo magna onera trahi & tranſportari ſolent. Ἀμαρεύειν proprie ſignificat currum trahere: per abuſionem vero etiam ſumitur de animalibus, onera dorſo ferentibus. Vel Ἀμαρεύειν ſignificat jumenta trahentia juvare. Et Ἄμαρον vocatur funiculus, quem [aurigæ] per juga trajiciunt, & onera in curru colligant, ut æqualiter a jumentis trahantur. Quaſi dicas ἄμπερον, i. e. quod per jugum ligatum trajectum eſt. Et Ἐξαμαρεύσομεν ἄνευ κανθηλίου [ſignificat,] ſine aſino lignum trahemus.

Ἄμπυκας. χαλινοὺς, δεσμούς. Ἄμπυξ δὲ, δεσμὸς τειχῶν, ἢ κόσμος κεφαλῆς. ὅπως[2] Ὁμηρος.

Ἄμπυκας. Fræna. Vincula. Ἄμπυξ vero, faſcia, qua capilli vinciuntur; vel, ornamentum capitis. Sic Homerus.

Ἀμοιβαδόν. ἐξ ἀμοιβῆς. ἐφεξῆς.

Ἀμοιβαδόν. Viciſſim. Deinceps.

Ἀμοιβαία ἔκπεσις. ἀνταπόδοσις· ἢ[3] ὅτι ἀφαδοχῆς ὁμοία. Ὅρκοι δὲ ἐπὶ τῇ ἀμοιβαίᾳ σφῶν ἐδίδοντο πίστει, οὐ μόνον αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς παραγινομένοις ὅτι τῶν βασιλείων τῆς Ῥωμαίων ἀφαλλαγῆς ἕνεκα τοῦ ἀνδρῶν. Πρίσκος Φησίν.

Ἀμοιβαία ἔκπεσις. Retributio, vel, par gratiæ relatio. *Fides mutua jure jurando confirmata eſt cum aliis, tum etiam illis, qui ex aula Romanorum venerant, pacis componendæ cauſa.* Sic Priſcus inquit.

Ἀμοιβή. ἀντέκλεισις. ἀνταπόδοσις. Ἀμοιβὴν τοῦ θεοειδεστάτου τρόπου θαυμασίην ἐφέρετο. ἔρρει γὰρ οἱ κατὰ φύμενα τὰ ὅτι τῆς τύχης, καὶ πᾶσιν, οἷς ἐπέθετο, τούτων ἥμαρτεν οὐδενός.

Ἀμοιβή. Gratiæ relatio. Retributio. *Præmium admirabile ſanctiſſimorum morum conſecutus eſt. Omnibus enim cœptis ejus fortuna adſpirabat, & cunctis in rebus, quas aggrediebatur, voti ſui compos fiebat.*

Ἀμοιβηδής. ὁ ἀντικαταλλάσσων. Ἀμοιβαδὶς δὲ, κατὰ ἀλλαγήν.

Ἀμοιβηδής. Qui alterum pro altero reddit. Ἀμοιβαδὶς vero, viciſſim, alternatim.

Ἀμοιβόν. οὐδέτερον· ἀνταποδοτικόν. Πρὶν κακῶν ἔργων ἀμοιβὸν πιμαρίαν ἐκτίσαι.

Ἀμοιβόν. Quod viciſſim redditur. *Priuſquam pœnas, malis facinoribus debitas, perſolvas.*

Ἀμοιρῆσαι. γενικῇ. Δόπτυχεῖν. Ἀμοιρῶ γὰρ, τὸ οὐ μετέχω. καὶ Ἄμοιροι, ἀμέτοχοι, ἢ κακόμοιροι.

Κακὸν[6] κακῶς νιν ἄμοιρον ἐπλεύσαμεν βίον.

ἀντὶ τοῦ κακόμοιρον, ἢ μηδενὸς τῶν νενομισμένων μεθειληφότα, ἀλλ' ἄταφον ἐκβληθέντα.

Ἀμοιρῆσαι. Genitivo gaudet. Voti non fieri compotem. Ἀμοιρῶ enim ſignificat, non ſum particeps. Et Ἄμοιροι, expertes, vel, infelices. *Ut malus ille malam agat vitam.* Hic ἄμοιρον poſitum eſt pro κακόμοιρον, i. e. infelicem; vel, non conſecutum honores, defunctis tribui ſolitos, ſed inſepultum.

Ἀμυγδαλῆ. τὸ δένδρον. Ἀμυγδάλη δὲ, ὁ καρπός. Καὶ[8] δειλαὶ δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι.

Ἀμυγδαλῆ. Ipſa arbor amygdalus. Ἀμυγδάλη vero, fructus, amygdala. *Et amygdalæ ad eſum maturæ.*

Ἀμυγνόν.[9] τὸ μὴ μυσαρόν· ἀλλ' ἁγνόν, καὶ καθαρόν. ὅπου Σοφοκλῆς.

Ἀμυγνόν. Non pollutum, ſed caſtum & purum. Sic Sophocles.

Ἄμυδις. ὁμοῦ.

Ἄμυδις. Simul.

Ἀμυδρά. ἀφανῆ. σκολιά. καὶ Ἀμυδρῶς· σκοτεινῶς, λεπτῶς, ἀσαφῶς.

Ἀμυδρά. Non apparentia. Obſcura. Et Ἀμυδρῶς, obſcure, tenuiter, non clare.

Ἀμύειν. τὸ σπεύδειν παρ' Ἀττικοῖς. ἢ δασυνέται.

Ἀμύειν. Properare, apud Atticos. Adſpiratur.

ἀναφορᾶς) i. e. *Juxta quam eſt antrum Avernum, Charonium vocatum, perniciosum odorem exhalans.* Eadem loca vocantur etiam Πλουτώνεια, & a Latinis *oſtia Ditis*, ut monet Caſaub. ad Strabonem pag. 115.

1 Ἀμαρεύοντες. παρακομίζοντες. Ἄμαρ.] Nota hæc referenda eſt ad locum illum Ariſtoph. in *Lyſiſtrata*, pag. 854. (547. Ed. Baſ.)

Χ' ὥπως, ποτ' ἐξαμαρεύσομεν
Τὸν' ἄνω κανθηλίου.

Ad quem locum Scholiaſta ineditus ait: Ἐξαμαρεύσομεν· ἕλξομεν τὸ ξύλον τοῦτο ἄνω ὄνου. Τὸ τῷ ἕλκοντι ζεύγει βοηθεῖν ἀμαρεύειν λέγεται. Καὶ ἄμαρον, τὸ δῆκον σχοινίον.

2 Ὅμηρος.] Vox ἄμπυξ ornamentum capitis ſignificat apud Homerum Il. X. v. 469.

3 Ἢ ὅτι ἀφαδοχῆς ὁμοία] Verba hæc ſuſpecta mihi ſunt, & per me delectantur licet, quoniam ſenſum loci hujus turbant potius, quam illuſtrant. Quod ſi tamen quis urendum hic & ſecandum eſſe neget, legendum ſaltem videtur, ἀνταπόδοσις· ἢ ὅτι ἀφαδοχῆς, ἢ ὁμοία.

4 Ἐκ τοῦ βασιλείων τῶν Ῥωμαίων ἀφαλλ. ἕνεκα τοῦ ἀνδρ.] Verba hæc obſcura ſunt, nec, ut puto, ſatis ſana, quibus remedium adhiberi nequit, quoniam hiſtoria Priſci, ex qua fragmentum hoc depromptum eſt, hodie non amplius exſtat.

5 Πρίσκος φησ.] Valeſius, in fine notarum ad Excerpta ex Malcho, memoriæ errore deceptus affirmat fragmentum hoc deſcriptum eſſe ex Malcho, cum tamen Suidas hic expreſſe Priſcum nominet.

6 Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ὄντ'.] Ex Sophocl. *Oedip. Tyran.* v. 256. ubi vide Scholia. *P.*

7 Ἀμυγδαλῆ. τὸ δένδρ.] Vide Athen lib. 11. pag. 52.

8 Καὶ δειλαὶ δάκνεσθ' ἀμυγδάλαι] Hæc verba decerpta ſunt ex Epigrammate Anthologiæ ineditæ, quod integrum exhibemus infra v. Γέλικες.

9 Ἀμυγνόν. τὸ μὴ μυσ.] Vide infra v. Ἀμύσκαρον, v. Ἀμυχνὸν, & Ἀμυχρόν.

Ἀμύητος. ἄπειρος. ἀτέλεστος.

Ἀμύκλαι. κόσμιόν τι, ὅπερ ἐν ποσὶν εἶχεν Ἐμπεδοκλῆς. εἶχε γὰρ χρυσοῦν τέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ [1] Ἀμύκλας ἐν τοῖς ποσὶ [2] χαλκᾶς, καὶ τέμμαθα Δελφικὰ ἐν ταῖς χερσίν· καὶ οὕτως ἐπήει τὰς πόλεις, δόξαν παρεὶ αὐτοῦ κατασχεῖν ὡς θεὸν θεὸς βουλόμενος. [3] Ὃς ἔρριψεν ἑαυτὸν νύκτωρ εἰς τοὺς κρατῆρας τῆς Αἰτναίας πυρὸς, ὡς μὴ φανῆναι αὐτοῦ τὸ σῶμα. τοῦ δὲ [4] σανδαλίου αὐτοῦ ἐκβραδέντος. Ἐκαλεῖτο δὲ Κωλυσανέμας, διὰ τὸ πολλοὺς ἀνέμους, ὑπαθεμένους τῇ Ἀκράγαντι, ἐξελάσαι αὐτὸν, δορὰς ὄνων περιθέντα τῇ πόλει.

Ἀμυκλαῖος. ἀπὸ τόπου.

Ἀμύμων. ἄψογος. ἀμεμπτος.

Ἀμυμώνη. ἡ [5] τοῦ Ἀμυμῶνος. καὶ [6] Ἀμυμώνη, ὄνομα κύριον.

Ἄμυνα. καὶ ἐπὶ ἀμοιβῆς, καὶ ἐπὶ εἰσπράξεως δίκης.

Ἀμύνασθαι. Θουκυδίδης μὲν, ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι· Σιμωνίδης δὲ, ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδιδόναι· Σοφοκλῆς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι. ἐπὶ τῶν πρηδικικότων τάσσουσιν οἱ Ῥήτορες τὸ ἀμύνασθαι· ὅτε οἱ κακόν τι παθόντες ἀνιστάσασι τοὺς προδιαθέντας. καὶ Ἀμύνανδρος. Κρατῖνος Πυλαίοις· Αὐτοὺς ἐπαίδευσεν, ἔθρεψέ τε δημοσίοις ἀρήμασιν εἰς ἥβην, ἵνα οἱ ποτε λοιμὸν ἀμύνανδρος. Καὶ Ἀμύνειν τοῦτο Θουκυδίδης, τὸ βοηθεῖν. Ἀμύνεσθαι δὲ, τὸ κολάζειν.

Ἀμυνίας. ὄνομα κύριον. [7] ἢ ὁ ἕτοιμος ἀμύνεσθαι.

Ἀλλ' [8] Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μᾶλλον, ὁ ὑπ' ἔρωβύλων.

Οὗτος, ὃν γ' ἐγὼ ποτ' εἶδον, ἀντὶ μήλου καὶ ῥοιᾶς,

Δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου.

Πεινῇ γάρ, ἥπερ Ἀντιφῶν.

Ἀλλὰ πρεσβεύων γὰρ ἐς Φάρσαλον ᾤχετ· εἶτ' ἐκεῖ

Μόνος μόνοισι τοῖς Πενέσταισι ξυνὼν τοῖς Θετταλῶν,

Αὐτὸς Πενέστης ὢν ἐλάττων οὐδενός. Ἀριστοφάνης.

Ἀμυνόμενοι. τοὺς κακόν τι παράξαντας [9] ἀντιπαθόντες. [10] Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔθος εἶχον μὴ ἄρχοντες φαίνεσθαι χειρῶν ἀδίκων, ἀλλ' ἀεὶ δοκεῖν ἀμυνόμενοι τὴν ἐπαχθεῖσαν βίαν ἀπωθεῖσθαι.

Ἀμύητος. Non initiatus. Imperitus.

Ἀμύκλαι. Ornamentum quoddam pedum, quo usus est Empedocles. Is enim auream coronam in capite habens, & amyclas ferreas in pedibus, & coronas Delphicas in manibus, urbes peragrabat, ut opinionem hominibus præberet, se Deum esse. Idem in crateres Ætnæ se conjecit, ut corpus ejus non amplius appareret. Una tamen ex crepidis ejus [ab igne] ejecta, [mortem ejus patefecit.] Dictus est etiam Κωλυσανέμας, quod multos ventos, Agrigentum vexantes, coerceret & propulsaret, urbe pellibus asinorum circundata.

Ἀμυκλαῖος. A loco sic dictus.

Ἀμύμων. Inculpatus. Omnis criminis expers.

Ἀμυμώνη. Nomen ab Ἀμυμὼν deductum. Et Ἀμυμώνη, nomen proprium.

Ἄμυνα. Significat & relationem gratiæ, & exactionem pœnæ.

Ἀμύνασθαι. Apud Thucydidem significat, rependere: apud Simonidem, gratiam referre: apud Sophoclem, propulsare. Apud Oratores hæc vox dicitur de illis, qui ulciscuntur eos, qui injuriam priores intulerunt. Et Ἀμύνανδρος legitur apud Cratinum in *Pylæis*. *Illos instituit, & publica pecunia aluit, ut olim pestem [a patria] propulsarent.* Ἀμύνειν apud Thucydidem significat, opem ferre. Ἀμύνεσθαι autem, punire.

Ἀμυνίας. Nomen proprium. Vel, qui ad injuriam propulsandam & vindicandam paratus est.

At Amynias, Selli filius potius, quam Crobyli.

Ille, quem ego quondam vidi, pro pomo & malo granato,

Cœnantem cum Leogora.

Esurit enim magis, quam Antiphon.

Sed enim legatus Pharsalum profectus est; & deinde illic

Solus cum solis Penestis Thessalicis versabatur,

Cum ipse non minus esset Penesta, quam ullus alius. Aristophanes.

Ἀμυνόμενοι. Qui malo vicissim afficiunt eos, a quibus injuria affecti sunt. *Romani cavere solebant, ne alios injuria lacessere, sed vim illatam semper propulsare, & necessitate coacti*

1 Ἀμύκλας] Vide Meurs. in *Laconic.* lib. 1. cap. XVIII. qui pro ἀμύκλας hic scribendum putat ἀμυκλαίδας; quæ vox quid significet docent Hesychius, Pollux, Eustathius, aliique.

2 Χαλκᾶς] Vide Menag. ad Laert. lib. VIII. Segm. LXIX.

3 Ὃς ἔρριψεν ἑαυτὸν νύκτωρ εἰς τ. κρ.] Eandem de Empedocle historiam Laertius in ejus Vita, multique alii scriptores narrant: Vide etiam infra v. Ἐμπεδοκλῆς.

4 Τοῦ δὲ σανδαλίου αὐτ. ἐκβρ.] Hic aliqua desunt. Sensus enim est imperfectus, qui sic suppleri potest, ὁ ζηνάβας αὐτοῦ ἐγνωρίσθη.

5 Ἐκ τοῦ Ἀμυμῶνος] Hæc verba in prioribus Edit. desunt, quæ ex MSS. revocavi.

6 Ἀμυμώνη] Sic appellabatur una filiarum Danai. Vide Schol. Homeri ad Il. Δ. v. 171.

7 Ἢ ὁ ἕτοιμος ἀμύνεσθαι] Respexit Suidas ad locum illum Aristoph. in *Equit.* p. 322. Ἀλλ' ὁ δημὸς τοῦτ' ἐκεῖνο ἐστὶν Ἀμυνίας. ubi Scholiasta: Ἀμυνίας, ἕτοιμος πρὸς τὸ ἀμῦναι, ὡς ἐπὶ τῶν ἐν παλῃ ἀγωνιζομένων.

8 Ἀλλ' Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μ.] Hæc, & quæ sequuntur, sumpta sunt ex Aristoph. *Vespis*, p. 357. P.

9 Ἀντιπαθόντες] Hanc lectionem ex 2 MSS. Paris. revocavi. In prioribus enim Edit. mendose excusum est ἀντὶ τοῦ παθόντες. Eustath. ad Il. E. p. 546. Τὸ ἀμύνεσθαι, οὐ μόνον τὸ κακῶς παθόντα ἀντιδιαπρᾶξαι &c. Significat autem ἀντιδιαπρᾶξαί τινα, aliquem injuria vel beneficio vicissim afficere; uti προδιαπρᾶξαι, aliquem prius injuria vel beneficio afficere; quo sensu accipitur Suida v. Ἀμύνασθαι.

10 Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔθος εἶχον μὴ ἄρχ.] Hoc fragmentum ad Polybium referunt Ursinus, Casaubonus, & Valesius: idemque repetitur infra v. Ἐμβαίνειν, ubi pro ἔθος εἶχον, rectius legitur προῖσιαν ἐποιοῦντο.

νόμι-

νόμενοι ᾗ κατ' ἀνάγκιν ἐμβαίνειν εἰς τὰς πολέμους. Καὶ αὖθις·

Ὁρᾶσι κἀμὲ, καὶ σέ· καὶ φρονῶσ', ὅτι
Ἔργοις πεπιθὼς, ῥήμασιν ἀμύνομαι.

Ἀμύνω σοι. βοηθῶ σοι. Ἀμύνομαι δέ σε, ἀντὶ τοῦ, τιμωρῶ σε. Καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίᾳ ἠμυνάμην αὐτούς.

Ἀμύντης, καὶ Ἀλκήστης, Τραγικὰ καὶ Αἰσχυλικὰ τὰ ὀνόματα.

Ἀμύντωρ. βοηθός.

Ἀμύξεις. λυπήσεις. τρώσεις. πλήξεις. ᾗ παροιμία· Μήθ' ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθούς. καὶ Ἄμυξις· ἀμυχὴ, σπάραξις, ξέσις. Ἀμύσσω γάρ, τὸ δοκεῖ τὸ αἷμα, αἱμύσσω.

Ἧς ἕπι καλὸν ἄμυξε χρὼς ῥέθος Ἀφρογένηα. ἀντὶ τοῦ, ἐσπάραξεν, ἔξεσε. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· Ἴασο, ᾗ σκοπίαζε, μάτην δὲ σὸν ἦτορ ἀμύσσει.

Ἄμυξις μαίνεται. ἐπὶ τῆς φρενήρεις λέγεται ἡ παροιμία. Θεωρὸς γὰρ ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφοὺς περὶ εὐδαιμονίας, ᾗ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν Συβαριτῶν ἔσεσθαι τότε, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσι· θεασάμενος δοῦλον προῒς ἱερὸν μαστιγούμενον, ᾗ προσφυγόντα τῷ ἱερῷ, ᾗ μὴ ἀπολυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγοῦντος πατρὸς μνῆμα καταφυγόντα ἀπολυθῆναι, σωθεὶς τὸ λόγιον, ἐξαγγειλάμενος τὰ ἴδια, ἀπῆρεν εἰς Πελοπόννησον. Ἃ γοῦν λογισμῷ πεποίηκεν Ἄμυξις, τοῦτο εἰς μανίαν Συβαρῖται μετέτρεψαν ὁμοῦ. Ὁ δὲ τῷ χρόνῳ ἀφ' ὅτου προσποίητον μανίαν ἐπεμελήθη.

ejus insaniam omnes admiratione & laudibus prosecuti sunt.

Ἀμύσσειν. ταράσσειν. ἑλκεῖν. ξέειν. σπαράσσειν. Ποτὲ μὲν τοῖς ὄνυξιν ἀμύσσων τὰς παρειάς· ὁτὲ δὲ τῷ ῥύγχει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοπίζων. Ἐπεὶ δὲ προῆλθε τοῦ οἰκείου τάγματος, κόραξ ἐφίζανε τῷ δεξιῷ τοῦ ἀνδρὸς βραχίονι, ἀντιπρόσωπος τῷ Κελτῷ χωρῶν, ᾗ τοῖς τε ὄνυξιν ἀμύσσων τὸ πρόσωπον, ᾗ ταῖς πτέρυξιν ἐπικαλύπτων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀφύλακτον τῷ Βαλερίῳ τὸν πόλεμον προσέδωκε, τήν

bella susciperè viderentur. Et iterum: *Vident & me, & te, & ita sentiunt, me factis læsum verbis te ulciscì.*

Ἀμύνω σοι. Opem tibi fero. At Ἀμύνομαί σε, Ulciscor te. *Et in nomine Domini ipsos ultus sum.*

Ἀμύντης, Ἀλκήστης, sunt nomina Tragica & Æschylea.

Ἀμύντωρ. Auxiliator.

Ἀμύξεις. Dolore afficies. Vulnerabis. Percuties. Et proverbium: *Ne spina quidem vulnerabit bonos.* Et Ἄμυξις, vulneratio, laceratio. Ἀμύσσω enim dictum est ab αἷμα, quasi dicas αἱμύσσω.

Cujus gratia pulchrum Venus laniavit corpus. [Hic enim ἄμυξε significat,] ἐσπάραξεν, ἔξεσε: i. e. laceravit, vulneravit. Et in [alio] Epigrammate: *Sta, & speculare: frustra autem cor tuum laceras.*

Ἄμυξις μαίνεται. Amyris insanit. Hoc proverbium dicitur de homine cordato. Amyris enim a Sybaritis Delphos mittebatur legatus, ut de fortuna [Reip. Phœbum consuleret:] cui Deus respondit, tunc Sybaritas perituros esse, cum homines pluris fecissent, quam Deos. Cum igitur aliquando videret servum, qui juxta sacram ædem flagris cædebatur, ad ædem illam fuga se recipere, nec tamen dimitti: eundem vero, cum ad monumentum patris illius, qui eum flagris cædebat, confugeret, dimitti; mentem Oraculi intellexit, bonisque omnibus venditis, in Peloponnesum abiit. Quod igitur ratione fecerat Amyris, id universi Sybaritæ insaniæ tribuerunt. Tandem tamen simulatam

Ἀμύσσειν. Turbare, ulcerare, vulnerare, lacerare. *Nunc unguibus genas lacerans: nunc vero oculos rostro tundens.* † *Cum autem [Valerius] ex acie sua prodiisset, corvus in dextro ejus brachio consedit, qui in Gallum pugnantem adversa fronte involans, unguibusque faciem ejus lanians, & alis oculos obtegens, hostem impune feriendum Valerio præbuit, eique*

1 Ῥήμασιν] Metri gratia legendum est, ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι.

2 Μήθ' ἄκανθα ἀμ.] Proverbii hujus meminit etiam Diogenianus. Vide etiam infra v. Μήθ' ἄκανθα.

3 Ἧς ἕπι καλὸν ἄμ.] Est pars Epigrammatis in Laidem, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XII. pag. 327. Vide etiam infra Κατὰ ῥέθος. Cæterum, præstat hic legere ᾗ ἕπι.

4 Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι] Epigramma hoc integrum exstat Anthol. lib. VII. p. 594.

5 Θεωρὸς γὰρ ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθ.] Eandem de Amyride historiam ex Pausaniæ Lexico αὐτολιξεὶ pene refert Eustathius ad Il. B. p. 298. his verbis: Ἐν τῇ παροιμίᾳ, τῇ λεγούσῃ Θάμυνε μαίνεται, τινὲς Ἄμυνε ἔγραψαν, δίχα δὲ τοῦ ἀρχαῖος Ἡ. περὶ ᾧ Παυσανίας ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον Ῥητορικῷ αὐτοῦ Λεξικῷ ἱστορεῖ, ὅτι θεωρὸς ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφοὺς περὶ εὐδαιμονίας, κἀν ᾧ δὲ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν Συβαρίταις, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσασι, ἰδὼν δοῦλον μαστιγούμενον, ᾗ εἰς ἱερὸν προσφυγόντα, ᾗ μὴ ἀπολυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγοῦντος πατρὸς μνῆμα καταφυγόντα καὶ ἀπολυθέντα, συνεὶς τὸ λόγιον, καὶ ἐξαγγειλάμενος τὰ ἴδια, ἀπῆλθε εἰς Πελοπόννησον. καὶ Συβαρῖται ῥηθέν, ὁ λογισμῷ ἐποίησεν, εἰς μανίαν ἐλάβοντο· ἐπιλέγοντες· Ἄμυνε μαίνεται. Ὁ δὲ τῷ χρόνῳ ἀφ' ὅτου προσποίητον μανίαν ἐπεμελήθη. Hæc Pausanias: ex quo etiam Suidas sua procul dubio descripsit. De eodem proverbio consule Diogenianum Adag. CCXXVI.

6 Ἐπεὶ δὲ προῆλθε τοῦ οἰκείου τάγματος] Quæ hic Suidas de M. Valerio Corvino refert, ad verbum pene translata sunt ex Eutropii *Breviario Historiæ Romanæ*, cujus hæc sunt verba: *Tum se M. Valerius Tribunus militum obtulit: & cum processisset armatus, corvus ei supra dextrum brachium sedit. Mox, commissa adversus Gallum pugna, idem corvus alis & unguibus Galli oculos verberavit, ne rectum posset aspicere: ita ut a Tribuno Valerio interfectus, non solum victoriam ei, sed etiam nomen dederit. Nam postea idem Corvinus est dictus.* Neque vero hic duntaxat locus, sed & plura alia apud Suidam ex eodem Breviario conversa sunt: unde patet, exstitisse olim versionem Græcam Eutropii, antiquiorem & elegantiorem ea, quæ hodie in manibus eruditorum versatur, & Pæanium auctorem habet. Ex eadem versione Joannes Antiochenus quoque multa loca in Historiam suam transtulerat, ut monet Valesius in notis ad Collectanea Constantini Porphyrog. pag. 115. Existimem autem cum Valesio, versionis illius, qua Suidas & Joannes Antiochenus usi sunt, auctorem fuisse Capitonem Lycium, scriptorem antiquum, & Justiniano Imperatori σύγχρονον, quem Μεταφραστὴν τῶν Ἐπιτομῶν Εὐτροπίου conscripsisse Suidas infra testatur.

7 Ἀφύλακτον τῷ Βαλερίῳ τὸν πόλεμον παρεδέδωκε] Portus hæc ita vertit: *Bellum inevitabile adversario Valerio tradidit feliciter confectum.* Quam insulsa sit hæc versio cuilibet facile patebit, qui nostram interpretationem cum ea conferre voluerit. Non intellexit enim Portus vim vocis ἀφύλακτον, nec vidit pro πόλεμον legendum esse πολέμιον; quod tamen cuilibet, paulo attentius hæc legenti, sensus loci illico suggerit.

τε νίκῆν ϗ ἐπανυμίαν χαρισάμενος. [1] Κόρει δὲ ἀπ' αὐτοῦ Κορβῖνος ἐκλήθη.

Ἀμύσκαρον.[2] τὸ ἁγνόν.

Ἀμυσὶ πεῖν. ἐπίρρημα. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πινόντων· οἱονεὶ μηδὲ μυσάντων. τοῦ αὐτοῦ ἔχεται καὶ τὸ ἐξαμυσῆσαι. λέγεται καὶ Ἀμυσίζειν, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. καὶ Ἀμυσὶ Φερεκράτης εἶπεν. Ὅτι [3] Κόμμοδος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἔπιεν ἐν τῇ ἀγωνίᾳ καμών, [4] κύλικι ῥοπαλωτῇ παρὰ γυναικὸς γλυκὺν οἶνον ἐψυγμένον λαβών, ἀμυσὶ· ἐφ' ᾧ εὐθαχεῖσαι πάντες τοῦτο δὴ τὸ ἐν τοῖς συμποσίοις εἰωθὸς λέγεσθαι ἐξεβόησαν· Ζήσειας. Τὸ Ζήσειας ἐπὶ μὲν τελειώσεως τοῦ ζῶν φασιν οἱ Γραμματικοί. κινδυνεύει οὖν ὁ τοῦτο λέγων ἀντὶ τοῦ εὔχεσθαι, καταρᾶσθαι. [5] καὶ Αἰσχύλος· Ἄμυσιν ἐξέλαψα. [6] οἷον, ὁμοῦ καὶ ἀθρόως ἔπιον. ἢ εὐθὺ τὸ ἀπνευστὶ ἐκπιεῖν, ἢ εὐθὺ τὸ μὴ μύειν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ποτηρίου φιαλώδες. Ἄμυσις γὰρ, ἡ ἀπνευστὶ πόσις.

Ἀμυχή. ὀπισθόλαιον ἕλκος.

Ἀμυχνόν.[7] τὸ μὴ μυσαρὸν, ἀλλ' ἁγνὸν, καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. γράφεται δὲ καὶ Ἀμυχρόν.

Ἀμφάρης. ὄνομα κύριον.

Ἀμφασία.[8] ἀφωνία. ἀλαλία.

Ἀμφέχανε. καταπέπωκε. Τοὺς δ' ὁ μέλας ἀμφέχανεν θάνατος.

Ἄμφηκες. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον. ἀπὸ τῆς ἀμφήκους εὐθείας. Οἱ δὲ ἐμοὶ τρέφει πᾶς ἀμφήκει γλώττῃ λάμπων. [9] Αἰσχύλος Νεφέλαις.

Ἀμφήμερον. τὸν ἀμφημερινὸν πυρετόν. Σοφοκλῆς. Ποιμέσι κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.

Ἀμφηρεφές. τὸ ἀμφοτέρωθεν ἐσταλμένον. ἢ κατάσκιον.

Ἀμφηρικόν. Πέμπει δὲ σκαφίδιον ἀμφηρικόν. [10] ϗ Θουκυδίδης· Ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, ὡς λῃσταί, ὅτι πολλοῦ πεθεραπευκότες τινὰ ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, ἐκόμιζον τὸ πλοῖον ἀμάξῃ.

tæ ſemper aperirentur, plauſtro impoſitam [ad mare] deportarunt.

Ἀμφήριστον. [11] ἄνισον. ἀμφίβολον. [12] ὑποφιλόνεικον. Πολίτης ἀμφήριστος [13] Εὐρυβάτῃ, τῷ προδεδωκότι Κροῖσον ἐπὶ πυγμῇ. Καὶ αὖθις. [14] Ἢτοι τὸ νικᾶν, ἢ τὸ

cum victoria cognomen etiam dedit. Inde enim Corvinus appellatus eſt.

Ἀμύσκαρον. Caſtum. Purum.

Ἀμυσὶ. Adverbium. Ἀμυσὶ πεῖν illi dicuntur, qui uno hauſtu, vel uno ſpiritu bibunt. Proprie qui [os vel labia] non claudunt. Hinc ortum eſt verbum ἐξαμυσῆσαι. Dicitur etiam Ἀμυσίζειν, & quæ inde [derivantur.] Voce Ἀμυσὶ etiam Pherecrates uſus eſt. † *Commodus imperator Romanorum, in certamine defatigatus vinum dulce refrigeratum, quod a muliere in calice virgato acceperat, uno hauſtu bibit. Confeſtim igitur omnes more in conviviis ſolito exclamarunt* Ζήσας, *i. e. vivas.* Grammatici τὸ Ζήσειας interpretantur τελειώσειας τὸ ζῶν, i. e. vitam finias. Non multum igitur abeſt, quin, qui id dicit, non bene ſed male alicui precetur. Et Ariſtophanes: *Amyſtidem exhauſi.* Idem eſt, ac ſi dixiſſet, uno hauſtu bibi. [Dicta autem eſt ἄμυσις] inde, quod ſine reſpiratione, vel [labiis] non clauſis, exhauriatur. Eſt autem genus poculi, phialæ ſimilis. † Ἄμυσις dicitur hauſtus, qui fit uno ſpiritu.

Ἀμυχή. Vulnus leve, quo ſumma tantum cutis perſtringitur.

Ἀμυχνόν. Non pollutum: ſed caſtum, & purum. Sic Sophocles. Scribitur & Ἀμυχρόν.

Ἀμφάρης. Nomen proprium.

Ἀμφασία. Vocis defectus. Cum [præ ſtupore] loqui non poſſumus.

Ἀμφέχανε. Abſorbuit. *Illos vero atra abſorbuit mors.*

Ἄμφηκες. Utrinque aciem habens. Anceps. A recto Ἄμφηκις. *O qualis mihi alitur his in ædibus filius ancipiti lingua præditus.*

Ἀμφήμερον. Quotidianum. Ἀμφημερινὸν πυρετόν. Quotidianam febrem. Sophocles. . . .

. . . . . .

Ἀμφηρεφές. Undique tectum. Vel, opacum.

Ἀμφηρικόν. [Eſt epithetum naviculæ, quæ utrinque binis remis agitur.] *Mittit vero ſcapham, utrinque binis remis actam.* Et Thucydides: *Naviculam parvam, veluti latrones, cum a longo tempore illis exire volentibus por-*

Ἀμφήριστον. Æquale. Ambiguum. Controverſum. *Civis, qui* [*perfidia*] *certare poſſit cum Eurybate, qui Cræſum ſcelerate prodidit.* Et iterum: *Aut vincere eos oportebat, aut vinci:*

1 Κόρει] Legendum eſt Κορεῖ, ut infra recte in Κορεῖται.

2 Ἀμύσκαρον] Vide ſupra v. Ἀμυχνόν, & Etymologum v. Ἀμυχρός.

3 Ὅτι Κόμμοδος ὁ βασιλ. Ῥωμ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa, ἐξεβόησαν· ζήσειας, leguntur apud Xiphilinum in *Commodo*, unde ea Suidas delcripſit. Vide etiam infra v. Κύλιξ ῥοπαλωτή, ubi eadem repetuntur.

4 Κύλικι ῥοπαλωτῇ] Sylburgius in notis ad Xiphilinum, & Portus κύλικα ῥοπαλωτὴν putant eſſe calicem in clavam formatum, ſive, clavæ ſpeciem habentem; a qua opinione diſſentire me fateor. Exiſtimo enim potius τὸ ῥοπαλωτὸν idem hic ſignificare quod ῥαβδωτὸν, i. e. ut Latini vocant, *virgatum*, ſive lineis quibuſdam intercurrentibus diſtinctum. Ῥόπαλον enim & ῥάβδος idem ſignificant. Hoc igitur ſenſu κύλιξ ῥοπαλωτὴ, de qua Xiphilinus hic loquitur, fuerit calix, lineis quibuſdam & ſulcis rectis diſtinctus; cujus generis calices hodieque non raro cernuntur.

5 Καὶ Αἰσχύλος] In fine *Acharnenſium*, ut Portus etiam obſervavit.

6 Οἷον ἅμα ἓν ἀθρόως ἔπ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

7 Ἀμυχνόν.] Vide Etymologum v. Ἀμυχρόν, & ſupra v. Ἀμυχνόν.

8 Ἀμφασία. ἀφωνία] Homerus Il. P. v. 695. Δίω δέ μιν ἀμφασίη ἐπίων λάβε. Ubi Scholiaſta: Ἀμφασίη, ἀφασία, ἔκπληξις, ἀφωνία.

9 Αἰσχύλος Νεφέλαις] Pag. 116. (Edit. Baſ.) ut Portus obſervavit.

10 Καὶ Θουκυδίδης. Ἀκάτιον ἀμφ.] Portus recte obſervavit, locum hunc apud Thucydidem lib. IV. (cap. LXVII.) ſic legi: Ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, ὡς λῃσταί, ὅτι πολλῷ πεθεραπευκότες τινὰ ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, εἰώθεσαν ἐπὶ ἁμάξῃ, πίθοντες τὸ ἄρχειν, ἐξῳ τὸ πέφρου καπικερμίζειν τὸ νυκτὸς ἐπὶ τὴν θάλασσαν, ϗ ἐκπλεῖν. Scholiaſta ad eum locum ἀκάτιον ἀμφηρικὸν dicit eſſe πλοιάριον ἑκατέρωθεν ἐρεσσόμενον, ἐν ᾧ ἔνεστι τὰ ἰλαινόντων δικωπίας ἐρέτῃ.

11 Ἄνισον] Scribendum eſt ἴσον, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

12 Ἐπιφιλόνεικον] Hanc vocem ſuſpectam habeo.

13 Εὐρυβάτῃ] Vide infra v. Εὐρυβάτην ἄνδρα.

14 Ἤτοι τὸ νικᾶν, ἢ τὸ μὴ λ.] Fragmentum hoc, ut potui, ver-

μὴ

μὴ [1] λειφθῆναι· ἀλλ' ἀμφήκιστον ὑπολιπεῖν τὸ κράτος ἀφαιρεθέντες. Ἀμφήκιστος ἰσχὺν καὶ μέγεθος, φρονήσει δὲ καὶ ἀνδρείᾳ λίαν ὑπερφέρων.

Ἀμφί. περί. ἐξ ἑκατέρου μέρους.

Ἀμφιανακτίζειν.[2] τὸ προοιμιάζειν. [3] Διὰ τὸ οὕτω προοιμιάζεσθαι. Πεισάνδρου δέ· [4] Ἀμφί μοι αὖθις ἄνακτα. καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβε ἄναξ Δήλιε. Ἀμφιάνακτας ἔλεγον καὶ τοὺς Διθυραμβοποιούς. συνεχῶς γὰρ ἐκείνοι ταύτῃ ἐχρῶντο τῇ λέξει.

Ἀμφιανακτίζειν. ᾄδειν [5] τὸν Τερπάνδρου νόμον, τὸν καλούμενον Ὄρθιον, οὗ τὸ προοίμιόν ταύτῃ τῇ λέξει εἶχεν· Ἀμφί μοι αὐτὸν Ἄνακτ' ἑκατηβόλον ἀοιδὴν φρήν. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐναίᾳ, καὶ [6] ἐν Ἀναγύρῳ.

Ἀμφιάρεων. Ἀττικῶς. Ἀμφιαρεῖον δέ.

Ἀμφίας.[7] μέτριος οἶνος. Νικόστρατος Οἰνοποιῷ, καὶ Σωσικράτης.

Ἀμφίβιον. ὃν ἀμφοτέραις διυάμβυον βιᾶν, καὶ θαλάσσῃ, καὶ γῇ. καὶ Ἀμφίβια ζῶα, ὅσα καὶ ἐν τῷ ὑγρῷ, καὶ ἐπὶ τῆς χέρσου βιοῖ. οἷον, ἵππος ποτάμιος, κροκόδειλος. δύναται δὲ καὶ ἄνθρωπος. εἰσὶ γὰρ οἷα ἅμα καὶ ἐν τῷ ὑγρῷ καὶ ἐν τῷ ξηρῷ διαπᾶσθαι, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἄλλῃ πολλαχῇ.

Ἀμφίβληστρον. τὸ δίκτυον.

Ἀμφιβολία.[8] λέξις δύο ἢ καὶ πλείονα πράγματα σημαίνουσα λεκτικῶς, καὶ κυρίως, ὥσθ' ἅμα πλείονα [9] ὑπολαμβάνεσθαι τῷ [10] αὐτῷ λέξει· οἷον, αὐλητρὶς πέπωκε. δηλοῦται γὰρ δι' αὐτῆς, καὶ ὅτι ἡ οἰκία τρὶς πέπωκε, καὶ ὅτι ἡ κιθαρῳδὸς αὐλοῦσα.

Ἀμφίβολοι. πανταχόθεν βαλλόμενοι. ἢ ἀπορούμενοι. διαφόροις συνεχόμενοι λογισμοῖς, ἀγνοίᾳ τοῦ αἱρετοῦ, καὶ εἴτε τοῦτο, εἴτε ἐκεῖνο ποιήσουσιν. Ἀρριανός· Οἱ δὲ Μάρδοι ἑκατέρωθεν ἤδη ἀμφίβολοι γιγνόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀναβαινόντων παιόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν κατωτέρω ὀπισθεμένων ὠθούμενοι, ἀπέθνησκον. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Παμπρέπιος τούτοις ἀμφιβόλως ὀφθεὶς, βραχὺ παρεωράτο.

Ἀμφίβροχος. πανταχόθεν βεβρεγμένος, τετέφι, μεθύων.

Ἡδὺ [11] μέθυ βλύζων, ἀμφίβροχος εἵματα Βάκχῳ.

nam dubia victoria illis discedere non licebat. † *Robore & magnitudine multi cum eo contendere poterant; prudentia vero & fortitudine alios longe superabat.*

Ἀμφί. Circa. Ex utraque parte.

Ἀμφιανακτίζειν. Hymnos in Apollinem canere: quæ vox sic dicta est a proœmio talium hymnorum. Terpander: *Regem Apollinem canere rursus incipiam.* Et Aristophanes *Nubibus: Adsis mihi rursus, Phœbe, Rex Delie.* Ἀμφιάνακτας etiam vocabant Poetas Dithyrambicos, quod frequenter voce illa uti solerent.

Ἀμφιανακτίζειν. Canere Terpandri carmen, Ὄρθιον vocatum, cujus initium erat: Ἀμφί μοι ἀυτ. *Apollinem Regem meus mea canat.* Legitur etiam hæc vox in *Eunæa & Anagyro.*

Ἀμφιάρεων. Attice, [pro Ἀμφιάραον. Fanum vero Amphiarai dicitur] Ἀμφιαρεῖον.

Ἀμφίας. Moderatum vinum. Nicostratus in *Oenopœo*, & Sosicrates.

Ἀμφίβιον. Quod tam in mari, quam terra, vivere potest. Et Ἀμφίβια ζῶα vocantur animalia, quæ & in aqua, & in terra vivunt, ut equus fluvialis, & crocodilus: item, quidam homines. Sunt enim quædam animalia, quæ & in aqua, & in terra degere possunt, ut in Ægypto, & multis aliis in locis.

Ἀμφίβληστρον. Rete.

Ἀμφιβολία. Est dictio, duas aut etiam plures res proprie significans; ita ut eandem dictionem diverso sensu intelligere possimus. Ut, αὐλητρὶς πέπωκε: quod tam significare potest, *domus ter cecidit*, quam, *tibicina* [*cecidit.*]

Ἀμφίβολοι. Qui undique telis petuntur. Qui dubitant. Qui animo fluctuant, nescientes quid eligendum sit, & utrum hoc, an vero illud facere debeant. Arrianus: *Mardi vero, cum telis utrinque peterentur, & tam ab iis, qui* [*montem*] *adscenderant, ferirentur; quam ab iis, qui a tergo instabant, urgerentur, consumpti sunt.* Et iterum: *Pamprepius vero, cum ipsis visus esset animo fluctuare, pene nulla ejus ratio habita est.*

Ἀμφίβροχος. Undique madidus, id est, ebrius.

Dulci mero plenus, & vestimenta vino madida habens.

ti. Est enim propter brevitatem obscurum. Puto autem pro ἢ τὸ μὴ λειφθῆναι, deleta negatione legendum esse ἢ τὸ λειφθῆναι; quam lectionem in versione expressi.

1 Λειφθῆναι] Τὸ λειφθῆναι opponitur hic τῷ νικᾶν, & significat *vinci*; quam vocabuli hujus significationem pluribus exemplis adstruit Magnus Salmasius ad Trebellium Pollionem pag. 380. Cæterum, in prioribus Edit. minus recte excusum est λιφθῆναι; cujus loco λειφθῆναι ex 2 MSS. Paris. reposui.

2 Ἀμφιανακτίζειν. τὸ προοιμ.] Hanc notam excerpsit Suidas ex Scholiasta Aristoph. ad *Nubes*, pag. 161. ex quo patet, pro Πεισάνδρου hic legendum esse Τέρπανδρον: quam lectionem etiam ipse Suidas in nota sequente confirmat.

3 Διὰ τὸ οὕτω προοιμιάζεσθαι] Sensus est, τὸ hymnos in Apollinem canere veteres appellasse ἀμφιανακτίζειν, quod illorum hymnorum initium plerumque soleret esse, Ἀμφί μοι αὖτις ἄναξ, vel ἄνακτα.

4 Ἀμφί μοι αὖθις ἄνακτα] Ut sensus horum verborum suppleatur, subintelligendum est, ἔννεπε Μοῦσα, vel ἄρχομ' ἀείδειν, vel simile quid. Notandum autem est particulam ἀμφὶ a veteribus in exordiis hymnorum sæpissime fuisse adhibitam; ut ab Homero factum in Hymnis Castoris & Pollucis, Panis, Neptuni, & Bacchi.

5 Τὸν Τερπάνδρου νόμον] De hoc hymno Terpandri vide Proclum apud Photium Cod. ccxxxix. p. 985.

6 Ἐν Ἀναγύρῳ] In prioribus Edit. male excusum est ἐν ἀγύρῳ: cujus loco in uno MS. Paris. exaratum est ἐν ἀγύρῳ; in duobus aliis vero, ἐν ἀναγύρῳ. Vera autem lectio ea, quam in textum recepi, quoniam intelligitur hic fabula Aristophanis *Anagyrus* vocata, cujus auctores sæpe meminerunt.

7 Ἀμφίας. μέτρ.] Hoc vinum apud Athen. lib. i. p. 31. vocatur Ἄμφις οἶνος; quem vide.

8 Ἀμφιβολία. λέξις δύο ἢ ἐ πλ.] Hæc excerpta sunt ex Laertio lib. viii. Segm. lxii. ubi vide Menagium.

9 Ἐκλήξασθαι] Apud Laertium minus recte hodie legitur ἐκλέξασθαι, qui proinde ex hoc loco Suidæ emendandus est.

10 Ἡδὺ μέθυ βλύζων] Est pars Epigrammatis in Anacreontem, quod integrum legitur Anthol. lib. iii. cap. xxv. pag. 400. ut a Porto etiam observatum fuit.

Ἀμφιγνοεῖ.[1] ἀμφιβάλλει. [2]Ἀγαθίας· Καὶ ὅτε δὲ ἕνεκα τοῦτο φράσειεν, ἀμφιγνοούντων. ἀντὶ τοῦ, ἀμφιβαλλόντων. Ἀμφιγνοεῖν οὖν, ἢ ἀγνοεῖν, ἢ ἐνδοιάζειν.

Ἀμφιγυήεις.[3] ὁ Ἥφαιστος, ὁ ἀμφοτέρωθεν βεβλαμμένος τὰ γυῖα· ἢ ὁ ἐξ ἑκατέρᾳ μέρει πλῆξαι καὶ γνῶσαι δυνάμενος.

Ἀμφιδαής. ἡ ἀμφοτέρωθεν κόπτουσα μάχαιρα.

Ἀμφίδεα.[4] ψέλλια.

Ἀμφιδέας.[5] ἁλύσεις, παρ' [6]Ἡροδότῳ. οἱ δὲ ψέλλια ἀμφιδέας. περισκελίδες τινές εἰσιν. ἰδίως δὲ Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐθυδίκου φησίν· Οὐ δυνάμενος ἐκβαλεῖν, διὰ τὸ ἀμφιδέας δεδέσθαι τὰς θύρας.

Ἀμφιδέδηε.[7] ἐξήπλω. διεγήγερται.

Ἀμφιδεές. περιδεές.

Ἀμφιδείκελον.[8] ἀμφίδηλον[9] δέ.

Ἀμφιδήλιον. ἀμφίδοξον. ἰσοφάσιον. Σιωέβη γενέσθαι τὴ μάχῃ ἀμφιδήλιον.

Ἀμφίδοξον. ἀμφίβολον. Οἱ δὲ οὐκ ᾤοντο δεῖν εἰς ἀμφίδοξον ἀγῶνα συγκαταβαίνειν, δυνάμενοι περιδήλως νικᾶν. Καὶ, ἀμφιδοξόμενα βιβλία, τετέσιν, ἀμφιβαλλόμενα.

Ἀμφίδορον. τὸ πανταχόθεν περιέχον.[10] ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ[11] σκύτος[12] ἀμφιδόρου γίκτου[13] ἀχαινέου. τετέσιν, ἐλάφου δέρμα. Ἀχαίνη γάρ, ἡ ἔλαφος.

Ἀμφιδρόμια.[14] τῇ πέμπτῃ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς βρέφεσιν. ἐν ᾗ ἀποκαθαίρουσι τὰς χεῖρας αἱ σιωαφάμεναι τῆς μαίας· τὸ βρέφος περιφέρουσι τ' ἐσίαν περέχοντες, καὶ δῶρα πέμπουσιν οἱ περσίκναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύποδας, καὶ σηπίας. [15]τῇ δεκάτῃ δὲ τὸ ὄνομα τίθενται.

Ἀμφιδρόμων. ἑλικοειδές. [16]Ἰδεσθέ μ' οἷον ἅρπ κῦμα Φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται. ἑλικοειδὲς, ὃ βαπτίζει τὰς ναῦς.

Ἀμφί ἑ[17] γιγνώσκων ἑτάρους. ἴσον τῷ, ἀναλεγόμε-

Ἀμφιγνοεῖ. Dubitat. Agathias: *Illis vero dubitantibus, cujus rei causa hoc faceret.* Hic τὸ ἀμφιγνοούντων positum est pro ἀμφιβαλλόντων. Ἀμφιγνοεῖν igitur, vel ignorare, vel dubitare significat.

Ἀμφιγυήεις. Vulcanus, sic dictus, quod τὰ γυῖα, i. e. membra ejus utrinque læsa sint, [vel, pes uterque claudicet:] vel, qui membra utrinque lædere & mutilare potest.

Ἀμφιδαής. Gladius utrinque secans, vel cædens.

Ἀμφίδεα. Armillæ.

Ἀμφιδέας. Catenas, apud Herodotum. Alii vero ἀμφιδέας vocant armillas: alii, periscelides. Peculiari vero quodam modo Lysias in Oratione contra Euthydicum ait: *Cum non posset illinc exire, quod fores catenis essent munitæ.*

Ἀμφιδέδηε. Undique ardet. Excitatum est.

Ἀμφιδεές. Valde metuens.

Ἀμφιδείκελον. Quod undique conspectui patet. Et Ἀμφίδηλον, idem.

Ἀμφιδήλιον. Anceps. Dubium. Æquale. *Accidit, ut prælium esset anceps.*

Ἀμφίδοξον. Ambiguum. *Illi vero non censuerunt dubiam prælii aleam subeundam esse, cum certa ipsis esset victoria.* Et, ἀμφιδοξόμενα βιβλία, libri dubii.

Ἀμφίδορον. Pelle undique tectum. In Epigrammate: *Et pellem maculosam recens excoriati hinnuli.* Ἀχαίνη hic significat cervum.

Ἀμφιδρόμια. Quintus a natis infantibus dies, quem [Græci solenniter] celebrant. Illo die manus purgant obstetrices, & infantem circa focum ferunt currentes: itemque propinqui dona [puerperæ] mittunt, polypodes plerumque & sepias. Decimo vero die infanti nomen imponunt.

Ἀμφιδρόμων. Quod in gyrum rotatur. *Videte, qualis fluctus, funesto turbine rotatus circa me volvatur.* Ἑλικοειδὲς κῦμα, est fluctus, qui naves demergit.

Ἀμφί ἑ γιγν. *Circa se cognoscens socios.* Idem

1 Ἀμφιγνοεῖ. ἀμφ.] Ammonius: Ἀγνοεῖν μὲ Ἀμφιγνοεῖν Διαφέρει. Ἀγνοεῖν γάρ ἐστι τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι. Ἀμφιγνοεῖν δὲ, τὸ ἔν τισιν ἐπιδιστάζειν. Vide etiam Harpocrationem.

2 Ἀγαθίας] Lib. 1. p. 24.

3 Ἀμφιγυήεις] Apud Homerum pluribus in locis Vulcanus vocatur ἀμφιγυήεις, uti etiam hic scribendum non dubito. Vide Etymologum, & Scholiastam Homeri ad Il. A. v. 607.

4 Ἀμφίδεα. ψέλλια] Scribendum potius est Ἀμφιδέαι. Vide articulum sequentem.

5 Ἀμφιδέας. ἁλ.] Vide Harpocrationem, cujus scrinia Suidas hic compilavit: item Casaubonum ad Athen. p. 323.

6 Παρ' Ἡροδότῳ] Locus Herodoti, quem Suidas respexit, exstat in *Euterpe* pag. 73. ubi Historicus ornamenta facti Crocodili describens ait: Ἀπεκρέμασι παρὰ λίθινα καὶ ἐπὶ ἑ χρύσια ἐς τὸ ὦτα ἐστέντα, καὶ ἀμφιδέας περὶ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. i. e. interprete Valla: *Appendentes eius auribus vel gemmas, vel ex auro fusiles inaures, & primoribus pedibus catenam invectiones.* Valla igitur, Suidam secutus, per ἀμφιδέας hic intelligit *catenas.* Casaubonus vero ad Athenæum, loco laudato, vocem hanc apud Herodotum significare putat circulos aureos, quibus, ceu annulis, Ægyptii pedes anteriores Crocodili sacri exornaverint; a qua interpretatione non abhorreo.

7 Ἀμφιδέδηε] Recte monuit Portus, legendum hic esse ἀμφιδέδηε, qua voce usus est Homerus Il. Z. v. 329.

8 Ἀμφιδείκελον] Legendum non dubito Ἀμφιδείκελον, ut ἀριδείκετον.

9 Ἀμφίδηλον] Sic ex MSS. vocem hanc emendavi. In prioribus enim Edit. mendose excusumest ἀμφίδεξον.

10 Ἐν Ἐπιγράμματι. Καὶ σκύτος ἀμφιδ.] Pentameter hic est pars Epigrammatis in Baccham, quæ instrumenta, quibus ante in Orgiis sacris usa fuerat, veluti tympanum, thyrsum, vannum, pellem hinnuli &c. Baccho dedicat. Epigramma hoc legitur in Anthologia inedita, ex qua illud integrum exhibemus alibi.

11 Σκύτος] In Anthologia inedita legitur σκύλος; cujus loco scribendum videtur σκύλον. Hesychius: Σκύλον, δέρμα, κώδιον. Sed & lectio Suidæ σκύτος recte se habet.

12 Ἀμφιδόρου] Vir quidam doctus (quem puto esse Emericum Bigotium) ad marginem exemplaris MS. ex quo Parisiis partem Anthologiæ ineditæ descripsi, notaverat: *Forte ἀρπιδόρου, i. e. recens excoriati*; quæ conjectura mihi non displicet.

13 Ἀχαίνου] Infra v. Ἀχαίνη, ubi pentameter hic repetitur, scriptum est ἀχαίνεω. Sed utrobique legendum est ἀχαινέος, ut Portus etiam monuit.

14 Ἀμφιδρόμια] Vide Harpocrationem v. Ἀμφιδρόμια, & Meursium in *Græcia Fer.* p. 18. & seqq. itemque Hesych. v. Δεκαμιδρίου ἦμαρ.

15 Τῇ δεκάτῃ δὲ τὄνομα τίθενται] Vide Harpocrationem v. Ἑβδομοσοφίου, & ibi Maussacum: item Suidam infra v. Ἑβδομευόμενα, & v. Δεκαπύειον.

16 Ἰδεσθέ μ' οἷον ἅρπ κ.] Hic locus sumptus est ex Sophocl. *Ajace* v. 352. ut Portus monuit.

17 Ἀμφί ἑ γιγνώσκ. ἑτ.] Est pars versus Homerici Il. O. v. 241.

ros, καὶ ἀναμιμνησκόμενος. καὶ κατ' ὀρθὸν τόνον προσεκτέον τῷ ἀμφί ε. ἔστι γὰρ εἰς ἑκάτερον ἑαυτοῦ μέρος.

valet ac ἀναλεγόμενος, & ἀναμιμν. i. e. reminiſcens. Ἀμφί ε autem recto tono pronuntiandum eſt, ſignificatque, in utramque partem.

Ἀμφιέννυμι. αἰτιατικῇ. τὸ ἐνδύω.

Ἀμφιέννυμι. Induo. Accuſativo jungitur.

Ἀμφιέτει. [1] ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει.

Ἀμφιέτει. Unoquoque anno.

Ἀμφιετηείς. ἑορτὴ κατ' ἔτος γινομένη.

Ἀμφιετηείς. Feſtum, quod unoquoque anno celebratur.

Ἀμφιθαλής. ἑκατέρωθεν θάλλων. [2] Ἀμφιθαλὴς ἔρως, ὁ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων, μηδενὸς ὀρφανισμένος.

Ἀμφιθαλής. Utrinque florens. Utrumque parentem vivum habens, & neutro orbatus.

Ἀμφιθέατρον. τόπος πανταχόθεν περισκοπούμενος. Ἀγαθίας· Ὁ [3] δὲ τῶν Φράγγων ἡγεμὼν εἰς ἀμφιθέατρόν τι, ἀνεῖτο δὲ τοῦτο ἀνδράσιν, οἷς ὁ βίος θεωμένοις ἢ δήμοις περὶ θηρία ἀγωνίζεσθαι.

Ἀμφιθέατρον. Locus, in quo ab omni parte ſpectari poſſunt ea, quæ in ipſo fiunt. Agathias: *Francorum vero dux in quodam Amphitheatro, quod erat deſtinatum iis, qui, ſpectante populo, cum feris dimicare ſolebant,* [*delectam militum manum occultavit.*]

Ἀμφίθετον φιάλιον. κύκλῳ πᾶν μέρος αὐτῆς πεθεμένῳ. ἀπύθμενον. οὐ τὸ παρ' ἡμῖν ποτήριον, ἀλλὰ γένος λέβητος, ὃν πανταχόθεν μέρος δυνάμενον ἕδραν ἔχειν.

Ἀμφίθετον φιάλιον. Phialam, quæ ex omni parte ſtatui poteſt, & fundo caret. Non enim ſignificat id, quod nos vocamus ποτήριον, ſed genus lebetis, quod utrinque ſtatui poteſt.

Ἀμφίκλαστον. πάντοθεν κεκλασμένον.

Λείψανον [5] ἀμφίκλαστον ἁλιπλανέος σκολοπένδρης.

Ἀμφίκλαστον. Undique fractum. *Fruſtum undique fractum marivagæ ſcolopendræ.*

Ἀμφίκορος. ὁ μέσος τῶν τριῶν ἀδελφῶν. Ἀμφίκυρος [6] δὲ, ἐὰν ἑκατέρωθεν ἄνδρες προσλάβωσιν.

Ἀμφίκορος. Inter tres fratres medius. Ἀμφίκυρος vero, quam ab utraque parte viri ampectuntur.

Ἀμφίκρημνος. πρόκρημνος. ἢ βραχύταλος.

Ἀμφίκρημνος. Utrinque præruptus. Vel, breviſſimus.

Ἀμφικτύονες. οἱ ἐκ πόλεων καὶ ἐθνῶν αἱρετοὶ δικασταί. οἷον ἀμφικτύονες, καὶ περίοικοι.

Ἀμφικτύονες. Ex civitatibus populiſque electi Judices. [Sic autem dicti,] quaſi circum habitantes.

Ἀμφικτύονες. [7] Συνέδριόν [8] ἐστιν ὁ Ἀμφικλυὼν Ἑλληνικόν, συναγόμενον ἐν Θερμοπύλαις. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Ἀμφικτύονος, τοῦ Δευκαλίωνος. αὐτὸς γὰρ συνήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων. ταῦτα δ' ἦν δώδεκα· Ἴωνες, Δωριεῖς, Περραιβοί, Βοιωτοί, Μάγνητες, Ἀχαιοί, Φθιῶται, [9] Μολιεῖς, Δόλοπες, Αἰνιᾶνες, Δελφοί, Φωκεῖς. οἱ δὲ φασὶν ὠνομάσθαι ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι τῶν Δελφῶν τοὺς συναχθέντας.

Ἀμφικτύονες. [Sic appellabatur] concilium quoddam in Græcia, quod Thermopylis conveniebat. Vocati autem ſunt [Amphictyones] ab Amphictyone, Deucalionis filio, qui cum regnaret, populos congregavit. Hi autem erant numero XII. Ione, Dores, Perræbi, Bœoti, Magnetes, Achivi, Phthiotæ, Melienſes, Dolopes, Ænianes, Delphi, Phocenſes. Alii vero dicunt nomen hoc inde ortum, quod, qui ad [concilium illud] convocabantur, circa Delphos habitarent.

Ἀμφίκοιλος. ὁ τάπης.

Ἀμφίκοιλος. Tapes lectum circumdans.

Ἀμφίκοιλον [10] ξύλον. ἀνάφορον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν. ἀμφίκυρτον οὖν

Ἀμφίκοιλον. Eſt epithetum ligni, ex quo operarii onera ſuſpenſa geſtant. Scribendum

1 Ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει.] Puto legendum, ἑκάστῳ τῷ ἔτει. Vide Etymol. v. Ἀμφιετῆν.

2 Ἀμφιθαλὴς ἔρως. ὁ ἐν ἀμφοτ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves*, pag. 619.

3 Ὁ δὲ τῶν Φράγγων ἡγ.] Fragmentum hoc mutilum eſt, quod ex Agathia pag. 25. ſic ſuppleri debet: Ὁ δὲ τῶν Φράγγων ἡγεμὼν εἰς ἀμφιθέατρόν τι ἐν πέρᾳ τῆς πόλεως ἱδρυμένον (ἀνεῖτο δὲ τοῦτο ἀνδράσιν, οἷς ὁ βίος θεωμένοις ἢ δήμοις περὶ θηρία ἀγωνίζεσθαι) ἐνταῦθα δὴ ἐν ὁπλιτεύματι τὴν ἐκλεκτὴν τῶν ἰδίων στρατιώτιδων τὰς εὐχερεστέρας πρὸς μαχιμωτάτους ἀπέκρυπτε, &c.

4 Ἀμφίθετον φιάλιον. κατὰ πᾶν μ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Homeri Il. Ψ. v. 270.

Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλῳ ἀπύρωτον ἔθηκεν.

Ubi brevis Scholiaſta ait: Ἀμφίθετον· διπλοῦν, οἱονεὶ ἔχοντα ἐπὶ τόμῳ, ἐπὶ τῷ πυθμένι θέσιν. Per ἀμφίθετον igitur φιάλιον apud Homerum ſecundum Scholiaſtam & Suidam intelligenda eſt talis phiala, cujus fundus non eſt in imo, ſed in medio (hoc enim ſenſu a Suida dicitur ἀπύθμενον) & quæ utrinque cava eſt, ita ut tam ab una quam altera parte in menſa ſtatui, vinumque ex ea bibi poſſit. Plura de phiala hac ἀμφιθέτῳ legi poſſunt apud Athenæum lib. XI. pag. 501. qui varias veterum Grammaticorum de ea ſententias recenſet.

5 Λείψανον ἀμφίκλ.] Hexameter hic decerptus eſt ex Epigrammate quodam, quod ex Anthologia inedita integrum ſubjiciam:

Λείψανον ἀμφίκλαστον ἁλιπλαγέος σκολοπένδρας
Τῆτι, κατ' εὐψαμάθου κείμενον ἠϊόνος,
Δισσάκι πηχυαῖον, ὑπαὶ (lego ἄπαν) πιφορυγμένον ἀφρῷ,
Ποσσὰ θαλασσαίῃ ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι,
Ἑρμώναξ σκίχανεν, ὅτε ῥιπτήσι τέχνῃ
Εἶλκε τ' ἐκ πλαγέος ἰχθυόεντα βόλον.
Εὑρὼν δ' ἤέρτησε Παλαίμονι παιδὶ κ' Ἰνοῖ
Δαίμοσιν εἰναλίοις, θῆρας τέρας εἰνάλιον. i. e.
Fruſtum hoc undique fractum marivagæ ſcolopendræ,
In arenoſo jacens litore,
Octo ulnas longum, totumque ſpuma fœdatum,
Et [*fluctibus*] *valde verberatum ad marinum ſcopulum,*
Hermonax nactus eſt, cum arte piſcatoria
Traheret ex pelago rete piſcibus plenum.
Inventum vero ſuſpendit Palæmoni puero & Inoni,
Diis marinis, iiſque monſtrum marinum donavit.

Epigrammatis hujus membra diſperſa leguntur apud Suidam v. Γερπύς, v. Ἑρμώναξ, v. Ὀργυιά, & v. Πεφορυγμένον.

6 Ἀμφίκυρος δέ, ὃν ἑκατ.] Vide Heſychium, qui vocem hanc aliter interpretatur.

7 Ἀμφικτύονες. Συνέδρ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Suidam infra v. Πυλαγόραι, & v. Ἱερομνήμονες: itemque Meurſium *de Regno Athen.* lib. I. cap. XV.

8 Ὁ Ἀμφικτυών.] Duæ hæ voces delendæ ſunt, quoniam a ſenſu loci hujus alienæ ſunt, nec apud Harpocrationem leguntur.

9 Μολιεῖς.] Ex Harpocratione ſcribendum eſt Μαλιεῖς.

10 Ἀμφίκοιλον ξύλον. ἀνάφ. ἐν ᾧ τὰ φορτ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad verba illa in Prologo *Ranarum*, Μεταβαλλόμενος πἀνάφορον, ut Portus recte obſervavit. Vide etiam infra v. Ἀνάφορον.

χρατ-

γραπτέον, ὅπερ καὶ ἀληθές.

Ἀμφιλαφές. κατάσκιον. ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον· οἷον ἀμφιλαβές τι ὄν, τὸ ἑκατέρωθεν ληπτόν. καὶ Ἡλυκῶς, Ἀμφιλάφεια, ἡ ἀμφοτέρωθεν βοήθεια.

Ἀμφιλαφῆ. διπλοῦν, [1] τεχνικόν τε καὶ σοφιστικόν. Ἐμοὶ δὲ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκρατείους· ὅτε καὶ εἶδον ἄνθρωπον [2] εὗρόν τε ἅμα καὶ ἀμφιλαφῆ τὴν διάνοιαν πρὸς τὰς πολιτικὰς ἐξηγήσεις. Καὶ Ἀμφιλαφής· μεγάλη· οἷον ἀμφιλαβής, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἔστιν. Οὐχ ἡμάρτανε δὲ οὐδὲ ἀμφιλαφοῦς εὐπορίας. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἰτέαι, [3] ἥ θ' ἱερὴ, καὶ ἀμφιλαφὴς πλάτανος.

Ἀμφιλεξάντων. ἀντὶ τοῦ, ἀμφισβητησάντων, καὶ διενεχθέντων. ὅτως Ξενοφῶν. [4] Ἀμφιλεξάντων δὲ τῶν στρατιωτῶν τε τοῦ Μένωνος καὶ τῶν Κλεάρχου.

Ἀμφίλογον. ἀμφιβαλλόμενον, ἀπιστοῦντα. Ἀρριανός· Ἀξιοῦμεν δὲ ὅτι ἄρχειν χρὴ Ἀρμενίας, οὐ μοι δοκεῖ εἶναί σε ἀμφίλογον.

Ἀμφιλύκη. ἡ νύξ. ἐν Ἐπιγράμματι·

——— Ἀμάθυνε [5] δὲ χαίτην,

Ἣν μόλις ἐς τέλος ἦν πλέξαμεν ἀμφιλύκην.

Ἀμφιλύκη [6] οὖν, τὸ τέλος τῆς νυκτός. Ἡμέρα δὲ ὑπέφαινεν οὔπω λαμπρά, ἀλλ' ἔτι πρὸς ἀμφιλύκην ἦν νύξ, καὶ ἀπέληγεν.

Ἀμφιμάσχαλος. [7] χειριδωτὸν ἱμάτιον. [8] οἱ δὲ, δουλικὸν, ἢ μικρὸν χιτωνίσκον. ἦν δὲ ἑτερομάσχαλος ὁ τῶν ἐργατῶν, οὗ τὴν μίαν μασχάλην ἔρραπτον. Ἀριστοφάνης·

Οὐπώποτ' ἀμφιμασχάλῃ τὸν δῆμον ἠξίωσας.

Ἀμφιμάτορας. [9] ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς ἔχοντας.

Ἀμφιματῶσαι. [10] ἀποδῦσαι.

Ἀμφιμήτωρ. ὁ ἑτερομήτωρ. [11] Αἰσχύλος.

Ἀμφίξυον. ἐν Ἐπιγράμματι· [12] Ἀμφίξυον τε σκέπαρνον. τὸ καλῶς ξέον.

autem potius est ἀμφίκυρτον, quod verum est.

Ἀμφιλαφές. Umbrosum. Cui utrinque succurritur. Quasi dicas, ἀμφιλαβὲς, i. e. quod utrinque prehendi potest. Et fœmininum, Ἀμφιλάφεια, auxiliũ, quod utrinque alicui fertur.

Ἀμφιλαφῆ. [Copiosum.] *Mihi autem exponebat orationes Isocratis, non modo illo subtili & sophistico, sed gravi & philosophico: cum & vidi virum illum non tantum ob linguae facundiam, sed etiam mentis ubertatem, aptissimum esse ad politicam prudentiam docendam.* Et Ἀμφιλαφὴς, magna: quasi dicas ἀμφιλαβὴς, i. e. quam ambabus manibus prehendere possumus. *Non excidit amplis & copiosis divitiis.* In Epigrammate: *Salices, & sacra comisque densa platanus.*

Ἀμφιλεξάντων. Inter quos controversia interceßit. Qui inter se dissenserunt. Sic Xenophon. *Cum autem inter Memnonis & Clearchi milites controversia orta esset.*

Ἀμφίλογον. Ambigentem. Dubitantem. Arrianus: *Quin autem Axidarem Armeniae praesse oporteat, non videris mihi dubitare.*

Ἀμφιλύκη. Nox. In Epigrammate:

——— ——— *Conturbavit vero comam,*
Quam vix trium dierum spatio composueramus.

Ἀμφιλύκη proprie est noctis finis. *Dies autem sublucebat nondum clara; sed adhuc erat crepusculum, & desinebat.*

Ἀμφιμάσχαλος. Vestis utrinque manicata. Alii vero [dicunt, sic appellari] vestem servilem, & parvam tunicam. Operariorum autem [tunica] unam tantum habebat manicam: quoniam partem illam, quae alteram axillam tegebat, consuebant. Aristophanes: *Nunquam populum tunica, manicas utrinque habente, dignatus es.*

Ἀμφιμάτορας. Qui parentem utrumque viventem habent.

Ἀμφιματῶσαι. Vestibus spoliare.

Ἀμφιμήτωρ. Frater ex eodem patre, sed alia matre. Æschylus.

Ἀμφίξυον. Bene dolans, vel poliens. In Epigrammate: *Et ab utraque parte aciem ad dolandum habens ascia.*

1 Τεχνικόν τι καὶ σοφιστικόν. ἐμοὶ δὲ ἐξηγ.] Locus hic turbatus est & mutilus, qui infra v. Σεβηλανὸς recte sic legitur: Ἐμοὶ δὲ καὶ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκρατείους τοὺς μείζους καὶ πολιτικωτέρους, ἃ δὴ τεχνικόν τι καὶ σοφιστικόν, ἀλλὰ δὴ ἔμφρονα καὶ φιλόσοφον τρόπον· ὅτι καὶ εἶδον &c. Hinc ergo patet, verba illa τεχνικόν τι καὶ σοφιστικόν, extra seriem & ordinem suum hic apud Suidam legi, eaque non esse interpretationes vocis Ἀμφιλαφῆ, ut Portus putavit; sed verba scriptoris illius, ex quo etiam ea, quae sequuntur, a Suida deprompta sunt. Eum autem scriptorem esse Damascium monemus infra v. Σεβηλανός.

2 Εὗρόν τε ἅμα καὶ ἀμφ.] Hac repetuntur infra v. Εὕρους.

3 Ἰτέαι, ἥ θ' ἱερὴ καὶ ἀμφ.] Pentameter hic est pars Epigrammatis, nondum, ut puto, editi, quod ex Anthologia MS. integrum hic subjiciam:

Αἱ πτελέαι τε καὶ Πανὶ, καὶ αἱ πανυμένιες αὖται
Ἰτέαι, ἥ θ' ἱερὴ καὶ ἀμφιλαφὴς πλάτανος,
Καὶ λιθάδες, καὶ ταῦται βοτηρικὰ Πανὶ κύπελλα
Ἄγκειται, δίψης φάρμακ' ἀλιξίκακα.

Ulmi hae, & proceræ salices, sacraque ista & opaca platanus, & fontes, & hae pastoralia pocula, ex quibus sitis levatur, Pani dedicata sunt. Partes Epigrammatis hujus leguntur apud Suidam v. Βοτηρικὰ, v. Λιθάδες, & v. Πανυμένιες.

4 Ἀμφιλεξάντων δὲ τ. στ.] Fragmentum hoc legitur apud Xenophontem lib. I. *de Expedit. Cyri*, pag. 257. ut Pearsonius observavit.

5 Ἀμάθυνε δὲ χαίτην, ἣν μ.] Haec decerpta sunt ex Epigrammate Pauli Silentiarii, quod integrum exstat Anthol. lib. VII. p. 595.

6 Ἀμφιλύκη ἔν, τὸ τέλος τῆ ν.] Vide Schol. Apoll. Rhod. ad lib. II. v. 673.

7 Ἀμφιμάσχαλος. χειριδωτ. ἱμάτ.] Hanc notam descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. ad *Equit.* p. 342. (239. Edit. Bas.) ut Portus etiam monuit.

8 Οἱ δὲ δουλικόν] Pollux, Hesychius & Etymologus, ἀμφιμάσχαλον χιτῶνα ingenuorum fuisse dicunt; ἑτερομάσχαλον vero, servorum: quorum potior est apud me auctoritas.

9 Ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς ἔχοντας] Hesychius vocem hanc rectius exponit, οἱ ἐκ πολλῶν μητέρων γεγονότες: i. e. fratres ex diversis matribus nati.

10 Ἀμφιματῶσαι· ἀποδῦσαι] Scribe ἀφιματῶσαι, ut infra suo loco.

11 Αἰσχύλος] In fabula, *Heraclidae* vocata, ut docet Hesychius.

12 Ἀμφίξυον τε σκέπαρνον] Epigramma integrum, ex quo haec decerpta sunt, legitur in Anthologia inedita, quod hic cum lectore curioso communicabo.

Τέκτονος ἁρμὸν ἄκοπτε Λεοντίχου, αἴ τε χαράκτης
Ῥῆνα, καλὸν οἰ τυχινοὶ βερέν,
Σπέρμα, τὸ μιλτεῖον, καὶ αἱ χρέδαι ἀμφιπολῆγες
Σφυραὶ, καὶ μίλτῳ φυρώμενοι κανόνες,
Αἴτ' ἀρίδις, ξυσήρ τε, καὶ ἐστλεγμένος ὄστος
Ἐμβελὴς τέχνας ὁ πτύπανις πέλεκυς·
Τρύπανα σὺ εὐδίνητα, καὶ ὠκήνεα τέρετρα,
Καὶ γραφὴν ὅπῃ τὶ πίσυρες πρέπῃ

Ἀμ-

Ἀμφιον.[1] ἱμάτιον, ἔνδυμα. καὶ Ἄμφιος, ὄνομα κύριον.

Ἀμφιορκία. ἐπειδὰν ὅ, τε διώκων καὶ ὁ φεύγων ὀμνύωσι, κλοπῆς ἔγκλημά τισιν ἐπιφέροντες. τοῦτο δὲ πολλάκις ἄφθη μάτην γινόμενον. ἔθεντο οὖν Ἀθηναῖοι νόμον τοῖς ὀμόσασι εἰς δεσμωτήριόν τινας ἐπὶ δίκῃ κλοπῆς, [2] χιλίας διδύναι δραχμὰς [3] τοὺς ἁλόντας. [4] ἀλλὰ καὶ τοὺς οὐσίας ἀπογράψαντας τῶν πολιτῶν τινας, ὡς τῷ δήμῳ προσηκούσας, εἰ συγκοφαντοῦντες ἁλοῖεν, καὶ οὗτοι χιλίαις ἐζημιοῦντο.

Ἀμφίων. οὗτος παλαιᾶς μουσικῆς εὑρετής. [5] περὶ ὃ λέγει ὁ Παραβάτης ἐν Ὑποτολῇ· Περίεσι γάρσοι καὶ σχολὴ, καὶ Φύσεως ἔχεις εὖ, καὶ Φιλοσοφίας ἐρᾷς, εἴπερ τις ἄλλος τῶν πώποτε. τρία δὲ ἅμα ταῦτα ξυνελθόντα ἤρκεσεν ἀπφῆναι τὸν Ἀμφίονα τῆς παλαιᾶς μουσικῆς εὑρετήν· ἔρωτος, θεοῦ πνεῦμα, ἔρως ὑμνῳδίας. οὐδὲ γὰρ ἡ τῶν ὀργάνων ἔνδεια πρὸς ταῦτα πέφυκεν ἀνιστάσθαι. καὶ ταῦτα ῥᾳδίως ἂν ὁ τῶν τριῶν τούτων μέτοχος ἐξεύροι. ἦ γὰρ οὐχὶ τοῦτον αὐτὸν ἀκοῇ προσδεδέγμεθα, οὐ τὰς ἁρμονίας μόνον, αὐτὸν δὲ ἐπ' αὐταῖς ἐξευρεῖν τινὰ λύραν, εἴτε δαιμονιωτέρᾳ ξυνσύμβουλον ἐπινοίᾳ, εἴτε τινὶ θείᾳ δόσει, ἀφ' ἑνὸς [6] συμμαχίαν ἀμήχανον; καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πλείστοι τοῖς τρισὶ τούτοις ἐοίκασι μάλιστα προσέχοντες, οὔτε πλαστῶς φιλοσοφῆσαι, οὐδενὸς ἄλλου δεόμενοι.

Ἀμφιπάτορες. οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, ἑτέρας δὲ μητρός.

Ἀμφιπλήξ.[7] ἡ ἀμφοτέρωθεν ἐλαύνουσα. ἡ ἑκατέρωθεν πλήττουσα, ἔκ τε πατρὸς, καὶ μητρός. [8] Σοφοκλῆς·

Καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ σοῦ πατρὸς
Ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους Ἀρά.

Τετράγωνον, ἡ ἀφὰ τῶν ποδῶν δέσις ἐμποιοῦσα.

Ἀμφίπολις. πόλις ἐστὶ τῆς Θρᾴκης· [9] πρότερον δὲ Ἐννέα Ὁδοὶ ἐκαλεῖτο. φασὶ δέ τινες αὐτὴν Ἀμφίπολιν ὠνομάσθαι, ἀφὸ τοῦ περιοικεῖσθαι τὸν τόπον. κλίνεται δὲ Ἀμφίπολις, Ἀμφιπόλεως.

Ἀμφίπολος. θεράπαινα. δούλη. Ἀμφίπολοι ἔσθ' οὕτω ἀπόστηθι. οὕτως ὡς ἔχετε. καὶ, Στῆθ' οὕτως ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης.

Ἀμφιῤῥύμναις. εἶδος πλοίων. Ἔμπαλιν διελθεῖν περεσκεύασε τὸν Ἴστρον ὑπὸ ταῖς ἀμφιῤῥύμναις τῶν νεῶν.

Ἀμφίξουν τε σκέπαρνον· ἃ δὴ χαλκεύσατο Ἀθήνη
Ἄνδρὶ σὺν τέχνας ἐπικλοβῷ πανέρμῳ.

In hoc Epigrammate, quod in Anthologia inedita Leonidæ nomen præfert, varia artis fabrilis inſtrumenta recenſentur, quæ Leontichus quidam Minervæ dedicat. In pentametro primo pro βορέη legendum eſt πρίες (a πρίων) totumque illud diſtichum ſic vertendum: *Fabri Leontichi hæc inſtrumenta, ſerra nimirum, & lignorum celeres torni.* Deinde, in pentametro ſecundo, μιλτοφυρεῖς κανόνες ſunt regulæ rubrica infectæ, quæ in alio quodam Epigrammate appellantur μιλτοφυρεῖς κανόνες, eodem ſenſu. In pentametro tertio ſecuris eleganter dicitur ὁ πρύτανις τέχνας, i. e. princeps & præcipuum artis inſtrumentum. Hexameter quartus editus eſt a Salmaſio ad Solinum pag. 774. qui monet πρύπανα hic ſignificare *perforacula*, ſive, ut barbare in Gloſſis vocantur, *furfuracula*; τέρετρα vero, *terebras*. In Hexametro ultimo pro χαλκεύσατο legendum eſt χαλκεύσῃ, quam lectionem confirmat Suidas v. χαλκεύσῃς, ubi ultima Epigrammatis hujus verba adducit.

1 Ἄμφιον. ἱμάτιον.] Vide ſupra v. Ἀμπεχόνη.

Ἄμφιον. Pallium. Veſtis. Et Ἄμφιος nomen proprium.

Ἀμφιορκία. Quum & accuſator & reus jurant, furti crimen aliquibus intentantes. Hoc autem ſæpe temere fieri animadverſum eſt. Athenienſes igitur legem tulerunt in eos, qui ob furti crimen aliquos in carcerem abduxerent, ut convicti mille drachmas perſolverent. Quinetiam illi, qui civium aliqua bona ut ad populum pertinentia, in tabulas publicas retuliſſent, ſi calumniæ convicti fuiſſent, mille drachmis mulctabantur.

Ἀμφίων. Hic antiquæ Muſicæ fuit inventor: de quo Julianus Apoſtata in quadam epiſtola dicit: *Nam & otio abundas, & præclaris ingenii dotibus es præditus, & Philoſophiæ amore teneris, ſi quis alius. Hæc autem tria ſimul conjuncta Amphionem antiquæ Muſicæ inventorem efficere facile potuerunt; tempus ſcilicet, Dei ſpiritus, amor canendi hymnos. Haud enim ipſa muſicorum inſtrumentorum penuria his obſiſtere poteſt; quippe quæ trium iſtorum compos facile invenire poteſt. Annon enim hunc ipſum fama accepimus, non ſolum harmonias, ſed lyram quoque excogitaſſe; ſive divina ingenii vi uſum, ſive dono quodam Dei, & admirabili quodam modo a* [*divino Numine*] *adjutum? Et veterum plerique, hæc tria conſequi ſtudentes, nec quicquam aliud requirentes, non ſimulate philoſophati eſſe videntur.*

Ἀμφιπάτορες. Qui ex eodem patre, at ex alia matre ſunt nati.

Ἀμφιπλήξ. Plaga utrinque percutiens, tam a patris quam matris parte. Sophocles:

Et te duplices tam patris quam matris
Terribileſque diræ ex hac terra aliquando
expellent.

Δεινόπους, i. e. pedibus terrens.

Ἀμφίπολις. Amphipolis, urbs Thraciæ, quæ prius *Novem viæ* vocabatur. Quidam autem ajunt ipſam dictam eſſe Amphipolin, quod alii circa eam undique habitarent. Declinatur autem Ἀμφίπολις, Ἀμφιπόλεως.

Ἀμφίπολος. Ancilla. Serva. *Ancillæ ſtate ſic procul a me.* Id eſt, ita ut nunc ſtatis. Et, *State ita mea procul a menſa.*

Ἀμφιῤῥύμναις. Eſt [epithetum &] genus navium. *Effecit, ut Iſtrum navibus bipuppibus trajicientes reverterentur.*

2 Χιλίας διδύναι δραχμ.] Vide Petitum *de Leg. Attic.* pag. 532.

3 Τοὺς ἁλόντας] Salmaſius *de Modo Uſur.* pag. 777. legit τοὺς μὴ ἁλόσκοντας; cujus conjecturam probo. Mulcta enim mille drachmarum non erat ſtatuta in eos, qui furti convicti fuiſſent, ſed in eos, qui, quos furti accuſaverant, criminis ejus convincere non poterant, ut ex hoc loco Suidæ clare patet.

4 Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐσ.] Conſtructio verborum requirit, ut legatur, ἀλλὰ καὶ οἱ τὰς οὐσίας ἀπογράψαντες &c.

5 Περὶ ὃ λέγει ὁ Παραβάτης ἐν ἐπιστολῇ] Hæc Juliani epiſtola hodie non exſtat.

6 Συμμαχίαν] Pearſonius ad marginem Suidæ ſui notaverat, ſe in quodam MS. ſcriptum reperiſſe συντυχίαν, quæ lectio non eſt aſpernanda.

7 Ἀμφιπλήξ. ἡ ἀμφοτέρωθεν ἐλ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Tyran.* pag 169. ut Portus monuit.

8 Σοφοκλῆς] In *Oedip. Tyran.* pag. 169.

9 Πρότερον δὲ Ἐννέα Ὁδοὶ ἐκ.] Vide Stephani mutilatorem v. Ἀμφίπολις, & Meurſ. *de Regn. Athen.* lib. III. cap. VII.

Ἀμφίπυρον. πανταχόθεν πυρούμενον. [1] Σοφοκλῆς·

----- Τοὶ δ' ὑψίβατον
Τείποδ' ἀμφίπυρον λεβῆτα ὁσίαν
Θέσθ' ἐπίκαιρον.

Ἀμφιῤῥῶγας. [2] πάντοθεν διῤῥωγότας. ἀνεῳγμένους. Κλωβούς [3] τ' ἀμφιῤῥῶγας.

Ἀμφιῤῥύτη. περιῤῥεομένη κύκλῳ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀμφιρύτη [4] Κῶος, ἡ Κῶς. καὶ πάλιν· Πένθος ἔχεις οἷον ἐφ' Ἱπποκράτει.

Ἄμφις. [5] Κωμικὸς, Ἀθηναῖος. Ἄμφις δὲ, χωρίς.

Ἄμφισσα. πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος. Ἄμφισσα δὲ ὠνομάσθη, ἀφ' τὸ περιέχεσθαι τὸν τόπον ὄρεσιν.

Ἀμφισβαλεῖν. [6] ἔν τισι δὲ τὸ ἀμφισβητεῖν. Ἴωνες δὲ καὶ Ἀγχιβαλεῖν. καὶ Ἀγχιβασίῃ, Ἡράκλειτος.

Ἀμφισβητεῖν. μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωρὶς βαίνειν, καὶ ἀμφιβάλλειν. [7] Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, [8] εἰδὼς τοὺς ἑαυτῶν προγόνους ἐσχηκότας τὴν Κοίλην Συρίαν, παρασκευὰς ἐποιεῖτο μεγάλας, ἀμφισβητῶν ταύτης. ἤλπιζε γὰρ τῷ ἀδίκῳ πολέμῳ πρότερον ἀνειμένῳ, τότε δικαίως τοῖς αὐτοῖς νόμοις ἀνακτήσασθαι. Καὶ Αἰλιανός· Ἠμφισβήτουν γὰρ τοὺς ἑτέρους ἕτεροι προβαλλόμενοι. Οὐκέτι οὖν ἦν ἀμφισβητήσιμα, τὸ μὴ οὐ τοῦτον ἐκεῖνον εἶναι τὸν τεθνηκότα.

Ἀμφισβητεῖν, [9] καὶ παρακαταβάλλειν. οἱ τὸν κλῆρον ὑπὲρ δικαζόμενοι, ἀμφισβητεῖν, ἢ παρακαταβάλλειν λέγονται. οἱ μὲν Φάσκοντες ἐπίδικον εἶναι τὸν κλῆρον, ὡς ὄντος παιδὸς τοῦ τετελευτηκότος, ἢ γένους, ἢ ποιήσεως· οἱ δὲ, ὡς ἄπαιδος τελευτήσαντος, διχομόρους λέγοντες ἔχειν αὐτοὶ τὸν κλῆρον τοῦ λαβόντος, ἢ συγγενεῖς ὄντες, ἢ κατ' ἀμφοῖν κληρονόμοι. Οὕτω Δημοσθένης καὶ Ὑπερείδης [10] περὶ τοῦ καταβάλλειν διεσάφησαν.

Ἀμφισβητεῖν, καὶ παρακαταβάλλειν, λέγεται, ὅταν τελευτήσας τις ἅπαις εἶναι δοκῇ, Φάσκῃ δέ τις ἑαυτὸν ὑπεῖναι υἱόν, οὕτως ἀμφισβητεῖν τοῦ κλήρου λέγεται. εἰ δὲ παῖδα μὲν ὃν θανόντος ἑαυτὸν μὴ εἶναι λέγῃ, λέγῃ δὲ ἄλλως κατ' γένος αὐτῷ προσῆκειν τὸν κλῆρον, παρακαταβάλλειν αὐτὸν οἱ νόμοι κελεύουσι. πλεῖω ἀμφότερα ἐπ' ἀνελλογίας τάσσεται.

Ἀμφισβήτησις. [11] Οἱ ἔξω φασὶν· Ἡ ἀμφισβήτησις κρίσει ἀναρτάσθω· [12] ἡ δὲ κρίσις τοὺς ἐλέγχους βασανιζέτω· ἡ δὲ βάσανος, τὸ δέον ἐμζέτω· ὁ δὲ ὅ-

1 Σοφοκλῆς] In *Ajace Flagell.* v. 1422.

2 Ἀμφιῤῥῶγας] Vide Schol. Apoll. Rhod. ad lib. 1. v. 995.

3 Κλωβούς τ' ἀμφιῤῥῶγας] Hæc decerpta ſunt ex Epigrammate Antipatri in venatorem aliquem, qui inſtrumenta ſua, quibus ante ad capiendas feras & aves uſus fuerat, Pani dedicat. Epigramma hoc legitur Anthol. lib. VI. cap. XV. p. 568.

4 Ἀμφιρύτη Κῶος, ἡ Κῶς. καὶ πάλιν· Πένθ.] Locum hunc ſic legendum puto:

——— Καὶ πάλιν ἀμφιρύτη Κῶς
Πένθος λυγρὸν ἔχεις, οἷον ἐφ' Ἱπποκράτει.

5 Ἄμφις. Κωμ. Ἀθην.] De hujus comœdiis vide Meurſium in *Bibliotheca Attica.*

6 [illegible] Ἀμφ.] In 2 MSS. Pariſ. legitur, ἔνιοι τὸ ἀμφισ-

Ἀμφίπυρον. Quod igne utrinque calefit. Sophocles: *Alii vero altæ baſi inſiſtentem tripodem, & igne utrinque calefieri ſolitum, mortui abluendi gratia, nunc opportune ponite.*

Ἀμφιῤῥῶγας. Undique ruptos. Apertos. *Et retia rupta.*

Ἀμφιῤῥύτη. Circumflua. In Epigrammate:

------ *Mari circumflua Cos,*
Luges rurſus, ut ob Hippocratem.

Ἄμφις. παροξυτόνως. Amphis. Comicus Athenienſis. Ἄμφις vero, ſine, ſeorſim.

Ἄμφισσα. Amphiſſa. Eſt urbs Locridis. Amphiſſa vero dicta eſt, quod locus ille montibus circundetur.

Ἀμφισβαλεῖν. In quibuſdam vero [codicibus legitur] Ἀμφισβηλεῖν. Iones etiam dicunt Ἀγχιβαλεῖν, [i. e. Ambigere.] Heraclitus uſus eſt voce Ἀγχιβασίην.

Ἀμφισβηλεῖν. Non conſentire, (quaſi dicas χωρὶς βαίνειν, i. e. ſeorſim ire) dubitare. *Ptolemæus vero, cum ſciret majores ſuos tenuiſſe Syriam Cavam, ingenti apparatu bellum molitus eſt, ut de ea dimicaret. Sperabat enim fore, ut, quæ injuſto bello ante erepta ſibi eſſet, eam juſte iiſdem [belli] legibus tunc recuperaret.* Et Ælianus: *Ambigebant enim, alii alios in medium proferentes.* † *Non amplius dubium erat, quin ille ipſe eſſet, qui mortuus erat.*

Ἀμφισβητεῖν. Qui de hæreditate inter ſe in judicio contendunt, ἀμφισβητεῖν, vel παρακαταβάλλειν dicuntur. Horum illi quidem aſſerunt, defuncto eſſe filium, vel natura, vel adoptione, & ad eum jus hæreditatis pertinere. Hi vero dicunt, defunctum nullos reliquiſſe liberos, & proinde ſibi potius jus eſſe conſequendæ hæreditatis, quam illi, qui eam adiit, quod ſint vel cognati, vel ex teſtamento hæredes. Sic Demoſthenes & Hyperides vocem παρακαταβάλλειν expoſuerunt.

Ἀμφισβητεῖν, & παρακαταβάλλειν, [utrumque de hæreditatis controverſia dicitur.] Nam, ſi quis ſine liberis deceſſiſſe videatur, & aliquis ſe ejus filium eſſe dicat, is ἀμφισβητεῖν τοῦ κλήρου dicitur. Quod ſi vero non quidem defuncti filium ſe eſſe contendat, ſed cognationis jure hæreditatem ad ſe pertinere dicat; eum leges jubent παρακαταβάλλειν. Utrumque igitur vocabulum de diſceptatione dicitur.

Ἀμφισβήτησις. Dictum eſt apud Gentiles uſitatum: *Controverſia ad judicium referatur: judicium argumenta diligenter examinet: examen, quod æquum eſt, definiat: quod definitum*

ριστέον.

7 Ὁ δὲ Πτολεμαῖος εἰδ.] Hoc fragmentum ad Polybium referunt Fulv. Urſinus & Caſaubonus.

8 Εἰδὼς τοὺς ἑαυτῶν προγ.] Vide Valeſium in notis ad Excerpta Conſtantini, pag. 49.

9 Ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαλ.] Ex Harpocratione. Vide etiam infra v. Ἀνταγαφεὺς; itemque Petitum *de Leg. Attic.* p. 489.

10 Περὶ δὲ καταβάλλειν] Lege τὸ παρακαταβάλλειν.

11 Οἱ ἔξω] A ſcriptoribus Chriſtianis τοὺς ἔξω, vel τοὺς ἐξωθεν, vocari Gentiles non ignotum poteſt eſſe iis, qui Patres & ſcriptores Chriſtianos veteres vel a limine ſalutarunt.

12 Ἡ δὲ κρίσις τοὺς ἐλέγχους βασανιζέτω] Vide infra v. Κρίσις, & v. Βάσανος.

ξος γεγράφθω· τὰ δὲ γεγραμμένα, κυρούσθω· τὰ δὲ κυρωθέντα, βεβαιούσθω τοῖς ἔργοις· καὶ πᾶσα ἀμμαχία οἰχέσθω, καὶ πάλιν φιλία χρευέτω. καὶ οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως πιεῖσθαι τὰς κρίσεις.

est, scribatur: scripta, rata fiant: quæ rata facta sunt, ipsis factis confirmentur; & omnis controversia e medio tollatur, & amicitia renovetur. A judicando autem omnis inconsiderantia abesse debet.

Ἀμφίσκω. ἐνδύω.

Ἀμφίσκω. Induo.

Ἀμφίσματα. τὰ ἀμφισβητήσιμα. Ἑλλανικός.

Ἀμφίσματα. Res controversæ. Hellanicus.

Ἀμφίστασις. περίστασις. Ἀμφίστασις ἔντασις ἐπιτόδιος.

Ἀμφίστασις. Circumstat. *Circumstat vehemens strepitus.*

Ἀμφιστεφέες. πάντοθεν πλήρεις. περιπεπλεγμένοι ἀλλήλοις.

Ἀμφιστεφέες. Undique plenæ. Sibi mutuo innexæ.

Ἀμφιστείδης. ὄνομα κύριον. Ζήτει περὶ τούτου ἐν τῷ Γελοίῳ.

Ἀμφιστείδης. Nomen proprium. Quære in voce Γελοῖος.

Ἀμφίστομος. αὕτη ἡ φάλαγξ καλεῖται, ἡ τὸς ἡμίσεας τῶν ἐν τοῖς λόχοις ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντινώτους εἶναι.

Ἀμφίστομος φάλαγξ. Sic appellatur acies, in cujus manipulis milites ita sunt collocati, ut alii aliis terga obvertant.

Ἀμφίταποι. τάπητες ἀμφίμαλλοι.

Ἀμφίταποι. Tapetes ab utraque parte villosi.

Ἀμφὶ τὸ λυκόφως. περὶ τὴν αὐγήν.

Ἀμφὶ τὸ λυκόφως. Circa crepusculum matutinum.

Ἀμφίτρηλον. τὸ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τετρημένον ἄντρον. Ἀμφιτείτη δὲ, ἡ θάλασσα.

Ἀμφίτρηλον ἄντρον. Antrum ab utraque parte perforatum. Ἀμφιτείτη vero, mare.

Ἀμφιτρύων. παῖς Ἀλκέως.

Ἀμφιτρύων. Alcei filius.

Ἀμφιτυγῆ. κατερρωγότα.

Ἀμφιτυγῆ. Confracta.

Ἀμφιφορεῦσιν. κεραμείοις ἀμφορεῦσιν.

Ἀμφιφορεῦσι. Amphoris fictilibus.

Ἀμφιφορῆα. ἀγγεῖον. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Τίς με Διωνύσῳ πεπλασμένον ἀμφιφορῆα,
Τίς με τ' ἀνθρικῆ νέκταρος οἰνοδόκον

Δηοῦς ἐπλήρωσε; τίς ὁ φθόνος εἰς ἐμὲ Βάκχῳ;
Ἢ σπάνις οἰκείου τεύχεος ἀσταχύων;

Ἀμφοτέρους ἤλγυνε. στενάζει μοι ὁ Βάκχος·
Δημήτης δὲ μέθυ σύντροφον ἠδὲ δέχεται.

Ἀμφιφορῆα. Amphoram. In Epigrammate:

Quis me Baccho destinatam amphoram,
Quis me, generosum nectar capere solitam,
Cerere replevit? Quare mihi invidetur Bacchus?
An, quod in promptu non sit vas, in quo condatur frumentum?
Utrumque quidem violavit. Nam & Bacchus læsus est,
Et Cereri nulla cum mero est societas.

Ἀμφιφῶντες. πλακοῦντος εἶδος, οἵ τινες ἐγίνοντο, ὅτε ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη πρωΐ ὑφ' γῆς φαίνονται. ἢ ὅτι ὑπ ὀνόμιζον αὐτὸν, δαδία ἡμμένα περιπηγνύντες ἐπ' αὐτῷ, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος.

Ἀμφιφῶντες. Placentarum genus, quæ tunc parabantur, quum Sol & Luna mane supra terram apparebant. Vel [sic appellatæ,] quod eas circumferrent, faculis ardentibus undique circum eas fixis, ut ait Apollodorus.

Ἀμφίχυτον. περιεχωσμένον.

Ἀμφίχυτον. Aggere cinctum.

Ἄμφοδον. δίοδον. ῥύμιον.

Ἄμφοδον. Bivium. Vicum.

Ἀμφόδοντα ζῶα. οἷον ἄνθρωπος, ἵππος, ὄνος, καὶ ὅσα οὐκ συλλαγμοὺς τοὺς ὀδόντας ἔχει· οἷς συμβέβηκε πιμελοῦν, ἀλλ' οὐ στέαρ ἔχειν.

Ἀμφόδοντα ζῶα. [Animalia utrinque dentata,] ut homo, equus, asinus, & quæcunque non habent dentes serratos, & pectinatim coeuntes. Eadem etiam pinguedinem, non vero adipem habent.

Ἀμφορεαφόρους. τοὺς μισθοὺς, τοὺς τὰ κεράμια φέροντας. καὶ Ἀμφορεαφόρος, ὁ κεράμια μισθοῦ φέρων.

Ἀμφορεαφόρους. Mercenarios, qui testas ferunt. Et Ἀμφορεαφόρος, qui amphoras, sive testas, mercede fert. *Deinde amphorarius quis pensionem afferens.* Menander in *Rhapizomena.* Et Aristophanes *Heroibus: Curre ad vi-*

Εἶτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀποφορὰν φέρων.
Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ. καὶ Ἀριστοφάνης Ἥρωσι·

1 Ἀμφίστατον ἀμφιβύπου ὄχλου] Ex Sophocl. *Oedip. Colon.* p. 319. Vide etiam infra v. Ὄχλος.

2 Περιπεπλεγμένους ἀλλήλοις] Hæc nota referenda est ad locum illum Homeri Il. Λ. v. 39. 40.

——Κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
Τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἐνὸς αὐχένος, ἐκπροφυούσαι.

Ubi Scholiasta ait: Ἀμφιστρεφέες. Ἐξ ἑνὸς τόμου δύο δράκοντες τρεῖς ἐπιφύσεσιν κεφαλαὶ, ἀλλήλοις συμπεπλεγμένοι.

3 Τάπητες ἀμφίμαλλοι] Vide Salmasium ad Julium Capitol. in *Pertinace*, pag. 550.

4 Ἀμφιτυγῆ] Lege ἀμφιτευχῆ, ut apud Hesychium.

5 Ἀμφιφῶντες. πλακοῦντος εἶδος] De hoc placentarum genere vide Athen. lib. XIV. p. 645.

6 Ἐκόμιζον αὐτόν] Præstat legere ἐκόμιζον αὐτὸς, & paulo post, ἐπ' αὐτοῖς, ut Portus etiam monuit.

7 Ἄμφοδον] Vide quæ de significatione hujus vocis disputat Casaub. ad Athen. lib. XII. cap. X.

8 Ἐνηλλαγμένους τοὺς ὀδόντας] Quos dentes Græci appellant συνηλλαγμένους, cos Plinius vocat *serratos* & *pectinatim coeuntes*, quales sunt tigridum, serpentum, & canum. Ab his diversi sunt dentes, quos idem Plinius *continuos* vocat; quales sunt hominum, equorum, & reliquorum animalium, quæ Græci ἀμφόδοντα appellant.

9 Ἀποφορὰν] Vide quæ de significatione vocis hujus erudite observavit Valesius ad Harpocrat. v. Ἀποφορά.

Τρέχ' εἰς τ' οἶνον, ἀμφορέα κενὸν λαβὼν,
Τὸν ἔνδοθεν, ᾧ γεῦμα, ᾧ γευστήριον,
Καὶ πεῖσα μιᾷ σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν.

Εὔπολις Μαρικᾷ.

Καὶ ῥοιήλθομεν, ᾧ φίλον ἀμφορέα φέρων.

Ἀμφορεὺς ἦν, ἀγγεῖον, μέτρον κεράμιον Μεγαρικόν· οἷον τὰ ἀμφιφορῆ ἀγγεῖα ἀφ' ὧ τὸ μέγεθος. ᾧ ἀσκίον. ἔστι καὶ ὄνομα κύριον. καὶ Ἀμφορεῖς, κέραμοι. καὶ Θάσια ἀμφορίδια, τὰ κεράμια. [1] Ἰώσηπος· Σιγωνόμῳ δὲ ᾧ Τυρίᾳ νομίσματος, ὃ τέσσαρας Ἀττικὰς δύναται, τέσσαρας ἀμφορεῖς, [2] ἐπίπρασκε πυρῶν ἡμιαμφόριον, ᾧ πλῆθος σιτωνίου χρημάτων. Καὶ Ἀριστοφάνης Ἀμφορεῖς λέγει τὰ μέζα.

Χυτρίδια, [3] καὶ σανίδια, καμφορίδια.

καὶ Ἀμφορεῖς [4] νενησμένοι, κέραμοι σεσωρευμένοι. Ἀριστοφάνης· [5] Τί κάθηδ' ἀβέλτερος ὢν ἄλλως, ἀμφορεὺς [6] νενησμένος.

Ἀμφότερα. ἀντὶ οὗ, οὐ Ἀμφότερα. Θουκυδίδης.

Ἀμφοτεροδέξιος. ὁ δὲ τὴν λαιὰν ἀντὶ δεξιᾶς ἔχων, ἀρρωστοτέραν ἔχει αὐτήν.

Ἀμφοτερόπλων. [7] ὅταν τις ναυλικὸν δανείσῃ δάνειον, ἐπὶ τῷ καὶ εἰθένδε πλεῦσαί τοι, κἀκεῖθεν εἰθάδε, τοῦτο ἀμφοτερόπλων καλεῖται. ὕτω [8] Δημοσθένης.

Ἀμφότεροι. ἀναφόλητόν ἐστιν ἄρθρον· ἐπειδὴ [9] τὰ ἄρθρα ἀναπόλησιν δηλοῦσιν ἀγνοουμένου πράγματος. τὸ δ' Ἀμφότεροι ὡρισμένα σημαίνει δύο.

Ἀμφούδης. ὄνομα κύριον.

Ἄμφω. Ἀμφότεροι, ᾧ Ἀμφοτέρους. καὶ αἱ πλάγιαι, Ἀμφοῖν. καὶ Ἄμφω τὼ χεῖρε, ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, δυϊκῶς. Οὐ χειρὶ δωρούμενος, ἀλλ' ἀμφοῖν. ἐπὶ τῶν ἀφθόνως καὶ δαψιλῶς μεταδιδόντων τοῖς πᾶσιν.

Ἀμφᾶες. καὶ Ἀμφωτίδες. καὶ Ἀμφωτίδων, τῶν δύο ὦτα ἐχόντων. καὶ παροιμία· Μέχει τῶν ἀμφωτίδων· ἐπὶ τῶν ἄγαν πεπληρωμένων. ἀντὶ τοῦ, μέχει τῶν ὤτων.

Ἀμφοῖν. ἀμφοτέρων. Μέσοι δὲ ληφθέντες ἀμφοῖν, πολλοὶ διεφθάρησαν. Καὶ Ἀμφοῖν ποδοῖν· ἀντὶ τοῦ, παντὶ σθένει. [10] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

num, amphoram vacuam ſumens, quæ intus eſt, & ſpecimen, & poculum, quo vinum deguſtatur, & deinde operam tuam loca amphoris ferendis. Eupolis *Marica:* * * * Ἀμφορεὺς igitur eſt vas fictile, menſura Megarica; qualia ſunt vaſa, quæ propter magnitudinem utrinque ex anſis feruntur. Item, parvus uter. Eſt etiam nomen proprium. Et Ἀμφορεῖς, vaſa fictilia. Et Θάσια ἀμφορίδια, amphoræ Thaſiæ minores. Joſephus: *Tyrio autem nummo, qui* IV. *drachmas Atticas valet, quatuor amphoras* [olei] *coemens, eodem pretio dimidiam amphoram vendebat, eaque ratione magnam pecuniæ vim ſibi comparabat.* Et Ariſtophanes ἀμφορεῖς vocavit menſuras.

Et ollulas, & tabellas, & parvas amphoras. Et Ἀμφορεῖς νενησμένοι, teſtæ vel amphoræ accumulatæ. Ariſtophanes: *Quid ſedetis, o ſtolidi, tanquam pecudes, & amphoræ plenæ.*

Ἀμφότερα. Dictum pro κατ' ἀμφότερα, apud Thucydidem.

Ἀμφοτεροδέξιος. Ambidexter. Qui ſiniſtra pro dextra utitur, & hanc illa debiliorem habet.

Ἀμφοτερόπλων. Quum quis fœnore nautico pecuniam alicui mutuam dat, ea lege, ut hinc in alium locum naviget, & illinc huc, id vocatur ἀμφοτερόπλων. Sic Demoſthenes.

Ἀμφότεροι. Nullum articulum recipit, quia articuli denotant relationem ad rem, quæ ignoratur. Vox autem Ἀμφότεροι duas res certas ſignificat.

Ἀμφούδης. Nomen proprium.

Ἄμφω. Idem valet ac ἀμφότεροι in nominativo, & ἀμφοτέρους in accuſativo. Et in caſibus obliquis dicitur Ἀμφοῖν. Et Ἄμφω τὼ χεῖρε, idem eſt ac ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, i. e. ambas manus; dualiter. [Et proverbium:] *Non una manu donans, ſed ambabus.* Quod dicitur de illis, qui largiter & liberaliter aliis donant.

Ἀμφᾶες. [Vas utrinque anſatum.] Et Ἀμφωτίδες, vaſa utrinque aures, vel anſas, habentia. Et proverbium: *Uſque ad ambas aures.* Quod dicitur de illis, quæ ad ſummum repleta ſunt.

Ἀμφοῖν. Amborum. *In medio amborum intercepti multi perierunt.* Et, Ἀμφοῖν ποδοῖν, ſignificat, totis viribus. Ariſtophanes *Avibus:*

1 Ἰώσηπος] *De Bello Judaico* lib. II. pag. 824. ut Pearſonius obſervavit.

2 Ἐπίπρασκε πυρῶν] Scribe ex Joſepho, τῆς αὐτῆς ἐπίπρασκε πυρῶν.

3 Χυτρίδια, κἀμφορίδια.] Ex Ariſtoph. *Pace* pag. 636. (440. Ed. Bſl.) ut Portus etiam monuit.

4 Νενησμένοι] Scribe νενασμένοι, ut apud Ariſtophanem, cujus locum in nota ſequente adducam. Ἀμφορεῖς νενασμένοι autem ſunt amphoræ repletæ, a νάσσω; unde νασὸν, quod Heſychius interpretatur, μεσόν; & νενασμένος, quod Suidas infra exponit ἐπιπεπληρωμένος.

5 Τί κάθηδ' ἀβέλτερος.] Locus hic apud Ariſtoph. in *Nubibus* pag. 191. (117. Ed. Baſ.) ſic legitur:

——Τί κάθηδ' ἀβέλτερος
Ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι
Ἀργοὶ, ἀτενεῖς ἄλλως, ἀμφορεῖς νενασμένοι;

6 Ἀμφορεῖς νενησμένοι] Legendum eſt νενασμένοι, ut paulo ante diximus. Recte Biſetus in Scholiis ad illum locum: Βέλτιον ἴσως, εἰ τὸ νενασμένοι λαμβάνοιτο ἀντὶ τοῦ πεπληρωμένοι, ὥσπερ οὐ Ἐκκλησιαζούσαις, αἱ πάππα ἐπινενασμένας ἁπάντων ἀγαθῶν λέγοντες, τουτέστι πεπληρωμένας. Καὶ παῦλα, ἀμφορεῖς νενασμένοι παρημιακῶς δύναται λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀνδρώπων, ἐς ἀχρήστους νομιζομένους, ὃ παρ' ἐμοὶ ἐστὶν ἠγάπηται.

7 Ἀμφοτερόπλων. ὅταν τις ναυτ.] Locum hunc illuſtrat Salmaſius *de Modo Uſur.* cap. I. pag. 22. Vide etiam Harpocrationem, ex quo Suidas ſua deſcripſit.

8 Δημοσθένης] Locus Demoſthenis exſtat in Oratione contra Dionyſodorum pag. 739. ubi Orator ait: Ἐπὶ πόσαις πόλεσι ὁμολογίας δανείζουσιν ὑμῶν ἐπὶ τῇ νηὶ τριακοσίας δραχμὰς ΑΜΦΟΤΕΡΟΠΛΟΥΝ, ἢν συγγράφωσιν ἐγγράψαντες ἐκεῖσε τόκον. i. e. *His conditionibus mutuo a vobis accipiunt in navem ter mille drachmas ad eundum & redeundum, & ſyngraphum de iis ſcripſerunt.* In hac ſyngrapha expreſſum erat, ut Athenis in Ægyptum, & ex Ægypto rurſus Athenas navigaretur, ut Orator pag. 741. his verbis docet: Καὶ πῶς οἷόν τ' ὦσιν ποιεῖσθαι; Ἀθήναζε εἰς Αἴγυπτον, & ἐξ Αἰγύπτου εἰς Ἀθήνας. Hinc ergo patet, quis ſit hoc loco ſenſus vocis ἀμφοτερόπλουν.

9 Τὰ ἄρθρα ἀναπόλησιν δηλ.] Locum hunc egregie illuſtrat Etymologus v. Ἔχω, ubi inquit: Διὸ τὰ ἄρθρα ἀναφορὰν δηλοῦσιν. Ἀναφορὰ δέ ἐστιν ἐγνωσμένου (lego, ἀγνοουμένου) τινὸς καὶ ἀπόντος ἀνάπτωσις. ἡ δὲ ἀντωνυμία πρώτου δείξεως δηλοῖ. ἐναντίως δὲ ἡ δείξις τῇ ἀναφορᾷ.

10 Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 370. (Ed. Baſ.) ut Portus obſervavit.

Ἀνιπτάμεθ' ὀκ τ παχίδος ἀμφοῖν ποδοῖν.
Ἀπὸ μέταφορᾶς τ ὀρνέων, ἀμφοῖν πτεροῖν. ἢ ὀκ τ νεῶν, αἳ οὐριοδρομοῦσαι ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν πλέουσιν. ἢ ἀντὶ τοῦ, τελέως. προληπτικῶς δὲ τῇ τ ὀρνέων [1] ἀρξῶνται μεταφορᾷ.

[2]Αν. σύνδεσμος συμπλεκτικός. Ἀρριανός· Καὶ ἂν ἤδη ἀφῖχθαι αὐτὸν πρὸς βασιλέως, εἰ μὴ ἐδεδοίκει Πάρθους.

[2]Ανα. ἀνάστηθι. Ὅμηρος. καὶ [3]Σοφοκλῆς· Ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων. ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' ἀνάστηθι ὀκ τ θρόνων. καὶ [2]Ανα, ἀντὶ τοῦ ἄναξ, κατ' ἀποκοπήν τοῦ ξ.

Ἀναβάδην. ἐφ' ὕψους. ἄνω τοὺς πόδας ἔχειν, καὶ κοιμᾶσθαι. [4]Ἀριστοφάνης·

Νυνὶ δὲ πεινῶν, ἀναβάδην ἀναπαύομαι.
ἢ ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος. Καὶ αὖθις·

Πῶς [5] ἔνδον, εἶτ' οὐκ ἔνδον;
Ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια,
Οὐκ ἔνδον· αὐτὸς ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
Τραγῳδίαν.

Σκώπτει τ Εὐριπίδην ὡς συλλογιστικόν, καὶ, ὃ ἀνλέγει, τὸ ἐναντίον πάλιν κατασκευάζοντα. οἷον,

Ἡ γλῶσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

οἷον, αὐτὸς μὲν ἔσω ἐστίν· ὁ δὲ νοῦς αὐτοῦ συλλογίζεται τ ἔξω τι, καὶ μετεωρίζεται· Ὁμηρικῶς. Ὅμηρος γὰρ διέσεισε τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα, εἰπών·

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
Ἡρώων· αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν.

οὕτως καὶ Ἀριστοφάνης· Ὁ νοῦς μὲν ἔξω· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ τραγῳδίας. καὶ Ἀναβάδην καθῆσθαι, μετέωρον καθέζεσθαι.

Ἀναβαθμοί. ἀναβάσεις. λέγουσι δὲ τ ἀπὸ Βαβυλῶνος τοῦ λαοῦ ἐπάνοδον.

Ἀναβάλλῃ. [6] ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀναβολὰς καθίστησιν. [7] Ἀναβάλλεσθαι δὲ τὸ ἱμάτιον οἱ Ἀττικοί, οὐ περιβάλλεσθαι λέγουσιν.

Ἀναβαλλόμενος. αἰτιατικῇ. ὑπερτιθέμενος. ἀναβαλόμενος δὲ δι' ἑνὸς λ, ἀντὶ τοῦ, προοιμιασάμενος. [8] Ἀναβαλόμενος οὖν, ὥσπερ εἰώθει, βραχὺν διεξῆλθεν ὕμνον. καὶ [9] Ἀναβολὰς, τὰ προοίμια.

Ἀναβαλοῦ. περισπῶσιν οἱ Ἀττικοί.

Ἀναβάσεις. [10] αἱ προκοπαί. εἰς τὸ ἐναντίον δὲ, καταβάσεις. καὶ Ἀναβάσεις καρδίας, οἱ εὐσεβεῖς περὶ θεοῦ λογισμοί. Δαβίδ· [11] Ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο.

Avolamus ex patria quam celerrime. Metaphora ducta eſt ab avibus, pro, ἀμφοῖν πτεροῖν, i. e. ambabus alis. Vel a navibus, quæ, cum ſecundo vento feruntur, utroque pede navigant. Vel, perfecte. Per anticipationem vero metaphora ab avibus ducta utuntur.

[2]Αν. Conjunctio copulativa. Arrianus: *Et ipſum a Rege jam venturum fuiſſe, niſi Parthos formidaſſet.*

[2]Ανα. Pro ἀνάστηθι, ſurge. Homerus. Et Sophocles: *At ſurge ex ſede.* Hic τὸ ἄνα poſitum eſt pro ἀνάστηθι, & ἑδράνων, pro θρόνων. [2]Ανα etiam dicitur pro ἄναξ, in vocativo, per apocopen τοῦ ξ.

Ἀναβάδην. In alto. Pedes in altum ſublatos habere, & dormire. Ariſtophanes: *Nunc vero pedibus in altum ſublatis quieſco.* Vel, in excelſo loco ſedens. Et iterum: *Quomodo fieri poteſt, ut idem ſit intus, & non intus? Mens quidem foris colligens verſiculos, non eſt intus: ipſe vero* [*Euripides*] *intus eſt, & in ſublimi loco tragœdiam componit.* Comice hic perſtringit Euripidem, ut ſubtiliter nimis ratiocinantem, & illis, quæ ante dixerat, contraria rurſus affirmantem. Ut, *Lingua juravit; mens vero injurata eſt.* Senſus autem eſt: Ipſe quidem [Euripides] domi eſt; mens vero ejus foris ratiocinatur, & in ſublimi verſatur. [Quod a Comico dictum eſt] Homerice. Homerus enim animas a corporibus diſtinxit, dicens: *Multas autem fortes animas Heroum Orco ante tempus demiſit: Ipſos vero canibus dilaniandos præbuit.* Sic etiam Ariſtophanes, *Mens quidem,* inquit, *foris eſt; ipſe vero domi in ſublimi loco tragœdias componit.* Et Ἀναβάδην καθῆσθαι, in ſublimi ſedere.

Ἀναβαθμοί. Gradus, per quos adſcenditur. Sic autem etiam vocant populi [Judaici] ex Babylone reditum.

Ἀναβάλλει. Differt. Dilationibus utitur. Veſtem vero vel pallium induere Attici dicunt ἀναβάλλεσθαι τὸ ἱμάτιον, non περιβάλλεσθαι.

Ἀναβαλλόμενος. Accuſativo jungitur. Qui rem in aliud tempus differt. Ἀναβαλόμενος vero, per unicum λ, qui incepit canere. *Initio igitur facto canendi, ut ſolebat, brevem hymnum abſolvit.* Et Ἀναβολὰς, carminum ſive hymnorum initia.

Ἀναβαλοῦ. [Differ in aliud tempus.] Attici ultimam [hujus vocis] ſyllabam circumflectunt.

Ἀναβάσεις. Progreſſus, ſucceſſus. Contrarium vero ſignificat καταβάσεις. Et Ἀναβάσεις καρδίας, piæ de Deo cogitationes. David: *Gradus in corde ſuo diſpoſuit.*

1 Χρῶνται] Sic Scholiaſta Ariſtophanis. In prioribus vero Edit. Suidæ (excepta Genevenſi) minus recte legitur χεάμενος.
2 Σοφοκλῆς] In *Ajace*, v. 195.
3 Ἀριστοφάνης] In *Pluto* p. 107. (52. Edit. Baſ.) ut Portus monuit.
4 Πῶς ἔνδον, εἶτ' οὐκ ἔνδον;] Hæc, & quæ ſequuntur, ſumpta ſunt ex Ariſtoph. *Acharn.* pag. 391. (278. Ed. Baſ.) ut Portus etiam monuit.
5 Σκώπτει τ Εὐριπ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, αὐτὸς ἔξει leguntur apud Scholiaſtam Ariſtoph. ad locum in *Acharn.* modo laudatum, unde Suidas ea deſcripſit.
6 Ἀναβάλλῃ. ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀναβ.] Ex Harpocratione.
7 Ἀναβάλλεσθαι τὸ ἱμ.] Vide Caſaub. ad Athen. lib. I. c. XVIII.
8 Ἀναβαλόμενος οὖν ὥσπερ εἰώθει, βρ.] Fragmentum hoc legitur apud Philoſtratum *de Vit. Apoll.* lib. IV. cap. XIII. p. 199.
9 Ἀναβολὰς, τὰ πρ.] Reſpexit forte ad locum illum Ariſtoph. in *Pace*, p. 685.

——Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτυόμενον.

Ubi Scholiaſta inquit: Ἀναβολὰς, τὰς ἀρχὰς τ ᾀσμάτων.
10 Ἀναβάσεις. αἱ πρόκ.] Cave exiſtimes apud ullum probatum, ſcriptorem τὸ ἀναβάσεις idem interdum ſignificare quod προκοπαί: ſed hæc ad ſomniorum interpretationem pertinent, ſecundum quam adſcenſus in locum ſuperiorem felicem rerum ſucceſſum portendere credebatur; ut diſcimus ex Artemidoro lib. IV. cap. XXX. unde Suidas hunc locum mutuatus eſt.
11 Ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδ. αὐτοῦ διέθ.] Ex Pſalm. LXXXIII. v. 6. ſecundum τὲς LXX. ad quem locum vide Theodoretum.

Ἀνάβαινε. [1] Ἰσέον, ὅτι ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ἐπὶ τὸ λογεῖον εἰσιέναι, ἀναβαίνειν· καταβαίνειν δὲ, τὸ ἀπαλλάττεσθαι οἰκεῖθεν, ἀπὸ παλαιοῦ ἔθους. Ἀριστοφάνης·

Ἀλλαντοπάλα, δεῦρο, δεῦρ', ὦ Φίλταλε,
Ἀνάβαινε σωτὴς τῇ πόλει, καὶ νῦν φανείς.

Ἀναβεβαμβύοι. ἀντὶ τοῦ, ἀναβάτην ἔχοιεν. ὅπου Ξενοφῶν. [2]

Ἀναβιβῶμαι. ἀντὶ τοῦ, ἀναβιβάσομαι. Ἀμειψίας.

Ἀναβιῶναι. ἀναζῆσαι. [3] Ἤδη δέ τινές φασιν, ὡς τοσοῦτον ἄρα τῶν Αἰσώπων θεοφιλῆ γενέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτὸν, καθάπερ οὖν τὸν Τιτυδάρεων, καὶ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Γλαῦκον. [4] καὶ Πλάτων φησὶν ὁ Κωμικός· Καὶ [5] νῦν ὅμοσόν μοι μὴ τεθνάναι τὸ σῶμα ἐγὼ· ψυχὴ δ' ἀπὸ νίκης ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ.

Ἀναβιώσκεσθαι. ἀναζῆν.

Ἀναβλυστῶνῆσαι. [6] τὸ ἀναβλῦσαι. Εὔπολις Δήμοις. πάντα τὰ τοιαῦτα οἱ Κωμικοὶ ποιοῦσι [7] παρόντες. καὶ Ἀναβλυστῶνῆσαι, ἀναβλαστῆσαι.

Ἀναβοθρεύσειν. ἀναμοχλεύσειν.

Ἀναβολάς. τὰ προοίμια. [8] Καινὰς ἀναβολὰς θέλω λαβεῖν. ἢ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀσμάτων. [9] Ὁμηρος·

Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.

καὶ [10] Ἀριστοφάνης· Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμενα. ταῖς ψυχῶν λέγων τὰ διθυραμβοδιδασκάλων.

Ἀναβολεύς. [11] ὁ ἐπὶ τῆς ἵππων ἀνάγων. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν ἀναβολέα προσκαλεσάμενος, καὶ ταχέως ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον, ἠτήσατο πιεῖν, καὶ ἀκράτῳ σπασάμενος πλεονάκις, ἐνέφαινεν ὡς ὕστερον προάξων. [12] Ἀναβολεὺς, ἡ ἡ παρὰ Ῥωμαίοις λεγομένη σκάλα. Καὶ αὖθις· [13] Ὁ δὲ Μασσίας γεράσας ἵππων χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινεν.

Ἀναβολή. ἀνοχή. Αἰλιανός· [14] Λοξίας δὲ καὶ Ζεὺς πατὴρ ἀναβολὴν θανάτου ἐψηφίσαντο Φαλάριδι ἔτη δύο, ἀνθ' ὧν ἡμέρως Χαρίτωνι καὶ Μελανίππῳ προσεπενέχθη.

Ἀναβρόασιν. ἀναδιδοῦσιν.

Ἀνάβαινε. Sciendum eſt, veteres ἀναβαίνειν dixiſſe pro, in pulpitum adſcendere: καταβαίνειν vero, illinc abire; ex antiquo more. Ariſtophanes:

O farciminum venditor, huc, huc, o dilectiſſime,
Aſcende, ſervator Reip. & nobis appare.

Ἀναβεβαμβύοι. Qui ſeſſorem, ſive equitem habent. Ita Xenophon.

Ἀναβιβῶμαι, pro ἀναβιβάσομαι; In altum tollam. Amipſias.

Ἀναβιῶναι. Reviviſcere. *Quidam ajunt, Æſopum adeo Deo charum fuiſſe, ut etiam revixerit, quemadmodum Tyndareus, Hercules, & Glaucus.* Et Plato Comicus inquit: *Quare nunc jura mihi non eſſe mortuum corpus, animamque redituram, ut quondam Æſopi.*

Ἀναβιώσκεσθαι. Reviviſcere.

Ἀναβλυστῶνῆσαι. Scaturire. Eupolis in *Demis.* Hujuſmodi verba a Comicis multa finguntur. Et Ἀναβλυστῶνῆσαι, repullulare.

Ἀναβοθρεύσειν. Eruunt. Emovent.

Ἀναβολάς. Proœmia. *Nova proœmia aſſumam.* Id eſt, carminum vel hymnorum principia. Homerus: *Ille vero cithara ludens pulchre canere cœpit.* Et Ariſtophanes: *Colligebant nova carminum principia volantes.* De Dithyrambicorum Poetarum animabus loquitur.

Ἀναβολεύς. Strator, ſive, qui in equum alios levat. *Rex autem, cum ſtratorem ad ſe vocaſſet, & in equum celeriter aſcendiſſet, potum petiit. Cum autem merum ſæpius hauſiſſet, ſignificavit, ſe ulterius progreſſurum eſſe.* Ἀναβολεὺς etiam ſignificat id, quod Romani *ſcalam* vocant. Et iterum: *Maſaniſſa vero, licet ſenex, equum ſine ſtratore conſcendere valebat.*

Ἀναβολή. Dilatio. Ælianus: *Apollo & Jupiter Pater Phalaridi dilationem mortis in biennium decreverunt, quod Charitonem & Melanippum clementer tractaſſet.*

Ἀναβρόασιν. Ebulliunt. Ejiciunt.

1 Ἰσέον, ὅτι ἔλεγον οἱ παλ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* p. 296. (198. Ed. Baſ.) ut Portus etiam monuit.

2 Ξενοφῶν] Verba Xenophontis in *Hipparchico* pag. 954. hæc ſunt: Καὶ οἱ λακτίζοντες δὲ ἀναβεβαμένοι ἵππει ὀκνοδόν ποιητέοι. i. e. *Illi etiam [equi,] qui recalcitrant, poſtquam ſeſſorem receperunt, removendi ſunt.*

3 Ἤδη δέ τινές φασιν, ὡς πρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Tarræo, vel potius epitomatore ejus Zenobio; eademque repetuntur infra v. Αἴσωπος.

4 Καὶ Πλάτων φησὶν ὁ Κωμ.] Fragmentum hoc Platonis Comici deſcripſit Suidas ex Schol. Ariſtoph. ad *Veſpas*, pag. 521. (357. Edit. Baſ.) ut Portus etiam monuit.

5 Καὶ νῦν ὅμοσόν μοι μὴ τεθ.] Duo hi ſenarii Platonis corrupti ſunt, nec illis metri ratio conſtat, qui ſic fortaſſe in integrum reſtituendi ſunt:

Καὶ νῦν ὅμοσόν μοι σῶμα μὲν τεθνάναι,
Ψυχὴν δ' ἐπανήκειν ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ.

6 Ἀναβλυστῶνῆσαι. τὸ αὐ.] Vide Euſtath. ad Hom. Il. P. 1095. 8. ubi vox hæc per o parvum ſcribitur, ἀναβλυσταίνειν.

7 Παρόντες] Vox hæc procul dubio corrupta eſt, cujus loco Pearſonius legendum ſuſpicatur παίζοντες.

8 Καινὰς ἀναβολὰς θέλω λαβεῖν] Portus recte obſervavit, hæc eſſe deprompta ex loco illo Ariſtoph. in *Avibus* pag. 420.

Ὑπό σου πρεσβεύεις, βάλομαι μεπέρα
Ἀναπτερῶν σὰ τῶν περιλῶν ΚΑΙΝΑΣ λαβεῖν

Ἀεροδινήτους καὶ νιφοβόλους ΑΝΑΒΟΛΑΣ.

9 Ὁμηρος] Odyſſ. A. v. 155.

10 Ἀριστοφάνης· Ξυνελέγοντ' ἀναβ.] In *Pace*, pag. 685. (466. Ed. Baſ.)

11 Ὁ ἐπὶ τῆς ἵππων ἀνάγων] Præſtat legere ἐπὶ τὸν ἵππον, ut in codice quodam MS. exaratum ſe reperiſſe Pearſonius monet.

12 Ἀναβολεὺς, ἡ ἡ παρὰ Ῥωμ. λεγ. σκάλα] Intelligit Suidas inſtrumentum illud ferreum, *ſtapes* vulgo vocatum, cujus ope in equum adſcendimus. Euſtath. ad Odyſſ. A. pag. 1406. Ἀναβολεὺς δὲ μόνον τὸ σιδήρειον, ᾧ τὰς πέδας ἐμπείροντες ἐφίππους γίνεσθαί φασι, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπον, ὃς εἰς ἵππον ἔργον καθυπηρετεῖ. Plura de hac voce vide apud Lipſium *de Milit. Rom.* lib. III. Dial. VII. Salmaſium ad Spart. Caracall. pag. 719. & Ducangium in Gloſſario Græco v. Σκάλα.

13 Ὁ δὲ Μασσίας γηρ.] Lipſius *de Milit. Rom.* loco laudato, & Reineſ. *Var. Lect.* lib. III. pag. 365. recte monuerunt, legendum hic eſſe ὁ δὲ Μασσανάσσης. De Maſaniſſa enim Rege Numidarum ſcriptores teſtantur, eum grandem etiam natu tam robuſto & agili fuiſſe corpore, ut equum ſine ſtratore conſcendere poſſet.

14 Λοξίας καὶ Ζεὺς πατὴρ ἀναβ. θαν. ἐψηφ.] Hæc verba αὐτολεξεὶ leguntur apud Euſeb. *de Præpar. Evang.* lib. v. cap. xxxv. eademque repetuntur infra v. Φάλαρις. Vide etiam Athen. lib. XIII. pag. 602. & præcipue Ælian. V. H. lib. II. cap. IV. ubi hiſtoria de Charitone & Melanippo, quæ hic breviter attingitur, prolixe narratur.

Ἀνά-

Ἀνάβραξα. ἑψήματα. ζεστά. [1] Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν, ἀνάβραξ' εἴκοσιν.

Ἀναβρυχώμενοι. Ἀλλ' ἦσαν πρόβατα πλήσιοι καθήμενοί τε, καὶ ἀναβρυχώμενοι τὸ πάθος, τοῖς ἐπὶ θέᾳ κυνηγεσίων καταπεκλεισμένοις θηρίοις· ὧν ὁ μὲν θυμὸς φλογώδης καὶ τραχύς, ὑφ' ὧν πάσχουσιν· ἡ δὲ ἐνέργεια τῷ κατέχοντι τὰ βίᾳ ἀσθενεστέρα.

Ἀναγαγών. ἀντὶ τοῦ, ἀπαγαγών. Ξενοφῶν.

Ἀναγαλλίς.[2] ἡ Κερκυραία Γραμματικὴ, ἥ τις τὴν τῆς σφαίρας εὕρεσιν Ναυσικάᾳ τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ ἀνατίθησιν.

Ἀναγαλλίς.[3] εἶδος βοτάνης. ἔστι δὲ διττή· ἑκατέρα ῥυπτικῆς ὀφ δυνάμεως, ἔχουσά τι καὶ θερμὸν, καὶ ἑλκτικόν· ὥστε σκόλοπας ἐκσπᾶσθαι, καὶ ὀφθαλμῶν καθαίρειν τὸν χυλὸν αὐτῆς.

Ἀναγάσης. ὄνομα κύριον. Ζήτει ἐν τῷ Ὑποσάς.

Ἀνώγαιον. τὸ οἴκημα. Ἀνώγαιον, καὶ κατώγαιον, διὰ διφθόγγου, καὶ ο μικροῦ. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀνώγεων σαφέστερον.

Ἀναγελήσεται. διηγηθήσεται.

Ἀνάγγελον. μηδὲ ἄγγελον καταλειφθῆναι.

Ἔνθα[4] μάχην ἔτλημεν ἀνάγγελον, ἄλλος ἐπ' ἄλλοις
Πίπτοντες.

Ἀνάγεσθαι. τὸ ὀφ. [5] Βυζαντίου ἀπαίρειν. [6] Προκόπιος· Οὐ γὰρ θέμις πινὰ ὀφ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι πρὸς τῆς ἀνδρῶν. καὶ [7] Ἀνάγειν, τὸ μηνύειν τὸν πεπρακότα, καὶ ἐπ' ὀνείου ἰέναι. οὕτω Λυσίας καὶ Δεινάρχος.

Ἀναγεῖς.[8] διὰ μὲν τοῦ α, τοὺς ἀνάγνους. διὰ δὲ τοῦ ε, τοὺς ἀνόχους ἄγχει καὶ μιάσμασι. οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ κτ' Κτησιφῶντος.

Ἀναγιγνωσκομένῳ.[9] ἀντὶ τοῦ ἀναπειθομένῳ. οὕτως Ἀντιφῶν, καὶ Ἰσαῖος, καὶ [10] Ἡρόδοτος.

Ἀναγκαία τράπεζα. ἡ εὐτελὴς, ἡ πενιχρά. καὶ Σοφοκλῆς [11] φησιν·

Ὦ δέσποτ' Αἶαν, τῆς ἀναγκαίας τύχης.
Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.

Διπλῶς φασι τὸ ἀναγκαῖον. ποτὲ μὲν, ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀκολουθίαν τινὰ ἐχόντων· ὡς εἰ εἴποιμι, ἀναγ-

Ἀνάβραξα. Cocta. Elixa. Ariſtoph. in *Ranis:*

Et carnis fruſta præterea elixa viginti.

Ἀναβρυχώμενοι. [Rugientes. Frementes.] *At ſedentes, & propter acceptam cladem frementes, ſimiles erant feris, quæ ad venationis ſpectaculum ſunt concluſæ: quarum ira quidem eſt ignea & vehemens propter mala, quæ patiuntur, ſed vires a neceſſitate vincuntur.*

Ἀναγαγών. Xenophon dixit pro ἀπαγαγών, i. e. qui abduxit.

Ἀναγαλλίς. Corcyræa Grammatica, quæ ſphæræ inventionem Nauſicaæ Alcinoi filiæ attribuit.

Ἀναγαλλίς. Genus herbæ. Eſt autem duplex. Utraque vim abſtergendi habet, & calore quodam, attrahendique vi prædita eſt; ita ut feſtucas extrahat, & ſuccus ejus nares purget.

Ἀναγάσης. Nomen proprium. Quære in voce Ὑποσάς.

Ἀνώγαιον. Conclave in ſuperiore domus parte. Ἀνώγαιον & κατώγαιον ſcribitur per diphthongum & o parvum. Clarius hæc exponuntur in v. Ἀνώγεων.

Ἀναγελήσεται. Narrabitur.

Ἀνάγγελον. Ne nuncio quidem relicto. *Ubi pugnam pugnavimus, alius ſuper alium cadentes, ne nuncio quidem cladis relicto.*

Ἀνάγεσθαι. Portu ſolvere. In altum provehi. Procopius: *Neque enim fas eſt quenquam Byzantio diſcedere* &c. Et Ἀνάγειν, indicare venditorem, & ad eum ire. Sic Lyſias & Dinarchus.

Ἀναγεῖς. Per α ſcriptum ſignificat impuros. Per ε vero, piaculo obſtrictos. Sic Æſchines contra Cteſiphontem.

Ἀναγιγνωσκομένῳ. Cui aliquid perſuadetur; vel, qui ab altero ad aliquid faciendum inducitur. Sic Antipho, Iſæus, & Herodotus.

Ἀναγκαία τράπεζα. Neceſſaria menſa. Id eſt, vilis, & pauper. Et Sophocles dicit:

O, Domine Ajax, [miſerum te ob] adverſam fortunam, cum qua conflictaris! Non eſt ullum majus hominibus malum. Τὸ ἀναγκαῖον duplicem habet ſenſum. Interdum enim dicitur de iis, quæ ſecundum naturæ or-

1 Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 153. Ed. Baſ. ut Portus obſervavit.

2 Ἀναγαλλίς. ἡ Κερκυρ. Γραμματ. ἧπερ τῶν τ σφ.] Hæc deſcripta ſunt ex Athen. lib. 1. pag. 14. ubi Grammatica hæc vocatur Ἀγαλλίς, ut Pearſonius etiam obſervavit. Vide etiam infra v. Ὄρχεσις, ubi eadem repetuntur.

3 Ἀναγαλλίς. εἶδος βοτάνης. ἔστι δὲ δ.] Hic articulus deprompſus eſt ex Pauli Æginetæ lib. VII. pag. 231. ut Pearſonius obſervavit. Idem autem deeſt in MSS. Pariſ.

4 Ἔνθα μάχην ἔτλημεν ἀνάγγελον] Hæc deprompta ſunt ex Anthol. lib. III. pag. 297. (204. Ed. Henr. Steph.) ut Portus etiam obſervavit.

5 Ἐκ Βυζαντίου] Hæ duæ voces errore librarii ex ſequentibus huc tranſlatæ ſunt, quæ proinde, tanquam ſupervacaneæ, delendæ ſunt.

6 Προκόπιος. Οὐ γὰρ θέμις τ.] Locum hunc Suidas mutilum repræſentavit, qui apud Procopium in *Hiſtor. Arc.* cap. XXV. pag. 72. ſic legitur: Οὐ γὰρ θέμις πινὰ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι σὺν ἀφειμένου πρὸς τῶν ἀνδρῶν, οἳ τῇ τοῦ Μαγίστρου καλουμένου ἀρχῇ ὑπουργοῦσιν. i. e. interprete Alemanno: *Neque enim Byzantio moliri naves fas eſt, cui per Magiſtri Officiorum adminiſtros non liceat.*

7 Ἀνάγειν, τὸ μηνύ.] Ex Harpocratione, ubi conſule Mauſſacum. Vide etiam Heſych. v. Ἀναγωγὴ, Harpocrat. v. Αὐτομολῶν, & ibi Mauſſacum; item Suidam infra v. Ἐναγωγὴ οἰκέτου.

8 Ἀναγεῖς. Διὰ μὲν τοῦ α, τοὺς ἀναγν.] Ex Harpocratione.

9 Ἀναγιγνωσκομένῳ. ἀντὶ τοῦ ἀν.] Ex Harpocratione.

10 Ἡρόδοτος.] Herodotus multis in locis verbo ἀναγιγνώσκειν pro ἀναπείθειν uſus eſt, ut Lector diſcere poterit ex Porti Lexico Ionico. Thomas Magiſter: Εἴρηται δὲ παρ' Ἡροδότῳ ἀναγιγνώσκω τὸ ἀναπείθω. Ὡς ὃν τῇ πεζῇ· Οἳ μὲν ἀνέγνωσαν μετῆναι τὸν Κῦρον. Vide etiam Suidam infra v. Ἀναγνωσθεὶς, & Ἀνέγνωσαν: item Euſtath. ad Hom. p. 957.

11 Σοφοκλῆς φησίν] In *Aiace Flag.* v. 486.

καίως

καίως [1] τὸ πῦρ ξανθὸν, καὶ τὸ γάλα λευκόν. ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης γινομένου· ὡς καὶ νῦν ἀναγκαίας τύχης, τῆς βίας φησί. τουτέστι, τῆς δυσχερείας. Καὶ Ἰάμβλιχος· Τὴν δὲ ἄλυσιν, οὐ γάρ ἐστιν ἡμῖν ἀναγκαία, προσεπέμψάσοι.

Ἀνάγκη [2] οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

Ἀναγκαῖον. [3] οὕτω καλεῖται [4] τὸ αἰδοῖον· ἐπεὶ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ [5] σύμβολον. Οἱ δὲ πρὸς ἀλκὴν ἑτοίμους ὄντας ἀναγκαίους. ἀντὶ τοῦ, δι' ἀνάγκης. Ἰσαῖος [6] δὲ ἀναγκαῖον τὸ δεσμωτήριον καλεῖ. Καλλισθένης δὲ ἀνάγεων εἶπε. καὶ οὕτω δεῖ μᾶλλον λέγεσθαι. [7] Ἀναγκαῖόν ἐστιν, ὅπερ ἀληθὲς ὄν, οὐκ ἔστιν ψεῦδος εἶναι. ἢ ἐνδεκτικὸν τοῦ ψεύδους εἶναι. ἢ ἐνδεκτικὸν μὴ ἐστι, τὰ δὲ ἐκτὸς αὐτοῦ ἐναντιοῦται πρὸς τὸ ψεῦδος εἶναι· οἷον, ἡ χρεὼ ὠφελεῖ. οὐκ ἀναγκαῖον δέ ἐστιν, ὃ καὶ ἀληθές ἐστι, καὶ ψεῦδος οἷόν τε αὐτὸ εἶναι, τῶν ἐκτὸς μηδὲν ἐναντιουμένων· οἷον, περιπατεῖ Δίων. [8] Ὅτι Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης φησὶ, μηδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι, μὴ δὲ εἰς τὸ μηδὲν ὂν φθείρεσθαι. καὶ τοὺς ἀτόμους δὲ ἀπείρους εἶναι κατὰ μέγεθος καὶ πλῆθος· φέρεσθαι δὲ ἐν τῷ ὅλῳ δινουμένας, καὶ οὕτω πάντα τὰ συγκείμενα γεννᾶν, πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν. εἶναι γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων τινὰ συστήματα, ἄπερ εἶναι ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοίωτα διὰ στερρότητα. πάντα δὲ κατ' ἀνάγκην γίνεσθαι, τὴν δίνης αἰτίας εἶσης τῆς γενέσεως πάντων, ἣν ἀνάγκην λέγει. Διαιρεῖ δὲ τὰ ὄντα, εἰς τὸ εἶναι, ἢ ἐξ ἀνάγκης εἶναι· ὡς, τὸ ἄνθρωπον ζῷον εἶναι. ὃ γὰρ παντί τε καὶ ἀεὶ ὑπάρχει, τοῦτο ἐξ ἀνάγκης ἐστίν. ὁμοίως ἀναγκαῖον καὶ τὸν θεὸν ἄφθαρτον εἶναι. τὰ δὲ ἐνδεχομένως. καὶ τούτων τὰ ἐνδεχομένων, τὰ μὲν, ὡς ὑποπλεῖσιν, ὡς τὸ, τὸν ἄνθρωπον πενταδάκτυλον εἶναι, ἢ γηράσκοντα πολιοῦσθαι· τὰ δὲ, ἐπ' ἔλαττον, ὡς τὰ τούτοις ἀνελείφθαι, τὸ, τὸν ἄνθρωπον τετραδάκτυλον, ἢ ἑξαδάκτυλον εἶναι. ἔστι γὰρ ἐν τούτοις οὕτω καὶ ταῦτα. ἢ τὸ μὴ πολιοῦσθαι γηράσκοντα τὸν ἄνθρωπον, ἢ μὴ ἀποδημεῖν, ἢ λούεσθαι, ἢ μή.

Ἀνάγκη. ἐν Ἐπιγράμματι·

---- Ἰδ' ὡς ἐδίδαξεν ἀνάγκη
Πάνσοφον ἐξευρεῖν ἔκλυσιν ἀίδεω.

Καὶ παροιμία· Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται. παρεγγυᾷ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι. ὅμοιον τῷ· Ἂν μὴ παρῇ κρέα, ταρίχῳ χρηστέον.

dinem neceſſario fiunt: ut ſi dicamus, ignem neceſſario eſſe rutilum, & lac candidum. Interdum vero dicitur de eo, quod ex neceſſitate fit. Ut hoc loco ἀναγκαία τύχη dicitur infortunium, quod pati cogimur. Et Iamblichus: *Catenam vero, (non enim nobis eſt neceſſaria) miſi tibi.*

Ἀνάγκῃ οὐδὲ θ. Neceſſitati ne Dii quidem repugnant.

Ἀναγκαῖον. Sic appellatur membrum virile, quia neceſſitatis eſt ſymbolum. † *Illi vero neceſſitate cogente ad vim propulſandam ſe parabant.* Iſæus autem Ἀναγκαῖον vocat carcerem. Calliſthenes vero Ἀνάγεων rectius ſic appellavit. † Neceſſarium eſt, quod ita verum eſt, ut nulla ratione poſſit eſſe falſum: aut poteſt quidem, ſed quæ extrinſecus ſunt ei repugnant, quo minus falſum ſit; ut *Virtus prodeſt.* Non neceſſarium autem eſt, quod & verum eſt, & falſum tamen eſſe poteſt, ſi exteriora non repugnent; ut, *Dio ambulat.* † Democritus Abderita ait, nihil ex eo, quod non ſit, fieri, neque in nihilum per corruptionem redigi. Atomos & magnitudine & numero eſſe infinitas, eaſque in hoc Univerſo rotari & ferri, atque ita omnia concreta corpora gignere, ignem, aerem, aquam, & terram. Nam & hæc ait eſſe corpora ex atomis compoſita; propter ſoliditatem tamen omnis paſſionis & mutationis expertia. Omnia autem ſecundum neceſſitatem fieri, vertiginemque, quam ipſe neceſſitatem vocat, eſſe cauſam generationis omnium rerum. Dividit autem res in ea, quæ exiſtunt, & ea, quæ neceſſario exiſtunt: ut, hominem eſſe animal. Quod enim omni homini, & ſemper, adeſt, hoc neceſſario eſt. Similiter etiam neceſſarium eſt, Deum omnis corruptionis eſſe expertem. Alia vero contingenter [fieri dicit.] Atque horum contingentium alia quidem plerumque contingere, ut, hominem quinque digitis præditum eſſe, & ſeneſcentem caneſcere: alia vero, rarius, ut horum contraria; hominem nimirum quatuor, aut ſex digitos habere (nam & hæc aliquando contingere ſolent) aut, hominem ſeneſcentem non caneſcere; aut non peregre proficiſci; aut lavari, aut non lavari.

Ἀνάγκη. Neceſſitas. In Epigrammate:

---- *Vide quomodo docuerit neceſſitas*
Sapientiſſima invenire effugium Orci.

Et proverbium: *Neceſſitati ne Dii quidem repugnant*; quo monemur, oportere nos in præſentibus acquieſcere. Proverbium hoc ſimile eſt illi: *Si carnes non adfuerint, in ſalſamentis acquieſcendum eſt.*

1 Τ[illegible] Sophoclis loco laudato legitur, τὸ πῦρ [illegible].

2 Ἀνάγκῃ θεὸς μάχ.] Si credendum eſt Laertio lib. I. ſegm. LXXVII. ſententiæ hujus auctor fuit Pittacus.

3 Οὕτω καλεῖται τὸ αἰδοῖον· ἐπὶ τῆ ἀνάγκ. ἐστὶ σύμβολον] Hæc deſcripta ſunt ex Artemidori *Oneirocr.* lib. I. cap. XLVII. pag. 41. ut Pearſonius etiam obſervavit.

4 Τὸ αἰδοῖον· ἐπὶ τ ἀνάγκης] Euſeb. *Hiſtor. Eccleſ.* lib. VIII. [illegible] Καὶ πρὸ μάλιστα ἀναγκαιόταται τ σώματος καταπτάμενοι [illegible] te vertit: *Uſque ad loca pudenda, quibus natura [illegible] procurari ſolet.*

5 Σύμβολον] In prioribus Edit. mendoſe legitur συμβόλαιον, cujus loco σύμβολον ex Artemidoro repoſui.

6 Ἰσαῖος δὲ ἀναγκαῖον τὸ δεσμ. κ.τ.λ. Καλλ. δὲ ἀνάγ. εἶπε. κρὴ οὕτω δεῖ μ. λέγ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum & Valeſium; item Suidam infra v. Ἀνάκειον.

7 Ἀναγκαῖόν ἐστιν, ὅπερ ἀληθ. ὄν] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa περιπατεῖ Δίων, deprompta ſunt ex Laert. lib. VII. Segm. LXXV. ut a Pearſonio quoque obſervatum fuit.

8 Ὅτι Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρ. φησὶ, μηδ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa, διὸ ἀνάγκην λέγ. leguntur apud Laertium in *Democrito* Segm. XLIV. unde ea Suidas excerpſit.

Ἀναγκαῖον τοῦ ἐκ οὐσίας διαφέρει. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἐκ οὐσίας.

Ἀνάγκης ἄτρακτον. τὸν ἄξονα λέγει.

Ἀναγνῶ. μιαρός. Ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνῶ; εἰ με χρὴ φυγεῖν.

Ἀναγνωσθείς. [2] ἀναπεισθείς. Ὁ [3] δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οὐχ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρί. ἰοῦ γὰρ δὴ Θεμίστων ἀνὴρ [4] Θηραῖος.

Ἀνάγνωσις. ἀναγνώρισις, ἢ ἀνάπεισις. Ἡρόδοτος. καὶ Ἀναγινώσκειν παρὰ Ῥήτορσιν ἐπὶ τοῦ ἀναπείθειν. ἔστι γὰρ ἀναγινώσκειν, τὸ γνῶναι διαλεχθέντα.

Ἀναγωγή. ὁ τῶν νηῶν ἔκπλους. [5] Καὶ γίνεται ἀναγωγὴ τῶν νηῶν, οὐ κατὰ τὸ πλῆθος οὕτω τῆς ἐπιβαινούσης αὐτὰς στρατιᾶς, ἢ κατὰ τὴν ὅπλων λαμπρότητα, ἢ τινὶ ἄλλῳ κατὰ τὸ ἀναγκαῖον ἐς κάλλος παρασκευήν. Καὶ αὖθις· [6] Οἱ δὲ καταστοχάσμενοι τὰ κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐπὶ Κύπρον, κἀκεῖθεν ἐπὶ Συρίας τὴν ἀναγωγὴν ἐποιήσαντο.

Ἀναγωγία. Ὁ δὲ δι' ἀναγωγίαν ταῦτα ἔπαθε. τρυφήν, ἀπαιδευσίαν. Ἔχων στρατὸν κατὰ μέθης καὶ ἀναγωγίας ἠμελημένον καὶ διεφθαρμένον.

Ἀνάγωγος. ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀγωγῆς.

Ἀναγωγότερον. ἁμαρτητικώτερον. ἀτακτότερον.

Ἀναγώγῳ. Φιληδόνῳ. Ἐκλελυμένῳ.

Ἀναγώνιστος. ὁ μὴ ἀγωνισάμενος. [7] Ξενοφῶν.

Ἀναγραπτον. τὸ ἀναγεγραμμένον, ἢ τὸ φανερῶς γεγραμμένον, ἢ τὸ πᾶσιν ἐγνωσμένον. Σφᾶς τε ὑπακούειν κελεύων Ἀβάρεσι, καὶ ἐς φόρου ἀπαγωγὴν ἔσεσθαι ἀναγράπτους.

Ἀναγυράσιος. [8] δῆμός ἐστιν Ἀναγυροῦς τῆς Ἐρεχθηίδος Φυλῆς, ἧς ὁ δημότης, Ἀναγυράσιος. καὶ Ἀναγυράσιος δαίμων. καὶ τέμενος Ἀναγύρου ἐν τῷ δήμῳ τοῦ Ἀναγυρασίου. Ἀναγυράσιος δαίμων, ἐπεὶ τὸν παροικοῦντα πρεσβύτην, καὶ ἐκτέμνοντα τὸ ἄλσος, ἐπιμωρήσατο Ἀνάγυρος ἥρως. Ἀναγυράσιοι δὲ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. τούτου δέ τις ἐξέκοψε τὸ ἄλσος. ὁ δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἐπέμενε τιμωρῶν παλλακήν· ἥτις μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα, διέβαλεν ὡς ἀσελγῆ τῷ πατρί. ὁ δὲ ἐπίρωσεν αὐτὸν, καὶ ἐγκαλωκοδόμησεν. [9] ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀνήρτησεν· ἡ δὲ παλλακὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔρριψεν.

Ἀναγκαῖον. Differt ab eo, quod dicitur ἐκ οὐσίας. Quære in Ἐκ οὐσίας.

Ἀνάγκης ἄτρακτον. Necessitatis fusum. Sic vocat tabulam ligneam, [cui leges Solonis inscriptæ erant.]

Ἀναγνῶ. Impurus. *An non totus impurus sum? Si quidem me oportet fugere.*

Ἀναγνωσθείς. Persuasus. *Ille vero ab uxore inductus, facinus impium in filiam est molitus. Erat enim Themison vir Theræus.*

Ἀνάγνωσις. Agnitio, vel persuasio. Herodotus. Et Ἀναγινώσκειν apud Oratores accipitur pro persuadere. Est enim ἀναγινώσκω, colloquendo cognoscere aliquid.

Ἀναγωγή. Navium ex portu egressus. *Et naves ex portu egrediuntur, non pro multitudine copiarum, quæ iis vehebantur, aut pro armorum splendore, aut pro cætero apparatu, qui ornatui potius, quam necessario usui inserviebat.* Et rursus: *Illi vero ea, quæ in Ægypto sunt, contemplati, in Cyprum, & inde in Syriam redituri e portu solverunt.*

Ἀναγωγία. [Mala educatio, vel soluta disciplina.] *Ille vero in has calamitates incidit, quod non esset bene educatus & institutus. † Habens exercitum temulentia & soluta disciplina corruptum.*

Ἀνάγωγος. Qui debitam disciplinam non est nactus.

Ἀναγωγότερον. Majore cum peccandi licentia. Dissolutius.

Ἀναγώγῳ. Voluptatibus dedito. Dissoluto.

Ἀναγώνιστος. Qui non certavit. Xenophon.

Ἀνάγραπτον. Scriptis mandatum. Manifeste scriptum, vel omnibus notum. *Jubens eos Abaris parere, & in numerum tributariorum referri.*

Ἀναγυράσιος. Anagyrasius. Anagyrus est populus Tribus Erechtheidis, cujus popularis vocatur Ἀναγυράσιος. Et Anagyrasius Dæmon. Et Anagyri lucus, in populo Anagyrasiorum. Anagyrasius Dæmon, [inde dictus,] quia Anagyrus heros vicinum senem, lucum ipsius exscindentem, ultus est. Hujus enim lucum cum aliquis exscinderet, effecit, ut pellex filium ejus deperiret. Ea igitur cum puerum frustra sollicitaret, illum ut impudicum apud patrem criminata est; qui eum oculis privatum parietibus struxit. Postea vero pater se suspendit, & pellex in puteum se præcipitem dedit. Historiam hanc refert Hieronymus in libro *de*

1 Ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνῶ; εἰ με χρὴ φυγ.] Senarius hic legitur apud Sophoclem in *Oedip. Tyran.* pag. 185. *P.*

2 Ἀναπεισθείς] Vide infra v. Ἀνέγνωσαν, & supra v. Ἀναγνωσθείς.

3 Ὁ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τ. γυν.] Hoc fragmentum legitur apud Herodotum in *Melpomene*, pag. 171. ut Portus observavit.

4 Θηραῖος] Priores Edit. mendose habent Θησαῖος, cujus loco Θηραῖος ex Herodoto reposui.

5 Καὶ γίνεται ἀναγωγὴ τῶν νηῶν, ὁ κατὰ τὸ πλ.] Fragmentum hoc Polybio tribuunt Fulvius Ursinus & Casaubonus.

6 Οἱ δὲ καταστοχάσμενοι τὰ κ.] Et hæc Fulvius & Casaubonus ad Polybium trahunt; sed perperam. Sunt enim Diodori in Excerpt. Legat. cap. XXIII. ut Perrsonius rectè observavit.

7 Ξενοφῶν] Respexit Suidas ad locum illum Xenophontis in *Instit. Cyri*, pag. 24. Καὶ εἴ τις ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας, τῷ ἀξιόνικος γενόμενος, ἀναγώνιστος ἀμαρτάνειν. Sed hic τὸ ἀναγώνιστος non tam significat ὁ μὴ ἀγωνισάμενος, ut Suidas interpretatur, quam ὁ μὴ ἀγωνιζόμενος, i. e. qui non certat, etiamsi ante certaverit.

8 Ἀναγυράσιος. δῆμός ἐστιν Ἀναγ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad Ἀναγυράσιος, descripta sunt ex Harpocratione.

9 Ἐγκατοικοδόμησεν] Quod Græci ἐγκατοικοδομεῖν, id Latini *parietibus struere*, vocant. Vetus interpres Juvenalis ad versum illum de Vestali viva defossa:

Sanguine adhuc vivo terram subitura sacerdos.

Hæc virginibus Vestæ pœna fuit decreta, si vitiatæ fuissent, vivæ parietibus struebantur. Capitolinus in *Op. Macrino* cap. XII. *Vivos etiam homines parietibus inclusit & struxit.* Vide ibi Salmasium. Pro ἐγκατοικοδομεῖν Græci etiam πλινθεύειν dicebant, ut Suidas docet infra v. Ἐπλινθεύθησαν.

ἱστορεῖ δὲ Ἡγησάνδρα ἐν τῷ περὶ Τραγῳδοποιῶν, ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδου Φοίνισσαν.

Ἀνάγυρος. δῆμος τῆς Ἀττικῆς. καὶ ἄνθος, ὃ τειβόμενον ὄζει. καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνάγυρον. ἐπὶ τῶν ὑποπιπτόντων ἑαυτοῖς τὰ κακά. ἔστι δὲ τὸ φυτὸν ὁ Ἀνάγυρος ἀλεξίφαρμακον, καὶ [2] δυσῶδες, καὶ δριμὺ θερμῆς τε καὶ διαφορητικῆς δυνάμεως. τὸ δὲ σπέρμα λεπτομερέστερόν τε ὄζει, καὶ ἐμετικόν. οἱ δὲ Ὀνόγυρον αὐτό φασιν.

Ἀναγκιππεῖν. ἀντὶ τοῦ μὴ ἀνάγκης ἱππεύειν. Εὔπολις.

Ἀναδάσασθαι. ἀναμερίσασθαι.

Ἀναδενδράδα. σταφυλῆς γένος. οἱ δὲ τὴν [3] ἀμάμαξυν οὕτω καλεῖσθαί [φασιν.] εὕρηται δὲ ἡ παρὰ Ἐπιχάρμῳ καὶ Σαπφοῖ τὸ ὄνομα.

Ἀναδέξασθαι. ἀναλαβεῖν. ὑποδέξασθαι. Ὁ δὲ κατεσκήνωσεν εἰς τὸ τέμενος, βουλόμενος ἀναδέξασθαι τὰ μέλλοντα προσκομίζειν αὐτὸν πρόβατα. Καὶ Πολύβιος· [4] Τούς τε ἐκ πλοῦν ἀφυστερηκότας ἐν τῇ Μεσσήνῃ ἀναδεχόμενος. Καὶ αὖθις· Πρὶν ἀναδέξασθαι τοὺς ἐσκεδασμένους ἐν ταῖς προνομαῖς.

Ἀναδέξασθαι. ὑπενεγκεῖν. ὑπομεῖναι. Πολύβιος· Πάνυ γὰρ βουληθῆναι τὸν Φίλιππον ἀναδέξασθαι, ἢ καταφανῆ γενέσθαι Ῥοδίοις τοῖς ἐν τούτοις αὐτοῦ προαίρεσιν, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἀπέλυσε τῆς ὑποψίας. καὶ Ἀναδέχομαι, ἀντὶ τοῦ ἀναλαμβάνω. καὶ Ἀναδέχεσθαι τοῖς παρουσίαν τῶν πολεμίων, ἀντὶ τοῦ προσδοκᾶν.

Ἀναδέρω.[5] ὑποτίθεμαι. ἀναβάλλομαι.

Ἀναδέσμη. ὅμοιόν τι μίτρᾳ κεφαλῆς.

Ἀναδεύειν. φυρᾶν. καὶ Ἀναδεύσει, [6] φυρήσει, [7] μαλάξει. Αἰλιανός· [8] Εἴπερ οὖν τὰ Ἐπικούρου βιβλία καταφλέξαις, καὶ τὸ ἀθέων τε, καὶ ἀσεβῶν, καὶ ἐμπεθυμένων σιγμάτων τοῖς σποδὸν ἀναδεύσει κηρῷ ὑγρῷ, καὶ ὑποπλασάμενος τὴν νηδὺν καὶ τὸ ἦθος ἅπαν καταδήσει ταινίαις.

Ἀναδεῖ. ἀναπλέκει. στέφει. καὶ Ἀναδεῖσθαι, στεφανοῦσθαι. καὶ Ἀναδήσασθαι, στεφανώσασθαι. καὶ Ἀναδῆσαι, τὸ ταινιῶσαι νικῶντα. καὶ Ἀναδήσοντες, στέψοντες. Ἀναδήσειν στεφάνῳ χρυσοῦ πεποιημένῳ. καὶ οἱ Σαμοθρᾷκες κηρύττουσι κήρυγμα, τὸν ζῶντα αὐτὸν ἀγαγόντα δύο τάλαντα ἔχειν.

Ἀναδιδάξαι. ἀντὶ τοῦ πάνυ διδάξαι. Ὑπερβατικὸν γάρ ἐστιν ἡ ἀνα.

Tragœdiarum scriptoribus, Euripidis *Phœnicem* his comparans.

Ἀνάγυρος. Anagyrus. Populus Atticæ. Est & flos, qui tritus olet. Et proverbium: *Anagyrum moves*; quod dicitur de illis, qui sibi ipsi mala accersunt. Anagyrus autem planta morbis medetur, estque fœtida, & acris, & calefaciendi discutiendique vim habet. Semen ejus tenuioribus partibus constat, & vomitus ciendi vim habet. Alii Ὀνόγυρον [plantam] hanc vocant.

Ἀναγκιππεῖν. Ex necessitate equitare. Eupolis.

Ἀναδάσασθαι. Dividere. Distribuere.

Ἀναδενδράδα. Genus uvæ. Quidam sic vocant illud vitis genus, quod Græci ἀμάμαξυν appellant. Vox hæc reperitur apud Epicharmum & Sapphonem.

Ἀναδέξασθαι. Suscipere. Assumere. Excipere. *Ille vero tentorium in luco posuit, expectare volens pontones, qui ipsum erant trajecturi.* Et Polybius: *Et expectans eos, qui ipsum Messana navi proficiscentem assequi non potuerant.* Et iterum: *Priusquam contraheret eos, qui pabulandi gratia dispersi erant.*

Ἀναδέξασθαι. Sustinere. Patienter expectare. Polybius: *Philippum enim omnino patienter potius expectare voluisse, quam in his rebus consilium suum Rhodiis manifestum fieri; quod etiam Heraclidem suspicione liberavit.* Et Ἀναδέχομαι, assumo. Et ἀναδέχεσθαι τὴν παρουσίαν τῶν πολεμίων, hostium adventum expectare.

Ἀναδέρω. Differo. In aliud tempus rejicio.

Ἀναδέσμη. Simile quiddam diadèmati. Vel fascia capitis.

Ἀναδεύειν. Subigere. Miscere. Et Ἀναδεύσει, miscebit, subiget. Ælianus: *Si igitur Epicuri libros combusserit, & impiarum ac effœminatarum notarum cinerem molli cera miscuerit, & ventrem cum toto pectore illitum linteolis obligaverit.*

Ἀναδεῖ. Redimit. Coronat. Et Ἀναδεῖσθαι, coronari. Et Ἀναδήσασθαι, coronare. Et Ἀναδῆσαι, coronare victorem. Et Ἀναδήσοντες, coronaturi. Et Ἀναδήσειν στεφάνῳ χρυσοῦ πεποιημένῳ, coronaturum esse corona ex auro facta. *Et Samothraces per præconis vocem edixerunt, eum, qui ipsum vivum adduxisset, duo talenta habiturum esse.*

Ἀναδιδάξαι. Aliquem penitus docere. Nam præpositio ἀνὰ hic vim intendendi habet.

1 Παροιμία εἰπεῖν· Κιν.] Vide Zenobium Adag. CLV. & Diogenianum Adag. XXV.

2 Δυσῶδες, ἐ δριμύ. Θερμ.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Paulo Ægineta lib. VII. cap. III.

3 Ἀμάμαξυν] In prioribus Edit. corruptissime legitur ἀνάμιξιν, quod Portus, de mendo prorsus securus, verterat *commistionem artium*, nullo prorsus sensu. Est autem ἀμάμαξυς Græcis idem quod ἀναδενδράς, i. e. vitis arbustiva. Scholiasta Aristoph. ad *Vesp.* pag. 451. Εἶδος ἀμπέλου ἡ ΑΜΑΜΑΞΥΣ, ἣν λέγουσιν ἀναδεν- Vide etiam Suidam supra v. Ἀμάμιξις.

4 Πολύβιος] Lib. I. cap. LII. ut Jacob. Gronovius observavit.

5 Ἀναδέρω. ὑποτίθεμαι. ἀναβ.] Quamvis etiam Hesychius τὸ ἀναδέρω per ὑποτίθεμαι exponat, vocem tamen illam suspectam habeo.

6 Φυρήσει, μαλάξει.] Vide infra v. Ὄρχασιν.

7 Μαλάξει] In uno MS. Paris. legitur μίξει.

8 Εἴπερ οὖν τὰ Ἐπικούρου βιβλ.] Hæc repetuntur infra v. Καταδεύσει. Non dubito autem, quin hæc descripta sint ex libro Æliani *de Providentia*, cujus Suidas sæpe mentionem facit, & non pauca inde loca in Lexicum suum transtulit.

Ἀνα-

Ἀναδιδοῦσαν. ἀντὶ τοῦ ἀναδιδομένην.

Ἀνάδικα. τὰ ἤδη κεκριμένα. [1] Ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποιῶν, αἰσχροκερδείας ἕνεκα.

Ἀναδικάσασθαι. [2] τὸ ἄνωθεν δικάσασθαι. οὕτως Ἰσαῖος. ὁπόθεν καὶ τὸ ἀνάδικοι [3] κρίσεις, αἱ ἄνωθεν δικαζόμεναι, ὅταν ἁλῶσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν.

Ἀναδομή. ἀναδασμός.

Ἀναδούμενος. στέφανον τιθέμενος. καὶ Ἀναδεμένην, στεφανωμένην. [4] Προκόπιος· Αἶσχος ἀναδεμένῃ οὕτω μέγα παρὰ πάντων ἀνθρώπων.

Ἀναδούμενος. [5] Ὁ δὲ τρυφερὸς ἐκεῖνος, καὶ ἁβρὸς, καὶ ὑπὸ μαλακίας τοῦ σώματος καλλωπιζόμενος, καὶ λελουσμένος, καὶ τὰς κόμας ἀναδούμενος, ὥσπερ αἱ τῶν ἑταιρίδων ἀσελγέστεραι, καὶ μυροχαγὲς ἔχων ἀεὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς βοστρύχους.

Ἀνάδοχον, οὐκ ἀναδοχέα λέγουσιν. Μένανδρος Χήρᾳ·

Πρὸς τινὰ ἀδελφὸν ἀνάδοχον τῶν χρημάτων.

Ἀναδρομαί. ἀναβάσεις.

Ἀναδρομὴ [6] γίγνοιτο, κἂν σφαλλοίμεθα. δεῖ παρεῖχειν ἔχειν ἀεί τι σῖγον τοῦτον. τοῦτο μὴ ποιήσας Λεύκιος ὁ Ῥωμαῖος μεγάλως ἐσφάλη. οὕτω παρ' ὀλίγον σφάλλει τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων ἀχρόνων ἀκαιρία. ἱκανὰ τῶν τοιούτων ὑποδείγματα τοῖς εὐφρονοῦσι ἥτε Πύρρου τοῦ τῶν Ἠπειρωτῶν βασιλέως βία καὶ πάροδος εἰς Ἄργος· ἥτε Λυσιμάχου στρατιὰ μετὰ τῆς Θράικης ἐπὶ Δρομιχαίτην τὸν βασιλέα τῶν Ὀδρυσῶν· καὶ πολλὰ δὴ τούτοις ἕτερα παράπλησια.

Ἀναδυῶν. ἀναχωρῶν.

Ἀναδυόμενος. Φεύγων. ἀναβαλλόμενος. καὶ Ἀναδύομαι, μεταβουλεύομαι.

Ἀνάζαρβος, πόλις Κιλικίας, [7] ἀπὸ Ζάρβα τοῦ κτίσαντος. ὁ πολίτης Ἀναζαρβεύς. Ὅτι Νέρβας βασιλεὺς Ῥωμαίων κατενεχθείσης ὑπὸ σεισμοῦ Διοκαισαρείας, τῆς ἐν Κιλικίᾳ κειμένης, ἔπεμψε συγκλητικὸν, ὀνόματι Ἀνάζαρβον, ὃς ἀνοικοδομήσας αὐτὴν, πάλαι λεγομένην Κύινδαν, εἶτα Διοκαισάρειαν, ἐπ[8] τοῦ ἰδίου ὀνόματος ἐκάλεσεν Ἀνάζαρβον.

Ἀναζωπυρῆσαι. ἀνανεῶσαι. ἀνεγεῖραι. ζωῶσαι.

Ἀναζυγαῖς. ἀναστροφαῖς. σταλοπεδείαις. [9] Πολύβιος· Ὁ δὲ Φίλιππος οὐδενὶ κόσμῳ ποιησάμενος τὴν ἀναζυγὴν καὶ τὸ ἀνάπλουν, δευτεραῖος εἰς Κεφαλληνίαν κατῆρεν. [10] Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τὸ γεγενότων

Ἀναδιδοῦσαν. Erumpentem.

Ἀνάδικα. Cauſæ ſemel judicatæ, de quibus denuo judicium inſtituitur. *Quæ judicata erant reſcindens, ob turpis lucri amorem.*

Ἀναδικάσασθαι. De re, jam ſemel judicata, denuo judicio contendere. Sic Iſæus. Hinc etiam ἀνάδικοι κρίσεις vocantur judicia, quæ denuo de cauſa aliqua inſtituuntur, cum nempe teſtes falſi teſtimonii convicti fuerunt.

Ἀναδομή. Diviſio. Diſtributio.

Ἀναδούμενος. Redimitus. Coronatus. Et Ἀναδεμένην. Coronatam. Procopius: *Apud omnes homines tanto dedecori expoſitam.*

Ἀναδούμενος. [Revinctus. Redimitus]. *Ille vero mollis, & delicatus, & ob corporis mollitiem fractus, & comas revinctas habens, ut laſciviores meretriculæ, & frontem cincinnoſque unguentis ſemper perfundens.*

Ἀνάδοχον, non ἀναδοχέα dicunt. [Fidejuſſorem. Sponſorem.] Menander in *Vidua*:

Apud ſororem, fidejuſſorem pecuniæ.

Ἀναδρομαί. Aſcenſus. *De re ante deliberetur, nec eventus cœpta fruſtrabitur. Hunc verſum ſemper in promptu habere oportet; quod quia non fecit Lucius Romanus, in graviſſimam calamitatem incidit. Sic maximæ res levi momento ad irritum recidunt, quæ abſque judicio & conſilio geruntur. Hujus rei documentum viris prudentibus abunde præbent tum Pyrrhi Epirotarum Regis violenta in terram Argivorum irruptio; tum Lyſimachi expeditio per Thraciam adverſus Dromichætem, Odryſorum Regem, ſuſcepta; tum multa alia his ſimilia.*

Ἀναδυῶν. Recedere. Pedem referre.

Ἀναδυόμενος. Fugiens. Tergiverſans. Cunctans. Et Ἀναδύομαι, conſilium muto.

Ἀνάζαρβος. Anazarbus, urbs Ciliciæ, ab Anazarbo conditore ſic dicta. Civis ejus dicitur Ἀναζαρβεύς. Nerva, Romanorum Imperator, terræ motu collapſa Diocæſarea, quæ ſita eſt in Cilicia, Senatorem nomine Anazarbum miſit, qui eam inſtauratam de ſuo nomine Anazarbum vocavit, cum olim Cyinda, & deinde Diocæſarea appellaretur.

Ἀναζωπυρῆσαι. Renovare. Excitare. Ad vitam revocare.

Ἀναζυγαῖς. Reverſionibus. Caſtrorum metationibus. Polybius: *Philippus vero, cum nullo ordine retro navigaret, poſtridie Cephalleniam appulit. † Romani vero prorſus ignari eorum,*

1 Ἀνάδικα τὰ δεδικασμ. π.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Procop. *Hiſtor. Arc.* cap. XIV. pag. 42. ubi minus recte legitur δεδοκιμασμένα pro δεδικασμένα, ut hic Suidas habet.

2 Ἀναδικάσασθαι. τὸ ἄνωθ. δικ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Interpretes.

3 Κρίσεις] In prioribus Edit. ineptiſſime legitur κινήσεις: quod mendum, quamvis manifeſtiſſimum, Porti tamen oculos effugit, qui neſcio quid de iterum judicatis *motibus* hic ſomniat.

4 Προκόπιος] *Hiſtor. Arc.* cap. 2. p. 6.

5 Ὁ δὲ τρυφερὸς ἐκεῖνος, ὁ ἁβρὸς, καὶ ὑπὸ μαλ.] Hoc fragmentum legitur etiam ſupra v. Ἁβρός.

6 Ἀναδρομὴ γίγνοιτο, κἂν σφαλλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ex Polybio deprompta eſſe exiſtimant Caſaubonus & F. Urſinus.

7 Ἀπὸ Ζάρβα τοῦ κτίσ.] Vide Stephanum περὶ Πόλεων, qui conditorem Anazarbi Ἀζάρβαν vocat.

8 Ἐπὶ τοῦ ἰδίου ὀνόματος ἐκάλεσεν Ἀνάζαρβον.] Vide Valeſium ad Ammianum Marcellinum pag. 39. qui recte monet, hæc eſſe futilia & falſa, cum ſatis conſtet, urbem iſtam etiam ante Nervæ tempora *Anazarbum* vocatam fuiſſe. Nam & Dioſcorides Ἀναζαρβεὺς appellatur; & Plinius lib. IV. Anarzabenorum meminit.

9 Πολύβιος] Lib. V. cap. CX.

10 Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τὸ γεγενότων ἀδ.] Hoc fragmentum a ſuperiore diverſum eſt, & aliunde a Suida depromptum, quoniam id apud Polybium loco laudato non legitur.

οὐδὲν ἄλως εἰδότες, περὶ ἀναζυγὴν ἐγένοντο.

Ἀνάθεμα.[1] καὶ τὸ ἀναθέρμενον τῷ θεῷ, καὶ τὸ εἰς ἀφανισμὸν ἐσόμενον. ἀμφότερα σημαίνει. λέγεται δὲ καὶ Ἀνάθημα τὸ τῷ θεῷ ἀνατεθειμένον. καὶ Ἀναθεματίζω, αἰτιατικῇ.

Ἀναθέντας. ἀντὶ τοῦ ἐπιθέντας. Ξενοφῶν.

Ἀναθεώρησις. Μεγάλης δὲ ὄσης χρὴ τὴν νομοθεσίαν ἀναθεωρήσεως, μισοπόνηρος φαίνεται ὁ ἀνὴρ, ὅτι τὰ πάντων τῶν νομοθετῶν πικρότατα ἐπιθεῖναι ἔμελλε.

Ἀναθέσθαι.[2] Ἀντιφῶν[3] ἐν τῷ περὶ Ὁμονοίας φησίν· Ἀναθέσθαι ἄσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔξεστιν. ἀντὶ τοῦ, ἄνωθεν βιῶναι μεταγνόντας ἐπὶ τῷ χείρονι βίᾳ.

Ἀναθέσθαι.[4] τὸ μεταθέσθαι. ἀπὸ τῶν πεττευόντων, καὶ τὰς κεκινημένας ἤδη ψήφους διορθούντων. οὔτε δὲ τὸ ὑπερθέσθαι σημαίνει ἡ λέξις, οὔτε τὸ ἀνακοινώσασθαι, ἀλλὰ τὸ μεταβουλεύσασθαι, καὶ μεταγνῶναι. πολύ ἐστι παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ. Μένανδρος Ἀφροδισίῳ·

---- ἐκφυγοῦσα δ' ἣν εἶχεν νόσον,
Οὐκ ἔσχε τοὺς ῥηθέντας ἀναθέσθαι λόγους.

Ἀνάθεσις. ἡ ὑπέρθεσις. τὰ χρήματα δώσειν ὑπέσχοντο τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν.

Ἀναθεῖναι, καὶ ἐπαναθεῖναι, τὸ αὐτό. Ἀραρὼς Ὑμεναίῳ· [5]Ὅπως τε τὴν νύμφιον ἐὰν καιρὸς ᾖ μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθῆσθαι συμφέρειν. [6]Ὅπ τὸ ἀραρῶς ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ἁρμοστῶς· ἀραρὼς δὲ, ἁρμόσας.

Ἀναθείς. Ὑποτρέψας. ἐπὶ ἀψύχων τάσσεται τὸ ἀναθείς. [7]Αἰσχυφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ ἐπὶ ἐμψύχων ἐχρήσατο αὐτῷ. Ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ κρημνόν τιν' ἀναθείς.

Ἀναθηλήσει. ἀναβλαστήσει.

Ἀνάθημα. πᾶν τὸ [8]ἀφιερωμένον Θεοῖ. [9]Αἰτοῦντι τῷ Πέλοπι ἀνάθημα τὸν ἄρνα τὸν χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντι κειμήλια, ἔχρησεν·

Ὃ βούλομαι δός· μὴ δίδου δ' ὃ μὴ θέλω.

λέγεται δὲ, καὶ ἀνάθεμα.

quæ accidissent, reditum parabant.

Ἀνάθεμα. Sic dicitur tam res Deo consecrata, quam id, quod exitio destinatum est. Utrumque enim vox illa significat. Res autem Deo consecrata vocatur etiam Ἀνάθημα, [per η.] Et Ἀναθεματίζω, devoveo, accusativo jungitur.

Ἀναθέντας. Pro ἐπιθέντας, qui imposuerunt. Xenophon.

Ἀναθεώρησις. [Contemplatio. Consideratio.] *Cum autem de legibus ferendis diu multumque deliberassent, apparuit, virum illum ingenti odio malos prosequi, quod omnium legislatorum acerbissimas pœnas sanciret.*

Ἀναθέσθαι. [Revocare. Corrigere.] Antipho in Oratione de *Concordia: Vitam revocare & corrigere tanquam calculum non licet.* Id est, [non licet] de integro vitam instituere, præteritæ vitæ ratione damnata.

Ἀναθέσθαι. Mutare. [Translatio ducta est] ab illis, qui ludunt calculis, & motos calculos corrigunt, vel revocant. Hæc autem vox neque differre significat, neque communicare, sed a priori consilio & sententia recedere. Frequens ejus usus est apud Platonem Philosophum. Menander *Aphrodisio:*

---- Cum autem effugisset morbum, quo laborabat,
Non potuit verba semel dicta revocare.

Ἀνάθεσις. Dilatio. *Se pecuniam daturos promiserunt, petita trium dierum dilatione.*

Ἀναθεῖναι, & ἐπαναθεῖναι, idem. Imponere. Araros in *Hymenæo: Ut sponsam (si tempus opportunum esset) sublimem in currum imponeret.* Ἀραρὼς est adverbium, significans *convenienter.* Ἀραρὼς vero, qui aptavit.

Ἀναθείς. Qui commisit. [Qui imposuit.] Vox hæc de inanimatis dicitur. Aristophanes vero in *Pluto* ea usus est de animatis. *Perdam hominem in rupem aliquem præcipitem impositum.*

Ἀναθηλήσει. Revirescet. Reflorescet.

Ἀνάθημα. Omne, quod Deo consecratum est. *Cum Apollo auream agnam a Pelope donarium peteret, & ille alia cimelia ipsi offerret, Deus respondit:*

Quod volo, dato; ne vero des, quod nolo.

Dicitur etiam ἀνάθεμα.

1 Ἀνάθεμα. κ) τὸ ἀναπ.] De significatione vocis ἀνάθεμα & ἀνάθημα prolixe disputat Salmasius ad Solinum p. 767. quem vide.

2 Ἀναθέσθ. Ἀνπφ.] Hunc locum Suidas ex Harpocratione descripsit, quem illustrat Salmasius ad Fl. Vopiscum pag. 745.

3 Ἐν τῷ περὶ Ὁμονοίας] In prioribus Edit. mendose excusum est ἐν τῷ περὶ Πεγνοίας; cujus loco veram lectionem ex Harpocratione revocavi. Scripsisse enim Antiphontem orationem περὶ Ὁμονοίας non solum ex Philostrato in ejus Vita constat, sed etiam ex aliis auctoribus, qui ejus oratienis non raro in scriptis suis mentionem faciunt.

4 Ἀναθέσθαι· τὸ μεταθέσθαι] Vide Valesium in notas Maussaci ad hunc locum.

5 Ὅπως τε τὴν νύμφιον ἐὰν κ.] Duos hos senarios luxatos sic numeris suis restituendos puto:

Ὅπως τε τὴν νύμφιον, ἐπειδὰν καιρὸς ᾖ,
Μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθῆσθαι ——

Vox συμφέρειν, quæ sequitur, nec sensui, nec metro quadrat: quare eam delendam censeo. Cæterum, fragmentum hoc Comici intelligendum est de more veterum, qui novam nuptam in currum, quem par mulorum vel boum trahebat, impositam, comitantibus cum sponso & parocho, sive, ut etiam vocabatur, paranympho, in domum sponsi deducere solebant. Hesychius: Πάροχοι, παράδοται, παράπεμποι· ἢ οἱ συμπαρεύοντες τῇ νύμφῃ ἐπὶ τὸ ΖΕΥΓΟΥΣ, ἢ οἱ παράνυμφοι. Rem totam clarius exponit Suidas infra v. Ζεῦγος.

6 Ὅπ τὸ ἀραρῶς ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ πρ. ἁρμοστῶς δὲ, ἁρμ.] Nihil certius est, quam notam hanc ab imperito quodam homine loco huic adsutam esse. Is enim, cum ignoraret vocem Ἀραρὼς, quæ paulo ante præcedit, esse nomen proprium Poetæ, operæ pretium se facturum putavit, si de differentia vocum ἀραρῶς & ἁραρὼς Lectorem hic moneret. Sed observatiunculam illam esse prorsus ineptam & ἀσυστοδιόνυσον recte etiam ante nos observavit ὁ πάνυ Casaubonus ad Athenæum lib. VI. cap. VIII. qui ibi loci hujus obiter meminit.

7 Αἰσχυφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ] Pag. 9. (5. Ed. Bas.) ubi locus iste sic legitur:

Ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστα πυτινά.
Ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν, κεῖτα λιπὼν
Ἄπιμι, ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πισών. P.

8 Ἀφιερωμένον] In prioribus Edit. corrupte legitur ἀφιέρωμα, cujus loco ἀφιερωμένον ex 2 MSS. Paris. reposui.

9 Αἰτοῦντι τῷ Πέλοπι ἀνάθημα τὸν ἄρνα τὸν χρ.] Lege & emenda, Αἰτοῦν ὁ Πύθιος ἀνάθημα τὸν ἄρνα τὸν χρυσῆν, τῷ Πέλοπι, ἕτερα παρέχοντι &c. Vel sic: Αἰτοῦντος τοῦ Πυθίου ἀναθεῖναι τὸν ἄρνα τὸν χρυσῆν, νὴ ἕτερα παρέχοντος &c. Ita enim legitur infra v. Ἀν-

Ἀνα-

Ἀναθολώσῃ. ἀναζεράξει. Πλάτων Νόμων ἑβδόμῳ· Ὅπως ἀναθολώσῃ. κυρίως δὲ ἐπὶ τῆς σηπίας· ἐπεὶ τὸ μέλαν αὐτῆς θολὸς καλεῖται.

Ἀναθοροῦντ@. ἀναπηδῶντ@.

Ἀναθρούμενα. ἀνασκοπούμενα.

Ἀναθρώσκῃ, ἀναπηδᾷ.

Ἀναθύειν.[2] τὸ ἀναλαμβάνειν τὸ πρᾶγμα ἀφ' ἑτέρου. Φερεκράτης·

Πάλιν αὖθις ἀναθύσιν αἱ γεραίτεραι.

Ἀνακαγχάσας. μεγάλως γελάσας.

Ἀνακάθαρσις. ἐπίλυσις. διευκρίνησις. καὶ Ἀνακαθαίρω, αἰτιατικῇ.

Ἀνακαθιζήσομαι, καὶ ἀνακαθίσω, αἰτιατικῇ.

Ἀνακαλούμεν@. ἀνακτώμεν@. πρὸς τὴν πρότερον ἀφέσιν ἐπανάγων. Ὁ δὲ ἐσπούδαζεν ἀνακαλεῖσθαι τὰς τῶν ὑπολειπομένων εὐνοίας καὶ προθυμίας ὅτι δι' ὀλίγου γεγονὼς ἐλαττώμαι@.

Ἀνακαλυπτήρια.[3] δῶρα διδόμενα ταῖς νύμφαις, ὑπό τε τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τῶν οἰκείων, καὶ φίλων, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτωνται ἀνδράσιν ὀφθῆναι. ἔστι δὲ ταῦτα καὶ ἐπαύλια.

Ἀνακάμψαι. καταφυγεῖν, ὑποφρέψαι.

Ἀνακχῶσιν.[4] δῆμ@ Φυλῆς Ἱπποθοωντίδος ἡ Ἀνάκχια.

Ἀνακαίνισις. ἡ ἀνανέωσις. λέγεται δὲ καὶ Ἀνακαίνωσις.

Ἀνάκχιον.[5] τὸ δεσμωτήριον, εἰς ὃ κατετίθεντο τοὺς πονηροὺς δούλους, καὶ τοὺς ἀπελευθέρους τοὺς ἀφιγμένους. Ἰσαῖ@ ἐν τῷ πρὸς Ἕρμωνα περὶ Ἐγγύης· Ἑρμοκράτην δὲ εἰς τὸ ἀνάκχιον ἐνέβαλε, φάσκων ἀπελεύθερον εἶναι, καὶ οὐ πρότερον ἀφῆκε πρὶν λ' δραχμὰς ἐπράξατο.

Ἀνακεκώφηκας. ἀνεπλήρωσας βοῆς. τὰς ἀκοὰς ἡμῶν κωφὰς εἰργάσω. [6]Ἀριστοφάνης.

Ἀνακεφαλαιοῦται. ἀναπληροῦται. ἀνακτίζει. καὶ Ἀνακεφαλαίωσις, ἡ ἐξ ἀρχῆς ἔρθυνα.

Ἀνακεχωρηκότων.[7] Ὁ δὲ ἐκτήσατο βιβλίων μυριάδας τρεῖς, καὶ τούτων σπουδαίων καὶ ἀνακεχωρηκότων. ἀντὶ τοῦ, ἀπηρυφῶν. λέγει δὲ περὶ Ἐπαφροδίτου τοῦ Χαιρωνέως.

Ἀνακεχυμένη. ἀνειμένη. κεχαυνωμένη. ἀνετή.

Ἀνάκειον. ὄρ@. ἢ τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν.

Ἀνακεῖται.[8] ἐπὶ ἀνδριάντων. κατάκεινται δὲ, καὶ

Ἀναθολώσῃ. Perturbatione. Confuſione. Plato *Legum* ſeptimo: *Succorum confuſione.* Proprie autem vox iſta dicitur de ſepia. Ejus quippe atramentum dicitur θολός.

Ἀναθορῦντ@. Exſilientis

Ἀναθρέμενα. Quæ ſpectantur. Quæ conſiderantur.

Ἀναθρώσκῃ. Exſilit.

Ἀναθύειν. Aliquo poſt tempore rem reſumere. Pherecrates:

Iterum rem reſumunt ſeniores.

Ἀνακαγχάσας. Cachinnatus.

Ἀνακάθαρσις. Explanatio. Perſpicua expoſitio. Et Ἀνακαθαίρω, accuſ. jungitur.

Ἀνακαθιζήσομαι, & ἀνακαθίσω, accuſ. junguntur.

Ἀνακαλούμεν@. Recuperans. Ad priorem habitum animorum reducens. *Ille vero ſubditorum benevolentiam & ſtudium poſt acceptam cladem ſibi reconciliare conabatur.*

Ἀνακαλυπτήρια. Dona, quæ ſponſis dabantur & a viro, & cognatis, & amicis, cum primum faciem retegerent, & viris ſpectandas ſe præberent. Eadem etiam vocantur ἐπαύλια.

Ἀνακάμψαι. Redire. Reverti.

Ἀνακχῶσιν. Anacæa eſt populus Tribus Hippothoontidis.

Ἀνακαίνισις. Renovatio. Inſtauratio. Dicitur & Ἀνακαίνωσις.

Ἀνάκχιον. Carcer, in quem conjiciebant ſervos malos, & libertos, qui [a patronis ſuis] defecerant. Iſæus in Oratione contra Hermonem *de Sponſione: Hermocratem autem in carcerem conjecit, dicens ipſum eſſe libertum ſuum, nec prius eum dimiſit, quam* xxx. *drachmas ab eo exegiſſet.*

Ἀνακεκώφηκας. Aures noſtras clamore ſurdas feciſti. Ariſtophanes.

Ἀνακεφαλαιοῦται. Repletur. Summatim repetitur. Et Ἀνακεφαλαίωσις, Repetitio, ſumma rerum capita exhibens.

Ἀνακεχωρηκότων. [Non vulgarium. Minime obviorum.] *Ille vero myriadas tres librorum, eorumque bonorum, & minime obviorum, ſibi comparavit.* Loquitur autem de Epaphrodito Chæronenſi.

Ἀνακεχυμένη. Remiſſa. Soluta. Laxata.

Ἀνάκειον. Anaceum. Mons. Vel Caſtoris & Pollucis templum.

Ἀνακεῖται. Dicitur de ſtatuis [dedicatis.] Ka-

πικλείδης. Cæterum, deſcripſit hæc Suidas ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 132. ubi hic itidem mendoſus eſt.

1 Πλάτων Νόμων ἑβδ.] Locus Platonis, quem Suidas reſpexit, exſtat in fine libri VII. *de Legibus*; ſed ubi legitur ὅπως ἀναθολώσῃ, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

2 Ἀναθύειν. τὸ ἀναλ.] Vide Heſych. h. v.

3 Ἀνακαλυπτήρια. δῶρα διδόμενα ταῖς νύμφ.] Eadem habet Harpocratio, ex quo Suidas ſua deſcripſit. Vide præterea incomparabilem Spanhemium ad Callimachum pag. 180. qui de hac voce erudite ibi agit.

4 Ἀνακχῶσι. δῆμ@ Φυλ. Ἱππ.] Ex Harpocratione.

5 Ἀνάκειον. τὸ ἱερὸν Δ.] Quæ hic Suidas habet, potius referenda puto ad v. Ἀναγκαῖον. Harpocratio enim, & ipſe Suidas ſupra, ſcribunt carcerem vocari ἀναγκαῖον; quod defendit Mauſlacus ad Harpocrationem. Certe apud Xenophontem *Hellenic.* lib. v. pag. 567. & 568. carcer vocatur ἀναγκαῖον; ut Portus recte obſervavit. Apud Etymologum tamen etiam legas, apud Bœotos carcerem vocari ἀνάκαιον. Quare haud temere quicquam mutandum cenſeo.

6 Ἀριστοφάνης] Locus Ariſtophanis, ad quem nota hæc Suidæ referenda eſt, exſtat in *Equitibus* pag. 305. (206. Edit. Baſ.) ſed ubi legitur ὠκεκώφηκας, ut Portus etiam obſervavit.

7 Ὁ δὲ ἐκτήσατο βιβλ.] Hæc repetuntur infra v. Ἐπαφρόδιτος.

8 Ἀνακεῖται. ἐπὶ ἀνδριάντων. κατ.] Hæc excerpta ſunt ex Athen. lib. I. pag. 23. ubi locus iſte plenius ſic legitur: Ἀνακεῖσθαι δὲ φαμὲν ἐπὶ ἀνδριάντ@· ὅθεν τὸ ἐπὶ κατακειμένων χρωμένους τῇ λέξει διέσυρον. Δίφιλ@· Ἐγὼ οἶ' ἕως μέν τιν@ ἀνεκείμην· πρὸς ὃν δυσχεραίνων ὁ ἑτοῖρός φησιν· Ἀνάκεισο. Φιλιππίδης. Καὶ δυοῖν ὄντοιν ἀεὶ ἀνακείμεν@ πιεῖ· αὐτόν. κἀγὼ ἐπάγω· Πόσερον ἀνδριάντα εἰσία; Κατακεῖσθαι δὲ λέγεται καὶ κατακλίνεσθαι, ὡς ἐν Συμποσίοις Ξενοφῶν καὶ Πλάτων. Locum hunc Athenæi more ſuo deſcripſit Euſtathius ad Odyſſ. A. κατα-

καθεκλίας, ἐπὶ τῆς τραπέζης. καὶ ἀνακεῖσθαι πολλάκις ἀντὶ τοῦ καθακεῖσθαι.

Ἀνάκει) σκώμμασιν· ἀνάκει) λοιδορίαις· ἀνάκλασις πέρσοις, κύβοις, συμποσίοις. σημαίνει δὲ, τὸ οἷον ἐπιτηδεύει) ἰσχυρῶς.

Ἀνακηκεῖ. ἀναπηδᾷ. καὶ Ἀνακηκίει.

Ἀνάκλησις. ἡ προσφάνησις. Ἀνάκλισις δὲ, διὰ τοῦ ι, ἡ ἀνάπαυσις.

Ἀνακλητικόν. μέλος σαλπιγγος ἀνακαλούσης τοὺς ῥαθύμους εἰς πόλεμον. καὶ [2] Μάρκος Ἀντωνῖνός φησιν· [3] Ἕσο ἀναμένων τὸ ἀνακλητικὸν ὅτι ἔξεστί σοι βίᾳ ἐλεύθερος, μήτε ὅρκῳ δεδεμένος, μήτε ἀνδρὸς παρὰ μάρτυρος.

Ἀνακλῖναι. ἀνοῖξαι. [4] Ὅμηρος. οὕτω δὲ καὶ [5] Ἡρόδοτος. Οἱ δὲ ἀνακλῖναι μὲν τὰς θύρας οὐ κατετόλμησαν, οὐδ' εἴσω παρελθεῖν ἴσχυσαν.

Ἀνακλώμενον. τὸ ἀπηχούμενον. ὡς ἐπὶ τοῦ Κυρίου Ῥωμαίου τοῦ μελῳδοῦ. Σὺ γὰρ ὑπάρχεις τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

Ἀνακλῶνται. [6] κνήθονται, καταξύουσι.

Ἀνακογχυλιάσαι. [7] ἀναγαργαρίσασθαι.

Ἀνακομιδή. ἀναγωγή. ἐπάνοδος. ἀναφορά.

Ἀνακοί. [8] οἱ Διόσκουροι. παρὰ τὸ ἀνάσσω, ἀνακός· ὡς φυλάσσω, φυλακός.

Ἀνακομᾷ. τὸ ἀναφύω.

Ἀνακῶς [9] παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς, ἢ βασιλικῶς. καὶ Ἀνακῶς ἔχειν, φροντίζειν. Προειρημένον τούτοις, ὅπως ἀνακῶς ἔξουσιν, εἴ τι ὄντως τοῦ πολεμίου καὶ τὸ ἀφανέστατον πειράζοιτο.

Ἀνακωχεύειν. [10] παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ ἀναστρέφειν, καὶ κατέχειν. Ἀνακωχεύειν δὲ κυρίως λέγεται, ὅταν χειμῶνος ὄντος οἱ πελάγει πείλαιαι τὰ ἄρμενα σαλεύσιν αὐτοῖς, μὴ ἐθέλοντος τοῦ πνεύματος. μεταφορικῶς οὖν ἐπὶ τοῦ ἅρματος εἴρηκεν, ὅτι οὐ διημιλλήσατο, ἀλλ' ἀφῆκε τὸν τῶν ἵππων κλύδωνα, καὶ ἠρέμα ἤλαυνεν.

Ἀνακωχή. ἀνάπαυσις, ἢ εἰρήνη προσκαιρος, πόλεμον ἀδύνατα.

Ἀνακωχῆς. ἀναπαύσεως, διαστάσεως, τῆς πρὸς μικρὸν ἐν τῷ πολέμῳ εἰρήνης. Ἀνακωχὴ δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἄνω τοὺς ἀκωκὰς ἔχειν.

ταξεῖας vero significat menſæ accumbere. Sæpe tamen ἀνακεῖας pro καθακεῖας ponitur.

Ἀνάκει) σκώμμ. Indulget cavillis, convitiis, amori marium, luſui teſſerarum, compotationibus. Hic enim ἀνάκει) ſignificat προσκει) ἰσχυρῶς, i. e. valde deditus eſt, vel ſtudet.

Ἀνακηκεῖ, & ἀνακηκίει. Exſilit.

Ἀνάκλησις. [Revocatio.] Allocutio. Ἀνάκλισις vero, per ι, reclinatio, accubitus.

Ἀνακλητικόν. Cantus tubæ revocantis ignavos in prælium. Marcus Antoninus inquit: *Claſſicum, quo ex vita revoceris, ita expecta, ut qui promptus ſis diſcedere, nec jurejurando, nec ullius hominis teſtimonio indigens.*

Ἀνακλῖναι. Aperire. Homerus. Sic etiam Herodotus. *Illi vero fores aperire non auſi, ingredi non potuerunt.*

Ἀνακλώμενον. [Repercuſſum.] Sonus repercuſſus. Ut domini Romani Poetæ illud: *Tu enim es lumen inacceſſum.*

Ἀνακλῶνται. Scalpuntur. Raduntur: ſecundum Medicos.

Ἀνακογχυλιάσαι. Os, vel fauces colluere.

Ἀνακομιδή. Reductio. Reditus. Recuperatio. Receptio.

Ἀνακοί. Jovis filii Caſtor, & Pollux. Ab ἀνάσσω fit ἀνακός, ut a Φυλάσσω, Φυλακός.

Ἀνακομᾷ. Refloreſco. Comas recipio.

Ἀνακῶς. Apud Herodotum ponitur pro ἐπιμελῶς, Diligenter, Caute, vel Regie. Et Ἀνακῶς ἔχειν, Diligenter aliquid curare. *Cum ipſis edictum eſſet, ut diligenter ſibi caverent, ſi forte hoſtes occultas inſidias molirentur.*

Ἀνακωχεύειν apud Sophoclem ſignificat ſuſflaminare & retinere. Proprie autem vox illa dicitur de nautis, qui, exorta tempeſtate, velis contractis, navem in ſalo fluctuare ſinunt, cum ventis pugnare nolentes. Per tranſlationem igitur [Sophocles τὸ ἀνακωχεύειν] de curru dixit, [ſignificare volens,] eum [curſu cum aliis] non contendiſſe, ſed equorum & curruum tumultu relicto, lente ſubſecutum eſſe.

Ἀνακωχή. Induciæ, vel pax temporaria, bellum parturiens.

Ἀνακωχῆς. Ceſſationis. Remiſſionis. Pacis ad exiguum tempus in bello durantis. Vox autem Ἀνακωχὴ dicta eſt ab ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν, [quod ſignificat, haſtarum mucrones ſurſum vertere.]

pag. 1404. Huc etiam ſpectant verba illa Ammonii: Ἀνακεῖσθαι & Κατακεῖσθαι διαφέρει. Ἀνάκειται μὲν γὰρ ὁ ἀνδριὰς & ἡ εἰκὼν πρὸς κατὰ πυλῶν· Κατάκειται δὲ ὁ εὐωχούμενος.

1 Ἀνακαλύσης τὰς ῥαθ. εἰς πόλεμον.] Hic Suidæ vix aſſentior. Τὸ ἀνακλητικὸν enim alio ſenſu a Græcis accipi notum eſt.

2 Μάρκος Ἀντωνῖνος.] Lib. III. §. v. ubi vide Gatakerum.

3 Ἕσο ἀναμένων τὸ ἀνακλητ.] Eodem ſimili uſus eſt Epictetus lib. I. cap. XXIX. Ἐὰν οἱ ὁ θεὸς σημήνῃ τὸ ἀνακλητικὸν, ὡς τῷ Σωκράτει, πειθεσθαι δεῖ τῷ σημαίνοντι, ὡς στρατηγῷ. i. e. *Si vero Deus ſigno dato e vita nos revocet, ut Socratem, parendum ei eſt, ut Imperatori.*

4 Ὅμηρος.] Il. E. v. 751. & Il. Θ. v. 395.

5 Ἡρόδοτος.] In Vita Homeri, quæ ſub Herodoti nomine circumfertur, verbum ἀνακλίνειν pro ἀνοίγειν accipitur in illo verſu,

Αὐτὰρ ἀνακλίνεσθε θύρας, πλῆτο γὰρ ἔσται.

6 Ἀνακλῶνται. κνήθ.] Sic omnes libri editi. Sed legendum eſt ἀνακνῶνται, ut in Codice Vaticano ſcriptum eſſe Pearſonius ad marginem Suidæ ſui notavit.

7 Ἀνακογχυλιάσαι.] Vox ἀνακογχυλιάζω legitur apud Ariſtoph. *Veſpis* pag. 471. ubi Scholiaſta eam exponit per καλύω. Apud Heſychium legimus, Ἀνακογχύλισαι, ἀναγαργαρίσαι.

8 Ἀνακοί. οἱ Διόσκουροι. παρὰ τὸ ἀνάσσω &c.] Eadem habet Etymologus.

9 Παρὰ Ἡροδότῳ.] In *Clione* pag. 6. & in *Urania* pag. 315. Vide etiam Euſtath. ad Il. A. pag. 21. & ad Odyſſ. A. pag. 1425. ubi hæc ejus ſunt verba: Ἔστι δὲ χρῆσαι τὸ ἀνακῶς, ἀντὶ τοῦ φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς, πιφυλαγμένως. Ἡρόδοτος· Καί τις οἰκίλλῳ τῷ ἀναπαλαιόω, καὶ στρεβὰς ἀνακῶς ἐχέτω. Locus Herodoti, quem Euſtathius hic citat, exſtat in *Urania* pag. 315.

10 Ἀνακωχεύειν. παρὰ Σοφοκλ.] Integrum hanc notam deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Sophoclis ad *Electram*. pag. 114. ut Portus recte monuit.

Ἀνα-

Ἀνακράτως. ἐπίρρημα. μὴ πάσης σπουδῆς. [1] Οἱ δὲ ἔφευγον ἀνακράτως.

Ἀνακρέων [2] Τήϊος, Λυρικὸς, Σκυθίνου υἱός· οἱ δὲ, Εὐμήλου· οἱ δὲ, Παρθενίου· οἱ δὲ, Ἀριστοκρίτου ἐδόξασαν. Ἔγραψεν Ἐλεγεῖα, καὶ Ἰάμβους, Ἰάδι πάντα μελοποιῶν. Γέγονε κατὰ Πολυκράτην τὸν Σάμου Τύραννον, [3] Ὀλυμπιάδι νβ'. [4] οἱ δὲ ἐπὶ Κύρου καὶ Καμβύσου· πάθησιν αὐτὸν, [5] κατὰ τὴν κέ Ὀλυμπιάδα. ἐκπεσὼν δὲ Τέω μετὰ τὴν Ἰωνικὴν ἐπανάστασιν, ᾤκησεν Ἄβδηρα τὰ ἐν Θράκῃ. Βίου δὲ ἐπὶ αὐτῷ πρὸς ἔρωτας παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ᾠδάς. καὶ συνέγραψε παροινικά τε μέλη, καὶ Ἰάμβους, ἃ τὰ καλούμενα Ἀνακρεόντεια.

Ἀνάκρισις. [6] ἐξέτασις ὑφ' ἑκάστης ἀρχῆς γινομένη περὶ τῶν δικῶν, περὶ τῶν συλλεγέντων εἰς τὸν ἀγῶνα. ἐξετάζουσι δὲ καὶ εἰ ὅλως εἰσάγειν χρὴ ταύτας.

Ἀνακροτῆσαι. ἐπαινέσαι. ὑμνῆσαι. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος πάντας ἐκέλευσεν ἀνακροτῆσαι, τῆς εὐτραπελίας ἀποδεχόμενος αὐτόν.

Ἀνακρουόμεθα. [7] οἷον ἀναπαυόμεθα.

Ἀνακρούσασθαι. [8] ἐπὶ ναυμαχίας, τὸ συμβάλλειν, καὶ πάλιν ἀναδύεσθαι.

Ἀνακτᾶσθαι. Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ θεραπεύειν. πίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ τὸ παλαιὸν κτήσασθαι, καὶ ἀπολαύειν.

Ἄνακες. οἱ θεοί. καὶ Ἀνάκεια, τὰ ἱερά.

Ἄνακτες, [9] καὶ Ἄνασσαι. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ φησί· Καλοῦνται δὲ οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως, ἄνακτες· αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες, ἄνασσαι. καὶ Ἀνάκειον, τὸ ἱερὸν, ἢ τὸ βασίλειον. καὶ Ἀνακτορίαν, δεσποτείαν. καὶ Ἀνακτόριον, ἱερόν. καὶ [10] Ἀνακτόρων, ἱερωσυνῶν.

Ἀνακοινώσασθαι, καὶ Ἀνακοινῶσαι, ἄμφω λέγεται. Ξενοφῶν δὲ καὶ [11] Ἀνεξωσθῆτο εἴρηκεν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς.

Ἀνακυνδάραξος. βασιλεὺς Νίνου Περσικῆς χώρας.

Ἀνακυκλήϊον. [12] τὸν ὀρθόν.

Ἀναλαβεῖν. ἀνθυμηθῆναι. Μὴ [13] δ' εἰς ἑκάτερον

Ἀνακρατῶς. Adverbium. Totis viribus. Omni ſtudio. *Illi vero totis viribus fugiebant.*

Ἀνακρέων. Anacreon. Tejus, Lyricus, Scythini filius; vel, ut alii tradunt, Eumeli; vel, ut alii, Parthenii; vel, ut alii, Ariſtocriti. Scripſit Elegias, & Iambos: omnia Ionica dialecto. Vixit tempore Polycratis, qui Sami tyrannus fuit, Olympiade LII. Alii vero Cyri & Cambyſæ tempore ipſum vixiſſe ſtatuunt, Olympiade LXII. Cum autem Teo pulſus fuiſſet ob Hiſtiæi ſeditionem, Abdera urbem Thraciæ migravit. Dum vixit, puerorum & fœminarum amoribus, odiſque pangendis ſtuduit. Scripſit etiam carmina, quæ inter pocula cantabantur; itemque Iambos, & quæ vocantur Anacreontica.

Ἀνάκρισις. Inquiſitio, quam ſinguli magiſtratus faciunt ante judicia de rebus ad litem pertinentibus. Inquirunt etiam, num omnino cauſæ aliquæ in judicium introduci debeant.

Ἀνακροτῆσαι. Plauſu comprobare. Celebrare. *Ptolemæus vero omnes applaudere juſſit, urbanitatem ejus & facetias probans.*

Ἀνακρουόμεθα. Canendi initium facimus.

Ἀνακρούσασθαι. Cum de navali prœlio dicitur, ſignificat pugnam committere, & deinde retro cedere.

Ἀνακτᾶσθαι. Thucydides poſuit pro θεραπεύειν, i. e. ſanare. Ponitur etiam hoc verbum pro rem prius amiſſam recuperare, & recuperata frui.

Ἄνακες. Caſtor & Pollux. Et Ἀνάκτορα, Templa.

Ἄνακες. Reges. Et Ἄνασσαι. Reginæ. Ariſtoteles in *Cypriorum Repub.* inquit: *Filii autem & fratres Regis vocantur* ἄνακες; *ſorores vero & uxores,* ἄνασσαι. Et Ἀνάκτορα, Templa, vel Regia. Et Ἀνακτορίαν, regiam poteſtatem. Et Ἀνακτόριον, Templum. Et Ἀνακτορίων, ſacerdotiorum.

Ἀνακοινώσασθαι, & Ἀνακοινῶσαι, communicare. Utrumque dicunt Græci. Xenophon vero in *Hellenicis* dixit ἀνεξυνοῦντο, communicabant.

Ἀνακυνδάραξος. Anacyndaraxus. Rex Nini, urbis Perſiæ.

Ἀνακυκλήϊον. Rectum.

Ἀναλαβεῖν. Animo volutare. Cogitare. - -

1 Οἱ δὲ ἔφευγον ἀνακράτως.] Ex Procop. *de Bello Perſ.* lib. II. cap. xxv. pag. 151.

2 Ἀνακρέων Τήϊος, Λυρ.] De Anacreonte poſſent quidem hic nonnulla dici, aliis indicta; ſed provinciam illam relinquo viro Clariſſ. & doctiſſimo Joſuæ Barneſio, Profeſſori Græcæ linguæ in hac Univerſitate celeberrimo, a quo accuratam ejus Poetæ editionem exſpectamus.

3 Ὀλυμπιάδι νβ'] Euſebius in Chronico Anacreontem ad Olymp. LXII. refert: quod ſi ſequimur, ſcribendum hic erit Ὀλυμπιάδι ξβ'.

4 Οἱ δὲ ἐπὶ Κύρου καὶ Καμβ.] Inepte hic Suidas auctoritatem eorum, qui Anacreontem ſub Cyro & Cambyſe vixiſſe dixerant, opponit eorum opinioni, qui eundem ſub Polycrate vixiſſe affirmaverant; quoniam conſtat Polycratem, Cyrum, & Cambyſem fuiſſe συγχρόνους.

5 Κατὰ τὴν κέ Ὀλυμπιάδα] Manifeſtus hic eſt contra chronologiam error; qui tamen non tam Suidæ, quam librariis tribuendus videtur, a quibus notas numerorum in veterum ſcriptis ſæpiſſime corruptas eſſe conſtat. Facilis eſt autem ἀμαρτήματος hujus emendatio, quoniam Suidas hic addit, Anacreontem ſecundum nonnullos ſub Cyro & Cambyſe vixiſſe. Conſtat enim, Cyrum occiſum fuiſſe Olymp. LXII. & Cambyſen eadem Olymp. ei ſucceſſiſſe; quo proinde tempore, & ante, Anacreontem floruiſſe neceſſe eſt.

6 Ἀνάκρισις. ἐξέτασις ὑφ' ἑκ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium. Conſule etiam Suidam infra v. Δίκης ἀνάκρισις, & Petitum *de Legibus Attic.* pag. 318.

7 Ἀνακρούόμεθα. οἷον ἀναπ.] Vide ſupra v. Ἀναβαλλόμεθα.

8 Ἀνακρούσασθαι. ἐπὶ ναυμ.] Vide infra v. Ἐπανακρῦσαι, & v. Πρύμναν ἀνακρούεσθαι.

9 Ἄνακτες, & Ἄνασσαι. Ἀρ.] Eadem habet Harpocratio, ex quo Suidas ſua deſcripſit.

10 Ἀνακτόρων, ἱερ.] Quamvis ſic libri tam ſcripti, quam editi habeant, cum Porto tamen legere malim ἀνακτορίων.

11 Ἀνεξωσθῆτο] Vide infra v. Ἀνεξωσθῆτο.

12 Ἀνακυκλήϊον. τὸ ὀρθόν] Cogitent de hac voce, ejuſque interpretatione, acutiores. Mihi enim nunc nihil in mentem venit: niſi quod apud Heſychium legatur, Ἀνακύκλ, ἀνόρθου: quæ tamen gloſſa non minus illuſtratione indiget, quam ipſe Suidas hoc loco.

13 Μηδ' εἰς ἑκάτ. ἀν.] Hoc fragmentum propter obſcuritatem ἀνερμήνευτον reliqui.

ἀναλαβεῖν ἐλπίδα, μήποθε ἀφ' αὐτοῦ πολέμιος ἐπ' αὐτοὺς ἀναβῇ φρασθείς.

'Αναλαμβάνειν. ἐπὶ τοῦ ἀνέχειν. [1] Ἔμελε τοῖς φιλοσόφοις καὶ τοῦ κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα, καὶ τοὺς μὴ τοῦτο ποιοῦντας ἐσκωπτον. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· [2] Πάντα δυναμένους ὀξέως τε καὶ τορῶς ἀφικνεῖν, [3] ἀναλαβέσθαι δ' οὐκ ἐπιταμένους [4] ἐπιδεξιλευθέρως. οὐδὲ γὰρ ἁρμονίαν λόγων λαβόντας ὑπαντῆσαι θεοῖς. Ἄλεξις δὲ φησι περὶ ἐσθῆτος οὕτως·

Ἓν γὰρ νομίζω τοῦτο τῶν ἀνελευθέρων
Εἶναι, τὸ βαδίζειν ἀρρύθμως ἐν ταῖς ὁδοῖς,
Ἔξὸν [5] καλῶς· ὃ [6] μήποτε πράττεται τέλος,
Μηδὲν γὰρ ἡμᾶς, μήτε δι' ἑτέρων λαβεῖν
Τιμὴν δόντας. Φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις
Δόξης τιν' ὄγκον· τοῖς δ' ὁρῶσιν, ἡδονήν·
Κόσμον δὲ τῷ βίῳ. τὸ τοιοῦτον γέρας
Τίς οὐκ ἂν αὐτὸ κλῶτο, φάσκων νοῦν ἔχειν;

'Αναλαμβάνειν. ἀντὶ τοῦ ἀνακτᾶσθαι. Ἀππιανός· Τότε δὲ ἔθει τις ὁρμῶ, διλώσων τῷ Πέρσῃ λουόμενῳ, καὶ τὸ σῶμα ἀναλαμβάνοντι. ὁ δὲ ἐξήλατο τοῦ ὕδατος, βοῶν, ὅτι ἑαλάκοι τοῦ τῆς μάχης.

'Αναλγησία. ἀναισθησία.

'Ανάλγητος, καὶ δυσανάλγητος, [7] ὡς δηλοῖ Σοφοκλεῖ. τοιτέστι, [8] δυσμετάβλητος, ἀναλγής, ἀπαθής, ἀπαλής, σκληρός.

Δυσανάλγητος γὰρ ἂν
Εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κλαυστείραν ἔδραν.

καὶ 'Αναλγήτως, ἀναισθήτως, ἀπόνως. καὶ 'Αναλγήτων, ἀσυμπαθῶν· ἢ τῶν μηδ' ὅλως ἀλγούντων ἐπί τινι· ἢ πολυαλγήτων, τῶν εἰς πολλὰ ἄχη ἡμᾶς ἐμβεβληκότων. [9] Σοφοκλῆς·

Ὦ μοι ἀναλγήτων
Διοτρῶν ἐθρέψασθε
Ἀνανδρόν γ' Ἀτρειδᾶν
Ἔργον τῷδ' ἄχει.

τοιτέστι, τῇ παρούσῃ συμφορᾷ.

'Αναλέγειν. αἰτιατικῇ. ἀναμφιβόλως ἔχει. οἱονεὶ

1 Ἔμελε τοῖς φιλοσόφοις ἐπὶ τοῦ κοσμίως ἀναλ.] Hæc, & quæ sequuntur, ad verbum etiam leguntur apud Athen. lib. 1. cap. XVIII. pag. 21. unde Suidas ea descripsit.

2 Πάντα δυναμένους ὀξέως π ἐ τ.] Locus hic Platonis pluribus mendis fœde depravatus est, qui apud ipsum Philosophum in *Theæteto* pag. 128. rectius sic legitur: Τὰ μὲν πιαῦπε πάνυ δυναμένου πρᾶς π ἐ ὀξέως ἀφικνεῖν, ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένου ἐπὶ δεξιὰ (lege ἐπιδέξια) ἐλευθέρως· οὐδὲν ἁρμονίαν λόγων λαβόντας ὀρθᾶς ὑμνῆσαι θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν εὐδαιμόνων βίον ἀληθῆ. Agit eo loco Plato de homine liberaliter educato, & eo, qui liberali cultu caruerit, docetque, quibus notis dignosci queant. Ait igitur, hominem ferviliter educatum ita comparatum esse, ut, licet reliqua ministeria prompte obire possit, vestem tamen dextre, & ut ingenuum decat, componere nesciat. Hæc est vera loci hujus interpretatio, ut recte etiam monuit Casaubonus ad Athenæum, loco modo laudato.

3 'Αναλαβέσθαι] Lege ἀναβάλλεσθαι, ut apud Platonem. Significat hic autem ἀναβάλλεσθαι vestibus indui; quo sensu vox ista Atticis propria est, ut docet ipse Suidas supra v. 'Αναβάλλ.

4 'Επιδεξιλευθέρως] Sic etiam legitur infra v. 'Επιδεξιλευθέρως; sed perperam. Tam hic enim, quam ibi, scribendum est ἐπιδέξια [illegible] i. e. *dextre, & ut hominem liberaliter educatum decet*, ut recte monet Casaubonus ad supra citatum locum Athenæi; quem vide.

5 'Εξ ὧν καλῶς] MSS. Paris. recte habent ἐξὸν καλῶς: quam lectionem in versione expressi. Eodem etiam modo locum hunc ex ingenio ante emendaverat Casaubonus ad Athenæum.

6 Οὗ μήποτε πράττεται τέλος] Hic versus, & duo sequentes, sunt corruptissimi, quos Casaubonus sic in integrum restituendos putat:

——— οὗ μήτε πράττεται τέλος
Ἡμᾶς τι μηδὲν δόντας ἑτέρων δεῖ λαβεῖν·
Φέρει δὲ τοῦτο τοῖσι χρωμένοισιν εὖ.

Non quidem displicet hæc viri summi emendatio; at minus tamen a vestigiis Suidæ recedemus, si locum istum sic constituerimus:

——— Οὗ μήτε πράττεται τέλος
Μηδὲν τις ἡμᾶς, μή τε παρ' ἑτέρων λαβεῖν
Δοῦναι τι δεῖ· φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις &c.

7 Παρὰ Σοφοκλεῖ] In *Oedip. Tyranno*, pag. 148. ubi vide Scholiastam, ex quo Suidas notam hanc descripsit. P.

8 Δυσμετάβλητος] Scholiasta Sophoclis loco laudato habet δυσμετάκλαστος, i. e. *qui agre flectitur*.

9 Σοφοκλῆς] In *Ajace*, pag. 55. ut Portus observavit.

τοῦ.

'Αναλέγειν. Accusativo jungitur. Absque

ται. Εἰ μέν τις ἀναλέγοι τοῦτο, ὅτι κρατήσομεν ἐξ ἐφόδου τῶν πολεμίων.

Ἀναλεξάμενος. ἀναγνούς. νοήσας. Ὁ δὲ ἀναλεξάμενος τὴν ἐπιστολήν. καὶ Ἀναλεξαμένων, ἑαυτοὺς συναγαγόντων. [1] Μόλις δὲ τῶν Καρχηδονίων ἀπὸ τῆς καταπλήξεως [2] ἀναλεξαμένων, μόνος ὁ Βλάνων καλούμενος οἰκείαν τῆς συμφορᾶς φωνὴν προσενέγκας, εἶπε. Καὶ αὖθις· Καὶ εἰς τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου μνημεῖον συνέκλεισεν, ἵνα μηδεὶς ἔτι μήτε τὸ τούτου σῶμα ἴδοι, μήτε τὰ ἐν ἐκείνοις γεγραμμένα ἀναλέξηται.

Ἀνάλημμα. ὕψωμα. σημεῖγμα. [3] Καταγνόντας τὸ βάρος τῶν ἀναλημμάτων, καὶ ὡς ἀδύνατόν ἐστι σαλεῦσαι τὸ τεῖχος, ἐκ χειρὸς τῷ μάχῳ ἐπῄει.

Ἀναλήψεσθαι. αἰτιατικῇ. ἥξειν, ἀναστήσεσθαι. Ὁ δὲ ἔλεγεν, ἀναλήψεσθαι τὸ παρὸν πταῖσμα ταῖς εἰς τὸ μέλλον ἀρεταῖς.

Ἀνάληψις. ἀνάῤῥωσις. [4] Σπουδὴν ἐποιεῖτο γὰρ ἀναλήψεως καὶ θεραπείας τῶν ἀνδρῶν, οὐχ ἥττον δὲ καὶ τῶν ἵππων.

Ἀναλιβόζωρα. ὄνομα τόπου.

Ἀναλίσκειν, καὶ ἀναλοῦν, αἰτιατικῇ ἑκάτερα. Ἀριστοφάνης [5] Πλούτῳ·

Χαίρω τε γὰρ φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ,
Πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ.

Δαιταλεῦσιν·

Εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα, καὶ
Τὰ τείχη.

Ἐν δὲ τῷ παρεληλυθότι καὶ ἁμαρτάνεται καὶ διαφόρως· οἷον ἀνήλισκον, καὶ ἀνάλισκον. καὶ αὖθις·

Εἰς οἷ' ἀνάλων οἱ ποτὲ τὰ χρήματα.

Ἄναλκις. ἀδύναλος. ἀδενής. [6] Οὐ γὰρ μόνον ὁ μέγας κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει, ὡς λέγει Πίνδαρος· ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας ἀνὴρ οὐδένα μικρὸν ἀγῶνα προΐεται. ἀλλ' ὅπου φύγαδε ἄλλοι δι' ἀνανδρείαν ἀποδιδράσκουσιν, ἐνταῦθα καταβαίνει προβαλλόμενος. Καὶ αὖθις ἡ Τραγῳδία φησὶ περὶ Αἰγίσθου·

Ὁ [7] πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
Ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.

Συνεργούσης γὰρ τῆς Κλυταιμνήστρας ἀνεῖλε τὸν Ἀγαμέμνονα.

Ἀναλογεῖον. ἐν ᾧ τίθενται τὰ βιβλία.

Ἀνάλογον. ἀναλόγως ὁρισμός ἐστιν οὗτος. Ἀνά-

1 Μόλις δὲ τῶν Καρχηδ. ἀπὸ τῆς κατακλ.] Hæc ſunt verba Diodori in *Excerptis Legationibus*, a Fulv. Urſino editis, cap. XXVII. ut Pearſonius recte obſervavit. Vide etiam infra v. Βλάνων, ubi idem fragmentum repetitur.

2 Ἀναλεξαμένων] In *Excerptis Legat.* loco laudato legitur ἀναψυξαμένων; quod ferri quidem etiam poteſt: at lectionem tamen Suidæ, ſi optio detur, ei prætulerim.

3 Καταγνόντας τὸ βάρος τῶν ἀναλ.] Hoc fragmentum ad Polybium refert Valeſius.

4 Σπουδὴν ἐποιεῖτο ὑπὲρ ἀναλ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. LXXXVII.

5 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 13. *P.*

dubio credit. Secum reputat. *Si quis hoc ſecum reputet, nos hoſtem primo impetu ſuperaturos eſſe.*

Ἀναλεξάμενος. Qui legit. Qui intellexit. *Ille vero, cum legiſſet epiſtolam.* Et Ἀναλεξαμένων. Qui ſe ipſos recollegerunt. *Cum autem Carthaginenſes ex illo pavore vix ſe recollegiſſent, ſolus ille, qui Blanon vocabatur, convenientem illi calamitati vocem emittens, dixit.* Et rurſus: *Et in Alexandri monumento [hæc ſcripta] concluſit, ut nullus amplius hujus corpus videret, nec ea, quæ in illis erant ſcripta, legeret.*

Ἀνάλημμα. Altitudo. Munimentum. *Cum autem munimentorum altitudinem animadvertiſſet, & muros nullo modo quaſſari poſſe, manus cum hoſte conſeruit.*

Ἀναλήψεσθαι. Jungitur accuſativo. Compenſaturum eſſe. Reparaturum eſſe. *Ille vero dicebat, ſe præſens peccatum aliis in poſterum virtutibus compenſaturum eſſe.*

Ἀνάληψις. Virium recuperatio. *Curæ ipſi erat, ut non ſolum viri, ſed etiam equi, curarentur & reficerentur.*

Ἀναλιβόζωρα. Analibozora. Nomen loci.

Ἀναλίσκειν, & ἀναλοῦν. Utrumque gaudet accuſativo. [Conſumere. Impendere.] Ariſtophanes in *Pluto:*

Amo enim & parce vivere, ut nemo magis,
Et rurſus ſumptus facere, cum opus eſt.

Idem in *Dætalenſibus:*

In triremes oportet me impendere hæc, & in Muros.

In præterito & per α & per η ſine diſcrimine ſcribitur: ut, ἀνήλισκον & ἀνάλισκον. Et iterum:

In quales res priorum ſeculorum homines pecuniam impenderunt!

Ἄναλκις. Imbellis. Ignavus. *Non ſolum enim magnum periculum imbellem virum non admittit, ut ait Pindarus: ſed etiam magnus vir parvum certamen ſe dignum non putat. At ubi alii propter ignaviam fugam capeſſunt, ibi ille forti animo diſcrimini ſe offert.* Et iterum Tragœdia de Ægiſtho inquit:

Hic maxime imbellis, & omnibus perniciosus,
Et qui mulierum ope adjutus pugnas init.

Adjuvante enim Clytæmneſtra [Ægiſthus] interfecit Agamemnonem.

Ἀναλογεῖον. Locus, in quo reponuntur libri.

Ἀνάλογον. Proportio. Proportionis hæc eſt

6 Οὐ γὰρ μόνον ὁ μέγας κίνδυνος ἄναλκιν ἄ φῶτα λαμβ.] Fragmentum hoc ex Damaſcii Vita Iſidori depromptum eſſe non conjectura eſt, ſed certa veritas, quoniam apud Photium in Excerptis ex illa Vita, pag. 1032. idem hic locus exſtat. Emendandum autem & ſupplendum eſſe ex Suida Photium cuilibet facile patebit, qui verba ejus cum hoc loco Suidæ conferre voluerit. Plura enim habet Suidas, quam Photius; quod evidens eſt argumentum (ut hoc obiter moneam) auctorem noſtrum non ex Photio, ſed ex ipſo Damaſcio ſua deſcripſiſſe: quod etiam longe clarius probant multa alia apud Suidam loca, ex eodem ſcriptore deprompta, quæ in Excerptis Photianis fruſtra quæras.

7 Ὁ πάντ' ἄναλκις ἔστ., ἡ π.] Locus hic excerptus eſt ex Sophocl. *Electr.* pag. 95. ut Portus etiam obſervavit.

λογον ἔχει μεγέθη πρὸς ἄλληλα, ὧν ἡ αὐτὴ ἀνθυφαίρεσις. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης τ ἀνθυφαίρεσιν [1] ἀνταναίρεσιν εἴρηκεν. τὸ ἀνάλογον ἔχοντα πρὸς ἄλληλα, καὶ ὁμοίως ἔχειν πρὸς ἄλληλα λέγει. ἀνάλογον δὲ, ἀντὶ τοῦ ὁμοίως. καὶ αὖθις. Οἱ δὲ φρονίμως γενναῖοι ὀφθῆναι, καὶ τῷ ἴσῳ ἀξιώματι ἀναλογοῦντες. καὶ ἀναλόγως, ἴσως. καὶ Ἀναλογώτερον, τὸ ὑψηλότερον. τὸ σοφώτερον. τὸ ἀναλογικώτερον.

Ἀναλογῶ. ἐπὶ τοῦ ἁρμόζω, δόκιμῳ. Οἰκοδόμοι μεγέθη δωμάτων ἐφ' ὕψος αἰρόντες, τῷ ὕψει τοὺς θεμελίους ἀναλογοῦντας ὑποβάλλουσι. [2] καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπεικάζω, καὶ ὁμοιῶ. Ὃ αὐλαίαν εἶχεν ἀναλογοῦσαν σκηνῇ οὐρανίῳ.

Ἀναλώθησαν. ἠφανίσθησαν. [3] Οὐδὲ γὰρ ἀναλώθησαν ἄλλως αἱ εὐχαί. θηρίον γάρ τι αὐτοῖς πομπῇ κρείττων ἐντυγχάνει.

Ἀναλθέντες. ἀντὶ τοῦ ἀναιρεθέντες. Θουκυδίδης. καὶ Ἀνᾶλῶν, καὶ Ἀναλοῦν, τὸ ἀναιρεῖν.

Ἄναλτον. [4] Ὁμήρῳ καὶ Κρατίνῳ ἀντὶ τοῦ [5] Ἀπλήρωτον. Δείναρχος δὲ, ἀντὶ τοῦ χρεῶν ἀλῶν.

Ἀναλλοίωτος. ὁ ἀεὶ αὐτὸς ὢν, καὶ μὴ δεχόμενος ἀλλοίωσιν.

Ἀναλύζουσα. ἀναζέουσα. λυγκαίνουσα. ἔστι δὲ τὸ πάθος γινόμενον τοῖς μὴ συμπαθείας πολλῆς κλαίουσιν.

Ἀναλυθῆναι. τὸ καθαρικῷ πνὶ χρήσασθαι Φαρμάκῳ. Μένανδρος Ἥρωσιν· [6] Ἐπιφαρμάκευσον γλυκύτατ' ἀναλυθεὶς μόλις.

Ἀνάλυσις. ἐξάπλωσις. Ὅρος γάρ ἐστι λόγος κατ' ἀνάλυσιν ἀπαρτίζοντος ἐπιφερόμενος τοῦ ὁρισμοῦ καὶ κεφαλαιωδῶς. Ἀνάλυσις, ἡ ἐκ τοῦ σχήματος ἐπὶ σχῆμα τῶν τρόπων ἀνάλυσις. Ἀναλύειν γοῦν λέγεται, τὸ τοὺς συνθέτους συλλογισμοὺς ἀνάγειν εἰς τοὺς ἁπλοῦς, καὶ εἰς τὰς προτάσεις, ἐξ ὧν αὐτοῖς τὸ εἶναι. κατ' ὀρθὸν τὸ συμμιγνύμενον τῆς ἀναλύσεως, Ἀναλυτικὰ γέγραπται τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀναλφάβητος. [7] Ἀμαθὴς γραμμάτων ἁπάντων, καὶ, τὸ δὴ λεγόμενον, ἀναλφάβητος.

Ἀνάλφιτον. Φιλύλλιος Αἰγεῖ.

Ἀναμάθω. ἐξ ἀρχῆς μάθω.

Ἀναμαλάττεσθαι. ἀναφυρᾶν. καὶ Ἀναμάττειν, ὁμοίως.

definitio. Proportio magnitudines inter ſeſe convenientes habet, quarum altera de altera ſubtrahi poteſt. Ariſtoteles ſubtractionem ejuſmodi vocavit ἀνταναίρεσιν. De rebus proportionem inter ſe habentibus Græci dicunt, τὸ ἀνάλογον ἔχειν πρὸς ἄλληλα, & ὁμοίως ἔχειν πρὸς ἄλληλα. *Milites vero, & aſpectu generoſo præditi, & dignitate pares.* Et Ἀναλογικώτερον, altius, ſapientius, convenientius.

Ἀναλογῶ. Quum ſignificat ἁρμόζω, i. e. congruo, dativo jungitur. *Ædes in ingentem altitudinem exſtruentes, fundamenta altitudini proportione reſpondentia ſubjiciunt.* Item, ſimilis ſum. *Quod aulam habebat, tabernaculo cœleſti ſimilem.*

Ἀναλώθησαν. Deleti ſunt. Conſumpti ſunt. *Haud enim preces illorum irritæ fuerunt. Fera enim quædam illis occurrit &c.*

Ἀναλοῦντες. E medio tollentes. Thucydides. Et Ἀνᾶλῶν, e medio tollens.

Ἄναλτον. Apud Homerum & Cratinum hæc vox ſignificat, Inexplebile. Apud Dinarchum vero, Non ſalitum.

Ἀναλλοίωτος. Qui ſemper idem eſt, nec ulli mutationi obnoxius.

Ἀναλύζουσα. Gemens. Singultiens. Hoc autem accidere ſolet illis, qui magna cum commiſeratione flent.

Ἀναλυθῆναι. Aliquo medicamento, alvum purgante, uti. Menander Heroibus: - - -

Ἄναμμα. [1] Τρέφεσθαι δὲ τὰ ἔμπυρα, καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα, τὸν μὲν ἥλιον ἐκ μεγάλης θαλάττης, νοερὸν[2] ὄντα ἄναμμα· τὴν δὲ σελήνην, ἐκ ποτίμων ὑδάτων, ἀερομιγῆ τυγχάνουσαν, καὶ πρόσγειον οὖσαν.

Ἀναμασσώμενοι. ἀντὶ τοῦ, ἀνερευνῶντες.

Μόλις[3] τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασσώμενοι. οἱ κριταί. Ἀριστοφάνης. ἢ Ἀναμαθώμενα, ἀναμασσώμενα.

Ἀναμαχόμενον. ἐκ δευτέρου μαχεσόμενον. Ὁ δὲ ἐκέλευεν αὐτὸν αὖθις ἥκειν ἀναμαχόμενον τὴν πρώτην ἧτταν.

Ἀναμέλποντες. ἀνυμνοῦντες.

Ἀναμεζήσαιμι. Διαπεράσαιμι. Μήποτε εἰς Ῥήγιον ἐκπλεῖν, μή τε τὸν πολὺν θάλασσαν ἀναμεζῆσαι.

Ἀναμπύσασθαι.[4] ἀνατεῖναι.

Ἀναμίλλητον. ἀφιλόνεικον.

Ἀναμίξ. ἀναμίγδην. ἀναμεμιγμένως.

Ἀνάμνησις.[5] Ἀνάμνησίς ἐστι φαντασμάτων εὕρεσις. ἀρξαμένη δὲ ἀπὸ τῆς ψυχῆς διαβαίνει ἐπὶ τὸ ἐξωκείμενον σῶμα. ἀναμνησθέντες γάρ φοβεροῦ τινος ἡμῖν γενομένου, ὠχριάσαμεν· καὶ τοῦ πλοῦ ἀναμνησθέντες, ναυτιάσαμεν. πῶς δὲ λέγομεν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἄρξασθαι τὴν κίνησιν ἐπὶ τῆς ἀναμνήσεως; ἢ οὐχ ὡς ἐκείνης αὐτῆς ἀναμιμνησκομένης· ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων λέγομεν· ἀρξαμένη γὰρ ἡ κίνησις ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν, διέβη μέχρις ἐκείνου, ἐν ᾧ ἡ κριτικὴ καὶ αἰσθητικὴ δύναμις· τοῦτο δέ ἐστι τὸ πνεῦμα· οὕτως δὲ ἐπὶ τῆς ἀναμνήσεως λέγομεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ πνεύματος, ἐν ᾧ ἡ ψυχή, ἢ ἡ ἀρχὴ τῆς τῆς ἀνάμνησιν κινήσεως γέγονεν· ἀνάπαλιν ἢ ἐπὶ τῆς αἰσθήσεως. εἰς ὃ γὰρ τελευτᾷ ἡ αἴσθησις, ἐκεῖθεν ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναμνήσεως. ἡ γὰρ ἀνάμνησις, φαντάσματός ἐστιν εὕρεσις, ὁπότε ἐγένετο ἐν τῷ πνεύματι. ἐν τούτῳ γὰρ γίνεται τὰ φαντάσματα, ἐν ᾧ καὶ ἡ αἰσθητικὴ ψυχὴ ἵδρυται. ἀπὸ τούτων οὖν τοῦ ἐν τῷ πνεύματι, ἐν ᾧ ἐστιν ἡ ψυχή, ἐγκαταλειμμάτων, ἅπερ φαντάσματα καλοῦμεν· [6] ἅπερ ἐγκαταλείμματα ἐκ τοῦ τῆς αἰσθήσεως ἀπολήψεων ἔχει· ἀπὸ τούτων ἡ ἀρχὴ τοῦ καὶ τὴν ἀνάμνησιν κινήσεως γίνεται. Ἐμβάλλουσα οὖν πάλιν τῷ φαντάσματι, ὃ πρὶν ἔσχε, τρόπον τινὰ

Ἄναμμα. [Accenſio, vel Accenſum quid.] *Hæc autem ignita, cæteraque aſtra omnia nutriri, Solem quidem, qui eſt accenſum quiddam intellectu præditum, ex mari magno; Lunam vero, quæ aeri permixta, & terræ vicina eſt, ex aquis dulcibus.*

Ἀναμασσώμενοι. Inquirentes. Inveſtigantes. *Vix rem, diligenter examinatam, cognoverunt.*

Judices ſcilicet. Ariſtophanes. Et Ἀναμαθώμενα pro ἀναμασσώμενα dicitur.

Ἀναμαχούμενον. Denuo pugnaturum. *Ille autem juſſit ipſum redire, ut priorem cladem iterato prælio reſarciret.*

Ἀναμέλποντες. Carmine celebrantes.

Ἀναμεζήσαιμι. Trajiciam. [Emetiar.] *Nunquam Rhegium navigare, nec magnum illud mare trajicere.*

Ἀναμπύσασθαι. Extendere. Diducere.

Ἀναμίλλητον. A contentione abhorrentem.

Ἀναμίξ. Promiſcue.

Ἀνάμνησις. Recordatio. Recordatio eſt viſi inventio. Initio autem ducto ab anima, penetrat uſque ad corpus vita præditum. Recordantes enim alicujus terroris, nobis ante objecti, expalleſcimus; & navigationis recordantes, nauſeamus. Quo ſenſu vero dicimus, in recordatione motum ab anima initium ducere? Non quaſi ipſa [anima per ſe] recordetur; ſed quemadmodum de ſenſibus diximus, motum incipere ab iis, quæ ſentiuntur, & pergere ad illud uſque, in quo judicandi & ſentiendi facultas ſita eſt (id autem eſt ſpiritus:) ſic etiam de recordatione dicimus, a ſpiritu, in quo eſt anima, incipere motum illum, qui recordationis cauſa eſt. Contrarium prorſus accidit in ſenſu. In quo enim deſinit ſenſus, illinc initium recordationis. Recordatio enim eſt viſi inventio, quum extitit in ſpiritu. In hoc enim exiſtunt viſa, in quo & anima, ſentiendi facultatem habens, ſita eſt. Ab his igitur, quæ in ſpiritu, in quo eſt animæ ſedes, exiſtunt, reliquiis, quas *viſa* vocamus (eas autem reliquias ſpiritus a ſenſibus accipit) ab his initium motus ſit in recordatione. Incidens igitur iterum in viſum, quod ante habebat, id

1 Τρέφεσθαι δὲ τὰ ἔμπυρα, ἐκ τοῦ ὑγροῦ ἄστρα, τ.] Hæc, & quæ ſequuntur, excerpta ſunt ex Laertio in Vita Zenonis, Segm. 146. ut Pearſonius quoque ad oram Codicis ſui notaverat.

2 Νοερὸν ὄντα ἄναμμα] Sic locum hunc ex Laertio emendavi. In prioribus enim Edit. peſſime legitur νωθρὸν ἄναμμα, quod Portus, nullum hic mendum ſuſpicatus, *tardum incendium* verterat. Ut autem locus hic recte intelligatur, & ſimul appareat, me νοερὸν pro νωθρὸν Suidæ recte reſtitui ſſe, ſciendum eſt, Stoicos, quorum dogmata Laertius loco laudato exponit, exiſtimaſſe, Solem eſſe aſtrum ignitum, & intellectu præditum; quod præter Laertium multi etiam alii ſcriptores teſtantur. Clemens Alexandrinus Strom. lib. VIII. p. 552. Φασὶν οὖν οἱ Στωϊκοὶ, τὸν ἥλιον ἄναμμα NOEPON ἐκ θαλαττίων ὑδάτων. i. e. *Dicunt itaque Stoici [Solem] eſſe aliquid accenſum ex aquis marinis intellectu præditum.* Plutarchus *de Placitis Philoſophorum* ſententiam Stoicorum de Sole exponens ait: Οἱ Στωϊκοὶ ἄναμμα NOEPON ἐκ θαλάττης: quæ verba ex Plutarcho repetit Euſebius *de Præpar. Evang.* lib. XV. cap. XXIII. Stobæus in Eclogis Phyſicis lib. I. pag. 57. Ζήνων τὸν ἥλιόν φησι, καὶ τὸ ἄλλων ἄστρων ἔκπυρον εἶναι NOEPON καὶ φρόνιμον πῦρ. Apud eundem pag. 56. legitur, Cleanthem Solem appellaſſe ἄναμμα (ſic enim ibi ſcribendum) NOEPON τὸ ἐκ θαλάσσης. Euſtathius ad Il. E. pag. 985. Ἄναμμα γὰρ ἥλιον θαλάσσαί φασιν οἱ παλαιοὶ, ὡσφισθέντος καὶ τοῦ νοεροῦ, ἐν τῷ εἴπειν, ἄναμμα NOEPON τὸ ἐκ θαλάσσης ἀναπεμπόμενον. Vide etiam Lipſium *Phyſiolog. Stoic.* lib. II. Diſſert. XIV.

3 Μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγν. ἀν.] Senarius hic depromptus eſt ex Ariſtoph. *Veſpis* pag. 487. (339. Edit. Baſ. ut Portus obſervavit.)

4 Ἀναμπύσασθαι. ἀνατ.] Vide ſupra v. Ἀμπύσθεν.

5 Ἀνάμνησις. Ἀνάμν. ἐστι φαντ.] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Philopono in Ariſt. *de Anima*, E. IV. 2. ut Pearſonius ad oram Codicis ſui recte notaverat.

6 Ἅπερ] Hæc vox in prioribus Edit. deeſt, quam ad ſupplendam ſententiam ex Philopono loco huic reſtitui.

ἐγγενομένῳ πρότερον ἐν τῷ πνεύματι [1]τόπῳ, ἀναμιμνήσκει, καὶ δι' οὗ αἰσθητηρίου ἥσθετο αὐτό. οὕτω σωματιάται] τῷ αἰσθητηρίῳ τὸ σῶμα.

Ἀναμοχλευόντων. ἀνορυσσόντων. ἀνακινούντων. Βιαζομένων δὲ αὐτῶν, καὶ τὰς θύρας ἀναμοχλευόντων, δράκοντες ἄρα μέγιστοι τὸ μέγεθος ἀνέστελλον αὐτούς.

Ἀναμύειν. ἀναβλέπειν.

Ἀναμφήριστον. ἀναμφίβολον. καὶ Ἀναμφήριστος, ὁ ἀναμφισβήτητος.

Ἀν' ἀμφοῖν. εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου τοῦ ὁσίου Εὐθυμίου ἐν τῇ μεταφράσει.

Ἀνανέμειν. ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν. Ἐπίχαρμος. Ἡρόδοτος [2]δὲ ἀνανέμεσθαι ἐπὶ τοῦ καταλέγειν τέθεικεν.

Ἀνανεοῦσθαι. ὡς ἡμεῖς. Θουκυδίδης δ'. [3]καὶ Πλούταρχος. Κρατῖνος.

Ἀνανεωσάμενος. ἀναμνήσας, καὶ ἀναγείρας. ἢ ἀναμνησθείς. εἰς ἔννοιαν ἐλθών. Ὁ δὲ Μάρκος, προσανανεωσάμενος τιὼ τοῦ τείχους ταπεινότητα, ἐπεβάλλετο καταπειράζειν τῆς ἐλπίδος.

Ἄναν. ὄνομα κύριον. [4]Ἀποκλείσας τοὺς Ζηλωτὰς εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ φρουρὰν αὐτοῖς ὑπερήσας, παρεκάθητο.

Ἄναντα. ἀνωφερῆ. δυσχερῆ.

Ἀνανταγώνιστος. ἀκαταμάχητος. Ἀνανταγώνιστος ἦν ἡ Ῥωμαίων ὁρμὴ, καὶ δυσάντητος τοῖς ἐντυγχάνουσιν.

Ἄναντες. ἀνωφερές. ὅπ ταυτόν ἐστιν ἄναντες, [5]καὶ προσαντες. καὶ εἴπ μὲν ἄναντες, τοῦτο καὶ προσαντες. Οὐκ ἔπ δὲ τὸ ἀνάπαλιν. τὸ γὰρ προσαντες, ἀπότομον, καὶ μὴ [6]παρεῖκον, μηδὲ ἀποδεχόμενον τὸν ἀναβαίνοντα βουλόμενον. τῷ δὲ ἀνάντῃ, καὶ προσάντῃ, ἐναντίον τὸ κάταντες. καὶ τὰ μὲν ἡδέα καὶ τερπνὰ, λέγομεν ῥᾴστα, καὶ ῥᾴω. τὰ δὲ λυπηρὰ, προσάντη, ἢ ἀνάντη, καὶ δυσχερῆ. καὶ ἀνάντης, ἡ δύσβατος ὁδὸς. καὶ κλίνει] εἰς ης.

Ἀναντίῤῥητον. τὸ ἀνυπολογίαν μὴ δεχόμενον.

Ἄναξ. Θηλυκῶς. οὕτως Αἰσχύλος.

Ἀναξαγόρας,[7] σοφιστὴς, Ἡγησιβούλου υἱὸς, Κλαζομένιος. Νοῦς [8]δὲ ἐπεκαλεῖτο, ἐπειδὴ ὕλην καὶ νοῦν πάντων φησὶν εἶπεν. Οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἥλιον εἰπὼν μύδρον διάπυρον, τυτέσι, πύρινον λίθον. ἔφυγε δὲ ἐξ Ἀθηνῶν, Περικλέους αὐτῷ συνεισπίπτοντος· καὶ ἐλθὼν ἐν Λαμψάκῳ, ἐκεῖ καταβρέφει τὸν βίον ἀποκαρτερήσας. ἐξήγαγε δὲ τῶ ζῆν ἑαυτὸν ἐτῶν ὁ, διότι

est, in vestigium, spiritui ante impressum, recordatur, quo sensus organo illud antea perceperit. Et sic una cum sensus organo corpus afficitur.

Ἀναμοχλευόντων. Eruentium. Emoventium. *Illis autem per vim ingredi conantibus, & fores cardine emoventibus, ecce dracones insigni magnitudine præditi ipsos repressérunt.*

Ἀναμύειν. Visum recipere.

Ἀναμφήριστον. Non controversum. Certum. Et Ἀναμφήριστος. Non controversus.

Ἀν' ἀμφοῖν. In ambobus. In metaphrasi Vitæ S. Euthymii circa finem.

Ἀνανέμειν. Idem ac τὸ ἀναγινώσκειν, i. e. legere. Epicharmus. Herodotus vero τὸ ἀνανέμεσθαι posuit pro καταλέγειν, i. e. recensere.

Ἀνανεοῦσθαι. [Renovare. Instaurare.] Thucydides lib. v. Plutarchus. Cratinus.

Ἀνανεωσάμενος. Qui renovavit. Qui excitavit. Vel, qui recordatus est. Cui aliquid in mentem venit. *Marcus vero, renovata ea muri parte, qua humilis erat, aggressus est id, cujus spem animo conceperat.*

Ἄναν. Ananus. Nomen proprium. *Cum Zelotas in templum conclusissét, & præsidium ipsis imposuissét, eos obsedit.*

Ἄναντα. Acclivia. Ardua.

Ἀνανταγώνιστος. Qui superari vel sustineri nequit. *Romanorum impetus sustineri non poterat, & male mulctati discedebant, qui ei resistere ausi essent.*

Ἄναντες. Acclive. Arduum. Quicquid est ἄναντες, est etiam προσαντες. Non vero contra. Πρόσαντες enim significat præruptum, nec paulatim vergens, accessumve ulli præbens. Ἀνάντῃ vero & προσάντῃ contrarium est τὸ κάταντες, i. e. Declive. Et res quidem jucundas & gratas vocamus *faciles:* molestas vero, *præruptas, arduas, & difficiles.* Et ἀνάντης ὁδὸς, est via ardua. Declinatur autem per ης.

Ἀναντίῤῥητον. Quod nullam contradictionem admittit.

Ἄναξ. Generis fœminini. Sic Æschylus.

Ἀναξαγόρας. Anaxagoras, Sophista, Hegesibuli F. Clazomenius, qui *Mens* cognominatus est, quod materiam & mentem rerum omnium custodem esse diceret. Hic est ille, qui Solem dixit esse globum, vel lapidem ignitum. Idem Athenis pulsus est, quamvis Pericles ipsius causæ patrocinium suscepissét; & Lampsacum profectus, illic inedia vitam finivit. Mortem

1 Τόπῳ] Sic quidem omnes Edit. habent: sed apud Philoponum rectius scriptum est τύπῳ, quam lectionem in versione secutus sum.

2 Ἡρόδοτος δὲ, ἀναν.] Apud Herodotum lib. i. pag. 44. legitur, τὰ μητρὸς ἀναμνέεται τὰς μητέρας, i. e. *Matris matres recenset.* Ἀναμνέεται vero dictum Ionice, pro communi ἀναμνᾶται, & Attice ἀναμιμνᾶται. Quare Suidæ locus non caret mendi suspicione. Fortasse scribendum, Ἀναμνέειν. ἀναμιμνᾶν. ἀναμιμνήσκειν. ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν. Ἡρόδοτος δὲ ἀναμνέεσθαι, &c. *P.*

3 Καὶ Πλούταρχος. Κρατῖνος.] Duo MSS. Paris. habent καὶ Πλάτ. Κρατῖνος: quam lectionem agnovit etiam Codex Vaticanus, ut Pearsonius monet.

4 Ἀποκλείσας τοὺς ζηλωτὰς εἰς τ.] Fragmentum hoc depromptum est ex Joseph. *de Bello Jud.* lib. iv. ut Pearsonius monuit.

5 Καὶ προσαντες] Hæ duæ voces in prioribus Edit. desunt, quas ex MSS. Paris. loco huic restitui.

6 Παρεῖκον] Hanc lectionem ex MSS. Paris. revocavi. Priores enim Edit. minus recte habent παρῆκεν.

7 Ἀναξαγόρας.] Ex Harpocratione. Vide etiam Laertium lib. ii.

8 Νοῦς δὲ ἐπικαλεῖτο, ἐπ.] Vide Menagium ad Laertium lib. ii. Segm. vi.

ὑπ' Ἀθηναίων εἰσελήθη ἐς δεσμωτήριον, οἷά τινα καινὴν δόξαν περὶ Θεῶν παρεισφέρων. Ὅτι [1] Ἀναξαγόρας Ὀλυμπιάσιν, ὁπότε ἥκιστα ὗει, περιελθὼν ὑπὸ κωδίῳ ἐς τὸ στάδιον, ἐπὶ πολὺ ὄμβρον λέγειν τοῦτο πεπρακέναι. καὶ ἄλλα δὲ πλεῖστα προλέγων. Οὗτος, Κλαζομένιος ὤν, [2] αἰγίλωπας τε καὶ καμήλους τὰ ἑαυτοῦ ἀνῆκε. περὶ τούτου ἔφη Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς, προβάτοις μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις φιλοσοφῆσαι. ὁ δὲ Θηβαῖος Κράτης κατεπόντωσε τιὰ οὐσίαν, οὔτε προβάτοις ποιήσας ὀπιτήδειον, οὔτε ἀνθρώποις.

Ἀναξανδρίδης, Ἀναξάνδρου, [3] Ῥόδιος ὁν. Καμείρου, γεγονὼς ἐν τοῖς ἀγῶσι Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ πρώτῃ. κτλ. δέ τινας, Κολοφώνιος. ἔγραψε δὲ δράματα ἑξηκονταπέντε· ἐνίκησε δὲ ι. καὶ πρῶτος οὗτος ἔρωτας καὶ παρθένων φθορὰς εἰσήγαγεν.

Ἀναξία. ἀξίαν οὐκ ἔχουσα· ἀλλ' ἄτιμος.

Ἀλλ' [4] ἅπερ ἥπις ἔποικος ἀναξία
Οἰκονομῶ θαλάμους πατρός.

Ἔποικος δὲ, ἀντὶ τοῦ μέτοικος. οἰκονομῶ δὲ, ἀντὶ τοῦ διαιτῶμαι. καὶ ἀναξιοπαθοῦντες, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἄξιον ἡγούμενοι.

Ἀναξίβιος. Λακεδαιμονίων στρατηγός.

Ἀναξίλας. Κωμικὸς ποιητής.

Ἀναξίμανδρος, [5] Πραξιάδου, Μιλήσιος, φιλόσοφος, συγγενὴς, καὶ μαθητὴς, καὶ διάδοχος Θάλητος. [6] πρῶτος δὲ ἰσημερίαν εὗρε, καὶ τροπὰς, καὶ ὡρολογεῖα, καὶ τὴν γῆν ἐν μεσαιτάτῳ κεῖσθαι. γνώμονά τε εἰσήγαγε, καὶ ὅλως γεωμετρίας ὑποτύπωσιν ἔδειξεν. Ἔγραψε περὶ φύσεως. Γῆς περίοδον. περὶ τῶν ἀπλανῶν, καὶ σφαῖραν, καὶ ἄλλα τινά.

Ἀναξίμανδρος, [7] Ἀναξιμάνδρου, Μιλήσιος, ὁ νεώτερος, ἱστορικός. γέγονε δὲ κατὰ τοὺς Ἀρταξέρξου χρόνους τοῦ Μνήμονος κληθέντος. Ἔγραψε Συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησιν· οἷόν ἐστι τὸ, Ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν· Μαχαίρᾳ πῦρ μὴ σκαλεύειν· Ἀπὸ ὁλοκλήρου ἄρτου μὴ ἐσθίειν· καὶ τὰ λοιπά.

Ἀναξιμένης, [8] Εὐρυστράτου, Μιλήσιος, φιλόσοφος, μαθητὴς καὶ διάδοχος Ἀναξιμάνδρου, τοῦ Μιλησίου. οἱ δὲ καὶ Παρμενίδου ἔφασαν. γέγονεν ἐν τῇ νε Ὀλυμπιάδι, ἐν τῇ Σάρδεων ἁλώσει, ὅτε Κῦρος ὁ Πέρσης Κροῖσον καθεῖλεν.

Ἀναξιμένης. Ἀριστοκλέους, Λαμψακηνὸς, ῥήτωρ, μαθητὴς Διογένους τοῦ Κυνὸς, καὶ Ζωίλου τοῦ Ἀμφιautem sibi conscivit, cum esset annorum LXX; idque ideo, quod ab Athenienſibus in carcerem conjectus fuisset, quasi novam quandam de Deo opinionem introduceret. Hic Anaxagoras in Olympiis, cum minime plueret, villosa pelle indutus in stadium ingressus esse dicitur, quod imbrem imminere sciret. Idem etiam multa alia prædixit. Hic Clazomenius fuit, gregibusque & camelis agros suos depascendos reliquit. De hoc Apollonius Tyaneus dixit, ipsum ovibus potius, quam hominibus philosophatum fuisse. Crates vero Thebanus bona sua in mare abjecit, eaque ratione effecit, ut nec pecudes nec homines fructum aliquem ex iis perciperent.

Ἀναξανδρίδης. Anaxandrides, Anaxandri F. Rhodius, ex Camiro, ludis Philippi Macedonis Olympiade CI. interfuit. Secundum alios vero Colophonius fuit; scripsitque fabulas LXV. ex quibus vicit X. Hic primus amores, & virginum stupra [in scenam] introduxit.

Ἀναξία. Quæ nullo loco habetur. Inhonorata.

Sed ut quædam inquilina inhonorata
Thalamos patris servo.

Ἔποικος hic significat inquilinam. Οἰκονομῶ vero, dego. Et ἀναξιοπαθοῦντες, indignum ducentes.

Ἀναξίβιος. Anaxibius, Lacedæmoniorũ Dux.

Ἀναξίλας. Anaxilas. Comicus poeta.

Ἀναξίμανδρος. Anaximander. Praxiadæ F. Milesius, Philosophus, cognatus, discipulus, & successor Thaletis. Primus Æquinoctium invenit, & Solstitia, & Horologia, & Terram in medio mundi sitam esse. Gnomonem etiam in usum introduxit, & Geometriæ hypotyposin ostendit. Scripsit de Natura Rerum: Descriptionem Terræ: De Stellis Fixis: Sphæram: & alia quædam.

Ἀναξίμανδρος. Anaximander, Anaximandri F. Milesius, junior, historicus, qui vixit temporibus Artaxerxis, cognomento *Mnemonis*. Scripsit Symbolorum Pythagoricorum interpretationem; cujusmodi est illud: *Stateram ne transgrediaris: Ignem gladio ne fodias: De integro pane ne comedas*; & cætera.

Ἀναξιμένης. Anaximenes, Eurystrati F. Milesius, Philosophus, discipulus & successor Anaximandri Milesii: secundum quosdam & Parmenidæ. Vixit Olympiade LV. quo tempore Cyrus, expugnatis Sardibus, Crœsum regno exuit.

Ἀναξιμένης. Anaximenes, Aristoclis F. Lampsacenus, orator, & discipulus Diogenis Canis, &

1 Ὅτι Ἀναξαγόρας Ὀλυμπιάσιν, ὁπότε ἥκ.] Hic locus depromptus est ex Philostrato *de Vit. Apoll.* lib. I. cap. 2. eademque leguntur apud Photium in Excerptis ex Philostrato, pag. 1017.

2 Αἰγίλωπας τε καὶ καμήλους τὰ ἑαυτ.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Philostr. *de Vit. Apoll.* lib. I. cap. X. pag. 16. ut Pearsonius monuit. Vide etiam Menag. ad Laert. lib. I. Segm. VI.

3 Ῥόδιος ὁν Καμείρου] Idem de hoc Anaxandride affirmat Athenæus lib. IX. pag. 374. ubi inquit: Λέγεται δ' εἶναι τὸ γένος Ῥόδιος ὁν Καμείρου.

4 Ἀλλ' ἅπερ ἥπις ἔπ.] Ex Sophocl. *Electr.* pag. 90. ut Portus observavit.

5 Ἀναξίμανδρος, Πραξ.] Vide de hoc Anaximandro Laertium, l. II.

6 Πρῶτος δὲ Ἰσημερίαν εὗρε, καὶ τρ.] Laertius loco citato: Εὗρε δὲ καὶ γνώμονα πρῶτος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων ἐν Λακεδαίμονι (καθά φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ Ἱστορίᾳ) τροπάς τε καὶ ἰσημερίας σημαίνοντα· καὶ ὡροσκόπια κατεσκεύασε. Consule ad locum illum Laertii Aldobrandinum & Menagium. Vide etiam quæ notavimus infra v. Ἡλιοτρόπιον.

7 Ἀναξίμανδρος, Ἀναξ. Μιλ. ὁ νεώτερος, ἱστ.] Hujus Anaximandri meminit Laertius lib. II. Segm. 2. his verbis: Γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Ἀναξίμανδρος, ἱστορικὸς, καὶ αὐτὸς Μιλήσιος, τῇ Ἰάδι γλώσσῃ γράφων. Vide etiam de eo Vossium *de Histor. Gr.* lib. I. cap. VI.

8 Ἀναξιμένης, Εὐρ.] De eo vide Laertium lib. II. Segm. III.

πολίτης, τοῦ γραμματικοῦ, τοῦ καλίζοντος Ὅμηρον· διδάσκαλος δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος. εἵπετο δὲ αὐτῷ ἐν τοῖς πολέμοις. [1] Οὗτος βασιλέα Ἀλέξανδρον, θυμῷ χρώμενον ἐς Λαμψακηνούς, [2] τέχνῃ περιῆλθε τοιᾷδε. Φρονούντων Λαμψακηνῶν τὰ Περσῶν, ὑποπτέων τῷ θυμῷ Ἀλέξανδρος ἠπείλησε τὰ μέγιστα κακὰ ἐργάσασθαι. οἱ δὲ, ἅτε περὶ γυναικῶν, καὶ παίδων, [3] καὶ τῆς πατρίδος θέοντες, ἀπέστελλον Ἀναξιμένην ἱκετεύσοντα. Ἀλέξανδρος δὲ γνοὺς καθ' ὑπόνοιαν αἰτίαν ἥκει, κατωμόσατο θεοὺς, ἢ μὴν αὐτοῦ τοῖς δεήσεσι τἀναντία ἐργάσεσθαι. Ἀναξιμένης δὲ, χάρισαί μοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, τιμὴ χάριν, γυναῖκας καὶ τέκνα Λαμψακηνῶν ἐξανδραποδίσασθαι, καὶ τὰ ἱερὰ ἐμπρῆσαι, καὶ τὴν πόλιν ἐς ἔδαφος καταβαλεῖν. Ἀλέξανδρος δὲ οὐκ ἔχων πῶς τοῦτο σοφίσασθαι, ἢ ἀνεμηχανήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενος τῇ ἀνάγκῃ τοῦ ὅρκου, συγγνώμην ἔνειμεν οὐκ ἐθέλων Λαμψακηνοῖς. ἠμύνατο δὲ Θεόπομπον, τὸν Δαμοστράτου, ἐχθρὸν ὄντα Ἀναξιμένους, οὐκ ἀμαθέστατα, ἀλλ' ὀπιφθονώτατα. Σοφιστὴς γὰρ ὢν, καὶ Σοφιστῶν λόγους μιμούμενος, γράφει βιβλίον ἐς Ἀθηναίους, καὶ ἐπὶ Λακεδαιμονίους, συγγραφὴν λοίδορον ἐς τὸ ἀκριβέστατον μιμησάμενος· ᾗ ἐπιγράψας Θεόπομπος τὸ ὄνομα, ἔπεμπεν ἐς τὰς πόλεις. καὶ ἐκ τούτου τὸ ἔχθος τὸ ἐς Θεόπομπον ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ηὔξετο. οὐ μὴν οὐδὲ εἰπεῖν τις αὐτοχεδίως Ἀναξιμένους ῥᾴτερος ἐστὶν εὑρηκώς.

Ἀναξιοπαθοῦντες. Οὐκ ἄξιον ἡγούμενοι. Οἱ δὲ Κρῆτες ἀναξιοπαθοῦντες, οὐκ ἐδέξαντο αὐτὸν ὡς μοιχογένητον.

Ἀνάξιππος, [4] Κωμικὸς τῆς νέας Κωμῳδίας, ἤκμασεν ἐπὶ Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ.

Ἀνάξοιτο. ἀναχήσοιτο. Ξενοφῶν.

Ἀναξυρίδας. [5] Φοιμινάλια. βρακία. ἢ τὰ βαθέα καὶ [6] ἄβαλα ὑποδήματα. [7] Καίπερ τῷ Θεοδοσίῳ ἐκλελυμένον τὰ ἱμάντα, τὰ ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα τοὺς ἀναξυρίδας δέοντα.

Ἀνὰ [8] ὐλαμόν. κατὰ τὸ ἄθροισμα.

Ἀναπάλλει. ἀναπηδᾷ, ἀνασείει.

Ἀναπαυδήτως.

Ἀναπαύσασθαι. τὸ κατακλίνεσθαι ὡς πρὸς ὕπνον.

Ἀνάπαυλαν. ἀνάπαυσιν. Ἀνάπαυσις δὲ ὁ μέλλων βίος. Σὺ ἑτέροις ἀξιολογωτάτοις ἀνδράσι τῷ πολέμῳ

Zoili Amphipolitani, grammatici illius, qui Homerum vituperavit: præceptor Alexandri Macedonis, quem & in bellis secutus est. Hic Regem Alexandrum Lampsacenis iratum hujusmodi arte circumvenit. Cum Lampsaceni Persarum partibus studerent, Alexander ira præter modum inflammatus gravissima quæque mala illis minatus est. Illi igitur de uxoribus, & liberis, & patria periclitantes, Anaximenem mittunt qui supplicibus pro se precibus [Alexandrum] oraret. Alexander vero, cum cognovisset, qua de causa veniret, per Deos juravit, se contraria ipsius precibus facturum. Anaximenes ad hæc: Hanc a te gratiam, Rex, peto, ut uxores & liberos Lampsacenorum in servitutem redigas, & templa incendas, & urbem solo æques. Alexander vero, cum has preces nulla arte eludere posset, quod jurisjurandi necessitate constrictus teneretur, Lampsacenis invitus veniam dedit. Idem Anaximenes ultus est Theopompum, Damostrati filium, sibi inimicum, ratione quidem callida, sed maxime invidiosa. Cum enim esset Sophista, & Sophistarum orationem apte imitari nosset, librum scripsit contra Athenienses & Lacedæmonios, in quo stilum maledicum Theopompi accurate expressit; inscriptoque ejus nomine librum per urbes [Græciæ] divulgavit. Hinc igitur odium adversus Theopompum per universam Græciam valde auctum fuit. Nemo etiam ante Anaximenem rationem dicendi extemporalem invenit.

Ἀναξιοπαθοῦντες. Indignum ducentes. *Cretenses vero, indignum hoc ducentes, ipsum, utpote ex adulterio natum, non receperunt.*

Ἀνάξιππος. Anaxippus, Comicus Comœdiæ novæ, tempore Antigoni, & Demetrii Poliorcetæ floruit.

Ἀνάξοιτο. In altum sustulerit. Xenophon.

Ἀναξυρίδας. Fœminalia. Braccas. Vel calceamenta profunda, & quæ vocantur ἄβαλα. *Quamvis Theodosio solutum esset vinculum, quod circa pudenda fœminalia constringebat.*

Ἀνὰ ὐλαμόν. In conferta militum multitudine.

Ἀναπάλλει. Subsilit. Concutit.

Ἀναπαυδήτως. [Sine interdicto.]

Ἀναπαύσασθαι. Decumbere ad somnum capiendum.

Ἀνάπαυλαν. Quietem. *Futura vita est quies.* † *Consentientibus aliis laude dignis viris re-*

1 Οὗτος βασιλέα Ἀλέξανδρον, θυμῷ χρώμενον εἰς Λαμψ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli hujus, ad verbum pene descripta sunt ex Paulaniæ *Eliac. Poster.* c. XVIII. p. 496. quem vide.

2 Τέχνῃ περιῆλθε τοιᾷδε] Sic locum hunc ex Pausania emendavi. In prioribus enim Edit. minus recte legitur τέχνῃ περιέλε τοιᾷδε.

3 Καὶ τὴν πατρίδος θέοντες] Hinc emendandus est Pausanias, apud quem hodie pro θέοντες mendose & nullo sensu legitur δέοντες. Eleganter autem apud Græcos θέειν vel περὶ ψυχῆς, παπίζουσι &c. dicitur de illis, de quorum salute agitur, vel quorum vita & patria in discrimine versantur. Exempla passim sunt obvia.

4 Ἀνάξιππος, Κωμ.] Ejus mentionem faciunt Athenæus, Pollux, & Ælian. in *Histor. Anim.* lib. XIII. cap. IV.

5 Ἀναξυρίδας] Vide quæ de significatione hujus vocis disputat Salmasius ad Æl. Lamprid. pag. 977.

6 Ἄβαλα] Sic habent MSS. Parisienses, quos hic secutus sum. In prioribus vero Edit. excusum est ἄσαλα, quod mendosum esse non dubito. Cæterum, Hesychius eandem vocem ἀναξυρίδες sic exponit, ὑποδήματα βαθέα, ἢ βασιλικά: quod ab interpretatione Suidæ nonnihil differt. Etymologus vero cum Suida consentit.

7 Καίπερ τῷ Θεοδοσίῳ ἐκλελυμένον τὰ ἱμ.] Locus hic apud Procop. in *Histor. Arc.* cap. I. pag. 4. unde eum Suidas descripsit, sic legitur: Καίπερ τῷ Θεοδοσίῳ ἐκλελυμένον τὰ ἱμάντα ὀρῶν, τὰ ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα τοὺς ἀναξυρίδας συνδέοντα.

8 Ἀνὰ ὐλαμόν. κυρίως τὸ ἄθρ.] Respexit Suidas ad locum illum Homeri Il. Δ. 251.

——Κιὼν ἀνὰ ὐλαμὸν ἀνδρῶν.

Ubi Scholiasta ait: Ἀνὰ ὐλαμόν· ἀνὰ τὸ πέρυσσον. κατὰ τὸ συνέλασιν καὶ ἄθροισιν τῶν ἀνδρῶν.

δεὸς

δὲς τ' ἀνάπαυλαν. Μένανδρος· Ὡδὶ γὰρ Οὖννων ἡγεμὼν μέγιστος ἔτυχεν ἀναπαύλης. τετέθνηκε, ἀπέθανε. καὶ Ἀναπαύλας, πέμψεις πρὸς τοὺς νεκρούς.

Τίς' εἰς ἀναπαύλας ὧν κακῶν καὶ πραγμάτων;

κηρύσσει ὁ Χάρων, καὶ ὡς τόπους καταλέγει. τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον; λήθης πεδίον, χωρίον ἀφανεστέρως εἶπεν ἢ ἄλλο ὅτιοῦν λεγόμενον· ὡς καὶ Αὐαίνε λίθον. Τίς εἰς ὄνου πόκας; ὅπερ λέγουσι τὸ ἄχρηστον. ἀδὲ γὰρ αἱ τοῦ ὄνου πόκαι χρησιμεύουσιν. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων.

Ἀνάπαιστοι.[2] κυρίως τὰ ἐν ταῖς Παραβάσεσι τῶν Χορῶν ᾄσματα. ἰδίως δὲ, τὰ τῶν ῥυθμῶν. [3] πᾶσαν δὲ Παράβασιν Ἀναπαίστους καλοῦσιν. Αὐτὸν ἐπῄνει πρότερον ὡδηγεῖτο ἐν τοῖς ἀναπαίστοις· Φησὶν Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Γεγραφά τε παιγνιώδεις εἰς τοῦτο, καὶ Ἀνάπαιστοι ᾄδοντο κατ' Ῥωμαίων. Σημαίνει δὲ Ἀνάπαιστος καὶ εἶδος μέτρου τίνων.

Ἀναπεμπάζειν. ἀναμιμνήσκεσθαι. πεποίηται ἀπὸ τῶν τοῖς πέντε δακτύλοις τὴν χεῖρα συνεχῶς ἀριθμούντων καὶ ἐπαναλαμβανόντων. οἱονεὶ κατ' πενταάδα ἀριθμούντων. καὶ Ἀναπεμπαζόμενοι. ἀναριθμούμενοι. σκεπτόμενοι.

Ἀναπεπταμένα χωρία. πεδία. [4] κάμποι.

Ἀναπεπλακώς.[5] ῥαθυμῶν. ἀφροντιστῶν. ἀμελῶν. Ὁ δὲ[6] ἐν τοῖ πολέμῳ ἀναπεπλακώς τε, καὶ ἀδενὴ λόγῳ, καὶ τινὶ τῶν ἔργων ὠδυσκευῖτο ἀκνηρῶς ἄγαν διὰ φιλοχρηματίαν ποιούμενος.

Ἀναπεποιημένης.[7] ἀναπεφυρμένης. ἀνεζυμωμένης.

Ἀναπετῶ. ἀναπετάσω. Μένανδρος[8] ἄλλοις. Ἀπιτῶ τινι προσελθών, καὶ οὐκ ἀνέξομ' ἀκέπι. καὶ ἐν Συνεφώσῃ, καὶ Ἑταίραις.

Ἀναπέφηνα. ἀπεδείχθην. [9] καὶ ἐγὼ ἀναπέφηνα.

Ἀνάπειρα. [10] Καταστᾶν τὰς ναῦς, τὰς ὑπηρεσίας ἐμβιβάζειν, καὶ τὴν εἰρεσίας ἀνάπειραν λαμβάνειν, παρέλκοντα τὸν χρόνον ἐπίτηδες, ἕως τὰ ὠδὶ Ῥωμαίων αὐτῷ γένηται φανερά.

Ἀναπείρατε. ἀναπείρατε τὰς κίχλας. τετέφι, πήξατε. κεντήσατε. [11] Ἀριστοφάνης·

Φέρε τὰς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.

Ἀναπείραις. Πολύβιος[12] Τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμεων καὶ θάλατταν ταῖς ἀναπείραις καὶ ταῖς εἰρεσίαις ἐγύμναζον.

laxationem a bello conceſſit. Menander: *Sic enim maximus Hunnorum dux quietem conſecutus eſt.* Id eſt, mortuus eſt. Et Ἀναπαύλας, ſtatus, in quo ſunt mortui.

Quis ad quietem ex malis & moleſtiis pervenire cupit?

Sic proclamat Charon, & loca recenſet. *Quis in Lethes campum?* Lethes campum, tanquam locum, apud Inferos ſic appellatum, finxit: ut etiam *Auæni lapidem.* [Sequitur apud Comicum,] *Quis ad aſini lanas?* Sic vocatur res, quæ eſt prorſus inutilis. Aſini enim lanæ nullius omnino ſunt uſus. [Dicitur hoc] de rebus vanis & irritis.

Ἀνάπαιστοι. Anapæſti proprie dicuntur carmina, quæ a Choro in Parabaſi canebantur. Peculiariter vero, Rythmi. Omnem Parabaſin Anapæſtos vocant. *Se ipſe laudabat in Parabaſi, Anapæſtos recitans.* Ariſtophanes in *Pace* inquit. † *Scriptaque ludicra hanc in rem, & Anapæſti in Romanos canebantur.* Anapæſtus etiam ſignificat genus metri verſuum.

Ἀναπεμπάζειν. Renovare. Recordari. Dicta eſt hæc vox ab illis, qui quinque digitis aſſidue numerant & computant. Quaſi dicas, qui per numerum quinarium numerant. Et Ἀναπεμπαζόμενοι, numerantes, conſiderantes.

Ἀναπεπταμένα χωρία. Loca plana & patentia. Campi.

Ἀναπεπλακώς. Ignavus. Nullam alicujus rei curam habens. Negligens. *Ille vero in bello negligenter admodum, nullaque ratione, & propter avaritiam cunctanter nimis ad res gerendas ſeſe accingebat.*

Ἀναπεποιημένης. Subactæ. Permixtæ. Fermentatæ.

Ἀναπετῶ. Aperio. Expando. Menander: * * * * * * * Eodem verbo etiam uſus eſt in Συνεφώσῃ, & Ἑταίραις.

Ἀναπέφηνα. Apparui. Viſus ſum. Non autem ἐναπέφηνα.

Ἀνάπειρα. [Tentamentum.] *Naves deducere, & remiges in eas imponere, remigationiſque periculum facere, de induſtria tempus protrahentem, donec Romanorum conſilia ipſi fierent manifeſta.*

Ἀναπείρατε. Transfigite. Ἀναπείρατε τὰς κίχλας, verubus figite turdos. Ariſtophanes: *Fer verucula, ut figam turdos.*

Ἀναπείραις. [Tentamentis.] Polybius: *Navalium vero copiarum periculum faciebant, eaſque remigationibus exercebant.*

1 Τίς εἰς ἀναπαύλας ὧν κ.] Senarius hic legitur apud Ariſtoph. in *Ranis*, pag. 220. (137. Ed. Baſ.) ut Portus etiam monuit. Cæterum, ut totus hic locus recte intelligatur, inſpiciendus eſt ipſe Ariſtophanes, ejuſque ſcholiaſta, ex quo Suidas iſta deſcripſit.

2 Ἀνάπαιστοι. κυρ. τὰ ἐν ταῖς Παρ. τῶν χ. ᾄσμ. ἰδ. δὲ τὰ τῶν ῥυθμ.] Eadem habet Heſychius: niſi quod pro ἀνάπαιστοι apud eum legatur ἀνάπαισα.

3 Πᾶσαν δὲ Παράβ. Ἀναπ. καλ.] Ut hic locus intelligatur, legendus eſt Schol. Ariſtoph. ad *Pacem*, pag. 677. 678. unde Suidas hæc excerpſit.

4 Κάμποι] Vocem hanc Latinam ſcriptores Græci recentiores adoptarunt, eaque frequenter uſi ſunt, ut Lector diſcere poterit ex Ducangii Gloſſario Græco, v. Κάμπος.

5 Ἀναπεπτωκώς. ῥαθ.] Vide paulo poſt v. Ἀναπίπλην.

6 Ὁ δὲ ἐν τῷ πολέμῳ ἀναπεπ.] Hæc ſunt verba Procopii de Juſtiniano Imperatore, in *Hiſtor. Arc.* cap. XVIII. pag. 54.

7 Ἀναπεποιημένης. ἀναπ.] Vide Heſych. v. Ἀναπεποιημένῳ.

8 Μένανδρος ἄλλοις] Puto legendum Μένανδρος Ἁλιεῦσι, vel Ἁλιεῦσι, i. e. Menander in *Piſcatore*, vel *Piſcatoribus*: quam Menandri fabulam tum alii auctores, tum etiam ipſe Suidas alibi laudat.

9 Καὶ ἐγὼ ἀναπέφηνα] Pearſonius ad marginem Suidæ ſui notavit, ſe in codice quodam MS. ſcriptum reperiſſe, κἀγὼ ἐγὼ ἀναπέφηνα: quæ lectio præ vulgata amplectenda eſt.

10 Καταστᾶν τὰς ναῦς] Legendum puto, καταζεῦξαι τὰς ναῦς, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

11 Ἀριστοφάνης] In *Acharnenſ.* pag. 300. *P.*

12 Τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμ.] Huic loco aliqua deeſſe videntur. Caſaubonus legendum putat, τὰς δὲ τῶν ναυτ.

Ἀνα-

Ἀναπείσετε. ἀντὶ τοῦ δώροις πείσετε. [1] Ἀριστοφάνης δὲ αὐτὸν, ὡς δωροδοκούμενον. [2] Ἀριστοφάνης·

Εἰ μή μ' ἀναπείσετ', ἀποθανεῖσθε σήμερον.

Criminatur autem eum, ut qui muneribus corrumpi ſe ſineret.

Ἀναπειστηρίαν. δυναμένην πείθειν τοὺς ἀκούοντας. Ἀριστοφάνης· [3]

Πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπφευξιν δίκης;
Ἢ κλῆσιν, ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν;
Καί [4] τοι τάλαντα τοῦτ' ἔμαθ' Ὑπέρβολος.

Κλῆσιν· τεκμήριον, μαρτυρίαν. Χαύνωσιν· λύσιν τῶν δικῶν, οἷον [5] ἀπάτην, ἢ κενῶν ῥημάτων, ἀναπειθόντων τοὺς ἀκούοντας. ἢ Ἀναπειστηρίαν, ὥστε χαυνῶσαι καὶ ἀναπεῖσαι τοὺς ἀνθδίκους. [6] τοῦ τὸ πείθειν τὴν δίκην. Ὁ δὲ Ὑπέρβολος ἐκωμῳδεῖτο ὡς ἀπαίδευτος, καὶ ἀμαθής. ἀξιοπιστεύοντος δὲ τοῖς διδασκάλοις λέγουσι· ἐλαττόν σε δὲ ἐγὼ λαμβάνω ἐπὶ τούτῳ τῷ ἀναγνώσμαι. καὶ ἐπαγγέλλονται φροντίσειν [7] τῶν κοινῶν μαθημάτων, ὅσων φροντεῖσι μάλιστα.

Ἀναπειστηρίαν. Quæ vim habet auditoribus rem perſuadendi. Ariſtophanes: *Quomodo hic diſcet unquam judicii eludendi rationem? Aut teſtium advocationem; aut modum verbis inanibus rem judicibus perſuadendi? Et tamen talento illa emit Hyperbolus.* Κλῆσιν, i. e. teſtimonium. Χαύνωσιν, modum eludendi judicii; ſive fallaciam inanium verborum, quibus auditoribus aliquid perſuademus. Vel Ἀναπειστηρίαν χαύνωσιν eam vocat, qua adverſarios decipimus, illiſque aliquid perſuademus. Hyperbolus vero a Comicis perſtringebatur ut indoctus, & qui ſero literas diſcere cœpiſſet. Doctoribus vero habetur fides, cum dicunt; Ego vero minus [minerval a diſcipulis meis] non accipio, quam tu [a tuis] pro iſta lectione. Et promittunt ſe communium diſciplinarum curam habituros, quarum maxime curam habent.

Ἀναπηδῶν. καὶ οὐδετέρως διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Ἀνάπλας. ἀνακινήσας. Ὁ δὲ διὰ τοῦ κοντοῦ ὅσον πρὸς τῇ ἀκωκῇ ἀνάπλας ἐς ὕψος, καὶ περιενεγκών, ὡς ἄν τις δόξῃ τὸ κυφόταλον περιφέρῃ, τῇ αἰχμῇ διαπείρων τὸ μετάφρενον, κατεργάζεται.

Ἀναπηδῶν. Exſiliens. [Et in maſculino] & neutro genere per ω ſcribitur.

Ἀνάπλας. Qui vibravit. Qui commovit. *Ille vero, cum ea conti parte, quæ cuſpidi vicina eſt, illum in aere vibraſſet & rotaſſet, ut qui leviſſimam haſtam rotaret, dorſum cuſpide trajecit, & ſic eum interfecit.*

Ἀναπλώίζω. ἀναλέγομαι. ἀναλύω. [8] ἀνακυκλίω.

Ἀναπλώίζω. Colligo. Diſſolvo. Iterum fila duco.

Ἀναπηρίαν. οὕτως Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Ἀναπηρίαν. [Membrorum mutilationem.] Sic Ariſtophanes in *Pluto*.

Ἀνάπηρον ψυχήν. τὴν ἀπβλαβῆ, μὴ ὑγιαίνουσαν, ἀλλὰ στρεβλωθεῖσαν, καὶ ἀχρείαν. καὶ Ἀνάπηρος, ὁ χωλός. ὁ καὶ ὑπερβολικῶς πεπηρωμένος μέλει καὶ τοῦ σώματος. [9] Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ διδόμενα τοῖς ἀδυνάτοις ὀβολοῦ· [10] Καὶ τί κωλύει ὑμᾶς μὲν ὠφελεῖσθαι τῷ ὀβολῷ, ὡς ὑγιεῖς ὄντας· τοῦτο δὲ ψηφίσασθαι ἑξακοσίους ὡς ἀνάπηρον; [11] Ὁ δὲ δέσμιος εἰς μέσον προάγεται, ῥῖνα καὶ ὦτα ἀνάπηρος, παιγνίων τε γεγονὼς προανάλωμα.

Ἀνάπηρον ψυχήν. Animum mutilatum, non ſanum; ſed vitiatum, & inutilem. Et Ἀνάπηρος, claudus. Qui ſupra modum mutilatus eſt. Lyſias in Oratione de Obolo, qui mutilatis dabatur: *Quid vero vetat, quo minus vobis quidem, ut ſanis, hic obolus detur; huic vero, ut membris mutilato, eundem decerni ſinatis? † Ille vero vinctus in medium prodit, naribus & auribus abſciſſis, & ludibrii gratia tam fœde mulctatus.*

Ἀναπηδᾷ τὸ ὕδωρ.

Ἀναπηδᾷ τὸ ὕδωρ. Scaturit aqua.

Ἀναπίμπλαται. ἀναπληροῦται.

Ἀναπίμπλαται. Repletur. Impletur.

Ἀναπίπτειν. οὐ τὸ κατακλίνεσθαι, ἀλλὰ τὸ μεταμέλεσθαι, καὶ μετατίθεσθαι, καὶ ἀποκνεῖν. [12] Θουκυδίδης α'.

Ἀναπίπτειν. Non ſignificat decumbere, ſed pœnitentia duci, ſententiam mutare, animum deſpondere. Thucydides libro primo: *Et vi-*

1 Διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς δ.] Locus hic turbatus eſt, qui ſic in ordinem redigi debet: Ἀντὶ τοῦ δώρεις πίσετε. Ἀριστοφάνης.

Εἰ μή μ' ἀναπίσητ', ἀποθανεῖσθε σήμερον.

Διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς δωροδοκούμενον. Hunc ordinem in verſione ſecutus ſum.

2 Ἀριστοφάνης] In *Equit.* pag. 195. *P.*

3 Ἀριστοφάνης] In *Nubibus* pag. 174. (105. Edit. Baſ.) ubi vide Scholiaſtam, ex quo Suidas totum hunc locum deſcripſit.

4 Καί τοι τάλαντα τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος] Sic etiam apud Ariſtophanem legitur. Sed ſenarius non eſt ἀρτίπους; ad cujus metrum fulciendum forte ſcribendum eſt,

Καί τοι τάλαντα τοῦτ' ἔμαθεν γ' Ὑπέρβολος.

5 Οἷον ἀπάτην κ.τ.λ. κενῶν ῥ.] Legendum eſt, ἢ οἷον ἀπάτην κενῶν ῥημάτων &c.

6 Παρὰ τὸ πείθειν τὴν δίκην] Hæc verba ſunt ſupervacanea, & ſalvo ſenſu expungi poſſunt.

7 Τῶν κοινῶν μαθ.] Sic locum hunc ex Scholiaſta Ariſtoph. emendavi. In prioribus enim Edit. peſſime excuſum eſt τῶν κακῶν μαθ.

8 Ἀνακυκλίω] Vox eſt rejicula, quamvis eam omnes Edit. agnoſcant. Scribendum enim eſt vel ἀνακυκλόω, vel ἀνακυλίω, ut Portus etiam monuit.

9 Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ διδομένου τοῖς ἀδ. ὀβ.] Hæc oratio inter Lyſianas hodie ſic inſcribitur: Πρὸς τὴν εἰσαγγελίαν, περὶ τοῦ μὴ δίδοσθαι τοῖς ἀδυνάτοις ὑργύριον.

10 Καὶ τί κωλύει ὑμᾶς μὲν ὠφελ.] Hic locus eſt corruptiſſimus, qui apud Lyſiam, pag. 169. rectius ſic legitur: Τί με κωλύει κληρωθέντα τῶν ἐννέα ἀρχόντων; καὶ ὑμᾶς ἐμὲ μὲν ἀφελεῖσθαι τὸν ὀβολόν, ὡς ὑγιαίνοντα, τοῦτο δὲ ψηφίσασθαι πάντας, ὡς ἀνάπηρον; i. e. *Quid impedit, quo minus in numerum novem Magiſtratuum coopter? & vos quidem mihi, ut ſano, obolum adimatis, illi vero, ut mutilato, eundem omnes decernatis?* Senſus hujus loci ex ipſo Lyſia petendus eſt.

11 Ὁ δὲ δέσμιος εἰς μέσον παρ.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Theophyl. Simocattæ Hiſtor. lib. v. cap. v. pag. 126.

12 Θουκυδίδης α'. Καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλ. ἀναπίπτουσιν] Hæc verba loco mota ſunt, & collocari debent poſt vocem articuli ſequentis ὀλιγωρεῖν, ut patet ex Athen. lib. i. pag. 23. ex quo Suidas hæc deſcripſit. *Pearſ.*

κυδί-

κυδίδης ἀ· Καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν.

'Αναπίπτειν.[1] τὸ ἀθυμεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 'Αναπίπτειν[2] ἐπὶ ψυχῆς ἐστιν, οἷον ἀθυμεῖν, ὀλιγωρεῖν. Κρατῖνος δὲ ἐπὶ τῶν ἐρετῶν κέχρηται τῇ λέξει, ἐρεσσόντων καὶ ἀνακλινομένων. καὶ 'Αναπεσεῖν, ἀνακλιθῆναι.

'Αναμπλάκητοι.[3] αἱ εἰς μηδὲν ἁμαρτάνουσαι, ἀλλ' ἁπάντων κρατοῦσαι. ἢ ἄφευκτοι, ἀπλάνητοι, ἀπροσπέλαστοι, ἀφανεῖς, ἃς οὐκ ἔστιν ὑποφυγεῖν. Σοφοκλῆς·

Δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται
Κῆρες ἀναμπλάκητοι.

Τυτέσι, τοῦ Λαΐου.

'Ανάπλασμα. σχῆμα.

'Ανάπλεως. ἔμπλεως.

'Αναπλήσας. ἀναπληρώσας. ὁ δὲ Πλάτων ἀντὶ τοῦ μολύνας.

'Αναπνέοντες. ἐν νῷ ἔχοντες. Καὶ οἱ μὲν ἀναπνέοντες τὰ τῶ βασιλέως ὑπετάγμαθα διέβαινον. οἱ δὲ βάρβαροι καίπερ σιγῇ προσιόντας ἠθέλοντο.

'Αναποδίζειν. τὸ ἐξετάζειν. ὡσανεὶ[4] συγκρούειν. Ἡρόδοτος.[5] καὶ[6] 'Αναποδιζόμενα, ἀντὶ τοῦ ἐξεταζόμενα. ἢ ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν πολλάκις τὰ αὐτὰ λεγόμενα, ἢ παραπόμενα.

'Αναπόδοτος. ὅπ ἡ δωρεὰ δόσις ἐστὶν ἀναπόδοτος. ἡ δόσις, γένος τῆς δωρεᾶς.

'Αναπόδραστον. ἄφυκτον. καὶ 'Αναποδράστους, τοὺς μὴ δυναμένους φεύγειν.

'Αναποθήσεται. καταποθήσεται.

'Αναπολεῖ. ἀναμμνήσκεται. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μηρυκίζεσθαι.[7] Αἰλιανός· Μόνος ὁ θαλάσσιος σκάρος τῷ τροφῷ ἀναπολεῖ, ὥσπερ καὶ τὰ βληχητά, ἃ δὴ μηρυκᾶται.

'Αναπολεῖ. ἀναπύεται.

Ἂν ὑπλῇς τοὺς ὤμους[8] ὕδωρ πίοσαν, ὁμοίως ὕδωρ μένει. ἐπὶ τῶν ἀνήνυτα πονούντων.

'Αναπόμπιμα δῶρα. τὰ ὑποφερόμενα.

'Αναπόνιπτος.[9] μὴ νιψάμενος, μηδὲ πλύνας τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀκάθαρτος. [10]Ἀτ' ὀπιπὼν τ' ζωμὸν, ἀναπόνιπτος λαρυγγιῶ τοὺς Ῥήτορας. καὶ 'Αναπόνιπτον. ἀνεξάλειπτον.

Eti ad minimum [temporis ſpatium] animum deſpondent.

'Αναπίπτειν. Apud antiquos ſignificat animum deſpondere. 'Αναπίπτειν de animo dicitur, ſignificans, ſpem abjicere, negligere. Cratinus vero de remigibus, inter remigandum ſe reſupinantibus, hac voce uſus eſt. Et 'Αναπεσεῖν, accumbere, recumbere.

'Αναμπλάκητοι. Nihil fruſtra tentantes, ſed omnia vincentes. Vel inevitabiles, non errantes, inacceſſæ, quæ videri non poſſunt, quas vitare non licet. Sophocles:

Terribiles vero ſimul ſequuntur,
Et inevitabiles Furiæ.

Id eſt, Laii.

'Ανάπλασμα. Figmentum. Ficta ſpecies.

'Ανάπλεως. Plenus. Refertus.

'Αναπλήσας. Qui replevit. Plato vero hac voce uſus eſt pro μολύνας, i. e. qui inquinavit.

'Αναπνέοντες. In mente habentes. *Et illi quidem Regis mandata in animo habentes, [amnem] trajecerunt; Barbaros tamen non fefellerunt, quamvis cum ſilentio accederent.*

'Αναποδίζειν. Examinare. Herodotus. Et 'Αναποδιζόμενα, quæ diligenter examinantur: vel, quæ denuo & ſæpe dicuntur & fiunt.

'Αναπόδοτος. [Qui non redditur. Gratuitus.] Donum eſt munus, quod danti non redditur. Δόσις autem eſt genus doni.

'Αναπόδραστον. Inevitabile. Et 'Αναποδράστους, qui fugere non poſſunt.

'Αναποθήσεται. Abſorbebitur.

'Αναπολεῖ. Recordatur. Ponitur etiam pro μηρυκίζεσθαι, i. e. ruminari. Ælianus: *Solus ſcarus marinus cibum remandit, ut & animalia balantia, quæ ruminantur.*

'Αναπολεῖ. In animo verſat. Explicat.

Ἂν ὑπλῇς. Quamvis aquam tundas, donec humeros perdas, aqua tamen ſemper manet. Dicitur de iis, qui irrito labore aliquid conantur.

'Αναπόμπιμα δῶρα. Dona, quæ remittuntur ad auctorem ſuum.

'Αναπόνιπτος. Illotus. Qui non lavit manus. Sordidus. *Poſtea, cum exhauſero jus, illotus clamore meo victos tacere cogam alios Oratores.* Et 'Αναπόνιπτον, quod elui & deleri non poteſt.

1 'Αναπίπτειν. τὸ ἀθυμεῖν παρὰ τοῖς π.] Vide Athen. loco laudato, unde hæc deprompta ſunt.

2 'Αναπίπτειν ἐπὶ ψυχῆς ἐστιν, οἷον ἀθ.] Phrynichus: 'Αναπεσεῖν δὲ καλῶς ἐπὶ δὲ ἀνακλιθῆναι πάντων. ἐὰν δὲ ἐπὶ δὲ τῶν ψυχὴν ἀθυμησάντων, καλῶς. οἷον, ἀνέπεσεν ἄνθρωπος· ἀντὶ δὲ, τὴν ψυχὴν ἠθύμησεν. Thomas Magiſter: 'Αναπεσεῖν, βέλτιον ἐπὶ δὲ ἀθυμήσαντος καὶ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ δὲ ἀνακλιθῆναι.

3 'Αναμπλάκητοι. αἱ εἰς μηδὲν ἁμ.] Ex Schol. Sophoclis ad *Oedip. Tyran.* p. 172. *P.*

4 'Ωσανεὶ συγκρούειν] Hæc verba jugulanda cenſeo; vel ſaltem aliis, me acutioribus, illuſtranda relinquo.

5 Ἡρόδοτος] Locus Herodoti, ad quem Suidas reſpexit, exſtat in *Terpſichore*, pag. 203. ubi Hiſtoricus inquit: Ἐπειρωτῶν τε καὶ ΑΝΑΠΟΔΙΖΩΝ τὸ κήρυκα. Hic enim τὸ ἀναποδίζειν ſignificat, diligenter percontari & ſciſcitari.

6 'Αναποδιζόμενα, ἀντὶ δὲ ἐξεταζ.] Ex Harpocratione. Huc egregie faciunt verba Pollucis lib. 11. cap. IV. num. 40. 'Ανεποδιζον δὲ τὸ γραμματέα Αἰσχίνης εἶπεν ὁ ῥήτωρ, ἐπὶ δὲ πάλιν ἀναγινώσκειν ἐποίουν. Καὶ ἀναποδιζόμενα δὲ 'Αντιφῶν, τὰ πάλιν ἐξεταζόμενα.

7 Αἰλιανός. Μόνος ὁ θαλ. σκ.] Apud Ælianum *Hiſtor. Animal.* lib. 11. cap. LIV. locus hic ita legitur: Τῶν θαλαττίων πυνθάνομαι μόνον τὸ σκάρον τῷ τροφῷ ἀναπολέουσαν ἐποδίειν. ὥσπερ γὰρ τὰ βληχητά, ἃ δὴ καὶ μηρυκᾶσθαι λέγεται.

8 Ὕδωρ πίοσαν] Priores Edit. habent ὕδωρ πίοσαν, cujus loco legendum eſſe πίοσαν Portus recte monuit. In uno MS. Pariſ. exaratum reperi, πιόσαν, quod ad veram lectionem proxime accedit. Cæterum, proverbium hoc ſic effert Lucianus in *Sectis*: Ἂν δοκάλῃ, φασὶ, τὰς ὤμους, πολλὴν ὕδωρ, ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει.

9 'Αναπόνιπτος. μὴ νιψάμενος, μηδὲ πλ.] Ex Schol. Ariſtoph. ad *Equites*, pag. 308. (pag. 209. Ed. Baſ. ut Portus obſervavit.)

10 Ἄτ' ὀπιπὼν τ' ζ.] Lege & emenda ex Ariſtophane:

——Κἄτ' ὀκπιὼν τ' ζωμὸν ἀναπόνιπτος
Λαρυγγιῶ τοὺς Ῥήτορας, κοὐ Νικίαν παρέξω.

Ἀναφρήσας. ἀναπαύσας, [1] ἀναφυσήσας.

Ἀνάπλω.[2] δημοσιεύω.

Ἀνάπλαστον. τὸ μὴ πλαῖον.

Ἀνάπλεω.[3] ἀφιλιθέναι. ἢ ἀναλιθέναι.

Ἀναπήτω. πετασθήτω.

Ἀνάπτυξις. ἑρμηνεία. Διασάφησις. καὶ Ἀναπτύξω, ἀντὶ τοῦ ἐπιδείξω. Εὐριπίδης.

Ἀνάποινος.[4] ἄνευ λύτρων.

Ἀνάπυστα. ἔκπυστα. δῆλα. [5] Θάνατος Σθενεβοίας ἀνάπυστος ἐγένετο. ἀντὶ τοῦ φανερός. [6] Ἀνάπυστον δὲ, τὸ ἀνήκοον.

Ἀναρρᾶσθαι.[7] ἀντὶ δὲ διαλύειν τὸ γενομένην ἀρὰν οὕτω Καλλισθένης.

Ἀνάργυρος. ὁ ἀργύριον μὴ κεκτημένος, εἰ καὶ εἴη αὐτῷ ἱκανὴ οὐσία ἐξ ἑτέρων κτημάτων. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς Ἐπιγένους διαθήκης· Ἐπειδὴ τοίνυν Ἐπιγένης ἀδενὴς τειηραρχεῖν ἠναγκάζετο, ἀνάργυρος ὢν, καὶ τῆς γῆς τῆς πολεμίων κρατούντων.

Ἀναῤῥηγνύς.[8] πλάττων, κατασκευάζων, συνιθείς. Ἀριστοφάνης· Ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη. ἔχει δὲ καὶ τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐμφάσεώς τινος μείζονος.

Ἀναῤῥηθῆναι. ἀνακηρυχθῆναι. καὶ Ἀνάῤῥημα, κήρυγμα. καὶ Ἀνάῤῥησις, ἀναγόρευσις. [9] Τοὺς μὲν ἀναῤῥήσεων καὶ στεφάνων ἀξιοῖ· τοὺς δὲ διηνεκεῖ παρρησίᾳ πιμπλᾷ.

Ἀναείθμητος. ἄπειρος. Σοφοκλῆς·

Ἅπαντ' ὁ μακρὸς καναείθμητος χρόνος
Φύει τἄδηλα, κἀφανέντα κρύπτεται.

καὶ Ἀναείθμοι, πλεῖστοι, ἄπειροι.

Εἷς[10] ἐμοὶ ἄνθρωπος πεισμύριοι. οἱ δ' ἀναείθμοι
Οὐδείς. ταῦτ' αὐδῶ κἀπὸ Περσεφόνης.

φησὶν Ἡράκλειτος.

Ἀναῤῥιπτεῖν, καὶ Ἀναῤῥίψαι. ἀναλαμβάνειν. Ὥστε πρὸς τῇ αἰσχύνῃ, ἵν' ἀπὸ δὲ καταλιπεῖν τὰ χάρακα ἐνέγκαιλο, καὶ κίνδυνον οὐ τὸν ἐλάχιστον αὐτοὺς ἀναῤῥίψαι, σκοτίας ἀπόντας ἀπὸ τῆς πολεμίας. καὶ Ἀναῤῥίπτειν, μεταμελεῖσθαι, μετανοεῖσθαι.

Ἀνάειρος.[11] μᾶλλον δὲ ἀναείσιτος. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ·

Ἀναπρήσας. Qui incendit. Qui inflavit.

Ἀνάπλαι. Qui populum concitant & inflammant.

Ἀνάπλαστον. Inoffenſum. Quod non offendit.

Ἀνάπλεω. Appendere. Suſpendere. Dedicare.

Ἀναπήτω. Avolet.

Ἀνάπτυξις. Interpretatio. Explanatio. Et Ἀναπτύξω, demonſtrabo, explicabo. Euripides.

Ἀνάποινος. Sine redemptionis pretio.

Ἀνάπυστα. Quorum fama percrebuit. Manifeſta. *Mortem Sthenebœæ fama divulgavit.* Ἄπυστον vero ſignificat eum, qui aliquid non audivit, ignarum.

Ἀναρᾶσθαι. Exſecratione aliquem ſolvere. Sic Calliſthenes.

Ἀνάργυρος. Qui argentum [ſignatum] non habet, quamvis aliæ ei ſint poſſeſſiones & fortunæ ſatis amplæ. Lyſias in Oratione de Epigenis Teſtamento: *Epigenes, quamvis æris eſſet inops, & agri ejus ab hoſtibus tenerentur, Trierarchiæ tamen munus, cujus ſumptibus ferendis par non erat, in ſe ſuſcipere tenebatur.*

Ἀναῤῥηγνύς. Fingens. Formans. Componens. Ariſtophanes: *Cum terribilibus intonuiſſet verbis.* Habet autem hoc verbum majorem quandam emphaſin.

Ἀναῤῥηθῆναι. Proclamari. Per præconis vocem promulgari. Et Ἀνάῤῥημα. Proclamatio. Promulgatio. Et Ἀνάῤῥησις, idem. *Alios quidem præconiis & coronis dignos cenſet; alios vero perpetuis ſuppliciis addicit.*

Ἀναείθμητος. Infinitus. Immenſus. Sophocles:

Longum & infinitum tempus omnia,
Quæ ſunt occulta, producit; & viciſſim,
quæ apparent, occultat.

Et Ἀναείθμοι. Innumerabiles. Plurimi. Infiniti.

Unus mihi homo eſt triginta millium inſtar.
Reliqui vero innumeri
Nullus. Hæc loquor etiam apud Proſerpinam.

Sic Heraclitus inquit.

Ἀναῤῥιπτεῖν, & Ἀναῤῥίψαι. Suſcipere. [Periculum] ſubire. *Ita ut præter dedecus, quod, antequam vallum deſererent, reportarant, periculis etiam non minimis ſe exponerent, quod hoſtilem regionem nocte obſcura tranſirent.* Et Ἀναῤῥίπτειν, pœnitentia duci, ſententiam mutare.

Ἀνάειρος. Vel potius ἀναείσητος. Impranſus. Ariſtophanes *Polyido:*

1 Ἀναφυσήσας] Homerus Il. A. v. 481.
Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον.
Id eſt, *Ventus vero inflavit medium velum.* Scholiaſta ad eum locum: Πρῆσεν. ἐπίπνευσεν, ἐφύσησε. Vide etiam Heſych. v. Πρῆσεν.

2 Ἀνάπλω. δημοσιεύω] Falſum eſt, vocem ἀνάπλω nude poſitam per δημοσιεύω exponi poſſe, quoniam ſignificationem ejus multo latius patere, & interpretationem iſtam nimis anguſtam eſſe nemo non videt. Quare, ut loco huic conſulatur, addita voce δήμων ſcribendum eſt, ἀνάπλω δήμων; quas duas voces conjunxit Gregor. Nazianz. Orat. XXXII. pag. 525. Καὶ Διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται τὰ δι' καιρὸν τίς ὑπερεῖχε, φασὶν, ἐξαμίνας; τίς δῆμον σεσαφήνισας; τίνες ΔΗΜΩΝ ΑΝΑΠΛΑΙ; Ad hunc locum Gregorii Nazianz. Suidam reſpexiſſe mihi quidem nullum dubium eſt.

3 Ἀνάπλεω. περιτ.] Vide infra v. Ἀνῆψεν.

4 Ἀνάποινον. ἄνευ λύτρου.] Vide Homer. Il. A. v. 99. & ibi Scholiaſtam.

5 Θάνατος Σθενεβοίας ἀνάπυστος ἐγ.] Vide Collectanea Conſtantini a Valeſio edita, pag. 441. unde Suidas hæc deſcripſiſſe videtur.

6 Ἀνάπυστον δὲ, τὸ ἀνήκ.] Sic quidem omnes Edit. habent. Sed nemini dubium fore puto, quin ſcribendum ſit, ἄπυστον δὲ, τὸ ἀ-

7 Ἀναρᾶσθαι. ἀντὶ δὲ διαλ.] Huic voci apud Latinos reſpondet *reſecrare*, quippe quod *exſecrationi* nonnunquam opponitur, ut apud Cornelium Nepotem in *Alcibiade: Reſtituta ergo huic ſunt publice bona, iidemque illi Eumolpidæ ac Ceryces, qui eum devoverant, reſecrare rurſus ſunt coacti.* Vide Valeſ. ad Amm. Marcell. pag. 292.

8 Ἀναῤῥηγνύς. πλάττων, κατασκ.] Ex Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 326. (225. Ed. Baſ. ut Portus obſervavit.)

9 Τοὺς μὲν ἀναῤῥήσ.] Pearſonius ad marginem hic notaverat: *Vid. Iſidor. Peluſ. lib. V. Ep.* XCII. quem auctorem proinde Lector conſulat, quoniam is mihi nunc ad manus non eſt.

10 Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος πεισμ.] Diſtichum hoc legitur apud Diog. Laert. lib. IX. Segm. XVI. itemque Heſychium Mileſium in *Vita Heraclitii*: & Anthol. lib. III. pag. 425.

11 Ἀνάειρος· μᾶλλον δὲ ἀναείσητος. Ἀείρω.] Hæc, & quæ ſequuntur, Suidam ex Athenæo integro, non, qualem hodie habemus, in duobus prioribus libris in epitomen contracto, deſcripſiſſe ſuſpicatur Paulus Leopardus *Emendat.* XIX. VI. cujus viri doctiſſimi conjecturam probo. In Excerptis enim libri ſecundi, p. 47. legimus, Eupolin voce ἀναείσητος uſum eſſe; quo loco auctor epitomes reliqua omiſiſſe videtur, quæ Athenæus de ea voce obſervaverat.

Ἀνὰ

Διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω ἀναρίστητος ὤν.

Ἀλεξις Καταψευδομένῳ·

Πάντως ἀναρίστητος οὐ δυνήσομαι
Διακαρτερῆσαι τηλικαύτην ἡμέραν.

Ἀντιφάνης Λευκαδίῳ·

Ἐνταῦθ' ἀναρίστητος εὐθὺς κιθαριεῖ
Τιμοκλῆς νεανικάν.

Ἔπειτα δῆτά τε ταῦτ' ἀναρίστητος ὤν.

Μένανδρος δὲ, ἀνάριστον· καὶ ἀναρίστους, μήπω ἠριστηκότας. [1] Βουλόμενος ἀναρίστους καὶ πρὸς τὸ μέλλον ἀπαρασκεύους λαβεῖν τοὺς ὑπεναντίους.

Ἀναρριχᾶσθαι. [2] τὸ πρὸς ἄνω τείνειν ἅμα ταῖς χερσὶν ἀντιλαμβανόμενον, καὶ ἐπερειδόμενον. [3] Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·

Ἔπειτα λεπτὰ καὶ μακρὰ ποιούμενος,
Πρὸς ταῦτ' ἀναρριχᾶτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν.

καὶ Ἀναρριχώμενος, ἁπτόμενος.

Ἄναρθρα. ἀτύπωτα. ἀτραύλιστα. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ συλλαβῆς λειπούσης στοιχεῖον, ἢ λόγου λείποντος συλλαβήν.

Ἄναρκτον. τὸ ἀνυπότακτον.

Ἀνάρμοστος. ἀνακόλουθος. μηδενὶ ἁρμοζόμενος.

Ἀνάρροπον. ὀπισθόρμητον. Ἡ δὲ Φραγγικὴ δύναμις, τοῖς Ῥωμαίοις ξυρραγεῖσα, ἐξωθεῖ τε καὶ ἀνάρροπον τίθησι τὴν πεζικὴν φαλάγγα. Καὶ Μένανδρος· Καλιόντων τὴν Ἀβάρων κατ' ὀλίγους, οἱ φρονήσει γνώμῃ ἐχρῶντο πρὸς χρῆμα ἐπιθέσθαι σφίσι, κάκτείνειν ἀνάρροπον πτέρναν τῶν Ἀβάρων [4] καταβάσιν.

Ἀνάρσιοι. [5] οἱ ἀμύητοι. οἷς τελεταὶ καὶ ὄργια οὐκ ἐγένοντο.

Ἄναρσια. ἃ οὐκ ἄν τις ἄρειλο. ἄδικα. Ὃς ἰῷ καταψευσάμενος ἔναγχος, καὶ μεγάλα ἀνάρσια ἀνηρημένος ἐνδίκως.

Ἀνάρσιοι. ἐχθροὶ, ἄδικοι, ἀνάρμοστοι. παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἁρμόζω.

Ἀνάρτησις. ἡ ἐπὶ ξύλου καθήλωσις. καὶ Ἀνάρτησον, κρέμασον. καὶ Ἀναρτώμενος, κρεμάμενος. [6] Προκόπιος· Ὁ δὲ ἐπανῆκεν ὀπισθόλιν ἔχων ταῖς ὁμοίαις ἐλπίσιν αὐτοὺς ἀναρτῶσαν.

Ἀναῤῥοιβδεῖν. ἀναῤῥοφεῖν.

Ἀναῤῥύει. ἀντὶ τοῦ θύει, καὶ σφάττει. Εὔπολις. καὶ ἡ θυσία δὲ, ἀνάῤῥυσις. καὶ [7] Ἀνάῤῥυσις, κυρία τῶν Ἀπατουρίων ἡμέρα. Ἀπατούρια δὲ ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις τὸ συμβὰν διηθῶσα τῇ προσηγορίᾳ. καὶ

Per forum curro impransus.

Alexis in Καταψευδομένῳ:

Omnino impransus non potero
Famem tolerare tam longo die.

Antiphanes *Leucadio:*

Hic impransus statim cithara canet
Timocles [*cantilenam aliquam*] *novam.*

*****

Menander vero ἀνάριστον vocat impransum, & ἀναρίστους, impransos. *Hostes impransos & ad prælium imparatos deprehendere volens.*

Ἀναρριχᾶσθαι. In altum eniti, manibus obvia quæque prehendentem, & eo modo se levantem. Aristophanes in *Pace:*

Deinde tenuibus & exiguis scalis confectis,
Per eas adscendere conabatur in cælum.

Et Ἀναρριχώμενος, prehendens, arripiens.

Ἄναρθρα. Inarticulata. Non clare expressa. Non distincta. Dicitur etiam de syllaba, cui deest litera; & de voce, cui deest syllaba.

Ἄναρκτον. Nullius imperio subjectum.

Ἀνάρμοστος. Inconcinnus. Incongruus. Nulli aptus.

Ἀνάρροπον. Retrocedens. Retro fugiens. *Copiæ vero Francorum impressione in Romanos facta, pedestrem exercitum repellunt, & retro cedere cogunt.* Et Menander: *Cum Abari non conferto agmine, sed pauci simul descenderent, Duces statuerunt eos statim aggredi, ut, qui descenderant, in fugam versi, eo, unde venerant, reverti cogerentur.*

Ἀνάρσιοι. Non initiati. Initiorum & Orgiorum expertes.

Ἄναρσια. Inconcinna. Iniqua. *Qui nuper mendacio alterum circumvenerat, & multa impie injusteque patraverat.*

Ἀνάρσιοι. Inimici. Injusti. Discordes. Ab ἄρω, apto, adapto.

Ἀνάρτησις. [Supplicii genus,] cum quis clavis cruci suffigitur. Et Ἀνάρτησον, suspende. Et Ἀναρτώμενος, suspensus. Procopius: *Ille vero rediit, epistolam habens, quæ eos simili spe suspensos tenebat.*

Ἀναῤῥοιβδεῖν. Resorbere. Absorbere.

Ἀναῤῥύει. Immolat. Mactat. Eupolis. Et sacrificium, ἀνάῤῥυσις. Item, status Apaturiorum dies. Apaturia vero festum quoddam apud Athenienses appellabatur, cui ab eo, quod acciderat, nomen inditum est. Et Ἀναῤῥύειν, fa-

1 Βουλόμενος ἀναρίστους καὶ πρὸς τὸ μ.] Hæc sunt verba Polybii lib. III. cap. LXXI.

2 Ἀναρριχᾶσθαι. τὸ πρὸς ἄνω τείνειν κτλ.] Scholiasta Aristoph. ad *Pacem* pag. 628. vocem hanc sic exponit: Τὸ πρὸς τοίχους ἀναβαίνειν καὶ χρεῖ ἐ ποσὶν, ἀναρριχᾶσθαί φασι. Γίνεται δὲ ἐκ δ' ἀρχικῶν, ἐ οὐ ὑπερδισσυλλ, ἀναρριχῶ. Thomas Magister: Ἀναειχάτω, Ἀθηνᾶν. Δηλοῖ δὲ τὸ παῖς χρεῖ ἐ πῆς ποσὶν ἀντιχόμενον ἀναβαίνειν. Γράφεται δὲ οἱ ἐνες ρ.

3 Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ] Pag. 628. (pag. 436. Ed. Bas. ut Portus observavit) ubi locus hic ita legitur:

Ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος
Πρὸς ταῦτ' ἀνερρίχᾶτ' ἂν εἰς τ' ἑρανόν.

4 Καταβάσιν] In prioribus Edit. pessime legitur καταβρασιν, cujus loco καταβασιν ex optimo MS. Paris. A. reposui.

5 Ἀνάρσιοι. οἱ ἀμύητοι.] Scribe meo periculo Ἀνοργίαστοι, οἱ ἀμύητοι. Vulgata enim lectione nihil est inceptius. Imposuerunt nimirum Suidæ corrupti libri, in quibus cum ἀνάρσιοι pro ἀνοργίαστοι errore librariorum scriptum esset, is corruptam illam lectionem temere nimis & ἀκρίτως in Lexicum suum transtulit. Eruditissimus Pearsonius ad marginem Suidæ sui hic notaverat: *Vide Scholiastam Sophocl.* p. 50. Sed ibi τὸ ἀνάρσιος exponitur per ὁ αἰφνιδίως θανών, quod huc nihil facit. Vide infra v. Ἀνοργίας.

6 Προκόπιος] *De Bell. Goth.* lib. II. cap. XXVI. pag. 451.

7 Ἀνάῤῥυσις, κυρία τῶν Ἀπατουρ. ἡμ.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Schol. Aristoph. ad *Pacem*, pag. 690.

Ἀναῤῥύειν, τὸ ὀπτᾶν, ἢ ἀντὶ τοῦ θυσίαν ὀπτελεῖν. τρεῖς δὲ ἦσαν αἱ ἡμέραι τῶν Ἀπατουρίων· Δόρπεια, Κυρεῶτις, Ἀνάῤῥυσις.

Ἀναρύσειν. ἀναντλεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀρύεσθαι. Κρατῖνος Διδασκαλίαις· Ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θεὰμβυς ἀναρύσασα ἀπιχθάνῃ.

Ἄναασσα. βασίλισσα.

Ἀνασεσυρμένῑλυν. ἄκοσμον. ἀσχήμονα. Κωμῳδίαν ἀνασεσυρμένῑλυν καὶ πλημμελῆ. Καλοῦσι δὲ τὸν μὲν σκωπτικὸν, ἐπίχαρη· τὸν δὲ εὐτράπελον, ὀξυδέξιον· τὸν δ' ἀνασεσυρμένον, ἄπλαστον καὶ ἁπλοῦν. οἷς ἐπακολουθεῖ, καὶ τὸ αὐχηρὸν, ἀγροικον ἡγεῖσθαι· τὸν δὲ δίκαιον, οὐ πολιτικὸν, οὐδ' ἥμερον.

Ἀνασείειν. ὀκλινάσειν. ὡς καὶ ἡμεῖς. οὐ γὰρ ἀνασείων ἠκολούθει Καλαμίδης. καὶ Ἀνασείω, ἀναπείθω, ἢ ὡς μάχην ἐρεθίζω. Ὁ δὲ τοὺς Συρακοσίους ἐρεθίζων, καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἀποκαθήσειν ἀπαγγελλόμενος. καὶ Ἀνασείσας, ἀπειλησάμενος. Δημοσθένης κατ' Αἰσχινείτου.

Ἀνασειρᾶζει. ἀνθέλκῃ. ἀναζέσῃ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄψ ἀνασειρᾶζω, καὶ πάλιν ἄγχι μένω.

Ἀνασειρᾶζω. ἀναχαλινῶ. ἀνακόπτω.

Ἀνασπᾶσαι. ἀνταποδοῦναι, ἢ ἀναλαβεῖν, ὥσπερ οἱ ἱστάντες. οἷον ἐξισῶσαι τῷ λείποντι, ἢ πλεονάζοντι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἀνά. σημαίνει καὶ τὸ κατά. Ξενοφῶν· Ἐλαύνων ἀνὰ κράτος ἱππεῦσι τῷ ἵππῳ.

Ἀνάσιλος. ἀναφαλαντίας. ἄκοσμος τὴν κεφαλήν. Φάλα γάρ, κόσμος τίς.

Ἀνάσιμον. ἄμορφον. Καὶ μηδὲν πρότερον ἀνασπάσασα ἀνάσιμον, ἢ πρεσβύτερον. οὐ γὰρ ἀνάσχετον τοῦτο γ' ἐλευθέρῳ.

Ἀνασκαλεύων. ἀνακινῶν, ἀδημονῶν, ἀναλογιζόμενος.

Ἀνασκευασάμενοι. ἀπάραντες. Ἀνασκευαθείσης τῆς τραπέζης φησὶ Δημοσθένης· οἷον ἀναστάτου γενομένης.

Ἀνασκινδαλευθῆναι. ἀνασκολοπισθῆναι, ἀναστανρωθῆναι.

crificare. Tres autem erant Apaturiorum dies, *Dorpia, Cureotis, Anarrysis.*

Ἀναρύσειν. Haurire. Ab ἀρύεσθαι. Cratinus *Didascaliis:* *****

Ἄναασσα. Regina.

Ἀνασεσυρμένῑλυν. Inhoneſtam. Turpem. Obſcœnam. † Comœdiam turpem & vitioſam. † *Cavillatorem quidem vocant ſuavem & lepidum: facetum, ingenioſum: ſpurcum vero, ſimplicem, & minime ſimulatum. Unde ſequitur, hominem auſterum exiſtimari debere ruſticum; & juſtum, ad ſocietatem ineptum, & inhumanum.*

Ἀνασείειν. Concutere. Commovere. **** Et Ἀνασείω, perſuadeo, vel ad pugnam incito. *Ille vero Syracuſanos ad bellum incitans, & libertatem ſe illis reſtituturum eſſe promittens.* Et Ἀνασείσας, qui minas intentavit. Demoſthenes contra Ariſtogitonem.

Ἀνασειρᾶζει. Retrahit. Revocat. Avertit. In Epigrammate:

Vocem revoco, & rurſus prope te conſiſto.

Ἀνασειρᾶζω. Refræno. Reprimo.

Ἀνασπᾶσαι. Par pari referre. Redhoſtire. [Tranſlatio ducta eſt ab illis,] qui aliquid ponderant. Idem eſt ac ſi dicas, æquare aliquam rem alteri, ſive ei aliquid deſit, ſive ſuperſit. Sic Ariſtophanes.

Ἀνά. Interdum etiam ſignificat idem quod κατά. Xenophon: *Equum ſudantem totis viribus ad curſum incitans.*

Ἀνάσιλος. Calvus. Turpe caput habens. Φάλα enim eſt ornamentum quoddam.

Ἀνάσιμον. [Simum.] Deformem. [*Utinam non cogamur*] *ſubagitare ſimam, vel ætate provectiorem. Hoc enim ingenuo homini non eſt tolerabile.*

Ἀνασκαλεύων. Eruens. Excitans. Animo anxius. Mente volutans.

Ἀνασκευασάμενοι. Qui vaſis collectis ex aliquo loco diſceſſerunt. Apud Demoſthenem vero Ἀνασκευαθείσης τῆς τραπέζης dicitur de menſariis, qui foro cedunt; ſive, quorum menſa quaſi everſa & loco mota eſt.

Ἀνασκινδαλευθῆναι. Palis transfigi. In crucem tolli. Crucifigi.

1 Ὁ δὲ τοὺς Συρακοσίους ἐρεθίζων, κ. τὴν ἐλευθ. ἀποκ. ἀπαγγ.] Hoc fragmentum ad Polybium refert Valeſius.

2 Ἀνασείσας, ἀπειλησάμενος] Ex Harpocratione; ad quem vide Valeſium.

3 Ἄψ ἀνασειρᾶζω, κ. π.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis in amantem, qui amicæ ſuæ ſub noctem *vale* dicturus, vocem identidem reprimit, & inter conſilium abeundi & manendi fluctuat. Epigramma iſtud integrum legitur Anthol. lib. VII. pag. 600. (Pag. 461. Ed. Henr. Steph. ut Portus monuit.)

4 Ἐλαύνων ἀνὰ κρ.] Vide ſupra v. Ἀγκράτου.

5 Καὶ μηδὲν πρότερον ἀνασπ.] Locus hic apud Ariſtoph. in *Eccleſiaz.* ſic legitur:

Καὶ μηδὲν πρότερον ἀνασπάσασα
[illegible]μων, ἢ πρεσβύτερον· ἐ γὰρ ἀνασχετὸν
Τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ. Γ'.

6 Ἀνα[illegible]ῶν] Vide infra v. Ὑποσκάλδε.

7 Ἀνα[illegible]ίσης τ[illegible]ζης φ.] Verum horum verborum ſenſum, qui Porto minime [illegible]etucrat, in verſione expreſſi. Non enim hæc intelligenda ſunt de menſa, quæ e convivio removetur, ſed de menſariis foro cedentibus, & rationes conturbantibus, ſive, ut vulgo dici ſolet, quorum *banca rupta* eſt. Vide Valeſium ad Harpocrationem v. Ἀνεσκευάσθω.

8 Δημοσθένης] Locus Demoſthenis, ad quem Suidas reſpicit, exſtat in Orat. adverſus Apaturium, pag. 580. quem ibi leges. Huc etiam ſpectant verba illa ejuſdem Oratoris in Orat. adverſus Timotheum, pag. 706. Ἥδιως δ' ἂν ἔγωγε πυθοίμην ὑμῶν, εἰ ὀργίζεσθε τοῖς ΑΝΑΣΚΕΥΑΣΑΜΕΝΟΙΣ τὴν τραπεζιτῶν; εἰ γὰρ ἐκείνοις ὀργίζεσθε δικαίως, ὅτι ἀδικοῦσιν ὑμᾶς· πῶς οὐκ εἰκὸς ἐστιν ὑμᾶς βοηθεῖν τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσι; καὶ μὰ Δί' ἔστιν γε τούτους τοὺς ἄνδρας αἱ τράπεζαι ΑΝΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ &c. i. e. interprete Hier. Wolfio: *Ego vero e vobis quærere velim, nunquid iraſcamini menſariis, qui conturbant? Si igitur illis jure iraſcimini, ut qui vos injuria afficiant: nonne æquum eſt, ut iis, qui vos nihil ladunt, opitulemini? Atqui propter tales homines menſæ conturbantur* &c. Hæc Suidam egregie illuſtrant.

9 Ἀνασκινδαλευθῆναι] Pro eodem alias dicitur ἀναχινδαλευθῆναι, vel ἀνασκινδυλευθῆναι. Vide Heſychium & alios Lexicographos.

Ἀνα-

Ἀνασοβηθείς. Ἀφαταραχθείς. Ὁ δὲ πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἀνασοβηθεὶς, ματαίως ἀνίσταται εὐθύς. καὶ αὖθις· [1] Τοὺς δὲ ἵππους εἶναι ἀχρίως ὑπό τε τῆς ἀνέσεως τοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπιπρισμένου βάρους ἔτι μᾶλλον ἀνασοβηθέντας ἀφαφορῆσαι αὐτόν.

Ἀνασώσων. ἀναπτησόμενον. [2] Τήν τε χώραν, καὶ τὰς πόλεις, ἃς ὑπὸ Ῥωμαίων ἁπλωλεκότες ἕκαστοι τυγχάνουσιν, ἀνασάσων. τυτέσιν, ἀναλαβών. Καὶ Αἰλιανός· [3] Οὔτι προσδοκῶν τὸν τόπον τὸν προειρημένον δυνήσεσθαι αὐτοὺς ἀνασῶσαι, [4] καὶ κομίσασθαι ποθέν· ἀλλ' ἵνα, ὑφ' ὧν ἐπλημμέλησαν, κακίᾳ φθάνοντες, ἐν τῷ δευτέρῳ κινδύνῳ τε ἰσωθῶσι κολασθέντες.

Ἀνασπᾷ. ἀντὶ τοῦ καθαλύει, ἢ ἀναιρεῖ. Θουκυδίδης. ἢ Ἀνασπᾶν, τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ. Κάδος ἀνασπῶν, φησὶ Φερεκράτης. καὶ Ἀνασπᾶν, οὐδετέρως, ἀφὰ τοῦ ω μεγάλου.

Ἀνασπονδῆσαι. [5] ἔστιν εἰς τὸ Ἀνάσιμον.

Ἀναστάδόν. ἀνιστάμενοι.

Ἀναστάσιος, [6] Ῥωμαίων βασιλεύς. οὗτος ἐπὶ τὸ χεῖρον τραπεὶς [7] πᾶσαν ὁμοῦ τὴν βασιλείαν εἰς ἀειφοκρατίαν μετέστησε· τὰς μὲν ἀρχὰς ἁπάσας ἀπεμπολῶν, καὶ τοῖς ἀδικοῦσι συγχωρῶν, καὶ πρός γε χρημάτων ἀκόρεστον ἐπιθυμίαν τραπείς. ὡς κενὰς ὑπεύθυνον γενέσθαι καταλόγων τὰς ἐπαρχίας, καὶ πρὸς τὸ ἄφθες καὶ ξένον καταπεπλῆχθαι τοὺς ἄνδρας. οὐδὲ γὰρ ὅπλοις τοὺς ἐπόντας βαρβάρους ἠμύνετο, ἀλλὰ χρήμασι τὴν εἰρήνην ἐξωνούμενος διετέλει. πρὸς δέ γε τούτοις καὶ τὰς τῶν τελευτώντων οὐσίας ἐπολυπραγμόνει, κοινῇ ἅπασι δωρούμενος τὴν πενίαν. ὧν γὰρ αὐτὸς ἐλάμβανε τὰς οὐσίας, τούτοις μετ' ὀλίγον διεδίδου τῷ τῆς εὐσεβείας προσχήματι. καὶ ὧν ἐγύμνα πόλεων τοὺς οἰκοῦντας, τὰς οἰκοδομὰς ἀνενέα. ὡς καὶ τὴν ἐγκαμένην ὑπὸ μελῶς κοσμῆσαι, καὶ τεῖσι περιβαλεῖν φάνοις. Ἐπὶ δὲ τούτῳ δεινὰ ταῖς κατὰ Λιβύην πόλεσιν ἐπέσκηψαν θλίψεις ὑπὸ τῶν καλουμένων Μαζικῶν. ἐδέδοντο γὰρ θυγατριδῷ [8] Μαρίνῳ εἰς ἡγεμονίαν, ἀνδρὶ νέῳ, καὶ πολὺ τὸ κοῦφον κεκτημένῳ· καὶ μετ' ὀλίγον αὖθις Βασιανῷ τῷ παιδί. ὁ δὲ, οἷς ἐπαρξε, παντοίως τὰς ὑπὸ αὐτοῦ ἀρξάντας ὑπερβαλλόμενος ἀσελγείας, ἔδωκε Λίβυσιν αἰρεῖσθαι τὰ πρότερα, ἢ ταῦτα, τοῖς μὲν πενίας, τοῖς δὲ θανάτου μήμῳ καταλείψαντα. ὅτας, εἰ δέοι εἰπεῖν, οἵ γε ἀφ' αἵματος, τὴν Μαρίνου παρθυμηχάνητες εὔνοιαν, τοῖς Λιβύων διαφερόντως καὶ Αἰγυπτίων ἐνεφορήθησαν κτήμασιν.

Ἀναστάσιος Σιλεντιάριος, ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεύσας. ἔστιν ἐν τῇ Φατρίᾳ. Ὅπ ἐπὶ Ἀναστάσιου τοῦ

Ἀνασοβηθείς. Perturbatus. *Ille vero hoc nuntio perturbatus ſtatim ſurrexit.* Et iterum: *Equos autem jam ante efferatos, quod nullis vinculis aſſueti eſſent; tum vero ob impoſitum onus magis perturbatos, ipſum diſtraxiſſe [ferebant.]*

Ἀνασώσων. Recepturus. Recuperaturus. *Et agros & urbes, quas Romani ipſis eripuiſſent, recuperaturus.* Et Ælianus: *Nullo modo ſperans ipſos poſſe prædictum locum recipere & aliqua ratione recuperare; ſed ut pro eo, quod ignavia ante commiſerant, altero & manifeſto periculo [reliquis cohortibus] æquati punirentur.*

Ἀνασπᾷ. Diſſolvit, vel demolitur, & tollit. Thucydides. Vel Ἀνασπᾶν, haurire aquam. Κάδος ἀνασπῶν, inquit Pherecrates: id eſt, *Aquam cadis hauriens.* Et Ἀνασπᾶν, in neutro genere, per ω magnum ſcribitur.

Ἀνασπονδῆσαι. Vide in v. Ἀνάσιμον.

Ἀναστάδόν. Surgentes.

Ἀναστάσιος. Anaſtaſius, Romanorum Imperator. Hic ad malos mores converſus optimam Reip. formam prorſus immutavit. Nam & magiſtratus pretio venditos peſſimis viris conceſſit, & inexplebili avaritia flagrans provincias militaribus præſidiis nudavit, adeo ut rei novitate & ſtupore omnes percellerentur. Neque enim incurſus Barbarorum armis coercebat, ſed pacem aſſidue pretio redimebat. Adhæc in defunctorum bona curioſe inquirebat, & publica omnium egeſtate liberalitatem ſuam exercebat. Quibus enim facultates abſtulerat, iiſdem pietatis nomine eas dividebat; & civitatum, quas incolis vacuefecerat, opera publica inſtaurabat. Ita & patriam ſuam exornavit, ac terno murorum ambitu cinxit. Hoc imperante Mazices maximis calamitatibus Africam afflixere. Commiſſa autem erat Africæ adminiſtratio, primum quidem, Marino, ſororis Anaſtaſii filio, admodum juveni, & ſumma levitate prædito: deinceps vero Baſiliano, ejuſdem Marini filio; qui, cum deceſſoris ſui petulantiam flagitiis ſuis longe ſuperaſſet, effecit, ut Afri priorem Marini adminiſtrationem deſiderarent: tametſi alios a Marino bonis ſuis ſpoliatos, alios morte mulctatos eſſe meminiſſent. Etenim non propinqui tantum, ſed etiam amici ac familiares omnes Marini, Afrorum atque Ægyptiorum facultatibus cupiditatem ſuam expleverant.

Ἀναστάσιος Σιλεντιάριος. Anaſtaſius Silentiarius, qui poſtea imperavit. De eo vide in v.

1 Τοὺς δὲ ἵππους εἶναι ἀχρ.] Vide infra v. Διαφορεμένης, ubi pars fragmenti hujus, Arriani nomine præfixo, repetitur.

2 Τήν τε χώραν, & τὰς π.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. LXXVII. ut Jac. Gronovius obſervavit.

3 Οὔτι προσδοκῶν τὸν τόπον τὸν προ.] Vide de hoc loco Kuhnium ad Fragmenta Æliani.

4 Καὶ κομίσασθαι ποθέν] Lege & diſtingue, & κομίσασθαι. Πόθεν; Sic enim ſenſus hujus loci recte ſe habebit, & ad hunc modum procedet: *Nullo modo ſperans ipſos prædictum locum recuperare poſſe. Quomodo enim hoc fieri poſſet?* Vox ποθὲν enim abſolute poſita eleganter habet vim negandi, ut Suidas docet infra v. Πόθεν.

5 Ἀνασπονδῆσαι. ἔστιν ἐν τῷ Ἀνάσιμον] Hæc nauci ſunt & nihili. Supra enim v. Ἀνάσιμον non legitur ἀνασπονδῆσαι, ſed ἀνασποδῆσαι.

6 Ἀναστάσιος, Ῥωμαίων βασ.] Totus hic articulus de Anaſtaſio Imperatore αὐτολέξει legitur in Collectaneis Conſtantini, a Valeſio editis, pag. 853. unde eum Suidas deſcripſit.

7 Πᾶσαν ὁμοῦ τὴν βασιλείαν εἰς ἀριστοκρ. μετέστησε] Apud Conſtantinum legitur, πᾶσαν ὁμοῦ τὴν τῶν πολιτείας ἀριστοκρατίαν μετέστησε.

8 Μαρίνῳ] Sic etiam legitur apud Conſtantinum. Sed MSS. Pariſ. exhibent Μαρίνου.

βασιλέως ἦν ὁ ἅγιος Θεοδόσιος, ὁ κοινοβιάρχης. αἱρετικὸς δὲ ἦν οὗτος ὁ Ἀναστάσιος. Ὅτι Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς [1]ἔκτισε τὸ μακρὸν τεῖχος, ἀπὸ μιλίων τῆς πόλεως ξ', ἀπολίνας ὅπ. τῆς κατ' ἄρκτον θαλάσσης ἐς μεσημβρίαν μῆκος μιλίων ν'· εὖρος δὲ ποδῶν εἴκοσι· καὶ τὸ Ἰβλιανοῦ λιμένι προβόλους τίθησιν. Ὁ αὐτὸς κτίζει καὶ τὸν μέγαν Τρίκλινον, τὸν ἐν Βλαχέρναις, ὃς Ἀναστασιακὸς μέχρι τῆς δεῦρο λέγεται· [2]καὶ τὴν Κιστέρναν, τὴν Μωκισίαν.

Ἀνάστασις. ἐπειδὴ ὁ θάνατος παρὰ φύσιν εἰσῆλθεν, ἡ ἀνάστασις κατὰ φύσιν. ὁ μὲν πρωτόπλαστος πρὸ τῆς παραβάσεως ἀθάνατος ἦν. Ἀνάστασις δὲ λέγεται, ἐπειδὴ τὸ φθαρὲν πλάσμα ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ὀρθοῦται ἀπὸ δικαιοσύνης. εἰ μὲν παρέμεινεν ὁ Ἀδὰμ τῇ ἐντολῇ, ἔμεινεν ἂν ζῶν. Ἀνάστασις οὖν, ἡ δευτέρα στάσις, [3]καὶ ἡ τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ παῦλα.

Ἀνάστασις. ἀντὶ τοῦ ἀναστάτωσις. [4]Πολύβιος· [5]Μασσανάσσην δὲ Καρχηδόνι αἴτιον [6]τῆς ἀναστάσεως γενέσθαι, πάμπαν αὐτὴν ἀσθενῆ [7]Ῥωμαίοις ὑπολείπουσα.

Ἀνάστατος. κατεστραμμένος. ἢ Ἀναστάτης, πεπορθημένος. ὁ ἀπό τινα συμφορὰν ἢ δίκην καταλιπὼν τὰ οἰκεῖα, καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀγανόμενος. εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ πόλεων ἁλωκυιῶν, καὶ οἴκων ἐξερημωθέντων τὸ ἀνάστατον.

Ἀνάστατοι.[8] πλακούντων εἶδος. οὗτοι δὲ αὐταῖς ταῖς Ἀρρηφόροις ἐγίνοντο. ἐλέγοντο δέ τινες πλακοῦντες καὶ Χαρίσιοι. οὗτοι δὲ ἀπὸ τῆς καταλιπομένης συμμιγνύμενοι ἐγίνοντο· καὶ δημιουργοὶ πλάσσουσιν. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι·

Πέμψω πλακοῦντας ἑσπέρας Χαρισίους.

οἱ δὲ [10]Ἀμφιφῶντες γίνονται Μουνυχιῶνος μηνὸς ἕκτῃ ἐπὶ δέκα, οἱ εἰς τὸ Μουνυχίας ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος κομίζονται. ὀνομάζονται δὲ Ἀμφιφῶντες, ὡς μέν τινες, Φατρία. Anaſtaſii Imperatoris tempore vixit S. Theodoſius Cœnobiarcha. Hic autem Anaſtaſius fuit hæreticus; idemque exſtruxit murum, quem *Longum* vocant, LX. milliaribus ab Urbe diſtantem, & a mari Septentrionali Meridiem verſus extenſum, cujus longitudo erat L. milliarium, latitudo vero pedum XX. Idem etiam Juliani portum propugnaculis munivit, & magnum Triclinium in Blachernis exſtruxit, quod ad hunc uſque diem Anaſtaſianum vocatur; itemque Ciſternam Mocenſem.

Ἀνάστασις. Reſurrectio. Mors præter naturam in mundum ingreſſa eſt; reſurrectio vero ſecundum naturam. Nam primus homo, antequam peccaret, immortalis erat. Dicitur autem reſurrectio, quia id, quod per peccatum perditum erat, per juſtitiam rurſus erigitur. Niſi enim Adamus Dei mandatum violaſſet, vivus permanſiſſet. Ἀνάστασις igitur dicta eſt, quaſi ἡ δευτέρα στάσις, i. e. qua fit, ut res denuo ſtent; eademque eſt patientiæ divinæ finis.

Ἀνάστασις. Pro ἀναστάτωσις, i. e. Everſio. Polybius: *Maſaniſſam cauſam fuiſſe evertendæ Carthaginis, eamque debilitatam prorſus Romanis reliquiſſe.*

Ἀνάστατος. Everſus. Item, qui propter aliquam calamitatem, vel crimen, ſolum vertit. Dicitur etiam hæc vox de urbibus captis, & ædibus vaſtatis.

Ἀνάστατοι. Anaſtati, genus placentarum, quæ [virginibus] Arrephoris conficiebantur. Erant & placentæ, *Chariſiæ* vocatæ, quæ ex reliquiis commixtis publice parabantur. Ariſtophanes Δαιταλεῦσι:

Mittam placentas veſperi Chariſias.

Amphiphontes vero fiunt decimo ſexto die menſis Munychionis, eæque in Dianæ Munychiæ templum feruntur. Vocantur autem Ἀμφιφῶντες, (ut nonnulli quidem tradunt,) quia

1 Ἔκτισε τὸ μακρὸν τεῖχος] Deſcriptionem muri hujus lege apud Eugrium in Hiſtor. Eccleſ. lib. III. cap. XXXVIII. *Pearſ.*

2 Καὶ τὴν Κιστέρναν τὴν Μωκισίαν] Codinus *de Origin. Conſtantinop.* pag. 50. Τοῦ δὲ Μωκισίαν [Κιστέρναν] Ἀναστάσιος ὁ Δίκορος ἔκτισεν. Ὅτι δὲ αὐτοῦ ἔκτισεν, λεῖψις ἦν αὐτῷ ὕδατος, καὶ σίτου, εἰς ταπροῦσθαι τοῦ σίτου μόδιον ἓν εἰς τὸ νόμισμα. ἔλαβε δὲ τοῦτο παρὰ τοῦ ναοῦ ἐπωνυμίαν ἡ Κιστέρνα ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Μωκίου. i. e. interprete Lambecio: *Ciſternam Mocenſem Anaſtaſius Dicorus exſtruxit, cum tanta in urbe aquæ & frumenti eſſet inopia, ut unus modius integro nummo veniret. Nomen vero hæc Ciſterna habet a vicino templo S. Mocii.*

3 Καὶ ἡ τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ παῦλα] Non placet mihi vox παῦλα, quoniam non ſatis video, quomodo ea loci hujus ſenſui conveniat.

4 Πολύβιος· Μασσανάσσην δὲ Καρχ.] Fallitur hic & fallit Suidas, qui nomen Polybii fragmento huic præfixit, quod legitur apud Appianum in *Libycis* pag. 106. Vide infra v. Μασσανάσσης ubi eadem repetuntur.

5 Μασσανάσσην δὲ Καρχ.] In prioribus Edit. corrupte legitur Μάσσανα; cujus loco Μασσανάσσην legendum eſſe ex Appiano ſatis patet. Vide etiam Reineſ. *Var. Lect.* pag. 365.

6 Τῆς ἀναστάσεως] Hodie apud Appianum legitur ἀναστατώσεως. Sed utraque ſcriptura ἑλληνική eſt, & uſui probatorum auctorum conſentanea. Quæ hic corrigo Heſychium v. Ἀναστάσιον, ubi legitur, ἀναστάσεις πολέσιν, ἀνέστασιν. Vir doctus ibi corrigit, [illegible] πόλεσιν, καταστάσεις. Sed fallitur. Legendum enim eſt, ἀ[illegible]εσπούσῃ] Apud Appianum rectius legitur Ῥω[illegible]

[illegible] Ἀνάστατον εἶδος] Julius Pollux lib. VI. cap. XI. & Athen. lib. XIV. cap. XIII. & ſeqq. varia panum & placentarum veterum genera recenſentes, nullam τῶν Ἀναστάτων mentionem faciunt. Quare valde vereor, ne Suidas hic Lectori fucum faciat, & Ἀναστάτας placentas illas vocaverit, quarum verum nomen erat Ναστοί. Νασταὶ enim Pollux & Athenæus locis laudatis inter placentas veteres recenſent; quæ vox a ſcriptura τῶν Ἀναστατῶν non multum recedit. Imo (quod conjecturam meam magis confirmat) apud Athenæum lib. III. pag. 114. unde hunc ipſum locum Suidas deſcripſiſſe videtur, hodie legitur Ναστός. Verba ejus hæc ſunt: Κρᾶτις δ' ἐν δευτέρῳ Ἀττικῆς Διαλέκτου, Θάργηλον καλεῖσθαι τὸν ἐν τῷ συγκομιδῆς πρῶτον γινόμενον ἄρτον, νῦν δὲ Σπατμίστλιν. ἐκ ἰσάρκης δὲ εἶδε τὸ ΝΑΣΤΟΝ καλέσθαι, ὃς πῶς Ἀρρηφόρους γίνεται. Aut valde fallor, aut verum eſt, quod dixi, Suidam hunc ipſum locum Athenæi ob oculos habuiſſe. Non me quidem latet, præter Suidam, Euſtathium quoque ad Il. Σ. pag. 1165. itemque Heſychium ſcribere, τὸ Ἀνάστατοι genus placentarum ſignificare: ſed illorum auctoritas tantum apud me pondus non habet, ut me a priori ſententia dimoveat. Nam, quod ad Heſychium adtinet; is ſane, ut omnibus conſtat, multas voces ſpurias & adulterinas Lexico ſuo inſeruit, vel ipſe vitioſis codicibus uſus, vel aliorum Lexicographorum, quibus corrupti libri impoſuerant, auctoritatem ſecutus. De Euſtathio vero mirari non debemus, quod Heſychii & Suidæ auctoritate forte deceptus (utroque enim recentior eſt) τὸ Ἀνάσταται genus placentæ ſignificare ſcripſerit, & ſic eundem cum illis errorem erraverit.

9 Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι] Idem fragmentum Ariſtophanis paulo aliter, ſed non tam emendate, legitur apud Athen. lib. XIV. pag. 646.

10 Οἱ δὲ Ἀμφιφῶντες γίνονται Μεν.] Vide ſupra v. Ἀμφιφῶντες; itemque Pollucem lib. VI. cap. XI. & Euſtath. ad Il. Σ. p. 1165.

ὅτι

ὅπ τότε γίνον), ὅτε ἥλιός τε καὶ σελήνη φαίνον) ὑπὲρ γῆς φαίνον)· ἃς δὲ Ἀπολλόδωρος, ὅπ κομίζεσιν αὐτοὺς δαδία ἡμμένα περιπηγνύντες ἐπ' αὐτῶν. Φθόϊς δέ εἰσι πέμματα, ἃ τοῖς θεοῖς καὶ μετ' σπλάγχνων ἔθυον. αἱ δὲ σελῆναι, πέμματά εἰσι πλατέα, κυκλοτερῆ. Πέλανοι δὲ, τὰ εἰς θεὺς πέμματα. Πόπανα δέ. καὶ ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς σελήνας πελάνους εἴρηκεν Εὐριπίδης·

Καί μοι πολὺν γὺ πέλανον ἐκπέμπει δόμων·
Φέρσον· σελήνας ταύσδε πυρίμυ χλόης.

ἐπὶ δὲ ἓξ σελήναις [2] βοῦν ἕβδομον ἔπεμπον, κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωϊφυοῦς σελήνης. ἔθυον μὺν οὖν καὶ ἐπὶ τέτρασι πόπανοις τοῦτον τὸν βοῦν, καὶ ἐκάλουν αὐτὸν, πέμπτον βοῦν. μᾶλλον δὲ ἐπὶ ταῖς ἓξ, ἕβδομον βοῦν. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

Ἀναστεῖλαι. ἀντὶ τοῦ, ἀναχέσθαι.

Ἀνάστημα. Τὸ τῆς ἡλικίας εὐθύτης. Θαυμαστὸν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσεῖ τῆς ἡλικίας ἐξῆρεν ἀνάστημα. καὶ Ἀνάστημα ψυχῆς, τὸ πρὸς ἀρετὰς ὑπιτεταμένον καὶ σύντονον ἰδίωμα.

Ἀναστήσας. ἀναστάτους ποιήσας, καὶ μεροικίσας. Ἀναστήσασα ἐκ τοῦ ἱεροῦ τὸν ἄνθρωπον. αἰκίαις καθυπέβαλε. Καὶ αὖθις· Τὴν δὲ καταφυγοῦσαν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναστῆσαι οὐκ ἐτόλμησε. ὡ [3] Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Ἀναφοφάδην φασὶν, ὅταν ὁ ἐγκαλῶν τῷ ἠδικημένῳ ἐγκαλῇ. καὶ [4] Ἀναφορὴ, ἡ ἀποκατάστασις τοῦ ὑπιστροφῆς εἰς τὴν πρώτεραν χώραν. λέγε) καὶ ἡ ἀνταπόδοσις. [5] Καὶ μὴ ἀναστροφὴν εἶναι αὐτοῖς, παίσματός τινος γενομένης κατ' ἐκείνους ἀκμῆς πληθύι ἰσχύοντας.

Ἀνάστρω. ἀφεγγεῖ. Ἆρά γε ὀρθῶς ζῶμεν, καὶ ὑπὸ φωτὶ δὲ, ἢ ἐν ἀσελήνῳ ὡ ἀνάστρῳ πλέομεν;

Ἀναστοιχειοῖ. ἀναπλάττει. ὡς μεταστοιχειοῖ, μεταπλάττει.

Ἀναστύψαι. [6] ἀνασπᾶσαι.

Ἀνὰ [7] σοὶ τάδε πάντα λέπαργε. παροιμία ἐπὶ τῶν οὐδὲ μετὰ τὸν κάματον ἀνιεμένων. Ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοῶν. ἐπειδὰν γὺ ἀπλυθῶσι τοῦ ἔργυ, εἰάθασιν οἱ γεωργοὶ τῷ δυνατωτέρῳ ὑπιλιθέναι τὸν ζυγὸν καὶ τὰ σκεύη.

Ἀνασιωτάξας. [8] ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν σωτάξας. Ὑπερείδης κατὰ Πολυεύκτου.

tunc conficiuntur, quum Sol & Luna mane ſupra terram apparent. Ut vero Apollodorus ſcribit, quia portantur faculis ardentibus undique circum ipſas fixis. Φθόϊς vero ſunt placentæ, quas Diis cum [victimarum] viſceribus in ſacrificiis offerebant. *Lunæ* vero ſunt placentæ planæ & rotundæ. *Pelani*, placentæ in Deorum honorem factæ. *Popana* etiam [placentæ quædam vocantur.] Et Euripides in *Erechtheo Lunas* vocavit *Pelanos*.

Nam mihi multas Pelanos ex ædibus mittis.
Voca Lunas iſtas triticeæ herbæ.

Poſt ſex vero *Lunas* Bovem ſeptimum pinſebant, habentem cornua ad imitationem Lunæ primum creſcentis. Adolebant tamen etiam poſt quatuor popana *Bovem* hunc, eumque vocabant *quintum Bovem*. Plerumque vero poſt ſex *Lunas* ſeptimum *Bovem* Diis offerebant. Unde ortum eſt proverbium in ſtupidos, *Bos ſeptimus*.

Ἀναστεῖλαι. [Interdum ponitur] pro ἀναχέσθαι, ſurſum tollere.

Ἀνάστημα. Statura recta. *Deus admirabilem ſtaturæ rectitudinem & proceritatem Moſi dedit*. Et Ἀνάστημα ψυχῆς dicitur indoles, quæ ad virtutis ſtudium omni niſu & conatu fertur.

Ἀναστήσας. Qui aliquos ex priſtinis ſedibus expulit, & in alias migrare juſſit. *Cum hominem ex templo expuliſſet, quæſtionibus eum ſubjecit*. Et rurſus: *Illam vero ex templo, in quod confugerat, expellere non eſt auſus*. Et, *Deus ſurgat*.

Ἀναφοφάδην. Sic dicitur, cum accuſator ejus, qui injuria affectus eſt, viciſſim accuſatur. Et Ἀναφορὴ vocatur, cum illi, qui ſe antea converterant, ad priſtinum ſtatum & ſitum redeunt. Ἀναφορὴ etiam dicitur retributio. *Neque propoſitam ipſis eſſe pœnam, clade forte accepta ab illis, qui totius exercitus robore & flore adverſus eos uſi fuiſſent.*

Ἀνάστρω. Obſcuro. *An recte vivimus, & in luce? An vero in tenebris, & nocte obſcura, omniſque lucis experte navigamus?*

Ἀναστοιχειοῖ. Refingit. Reformat. Ut μεταστοιχειοῖ, transformat.

Ἀναστύψαι. Attrahere.

Ἀνὰ σοὶ τάδε π. *Hæc omnia tibi, candide taure, imponentur*. Proverbium in eos, quibus ne poſt labores quidem relaxatio conceditur. Metaphora ſumpta eſt a bobus; qui cum ab opere ſolvuntur, agricolæ robuſtiſſimo illorum jugum & alia inſtrumenta imponere ſolent.

Ἀνασιωτάξας. Qui denuo ordinat, vel conſtituit. Hyperides contra Polyeuctum.

1 Φράσον σελήνας τάσδε πυρ.] Hæc a nemine illuſtrari, vel intelligi ſatis poterunt, quin prius invenerit integrum locum Euripidis, ex quo hæc decerpta ſunt.

2 Βοῦν ἑβδομον ἔπεμπον, κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμ.] Eadem plane de *Bove ſeptimo* ex Pauſaniæ Lexico recitat Euſtath. ad Iliad. Σ. pag. 1165. Vide etiam infra v. Βοῦς ἑβδομος & Diogenianum Adag. CCL.

3 Ἀναστήτω ὁ Θεός] Hæc ſunt verba Davidis Pſalm. LXVII. 1. ſecundum τὰς LXX.

4 Καὶ ἀναφορὴ, ἡ ἀποκατάστασις τοῦ ἐπιτ.] Hæc ad Tactica pertinent. Vide Catalogum vocabulorum Tacticorum, qui Suidæ ad calcem ſubjunctus eſt.

5 Καὶ μὴ ἀναστροφὴν εἶναι αὐτ.] Fragmentum hoc corruptum eſt & obſcurum, quod non niſi ex ipſo auctore, ex quo id Suidas excerpſit, illuſtrari & emendari poteſt.

6 Ἀναστύψαι. ἀνασπᾶσαι] Eſt vox obſcœna, ut Grammatici docent.

7 Ἀνὰ σοὶ τάδε πάντα λέπαργε] Euſtath. ad Odyſſ. Λ. v. 1676. Σωπλεῖ δὲ ἐκπαθῶς κατὰ τὸ, Ἀνὰ σοὶ τάδε πάντα λέπαργε. ταυτὸν δὲ τῷ, ἀνὰ πᾶς σοὶς ὤμοις, ἢ ἀνὰ τῷ σῷ ὤμῳ. Βοὸς δὲ ἐπίθεσιν τὸ λέπαργε, λευκὲ ἴσως κατὰ τὸ λεπιζόμενον ἐξ αὐτοῦ, ἤγουν κατὰ τὸ δέρμα. παροιμία δέ ἐστι τὸ ῥηθὲν, ἐπὶ τῶν μηδὲ μετὰ κάματον ἀνιεμένων. κατά γέ, φασι, βοῦ λυθέντα ἔργα ἐπιτίθεται ὁ ζυγὸς κατὰ τὰ σκεύη τῷ δυνατωτάτῳ.

8 Ἀνασυντάξας. ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν σωτ.] Ex Harpocratione.

Ἀνα-

Ἀνασύνταξις.[1] τὸ ἀμφεγεγραμμένα πρήματα ταῖς Συμμορίαις. Ὅταν δόξῃ τῷ δήμῳ ἀγεῖζειν προσόδους, ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἕλωνται τοὺς τοῦτο πράξοντας, τοῦτο ἀνασύνταξιν καλοῦσιν.

Ἀνασφήλας. ἀνανήψας. ἑαυτὸν ἀναστήσας. ἢ ἀναλαβών, ἢ ἀνενεγκών.

Ἀναχῦσα. ἀναδῦσα. καὶ Ἀναχών. ἀνατείνας. φανείς. [2]ἐξελθών. ἀνάδυς. Ὁ δὲ πρῶτος ἀναχὼν ἐκ τῆς ὀρύγματος, ἦν Μάγνης, ἀνδράδης τε καὶ ἀμφερώτας τολμητής.

Ἀναταθείς. ἐπαπειλήσας. [3]Οἷς δὲ ἀναταθεὶς, καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ φόβον ἐπικρεμάσας. Καὶ ἀναταικῶς κελεύων, ἀντὶ τοῦ προσταικῶς, ἐμβριθῶς.

Ἀνατάξασθαι. εὐτρεπίσασθαι.

Ἀνατάσεις. [4]ἐπαπειλήσεις ὑπερηφάνους. Τὰ μὲν φιλάνθρωπα παρεσιώπων, τὰς δὲ ἀνατάσεις καὶ ἀπειλήσεις ἔλεγον. καὶ Ἀνάτασις, ἡ μὲν πικρία καὶ θρασύτητος ἀπειλή. Πολύβιος· Οἱ μὲν οὖν περὶ Μητρόδωρον, καταπλαγέντες τὴν ἀνάτασιν Φιλίππου τοῦ βασιλέως, ἐπανῆλθον.

Ἀνατετυρβακώς.[5] ἀναταράξας. τυρβάσαι δὲ κυρίως λέγεται τὸ τὸν πηλὸν ταράξαι. Ἀριστοφάνης· Τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀνατετυρβακώς.

Ἀναλεῖλαι. δολικῇ. ἀνθῆσαι. ἐπὶ μεταφορᾶς τῶν βοτανῶν.

Ἀναλεινάμενος. ἐπαπειλήσας. Ὁ δὲ βασιλεὺς πολλὰ τοῖς εἰς τὴν πρᾶξιν ὑπεργικόσιν ἀναλεινάμενος, οὐδὲν ἔδρασεν. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἀνατεινάμενοι, καὶ καχαγχάσαντες, ἐν ὄψει τοσούτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, εἴκοσιν δεδέουσας πεντακοσίους ἀπέκτειναν. Ἀναλεινάμενοι οὖν, ἤγουν μετ' ὕβρεως ἀπειλήσαντες.

Ἀναλείνας τὴν ψυχήν. ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας, καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θέαν.

Ἀνατεί.[6] ἀβλαβῶς, ἀζημίως, ἀνθ' ὑστέρας, ἀ πιμωρίας.

Ἀνατίθεμαι.[7] ἀθετῶ.

Ἀνατλάντες. ὑπομείναντες. καὶ Ἀνάτλημα, ὑπομονή. καὶ Ἀνατλῆναι, ὑπομεῖναι.

Ἀνατολίη. ἡ ἀνατολή. λέγεται δὲ καὶ Ἀντολίη.

Ἀνατόλιος, Μάγιστρος Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως, ὃς ἦν Φιλόπιμος. πρόσθεν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων, τὸ παρὸν ἁρπάζειν ἐσπουδακότι.

Ἀναζαπέντες. σκελιδέντες. συμπεσόντες. [8]Οἱ δὲ σπῶσι τοῦ οἴνου ἄδην καὶ ἀπείρως, καὶ ἀναζαπέντες ἔκειντο ὡς ἔτυχεν αὐτῶν ἕκαστος εἰκῇ.

Ἀνατρέχω. ἀντὶ τοῦ ἀναλύω. Μένανδρος.

Ἀνασύνταξις. Census in Symmorias descriptus. Cum populo videtur, [pecuniæ, pro censu conferri solitæ,] aliquid addendum vel detrahendum esse, viros quosdam eligit, quibus negotium istud mandat: idque ἀνασύνταξις vocatur.

Ἀνασφήλας. Qui ad sanam mentem rediit. Qui se a casu erexit. Vel, qui vires & valetudinem recepit.

Ἀναχῦσα. Emittens. Producens. Et Ἀναχών. Qui in altum sustulit. Qui apparuit. Qui emersit. Qui egressus est. *Qui vero primus ex illa fossa emersit, fuit Magnes, & fortis & insigniter audax homo.*

Ἀναταθείς. Qui minas intentavit. *Aliis vero minas intentans, & metum incutiens.* Et ἀναταικῶς κελεύων, imperiose & severe imperans.

Ἀνατάξασθαι. Præparare.

Ἀνατάσεις. Superbas comminationes. *Humanitatem quidem [sibi exhibitam] silentio præteribant; minas vero superbe ab eo intentatas commemorabant.* Et Ἀνάτασις, minæ, quæ aspere & ferociter alicui intentantur. Polybius: *Metrodorus igitur, gravissimis Regis Philippi minis territus, ad suos rediit.*

Ἀνατετυρβακώς. Qui perturbavit. Proprie vero τυρβάσαι significat cœnum turbare. Aristophanes: *Qui universam urbem nostram perturbavit.*

Ἀναλεῖλαι. Dativo jungitur. Florere. Per translationem ductam ab herbis.

Ἀναλεινάμενος. Graviter minatus. *Rex vero, cum gravissima quæque minatus esset illis, qui facinoris hujus participes erant, nihil tamen eorum fecit.* Et iterum: *Ægyptii vero gravissima minati, & in cachinnos effusi, in conspectu tot virorum & mulierum quingentos minus viginti interfecerunt.* Ἀναλεινάμενοι hic significat, superbe & contumeliose minantes.

Ἀναλείνας τὴν ψυχήν. Animo ad res sublimes, & ad Deorum contemplationem verso.

Ἀνατεί. Sine damno. Impune.

Ἀναπίθεμαι. Irritum facio.

Ἀνατλάντες. Qui sustinuerunt. Et Ἀνάτλημα, tolerantia. Et Ἀνατλῆναι, tolerare.

Ἀνατολίη. Idem quod ἀνατολή. Oriens. Dicitur etiam Ἀντολίη.

Ἀνατόλιος. Anatolius, Theodosii Imperatoris Magister. Hic ambitiosus erat, & eo ingenio præditus, ut pecuniæ non parceret, cum rem præsentem conficere studeret.

Ἀνατραπέντες. Supplantati. Prostrati. Humi fusi. *Illi vero vino abunde & immodice hausto temere prostrati jacebant.*

Ἀνατρέχω. Dissolvo. Resolvo. Menander.

1 Ἀνασύνταξις. τὰ ἀμφεγρ.] Hunc locum egregie illustrant, quæ Suidas habet infra v. Διαγεγραμμα.

2 Ἐξελθών] Hanc lectionem ex 2 MSS. Paris. revocavi. In prioribus enim Edit. male excusum est ἐξελών.

3 Οἷς δὲ ἀναταθεὶς, &c. τ.] Hoc fragmentum Polybio assignat Casaubonus. Vide infra v. Ἐπικρεμάσας.

4 Ἐπαπειλήσεις] Vocem hanc ex MSS. revocavi, quæ in prioribus Edit. deest.

5 Ἀναπεπταχώς. ἀναστ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Equites* p. 304. (206. Edit. Bas. ut Portus monuit.)

6 Ἀναπί. ἀδόλως.] Ex Harpocratione; ad quem vide Valesium.

7 Ἀνατίθεμαι. ἀθετῶ.] Vide supra v. Ἀναθέσ.

8 Οἱ δὲ σπῶσι τοῦ οἴνου ἄδην καὶ ἀπ.] Hoc fragmentum legitur etiam supra v. Ἄδην.

Ἀναζητοὺς ἐμβάδας. τὰ διακεκομμένα καὶ τετρυπημένα ὑποδήματα.

Τὰ δ' ἐμβάδια καὶ ταῦτα σωεχειμάζετο. Αἰσχύλος.

Ἀνά τοί με πείθεις· ἀλλ' ἐκεῖν' ὅπως λέγεις. ἀντὶ τοῦ, ἀναπείθεις τοιγαροῦν με.

Ἀνατυπῶσαι. ἀντὶ [2] τοῦ ἀνατρέψαι. Ἀντίμαχος. καὶ Ἀνατύπωσις, διανόησις.

Ἄναυδος. ἄφωνος. [3] Ἀναύδητον· ἄλεκτον. ἄρρητον. ἀπόρρητον. ἀνέλπιστον. [4] Κοὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν. Ὃς ὑπ' αἰσχύνης τοῦ πάθους διειρρεόμενος δάκρυσιν, ἄναυδος ἦν, ἐξειπεῖν αἰδούμενος τὸ πάθος.

Ἀναυλεί. χωρὶς ναύλου.

Ἀναυμαχίου.[5] ὡς δ' μὴ στρατεύεσθαι, ἢ τοῦ μὴ λείπειν τὴν τάξιν, καὶ τοῦ τὰ ὅπλα ἀποβαλεῖν ζημίαν ἦσαν ὡρισμέναι ὑπὸ τῶν νόμων· οὕτω καὶ τοῦ μὴ ναυμαχῆσαι. τοῦτο τὸ ὄφλημα Ἀναυμαχίου ἐκαλεῖτο, ὡς [6] Ἀνδοκίδης. [7] Οὕτω δὲ δεῖ καὶ αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν ἀτίμους εἶναι.

Ἀναυσία. τὸ μὴ ναυλιᾶν.

Ἀναφαλαντίαν,[8] οὐκ ἀναφάλαντον λέγουσι. καὶ Ἀνάσιλλον, τὸ αὐτό.

Ἀναφανδόν. φανερῶς.

Ἀναφαίνεις. φανερὰ ποιεῖς.

Ἀναφαιρέτους. μὴ ἀφαιρεμένους.

Ἀναφῆναι. ἐκφῆναι.

Ἀναφλασμοί. τὰ Ἀφροδίσια. Εὔπολις Αὐτολύκῳ. καὶ [9] Ἀναφλᾶν ἔλεγον τὸ μαλάττειν τὸ αἰδοῖον.

Ἀναφλύστιος.[10] Ἀνάφλυστος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, φυλῆς Ἀντιοχίδος. ἔνιοι μέντοι τῶν ἱστορικῶν ὡς πόλεως τῆς Ἀναφλύστου μνημονεύουσιν.

Ἀναφοράν.[11] τὸ ἀναφέρειν τινὶ αἰτίαν τοῦ ἁμαρτηθέντων ἐπ' ἄλλους. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. καὶ Ἀναφορᾶς. [12] Τὸ κελευόμενον ὑπὸ πατέρος κοινῇ δοκεῖν κελεύεσθαι, μηδεμιᾶς εἰς τὸ ἕτερον ὑπολειπομένης ἀναφορᾶς, ἤτοι συμβουλίας.

Ἀναφορεύς. ὁ λῃστής. ἢ πληθυντικὸν, Ἀναφορεῖς, οἱ ἀνέχοντες, οἱ ἀναβαστάζοντες.

Ἀνάφορον.[13] ξύλον ἀμφίκοιλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία

Ἀναζητοὺς ἐμβάδας. Calcei inciſi & perforati. *Et calcei vero hi eadem tempeſtate jactabantur.* Ariſtophanes.

Ἀνά τοί με π. *Profecto mihi perſuades: ſed illud nondum dicis.* [Ἀνά τοί με πείθεις dictum eſt] pro ἀναπείθεις τοιγαροῦν με.

Ἀνατυπῶσαι. Pro evertere poſuit Antimachus. Et Ἀνατύπωσις, cogitatio.

Ἄναυδος. Voce carens. Mutus. Et Ἀναύδητον. Non dictum. Non dicendum. Arcanum. *Nihil eſt, quod non ſperari, vel fieri poſſe dixerim.* † *Qui pudore ob acceptam calamitatem affectus, lacrymiſque oppletus, vocem tenebat, malum, quod ſibi accidiſſet, narrare erubeſcens.*

Ἀναυλεί. Sine naulo.

Ἀναυμαχίου. Uti legibus pœnæ erant conſtitutæ in eos, qui non militaverant, vel qui ordines deſeruerant, & arma abjecerant: ſic etiam in eos, qui militiam navalem detrectaverant. Illa autem pœna vocabatur Ἀναυμαχίου, ut apud Andocidem. Jubebat autem Lex eos, eorumque poſteros, infames eſſe.

Ἀναυσία. Dicitur de illis, qui nullam ſentiunt nauſeam.

Ἀναφαλαντίαν, non autem ἀναφάλαντον dicunt. Recalvaſtrum. Idem ſignificat Ἀνάσιλλος.

Ἀναφανδόν. Aperte. Manifeſte. Palam.

Ἀναφαίνεις. Manifeſta facis. Patefacis.

Ἀναφαιρέτους. Qui auferri non poſſunt.

Ἀναφῆναι. In lucem proferre. Manifeſtum facere.

Ἀναφλασμοί. Obſcœnitas Venerea. Eupolis *Autolyco.* Et Ἀναφλᾶν, maſturbare.

Ἀναφλύστιος. Anaphlyſtus populus erat Atticus, Tribus Antiochidis. Nonnulli tamen hiſtorici Anaphlyſti ut urbis mentionem faciunt.

Ἀναφοράν. Relationem criminis; ſive cum peccatorum culpam in alios rejicimus. Demoſthenes pro Cteſiphonte. ******

Ἀναφορεύς. Lorum. Et in plurali Ἀναφορεῖς, qui humeris aliquid ſuſtinent, & geſtant. Bajuli.

Ἀνάφορον. Lignum utrinque cavum, quo o-

1 Ἀνά τί με π.] Scenarius hic legitur apud Ariſtoph. in *Veſpis*, pag. 339. *P.*

2 Ἀντὶ δ' ἀνατρέψαι] Hæc interpretatio ſuſpecta mihi eſt, quippe quam a voce Ἀνατυπῶσαι alienam eſſe exiſtimo. Forte igitur ſcribendum eſt, Ἀνατροπῶσαι, ἀνατρέψαι: quod tamen ut meram tantum conjecturam Lectori propono.

3 Ἀναύδητον· ἄλεκτον. ἄρρητον. λέγ.] Hanc notam excerpſit Suidas ex Schol. Sophocl. ad *Ajacem*, pag. 43.

4 Κοὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν] Duæ ultimæ voces apud Sophoclem hodie deſunt, caſque Demetrius Triclinius ex textu Poetæ ejecit, ut ipſe in Scholiis ad illum locum Lectorem his verbis monet: Οἱ γραμματικοὶ, καὶ οὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν, οὐκ ἴσασι τὸ τοῦ ἔπους μέτρον. διὸ περισσὸν ὂν ἐξεβάλομεν αὐτό, ἵν' μὴ τὸ κῶλον ὑπερβαίνῃ τὸ τετράμετρον. ἄναυδος ἦν ἐξειπεῖν αἰδούμενος τὸ πάθος.

5 Ἀναυμαχίου. ὡς δ' μὴ στρ.] Pollux lib. VI. cap. VIII. Λειποναυτίου μὲν ἐκείνου, ὁ τὴν ναῦν ἐκλείπων, ὥσπερ ὁ τὴν τάξιν λειποτακτίου. ΑΝΑΥΜΑΧΙΟΥ δὲ, ὁ τὴν ναῦν μὴ λιπὼν, μὴ μέντοι ναυμαχήσας.

6 Ἀνδοκίδης] Ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων, pag. 10. ubi tamen male hodie legitur ναυμαχίας pro ἀναυμαχίου.

7 Οὕτω δὲ δεῖ καὶ αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐξ αὐτ.] Hæc emendanda ſunt ex Andocide, qui varia genera criminum, quorum pœna erat infamia, loco laudato recenſens, ſic inquit: Οὕτοι οἵ' ἂν ἦσαν, ὁπόσοι κλοπῆς, ἢ δώρων ὤφλοισαν· (τούτους ἔδει καὶ αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐκ τούτων ἀτίμους εἶναι·) καὶ ὁπόσοι λίποιεν τὴν τάξιν, ἢ στρατείας, ἢ δικιλίας, ἢ ναυμαχίας (lege ἀναυμαχίου) ὤφλοιεν, ἢ τὴν ἀσπίδα ἀποβάλοιεν. i. e. *Hi autem erant, qui furti, vel munerum acceptorum rei erant, qui non ſolum ipſi, ſed etiam poſteri eorum infamia notabantur; itemque qui aciem deſeruiſſent, vel militiæ nomina non dediſſent, vel ignaviæ rei eſſent, vel militiam navalem detrectaſſent, vel clypeum abjeciſſent.* Hinc apparet verba illa, τούτους ἔδει καὶ αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐκ τούτων ἀτίμους εἶναι, referenda eſſe ad ea quæ apud Andocidem præcedunt, non vero ad ea, quæ ſequuntur; & proinde falſum eſſe, quod Suidas, quaſi Andocide auctore, hic affirmat, eos, qui militiam navalem detrectaverant, tum ipſos, tum eorum poſteros infamia notatos fuiſſe, quoniam pœna illa tantum ſancita erat in eos, qui furti, vel munerum acceptorum rei erant, ut ex verbis Andocidis clare patet.

8 Ἀναφαλαντίαν] Vide ſupra v. Ἀνάσιλος.

9 Ἀναφλᾶν ἔλεγον τὸ μαλ.] Ex Schol. Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 232.

10 Ἀναφλύστιος. Ἀναφλ. δῆμος τῆς Ἀττ.] Ex Harpocratione.

11 Ἀναφοράν. τὸ ἀναφέρειν τὴν αἰτ.] Ex Harpocratione.

12 Τὸ κελευόμενον ὑπὸ πατέρος δοκ.] Senſus hujus fragmenti ἀκέφαλος eſt & mutilus, cujus proinde verſionem in medio reliqui.

13 Ἀνάφορον. ξύλον ἀμφίκ.] Vide ſupra v. Ἀμφίκοιλον.

ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν. [1] Αἰσχύλος· Φέρε σὺ τἀνάφορον ὁ παῖς. ἢ ἀμφίκυρτον γεφυρίον, ὅπερ καὶ ἀληθές.

Ἀναφρονήσαντες. ἀνανήψαντες. μεταγνόντες. Οὐκοῦν οἱ πλεῖστοι ἀναφρονήσαντες ἐγνωσιμάχουν, καὶ μετεβάλλοντο.

Ἀναφοιτῆσαι. ἀνελθεῖν.

Ἀναχάζοντες. ἀναχωροῦντες. [2] Ξενοφῶν· Ἐπιδιώκοντες, καὶ πάλιν ἀναχάζοντες. [3] ὀπίσω πρευόμενοι.

Ἀνάχαρσις,[4] Γνύρου, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος, Σκύθης, Φιλόσοφος, ἀδελφὸς Καδυίδα τοῦ Σκυθῶν βασιλέως. ἔγραψε [5] Νόμιμα Σκυθῶν δι' ἐπῶν. Περὶ εὐτελείας τοῦ εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον ἔπη πάντα ὀκτακόσια. [6] εὗρε δὲ οὗτος ἄγκυραν, καὶ τὸν κεραμικὸν τροχόν. ἦν δὲ ἐπὶ Κροίσου. [7] τετελεύτηκεν Ἑλληνικὰς τελετὰς ὀπτελῶν ἐν Σκύθαις, ὀπτευσάντων αὐτῷ τοῦ ἀδελφοῦ. κατὰ δέ τινας, ἐν γήρᾳ βαθεῖ, καὶ μέχρις ἐτῶν ἑκατόν.

Ἀναχάσκει. ὁ ἡμεῖς ἀνέχασκεν.

Ἀναχαυνῶ. ἀναλύω.

Ἀναχαυτίζει, αἰτιατικῇ. ἀναπδίζει. ἐγκόπτει. Ἀναχαυτίζειν Σοφοκλῆς, τὸ ἀπειθεῖν, καὶ ἀντιτείνειν.

Ἀνὰ χθόνα. ἐπὶ τὴν γῆν.

Ἀνοχλίζω.[8] τὸ ἀνακινῶ.

Ἀναχωρίζει. ἀντὶ τοῦ, ἀναχωρεῖν ποιεῖ. Ξενοφῶν.

Ἀναχωμαλισμός. ζήτει ἐν τῷ Χῶμα.

Ἀναχρέμπτω. τὸ ἀναπέμπω.

Ἀνάχυσιν.[9] βλακείαν. ἔκλυσιν.

Ἀναψηφίσασθαι. τὸ μεταψηφίσασθαι. Δᾳλοδιδασκάλῳ Φερεκράτης· Καἀναψηφίσας δ' ὀπίσω δοῦναι πάλιν τὰ χρυσία. καὶ ὀπτεταμένως λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.

Ἀναψυχῆναι, τὸ ἀναψύξαι λέγουσιν. Ἀμειψίας μέν·

Καὶ σὺ μὴν ἦλθες, κἄβαλες τριώβολον.
Καί[10] τί ποτ' καλεμαρτύρησας ψεῦδος, ὥστ' ἀναψύχεις.

Ἀναψύχον. ἀντὶ τοῦ ἀναπνοὴν διδόν. καὶ Ἀναψυχομένη, ἀντὶ τοῦ ἀναπαυομένη.

Ἀνδάνει. ἀρέσκει. μέλει. Ἵππων χρεμετισμὸς ἀνδάνει.

Ἄνδηρα.[11] τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, ἀπὸ τοῦ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, ἀπὸ τοῦ ὑπάρχειν εἶναι τῶν διερῶν.

Ἄνδηρα. μέρος τι τοῦ κήπου, ὥσπερ ἡ πρασιά,

perarii onera ſuſpenſa geſtant. Ariſtophanes: *Fer puer lignum, ex quo onera ſuſpenſa geſtantur.* Vel ſcribendum eſt ἀμφίκυρτον; quod verius eſt.

Ἀναφρονήσαντες. Ad ſanam mentem redeuntes. Reſipiſcentes. *Plerique igitur reſipiſcentes, agnita virium ſuarum imbecillitate, ſententiam mutarunt.*

Ἀναφοιτῆσαι. Redire. Reverti.

Ἀναχάζοντες. Recedentes. Pedem referentes. Xenophon: *Perſequentes, & rurſus recedentes.*

Ἀνάχαρσις. Anacharſis, Gnyri filius, matre Græca natus, Scytha, Philoſophus, frater Caduiæ Scytharum Regis. Scripſit de legibus & inſtitutis Scytharum oratione ligata: itemque de Frugalitate vitæ humanæ poema verſuum DCCC. Idem anchoram & rotam figulinam invenit; vixitque temporibus Crœſi. A fratre autem per inſidias necatus eſt, cum Græcorum ritu apud Scythas ſacra perageret. Ut vero quidam tradunt, in extrema ſenectute, & ad centum uſque annos [vita producta, deceſſit.]

Ἀναχάσκει. Hiat.

Ἀναχαυνῶ. Reſolvo. Relaxo.

Ἀναχαυτίζει. Accuſativo gaudet. Impedit. Retinet. Sophocles τὸ Ἀναχαυτίζειν poſuit pro imperium detrectare, reſiſtere.

Ἀνὰ χθόνα. In terram. Humi.

Ἀνοχλίζω. Vectibus amoveo.

Ἀναχωρίζει. Facit, ut quis redeat. Xenophon.

Ἀναχωμαλισμός. Agger. Quære in Χῶμα.

Ἀναχρέμπτω. Screo. Exſcreo.

Ἀνάχυσιν. Mollitiem. Inertiam. Ignaviam.

Ἀναψηφίσασθαι. Decretum vel ſuffragium ante latum mutare. Pherecrates *Dulodidaſcalo: Cum autem mutato ſuffragio cenſuiſſet aureos reddendos eſſe.* Attici hanc vocem producunt.

Ἀναψυχῆναι. Idem quod Ἀναψύξαι, recreare, refocillare. Amipſias *Mœchis: Et tu quidem veniſti & amiſiſti triobolum.* ******

Ἀναψύχον. Recreans. Reſpirare ſinens. Et ἀναψυχομένη, requieſcens, reſpirans.

Ἀνδάνει. Placet. Curæ eſt. *Equorum hinnitus placet.*

Ἄνδηρα. Fluviorum ripæ ſic vocantur, quod ſint humidæ. Hyperides vero ſic vocat aggeres, quod locis humidis ſint editiores.

Ἄνδηρα. Pars quædam horti, ut areola &

1 Αἰσχύλος] In *Eccleſiaz.* pag. 748. (503. Edit. Baſ. ut Portus obſervavit.)

2 Ξενοφῶν] Apud Xenophontem lib. IV. *de Expedit. Cyri*, pag. 318. locus hic ita legitur: Καὶ οἱ πολέμιοι ἰσχυρῶς ἐπιτίθεντο, & τινῶν ὄντων τῶν χωρίων ἐγγὺς ἀφεστάντες ἐτόξευον & ἐσφενδόων. ὥστε ἠναγκάζοντο οἱ Ἕλληνες ἐπιδιώκοντες, & πάλιν ἀναχάζοντες, χολῇ πορεύεσθαι. i. e. interprete Leunclavio: *Hoſtes acriter Græcos invadunt, & quia loca per erant anguſta, propius accedebant, & tum ſagittis petebant, tum fundis. Quo fiebat, ut, dum Græci neceſſario perſequerentur hoſtem, ac deinde rurſus cederent, tarde progrederentur.*

3 Ὀπίσω πρευόμενοι] Hæc loco mota ſunt, & collocari debent poſt vocem ἀναχάζοντες.

4 Ἀνάχαρσις, Γνύρου, μητρὸς] Vide Laertium lib. I.

5 Νόμιμα Σκυθῶν] Duo MSS. Pariſ. habent Νόμιμα Σκυθικά.

6 Εὗρε δὲ οὗτος ἄγκυ.] Vide quæ notavimus ſupra v. Ἄγκυραν.

7 Τετελεύτηκεν Ἑλλη. πλ.] Vide Iſaac. Caſaub. ad Laert. lib. I. Seg. CII.

8 Ἀνοχλίζω] Vide infra v. Ὀχλίζειν.

9 Ἀνάχυσιν βλ.] Vide ſupra v. Ἀνακεχυμένη.

10 Καί τί ποτ καπμαρτ.] Locus hic deſperatus eſt, tam quod ad metrum, quam ad ſenſum adtinet. Quæ ratio eſt, quare eum aſteriſcis notaverim.

11 Ἄνδηρα. τὰ χείλη τῶν π.] Eadem habet Harpocratio, ex quo Suidas ſua deſcripſit.

καὶ

καὶ ὁ ὀχετός. Δίδυμος φησίν· Ὅπως τὸ ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῇ τῶν ἀνδρῶν καὶ ὀχετῶν ἀφαιροῖτο κατασκευῇ.

canalis. Didymus inquit: *Ut loci inæqualitas ope aggerum & canalium tolleretur.*

Ἀνδίκτης.[1] εἶδος παγίδος. ἀπὸ τοῦ δίκειν, τὸ βάλλειν. ἔνθεν καὶ δίσκος, ὁ ῥιπτούμενος.

Ἀνδίκτης. Genus decipulæ. A verbo δίκειν, jacere. Unde & δίσκος, discus.

Ἄνδιχα. διχῶς.[2] Ὅμηρος·

Ἢ διαπραθέειν, ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι.

Ἰστέον, ὅτι οἱ πολιορκούμενοι ἐξίσασαν τοὺς πολεμίους, ἐπιμεριζόμενοι τὰ λήματα. Καὶ ἀντὶ τοῦ χωρίς.

Εἶης[3] ἐν μακάρεσσιν, Ἀνάκρεον εὖχος Ἰάνων,
Μήτ' ἐρατῶν κώμων ἄνδιχα, μήτε λύρης.

Ἄνδιχα. Bifariam. In duas partes. Homerus:

Aut diripere, aut bifariam omnia dividere.

Sciendum est, obsessos, bonis inter se divisis, stuporem hostibus injecisse. Significat etiam χωρὶς, i. e. sine.

Sis inter beatos, O Anacreon gloria Ionum,
Nec sine jucundis conviviis, nec sine lyra.

Ἀνδοκίδης.[4] Ἀθηναῖος, ῥήτωρ τῶν τριακοντούντων δέκα εἷς, υἱὸς Λεωγόρου, ἀπόγονος Τηλεμάχου τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ Ναυσικάας, ὡς φησιν Ἑλλάνικος.

Ἀνδοκίδης. Andocides, Athenienſis, unus ex decem illis Oratoribus, qui inter reliquos excellunt, filius Leogori, & a Telemacho, filio Ulyſſis, & Nauſicaa genus ducens, ut ait Hellanicus.

Ἄνδρα τὸν φύσει. Ἀρριανός· Ἄνδρα κατὰ νεότητα θρασὺν, καὶ ἀπειρίαν πραγμάτων ἀνόητον, καὶ διὰ ῥώμην σωμάτων, καὶ τὸ ἐς τὰς μάχας εὐσπεσὸν, τῷ πλήθει πιθανὸν· οὐδὲ τὰς ὑπὲρ τῶν μεγίστων βουλὰς ἐν ὀλίγοις τοῖς μάλιστα πρέπουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἐν παντὶ τῷ πλήθει γίνεσθαι. τὸ πέρα δὲ ἀντιτεινούσας ξυνδεῖν, καὶ δεδεμένους μηδὲν μεῖον ἕπεσθαι.

Ἄνδρα τὸν φύσει. Arrianus. *Virum ob adoleſcentiam ferocem, rerumque prorſus imperitum & ſtolidum, & propter robur corporis, & temerariam in bellis audaciam plebi gratum; & quod de rebus maximi momenti non inter amicos & familiares, ſed coram tota multitudine conſultaret: ulterius vero ipſi reſiſtentes vinciret, vinctoſque nihilominus ſequi juberet.*

Ἀνδραγαθιζομένη. ἀνδριζομένη.

Ἀνδραγαθιζομένη. Fœmina virili animo prædita.

Ἀνδράγρια.[5] σκύλα ἐξ ἀνδρῶν.

Ἀνδράγρια. Spolia viris detracta.

Ἀνδραγχών. ἀντὶ τοῦ δήμιος, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων.

Ἀνδραγχών. Carnifex, qui homines ſtrangulat.

Ἀνδρακάς.[6] κατ' ἄνδρα. χωρίς. Κρατῖνος Βουκόλοις.[7] τὸ ἴσον καὶ ἀνθικείμενον καλεῖ Θουκυδίδης. ἢ Ἀνδρακὰς, τῶν δέκα ἄνδρας.

Ἀνδρακάς. Viritim. Separatim. Cratinus *Bubulcis*. Thucydides par & oppoſitum vocat. Vel Ἀνδρακὰς, deni viri.

Ἀνδραποδίζω. Τὰς συνθήκας συνέχειν οἱ Βάρβαροι, τήν τε ὁμαιχμίαν, εἰς τὸ φανερὸν ἀνδραποδίζοντες. καὶ Ἀνδραποδισμὸς, ἡ αἰχμαλωσία. καὶ Ἀνδραποδιστής.[8] Διαβάλλουσι δὲ οἱ Θεσσαλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι. δῆλον δὲ καὶ ἀπὸ Ἰάσονος, ὃς ἀνδραποδίσατο τὴν Μήδειαν. Εὐριπίδης·

Πολλοὶ παρῆσαν, ἀλλ' ἄπιστοι Θεσσαλοί.

εἴρηται δὲ ἀνδραποδιστὴς ἀπὸ τοῦ ἀποδίδοσθαι ἄνδρα, τουτέστι πωλεῖν· ὁ τοὺς ἐλευθέρους καταδουλούμενος.

Ἀνδραποδοκάπηλος. μεταβολεὺς ἀνδραπόδων. Ἀνδράποδον δὲ εἴρηται ὁ ποῦς ὁ ὑπὸ ἄνδρα· ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου μέρους τῷ ὅλῳ. ὑπόκειται γὰρ τῷ δεσπότῃ ὁ οἰκέτης, καθάπερ ὁ ποῦς τῷ ὅλῳ καὶ ἀνωτέρῳ σώματι. Ὥσπερ, οἶμαι, τὰ τῶν ἀνδραπόδων ἀπιστότατα ἐπὶ ξένης χαρακοφυλακοῦντες πολλοὶ, δραπετεύσας μὲν τῆς τοῦ κεκτημένου χειρὸς, νέους δὲ πίνας

Ἀνδραποδοκάπηλος. Mancipiorum negotiator, ſive mango. Ἀνδράποδον proprie eſt *pes viri*: quod nomen mancipio inditum eſt a parte, quæ toti ſubjacet. Mancipium enim domino ſubjectum eſt, ut pes toti & ſuperiori corpori. *Ut (opinor) infidiſſima mancipia, multo ante captantes occaſionem ex dominorum ſuorum manu aufugiendi, novoſque & ignotos ſibi dominos inveniendi.* Ἀνδραποδοκάπηλος igitur

1 Ἀνδίκτης] Vide Pollucem lib. x. cap. xxxiv. & Etymologum h. v.

2 Ὅμηρος] Il. Σ. v. 511.

3 Εἶης σὺ μακάρεσσιν, Ἀνάκρ.] Diſtichum hoc legitur Anthol. lib. iii. pag. 400. (277. Edit. Henr. Steph. ut Portus monuit.) Vide etiam infra v. Ἴωνες.

4 Ἀνδοκίδης, Ἀθην.] De eo vide Plutarchum in libello περὶ τῶν δέκα Ῥητόρων: Photium in Bibliotheca Cod. ccLxi. & Tzetz. Chil. vi. cap. xlix.

5 Ἀνδράγρια.] Hac voce uſus eſt Homerus Il. Ξ. v. 509. ubi Scholiaſta ait: Ἀνδράγρια. ἀνδρῶν ἀχειρώματα, σκύλα.

6 Ἀνδρακάς] Voce hac uſus eſt Homerus Il. N. v. 14.

7 Τὸ ἴσον ἢ ἀντικ. καλεῖ Θουκ.] Hæc obelo notanda eſſe exiſtimo, quoniam non video, quomodo loco huic convenire poſſint.

8 Διαβάλλουσι δὲ οἱ Θεσσαλοὶ, ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Ariſtoph. in *Pluto*, p. 54.

Ἔμπορος ἦκων ἐκ Θεσσαλίας παρὰ πειστὴν ἀνδραποδιστῶν. Vide ibi Scholiaſtam, ex quo Suidas ſua deſcripſit.

9 Ἀνδράποδον δὲ εἴρηται ὁ ποῦς ὁ ὑπ' ἀνδρ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo laudatum locum Ariſtophanis.

καὶ ἀγνῶτας αὐτοῖς δεσπότας εὑρεῖν. [1] Ἀνδραποδοκάπηλος ἦν, ὁ σωματέμπορος· ὡδὶ τὸ καπηλεύειν τὰ ἀνδράποδα, ὅ ἐστι πιπράσκειν.

Ἀνδραποδώδεις. δουλοπρεπεῖς. δουλογνώμονας. καὶ Ἀνδραποδώδης [2] ῥῆξις· ἐπὶ τῶν ἠλιθίων. [3] Πλάτων φησίν· Ἔχων τὰς ἀνδραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας ὥσπερ ἀμφισίας.

Ἀνδραποδώδη τρίχα. τὴν τῶν ἀνδραπόδων ἰδίως κεφαλήν, ἣν ἀπελευθερωθέντες Ἕλλαδον Ἀθήνησιν οἱ δοῦλοι. Καὶ ἰδεῖν ταῦτα ἀκούειν πολλῶν σωφρονούντων ἀνδρῶν, οὐδὲ τὰ πάθη καλλιπαθούντων, ἀλλ' ἔτι τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα, Φασὶν, ἐπιδεικνυμένων.

Ἀνδράριον. ὑποκοριστικῶς, ἄνδρα. [4] Θαυμάζειν δὲ τοὺς Γότθους, εἰ περιέχασιν ἀνδράριόν τι θαλαμηπόλιον, σκιαφανές τε καὶ ἁβροδίαιτον, καὶ πόρρω τοῦ ἀρρενωπεῖ τεταγμένον.

[5] Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων, καὶ ταράττων, καὶ κινῶν. τουτέστιν, ὑπόπτερον γεγηρακότα. Ἀπὸ Τιθωνοῦ, τοῦ [6] πάνυ γηράσαντος, καὶ μεταβληθέντος εἰς τέττιγα.

Ἀνδράχλη. [7] Διὰ τοῦ λ ἐνικῶς. ἀντὶ τοῦ αἴθαλον. Γυναῖξὶν ἐπικαθίζειν ἀνδράχλης.

Ἀνδράχνη. [8] βοτάνη. ψύχει μὲν τῇ τρίτῃ τάσσασιν, ὑγραίνει δὲ τῇ δευτέραν. διὸ καὶ ἀποκρούει τὰ ῥεύματα, τῇ τε γλισχρότητι τὰς ὀπὰς τῶν ὀξέων αἱμωδίας καταλειπούσῃ· διὰ δὲ τὴν φύσιν, καὶ δυσεντερίας καὶ αἱμορραγίας ὀνίνησιν.

Ἀνδραιμονίδης. ὁ [9] Ἀνδραίμονος παῖς.

Ἀνδρέας. ὄνομα κύριον.

Ἀνδρεών. ὁ μέγας οἶκος [10] παρ' Ἡροδότῳ.

Ἀνδρεία. [11] ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ὁμονοίας. καλεῖται δὲ παρά τισιν [12] ἀνδρεία καὶ τὸ αἰδοῖον. Ὅτι διαφέρει ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη, ὁμογενεῖς οὖσαι, οἷον τὸ αὐτὸ γένος ἀρετήν. καὶ ζήτει ἐν τῷ Δικαιοσύνη.

Ἀνδρείκελον. ὅμοιον ἀνδρί. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μίγμα τῶν ζωγράφων, ὃ καλεῖται χρωμάτων κρίσις.

Ἀνδρεῖος ἀνήρ. ὁ ἄφοβος. [13] Ἁμαρτάνει οὖν ὁ λέγων τὴν ἀνδρείαν ἐγκράτειαν φόβων. καὶ Ἀνδρειφόντης, ὁ ἀνδροφόνος.

Ἀνδρηλατεῖν. ἄνδρας ἐξελαύνειν, καὶ Φυγαδεύειν.

1 Ἀνδροποδοκάπηλος ἦν, ὁ σωμ.] Eadem habet Harpocratio, ex quo Suidas.

2 Ἀνδραποδώδης ῥῆξις] Vide Diogenianum Adag. LXXIII.

3 Πλάτων] In *Alcibiade* I. pag. 32. Huc pertinent verba Euſtathii ad Il. A. pag. 79. Σημείωσαι δὲ Πλάτωνος τὸ, ἔχων τὰς ἀνδραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας· ὅπερ ἦν σκώμμα ἐπὶ ἀνοησίᾳ, λαβὲν ἀπὸ τῶν ἀνδραπόδων κουρᾶς, ἣν φασιν οἱ ἐλεύθεροι ἐλθόντες ἅλαδον Ἀθήνησιν· ἅπερ καὶ ἐλέγετο θέλξις ἀνδραποδώδης.

4 Θαυμάζειν δὲ τοὺς Γότθους, εἰ περιέχ.] Hæc ſunt verba Agathiæ de Narſete, Romanorum duce, lib. I. pag. 19.

5 Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαρ. ἐκ ταρ. καὶ κυκῶν] Septenarius hic Trochaicus depromptus eſt ex Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 403. (289. Edit. Baſ. ut Portus obſervavit.)

6 Τοῦ πάνυ γηράσαντος] Apud Scholiaſtam Ariſtoph. peſſime hodie legitur τοῦ πανουργήσαντος, qui proinde ex hoc loco Suidæ emendandus eſt.

vocatur mancipiorum negotiator. Nam καπηλεύειν ἀνδράποδα ſignificat mancipia quæſtus gratia vendere.

Ἀνδραποδώδεις. Mancipium decentes. Serviles. Et, *Servilis pilus*, [proverbium] in ſtultos ac ſtolidos. Plato ait: *Serviles in animo pilos præ inſcitia habens.*

Ἀνδραποδώδη τρίχα. Sic vocatur proprie coma ſervilis, quam ſervi Athenis manumiſſi mutabant. *Hæc autem audiebantur in conventu multorum virorum, qui affectus ſuos moderari neſciebant, & qui, ut aiunt, ſervilem comam adhuc oſtendebant.*

Ἀνδράριον. Diminutive, homuncionem. [*Dicebant,*] *ſe mirari Gothos, ſi homuncionem, thalami quondam miniſtrum, & umbratili delicatoque vitæ generi aſſuetum, & nihil maſculi præ ſe ferentem, formidarent.*

Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαρ. *Virum Tithonum lacerans, & turbans, & agitans.* Id eſt, hominem ſupra modum ſenem. A Tithono, qui ad extremam ſenectutem pervenit, & in cicadam mutatus eſt.

Ἀνδράχλη. Per λ ſcriptum idem ſignificat quod αἴθαλον, i. e. ſcabellum mulierum. *Mulieres* [*decet*] *inſidere andrachlæ.*

Ἀνδράχνη. Portulaca herba, quæ refrigerat in tertio, humectat vero in ſecundo gradu. Eadem fluxiones depellit, & viſcoſitate ſua ſtuporem dentium, ex eſu rerum acidarum contractum, mitigat; & propter vim ſtypticam, qua prædita eſt, dyſenteriis & hæmorragiis medetur.

Ἀνδραιμονίδης. Andræmonis filius.

Ἀνδρέας. Andreas. Nomen proprium.

Ἀνδρεών. Majus conclave domus, [ſive conclave virorum,] apud Herodotum.

Ἀνδρεία. Ætas virilis. Antipho in oratione *de Concordia.* A nonnullis ἀνδρεία pudendum virile quoque vocatur. † Fortitudo & juſtitia differunt, quamvis ſint affines, & ſub eodem genere, Virtute nempe, ponantur. Quære in v. Δικαιοσύνη.

Ἀνδρείκελον. Viro ſimile. Significat etiam colorem quendam apud pictores.

Ἀνδρεῖος ἀνήρ. Intrepidus. Errat, qui ἀνδρείαν virtutem vocat, quæ timorem moderatur. Et Ἀνδρειφόντης, homicida.

Ἀνδρηλατεῖν. Viros expellere & in exilium mittere.

7 Ἀνδράχλη.] Vide infra v. Αἴθαλον.

8 Ἀνδράχνη. βοτάνη. ψύχει μὲν κ.] Hæc leguntur apud Paulum Æginetam lib. VII. cap. III. ut Pearſonius obſervavit. Vide etiam Heſych. v. Ἀναιμόδλιον & v. Κιχλιδῶπις.

9 Ἀνδραίμονος παῖς] Andræmon fuit filius Codri, cujus meminit Pauſanias in *Achaicis*, pag. 528.

10 Παρ' Ἡροδότῳ] Vocabulum iſtud pluribus in locis apud Herodotum legitur.

11 Ἀνδρεία. ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλ. Ἀντιφ. ἐν τῷ περὶ Ὁμ.] Ex Harpocratione.

12 Ἀνδρεία καὶ τὸ αἰδοῖον] Vide Artemidorum lib. I. cap. XLVII. unde Suidas hanc notam deſcripſit. Eodem ſenſu Latinis *virilitas* dicitur.

13 Ἁμαρτάνει οὖν ὁ λέγων τὴν ἀνδρείαν ἐγκρ. φόβων] Hæc in Laertio me legiſſe memini, quamvis locus nunc non ſuccurrat.

Ἀνδρία. οὐχ ἡ πολιτικὴ ἀρετή, ἀλλ' ἡ μείζων ταύτης, τῷ αὐτῷ ὀνόματι χρωμένη, σημαινομένη τοῦ θυμικοῦ τῆς ψυχῆς. [1] Ἀνδρεία δὲ ψυχή, διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ ἀνδρείου.

Ἀνδρίζω. [2] τὸ ἀνδρός τι ποιῶ.

Ἀνδριάντα γαργαλίζειν. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἀνδρικῶς. [3] Ἀριστοφάνης· [4] Ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον, καὶ σμῶχετ' ἀμφοῖν τοῖν γνάθοιν. οὐδὲν γάρ, ὦ πόνηροι, λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἐστίν, ἢν μή τι καὶ μασῶνται.

Ἀνδρὶ [5] Λυδῷ πράγματα οὐκ ἦν· ὁ δὲ ἐξελθὼν ἐφρίατο. [6] ἐπὶ τῶν κακῶς ἑαυτοῖς ὑπισταμένων.

Ἀνδρὶ πεινῶντι κλέπτειν ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον. ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης τι ποιούντων.

Ἄνδριοι. ἐκ τῆς Ἄνδρου.

Ἀνδροβόρων. ἀνθρωποφάγων.

Ἀνδροβόρων [7] ὁμότεχνε κυνῶν, ἀλλοδαπὲ κακίστη,
Τῶν Ἀκταιονίδων ἐσσὶ μία σκυλάκων.

Ἀνδρόγυνος. καὶ ὁ Διόνυσος, ὡς καὶ τὰ ἀνδρὸς ποιῶν, καὶ τὰ γυναικῶν πάσχων. ἢ ἀνανδρος, καὶ Ἑρμαφρόδιτος. καὶ Ἀνδρογύνας, ἀθενεῖς, γυναικῶν καρδίας ἐχόντας.

Ἀνδρόδρομος. [8] ὁ τρίκλινος.

Ἀνδροκλείδης, ὁ τοῦ Συνεσίου Λυδοῦ τοῦ Φιλαδελφέως υἱός. οὗτος δὲ ἐπὶ Πορφυρίου τοῦ φιλοσόφου ἐδίδασκεν, ἐπειδὴ μέμνηται αὐτοῦ ἐν τῷ περὶ τῶν ἐμποδὼν τεχνολόγων.

Ἀνδρόκμητος. [9] τάφος.

Ἀνδροκόβαλος. [10] ὁ κακοῦργος.

Ἀνδροκτασιάων. ἀνδροφονιῶν.

Ἀνδρολημψία, καὶ Ἀνδρολήψιον. [11] ἐὰν ἔξω τῆς Ἀττικῆς ἀνὴρ Ἀθηναῖος ἐτελεύτησε, καὶ μὴ ἐξεδίδοσαν οἱ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει, ἐν ᾗ τὸ ἔργον ἐπεφάνθη, τὸν δοκοῦντα ἐν τῇ αἰτίᾳ εἶναι, ἐφεῖτο ἐκ τοῦ νόμου τρεῖς τῶν ἐκείνου πολιτῶν ἄγειν ἐς Ἀθήνας δίκῃ ὑφέξοντας τοῦ φόνου· καὶ τοῦτο Ἀνδρολήψιον ἐκαλεῖτο. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστοκράτους· Πρὸς δὲ τούτοις ὁ νόμος, ἐὰν μήτε δίκας ὑπόσχωσι, παρ' οἷς ἂν τὸ πάθος γένηται, μήτε τοὺς δεδρακότας ἐκδιδῶσι, κελεύει τῶν τούτων εἶναι μέχρι τριῶν τὸ ἀνδρολήψιον. [12] Ἀνδρολημψία οὖν, τὸ ἁρπάζειν ἄνδρας ἐκ τινος πόλεως. ἐκεχώρηκε γὰρ τῷ ἔχουσαν πόλιν τὸν

Ἀνδρεία. [Fortitudo,] non illa civilis virtus, at hac major, quæ eodem nomine appellatur, & animi iracundiam domat. Ἀνδρεία vero ψυχὴ, per diphthongum ει, ab ἀνδρειος, [animus virilis & fortis.]

Ἀνδρίζω. Aliquid viro dignum facio.

Ἀνδριάντα γαργαλίζειν. Statuam titillare. De rebus dicitur, quæ fieri non possunt.

Ἀνδρικῶς. Fortiter. Strenue. Aristophanes: *Sed fortiter irruite, & mandite ambabus maxillis. Nullus enim, o miseri, candidorum dentium usus est, nisi aliquid etiam mandant.*

Ἀνδρὶ Λυδῷ. *Viro Lydo nullæ erant molestiæ; at egressus eas invenit.* Dicitur hoc de illis, qui mala sibi ipsi accersunt.

Ἀνδρὶ πεινῶντι. *Homini esurienti furari est necesse.* Dicitur de illis, qui necessitate coacti aliquid faciunt.

Ἄνδριοι. Andrii. Ex insula Andro.

Ἀνδροβόρων. Homines vorantium. *Felis pessima, quæ canum homines vorantium imitaris artem & scelera; videris esse ex catulorum illorum numero, qui Actæonem dilacerarunt.*

Ἀνδρόγυνος. Semivir. Sic etiam vocatur Bacchus, quod & ea, quæ virorum sunt, faciat, & patiatur quæ sunt mulierum. Vel effœminatus, & Hermaphroditus. Et Ἀνδρογύνων, mollium, muliebri animo præditorum.

Ἀνδρόδρομος. Triclinium.

Ἀνδροκλείδης. Androclides, Synesii Lydi Philadelphiensis filius. Hic autem tempore Porphyrii Philosophi docuit, quia ejus meminit in oratione de sui temporis doctoribus.

Ἀνδρόκμητος. Est epithetum sepulcri.

Ἀνδροκόβαλος. Homo maleficus.

Ἀνδροκτασιάων. Homicidiorum.

Ἀνδρολημψία, & Ἀνδρολήψιον. Jus homines prehendendi. Si vir Athenensis extra Atticam interfectus fuisset, & incolæ urbis illius, in qua cædes patrata erat, non dedidissent eum, qui criminis reus esse videbatur, per leges licebat tres illius urbis cives comprehensos Athenas ducere, cædis pœnas daturos. Et hoc Ἀνδρολήψιον vocabatur. Demosthenes in oratione contra Aristocratem: *Præterea lex, si neque pœnas dederint illi, apud quos hoc facinus perpetratum fuerit, neque facinoris autores dediderint, jubet in hos ad tres usque viros pignoris loco capiendi jus esse.* Ἀνδρολημψία igitur significat cives alicujus urbis prehendere & rapere. Illius enim urbis, quæ homicidam ha-

1 Ἀνδρία δὲ ψυχὴ, διὰ διφθ. ἀπὸ τοῦ ἀνδρ.] Hæc inepti cujusdam hominis observatiuncula lituram meretur. Vox ἀνδρεία enim per ει diphthongum scribitur, tam cum est substantivum, significans fortitudinem, quam cum est adjectivum.

2 Ἀνδρίζω. τὸ ἀνδρ.] Vide infra v. Ἠνδρίσατο.

3 Ἀνδρικῶς. Ἀριστοφάνης.] Duas has voces, quæ in prioribus Edit. desunt, ex MSS. Paris. revocavi.

4 Ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον, καὶ σμῶχ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Aristoph. in *Pace*, p. 483. Vide etiam infra v. Σμῶχε. P.

5 Ἀνδρὶ Λυδῷ πρ.] Proverbio huic Crœsus Lydorum Rex locum dedit, ut discimus ex Zenobio, Adag. LXXXVII.

6 Ἐφρίατο] Vox hæc suspecta mihi est, cujus loco legere mallem εὕρατο.

7 Ἀνδροβόρων ἐμῶν κ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. III. pag. 381. (264. Ed. Henr. Steph. P.)

8 Ἀνδρόδρομος] Legendum potius est ἀνδρόδημος, ut in codice Vaticano scriptum esse Pearsonius ad marginem Suidæ sui notavit. Huc accedit auctoritas Hesychii, apud quem legimus, Ἀνδροδήμων, τελκλίνων. Vide etiam Eustathium ad Odyss. H. pag. 1573.

9 Ἀνδρόκμητος. τάφος] Respexit Suidas ad locum illum Homeri Il. Λ. v. 371.

Στήλῃ κεκλιμμένος ΑΝΔΡΟΚΜΗΤΩι ἐπὶ τύμβῳ.

Ubi Scholiasta notat: Ἀνδροκμήτῳ· ἐφ' ᾧ ἀνὴρ κεκμηκὼς ἔκειτο. ὃ ἐστὶ νεκρός. Ἢ, ὑπὸ ἀνδρὸς κατασκευασμένῳ. Ἢ, ἐπὶ ἀνδρὶ κεκμηκότι κατασκευασμένῳ. Vide etiam Etymologum h. v.

10 Ἀνδροκόβαλος] Vide infra v. Κόβαλος; & Hesychium eadem voce.

11 Ἐὰν ἔξω τῆς Ἀττικῆς ἀνὴρ Ἀθ.] Vide de hoc ἀνδρολημψίας more & jure Budæum in Annotationibus poster. ad Pandectas, & Petitum in *Commentar. ad Leges Attic.* pag. 518. 519.

12 Ἀνδρολημψία ἐστὶ, τὸ ἁρπάζειν ἄνδρας ἐκ τ.] Hæc, & quæ sequuntur, ex Harpocratione descripsit Suidas.

ἀνδροφόνον, καὶ μὴ προϊεμένῳ αὐτὸν εἰς παιδείαν. καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο Ἀνδροληψία.

Ἀνδρόμαχος, Νεαπολίτης ὁ Συρίας, σοφιστὴς, υἱὸς Ζωΐλου, ἢ Σαβίνου, παιδεύσας ἐν Νικομήδειαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως.

Ἀνδρομέειον. ἀνθρωπίνου κρέας.

Ἀνδρόπαις. ὁ ἤδη ἀνδρούμενος παῖς.

Ἀνδροπλήθεια. πλῆθος ἀνδρῶν.

Ἀνδροσάθων. μεγάλα ἔχων αἰδοῖα.

Ἀνδρὸς γέροντος ἀτ. *Viri ſenis calva ſimilis eſt uvæ paſſæ.* Pars hic ponitur pro Toto: diciturque proverbium illud de iis, qui ad nullam rem ſunt utiles. Totum enim [ſenum] corpus eſt infirmum. Item,

Hominis ſenis maxillæ ſunt baculi.

Quod dicitur de illis, qui in ſenectute multum comedunt. Et,

Hominis ſenis podicem nunquam inſpicias.

De illis, qui ad quædam ſunt inutiles. Et,

Viro cum adverſa fortuna conflictante, procul amici.

Quod dicitur de illis, quibus in rebus adverſis amici nullam opem ferunt.

Ἀνδροτίων. Androtion, Andronis F. Athenienſis, orator & Demagogus, Iſocratis diſcipulus.

Ἀνδροφόνος. Sic vocatur etiam ille, qui mulierem occidit.

Ἀνδρών. Andron. Unus erat ex quadringentis.

Ἀνδρῶνα. Conclave, ubi viri congregari ſolent. Ariſtophanes: *Tribunalia & porticus in conclavia virorum convertam.*

Ἀνδρώνιος ὄνος. Andronius aſinus. Proverbium in magnam & inertem molem corporis: quod ibi magni & ſegnes aſini naſcerentur.

Ἀνδρωνῖτις. Conclave virile. *Et, quod vulgo dicitur, relicto conclavi virili gynecæum adire: quod Imperator paulo ante a Luſitanis cladem accepiſſet.*

Ἀναία. Anæa, urbs e regione Sami, ſic appellata ab Anæa fœmina, quæ erat una ex Amazonibus.

Ἀναιδές. Impudens. Et Ἀναίδην. Affatim. Vehementer. Sine rubore. Et Ἀναιδῶς. Impudenter. Et Ἀναιδής. Impudens. Et Ἀναίδεια. Impudentia.

Ἀναίμονες. Exſangues. Sanguine carentes. Et Ἄναιμος. Qui nullum habet ſanguinem. Et Ἀναιμωτί. Sine ſanguine. Et, Ἀναίμονι δίψῃ, eſt

1 Ἀνδρασάθων] Vide Heſych. v. Σάθων.

2 Ἀνδρὸς γέροντος ἀσαφ. τὸ κε. ἀπὸ μ.] Hæc deſcripſit Suidas ex Zenobio, ad quem vide Schottum.

3 Ἀνδρὸς κακῶς πρ.] Eſt notiſſimus verſus Menandri. Vide Zenobium & Diogenianum.

4 Ἀνδροτίων] De Androtionis hujus ſcriptis vide Meurſium in *Bibliotheca Attica*, cujus ſcrinia non compilabo.

5 Ἀνδρών. εἷς ἦν τῶν υ.] Vide Harpocrationem h. v. & ibi Mauſſacum.

6 Τὰ δικαστήρια κ. τὰς ς.] Verſus hic Anapæſticus legitur apud Ariſtoph. in *Eccleſ.* pag. 744.

7 Ἀνδρώνιος ὄνος] Scribe Ἀντρώνιος ὄνος, ut apud Diogenianum, & Stephanum Byzantium v. Ἀγκών, & v. Ἀντρών. De hoc proverbio autem præter Eraſmum vide Mauſſacum ad Harpocrationem v. Ἀντρῶνες, Caſaubonum ad Strabonem pag. 435. & Berkelium ad Stephanum v. Ἀντρών.

8 Καὶ τὸ λεγόμενον, ἐκνεύσας τὴν ἀνδρ.] Fragmenti hujus ſenſus eſt imperfectus & mutilus, qui ſuppleri poteſt ex iis, quæ leguntur infra voce Κωμάσαι, ubi locus hic repetitur.

9 Ἀναία, πόλις ἀντ.] Vide Stephanum Byzantium h. v.

10 Ἀναίδην. ἀφ.] Scribe ἀνάδην, ut ſuo loco infra.

δίψη. τὸ τέφιν Ἀγγελικῇ. αἷμα γὰρ οὐκ ἔχουσιν οἱ Ἄγγελοι· καθὸ οὐδὲ ἐδίοισι. ὡσὶ δ' ἁγίῳ Δανιὴλ φησιν ὁ Λογοθέτης εἰς ἐπίγραμμα δηθὲν δ' κίονος αὐτοῦ.

Ἀναίνεσθαι.[1] κοινῶς μὲν, τὸ ἀρνεῖσθαι· ἰδίως δὲ, ἐπὶ τῶν γάμους, καὶ τοὺς Ἀφροδίσια. καὶ Ἀναίνομαι, ἀπαρνοῦμαι, προΐεμαι.

Ἀναιρεθείς. ἀντὶ τοῦ ἀναληφθείς. ὅπως Ἰσοκράτης. καὶ Ἀναιρεῖν, τὸ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν, καὶ[2] τὸ τεχθὲν ἀναζέφειν. καὶ τὸ φονεῦσαι. καὶ τὸ ἀναλαβεῖν. Ὁ δὲ καθεὶς τινὰ χεῖρα εἰς τὴν πήραν ἀναιρεῖ τινὰ ἐπιστολήν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπολλύειν, καὶ τὸ αἴρειν, ἢ ἀφιστενέγκασθαι. καὶ Ἀναίρεσις, ἡ ἀνάληψις. Ὁ δὲ τινὰ παντοπλίαν ἔρριψεν εἰς ἀναίρεσιν τοῦ βαλομένου. καὶ Ἀναιρεῖται, λαμβάνει. Ὁ δὲ ἀναιρεῖται τὸ μεῖζον μέρος τοῦ κρέατος. καὶ Ἀναιρεῖσθαι, ἀναδέχεσθαι, ἀναλαμβάνειν. [3] Τοῦ Σκηπίωνι ᾧ τὰ διωμολογημένα πρὸς Καρχηδονίους, ὁμήρους σφᾶς δοῦναι, καὶ τοὺς ἐλέφαντας, καὶ τὰς τριήρεις, καὶ μήτε καταλόγους ποιεῖσθαι, μήτε μισθοφόροις χρῆσθαι, μήτε πόλεμον πρὸς μηδένα πρὸς τινὰ τῶν Ῥωμαίων γνώμῃ ἀναιρεῖσθαι. Καὶ αὖθις· Οὐ [4] τινὰ τυχοῦσαν πρόνοιαν ἐποιοῦντο Ῥωμαῖοι, τοὺς μὴ [5] καταρχοντες φαίνεσθαι, μήδ' ἀναιρούμενοι τοὺς πολέμους. [6] Καὶ Ἡρόδοτος Ἀναιρεόμενον, ἀντὶ τοῦ, ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. καὶ Ἀναιρούμενοι, ἀναλαμβανόμενοι, ἐπιχειροῦντες.

Ἀναισίμως. ἀνήλισκε, κατεδαπάνα. καὶ Ἀναισιμοῦν, πρὸς Ἡρόδοτον, ἀντὶ τοῦ δαπανᾶν, ἀναλίσκειν. Ἀναισιμοῦσι, καταναλίσκουσι. Τὰς δὲ γυναῖκας ἀπέπνιξαν, ἵνα μὴ τὸν σῖτον ἀναισιμῶσι.

Ἀναίσχυντος, καὶ σιδηροῦς ἄνθρωπος. ἐπὶ τοῦ ἀπειρυθριακότων, καὶ μηδεμίαν μεταβολὴν τοῦ τρόπου ποιουμένων.

Ἀναίτιος ἐπὶ ἀφροσύνης. ἀντὶ τοῦ, ἀνέγκλητος ἐπὶ ἀφροσύνῃ.

Ἄναλτος.[7] ἀβλαβὴς, καὶ ἀναιτίαλος. [8] Σοφοκλῆς·

——— Πόλις δέ σοι
Κακῶν ἄναλτος τῶνδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.

Ἀνέβαλλεν. [9] Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Τηρίβαζος φίλος τοῦ βασιλεῖ, καὶ, ὁπότε παρείη, οὐδεὶς ἄλλος βασιλέα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνέβαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεβίβαζεν.

Angelica siti. Angeli enim non habent sanguinem, nec ulla re vescuntur. Sic de divino Daniele inquit Logotheta in inscriptione columnæ ejus.

Ἀναίνεσθαι. Communiter quidem significat negare: peculiariter vero dicitur de fœminis, quæ nuptias vel concubitum abnuunt. Et Ἀναίνομαι, recuso, abnuo.

Ἀναιρεθείς. In altum sublatus. Ita Isocrates. Et Ἀναιρεῖν, in utero concipere, & partum educare. Item, necare, & humo aliquid tollere. *Ille vero manu in peram demissa, epistolam sustulit.* Significat etiam perdere, & tollere, & admovere. Et Ἀναίρεσις dicitur de eo, qui aliquid humo tollit. *Ille vero omnia arma sua projecit, ut tolleret quisquis vellet.* Et Ἀναιρεῖται, accipit. *Ille vero majorem partem carnis capit.* Et Ἀναιρεῖσθαι, suscipere. *Conditiones vero pacis, quam Scipio cum Carthaginensibus fecerat, hæ erant: Ut obsides darent, & elephantos, & triremes, nec ullos milites conscriberent, nec mercenariis militibus uterentur, nec bellum adversus quenquam absque Romanorum consensu susciperent.* Et iterum: *Romani summopere cavebant, ne alios lacessere, neve bella priores suscipere viderentur.* Et apud Herodotum Ἀναιρεόμενον significat, in utero conceptum. Et Ἀναιρούμενοι, suscipientes, aggredientes.

Ἀναισίμως. Absumebat. Consumebat. Et Ἀναισιμοῦν, apud Herodotum, absumere, consumere. Ἀναισιμοῦσι, consumunt, absumunt. *Mulieres vero suffocarunt, ne frumentum absumerent.*

Ἀναίσχυντος. Impudens & ferreus homo. Dicitur de illis, qui pudorem omnem deposuerunt, nec mores ullo modo mutant.

Ἀναίτιος ἐπὶ ἀφροσύνῃ. Qui ob amentiam accusandus vel damnandus non est.

Ἄναλτος. Illæsus. Insons. Sophocles: *Ut urbs [Thebarum] a malis, quæ ei ab hac terra imminent, immunis permaneat.*

Ἀνέβαλλεν. [Imponebat. Sustollebat.] Xenophon: *Teribazus vero amicus erat Regi, & quotiescunque aderat, nullus alius Regem in equum levabat.* Hic ἀνέβαλλεν positum est pro ἀνεβίβαζεν.

1 Ἀναίνεσθαι. κοινῶς μὲν, τὸ ἀρν.] Ex Harpocratione, ad quem vide quæ notavit Maussacus. Confer etiam Suidam infra v. Χαείζεσθαι.

2 Καὶ τὸ πχθὲν ἀναζέφειν] Vide infra v. Ἀναιρεῖν, & Harpocrationem v. Ἀναιρεθείς.

3 Τοῦ Σκηπίωνι ᾧ τὰ διωμολογημένα πρὸς Καρχ.] Apud Dionem in Excerptis Legat. cap. xv. pag. 381. unde fragmentum hoc depromptum est, locus integer sic legitur: Ὅπ διεκηρυκεύσαντο οἱ Καρχηδόνιοι τοῦ Σκηπίωνι· ᾧ δὲ τὰ διωμολογημένα, ὁμήρους τε σφᾶς δοῦναι, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, τούς τε αὐτομόλους, ὅς ἡτοῦ Ῥωμαίων, ἢ ὅ συμμάχων, ἐφ' ὧν εἶχον λαφθῆναι, καὶ τοὺς ἐλέφαντας πάντας, καὶ τριήρεις πλὴν δέκα παραδοῦναι, καὶ τὸ λοιπὸν μὴ κεκτῆσθαι μήτε ἐλέφαντας, μήτε ναῦς, καὶ τοῦ Μασσίσσα πάντων ὧν εἶχον αὐτὸς ἀρχὴν ἔσεσθαι, καὶ ὁμήρους δοῦναι τῆς τε χώρας, καὶ τῶν πόλεων, τῶν ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ αὐτοῦ ἁπασῶν ἀφέντας, καὶ μήτε καταλόγους ποιεῖσθαι, μήτε μισθοφορεῖν χρῆσθαι, μήτε πόλεμον πρὸς μηδένα πρὸς τοῦ Ῥωμαίων γνώμῃ ἀναιρεῖσθαι. Locum hunc Dionis ad marginem Suidæ sui indicaverat etiam Pearsonius.

4 Οὐ τὴν τυχοῦσαν πρόνοιαν ἐπ.] Hoc fragmentum ad Polybium refert Valesius.

5 Μὴ καταρξαντες φαίνεσθαι] Addendum est χειρῶν ἀδίκων, ex ipso Suida v. Ἀμυνόμενοι, v. Ἐμβαίνειν, & v. Πέλας, ubi idem fragmentum repetitur.

6 Καὶ Ἡρόδοτος Ἀναιρεόμενον, ἀντὶ τοῦ, ἐν γαστρὶ συλ.] Locus Herodoti exstat lib. vi. pag. 225. Ἦ γὰρ ὦ τοῦτο γένηται, καί τοι παιδὸς ἐπὶ Ἀφροδίτης ὁ Πέρσης, ἢ Ἀρίσταν. ἐν γάρ σε τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναιρεόμενον. Quod interpres recte vertit: *Aut enim ex hoc Heroe genitus es, patrique tibi est Astrobacus Heros, aut Aristo. Nam ea nocte te concepi.*

7 Ἄναλτος. ἀδλαβὴς, καὶ ἀνωτ.] Locus hic ex Scholiasta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* pag. 297. unde cum Suidæ excerpsit, sic rescribendus est: Ἄναλτος. ἀδλαβὴς, καὶ ἀναίτιος. Nam ἄναλτος est vocabulum nihili, & obelo omnino dignum. Ἄναλτος vero compositum est ex α στερητικὸ, & ἅλτο: cujus originis etiam est adverbium ἅναπι, de quo supra.

8 Σοφοκλῆς] In *Oedip. Colon.* pag. 297.

9 Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Τηρίβαζος φ.] Locus hic legitur apud Xenophontem *de Expedit. Cyri* lib. iv. pag. 327.

Ἀνέ-

Ἀνέβαλλεν. ἀναβολὴν ἐδίδε.

Ἀνεβάλλετο.[1] προοιμάζετο. ἀνεκρύετο. ὑπῆρχετο. καὶ [2] ἀντὶ τοῦ ὑπερετίθετο. Ἀρριανός· Ἀνεβάλλετο τὴν τῆς ἄλλης χώρας δῄωσιν, οἰόμενος ἐκδώσειν Ἀθηναίους. Ἀναβολὰς, καὶ τὰς ἀνακρούσεις, ἢ τὰς ἀρχάς. ὅθεν καὶ τὸ ἤρχετο, καὶ ἀπῆρχετο. [3] καὶ Ἀνεβάλλοντο, ἀντὶ τοῦ ἐσχηματίζοντο.

Ἀνέβησεν. ἀντὶ τοῦ, ἀνεβίβασεν. [4] Ἡρόδοτος.

Ἀνεβίω. ἀνέζησεν. καὶ Ἀνεβιωσάμην, ἀντὶ τοῦ ἀναβιῶναι ἐποίησα. Κράτης.

Ἀναβιώσκεται, καὶ Ἀναβιώσκει, μᾶλλον ἢ Ἀναβιοῖ. λέγουσι δὲ καὶ ἀναζῆν.

Ἀνεβόησεν οὐράνιον. ἀντὶ τοῦ μέγα, καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἀφικνούμενον.

Ἀνεβορβόρυξαν. [5] ἀνέκραγον.

Ἀνεβρύαξαν. ἀνεθορυβήθησαν. ἀνέκραγον.

Ἀνεγνάμφθη. ἀνεκάμφθη.

Ἀνέγνωσαν. ἀνέπεισαν. ἀνεδίδαξαν. [6] ἠρέθισαν. [7] Ἡρόδοτος· Τοὺς ὀνειροπόλους ἀνεσκολόπισεν, οἵ μιν ἀνέγνωσαν μετεῖναι τὸν Κῦρον.

Ἀνέγρετον. [8] ἀνυπόστροφον.

Ἀνεδέχετο. προσεδέχετο, ἐξυπέμενεν. [9] Ὁ δὲ ἀνεδέχετο τὴν Ἀσδρούβου παρουσίαν. Καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξήνεγκεν. Ὁ δὲ τούτοις πιστεύων ἀνεδέχετο τὸν πρὸς Ἀλεξάνδρου πόλεμον.

Ἀνεδείμαλο. [10] ἀνῆλθεν. ἀνῳκοδόμησε, κατεσκεύασεν.

Ἀνέδην.[11] δαψιλῶς. ἀκωλύτως. κατακόρως. ὡς ἔτυχεν. Ἀρριανός· Οἱ δὲ τοῖς Φρέασι Φύλακας ἐπέστησαν, ὡς μὴ ἀνέδην ὅπως τις ἐθέλοι ὑδρεύεται, ἀλλ' εἰς τὸ κοινὸν ξυλλέγεσθαι πᾶν ὅσον περ ἀνιμῶτο τοῦ ὕδατος· ἐνείμαντο δὲ ἰσονόμως γίνεσθαι τὴν ἴσην ἑκάστοις. Καὶ αὖθις·

—— Καὶ[12] τὸ δίθυρσον
Τοῦτο τὸ λογχωτὸν, καὶ τὸ προσηφυές,
Οἷς ἀνέδην βάκχευεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα.

Καὶ αὖθις· Τὸ ἱερὸν προσοικήσαντες ὅλοι εἶων τοὺς βουλομένους καὶ δεομένους τοῦ Πυθίου ἀνέδην παιέναι. ἀντὶ τοῦ ἀκωλύτως. καὶ αὖθις· Ἀνέδην ἐξεπέρθουν

Ἀνεβάλλεν. Differebat. Dilationem dabat.

Ἀνεβάλλετο. Proœmio utebatur, præludebat, canendi initium faciebat. Accipitur & pro differebat. Arrianus: *Reliqui agri vaſtationem differebat, exiſtimans, Athenienſes ſponte ceſſuros eſſe.* Ἀναβολὰς vocant carminum præludia & principia. Et Ἀνεβάλλοντο ſignificat interdum veſtibus induebantur.

Ἀνέβησεν, pro ἀνεβίβασεν, impoſuit. Herodotus.

Ἀνεβίω. Revixit. In vitam rediit. Et Ἀνεβιωσάμην, ad vitam revocavi. Crates.

Ἀναβιώσκεται, & Ἀναβιώσκει, pro Reviviſcit, potius dicendum eſt, quam Ἀναβιοῖ. Dicitur etiam Ἀναζῆν, reviviſcere.

Ἀνεβόησεν οὐράνιον. Clamorem ingentem, & ad cœlum uſque pertingentem, edidit.

Ἀνεβορβόρυξαν. Vociferati ſunt.

Ἀνεβρύαξαν. Tumultuati ſunt. Clamorem ediderunt.

Ἀνεγνάμφθη. Inflexum eſt. Incurvatum eſt.

Ἀνέγνωσαν. Perſuaſerunt. Edocuerunt. Incitarunt. Herodotus: *Somniorum conjectores cruci affixit, qui ipſi perſuaſerant, ut Cyrum dimitteret.*

Ἀνέγρετον. Non redeuntem. Qui revocari non poteſt.

Ἀνεδέχετο. Exſpectabat. Præſtolabatur. *Ille vero Aſdrubalis adventum exſpectabat.* Accipitur etiam pro ἐξήνεγκεν, intulit, ſuſcepit. *Ille vero, his fretus, bellum adverſus Ariarathen ſuſcepit.*

Ἀνεδείματο. Ædificavit. Exſtruxit.

Ἀνέδην. Abunde. Libere. Sine impedimento. Ad ſatietatem uſque. Temere. Arrianus: *Illi vero puteis cuſtodes præpoſuerunt, ne quiſquis vellet libere & arbitratu ſuo aquaretur, ſed in commune conferretur, quidquid aquæ ex puteis hauſtum eſſet. Inde vero æqualiter eam omnibus diſtribui juſſerunt.* Et iterum:

—— Et geminum iſtum thyrſum
Cuſpide munitum, & ornamentum talorum,
Quibuſcum effuſe bacchabatur, cum Bacchi
Orgiis intereſſet.

Et iterum: *Cum templum cinxiſſent, non ſiverunt omnes, qui [Oraculo Apollinis] Pythii indigebant, libere & pro lubitu intrare.* Et iterum: *Effuſe & efferato animo omnia*

1 Ἀνεβάλλετο. προοιμ.] Nota hæc referenda eſt ad verſum illum Homeri Odyſſ. A. v. 155.

Ἤτοι ὁ φορμίζων ΑΝΕΒΑΛΛΕΤΟ, καλὸν ἀείδειν.

Ubi Scholiaſta inquit: Ἀνεβάλλετο· ἀνεκρύετο. Vide etiam ſupra v. Ἀναβολάς.

2 Ἀντὶ δὲ ὑπερετίθετο] Minus accurate Suidas τὸ ἀνεβάλλετο per ὑπερεπῆτο hic exponit. Secundum alios enim magiſtros inter duas iſtas voces hæc eſt differentia, ut ἀναβάλλεσθαι quidem ſignificet rem intempeſtive procraſtinare, & temporis opportunitatem negligere; ὑπερτίθεσθαι vero, negotium aliquod in commodius tempus differre. Ammonius: Ἀναβάλλεσθαι καὶ ὑπερτίθεσθαι διαφέρει. Ἀναβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ προΐεσθαι καὶ παρεῖναι τὸ ἐπιτήδειον καιρὸν τῆς πράξεως. Ὑπερτίθεσθαι δέ, τὸ ἐπιμένειν τῷ ἐπιτηδείῳ καιρῷ τῆς πράξεως.

3 Καὶ ἀνεβάλλοντο, ἀντὶ δὲ ἐσχημάτιζοντο] Portus locum hunc ſic vertebat: *Et ἀνεβάλλοντο interdum ponitur pro ἐσχημάτιζον, i. e. figurabantur & formabantur. N. L.* Sed acu, ut ajunt, rem non tetigit. Σχημάτιζεσθαι enim hic ſignificat veſtibus indui, a voce σχῆμα, quæ interdum veſtitum vel cultum corporis ſignificat. Heſychius: Σχῆμα, πλάσμα, ΙΜΑΤΙΣΜΟΣ, ἀμφίεσις, κόσμος. Hinc recte [illegible] verbum illud cum ἀνεβάλλοντο hic conjungit. Τὸ ἀναβάλλεσθαι enim apud Atticos ſignificat veſtes induere, ut Græci magiſtri nos docent. Vide Thomam Magiſtrum v. Ἀνεβαλόμην, & Suidam ſupra v. Ἀναλαμβάνειν.

4 Ἡρόδοτος] Lib. 1. pag. 21. ut Portus monuit.

5 Ἀνεβορβόρυξαν. ἀνέκ.] Ex Schol. Ariſtoph. ad *Eccleſiaz.* p. 736.

6 Ἠρέθισαν] Lectionem hanc ex 2 MSS. Paris. revocavi. In prioribus enim Edit. vitioſe excuſum eſt ἠρώτησαν.

7 Ἡρόδοτος] Lib. 1. pag. 35. ut Portus monuit. Vide ſupra v. Ἀγνωσθείς, & Ἀνάγνωσις.

8 Ἀνέγρετον. ἀνυπόστροφον] Scribendum eſt ἀνάγρετον (ab ἀγείρω) idque ſuo loco ponendum. Uti enim παλινάγρετον apud Homerum Il. A. v. 526. ſignificat id, quod revocari poteſt; vel, ut Scholiaſta vocem illam exponit, παλισύλλεκτον, ἢ εἰς τύπτοιο λῆπτόν: ita ἀνάγρετον ſignificat, quod ſemel emiſſum retrahi vel revocari non poteſt.

9 Ὁ δὲ ἀνεδέχετο τὴν Ἀσδρούβου παρ.] Fragmentum hoc Polybio tribuit Valeſius.

10 Ἀνῆλθεν] Hæc vox videtur eſſe περιμβεβλημένη, quoniam ſignificatio ejus loco huic minime quadrat.

11 Ἀνέδην. δαψιλῶς. ακ.] De vera & propria hujus vocis ſignificatione accurate diſputat literatæ Bataviæ ornamentum Jacob. Perizonius ad Ælian. lib. 1. cap. IV.

12 Καὶ τὸ δίθυρσον τ.] Ex Antholog. lib. VI. cap. V. ut Portus etiam monuit.

μὴ ἀχριότητος ἅπαντες. καὶ αὖθις· [1]Ὁ δὲ ἀνέδην διητᾶτο.

Ἀνεδήσαλο. ἀπεμνέγκαλο. [2]Ὁ δὲ τὰ πρακτέα ὀρθῶς ἀφατάλων, πολλὰς ἀνεδήσαλο νίκας.

Ἀνεδίδοτο. ἀνεπέμπελο. καὶ [3]Ἀνεδίδε, συνεβούλευεν. Ὁ δὲ συναθροίσας τοὺς φίλους, ἀνεδίδε ἀβουλίων, τί δέον εἴη πράττειν.

Ἀνέδων. ἐστεφάνων. ἀνεδέσμουν. Προσίοντες δὲ αὐτῷ ἐταινίαζον οἱ νησῶται, καὶ ἀνέδων.

Ἀνέδραμε.[4] ἀντὶ τοῦ ηὔξήθη. Ἡρόδοτος.

Ἀνεζεύγνυ. ἀνέφερεν. Ἀππιανός· Ὁ δὲ μετὰ πολλῆς λείας ἀνεζεύγνυ.

Ἀνεζωπυρήθη. διεθερμάνθη.

Ἀνήκεν.[5] ἀνέπεισεν.

Ἀνέθει. ἀνέτρεχε, ἢ ἀνέθορε.

Ἀνεθυσία.[6] ἐμαίνετο.

Ἀνεθυμιᾶτο. ἀνενεοῦτο. Καὶ [7]πρῶτον μὲν χρύσαι Φόνον Λυσιμάχῳ, ὃς ἦν υἱὸς Ἀρσινόης. μετὰ ταῦτα πολλῆς ἐπαρθείσης ὕβρεως, ἀνεθυμιᾶτο πάλιν ἐν τοῖς πολλοῖς τὸ προϋπάρχον μῖσος.

Ἀνέκαθεν. κατ' τιὼ ἄνωθεν ἀκολουθίαν. ἢ ἀνέκαθεν, μακρόθεν. [8]Τοιοῦτος οὖν εἰς ἡμᾶς κατήντησε λόγος, ἀνέκαθεν ὑπὸ παλαιὸς παιδίοις παραδεδομένος, περὶ τοῦ ἁγίου Διονυσίου, ὡς, ὅτι κατ' τὸν τοῦ σωτηρίου πάθους καιρὸν, ἡνίκα μεσούσης ἡμέρας ὁ ἥλιος ἐκλύπτετο, ὑπ' αὐτῷ προδήλῳ σφόδρα τεθηπὼς, καὶ τιὼ ἀνθρωπείαν ὑπερβεβηκὼς γνῶσιν, καταγνόησας τὸ γεγονὸς, "Ἀγνωστος, ἔφη, Θεὸς πάσχει, δι' ὃν τόδε τὸ Πᾶν ἐζόφωται καὶ σεσάλευται.

Ἀνεκαλάμησεν.[9] ἀντὶ τοῦ, ἀνεκαλέσαλο.

Ἀνεκαλοῦντο. εἰς δίκλιν ἦγον. [10]Οἱ δὲ Ἔφοροι ἀνεκαλοῦντο αὐτὸν εἰς τὰς συναρχάς, ὡς ἂν τὰ ἀπολωλότα τοῖς Μεσσηνίοις ἀποκαταστήσῃ.

Ἀνεκάς. ψιλῶς, τὸ ἄνω λέγουσι. καὶ Ἀνέκαθεν, τὸ ἄνωθεν. Εὔπολις Αὐτολύκῳ·

Ἀνεκάς τ' ἐπήρω κἀβέλυρός σὺ τὸ σκέλος.

Κρατῖνος Ἥρωσι·

Τὸν αὐχένα ἐκ γῆς ἀνεκὰς εἰς αὐτοὺς βλέπων.

vastarunt. Et iterum: *Ille vero genio suo præter modum indulgebat.*

Ἀνεδήσαλο. Reportavit. Adeptus est. *Ille vero in rebus gerendis consilio & prudentia utens, multas victorias reportavit.*

Ἀνεδίδοτο. Reddebatur. Remittebatur. Et Ἀνεδίδε, consultabat. *Ille vero congregatis amicis, cum illis consultare cœpit, quid esset faciendum.*

Ἀνέδων. Coronabant. Religabant. *Insulani vero ad ipsum accedentes, ipsam fasciis & coronis ornabant.*

Ἀνέδραμε. Crevit. Herodotus.

Ἀνεζεύγνυ. Rediit. Appianus: *Ille vero cum magna præda rediit.*

Ἀνεζωπυρήθη. Calore recreatus est. Calefactus est.

Ἀνήκεν. Induxit. Persuasit.

Ἀνέθει. Adscendit. Sursum saliit.

Ἀνεθυσία. Insaniebat.

Ἀνεθυμιᾶτο. Renovabatur. *Et primum quidem Lysimacho, qui filius erat Arsinoes, necem paraverat. Postea vero, cum insolentia ejus invalesceret, pristinum odium vulgi renovatum fuit.*

Ἀνέκαθεν. Per longi temporis successionem. A longo retro tempore. *Talis igitur fama a multis retro sæculis continua successione a patribus ad liberos propagata de S. Dionysio ad nos pervenit, eum tempore passionis Dominicæ, cum Sol ipso meridie obscuraretur, rei novitate vehementer obstupefactum, & supra modum cognitionis humanæ evectum, cum id, quod acciderat, considerasset, in hæc verba prorupisse: Ignotus Deus patitur, cujus causa Universum hoc tenebris obtegitur & concutitur.*

Ἀνεκαλάμησεν. Spicilegium fecit.

Ἀνεκαλοῦντο. In jus vocabant. *Ephori vero ipsum coram magistratibus se sistere jusserunt, ut res amissas Messeniis restitueret.*

Ἀνεκάς. Cum spiritu tenui, significat sursum. Et Ἀνέκαθεν, idem quod ἄνωθεν. Eupolis *Autolyco:*

In altum sustulisti tu quoque, impure, crus tuum.

Cratinus *Heroibus:* * * * *

1 Ὁ δὲ ἀνέδην διητᾶτο.] Sic locum hunc ex 2 MSS. Paris. emendavi. In prioribus enim Edit. pro διητᾶτο pessime & nullo sensu legitur ἀφ' ἑαυτοῦ.

2 Ὁ δὲ τὰ πρακτέα ὀρθῶς ἀφατ.] Hæc sunt verba Agathiæ de Mermeroe, duce Persarum, lib. 11. pag. 60.

3 Ἀνεδίδε, συνεβ.] Scribe & supple, ἀνεδίδε ἀβουλίων, συνεβάλλετο. Imperitissimus enim sit, qui credat, τὸ ἀνεδίδε per se & nude positum significare posse συνεβάλλετο.

4 Ἀνέδραμε. ἀντὶ τοῦ ηὔξήθη. Ἡρόδοτος.] Vix quenquam illorum, qui elegantioribus literis student, ignorare puto, Herodotum, historiæ patrem, frequenter Ὁμηρίζειν, ejusque voces & phrases studiose imitari solere; cujus rei hic clarum habemus exemplum. Voce ἀνέδραμε enim pro ηὔξήθη usus est Homerus Il. Σ. v. 56.

——Οἱ οἱ ἀνέδραμεν ἕρκεϊ ἴσος.

Ubi Scholiasta τὸ ἀνέδραμε recte per ηὔξήθη exponit. Loca autem Herodoti, ubi τὸ ἀναδραμεῖν pro αὐξάνεσθαι accipitur, notavit Portus in Lexico Ionico.

5 Ἀνήκεν. ἀνέπεισεν.] Hoc sensu vox illa accipitur apud Homerum Il. E. v. 882.

6 Ἀνεθυσία.] Corrupte pro ἀνεθουσία, (ab ἀθουσιᾶν) ut recte legitur infra.

7 Καὶ πρῶτον μὲν χρύσαι Φόνον Λυσιμ.] Hoc loco duo diversa fragmenta in unum conflata sunt, ut patet ex Excerptis Peiresc. pag. 65. 66. unde ista deprompsit Suidas. Vide etiam infra v. Σωσθεῖ, ubi locus hic repetitur.

8 Τοιοῦτος οὖν εἰς ἡμᾶς κατήντησε λόγος, ἀνέκ.] Locus hic depromptus est ex *Encomio S. Dionysii Areopagitæ*, a Michaele Syncello conscripto, quod hodie adhuc inter opera S. Dionysii exstat. Vide etiam infra v. Διονύσιος, ubi eadem repetuntur.

9 Ἀνεκαλάμησεν. ἀντὶ τοῦ, ἀνεκαλέσατο] Locus hic vel ipsius Suidæ oscitantia, vel librariorum incuria fœde deformatus est; quem sic in integrum restituo. Ἀνεκαλάμησεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεθέμισεν. † Ἀνεκαλέσατο &c. Verbum ἀνεθέμισεν enim significatione respondet voci ἀνεκαλάμησεν, ut ex Hesychio patet, qui τὸ ἀνεκαλάμησατο per ἀνεθέμισεν exponit: quam proinde vocem hoc loco excidisse non dubito. Deinde manifestum est, τὸ ἀνεκαλέσατο non posse ὑπὸ παρεγκλίσεως jungi voci ἀνεκαλάμησεν (nihil enim magis ἀσύγκλωστον) sed novi articuli initium esse debere, ut non totum patet ex serie literarum, sed etiam ex Hesychio, apud quem vocabulum istud in serie sua vocem Ἀνεκαλαμήσατο proxime sequitur. En ipsa Hesychii verba: Ἀνεκαλαμήσατο. ἀνεθέμισεν. † Ἀνεκαλέσατο. ἀπέστρεψεν, &c. Hæc utique conjecturæ nostræ veritatem clare & evidenter probant.

10 Οἱ δὲ Ἔφοροι ἀνεκ.] Hoc fragmentum ex Polybio sumptum esse monuit Cl. Jacobus Gronovius.

Ἀν' ἑκάστην [ἡμέραν.] καθ' ἑκάστην. Ὅτι Φανέας τις Καρχηδόνιος δεινὰ ἔλαθησι Ῥωμαίους ἀν' ἑκάστην ἡμέραν.

Ἀνεκήκιεν.[1] ἀνεφέρετο. ἀνεπήδα. ἀνεδίδω. ἀπὸ τοῦ κίω, τὸ πορεύομαι.

Ἀνεκλίθη.[2] ἀνέπεσεν ἐν τῇ τραπέζῃ.

Ἀνεκώχευον.[3] ἀνεχάρων.[4] Ἡρόδοτος· Ἀνεκώχευον τὰς νέας, καραδοκέοντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον, ἢ πεσεῖται. ἀντὶ τοῦ, [5] ὀθόνια σήσαντες ἐσάλθυον.

Ἀνέκραγεν. Οὐκ ἀνεκράγασεν. καὶ Ἀνακραγεῖν, καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτως.

Ἀνεκρούετο. ἀνέκοπτεν. ἀνέστελλεν.

Ἀνεκτά. Ἀγαθίας φησὶν περὶ Θευδορίχου· Πρόσοικα ἔθνη συνέλεξεν. οὐ γὰρ ᾤετο ἀνεκτὰ εἶναι. ἀντὶ τοῦ ἀνέσεως ἄξια. Καὶ Πολύβιος· Διόπερ οὔτε τὸ λαθεῖν, οὔτε κατὰ τούτους τοὺς καιροὺς εἰσβάλλοντας εἰς Μακεδονίαν τοὺς Ῥωμαίους ἀνεκτὸν ἦν. ἀντὶ τοῦ δυνατόν. καὶ Πισίδης·

Οὐκ ἦν ἀνεκτὸν τοῖς παροίκοις ἡ βλάβη.

ἀντὶ τοῦ, ὑπομονῆς ἀξία.

Ἀνέλεγκτον. μὴ διαμφισβητούμενον ἐλεγχθῆναι.

Ἀνεκτησάμην. ἀνωρθωσάμην. ἀνελαβόμην.

Ἀνεκυμβαλίαζον. κτύπον ἐποίουν. ὀκρότουν.

Ἀνελέγετο. ἀνεπόλει. ἐξησκεῖτο. Ὁ δὲ Σιμωνίδης μνημονικός τις ἦν, εἴπερ τις ἄλλος. τούτῳ δ' ἦν ἐοικὼς Ἀπολλάνιος ὁ Τυανεύς· ὃς [6] τὴν μὲν φωνὴν σιωπῇ καλεῖτο, πλεῖστα δὲ ἀνελέγετο. καὶ τὸ μνημονικὸν ἐκεῖνο τοσοῦτος γενόμενος ἔρρωτο ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην. καὶ ὕμνος αὐτῷ τίς ἐστιν εἰς μνημοσύνην, ἐν ᾧ ἦδεν, ἐν ᾧ πάντα μὲν ὑπὸ τοῦ χρόνου μαραίνεσθαί φησι, αὐτὸν γε μὴν τὸν χρόνον ἀγήρω τε καὶ ἀθάνατον ὑπὸ τῆς μνημοσύνης εἶναι.

Ἀνελεήμων. Ὅτι ἀφόργους τοὺς ἀπηνεῖς καὶ ἀφίλους φασίν. ἀσπόνδους δὲ, τοὺς ἀδιαλλάκτους, καὶ μνησικάκους. καὶ ἀνελεήμονας δὲ, τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ἀνειδότους πρὸς ἔλεον.

Ἀνελεύθερος. ὁ μικρολόγος. [7] ἢ ὁ ἐντὸς τῆς ἀληθείας πιᾶν π. Οἱ δὲ ἐς ἀταξίαν ἰδόντες, καὶ ἀνάρσιοι γενόμενοι, ἀγεννῶς καὶ ἀνελευθέρως ἐποιήσαντο τὴν ἀναχώρησιν, οἴκαδε ἀπονοσήσαντες.

Ἀνελεῖν. ἀνατρέψαι. Πρεσβεύονται, πρῶτον τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα ἀνελεῖν κελεύοντες, καὶ τοὺς Ἕλληνας αὐτονόμους ἀφιέναι. λέγεται δὲ ἀνελεῖν, καὶ [8] τὸ ἀναλαβεῖν τὰ ἔκθετα βρέφη, καὶ τρέφειν. καὶ ἁπλῶς, ὅπερ ἄν τις ἀναλαμβάνοιτο. † [9] Ἀνελοῦσα

Ἀν' ἑκάστην. Singulis diebus. Quotidie. *Phaneas quidam Carthaginenſis quotidie Romanos gravibus cladibus afficit.*

Ἀνεκήκιεν. Surſum ferebatur. Surſum ſaliebat. Erumpebat. A κίω, quod ſignificat eo.

Ἀνεκλίθη. Ad menſam accubuit.

Ἀνεκάχευον. Retinebant. Inhibebant. Herodotus: *Navem anchoris alligarunt, expectantes, quem exitum bellum habiturum eſſet.*

Ἀνέκραγεν. Vociferatus eſt. [Sic dicendum eſt,] non ἀνεκράγασεν. Item Ἀνακραγεῖν, & reliqua ſimiliter.

Ἀνεκρούετο. Inhibebat. Reprimebat.

Ἀνεκτά. Tolerabilia. Agathias de Theodorico dicit: *Vicinas gentes collegit, rem non amplius tolerandam eſſe exiſtimans.* Et Polybius: *Quamobrem fieri non poterat, ut his temporibus Romani vel laterent, vel in Macedoniam irrumperent.* Et Piſides:

Non erat tolerabile vicinis illud damnum.

Ἀνέλεγκτον. Quod refutari vel reprehendi nequit.

Ἀνεκτησάμην. Erexi. Recepi. Recuperavi.

Ἀνεκυμβαλίαζον. Cymbalis ſtrepitum edebant. Strepebant.

Ἀνελέγετο. Animo verſabat. Exercebat. Ruminabat. *Simonides vero, ſi quis alius, artem memoriæ callebat. Huic ſimilis erat Apollonius Tyanenſis, qui ut plurimum quidem ſilebat, multa vero mente verſabat: &, cum centeſimum ætatis annum ageret, memoriæ firmitate Simonidem ſuperabat. Exſtat etiam hymnus ipſius in memoriam, quem canere ſolebat, in quo omnia a tempore corrumpi dicit, ipſum vero tempus beneficio memoriæ expers ſenii & immortale eſſe.*

Ἀνελεήμων. Immiſericors. Ἀφόργους vocant crudeles, & amare neſcios. Ἀσπόνδους, implacabiles, & injuriarum acceptarum ſemper memores. Ἀνελεήμονας vero, rigidos, duros, & qui nulla miſeratione tanguntur.

Ἀνελεύθερος. Illiberalis. Sordidus. Avarus. *Illi vero, conſpecta omnium rerum confuſione, caſtris exuti fœda & indigna fuga domum ſe receperunt.*

Ἀνελεῖν. Evertere. *Legatos mittunt, primum quidem jubentes, ut decretum contra Megarenſes factum abroget, & Græcos liberos ſuique juris eſſe ſinat.* Ἀνελεῖν etiam ſignificat expoſitos infantes tollere & alere. Et ſimpliciter aliquid ſuſcipere. † *Abrogata enim lege, [Se-*

1 Ἀνεκήκιεν. ἀνεφ.] Vide Homerum Il. Η. v. 266. & ibi Scholiaſtam.

2 Ἀνέπεσεν ἐν τῇ τραπέζῃ.] Vide ſupra v. Ἀναπίπτειν.

3 Ἀνεκώχευον] Vide ſupra v. Ἀνακωχύειν.

4 Ἡρόδοτος] Lib. VII. pag. 278. ut Portus monuit.

5 Ὀθόνια σήσαντες] Scribe σείλαντες, ut ſupra v. Ἀνακωχύειν.

6 Ὃς τὴν μὲν φωνὴν σιωπ.] Apud Philoſtratum *de Vit. Apoll.* lib. I. pag. 18. unde locum hunc deſcripſit Suidas, ſic legitur: Καὶ τὴν μὲν φωνὴν κατῄει· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ, καὶ ὁ νοῦς, πλεῖστα μὲν ἀνεγίνωσκον, πλεῖστα δὲ εἰς μνήμην ἀνελέγετο &c.

7 Ἢ ὁ ἐντὸς τ' ἀλη.] Homines generoſi & liberaliter educati ſolent eſſe veritatis amantes. Contra vero homines ſervili & humili animo præditi, quales ſunt avari, parſimoniæ, ſcurræ, & ſimiles, veritatem commodo ſuo poſtponere non dubitant. Hinc igitur apparet, quis ſit hoc loco ſenſus verborum Suidæ. Vide etiam Heſych. v. Ἀνελευθέρως.

8 Καὶ τὸ ἀναλαβεῖν τὰ ἔκθετα βρέφη.] Vide ſupra v. Ἀναιρεθῆς.

9 Ἀνελοῦσα γὰρ τὸν νόμον, ἐχιο.] Ex Harpocratione, quem vide.

γὸ τὸν νόμον, ἐχειροτόνησεν αὐτῇ. τοῦτο τὸ χωλὸν Δημοσθένης[1] μὲν ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος εἶπε. διττὴ δὲ φέρεται ἡ γραφή. ἡ μὲν, ὡς προγέγραπται. ἡ[2] δὲ ἀντὶ τοῦ αὐτῇ αὐτὴν λέγει κατ' αἰτιατικήν. καὶ ἡ μὲν κατ' αἰτιατικὴν προαγομένη τοιοῦτον ἔχει τὸν νοῦν· Ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον, ἤτοι προβᾶσα, ἀφαιρεσίαν δεῖ ἑαυτῆς ἔδωκεν, ὅτι χρὴ στεφανοῦν αὐτήν. ἡ δὲ κατὰ δοτικήν· Ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν ἐκεῖνον ἑαυτῇ.

Ἀνέλῃ. παρὰ Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ χρήσῃ. καὶ Ἀνεῖλεν, ἀντὶ τοῦ ἔχρησεν, ὅ ἐστιν, ἐχρησμοδότησεν.

Ἀνελλιπής. ἀενδελής.

Ἀνελκυσθῆναι. ἀναχθῆναι εἰς ὕψος. Ἕτερόν τε πρὸς τούτῳ ἱστίον μὴ τάχιστα ἀνελκυσθῆναι ἐγκελευσάμενον.

Ἀνελίνετο.[3] ἀνεδίδου, ἀνεπαύοντο, διέτριβον, ἀνεστρέφοντο.

Δηρὸν γὰρ ἀνελίνυον αὖθι μένοντες.

Ἀνέλπιστον βίον. τὸν κάλλιστον εἰρήκασιν Ἀττικοί· ἐν ᾧ οὐκ εἰς ἐλπίδας ἐπέρχονται, ἀλλὰ πάρεστιν ἤδη τὰ ἀγαθά.

Ἀνεμάξατο. Πάντα ὅσα ἔδρασεν ἀνεμάξατο καὶ ἔπεσε τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ. Οὕτως Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ Θείων Ἐναργειῶν.

Ἀνέμβατος. δυσχερῶς δεχόμενος. δυσπειθής.

Γηροβόροις[4] βελέεσσιν ἀνέμβατος ὁ πρὶν Ἐρώτων.

Ἀνεμεστώθη.[5] ἀντὶ τοῦ ἀνεπλησθώθη. τῶν γραμματεύειν βουλομένων, καὶ μὴ στρατεύεσθαι. ἢ ἐπὶ κακοπραγμοσύνῃ τοὺς γραμματεῖς ἀμβάλλει. Ἀριστοφάνης Βαβύλωνι· Ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν ἐστὶ γραμματέων ἀνεμεστώθη.

Ἀνέμιστα. ἀμέριστα.

Ἀνεμοκοῖται.[6] οἱ ἀνέμους κοιμίζοντες. γένος δέ φασι τοιοῦτον ὑπάρχειν ἐν Κορίνθῳ.

Ἄνεμος. τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνέμου. καὶ τὸ στοιχεῖον, ἐν ᾧ πνέει ὁ ἄνεμος. καὶ Ἀνεμίδιον. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· [8] Γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει.

Ἀνεμοτρεφές.[9] τὸ ἐν εὐανέμοις τόποις τεθραμμένον.

natus] *illum sibi patronum creavit.* Hic locus legitur apud Demosthenem in Orat. contra Androtionem; cujus duplex scriptura vulgata est. Una quidem, ut ante diximus. Altera vero pro αὐτῇ habet αὐτὴν, in accusativo; cujus hic est sensus: Senatus, hac lege abrogata, judicium de se suffragiis populi permisit, num coronari deberet. Illius vero, quæ per dativum effertur, hic est sensus: Senatus, lege hac sublata, illum [i. e. Androtionem] sibi patronum creavit.

Ἀνέλῃ. Apud Herodotum positum est pro χρήσῃ, oraculum reddet. Et Ἀνεῖλεν, oraculum reddidit.

Ἀνελλιπής. Cui nihil deest.

Ἀνελκυσθῆναι. Subduci. *Cum præter hoc, alterum etiam velum celeriter subduci jussisset.*

Ἀνελίνυον. Remittebant. Quiescebant. Degebant. Versabantur.

Diu enim illic morabantur.

Ἀνέλπιστον βίον. Beatissimam vitam sic appellant Attici: sive vitam illorum hominum, qui bona non amplius sperant, sed illis jam præsentibus fruuntur.

Ἀνεμάξατο. Luit. *Omnium, quæ fecit, pœnas capite suo luit.* Sic Ælianus inquit in libro *de Divinæ Potentiæ argumentis.*

Ἀνέμβατος. Inaccessus. Qui difficulter persuaderi potest.

Qui prius a pernicioſis ſagittis Amoris vulnerari non poterat.

Ἀνεμεστώθη. Repleta fuit. Aristoph. in *Ranis: Deinde vero propter hæc urbs noſtra ſcribis repleta fuit.* Id est, repleta fuit illis, qui scribarum munere fungi, nec militare volebant. Vel scribas carpit propter malam curiositatem.

Ἀνέμιστα. Quæ divisa non sunt.

Ἀνεμοκοῖται. Qui ventos sopiunt. Ajunt autem hujusmodi genus hominum esse Corinthi.

Ἄνεμος. Ventus. Et ipsum elementum, in quo ventus spirat. Et Ἀνεμαῖον. Plato in *Theæteto: Videamus, an ſententia tua ſit ovo fœcundo ſimilis, an vero irrito, & ex quo nihil omnino gignitur.*

Ἀνεμοτρεφές. Quod nutritum est in locis ven-

1 Δημοσθένης μὲν ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτ.] Pag. 421.

2 Ἡ δὲ ἀντὶ τοῦ αὐτῇ αὐτὴν λέγει κατ' αἰτ.] Sic hunc locum, ante mutilum, ex MSS. Parisi. in integrum restitui.

3 Ἀνελίνετο] Legendum est ἀνελίνυον, ut Portus etiam monuit. Vide Hesych. v. Ἐλινύειν.

4 Γηροβόροις βελ.] Versus hic est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. l. III. pag. 591.

5 Ἀνεμεστώθη. ἀντὶ τοῦ ἀνεπλ.] Locum hunc descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. ad *Ranas*, pag. 173. *P.*

6 Ἀνεμοκοῖται. οἱ ἀν.] Eadem habet Hesychius, ex quo Suidas sua procul dubio descripsit. Vide etiam Eustath. ad Homerum pag. 1645.

7 Ἀνεμίδιον. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει] Hæc sunt mendosissima, quæ æque corrupta leguntur apud Scholiastam Aristoph. ad *Aves*, pag. 574. unde Suidas sua descripsit. Verba Scholiastæ hæc sunt: Ὑπονόμια καλεῖται τὰ δίχα συνουσίας γιγνόμενα, καὶ τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἔτυχεν αὐτὰ παρεμφέρειν, ἀλλὰ διὰ ἱστορίας, ἃ κατὰ τὰς Διοσκόρους· φασὶ γὰρ αὐτὰς ἐξ ὠῶν γεγονέναι. καὶ ὅτι σύνηθες αὐτοῖς μᾶλλον ἀνεμίδιον λέγειν. καὶ Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Γόνιμον ἀνεμιδίου τυγχάνει. Hic locus a librariis pessime acceptus est, & duobus mendis laborat, quæ sensum ejus penitus obscurant. Pro ἀνεμίδιον enim scribendum est ἀνεμιαῖον (unius tantum literæ mutatione facta, Δ & Σ nimirum in A, quæ literæ propter affinitatem sæpe confundi solent;) & pro αὐτοῖς, Ἀττικοῖς. Docere enim hic vult Scholiasta, ova ea, quæ Græci vulgo ὑπονήμια vocant, ab Atticis appellari ἀνεμιαῖα; quod verum esse vel ex Thoma Magistro apparet, apud quem in Eclogis vocum Atticarum inter alia etiam hæc leguntur: Ἀνεμιαῖα, ἐχ ὑπονήμια. Præterea, pro ἀνεμίδιον apud modo laudatum Enarratorem Comici, & hic apud Suidam legendum esse ἀνεμιαῖον, patet etiam ex Platone, apud quem in *Theæteto* recte sic scriptum esse in nota sequente monemus.

8 Γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει] Locum hunc Platonis Scholiasta Aristophanis ad *Aves*, & ex eo Suidas, corruptum & mutilum exhibent, qui apud ipsum Philosophum in *Theæteto* pag. 118. recte sic legitur: Ἀλλὰ φέρε δὴ κοινῇ σκεψώμεθα, γόνιμον ἢ ἀνεμιαῖον τυγχάνῃ ὄν. Utitur ibi Plato metaphora ab ovis ducta, quorum alia solent esse γόνιμα, i. e. fœcunda, & semine vel vi genitali prædita; alia vero ἀνεμιαῖα, sive irrita, ut a Plinio vocantur, & ex quibus nihil omnino gignitur. Sensus igitur loci illius hic est; videndum esse, an sententia Theæteti (cum quo Socrates loquens inducitur) sit vera, & solidis argumentis nitatur; an vero vana, & nullius momenti, quæque levi negotio everti queat.

9 Ἀνεμοτρεφές· τὸ ἐν εὐαν.] Vide Homerum Il. A. v. 256. & ibi veterem Scholiastam.

τος. εὔτονον γὰρ τοῦτο καὶ εὐαυξές. ἢ Ἀνεμοσφαὲς, τὸ ὑπὸ ἀνέμων τρεφόμενον.

Ἄνεμος[1] πεδίον. ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ κούφων.

Ἄνεμος[2] γεωργεῖς. ἐπὶ τῶν πονήρων, καὶ μηδενὸς μετεχόντων. καὶ γὰρ ὁ ἄνεμος πάντα μὲν φύει καὶ αὔξει, οὐδὲν δὲ ἕτερον ἢ μόνην ἄχνην ἀποφέρει· ὥστε οὐδενὸς μεταλαμβάνει.

Ἀνεμοφθορία. ἡ πληγὴ τῶν ἀνέμων.

Ἀνέμῳ λαλέῃς. ἐπὶ τῶν ἀπροσέκτων.

Ἀνεμώκης.[3] ὁ ταχύς.

Ἀνεμώλιος. ὁ μάταιος.

Ἀνεμώνη. εἶδος βοτάνης.

Ἀνέμων στάσις. [4]Ἐγχωρεῖ γὰρ οὐ μόνον τοὺς τῶν ἀνέμων στάσεις, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐγχωρίων ἀνθρώπων ἤθη κάλλιστα γινώσκειν.

Ἀνεμώνη. βοτάνη. δύο δὲ αὐτῆς εἴδη· ἀγρία, καὶ κηπευτική· καὶ ἡ μὲν κηπαία φέρει ἄνθος ἐρυθρόν· ἡ δὲ ἀγρία, φοινικοῦν. [5]ἑκατέρα δὲ δριμείας καὶ ῥυπτικῆς ἐστιν, ἀποσπαστικῆς τε, καὶ ἀναφορικῆς δυνάμεως. ὅθεν φλέγμα τε προκαλεῖται, καὶ λέπρας ἀφιστᾶσιν προσπάσσουσαι· καὶ γάλα καθαιροῦσιν.

Ἀνεμύτας.[6] Θηβαῖος τὸ γένος.

Ἀνενδοίαστον. τὸ ἀναμφίβολον.

Ἀνενεγκών. ἀναλήψας. Ὁ δὲ ἀνενεγκὼν ἤρώτα, πόθεν ἥκοιεν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐλειποψύχησεν. ἀνενεγκόντα δὲ αὐτὸν ἀρόμενοι οἱ Φύλακες πρὸς τὸν βασιλέα φέρουσιν ὅτι τῆς νόσου πεπαυμένον. [7]καὶ ἀνενείκατο, καὶ ἀνένεικεν, ὁμοίως, ἀνήνεγκεν.

Ἀνενεῦτο. ἀνεμιμνήσκετο. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπῄνει τε αὐτοὺς, καὶ ἀνενεῦτο τὸ μέγεθος [8]τοῦ κατεργασμένου πόνου.

Ἀνενεχθείσας. ἀνενεγκούσας.

Ἀνενόητον. ἀδίδακτον. ἀμελέτητον. ἀνάσκητον. Οὐ[9] δεῖ προβάλλεσθαι καὶ κινδυνεύειν περὶ βίου, τοιαύτην ἀνενόητον ἔνιοι τῆς μάχης καὶ τῆς βαρβαρικῆς ἰδέας. ἢ Ἀνενόητοι, μηδεμίαν ἔννοιαν περὶ τούτων ἔχοντες. Πολύβιος· Πάντων δὲ ἦσαν τούτων

Ἀνέντες. ἐνδόντες. ἀναπεπταμένης. Οἱ δὲ πλέον τοῦ

Ἀνεξάλειπτος. ὁ μὴ ἐκλείπων.

1 Ἄνεμος πεδίον] Sic etiam apud Diogenianum & Mich. Apostolium scriptum est, eumque lectionem recentiores omnes sequuntur. Sed in duobus MSS. Paris. exaratum est ἄνεμος παιδίον; quam lectionem præ altera amplectendam esse puto. Hominem enim inconstantem & levem eleganter dici posse *filium venti*, eumque [illegible] rei istius naturam multo aptius exprimere, quam alterum, *venti campus*, nemo non videt.

2 Ἄνεμος γεωργεῖς] Vide Zenobium & Diogenianum.

3 Ἀνεμώκης. ὁ ταχύς] Non dubito, quin hoc loco caput articuli excident, & Suidas scripserit, vel scribere saltem debuerit, [illegible] ταχύς. Ἀνεμώκης enim non est casus re[illegible]ος, a πεδάκης.

4 [illegible] γὰρ οὐ μόνον τοὺς τῶν ἀν.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Polybii apud Constantinum in Excerptis Peiresc. pag. 34. unde ea Suidas descripsit. Vide etiam infra v. Ἐγχώριον, ubi idem fragmentum repetitur.

5 Ἑκατέρα δὲ δριμείας καὶ ῥυπ.] Eadem leguntur apud Paulum Æginetam lib. VII. cap. III. unde Suidas locum hunc excerpsit.

6 Ἀνεμύτας. Θηβ. τὸ γέν.] Vide Harpocrationem, apud quem pro Ἀνεμύτας scriptum est Ἀνεμοίτας.

7 Καὶ ἀνενείκατο, καὶ ἀνένεικεν, ὁμ.] Duo MSS. Paris. habent, ἀνενήνοθε καὶ ἀνένηκεν &c.

8 Τοῦ κατεργασμένου πολ.] Scribendum potius est, Τὸ κατεργασμένον πολ.

9 Οὐ δεῖ παραβάλλεσθαι καὶ κινδυνεύειν] Vide supra v. Ἀλογισία.

10 Ἀνέμοις ἐνδόντες] Scribe, ἀνέμοις ἀνέντες. Ἐνδόντες enim est interpretatio vocis ἀνέντες, quæ proinde in exemplo scriptoris anonymi locum habere non potest.

tosis. Id enim & robustum evadere, & feliciter crescere solet. Vel, quod a ventis alitur.

Ἄνεμος πεδίον. Venti campus. Dicitur in eos, qui leves sunt & inconstantes.

Ἄνεμος γεωργεῖς. *Ventos colis.* [Proverbium, quod dicitur] de illis, qui laborant, nec ullum suorum laborum fructum percipiunt. Ventus enim omnia quidem producit & auget; nihil tamen præter solam paleam aufert: unde nullius boni particeps est.

Ἀνεμοφθορία. Corruptio a ventis proficiscens.

Ἀνέμῳ διαλέγῃ. Vento loqueris. De iis, qui non exaudiuntur.

Ἀνεμώκης. Velox.

Ἀνεμώλιος. Ventosus. Vanus.

Ἀνεμώνη. Anemone, genus herbæ.

Ἀνέμων στάσεις. Ventorum stationes. *Indigenæ enim non solum ventorum stationes (ut fert proverbium) sed etiam popularium mores optime norunt.*

Ἀνεμώνη. Anemone. Herba. Duo autem sunt ejus genera: sylvestris & hortensis. Et hortensis quidem fert florem rubrum: sylvestris vero, puniceum. Utraque vero acris est, habetque vim abstergendi, attrahendi, & laxandi. Hinc & phlegma provocant, & adhibitæ lepras depellunt, & lac deducunt.

Ἀνεμύτας. Anemytas. Genere Thebanus.

Ἀνενδοίαστον. Minime dubium. Certum.

Ἀνενεγκών. Qui ad se rediit. *Ille vero, cum ad se rediisset, quæsivit, unde venirent.* Et rursus: *Ille vero animi deliquium passus est. Custodes vero eum, cum ad se rediisset, & morbum evasisset, sustulerunt, & ad Regem tulerunt.* Et Ἀνενείκαλο, & Ἀνένεικεν, idem quod Ἀνήνεγκεν.

Ἀνενεῦτο. Memoria repetebat. Recordabatur. *Rex vero ipsos laudabat, & belli confecti magnitudinem in memoriam revocabat.*

Ἀνενεχθείσας. Quæ ad se redierunt. Quæ vires receperunt.

Ἀνανόητον. Nulla doctrina traditum. Mente non perpensum. Non excultum. *Non decet temere periculis se offerre, nec vitam incertæ fortunæ aleæ committere, ita ut non perpendas dubios belli casus, & quem usum Barbari præstare queant.* Vel Ἀνενόητοι, qui de re aliqua minime cogitant. Polybius: *Horum vero nihil duces animo præceperant.*

Ἀνέντες. Qui remiserunt. Qui permiserunt. Qui sustulerunt. *Illi vero vela ventis permit[illegible]*

Ἀνεξάλειπτος. Indelebilis. Qui non deficit.

Ἀνεξέλεγκτος. ἀβασάνιστος. ἀγύμναστος. ἀδόκιμος.

Ἀνεξεπίμονον. τὸ [1] μὴ ὑποφερόμενον.

Ἀνεξερεύνητον. τὸ μὴ ὑποδεχόμενον ἔρευναν.

Ἀνεξίτητον. ἀνεξέλεγκτον. ἀδιόδευτον.

Ἀνεξιχνίαστον. ἀνεξερεύνητον. οὗ μηδὲ ἴχνος ἐστὶν εὑρεῖν.

Ἀνεξιωῦτο.[2] ἀνεκοινοῦτο. Ξενοφῶν.

Ἀνεῴγεισαν.[3] ἠνοίχθησαν. καὶ Ἀνέῳγεν, οὐχὶ ἤνοιξε. καὶ Ἀνεῴγετο. λέγει καὶ Ἀμειψίας Μοιχοῖς, καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ. Ἡδ' ἀνέῳγε τὴν θύραν Θετταλή. καὶ τὸ κεράμιον ἀνέῳγεν. Εὔπολις Πόλεσιν·

Ἡδ' οὐκ ἀνέῳξα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ.

καὶ Φερεκράτης Κραπατάλοις·

Οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ', οὐδ' ἀνέῳγέ μοι θύραν.

Ἀνεῳγμέναι[4] Μεσῶν θύραι. ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου μεταδιδόντων, ἢ λαμβανόντων τὰ κάλλιστα τῶν ἐν παιδείᾳ.

Ἄνεως. ὁ ἄφωνος. ἐν Μυθικοῖς· Ὡς φάσαν· οὐδὲ ἄναξ ἄνεως ἦεν.

Ἀνεπάγγελτος.[5] ἄκλητος. Κρατῖνος Διονυσαλεξάνδρῳ· Τῶν βδελλολαρύγγων ἀνεπαγγέλτων αὐτῷ φοιτήσας ἐπὶ δεῖπνον.

Ἀνέπαλτο. ἀνεπήδησεν.

Ἀνεπαείσαν. εἰς μετάμελον ἦλθον. ἐπειδὴ οἱ Παιεῖοι, πολεμούμενοι [6] ὑπ' Ἀθηναίων, ἀνοχὰς τὸ πρῶτον αἰτήσαντες ἐπὶ τῷ δοῦναι τὴν πόλιν, εἶτα συμμαχίαν ποθὲν προσδοκήσαντες, ἔλυσαν τὰ ὁμολογηθέντα.

Ἀνεπάτησας. ἀντὶ τοῦ κατεπάτησας.

Ἀνέπαφον. ἀνεύθυνον. καθαρόν. ἀθιγές. ἀψηλάφητον. Μένανδρος Περινθίᾳ· Τὰ δ' ἄλλα ἀνέπαφα σώματα οὐδ' ἕλῃ.

Ἀνεπαφρόδιτος. ὁ μὴ ἐπίχαρις, καὶ ἀηδής.

Ἀνεπαίσθητος. οὗ αἴσθησις οὐκ ἔστιν.

Ἀνεπίδικα.[7] τὰ μὴ θεμένων ἀφαιρήσεως ἐπιδικάζεσθαι τοῖς κλήροις ὁ νόμος συγχωρεῖ τοὺς ἐγγυτάτω γένους. ὅσα ἂν υἱός τις, ἢ υἱιδοῦς τοῦ τελευτηκότος ἀξιοῖ κατέχειν, ταῦτα ἀνεπίδικα λέγεται.

Ἀνεπιεικές. ἀνοίκειον. ἀσφερές. [8] Ἀρριανός· Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος τοσοῦτον ἂν ἐδέησεν ἀνεπιεικές τι ἐν τούτοις ἐργάσασθαι, ἢ ὑποδείξασθαι, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον ὀκνῆσαι ἐπιτρέψαι.

Ἀνεπικλήτως. μηδὲν ἐγκληθέντες. [9] Θουκυδίδης· Οὔτε πρέσβεις ἑκατέρων ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου ἀνεπικλήτως. καὶ Ἰώσηπος· Ἄξιον δέ μοι τυγχάνειν σοῦ

Ἀνεξέλεγκτος. Non exploratus. Inexercitatus. Rejiculus.

Ἀνεξεπίμονον. Quod non perdurat. Quod non patienter tolerat vel exspectat.

Ἀνεξερεύνητον. Quod investigari non potest.

Ἀνεξίτητον. Impervium. Per quem non datur transitus.

Ἀνεξιχνίαστον. Investigabile. Cujus ne vestigium quidem inveniri potest.

Ἀνεξιωῦντο. Communicabant. Xenophon.

Ἀνεῴγεισαν. Aperti fuerunt. Et Ἀνέῳγεν, non ἤνοιξε, aperuit. Et Ἀνεῴγετο. Usus est voce ista Amipsias *Mœchis*; & recentiores passim. *Thessala hæc januam aperuit.* Eupolis *Urbibus*: [*Nec ulli unquam* [*fores*] *aperui.*] Et Pherecrates *Crapatalis*: *Nullus enim excepit me, nec aperuit mihi januam.*

Ἀνεῳγμέναι Μέσ. *Patent Musarum januæ.* De iis, qui prompte impertiunt, vel addiscunt quæ sunt in disciplinis pulcherrima.

Ἄνεως. Mutus. In Fabulis: *Sic dixerunt: neque Rex mutus fuit.*

Ἀνεπάγγελτος. Invocatus. Cratinus *Dionysalexandro*: *Cum quidam guloſorum invocatus ad cœnam ejus accessisset.*

Ἀνέπαλτο. Resiliit. Subsiliit.

Ἀνεπαείσαν. Pariorum more facti eos pœnituit. Parii enim, cum bello ab Athenienſibus premerentur, inducias petierunt [& impetrarunt,] hac lege, ut urbem ipsis dederent. Postea vero, cum spes auxilii ipsis alicunde affulgeret, conditionibus stare recusarunt.

Ἀνεπάτησας. Pro καλεπάτησας, conculcasti.

Ἀνέπαφον Nulli judicio obnoxium. Purum. Intactum. Menander *Perinthia*: *Reliqua vero intacta corpora non capiet.*

Ἀνεπαφρόδιτος. Invenustus. Insuavis.

Ἀνεπαίσθητος. Sensu carens.

Ἀνεπίδικα. Illorum, qui sine testamento decesserant, hæreditatem lege sibi vindicare poterant genere proximi. Quæcunque quis ut filius, aut nepos defuncti sibi vendicabat, ea ἀνεπίδικα vocabantur.

Ἀνεπιεικές. Indignum. Indecorum. Arrianus: *Tantum abest, ut Alexander indignum quid in eum statueret, ut oppidum ejus fidei rursus committeret.*

Ἀνεπικλήτως. Sine criminatione. Sine accusatione. Thucydides: *Et utrorumque legati citra querelam domum redierunt.* Et Josephus:

1 Τὸ μὴ ὑπερμένον] Scribendum est τὸ μὴ ὑπομένον.

2 Ἀνεξιωῦτο] Vide supra v. Ἀνακοινώσασθαι.

3 Ἀνεῴγεισαν. ἠνοίχθ.] Vide Thomam Magistrum v. Ἀνέῳγεν.

4 Ἀνεῳγμέναι Μεσῶν θ.] Vide Zenobium Adag. LXXXIX.

5 Ἀνεπάγγελτος. ἄκλητος. Κρατ.] Julius Pollux lib. VI. cap. I. Ἄκλητοι, οἳς ἀνεπαγγέλτως Κρατῖνος καλεῖ. Hesychius: Ἀνεπάγγελτοι, οἷς οὐ προεγγέλη ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν, ἄκλητοι.

6 Ἴσως Ἀθηναίων] Zenobius habet ὑπὸ Θηβαίων, quæ differentia notanda est. At Diogenianus Suidæ lectionem confirmat, cujus hæc sunt verba: Ἀνεπαείσαν. ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων ἐπί τινι. οἱ γὰρ Παιεῖοι ὁμολογήσαντες παραδοῦναι Ἀθηναίοις τὴν πόλιν, ὕστερον μετέγνωσαν. Historiam, quæ huic proverbio locum dedit, ex Ephoro narrat Stephanus Byzantius v. Παιεῖς, quem vide.

7 Ἀνεπίδικα. τὰ μὴ θ.] Vide infra v. Ἐπίδικα.

8 Ἀρριανός· Ὁ δὲ Ἀλέξανδρ.] Locus hic apud Arrianum *de Expedit. Alex. M.* lib. IV. pag. 288. rectius ita legitur: Καὶ τοσοῦτον ἐδέησεν ἀνεπιεικές τι τῶν Χοερίλου ἔργον ἀποδείξασθαι, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον ὀκνῆσαι ἐπιτρέψαι Χοερίλῳ.

9 Θουκυδίδης] Lib. I. cap. XCII.

λεγοῦ, ἀνεπίκλητόν σοι ϖροσχόμενον τ' ἐμαυτοῦ πίστιν.

Æquum autem est, ut benignum te mihi præbeas, qui inviolatam fidem meam expertus es.

'Ανεπίληπτον. ἄμεμπτον. καὶ 'Ανεπιλήπτως. ἀκαταγνώστως. [1] ἢ ἀνεπιλήστως.

'Ανεπίληπτον. Inculpatum. Et 'Ανεπιλήπτως. Inculpate. Sine reprehensione. Vel, sine oblivione.

'Ανεπίπληκτον. ᾧ οὐδεὶς ὄπιπλήττει ἁμαρτάνοντι. Εὔπολις.

'Ανεπίπληκτον. Quem nullus ob peccatum objurgat. Eupolis.

'Ανεπισήμαντον. ἀκλεᾶ. ἄδοξον. [2] Πολύβιος· Οὐκ ἄξιον ἀνεπισήμαντον ϖαραλιπεῖν τὸν 'Ασδρύβαν, ἄνδρα ἀγαθὸν γενόμενον.

'Ανεπισήμαντον. Inglorium. Obscurum. Polybius: *Non est æquum, ut Asdrubalem, qui fuit vir fortis, silentio prætereamus indictum.*

'Ανεπισθμεύτους. σθμὸν μὴ δεχομένους, ἤτοι ἀγγαρείαν. Πολύβιος· [3] Συγχωρεῖν τὸν βασιλέα Φίλιππον Θασίοις ἀφορήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισθμεύτους. ἢ σθμὰ μὴ δεχομένους.

'Ανεπισθμεύτους. Ab angaria immunes. Polybius: *Regem Philippum Thasiis concedere immunitatem a præsidiis, tributis, & angariis.* ['Ανεπισθμεύτους enim hic significat] σθμὰ μὴ δεχομένους.

'Ανεπίστατον. ἀφύλακτον. καὶ 'Ανεπίστατος, ἄνευ ὑπαρσίας. [4] Οὐκ ἄξιον ἀνεπισταίτως ϖαραδραμεῖν ϖερὶ τῶν τοιούτων.

'Ανεπίστατον. Incustoditum. Et 'Ανεπίστατος, absque attenta consideratione & meditatione. *Non decet res ejusmodi sine attenta consideratione præterire.*

'Ανεπίτροπος. [5] Οὔτε γὰρ 'Αγαμεμνονίδας παῖς ἀνεπίτροπος, οὔθ' ὁ ϖαλαὶ τὸν 'Αχέροντα Θεὸς ἀνάσσων.

'Ανεπίτροπος. [Qui non revertitur. Vel, qui non curat aliquid.] *Nam & [Oreſtes,] filius Agamemnonis, aliquando redibit: nec Rex Acherontis ultionem negliget.*

'Ανεπιφάτως. [6] ἀϖροσδοκήτως. ἀμιγῶς. καταμόνας. 'Ενειλάμην ἀνεπιφάτως ἐντυχεῖν τῷ βασιλεῖ, καὶ ἀναδοῦναι τ' ὑϖερθολήν. ἢ ἀφθόνως.

'Ανεπιφάτως. Ex improviso. Seorsum. Separatim. *Cum præcepissem, ut ad Regem, cum solus esset, accederet, eique epistolam traderet.* Vel, sine invidia.

'Ανεπόλει. ἀνέϖραττεν, ἀνέφερεν εἰς ἑαυτὸν τὰ μαθήματα.

'Ανεπόλει. Reputabat. In semet disciplinas recolebat.

'Ανεπόπευτον. [7] τὸ μὴ ἐϖοπεῦον. οὕτως Ὑϖερείδης. τὸ δὲ ἐϖοπεῦσαι δηλοῖ Φιλόχορος, λέγων· 'Αδικεῖ ϖάντα τά τε μυστικὰ καὶ τὰ ἐϖοπτικά. Καὶ ϖάλιν· [8] Δημητρίῳ μὲν οὖν ἰδιόν τι γέγονε ϖαρὰ τοὺς ἄλλους, τὸ μόνον μυηθῆναι ἅμα καὶ ἐϖοπεῦσαι, καὶ τοὺς ϖατρίους χρόνους ὑ τελετῆς μεταμιηθῆναι.

'Ανεπόπευτον. Qui Epopta non fuit. Sic Hyperides. Quid sit autem ἐϖοπεῦσαι declarat Philochorus, dicens: *Sacra hic violat omnia, tam Mystica, quam Epoptica.* Et iterum: *Demetrio igitur peculiare quiddam præter cæteros contigit, ut solus simul & mysta & epopta fieret, & ejus gratia patria mysteriorum tempora mutarentur.*

'Ανεπόψιος. [9] ὁ ἀθεώρητος.

'Ανεπόψιος. Qui non videtur.

'Ανεπτερούτο. ἐλπίσι χρηταῖς ἤρετο. Ὁ δὲ [10] Νεμεσίων ἀνεπτερούτο καὶ μετέωρος ἦν ταῖς ἐλπίσι, καὶ ἐδόκει Ἑρμαίῳ συντετυχηκέναι, ἐμοὶ ϖεϊτυχών. Καὶ 'Ανεπτερῶσθαι τ' ψυχήν, οἷον ἀναστοβῆσθαι. Κρατῖνος.

'Ανεπτερούτο. Spe læta efferebatur. *Nemesion vero spe læta alacris erat & erectus, & existimabat se in lucrum insperatum incidisse, quod in me incidisset.* Et 'Ανεπτερῶσθαι τ' ψυχήν, animo esse elato & erecto. Cratinus.

'Ἄνερ. ϖαλαὶ 'Αειϙφάνει ἐν Πλούτῳ Φίλτατ' ἄνερ. χρῆσις δ' ἄνερ οὐκ ἐϖὶ δ' ἀνδρὸς τῆς γυναικὸς εὑρέθη κλητική, ὥσϖερ ἐκεῖ ἔϖι ϖαλαὶ τῷ ϖοιητῇ. 'Ἄνερ, ἀϖ' αἰῶνος νέος ὤλεο.

'Ἄνερ. O vir. Apud Aristophanem in *Pluto: O charissime vir.* Usus hujus vocis ἄνερ non reperitur in vocativo casu pro marito uxoris, ut illic est apud Poetam. *O vir, ex hac vita juvenis discessisti.*

'Ανεργήσῃ. [11] ἀναργήσῃ, καὶ οἷον κολάσῃ.

'Ανεργήσῃ. Suspendet, vel puniet.

'Ανεξίναστος. ϖαροιμία. ἐϖὶ τῶν ἅϖερ ἂν λάβωσι μὴ ϕακατιζόντων. καὶ [12] 'Ανεξίναστος συκῆ, ἣ μὴ ϖεφόρβληνται οἱ ἐσυκοί. ἐσυκὸς δ' ἐστὶ τῆς ἀγρίας συ-

'Ανεξίναστος. Incaprificatus. Proverbium in eos, qui non retinent ea, quæ ceperunt. Et incaprificata ficus dicitur ea, cui non sunt admoti ἐσυκοί. Ἐσυκὸς vero est agrestis ficus fru-

1 'Η ἀνεπιλήστως] Hæc nihil ad rem, & a mala manu videntur esse adsuta.

2 Ηολύβιος] Lib. VI. cap. 2.

3 Συγχωρεῖν μὲν τὸν βασιλέα Φίλιππον Θασ.] Vide infra v. 'Αφορήτους.

4 Οὐκ ἄξιον ἀνεπισταίτως παραδρ.] Hoc fragmentum Polybio tribuit Valesius: & recte quidem, si quid judico. Voce enim ἀνεπισταίτως & ἐπισασία Polybius frequenter uti solet.

5 Οὔτε γὰρ 'Αγαμεμνονίδας π.] Hæc sunt verba Sophoclis in *Electra*, pag. 89. ut Portus observavit.

6 'Ανεπιφάτως. ἀϖροσδ.] Vide Hesychium v. 'Ανεπίφαλον.

7 'Ανεπόπευτον. τὸ μὴ ἐϖοπεῦ.] Lege 'Ανεπόπτευτον. τ' μὴ ἐϖοπτεύσαντα vel 'Ανεπόπευστον. ὁ μὴ ἐϖοπεύσας; ut apud Harpocrationem, ex quo Suidas fua descripsit.

8 Δημητρίῳ μὲν οὖν ἰδιόν τι γέγονε π.] Vide Plutarchum in *Demetrio* pag. 900. & Casaub. ad Athen. lib. VI. pag. 446. 447.

9 'Ανεπόψιος. ὁ ἀθεώρητος.] Vide infra v. 'Αποπτος.

10 Ὁ δὲ Νεμεσίων ἀνεπτερῶτο, & μετ.] Vide infra v. 'Ερμαῖον, ubi pars fragmenti hujus repetitur, & Damascio tribuitur.

11 'Ανεργήσῃ] Scribe 'Ανίρσῃ (quod est Futurum Æolicum, ab ἀνείρω) ut apud Hesychium. Vicissim Hesychius ex nostro emendandus, apud quem pro ἀναρτήσῃ male legitur ἀμαρτήσῃ.

12 'Ανεξίναστος συκῆ, ἣ μὴ ϖεφόρβ.] Præter Hesychium & Etymologum v. 'Ανεξίναστος, consule etiam Aristot. lib. v. cap. XXXII. *Histor. Animal.* Plinium lib. XV. cap. XIX. & Zenobium in Adagio 'Ανεξίνιος εἶ; ex quibus Suidæ illustratio petenda est.

κῆς ὁ καρπὸς, ὃν καὶ ἀπαρτῶσι ταῖς ἡμέραις, ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτῶν καλούμενοι ψῆνες εἰς τοὺς ὀλύνθους μεταξάντες, τελεσφορηθῶσι τάχιστα ᾠδαγκυάσωσι. τοῦτο δὲ ἐρινάζειν λέγεσθαι. οἱ δὲ τὸ Ἀνερίναστος, ἀντὶ τοῦ, μαλακὸς καὶ ἄγονος.

Ἀνερρίπιζεν.[1] ἀνεκίνει. ἐτάραττεν. ἀνέγειρεν.

Ἀνέρριπτον.[2] ἀνελάμβανον. καὶ Ἀνέρριπται κύβος· οἷον ἐπικεκινδύνευται. Φεύγε τοίνυν, ὡς ἐγώ σοι πᾶς ἀνέρριπται κύβος.

Ἀνέρριψαν. ἀνέβαλον. ἢ ἀπηρνήσαντο. ἢ ἀνεβάλλοντο. Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀναρριψάντες ὄλεθρον.

Ἀνέσχεν. ἀπελογείκησε.

Ἀνερρίχῶντο.[3] χερσὶ καὶ ποσὶ θραττόμενοι ἀνήρχοντο. κυρίως, τὸ τοῖς ποσὶ καὶ χερσὶ βιαζόμενον εἰς ὕψος ἀναβαίνειν ἀναρρίχᾶσθαι ἔλεγον. Ἑλλάνικος· Ἀναρρίχᾶται δὲ ὥσπερ πίθηκος ἐπ' ἄκρα τὰ δένδρα. τουτέστι, πρὸς ὕψος ἀνέβαινε, πρὸς δένδρα καὶ τοίχους. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆ ἀρρίχου. εἶδος δέ ἐστι κοφίνων, οὓς εἰώθασι διὰ σχοινίων ἀνιμᾶν. ἢ ἀπὸ τῆ ἀράχνης· καί ἐστιν οἷον ἀναραχνᾶσθαι. αἱ γὰρ ἀράχναι νήθουσι κατὰ τὰς ἀναειρίας ὁδούς. Ἀριστοφάνης·

Πρὸς ταῦτ' ἀνερρίχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν.

πρὸς τὸ καντθάρου λέγων.

Ἀνερμάτιστον. ἀσίδηρον. ἄοπλον.[4] ἀπαρασάλευτον.

Ἀνέρρωσεν. ὑγιᾶ εἰργάσατο. Ὁ δὲ Νικάνωρ νόσησε, καὶ πολλάκις ὁ θεὸς ἀνέρρωσεν αὐτόν.

Ἀνέσαντες.[5] ἀνακαθίσαντες.

Ἀνέσαιμι. ἀναπαύσαιμι.

Ἀνέσειον. ἀνεταράττον. ἀνεκίνουν. [6]Οἱ δὲ Κρῆτες, φοβούμενοι μή τι ἰμωσίας τύχωσιν, ἀνέσειον τὸ πλῆθος, ᾠδακαλοῦντες τὴν ἐξ αἰῶνος ᾠδεδεδομένην ἐλευθερίαν διαφυλάττειν.

Ἀνεσίαν. τὴν ἄνεσιν, καὶ τὴν ἄδειαν. Κρατῖνος Βουκόλοις.

Ἀνεσκευάσαντο.[7] τὸ ἀναστάντες γενέσθαι, καὶ οἷον ἀποστῆσαι. καὶ Ἀνεσκευασμένοι, τὰ ὅπλα ἐνδυσάμενοι.

Ἀνεσκολοπισμένον. ἀνεσταυρωμένον. σκόλοπες γὰρ τὰ ὀρθὰ ξύλα, ἢ κάλαμοι.

Ἀνεσόβησαν. διήγειραν. Οἱ δὲ Ἄβαροι τῇ σκληρᾷ τε καὶ ὀγκώδη φρονήματα ἔχειν, τὴν ὡς ἀλλήλους ἀνεσόβησαν ἔριν.

Ἀνεσώσατο. ἀνεκτήσατο. Ὁ δὲ Διοδωρος ἀσφαλείας λεγόμενον, Φρούρια ἀνεσώσατο τοῖς Ῥωμαίοις.

Ἀνέσπακε. Θουκυδίδης. ἀνεύρηκεν, εἴληφεν. Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ·

ctus, quem manſuetis ficubus appendunt, ut vermiculi, qui ψῆνες vocantur, inde migrantes in groſſos, efficiant, ut ad juſtam maturitatem perveniant. Hoc dicitur ἐρινάζειν, i. caprificare. Alii vero vocem Ἀνερίναστος accipiunt pro molli & ſterili.

Ἀνερρίπιζεν. Agitabat. Turbabat. Excitabat.

Ἀνέρριπτον. Surſum jaciebant. Et Ἀνέρριπται κύβος, Jacta eſt alea. Id eſt, res in diſcrimen adducta eſt. *Cogita igitur, me tua cauſa omne diſcrimen ſubiiſſe.*

Ἀνέρριψαν. Surſum jecerunt. Negarunt. Vel in aliud tempus diſtulerunt. *Illi vero ſimul omnes mortis diſcrimini ſe offerentes.*

Ἀνέσχε. Non controverſa.

Ἀνερρίχῶντο. Manibus & pedibus [obvia quæque] arripientes in altum enitebantur. Proprie enim τὸ ἀναρρίχᾶσθαι dicitur de eo, qui manibus & pedibus in altum adſcendere nititur. Hellanicus: *In ſummas autem arbores ſimiæ inſtar adſcendit.* Id eſt, per arbores & parietes ſurſum enititur. Dictum autem eſt hoc verbum ab ἄρρῖχος, quod ſignificat genus cophinorum, quos funiculis ſurſum trahere ſolent. Vel a voce ἀράχνη, i. e. aranea: quaſi dicas ἀναραχνᾶσθαι. Aranæ enim in aere hinc inde ſe moventes, telas texunt. Ariſtophanes: *Per iſtas [ſcalas] adſcendere conabatur in cœlum.* De ſcarabæo loquitur.

Ἀνερμάτιστον. Non firmatum. Armis nudum. Non ſaburratum.

Ἀνέρρωσεν. Sanum reddidit. *Nicanor vero in morbum incidit, quem Deus ſæpe priſtinæ ſanitati reſtituit.*

Ἀνέσαντες. Qui in ſede collocarunt.

Ἀνέσαιμι. Quietos reddam.

Ἀνέσειον. Perturbabant. Concitabant. *Cretenſes vero metuentes, ne forte pœnas darent, populum concitabant, adhortantes, ut libertatem, a majoribus acceptam, conſervarent.*

Ἀνεσίαν. Remiſſionem, & ſecuritatem. Cratinus *Bubulcis.*

Ἀνεσκευάσαντο. [Ἀνασκευάσασθαι] ſignificat, vaſa colligere, & priſtina ſede relicta alio migrare. Et Ἀνεσκευασμένοι, qui arma induerunt.

Ἀνεσκολοπισμένον. In crucem ſublatum. Σκόλοπες enim vocantur pali recti & præacuti, vel calami.

Ἀνεσόβησαν. Excitarunt. *Abari vero, quod duris & tumidis ingeniis præditi eſſent, contentionem ipſi inter ſe excitarunt.*

Ἀνεσώσατο. Recepit. Recuperavit. *Ille vero expeditionibus ſuſceptis caſtella Romanis recuperavit.*

Ἀνέσπακε. Thucydides. Invenit. Cepit. Menander *Rhapizomena:*

1 Ἀνερίπιζεν] Vide v. Διηρέθιζε.

2 Ἀνελάμβανον] Mendum manifeſtum. Scribendum enim eſt ἀνέβαλλον, ut Portus etiam monuit.

3 Ἀνερρίχῶντο] Scribendum potius eſt Ἀναρρίχῶντο, neglecto incremento temporali, pro ἀνερρίχῶντο, ut Portus etiam monuit. Vide ſupra v. Ἀναρρίχᾶσθαι.

4 Ἀπαρασάλευτον] Hæc vox ſuſpecta mihi eſt, de qua ſtatuat erudi-

tus lector. Certe loci hujus ſenſus potius requirit ut legatur εὐσάλευτον.

5 Ἀνέσαντες. ἀνακαθίσαντες] Eadem habet Heſychius.

6 Οἱ δὲ Κρῆτες, φοβούμενοι μή τι πάθωσι.] Hæc Fulv. Urſinus & Caſaubonus Polybio tribuunt: ſed ſunt Diodori in *Excerpt. Legat.* cap. ultimo, pag. 333. ut Valeſius in Præfatione ad Excerpta Peireſc. recte monet.

7 Ἀνεσκευάσαντο. τὸ ἀναστ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium.

-- Πέ-

— Πέπονθε γὰρ, ὦ φίλοι θεοί.
Τοῦτο ἀνεσπάκασιν οὗτοι τοὺς λόγους.

Ἀνεμάλη. ἐσείσθη. μετεκινήθη.

Ἀνεσταυρώθη. ἀνεσκολοπίσθη.

Ἀνέτελλον. ἀπεῖργον. ἐκώλυον. Δράκοντες ἄρα μέγιστοι τὸ μέγεθος ἀνέτελλον αὐτούς.

Ἀνεστράφη. ἀνάστημα ἔχων. Εὐνάπιος. Ἐλεύθερος δὲ ἂν, καὶ ἀνεστράφη ἐκ παιδὸς τιθὺ τύχιν γενόμενος.

Ἀνέστησαν. μετῴκισαν. Νεμεσᾷ τε καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Καῖσαρ, ὅτι μὴ ἀνέστησαν ἅπαξάπαντας Σαβείνους τε καὶ Ἀλβανούς.

Ἄνεστος. ἄοικος. [1] Μηδὲν εἰς Λυσίστρατον, μηδὲ Θάμανδρον τὸν ἄνεστον αὖ λυπεῖν ἐκούσῃ καρδίᾳ. οὗτοι ὡς πένητες διεβάλλοντο.

Ἀνεστομώθησαν. ἀνεκρούσθησαν, ἢ ἐπληρώθησαν.

Ἀνεσύρατο. ἐγύμνωσεν.

Ἀνέσφηλεν. ἀνέζησεν.

Ἀνέσχετο. ἀνέτεινεν.

Ἀνεσχήκει. ἀνέτειλε. Καὶ ἡ σελήνη ἀνεσχήκει λαμπρὰ, οἷα δὴ παυσελήνου οὐ [2] πολὺ ἀποδέουσα.

Ἄνετέ μ', [3] ἄνετε προσάγοροι. τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται. οὐδέποτ' ἐκ κακῶν παύσομαι, ἀνάριθμος ὧδε θρηνῶν. Σοφοκλέους ἐξ Ἠλέκτρας πρὸς τὸν Χορόν. ἀντὶ τοῦ ἐάσατε, παύσασθέ με προσμυθοῦμενοι. ὅ ἐστιν, ἐπιτρέπετε ὀδύρεσθαι. [4] αὔξετέ μου τὸ προσμυθίας τὸν ὀδυρμόν. τὸ γὰρ θρηνεῖν τὸν πατέρα, ἄλυτόν μοι ἔργον. ὅ ἐστιν, οὐδέποτε παύσομαι. ἀλλ' ἀεὶ ἐν τῷ θρηνεῖν ἔσομαι. [5] οἷον οὐκ ἀριθμεῖσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ δαψιλῶς χορηγῶν. ἐν ὑποσημείῳ δὲ κεῖται ἀνάνομον, οἷον ἀεὶ νεμομένη ἐν αὐτοῖς, καὶ οὐδέποτε χορτὸς οὖσα τῶν δακρύων νομῆς. κεῖται δὲ καὶ ἀνάριθμος, τουτέστιν, ἐν [6] θρήνοις ἀριθμησόμενος, ἀλλ[illegible].

Ἀνετίμων. Τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Ἀντώνιον ἐσύμβουλον ὑπετόπουν, καὶ διὰ τοῦτ' ἑαυτοὺς ἀνετίμων οἱ στρατιῶται.

Ἀνέτλη. ἔπαθεν. ἐπέμεινεν. Παρεμβὰς δὲ ὁ Χρᾶς ἀνέτλη. Καὶ αὖθις· Ἀνέτλησαν γῆν πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παράνομα, καὶ ἰδίᾳ ἕκαστοι.

Ἄνετον. [7] Ὑπερίδης [8] τὸ ἀνειμένον θεῷ ἱερόν. λέγεται δὲ καὶ ἄνετος βίος, ὁ ἀνειμένος, καὶ μαλακός.

Ἄνεται. τελειοῦται.

Ἀνετύφετο. ὑπεκαίετο. διηγείρετο. Καὶ γὰρ ἀπα-

— *Mala enim passa est, o chari Dii.*
Hæc illi verba scrutando invenerunt.

Ἀνεμάλη. Concussus est. Repressus est.

Ἀνεσταυρώθη. In crucem sublatus est.

Ἀνέτελλον. Arcebant. Impediebant. Reprimebant. *Dracones autem immani magnitudine præditi ipsos arcebant.*

Ἀνεστράφη. Elatus. Editus. Eunapius: *Cum esset ingenuus, & a puero liberaliter educatus.*

Ἀνέστησαν. Migrare jusserunt. Alio habitandi causa transtulerunt. *Succenset & indignatur Cæsar, quod universos Sabiros & Albanos ex suis sedibus non expulissent.*

Ἄνεστος. Lare & domo carens. *Nihil oportet in Lysistratum nec Thumantin de industria dicere, quod dolore eos afficiat.* Hi ob paupertatem cavillis hominum traducebantur.

Ἀνεστομώθησαν. Repressi sunt. Repleti sunt.

Ἀνεσύρατο. Nudavit.

Ἀνέσφηλεν. Revixit. Convaluit.

Ἀνέσχετο. Sustulit.

Ἀνεσχήκει. Exortus est. *Et Luna exorta est clara, utpote quæ a plenilunio parum abesset.*

Ἄνετέ μ', ἄνετε παρ. *Desinite me consolari. Nunquam enim ab his molestiis liberabor, nec unquam finis mihi erit malorum, nec lacrymarum, quas innumeras fundo.* Hæc sunt verba Electræ ad Chorum apud Sophoclem. Ἄνετε hic positum est pro ἐάσατε, sinite, desinite me consolari: vel, sinite me lugere, nec meum luctum vestra consolatione augete. Nam patrem lugere nunquam desinam: sed in perpetuo luctu versabor. Ἀνάριθμος θρήνων, idem valet, ac si dixisset, in luctu versor, lacrymas non numerans, sed iis largiter utens. Suspecta vero est illa lectio, quæ in nonnullis exemplaribus exstat, ἀνάνομος: quasi dixisset, quæ semper illis pascor, nec unquam sum sine lacrymarum pabulo. Legitur etiam ἀνάριθμος, hoc est, lacrymarum numerum inire non potero, perpetuo lugens.

Ἀνετίμων. [Pluris æstimabant.] *Belli, quod contra Antonium gerendum erat, suspicionem habebant, & propterea milites se ipsi pluris æstimabant.*

Ἀνέτλη. Passus est. Toleravit. *Cum autem [legem] violasset, illius imprecationis [causa multa mala] passus est.* Et rursus: *Multa igitur variaque mala & publice & privatim singuli tulerunt.*

Ἄνετον. Hyperides ita vocat quidquid sacrum & Deo alicui consecratum est. Dicitur & ἄνετος βίος, soluta mollisque vita.

Ἄνεται. Perficitur. Conficitur.

Ἀνετύφετο. Succendebatur. Excitabatur. *E-*

1 Μηδὲν εἰς Λυσίστρατον, μηδὲ Θάμ.] Hæc sunt verba Aristophanis *Equit.* pag. 358. (253. Edit. Bas. P.)

2 Οὐ πολύ] Hæ duæ voces desunt in prioribus Edit. quas ex MS. Paris. A. revocavi.

3 Ἄνετέ μ', ἄνετε παράγορα. πάλιν γ.] Hæc sunt verba Sophoclis in *Electra* pag. 92. ubi vide Scholiastam, ex quo Suidas sua descripsit. P.

4 Αὔξετε [illegible] Scholiastam Sophoclis loco lau-

5 Οἷον οὐκ ἀριθμεῖσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ δαψ.] Lege ex Scholiasta, οἷον οὐκ ἀριθμῶσα τοὺς θρήνους, ἀλλὰ δαψιλῶς χορηγοῦσα αὐτοῖς.

6 Ἐν θρήνοις ἀριθμησόμενος] Quid hæc sibi volunt? Sensus loci potius requirit οὐκ ἀριθμήσω τοὺς θρήνους: quam lectionem in versione secutus sum.

7 Ἄνετον. Ὑπερίδης τὸ ἀνειμ.] Ex Harpocratione.

8 Τὸ ἀνειμένον Θεῷ ἱερόν] Lege, τὸ ἀνειμένον Θεῷ, ἢ ἱερόν. Vel ut apud Harpocrationem, τὸ ἱερὸν, ἢ ἀνειμένον Θεῷ τινι.

ἐπι-

ραίτητόν τι μέγεθος αὐτοῖς ὑπετύφετο Φιλοτιμίας, λαβεῖν τὸν ἀρχιληστήν.

Ἀνθυάσαι. τὸ εὐοῖ ἆσαι. ἔστι δὲ τοῦτο ὕμνος εἰς Διόνυσον.

Ἀνευθέτου. ἀχρήστου.

Ἀνεύθυνος. [1] ἀκαταίτιος. Ὁ δὲ ἀνεύθυνον ἐπ' αὐτοῖς τιὼ ἐξουσίαν λαβών.

Ἄνδ' ξύλου μὴ βαδίζων. ὡς Κλεομβρότου λέγουσι γραπτὸς ὢν Ἀθηναῖος ὑποσκοπεῖτο πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ μανίαν, εἰδὼς ὅτι μισεῖται ὑπὸ τῶν πολιτῶν. διὸ καὶ βακτηρίαν ἔχων ὑπεῖρεν, δι' ἧς ἠμύνετο τοὺς ἐπερχομένους αὐτῷ.

Ἀνεῦρον. Καὶ [3] ἀνεῦρον τιὼ τε Μαριὰμ καὶ τὸν Ἰωσήφ. Ὅτι ἡ ἀνὰ προθέσις χάριν κόσμου κεῖται· ὥσπερ καὶ τὸ κερδαίνω, προκερδαίνω· καὶ κληρονομῶ, ἀποκληρονομῶ. ἡ αὐτῆς δὲ καὶ νοήσεως καὶ τὸ ἐκφύγουσα, ἀπεκφύγουσα.

Ἀνευφήμησεν. [4] ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε. Πλάτων.

Ἀνέφαπτον, ἀψηλάφητον. Ἀλλ' ὥσπερ τι ἐξ οὐρανοῦ πάθος ὅλῳ τῷ γένει ἐπιπεσὸν, ἀνέφαπτον οὐδένα παντελῶς εἴασεν.

Ἀνέφαινον. Φανερὸν ἐποίουν.

Ἀνέφελον. Ὑπὸ μηδεμιᾶς νεφέλης κρυβῆναι δυνάμενον. [5] Σοφοκλῆς·

Ἀνέφελον ἐπέβαλες
Οὔποτε καταλύσιμον,
Οὐδέποτε λησόμενον
Ἁμέτερον οἷον ἔφυ κακόν.

Ἀντὶ τοῦ, ὃ καταλυόμενον. λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον.

Ἀνέφερε. διεδείκνυτο. ἀνήγετο. Ὁ δὲ πρῶτος εἰσελαύνῃ, θρασεῖ ἵππῳ ἔχων καὶ γενναίῳ, καὶ μόλις ἀνέφερεν ὑπὲρ τοῦ κλύδωνος. Καὶ αὖθις· Τὰ μὲν, αὖ[6] ἦν ὑπὸ τοῦ φόβου, τὰ δὲ, ἀνέφερεν αὐτὸν ἡ ἐκ τοῦ θεοῦ προστάξις.

Ἀνέφερεν. ἀνέπεμπεν. Ὃς γε ὁ πρὸς τὴν [7] παρατρέχουσαν καὶ κενὴν δόξαν ἀνέφερεν τὸν ἑαυτοῦ βίον, ἀλλὰ πάντα εἰς τὸ θεῖον ὑπερπιθεὶς, ἐκεῖθεν πάντα ἐπεφαίνετο.

Ἀνέφερε. παρεμυθεῖτο. παρεκάλει.

Ἀνέφερον. ἀνεμιμνήσκοντο. Ἀνέφερον τοὺς ὁπλιτοδείους, ὅπου τις ἂν εἶεν. ἢ Ἀνέφερον, ἑαυτὸν ἀνεκτώμην. Διὰ ταῦτα ῥᾴων ἦν, καὶ ἀνέφερον. Καὶ αὖθις· Διὰ δὲ τὸ βάρος τῶν ὅπλων ἐν τῷ καταδυομένων ἀνέφερεν οὐδὲ εἷς.

tenim incredibili quadam flagrabant cupiditate capiendi principem prædonum.

Ἀνευάσαι. Euhoe canere. Sic autem vocatur hymnus in Bacchum.

Ἀνευθέτου. Inutilis.

Ἀνεύθυνος. Nullis rationibus reddendis obnoxius. Qui condemnari non poteſt. *Ille vero poteſtatem liberam & omni lege ſolutam in eos adeptus.*

Ἄνευ ξύλου μὴ βαδ. *Abſque baculo non ingrediens.* De Cleomene loquitur. Is enim, cum eſſet Athenienſium dux, præter alia mala, [quæ faciebat,] inſaniam etiam ſimulabat, quia ſciebat ſe civibus eſſe odioſum. Quamobrem baculum geſtans obambulabat, quo repellebat eos, qui ipſum invadebant.

Ἀνεῦρον. Invenerunt. *Et invenerunt Mariam & Joſephum.* Hic ἀνὰ præpoſitio ornatus gratia addita eſt: eodem modo ut pro κερδαίνω [addita præpoſitione προ dicitur] παρακερδαίνω; & pro κληρονομῶ ἀποκληρονομῶ. Simili etiam ratione παρεξύγουσα dicitur pro ἐκφύγουσα.

Ἀνευφήμησε. Luxit. Lamentatus eſt. Plato.

Ἀνέφαπτον. Intactum. *Sed cœlitus quaſi morbus quidam in totum hoc hominum genus ingruens, neminem prorſus intactum reliquit.*

Ἀνέφαινον. Manifeſtum faciebant.

Ἀνέφελον. Manifeſtum. Quod a nulla nube poteſt occultari. Sophocles: *Aperte nimis ob oculos mihi poſuiſti malum noſtrum, quod nulla unquam dies ſolvet, nec ulla oblivio obliterabit.* [Οὐ καταλύσιμον dixit,] pro, οὐ καταλυόμενον, quod diſſolvi non poteſt. [Et ὅποτε λησόμενον, pro] λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον, quod oblivioni mandari non poteſt.

Ἀνέφερε. Apparebat. Emergebat. *Ille vero primus [aquam] ingreſſus eſt, audaci & generoſo equo vectus, & vix ſupra fluctus apparuit.* Et iterum: *Partim quidem metus vocem ipſi adimebat; partim vero Dei mandatum animum ipſi addebat.*

Ἀνέφερεν. Referebat. *Qui vitam non ad fluxam ac inanem gloriam referebat: ſed in omnibus, quæ faciebat, divinum Numen ſibi propoſitum habebat.*

Ἀνέφερε. Conſolabatur. Adhortabatur.

Ἀνέφερον. Recordabantur. *Recordabantur, ubi unuſquiſque familiarium ſuorum eſſet.* Vel Ἀνέφερον, vires recepi. *Propterea melius me habebam, priſtinas vires recipiens.* Et iterum: *Propter armorum gravitatem nemo ex illis, qui ſubmergebantur, rurſus emerſit.*

1 Ἀνεύθυνος. ἀκατ.] Vide Heſychium hac voce, apud quem ſic legitur: Ἀνεύθυνοι, ἀζήμιοι, ἀνέγκλητοι, ἄνδρες πρυτανείων, δίκας τινὲς, αἱ δίκαι δὲ πέντε πρυτανεῖα ἐκρίνοντο. Sed hic duo articuli in unum confuſi ſunt, qui ſic ſeparari & diſtingui debent: Ἀνεύθυνοι, ἀζήμιοι, ἀνέγκλητοι. † Ἄνδρες πρυτανείων, δίκας τινὲς, αἱ δίκαι &c. Clarum eſt enim, poſteriora a prioribus omnino eſſe diverſa, & cum iis miſceri non poſſe.

2 Ἄνδ' ξύλου μὴ βαδίζων] Apud Ariſtoph. in *Ranis* pag. 246. (ad quem locum Suidas hic reſpicit) legitur ἄνδρ' ξύλου βαδίζων, omiſſa particula negante. Vide ibi veterem Enarratorem, cujus ſcrinia Grammaticus noſter compilavit.

3 Καὶ ἀνεῦρον τὴν τε Μαρ.] Lucæ cap. 2. v. 16.

4 Ἀνευφήμησεν. ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε] Hoc ſenſu vox iſta etiam adhibetur ab Ælian. V. H. lib. XII. cap. 1. ut Pearſonius obſervavit.

5 Σοφοκλῆς] In *Electra* pag. 134. ut Portus monuit.

6 Αὖθις· ἦν ὑπὸ τοῦ φ.] Puto legendum, ἄνεως ἦν ὑπὸ τ. i. e. *mutus erat pra metu.* Vulgata enim lectio inepta mihi videtur.

7 Παρατρέχουσαν] Sic in 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt. Priores vero Edit. mendoſe exhibent προσέχουσαν.

Ἀνέφικτον. ἀκατάληπτον.

Ἀνεφρόνησεν. ὅτι ἡ μέθη ἀνέηψεν. Ἐπεὶ δ' ἀνεφρόνησε, καὶ τὸ πλημμὲν ἐσκοπεῖτο, καὶ ἐνόει τὸ ἀσέβημα, διπλᾶ ἔννοια τοῦτον εἰσῆεσαν.

Ἀνέφυ. ἀνέζησεν.

Ἀνεφυσῶντο. ἀντὶ τοῦ μετεωρίζοντο.

Ἀνεχαίπισεν.[1] ἀντὶ τοῦ ἀνέκοψεν, ἢ ἀνέβλεψεν.

Ἄνεχε. ἀντὶ τοῦ πάσεχε. Θεόπομπος· Ἄνεχέ μοι τὴν χεῖρα.

Ἀνέχει. σώζει· οὐχ ὡς τινες ἀντὶ τοῦ ἐπέχει. καὶ Θουκυδίδης.[2] Αἱ περιουσίαι τῶν χρημάτων τοὺς πολέμους ἀνέχουσιν. ἀντὶ τοῦ σώζουσι. Καὶ αὖθις· Τὴν ποθουμένην ἀνέχουσι σιγήν. ἢ Ἀνέχειν, βαστάζειν. Ὡς τὸν πηλὸν ἐς ἀχανὲς ἐκπίπτειν βάθος, καὶ μηδὲν ὑποπλῆς ἀνέχειν δύνασθαι.

Ἀνέχει. ἀνυφοῖ. λιμᾷ. [3] Σοφοκλῆς·

Ἐπεί σε λέχος δορίαλωτον
Στέρξας ἀνέχει θάλος Αἴας.

ἀντὶ τοῦ, ἐπεί σε πιμᾷ ὁ Αἴας δορίαλωτον, στέρξας τὸ λέχος σου. ἢ οὕτως. ἀλλ' ἐπεί σε ἀνέχει ὁ Αἴας δορίαλωτον λέχος σου στέρξας. περὶ Τέκμησσαν δὲ ὁ λόγος, γυναῖκα Αἴαντος αἰχμάλωτον. ἢ Ἀνέχει, ἀντὶ τοῦ, ὑπομένει. Μέχρις ἐς τὸ ὄρος, ὃ ταύτης ἀνέχει. Καὶ πόνος τε ἀνέχων βᾶσα, καὶ σκληρῷ βίῳ καὶ τραχεῖ συνηθισμένος. Καὶ [4] Σοφοκλῆς· Οὐκ ἀνέχουσι τοὺς πόνους. ἀντὶ τοῦ, οὐ φέρουσι τοὺς πόνους. ἢ Ἀνέχειν, ἀντὶ τοῦ ἐπέχειν, κωλύειν. Ἀνέχειν τε αὐτοῖς τὰς ἐπὶ πλεῖον ὁρμὰς καὶ συμφοράς, καὶ πρὸς ἑαυτὸν τὴν σχολὴν ἄγειν.

Ἀνέχομαι. μὴ γενικῆς. Ἀνέχομαί σου τοῦ θράσους. καὶ Ἀνεχόμεθα, ἀντὶ τοῦ, αὐξάνομεν. καὶ [5] Ἀριστοφάνης· Ὅταν ὄργια σεμνὰ θεαῖν ἱερᾶς ὥρας ἀνέχωμεν. ὅταν τὰ μυστήρια, φησὶν, αὔξωμεν τοὺς Θεοὺς, Δήμητρα καὶ Περσεφόνην. ὅταν τὰς τελετὰς αὔξωμεν. τοῖς γὰρ ὕμνοις ἐπαίρομεν αὐτάς. τοῦτό ἐστι τὸ ἀνέχομεν. τὸ Ἀνέχομαι, ἀντὶ τοῦ καταφρονῶ, μετὰ γενικῆς. τὸ δὲ ὑπομένω, μὴ αἰτιατικῆς. Οὐ γὰρ ἀνέχομαι τὸν ἥλιον γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. Ἀνέχομαί σου τοῦ θράσους. Καὶ ὁ ἰατρὸς δυσωδίας ἀνέχεται. Εἰ μή πως ἐστὶ φανερὸν, τὸν λόγον ὡς ψευδῆ οὐκ ἠνέχετο.

Ἀνεχρήσαντο.[6] διέφθειραν. οὕτω Θουκυδίδης. σημαίνει δὲ καὶ τὸ εἰς χρείαν ἰσχὺν παρειληφασιν.

Ἀνεχύθη. μεταχεπεύθη. Καὶ χάλαζα ἰσχυρὰ ἐπέρρευσε, ὡς μάλιστα πάσης ἡμέρας σκότος ἦν βαθύτατος. καὶ Ἀνεχύθησαν, ἐπλήμμυρον. Καὶ οἱ ποταμοὶ πλήρεις [illegible]

Ἀνέφικτον. Quod nullus aſſequi poteſt.

Ἀνεφρόνησεν. Ex ebrietate ad ſe rediit. *Cum autem diſcuſſa ebrietate ad ſe rediiſſet, & facinus patratum reputaret, impietatemque conſideraret, duplices cogitationes ipſum ſubierunt.*

Ἀνέφυ. Revixit.

Ἀνεφυσῶντο. Efferebantur.

Ἀνεχαίπισεν. Repreſſit. Evertit.

Ἄνεχε. Præbe. Theopompus: *Præbe mihi manum.*

Ἀνέχει. Servat: non autem, ut quidam putant, pro ἐπέχει, retinet, inhibet. Thucydides: *Copia opum & pecuniæ bella ſuſtentat.* Et iterum: *Optatum ſervant ſilentium.* Vel Ἀνέχειν, ſuſtinere. *Ita ut lutum immenſæ eſſet profunditatis, & in ſuperficie nihil ſuſtinere poſſet.*

Ἀνέχει. Extollit. Honorat. Sophocles:

Quoniam te captivam
Fortis Ajax thori ſociam adſcivit.

Id eſt, quia te Ajax captivam honorat, lecti ſociam adſciſcens. Vel ita: Quia te Ajax, bello captam, lecti ſociam habet. Ad Tecmeſſam vero captivam, Ajacis uxorem, hæc verba dicuntur. Vel Ἀνέχει, imminet, impendet. *Uſque ad montem, qui huic [urbi] imminet.* † *Et labores facile ſuſtinens, utpote duræ ac aſperæ vitæ aſſuetus.* Et Sophocles: *Non ſunt pares laboribus ferendis.* Vel Ἀνέχειν, inhibere, impedire. *Et reprimere ipſorum impetum & excurſiones, & domi otioſum eſſe.*

Ἀνέχομαι. Cum genitivo. *Audaciam tuam tolero.* Et Ἀνέχομεν, augemus. Ariſtophanes: *Cum ſacra veneranda Dearum ſacro anni tempore cum hymnis celebramus.* Hanc enim ſignificationem hic habet vox ἀνέχομεν. Per Deas intelligit Cererem & Proſerpinam. Et Ἀνέχομαι, contemno, genitivo jungitur. Cum vero ſignificat fero, ſuſtineo, accuſativum adſciſcit. *Haud enim ferre poſſum Solem nudo capite.* † *Fero tuam ferociam.* † *Et Medicus fœtorem tolerat.* † *Sermonem ut falſum patienter audire non poterat.*

Ἀνεχρήσαντο. Interfecerunt. Perdiderunt. Ita Thucydides. Significat etiam, uſus gratia aliquid aſſumpſerunt.

Ἀνεχύθη. Effuſus eſt. Redundavit. *Et grando vehemens in eos effuſa eſt, & per totum diem tenebræ fuerunt profundiſſimæ.* Et Ἀνεχύθησαν, redundarunt. *Et fluvii pleni redundarunt.*

1 Ἀνεχαίπισεν. ἀντὶ τ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum. Obiter hic emendo Heſychium, apud quem ſic legitur: Ἀνεχαίπισεν, ἐπαίδευσεν. † Ἀνεγέρσεις, ἀνέκρουσεν. Tolle notam diſtinctionis, & una ſerie ita lege. Τὸ ἀνεχαίπισεν enim voci ἀνεχαίπισε ſubjici debere, ejuſque eſſe interpretationem, ex ipſo Heſychio clare probari poteſt, qui vocem ἀναχαιτίσαι aliter ſic exponit: Ἀνερμάτισε, ἀπερείσατο, ἀνακρούσατο &c. Præterea, notam illam diſtinctionis imperite hic poſitam eſſe, & τὸ ἀνεγέρσεις non poſſe eſſe [illegible] articuli initium, ipſa etiam literarum ſeries ſatis oſtendit.

[illegible] ydidem lib. 1. cap. CLX I. locus hic ita [illegible] τῶν τε πολέμων μᾶλλον, ἢ αἱ βίαιοι ἰσφορ[illegible] ἀνέχουσι. Scholiaſta τὸ ἀνέχουσιν ibi exponit, βαστάζουσιν, αὐξάνουσι.

3 Σοφοκλῆς] In *Ajace*, pag. 14. ut Portus monuit.

4 Σοφοκλῆς] In *Oedip. Tyran.* pag. 158.

5 Ἀριστοφάνης] In *Theſmophor.* pag. 829. (533. Edit. Baſ. P.)

6 Ἀνεχρήσαντο. διέφθειραν] Sic etiam habet Heſychius. Sed valde vereor, ne uterque in mendoſos codices inciderit, & in iis ἀνεχρήσαντο pro διεχρήσαντο ſcriptum invenerit. Nam τὸ ἀναχρᾶσθαι pro ἀφανίζειν eſt vox prorſus inſolens & inuſitata: ἀφανίζω vero apud optimos quoſque ſcriptores frequenter reperitur. Certe apud Thucydidem, quem Suidas hic laudat, non memini τὸ ἀνεχρήσαντο uſquam legi. Διεχρήσαντο vero apud eundem occurrit lib. I. c. CXXVI.

Ἀνε-

Ἀνεψύχισεν. ὅπερ ἐν τῇ σωτηρίᾳ ἀνέψυξεν.

Ἀνείδεος. ὁ ἀχρημάτιστος.

Ἀνεικάσασθε. ἀνασκώψατε. Δραπέτησι Κρατῖνος.

Ἀνείκαστος. ὁ εἰκασμῷ λεγι μὴ ὑποβαλλόμενος.

Ἀνεῖλεν. ἀντὶ τοῦ ἐμαντεύσατο. Λακεδαιμόνιοι ἐτείχιζον τὸν Ἰσθμόν. Ἀθηναίοις δὲ ὁ Θεὸς τὰ μὲν πρῶτα χρωμένοις ἀνεῖλε φεύγειν· λιπαροῦσι δὲ ἔχρησε·

Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ Εὐρύοπα Ζεύς,
Μοῦνον ἀπέρθιτον πελέθειν, τό σε τέκνα τ' ὀνήσει.
Μηδὲ σύ γ' ἱπποσύνῃ τε μένειν, καὶ πεζὸν ἰόντα
Πολλὸν ἀπ' ἠπείρου κρατὸν, ἥσυχος· ἀλλ' ὑποχωρεῖν
Νῶτον ὀπιστρέψας. ἔπι τοί ποτε καὶ τίος ἔσται.
Ὦ θεία Σαλαμίς· ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν,
Ἢ που σκιδναμένης Δημήτερος, ἢ σπυρόσης.

Ταῦτ' ἐξηγήσατο Θεμιστοκλῆς, ὁ Νεοκλέους, ὃς δι' ἐλευθεριότητα ἀπεκηρύχθη, τεῖχος μὲν ξύλινον τὰς ναῦς εἰπών. τιμὴ δὲ Σαλαμῖνα θείαν οὐκ ἂν ὀνομάσθαι τὸν Θεὸν, εἰ τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων ἔμελεν ἀπολέσθαι. συνεβούλευσε δὲ ταῖς τὴν Σαλαμῖνα ναυμαχῆσαι (καὶ σοφὸς ἐκλήθη διὰ τοῦτο, καὶ πρατηρὸς ἀπεδείχθη) καὶ τὴν τῶν Αἰγινήτας ἔχθραν ἀποθέσθαι, καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν, καὶ τὰ γένη Τροιζηνίοις καὶ Αἰγινήταις παρακαταθέσθαι. Καὶ αὖθις Ἐπεμψαν οἱ Σπαρτιᾶται χρησομένους, τῆς μήνιδος ἄκος λαβεῖν γλιχόμενοι· καὶ ἀνεῖλεν οὕτως·

Ἴσον τοι Δῆλόν τε Καλαβρίην τε τίθημι,
Πυθώ τ' ἠναθέην, καὶ Ταίναρον ἠνεμόεσσαν.

Ἔστι δὲ ὅτε τὸ Ἀνεῖλεν ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσε λαμβάνεται. Ἀνελεῖν δὲ, τὸ μαντεύεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν λαμβάνειν τὸ πνεῦμα, καὶ πληροῦσθαι τοῦ Θεοῦ· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνελεῖν τὴν ἄγνοιαν. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ φονεύειν φαμὲν ἀνελεῖν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἄνω λαμβάνειν τὸ ἐν βάθει πνεῦμα τοῦ ἀνδρὸς, ἢ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου, ἀπὸ τοῦ ἀνελεῖν τὴν γνῶσιν. λέγεται δὲ Ἀνελεῖν καὶ τὸ ἀναλαβεῖν τὰ ἔκθετα βρέφη καὶ τρέφειν.

Ἀνείλλεσθαι. συμφέρεσθαι, καὶ ἀλλήλοις τοῖς δόρασι τύπτειν. καὶ Ἀνείλλεται, ἀνειλεῖται. καὶ Ἀνείλετο, ἀνέλαβεν.

Ἀνειλείθυιαν.[3] ἄτοκον. Εὐριπίδης.

Ἀνείληπτός[4] ἐστι τὸ Ἑλληνικὸν, οὐχὶ ἀνάληπτος, οὐδὲ ἕτερον τοιοῦτον οὐδέν.

Ἀνεψύχισεν. Idem, quod vulgo dicitur ἀνέψυξεν. Refrigeravit. Recreavit. Refecit.

Ἀνείδεος. Sine forma. Informis.

Ἀνεικάσασθε. Deridete. Illudite. Cratinus *Fugitivis.*

Ἀνείκαστος. Qui conjecturis non poteſt cognoſci.

Ἀνεῖλεν. Oraculum edidit. Reſpondit. Lacedæmonii muris Iſthmum munibant. Athenienſibus vero, primum quidem oraculum conſulentibus, Deus reſpondit, ut fugerent: ſuppliciter orantibus vero hoc reſponſum dedit:

Murum ligneum Minervæ dat late cernens Jupiter,
Solum inexpugnabilem; qui tibi filiiſque proderit.
Neque vero vel equitatum, vel copias pedeſtres ingentes
Ex continente venturas expecta: ſed recede,
Tergo converſo. Aliquando enim hoſti frontem rurſus obvertes.
O divina Salamis! Tu vero perdes filios mulierum,
Vel tempore ſementis, vel meſſis.

Hoc oraculum Themiſtocles, Neoclis filius, (qui propter luxuriam a patre abdicatus fuerat) expoſuit, dicens, murum ligneum eſſe naves. Deum autem non appellaturum fuiſſe Salaminem divinam, ſi Græcorum liberos eſſet perditura. Suaſit igitur, ut juxta Salaminem prælium navale committeretur; (quam ob cauſam ſapiens appellatus, & Imperator creatus eſt) utque deponerent inimicitias, quas cum Æginetis gerebant, urbemque relinquerent, & liberos uxoreſque apud Trœzenios & Æginetas deponerent. Et rurſus: *Spartani, Numinis indignationem placare cupientes, miſerunt, qui Oraculum conſulerent. Iis autem Deus ſic reſpondit:*

Parem tibi Delum & Calabriam ſtatuo,
Et Pythonem divinam, & Tænarum ventoſam.

Interdum autem τὸ Ἀνεῖλεν accipitur pro ἐφόνευσεν, i. e. interfecit. Ἀνελεῖν autem, cum vaticinari ſignificat, inde dictum eſt, vel quod vates ſuperne ſpiritum accipiat, & impleatur Deo; vel quod ignorantiam tollat. Cum autem interficere ſignificat, inde dictum eſt, vel, quod ſpiritus viri, alte reconditus, ſurſum protrahatur; vel ex contrario, quod cognitio tollatur. Dicitur & Ἀνελεῖν, expoſitos infantes tollere & educare.

Ἀνείλλεσθαι. Convolvi, & haſtis ſe mutuo percutere. Et Ἀνείλλεται, convolvitur. Et Ἀνείλετο, ſuſcepit.

Ἀνειλείθυιαν. Mulierem, quæ non peperit. Euripides.

Ἀνείληπτος. Sic Græce dicitur; non autem ἀνάληπτος, nec aliud hujuſmodi quidquam.

1 Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλ.] Idem Oraculum exſtat apud Herodotum in *Polymnia*, pag. 271. Euſebium *de Prap. Euang.* lib. v. cap. XXIV. & Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 349.

2 Ἐλευθεριότης] Ἐλευθεριότης proprie quidem liberalitatem ſignificat: ſed ſenſûs requirit, ut per vocem illam hic intelligatur luxuria. Themiſtocles enim in prima juventute luxurioſus & prodigus fuiſſe legitur: quæ ratio erat, quare eum pater abdicaret.

3 Ἀνειλείθυιαν. ἄτοκον] Apud Heſychium diviſim ſcriptum eſt Ἀν' εἰλείθυιαν· ἀνὰ τόκον. Sed lectio Suidæ confirmatur auctoritate Pollucis, cujus hæc ſunt verba: Ἡ δὲ μὴ τίκτουσα καλεῖται στείρα. Ἡ γὰρ ἄτοκος, καὶ ἄτοκον, κοινὸν ὄνομα τῆ τε μηκέτι τικτούσης, καὶ τῆς μηδέπω, διὸ καὶ ἀνειλείθυιαν φίλον τοῖς ποιηταῖς καλεῖν.

4 Ἀνείληπτός ἐστι τὸ Ἑλλ.] Lege, Lector, & ride ſomnium compilatoris. Quid enim hæc ſibi volunt?

'Ανειλόμεν.[1] δύο δηλοῖ τό, τε ἔθρεψα, καὶ τὸ ἐβάσασα.

'Ανειλύσπω.[2] ἀνέβαινες.

'Ανειμμένη. ἐκλελυμμένη. παρειμμένη. καὶ ὡδὶ Σοφοκλεῖ, ἀνειμένη, ἀντὶ τοῦ ἄνεσιν ἔχουσα πανταχόθεν. 'Ανειμένη,[3] ὡς ἔοικας, οὗ φρένῃ· οὐ γὰρ πάρεστ' Αἰγίσθου. καὶ 'Ανειμένον ἄλσος, τὸ τῷ Θεῷ ἀφιερωμένον. καὶ τὸ ἠνεῳγμένον. καὶ 'Ανειμμένως, τὸ ῥαθύμως πι ποιεῖν. 'Αδύνατόν τε ἦν αὐτοῖς καὶ οὕτως ἀνειμένα πως καὶ πονημένοις ἐπικρατῆσαι. καὶ,

'Ανειμένων[4] Πόλιος[5] παμφαῶν πτυχῶν.

ἀντὶ τοῦ, ἀνεῳγμένων.

'Ανείμονες. ἀνίματοι. ἄνθυ ἱματίων.

'Ανείμων[6] τοῖς δέρασιν. ἀντὶ τοῦ, ἀνεῖλκον.

'Ανεῖν. Ξενοφῶν. Ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ ἔπονεῖν ἐθέλουσι καὶ ἀνεῖν.

'Ανεῖναι. ἀφεῖναι. καὶ 'Ανεῖναι κύβον, ἀντὶ τοῦ, ἀναρρῖψαι κύβον.

'Ανεῖπεν. ἀνεκήρυξεν. ἀνηγόρευσεν. Αἰσχύλος· Ὁ δ' ἀνεῖπε· Εἴσαγ', ὦ Θέογνι, τὸν χορόν.

'Ανεῖργεν. ἀπεκώλυε. καὶ 'Ανεῖρξαν, ἀπεκώλυσαν. Ἀργύριον αἰτοῦντα, ἀπειλοῦντά τε πολεμήσειν, εἰ μὴ λάβοι, οἱ Ῥωμαῖοι ἀνεῖρξαν.

'Ανείρηκε τὸν χρησμόν. καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπεῖν λέγουσι.

'Ανεῖρπεν. ἑσύρετο.

'Ανειρύσω. ἀνελκύσω.

Ἦν[7] δέ με χ', ὡς ἐκ νούσου ἀνειρύσω, ὧδε καὶ ἐχθρῆς

Ἐκ πενίης ῥύσῃ, δέξο χιμαιροθύτιν.

'Ανείς. ἀφείς. καὶ 'Ανεῖσα, ἀφεῖσα.

'Ανεῖσθαι. λελῦσθαι.

Ἄνεισιν. ἀνέρχεται.

'Ανείσθω. συγχωρείσθω.

'Ανεῖται. παρεῖται. καὶ 'Ανεῖται, ἀπλέλυται.

'Ανεῖτο δὲ αὐτῷ ἡ κόμη, καὶ ποτὸν ὕδωρ ἔπινε. ἀντὶ τοῦ, ἀπολελυμένη ἦν. ὡς Σαμουὴλ τοῦ Προφήτου φησίν.

'Ανεῖτο. ἀντὶ τοῦ ἀνέκειτο.[8] Ἐπεὶ δὲ ὁ Ναρσῆς, ὁ τῆς Ἰταλίας στρατηγὸς, ἐς πάντα ξυγκαλεμίγνυε τῷ μεγαλουργῷ τὸ νωχελὲς, καὶ ἐκοινώνει αὐτῷ τῆς Φρονήσεως ἡ ῥώμη, καὶ ἅπασ τῷ κρείττονι ἀνεῖτο, ταύτῃ

'Ανειλόμεν. Duo significat; Alui, & Gestavi.

'Ανειλύσπω. Ascendebas.

'Ανειμμένη. Solutæ. Liberæ. Remissæ. Sophocles: *Soluta & libera, ut videris, nunc rursus vivis. Non enim adest Ægisthus.* Et 'Ανειμένον ἄλσος, lucus Deo consecratus. Item, quod est apertum. Et 'Ανειμένως πι ποιεῖν, remisse & negligenter aliquid facere. *Fieri autem non poterat ut hostem vincerent, quod & nimis remisse [pugnarent,] & jam ante defatigati essent.* Et, *Apertis cœli splendidissimis orbibus.* [Hic enim ἀνειμένων] idem significat quod ἀνεῳγμένων.

'Ανείμονες. Sine vestibus.

'Ανείμων. Pro ἀνεῖλκον. *Hastis sursum trahebant.*

'Ανεῖν. Xenophon. *In hujusmodi enim rebus viri boni elaborare volunt, easque conficere.*

'Ανεῖναι. Dimittere. Laxare. Et 'Ανεῖναι κύβον, aleam jacere.

'Ανεῖπεν. Per præconis vocem edixit. Promulgavit. Aristophanes: *Ille vero edixit: Introduc, o Theogni, chorum.*

'Ανεῖργεν. Coercebat. Reprimebat. Et 'Ανεῖρξαν. Coercuerunt. Repressérunt. *Illum pecuniam petentem, & minantem se bellum ipsis illaturum, nisi accepisset, Romani coercuerunt.*

'Ανείρηκε τὸ χρησμόν. Oraculum pronuntiavit, vel promulgavit. Et præco ἀνειπεῖν dicitur.

'Ανεῖρπεν. Serpebat.

'Ανειρύσω. Extraxisti.

Si vero me, ut ex morbo eripuisti, sic etiam ab inimica paupertate liberaveris, accipe hanc capellam, quam tibi immolo.

'Ανείς. Qui dimisit. Et 'Ανεῖσα, quæ dimisit.

'Ανεῖσθαι. Solutum esse. Liberum esse.

Ἄνεισιν. Ascendit.

'Ανείσθω. Permittatur. Concedatur.

'Ανεῖται. Remissus est. Dimissus est.

'Ανεῖτο δὲ αὐτ. *Coma vero ejus soluta erat, & aqua pro potu utebatur.* De Samuele Propheta hæc dicuntur.

'Ανεῖτο. Interdum significat, Addictus erat. Deditus erat. *Quoniam autem Narses, Italiæ Dux, in omnibus rebus prudentiam cum magnificentia miscebat, & robur [animi] prudentiam ejus comitabatur, & ipse virtuti sem-*

1 'Ανειλόμεν] Vide supra v. 'Ανελεῖν.

2 'Ανειλύσπω] Scribe ἀνειλυσπῶ, cum circumflexo in ultima. Vide infra v. 'Ανιλυσπῶ.

3 'Ανειμένη, ὡς ἔοικας, φ.] Hæc sunt verba Sophoclis in *Electra*, pag. 106. ut Portus observavit.

4 'Ανειμένων Πόλ.] Vide infra v. Πτυχαί.

5 Παμφαῶν πτυχῶν] Quid sint πτύχες cœli docet Eustathius ad verba illa Poetæ Il. γ. Κρατὸς δ' ὑπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου. Vide Leonidæ, quod ex Anthologia inedita integrum hic subjiciam.

Λαθρίη οὐκ ἀλάνης τοῦτόν χάρον ἔκ τι πνείσω
Κηξ ὀλιγηπαύων δέξο Λεωνίδεω.
Φαιστά τι πνήσσω, καὶ εὐθήσυρον ἐλαίῳ,
Καὶ τέττο χλωρὸν σῦκον ἀπικρίδιον,
Κ' εὐνίην σαφυλῆς ἔχ' ἀπασσάδα πινταίρωνον,
Πότνια, κἀμ αὐσονίῳ τήνδ' ὑποσυρμίδιον.
Ἦν δέ με χ', ὡς ἐκ νέσε ἀνειρύσω, ὧδε & ἐχθρῆς
Ἐκ πενίης ῥύσῃ, δέξο χιμαιροθύτιν.

Epigramma hoc illustrandum & emendandum aliis relinquo, quoniam mihi, operis urgentibus, ad alia properandum est. Illud tantum obiter moneo, in Hexametro tertio pro εὐνίην legendum esse εὐσίνου.

7 Ἦν δέ μέ χ'.] Pentameter hic decerptus est ex Epigrammate Leonidæ, quod ex Anthologia inedita integrum hic subjiciam.

8 Ἐπεὶ δὲ ὁ Ναρσῆς, ὁ τ' Ἰταλίας φ.] Fragmentum hoc, quod & obscurum est, nec satis emendatum, apud Agathiam me legisse puto.

τοι οὐ [1] πρὸς τὸ ἐμμελὲς ἐκκλίνας, [2] αὐτίκα καὶ ὅλε ἐπεραιώθη τὸ ῥεῖθρον [3] σὺν τῷ ῥείθρῳ.

Ἀνεῖχεν. ἐκώλυε. [4] Χαιρέτιον μὲν οὖν καὶ πρὸ τούτου φανερός τις ὢν, καὶ ἀνυπόφορος, τῷ τε πλεονάζοντι δ' ἀφροσύνῃ Φοβῶν, ἀνεῖχεν ἅπαντας ἀπὸ λῃστείας. ἡ Ἀνεῖχε, παρεδέχετο. Τὸ μὲν πρῶτον οὐδεὶς ἐπίστευεν, οὐδ' ἀνεῖχε τὸν λόγον.

Ἀνηβητηρίαν. [5] πᾶν ἀνηλὼν νεότητος. Ἄνηβος, ὁ ἀνήλικος, ὁ μήπω τὴν ὀφειλομένην ἡλικίαν ἐπιφθάσας. ἥβη γὰρ, ἡ ἀκμή. [6] καὶ Ἀνηβῶν, ἀνανεάζων.

Ἀνηγμένος. αὐξημένος.

Ἄνῃγον. Οἱ δὲ ἐπὶ μεγίστην ἑορτὴν, ἣν τότε ἀνῆγον, συνελαύνειαν αὐτοὶ ἕκαστος.

Ἀνήειμεν. ἀνηρχόμεθα.

Ἀνήϊξεν. ἀνάρμησεν.

Ἄνηθον. εἶδος βοτάνης ἁρτυματικῆς.

Ἄνῆκεν. ἀφῆκεν.

Ἀνήκεστον. ἀνίατον. ἀθεράπευτον.

Ἐς [7] τί μοι βλέψασα θάλπῃ τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί; ἀντὶ δ', ὠδακόπῃ τὰς φρένας, ὡς ὂν τῷ πυρετῷ. Ἀνηκέστῳ δὲ πυρὶ, ἀνελπίστῳ εὐδοξίᾳ.

Ἀνήκει. [8] Ἀνιφῶν, ἀντὶ τοῦ καθήκει. Ἀμειψίας δὲ Ἄνηκα ἀντὶ τοῦ ἀναβέβηκα ἔφη. Θουκυδίδης δὲ Ἀνήκουσιν, ἀντὶ τοῦ τελευτῶσι, λήγουσι. καὶ Δημοσθένης Ἀνήκοντος, ἀντὶ τοῦ, διαφέροντος. καὶ Ἀνήκοντες, ἀνελθόντες. [9] Τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες, ὥστε μέγα τι καὶ λαμπρὸν ἀπ' αὐτῆς ὠφεληθῆναι εἰς ὄχλων [10] προαγωγήν· τῷ γε μὴν κολακικῷ τοῦ βίου, καὶ τῇ εἰς μελετότητα πλάσει τῶν ἠθῶν μέγα δυνηθέντες, οὐκ ἐλάχιστα καὶ οὗτοι πλῆθος προσεβάλλοντο. Ἀνῆκον δὲ, τὸ πρέπον.

Ἀνηκόντιζεν. [11] ἀνεφέρετο.

Ἀνήκοος. [12] Λόγων ἐλευθερίων καὶ παιδείας ἀνήκοος ὢν. οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ Φοινῶν ἔμαθεν, ὅτι μὴ γράμματα, καὶ ταῦτα κακὰ κακῶς γράψαι.

Ἀνηκούστησεν. οὐκ εἰσήκουσεν. παρήκουσεν. Ὁ δὲ μὴ ἀνηκουστῆσαι τοῦ Ὑπάτου καταπολμήσας, ἀφίκετο. Καὶ [13] Ἡρόδοτος· Οἱ δὲ ἐμάχοντο, ἀνηκουστήσαντες τοῖσι στρατηγοῖσιν.

per ſtudebat, nec ad ſocordiam unquam deflectebat * * * * *

Ἀνεῖχεν. Impediebat. Prohibebat. *Charietton igitur, cum & ante vir clarus eſſet, & invictus haberetur, & ob inſignem audaciam terrorem aliis incuteret, omnes a latrocinando deterruit.* Vel Ἀνεῖχε ſignificat, Recipiebat, Admittebat. *Primum quidem nemo ei rei fidem habebat, nec verba ejus admittebat.*

Ἀνηβητηρίαν. Omnem juventutis florem. Ἄνηβος, impubes. Qui nondum debitam ætatem attigit. Ἥβη enim dicitur vigor ætatis. Et Ἀνηβῶν, Repubeſcens.

Ἀνηγμένος. Auctus. Qui crevit.

Ἄνῃγον. Agebant. Celebrabant. *Illi vero ad maximum feſtum, quod tunc celebrabant, convenerunt.*

Ἀνήειμεν. Aſcendimus.

Ἀνήϊξεν. Cum impetu ſurrexit.

Ἄνηθον. Genus herbæ condimentis parandis aptæ.

Ἄνῆκεν. Dimiſit.

Ἀνήκεστον. Inſanabile. Incurabile. *Quid, quæſo, vidiſti, ob quod tam vehementer deliras?* Πῦρ enim hic ſignificat πυρετὸς, i. e. febris, qua qui laborant, inſanire ſolent. Vel Ἀνηκέστῳ πυρὶ, ſignificat, ſpe non ſperanda.

Ἀνήκει. Antipho poſuit pro καθήκει, i. e. pertingit, pertinet. Amipſias vero Ἄνηκα dixit pro ἀναβέβηκα, adſcendi. Thucydides Ἀνήκουσιν pro τελευτῶσι, i. e. deſinunt, finem habent. Et Demoſthenes Ἀνήκοντος, quod alicujus intereſt. Et Ἀνήκοντες, redeuntes, vel aliquo pervenientes. *In facultate dicendi non quidem eo uſque erant progreſſi, ut ea multum valerent ad multitudinem alliciendam; ſed auſtero genere vitæ & fictæ modeſtiæ ſimulatione magnam adepti auctoritatem, plurimos homines ad ſe attraxerunt.* Ἀνῆκον etiam ſignificat id, quod decet.

Ἀνηκόντιζεν. Emicabat. Surſum ferebatur.

Ἀνήκοος. Qui non audivit aliquid. Ignarus. *Ille vero liberalium artium & omnis doctrinæ ignarus erat, quoniam nihil aliud literatoris ſcholam frequentans didicerat, quam literas eaſque malas male pingere.*

Ἀνηκούστησεν. Non audivit. Non obtemperavit. *Ille vero, cum Conſulis mandatum ſpernere non auderet, ad ipſum venit.* Et Herodotus: *Illi vero imperium ducum ſpernentes pugnarunt.*

1 Πρὸς τὸ ἐμμελὲς] Lege πρὸς τὸ ἐκμελὲς, ut ſenſus requirit.

2 Αὐτίκα καὶ ὅλε ἐπεραιώθη τὸ ῥ.] Hæc cum præcedentibus non ſatis bene cohærere videntur; quæ ratio eſt, quare ea in verſione præmiſerim.

3 Σὺν τῷ ῥείθρῳ] Probo conjecturam Porti, qui σὺν τῷ ῥεύματι legendum eſſe putat.

4 Χαιρέτιον μὲν ἦν καὶ πρὸ τούτου φ.] Hoc fragmentum ex Eunapio depromptum eſſe putat Valeſius ad Ammianum Marcell. p. 144. quem vide.

5 Ἀνηβητηρίαν. πᾶν ἀνηλὼν νεότητος] Quid his facias? Aut, quis ſana iſta præſtet? Apud Heſychium legitur, Ἀνηβητηρίαν. πᾶν ἀνανεάζον νεότητος. Sed nec hæc ſatis clara vel emendata videntur. Quare, cogitet acutus lector.

6 Καὶ Ἀνηβῶν, ἀνανεάζων] In prioribus Edit. verbis his ſequentia ſubjuncta ſunt: Προσετέθη ἔχωθεν. ὥστε τὸ μὲν ἄνηβος κατὰ στέρησιν νοητέον, ἐπιπρεμνὸν δ' ἀφ' ἡλικίαν. ὡς τὸ ἀνέγκλητος. τὸ δὲ ἀνήβων κατὰ σύνθεσιν τὸ ἀνά, δηλάσης τὸ πάλιν. ὡς καὶ τὸ ἀναδασμός, ὁ ἂν ἀντίσχοι δασμός. καὶ ποιητικώτερον ἄμπαλος, ὁ οὐκ ἀντίσχων κλῆρος. Sed verba iſta in textum recipere nolui, quoniam in optimo MS. A, & altero B, deſunt, & eam ob cauſam a recentioribus loco huic adſuta videntur.

7 Ἐς τί μοι βλέψασα θάλπῃ τῷ δ' ἀνηκ. πυρί] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Electra*, pag. 120. ut Portus obſervavit.

8 Ἀνήκει. Ἀνιφῶν, ἀντὶ τοῦ καθ.] Vide Harpocrationem h. v.

9 Τῆς μὲν οὖν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσ.] Supplementum hujus fragmenti habes infra v. Ἐλεύσ. Vide etiam v. Καπηλικώς.

10 Προαγωγήν] Infra v. Ἐλεύσ. rectius legitur παραγωγήν.

11 Ἀνηκόντιζεν. ἀνεφέρετο] Reſpicit ad locum illum Homeri Il. E. v. 113. Αἶψα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος. Ubi Scholiaſta τὸ ἀνηκόντιζε per ἀθρόως ἀνεφέρετο exponit.

12 Λόγων ἐλευθερίων & παιδείας ἀνήκοος. ὢν. ἐ γὰρ ἄλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Procopii de Joanne Cappadoce lib. I. *de B. llo Perſ.* cap. XXIV. eademque leguntur infra v. Ἰωάννης ὁ Καππαδ.

13 Ἡρόδοτος· Οἱ δὲ ἐμάχοντο, ἀνηκ.] Apud Herodotum lib. VI. pag. 213. lin. penult. legitur, καὶ ἐναυμάχεον, ἀνηκουστήσαντες τοῖσι στρατηγοῖσι.

Ἀνήλαλ@. ὁ μηδέπω δαμασθείς.

Ἀνηλεής. ὁ ὠμός.

Ἂν ἡ λεοντῇ μὴ ἐξικνῇ, προσαπτε καὶ τὴν ἀλωπεκῆν. ὁ νοῦς· ἐὰν μὴ φανερῶς ἀμυνόμενο@ ἀντέχῃς, πανουργίᾳ χρῆσαι. καὶ Ὅμηρο@·

Ἢ δόλῳ, ἠὲ βίηφι· ἢ ἀμφαδόν, ἠὲ κρυφηδόν.

Ἀνήλιπ@.[1] ὁ ἀνυπόδητο@.

Ἀνήλωται. πεφόνευται.[2] καταχρηστικῶς.

Ἀνημμένο@. ἐξηρτημένο@. ἢ καμόμενο@.

Ἀνήμερο@. ἄγριο@.

Ἀνημιωβολιαῖα.[3] ἀντὶ τοῦ, ἕκαστον αὐτῶν ἡμίσεος ὀβολοῦ ἄξιον, ἤτοι ἡμιωβολίου. Ἀπὸ δὲ συντάξεως ὀνόματα γίνεται· καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καλοκἀγαθία· θεοῖς ἐχθρὸς, θεοεχθεία. οὕτως ἀνημιωβόλιον, ἀνημιωβολιαῖα.

Ἀνήναθαι. ἀπαρνήσασθαι.[4] Ὅμηρο@·

Αἴδεσθεν μὲν ἀνήναντο, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.
Καὶ Αἰλιανός· Οἱ δὲ, εἰδὲ γε ἔχον ἀνήνασθαι τὸ πρόσταγμα, ἐπ' Ἀντιγόνῳ τίθενται τὴν κείσιν, ὑφ' ᾗ τινα χρὴ Λοκρικὴν πόλιν πέμπειν δασμόν.

Ἀνιωύγκαλο. ὅτι βάθυς ἐβόησεν. Αἰλιανὸς περὶ Κροίσου· Ὁ δὲ[5] ἀνιωύγκαλο ἄρα στενάξας, καὶ ἐς τρὶς ἐκάλεσε τὸν Σόλωνα.

Ἀνηνέγκαντο. γενικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀνεμνήσθησαν.

Ἀνήνι@. ἄνευ ἀνίας καὶ λύπης.

Ἀνήνοθεν.[6] ἀνήρχετο.

Ἀνήνυτον. ἄμετρον. πολύ.[7] Πολύβι@· Μεγίστης παρεφαινομένης δυσχρηστίας περὶ τὰς προφάς, ἅ τε ἦν τὸ μῆκος ἀνήνυτον ἔχειν δοκούσης τῆς ὁδοῦ. Καί, Ἀνήνυτα τιμῶν χρεπτῶν μελιόντων. δυστυχούντων ὅτι μάλιστα. Τὸν[8] ἀνήνυτον οἶτον ἔχουσα κακῶν. τὸν ἀτελείωτον[9] βίον, ἡ Ἠλέκτρα φησί. καὶ Ἀνήνυτο@, ἀναρίθμητο@, πολὺς, ἀπλήρωτο@, ἄπρακτο@, ἀτέλεστος. Ὅπλα τε χαλκυόμενο@, καὶ βελῶν ἀνήνυτον ἀριθμὸν κατασκευάζειν προστάττων.

Ἀνῆπται. ἐξῆπται.

Ἀνὴρ[10] δὲ φεύγων ὁ μένει λύρας κίνητον. παροιμία, ἐπὶ τῶν ὀξέως ὀφειλόντων ἕκαστα πράττειν.

Ἀνήρεις.[11] ἀνάνδρους.[12] Εὔχρηστον, ἀνδρὶ συμπολεμοῦντι φιλτάτῳ.

Ἀνὴρ ἀνδρὸς διαφέρει. τὸ γε Λευκόλλου στράτευμα στασιάζον ἀεί, τοῦτο προσλαβὼν ὁ Πομπήιο@ οὐδ' ὁπωστιοῦν στασιάζοντας ἔσχεν.

Ἀνήρεται. ποιητικῶς, ἀνερωτᾷς.

Ἀνηρέθιζεν. ἐπί τι παρώτρυνε καὶ παρέθηγεν. Εὐ-

Ἀνήλαλ@. Nondum domitus.

Ἀνηλεής. Crudelis.

Ἂν ἡ λεοντῇ μὴ ἐξ. *Si leonina pellis non ſufficiat, adhibe & vulpinam.* Senſus eſt, dolo utendum eſſe, ſi palam reſiſtere non poſſis. Et Homerus:

Aut dolo, aut vi, aut palam, aut clam.

Ἀνήλιπ@. Diſcalceatus.

Ἀνήλωται. Interfectus eſt. Per catachreſin.

Ἀνημμένος. Suſpenſus. Vel, Accenſus. Ardens.

Ἀνήμερ@. Sævus. Immitis.

Ἀνημιωβολιαῖα. Quæ dimidio obolo valent. Eſt autem nomen compoſitum, quale eſt, καλοκἀγαθία, ex καλὸς & ἀγαθὸς; & θεοεχθεία, ex θεὸς & ἐχθρός.

Ἀνήναθαι. Negare. Recuſare. Homerus: *Erubuerunt quidem conditionem recuſare; nec tamen accipere auſi ſunt.* Et Ælianus: *Illi vero (neque enim, quod imperatum fuerat, recuſare poterant) Antigono judicium permiſerunt de tributo, quod Locrenſium civitas pendere deberet.*

Ἀνηνέγκαλο. Ex imo pectore vocem emiſit. Ælianus de Cræſo: *Ille vero ingemiſcens alta voce exclamavit, Solonemque ter vocavit.*

Ἀνηνέγκαντο. Cum genitivo ponitur, pro Recordati ſunt.

Ἀνήνι@. Sine dolore & triſtitia.

Ἀνήνοθεν. Adſcendit.

Ἀνήνυτον. Immodicum. Multum. Maximum. Polybius: *Cum maxima ſe oſtenderet difficultas in commeatibus comparandis propter nimiam itineris longitudinem.* Et, *Fruſtra virtutem ſectantium.* Id eſt, maxime infelicium. † *Suſtinens mala, quæ finem nullum habent.* Sic Electra inquit. Et Ἀνήνυτο@, innumerabilis, multus, inexplebilis, irritus, imperfectus. *Arma fabricans, & telorum immenſum numerum parari jubens.*

Ἀνῆπται. Suſpenſum eſt.

Ἀνὴρ δὲ φεύγ. *Vir fugiens non moratur ſtrepitum lyræ.* Proverbium in eos, quos negotia celeriter conficere oportet.

Ἀνήρεις. Ignavos. Imbelles. *Utile eſt virum amicum amplecti.*

Ἀνὴρ ἀνδρὸς διαφ. *Vir viro præſtat. Luculli enim exercitum, ante ſeditioſum, cum accepiſſet Pompeius, milites ab omni ſeditione prorſus abſtinuerunt.*

Ἀνήρεται. Poetice. Inquiris. Interrogas.

Ἀνηρέθιζεν. Incitabat. Acuebat. Eunapius:

1 Ἀνήλιπ@. ὁ ἀνυπ.] Vide Scholiaſtam Theocriti ad Idyll. IV. v. 56.

2 Καταχρηστικῶς] Hæc vox deeſt in MSS.

3 Ἀνημιωβολιαῖα. ἀντὶ τοῦ ἕκαστον αὐτ.] Hanc notam deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Ranas*, pag. 238. (153. Edit. Baſ. ut Portus obſervavit.)

4 Ὅμηρος· Αἴδεσθεν μὲν ἀνήν.] Il. H. v. 93.

5 Ὁ δὲ ἀνηνέγκατο ἄρα στεν.] Idem fragmentum Æliani citat Euſtath. ad Odyſſ. A. pag. 1404.

6 Ἀνήνοθεν. ἀνήρχετο] Scholiaſta Homeri ad Odyſſ. P. v. 270.

7 Πολύβι@· Μεγίστης παρεφαιν. δυσχ.] Fragmentum hoc Polybii legitur in Collectaneis Conſtantini, a Valeſio editis, pag. 33.

8 Ἀνήνυτον οἶτον ἔχουσα κακῶν] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Electra* pag. 88.

9 Βίον] In uno MS. Pariſ. rectius legitur μόρον.

10 Ἀνὴρ δὲ φεύγων ὁ μ.] Vide Zenobium & Diogenianum.

11 Ἀνήρεις. ἀνάνδρους] Vide Etymologum.

12 Εὔχρηστον ἀνδρὶ συμπολ.] Verſus hic oneirocriticus, qui apud Aſtrampſychum legitur, alieno loco poſitus eſt, & referri debet vel ad vocem proxime præcedentem, vel ſequentem.

νάπιος. Ὁ δὲ τά τε φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζεν.

Ille vero militum animos & iras acuebat.

Ἀνήρετο. ἀνέλαβεν. ἠρώτησεν.

Ἀνὴρ[2] ἔοικε ναῦς ἱκετεύων πέτραν. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐποκελλούσης νεὼς πρὸς τὴν πέτραν.

Ἀνηρείψαντο.[3] ἀνήρπασαν.

Ἀνήρηκεν. ἀντὶ τοῦ, ἐκ μέσου ἐποιήσατο. Δημοσθένης. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσεν.

Ἀνηρημένος. πεφονευμένος. ἀναλαβών. ἐλόμενος. ἀπενεγκάμενος. Ὁ δὲ βασιλεὺς τοσαύτην νίκην ἀδάκρυτον καὶ ἀναίμακτον ἀνηρημένος, εἰς τὰς Σάρδεις ὑπέστρεψεν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἀνάρσια ἀνηρημένος ἐκδίκως.

Ἀνήρρησεν.[4] ἀνεφθάρη. Ὡς μέλις ἀνήρρησεν, οὐδένες μὲν οἱ σαφεῖς. Εὔπολις Πόλεσιν.

Ἀνῆφθαι. πεφονεῦσθαι.

Ἀνήριθμος.[5] ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ τασσόμενος, ἀλλὰ παρειρημένος.

Ἀνὴρ[6] Κόπριος. ὡς ἀπὸ δήμου. λέγει δὲ τὸν κοπρολόγον. ἢ κηπουρόν. παρὰ τὸ κόπρον.

Ἀνήροτον. ἀγεώργητον.

Ἀνηρώτιζεν. ἀντὶ τοῦ ἀνηρώτα. Τηλεκλείδης.

Ἀνηρτημένοι.[7] ἐπηρμένοι.[8] Οἱ δὲ ταῖς ψυχαῖς ἀνηρτημένοι κατεφρόνησαν μὲν τῶν κοινῶν τῆς ἱκεσίας νόμων, παρ' οὐδὲν δὲ ἡγήσαντο τὸ τῶν συγγενικῶν ἀφιδρυμάτων καὶ θεῶν εὐσέβειαν.

Ἀνήρτησαν. ἀνεποίησαν. ἀνεκαίνισαν.

Ἀνήσει. καταλείψει.

Ἄνηστις. ὁ γεγευμένος. καὶ[9] Ἄνηστις, ὁ νῆστις λίαν παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ.

Ἰὼ γὰρ[10] σὺ πρῶτος ἄκλητος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις.

Ecce enim tu primus invocatus & famelicus ad cœnam accedis.

Ἀνήφθη. ἐξήφθη. ἐκρεμάσθη. ἢ ἀνεφλέχθη ὑπὸ πυρός.

Ἀνήχθημεν. ἀνεπλεύσαμεν.

Ἀνῆψεν. ἀνεκρέμασε τοῖς θεοῖς. Εὐνάπιος.

Ἀνία. λύπη. τὸ νι μακρόν.

Αἴας[11] γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ
Λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

Ἀνιαθείς. λυπηθείς.

Ἀνακκάς.[12] ᾠδῆς ὄνομα. ὁ Πεσιμανὼς καὶ Μα-

Ἀνήρετο. Suſcepit. Interrogavit.

Ἀνὴρ ἔοικε ναῦς ἱκ. *Tanquam navis ſcopulo ſupplicare videtur.* Proverbium in ſtupidos: per tranſlationem ductam a navi, quæ in ſcopulum impingit.

Ἀνηρείψαντο. Abripuerunt.

Ἀνήρηκεν. De medio ſuſtulit. Demoſthenes. Item, Interfecit.

Ἀνηρημένος. Interfectus. Qui ſuſcepit. Qui reportavit. Adeptus. *Rex vero tantam victoriam abſque lacrymis & ſanguine adeptus Sardes rediit.* Et iterum: *Ille vero cum fœda facinora contra jus & fas aggreſſus eſſet.*

Ἀνήρρησεν. Rediit. Rurſus intravit. * * * * * * * * *

Ἀνῆφθαι. Cæſum eſſe.

Ἀνήριθμος. Qui nullo loco habetur. Cujus nulla ratio habetur.

Ἀνὴρ Κόπριος. Vir Coprius: quaſi ab aliquo populo denominatus. Intelligit autem [Ariſtophanes] eum, qui ſtercora legit: vel hortulanum. A nomine κόπρος.

Ἀνήροτον. Inaratum. Incultum.

Ἀνηρώτιζεν. Interrogabat. Teleclides.

Ἀνηρτημένοι. Elati. *Illi vero animis elati communia ſupplicum jura contempſerunt, & nihili fecerunt pietatem erga ſimulacra & Deos cognatos.*

Ἀνήρτησαν. Refecerunt. Renovarunt.

Ἀνήσει. Miſſum faciet. Dimittet.

Ἄνηστις. Qui cibum guſtavit. Qui non eſt jejunus. Apud Cratinum vero in *Dionyſalexandro* Ἄνηστις dicitur qui valde jejunus eſt, vel famelicus.

Ecce enim tu primus invocatus & famelicus ad cœnam accedis.

Ἀνήφθη. Suſpenſus eſt. Vel, ab igne accenſus eſt.

Ἀνήχθημεν. In altum mare provecti ſumus.

Ἀνῆψεν. Diis ſuſpendit. Eunapius.

Ἀνία. Dolor. Syllaba νι longa eſt.

Ajax enim non amplius ſuperſtes eſt. Sed mihi Relictis doloribus & lamentis interiit.

Ἀνιαθείς. Dolore affectus.

Ἀνακκάς. Cantilenæ nomen eſt Πεσιμανὼς

1 Ὁ δὲ τά τε φρονήματα κ. τοὺς θ.] Supplementum hujus fragmenti habes infra v. Διαιωνίζεσθαι.

2 Ἀνὴρ ἔοικε ναῦς ἱκ.] Vide Diogenianum Adag. DLXXIX.

3 Ἀνηρείψαντο. ἀνήρπασαν] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Υ. v. 234.

4 Ἀνερρήγη] Vide Suidam infra v. Εἰσέρρησεν, & v. Εἰσφθαρείς.

5 Ἀνήριθμος] Apud Græcos ἀνήριθμοι, vel ἀνάριθμοι eleganter dicuntur illi, qui tantum numerus ſunt, ut Latini ajunt, & quorum nulla ratio habetur. Contra ἀρίθμητοι, vel ἐν ἀριθμῷ εἶναι dicuntur, qui aliquo loco habentur, & quibus ſua eſt dignitas & auctoritas. Theocritus *Idyll.* XIV. v. 48.

Ἄμμες οἱ ἄπ λόγω πάντες ἄξιοι, ἄτ' ΑΡΙΘΜΗΤΟΙ.

Id eſt, *noſtrorum vero nulla habetur ratio.* In notiſſimo Oraculo, Megarenſibus olim reddito, (quod legitur apud Suidam infra v. Ἡμεῖς οἱ ὦ Μεγ.) Megarenſes ἄτ' ἐν λόγῳ, ἔτ' ἐν ΑΡΙΘΜΩΙ. i. e. contempti & nullius pretii homines dicuntur. Vide etiam Anthol. lib. VII. pag. 624.

6 Ἀνὴρ Κόπριος] Ariſtoph. *Equit.* pag. 342.

7 Ἐπηρμένοι] Sic recte in 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt. Priores vero Edit. habent ἐπηρτημένοι.

8 Οἱ δὲ ταῖς ψυχαῖς ἀνηρτημένοι κατέφρ.] Hæc Polybio tribuunt Fulv. Urſinus, & Caſaubonus: ſed ſunt verba Diodori in Excerpt. Leg. cap. XXIX. ut optime obſervavit Jacobus Gronovius.

9 Καὶ Ἄνηστις, ὁ νῆστις λίαν παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διον.] Hanc notam ex Athenæo deſcripſit Suidas; ejuſque veſtigia hodie adhuc ſuperſunt in Excerptis ex libro II. pag. 47.

10 Ἰὼ γὰρ σὺ πρῶτος ἄκλ.] Eſt verſus Anapæſticus.

11 Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ λιπ.] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Ajace*, pag. 56. P.

12 Ἀνακκάς] De hoc vocabulo nihil me legiſſe memini. Quæ vero ſequuntur, ᾠδῆς ὄνομα ὁ Πεσιμανὼς &c. a voce Ἀνακκὰς aliena ſunt, quæ ſuo loco repetuntur infra v. Πεσίμανος & Μανέρως.

νέρως.

νέρως. Εὔβυλος Καμπυλίωνι.

Ἀνιαρόν. λυπηρόν. καὶ Ἀνιαρώτερον. λέγεται καὶ Ἀνιηρόν.

Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος. οὗτος ὑπαλεῖπτο. [1] οἱ γὰρ Καρχηδόνιοι στρατηγὸν ἀπέφηναν Ἀσδρούβαν, τὸν τοῦ Βάρκα κηδεστήν. ὁ δὲ Ἀννίβαν τὸν πολὺ ὕστερον ἀσίδιμον ἐπὶ στρατηγίαις, παῖδά τε ὄντα τοῦ Βάρκα, καὶ τῆς γυναικὸς οἱ γενόμενον ἀδελφὸν, ἔχων ἐν Ἰβηρίᾳ νέον ὄντα καὶ Φιλοπόλεμον καὶ ἀρέσκοντα τῷ στρατῷ, ὑποστράτηγον ἀπέφηνε· καὶ τῆς τε Ἰβηρίας τὰ [2] πολλὰ προσηγάγετο, πιθανὸς ὢν ὁμιλῆσαι, ἔς τε τὰ βίας δέομενα τῷ μειρακίῳ χρώμενος. Φύσει δὲ Φιλοπόλεμος ἰὼν ὁ Ἀννίβας, καὶ οὔ ποτε ἀργίαν ἔφερεν. ὕστερον δὲ [3] ἐπὶ τρυφῆς ἰὼν οὐ συνήθους, ἐρωμένῳ τε εἶχεν ἄγριος ἀνὴρ, καὶ εὐθὺς αὐτῷ κατ' ὀλίγον ἐπρέπετο πάντα. Φησὶ δὲ καὶ Πολύβιος, ὡς Ἀννίβας νέος μὲν ἰὼν, πλήρης δὲ πολεμικῆς ὁρμῆς, ὀπτυχὴς δὲ ἐν ταῖς βυλαῖς, πάλαι δὲ παρωρμημένος πρὸς τινὰ τῶν Ῥωμαίων ἔχθραν. [4] Ὅτε Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίων στρατηγῷ ἐδηλώθη πρὸς Ἄμμωνος, ὡς ἀποθανὼν γῇ καλυφθήσεται Λιβύσσῃ. καὶ ὁ μὲν ἤλπισεν ἀρχὴν τῶν Ῥωμαίων καθαιρήσειν, καὶ ἐν Λιβύῃ τελευτήσειν. Φλαμινίου δὲ τοῦ Ῥωμαίων στρατηγοῦ σπεύδοντος λαβεῖν αὐτὸν ζῶντα, ἀφίκετο πρὸς Προυσίαν ἱκέτης, καὶ ἀποθεὶς ὑπ' αὐτῷ ἀνεπίδα τε ἐπὶ τὸν ἵππον, καὶ γυμνωθέντος τοῦ ξίφους πρόσκειται τὸν δάκτυλον. [5] προσελθόντι δὲ ὀλίγα πολλὰ πυρετὸς ἀπὸ τοῦ τραύματος, καὶ ἡ τελευτὴ τοῦ βίου συνέβη. τὸ δὲ χωρίον, ἔνθα συνέβη ἀποθανεῖν, ἐκάλεσαν οἱ Νικομηδεῖς Λίβυσσαν. Καὶ Ἀθηναίοις δὲ μάντευμα ἦλθεν ὅτι Δωδώνης, Σικελίαν οἰκίζειν. [6] καὶ ὁ πόρρω τῆσδε λόφος ἐστὶν ἡ Σικελία ὁ μέγας. οἱ δὲ ὀλίγον συμφρονήσαντες τὸ εἰρημένον, ἐς τε ὑπερβολὰς μακρὰς προήχθησαν, καὶ ἐς τὸν Συρακουσίων πόλεμον. † [7] Ὅτι θαυμαστόν ἐστι καὶ μέγιστον σημεῖον γενόμενον τῇ φύσει τὸν ἄνδρα τοῦτον ἡγεμονικὸν, καὶ πολύ τι διαφέροντα τῶν ἄλλων πρὸς τὸν στρατιωτικὸν τρόπον. ἐπὶ γὰρ ἔτη μείνας ἐν τοῖς ὑπαίθροις, πλεῖστά τε ἔθνη καὶ βάρβαρα διεξελθὼν, καὶ πλείστοις ἀνδράσιν ἀλλοφύλοις χρησάμενος συμμαχοῖς πρὸς ἀπιλπισμένας καὶ παραδόξους ἐπιβολὰς, ὑπ' οὐδενὸς ἑκουσίως ἐγκαταλείφθη τῶν ἅπαξ αὐτῷ κοινωνησάντων, καὶ δόντων ἑαυτοὺς εἰς χεῖρας. [8] ὅπερ καὶ τανῦν ἐμπολιτεύεται. † Ὅτι τὸ μέγεθος τῆς τοῦ Ἀννίβου νίκης καὶ πρὸς Ῥωμαίους, καὶ

& Μανέρως. Eubulus *Campylione*.

Ἀνιαρόν. Moleſtum. Et Ἀνιαρώτερον, moleſtius. Dicitur & Ἀνιηρόν.

Ἀννίβας. Annibal Carthaginenſis. Nam ita vocabatur. Carthaginenſes Imperatorem crearunt Aſdrubalem, Barcæ generum. Ille vero Annibalem, qui paulo poſt Imperator clariſſimus evaſit, Barcæ filium, & uxoris ſuæ fratrem, quem in Hiſpania ſecum habebat, adoleſcentem admodum & bellicoſum, exercituique charum, legatum ſuum creavit, magnamque Iberiæ partem ad ſe traduxit, quod & eloquentia apud homines valeret, & hoc adoleſcente ad ea, quæ vim poſtulabant, uteretur. Annibal autem natura bellicoſus erat, nec unquam otium ferebat. Poſtea vero deliciis non conſuetis indulgere cœpit, & amicam adſcivit vir ferus: quæ cauſa fuit, quare ſtatim in pejus omnia ipſius paulatim ruerent. Polybius etiam ait, Annibalem adoleſcentem adhuc bellandi fuiſſe cupidiſſimum, & in conſiliis ad exitum perducendis felicem, & jam olim animo ad inimicitias contra Romanos ſuſcipiendas prono. † Annibali Carthaginenſium Imperatori ab Ammone prædictum fuit, fore, ut mortuus homo Libyſſa tegeretur. Quamobrem ille quidem ſperabat, futurum, ut Romanorum imperium everteret, & in Libya decederet. Sed cum Flaminius Romanorum Imperator ipſum vivum capere ſtuderet, ſupplex ad Pruſiam confugit: a quo rejectus equum conſcendit, & enſe nudato vulnus in digito accepit. Hinc igitur, cum ſtadia haud multa progreſſus eſſet, febris ex vulnere, & tandem mors conſecuta eſt. Illum autem locum, in quo deceſſerat, Nicomedienſes Libyſſam vocabant. Athenienſibus etiam Oraculum Dodonæum reſpondit, in Siciliam coloniam deducendam eſſe. Erat autem prope urbem exiguus terræ tumulus, qui Sicilia vocabatur. Illi vero Oraculi mentem non intelligentes, longinquis expeditionibus ſuſceptis bellum Syracuſanis intulerunt. † Mirabili quodam & ad imperandum nato eum virum fuiſſe ingenio, & in gerendis rebus multum aliis præſtitiſſe, illud argumento maximo eſt, quod, cum XVII. annos in caſtris & acie verſatus eſſet, plurimaſque gentes eaſque barbaras peragraſſet, & multis auxiliis peregrinis uſus eſſet ad res arduas & prope deſperatas, a nemine ultro proditus ſit eorum, qui ſemel partibus ejus ſe adjunxerant, & ipſius fidei ſe permiſerant. † Idem Annibal, cum ſuæ de Romanis victoriæ, & cladis ho-

1 Οἱ γὰρ Καρχηδόνιοι στρατηγὸν δή.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa, τῷ μειρακίῳ χρώμενος, leguntur apud Appianum in *Hibericis* pag. 429. (258. Edit. Henr. Steph.)

2 Τὰ πολλὰ προσηγάγετο] Excidit hic vox πιθεῖν quæ revocanda eſt ex Appiano, apud quem ſic legitur, τὰ πολλὰ πιθεῖ προσηγάγετο.

3 Ἐπὶ τρυφῆς ἰὼν ὁ συνήθης, ἐρωμένῳ τε εἶχεν ἄγριος ἀνὴρ, καὶ εὐθὺς αὐτῷ κατ' ὀλίγον ἐτρ. πάντα.] Hæc ſunt verba Appiani in *Annibalicis* pag. 583. (338. Edit. Henr. St.)

4 Ὅτε Ἀννίβᾳ, τῷ Καρχηδονίων στρατ. ἐδηλ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa, ἐς τ' Συρακουσίων πόλεμον, deprompta ſunt [illegible] *Annibalicis* cap. XI. pag. 623.

5 Προσελθόντι δὲ ὀλίγα πολλὰ πυρ.] Locus hic apud Pauſaniam ita legitur: προσελθόντι δὲ οἱ ὀλίγα ὁ πολὺς πυρετὸς ἀπὸ τοῦ τραύματος, καὶ ἡ τελευτὴ τοῦ βίου συνέβη.

6 Καὶ ὁ πόρρω τῆσδε λόφος ἐστὶν ἡ Σικ.] Apud Pauſaniam rectius legitur, ἡ δὲ ὁ πόρρω τῆ πόλεως Σικελία λόφος ἐστὶν ὁ μέγας. i. e. *Erat autem prope urbem (Athenas) tumulus exiguus, qui Sicilia vocabatur.* Fallitur igitur Portus, qui in verſione ſua tumulum hunc ex Attica in Bithyniam transfert, & Libyſſæ vicinum facit; quem errorem notavit etiam Kuhnius ad Pauſaniam.

7 Ὅτι θαυμαστόν ἐστι καὶ μέγιστον σημ. γεγ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa δόντων ἑαυτοὺς εἰς χεῖρας, deſcripta eſſe ex Polybii libris deperditis, patet ex iis, quæ leguntur in Excerptis ex Polybio, a Valeſio editis, pag. 121.

8 Ὅπερ καὶ τανῦν ἐμπολιτεύεται] Quis ſit horum verborum ſenſus, aut quomodo ea loco huic conveniant, non video.

τῆς

τῆς τῶν ἐναντίων συμφορᾶς ὑπ' ὄψιν ἀγαγεῖν τοῖς Καρχηδονίοις μηχανώμενος, τρεῖς μεδίμνους Ἀττικοὺς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων εἰς τὴν Λιβύην ἀπέπεμψεν, οὓς ἄρα τοὺς ἱππικοὺς καὶ βουλευτικοὺς ἄνδρας σκυλεύσας ἀνῄρηλο. † Ὅτι ἄνδρες τινὲς Καρχηδονίων, ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν ἐναντίων παλέντες ὑπὸ Ἀννίβα, τοῖς Ῥωμαίοις περιέπεσον. οὓς ἀχθέντας εἰς αὐτὸν ὁ Πόπλιος κακὸν μὲν οὐδὲν εἰργάσαλο, περινοστῆσαι δὲ κελεύει τὸ στρατόπεδον, καὶ δεῖπνον ἑλομένους ἀποχωρεῖν σάους, ἀπαγγελοῦντας Ἀννίβᾳ τὰ περὶ τῆς τραπέζης ὡς ἔχει Ῥωμαίοις.

stibus illatæ magnitudinem Carthaginenſibus ob oculos ponere vellet, tres Atticos medimnos aureis annulis plenos in Libyam miſit, quos equeſtris & Senatorii ordinis viris a ſe ſpoliatis detraxerat. † Quidam Carthaginenſes ad hoſtium copias explorandas ab Annibale miſſi in Romanos inciderunt: quos ad ſe deductos Publius nullo malo affecit; ſed eos caſtra circumire juſſit, & cœnatos dimiſit incolumes, Annibali renuntiaturos, quis eſſet exercitus Romani ſtatus.

Ἀνιγρός.[1] ὁ Φαῦλος λέγεται. καὶ Ἀνιγρόν, τὸ ἀνιαρόν.

Ἀνιδιτί. καὶ ἀνισφοτί. χωρὶς ἰδρῶτος. Οὐ γὰρ ἀνισφοτὶ καὶ ἀπερισκέπτως τάδε παρεσκήσαντο τὰ πολίσματα. Καὶ αὖθις· Ἀνισφοτὶ πρὸς τὸ ἄριστον οὐκ ἤρχοντο οἱ τοῦ Κύρου στρατιῶται, μετὰ τὸ ἡδέως ἐσθίειν καὶ ὑγιαίνειν. καὶ ἄλλα πλεῖστα.

Ἀνιδιτὶ, & Ἀνισφοτί. Sine ſudore. *Haud enim ſine ſudore & moleſtia hæc oppida in ſuam poteſtatem redegerunt.* Et rurſus: *Cyri milites ad prandium ſine ſudore non accedebant, ut & cum voluptate ederent, & valetudini ſuæ conſulerent.*

Ἀνίσφοτοι. ἀσπόνδιλοι. [2] Δημοσθένης δὲ τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος· ἀντὶ τοῦ, ἀνιξίλαστοι.

Ἀνίσφοτοι. Non firmati. Apud Demoſthenem contra Ariſtogitonem ſignificat Implacabiles.

Ἀνιεμένη[3] κόλπον. ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸν πέπλον, ἀπογυμνοῦσα τὸ κατὰ τοὺς μαστοὺς κόλπωμα. καὶ, [4] Αἶγας ἀνιεμένας.

Ἀνιεμένη κόλπον. *Nudans ſinum, peplumque ſubducens & laxans.* [Ἀνιεμένη enim hic ſignificat] ἀπογυμνοῦσα. Et, Αἶγας ἀνιεμένας, *capras excoriantes.*

Ἀνιέντα. ὑπείκοντα.

Ἀνιέντα. Remittentem. Cedentem.

Ἀνιέρωι. ᾧ ἱερεῖα μὴ θύεται. καὶ Ἀνιερος, ὁ ἱερῶν μὴ μετέχων.

Ἀνιέρωι. Cui nullæ victimæ immolantur. Et Ἀνιερος, nullorum ſacrorum particeps.

Ἀνιερώσαντες. ἀναθέντες.

Ἀνιερώσαντες. Qui conſecrarunt. Qui dedicarunt.

Ἀνίει. ἀφίει. ὑπεδίδου. ἐχαυνοῦτο. Οὐδὲν ἧττον ἀνίει ὁ νεανίας. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ οὐκ ἀνίει τοῦ δρόμου. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔλῃγεν. Ὁ δὲ ἱκετεύων ὑπὲρ πάντων οὐκέτι ἀνίει. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ζητῶν οὐκ ἀνίει, καὶ λαμβάνων οὐκ ἀνεπίμπλατο. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ τὸ πολὺ τῆς τόλμης [5] παρελελύθεισαν. οὐ μὴν ἀνίεσάν γε, ἀλλὰ παρακελευόμενοι σφίσιν αὐτοῖς πάσῃ δυνάμει προσέκειντο τῇ πολιορκίᾳ. Καὶ αὖθις· Μήτε νύκτωρ, μήτε μεθ' ἡμέραν ἀνιέντι τοῦ πλοός.

Ἀνίει. Cedebat. Remittebat. Remiſſior fiebat. *Adoleſcens nihil prorſus* [*de ſua pertinacia*] *remittebat.* Et iterum: *Ille vero de curſu nihil remittebat.* Item accipitur pro ἔλῃγεν, ceſſabat. *Ille vero pro omnibus ſupplici orare non ceſſabat.* Et rurſus: *Ille vero quærere non ceſſabat, & accipiens non replebatur.* Et rurſus. *Illi vero de audacia ſua multum remiſerunt: non tamen ab incœpto deſtiterunt, ſed ſe mutuo adhortantes totis viribus in obſidionem incubuerunt.* Et iterum: *Neque noctu, neque interdiu navigationem intermittenti.*

Ἀνιείς. ἀφιείς. ἢ παρεμπῶν.

Ἀνιείς. Dimittens. Vel Incitans.

Ἀνιηθέντα. λυπηθέντα.

Ἀνιηθέντα. Dolore affectum.

Ἀνιηρότερον. λυπηρότερον.

Ἀνιηρότερον. Moleſtior.

Ἀνίησι. καταλιμπάνει.

Ἀνίησι. Dimittit. Relinquit.

Ἀννίκεριος,[6] Κυρηναῖος, φιλόσοφος, ὃς Ἐπικούρειος ἐγένετο, καίτοι ὢν [7] Παραβάτου γνώριμος, τοῦ Ἀριστίππου ἀκουστοῦ. ἦν δὲ τοῦ Ἀννικερίδου καὶ ἀδελφὸς Νικοτέλης ὄνομα, φιλόσοφος. μαθητὴς δὲ αὐτοῦ Ὀπιφανὴς Ποσειδώνιος. ἐπ τούτου αἵρεσις ἡ κα-

Ἀννίκεριος. Anniceris, Cyrenæus, Philoſophus, qui fuit Epicureus, quamvis eſſet diſcipulus Parabatæ, qui Ariſtippum audivit. Erat Anniceridi frater, nomine Nicoteles; Philoſophus. Ipſius vero diſcipulus illuſtris fuit Poſidonius. Ab hoc ſecta, quæ vocatur

1 Ἀνιγρός. ὁ φαῦλος.] Heſychius vocem iſtam per δυσῶδες etiam exponit: cujus notæ illuſtrandæ gratia obiter moneo, fuiſſe in Peloponneſo fluvium quendam fœdi & tetri odoris, Ἄνιγρον vocatum, ut teſtatur Pauſanias *Eliac. Poſter.* cap. v. his verbis: Ὁ δὲ Ἄνιγρος ἔστιν ἐξ Ἀρκαδικῶν μὲν κάτωθεν ὄρους Λαπίθου, παρέχει δὲ ὕδωρ ἐς τοὺς πηγῶν οὐδὲν οὐκ εὐῶδες· ἀλλὰ ἐκ δύσοσμον δεινῶς. i. e. *Anigrus vero hic ex Lapitho monte Arcadiæ oritur, & ſtatim a fontibus minime grati teterrimique odoris aquam fundit.* Hic locus interpretationem Heſychii confirmat, eamque veram eſſe probat, ſive a fluvio hoc omnia graviter olentia appellata fuerint ἀνιγρά; ſive, quod potius crediderim, a fœdo odore nomen fluvio huic inditum fuerit.

2 Δημοσθένης δὲ τῷ κατὰ Ἀριστογ. ἀντὶ τοῦ, ἀνιξ.] Ex Harpocratione, ad quem vide Valeſium.

3 Ἀνιεμένη κόλπον, ἀνέλκ.] Vide Heſychium hac voce.

4 Αἶγας ἀνιεμένας] Hæc ſunt verba Homeri Odyſſ. β. v. 300. ubi vide Scholiaſtam.

5 Παρελελύθεισαν] Vox eſt ſuſpecta, & a ſenſu hujus loci aliena.

6 Ἀννίκερις, Κυρηναῖος, Φιλ.] De hoc Anniceride vide quæ congeſſit Menagius ad Laert. lib. II. Segm. LXXXVI.

7 Παραβάτου] Hujus *Parabatæ* meminit Laertius in *Ariſippo*, Segm. LXXXVI.

λεμένη Ἀνικέρει: ἧς δὲ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.

Ἄνιθι. ἄνελθε.

Ἀνιλλομένη. καθυποκρινομένη. κυρίως δὲ Ἀνίλλεσθαι, τὸ ἀπαξιοῦν.

Ἀνιλυσπᾶς.[1] ἀνέβαινες.

Ἀνιμᾶσθαι. ἀντλεῖν. ἕλκεσθαι. ἀναφέρειν. ἡ Ἀνιμώμενος, ἀντλῶν, ἀνέλκων. ἱμωνιὰ γὰρ τὸ ἀντλητήριον, ἀπὸ τοῦ ἱμάς. καὶ ἱμητὸν, τὸ ἀντλητόν. καὶ Ἀνιμᾶσθαι, διὰ τοῦ η.

Ἀνίμων[2] τοῖς δόρασιν. ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλκον.

Ἀνιάμενος. λυπούμενος.

Ἀνιπποσία,[3] καὶ διϊππασία. ἡ τῶν[4] ἵππων ἅμιλλα. ὥσπερ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ ἄμφω δηλοῦσιν.

Ἀνιωχμός.[5] ἡ μάχη.

Ἄνιππος. ἵππων ἐστερημένος. [6]Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἀλλ' οὐ φείσεταί μ' ὁ θεὸς Μεγακλέης ἄνιππον.

Ἀνίπποις ποσίν. ἀντὶ τοῦ ἀνεπείμενος, ἢ χωρὶς ἱματίου ὑποδεδεμένος. παροιμία· Ἀνίπποις ποσὶν ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ τέγος. ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπὶ ἱερὰ ἔργα καὶ παράξεις ἀφικνουμένων. [7]Ὅμηρος· Ἀνιπόποδες, χαμαιεῦναι.

Ἀνίεισιν. ἐνδίδωσιν.

Ἄνισον. τὸ μὴ ὂν ἴσον. σημαίνει δὲ καὶ εἶδος βοτάνης. καὶ Ἀνισοφυὲς, ἀνόμοιον. Ἰστέον ὡς ἔνια τῶν ἐναντίων φερήσει θατέρου λέγεται· οἷον ἄνισον, ἐναντίον μέν ἐστι τοῦ ἴσου, φερητικὸν δὲ ὄνομα. οὐ γὰρ οἰκείαν ἰσότητα φύσιν σημαίνει, ὥσπερ τὸ κακὸν τὸ ἐναντίον τοῦ ἀγαθοῦ ὄν· ἀλλὰ σημαίνει ἀπόφασιν τοῦ ἐναντίου ἐν τοῖς πεφυκόσι δέχεσθαι ἀμφότερα. τὸ γὰρ ἄνισον οὐκ ἴσόν ἐστιν ἐν τοῖς ποσοῖς, ἃ πέφυκε δέχεσθαι καὶ ἰσότητα. ὁμοίως καὶ τὸ ἀνόμοιον οὐχ ὅμοιον ἐν τοῖς ὁμοιότητος δεκτικοῖς. τοιοῦτον δὴ φέρησις. ἀπόφασις γάρ ἐστιν ἐν τοῖς τὴν ἕξιν πεφυκόσι δέχεσθαι. [8]ὁ μὲν ἄνισος φέρησις καὶ τὸ ἀνόμοιον· ἀλλ' ἐναντία. τὸ μὲν, τῷ ἴσῳ· τὸ δὲ, τῷ ὁμοίῳ. διαφορὰ δ' αὐτῶν πρὸς τὰς κυρίως φερήσεις, ὅτι ἀπὸ μὲν τῆς φερήσεως οὐκ ἔστιν ἐπάνοδος πρὸς τὴν ἕξιν· ταῦτα δὲ μεταβάλλει οἷά τε ἐπὶ τὰ ἀνεικείμενα. καὶ γὰρ τὸ ἄνισον ἴσον ἂν γένοιτο, καὶ τὸ ἀνόμοιον ὅμοιον.

Ἀνιχάμενας. αἰχμαλωτιζόμενας.

Ἀνίχη. ἀντὶ τοῦ ἐφίχη. καὶ Ἀνίχω, ἀντὶ τοῦ ἀνίχευσο. Ἀμειψίας.

Ἀνίχαδον.[9] τὸ ἄτοκον, καὶ ἀθήλαχον.

Ἀνίχων. ἀνατέλλων. καὶ Ἀνίχουσα, ἀναδύουσα.

Annicería, orta eſt. Vixit autem Alexandri tempore.

Ἄνιθι. Aſcende.

Ἀνιλλομένη. Hiſtrionem agens. Proprie autem Ἀνίλλεσθαι ſignificat, indignum judicare.

Ἀνιλυσπᾶς. Aſcendebas.

Ἀνιμᾶσθαι. Haurire. Surſum trahere. Attollere. Et Ἀνιμώμενος, hauriens, ſurſum trahens. Ἱμωνιὰ enim appellatur hauſtrum, ab ἱμάς. Et Ἱμητὸν, hauſtum. Dicitur etiam Ἀνιμᾶσθαι, per η.

Ἀνίμων τοῖς δόρασιν. Haſtis ſurſum trahebant.

Ἀνιάμενος. Dolore affectus.

Ἀνιπποσία, & διϊππασία. Certamen equeſtre. Sic etiam διωμοσία & ἀντωμοσία idem ſignificant.

Ἀνιωχμός. Prælium. Pugna.

Ἄνιππος. Equis carens. Ariſtophanes *Nubibus: At avunculus Megacles non patietur me equis carere.*

Ἀνίπποις ποσίν. Illotis pedibus. Proverbium: *Illotis pedibus in tectum aſcendens.* In eos, qui inſcite ad opera & actiones ſe accingunt. Homerus: *Illotis pedibus incedentes, & humi cubantes.*

Ἀνίεισιν. Cedit. Remittit.

Ἄνισον. Inæquale. Significat & herbæ genus. Et Ἀνισοφυὲς, diſſimile. Sciendum, quædam contraria per privationem alterius dici. Velut Ἄνισον, (*Inæquale*) contrarium eſt *Æquali*, & privationem tantum ſignificat. Neque enim eſt nomen rei, propriam naturam habentis, ut malum, quod eſt bono contrarium: ſed ſignificat contrarii negationem in re, cui utrumque ineſſe poteſt. *Inæquale* enim eſt *Non-æquale* in *Quantis*, quæ ita comparata ſunt, ut etiam *Æqualitatem* recipere poſſint. Pariter etiam *Diſſimile* eſt *Non-ſimile* in rebus, in quas *Similitudo* cadit. Privatio igitur eſt negatio in iis, quæ habitum natura admittunt. Haud tamen τὸ *Inæquale* & *Diſſimile* prorſus ſunt privatio; ſed contraria: illud quidem, τῷ *Æquali*; hoc vero τῷ *Simili*. Differunt autem a privationibus, proprie ita dictis, quod a privatione non datur tranſitus ad habitum: hæc vero in oppoſita mutari poſſunt. Nam & *Inæquale* fieri poteſt *Æquale*; & *Diſſimile*, *Simile*.

Ἀνιχάμενας. In captivitatem redactæ.

Ἀνίχη. Pro ἐφίχη. Et Ἀνίχω, pro ἀνίχευσο. Amipſias.

Ἀνίχαδον. Sterile. Non lactans.

Ἀνίχων. Oriens. Et Ἀνίχουσα. Exoriens. Emergens.

1 Ἀνιλυσπᾶς] Scribe ἀνειλυσπᾶς, ut ſupra.

2 Ἀνίμων τοῖς δόρασιν] Hæc ſunt verba Xenophontis, ut monuimus ſupra v. Ἀνείμων.

3 Ἀνιπποσία, καὶ διϊπ.] Portus recte monuit legendum eſſe ἀνδριπποσία. Vide Heſychium v. Ἀνδριπποσίων.

4 τῶν ἵππων] Lege τῶν ἱππέων, ut apud Heſychium.

5 Ἀνιωχμός] Duæ voces hic in unam contractæ ſunt. Scribendum enim eſt, Ἀν' ἰωχμὸν, ut habet Heſychius; idque interpretandum, κατὰ τὴν μάχην. Homerus Il. Θ. v. 89. Πλῆτο δ' ἀν' ἰωχμόν. ubi brevis Scholiaſta: Ἀν' ἰωχμόν. κατὰ τὴν δίωξιν.

6 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 66. *P.*

7 Ὅμηρος] Il. Π. v. 235.

8 Οὐ μὴν ἀντικεῖται στέρησις καὶ τὸ ἀνόμοιον] Sic quidem omnes Edit. habent. Sed ſenſus loci aperte oſtendit, excidiſſe hic aliquid, & legendum eſſe, ὁ μὴν ἀντικεῖται στέρησις [τὸ ἄνισον] καὶ τὸ ἀνόμοιον; quod in verſione ſecutus ſum.

9 Ἀνίχαδον] Etymologus habet ἀνίχαλον. Sed lectionem Suidæ præferendam eſſe vel ex ipſo Etymologo patet, apud quem v. Σχαδόνες recte ſcriptum eſt ἀνίχαδον, ut hic apud Suidam.

Ἀνίπω. ἀναδιδόσθω.

Ἀνθεμίδων.

Ἄλσος δ' Ἄρτεμι, τοῦτο, καὶ εἰ Χαείτεσι θεύσαις
Εἴη, ἐπ' ἀνθεμίδων σύμβολα κῶφα βαλεῖν.

ἀντὶ τῶ ἀνθέων. καὶ Ἀνθεμίδης, πατρωνυμικόν.

Ἀνθέμιον. τὸ [1]ἐκλεκτὸν χρυσίον. καὶ Ἀνθέμιος, ὄνομα κύριον.

Ἀνθεμόεντα. ἀνθηραλικόν. διαποικιλμένον. ποικίλον. καὶ [2]Ἀνθεμόεις λειμών, ὁ ἔχων ἄνθη. καὶ Ἀνθεμοείσιος, ὄνομα κύριον.

Ἀνθεμόκριτος, [3] Ἀθηναῖος μὲν τὸ κῆρυξ, ἀπεσφάγη δὲ ὑπὸ Μεγαρέων, ἀπαγορεύων αὐτοῖς τὴν ἱερὰν ὀργάδα μὴ ἐργάζεσθαι.

Ἀνθεμοῦς. πόλις ἐστὶ Μακεδονική. καὶ Ἀνθεμουσία γῆ. Ὁ δὲ [4]Τραϊανὸς ἐξελαύνει ὡς ἐπὶ τὴν Ἀνθεμουσίαν γῆν. ἐπὶ ταύτην γὰρ καὶ Αὔγαρος ὑφηγεῖτο ἰέναι.

Ἀνθέμων. ῥόδων. [5]Ἀριστοφάνης· Πῶς ἂν ἐμὲ καί σέ τις ἔρως ξυναγάγοι λαβών, ὥσπερ ὁ γεγραμμένος φησί. Ζεῦξις ὁ ζωγράφος ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης ἔγραψεν Ἔρωτα ἁβρότατον, ἐστεμμένον ῥόδοις.

Ἀνθεμωνίδης. πατρωνυμικόν.

Ἀνθέων. [6] τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν οἱ Ἀττικοί. Ἑρμιππος Ἀθηνᾶς Γονάς· Κηροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα χηνὸν ὁρᾶν. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς· Λεπτοὺς ἀφαιρεῖσα πέπλους ἀνθέων γέμοντας. καὶ Ἀριστοφάνης Μαμμακύθῳ. οὕτως δὲ καὶ βελέων, καὶ ὀρέων, καὶ ἕτερα πλείονα Ξενοφῶν διαιρεῖ.

Ἀνθέξεται. ἀντιλήψεται. Καὶ [7]ἀνθέξεταί μου ἡ χεὶρ μου.

Ἀνθερεών. ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος. λάρυγξ.

Ἀνθέμικες. αἱ τῶν σταχύων κορυφαί. τὰ ἄκρα. Ἡρόδοτος [8] δὲ τοὺς καυλοὺς φησὶ τῶν ἀσφοδέλων. εἰσὶ δὲ ἄθραυστοι. ἢ Ἀνθεμίκων, ἀνθηρῶν, ἢ λαμπρῶν.

Ἀνθ' ἑρμάτων [9] πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας. ἀντὶ λίθου. ἐπεὶ αἱ γέρανοι πετόμεναι ἐν τῷ φόβῳ ψήφους φέρουσι σιτίζονται ἕνεκα, ἵνα τὸ μὴ παραφέρεσθαι ἀνέμοις.

Ἀνθ' Ἑρμίωνος. [10] ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἱερὰ ἀσφαλιζόντων. Ἑρμιόνη γὰρ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κόρης καὶ

Ἀνίπω. Reddatur.

Ἀνθεμίδων. Florum. * * * * * * * * * * * * * * * * Et Anthemides, patronymicum.

Ἀνθέμιον. Aurum optimum. Et Anthemius, nomen proprium.

Ἀνθεμόεντα. Floridum. Variis coloribus ornatum. Verſicolor. Et Ἀνθεμόεις λειμών, pratum habens flores. Et Anthemoiſius, nomen proprium.

Ἀνθεμόκριτος. Anthemocritus, Athenienſis præco, quem Megarenſes interfecerunt, quod eos agrum ſacrum colere vetuiſſet.

Ἀνθεμοῦς. Urbs eſt Macedoniæ. Inde dicta eſt terra Anthemuſia. *Trajanus vero in terram Anthemuſiam cum exercitu profectus eſt. Illuc enim & Abgarus ſuadebat ut iret.*

Ἀνθέμων. Roſarum. Ariſtophanes: *Quomodo me tibi aliquis Amor jugaverit, ut ille quem roſis coronatum pinxerunt.* Zeuxis pictor in Veneris templo Amorem formoſiſſimum & roſis coronatum pinxit.

Ἀνθεμωνίδης. Anthemonides. Patronymicum.

Ἀνθέων. Florum. Attici hunc genitivum æque ac Iones uſurpant. Hermippus in *Minervæ Natalibus: Novam florum telam cera textam cernens.* Et in ſequentibus: *Tenues agitans peplos floribus refertos.* Item Ariſtagoras *Mammacytho.* Sic etiam βελέων, & ὀρέων, & alia plura abſque contractione Xenophon effert.

Ἀνθέξεται. Sibi vendicabit. Apprehendet. *Et manus mea judicium apprehendet.*

Ἀνθερεών. Locus, qui eſt ſub mento. Mentum.

Ἀνθέμικες. Spicarum ſummæ partes. Herodotus vero aſphodelorum caules ſic appellat. Ii autem haud facile franguntur. Vel Ἀνθεμίκων ſignificat Floridorum, vel Splendidorum.

Ἀνθ' ἑρμάτων. *Poſtquam firmamenti loco multas deglutivi lites.* [Ἀνθ' ἑρμάτος,] i. e. loco lapidis. Grues enim volantes ſaburræ loco lapides in ore ferunt, ne a ventis tranſverſæ auferantur.

Ἀνθ' Ἑρμίωνος. In eos, qui ſupplices ſervant. Hermione enim urbs in Peloponneſo, Proſerpinæ & Cereri ſacra, aſylum habebat, quod

1 Ἄλσος σ', Ἄρτεμι, τοῦτο, καὶ κτλ.] Diſtichum hoc nec in Anthologia edita, nec inedita, me legiſſe memini, ejuſque verſionem prætermiſi, quoniam ſenſus ejus eſt obſcurus & imperfectus, qui non niſi ex ipſo Epigrammate, ex quo Suidas iſta decerpſit, illuſtrari & ſuppleri poteſt.

2 Τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον] Sic etiam Heſychius. Salmaſius tamen ad Solinum pag. 761. legendum contendit τὸ ἥλεκτρον χρυσίου; quem vide.

3 Ἀνθεμόεις λειμών. ὁ ἔχων ἄνθη] Vide Scholiaſtam Homeri ad Il. B. v. 467.

4 Ἀνθεμόκριτος, Ἀθην. μὲν ὢν κῆρυξ] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium.

5 Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἐξελαύνει ὡς ἐπὶ τὴν Ἀνθ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Ὑφηγήσατο.

6 Ἀριστοφάνης] Apud Ariſtophanem in *Acharnenſ.* p. 418. (300. Edit. Baſ. ut Portus obſervavit) locus hic ita legitur:

Πῶς ἂν ἐμὲ σὲ τίς Ἔρως ξυναγάγοι λαβών,
Ὥσπερ ὁ γεγραμμένος ἔχων στέφανον ἀνθέμων.

Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas deſcripſit.

7 Ἀνθέξεται. τὴν γενικὴν ὁμ.] Hanc notam Suidæ confirmat Thomas Magiſter in *Eclog. Attic.* Ἀνθέων, οὐκ ἀνθῶν. Φιλόξενος δὲ Εἰκόσιν· Ἡ γὰρ τῶν ἀνθέων ἐλκύθεια.

8 Καὶ ἀνθίξεται κεφαλῆς ἡ χεὶρ μου] Hæc ſunt verba Davidis in Pſalmo aliquo, qui nunc non ſuccurrit.

9 Ἡρόδοτος δὲ τοὺς κ.] An Suidas reſpexit locum Herodoti, qui exſtat lib. IV. pag. 179? Vide Portum in Lexico Ionico.

10 Ἀνθ' ἑρμάτων πολλὰς κτλ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in *Avibus* pag. 422. ubi conſule Scholiaſtam. *P.*

11 Ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἱερὰ ἀσφ.] Apud Zenobium rectius ſcriptum eſt, ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς ἱκέτας, quam lectionem in verſione ſecutus ſum. Sequitur apud Zenobium: Ἐπειδὴ ἐν Ἑρμιόνῃ τῆς Πελοποννήσου ἱερὸν ἦν Κόρης καὶ Δήμητρος, ἀσφάλειαν παρεῖχον τοῖς καταφεύγουσιν.

Δήμητρος ἄσυλος, ὥστε σκέπειν παρέχειν τοῖς ἱκετεύουσιν.

Ἀνθεστηριών.[1] ὄγδοος μήν ἐστι παρ' Ἀθηναίοις, ἱερὸς Διονύσου. κεκλῆσθαι δὲ αὐτὸν οὕτω, ἀφ' τὸ πλεῖστα τότε ἄνθη γῆς ἀνθεῖν τότε.

Ἄνθεια. πόλις. καὶ[2] ὄνομα ἑταίρας. ἰωνὲς δὲ ἀντὶ τοῦ θῆτα ἀφ' τοῦ τ Ἄνθεια γράφουσιν.

Ἀνθείλοντο. προέκειντο.

Ἀνθεινός. ὁ ἐξ ἀνθέων. καὶ ὁ χαρός.

Ἄνθεια. ἐπίθετον Ἥρας.

Ἄνθη. μία τῶν Ἀλκυονίδων. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀλκυονίδες.

Ἀνθηδόνιος.[3] ἀπὸ Ἀνθηδόνος οἶνος.

Ἀνθηδών. ὄνομα πόλεως Βοιωτίας.[4] Ὅμηρος· Ἀνθηδόνα τ' ἐχατόεσσαν.

Ἀνθήλιος. ἡ σελήνη. καὶ τὸ ἀπαύγασμα τῆς ἧς ἡλίου ἀναυγείας. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ μίμημα, ἢ[5] ἀντάλλαγμα, ὡς Θεόπομπος. σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἐπισκοτοῦντα τῷ ἡλίῳ νέφη, ἃ καὶ Ἀνθήλια καλεῖται.

Ἀνθηρά. Ξενοφῶν. Ὥσπερ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ τὰ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ.[6] Τῶν ὀρνέων τὰ μὲν χρήσιμα καὶ ἀνθηρὰ κτώμεθα τοὺς οἴκους ἀνατρέφοντες· τὰ δὲ μὴ ἀνθηρὰ ἐσθίομεν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Εἶδες,[7] ὦ πᾶσα πόλι, τὸν φρόνιμον ἄνδρα, τὸν ὑπέρσοφον, οἷον ἔχει σπεισάμενον ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν· ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ χρήσιμα, τὰ δ' αὖ πρὸς χλιαρὰ καλεῖσθαι.

Ἀνθηρημένον. ἀνειλημμένον, ἢ προκειμένον.

Ἄνθης.[8] ἀνθήσεως.

Ἀνθίας. ὄνομα ἰχθύος.

Ἀνθίνη. πόλις. καὶ ἡ ἐπωμίς. καὶ[9] Ἄνθινον, ἀνθηρόν, βαπτόν. καὶ Ἄνθινος χιτών.

Ἀνθιππασία, ὁ ἱππικὸς ἀγών.

Ἀνθίσασθαι[10] μουσικῆς. καὶ ἠνθισμένοι μουσικῆς, οἱ ἠθροικότες τὰ ἄνθη τῆς μουσικῆς.

Ἀνθομολογησόμεθα. ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσομεν.[11] Δαβίδ· Ἀνθομολογησόμεθά σοι ὁ Θεός.[12] Ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας ὁμολογοῦμεν χάριτας, καὶ ἀναγράψαντες ταύτας

supplices eo confugientes ab injuria tutos præstabat.

Ἀνθεστηριών. Anthesterion, est octavus mensis apud Athenienses, Baccho sacer. Sic autem ipsum vocatum tradunt, quod pleraque eorum, quæ ex terra nascuntur, tunc floreant.

Ἄνθεια. Anthea, urbs: & nomen meretricis. Quidam vero pro θ scribunt τ, Ἄντεια.

Ἀνθείλοντο. Antepositerunt.

Ἀνθεινός. Floridus. Sic etiam vocatur tempus, [quo flores florent.]

Ἄνθεια. Junonis epithetum.

Ἄνθη. Anthe. Una Alcyonidum. Quære in Ἀλκυονίδες.

Ἀνθηδόνιος οἶνος. Vinum Anthedonium.

Ἀνθηδών. Anthedon. Nomen urbis Bœotiæ. Homerus: *Et Anthedonem extremam.*

Ἀνθήλιος. [Adversus vel oppositus Soli.] Sic Luna vocatur, cum est opposita Soli. Item, repercussus Solis splendor. Interdum etiam imitatio, aut permutatio: ut Theopompus. Ἀνθήλια etiam vocantur nubes, quæ Solis lucem nobis eripiunt.

Ἀνθηρά. Florida. Xenophon: *Quemadmodum in Musicis nova & florida valde probantur.* Aves utiles & pulchra colorum varietate præditas in ædibus alimus; eas vero, quæ tales non sunt, comedimus. Aristophanes Acharnensibus: *Vidisti, tota civitas, prudentem illum & sapientissimum virum, qui fœdus nobiscum sancivit, merces suas divendere: quarum aliæ quidem domi sunt utiles, alias vero tepidas comedere oportet.*

Ἀνθηρημένος. Alterius loco electus. Item, antepositus.

Ἄνθης. Idem significat quod ἀνθήσεως.

Ἀνθίας. Anthias. Nomen piscis.

Ἀνθίνη. Anthine, urbs. Item, humerale. Et Ἄνθινον, floridum, [variis coloribus] imbutum. Et Ἄνθινος χιτών, tunica variis coloribus ornata.

Ἀνθιππασία. Certamen equitum.

Ἀνθίσασθαι μουσικῆς. Musicæ flores legere. Et ἠνθισμένοι μουσικῆς, qui Musicæ flores collegerunt.

Ἀνθομολογησόμεθα. Gratias agemus. David: *Gratias agemus tibi, o Deus.* Id est, pro beneficio in nos collato gratias agemus, hasque scriptis mandabimus. Et Ἀνθωμολογεῖτο, nar-

1 Ἀνθεστηριών. ὄγδ.] Ex Harpocratione.

2 Καὶ ὄνομα ἑταίρας. πνὲς δὲ ἀντὶ θ θ.] Athenæus lib. XIII. p. 586. varias meretrices recensens, etiam Antheæ hujus mentionem facit; & deinde addit: Μήποτε δὲ δεῖ γράφειν ἀντὶ τοῦ Ἀνθείας Ἄντειαν. ἐφ' ἧς εὐελπόμην πυρ' ἐδανὶ Ἄνθειαν ἀναγεγραμμένην ἐπέγραν. *Forte autem pro* Ἄνθεια *scribendum est* Ἄντεια. *Apud nullum enim scriptorem Antheam meretricis nomen esse reperio.* Ex hoc loco Athenæi Suidas notam suam deprompsit. Vide etiam Harpocrationem v. Ἄνθια, qui itidem Athenæi vestigia secutus est.

3 Ἀνθηδόνιος. ἀπὸ Ἀνθ.] Vide Athenæum lib. I. pag. 31. & supra v. Ἀλθηφιάς.

4 Ὅμηρος] Il. B. v. 508.

5 Ἀντάλλαγμα] Quem sensum vox ista hoc loco habere possit non video. Quare puto mendum ei inesse, & scribi debere ἀνταύγασμα, vel ἀνταύγασμα, i. e. repercussio lucis; quod multo melius loci hujus sensui quadrat.

6 Τῶν ὀρνέων τὰ μὲν χρ. καὶ ἀνθ. κατὰ τοὺς οἴκους ἀνατρ. τὰ δὲ μὴ ἀνθ. ἐσθ.] Hæc sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad *Acharn.* pag. 299. (Ed. Bas.) ut Portus observavit.

7 Εἶδες, ὦ πᾶσα πόλι, τὸν φρ.] Metrum hujus loci in integrum restituendum est ex Aristophane, quem vide.

8 Ἄνθης. ἀνθήσεως] Male Portus pro ἄνθης hoc loco scribendum censebat ἄνθησις. Est enim τὸ ἄνθης genitivus, a recto ἄνθη, quod Attici dicunt pro ἄνθησις, ut αὔξη pro αὔξησις, σύλη pro σύλησις, multaque alia hujus generis. Thomas Magister: Αὔξω καὶ αὔξην Ἀττικοί, οὐκ αὔξησιν, ἐξ οὗ ἄνθησις.

9 Ἄνθινον, ἀνθηρόν,] Vide Salmasium ad Trebell. Poll. p. 328.

10 Ἀνθίσασθαι μουσικῆς] Videtur aliquid deesse, & legendum Ἀνθίσασθαι πρὸ τῆς μουσικῆς.

11 Δαβίδ] Psalm. LXXIX. v. 13.

12 Ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας ὁμολ. χάριτας, καὶ ἀναγρ. ταύτας ποιησόμεθα] Hæc sunt verba Theodoreti ad Psalmum modo laudatum, sed mutila, quæ proinde integra hic describam, ut, quis sit hujus loci sensus, Lector clarius intelligat. Ἡμεῖς ὁ λαός σου χρηματίσαντος, καὶ πατρώνυμον ὀνομαζόμενον σόν, ἐνδελεχῶς σοι τοὺς ὕμνους προσοίσομεν καὶ τὰς ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας ὁμολογήσομεν χάριτας, καὶ ἀναγράψαντες ταύτας παραδώσομεν τοῖς ἐσομένοις ἀνθρώποις προσοίσομεν τῷ τέκνων διηγήσει. i. e. *Nos, qui populus tuus vocamur, tuusque grex nominamur, semper hymnos tibi offeremus, & gratias pro beneficiis agemus; cumque literis ea mandaverimus, posteris eorum narrationem trademus.*

πού-

ποιήσομεν. καὶ Ἀνθωμολογεῖτο. διηγεῖτο. Ὁ δὲ Ἀνθωμολογεῖτο πρὸς ἕνας τὸ ἐν Ῥώμῃ μὴ ταῦτα μηδὲν ἑωρακέναι φοβερώτερον καὶ δεινότερον φάλαγγος τῆς Μακεδονικῆς. Καὶ αὖθις· Ταῦτα μὲν ἐν ἀνθωμολογήσαντο πρὸς ἀλλήλους. ἀντὶ τοῦ σύνεθεντο, συνεφώνησαν. Καὶ αὖθις· Περὶ Σωκράτους τάδε ἐγράψατο καὶ ἀνθωμολογήσατο Μέλητος.

Ἀνθοσμίας.[2] βύθιος οἶνος. βύοσμος. ἀπὸ τόπου Ἀνθοσμίου· ἢ ἀπὸ εἴδους ἀμπέλου, ἢ ὁ ἡδύς, καὶ πρόσοσμος, καὶ ἀνθηρός. [3] Ἀνθοσμίας, εὔοδμος οἶνος, ἐγκεκιμένου τοῦ ἄνθους καὶ τῆς ὀσμῆς. προσαγόρως Ἀνθόσμιος, Ἀνθοσμίας. τὸν δὲ χυδαῖον οἶνον καρηβαρίτην ἔλεγον. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Διόνυσε πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.

ἀντὶ τοῦ μεθύεις, κραιπαλᾷς, σκληρὸν οἶνον πίνων. Ἄνθος λέγεται καὶ ἡ λευκὴ θρίξ· ἔνθεν καὶ Φάλανθος, ὁ Φαλακρός.

Ἀνθ' ὅτου. ἀνθ' οὗ τινος.

Ἀνθῶ ἀεί.

Ἄνθρακες[4] ὁ θησαυρὸς ἦσαν. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων μὲν ἀγαθὰ, κακοῦμένων δὲ ἀφ' ὧν ἤλπισαν αὐτοῖς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς.

Ἀνθράξι[5] βαίνειν ἐχθρικὴν δηλοῖ βλάβην.

Ἀνθρακιά. πεπυρακτωμένοι ἄνθρακες. [6] Ὅμηρος·

Ἀνθρακιὴν σορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε.

Καὶ [7] ἐν Ἐπιγράμμασι·

Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς, καὶ φυκίδα σοὶ λιμενῖτιν
Ἄρτεμι δωρεῦμαι.

Καὶ [8] Ἀνθρακίδες, λεπτοὶ ἰχθύες ὀπτοί· καὶ πάντα τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἅττα λέγουσι. καὶ Ἀνθράκιον, βραχὺ τετράποδίσκιον παρ' Ἀλέξιδι.

Ἀνθρήνη. εἶδος σφηκὸς ἡ ἀνθρήνη. [9] καθαιρεῖν δὲ οἱ πτηνοὶ καὶ ἐπὶ μελισσῶν. καὶ Ἀνθρήνια. [10] Ἐξελεῖν ἡμῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια. τὰς μελίσσας δηλονότι. Τὸ [11] ὀφθαλμὼ κεντούμενον ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν, ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπλείτας. συγγενὴς ὄντι τῇ μελίσσῃ ἡ ἀνθρήνη, σφηκὶ παραπλησία. καὶ τὸ πλάσμα, ἀνθρήνιον.

Ἀνθρωπαρέσκεια.[12] ἡ πρὸς ἀνθρώπους σπουδή.

Ἀνθρωπεία Φύσις.

Ἀνθρωπίζω. τὰ τῶν ἀνθρώπων φρονῶ.

Ἀνθρώπινον δίκαιον. Διωκομένῳ ὑπό τινων τιμὴ ἐ-

rabat. *Ille vero Romæ apud quoſdam poſtea confeſſus eſt, ſe nihil formidabilius & terribilius phalange Macedonica vidiſſe.* Et Ἀνθωμολογήσαντο ponitur pro συνέθεντο, pacti ſunt. *Hæc ipſi pacti ſunt inter ſe.* Et iterum: *De Socrate Melitus hæc ſcripſit & aperte confeſſus eſt.*

Ἀνθοσμίας. Vinum grati odoris. Vinum odoratum. Vel ab Anthoſmio loco ſic dictum: vel ut a vitis genere ſic appellatum, vel ſuave, & gratum habens odorem, & generoſum. Ἀνθοσμίας eſt vox compoſita ex ἄνθος & ὀσμὴ, ſignificans vinum grati odoris. Vinum vero vulgare appellabant καρηβαρίτην, i. e. caput gravans. Ariſtophanes in Ranis: *Bacche, non bibis vinum Anthoſmium.* Id eſt, ebrietati & crapulæ indulges, quia vinum forte & auſterum bibis. Ἄνθος etiam vocatur albus capillus: unde Φάλανθος, calvus.

Ἀνθ' ὅτου. Cujus rei cauſa. Quamobrem.

Ἀνθῶ ἀεί. Semper floreo.

Ἄνθρακες ὁ θησ. *Pro theſauro carbones.* Proverbium in eos, qui bona quidem ſperant, ſed malis afficiuntur ab illis, unde bona ſperabant.

Ἀνθρακι βαίνειν ἐχθρ. *Per carbones incedere portendit malum ab inimicis inferendum.*

Ἀνθρακιά. Carbones ardentes. Prunarum cumulus. Homerus: *Cum prunarum cumulum complanaſſet, verua deſuper extendit.* Et in Epigrammate: *Triglam aſſatam, & phycidem piſcem in portu captum tibi, Diana, dono.* Et Ἀνθρακίδες, piſciculi aſſati; itemque omnia, quæ ſupra carbones aſſata ſunt, ſic appellantur. Et Ἀνθράκιον, exiguus tripus apud Alexidem.

Ἀνθρήνη. Genus veſpæ. Poetæ vero pro apibus etiam hoc nomine abutuntur. Et Ἀνθρήνια, [apum favi. Item, ipſæ apes.] *Adimere nobis cupiens per vim apes.* Τἀνθρήνια enim hic ſignificat μέλισσας. *Faciem atque oculos ſententiarum mearum aculeis, tanquam apum, compunctus peribit.* Ἀνθρήνη eſt api cognata, & veſpæ ſimilis. Favus vero, quem fingit, appellatur ἀνθρήνιον.

Ἀνθρωπαρέσκεια. Studium hominibus placendi.

Ἀνθρωπεία Φύσις. Humana natura.

Ἀνθρωπίζω. Non affecto ea, quæ ſunt ſupra ſortem humanam. Aliorum hominum more me gero.

Ἀνθρώπινον. Humanitas. *Meretricem, quam*

1 Ὁ δὲ ἀνθωμολογεῖτο πρὸς τινας τ.] Fragmentum hoc repetitur infra v. Φάλαγξ.

2 Ἀνθοσμίας. εὔοδμος οἶνος. εὔοσμος. ἀπὸ τόπου Ἀνθ.] Hanc notam deſcripſit Suidas ex Schol. Ariſtoph. ad *Plutum*, pag. 82. Vide etiam Athen. lib. 1. pag. 32. & Galenum in Exegeſi Gloſſarum Hippocratis, v. Ἀνθίλιον οἶνον.

3 Ἀνθοσμίας, εὐώδης οἶνος, ἐγκ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur apud Schol. Ariſtoph. ad *Ranas*, pag. 266.

4 Ἄνθρακες ὁ θησ.] Vide Zenobium Adag. c1.

5 Ἀνθρᾳξὶ βαίνειν ἐχθρικὴν δηλοῖ βλ.] Eſt ſenarius oneirocriticus, qui legitur apud Aſtrampſychum.

6 Ὅμηρος] Il. I. v. 213.

7 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthолog. lib. VI. cap. III. pag. 550. (415. Ed. Henr. Steph. ut Portus obſervavit.)

8 Ἀνθρακίδες, λεπτοὶ ἰχθ. ὀπτοί, καὶ πάντα τὰ ἐπ' ἀνθρ. ὀπτ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Acharnenſ.* pag. 403. Vide eundem Scholiaſtam ad *Aves* pag. 612. & Heſych. v. Ἀπανθρακίδες & Ἐπανθρακίδες.

9 Καθαιρῶνται δὲ οἱ πτηνοὶ καὶ ἐπὶ μελ.] Huc ſpectant verba Scholiaſtæ Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 177. Ἀνθρήνας οἱ πτηνοὶ τὰς μελίσσας συνεχῶς. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης συχνοὺς τῇ μελίσσῃ τῶν ἀνθρήνων φησί. κοινότερον δὲ ἐπὶ τῶν μελισσῶν τὰς ἀνθρήνας λέγουσιν.

10 Ἐξελεῖν ἡμῶν πρὸς βίαν τ' ἀνθρήνια] Apud Ariſtophanem in *Veſpis* pag. 508. verſus integer ſic legitur:

Ἐξελεῖν ἡμῶν μὴ μοι νῦν πρὸς βίαν τ' ἀνθρήνια.

11 Τὼ ὀφθαλμὼ κεντούμενον ὥσπερ ὑπ' ἀνθρ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in *Nubibus* pag. 177. (107. Ed. Baſ. ut Portus obſervavit.)

12 Ἀνθρωπαρέσκεια] Vide Suicerum in Theſauro Eccleſ. v. Ἀνθρωπαρέσκεια.

ταίραν καταφυγεῖν εἰς τὸ οἰκίδιον· τὸν δὲ ἕνεκα τῆ ἀνθρωπίνῃ εἰσδέξασθαι αὐτήν.

'Ανθρωπίνως.[1] ἀντὶ τῆ συμμέτρως. ὡς δ' Αἰσχρφάνει ἐν Βατράχοις. καὶ 'Ανθρωπίνως, ἀντὶ τῆ καρτερικῶς, ὑπομονητικῶς.[2] Πολύβιος· Καὶ συμβέβηκε τοὺς μὴ ἐν ταῖς ὑπερτυχίαις ἐξεσίας μὴ δύνασθαι φέρειν ἀνθρωπίνως· ἐν δὲ ταῖς περιπετείαις εὐλαβῶς ἴσασθαι καὶ νουνεχῶς.

'Ανθρωποδαίμονες.[3] Δαίμονες ὄντες ἀνθρώπειόν τε ἠμπέχονθο σῶμα, καὶ ἀνθρωποδαίμονες γεγενημένοι τῷ τρόπῳ τούτῳ ξύμπασαν κατέσεισαν τὴν οἰκουμένην.

'Ανθρωπόλεθρος. ὁ φονεύς.

'Άνθρωπος. τὸ φρονητικόν. καὶ 'Άνθρωπος, ἴδιον ὄνομα τῆ ὀλυμπονίκου πύκτου, ὧ ἐν 'Ηθικοῖς Αἰσχυτέλης μνημονεύει. 'Αλλ' ἔγωγε, ἔφην, ταύτης μάνης ὀπτείας νομίζω τῆς μανικῆς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι βλομένους, καὶ μὴ δίκην θηρίων ἔξω κεχηνέναι ἐς φρονημάς ἀπεράντους. ὅπου φησὶ Δαμάσκιος ὁ φιλόσοφος.

'Άνθρωπος ἀνθρώπου δαιμόνιον. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ὑπὸ ἀνθρώπου σωζομένων, ἢ δι' αὐτῆς[4] εὐδοκιμούντων. ἢ, 'Άνθρωπος Εὔριπος· τύχη Εὔριπος· διάνοια Εὔριπος. ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.

'Άνθρωπος λυπισολόγος. σημαίνει μὲν ὁ λυπῶν ἀφ' τὸ λέγειν κακῶς τοὺς πέλας. Κρατῖνος.

'Άνθρωπος προδοξος. ὁ πρὶν ἢ σαφῶς ἐξετάσαι δοξάζων.

'Άνθρωπος φιλοπραγματίας. ἐπὶ πολυπράγμονος.

'Άνθρωπος[5] αὐτὸς ἑαυτῆ βελτίων γίνεται[6] χρόνῳ τρεῖς τρόπους. πρῶτον μὲν ὁμιλίᾳ τῆ πρὸς Θεόν. ἀνάγκη γὰρ τὸν προσιόντα αὐτῷ κατ' ἐκεῖνο χωρῆ χωρίζεσθαι πάσης κακίας, εἰς δύναμιν ὁμοιοῦσθαι ἑαυτὸν τῷ Θεῷ. δεύτερον, ἐν τῷ εὖ ποιεῖν. Θεῆ γὰρ τοῦτο, καὶ θείας μιμήσεως. τρίτον, ἐν τῷ ἀποθνήσκειν. εἰ γὰρ χρόνον τινὰ ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος ἐν τῷ ζῆν τὸ ζῶον χωριζομένη βελτίον γίνεται ἑαυτῆς, ἔν τε τοῖς ὕπνοις χρόνον τινὰ ἐν ταῖς ἐκστάσεσι τῶν νόσων μανικὴ γινομένη, πολλῷ μᾶλλον βελτίων, ὅταν τελείως χωρισθῆ ἀπὸ τοῦ σώματος.

'Άνθρωπος[7] οὐκ ἔχων εἰπεῖν ὄνομα πάππου, ἀλλ' οὐδὲ πατρός, πλὴν ὅσον εἰκάσαι, ἀπὸ θυννοσκοπείας ἐπὶ τὴν ἡγεμονικὴν ἀπήνην ἀναβάς.

'Άνθρωπος. [8] Τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος δοκεῖν πανταχοῦ

quidam perſequebantur, in ædes illius fuga ſe recepiſſe: illum vero humanitatis cauſa eam excepiſſe.

'Ανθρωπίνως. More humano. Moderate. Apud Ariſtophanem in *Ranis*. Et 'Ανθρωπίνως, toleranter, patienter. Polybius: *Et accidit, ut rebus lætis potentiam moderate ferre nequirent; in adverſis vero caute & prudenter ſe gererent.*

'Ανθρωποδαίμονες. Dæmones ſub humana ſpecie latentes. *Cum Dæmones eſſent, corpus humanum induerunt, & ſic ſemi-homines Dæmones facti, univerſum terrarum Orbem concuſſerunt.*

'Ανθρωπόλεθρος. Hominum pernicies.

'Άνθρωπος. Homo. Nomen appellativum. Item nomen proprium pugilis Olympionicæ, cujus mentionem facit Ariſtoteles in *Ethicis*. *At ego quidem hac ſola vaticinandi arte indigere puto illos, qui homines eſſe volunt, nec ferarum inſtar pabulis quaſi inexplebili cupiditate inhiare.* Sic Damaſcius philoſophus inquit.

'Άνθρωπος ἀνθρ. *Homo homini Deus.* Proverbium, quod dicitur de illis, qui præter ſpem ab aliquo ſervantur & beati redduntur. Et, *Homo Euripus: Fortuna Euripus: Animus Euripus.* In homines leves & inconſtantes.

'Άνθρωπος λυπισολόγος. Homo, qui calumniis & maledicendo alios lædit. Cratinus.

'Άνθρωπος προδοξος. Homo, qui ante quam attente rem examinarit, opinionem aliquam amplectitur.

'Άνθρωπος φιλ. Homo intempeſtive curioſus.

'Άνθρωπος αὐτὸς ἑαυτ. Homo tribus modis ſeipſo melior fit. Primum quidem colloquendo cum Deo. Neceſſe enim eſt eum, qui accedit ad ipſum, illo tempore ab omni vitio abſtinere, & ad Dei ſimilitudinem ſe pro viribus conformare. Deinde benefaciendo. Dei enim hoc eſt proprium, in eoque Deum imitamur. Tertio, moriendo. Si enim animus, dum animal vivit, aliquantulum a corpore ſeparatus ſe ipſo melior fit, & in ſomnis per inſomnia & in ecſtaſibus morborum notitiam futurorum habet; multo ſane præſtantior ſe ipſo fit, cum prorſus a corpore ſeparatur.

'Άνθρωπος οὐκ ἔχ. *Homo, qui ne avi quidem nomen, imo nec patris edere poteſt, niſi quantum conjectura aſſequi ei licet, a thynnorum piſcatione ad Præfecti dignitatem evectus.*

'Άνθρωπος. Quum genus hominum verſutia

1 'Ανθρωπίνως. αὐτὴ δ' σημμ.] Vide Caſaub. ad Athen. lib. IX. cap. VII.

2 Πολύβιος· Καὶ συμβέβηκε τοὺς μ.] Fragmentum hoc legitur apud Polyb. lib. XVII. cap. XXIX.

3 Δαίμονες ὄντες ἀνθρωπείου τ' ἡμπ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Procopii *Hiſtor. Arc.* cap. XII.

4 Εὐδοκιμούντων] Lege εὐδαιμονούντων, ut apud Zenobium Adag. XCI.

5 'Άνθρωπος αὐτὸν ἑαυτῆ βελτ.] Totus hic articulus αὐτὸς ἑαυτῆ etiam legitur apud Photium in Excerptis ex Vita Pythagoræ, Cod. CCXLIX. pag. 1313. unde Suidas eum deſcripſit: quod & a Pearſonio obſervatum fuit.

6 Καπὶ τρεῖς τρόπους] Cum tres tantum modi hic recenſeantur, quibus homo ſe ipſo melior fit, male in prioribus Edit. excuſum eſt καπὶ πέντε τρόπους; cujus loco proinde καπὶ τρεῖς τρόπους reponere non dubitavi, præſertim cum & apud Photium expreſſe ſic legatur.

7 'Άνθρωπος οὐκ ἔχων εἰπεῖν ὄνομα π.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Syneſii Epiſt. LVII. pag. 197. eademque leguntur infra v. Θυννοσκοπῶν.

8 Τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος δοκ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Polybii lib. XVII. cap. XIII. eademque leguntur in Excerptis ex Polybio, a Valeſio editis, pag. 67. Vide etiam v. Δειξεπιμήθιον, & v. 'Αλογίστως.

πο-

γόταλον εἶναι τῆς ζώων πολὺν ἔχει λόγον τῷ φαυλόταλον ὑπάρχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ζῶα ταῖς τοῦ σώματος αὐτῶν ὀπιθυμίαις δουλεύοντα μόνας ταύτας σφάλλεται· τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος καὶ πεπαιδευμένον ἔχ ἧττον περὶ τὴν ἀλογισίαν, ἢ περὶ τὴν φύσιν ἁμαρτάνει.

Ἄνθρισκα.[1] τὰ ἄγρια λάχανα παραπλήσια ἀνήθοις· οἷα καὶ τὰ μάραθρα.

Ἀνθυπωμοσία. ἀντὶ τοῦ [2]ὑπειπεῖν τῇ ὑπωμοσίᾳ. οὕτω[3] Δημοσθένης κατ' Ὀλυμπιοδώρου.

Ἀνθυπεργῆσαι χάριν. τὸ ἀντεποδοῦναι. Σοφοκλῆς Κολχίσιν Ἦ φὴς ὑπωμνὺς ἀνθυπεργῆσαι χάριν; † Ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης τὴν ἀνθυφαίρεσιν ἀνταναίρεσιν εἴρηκεν.

Ἂν μὴ παρῇ κρέα, ταρίχῳ χρηστέον. παροιμία, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι.

Ἀνοδία. ἐπίρρημα τοπικόν. [4]Οἱ δὲ πλείους ἀνοδίᾳ καὶ κατὰ τὰς νήσους διεσπάρησαν.

Ἄνοδον. ἀδιέξοδον. [5]Ξενοφῶν Τῇ μὲν γὰρ ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον εὑρήσομεν τὸ ὄρος. καὶ Ἄνοδον, τὴν ἀνέλθυσιν.

Ἀνόδοντος. Κορυάνοις Φερεκράτης. Ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει.

Ἀνοήτα.[6] τὰ ἀφροδίσια, καὶ ἡ λαγνεία. τετέφι μωρά. μωραίνειν γὰρ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον. [7]Ἀριστοφάνης·

Οἴνου τ' ἀπέχου, καὶ γυμνασίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων. τουτέστι μωρῶν, ἢ ἀνοήτων, ἀνεπιτηδείων.

Ἀνόθευτον. γνήσιον. ἀπαραποίητον. καθαρόν.

Ἀνώγεων. τὸ ὑπερῷον οἴκημα. [8]Ξενοφῶν δὲ Κύρου Ἀναβάσεως καὶ τῆς κωμῳδοποιῶν οἱ περὶ Ἀριστοφάνην.

Ἀνομβρῶσαι. ἀναβλύζουσαι.

Ἀνομφῆς.[9] παυομφῆς. ἀνυμφῆς.

Ἀνομείτω. παρανομείτω.

Ἀν' ὅμιλον. καὶ τὸ πλῆθος.

& calliditate cætera animalia ſuperare videatur, multa dici poſſunt, cur peſſimum ſit. Nam cæteræ animantes, quæ ſolis cupiditatibus corporis ſerviunt, per has duntaxat labuntur & peccant: at humanum genus hoc amplius variis opinionibus imbutum, non pauciora per imprudentiam & pravam ratiocinationem, quam naturæ vitio peccat.

Ἄνθρισκα. Sylveſtria olea, anethis ſimilia; qualia etiam ſunt marathra.

Ἀνθυπωμοσία. Demoſthenes in oratione contra Olympiodorum. Sic autem vocatur juſjurandum, quo actor negans reum juſtam ob cauſam abeſſe, judicium non eſſe differendum contendit.

Ἀνθυπεργῆσαι χάριν. Gratiam referre. Sophocles *Colchidibus: An jurejurando affirmas, te mihi retuliſſe gratiam?* † Ariſtoteles eam quam Græci ἀνθυφαίρεσιν vocat, ἀνταναίρεσιν appellavit.

Ἂν μὴ παρῇ κρ. *Si non adſint carnes, in ſalſamentis eſt acquieſcendum.* Hoc proverbium monet, nos rebus præſentibus contentos eſſe debere.

Ἀνοδία. Adverbium loci. *Plures vero aviis itineribus per inſulam diſperſi ſunt.*

Ἄνοδον. Aditu vel tranſitu carens. Xenophon: *Nam alibi quidem montem aditu carentem, alibi vero acceſſu facilem reperiemus.* Et Ἄνοδον, reditum.

Ἀνόδοντος. Dentium expers. Pherecrates *Coriannis: Homo ſenex dentibus carens molit.*

Ἀνοήτα. Res Venereæ. Venerea libido. Quaſi dicas ſtulta. Μωραίνειν enim Græci vocabant rei Venereæ indulgere. Ariſtophanes: *Et a vino abſtinet, & exercitiis, & re Venerea.*

Ἀνόθευτον. Legitimum. Non fictum. Sincerum.

Ἀνώγεων. Conclave ſive cœnaculum in ſuperiore domus parte. Xenophon *de Expeditione Cyri*, & inter Comicos Ariſtophanes.

Ἀνομβρῶσαι. Scaturientes.

Ἀνομφῆς. Ejus, quæ ceſſat, quæ conficitur.

Ἀνομείτω. Iniquitati ſtudeat.

Ἀν' ὅμιλον. In turba. Per turbam.

1 Ἄνθρισκα] Puto legendum Ἄνηθισκα, vel, ut apud Heſychium, Ἀνεθίσκια.

2 Ὑπειπεῖν] Sic in 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt, eamque lectionem confirmat etiam Harpocratio. In prioribus Edit. vero minus recte excuſum eſt εἰπεῖν.

3 Οὕτω Δημοσθένης κατὰ Ὀλ.] Locus Demoſthenis, ad quem Suidas reſpexit, exſtat pag. 693. ubi ſic legitur: Ἐπειδὴ δὲ ὁκάλεσε ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον ἁπάντως τοὺς ἀμφισοῦντως κατὰ τὸν νόμον, ὑπωμοσάμεθα ἡμεῖς, τοῦτο Ὀλυμπιόδωρον δημοσίᾳ δίκην γραψάμενον. ὑπωμοσίᾳ δὲ τούτῳ ΑΝΘΥΠΩΜΟΣΑΝΤΟ οἱ ἀντίδικοι τοῦ Ὀλυμπιοδώρου τοῦτο, ὕστερον ἡμῶν λεγόντων, ἔπειτα τοὺς δικαστὰς ψηφίσασθαι, ἢ ὅλως ἕνεκα δίκην τοῦτο, καὶ ὑ δημοσίᾳ. i. e. interprete Hier. Wolfio: *Cum igitur Prætor juſſu legis omnes adverſarios in forum citaret, juravimus nos, Olympiodorum publice abeſſe militantem: Quo jure jurando de iſto dato, viciſſim jurarunt adverſarii, & Olympiodorum calumniando, cum poſt nos dicerent, judicibus perſuaſerunt, ut decernerent, ejus judicii cauſa abeſſe ipſum, non publico nomine.* Ex hoc loco diſcimus, quid apud veteres Græcos ὑπωμόσασθαι & ἀνθυπωμόσασθαι ſignificaverit. Nimirum, ὑπωμόσασθαι dicebantur illi, qui jure jurando affirmantes reum juſtam ob cauſam abeſſe, judicium differendum eſſe petebant. Contra ἀνθυπωμόσασθαι dicebantur adverſarii, qui contrario juramento reum juſtam ob cauſam abeſſe negabant. Hinc ergo patet Heſychium minus recte τὸ ἀνθυπόμνυσθαι exponere per τὸ ἀναβάλλεσθαι δίκην ἢ χειροτονίαν μετ' ὄρκου; quoniam illa interpretatio voci ὑπόμνυσθαι potius convenit, ut ex iis, quæ dicta ſunt, liquet.

4 Οἱ δὲ πλείους ἀνοδίᾳ κ. κ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. XIX. ubi rectius legitur, ἀνοδίᾳ κατὰ τὴν νῆσον διεσπάρησαν.

5 Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. IV. pag. 340. ut a Porto obſervatum fuit.

6 Ἀνοήτα. τὰ Ἀφροδίσια] Hoc ſenſu vox iſta capitur a Philoſtrato *de Vit. Apoll. Tyan.* lib. VI. cap. XIII. ubi de Satyro inquit: πέπαυται γὰρ τῶν ἀνοήτων: i. e. *Deſiit enim libidinoſo amore mulieres proſequi.* Interpres male: *Jam enim moleſtiam vobis afferre deſinet.* Huc ſpectat locus ille Euripidis in *Troadibus*, v. 989. a Porto quoque obſervatus:

Τὰ μῶρα γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς,
Καὶ τοὔνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶς. i. e.
Venus enim omnis ſtultitiæ mortalibus cauſa eſt,
Et nomen Deæ Veneris recte a ſtultitia incipit.

7 Ἀριστοφάνης] In *Nubibus*, pag. 84. P.

8 Ξενοφῶν δὲ Κύρου Ἀναβάσεως] Lib. V. pag. 354. ſed ubi ἀνώγαιον per diphthongum αι ſcriptum eſt.

9 Ἀνομφῆς. παυομφ.] Vide paulo poſt v. Ἀνοήτα.

μεγάλα

Ἄνομος. ὁ παράνομος. Ἄνωμος δὲ ἀφ' οὗ τοῦ ω μεγάλου, ὁ μὴ ἔχων ὤμους. ἐξ οὗ καὶ Ἄνωμοι Πελοπίδαι ἔτι καλοῦνται.

Ἀνόητα. ἀνωφελῆ.

Τὰ γὰρ θεῖα κἀνόητα σώματα
Πίπτειν βαρείαις τοῖς Θεῶν δυσραξίαις. οἷον ὁ Αἴας.

Ἀνώνυμος.[2] ὁ μὴ ἔχων ὄνομα.

Ἄνοιδος.[3] ἀνύσιος.

Ἀνόπαια. εἶδος ὄρνιθος.

Ἀν' ὄπιν. εἰς πρόσωπον.

Ἄνοπτοι. ἀθέατοι. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐπὶ θάτερα τῆς νήσου ἄρμησαν ἄνοπτοι τοῖς πολεμίοις.

Ἀνοργίας. ἀμυήτους. ὄργια γὰρ τὰ μυστήρια. καὶ Ἀνοργιάστοις, τοῖς μυστηρίων ἀπείροις.[4] Τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἀνοργίαστά σοι ἐστίν. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ὠργίασας τὴν Ἀφροδίτην· ἀτέλεστά σοι ἐστίν.

Ἄνοργοι. ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὀργῆς. Κρατῖνος.

Ἀνόρεκτος. ὁ μὴ ὀρεγόμενος ἐσθίειν. ὁ πρὸς τὰ προσφερόμενα βρώματα ἀηδῶς διακείμενος.

Ἄνορον. τὸ ὀξύ.

Ἀνορωρυγμένον λέγουσιν, οὐχὶ ἀνωρυγμένον. Μένανδρος Ὑδρίᾳ·

Εὐθὺς[5] καθήσασθαι τὸν ἀνορωρυγμένον
Ταύτῃ ἰδόντα.

Ἀνορταλίζειν. καὶ[6] Ἀνωρτάλιζες. κύφως ὠρχοῦ, ἐπήρου, καὶ ταχέως ἐπίστευες πρὶν δοκιμάσαι. Ὀρταλίζειν δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀρχομένων[7] ἀναπτεροῦσθαι ὀρνέων. Ἀριστοφάνης·

Τύτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις,
Ἀνωρτάλιζες κἀκερτόμεις.

ἀντὶ τοῦ ἐμελῳδίζου, καὶ μέγα ἐφρόνεις. Ἀπὸ δὲ τῶν κεραλοφορβάντων ἡ λέξις.

Ἀνόσιον. βέβηλον. ἀνίερον. ἄβυτον. Αἰλιανός· Ὁ δὲ τἄλλα ὢν ἀνόσιος τοῦτο γοῦν πείθεται τῷ Θεῷ. καὶ Ἀνοσιώταλος, ὁμοίως.

Ἄννος[8] κίβανον. παροιμία ἐπὶ τῶν καινόν τι ἐφευρισκόντων. Ἄννος γὰρ Αἰγύπτιος ἐς τιὼ τῶν ἄρτων ὀπτησιν ἐπενόησε τὸν κίβανον.

Ἀννῶνα. Ῥωμαϊκὴ λέξις.

Ἀνόστους. ἀνυποφέπτους. νόστος γὰρ ἡ εἰς τὰ οἰκεῖα ἐπάνοδος, ἀφ' οὗ τὸ τῆς παλείδος ἡδύ. Αἰλιανός· Ὁ δὲ τοὺς θεοσύλας ἀπέκτεινε, καὶ ἔθηκεν ἀνόστους,[9] τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικόν.

Ἄνομος. Iniquus. Injuſtus. At Ἄνωμος, per ω, qui humeris caret. Unde etiam Pelopidæ vocantur ἄνωμοι.

Ἀνόητα. Inutilia. *Nam ingentia & vaſtæ molis corpora gravi caſu ruere, cum a Diis evertuntur.* Ut Ajax.

Ἀνονόματος. Qui nullum habet nomen.

Ἄνοινος. Perficientis. Conficientis.

Ἀνόπαια. Anopæa. Genus avis.

Ἀν' ὄπιν. In faciem.

Ἄνοπτοι. Qui non cernuntur. Qui videri non poſſunt. *Græci vero alteram Inſulæ partem aggreſſi ſunt, hoſtibus eos non videntibus.*

Ἀνοργίας. Dicitur de iis, qui non initiantur myſteriis. Ὄργια enim appellantur μυστήρια. Et Ἀνοργιάστοις, myſteriorum expertibus. *Sacra Veneris non celebraſti.* Sive, orgia Veneris non peregiſti.

Ἄνοργοι. Ira carentes. Cratinus.

Ἀνόρεκτος. Qui nihil appetit. Qui cibos appoſitos faſtidit.

Ἄνορον. Acutum.

Ἀνορωρυγμένον. Sic dicendum eſt, non autem ἀνωρυγμένον. Menander *Hydria* * * * * * * * * * * *

Ἀνορταλίζειν. [Unde Imperfectum] Ἀνωρτάλιζες, leviter ſaltabas, efferebaris, & celeriter credebas, priuſquam rem examinaſſes. Ὀρταλίζειν autem dicitur de avibus, cum primum volare conantur, & alis ſe levare incipiunt. Ariſtophanes: *Quoties quis talibus proœmiis utebatur, efferebaris, & cornua tollebas.* Id eſt, magnos ſpiritus animo concipiebas: per metaphoram a cornutis animalibus ductam.

Ἀνόσιον. Profanum. Impium. Irreligioſum. Ælianus: *Ille vero, quamvis cæteris in rebus eſſet impius, hac tamen in re Deo paruit.*

Ἄννος κίβανον. Annus clibanum. Proverbium de iis, qui aliquid novi inveniunt. Annus enim Ægyptius clibanum, quo panes coquebantur, invenit.

Ἀννῶνα. Romanum vocabulum. Annona.

Ἀνόστους. Reditus expertes. Νόστος enim vocatur reditus ad ſuos, propter patriæ dulcedinem. Ælianus: *Ille vero ſacrilegos interfecit, &, ut Homerus ait,* (ἔθηκεν ἀνόστους,) *reditu in patriam privavit.*

1 Τὰ γὰρ θεῖα κἀνόητα σώμ.] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Ajace* pag. 45. ut Portus obſervavit.

2 Ἀνονόμαστος] Sic 2 MSS. Pariſ. In prioribus vero Edit. excuſum eſt ἀνωνόμαστος per ω, cui ſcripturæ ordo literarum repugnat.

3 Ἄνοιδος. ἀνύσιος] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Veſpas*, pag. 455. ut Pearſonius obſervavit.

4 Τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἀνοργίαστά σοι ἐστίν] Ariſtophanes in *Lyſiſtrata*, pag. 561.

Τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱερὰ ἀνοργίαστά σοι
Χρήνειν πανδήν ἐστιν. ἀ βαδιεῖ πάλιν; P.

5 Εὐθὺς καθήσασθαι τὸν ἀνορωρυγ.] Hoc fragmentum ἀνερμήνευτον reliqui, quia ex tam laceris reliquiis nullum ſenſum elicere potui.

6 Ἀνωρτάλιζες. κύφως ὠρχοῦ, ἐπ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equites* pag. 362. (256. Edit. Baſil. ut Portus obſervavit.)

7 Ἀναπτερῶσθαι] Scholiaſta Ariſtophanis habet ἀναπτερύσσεσθαι.

8 Ἄννος κίβανον. παροιμία ἐπὶ τ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Acharnenſ.* pag. 374. (264. Ed. Baſ. P.)

9 Τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικόν] Homerus Odyſſ. Ω. v. 537.

Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν, & ἔθηκαν ἀνάστους.

Huc Ælianus reſpexit.

Ἀνα-

Ἀνυβείδιον. τόπος τίς. [1] Βενδίδειον δέ.

Ἀννημῶν. [2] Ἀπογραφὴ ὀνομάτων παρὰ Ῥωμαίοις. οἱ δὲ Ἀνήθμιόν φασιν.

Ἀν' ὦς ἔχων. ἀντὶ τοῦ ἄνω τὸ ὦς ἔχων. καὶ Σοφοκλῆς· Τὸν οἶνον' ἀνέχουσα κισσόν. ἀντὶ τοῦ, ἄνω ἔχουσα.

Ἀνυστητί. ἄνευ τρώσεως.

Ἀνοχή. ἡ ὑπομονή. Ἀνακωχὴ δέ.

Ἀνοχλήσας. ἀνακινήσας.

Ἀνοψία. σπάνις τῶν ὄψων.

Ἄνω. ἀντὶ τοῦ ἀνά. [3] Ὅμηρος·

Ἠδ' ὅσα Λέσβος ἄνω μακάρων ἐντὸς ἔέργῃ.

καὶ τὸ παρέθεσιν κολλητέον τῷ ἔέργῃ, ἵνα ᾖ ἀνείργῃ, ἀναφέλλῃ· ὁ καταφέρῃ εἰς τὸ παρεισέλζει.

Ἄνω κάτω. τὸ πάντα λίθον κινεῖν.

Ἄνωγε. παρεκελεύσαλο.

Ἀνώγεον. οἴκημα. Ἀνώγειον δέ. ὅπ [4] Καλλισθένης τὸ δεσμωτήριον ἀνώγεων εἶπεν. Ἀνάγαιον καὶ κατάγαιον διὰ διφθόγγου καὶ ο μικροῦ. τὸ δὲ ἀνώγεων εἰ τάχα καὶ κανόνες διὰ τοῦ ω μεγάλου καὶ ε ψιλοῦ γράφουσιν· ἀλλ' ὧν ὁ τῶν λέξεων θηρατὴς καὶ τῶν τύπων ἀντιστοίχων ἀκριβὴς ὀρθογράφος [5] Κοπρογένης ὁ Μαίστωρ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ καὶ ο μικροῦ ἐξέδοτο ταῦτα γράφεσθαι. τὸ δὲ μεσόγαιον μόνον διὰ διφθόγγου εἴασεν· ἐπειδὴ εὕρηται μεσογεία γῆ, καὶ μεσόγειος γῆ.

Ἀνωγή. παρακέλευσις.

Ἀνωδύρετο. ἐθρήνει. ἔκλαιεν. Ὁ δὲ ἀνωδύρετο τὴν συμφοράν, ὑπεδακρύων τῷ πάθει.

Ἄνωθεν. [6] Ἐκ τόπου, ἢ χρόνου. Βάβριος· Τί τὰς ἄνωθεν φρονιμωτάτας οἰωνὰς ἐσορώμενοι προφῆς κηδομένας ἀφ' ὧντε βλαστῶσιν, ἀφ' ὧν' ὄνησιν εὕρωσι, τάδ' οὐκ ἐπίσης πεῖθομεν; τουτέστιν ἄνωθεν ἐκ φύσεως, ἢ τὰς ἐν τῷ ἀέρι.

Ἀνωθῆσαν. ἐπὶ τὰ ἄνω κινῆσαν. Ἀνωθῆσαν δὲ ἑαυτὸ τὸ θηρίον, καὶ ἅλαλον γενόμενον, ἀπεσείσαλο ἐς τὸν νῆξιν ἀπολῦσαν τὸν ἄνθρωπον.

Ἀνώϊστος. [7] ὁ ἀνυποπτότατος. καὶ Ἀνωϊστί, ἀντὶ τοῦ ἀνυποπτότερος.

Ἀνωμισμένος. [8] ἐν τοῖς ἀνωτάτω γενηθείς, ἢ ἄνω ὤν.

Ἀνωμαλία. ἡ τραχύτης.

Ἀνυβείδιον. Anubidium. Locus quidam. Bendidium vero [templum quoddam Athenis.]

Ἀννημῶν. Apud Romanos nominum deſcriptio ſic vocatur. Alii vero Ἀνήθμιον dicunt.

Ἀν' ὦς ἔχων. Aurem arrigens. Et Sophocles: *Nigram ſuſtollens hederam.* Ἀνέχουσα enim hic poſitum eſt pro ἄνω ἔχουσα.

Ἀνυστητί. Sine vulnere.

Ἀνοχή. Patientia. Tolerantia. At Ἀνακωχὴ, [Induciæ.]

Ἀνοχλήσας. Qui vectibus aliquid emovit, vel ſubmovit.

Ἀνοψία. Penuria piſcium.

Ἄνω. Pro ἀνά. Homerus:

Et quæcunque Leſbus ſedes Macaris continet.

Præpoſitio ἀνὰ eſt jungenda verbo ἔέργῃ, ut ſit ἀνείργῃ, quod ſignificat, continet, complectitur.

Ἄνω κάτω. Surſum, deorſum. [Idem ſignificat quod,] omnem movere lapidem.

Ἄνωγε. Adhortatus eſt. Juſſit. Imperavit.

Ἀνώγεον. Cœnaculum vel conclave in ſuperiore domus parte. Dicitur etiam ἀνώγειον. Calliſthenes autem carcerem vocavit ἀνώγεων. Ἀνάγαιον & κατάγαιον per diphthongum αι & ο parvum ſcribuntur. Vocabulum vero ἀνώγεων quamvis forſan regulæ per ω & ε ſcribi jubeant; ille tamen vocum auceps, & (quod ad literas affines, quas ἀντιστοίχους Græci vocant, adtinet) accuratus recte ſcribendi artifex Magiſter Coprogenius, per ε tenue & ο parvum ſcribi debere tradit. Solam vero vocem μεσόγαιον per diphthongum ſcribendam eſſe concedit, quia reperitur μεσογεία γῆ, & μεσόγειος γῆ.

Ἀνωγή. Adhortatio. Mandatum.

Ἀνωδύρετο. Lugebat. Flebat. *Ille vero calamitatem & infortunium ſuum lamentis & lacrymis proſequebatur.*

Ἄνωθεν. Tam ſignificat ex loco ſuperiore, quam a longo retro tempore. Babrius: *Cur, cum aves prudentiſſimas, quæ in ſublimi verſantur, videamus ſolicitas eſſe de alendis iis, qui ipſas progenuerunt, & ex quibus utilitatem aliquam perceperunt, nos idem non facimus?* Hic τὸ ἄνωθεν ſignificat vel, inde a primo ortu, vel, quæ in ſublimi verſantur.

Ἀνωθῆσαν. Quod ſurſum protruſit. *Cum autem fera ſe ſurſum cum impetu moviſſet, & ex mari emerſiſſet, hominem excuſſit & natatui permiſit.*

Ἀνώϊστος. Non ſuſpectus. Et Ἀνωϊστὶ, abſque ſuſpicione.

Ἀνωμισμένος. In loco ſuperiore degens.

Ἀνωμαλία. Inæqualitas. Aſperitas.

1 Βενδίδειον] Bendidii meminit Xenophon Ἑλλ. lib. II. pag. 472. ut Portus monuit.

2 Ἀννημῶν] Vide ſupra v. Ἀνήθμιον.

3 Ὅμηρος· Ἠδ' ὅσα Λέσβος ἄνω μακ.] Apud Homerum Il. Ω. v. 544. verſus hic ita legitur:

Ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἔδος ἐντὸς ἔέργει.

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt. Vocatur autem a Poeta Lesbus Μάκαρος ἕδος, *Macaris ſedes*, quia Macar eam condiderat, & in ea regnaverat, ut docet Scholiaſta ad eum locum.

4 Καλλισθένης] Reineſius *Var. Lect.* lib. III. pag. 366. legendum putat Καλλίσχρης, quem vide.

5 Κοπρογένης] In 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt Καπνογένης; in uno vero Καπρογένης.

6 Ἄνωθεν. ἐκ τόπου, ἢ χρόνου] Vide Thomam Magiſtrum v. Ἀνωθεν.

7 Ἀνώϊστος. ὁ ἀνυποπτότατος] Hoc ſenſu vox iſta accipitur ab Herodoto lib. VI. pag. 224. 26.

8 Ἀνωμισμένος] Vox hæc legitur apud Ariſtophanem in *Pace*, pag. 636.

Ἄνωμος. ὁ μὴ ἔχων ὤμους. ἐξ οὗ καὶ Ἄνωμοι Πελοπίδαι ὅτι καλοῦμενοι.

Ἀνώμοτος. χρεὼς ὄφλων. Ὁ δὲ ἀνὴρ καὶ ἀνώμοτος πιστεύειν ἄξιος. Καὶ αὖθις· [1] Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Ἀνώμωξεν. ἐστέναξεν.

Ἀνανόμαστος. ὁ μὴ ἔχων ὄνομα.

Ἀννωνᾶν μεταχομιδή. ἡ δὲ λέξις Ῥωμαϊκή.

Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί. ἐπὶ τῶν ὑπεναντίως γινομένων ἢ λεγομένων. οἷον ὁ πόρνος τὸν σώφρονα εἰ λέγῃ πόρνον. ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν κάτω ῥέουσι. τοῦτέστιν, ἐπὶ τοῦ τὰ ἑαυτοῖς προσόντα ἐλαττώματα ἑτέροις προσαναπιθεμένου.

Ἀναρθιασμένον. [3] τὸ ὀρθόταλον. καὶ Ἀναρθωσάμενον. τὸ [4] Ἀναρθίαζον [5] Ἀνδοκίδης ἀντὶ τοῦ ὄρθιον βοῶντες ἔλεγεν.

Ἀνάφλιον. τὸ ὑπέρθυρον.

Ἄνωχθι. κέλευσον.

Ἄντ' [6] ἀγαθῶν ἀγαθίδες. παροιμία, ἐπὶ τῶν οὐ παρόντων ἀνθ' ὧν εὐηργέτησαν πρότερον.

Ἀνταγωνιστής. πολέμῳ ἢ μάχῃ ἰσοστάσιον. [7] Ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἀνταγωνιστὴς ἀξιόμαχος ὅπλοις τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο.

Ἀντάλλαγμα. [8] Οἱ κατὰ σάρκα πρόγονοι τοῦ Χριστοῦ, ὃς [9] ἴσχυν καὶ ἀντάλλαγμα ἐκάλεσαν οἱ ἑβδομήκοντα ἑρμηνευταί.

Ἀντάλλαγον καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἄλλου ἠλλαγμένον· οὐχὶ ἄνταλλον. Μένανδρος Κανηφόρῳ· Ἐδεῖτο λῦσαι τὴν σαυτῆς θυγατέρα ἀντάλλαγον χάριν. † Ἐκοῦσα [10] ἡ ἀδελφὴ ποιήσῃ τοῦτο οἱ ἀντάλλαγον τέξεις ὁ τούτῳ δεδομένον. Καὶ ἐν Ἀλιεῖ Ἐκλελάκληκεν ὁ λῃστὴς ἡμῶν μοιχός, ἀλλ' ἀντάλλαγος.

Ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς θέσθαι τοῦτο δρᾶν. τουτέστιν, ἀντὶ τοῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν· τοῦ δὲ ἀρχαίων ἀμελεῖν.

Ἀνταπόκλασιν. [11] τὴν ἀνάκλασιν ἀπὸ λίνου μεταρρυθμίσας. γίνεται δὲ τοῦτο ἐπὶ φωνῆς, ὅταν ἀντισχῇ. καὶ ἐπὶ φωτὸς ἡλιακοῦ, ὅταν λείῳ τινὶ ἢ λαμπροτάτῳ ὕδατι προσπέσῃ.

Ἀντάμειψιν. ἀνταπόδοσιν.

Ἀνταναιρεῖται. κλείεται. καὶ Ἀνταναιρέθη, ἀντεφονεύθη.

1 Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀν.] Est notissimus versus Euripidis in *Hippolyto* v. 612.

2 Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί] Est notissima ῥῆσις Euripidis in *Medea* v. 410.

3 Τὸ ὀρθόταλον. Ὁ Ἀναρθιασάμενον] Cum Porto legere malim, τὸ ὀρθόπαλον. καὶ Ἀναρθιασάμενον. Vide infra v. Ὀρθιασμάτων.

4 Τὸ Ἀναρθίαζον Ἀνδοκίδης ἀντὶ τοῦ ὄρθιον βοῶντες ἔλεγεν] Hunc locum, qui in prioribus Edit. corruptus circumfertur, ex Harpocratione emendavi.

5 Ἀνδοκίδης] Verba Andocidis ἐν τῷ πρὸς τὸ Μυστηρίων pag. 5. hæc sunt: Καὶ γὰρ οἱ λόγοι τῶν κατηγόρων τοῦτο τὸ δεινὸν ὃ φεισκάδη ἀναρθίαζον, καὶ λόγους εἶπον, ὡς πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἡμαρτάνετο &c.

6 Ἄντ' ἀγαθῶν ἀγ.] Vide supra v. Ἀγαθῶν ἀγαθίδες.

7 Ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἀνταγων. ἀξ.] Hæc sunt verba Dionis de Decebalo Dacorum Rege, pag. 331. eademque leguntur infra v. Δεινός.

8 Οἱ κατὰ σάρκα πρόγονοι τοῦ Χριστοῦ, ὃς ἴσχυν καὶ ἀντ.] Recte observavit Pearsonius, hanc notam excerptam esse ex Theodoreto ad Psalm. LXXXVIII. v. 52. ubi David inquit: Οὗ ὠνείδισαν οἱ ἐχθροί σου Κύριε· ὃ ὠνείδισαν τὸ ἀντάλλαγμα τοῦ Χριστοῦ σου. Theodoretus ad illum locum, pag. 759. Ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ὁ Θεοδοτίων ἅπας. Ὠνείδισαν τὴν ἴσχυν τοῦ Χριστοῦ σου. Ἴσχυν δὲ Χριστὸν προσηγόρευσε τὸν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν βασιλέα, οὗ ὧν ἤδευσεν ὁ περὶ τοῦ Χριστοῦ βασιλείας λόγος. Καὶ οἱ Ἑβδομήκοντα δὲ ἀντάλλαγμα αὐτὸν προσηγόρευσαν, ὡς κατὰ σάρκα αὐτοῦ γεγονημένης προγόνου, καὶ ὡς ἂν σωτῆρα τινὰ τῶν βασιλέων ὑμνοῦσαν.

9 Ἴσχυν] Male Suidas hanc interpretationem LXX Interpretibus tribuit, quæ erat Symmachi & Theodotionis, ut ex citato loco Theodoreti apparet.

10 Ἐκοῦσα ἡ ἀδελφὴ π.] Ex lacero hoc & corrupto fragmento sensum nullum elicere potui.

11 Ἀνταπόκλασιν] Ex ipsa interpretatione Suidæ patet, legendum hic esse Ἀνταπακλωμένη; quod etiam a Pearsonio observatum fuit.

Ἄνω. Qui [alterum] humerum non habet. Unde etiam Pelopidæ Ἄνωμοι appellati fuerunt.

Ἀνώμοτος. Injuratus. *Ille vero dignus erat, cui vel injurato crederetur.* Et rursus: *Lingua juravit; at mens injurata est.*

Ἀνώμωξεν. Ingemuit.

Ἀνανόμαστος. Qui nullum habet nomen.

Ἀννωνᾶν μεταχομιδή. Annonæ transportatio. Vocabulum est Romanum.

Ἄνω ποταμῶν χωρ. *Flumina ad fontes relabuntur.* Dicitur de iis, quæ ordine contrario fiunt aut dicuntur: ut, si homo impudicus virum castum appellet impudicum. Fluvii enim a fontibus ad mare labuntur: non contra. Dici ergo potest de illis, qui vitia, quæ ipsis insunt, aliis attribuunt.

Ἀναρθιασμένον. Intensum. Elatum. Et Ἀναρθωσάμενος, erexi. Et Ἀναρθίαζον apud Andocidem pro, alta voce dixerunt, vel clamarunt.

Ἀνάφλιον. Limen superius.

Ἄνωχθι. Jube. Impera.

Ἀντ' ἀγαθῶν ἀγ. *Bona pro bonis.* Proverbium de iis, quibus pro beneficiis, ante in aliquem collatis, gratia refertur.

Ἀνταγωνιστής. Adversarius in certamine. *Unde diu Romanis strenue restitit, illisque multum in bello negotii facessivit.*

Ἀντάλλαγμα. Christi majores secundum carnem LXX. Interpretes vocarunt ἴσχυν καὶ ἀντάλλαγμα.

Ἀντάλλαγον. Sic vocant eum, qui pro alio permutatione facta datur: non vero ἄνταλλον. Menander *Canistrifera: Rogavit, ut filiam tuam viduam pro altera permutatam illis commodares.* * * * * * * * * * * * * * * * *

Ἀντ' ἄλλης ἀρχ. *Pro alio principatu licet hoc facere.* Id est, pro principatu, quem obtinere cupis, res novas moliri licet, & instituta legesque antiquas negligere.

Ἀνταπόκλασιν. Repercussionem, per quam aliquid a corpore, in quod inciderat, resilit. Hoc autem fit in voce, quum sonus ad aures resultat: itemque in lumine Solis, cum in aliquod [corpus] læve, vel aquam valde limpidam incidit.

Ἀντάμειψιν. Retributionem. Compensationem.

Ἀνταναιρεῖται. Vicissim interficitur. Et Ἀνταναιρέθη, vicissim interfectus est.

Ἀνα-

Ἀνταπήγοντο. [1] ἀντιπαρελάσαντο. ἀντεφέροντο. Ἀντανήγοντο ὧν καὶ οἱ Βάρβαροι, καὶ τλῷ τῇ Παχύνι παρέπλεον ἀκτλῷ, χ᾽ β᾽ ζυγηδὸν ταξάμενοι τὰς ναῦς. Καὶ αὖθις· Οἱ γὰρ εἰλαῦθα ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀποθανόντες ἀντανήγοντο τῇ Οἴτῃ.

Ἀντανίσχομεν. προβαλλόμεθα. καὶ Ἀντανίσχοντο, ἀντιπαρετάσαντο.

Ἀνταπαιτῆσαι. Θουκυδίδης τείτῃ καὶ τετάρτῃ. καὶ ἀνταποδοῦναι, καὶ ἀνταπολαμβάνειν. Δημοσθένης ἐν τῷ χ᾽ Λεπτίνου.

Ἀντάρης [2] νυκτερὶς ὄψεσι. Φησὶ Σοφοκλῆς.

Ἀνταυγεῖς κόρας. [3] Στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας. ἀντὶ τοῦ τὰς κόρας σου ἀντιπροσώπους μοι στρέψον. † Καὶ δι᾽ ἀντιαύγειαν χιόνος καὶ σκληρότητα τῆς ἀναβαλλομένης ἀνακλάσεως ἐφθείροντο.

Ἀντία. [4] ἡ Ῥέα. καὶ Ἀντᾶος, ὄνομα κύριον.

Ἀντίζω. Φιλονεικῶ.

Ἀντίας. ὄνομα κύριον.

Ἀντεγκλήματα. Ταύτῃ καὶ τοῖς ἀντεγκλήμασι τοῖς περὶ τῶν δώρων οὐκ ἀπεκινάμην. καὶ [5] Ἀντεγκλημένων, τῶν ἀντιδικῶν φάσεων.

Ἀντελαμβάνοντο. ἀντὶ τοῦ διεδέχοντο. Ὕπνοι τε αὐτῆς ἀεὶ μακρότεροι ἀντελαμβάνοντο, ἡμερινοὶ μὲν ἄχρι ὡρῶν νυκτῶν· νυκτερινοὶ δὲ ἄχρι τοῦ ἡλίου ἀνίσχοντος.

Ἀντεμιώσατο. ἀντωργίσθη. Ὁ δὲ παθὼν ἀνήκεστα, καὶ τῆς πατρῴας ἑστίας διωχθεὶς οὐδὲ τλῷ δίκῃ, ὅμως οὐκ ἀντεμήνισεν.

Ἀντεμπλήσαντες. ἀνταποδόντες. [6] Ξενοφῶν· Οἱ δὲ θαρρεῖν ἐκέλευον, λέγοντες, ὅτι ὅτε τέκνων στερήσοιτο, τήν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων.

Ἀντεξάγειν. ἀντιπαρελάσασθαι. ἀντεπάγειν.

Ἀντεπάγει. ἀντεπάρχει.

Ἀντεπεξελθεῖν. δοκεῖ. καὶ Ἀντεπεξέρχομαι.

Ἀντεπιτίθησι. [7] ἀντὶ τοῦ, ἀντεπιστέλλει. Ἰσαῖος.

Ἀντεπιχειρεῖν. οὕτω Ἀριστοτέλει ἀντεπιχειρεῖν λέγεται. Ἔστι δὲ ἀντεπιχειρεῖν, τὸ μὴ πρὸς τὰ λεγόμενα μὲν μὴ φέρειν ἔνστασιν, ἐπιχειρεῖν δὲ δι᾽ ἄλλων λυσῶν καὶ αὐτὸν πάλιν συλλογίζεσθαι, ὅτι μὴ ἀληθὲς τὸ δεικνύμενον. ὁ γὰρ πρὸς μὲν τὸ δεικνύναι λόγος, ὅτι ἡ ψυχὴ οὐκ ἀθάνατός ἐστιν, ἐξ ὧν τὸ εἶδος αὐτοῦ ἕνυλον εἶναι, μηδὲν δ᾽ ἕνυλον εἶδος χωριστὸν εἶναι τῆς ὕλης, μὴ ἐνιστάμενος, δεικνύναι πειρώμενος δι᾽ ἄλλων λυσῶν

Ἀνταπήγοντο. Acie inſtructa, vel claſſe inſtructa obviam iverunt. *Barbari igitur claſſe inſtructa obviam proceſſerunt, & littus Pachyni prætervecti ſunt, navibus binis ſecundum ſeriem collocatis.* Et iterum: *Qui enim pro libertate hic obierunt, claſſe inſtructa ad Oetam [montem hoſti obviam proceſſerunt.]*

Ἀνταίχομεν. Contra tollimus. Objicimus. Et Ἀνταίχοντο. Aciem adverſam inſtruxerunt.

Ἀνταπαιτῆσαι. Repetere. Thucydides libro tertio & quarto. Et ἀνταποδοῦναι, reddere: & ἀνταπολαμβάνειν, recipere. Demoſthenes in oratione contra Leptinen.

Ἀντάρης νυκτ. Sophocles inquit, Ἀντάρης νυκτερὶς ὄψεσι.

Ἀνταυγεῖς κόρας. [Oculos in aliquem converſos.] *Oculis adverſis me intuere.* [Et Ἀνταύγεια, ſplendoris reflexio.] *Propter ſplendorem a nive repercuſſum & vehementiam reflexionis [multi] perierunt.*

Ἀντία. Rhea. Et Antæus, nomen proprium.

Ἀντίζω. Contendo. Rixor.

Ἀντίας. Antæas. Nomen proprium.

Ἀντεγκλήματα. Criminibus viciſſim objectis. *Hinc & crimini viciſſim mihi objecto de muneribus acceptis non reſpondi.* Et Ἀντεγκλημένων, criminum, quæ litigantes ſibi in judicio invicem objiciunt.

Ἀντελαμβάνοντο. Excipiebant. *Somni longiores ipſam ſemper excipiebant; diurni quidem, uſque ad primam noctem; nocturni vero, uſque ad ſolem orientem.*

Ἀντεμιώσατο. Alicui iratus eſt. *Ille vero, quamvis graviſſima mala paſſus, & ex paterna domo præter jus pulſus fuiſſet, tamen non eſt iratus.*

Ἀντεμπλήσαντες. Compenſantes. Tantundem reddentes. Xenophon: *Illi vero bono animo eum eſſe juſſerunt, dicentes, eum nec liberos amiſſurum, & ſe domum ejus omnibus rebus neceſſariis viciſſim repleturos eſſe.*

Ἀντεξάγειν. Copias contra aliquem ducere. Aciem adverſus aliquem inſtruere.

Ἀντεπάγει. Exercitum contra aliquem duxit.

Ἀντεπεξελθεῖν. Dativo jungitur. In hoſtem ire.

Ἀντεπιτίθησι. Referibit. Viciſſim literas mittit. Iſæus.

Ἀντεπιχειρεῖν. Apud Ariſtotelem ſic vocatur, non quidem ea, quæ objecta ſunt, directis argumentis refutare, ſed aliis argumentationibus uti, ad oſtendendum, non eſſe verum id, quod ab altero dictum eſt. Nam ſi, exempli gratia, contra animæ immortalitatem afferatur illa ratio, quod anima ſit forma cum materia conjuncta; nulla vero forma cum materia conjuncta a materia ſit ſeparabilis: qui argumentum illud non quidem argumento

1 Ἀντιπαρεπλέοντο. ἀντιφέροντο. Ἀντανήγοντο ὧν καὶ οἱ Βάρβ.] Hæc omnia & quæ ſequuntur uſque ad verba illa ἐξ αὖθις, deſunt in prioribus Edit. quæ cum in optimo MS. Pariſ. A. invenerim, ea hic inſerere non dubitavi.

2 Ἀντάρης νυκτερὶς ὄψεσι] Quis ſit horum verborum ſenſus ignorare me fateor, nec integer locus Sophoclis, ex quo hæc decerpta ſunt, nunc ad manus eſt.

3 Στρέψον ἀνταυγῆς κόρας] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in *Theſmophor.* pag. 815.

4 Ἀνταία. ἡ Ῥέα.] Vide Heſych. v. Ἀνταία.

5 Καὶ ἀντεγκλημένων, τῶν ἀγθέσ.] Scribendum eſt ἀντεγκλημάτων, ut patet ex Hermogene ἐν τῷ περὶ Στάσεων pag. 84. unde loci hujus illuſtratio petenda eſt. *P.*

6 Ξενοφῶν] Locum hunc Suidas interpolavit & mutilavit, qui apud Xenophontem *de Expedit. Cyri* lib. IV. pag. 332. ſic legitur: Ὁ δὲ Ξενοφῶν τὸ μὲν ἄρχοντα τὸ κάμνοντος τοῦτο σύνδειπνον ἐπειρᾶτο, θαρρεῖν ἐκέλευεν αὐτὸν, λέγων, ὅτι ἔστε τέκνων στερήσοιτο, τήν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντιπληρώσοντες τῶν ἐπιτηδείων πάσαν &c.

7 Ἀντιπτίθησι. ἀντὶ τοῦ, ἀντεπιστ.] Ex Harpocratione.

πάλιν αὐτὴν ὅτι ἔστιν ἄφθαρτος, ἤτοι ἀφ' τῆς λαμβάνῃ, ὅτι αἱ μαθήσεις ἀναμνήσεις, ἢ ὅτι αὐτοκίνητος, ἀντεπιχειρεῖ, οὐκ ἀνῄρηται.

contrario evertere conatur, ſed aliis rationibus probare nititur, eam eſſe immortalem, veluti ſi aſſerat, omnes ſcientias eſſe recordationes, vel, animam per ſe ipſam moveri, is ἀντεπιχειρεῖν dicitur, non vero ἀνῄρησθαι.

Ἀντερεῖ. ἀνελέξει.

Ἀντερεῖ. Contradicet.

Ἀντερείδει. ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπείκει.

Ἀντερείδει. Contra nititur. Non cedit.

Ἀντερώμενος. ἀντιπιθυμῶν.

Ἀντερώμενος. Viciſſim amans.

Ἀντέρως, ὁ καὶ Ἀπολλώνιος, Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς, παιδεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Κλαυδίου, τοῦ κατ' Γάϊον βασιλεύσαντος (ἐφ' οὗπερ καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς γέγονεν) ἀκουστὴς δὲ ἦν Ἀπίωνος τοῦ Μόχθου. Φέρονται αὐτοῦ βιβλία περὶ γραμματικῆς δύο. † Καὶ τοῦτο δὴ τὸ ὑμνούμενον ὄνομα ἀντέρως ἐν τοῖσδε τοῖς γενναίοις ἐσώζετο. Χαρίτων γὰρ καὶ Μελάνιππος εἰς ἔρωτα ἀλλήλοιν συνεπεσέτην· καὶ ὁ μὲν Χαρίτων ἐραστὴς ἦν· Μελάνιππος δὲ τὸν ψυχὴν ὁ ἐρώμενος ἐς τὸν Φίλον τὸν ἔνθεον ἀναφλεχθεὶς, ἰσόπυρον τὸ τοῦ πόθου κέντρον ἐνεδείκνυτο.

Ἀντέρως, alius quidam Apollonius, Alexandrinus, Grammaticus, Romæ docuit tempore Claudii, Caii in imperio ſucceſſoris (ſub quo etiam Heraclides Ponticus vixit) idemque Apionis Mochthi auditor fuit. Feruntur ipſius libri de Grammatica duo. † *Et celebratum illud nomen* ἀντέρως *in duobus his generoſi animi adoleſcentibus conſervatum fuit. Chariton enim & Melanippus ſe mutuo amore amabant. Et Chariton quidem erat amator: Melanippus vero amatus; qui erga amicum Numine Amoris afflatum animo accenſus, parem amoris ſtimulum ſe ſentire oſtendebat.*

Ἀντέσχε. γενναίως ἤνεγκεν. Καὶ ὕστερον ληφθείς τις ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, πρὸς πᾶσαν αἰκίαν βασάνων ἀντέσχεν.

Ἀντέσχε. Reſtitit. Fortiter tulit. *Et ante quidam a Judæis captus omnem tormentorum crudelitatem fortiter tulit.*

Ἀντετόρησεν. εἰς τὸ ἐναντίον ἦλθε πλῶσιν. διεπέρασε. τορῶ γὰρ, τὸ τυπτῶ.

Ἀντετόρησεν. [Dicitur de telo, quod tam valide in corpus adigitur,] ut ad alteram uſque partem penetret. Τορῶ enim ſignificat perforo, trajicio.

Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα τίσαν Ἀχαιοί. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τοὺς εὐεργέτας προπηλακιζόντων, ἢ ὑβριζόντων.

Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμ. *Pro beneficio Agamemnonem male tractarunt Achivi.* Proverbium in eos, qui bene de ſe meritos contumelia vel injuria afficiunt.

Ἀντεύφρασμα. τὸ ἐναντίον τῇ εὐφροσύνῃ ἀγαθόν.

Ἀντεύφρασμα. Contrarium lætitiæ.

Ἀντεφέροντο. ἠναντιοῦντο.

Ἀντεφέροντο. Contra ferebantur. Adverſabantur.

Ἀντεφιλολιμοῦντο. ἀντὶ τοῦ ἠμιλλῶντο, καὶ ἤριζον, καὶ ἀντηγωνίζοντο. τοῦτο δὲ τὸ ἀνθεφιλολιμεῖσθαι τρόπος ἐστὶ συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ μόνον. ἔστι δέ τινα ῥήματα, ἃ δύο συζυγιῶν εὑρέθη· οἷον σκηνῶ, σκηνοῖς, καὶ σκηνᾷς· καὶ ἀτολμῶ, ἀτολμεῖς, καὶ ἀτολμᾷς.

Ἀντεφιλολιμοῦντο. Contendebant. Certabant. Verbum autem ἀνθεφιλολιμεῖσθαι eſt primæ conjugationis circumflexorum, ejuſque ſolum. Quædam enim verba duarum conjugationum ſunt; ut σκηνῶ, σκηνεῖς, & σκηνᾷς: ἀτολμῶ, ἀτολμεῖς, & ἀτολμᾷς.

Ἀντεφοδεύω. Ἀντεφάδευκα, ἀντὶ τοῦ ἀντεπέπρεχον.

Ἀντεφοδεύω. In aliquem eo. Et Ἀντεφάδευκα, in aliquem ivi.

Ἀντέχει. ἀντὶ τοῦ ἐξαρκεῖ. Δείναρχος δὲ ἀντὶ τοῦ σώζεται. Δημοσθένης καὶ Ὑπερείδης ἀντὶ τοῦ ἀνθελαμβάνεται. Καὶ οἱ ἵπποι αὐτοῖς μηδὲ πρὸς τὸ φεύγειν ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἔτι ἀνεῖχον. Καὶ αὖθις· Ἀμελετήτους ὄντας κρύει ἀντέχειν. ἀντὶ τοῦ ὑπομονητικῶς ἔχειν. Καὶ αὖθις· Ταῖς ἐπιθυμίαις ἀντέχων. Καὶ αὖθις· Ἡ Σύγκλητος ὑπολαβοῦσα τοὺς Αἰτωλοὺς ἀντέχειν ταῖς περὶ τὸν Ἀντίοχον ἐλπίσιν, ἀπράκτους ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. καὶ Ἀντεχόμενος, ἀνθελαμβανόμενος.

Ἀντέχει. Sufficit. Dinarchus vero ſumpſit pro σώζεται, ſervatur. Demoſthenes & Hyperides pro ἀνθελαμβάνεται, ſibi vendicat, apprehendit. † *Equi vero illorum propter lutum fugere amplius non poterant.* Et iterum: *Cum frigori tolerando non eſſent aſſueti.* Et iterum: *Cupiditatibus reſiſtens.* Item: *Senatus ſuſpicatus Ætolos auxilium ab Antiocho ſperare, [legatos eorum] re infecta in Græciam dimiſit.* Et Ἀντεχόμενος, apprehendens.

Ἀντεχειροτόνησεν. ἀντέλεγεν. Εἰ δὲ καὶ ἐκεῖνα προσέθηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν.

Ἀντεχειροτόνησεν. Contradixit. *Si enim & illa addidiſſet, nemo contradixiſſet*

1 Χαρίτων γὰρ ὁ Μελάνιππος] Vide quæ notavimus ſupra v. Ἀναβολή.

2 Ἀντετόρησεν] Homerus Il. E. v. 337. Εἶδαρ δὲ δίχα χρόα ἀντετόρησεν. Ubi Scholiaſta: Ἀντετόρησε. ὤπλησε, διέτρησεν.

3 Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμ. τίσαν Ἀχ.] Hujus proverbii meminerunt etiam Diogenianus Centur. I. 99. & Harpocratio v. Ἐρμαῖ; apud quos pro πῖσαν legitur δῆσαν, i. e. vinxerunt.

4 Ἡ Σύγκλητος ὑπολαβοῦσα τοὺς Αἰτ. ἀντ.] Hæc ſunt verba Diodori in Excerpt. Legat. ab Hœſchelio editis, cap. VIII. ut Pearſonius obſervavit.

5 Εἰ δὲ καὶ ἐκεῖνα προσέθηκεν, οὐδ.] Apud Ariſtoph. *Eccleſ.* pag. 736. unde iſta deſcripſit Suidas, locus hic ita legitur & diſtinguitur:

Ἀν-

Ἄντεια. ὄνομα κύριον ἑταίρας. τινὲς δὲ Ἄνθεια γράφουσιν.

Ἀντήλιος, ὁ τῷ η, καὶ Ἀπηλιώτης, ᾧ πάντα τὰ ὅμοια, ψιλῶς.

Ἀντήνωρ. ὄνομα κύριον. ᾧ συστέλλῃ ἐπὶ γενικῆς. ᾧ Ἀντηνορίδης, ὁ τοῦ Ἀντήνορος παῖς.

Ἀντήρης.[1] Ἀνταθέτους. ἀντὶ τοῦ ἴσας τοῖς θρήνοις. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐρέσσωσι, ᾧ μὴ εἰς θάτερον ῥεπιωθῆται ἡ ναῦς. Ἀντήρης ὤν, ἀνακτυπῶσας τοῖς θρήνοις. θρηνοῦσα γὰρ ἔτυπτε τὸ στῆθος πρὸς ἔκφασιν Ἠλέκτρα. Πολλὰς δ' ἀντήρης ἤλθε φέρουσα πληγὰς αἱμαστομούσας. Ἀντῆρις δὲ, ἀντήριδος, καὶ σημαίνει τὴν θυρίδα.

Ἀντήρκουν. ἐξίσχυον. ἠδυνάντο. Πρὸς τὰς παρατάξεις ἀντήρκουν μόλις.

Ἀνθάζει. ἐναντιοῦται.

Ἀνθάνειραι.[2] ἴσανδροι. ἐναντιόμυιαι τοῖς ἀνδράσιν.

Ἀνθάσας. μετασχών. ἐν Ἐπιγράμματι·

Δῶρα[3] φέρει πρεσβῦς γήραϊ ἀνθάσας.

Σοφοκλῆς·

Ἀλλ'[4] ἀνθάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι γένος.

Ἀνθάτας. τοὺς ἀπὸ Ἄντιου πόλεως, ἣ ἀπέχει Ῥώμης τ' σταδίους.

Ἀνθεβληθέντος.[5] ἀντὶ τοῦ ὑπαγορευθέντος Δείναρχος λέγει.

Ἀνθέβλησις, καὶ Ἀνθεβολία. παράκλησις,[6] ἱκετηρία. [7] Θουκυδίδης· Πρὸς γὰρ ἀνθεβολίαν καὶ ὀλοφυρμὸν τραπόμενοι, ἐς ἀπορίαν καθιστᾶσιν ἄγειν τε σφᾶς ἀξιοῦντες. καὶ Ἀνθεβολῆσαι. ἀπαντῆσαι, μετασχεῖν. καὶ Ἀνθεβολῶ, τὸ ἱκετεύω. πεποίηται δὲ παρὰ τὸ ἄντομαι καὶ βάλλω.

Ἀνθεβολῶ. δοτικῇ. φωναὶ δὲ παρὰ πάντων οἰκτραὶ ἀνθεβολοῦσαι καὶ ἀντιχοῦσαι αὐτοῖς. αἰπαλικῇ δέ. Ὑμεῖς δὲ τοὺς νόμους ἔχοντά με πλησίον ἡγεῖσθε παρεσκευάσθαι, καὶ τὸν ὅρκον, ὃν ὁμωμόκατε, τοὺς ἀξιοῦντας καὶ ἀνθεβολοῦντας ἕκαστον ὑμῶν.

Ἀνθιγενίδης,[8] Σατύρου, Θηβαῖος, μουσικὸς, αὐλῳδὸς Φιλοξένου. ὅστις πρῶτος ἐχρήσατο, καὶ κροκωτὸν[9] ἐν τῇ Κωμαστῇ περιεβάλλετο ἱμάτιον. ἔγραψε μέλη.

Ἀνθιγένη. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀνθιγόνειος. καὶ Ἀν-

Ἄντεια. Antia. Nomen proprium meretricis. Nonnulli vero ſcribunt Anthia.

Ἀντήλιος, & Ἀπηλιώτης, & omnia ſimilia, litera tenui ſcribuntur.

Ἀντήνωρ. Antenor. Nomen proprium. Corripitur in genitivo. Et Antenorides, Antenoris filius.

Ἀντήρεις. Oppoſitos. Contrarios. [Sophocles:] *Multis & validis ictibus pectus tuum ſanguine manans percuſſiſti.* Hic ἀντήρεις ſignificat, lamentis pares: per metaphoram ductam a remigantibus, cum æquali contentione remigant, & in neutram partem navis impellitur. Vel ἀντήρεις exponi poteſt, ſimul cum lamentis reſonantes. Electra enim, cum lamenta ederet, pectus etiam percutiebat. Ἀντῆρις vero, ἀντήριδος, ſignificat feneſtram.

Ἀντήρκουν. Sufficiebant. Valebant. Poterant *Vix aciei reſiſtere poterant.*

Ἀνθάζει. Adverſatur. [Occurrit.]

Ἀνθάνειραι. Fœminæ pares viris. Vel, viris adverſantes.

Ἀνθάσας. Particeps factus. [Aſſecutus.] In Epigrammate:

Dona fert, poſtquam tremula ſenectus eum occupavit.

Sophocles:

Sed oro, prius quam omnes ad internecionem Intereamus, & genus noſtrum penitus deleatur.

Ἀνθάτας. Antiatas, cives urbis Antii, quæ ccc. ſtadia Roma diſtat.

Ἀντιβληθέντος. Dinarchus dixit pro ὑπαγορευθέντος, i. e. dictati.

Ἀνθέβλησις, & Ἀνθεβολία. Adhortatio. Preces ſupplices. Thucydides: *Ad preces & lamentationes converſi incertos conſilii alios reddebant, quod eos orarent, ut ſe aſportarent.* Et Ἀνθεβολῆσαι, occurrere, participem fieri. Et Ἀνθεβολῶ, ſuppliciter oro. Compoſitum eſt autem hoc verbum ex ἄντομαι & βάλλω.

Ἀνθεβολῶ. Occurro. Dativo jungitur. *Vocibus vero miſerabilibus aures eorum undique circumſonabant.* Item, accuſativo. *Vos vero ſic exiſtimate, me prope vos adſtare, tenentem leges & juſjurandum, quod juraſtis, eaque ſingulos veſtrum orare & rogare.*

Ἀνθιγενίδης. Antigenides, Satyri F. Thebanus, Muſicus, tibicen Philoxeni. Hic calceis Mileſiis primus uſus eſt, & in *Comaſta* crocotum pallium induit. Scripſit carmina melica.

Ἀνθιγόνη. Antigone. Nomen proprium. Et

Νὴ τὸν Διόνυσον, χρηστά γ' εἰ σὺ, σκεπτικά γε
Περσεφάττειν, ἐλπὶς ἀνηγειρατόνησεν ἄν.

1 Ἀντήρεις. ἀντὶ δὲ ἴσας τοῖς θρ.] Hæc deſcripta ſunt ex Scholiaſta Sophoclis ad *Electr.* pag. 84. ut Portus etiam monuit.

2 Ἀνθάνειραι] Hæc vox eſt epithetum Amazonum apud Homerum Il. Γ. v. 189. quam brevis Scholiaſta ſic exponit: Αἱ ἴσαι παρὰ δύναμιν ἀνδράσιν, ἢ αἱ ἀνταγωνίζεσθαι ἀνδράσιν. ἐξ οὗ πολεμικαί.

3 Δῶρα φέρει πρεσβῦς γήραϊ ἀνθάσας] Epigramma integrum, cujus hic Pentameter pars eſt, legitur Anthol. lib. VI. pag. 549.

4 Ἀλλ' ἀνθάζω, πρὶν π.] Duo hi ſenarii ſic legendi videntur:

Ἀλλ' ἀνθάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
Ἡμῶν τ' ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι γένος.

Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

5 Ἀνθεβληθέντος] Sic habent MSS. Pariſ. & Harpocratio. In prioribus vero Edit. male excuſum eſt ἀνθεβουληθέντος. Portus & interpres Harpocrationis vocem hanc non intellexerunt, ut ex illorum verſione apparet. Non enim τὸ ἀνθεβλήθη hic ſignificat ſermonem vel orationem excipere, ſed idem quod ὑπαγορεύειν, i. e. *dictare.* Hinc in veteribus Gloſſis Græco-Latinis Ἀνθεβολεὺς exponitur *dictator:* & viciſſim in aliis Gloſſis Latino-Græcis, *Dictator* redditur, μάναρχος, ΑΝΤΙΒΟΛΕΥΣ, πρωτὴς.

6 Ἱκετηρία] Scribere malim ἱκεσία, vel ἱκεσία, ut apud Scholiaſtam Thucyd. ad lib. VII. pag. 460. cujus veſtigia Suidas hic ſecutus eſt.

7 Θουκυδίδης] Lib. VII. cap. LXXV.

8 Ἀνθιγενίδης, Σατύρου, Θηβ.] Vide Harpocrationem v. Ἀνθιγενίδας, qui eum Dionyſii filium facit, & αὐλητὴν ἐνδεξόπλευρον, *tibicinem clariſſimum* fuiſſe ſcribit.

9 Ἐν τῇ Κωμαστῇ] Id eſt, cum ageretur drama Philoxeni, cui *Comaſtes* nomen erat.

γονέως κλίνη, τῦ Ἀντιγόνου.

Ἀντίγονος. ὅτος ἐκλήθη Εὐεργέτης καὶ Σωτὴρ ὑπὸ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι. νικήσας γὰρ μάχῃ Κλεομένη, τὸν τῶν Λακεδαιμονίων βασιλέα, ἐγκρατὴς ἐγένετο καὶ τῆς Σπάρτης. αὐτός τε ἂν κύριος ὁ βούλοιτο χρῆσθαι καὶ τῇ πόλει, καὶ τοῖς ἐμπολιθυομένοις, τοσοῦτον ἀπεῖχε τῦ κακῶς ποιεῖν τοὺς γεγονότας ἐπιχειρεῖν, ὡς ἐκ. τ ἐναντίων ἀπέδωκε τὸ παλαιὸν πολίτευμα καὶ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τ μεγίστων ἀγαθῶν αἴτιος γενόμενος καὶ κοινῇ καὶ κατ' ἰδίαν Λακεδαιμονίοις· καὶ ὁ μόνον ἐκείθη παρ' αὐτὸν τὸν χρόνον εὐεργέτης, ἀλλὰ καὶ μεταλλάξας, σωτήρ.

Ἀντιγόνιαι. οἱ τροχοὶ τῦ ἅρματος.

Ἀντιγραφεύς. [4] ὁ καθιζόμενος ἐπὶ τ καταβαλλόντων τινὰ τῇ πόλει χρήματα, ὥστε ἀντιγράφεσθαι αὐτά. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ κτ' Ἀνδροτίωνος. ἀλλὰ καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κτ' Κτησιφῶντος. δύο δὲ ἦσαν· ὁ μὲν τ διοικήσεως· ὁ δὲ τ βουλῆς.

Ἀντιγραφή. [5] ἰδίως μὲν ἐπὶ ταῖς τ κλήρων δικασίαις, ὅταν τις, ὡς ἄπαιδος ὄντος τῦ τετελευτηκότος, ἑαυτῷ φάσκῃ προσήκειν τὸν κλῆρον. ἐπὶ τ τοιούτων γὰρ λέγεται ἀντιγραφή. [6] κοινῶς δὲ τὰ ἐν ταῖς δημοσίαις δίκαις τ δικαζομένων γράμματα. καὶ λέγεται ὁμοίως τά τε τῦ διώκοντος, καὶ τὰ τῦ φεύγοντος ἀντιγραφή. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὰ μαρτύρια. Πλάτων μέν τοι ἐν τῇ Σωκράτους Ἀπολογίᾳ ἀντωμοσίαν καὶ ἀντιγραφὴν τὸ αὐτὸ λέγει.

Ἀντιδιαστέλλεται. ἀντιδίδοται, ἢ χωρίζεται.

Ἀντίδορον. τὸ τῦ δέρματος δέρμα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ [7] κάρυον [8] χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδος.

Ἀντίδοσις. [9] τοὺς εἰς λειτουργίαν μὲν χειροτονηθέντας καὶ μὴ βουλομένους λειτουργεῖν ἐπὶ προφάσει πενίας, ἀντεδίδουν ἕτεροι τὰς ἑαυτῶν οὐσίας, λέγοντες, εἰ λάβοιεν τὰς ἐκείνων, λειτουργεῖν. ἐξ ὧν ἠναγκάζοντο ἢ διδόναι τὰς οὐσίας οἱ προσταττόμενοι, ἢ λειτουργεῖν. τὸ δὲν ἀντιδιδόναι τινὰς τὰς ἑαυτῶν οὐσίας, καὶ λαμβάνειν τὰς ἑτέρων τ προσταττομένων λειτουργεῖν, ἐκαλεῖτο ἀντίδοσις.

Ἀντίθεσις. [10] σχῆμα λέξεώς ἐστι, καθ' ὃ ἀντιτίθεσιν ἀλλήλοις τὰ ἐναντία, ἢ κτ' μέρος, ἢ ἀθρόως. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.

Ἀνθικάθηται. [11] ἀντὶ τ ἐναντίωται. ὁ Ἀντιφάνης

Ἀνλιγόνειος, ad Antigonem, vel Antigonum pertinens. Et Ἀνλιγόνειος κλίνη, Antigoni lectus.

Ἀνλίγονος. Antigonus. Hic ab omnibus Græcis Euergeta & Soter appellatus fuit. Cum enim Cleomenem Lacedæmoniorum Regem prælio superasset, ipsamque Spartam in potestatem suam redegisset, & arbitratu suo tam de urbe, quam civibus ejus statuere posset, tantum abfuit, ut victos ullo maleficio affecerit, ut contra patrias ipsis leges & libertatem restituerit, maximaque in Lacedæmonios beneficia qua publice qua privatim contulerit. Nec illo tantum tempore ut maximorum beneficiorum auctor, sed etiam post obitum ut Servator judicio omnium laudatus est.

Ἀνλιγόχιαι. Currus rotæ.

Ἀνλιγραφεύς. Qui præpositus est illis, qui civitati pecuniam solvunt, ut eam contrascribat. Sic Demosthenes in oratione contra Androtionem; & Æschines contra Ctesiphontem. Erant autem duo [Ἀνλιγραφεῖς;] unus administrationis; & alter Senatus.

Ἀνλιγραφή. In Judiciis hæreditatum [Ἀντιγραφὴ] proprie appellatur, cum quis hæreditatem defuncti, ut sine liberis mortui, ad se pertinere dicit. Communiter vero in Judiciis publicis sic appellantur litigantium, tam actoris quam rei, libelli. Eodem etiam nomine vocantur testimonia. Plato in Apologia Socratis ἀντωμοσίαν & ἀνλιγραφὴν pro eodem accepit.

Ἀνλιδιαστέλλεται. Opponitur, aut distinguitur.

Ἀντίδορον. Cuticula, quæ pelli subjicitur. In Epigrammate:

Et nucem, quæ præter tenuem pelliculam, putamen etiam habet.

Ἀντίδοσις. Bonorum permutatio. Si qui publico aliquo munere, ad quod obeundum electi fuerant, fungi recusarent, paupertatem excusantes, alii facultates suas cum illis permutabant, dicentes, se, si bona sua accipere vellent, publico munere functuros esse. Illi igitur, quibus publicum munus mandatum erat, vel bona sua aliis tradere, vel munus illud obire cogebantur. Quum igitur aliqui facultates suas cum illis permutabant, quibus publicum aliquod munus mandatum erat, id ἀντίδοσις dicebatur.

Ἀντίθεσις. Est figura orationis, per quam oratores contraria, vel singula, vel plura simul, inter se opponunt. Sic Isocrates in *Panathenaico*.

Ἀνθικάθηται. Resistit. Adversatur. Et Ἀνθι-

1 Καὶ Σωτὴρ] Hæc duæ voces desunt in prioribus Edit. quas ex MSS. Paris. revocavi.

2 Νικήσας γὰρ μάχῃ Κλεομ.] Hæc & quæ sequuntur sunt verba Polybii lib. v. cap. IX.

3 Καὶ κατ' ἰδίαν Λακεδαιμονίοις] Addendum est ex Polybio, ὥστε εἰς τὴν οἰκείαν ἀπηκάγη. Absque his enim verbis sensus pendet.

4 Ἀντιγραφεύς. ὁ καθιζόμενος ἐπὶ τ καταβ.] Ex Harpocratione.

5 Ἀντιγραφή] In prioribus Edit. hæc vox desideratur, & quæ sequuntur cum præcedenti articulo absque ulla nota distinctionis cohærent, quæ inde separanda esse & sensus & Harpocratio manifesto docent.

6 Κοινῶς δὲ τὰ ἐν ταῖς δημοσίαις δ.] Vide Petitum in Commentar. ad Leges Attic. pag. 320.

7 Καὶ κάρυον χλωρῆς ἀντ. λεπ.] Hæc decerpta sunt ex Epigrammate Zonæ, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. pag. 564.

8 Χλωρῆς] In Anthologia hodie legitur λεπῖς ἀντίδορον λεπίδος; quod magis placet.

9 Ἀντίδοσις. τὰς εἰς λειτ.] Vide orationem Isocratis, quæ περὶ Ἀντιδόσεως inscribitur, & Sam. Petitum in Comment. ad Leg. Attic. p. 282. ubi de hoc ἀντιδόσεως more prolixe agit.

10 Ἀντίθεσις. σχῆμα λέξ.] Ex Harpocratione.

11 Ἀνθικάθηται. ἀντ. ἐναντ.] Sic locum hunc ex 2 MSS. Paris. correxi, qui in prioribus Edit. aliter se ita

ναι

καθίσαθαι ὁμοίως. Οὐ δυνάμενος τῷ πλήθει ἀντικαθίσαθαι.

Ἀντὶ κακῆ κυνὸς σῦν ἀπαιτεῖς. παροιμία ἐπὶ τῶν καλὰ ἀντὶ κακῶν ἀπαιτούντων.

Ἀλλακαλλαπτόμενος. ὁ μόνον ὅταν ἀπενδηλαί τις, ἢ εἰς φιλίαν ἔρχηται πρὸς ὃν γέγονεν αὐτῷ διαφορά, τῷ καταλλαττόμενος ἐχρήσαντο οἱ Ῥήτορες· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμείβοντος χρυσίον ἐν τῷ δήμῳ πολλάκις. Δημοσθένης. [2] Ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυεν ὑμᾶς τυροπολῶν, οἰκοδομῶν, βαδιεῖσθαι φάσκων, κἂν μὴ χειροτονῆτε ὑμεῖς, ξυλητῶν, τὸ χρυσίον ἀλλακαλλαττόμενος ἐπὶ ταῖς τραπέζαις.

Ἀντικατέφησαν. ἀνανεώθησαν. Διόδωρος· Οἱ δὲ ὑπολειφθέντες ἀντικατέφησαν ἀλλήλοις.

Ἀντικατηγορεῖσθαι. τὸ ἴδιον ἀντικατηγορεῖται τοῦ πράγματος, ὃ καὶ μόνῳ ὑπάρχει, καὶ ἀεὶ· ὡς τοῦ ἀνθρώπου τὸ γελαστικόν. καὶ τοῦτό ἐστιν ἀντικατηγορεῖσθαι, τὸ μόνῳ καὶ παντὶ ὑπάρχειν.

Ἀντικείμενα. τὸ ἀντικείμενον τραχῶς ἀντίκειται. ἢ γὰρ ὡς κατάφασις καὶ ἀπόφασις· ἢ ὡς τὰ ἐναντία· ἢ ὡς ἕξις καὶ στέρησις· ἢ ὡς τὰ πρός τι. καὶ καθ' ἑκάστην ἀντίθεσιν οἰκεία τις ἀκολουθία· ἀφ' ἧς ἀκολουθίας ὑπογράφει πῶς οἱόντε ὁρμωμένους κατασκευάζειν τί ἢ ἀνασκευάζειν. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ πασῶν τῶν ἀντιθέσεων ἡ ἀκολούθησις ὁμοίως. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῆς ἀντιφάσεως ἀνάπαλιν ἡ γινομένη ἀκολούθησις ἔχει. εἰ γὰρ τὸ καλὸν ἡδύ, τὸ οὐχ ἡδὺ οὐ καλόν· ἀλλ' οὐχὶ τὸ οὐ καλὸν οὐχ ἡδύ. ἐπὶ δὲ τὰ λοιπὰ ἐπὶ τοῖς τόποις.

Ἀντικλείδης. [3] οὗτος ἔγραψε περὶ Νόστων. [4] Αἰτοῦντος γὰρ τοῦ Πυθίου ἀναθεῖναι τινὰ ἄρνα τινὰ χρυσοῦν, καὶ ἕτερα παρέχειν κειμήλια, εἰπεῖν τινὰ Πυθίαν·

Ὃ βούλομαι, δός, μὴ δίδου δ' ὃ μὴ θέλω.

Ἀντίκρισις. ἀντὶ τοῦ ὑπόκρισις. οὕτως Ἀναξίλας.

Ἀνδικρύ. κατέναντι. ἐξ ἐναντίας. Ἀνδικρὺς δὲ, διόλου, ἢ παντελῶς, ἢ φανερῶς, δι' ἐναντίας. ὁ δὲ Ποιητὴς ἐκτεταμένως λέγει, καὶ δίχα τοῦ σ'.

Ἀντικρὺ [5] δὲ παρὰ λαπάρην ἄρμησε χιτῶνα.

ἢ Ἄντικρυς, αὐτίκα. ἀντὶ τοῦ αὐτίκα, φανερῶς. Ὑποβλήτους ἂν εἴποί τις αὐτοὺς εἶναι, καὶ νόθους ἄντικρυς. ἀντὶ τοῦ, ἀληθῶς. Εἶδον δὲ καὶ τινὰ εἰκόνα αὐτοῦ, ἄνδικρυς ἀπαγγέλλουσαν τινὶ τοῦ ἀνδρὸς ὄψιν, οἵαν ἴσως τινὰ φύσιν. Καὶ ὁ κανών. Τὰ εἰς υς ὑπερθήματα, εἰ λέγοιτο ἄνευ τοῦ σ, ἰσοχρονεῖν θέλει· μεσηνὺς, μεσηνύ. τὸ μὲν τοι ἀντικρὺ μεταβαλὸν τὸν τόνον, μετέβαλε καὶ τὸν χρόνον.

Ἄντικρυς. κατέναντι. ἐξ ἐναντίας. οἱ δὲ Γλωσσογράφοι, καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος, καὶ ἑπεκαθίσαθαι similiter. *Cum non posset multitudini resistere.*

Ἀντὶ κακῆ κυνὸς σῦν ἀπ. *Pro malo cane suem repetis.* Proverbium in eos, qui bona pro malis repetunt.

Ἀλλακαλλαπτόμενος. Non solum de eo, qui amicitiam cum aliquo jungit, vel in gratiam redit cum altero, cum quo dissidium ipsi intercesserat, hac voce utuntur Oratores: sed etiam de eo, qui aurum in populo permutat. Demosthenes. *Sed etiam ostendebat vobis [remita se habere,] caseos vendens, ædificans, se iturum dicens,* * * * * * * * * * * *& *aurum ad mensas permutans.*

Ἀντικατέφησαν. Adversati sunt. Diodorus: *Qui vero relicti fuerant, alii aliis adversati sunt.*

Ἀντικατηγορεῖσθαι. Proprium illud, quod rei alicui soli & semper inest, ἀντικατηγορεῖσθαι dicitur. Hinc de facultate ridendi, quæ homini soli & semper inest, Græci dicunt ἀντικατηγορεῖσθαι.

Ἀντικείμενα. Opposita. Res quadrifariam sibi invicem opponuntur. Aut ut affirmatio & negatio; aut ut contraria; aut ut habitus & privatio; aut ut relata. Singulæ harum oppositionum suas habent consequentias: quibus quomodo ad aliquid confirmandum vel refellendum uti oporteat docet. Sed non omnium oppositionum eædem sunt consequentiæ. Nam in contradictione consequentia converti potest. Si enim honestum est suave, quod non est suave, non est honestum: at non etiam, quod non est honestum, non est suave. Reliqua in Topicis.

Ἀντικλείδης. Anticlides. Hic Νόστους scripsit. † Cum Apollo peteret, ut auream agnam sibi dicaret; ille vero alia cimelia ipsi offerret, dixisse ferunt Pythiam:

Quod volo, des: ne des vero quod nolo.

Ἀντίκρισις. Pro ὑπόκρισις. Responsio. Responsum. Sic Anaxilas.

Ἀνδικρύ. Ex adverso. E regione. Contra. Ἀντικρὺς vero, penitus, omnino, vel manifeste. Homerus vero producta ultima syllaba, & absque σ dixit ἀντικρύ.

Penitus vero juxta ile discidit tunicam.

Vel Ἄνδικρυς, statim, palam. *Dixisset quis ipsos esse vere supposititios & nothos.* Ἄντικρυς enim hic pro ἀληθῶς ponitur. *Vidi autem & ipsius imaginem, vultum viri accurate repræsentantem, ut, qualis esset, cerni posset.* Regula: Adverbia in υς desinentia, si absque σ proferantur, eandem quantitatem retinent, ut μεσηνὺς, μεσηνύ. Sed ἀντικρὺ, quia mutat accentum, mutat etiam quantitatem.

Ἄντικρυς. E regione. Ex adverso. At Glossographi & Apollodorus Cyrenæus ajunt,

1 Ἐπὶ τοῦ καλὰ ἀντὶ κακῶν] Sic habent MSS. Parisienses. Male vero in prioribus Edit. excusum est, ἐπὶ τοῦ κακὰ ἀντὶ καλῶν.

2 Ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυεν ὑμᾶς π.ε.] Sensus hujus fragmenti maxime obscurus est, cui lucem afferre non potuimus, quoniam non meminimus, ubi integer locus auctoris, ex quo hæc deprompta sunt, legatur.

3 Οὗτος ἔγραψε περὶ Νόστων] *Nostos* Anticlidis hujus laudat Clemens Alex. in *Admonit. ad Gentes* pag. 20. & Athen. lib. IV. cap. XIV. ubi vide quæ de Νόστων scriptoribus notavit Casaubonus.

4 Αἰτοῦντος γὰρ τοῦ Πυθίου ἀναθ.] Eadem leguntur supra v. Ἀνάθημα, ubi vide quæ notavimus.

5 Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπ.] Vide Homerum Il. Γ. v. 359.

ρά Φασι δηλῶν. καὶ γὰρ ἀμπεχὲς, καὶ ἰθὺς, καὶ εὐθὺς, καὶ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἰσχυρῶς, καὶ σαφῶς, καὶ ἀκριβῶς, καὶ ἁπλῶς. οἱ δὲ Φασιν ἀκριβέστερον, οἶμαι, λέγοντες, ὅτι μὲν τῷ σίγμα λεγόμενον τὰ εἰρημένα δηλοῖ· ἄνθ' δὲ τοῦ σ, οἷον ἀντικρὺ, τὸ κατέναντι μόνον, καὶ ἐξ ἐναντίας.

hoc vocabulum etiam alia ſignificare: ut, penitus, recta, ſtatim, vehementer, manifeſte, accurate, & ſimpliciter. Alii vero accuratius (ut opinor) dicunt, vocabulum illud, ſi cum σ ſcribatur, ſignificare ea quæ dicta ſunt: at ſine σ, ut ἀντικρὺ, tantum ſignificare e regione & ex adverſo.

Ἀντίκυρα. ὄνομα χωρίου τινός.

Ἀντίκυρα. Anticyra. Nomen loci cujuſdam.

Ἀντικυρείας[1] σοι δεῖ ἀντὶ[2] τοῦ ἐξουσίας.

Ἀντικυρείας σοι δεῖ. Tutela tibi opus eſt.

Ἀντιλαμβανόμενοι. κρατοῦντες. ἐξεχόμενοι. Μεῖναί τε αὐτὸν ἠξίουν, καὶ κατέχειν ἀντιλαμβανόμενοι ἐτόλμων.

Ἀντιλαμβανόμενοι. Apprehendentes. Retinentes. *Et orabant ipſum, ut maneret, & prehenſa veſte eum retinere non dubitabant.*

Ἀντιλέγειν. ἀντὶ τοῦ, ἴσα λέγειν. Πλάτων.

Ἀντιλέγειν. Paria dicere. Plato.

Ἀντίληψις. ἀντὶ τοῦ ἐπίληψις. Πλάτων. Ἀντιλήπτωρ δὲ, ὁ ἀντιλαμβανόμενος.

Ἀντίληψις. Apprehenſio. Comprehenſio. Plato. Ἀντιλήπτωρ vero, defenſor, adjutor.

Ἀντιλογιῶν. Θουκυδίδης α'. καὶ Ἀντιλογῆσαι. Νεφέλαις Ἀριστοφάνης.

Ἀντιλογιῶν. Contradictionum. Thucydides lib. I. Et Ἀντιλογῆσαι. Contradicere. Ariſtophanes *Nubibus*.

Ἀντίμαχος,[3] Κολοφώνιος, υἱὸς Ὑπάρχου, γραμματικὸς καὶ ποιητής. τινὲς δὲ καὶ οἰκέτην αὐτὸν ἀνέγραψαν Πανυάσιδος τοῦ ποιητοῦ, πάνυ ψευσάμενοι. ἦν γὰρ αὐτοῦ ἀκροατὴς καὶ Στησιμβρότου. γέγονε δὲ πρὸ Πλάτωνος.

Ἀντίμαχος. Antimachus, Colophonius, Hyparchi filius, Grammaticus & Poeta. Quidam etiam ipſum Panyaſidis Poetæ ſervum fuiſſe ſcripſerunt: quod minime verum eſt. Fuit enim ipſius & Teſimbroti auditor. Vixit ante Platonem.

Ἀντίμαχος ἕτερος, Ἡλιοπολίτης, ἀπ' Αἰγύπτου, ὃς ἔγραψε Κοσμοποιΐαν ἐν ἔπεσιν Ἡρωϊκοῖς γψω.

Ἀντίμαχος. Antimachus alius, Heliopolitanus, Ægyptius, qui ſcripſit *Coſmopœiam* verſibus 3780.

Ἀντίμαχος, ὁ Ψεκάς. οὗτος μελῶν ἦν ποιητής. Ψεκὰς δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ προσέρραινε τοὺς ὁμιλοῦντας ἀλεγόμενος. ἦν δέ τις καὶ Ὀλυμπικὸς καλούμενος Ψεκὰς ἀφ' τούτου. ἐδόκει δὲ ὁ Ἀντίμαχος οὗτος ψήφισμα πεποιηκέναι, ὅπι μὴ δεῖ κωμῳδεῖν ἐξ ὀνόματος. καὶ ἐπὶ τούτῳ πολλοὶ τῶν

Ἀντίμαχος, ὁ Ψεκάς. Antimachus Pſecas, poeta Melicus. *Pſecas* vero cognominatus fuit, quod diſcipulos ſuos, cum diſſereret, verbis quaſi aſpergeret & rigaret. Fuit & quidam Olympicus, eandem ob cauſam *Pſecas* nominatus. Putabatur autem hic Antimachus decretum feciſſe, neminem in ſcena nominatim a Comicis perſtringendum eſſe:

1 Ἀντικυρείας σοι δεῖ] Quis dubitet ſcribendum eſſe Ἀντικύρας σοι δεῖ? Notiſſimum enim eſt proverbium *Anticyra dignus*, vel *Anticyram naviget*: quod in homines ſtultos & ſana mente deſtitutos dicitur.

2 Ἀντὶ τοῦ, ἐξουσίας] Ἐξουσία hic ſignificat *tutelam*. Secundum leges Romanas enim mente capti & furioſi non erant ſui juris, nec ipſi bona ſua adminiſtrabant, ſed proximi agnati eorum tutelam gerebant. Huc reſpicit Horatius *Sermon.* lib. II. *Sat.* III.

——*Interdicto huic omne adimat jus*
Prætor, & ad ſanos abeat tutela propinquos.

Loquitur enim ibi Poeta de homine dementi & ſtulto. Hinc ergo patet, quare Suidas proverbium illud Ἀντικύρας σοι δεῖ per ἐξουσίας σοι δεῖ hic expoſuerit.

3 Ἀντίμαχος, Κολοφ.] Hujus Antimachi multi ſcriptorum veterum mentionem faciunt. Porphyrius apud Euſebium *de Præp. Evang.* lib. X. cap. III. pag. 467. eum illorum numero accenſet, qui Homero multa ſuffurati fuerunt. Dionyſius Halicarn. Περὶ συνθέσεως ὀνομ. pag. 22. eum inter ſcriptores illos recenſet, qui auſtera compoſitione uſi fuerunt. Quintilianus ei *vim & gravitatem & minime vulgare eloquendi genus* tribuit. Antipater Theſſalonicenſis in Epigrammate, quod edidit Salmaſius ad Æl. Spart. *Adriano*, pag. 154. eum inter Poetas ſecundum ab Homero locum tenere judicat. Crates Grammaticus in alio Epigrammate, quod Salmaſius eodem loco publicavit, Antimachum hunc Chœrilo poetæ, quem nonnulli veterum magni faciebant, longe præferendum eſſe cenſet. Adrianus Imperator ejus adeo ſtudioſus fuit, ut Homerum ex manibus hominum excutere, ejuſque loco Antimachum introducere conaretur, teſte Dione in *Adriano*, pag. 353. & Suida v. Ἀδελαΐδες, qui ibi Dionis verba deſcripſit. Scripſerat Antimachus poemata varia, inter quæ principem locum tenebat *Thebais*, cujus præter alios auctores mentionem etiam faciunt, Apollonius Grammaticus, Athenæus, Priſcianus, Tzetzes ad Lycophronem, Stephanus Byzantius, Etymologus, & Pauſanias in *Arcadicis* cap. XXV. Interdum ſcriptores veteres *Thebaidis* mentionem faciunt abſque nomine auctoris: veluti Schol. Sophocl. *Oed. Colon.* [illegible] ἐν τῷ Κυκλικῷ Θηβαΐδι ποιήσας. Schol. Apoll. Rh. lib. [illegible] οἱ τὴν Θηβαΐδα γεγραφότες. Athen. lib. XI. pag. 465. ὁ [illegible] Θηβαΐδα παιγνιῶν. Sed hæc *Thebais Cyclica* diverſa fuit a *Thebaide* Antimachi, ut docet Salmaſius ad Solinum, pag. 598. Præter *Thebaidem* laudatur etiam Antimachi Λυδή, vel Λύδη; cujus poematis quodnam fuerit argumentum egregie nos docet Plutarchus in *Conſolat. ad Apollon.* p. 106. his verbis: Ἐχρήσατο δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀγωγῇ καὶ Ἀντίμαχος ὁ ποιητής. ἀποθανούσης γὰρ τῆς γυναικὸς αὐτῷ Λύδης, ὡς ἦν φιλοστόργως ἔχων, περιμύθιον τι λύπης αὐτῷ ἐποίησε τὴν ἐλεγείαν τὴν καλουμένην Λύδην, ἐξαριθμησάμενος τὰς ἡρωϊκὰς συμφορὰς, τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐλάττω τὴν ἰδίαν ποιῶν λύπην. i. e. *Hoc genere conſolationis uſus eſt etiam Antimachus Poeta. Is enim cum morte amiſiſſet Lyden uxorem ſuam, quam admodum caram habuerat, lenienda doloris cauſa elegiam ſcripſit, Lyden nominé, in qua enumeratis calamitatibus heroum, alienorum malorum commemoratione ſuum mœrorem minuit.* Hujus poematis mentionem faciunt Schol. Apoll. Rhod. ad lib. I. v. 1289. lib. II. v. 297. lib. III. v. 409. lib. IV. v. 259. & 1153. Schol. Pindari ad *Pyth.* Od. IV. v. 398. Scholiaſta Euripidis ad *Phœniſſas*: Suidas infra v. Ὀρχιῶνες; & Photius in Bibliotheca Cod. CCXIII. pag. 548. Præterea, Ἄρπμις ejus laudatur a Stephano Byzantio v. Κοτύλαιον: & Ἐπίχαρνοι, a Schol. Ariſtoph. ad *Pacem*, pag. 718. Idem etiam de Homero ſcripſerat, ut diſcimus ex Tatiano Orat. πρὸς Ἕλληνας, §. XLVIII. & ex vita Homeri, quæ vulgo Plutarcho tribui ſolet: cujus auctor ipſo ſtatim initio teſtatur, Antimachum & Nicandrum memoriæ prodidiſſe, Homerum fuiſſe Colophonium. Utrum vero Antimachus peculiari aliquo opere de Homero ſcripſerit, an vero obiter tantum in aliis ſuis ſcriptis Homerum Colophonium fuiſſe dixerit, propter ſilentium veterum non conſtat.

4 Γέγονε δὲ πρὸ Πλάτωνος] Plato juvenis Antimachum ſenem vidit, ut diſcimus ex Plutarcho in *Lyſandro*, pag. 443. Hoc ideo moneo, ne quis forte verbis Suidæ deceptus exiſtimet, Platonem poſt mortem Antimachi demum natum fuiſſe.

5 Ἐν ἔπεσιν ἡρωϊκοῖς γψπ.] Sic omnes Edit. habent. Sed in duobus MSS. Pariſ. exaratum eſt, ἐν ἔπ. ἡρωϊκ. τελειλιοις ἑπτακοσίοις; quam lectionem etiam agnoſcit Codex Vaticanus, ut Pearſonius ad marginem Suidæ ſui monuit.

6 Ἀντίμαχος, ὁ Ψεκάς] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Schol. Ariſtoph. ad *Acharn.* pag. 425.

7 Ἐδόκει δὲ ὁ Ἀντίμαχος οὗτος ψήφισμα ποιήσ. ὅπι μὴ δεῖ κωμῳδεῖν] Vide Petitum in Commentar. ad Leges Attic. pag. 79. 80.

ποιητῶν δ' προσῆλθον ληψόμενοι τὸν χορόν· καὶ δῆλον ὅτι πολλοὶ τῶν χορευτῶν ἐπεῖναν. οἱ δὲ λέγουσιν, ὅτι ποιητὴς ὢν, καλὸς ὢν χορηγὸς, μικρολόγως τοῖς χορηγοῖς ἐχρήσατο.

quæ causa fuit, quare multi Poetæ fabulas suas absque Choro agerent, & ideo multi choreutæ ad egestatem redigerentur. Alii vero dicunt, cum bonum quidem fuisse Poetam, sed, cum aliquando Choragus esset, erga choreutas nimis parcum se præbuisse.

Ἀνιμάχη [2] καταπυγοσύνης ἀναπλήσει. ἀντὶ τοῦ μαλακίας, ἀναισχυντίας. ὅτου γὰρ εἰς θηλύτητα καὶ θυμερσίαν ἐκωμῳδεῖτο. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος. καὶ τρίτος, ὁ Ψηκὰς λεγόμενος. καὶ τέταρτος, τραπεζίτης, οὗ μνημονεύει καὶ Εὔπολις ἐν Δήμοις. πέμπτος ἱστοριογράφος.

Ἀνιμάχου καταπ. *Antimachi mollitie & impudentia replebit.* Hic enim ob animum effœminatum & elegantiam formæ a Comicis vellicabatur. Fuit & alius Antimachus, qui ob nequitiam a Comicis vapulabat. Fuit & tertius, *Psecas* dictus: & quartus, trapezita, cujus meminit Eupolis in *Demis*. Item quintus, historiographus.

Ἀνιμίσιον. [3] τράπεζα Ῥωμαίοις πρὸ τοῦ δικαστηρίου κειμένη.

Ἀνιμίσιον. Mensa apud Romanos, quæ ante dicasterium posita erat.

Ἀντὶ [4] νυ πολλῶν

Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅν τε Ζεὺς κῆδει φιλήσας.

Ἀντὶ νυ πολλῶν λ. *Vir ille, qui Jovi charus est, multis populis æquiparandus est.*

Ἴσον ἐστὶν εἰς ἀνὴρ πολλοῖς, ὅταν ἡ θεοφιλής.

Ἀντίξοον. ἐναντίον. πολέμιον. [5] Ἡρόδοτος· Καὶ στρατὸν συλλέγειν ἀντίξοον Πέρσῃσι. καὶ Ἀντίξων, ἐναντίον. [6] Ἀγαθίας· Ὁ δὲ ἐχώρει, οὐδὲν ἀντίξων ἑαυτῷ ὑποτυπούμενος.

Ἀνλίξοον. Contrarium. Hostile. Herodotus: *Et exercitum contra Persas conscribere.* Et Ἀνλίξων, idem. Agathias: *Ille vero ibat, nihil adversi sibi eventurum suspicatus.*

Ἀντιόπη. [7] Θυγάτηρ Νυκτέως, ἣν ἔφθειρέ τις τῶν πολιτῶν. ὁ δὲ πατὴρ πέμπει αὐτὴν τῷ ἀδελφῷ κολάσαι. ὁ δὲ ἔσχεν αὐτὴν θεασάμενος, ᾤκτειρεν. ὁ δὲ γεννᾷ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα, οὓς εἰς ὄρος ἔρριψεν ὁ θεῖος. εἶχε δὲ γυναῖκα, ὀνόματι Δίρκην, ἥτις ὑποπτεύσασα τὴν ἑαυτῆς ἀνδρὶ Λύκῳ φιλεῖν τὴν Ἀντιόπην, ἀνάγει αὐτὴν εἰς ὄρος, καὶ δήσασα αὐτὴν ἀπὸ τραχήλου ταύρῳ, καὶ ἀνάψασα δᾷδας ἀπὸ τῶν αὐτοῦ κεράτων, ἔμελλεν αὐτὴν ἀπολύειν. ἡ δὲ ἐθρήνει, καὶ θορύβου γενομένου ἠθροίσθη πλῆθος γεωργῶν. ὧν οἷς καὶ Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. καὶ γνωρίσαντες τὴν μητέρα, ἐρρύσαντο αὐτήν· τὴν δὲ Δίρκην τῇ προκειμένῃ παρέδωκαν τιμωρίᾳ. Ζῆθος δὲ καὶ Ἀμφίων κτίζουσι Θήβας, καὶ βασιλεύουσι καὶ τούτων οἱ ἀπόγονοι μέχρι Λαΐου καὶ Ἰοκάστης, τοῦ μεταχληθέντος Οἰδίποδος.

Ἀντιόπη. Antiope, Nyctei filia. Hanc a quodam civium vitiatam pater ad fratrem misit, ut eam puniret. Ille vero gravidam eam conspicatus, ejus misertus est. Postea igitur Zethum & Amphionem peperit, quos patruus in monte exposuit. Habuit autem uxorem nomine Dircen, quæ suspicans maritum suum Lycum amare Antiopen, eam in montem abductam, & tauri collo alligatam, ardentibus facibus ad tauri cornua additis, occidere statuit. Illa vero flente, tumultuque orto, concursus est factus agricolarum: inter quos Zethus & Amphion matrem agnitam liberarunt, & Dircen eodem supplicio, quo Antiopen perdere decreverat, afficerunt. Iidem Thebas condiderunt, ubi ipsi & eorum posteri regnum tenuerunt usque ad Laium, & Jocastum, qui nomine mutato dictus est Oedipus.

Ἀντικρύς. ὁ κατέναντι. Ἦκε δ' αὐτῷ ἀντίος.

Ἀντικρύς. Adversus. Obvius. *Obvius autem ipsi venit.*

Ἀντίον. πόλις, ἥτις ἀπέχει Ῥώμης τ' σταδίους.

Ἀντίον. Antium urbs, quæ ccc stadiis Roma distat.

Ἀντιόχεια, ἡ πόλις. πεποίηται μὲν ἀπὸ Σελεύκου· ὀνόματος δὲ ἀπὸ τοῦ παιδὸς Ἀντιόχου. καὶ Ἀντιοχὶς, ἕνομα φυλῆς.

Ἀντιόχεια. Antiochia urbs condita est a Seleuco, nominata vero ab ipsius filio Antiocho. Et Antiochis, nomen Tribus.

Ἀντίοχος [8] ὁ βασιλεύς. Οὗτος ἐδόκει τὰς ἀρχὰς μεγαλεπιβόλος, καὶ τολμηρὸς, καὶ τὰ προτεθέντος ἐξεργαστικός· προβαίνων δὲ τὴν ἡλικίαν ἐφάνη πολὺ καταδεέστερος αὐτοῦ, καὶ ὁ τῶν

Ἀντίοχος. Antiochus Rex. Hic initio quidem ad res magnas gerendas natus videbatur, & audax, & in perficiendis iis, quæ semel susceperat, strenuus: sed progressu ætatis sui dissimilis evasit, & aliorum hominum ex-

1 Οἱ δὲ λέγουσιν, ὅτι ποιητ. ὢν, καλὸς ὢν χορ. μικρ. τοῖς χορ.] Emenda ex Scholiasta Aristophanis: Οἱ δὲ λέγουσιν, ὅτι ποιητὴς ὢν καλὸς, χορηγῶν ποτε, μικρολ. τοῖς χορευταῖς ἐχρήσατο. Hanc lectionem in versione secutus sum.

2 Ἀνιμάχη καταπυγοσύνης ἀναπλ.] Hæc sunt verba Aristophanis *Nubibus* p. 181. ubi vide Scholiastam, cujus verba Suidas hic describit.

3 Ἀνιμίσιον. παρὰ Ῥωμ. τρ.] Vide Ducangium in Glossario Græco.

4 Ἀντὶ νυ πολλῶν λαῶν ἐστ.] Hæc sunt verba Homeri Il. I. v. 117.

5 Ἡρόδοτος] Lib. VI. pag. 212. ut Portus observavit.

6 Ἀγαθίας] Lib. I. pag. 25.

7 Ἀντιόπη. θυγάτηρ Νυκτέως, ἣν ἔφθ.] Vide Cedrenum p. 24. & Joann. Malal. in Chronographia p. 54, 55.

8 Ἀντίοχος ὁ βασ. ὅτις ἐδόκει κατὰ τὰς ἀρχ.] Hæc & quæ sequuntur usque ad ἐκτὸς πρεσβείας, sunt ver. a Polybii apud Constantinum in Collectaneis a Valesio editis p. 66.

ἐκτὸς προσδοκίας. † Ἐκ γὰρ τῆς παίδων τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ἐξῆλθε ῥίζα ἁμαρτωλὸς, ὅστος ὁ Ἐπιφανὴς, υἱὸς Σελεύκου τοῦ Φιλοπάτορος· ὃς ὑπάρχων δεινὸς ἀνὴρ, καὶ πλεονέκτης, καὶ πολλὰς ἁρπαγὰς καὶ λεηλασίας ποιήσας, συνῆξε χρήματα πολλὰ, καὶ ἐκ πολλῆς ἀκολασίας καὶ οἰφηλασίας εἰς μίμους ἑαυτὸν καθεὶς, ἐν ὕβρει πάντων ταῖς γυναιξὶν ἐπεμαίνετο. καὶ καταλαβὼν τὴν Αἴγυπτον ἐν ὄχλῳ βαρεῖ καὶ ἅρμασι καὶ ἐλέφασι καὶ στόλῳ μεγάλῳ, ταύτης ἐκράτησεν. [1] Ὑποφρέψας δὲ μετ' ὀπτονοίας εἶλε [2] τὴν Ἱερουσαλὴμ δισχίλιον, καὶ κατέσφαξε μυριάδας ιη'. καταπολμήσας δὲ, καὶ εἰς τὸ ἅγιασμα εἰσελθὼν, καὶ στήσας βωμὸν καὶ εἴδωλον βδέλυγμα ἐρημώσεως, καὶ τὸν ναὸν μιάνας δι' ἀκαθάρτων θυσιῶν, ἱερὸν Διὸς Ὀλυμπίου προσηγόρευσεν. ὕστερον τὲ ἐφ' ὑψηλοῦ καθίσας, καὶ τῆς φαλαγγῶν αὐτοῦ κύκλῳ παρεστηκότων ἐνόπλων, ἐκέλευσε τοῖς δορυφόροις ἕνα ἕκαστον Ἑβραίων ὑποσπάσασθαι, καὶ κρεῶν χοιρείων καὶ εἰδωλοθύτων ἀναγκάζειν ὑπογεύεσθαι· εἰ δὲ μὴ θέλοιεν μιαροφαγῆσαι, ἀναιρεῖσθαι προσιόντας. πολλῶν δὴ ζωγρηθέντων, καὶ Ἐλεάζαρ τις τῶν πρώτων γραμματέων, ἤδη προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν, μὴ μιαροφαγήσας, μαστιγωθεὶς ἀναιρεῖται σὺν ἑπτὰ παισὶ μετὰ μητρὸς Σολομωνίδος· περὶ ὧν καὶ ὁ [3] Θεολόγος ἐν τῷ, Τί δὲ οἱ Μακκαβαῖοι, μνημονεύει. ἐκπλαγεὶς δὲ ὁ τύραννος, καὶ μᾶλλον ἐκμανεὶς, καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη πάντα λαβὼν, πᾶσαν τὴν πόλιν λαφυραγωγήσας, καὶ τὰ κλῆθρα κρεουργήσας, καὶ φονοκλονίαν ποιήσας, καὶ μεγαληγορήσας, ἀνεχώρησεν εἰς Ἀντιόχειαν. καὶ μετὰ δύο ἔτη τῶν Περσῶν ἐπιστρατεύσας, ἀπέστειλεν ἄρχοντα φορολογῆσαι τὰς πόλεις Ἱερουσαλήμ. ὃς παραγενόμενος, καὶ λαλήσας εἰρηνικοὺς λόγους πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰσελθὼν ἐπάξαξεν αὐτὴν πληγῇ μεγάλῃ, καὶ καθελὼν τὰ τείχη πᾶσαν αὐτὴν ἀνέστρεψε, καὶ τὸ ἱερὸν ἐκμιάνας, καὶ πολλοὺς ἀνελὼν καὶ αἰχμαλωτεύσας, ἀπῆλθε, ἄρχοντα καταλιπὼν εἰς τὸ βασανίζειν τοὺς Ἰουδαίους. Ματθίας δέ τις ἱερεὺς, ἔχων υἱοὺς πέντε, ἀφ' ὧν Ἰούδας ὁ Μακκαβαῖος ἐπύθετο, ζήλου πλησθεὶς, καὶ ὁρμήσας κατὰ τοῦ ἄρχοντος ἀνεῖλεν αὐτὸν, καὶ σκάψας τοὺς τῶν Ἑλλήνων βωμούς. ἐπέρχεται δὲ αὐτῷ Ἀντίοχος μετὰ πολλῆς δυνάμεως. ὡς δὲ ἐπέτεινεν ὁ πόλεμος, Ἐλεάζαρ ἀδελφὸς Ἰούδα χειρωθέντος ζωντὸς ὑπὸ τοῦ ἐλέφαντος. ὑπεισῆλθε γάρ τις ἐλέφαντα, καὶ ξίφει τὴν γαστέρα αὐτοῦ ἔτυψεν, ἐλπίσας ἐπάνω αὐτοῦ τὸν τύραννον φέρεσθαι. Ἐκστρατεύσας δὲ ὁ Ἀντίοχος μετὰ Περσῶν ὑπέστρεψεν ἡττηθείς, καὶ κακῶς τὸν βίον ἀπαλλάττει. Ὅτι αὐτὸς Ἀντίοχος τὸ τῶν Ἰουδαίων ἔθνος στασιάζειν ποιῶν τὴν ζωὴν φόρον αὖθις κατεδήλωσε· συλήσας τε τὰ τοῦ ἱεροῦ ἀναθήματα, καὶ διερευνήσας ἅπαντα, εὗρεν ἀγαλμάτιον, βιβλίον

pectationi de ſe minime reſpondit. † Ex genere Alexandri Macedonis orta eſt radix peccati, Epiphanes, filius Seleuci Philopatoris. Hic cum eſſet homo callidus & avarus, multaſque rapinas feciſſet, & prædas egiſſet; magnam pecuniæ vim corraſit, & præ nimia intemperantia libidiniſque inſtinctu mimis ſe adjungens in omnium conſpectu inſanis mulierum amoribus indulſit. Idem Ægyptum magno cum exercitu, multiſque curribus & elephantis, & ingenti claſſe invaſit & ſubegit. Unde revertens homo vecors, Hieroſolymis vi expugnatis, in ea interfecit centum & octoginta hominum millia. Poſtea ſanctuarium quoque ingredi auſus eſt, erectoque altari & Idolo, quod capta urbs abominabatur, Templum impuris ſacrificiis pollutum Jovis Olympii ædem appellavit. Præterea in excelſo ſolio ſedens, & militibus armatis ſtipatus, juſſit Hebræos ſingulatim comprehenſos cogi, ut carnes ſuillas & Idolis immolatas guſtarent; eoſque, qui ſe eſu illarum polluere recuſarent, tormentis cruciatos necari. Multis igitur comprehenſis, Eleazar etiam, quidam e primariis ſcribis, homo provecta ætate, quod pollutos cibos edere noluiſſet, flagris cæſus, cum ſeptem liberis & matre Solomonide interfectus eſt. Horum & Theologus in ſermone de Maccabæis meminit. Tyrannus vero obſtupefactus, majoreque furore percitus, & omnibus ſacris vaſis captis, totaque urbe ſpoliata, & jumentis in fruſta conciſis, ingentique hominũ cæde facta, ſuperbe locutus, Antiochiam rediit. Idem poſt biennium, bello contra Perſas ſuſcepto, præfectum miſit, qui ab urbibus Hieroſolymitanis tributum exigeret. Is igitur cum [in Judæam] veniſſet, Hieroſolymitanos verbis benignis allocutus, & in urbem ingreſſus, magna eam clade affecit, muriſque dirutis totam incendit, & templo polluto, multiſque cæſis & captis diſceſſit, præſide ad Judæos excarnificandos relicto. Matthias vero quidam ſacerdos, qui quinque filios habebat, inter quos erat Judas Maccabæus, zelo plenus, impetu in præſidem facto eum interfecit, & Græcorum aras ſubvertit. Antiochus igitur magnis cum copiis eum invaſit. Cum autem bellum invaleſceret, Eleazar, Judæ frater, præclaris facinoribus editis ab elephante opprimitur. Belluam enim ſubierat, ejuſque ventrem enſe percuſſerat, quod tyrannum ea vehi exiſtimaret. Antiochus autem, bello Perſis illato, victus rediit, vitamque male finivit. † Antiochus Judæorum gentem, quæ propter inſolita tributa ſeditionem moverat, iterum ſubegit: cumque Templum donariis ſpoliaſſet, omniaque perveſtigaſſet, invenit ſigillum, librum manibus tenens, & promiſſam barbam habens, cui lucernula auro diſtincta adſtabat. Hæc ſuillo ſanguine polluta in Templo reli-

1 Καὶ καταλαβὼν τὴν Αἴγυπτον ἐν ὄχλῳ β.] Vide 1 Maccab. 1.

2 Εἶλε τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὃ καιρός.] Hæc, & quæ ſequuntur, pene leguntur apud Cedrenum p. 163.

3 Ὁ Θεολόγος ἐν τῷ, Τί δὲ οἱ Μακκ.] Orat. XXII. quæ in laudem Maccabæorum conſcripta eſt.

ἐν ταῖς χερσὶ κατέχον, πώγωνά τε ὑπιφερόμενον βαθὺν· ᾧ δὴ καὶ λυχνίδιον παρεισπηδᾷ ἀφάρυσον. ταῦτα χειρείοις αἵμασιν ἀναλαβὼν ἐν τῷ ἱερῷ κατέλιπε· καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας Ἰουδαίους, ἐπὶ τὴν Συρίαν ἐπανῆλθεν.

quit: cumque Judæos multa talenta tributi nomine pendere juſſiſſet, in Syriam rediit.

Ἀντίοχος ὁ Περιπόσιος. οὗτος [1] ἀφαιρεθεὶς θεοδοσίῳ τῷ μικρῷ, καθηρέθη τῆς τιμῆς, καὶ δημοσιωθεὶς ἐν τοῖς ἱεροῖς κατεδίκη, ἀφαιρέσεως ἐπιφωνηθείσης τοῦ βασιλέως, ὑπάρχον ἐν τοῖς πατρικίοις μὴ τελεῖν.

Antiochus Præpoſitus. Hic, cum quidam eum apud Theodoſium Juniorem criminati eſſent, dignitate privatus, boniſque publicatis ſacerdotum ordini adſcriptus eſt; edicto ab Imperatore promulgato, Ne eunuchus inter Patricios cenſeretur.

Ἀντίοχος [2] ὁ Αὐτόμολος, Κίλιξ μὲν ἐκ τοῦ γένους, ὃς φιλοσοφεῖν κινηθεὶς τὰ πρῶτα ἐπλάττετο, καὶ πλεῖστά γε ὅσα τότε τοὺς στρατιώτας ἐν τῷ πολέμῳ ὠφέλησεν. ἀπαλγοῦντας γοῦν αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ῥίγους ἐπερράνησεν ἑαυτοῦ τε τὸν χιόνα ῥιπτῶν, καὶ ἐν αὐτῇ καλινδούμενος· ὅθεν δὴ καὶ χρημάτων καὶ τιμῆς παρὰ τοῦ Σεβήρου καὶ Ἀντωνίνου ἔτυχεν. ἐπαρθεὶς δὲ ἐπὶ τούτοις τῷ Τηριδάτῃ συνεξηπάτησε, καὶ μετ' αὐτοῦ πρὸς Πάρθους κατεμόλησεν.

Antiochus Transfuga, natione Cilix, primo philoſophum Cynicum ſe eſſe ſimulans, militibus in bello maxime profuit; quod eos frigore torpentes confirmaret, in nivem ſe abjiciens, & in ea ſe volutans. Hanc igitur ob cauſam opes & honores a Severo & Antonino conſecutus, eoque nomine clatus, cum Teridate ſe conjunxit, & cum eo ad Parthos transfugit.

Ἀνιόντων. ἀπαντώντων.

Occurrentium.

Ἀντίπαλον. τρία σημαίνει· τὸ ἐναντίον, καὶ τὸ ἰσόπαλον, καὶ τὸ ἰσόστροφον. Οὐ γὰρ ἐξ ἀνίσου τὸν δυνάμεως ὁ ἀγὼν ἔσται.

Ἀντίπαλον. Tria ſignificat: contrarium, æquale, & quod circa eandem rem verſatur. *Haud enim paribus viribus certamen committetur.*

Ἀντιπαράκλησις. Εἰς [3] τοιαύτην παρθυμίαν παρέστη τὸ πλῆθος, ὥστε παρακινδυνίαν ἐνθουσιασμοῦ τὴν ἀνυπαράκλησιν γενέσθαι τῶν δυνάμεων.

Ἀντιπαράκλησις. Adhortatio, qua quis alterum viciſſim hortatur. *Tanta alacritate militum animi repleti ſunt, ut, velut divino furore perciti, Imperatorem vice verſa cohortarentur.*

Ἀντιπαράτρεχα. ἡ ἀντικόσμησις, ἢ ἄλλη τις παρέπεια. Παράτρεχα γὰρ ἡ παρασκευὴ παρὰ Ῥωμαίοις.

Ἀντιπαράτρεχα. Apparatus par. Ornatus ſimilis. Παράτρεχα enim apud Romanos apparatus vocatur.

Ἀντιπαρέξειν. [4] ἀντιδοῦναι. ἀντιτάξειν.

Ἀντιπαρέξειν. Par pari reddere. Opponere.

Ἀντίπατρος, Ἰολάου, πόλεως δὲ Παλιούρας τῆς Μακεδονίας, γραμματεὺς Φιλίππου, εἶτα Ἀλεξάνδρου, καὶ διάδοχος βασιλείας· μαθητὴς Ἀριστοτέλους. καταλιπὼν Ἐπιστολῶν σύγγραμμα ἐν βιβλίοις δυσί· καὶ Ἱστορίαν, τὰς Περδίκου πράξεις Ἰλλυρικάς. καὶ ἐπετρόπευσε καὶ τὸν υἱὸν Ἀλεξάνδρου, τὸν Ἡρακλέα καλούμενον. μόνος δὲ τῶν διαδόχων Θεὸν καλέσαι Ἀλέξανδρον οὐκ εἴλετο, ἀσεβὲς τοῦτο κρίνας. ἐβίω δὲ ἔτη οθ', καὶ κατέλιπεν υἱὸν διάδοχον Κάσσανδρον, τὸν τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου ἀνελόντα Ὀλυμπιάδα. † Ὅτε τῶν Ἀθηναίων τὰς Ἀθήνας Ἀντιπάτρῳ τῷ Μακεδόνι παρέδοσαν, ἐν δέει ὄντες οἱ δημαγωγοὶ, μὴ τὴν ἐπανάστασιν τὴν Ἀθηναίων ἐπάγοντες, μὴ τὴν αἰτίαν ἐπ' αὐτοὺς ἐνέγκωσιν, ἔφυγον. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι θανάτῳ ἐρήμῳ τούτους κατεδίκασαν (ἐν οἷς Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ, καὶ Ὑπερίδης, καὶ Ἱμεραῖος) τὴν τοῦ θανάτου εἰσήγησιν εἰσενεγκόντες. [5] Ἐγγενὴς γὰρ εἰς ὀδὴν μεταβάτης τῇ γνώμῃ· διὸ μηδὲ ὑπὸ Φύσεως μεταβολὴ κακία συνελθόντι· ἡττᾶται δὲ αὐτῆς καὶ νόμῳ

Antipater, Iolai filius, ex Paliura, Macedoniæ urbe, dux Philippi & deinde Alexandri, ſucceſſor regni, & diſcipulus Ariſtotelis. Reliquit Epiſtolarum libros duos, & Hiſtoriam rerum a Perdicca in Illyrio geſtarum. Idem tutor fuit filii Alexandri, qui vocabatur Hercules; ſoluſque ex Alexandri ſucceſſoribus Alexandrum Deum vocare noluit, impium id eſſe ratus. Vixit annos LXXIX. Caſſandro filio ſucceſſore relicto, qui Olympiadem Alexandri matrem ſuſtulit. † Cum Athenienſes Antipatro Macedoni Athenas dedidiſſent, Demagogi, qui populum ad ſeditionem concitaverant, metuentes, ne culpa in ſe conferretur, fuga ſibi conſuluerunt. Athenienſes vero eos abſentes capite damnarunt (inter quos fuit & Demoſthenes orator, & Hyperides, & Himeræus) capitali ſententia in eos lata. Nulla autem in re animo fuit moderatiore, quia ingenium improbitati aſſuetum mutari nequit, ſed ab ea vincitur ipſum legis edictum, niſi ultimo ſupplicio malos coerceat. Invictæ enim ei

1 Οὗτος ἀφαιρεθεὶς Θεοδοσίῳ τῷ μικρῷ.] Hæc repetuntur infra v. Θεοδόσιος ὁ μικρός.

2 Ἀντίοχος ὁ αὐτόμολος, Κίλιξ μὲν ἦν τὸ γένος, ὡς φιλοσ. κιν.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Dionis in Antonin. Caracal. p. 433.

3 Εἰς τοιαύτην παρθυμίαν παρέστη τὸ πλ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. XI. cap. X.

4 Ἀντιπαρέξειν] Sic habent MSS. Pariſ. & Edit. Mediol. In aliis vero Edit. male excuſum eſt ἀντιπαρεξάγειν; cujus loco Portus legendum putabat ἀντιπαρεξάγειν.

5 Ἐγγενὴς γὰρ εἰς ὀδὴν μεταβάτης τῇ γν.] Hæc ex alio auctore, quam præcedentia, a Suida deprompta eſſe videntur, nec video, quomodo illa cum ſuperioribus cohærere poſſint.

ἐπίταξις μὴ παιδεραστεῖν κωλάζουσα, καὶ ἰσχὺς αὐτῇ ἀναγκάζουσα ἐφ' ὅπερ ἂν ῥέψῃ· καὶ ὅτε Φίβῳ ἐπορεύετο ἢ Θεμιστοκλεῖ, ὅτε αἰδὼς ἐξείργουσα ἀδικεῖσθαι ἱκανή ἐστιν ἐς τὸ τῷ νόμῳ ὑπήκοον.

Ἀντίπατος. ὅτος, ἐπεὶ διεδέξατο τὴν ἀρχὴν τῶν Μακεδόνων, ἐπολιορκήθη μὲν ἐν Λαμίᾳ ὑπὸ Θεσσαλίας ὑφ' Ἑλλήνων. ἀναχωρησάντων δὲ τῶν Αἰτωλῶν, εἶτα τῶν ἄλλων, ἐσώθη. [1] νικήσας δὲ ἤτησε [2] τοὺς δέκα Ῥήτορας, οὓς ἐξέδοσαν Ἀθηναῖοι, Δημοσθένην, Ὑπερίδην, Λυκοῦργον, Πολύευκτον, Ἐφιάλτην, Θρασύβουλον, Χάρητα, Χαρίδημον, Διότιμον, [3] Πατροκλέα, Κάσανδρον.

Ἀντίπατος, [4] Νικολάου τοῦ Δαμασκηνοῦ πατὴρ τοῦ ἱστορικοῦ, ὃς ἔσχε Στρατονίκην γυναῖκα, τὴν μητέρα Νικολάου, οἳ ἀφανεῖς ἦσαν ἐν Δαμασκῷ καθ' ἑτέρους καὶ σωφροσύνην, καὶ ἄλλην λαμπρότητα. πλούτῳ τε γὰρ πολλῷ διαφέροντες ἤκιστα ἐπ' αὐτῷ ἐμεγαλύνοντο· εὐδοξίας τε ὑπ' ἀδύτερα φερόμενοι, βραχὺ τοῦτο ἐλογίζοντο. ὁ δὲ δὴ Ἀντίπατος, καὶ λόγῳ δεινότητι προήκων, ἔβλαψε μὲν οὐδένα· ὤνησε δὲ μυρία τούτῳ ὑπὲρ τῶν [5] κοινῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀφ' ἑαυτοῦ ζυγούς. δικαιοσύνην γὰρ ἀσκῶν, εἴπερ τις ἕτερος, πλεῖστα μὲν διήτησε νείκη τοῖς πολίταις πρὸς ἀλλήλους, πλεῖστα δὲ τῇ παρρησίᾳ πρὸς τοὺς ἐν κύκλῳ δυνάστας· καὶ ἐλεμαίνετο ὑπὸ πάντων διὰ τοῦτο. πλεῖστας δὲ ὑπέστη πρεσβείας καὶ ὑπάτους, ἀρχάς τε πάσας διεξῆλθε τὰς ἐγχωρίους· τελευτῶν τε τὸν βίον οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἐπέσκηψε Νικολάῳ τῷ υἱεῖ, καὶ Πτολεμαίῳ τῷ τούτου ἀδελφῷ, ἢ τῷ Διὶ θυμιατήριον, ὅπερ ἔφθη αὐτὸς προϋπεχνούμενος τῷ Θεῷ, καθαγιάσας, ἐπειδὴν τελευτήσῃ· δηλῶν οἶμαι, ὅτι τὸ πρὸς Θεοὺς ὅσιον δεῖ καὶ τελευτῶντας φυλάττειν, καὶ μηδὲν ἐπ' ἀπαλλάσσεσθαι τοῦ βίου μέλλοντας.

Ἀντίπαις. ὁ ἐξ ὑὸς ὢν τὸν ἴδιον γενέσθαι. ὁ τὰ πώγωνα ἐκφύων. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης τὸν πρόσφορον ἀνδρὸς παῖδα εἶπεν.

Ἀντιπελαργεῖν. [6] παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀνταποδιδόντων. καὶ Ἀντιπελάργωσις. [7] φησὶν [8] Ἀριστοτέλης ἀληθῆ εἶναι τὸν περὶ τῶν πελαργῶν λόγον. ὁμοίως δὲ αὐτοῖς ποιεῖν φησι καὶ [9] τοὺς ἀεροπόδας. διὸ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω μὲν πελαργὸν τυποῦσι, κατωτέρω δὲ ποτάμιον ἵππον, δηλοῦντες, ὡς ὑποτέτακται ἡ βία τῇ δικαιοσύνῃ. οἱ γὰρ πελαργοὶ δικαιοτροφοῦντες ὄντες, ἐπὶ τῶν γηρύων βαστάζουσι τοὺς

vires ſunt, in quamcunque partem inclinarit: neque metu deterretur ab audacia, neque verecundia, quæ malos refrænare ſolet, adduci poteſt, ut legibus obediat.

Ἀντίπατος. Antipater, ſuſcepto Macedoniæ regno, Lamiæ in Theſſalia a Græcis obſeſſus eſt. Sed Ætolis primum, & deinde cæteris digreſſis, evaſit: ac victor x oratores poſtulavit, quos ei dediderunt Athenienſes, Demoſthenem, Hyperidem, Lycurgum, Polyeuctum, Ephialtem, Thraſibulum, Charetem, Charidemum, Diotimum, Patroclem, Caſſandrum.

Ἀντίπατος. Antipater, Nicolai Damaſceni hiſtorici pater, uxorem habuit Stratonicen, Nicolai matrem, qui cum ob modeſtiam, tum reliquum vitæ ſplendorem Damaſci clari fuerunt. Nam cum opibus eminerent, minime ideo efferebantur: cumque virtutis gloria nulli ſecundi eſſent, parvi id faciebant. Cæterum, Antipater eloquentia pollebat, qua tamen neminem unquam læſit; quinimo potius & patriam & ſingulos cives plurimis beneficiis affecit. Etenim, cum juſtitiam in primis coleret, cives privatim inter ſe diſſidentes conciliavit ſæpiſſime, & patriæ cum finitimis regulis controverſias compoſuit: quam ob cauſam ab omnibus colebatur. Legationes quoque plurimas obiit, & munera magiſtratuſque omnes in patria geſſit. Tandem moriturus Nicolao filio, ejuſque fratri Ptolemæo, nihil aliud mandavit, quam ut thuribulum, quod Jovi ante voverat, ſe defuncto confici curarent: ſignificans, ut opinor, pietatem erga Deos etiam a morientibus, quibus nulla ſpes vitæ ſuperſit, ſervandam eſſe.

Ἀντίπαις. Cujus genas lanugo veſtire incipit. Qui barbam emittit. Ariſtophanes vero pubertati proximum ἀνδρόπαιδα etiam vocavit.

Ἀντιπελαργεῖν. Proverbium de iis, qui gratiam referunt. Et Ἀντιπελάργωσις, [gratiæ relatio.] Ariſtoteles ea, quæ de ciconiis feruntur, vera eſſe affirmat: idemque facere aeropodas. Quamobrem in ſceptris ſuperne ciconiam effingunt; inferne vero hippopotamum: ſignificantes, vim ſubjectam eſſe juſtitiæ. Ciconiæ enim, juſtitiam amantes, [parentes] ſenio confectos in alis ge-

1 Νικήσας δὲ ἤτησε τοὺς δέκα Ῥήτ.] Idem de Antipatro Suidas tradit infra v. Δημοσθένης. Secundum alios tamen ſcriptores, ut Diodorum Siculum, Plutarchum, & Arrianum, Alexander, non vero Antipater, Oratores Athenienſium ſibi dedi poſtulavit. De numero porro oratorum non conſentiunt ſcriptores. Suidas enim hoc loco decem quidem oratores poſtulatos fuiſſe refert, ſed undecim recenſet. De decem fidem faciunt Diodorus Siculus, & Duris apud Plutarchum in *Demoſthene*. Arrianus de Exped. Alex. lib. I. pag. 28. novem oratores recenſet, quos Alexander ſibi dedi poſtulaverit. Verba ejus hæc ſunt: Ἐπεστάλη δὲ χρήσας τοῖς Ἕλλησιν (Ἀλέξανδρος) ἐξιέναι τοὺς ἀμφὶ Δημοσθένει, καὶ Λυκοῦργον. [illegible] ἐξιέναι, καὶ Πολύευκτον, καὶ Χάρητα, καὶ Χαρίδημον, καὶ Διότιμον, καὶ Μειδιακλέα. Secundum alios vero ſcribier octo tantum oratores ſibi dedi poſtulaverit. Plutarchus in *Demoſthene*, pag. 856. quem vide. [illegible] Quoniam Suidas undecim oratores recenſet ſibi dedi poſtulaverit, vel ἕνδεκα hic ſcribendum eſt, vel τὸ δέκα inducendum, quod, teſte Schotto, codex MS. Suidæ confirmat.

3 Πατροκλέα] Hunc Plutarchus Μυρσιλίαν, & Arrianus Μειδιακλέα vocat.

4 Ἀντίπατος, Νικολάου τοῦ Δαμασκ.] Scripſerat Nicolaus Damaſcenus περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῶν ἑαυτοῦ ἀγωγῶν, ut teſtis eſt Suidas infra v. Νικόλαος. Ex hoc opere ea, quæ Suidas hic habet, deprompta eſſe non dubitat Valeſius in notis ad Collectan. Conſtant. p. 62.

5 Τῶν κοινῶν] Portus monet, legendum potius eſſe τὸ κοινόν: cui aſſentior.

6 Ἀντιπελαργεῖν] Vide Zenobium Adag. XCIV. & ibi Schottum: itemque Bochartum *Hieroz.* Part II. Lib. II. pag. 327.

7 Φησὶν Ἀριστόπλης ἀληθ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Aves*, p. 604.

8 Ἀριστόπλης] *Hiſtor. Animal.* lib. IX. cap. XIII.

9 Τοὺς ἀεροπόδας] Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato habet τοὺς ἀεροπότας. Apud ipſum vero Ariſtotelem hodie legitur τοὺς μυόπτας.

γεγηρακότας· οἱ δὲ ἱπποπόταμοι ζῶον ἀδικώτατον.

Ἀνλιπεπονθότως. ἀντικειμένως. ἐναντίως.

Ἀνλιπεποιημένοι. Οἱ δὲ [1] Ῥωμαῖοι, ἀντιπεποιημένοι καὶ τὴν θάλατταν ἐλπίδος, διπλασίως ταῖς ὁρμαῖς ἐφέροντο τὸν πόλεμον ἐχεῶντο.

Ἀνλιπέρας. παροξυτόνως ἀναγνωστέον. ὄνομα γάρ ἐστι θηλυκόν, γενικῆς πτώσεως, ζωῆτον. Ἀνλιπέρας Θάσου μέταλλά ἐστι χρυσοῦ.

Ἀνπαρείσπασμα. ἐμπόδιον. [2] Ἐξαπέστειλαν πρεσβευτήν, βουλόμενοι ἀνπαρείσπασμα ποιεῖν τοῖς Κελτοῖς τοῖς μετ' Ἀννίβου.

Ἀντὶ [3] πέρκης σκορπίον. παροιμία, ἐπὶ τῶν τὰ χείρω αἱρουμένων ἀντὶ τῶν βελτιόνων.

Ἀνπιπέρσια. ὄνομα πόλεως.

Ἀνπιπέρου [4] βήματος. ἀντὶ γὰρ πέρας λίθου χαλκοῦς ἡ ὕλη. [5] χαλκοῦς δὲ ἀνδριὰς τὸ μετασημαντικόν· ὡς χρύσεος, χρυσοῦς. ἢ ἰσοπέρου βήματος, ὃ κατ' ἴσον βεβηκότος τῷ πέρᾳ. χαλκοῦ δὲ λίθου ὁ θόδος. Σοφοκλῆς· Μηκέτι δ' ἀνλιπέρου βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς.

Ἀνπίπιξ. τὸ ξυλώδιον. παρὰ τὸ ἀντὶ τοῦ πῆξαι, ἢ τὸ πήσω, τὸ πηγνύω.

Ἀνπιπροκλήσεις. ἀλληλογίας. ἀντεγκλήματα.

Ἀνπίπροικα. [6] ὅμοια. Ἀνλίπροικα ὁ δῆμος ἠγανάκτησε, καὶ θεοῦ ὑπεξήφη.

Ἀνπιποιηθέντα. Φιλονεικήσαντα. Δεῖ γὰρ ἀνλιποιηθέντας, ἢ προτέρου χαίσαντας θελήσαντι. ἢ Ἀντιποιούμενον. ὑπομελῶς ἀφαιρούμενον. [7] Πολύβιος· Ὁ δὲ Ἄρατος καταγνοὺς τὸν Ἀντίγονον πεῖραν ἔχοντα καὶ φρονήσεως, καὶ πίστεως ἀνλιποιούμενον· τοὺς δὲ βασιλεῖς φύσει μὲν μηδένα νομίζοντας, ὅτ' ἐχθρὸν, ὅτε πολέμου, ἐπιβάλλεσθαι λαλεῖν πρὸς τὸν εἰρημένον βασιλέα, καὶ συμπλέκειν τὰς χεῖρας. Ἀντιποιούμενοι δὲ δεχῆς τῷ βασιλεῖ. Ξενοφῶν. Καὶ αὖθις· Οὐδὲν ἀνλιποιησάμενοι δὲ ἐκείνου δέησεως.

Ἀντίρροπον. ἰσόρροπον. Τῇ τε γὰρ Κράσσου καὶ τῶν ἀμφ' αὐτὸν φθορᾷ ἀντίρροπον γενέσθαι τὴν Πακόρου καὶ τῶν ξὺν αὐτῷ δυνάμεως ἀπώλειαν.

Ἀντισήκωσις. ἡ ἀνταπόδοσις.

Ἀντισηκοῦσα. ἐξισάζουσα, ζυγοταλαντοῦσα.

Ἀντισθένης, [8] Ἀθηναῖος, ἀπὸ ῥητόρων φιλόσοφος

1 Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀνλιπεπ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. 1. cap. xxiv. ut Jac. Gronovius rectè obſervavit.

2 Ἐξαπέστειλαν πρεσβευτήν, βουλ.] Locus hic apud Polybium lib. III. cap. cvi. ſic legitur: Αὐτοὶ δὲ Λεύκιον μὲν Ποστούμιον ἐξαπέστειλαν ὕπατον πρεσβευτὴν εἴκοσι εἰς Γαλατίαν ἐξαπίστειλαν, βουλόμενοι ποιεῖν ἀνπαρείσπασμα τοῖς Κελτοῖς, τοῖς μετ' Ἀννίβου στρατευομένοις. i. e. interprete Caſaubono: *Lucium quoque Poſtumium Prætorem in Galliam Patres eo conſilio miſerunt, ut Gallos, qui Hannibali militabant, in ſuam retraherent patriam.* Ἀνλιπείσπασμα eleganter a Polybio hic dicitur, quod Galli lingua ſua vocant *une diverſion.*

3 Ἀντὶ πέρκης σκορπίον. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ χ.] Eadem habent Zenobius & Diogenianus.

4 Ἀνλιπέρου βήματος. ἀντὶ γὰρ π.] Ex Scholiaſta Sophocl. ad *Oedip. Colon.* pag. 277. ut Portus monuit.

5 Χαλκοῦς δὲ ἀνδριὰς τὸ μετασ. ὡς χρύσεος, χρυσοῦς] Hæc ex textu ejicienda ſunt, quoniam nec apud Scholiaſtam Sophoclis leguntur, nec ſenſui loci hujus congruunt.

6 Ὅμοια] Hæc interpretatio non leviter mihi ſuſpecta eſt, quoniam vocem ἀντίπροικα longe aliud ſignificare, & de rebus, quæ vili pretio veneunt, dici conſtat. Quare amplius de hoc loco cogitandum cenſeo.

7 Πολύβιος] Lib. II. cap. xlvii. ut Jacobus Gronovius obſervavit.

8 Ἀντισθένης, Ἀθην.] De hoc Antiſthene plura lege apud Laertium:

ſtant. Hippopotamus vero eſt animal injuſtiſſimum.

Ἀνλιπεπονθότας. Ex adverſo. Oppoſite.

Ἀνλιπεποιημένοι. [Capeſſentes. Aggredientes.] *Romani vero, cum mari quoque belli fortunam experiri decreviſſent, ad bellum perſequendum duplo animoſiores ſunt redditi.*

Ἀνλιπέρας. [E regione.] Acutum habet in penultima. Eſt enim vox compoſita, generis fœminini, & genitivi caſus. *E regione Thaſſi ſunt auri metalla.*

Ἀνλιπαρείσπασμα. Impedimentum. *Ducem miſerunt, ut Gallos, qui cum Annibale erant, metu periculi ab altera parte intentati in patriam revocarent.*

Ἀντὶ πέρκης σκ. *Pro perca ſcorpionem.* Proverbium in eos, qui deteriora melioribus præferunt.

Ἀνλιπέρσια. Antipetria. Nomen urbis.

Ἀνλιπέρου βήμ. Sophocles: *Ne amplius ex hoc edito loco, qui ære ſaxi vice ſtratus eſt, pedem moveas.* Hunc enim ſenſum habet vox ἀνλιπέρου. Vel, qui æreum limen habet. Vox vero χαλκοῦς materiam ſignificat, ex qua aliquid factum eſt, ut χαλκοῦς ἀνδριὰς, ærea ſtatua: eodem modo, quo χρύσεος, χρυσοῦς, aureus.

Ἀνλίπιξ. Arca lignea. Nomen compoſitum ex præpoſitione ἀνλὶ, & verbo πήσω, compingo.

Ἀνλιπροκλήσεις. Contradictiones. Criminationes mutuæ.

Ἀνλίπροικα. Similia. *Populo ſimiliter indignante tumultus excitatus eſt.*

Ἀνλιποιηθέντα. Qui aliqua re cum altero contendit. * * * * Et Ἀνλιποιούμενον, qui rei alicui ſtudet, vel eam curat. Polybius: *Aratus vero animadvertens Antigonum rerum agendarum peritia & prudentia præditum, fideique ſervandæ ſtudioſum eſſe; & ſciens, Reges natura neminem vel inimicum vel amicum ducere, viſum ipſi eſt cum dicto Rege colloqui, & ſocietatem cum eo jungere.* † *Regi imperium vendicantes.* Xenophon. Et iterum: *Illius preces nihil curantes.*

Ἀνλίρροπον. Parem. Æqualem. [*Dicebant*] *enim Craſſi & ipſius legionum cladi parem fuiſſe Pacori & copiarum, quæ cum ipſo erant, interitum.*

Ἀνλισήκωσις. Retributio. Compenſatio.

Ἀνλισηκοῦσα. Rependentem. Exæquantem. Librantem.

Ἀνλισθένης. Antiſthenes, Athenienſis, ex o-

Σωκρατικὸς, ὅτις Περιπατητικὸς ἐκλήθη πρῶτον, εἶτα Κυνίσιεν· υἱὸς δὲ ἦν [1] ὁμωνύμου πατρὸς, μητρὸς δὲ τῆς γένους Θρᾴσσης. ἔστι δὲ συγγράμματα τόμοι δέκα· πρῶτον Μαγικόν. ἀφηγεῖται δὲ τοῦ Ζωροάστρου τινὸς μάγου, βιβίστος τὴν σοφίαν. τοῦτο δέ τινες Ἀριστοτέλους· οἱ δὲ, Ῥόδωνι ἀναφέρουσι. ἔστι οὖν καὶ ὁ Κυνικῆς καταρξάμενος φιλοσοφίας, ἥτις ἔπειτα ἐκλήθη, ἀφ' οὗ ἐν Κυνοσάργει τῷ γυμνασίῳ διδάξαι αὐτόν. καὶ Διογένους δὲ καθηγητὴς γέγονε τοῦ Κυνὸς, καὶ τῶν λοιπῶν. Ὅτε [2] ἀῤῥωστοῦντι Ἀντισθένει μακρὰν καὶ [3] δυσανάκλητον ἀῤῥωστίαν ὁ Διογένης ξιφίδιον ἐπιδέδωκεν, εἰπών· εἰ φίλε χρήζεις ὑπουργίας. [4] ἔπως ᾤετο ἑκείνου ἥδιον ἀλγεινὸν τὸν θάνατον, [5] ἅτε γενναίου τὴν ἀῤῥωστίαν τρυφῶν αὐτόχρημα.

Ἀνιστρεῖζ. ἀναλαμβάνει.

Ἀνισπᾶν, ἐναντιοῦσθαι.

Ἄντισσα. μία πόλις ἐν Λέσβῳ.

Ἀντιστρόφως. ἀντὶ τοῦ ἰσοστρόφως. καὶ [6] Ἀριστοτέλης τὴν Διαλεκτικὴν ἀντίστροφόν φησιν εἶναι ἐν τῇ Ῥητορικῇ· ἐπειδὴ κἀκείνη περὶ τὰ πιθανὰ, ἃ τοῖς ἔνδοξα εἶναι καὶ αὐτά ἐστι τοιαῦτα. τὸ γὰρ ἀντίστροφον ἀντὶ τοῦ ἰσόστροφον, καὶ περὶ τὰ αὐτὰ στρεφομένην καὶ καταγινομένην λέγει.

Ἀντιστοιχοῦντες. Ἔστησαν ὥσπερ μάλιστα χοροὶ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις, [7] ἔχοντες σάκη πάντες βοῶν λευκῶν.

Ἀντισχεῖν. ὑπομεῖναι. [8] Ἀντισχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνηθέντες ἐπεκηρυκεύσαντο. καὶ Ἀνθίσχωμαι, αὐστηρότακτον, ἀντιλάβωμαι.

Ἀντιτορήσας. διατρήσας, τοιχωρυχήσας. Ἐπεὶ δ' ἀντιτορήσαντες κατά τι μέρος εἶδον τὸν λόφον, δέος εἰσῆλθε σφᾶς.

Ἀντιτυπῆσαι. ἀλλοπαθῆσαι. καὶ Ἀντιτυπία, ἀναπήδησις, σκληρότης. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ὁμοιότητος. ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ λίθον ἀντιτύπῳ κρύμματι πυρσοτόκον. καὶ Ἄντιτυπον. [9] Πάσης αἰσθήσεως περί ἔν τι γένος ἐστὶν ἕξις, [10] ἡ ἁφὴ οὐκ ἔχει περὶ ἓν κοινὸν γένος τῶν ἁπτῶν, φησὶν Ἀριστοτέλης. ὅτι καὶ αὐτὴ καταγίνεται περί ἔν τι γένος τῶν ἁπτῶν· ἀλλ' οὐκ ἔστιν εὐδηλον τὸ ἓν γένος τὸ τῇ ἁφῇ ὑποκείμενον. ἀφ' οὗ δὲ τοῦτο ἐσήμανεν, ὅτι ἐστὶ μὲν, ἀ φανερὸν δέ. τί ἂν τοῦτό ἐστι; λέγομεν ὅτι τὸ ἀντίτυπον. Ἀντίτυπον δὲ λέγω, ὃ τὸ ἀντικείμενον τῷ μαλακῷ, καὶ μὴ ὑπεῖκον τῇ ἁφῇ· ἀλλὰ πᾶν φυσικὸν σῶμα τὸ στερεόν

ratore Philoſophus Socraticus; qui primum vocatus eſt Peripateticus, deinde Cynicum egit. Patrem habuit ejuſdem nominis, & matrem Thraciam. Hic conſcripſit Tomos x. Primum Magicum, in quo agit de Zoroaſtre quodam mago, qui ſapientiæ inventor exſtitit. Hoc tamen opus alii Ariſtoteli; alii vero Rhodioni tribuunt. Hic Cynicæ ſectæ princeps fuit, ſic appellatæ, quod in Cynoſarge gymnaſio docuerit. Fuit etiam Diogenis Canis & reliquorum præceptor. † Antiſtheni, diuturno & deſperato morbo laboranti, Diogenes porrexit pugionem, dicens: *Si amici miniſterio indiges.* Adeo ille mortem nec terribilem nec acerbam eſſe putabat.

Ἀνιστρεῖζ. Fulcit. Apprehendit.

Ἀντισπᾶν. Retrahere. Adverſari.

Ἄντισσα. Antiſſa, una urbium Lesbi.

Ἀντιστρόφως. Qui circa eandem rem verſantur. Ariſtoteles Dialecticam Rhetoricæ ἀντίστροφον eſſe dixit, quia circa perſuaſibilia verſatur, quæ & ipſa ſunt ἔνδοξα, i. e. probabilia. Ἀντίστροφον enim pro ἰσόστροφον dixit: hoc eſt, in eiſdem rebus verſantem, & in eadem materia tractanda occupatam.

Ἀντιστοιχοῦντες. *Steterunt, tanquam chori, qui ordinibus inter ſe oppoſitis incedunt, omnes ſcuta ex pellibus boum alborum confecta habentes.*

Ἀντισχεῖν. Reſiſtere. Tolerare. *Illi vero, cum ſitim tolerare non poſſent, caduceatoribus miſſis pacem petierunt.* Et Ἀντίσχωμαι, ſubjunctivus, apprehendam.

Ἀντιτορήσας. Qui perforavit. Qui parietem perfodit. *Poſtquam vero quadam in parte parietem perforarunt, & collem viderunt, metus ipſos invaſit.*

Ἀντιτυπῆσαι. Per antipathiam quandam inter ſe diſſidere. Et Ἀντιτυπία, repercuſſio, durities: item, ſimilitudo. In Epigrammate: *Et ſilicem, ex quo crebra colliſione ignis excutitur.* Et Ἄντιτυπον, durum, ſive quod tactui reſiſtit. Cum omnes reliqui ſenſus certum quoddam habeant objectum; ſolus tactus non verſatur in uno & communi genere eorum, quæ tanguntur, ut ait Ariſtoteles. Habet tamen & tactus certum quoddam objectum, licet id non adeo manifeſtum ſit. Per hoc autem ſignificavit, habere quidem ea, quæ ſub tactum cadunt, commune quoddam genus, ſed id minus manifeſtum eſſe. Quodnam igitur eſt hoc genus? Dicimus eſſe τὸ ἀντίτυπον.

1 Ὁμωνύμου πατρός] Wolfius & Portus ἀνωνύμου legendum eſſe ſuſpicantur: ſed fruſtra. Lectio enim Suidæ rectè ſe habet, quoniam pater Antiſthenis itidem vocatus fuit Antiſthenes, ut ex Laertio conſtat.

2 Ὅτε ἀῤῥωστοῦντι Ἀντισθένει μακρὰν καὶ δυσανάκλ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Juliani Orat. VI. pag. 340.

3 Δυσανάκλητον] Apud Julianum rectius legitur δυσανάλυτον.

4 Ὅπως ᾤετο ἑκείνου ἥδιον ἀλγ.] Julianus habet, ὅπως ἥδιον ᾤετο δεινὸν ἐκείνου ἥδη ἀλγ. &c.

5 Ὥστε γενναίου τὴν ἀῤῥωστίαν τρ.] Hæc apud Julianum pluribus verbis interjectis ſequuntur, nec ad ſententiam præcedentem pertinent: unde apparet, ea temere loco huic adſuta eſſe.

6 Καὶ Ἀριστοτέλης τὴν Διαλ. ἀντίστροφόν φησιν εἶναι τῇ Ῥητ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Alexandri Aphrodiſæi in Topic. Ariſtot. pag. 4. ut Pearſonius obſervavit.

7 Ἔχοντες σάκη πάντες β.] Vide infra v. Πεπάλῳ.

8 Ἀντισχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνηθέντες ἐπεκ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Ἐπικήρευσαν.

9 Πάσης αἰσθήσεως περί ἔν τι γένος ἐχ.] Hæc & quæ ſequuntur uſque ad verba illa, καὶ κοινὸν εἶναι τὸ γένος τῶν ἁπτῶν, deſcripta ſunt ex Philopono in lib. II. Ariſtot. *de Anima*, M. 8. ut Pearſonius obſervavit.

10 Ἡ ἁφὴ οὐκ ἔχει περὶ ἓν κοινὸν γένος τῶν ἁπτῶν, ὅτε Ἀριστ. ὅπ ὦ αὐτὴ καται.] Hic locus apud Philoponum ſic legitur: Ἡ ἁφὴ οὐκ ἔχει περὶ ἓν κοινὸν γένος τῶν ἁπτῶν. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐξηγηταὶ ἀκριβῶς ἐπισήσαντο φασὶν, ὅτι πάντα σωτηρίως ἓν τινος τὴν λόγον ἔχειν ὁ Ἀριστοτέλης, εἰπὼν, ὅτι ὦ αὐτὴ καταγίνεται &c.

πάθος

πῖπον καὶ Διὶ γάνυσο ἢ ἀφῆς· πρὸς ἀνθιμάχεσθαι τῶν μαθηματικῶν σωμάτων, ἃ οὔ θιγάνει, οὐδὲ ἀντιβαίνει τῇ ἁφῇ. τὸ οὖν ὁπωσοῦν ἀνθιβαῖνον τῇ ἁφῇ τοῦτο φαμὲν ἀντίτυπον, καὶ κοινὸν εἶναι τὸ γένος τῶν ἁπάντων. Καὶ Ἀντίτυπος ἀνήκοος· σκληρὸς, καὶ ἀνενδοτος. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἄκμονος καὶ τῆς σφύρας. [1] Καὶ τύπῳ ἀντίτυπος· φησὶν ὁ χρησμός.

Ἀντίτυπον vero voco, non id quod oppoſitum eſt molli, & tactui non cedit: ſed quodvis corpus naturale, quod ſub tactum quovis modo cadit; ut diſtinguatur a corporibus mathematicis, quæ nec tangunt, nec tactui reſiſtunt. Quicquid igitur quovis modo tactui reſiſtit, hoc ἀντίτυπον appellamus, & commune genus rerum, quæ tactu ſentiuntur, eſſe dicimus. † Et homines ἀντίτυποι, ſunt homines duri, & qui cedere neſciunt: metaphora ducta ab incude & malleo. *Et ictus ictui contrarius:* inquit Oraculum.

Ἀντιφάνης, [2] Ἀθηναῖος, κωμικὸς, νεώτερος τοῦ Παναιτίου. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀντιφάνης, Καρύστιος, [3] Τρανὸς, τῶν Θέσπιν γεγονὼς τοῖς χρόνοις. καὶ Ἀντιφάνειος κωμῳδία, ἡ Ἀντιφάνης.

Ἀντιφάνης. Δημοφάνης· οἱ δὲ, Στεφάνου, καὶ μητρὸς Οἰνόης, Κιανός· ὡς δέ τινες, Σμυρναῖος· τῶν δὲ Διονύσιον, Ῥόδιος· κωμικὸς τῶν μέσων κωμῳδίας, ἀπὸ δήλων, ὥς τινες. γέγονε δὲ τῶν [11] ἐνενηκοστῷ πρώτῳ Ὀλυμπιάδα, καὶ ἔγραψε κωμῳδίας τξέ. οἱ δὲ, σπ'. νίκας δὲ εἴληγ'. παῖδά τε ἔσχε Στέφανον, καὶ αὐτὸν κωμικόν. τελευτᾷ δὲ ἐν Κίῳ οδ' ἐτῶν ὑπάρχων, καθά τινα τύχῃ ἀπίῳ βληθείς.

Ἀντιφάνης. Antiphanes, Athenienſis, Comicus, junior Panætio. Fuit & alius Antiphanes, Caryſtius, Trani filius, qui Theſpidis temporibus vixit. Ἀντιφάνειος κωμῳδία, comœdia Antiphanis.

Ἀντιφάνης. Antiphanes, Demophanis F. vel, ſecundum alios, Stephani, & matris Oenoes, Cianus; vel, ut alii, Smyrnæus: at ſecundum Dionyſium, Rhodius, mediæ comœdiæ Comicus. Quidam etiam cum ſervum fuiſſe tradunt. Vixit Olympiade XCIII. ſcripſitque comœdias CCCLXV. vel, ut alii, CCLXXX. vicitque decies ter. Filium habuit Stephanum, Comicum & ipſum. Obiit in Cio, piro forte percuſſus, cum natus eſſet annos LXXIV.

Ἀντιφάτης. ὄνομα κύριον.

Ἀντιφάτης. Antiphates. Nomen proprium.

Ἀντιφερίζειν. ἐρίζειν, ἐξισοῦσθαι. [4] Ἀντιφερίζεις Τῷ Θεμιστοκλεῖ; ὃς ἐποίησε τὴν πόλιν ἡμῶν μεγάλην, θύραν ὀπυιθλῆ. Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἀντιφερίζειν. Contendere. Se alteri æquare. *Tu Themiſtocli te æquas? qui urbem noſtram implevit, cum ante muris careret.*

Ἀντιφέρονται. ἐναντιοῦνται.

Ἀντιφέρονται. Adverſantur.

Ἀντιφής. ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγεις.

Ἀντιφής. Contradicis.

Ἀντιφιλοτιμεῖται. ἀντιφερομένως.

Ἀντιφιλοτιμεῖται. Æmulatione cũ aliquo certat.

Ἀντίφθογγον. ὅμοιον.

Ἡ [5] πάρος ἀντίφθογγον ἀποκλάγξασα νομεῦσι

Πολλάκι καὶ δρυτόμοις, κίσσα, καὶ ἰχθυβόλοις.

Ἀντίφθογγον. Similiter reſonantem.

Quæ ſæpe antea voce garrula reſpondi paſtoribus

Et lignicidis, ego pica, & piſcatoribus.

Ἄντιφος. ὄνομα κύριον.

Ἄντιφος. Antiphus. Nomen proprium.

Ἀντιφῶν, [6] Ἀθηναῖος, τετραλοσκόπος, ἢ ἐποπτικὸς, καὶ Σοφιστής. ἐκαλεῖτο δὲ Λογομάγειρος.

Ἀντιφῶν. Antiphon. Athenienſis, prodigiorum conjector & interpres, poeta Epicus, & Sophiſta. Vocabatur autem Logomagirus.

Ἀντιφῶν, [7] Σωφίλου, Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ῥαμνούσιος, διδάσκαλος δὲ αὐτοῦ ὑδεὶς γινώσκεται. ἀλλ' ὅμως ἦρξε τοῦ δικανικοῦ χαρακτῆρος μετὰ Γοργίαν. λέγεται δὲ Θουκυδίδου γενέσθαι διδάσκαλος. ἐκαλεῖτο δὲ Νέστωρ.

Ἀντιφῶν. Antiphon, Athenienſis, populo Rhamnuſius, cujus magiſter quidem ignoratur; at tamen poſt Gorgiam in eo dicendi genere excelluit, quod in cauſis forenſibus locum habet. Fertur Thucydidis fuiſſe magiſter: eidemque cognomen erat *Neſtor.*

Ἀντιφῶν, Ἀθηναῖος, ὀνειροκρίτης. περὶ κρίσεως ὀνείρων ἔγραψεν.

Ἀντιφῶν. Antiphon, Athenienſis, ſomniorum conjector. Scripſit de interpretatione ſomniorum.

Ἀντιφωνῶ σοι. ἐγγυῶμαί σοι. σημαίνει καὶ τὸ ἀντιλέγω σοι.

Ἀντιφωνῶ σοι. Spondeo tibi. Significat etiam contradico tibi.

Ἀντίχορδα. σύμφωνα.

Ἀντίχορδα. Conſona.

1 Καὶ πάρος ἀντίπαπτε] Integrum oraculum, ex quo verba hæc decerpta ſunt, legitur apud Herodotum lib. I. pag. 17. & Stephanum Byzantium v. Τιγέα, quos vide.

2 Ἀντιφάνης. Ἀθην.] De hoc vide Meurſium in *Bibliotheca Attica.* Cæterum, præter Antiphanes, quorum hic Suidas meminit, fuit etiam Antiphanes Bergæus, qui Ἄπιδα ſcripſit, quem laudat Stephanus v. Βέργη. Fuerunt & alii Antiphanes, quos recenſet Jonſius *de Script. Hiſt. Phil.* Lib. I. cap. VI.

3 Τρανὸς] Puto legendum Τρανῦς, ut ſit nomen patris.

4 Ἀντιφερίζεις σὺ Θεμιστ. ὃς ἐπ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Equit.* pag. 337. (235. Ed. Baſ. P.) ubi vide Scholiaſtam.

5 Ἡ πάρος ἀντίφθ. ἀποκλ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. III. pag. 380. (264. Ed. Henr. Steph. ut Portus obſervavit.)

6 Ἀντιφῶν, Ἀθην. τραγ.] De hoc Antiphonte vide quæ obſervarunt Meurſius in *Bibliotheca Attica,* Jonſius *de Scriptor. Hiſt. Phil.* lib. IV. pag. 326. & Menagius ad Laert. lib. II. Seg. XLVI.

7 Ἀντιφῶν, Σωφ.] De hoc Antiphonte vide Plutarchum in *Vitis X Oratorum,* pag. 832. Philoſtratum *de Vit. Soph.* Lib. I. pag. 501. Photium in *Bibliotheca,* pag. 1452. Meurſium in *Bibliotheca Attica,* & Jonſium *de Script. Hiſt. Phil.* pag. 325, 326.

Ἀν-

'Αντλεῖν ἀμφοτέραις. λείπει χερσί. παροιμία ἐπὶ τῶν ζητοῦντά τι πιθάνων.

'Αντλήσατε ὕδωρ. αἰτιατικῇ. 'Αντλῶ σοι δὲ ὕδωρ.

'Αντλία. τὸ ἐν πλοίῳ εἰσρέον ὕδωρ. [1] 'Αριστοφάνης· Οὐ γὰρ ἔφ' οἷός τ' εἰμὶ περιανέχειν τῆς ἀντλίας. ἀντὶ τοῦ ἀντέχειν καὶ περιγίνεσθαι τοῦ πράγματος.

'Αντλία. [2] ἡ σκάφη.

Αὐτὴν [3] ἄρ' οἵστε συλλαβὼν τὴν ἀντλίαν.

Ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ πλοίου. λέγεται γὰρ ἀντλία καὶ ἡ πλοίου ὑπερῴα. καὶ Πισίδης·

Ἐκ τοῦ ἐχόντων ἂς δυσώδεις ἀντλίας.

καὶ Ἄντλον, ἡ συσκομιδὴ τοῦ ἀχυρώνος ἐν τῇ ἅλῳ.

Καὶ ταύτας ἔφ' ἅλωνος, ἐφ' ᾗ πολὺν ἔβρασεν ἄντλον

Κειθῶν, καὶ λιπαρὸν εἶδε γεωμορίου.

'Αντωμόσῃ. ζωαντήσασα. καὶ 'Αντώμοσι, συμβαλόντες.

'Αντονομάζει. ὀνόματα ἀντὶ ὀνομάτων τίθησι.

Ἄν τε. ἄν τινος. Οἱ δὲ ἐν συνεδρίῳ τὰ μὲν ἀκούσαντες, τὰ δὲ παρακούσαντες, ἀπέφειλαν, φήσαντες, ἄν τι δέοιτο, πέμψειν πρὸς αὐτούς.

'Αντοφθαλμῶ. ἀντιβλέπω ἐξ ἐναντίας.

'Αντῳδή. παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἡ ἀντιστροφή. καὶ 'Αντῳδόν, καταλληλον.

Πολλάκις [4] δὲ κρέξασα πολύφρονον, οἷά τις ἠχώ,
Κέρτομον ἀντῳδοῖς χείλεσιν ἁρμονίαν,

Νιῦ ἐς γᾶν ἄγλωσσος ἀναύδητός τε πεζεῦσα
Κεῖμαι, μιμηθὲν ζῶον ἀηναμύα.

'Αντωμοσία. [5] γραφὴ κατά τινος ἔνορκος, περὶ ὧν ἠδικῆσθαί φησι. Διωμοσία δὲ, ὁ ἑκατέρωθεν γινόμενος ὅρκος ὑπὸ τῶν ἀμφὶ δικαζομένων· ὁ μὲν, ὡς πράξαντα δίκαια· ὁ δὲ, ὡς οὐκ ἔπραξεν. Ἐξωμοσία δὲ, ἄρνησις ζυὸ ὅρκῳ, ὡς ἀδυναλοιῦτος, ἢ πρὸς καιρὸν ὄντος αὐτῷ λειτουργεῖν. † Ὥσπερ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ ἄμφω δηλοῖ· ἔστι καὶ [6] ἀνιππασία, ἡ διϊππασία, ἡ τῶν ἵππων ἄμιλλα. † [7] 'Αντωμοσία. γράμματά τινα γραφάντων, περὶ ὧν ἡ δίκη, ὅ, τε κατηγορήσων καὶ ὁ κατηγορῶν, ἐπιφέρουσι πρὸς τὸ ἀρχεῖον. καλεῖται δὲ ἕτως, ἐπειδὴ ἑκάτερος αὐτῶν ἀντόμνυσι, ὁ μὲν, τάληθῆ κατηγορήσειν· ὁ δὲ, τάληθῆ ἀπολογήσεσθαι.

'Αντωμοσία. ἡ ἐν ἀιδείαις. [8] Ὑπωμοσία δὲ, οἷον

'Αντλεῖν ἀμφοτέραις. Ambabus haurire. Subauditur, manibus. Proverbium de iis, qui ſtudioſe aliquid faciunt.

'Αντλήσατε ὕδωρ. Haurite aquam. Cum accuſativo. At ἀντλῶ σοι ὕδωρ. Haurio tibi aquam.

'Αντλία. Sentina. Ariſtophanes: *Haud enim amplius poſſum tolerare iſtum fœtorem.* [Ὑπερέχειν enim hic poſitum eſt] pro ἀντέχειν & περιγίνεσθαι, i. e. reſiſtere & ſuperare.

'Αντλία. Scapha, [in qua aliquid pinſitur.] *Ipſam afferam ſcapham.* Per tranſlationem ductam a navibus. Dicitur ἀντλία & ſentina navis. Et Piſides:

Et navibus, quæ fœtidas habent ſentinas.

Et Ἄντλον, ſpicarum acervus in area.

Et hac in area, in qua magnum trivit acervum

Hordei, & pinguem vidit meſſem.

'Αντωμόσῃ. Quæ obviam it. Et 'Αντώμοσι. Qui obviam veniunt. Qui prœlio congrediuntur.

'Αντονομάζει. Nomina pro nominibus ponit.

Ἄν τε. Si cujus. Si alicujus. *Qui vero in illo conſeſſu aderant, cum alia quidem audiviſſent, alia vero aures illorum præteriiſſent, eos dimiſerunt, dicentes, ſe, ſi qua re indigerent, ad ipſos miſſuros eſſe.*

'Αντοφθαλμῶ. Ex adverſo intueor.

'Αντῳδή. Sic apud Comicos ἀντιστροφὴ vocatur. Et 'Αντῳδόν, cantu reſpondens.

Ego [pica] quæ ſæpe garrivi, ut Echo quædã,
Sonum ab aliis auditum ore meo reddens & imitans,
Nunc humi elinguis & muta
Jaceo, vocemque humanam imitari deſii.

'Αντωμοσία. Actio, quam quis juratus contra alterum inſtituit de injuriis, quibus ſe affectum eſſe dicit. Διωμοσία vero vocatur jusjurandum, quod utrinque præſtatur ab illis, qui in Judicio litigant: quorum alter dicit, ſe alterum accuſare, quod aliquid fecerit: alter vero ſe feciſſe negat. Ἐξωμοσία autem dicitur jusjurandum, quo quis affirmat vel ſe non poſſe munus aliquod publicum obire, vel id præter legitimum tempus ſibi injungi. † Ut διωμοσία & ἀντωμοσία idem ſignificant; ſic etiam ἀνθιππασία & διϊππασία, i. e. certamen equeſtre. † 'Αντωμοσία. [Mutuum utriuſque partis jusjurandum, quod tunc præſtatur, cum] actor & reus capita litis, ſcripto comprehenſa, magiſtratui offerunt. Dicta eſt autem ἀντωμοσία, quia utraque pars jurabat, actor quidem, ſe alterum juſtam ob cauſam accuſaturum; reus vero, ſe juſta defenſione uſurum eſſe.

'Αντωμοσία. Jusjurandum adverſarii in Judicio.

1 'Αριστοφάνης. Οὐ γὰρ ἔφ' οἷός τ' εἰμὶ περιανέχειν τ. ἀντλίας.] Apud Ariſtophanem in *Pace* pag. 625. (435. Ed. Bat.) locus hic ita legitur:

Οὐ γὰρ ἔφ' οἷός τ' εἰμὶ ὑπερέχειν τ. ἀντλίας.

Vide ibi veterem Enarratorem.

2 'Η σκάφη.] Hanc lectionem ex MSS. Pariſ. revocavi. In prioribus enim Edit. male exuſtum eſt ἡ σκεύη.

3 Αὐτὴν ἄρ' οἵστε συλ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis loco paulo ante laudato.

4 Ποὶν κἀκ δὴ πολλάκις πολ.] Epigramma hoc legitur Anthol. lib. III. pag. 380. (264. Ed. Henr. Steph. ut Portus monuit.)

5 'Αντωμοσία. γραφὴ κατά τινος ἔνορκος.] Hæc excerpta ſunt ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Veſpas*, pag. 505.

6 'Ανιππασία] Legendum eſt ἀνθιππασία, ut Portus recte monuit.

7 'Αντωμοσία. γράμματά τινα γραψ.] Hæc & quæ ſequuntur leguntur etiam apud Harpocrationem; itemque Scholiaſtam Ariſtophanis loco paulo ante laudato.

8 Ὑπωμοσία δὲ, οἷον ὅταν τ.] Vide quæ notavimus ſupra v. Ἀνθυπωμοσία.

ὅταν τις σιτῆται) κάμνειν, ἢ τι τοιοῦτον. [1] Παράστασις δὲ, ἡ διδομένη ἴσως τῷ γραμματιδίῳ, ἐν ᾧ τὸ ἔγκλημα γέγραπται, ὅπως ἐγγραφῇ εἰς τὰ ἐγκλήματα. Πευτανεῖα δὲ τὰ ταμεῖα, ἃ καταβάλλ ἕκαστος, ὅπως εἰσαχθῇ ἡ δίκη. οἱ δὲ Ἀντωμοσίαν, τὴ ἐπὶ παράσμασιν ἀμαρτύροις, καὶ ἀνέγραφεν, εἰς ὅρκον τεθείσαμένου δίκην, ἐφ' οἷς οἱ κεῖται δικάζουσιν. ἔνιοι δέ, ὅταν ἐπὶ δημοσίῳ ἀγῶνι σιτηθομένου τινὸς κάμνειν, ὁ [2] ἀντίδικος ἀντομνύῃ), φάσκων, τεθεσποιεῖσθαι αὐτὸν, τεθὶ τούτου ἀφαλαμβάνουσιν οἱ δικασταί. [3] ἢ ὁ μ κατηγορεμένου ὅρκῳ ἐπὶ τῷ ταληθῆ ἀπολογήσασθαι· ὥσπερ τοῦ κατηγορήσοντος.

'Υπωμοσία vero dicitur jusjurandum, quod tunc locum habet, cum quis morbum causatur, vel simile quid. Παράστασις vero dicitur libellus actionis, quem actor edit, & cum reo communicat. Πευτανεῖα vero vocantur sportulæ, quas uterque litigantium solvit, ut causa in judicium introducatur. Alii vero 'Αντωμοσίαν vocant litem super rebus teste carentibus, nec scripto comprehensam, & quam jurejurando interposito dirimi judices jubent. Alii vero, cum reus in judicio publice ob excusationem morbi non comparet, & adversarius jurat, eum falso simulare morbum, judicesque ea de re judicium instituunt, [id ἀντωμοσίαν vocari tradunt.] Vel sic appellatur jusjurandum, quo reus jurat, se justa defensione usurũ esse: uti jusjurandum, quo actor jurat, se veri criminis causa reum accusaturum esse, vocatur διωμοσία.

'Αντωνία. [4] πόλις.

'Αντωνῖνος, [5] βασιλεὺς 'Ρωμαίων, ὁ Σεβήρου, τεθὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ ταῖς μιαιφονίαις χαίρων. ᾗ οἱ στρατιῶται τὸ βιάζεσθαι ᾗ ἁρπάζειν λαβόντες ἐξουσίαν, ἀκέτι κατ' ὀδὲν διεκείνοντο. τοιαῦτα δὲ τραττων, ὑπό τε τῆς ἔργων ἐλαυνόμενος, καὶ τεθὸς τὴν ἐν πόλῃ ἀφανίσιμὸν ἀπεχθῶς ἔχων, ἀπεδήμῃ τὴ 'Ρώμης, ὡς δὴ καὶ τὰ στρατόπεδα διοικήσων, καὶ τὰ ἔθνη ἐποψόμενος. ἐπεὶ δὲ τὸν "Ιστρον κατέλαβε, καὶ τοὺς ἐκεῖσε Γερμανοὺς ἐφιλοποιήσατο, ὡς ᾗ συμμάχους παρ' αὐτῶν λαβεῖν, καὶ ᾗ σωματοφύλακας ἔχειν, καὶ ταῖς φορεσίαις αὐτῶν χρῆσθαι. ὅπω τε καὶ ὑπὸ τῶν βαρβάρων καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἠγαπᾶτο, κοινὸς ἂν τεθὸς ἅπαντας, ὡς συφαλιώτης μᾶλλον ἢ βασιλεὺς παρ' αὐτῶν [6] χαίρειν λεγόμενος. ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐς τὴ Μακεδονίαν ἀφίκετο, 'Αλέξανδρον ἑαυτὸν ὠνόμασεν. ὀνειδέν τε εἰς Πέργαμον τεθαγόμενος, καὶ ἐπὶ τὸν 'Αχιλλέως τάφον καὶ στεφάνοις κοσμήσας καὶ ἄνθεσι, τὸν 'Αχιλλέα ἐμιμεῖτο. καὶ διὰ τῆς 'Ασίας καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν εἰς 'Αντιόχειαν ἀφίκετο, ᾗ διαβίβας χρόνον τινὰ, ἐπὶ τὴ 'Αλεξάνδρειαν ἐστέλλετο, τεθράσιν ποιούμενος τὴ 'Αλεξάνδρου πόλιν ποθεῖν. ὡς δὲ ἐσήλασεν ἐν αὐτῇ σὺν παντὶ τῷ στρατῷ, ὑπεδέχθη τεθὸ τῶν 'Αλεξανδρέων ὡς ὅπω τις βασιλέων τεθότερον. ᾗ ἐλθὼν εἰς τὸ 'Αλεξάνδρου μνῆμα, τὴν τε χλαμύδα ἣν ἐφόρει, καὶ τὸ διαλύλιον, ᾗ τὴ ζώνην, καὶ εἴ τι πολυτελὲς, τεθιελόμενος ἐπέθηκε τῇ ἐκείνου σορῷ. [7] ὁ δὲ δῆμος ἔχαιρεν, οὐκ εἰδὼς τὸ τότο λανθάνουσαν γνώμην. ἔγνω γὰ, ὅτι πολλὰ ἐς αὐτόν τε καὶ τὴ μητέρα ἀτέκνωσαν. ἀφ' ὧν τεθγράμμασι τὸ νεολαίαν εἰς τι πεδίον κελεύσ συνελθεῖν, φήσας, εἰς τὴν 'Αλεξάνδρου πηλὸν φάλαγγας συνάσεσθαι. οἱ δὲ, συν-

'Αντωνία. Antonia. Urbs.

'Αντωνῖνος. Antoninus, Romanorum Imperator, Severi F. præter cætera mala cædibus etiam gaudebat. Eo igitur imperante milites potestatem rapiendi vimque faciendi nacti, sine discrimine omnes invadebant. Talia igitur cum patraret, stimulante eum malorum facinorum conscientia, vitamque urbanam perosus, Roma discessit, ut & milites ordinaret, & provincias inviseret. Cum igitur ad Danubii ripas perveniisset, adeo Germanos illic agentes sibi adjunxit, ut ex iis auxiliares & corporis custodes conscriberet, eorumque vestibus & cultu uteretur. Mirifice igitur tam a Barbaris quam militibus diligebatur, quippe qui comis esset & popularis, seque libentius commilitonem vocari quam principem ferret. Postquam vero Macedoniam ingressus est, Alexandri nomen adscivit. Inde cum Pergamum venisset, & Achillis tumulum coronis & floribus exornasset, Achillem agere cœpit. Hinc digressus peragrata Asia & reliquis provinciis Antiochiam introivit: ubi aliquandiu moratus Alexandriam iter suscepit, prætexens huic itineri desiderium visendæ urbis ab Alexandro conditæ. Eam igitur cum omni exercitu ingressus, sic ab Alexandrinis exceptus est, ut nemo ante eum Imperator. Cumque Alexandri monumentum intrasset, demptum sibi paludamentum cum annulo & balteo, & si quid præterea pretiosum gerebat, solio ejus imposuit. Populus vero Alexandrinus supra modum lætabatur, ignarus, quidnam ille occulti consilii tegeret. Cum enim sciret, Alexandrinos antea multis dictis contumeliosis se & matrem suam vellicasse; juventutem in planitiem quandam convenire

1 Παράσταπις δὲ, ἡ διδ.] Vide infra v. Παράστασις, & v. Παρασησάμενος.

2 Ὁ ἀντίδικος ἀντομνύηται, φ.] Vide quæ observavimus supra v. 'Ανθυπωμοσία.

3 Ἢ ὁ θ' κατηγορ.] Vide Petitum in Commentario ad Leges Attic. pag. 322.

4 'Αντωνία. πόλις] Sic olim vocata fuit Byzantium tempore Severi & filii ejus Antonini. Eustathius ad Dionysium v. 804. Ὀνομασθῆναι δέ ποτε αὐτὸ (Βυζάντιον) καὶ 'Αντωνίαν, ἔως τεθῶν Σεβήρος καὶ ὁ ἐκείνου παῖς 'Αντωνῖνος. Idem testatur Hesychius Milesius in Origin. Constantinop. pag. 53. his verbis: Μέχρι μ ἔ τεθελῶ Σεβήρου καὶ ὁ τότε παῖς 'Αντωνῖνος, ἡ πόλις 'Αντωνία τεθωνομάσθ. Sed Meursius ad illum locum recte monet scribendum potius esse 'Αντωνινία. Exstant enim nummi veteres Severi & Antonini, in quibus legitur, *Antoninia Byzantion Sebasta.*

5 'Αντωνῖνος, βασιλεὺς 'Ρωμ. ὁ Σεβήρου, τεθὸς τοῖς ἄλλοις κακ.] Hæc & quæ sequuntur usque ad illa, τὸ Νεῖλον ἅπαντ' φοινιχθῆναι, sunt verba Joannis Antiocheni apud Constantinum in Excerptis a Valesio editis, pag. 825.

6 χαίρειν] Hæc vox deest in prioribus Edit. quam ex Joanne Antiocheno revocavi.

7 Ὁ δὲ δῆμος ἔχαιρεν, οὐκ εἰδ.] Apud Joannem Antiochenum sic legitur: ὁ δὲ δῆμος ἐφῶν ὑπερήχαιρεν παιγνιζόμενον τι καὶ ἱστράζον, οὐκ εἰδὼς &c.

ἀγαθοῖς ἐλπίσι πιμπλὰν δὲ ἐφ' ὧπερ ἤλπισεν, αὐτὸς μὲν ἐξῆλθεν, ἐπαφῆκε δὲ τοὺς φαλιώτας· καὶ πάντας ξυνέκοψαν. τοσοῦτος δὲ ἐγένετο φόνος, ὥστε τὸν Νεῖλον ἅπαντα φοινιχθῆναι. † Ὁ δὲ Σεβῆρος ἐν πάνυ πᾶσι τοῖς εἰς ἀρετὴν τείνουσι, καὶ κατὰ τὸ σῶμα, καὶ κατὰ τὴν ψυχήν, ἤσκησε τὸν Ἀντωνῖνον, ὥστε καὶ αὐτοκράτορα ἤδη ὄντα, καὶ διδασκάλοις χρῆναι, καὶ τὸ πολὺ τῆς ἡμέρας φιλοσοφεῖν. ἐξηναλοίφη τε καὶ ἵππους ἐς ν' καὶ ψ' σταδίους. καὶ ποσάκις καὶ νήχεσθαι ἐν οἷς κλύδωνι ἠσκεῖτο. ὁ δὲ ὅτι μὴ τύπτων βόπον τινὰ ἐρρώσθη· τῆς δὲ δι' παιδεύσεως, ὡς ἐδὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς πώποτε ἀκηκοὼς, ἐπελάθετο. ἐν μέν τοι καὶ κακορρήμων ἢ κακογνάμων ἦν· ἀλλὰ καὶ σιωπῇ πολλὰ ὀξύτατα, καὶ ἐφράζειν ἑτοιμότατα. τῇ τε γὰρ ἐξουσίᾳ καὶ τῇ ποππεία, τῷ πάνυ ὁμοίως τὰ ποῤῥιζάμενα οἱ ἀπεκπεφῶς ἐκλαλεῖν, καὶ τῷ μηδενὶ αὐτῶν ἐκφαίνειν αἰσχύνεσθαι, ὀλίγα τινὶ πολλάκις ἐξέπιπτεν. Ὅτι ὁ Ἀντωνῖνος ὁ βασιλεὺς ἄριστος ἦν, καὶ μάλιστα Νομᾷ τῷ τοῦ ἡμερωτέρου ὁμοιότροπον ἄξιος παραβάλλεσθαι, καθάπερ δὴ Ῥωμύλῳ Τραϊανὸς ὤφθη παραπλήσιος. πάντα γὰρ ἰδιώτου ὁ Ἀντωνῖνος ἄρχων καὶ ἐνηυμόνησε διετέλεσε βίον, καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἀμείνονα ἔδοξεν εἶναι καὶ σωφρονέστερος, οὐδενὶ πρᾳότητι δὲ φορτικὸς, ἀλλὰ πρὸς ἅπαντας ἀρηκτός τε καὶ ἤπιος ἦν. εἰ γε μὴ τοῖς πολεμικοῖς ὑπὸ τοῦ δικαίου μᾶλλον ἢ τοῦ κερδαλέου δόξαν ἠρώμην, φυλάττειν σώας, ἤπερ εἰς μέγεθος ἐπιφέρειν τὰς τῆς ἀρχῆς ἐγίνωσκεν ἄνδρας· ὡς ἕνι μάλιστα πλείστῳ τοῦ δικαίου πιθάνῳ ὑπεμέλειαν. ταῖς τοῦ δημοσίων ἐφοδοις διακρίσει, τὰς μὲν ἀγαθὰς τῆς ἡγεμονίαν σαῖς παρ' αὐτοῦ πραιῶν ἀμειβόμενος· τὰς γε μὴ φαύλως δίκην τινὸς πραγτῆτος τοῦ κοινῶν ἀπελαύνων πραγμάτων. οὐκ ἐν τῷ τοῦ οἰκείων μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τῶν ἀλλοφύλων ἐθαυμάζετο· ὡς τῶν ποτε τινὰς βαρβάρων τὰ ὅπλα καταθεμένους, ὑπερέπαινός τε τῷ βασιλεῖ τὰς δίκας, ἁλαλύξαι ταῖς ἐκείνου ψήφοις. αὐτὸς δὲ πρὸς τὸν ἰδιώτην βίον πολύ τι πλῆθος χρημάτων κεκτημένος, ἐπεδὴ παρῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν, τὴν μὲν ἑαυτοῦ περιουσίαν εἰς τε τοὺς φαλιωτᾶς καὶ τοὺς φίλων ἀπανήλωσε δωρεὰς, τῶν τε δημοσίων θησαυρῶν πλῆθος παντοδαπῶν ἀπέλιπε παρατος ἀπιπέσκατο.

edicto propoſito juſſit, dicens, ſibi in animo eſſe in honorem Alexandri Phalanges conſcribere. Illi igitur ſpe alacres convenerunt: quos Antoninus inſtructis ordinibus diſpoſitos videns, ipſe quidem ſe ſubduxit; ſed milites in eos immiſit, qui omnes trucidarunt. Tanta autem cædes tunc facta eſt, ut totus Nilus ſanguine inficeretur. † Severus omnibus ſtudiis, tam ad animum quam corpus pertinentibus, Antoninum excoluit, adeo ut tum etiam, cum Imperator jam eſſet, & magiſtris uteretur, & magnam diei partem philoſophiæ impenderet. Adhæc exercitiis palæſtricis operam dabat, & ad DCCL ſtadia equitando interdum conficiebat, natandoque vel in tempeſtate ſedulo ſe exercebat. At ille his quidem rebus robur corporis aliquo modo confirmavit: ſed omnis reliquæ doctrinæ adeo oblitus eſt, quaſi ne nomen quidem illius unquam ante audiviſſet. Neque tamen indifertus erat, aut judicii omnino expers, ſed & multa acutiſſime perſpiciebat, & expeditiſſime eloquebatur. Nam cum libere quidvis facere & dicere ei liceret, & temere omnia inconſiderateque effutire ſoleret, nec ulla re erubeſceret, caſu ſæpe ſcopum attingebat. † Antoninus, Imperator optimus, imperium ita geſſit, ut dignus ſit, qui Numæ comparetur: ſicut Trajanus cum Romulo conferendus videtur. Vixit enim ingenti moderatione privatus; majori in imperio: nulli acerbus, cunctis benignus. In bellis juſtitiæ gloriam commodis ſuis prætulit, civiumque ſuorum ſaluti potius conſulere, quam imperii fines amplificare ſtuduit. Juſtitiæ ſummam rationem habuit, bonoſque viros adminiſtrationi Reip. præfecit, virtutem honoribus remunerans, maloſque ſine ulla aſperitate a Rep. removens. Itaque non ſuis tantum, ſed etiam exteris admirationi fuit, adeo ut quidam finitimorum Barbarorum armis poſitis cum controverſiarum ſuarum arbitrum conſtituerent. Hic ante imperium ditiſſimus patrimonium ſuum ſtipendiis militum & liberalitatibus erga amicos exhauſit; at ærarium opulentum reliquit, primuſque Imperatorum *Pius* propter clementiam dictus eſt.

Ἀντωνῖνος Σατορνῖνος. ἐπόρνης, καὶ βδελυρὸς ἐς τὰ Οὐεσπασιανοῦ ἐς τὸ Βελλιανὸν ἐνεχάφη, Οὐεσπασιανὸς γὰρ ἐπισκώπτων γελοιότατα τοῦτο. ἀξιώσας γὰρ αὐτὸν ἐπιβαλεῖν, κακίαι δὲς ἀπερδὲς μὲν, σεμνὸν δὲ ὅμως τόδε ἄγλον.

Antonius Saturninus, homo flagitioſiſſimus & impurus fuit: quem Veſpaſianus ridiculo ſane commento in Senatum adſcivit. Honore enim eum ornavit, flagitiis præmium tribuens, quod, quamvis lucri nihil afferret, cum dignitate tamen conjunctum erat.

[illegible] τοῖς εἰς ἀρ.] Hæc & quæ ſequuntur [illegible] τοὺς πολλάκις ἐξέπιπτεν, leguntur apud [illegible] pag. 430.

[illegible] τὰ ἐπισκώμματα] Apud Dionem rectius legitur, [illegible]

[illegible] ὁ βασιλεὺς ἄριστος ἦν] Hæc & quæ ſequuntur [illegible], ſunt verba Joannis Antiocheni in Ex- [illegible] 821.

4 Τὰς τ' ἀρχῆς ἐγίνωσκεν ἄνδρας] Locus hic falebroſus eſt, quem [illegible] voce ἄρχης hic legendum & diſtinguendum puto: τὰς τ' ἀρχῆς [ὄρους] ἐγίνωσκεν· ἄνδρας ὡς ἕνι μάλιστα πλείστῳ τοῦ δικαίου ποιεμένους ἐπιμέλειαν ταῖς τ' δημοσίων &c. Hæc lectio ſenſum loci hujus planiſſimum reddit.

5 Τὰς μὲν ἀγαθὰς τῆς ἡγεμονίαν] Apud Joannem Antiochenum rectius legitur τὰς μὲν ἀγ. τ' ἡγεμόνων.

6 Ἐπαρέπανθός τε τῷ βασ.] Sic etiam apud Joannem Antiochenum legitur. Sed orationis ſeries & ſenſus potius requirit, ut legatur, ἐπαρέπειν τῷ βασιλεῖ.

7 Ἀντωνῖνος Σατερν. ἐπόρνης ἦν βδελ.] Vide infra v. Ἀξιώσιν, ubi pars loci hujus addito Æliani nomine repetitur

Ἀντω-

Ἀντών☉ [1] Ἀλεξανδρεύς, ὃς εἰδέναι μὲν ἔσχεν οὐδὲν τοὺς λόγους, ὑπὲρ πάνυ τις ἰδιώτης ἀκριβῶς· πρὸς δὲ ἀλήθειαν ἱερώτατος ἐγεγόνει, καὶ λίαν ἔρρωτο τὴν ψυχὴν πρὸς Θεοῦ θεραπείαν, τήν τε δημοτελῆ, καὶ ἀπορρητοτέραν· ὥστε καὶ τὴν Γάζαν ἀπέφηνεν ἱερωτέραν πολλῷ μᾶλλον, ἢ πρότερον ἦν. ἐμβὰς δὲ εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, καὶ δικασάμενος ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς, πρὸς ἔριν αὐτῆς ἐκθυμότερον ἢ μέτριον, καὶ ὑπερεδικάσατο τὸ καιρότατον, ὅτε χρόνον φειδόμενος, εἰς ὑδὲν δέον δαπανώμενον, ὅτε δόξης ἀμείνονος ἐπιφροσύνη τινὰ παιτεύμενος. ἦκεν γὰρ κακῶς ὑπὸ τοῦ τότε ἀνθρώπων, οὐχ ὡς ἀδικῶν, ἀλλ' ὡς φιλοδικῶν. ἀνέβη γὰρ καὶ εἰς τὸ Βυζάντιον ἐπὶ τῇ δίκῃ, καὶ σφόδρα φιλόνεικος ἔδοξέ τις εἶναι. πρεσβευόμενος δὲ τὴν ἀνεψιάν, ταύτην μὲν ἐξέδωκεν ἑτέρῳ ἀνδρί. αὐτὸς δὲ ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἀπραγμοσύνῃ τὸ λοιπὸν τοῦ βίου διετέλει, ὀλίγα μὲν ἐν φιλοσοφίᾳ, τὰ δὲ πλείω ἀμφιτιθέμενος ἐν τοῖς ἱεροῖς. ἁπλοῦς δὲ ἦν τὸ ἦθος, καὶ ἕτοιμος εἰς εὐεργεσίας, ἄλλως τε, καὶ ἐς τὰς τῶν ἱερῶν. ἔγωγε οἶδα καὶ αὐτὸς ὁμολογῶ τῷ ἀνδρὶ μεγίστην ἀτεχνῶς τὴν χάριν, ἣν ἀμείψασθαι αὐτὸν εὔχομαι τοὺς Θεοὺς ἐν μακάρων νήσοις ἤδη ζυζῆν ἀξιοῦντα.

Ἀντωπεῖ. δοτικῇ. ἀντοφθαλμεῖ. ἐξ οὗ καὶ Ἀντώπισαν οἱ ὀφθαλμοί. Καὶ Ἀντωπόν. ἀνὴ τοῦ, τὴν πρόσωπον, ἀπέναντι. [2] Ἀγαθίας· Ὁ δὲ ὀξὺ ἀνίᾳ, νῦν μὲν ἀθρόον ἀπιὼν, νυῦ δὲ ἀντωπὺν ἠρέμα εἰς τὰπίσω ὑποχαζόμενος. Καὶ αὖθις·

——Οὐδ' [3] ἀπ' ἐμεῖο
Κλήζεται ἀντωπὸν Βοσπόριον πέλαγος.

Ἄντρα νύχια. σκοτεινὰ ζοπήλαια.
Ἀνδριάσι. ταῖς τοῖς ἄντροις φιλοχωρούσαις.
Ὄφρ' [4] εἴλυ λιπαρῶν παίγνιον Ἀνδριάδων.

Ἄντρον. ζοπήλαιον. καὶ Ἀνδρώδη, ζοπηλαιώδη.

Ἀντρῶνες. πόλις ἐν Θετταλίᾳ. καὶ [5] Ἀντρώνιος ὄνος. ὡς μεγίστων γινομένων ἐν Ἀντρῶσιν.

Ἄντυγες. αἱ περιφέρειαι τῶν ἁρμάτων.
Ἕκτορ [6] μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρος,
Ζωστῆρι πεισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων
Ἐκνάπτετ' αἰὲν, ἕς τ' ἀπέψυξε βίον.

Ἀντυγωτός. ζωσθεδεμένος. ἐπειδὴ αἱ ἄντυγες καθεδέοντο. παρὰ τὸ ἀντυγῶ ῥῆμα.

Ἄντυλλος, [7] ῥήτωρ.
Ἄνοια. ἡ ἀνοησία.

Ἀντώνιος Ἀλεξ. Antonius Alexandrinus, vir quidem fuit scientiis parum excultus, sed rebus sacris maxime deditus, & religionis tam popularis quam arcanæ & a vulgi notitia remotæ cultor studiosissimus: adeo ut Gazam multo religiosiorem redderet, quam antea fuerat. Cum vero negotiis forensibus se immiscuisset, causam fororis immoderatius egit, acerrimeque defendit, neque tempori parcens, quod frustra consumebatur, neque famæ melioris ullam rationem habens. Male enim tunc audiebat, non quidem ut homo injustus, sed ut litium nimis amans. Nam cum ejus litis causa Byzantium profectus esset, valde contentiosus esse visus est. Adversariis vero victis, sororem alteri viro elocavit: ipse vero reliquum vitæ tempus in otio & quiete transegit, raro quidem cum Philosophis, plerumque vero in templis versans. Quod ad mores ejus attinet, homo fuit simplex & apertus, promptæque cum erga quosvis, tum præcipue in res sacras liberalitatis. Atque ego quoque fateor, me plurimum illi viro debere, Deosque precor, ut in Beatorum Insulis, ubi jam contubernio illorum fruitur, gratiam ipsi referant.

Ἀντωπεῖ. Dativo jungitur. Adversis oculis intuetur. Et Ἀντωπόν. Adversa facie. Ex adverso. Agathias: *Ille vero multos hostium occidit, nunc quidem cum impetu in eos irruens, nunc vero adversa fronte paulatim pedem referens.* Et iterum:

——*Neque a me*
Nomen accepit Bosphorium pelagus, quod in conspectu jacet.

Ἄντρα νύχια. Antra obscura.

Ἀνδριάσι. [Nymphis,] quæ in antris degunt. *Ut sim oblectamentum pulcharum* [*Nympharum,*] *in antris degentium.*

Ἄντρον. Antrum. Spelunca. Et Ἀνδρώδη. Loca speluncis antrisque plena.

Ἀντρῶνες. Antrones, urbs in Thessalia. Et *Antronius asinus*; [proverbium, quod dicitur de asinis magnis:] quod in urbe illa asini maximi gignerentur.

Ἄντυγες. Orbes rotarum. [Sophocles:] *Hectorem balteo illo, quo a me donatus fuit, currui alligatum equi raptarunt, donec animam efflaret.*

Ἀντυγωτός. Colligatus. Extremitates enim rotarum ferro ambiente vinciri solent. A verbo ἀντυγόω.

Ἄντυλλος. Antyllus orator.

Ἄνοια. Amentia. Stupor.

1 Ἀντώνιος Ἀλεξανδρεύς, ὃς ἐνδ.] Totum hunc articulum de Antonio Alexandrino descriptum esse ex Damascio, (ex quo excerpta leguntur apud Photium) ftilus arguit.

2 Ἀγαθίας· Ὁ δὲ ὀξὺ ἀνίᾳ, νῦν μ.] Apud Agathiam lib. I. pag. 26. locus hic ita legitur: Ὁ δὲ πολλοὺς μὲν πολεμίων διέφθειρε, νῦν μὲν ἀθρόον ἐπιὼν, νῦν δὲ ἀντωπὸς ἠρέμα &c. Hanc lectionem in versione secutus sum.

3 Οὐδ' ἀπ' ἐμεῖο κλ.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate in Luculam æream, juxta Bosphorum olim collocatam, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XII. pag. 325. Vide etiam infra v. Βοείδιον.

4 Ὄφρ' εἴλυ λιπαρῶν παίγν. Ἀντρ.] Verba hæc sunt pars Epigrammatis, quod ex Anthologia Epigrammatum medita integrum exhibemus infra v. Λαβύρινθος.

5 Ἀντρώνιος ὄν☉] Vide supra v. Ἀνδρών☉ ὄν☉.

6 Ἕκτορ μέ, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδ.] Hæc sunt verba Sophoclis in *Ajace Flag.* pag. 59. ut Portus observavit.

7 Ἄντυλλος ῥήτωρ] Vide Meursium in Bibliotheca Græca.

Ἀνοίγῃ. δελεχῇ. καὶ Ἀνοιγνύῃ, διχῶς. Ἀνοίγω γὰρ τὸ χωρίζω. καὶ μὴ αἰπαλεκῆς. ὡς τὸ, Ἄνοιγε σὸν στόμα λόγῳ Ἰησοῦ. καὶ Ἀνοιγομβώσις τοῖς κτήνεσιν, ἀντὶ τοῦ σχιζομβώσις. Ἡρόδοτος. Ἀνοιγνυμβῶν δὲ τῶν θαφῶν, ὑφ' ἡλίῳ μάρτυρει δὲ τῶν ὀστῶν ἀλίμως ἐνκομιζομβῶν ἐς ταφὰς ἰδιώτιδας.

Ἀνοιδήσας. ἀναφλεγμήνας. ἀναφυσηθείς. Ὁ δὲ ἀνοιδήσας ὀργῇ εἶπε, κακὸς κακῶς ὑμᾶς διολῶ.

Ἀνοίκειος. ἀντὶ τοῦ ἀπρεπής.

Ἀνοικίσαι πόλιν. ἀντὶ τοῦ ἀνακτίσαι.

Ἀνοίκτως. σκληρῶς. ἀνελεημόνως.

Ἀνοιμωκτεί. [1] ἀστενάκτως. καὶ Ἀνοιμώξατε. ἀλαλάξατε.

Ἀνοινάει. [2] ὡς ἡ κοινὴ συνήθεια.

Ἄν [3] οἶνον αἰτῇ, κονδύλους αὐτῷ δίδου. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲ αἰτούντων, [4] κακὰ δὲ λαμβανόντων. ἡ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος οἶνον αἰτήσαντος καὶ τυφλωθέντος.

Ἄνεις. ἀντὶ τοῦ ἀνύεις. Φρυνίχος.

Ἀνεῖσαι. κομίζαι. καὶ Ἀνειστέον, δεῖ κομίζειν. καὶ Ἀνείσω σοι βόας, ἀνενέγκω, φέρω.

Ἄνεισις. ἀνακόμισις.

Ἀνυδρεύσασθαι. ἀντλῆσαι. Ὕδωρ κατέχεον καὶ τῆς καὶν ὑδρεύσαι τὸν κάδον. Κοριάννοις Φερεκράτης.

Ἀνύειν. τελειοῦν. πράττειν.

Ἀνυμφεύει. ἡ μὴ ἔχουσα ἄνδρα. Ἄνυμφος δὲ, ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα.

Ἀνύπαρκτον. τὸ μὴ ὑπάρχον. [5] πρὸς τὸ Πινδαρικόν. Τί δέ τις, τί δ' οὔ τις; σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι. ἀντὶ τοῦ, ἀνυπάρκτου ἀνυπαρκτότερον. ἐνταῦθα δέ ἐστιν ὁ λόγος ἐγγυτέρω τῆς ἀληθείας, ἢπερ τὸ Πινδαρικόν. ὁ μὲν γὰρ Πίνδαρος ἐν τοῖς ἀσυζήτοις πεποίηται ὑπερβολήν· ὁ δὲ ἐν τοῖς φαινομένοις καὶ δοκοῦσιν, οὐχ ὑπάρχουσι δὲ τῇ ἀληθείαν. καὶ [6] Ὅμηρος δι' ἑνὸς αὐτάρκως τοῦτο δεδήλωκεν·

Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

Ἀνυπαίτιος. ἀναίτιος.

Ἀνύπειτον. τὸ ἀνένδοτον. ἐκ τοῦ εἴκω τὸ ὑποτάσσομαι.

Ἀνύπιν. ὁ ἀγένειος.

Ἀνυπέλικτον. πρόσχημα.

Ἀνυπόδητος. γυμνόπους. ἐν τῷ η λέγεται, οὐχὶ ἀνυποδέτος.

Ἀνυπόστατον. ἀντὶ τοῦ ἀρρήτου.

Ἀνύποιστον. ἀβάστακτον. ἀνυποφόρητον.

Ἀνύσασθαί τι. πρὸς τοῖς ἄρχουσι συμπεράζασθαι.

Ἀνοίγῃ, & Ἀνοιδύῃ. Utrumque dicitur. Ἀνοίγω interdum significat ſeparo, divido. Jungitur & accuſativo: ut, *Aperi os tuum in nomine Jeſu.* Et Ἀνοιγομβώσις τοῖς κτήνεσι apud Herodotum ſignificat, *Jumentis quæ diſſecabantur.* † *Apertis vero ſepulcris, &c. ſole teſte, oſſibus ignominioſe in privata ſepulcra tranſlatis.*

Ἀνοιδήσας. Qui intumuit. Inflammatus. Inflatus. *Ille vero ira inflammatus dixit: Vos malos male perdam.*

Ἀνοίκειος. Non conveniens. Indecorus.

Ἀνοικίσαι πόλιν. Urbem inſtaurare.

Ἀνοίκτως. Duriter. Inhumaniter. Crudeliter.

Ἀνοιμωκτεί. Sine gemitu. Et Ἀνοιμώξατε. Ululate. Ejulate.

Ἀνοινάει. Anœnarius, ut vulgo dici ſolet.

Ἄν οἶνον αἰτῇ, κονδ. *Si vinum petat, colaphos ipſi dato.* Proverbium in eos, qui bona petunt, ſed mala accipiunt. Cyclops enim, cum vinum bibiſſet, quod ab Ulyſſe petierat, excœcatus eſt: quæ hiſtoria proverbio huic locum dedit.

Ἄνεις. Conficias. Perficias. Phrynichus.

Ἀνεῖσαι. Attuliſſe. Et Ἀνειστέον, Afferendum eſt. Et Ἀνείσω σοι βόας. Afferam tibi boves.

Ἄνεισις. Allatio. Adportatio.

Ἀνυδρεύσασθαι. Aquam haurire. * * * * Pherecrates *Coriannis.*

Ἀνύειν. Perficere. Conficere.

Ἀνυμφεύμος. Fœmina non habens virum. Ἄνυμφος vero, qui non habet uxorem.

Ἀνύπαρκτον. Quod non exſtitit. Pindarus: *Quid vero ſumus? aut potius, quid non ſumus? Umbræ ſomnium ſunt homines.* Id eſt, magis nihil ſunt, quam ipſum nihil. Hæc autem oratio plus habet veriſimilitudinis, quam Pindari. Pindarus enim hyperbole utitur petita a rebus, quæ conſiſtere nequeunt: alter vero a rebus quæ apparent & videntur eſſe, ſed revera non ſunt. Homerus etiam ſatis hoc declaravit verſu iſto:

Nihil imbecillius terra alit homine.

Ἀνυπαίτιος. Inſons. Innocens.

Ἀνύπειτον. Quod nemini cedit. Rigidum. Ab εἴκω, cedo.

Ἀνύπιος. Imberbis.

Ἀνυπέλικτον. Eminens. Excellens.

Ἀνυπόδητος. Diſcalceatus. Nudis pedibus incedens. Per η ſcribitur; non autem ἀνυπόδετος [per ε.].

Ἀνυπόστατον. Quod ſuſtineri nequit.

Ἀνύποιστον. Quod ferri non poteſt. Intolerabile.

Ἀνύσασθαί τι. Aliquid conficere, ſive perfice-

1 Ἀνοιμωκτεί] In prioribus Edit. legitur ἀνοιμωτί: quod corruptum eſſe Portus recte monuit.

2 Ἀνοινάει] De hac voce, quam valde ſuſpectam habeo, nihil me legiſſe memini.

3 Ἄν οἶνον αἰτῇ, κονδ.] Hæc in prioribus Edit. ſuperiori articulo annexa ſunt, quæ inde ſeparanda eſſe & ſenſus & ſeries literarum ſuadent.

4 Κακὰ δὲ λαμβανόντων] Induxi hic vocem Φρύνιχος, quæ in prioribus Edit. poſt λαμβανόντων legitur, eamque poſt verba proxima Ἄνεις. ἀντὶ τοῦ ἀνύεις, repoſui, ubi eam MSS. agnoſcunt.

5 Πρὸς τὸ Πινδαρικόν] Vide infra v. Εἴδωλον.

6 Ὅμηρος] Odyſſ. Σ. v. 129.

καὶ

καὶ ὁμοίως πάλιν τὸ τὰς ἄρχοντας προτάξαι τοῖς ὑπηκόοις. καὶ Ἀνύσαι. τελειῶσαι.

Ἀνυσίμως. [1] ἐνεργῶς. ῥᾳκλεκῶς. τελείως. καὶ Ἀνυσιώτατα. Ἄνυσις γάρ, ἡ τελείωσις.

Ἄνυται. ἤνυται. καὶ Ἀνυτέον. δεῖ ἀνύειν.

Ἀνυσικωτέρα. ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικωτάτη. [2] Πολύβιος· Μία ψυχὴ ἢ ἀπάσης πολυχειρίας ἐν ἐνίοις καιροῖς ἀνυσικωτέρα· ὡς [3] Ἀρχιμήδης ἐν Συρακούσαις μόνος πολλῶν Ῥωμαίων.

Ἀνύτειν. πληροῦν. ἐνεργεῖν. Ἐπεὶ δὲ ὀλίγον τι πλέον εἶχον ἀνύτειν οἱ Βάρβαροι, ὅτε ὡς ἐν πολιορκίᾳ ἐφεδρεύοντες τῷ ἐρύματι, ὅτε πρὸς τειχομαχίαν ἐκκείμενοι, ἔγνωσαν τρόπον ἑτέρου αὐθάδους τε καὶ γενναίου καὶ φιλοκινδύνου ἀποπειρᾶσθαι. Ὁ δὲ Νῖνος ἐν ἀμηχανίᾳ ὢν, μηδὲν δυνάμενος ἀνύτειν. τυτθὸν πρᾶξαι.

Ἀνύειν. Ἀνύτειν οἱ Ἀττικοί, ὅθεν ἡμεῖς ἀνύω. Ἀνύειν δὲ, τὸ ζητοῦντα δασεῖα ἡ πρώτη. καὶ Ἀνύτουσι, τελειοῦσιν, ἀνύουσι. καὶ [4] Ὅμηρος δὲ τὸ Ἀνύω ὡς ἡμεῖς· Οὐκ ἀνύων φθονέουσα. καὶ Αἴνυτο, ἀφῃρεῖτο. ἐλάμβανε. Ἀνύοις, εὐκλεκῶς.

Ἀνύτος, Ἀνθεμίωνος, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ.

Ἄξενος.

——ἦλθε κονίσσας

Ἄξεινοι λυθρῷ τε καὶ Ἀρεῖ πεπλήθασι.

Ἄξεστος. [5] Ξενοκλῆς ὁ Καρκίνου ἐκωμῳδεῖτο ὡς ἄξεστος ποιητὴς, καὶ ἀλληγορικός.

Ἀξιάγαστος. ἀξιοθαύμαστος. ἀξιόχρεως.

Ἄξια ἡ κύων τοῦ βρώματος. [6] ἐπὶ τῶν κατ' ἀξίαν τινὸς τυγχανόντων.

Ἀξιαπηγητότατα. [7] ἀντὶ τοῦ, ἄξια τοῦ ἀφηγεῖσθαι.

Ἀξιδάρης. ὄνομα κύριον. [8] Ἀξιδάρῃ δὲ ὅτι μὴ ἐπὶ ἀρχῆς Ἀρμενίας ἔοικέ μοι δοκεῖ εἶναί σε ἀμφίλογον.

Ἀξιεπαίνετος. ὁ ἄξιος ἐπαίνου.

Ἀξιέρατον. ἄξιον ἔρωτος. ἐπέρατον.

Ἀξινάριον. ἡ ἀξίνη. καὶ Ἀξινίδιον ὑποκοριστικῶς.

Ἀξιοζήλως. ἐπαινετῶς. Ὁ δὲ ἐν ὀφθαλμοῖς πάντων ἑαυτὸν διεχρήσατο οὐκ ἀξιοζήλως. καὶ Ἀξιοζήλωτος, ὁ ἄξιος ζηλοῦσθαι.

Ἀξιόλογα βάρη. Ὡς ἂν ἀπὸ τῶν πύργων πέμπωμεν ἐκπεπολωμένα ἀξιόλογα λίθων βάρη. Καὶ Ἀξιολόγοις καταφρώσας λίθοις τὰς ὁδούς. Καὶ, Εἰλήμασιν ἀξιολόγοις τὰς ὑπροστατημένας γεφυρώσας. τυ-

re. Dicitur etiam de Magiſtratibus, qui civibus ſuis aliquid imperant. Et Ἀνύσαι, ad finem perducere. Conficere.

Ἀνυσίμως. Efficaciter. Strenue. Et Ἀνυσιώτατος. [Efficaciſſimus.] Ἄνυσις enim eſt negotii alicujus conſummatio.

Ἄνυται. Idem quod ἤνυται. [Confectum eſt.] Et Ἀνυτέον. Perficiendum eſt.

Ἀνυσικωτέρα. Efficacior. Polybius: *Unius nonnunquam hominis ingenium innumeris manibus efficacius eſt: ut Archimedes, qui ſolus plus effecit, quam multi Romani.*

Ἀνύτειν. Implere. Efficere. Conficere. *Cum autem Barbari nec circumſidendo nec oppugnando caſtellum quicquam proficerent, aliam rationem, audacem ſane, & generoſam, & periculi plenam tentare ſtatuerunt.* † *Ninus vero, cum res ipſi in arcto eſſent, neque proficere quicquam poſſet.*

Ἀνύειν. Attici dicunt ἀνύτειν, quod nos ἀνύειν dicimus. Efficere. Perficere. Ἀνύειν vero, feſtinare, properare, in prima ſyllaba ſpiritu aſpero notatur. Et Ἀνύτουσι. Perficiunt. Efficiunt. Homerus ἀνύειν dixit, ut nos. *Nihil invidendo proficio.* Αἴνυτο, auferebat. Et Ἀνύοις, Optativus.

Ἀνύτος. Anytus, Anthemionis F. Athenienſis, orator.

Ἄξενος. Inhoſpitalis.

——*Ubi palæſtræ*

Inhoſpitales cruore & cædibus plenæ ſunt.

Ἄξεστος. Impolitus. Xenocles Carcini F. ut impolitus Poeta & Allegoricus a Comicis carpebatur.

Ἀξιάγαστος. Admiratione dignus. Fide dignus.

Ἄξια ἡ κύων. *Digna eſt canis iſto pabulo.* Dicitur in eos, qui pro meritis aliquid conſequuntur.

Ἀξιαπηγητότατα. Digniſſima narratu.

Ἀξιδάρης. Axidares. Nomen proprium. *Non videris mihi dubitare, quin Axidares Armeniæ præfici debeat.*

Ἀξιεπαίνετος. Laude dignus.

Ἀξιέρατον. Amore dignum. Amabile.

Ἀξινάριον, & Ἀξινίδιον, diminutive. Parva aſcia.

Ἀξιοζήλως. Laudabiliter. *Ille vero in omnium conſpectu exemplo haud ſane laudabili ſe ipſe interfecit.* Et Ἀξιοζήλωτος, æmulatione dignus, optandus.

Ἀξιόλογα βάρη. Pondera ingentia. *Ut de turribus ad ſpatium longiſſimum jaculemur ingentia ſaxorum pondera.* Et, *Cum autem vias pulcherrimis lapidibus ſtraviſſet.* Et, *Cum*

1 Ἀνυσίμως] Hac voce utitur Plato *Theæteto* pag. 115.

2 Πολύβιος] Lib. VIII. cap. v.

3 Ὡς Ἀρχιμήδης ἐν Συρακούσαις μόνος πολλῶν Ῥωμ.] Hæc non leguntur apud Polybium, ſed a compilatore ad ſupplendam ſententiam loco huic addita ſunt.

4 Ὅμηρος] Il. Δ. v. 56.

5 Ξενοκλῆς ὁ Καρκίνου, σκωμ. ὡς ἄξεστος ποιητ. καὶ ἀλλ.] Hæc deſcripta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 215. (133. Ed. Baſ. ut Portus obſervavit.)

6 Ἐπὶ τῶν κατ' ἀξίαν τινὸς τυγχ.] Diogenianus contra: Ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν τινὸς τυγχανόντων. i. e. De iis, qui præter meritum aliquid conſequuntur.

7 Ἀξιαπηγητότατα] Hac voce uſus eſt Herodotus lib. I. pag. 4. ut Portus obſervavit.

8 Ἀξιδάρῃ δὲ ὅτι μὴ ἐπὶ ἀρχῆς Ἀρμενίας ἔοικέ μοι δοκ.] Idem fragmentum legitur ſupra v. Ἀμφίλογον, præfixo Arriani nomine.

τέσιν ὑπαρχέσι, μεγίστοις. καὶ αὖθις· [1] Τὸν Μερμεροέα ἡμῖν σημαίνειν, ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιόλογον ἡ χώρα, οὐδὲ μεγάλης, οὐδὲ βασιλεὺς ἕρχεν ὑπράτειας· ἀλλ' [2] ἐν ὑπαρχῇ τοῦτ' ἐθνῶν τῶν περὶ τὸ Καύκασον.

Ἄξιόμαχον. δυνατὸς μάχεσθαι. ἰσοδύναμον. [3] Οὔτε ἀνθρῶν πλήθει, ὅτε ἄλλῳ τῷ ἁπάντων οὐδενὶ ἀξιόμαχοι τοῖς ἡμᾶς ὄντες.

Ἄξιον. οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ θυλόγου καὶ δικαίου ἐπιλαμβάνεται. Δημοσθένης· Διὰ γοῦν τοῦτο μάλιστα ἄξιόν ἐστι σιωπᾶν, ὅτ' ἤδ' ἐστὶν ὁ καταπλήσσων, οὐδ' ὁ κολάσων ἡμᾶς. Τάχιστα δὲ τὸ ἄξιον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνίου, ὅταν [4] θέωνός τι πιπράσκηται. [5] Λυσίας ἐν τῷ κατὰ τῶν σιτοπωλῶν· Ἐρεῖσιν ὡς ἐπ' εὐνοίᾳ τῇ πόλεως ἀνησάμενοι τὸν σῖτον, ἵν' ὡς ἀξιώτατον ἡμῖν πωλῶσιν. Καὶ πάλιν· [6] Ἐὰν οὖν αὐτῶν καταψηφίσησθε, τό τε δίκαιον ποιήσετε, καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνήσεσθε· εἰ δὲ μή, πικρότερον.

Ἄξιος. ὁ θέωνος. [7] Φερεκράτης Ἰτῷ. Ὁ [8] δὲ φέρων πετεινὸς πρὸς ἄξιος.

Ἄξιον. ἐπὶ τοῦ δικαίου πέφανται. ὅπου Δημοσθένης. καὶ Ἄξιον ξύλον, οὗ καὶ καλῶς εἰρασμένον, εὐθὲς, καλόν. [9] Ἀριστοφάνης·

Κἂν τι σφάλητ', ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου.

Κατὰ τὴν [10] παροιμίαν· [11] Ἀπὸ καλοῦ ξύλου κρὰν ἀπάλξασθαι. Θέλει δὲ λέγειν, βέλτιόν ἐστι λέγεσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασμένοις, ἢ τοῖς φαύλοις. κἂν γοῦν δέῃ παθεῖν, κρεῖττον ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν.

Ἄξιον. ὥσθ' Ἀττικοῖς τὸ θύωνον. καυλὸν σιλφίου τὸ ἄξιον. τιτθίον, τὸν θύωνον.

Ἀξιοπιστία. ἡ πίστωσις. καὶ Ἀξιόπιστος οὐχὶ ὁ καταπλάστως λεγόμενος παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ τερατεία λεγόμενος, ἀλλ' ὁ πιστὸς καὶ δόκιμος.

Ἀξιόπιστος. [12] ἀξιόχρεως. πιθανός. Ἦν δὲ [13] ἀξιόπιστος σοφόδρα, ὥστε, μὴ ἐξὸν ἀνώμοτον μαρτυρεῖν, τότῳ μόνῳ ξυνεχώρουν Ἀθηναῖοι.

Ἄξιος. ὄνομα κύριον.

Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός. τοῦτο τῶν εἰς κάλλος ἐσκωμμένων, ξυμαινον τοιόνδε ἐστί· ἄξιός ἐστιν ὁ μισθός, ὥστε λαβεῖν αὐτόν. ἔστι δὲ παρὰ Κρατίνῳ. Ὅμηρος

autem loca ſtagnantia pontibus ingentis operis ſtraviſſet. Et iterum: *Mermeroem nobis ſignificaſſe, regionem illam non eſſe magni faciendam, neque dignam, ob quam Rex bello contendat, vel expeditionem ſuſcipiat: ſed eam tenere unam ex gentibus illis, quæ circa Caucaſum habitant.*

Ἀξιόμαχος. Qui bello reſiſtere poteſt. Viribus par. *Qui nec hominum numero, nec ulla alia re in bello nobis pares ſunt.*

Ἄξιον. Oratores hoc vocabulum accipiunt pro eo, quod rationi conſentaneum eſt & juſtum. Demoſthenes: *Nam propter hoc ipſum maxime conſentaneum eſt tacere, quia nec eſt qui nos terreat, nec qui puniat.* Dicitur etiam τὸ ἄξιον de rebus, quæ vili pretio venduntur. Lyſias in oratione contra Frumentarios: *Dicent ſe propter benevolentiam erga Remp. frumentum emere, ut ipſum nobis viliſſimo pretio vendant.* Et iterum: *Si igitur ipſos condemnaveritis, facietis id quod juſtum eſt, & frumentum viliori pretio emetis: ſin ſecus, carius.*

Ἄξιος. Vilis. Vilis pretii. Pherecrates *Tela.* * * * *

Ἄξιον. Interdum ſignificat id, quod juſtum eſt. Sic Demoſthenes. Ἄξιον ξύλον, lignum eleganter politum, rectum, & pulchrum. Ariſtophanes: *Et ſi quid offendatis, ex nobiliori ſaltem ligno.* Alluditur hic ad proverbium illud: *Ex nobiliore ligno vel ſuſpendar.* Senſus igitur eſt, præſtare fortibus & ſpectatæ virtutis ducibus uti, quam malis & ignavis. Nam ſi quid incommodi pati oporteat, præſtare boni quam mali [ducis] culpa illud pati.

Ἄξιον. Apud Atticos dicitur de re, quæ vili pretio conſtat. *Caulem ſilphii* (θύωνον, i. e.) *vili pretio venalem.*

Ἀξιοπιστία. Auctoritas fide digna. Et Ἀξιόπιστος, ab antiquis non vocatur homo fictus, & qui admirationis movendæ gratia falſo omnia exaggerat; ſed qui ſpectatæ & probatæ eſt fidei.

Ἀξιόπιστος. Fide dignus. Cui fides habetur. *Tanta verbis ejus fides habebatur, ut, cum nulli injurato teſtimonium dicere liceret, huic ſoli id permitterent Athenienſes.*

Ἄξιος. Axius. Nomen proprium.

Ἄξιος λαβεῖν ὁ μ. Hoc loquendi genus eſt Atticæ venuſtatis, ſignificans, *hæc merces digna eſt, quæ accipiatur.* Exſtat apud Cratinum. Homerus vero primus hac figura uſus eſt, [ubi

1 Τὸν Μερμεροέα ἡμῖν σημ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Μερμεροέας.

2 Ἐν ὑπαρχῇ] Hanc lectionem ex MSS. Pariſ. revocavi. Priores enim Edit. minus recte habent εἰν παρχῇ.

3 Οὔτε ἀνθρῶν πλήθει, ὅτε ἄλλῳ τ' ἀπ.] Hæc ſunt verba Procopii lib. III. *de Bello Gotth.* cap. XVI. pag. 502.

4 Ὅταν εὐνοίᾳ τι πιπρ.] Hoc ſenſu vox iſta capitur ab Ariſtoph. *Equit.* pag. 227. (226. Ed. Baſ. P.) ubi Scholiaſta: Ἀξιωτέρως· εὐνοϊκώτερον τὴν ἀξίας τιμῆς. Ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον.

5 Λυσίας ἐν τῷ κατὰ τῶν σιτοπωλῶν.] Pag. 165. ubi locus hic ita legitur: Ἴσως ἐροῦσιν, ὡσαῦτ' ἐ ἐν τῇ Βουλῇ, ὡς ἐπ' εὐνοίᾳ τῇ πόλεως σπουδάσαι τὸν σῖτον, ἵν' ὡς ἀξιώτατον ἡμῖν πωλοῖεν.

6 Ἐὰν οὖν αὐτῶν καταψηφίσησθε. πό π δίκαια π.] Hæc ſunt verba ex iiſdem Lyſiæ, pag. 166. quibus orationem κατὰ τῶν σιτοπωλῶν audit.

7 Φερεκράτης Ἰτῷ.] Pro Ἰτῷ forte ſcribendum eſt Ἰπῷ. Fabulam enim Pherecratis Ἵππους plures auctores laudant. Ἰτὸν vero nemo præter Suidam, ni fallor, ei tribuit.

8 Ὁ δὲ φέρων πτ.] Quis ex tam corrupto & lacero fragmento ſenſum aliquem elicere queat?

9 Ἀριστοφάνης] In *Ranis* pag. 246. (159. Ed. Baſ. P.)

10 Κατὰ τὴν παροιμίαν. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου κρὰν ἀπ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Scholiaſtæ ad modo laudatum locum. Ariſtophanis.

11 Ἀπὸ καλοῦ ξύλου] Vide infra v. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου.

12 Ἀξιόπιστος. ἀξιόχρ.] In prioribus Edit. ordine inverſo legitur, Ἀξιόχρεως. ἀξιόπιστος: cui lectioni & ſeries literarum, & exemplum ſubjunctum refragatur.

13 Ἦν δὲ ἀξιόπιστος σφόδρα, ὥστε μὴ ἐξὸν ἀνώμοτον μαρτ.] Hæc ſunt verba Laertii de Xenocrate philoſopho, lib. IV. Segm. VII.

δὲ

δὲ πρῶτον ἐχρήσατο τῷ σχήματι τούτῳ. [1] Ῥήτορσι γὰρ ἔστεθε κείνω πεφνεῶτ' ἐναιρέμεν. Καὶ πάλιν·

Ἦ δὲ [2] μάλ' ὀξαλέη περάαν σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ

Καὶ Σοφοκλῆς·

Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμον, ὡς δ' αὔπως ἀνὴρ,

Ῥᾴων φυλάσσοι, ἢ ζωπίλος [3] ἀνήρ.

ὁ δὲ νοῦς· ῥᾴων ἄν τις φυλάξαιτο τὸν ὀξύθυμον, ἢ τὸν κρύπτοντα ἐν σιγῇ τὴν ὀργήν. καὶ Ἄξιος πρηχές. ἐπὶ τοῦ βέλους καὶ τυχόντος· παρόσον ἡ βελὶς ἀδενὸς ἀξία ἐστίν. [4] Αἰσχύλος·

Ἦ κλέψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τεκνός.

ἀντὶ τοῦ, τυχόν. καὶ Ἄξιος ἀδὲ μόνος. ἀντὶ τοῦ, ἀδενός. ἔστι δὲ ἀπὸ τῶν κύβων εἰρημένον. καὶ, Ἄξιος ὀβελίσκος, καὶ ἀπὸ ὀβελίσκου. παροιμία, ἐπὶ τῶν σφόδρα τιμίων. καὶ Ἄξιος τοῦ παντός.

Ἀξιώματα. Τυγχάνουσι ἀνδρὸς τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἀξιώματα. Ἀξιοῦσι δὲ, ἀντὶ τοῦ παρακαλοῦσι, ἢ ἄξιον κείνοις. Πολύβιος· Οἱ δὲ γεραιοὶ ἀξιοῦσι τὸν βασιλέα, μὴ καταλῦσαι τὰ πρὸς τῶν Θεῶν αὐτοῖς δεδομένα. τετέσιν, ἀίδιον εἰρήνην καὶ ἐλευθερίαν. Ὁ δὲ, ἐρωτηθεὶς τὰ ἐπιστολῆς, ἔφη συγχωρεῖν τοῖς ἀξιώμασιν.

Ἀξίοχος. [5] Αἰσχίνου τοῦ Σωκρατικοῦ διάλογος ἐγράφη [6] Ἀξίοχος καλούμενος.

Ἀξιόχρεως. Ἐν τῷ ω μεγάλῳ λέγεται. καὶ ἀδετέρως ὁμοίως. τὸ δὲ Ἀξιόχρεον, βάρβαρον. Ἀξιόχρεως οἱῶ, ἱκανὸς, ἐχέγγυος, ἀξιόπιστος.

Ἀξιῶ. Ὑπολαμβάνω. [7] Αἰσχύλος·

Οὐκ ἀξιῶ γ' ἐμαυτὸν ἰσχύσειν μέγα.

ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὑπολαμβάνω. Οὐκ ἄξιον νομίζω. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἱκετεύω, αἰτιατικῇ. Ἀξιῶ σε.

Ἀξίωμα. βούλημα. Τί δ' [8] ὅτι ταξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς. † Μὴ διωθεῖσθαι τὴν παρὰ τοῦ πατρὸς ἐπίταξιν, μηδὲ τὸ τοῦ Πλάτωνος ἀξίωμα ἀπιμάζειν. τετέσι τὸ βούλημα. † Ὁ [9] δὲ Ἀρκεσίλαος ἐπὶ τοῖς ἀξιωματικῶς καὶ σωρευτικῶς.

Ἀξίωμα. ἡ ἱκετεία. Δαβίδ· Εἰσέλθοι τὸ ἀξίωμά μου ἐνώπιόν σου, Κύριε.

Ἀξίωμα. τοῦτο ὃν κατηγορήματος ὀρθοῦ ἢ πλαγίου ἔχει τὴν γένεσιν. [10] Ἀξίωμα δέ ἐστιν ἤτοι ἀληθὲς, ἢ ψευδὲς· ἢ πρᾶγμα αὐτοτελὲς ἀποφαντὸν, ὅσον ἐφ'

ait:] *Illo enim mortuo facilius cædi poteritis.* Et iterum: *Est autem difficilis transitu, quia pali acuti in ea defixi sunt.*

Et Sophocles:

Mulier enim iracunda, sicut & vir,
Facilius caveri potest quã homo taciturnus.

Sensus est, hominem iracundum facilius caveri posse, quam cum, qui silentio iram occultat. Et, *Pilo dignus.* Proverbium, quod dicitur de re vili & vulgari: quia pilus nullius pretii res est. Aristophanes: *Aut, si furatus sum aliquid de tuis rebus vel pilo dignum.* Id est, vel minimum. Et, *Ne uno quidem dignus.* Id est, nullo. Per translationem a talorum jactu ductam. Et, *Dignus obelisco.* Proverbium, quod dicitur de illis, qui præcipuo honore digni sunt. Et, Ἄξιος τοῦ παντὸς, quovis pretio dignus.

Ἀξιώματα. *Viri, qui apud ipsos in primis honore dignus habebatur.* Ἀξιοῦσι vero, rogant, vel, dignum judicant. Polybius: *Seniores vero Regem rogant, ne res a Diis datas sibi eriperet.* Id est, æternam pacem & libertatem. † *Ille vero, epistola per interpretem sibi explicata, respondit, se postulatis illorum annuere.*

Ἀξίοχος. Ab Æschine Socratico scriptus est dialogus, qui vocatur Axiochus.

Ἀξιόχρεως. Per ω magnum effertur, [tam in Masculino, quam] Neutro genere. At Ἀξιόχρεον barbarum est. Ἀξιόχρεως vero significat idoneus, locuples, fide dignus.

Ἀξιῶ. Existimo. Aristophanes:

Non existimo magnam me potentiam consecuturum esse.

Item, dignum judico. Significat etiam Oro, & accusativo jungitur: ut, Ἀξιῶ σε, Oro te.

Ἀξίωμα. Voluntas. *Quid vis, quare me vocas?* † *Rejicere paternum mandatum, & Platonis voluntatem contemnere.* † *Arcesilaus vero axiomatibus frequenter utebatur, & in dicendo pressus erat.*

Ἀξίωμα. Supplex oratio. Preces. David: *Admitte preces meas, Domine.*

Ἀξίωμα. Axioma. Enuntiatio. Ea vel ex prædicato recto vel obliquo constat. Est autem enuntiatio vel vera vel falsa: vel, res per-

1 Ῥήτορσι γὰρ ἔστεθε κείνω πεφν.] Apud Homerum Il. Ω. v. 243. sic legitur:

Ῥήτορσι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔοικεν
Κείνῳ πεφνεῶτι ἐναιρέμεν.

2 Ἦ δὲ μάλ' ὀξαλέη περ.] Hic versus legitur apud Homerum Il. M. v. 63.

3 Ἀνήρ] Vox hæc Pearsonio suspecta est, qui pro ea πίλῳ reponere mallet.

4 Αἰσχύλος] In *Ranis* pag. 241. (155. Ed. Bas.)

5 Ἀξίοχος. Αἰσχίνου τοῦ Σωκρ.] Eadem habet Harpocratio; ex quo Suidas.

6 Ἀξίοχος καλούμενος] Inter Dialogos Æschinis Socratici *Axiochum* etiam recensent Athen. lib. v. cap. xx. & Diog. Laert. lib. II. Segm. LXI. Vide infra v. Αἰσχίνης. Monendus hic est Lector, in prioribus Edit. post vocem καλούμενος addi, Πλάτωνος ἐπιγράφεται. Sed verba illa tam in Harpocratione, quam 2 MSS. Paris. desunt; eademque in alio MS. Paris. ad marginem scripta leguntur: unde satis patet, ea non esse ipsius Suidæ, sed ab aliis ad marginem prius adnotata, & postea a librario aliquo in textum recepta fuisse.

7 Αἰσχύλος] *Equit.* pag. 297. (199. Ed. Bas. P.)

8 Τί δ' ὅτι ταξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς] Hæc sunt verba Sophoclis in *Oed. Col.* pag. 318. ut Pearsonius etiam observavit. Quæ vero sequuntur, ex alio quodam auctore descripta sunt: quod Portus ignorans duo hæc diversa fragmenta, quasi ex eodem auctore deprompta, repugnante sensu & structura orationis, in unam sententiam compingere conatus est.

9 Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος ἦν ἀξιωμ. καὶ σωρευτ.] Hæc sunt verba Laertii lib. IV. Segm. XXXIII.

10 Ἀξίωμα δέ ἐστιν ἤτοι ἀληθὲς, ἢ ψευδὲς] Hæc, & omnia quæ sequuntur usque ad verba illa εἰκεῖν σὺν τοῖδε τῷ τόπῳ, leguntur apud Laertium in *Zenone*, lib. VII. Seg. LXV. unde ea Suidas descripsit. Ut autem locus hic intelligatur, adeundi sunt interpretes Laertii, & præcipue Menagius, qui prolixe de significatione vocis ἀξίωμα disputat.

ἑαυτῷ, ἢ καταφατικὸν οἷον, Ἡμέρα ἐστὶ· Δίων περιπατεῖ. ἀνόμασται δὲ Ἀξίωμα παρὰ τοῖς Φιλοσόφοις ἀπὸ [illegible] ὁ γὰρ λέγων, Ἡμέρα ἐστίν, [illegible] ἀξίωμα· καὶ ὅστις δὲ, φησὶ [illegible] Διαφέρει δὲ Ἀξίωμα, καὶ Ἐρώτημα· ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλείδης, Ὁρικὸν, Ἀρχικὸν, Ὑποθετικὸν, Παραγγελτικόν. Ἀξίωμα μέν γάρ ἐστιν, ὃ λέγοντες ἀποφαινόμεθα, ἢ ἀληθὲς ἢ ψευδές. Ἐρώτημα δὲ ὅτι πρᾶγμα αὐτοτελὲς μέν, ὡς καὶ τὸ ἀξίωμα· [2] αἰτιατικὸν δὲ ἀποκρίσεως. οἷον, Ἆρά γε ἡμέρα ἐστί· τοῦτο δὲ οὔτε ἀληθές ἐστι, οὔτε ψευδές. ὥστε τὸ μέν, Ἡμέρα ἐστὶν, Ἀξίωμα· τὸ δὲ, Ἆρά γε ἡμέρα; Ἐρώτημα. Πύσμα δέ ἐστι πρᾶγμα, [3] πρὸς ὃ Συμβολικῶς οὐκ ἔστιν ἀποκρίνασθαι, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἐρωτήματος, ναί· ἀλλὰ εἰπεῖν, Οἰκεῖν σὲ τῷδε τῷ τόπῳ. Τὰ δὲ λοιπὰ δῆλα.

fecta, quæ; quantum in ipſa eſt, vel affirmari vel negari poteſt; ut, *Dies eſt: Dion ambulat.* Dictum eſt autem apud Philoſophos Ἀξίωμα inde, quod aliquid poſtuletur, vel repudietur. Qui enim dicit, *Dies eſt*: is poſtulare videtur, [ut alii credant] diem eſſe. Si igitur dies ſit, propoſita enuntiatio vera eſt: ſin ſecus, falſa. Differunt autem enuntiatio, interrogatio, percontatio, & oratio qua jubemus, vel juramus, vel imprecamur, vel conditionem ponimus, vel compellamus. Nam enuntiatio eſt, qua aliquid vel verum vel falſum enuntiamus. Interrogatio eſt res per ſe perfecta quidem, ſicut & enuntiatio; ſed reſponſionem requirit: ut, *An dies eſt?* Hoc autem neque verum neque falſum eſt. Itaque, cum dicimus, *Dies eſt*, id enuntiatio eſt: cum vero dicimus, *An dies eſt?* Interrogatio. Percontatio vero res eſt, ad quam præciſe & uno verbo reſpondere non poſſumus, *ita*, ut in interrogatione; ſed dicere [ex. gr. oportet] *Habitat in illo loco.* Reliqua vero clara ſunt.

Ἀξιώματα. [4] Οὕτω λέγει Ἀριστοτέλης τὰς δεομένας ἀποδείξεως προτάσεις, καὶ τὰς ἀναποδείκτους, ὡς ἔθος αὐτῷ.

Ἀξιῶν. ἀντὶ τοῦ νομίζων, ὑπολαμβάνων. Λυσίας καὶ Πλάτων. καὶ ἀνὴρ δ' ὠφελιμαλῶν, λιπαρῶν.

Ἀξίωσιν. τιμήν. Αὐτὸν δὲ βασιλέα ὄντα κατ' ἀξίωσιν μὲν τῆς ἕβδης μοίρας, μεγέθει τε χώρας, καὶ πλήθει τῶν ὑπηκόων. † Ἀπῆγε δὲ αὐτὸν ἡ δίκης καταπλαγὴ σωφροσύνη, ἀξίωσις ὑπερόπτου, καὶ ἡ τῶν συναδικούντων ὠφελησύνη. † Καὶ [5] ἀξιώσῃ τοῦτον ἐφίεβαλε, κακία δὲς ἀκερδὲς μέν, σεμνὸν δ' ὅμως τόδε ἆθλον. Αἰλιανός φησιν. ἀντὶ τοῦ, τιμῇ.

Ἀξιάτερον. θωνότερον. καὶ Ἀξιωτέρας, ὁμοίως θωνοτέρας.

Οὐ [6] πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

[7] θωνοτέρας τῆς ἀξίας ἐλαττούσης. Ἄξιον γὰρ ὠνοῦσι Ἀττικοὶ τὸ θώνιον.

Ἀξιεῖ. Ἀντιφῶν καὶ Λυσίας ἀντὶ τοῦ νομίζει.

Ἄξονες. [8] ὅπως ἐκάλεσαν Ἀθηναῖοι τοὺς Σόλωνος νόμους, ἀφ' τὸ ἐγλεγχθῆναι αὐτοὺς ἐν ξυλίνοις ἄξοσιν. ἦσαν δὲ τετράγωνοι τὸ σχῆμα. μέμνηται τῆς λέξεως Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Ἄξονες δὲ καὶ Κύρβεις διαφέρει. Ἄξονα δὲ λέγει Ὅμηρος τὸν τοῦ ἁμαξίου.

Ἄξοον. τὸ ἀτμητον.

'Αξιώματα. Sic Ariſtoteles pro more ſuo appellare ſolet propoſitiones, tam illas quæ demonſtratione indigent, quam eas, quæ nullam demonſtrationem requirunt.

'Αξιῶν. Exiſtimans. Putans. Lyſias & Plato. Item rogans, orans.

'Αξίωσιν. Dignitatem. Honorem. *Ille quidem, quod ad dignitatem attinet, Rex erat tertii ordinis; ſed regionis amplitudine & multitudine ſubjectorum [reliquos ſuperabat.]* † *Ipſum vero judicio eripuit ficta modeſtia, & dignitatis faſtigium, & machinationes illorum, qui injuſtitiæ ejus ſocii erant.* † *Illum honore ornavit, flagitiis ejus indulgens ſterile hoc quidem, ſed tamen venerabile præmium.* Ælianus inquit.

'Αξιώτερον. Qui viliore pretio venditur. Et 'Αξιωτέρας, quæ viliori pretio veneunt. [Ariſtophanes:] *Nunquam apuas viliores vidi.* 'Αξιωτέρας hic ſignificat juſto pretio viliores. Ἄξιον enim apud Atticos ſignificat quod vili pretio venditur.

'Αξιεῖ. Apud Antiphontem & Lyſiam ſignificat, Exiſtimat.

Ἄξονες. Athenienſes ſic appellarunt Solonis leges, quod ligneis tabulis quadratis inſcriptæ eſſent. Hujus vocis meminit Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem. Ἄξονες autem & Κύρβεις differunt. Ἄξονα Homerus currus axem vocat.

Ἄξοον. Impolitum. Non ſectum.

1 Καὶ πύσμα. ἴσα ᾗ ὠφελησεν.] Sublata interpunctione, & inductis duabus iſtis vocibus ἐπὶ ᾗ, locus hic ita legendus eſt, καὶ πύσμα καὶ ὠφελησεν, καὶ ἀρκικὸν, ἐ ὁρκικὸν &c. Sic enim habet Laertius.

2 Αἰτιατικὸν δὲ ἀποκρ.] Lege αἰτητικὸν δὲ ἀποκρ. ut apud Laertium.

3 Πρὸς ὃ συμβολικῶς οὐκ ἔστιν ἀποκρ. ὡς ἐπὶ τοῦ ἐρωτ. ναί] Huc ſpectant verba Ammonii: Ἐρωτᾶν μὲν ἐστι, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόκρισιν, ἢ ναί, ἢ οὔ. Πυνθάνεσθαι δὲ, τὸ καθ' ἑκάστου ἐξοδεύειν αἰτίαν περὶ οὗ ἐπολεμήσατο.

4 Ἀξιώματα. ὅτω λέγει Ἀριστ.] In prioribus Edit. articulus hic [illegible] interpunctione vel nota diſtinctionis præcedentibus [illegible] quod peccatum etiamſi ab attento Lectore facile animadverteretur tamen ſolenne ſuum hic cœcutiverat, & in verſione ἀσύνδετα prorſus in unam ſententiam compegerat.

5 Καὶ ἀξιώσῃ τοῦτο ἐφ.] Vide ſupra v. Ἀντώνιος Σατουρνῖνος, ubi idem fragmentum legitur. Cæterum, Antonius Saturninus, de quo hæc ab Æliano dicuntur, erat Lucius ille Antonius, ſuperioris Germaniæ Præſes, a quo bellum civile ſub Domitiano motum fuiſſe conſtat ex Suetonio & Dione. Eum enim Saturninum cognominatum fuiſſe, diſcimus ex Martiale lib. IV. Ep. XI. quem locum mihi indicavit vir politiſſimi ingenii Joannes Maſſonus.

6 Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξ.] Eſt ſenarius Ariſtophanis *Equit.* pag. 327. (266. Ed. Baſ. P.)

7 Εὐωνοτέρας] Hæc vox a prioribus Edit. abeſt, quam ex Scholiaſta Ariſtophanis revocavi.

8 Ἄξονες. ὅπως ἐκάλεσαν Ἀθην.] Eadem, ſed plura, habet Harpocratio, quem vide.

Ἄξω.

Ἄξω. καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐκεῖσε. ἀπάξω δὲ, τὸ ὀπίσω ἄξω.

Ἀξυλία. ἡ ἔνδεια τῶν ξύλων. [1] Ἀξύλῳ δὲ ὕλῃ, ἀντὶ τοῦ, πολυξύλῳ.

Ἀξύμμετρον. τὸ ὑπερ τὸ μέτρον. Οὐκ ἐξικνεῖτο δὲ τὰ βέλη, ἀφ᾽ τοῦ ποταμοῦ ῥοῦμα ἀξύμμετρον ὂν αὐτοῖς ἐς τὰς βολάς.

Ἀξυνεσία. Θουκυδίδης γ'. ἄνοια.

Ἄξυνος. ἀκοινώνητος.

Ἀξύστατον. [2] ὡδὶ Αἰσχύλε λέγει Ἀριστοφάνης. ἀντὶ τοῦ, ὃ ξυστὸν, ὃ δὲ πυκνὸν, ἀλλ᾽ χαῦνον ἐν τῇ ποιήσει, καὶ κομπώδη. ἢ ἀφθέγκτους, ἢ [3] ἀπιθάνως ξυνιθέντα.

Ἀοζήσω. [4] ἀφακονήσω. ὑπηρετήσω. λειτουργήσω.

Ἄοζοι. πολύοζοι. πολλὰ ξύλα καίοντες· ἤγουν οἱ μάγειροι.

Ἀολλεῖ. [5] ποιεῖ. συνάγει. ὁ Ἀολλήσασα, ἀθροίσασα. καὶ Ἀολληθεῖσαι, ἀγοραθεῖσαι. ὃ καὶ ἀολλισθῆναι δύναται).

Ἄοπτα. [6] Ἀντιφῶν. ἀντὶ τοῦ ἀόρατα. καὶ οὐκ ὀρθέντα μὲν, δόξαντα δὲ ὁρᾶσθαι.

Ἄορ. τὸ ξίφος. καὶ κλίνεται ἄορος, ἄορι·

——Ὑπαντιάσασα [7] δὲ μήτηρ,
Εἶπε, καὶ στέρναν ἄορ ἀναχομένη.

Ἀόρατον. [8] πεζαχῶς λέγεται. ἢ τὸ καθάπαξ ἀδύνατον ὁρασθῆναι· οἷον ὡς καὶ τὰ ὑποκείμενα ἄλλῃ αἰσθήσει. καὶ γὰρ ἡ φωνὴ ἀόρατος, καὶ ἡ ὀσμὴ, καὶ τὰ ὅμοια. ἢ τὸ πεφυκὸς μὲν εἶναι ὁρατὸν, μὴ ὁρώμενον δὲ· ὅπερ ἐστὶ τὸ ἐν στερήσει· ὡς τὸ δυνάμει ἀφανὲς, φωτὸς μὴ παρόντος. ἢ τὸ ὕπω λεγόμενον ἀόρατον, ὡς Φαῦλος ὁρατόν. τοιοῦτον δέ ἐστιν, ἢ τὸ δι᾽ ὑπερβολὴν λαμπρότητος φαρμακὸν τῆς ὄψεως, ἢ δι᾽ ἀμυδρότητα μὴ ποιοῦν εἰς τὴν αἴσθησιν. ἀνταναμβάνει) τοίνυν τοῦ ἀοράτου ἡ ὄψις, ὃ μὴ πεφυκότος ὁρᾶσθαι (ταῦτα γὰρ, ὅτε μὴ ὁρᾶται, ὁ λόγος ἐστὶν ὁ κείνων δι᾽ ὀργάνου τῆς αἰσθήσεως· ὃ μέν τοιγε ἡ αἴσθησις) ἀλλὰ ὃ στερήσει [10] ὁρατοῦ ἡ αἴσθησίς ἐστιν ἀνελληπτική. κεῖνά γὰρ καὶ τὰ ἄλογα ταῖς ὄψεσιν ὅτι σκότος, στερήσει συμβεβηκὸς, τῷ μὴ πάσχειν ὑπὸ τῶν ὁρατῶν. διὸ καὶ εἰς τὰς φωλεὰς ἠρέμει. μήποτε δὲ τὸ στερήσει ἀόρατον ἡ φαντασία ἐστὶν ἡ κείνοις, καὶ οὐχ ἡ ὄψις. εἴγε αἱ μὲν αἰσθήσεις ἐν τοῖς πάσχουσι τὰ κείνοις ἴσχουσι· μὴ πάσχουσαι δὲ ἐν τῷ σκότῳ ἀνενέργητοί εἰσι. διὸ στερήσει τὸ ἕξιν μόνον θεωροῦσι). μὴ ἐνεργοῦσαι δὲ, πῶς ἂν κείνοιεν;

Ἄξω. Ducam, tam ad locum, quam e loco. Ἀπάξω vero, e loco abducam.

Ἀξυλία. Lignorum penuria. Sed Ἀξύλῳ ὕλῃ, dicitur de ſylva lignorum copia abundante.

Ἀξύμμετρον. Nimiũ. Immodicum. *Tela vero propter nimiam fluvii latitudinem ad hoſtes non perveniebant.*

Ἀξυνεσία. Imprudentia. Amentia. Thucydides libro tertio.

Ἄξυνος. Qui cum nemine commerciũ habet.

Ἀξύστατον. Sic Æſchylum vocat Ariſtophanes. Id eſt, non preſſum, nec denſum, ſed laxum & tumidum in poeſi, ampulliſque verborum utentem. Vel, inconcinnum, & fabulas abſurdas componentem.

Ἀοζήσω. Miniſtrabo. Serviam.

Ἄοζοι. Ramis abundantes. Item, coqui ſic vocantur, quaſi multa ligna comburentes.

Ἀολλεῖ. Cogit. Congregat. Et Ἀολλήσασα, quæ congregavit. Et Ἀολληθεῖσαι, (pro quo etiam ἀολλισθῆναι reperitur) congregatos fuiſſe.

Ἄοπτα. Antiphon. Quæ videri nequeunt. Item ea, quæ quidem viſa non ſunt, ſed viſa eſſe putantur.

Ἄορ. Gladius. Declinatur ἄορος, ἄορι.

——Occurrens vero mater
Dixit, intentato in pectus gladio.

Ἀόρατον. Quadruplici ſenſu accipitur. Vel enim ſignificat id, quod omnino videri nequit; ut ea, quæ aliis ſenſibus ſubjecta ſunt. Nam nec vox, nec odor, nec ſimilia, videri queunt. Vel, quod ita natura comparatum eſt, ut videri quidem poſſit, ſed aliquando non videtur; qualia ſunt ea, quibus privatio accidit: ut res quæ pellucida eſt in potentia, luce abſente. Vel, quod non clare videtur: qualia ſunt ea, quæ vel nimio ſplendore oculorum aciem perſtringunt; vel propter obſcuritatem viſum vix afficiunt. Sub viſum ergo cadunt τὰ ἀόρατα, non ea, quæ natura ſua omnino cerni nequeunt (illa enim non videri ratio per inſtrumentum ſenſus judicat, non vero ipſe ſenſus) ſed ea, quæ ſecundum privationem ſunt ἀόρατα. Nam & bruta oculis judicant, tenebras eſſe; per accidens nimirum, quoniam nihil vident: eamque ob cauſam in latibulis ſuis deliteſcunt. Forte tamen id, quod ſecundum privationem eſt ἀόρατον, phantaſia diſcernit, non autem viſus. Senſus enim tum judicant, cum ab objectis afficiuntur. Quoniam autem in tenebris non afficiuntur, actio eorum ceſſat. Quare ex ſolo habitu æſtimantur. Cum vero nihil agunt, quomodo judicent?

1 Ἀξύλῳ δὲ ὕλῃ] Homer. Il. A. v. 155.

2 Ἀξύστατον. ὡδὶ Αἰσχύλε λέγει Ἀριστ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 199. (123. Ed. Baſ. ut Portus obſervavit.)

3 Ἀπιθάνως συνιθέντα] Legendum eſt, ἀπιθάνως συνθέντα τοὺς μύθους, ut ex Scholiaſta Ariſtophanis patet.

4 Ἀοζήσω. ἀφακονήσω.] Sic etiam Etymologus. Apud Heſychium vero legitur ἀοζήσω, ἀφακονήσω: male, ut puto.

5 Ἀολλεῖ. ποιεῖ.] Nullus dubito, quin ſcribi debeat, Ἀόλλει. [ἀόλλῃ] ποιεῖ. Cum enim duæ illæ voces ἀόλλει & ἀόλλῃ maxime ſint affines & pene eædem, prior poſteriorem abſorpſit: quod in non paucis aliis quoque Suidæ locis contigiſſe deprehendi.

6 Ἄοπτα. Ἀντιφῶν. ἀντὶ τοῦ ἀόρατα. ὃ οὐκ ὁρᾶ.] Ex Harpocratione.

7 Ὑπαντιάσασα δὲ μήτηρ εἶπε, κατὰ ς.] Integrum Epigramma, ex quo hæc decerpta ſunt, legitur Anthol. lib. 1. cap. v. Ep. 2.

8 Ἀόρατον. πεζαχῶς λέγεται. ἢ τὸ καθ.] Totus hic articulus deſcriptus eſt ex Philopono in lib. 11. Ariſtotelis *de Anima*, ut Pearſonius obſervavit.

9 Οὗ δὲ μὴ πεφυκότος ὁρᾶσθαι] Adde ex Philopono: οἷον τὸ ψόφου, καὶ τὰ αἰσθητὰ τοῖς ἄλλοις αἰσθήσεσιν.

10 Ὁρατοῦ] Ex ſenſu patet, ſcribendum hic eſſe αἰσθάτου: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

Ἀόργητος. ὁ μὴ ὀργιζόμενος.

Ἄορες. [1] αἱ γυναῖκες.

Ἄοτος [2] γῆ. ἡ μὴ ἔχουσα ὅρους, μηδὲ σπειρομένη. ἡ γὰρ σπειρομένη ὅρους ἔχει, ἅτε ἕκαστα μεμερισμένη, ἕως ἐπὶ ἑκάστῳ [3] τὸ δίκαιον τῆς διαιρετήσεως.

Ἀοιτεῖν. [4] ὁμιλίαν συναναστροφήν.

Ἄορνος πέτρα. ἐν τῇ Ἰνδικῇ. [5] Ἀρριανός. Μέγα γὰρ τι ῥῆγμα πέτρας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐστίν. ([6] ἔστι δὲ καὶ λίμνη ἄτω καλουμένη.) Ταύτην Ἀλέξανδρος εἷλεν, ἣ τῷ Ἡρακλεῖ ἄπρακτος ἐγένετο.

Ἀορτήν. λέγουσιν οἱ πολλοὶ νῦν Ἀόρτιον. Μακεδονικὸν δὲ καὶ τὸ σκεῦος, καὶ τὸ ὄνομα. καὶ Ἀορτὴ, φλὲψ ἡ μεγάλη.

Ἀορτῆρ. ὁ λῶρος τῆς σπάθης.

Ἀοσυητήρ. [7] ὁ βοηθός. ὁ ἄνευ οἴστρου, καὶ κληδόνος, καὶ αὐτομάτως βοηθῶν.

Ἀάρησις, ἡ κρέμασις.

Ἀωρία. ἀντὶ τοῦ ἀκαίρως, καὶ παρὰ τὸν δέοντα χρόνον. Ἄωρα γὰρ, τὰ παρὰ τὸν καιρὸν τυγχάνοντα. καὶ [8] Ἀριστοφάνης·

Οἱ δὲ Πρυτάνεις ἦκουσιν, ἀλλ' ἀωρία.
Οὐκ ἔξεστι γὰρ Βαβυλωνίοις ἀωρία τάφον ὑπερβῆναι. Σημαίνει δὲ καὶ τὴν σκοτίαν. Αἰλιανὸς· Ἐπεὶ δὲ ἀωρία ἦν, ὁ μὲν ἐπὶ τὸν φόνον ὑπεθήγετο. καὶ [9] Ἀωρὶ νυκτῶν.

Ἀωρόλεος. ὁ παρὰ τὴν ὥραν καὶ τὴν ἡλικίαν λειαινόμενος καὶ φαλακρεῖαν. τὸ αὐτὸ καὶ ὠμογέρων, ὁ παρ' ἡλικίαν γηράσας.

Ἄωρον. ἀπρεπές. [10] ἀχαρές. ἄκαιρον. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνοίκειον, καὶ ἀσύμφορον. καὶ Ἀωρος, ὁ ὠμὸς, ὁ ἀπέπαντος. καὶ Ἀωρότερον.

Ἀωρῶ. τὸ ἀλογῶ.

Ἄωρτο. [11] ἐκρέματο.

Ἀωτεμεῖν. [12] ὑφαίνειν.

Ἄωτον. ἄνθος. κόσμος. στέφανος. περιβόλαιον ἐξ ἁπαλῶν ἐρίων. Ἀώτῳ, δοτικὴ. Ἄωτον δὲ ἀγγεῖον, τὸ μὴ ἔχον ὦτα. καὶ ῥῆμα Ἀωτῶ, τὸ ἀπανθίζω.

Ἄπαγε. γενικῇ. παῦσαι. μὴ γένοιτο. ἢ [13] Ἄπαγε, ἀπὸ τοῦ, χρῶ τῇ ἀπαγωγῇ. ἄτω Δημοσθένης. καὶ

Ἀάργητος. Expers iræ. Qui non irascitur.

Ἄορες. Conjuges. Uxores.

Ἀόριστος γῆ. Terra nullos habens limites, & inculta. Quæ enim colitur, habet limites, & divisa est, donec unicuique agrorum suorum dominium retinere licet.

Ἀοριτεῖν. Colloquium. Conversationem.

Ἄορνος πέτρα. Averna rupes in India. Arrianus: *Ingens enim in illa regione rupes est, [Averna vocata.] Hanc Alexander cepit, quæ ne ab ipso quidem Hercule expugnari potuit.*

Ἀόρτιον Hanc vulgus Ἀόρτιον nunc vocat. Est autem & vas & nomen Macedonicum. Ἀορτὴ etiam magna vena vocatur.

Ἀορτῆρ. Lorum gladii.

Ἀοσυητήρ. Auxiliator. Qui nec omine nec augurio aliquo impulsus, sed sponte sua opem alicui fert.

Ἀάρησις. Suspensio.

Ἀωρία. Intempestive, & tempore alieno. Ἄωρα enim vocantur fructus, qui alieno tempore vindemiantur. Et Aristophanes:

Prytanes veniunt, sed intempestive.
Non licet enim Babyloniis alieno tempore sepulcrum transire. Significat etiam tenebras noctis. Ælianus: *Ille vero, quia nox erat intempesta, ad cædem strenue & alacri animo se accingebat.* Et Ἀωρὶ νυκτῶν, nocte intempesta.

Ἀωρόλεος. Qui ante tempus calvescit. Sic ὠμογέρων, qui ante ætatem consenuit.

Ἄωρον. Indecorum. Ingratum. Intempestivum. Secundum nonnullos significat, quod non convenit, quod non expedit. Et Ἄωρος crudus, immaturus. Inde [comparativus] Ἀωρότερον.

Ἀωρῶ. Non curo. Negligo.

Ἄωρτο. Pendebat.

Ἀωτεμεῖν. Texere.

Ἄωτον. Flos. Ornatus. Corona. Amiculum ex tenellis lanis confectum. Et Ἀώτῳ dativus. At vas Ἄωτον dicitur, quod auribus vel ansis caret. Et verbum Ἀωῶ, flores decerpo, flores lego.

Ἄπαγε. Genitivo jungitur. Cessa. Desine. Absit. Et Ἄπαγε, utere actione illa, quæ

1 Ἄορες. αἱ γυν.] Imo Ὄαρες. Vid. Schol. Hom. ad Il. I. v. 327.

2 Ἀόριστος γῆ. ἡ μὴ ἔχουσα ὅρους, μηδὲ σπ.] Hæc sunt verba Scholiastæ Thucydidis ad lib. I. cap. CXL. ut Pearsonius observavit.

3 Τὸ δίκαιον τῆς διαιρετήσεως] Scholiasta Thucydidis minus recte habet, τὸ δίκαιον τῆς διαιρέσεως.

4 Ἀοριτεῖν] Scribe ἀορισεῖν, eamque vocem suo loco redde. Homerus Il. N. v. 291.

——————Μετὰ πρωμάχων ἀορισεῖν.

Ubi brevis Scholiasta: Ἐν τῇ τῶν παγκρατιαστῶν ὁμιλίᾳ καὶ συναναστροφῇ. Hunc locum Suidas respexit.

5 Ἀρριανός] Suidas in loco hoc Arriani recitando non tam verborum quam sensus rationem habuit. Ipsa enim verba Arriani lib. IV. *de Exped. Alex.* pag. 206. hæc sunt. Μέγα γάρ τι τοῦτο ῥῆγμα πέτρας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐστί. καὶ λόγος ὑπὲρ ταύτης κατέχει, ἐλθεῖν Ἡρακλεῖ τοῦ Διὸς ἀλῶναι χρεών τῶν πέτρων. De hac rupe Averna vide etiam Philostratum in *Vit. Apoll.* lib. II. cap. V.

6 Ἔστι δὲ καὶ λίμνη ἄτω καλ.] Hæc verba lituram merentur, quoniam apud Arrianum loco laudato non leguntur, & seriem orationis interrumpunt. Dubium enim non est, quin, cum margini prius adscripta essent, ab imperito aliquo librario, qui sensus nullam rationem haberet, in textum intrusa fuerint: qua ratione sexcentis in locis apud Suidam peccatum est.

7 Ἀοσυητήρ] Est vox Homerica Il. O. v. 254. & alibi.

8 Ἀριστοφάνης] Apud Aristoph. *Archarnens.* pag. 371. (262. Ed. Bas. P.) sic legitur:

Οὐδ' οἱ Πρυτάνεις ἦκουσιν. ἀλλ' ἀωρίαν
Ἥκουσι &c.

9 Ἀωρὶ νυκτῶν] Aristophanes *Eccles.* pag. 746. (501. Ed. Bas. P.) de gallo gallinacco ait:

——————Σὺ δὲ δίζῃ' ἡ κιθαρῳδὸς ἔξει,
Πολλάκις ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν
Ἀωρὶ νυκτῶν.

Ad hunc locum Suidas respexit.

10 Ἀχαρές] Melius Hesychius ἄχαρι.

11 Ἄωρτο] Homer. Il. Γ. v. 272.

12 Ἀωτεμεῖν. ὑφαίνειν] Scribendum est ἀωτῶν, vel ἀωτεῖν. Vide Eustath. ad Odyss. A. pag. 1429. 21.

13 Ἄπαγε. ἀντὶ τοῦ, χρῶ τῇ ἀπ.] Ex Harpocratione, ad quem vide Mussicum.

παρει-

παροιμία· Ἄπαγε ξένον ἐν χειμῶνι. ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν.

Ἄπαγέ [1] με εἰς τὰς λαλομίας. παροιμία, ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιφερόντων τὰ ἀνάξια. Φασὶ γὰρ ὅτι Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιὸν Διονυσίου τοῦ τυράννου ποιήματα ἀναγινώσκοντος, οὐκ ἐπαινεῖ. ἐφ' οἷς ὀργισθεὶς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπαχθῆναι εἰς τὰς λατομίας. εἶτα πάλιν μετεκαλέσατο αὐτὸν, ἐλπίζων ἐπαινέσαι αὐτοῦ τὰ ποιήματα. ὁ δὲ μὴ ἐθέλων ἐπαινεῖν, ἔλεγε τὸ προκείμενον.

Ἄπαγε [2] μόθον ἀπὸ κώπης. παροιμία ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν, καὶ πρὸς καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν ἐνοχλούντων.

Ἀπάγειν, ἐφηγεῖσθαι, γράφεσθαι, δικάζεσθαι. τούτων ἕκαστον ἐπὶ τῶν ἑτέρων κατηγορούντων λέγεται. ἀλλ' ἐὰν μὲν πρὸς διαιτητὴν ἡ δικασία γένηται, καλεῖται δικάζεσθαι. οἱ Ἀπάγοντες. ἀποθοιοῦντες, ἀπελαύνοντες. Τὸν ἄνδρα ἀπάγοντες.

Ἀπαγορεύει. ἀποτρέπει. ἀρνεῖται. Ἀπαγορεύουσι τῷ Φιλίππῳ, καὶ τὸν Δέκιον ἀναγορεύουσιν. Καὶ αὖθις Εὐνάπιος· Πρὸς τὸ ἀφανὲς καὶ ἀόριστον τῆς χώρας ἐκπεσόντες, πρὸς τοὺς φόνους καὶ πρὸς τὴν λείαν ἀπαγορεύοντες. ἢ [4] Ἀπαγορεύειν, ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνάτως ἔχειν. Ἀπαγορεύων τοῖς ἄρχουσι φειδωλὸν τῆς φιλαργυρίας ἀπέχεσθαι.

Ἀπάγου. ἀντὶ τοῦ, πρὸς αὐτὸν ἄπαγε. Εὐριπίδης.

Ἀπαγωγάς. αἰχμαλωσίας. [5] ἀδυναπίας. καὶ Ἀπαγωγὴ, μήνυσις ἔγγραφος διδομένη τῇ ἀρχούσῃ, περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. Ἐνταῦθα ὁ Λυκίνιος χρῆται τῇ φράσει ἀπαγωγῆς ἀφικόμενος. τὸ δὲ ὄνομα ἡ Ἀπαγωγὴ δίκης ἐστὶν εἶδος. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν. ἀπήγοντο δὲ οἱ κακοῦργοι πρὸς τοὺς ἕνδεκα.

Ἀπαγχονίσαι. πνίξαι. Ἄγχω δὲ, καὶ λιμαγχονῶ.

Ἀπᾴδει. ἀπαρέσκει. καὶ Ἀπᾷδον. ὃ ζητᾷδον, ἀπαρέσκον. Τὰς σπονδὰς ἀποπέμπεσθαι, ὡς ἀπαδούσας τῆς Ῥωμαίων μεγαλειότητος. ἀντὶ τοῦ ἀναξίως οὔσας. Καὶ, Στησίχορος δὲ οὐκ ἀπᾴδει αὐτῶν.

Ἀπαθέσατα. ἐκτὸς πάθους. Εὐμενῆ δεῖ εἶναι, καὶ ἀνεκτικὸν τῶν ἰδιωτῶν, καὶ ἀφεώρητον, ὁρώμενον πρὸς πάντας εὔαρμοστον, ὥστε κολακείας πάσης προσπονέστερον εἶναι τὴν ὁμιλίαν, προσηνῆ καὶ αἰδέσιμον πᾶσι.

ἀπαγωγὴ vocabatur. Sic Demoſthenes. Et proverbium: *Ejice hoſpitem in tempeſtate.* In homines importunos.

Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατ. *Abduc me in lapidicinas.* Proverbium de iis, qui indigna ferre non poſſunt. Ferunt enim Philoxenum, poetam Dithyrambicum, cum Dionyſio Tyranno aliquando fuiſſe. Cumque is inepta poemata ſua recitaret, & Philoxenus ea laudare nollet, iratus Tyrannus eum in lapidicinas abduci juſſit. Deinde vero eum revocavit, ſperans fore, ut tunc carmina ſua laudaret. Sed cum Philoxenus ea probare non poſſet, dicto ante memorato uſus eſſe fertur.

Ἄπαγε μόθον. *Auſer mothonem a remo.* Proverbium in eos, qui aliis res ſerias agentibus intempeſtive moleſti ſunt.

Ἀπάγειν. Quæ nondum eſt compacta.

Ἀπάγειν, ἐφηγεῖσθαι, γράφεσθαι, δικάζεσθαι. Horum verborum unumquodque dicitur de illis, qui alios accuſant. Sed ſi apud arbitrum lis diſceptetur, id vocatur Δικάζεσθαι. Et Ἀπάγοντες, repellentes, abigentes. *Hominem repellentes.*

Ἀπαγορεύει. Interdicit. Negat. *Negant Philippo, & Decium renuntiant* [victorem.] Et iterum Eunapius: *Cum in obſcuram & incultam regionis partem perveniſſent, & cædibus prædiſque agendis defatigati eſſent.* Et Ἀπαγορεύειν, defatigari & labori ſuccumbere. † *Magiſtratibus diſerte præcipiens, ut ab avaritia abſtinerent.*

Ἀπάγου. Faceſſe hinc. Euripides.

Ἀπαγωγάς. Abductiones in captivitatem. Prehenſiones. Et Ἀπαγωγὴ vocatur libellus, quo quis indicium magiſtratui facit, aliquem in jus rapiendum eſſe. *Tunc Licinius venit, cauſam prætexens, ſe aliquem in judicium abducturum eſſe.* Ἀπαγωγὴ igitur nomen eſt actionis, ſic dictæ a verbo ἀπάγω. Abducebantur autem malefici ad Undecimviros.

Ἀπαγχονίσαι. Strangulare. Et Ἄγχω, idem. Λιμαγχονῶ vero, fame neco.

Ἀπᾴδει. Diſplicet. Diſcrepat. Et Ἀπᾷδον. Diſcrepans. Diſplicens. [*Dixerunt*] *fœdus repudiandum eſſe, ut minime dignum Majeſtate populi Romani.* Et, *Steſichorus vero non diſcrepat ab illis.*

Ἀπαθέσατα. Abſque affectibus & motibus animi. *Oportet eum eſſe benignum, & qui imperitos æquo animo ferat, & ab oſtentatione alienum, omnibuſque ſeſe accommodantem, ita ut in congreſſibus ſit quovis adulatore blandior,*

1 Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας. παροιμία, ἐπὶ τῶν μὴ ἐπι.] Vide infra v. Εἰς λατομίας, & v. Φιλόξενος γραμματικός.

2 Ἄπαγε μόθον] Duo MSS. Pariſ. habent μῶθον, per ω μέγα. Sed quid hoc? Forte legendum eſt μῶθον; quam conjecturam Wolfio etiam in mentem veniſſe video. Certe vox illa a vulgata lectione quam minimũ recedit, & ſenſui proverbii hujus optime convenit. Diogenianus proverbium hoc ſic effert & interpretatur: Ἄπαγε μόθωνα ἀπὸ κώπης. ἐπὶ τῶν ὀνοχλούντων παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν. ὁ γὰρ μόθων φορτικῆς ὀρχήσεως εἶδος. i. e. *Auſer mothonem a remo. In eos, qui ſeriis negotiis intentos intempeſtive interpellant. Mothon enim moleſta ſaltationis genus eſt.* Hanc lectionem ſecutus eſt Eraſmus.

3 Ἀπάγεια] Scribendum eſt ἀπαγής.

4 Ἀπαγορεύειν, ἀντὶ τοῦ κάμνειν, καὶ ἀδυνάτως ἔχειν] Hæc ſunt verba Harpocrationis; ex quo Suidas.

5 Ἀδυνατίας] Quamvis ſic omnes Edit. habeant, nec MSS. ut puto, diſcrepent, vocem tamen illam explodendam puto, utpote nec Græcam, nec loci hujus ſenſui convenientem.

6 Ἀπαγωγή. εἶδος ἐστὶν εἴδους] Hæc refellit Salmaſius *de Modo Uſur.* pag. 774. quem vide.

μηδὲ ἔμφασίν ποτε ὀργῆς ποιεῖσθαι, θυτηρόβατον καὶ θύφημόβατον ἀφοβίλι.

& omnibus venerabilis, nec ullam iræ ſignificationem unquam edat, amantiſſimus & glorioſiſſimus abſque jactantia.

Ἀπαθῆ. ἄλυπον. ὁ δὲ Ἀντιφῶν ἀπαθῆ πληθυντικῶς, τὰ μὴ ὡς ἀληθῶς γεγονότα πάθη. καὶ Ἀπαθής. Ἀπαθῆ φασιν εἶναι τὸ σοφὸν, ἀφὸ τὸ ἀνέμπλεων. εἶναι δὲ καὶ ἄλλον ἀπαθῆ, τὸν φαῦλον, ὃν ἴσῳ λειόμενον τῷ σκληρῷ καὶ ἀτέγκτῳ. Καὶ Ἀπαθὴς, ὁ μὴ πείραν κακῶν εἰληφώς. Οἱ δὲ κακῶν παντάπασιν ἀπαθεῖς ἔμειναν. καὶ Ἀπαθές. Τὸ ὑγιαίνειν ὃν τῷ τεθνάναι μᾶλλον, ἢ ὃν τῷ ζῆν.

Ἀπαθῆ. Doloris & triſtitiæ expertem. Antiphon vero ἀπαθῆ in plurali numero vocavit affectus vel calamitates, quæ re vera tales non ſunt. Et ἀπαθὴς, [perturbatione vacuus.] *Sapientem perturbatione animi vacuum eſſe dicunt, quod labi non poſſit. Eſſe item & alium perturbatione vacuum, malum videlicet: ſed eo ſenſu, quo dicimus aliquem durum & rigidum.* Et Ἀπαθὴς, qui mala expertus non eſt. Et Ἀπαθές. *Sanitas in morte potius eſt, quam*

Illi vero malorum expertes ſemper manſerunt. in vita.

Ἀπ' ἀκροφυσίων λόγους ἐνδεικνύμ. οἱονεὶ χαμὲὸς, καὶ νεοπαίστους. Ἀριστοφάνης·

Ῥήματά τε κομψὰ, καὶ παίγνια ἐπιδεικνύμ
Πάντα ἀπ' ἀκροφυσίων, καὶ τῷ ἀπὸ κιναβδυμάτων.

λέγει γὰρ ἀφὸ μὲ τῦ Ἀπ' ἀκροφυσίων, χαμὲὸς εἰργασμένα, καὶ οἷον ἐκ πυρός. ἀφὸ δὲ τῦ Ἀπὸ κιναβδυμάτων, οἷον χαμὲὸς πεπλασμένα. ἀφέσεσιν ἔχοντα. Κίναβδος γὰρ τὸ εἴδωλον, ᾧπερ ὁ πλάσται καὶ οἱ ζωγράφοι βλέποντες ἀφαπθεν πλάττοντες καὶ γράφοντες. κέχρηνται πολλοί.

Ἀπ' ἀκροφυσίων. Verba folles redolentia. Id eſt, nova & recens elaborata. Ariſtophanes: *Et verba ornata ludicraque oſtentare, omnia folles redolentia & ab archetypis recens expreſſa.* Per ἀπ' ἀκροφυσίων intelligit nova, & quaſi ab igne recentia. Per verba autem ἀπὸ κιναβδυμάτων, recens ficta & facta. Κίναβδος enim dicitur archetypum, ſive exemplar, quod ſtatuarii & pictores in fingendo & pingendo imitandum ſibi proponunt. Hac voce [præter Ariſtophanem] uſi ſunt & multi alii.

Ἀπάκτω. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ὡς τάχιστα παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου
Καὶ δῶμ' ἀπάκτω.

Ἀπάκτω. Abducito. Sophocles:

Sed quam celerrime puerũ iſtum jam accipe,
Et domum abducito.

Ἀπάλαμνον. ἄπειρον.

Ἀπάλαμνον. Induſtria carens. Imperitus.

Ἀπαλλάξας. ἀντὶ τῦ πείσας ἀποστῆναι. Κρατῖνος, καὶ Δημοσθένης, καὶ ἄλλοι. καὶ Ἀπαλλάξωμεν, ἀντὶ τῦ ἀφανίσωμεν. καὶ Ξενοφῶν· Τῶν ἄλλων σκευῶν τὰ περιττὰ ἀπαλλάξωμεν. καὶ Ἀπαλλάξαι, ἀντὶ τῦ Φυγαδεῦσαι. Ἐδεῖτο δὲ τὸ πλῆθος περιττῶς Ἀρμενίας ἀπαλλάξαι Ἰωτόμου, ὡς ὅποτ' ἂν ἀποχώμενον τῦ νεωτερίζειν, εἰ τύχη ὢν ἔνδημος.

Ἀπαλλάξας. Qui alicui perſuadet, ut [ab actione vel accuſatione] deſiſtat. Cratinus, Demoſthenes, & alii. Et Ἀπαλλάξωμεν, e medio tollamus, removeamus. Xenophon: *Reliqua vaſa ſupervacanea removeamus.* Et Ἀπαλλάξαι, aliquem ex aliquo loco pellere vel relegare. *Plebs vero rogabat, ut Jotomen quam longiſſime ab Armenia relegaret, quod is a rebus novandis nunquam ſibi temperaturus eſſet, ſi in patria maneret.*

Ἀπαλλάξειεν. μεταχωρήσειεν. Ἀριστοφάνης·

Πῶς καλῶς αὐτὸν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον.

καὶ Ἀπαλλαξείοντες, ἐπιθυμίαν ἔχοντες ἀπαλλαγῆναι.

Ἀπαλλάξειεν. Amoverit. Removerit. Ariſtophanes: *Facile quis plantas ex arvis removeat.* Et Ἀπαλλαξείοντες, qui diſcedere cupiunt.

Ἀπαλγήσαντας. ᾧδὴ Θουκυδίδη ἀντὶ τῦ πεπαυμένους ἀλγεῖν· ὥσπερ τὸ ἀπολοφυρόμενοι.

Ἀπαλγήσαντας. Apud Thucydidem ſignificat, qui dolere deſierunt: ut ἀπολοφυράμενοι, qui lugere deſierunt.

Ἀπαλγοῦντες. ἀπογινώσκοντες. Πολύβιος· Οἱ

Ἀπαλγοῦντες. Animum deſpondentes. De-

1 Ὁ δὲ Ἀντιφῶν ἀπαθῆ πληθ. τὰ μὴ ὡς ἀληθ. γεγονότα πάθη] Ex Harpocratione.

2 Ἀπαθῆ φασιν εἶναι τὸ σοφὸν, ἀφὸ τὸ ἀνέμπλ.] Hæc & quæ ſequuntur uſque ad ϵ ἀτέγκτῳ, ſunt verba Laertii in *Zenone* lib. VII. Segm. 117. ut Pearſonius etiam obſervavit.

3 Ἀτέγκτῳ] Laertius habet ἀτρέπτῳ.

4 Τὸ ὑγιαίνειν ὃν τῷ πεθνάναι μᾶλλον, ἢ ὃν τῷ ζῆν] Eadem repetuntur infra v. Θάνατος. Sed quid hæc ad Ἀπαθῆς?

5 Καὶ νεοπαίστους] Hanc lectionem ex optimo MS. Pariſ. A. revocavi; quam etiam agnoſcit codex Vaticanus, teſte Pearſonio. In prioribus vero Edit. excuſum eſt καινοποιήτους.

6 Ἀριστοφάνης. Ῥήματά τε κομψὰ & π.] Duo hi verſus, quos in tabulis Ariſtophanis hodie ſuperſtitibus fruſtra quæras, ſic conſtituendi & legendi ſunt:

Ῥήματά τε κομψὰ κἀπαίγνι' ἐπιδεικνύμ.
Πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων κἀπὸ κιναβδυμάτων.

Genus enim hoc verſus ſimile eſt illi, quo utitur idem Comicus in *Veſpis* pag. 522.

Ὦ μακάρι' Αὐτόμβδες, ὡς σε μακαρίζομεν.

7 Κίχλωται πολλοί] Sic in uno MS. Pariſ. A. exaratum eſt. Priores vero Edit. minus recte habent κίχλωται πολλάκις.

8 Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 35. v. 580.

9 Ἀπαλλάξας. ἀντὶ τῦ πείσας ἀποστῆναι] Verum horum verborum ſenſum, a quo Portus longe aberraverat, in verſione expreſſi: Vide infra v. Ἀφεῖς, ubi hæc ipſa clarius exponuntur.

10 Ἐδεῖτο δὲ τὸ πλῆθος περιττ. Ἀρμ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Ἰωτόμους.

11 Ἀριστοφάνης] Apud Ariſtoph. in *Pace* 454. locus hic ita legitur:

Ἢ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετέρχιον. P.

12 Ἀπαλλαξείοντες. ἐπιθ. ἔχοντες τῦ ἀπαλλ.] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. I. cap. XCV.

13 Ἀντὶ τῦ παυσαμένους ἀλγεῖν· ὥσπερ τὸ ἀπολ.] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. II. cap. LXII.

δέ

δὲ Ἀκαρνᾶνες πυνθανόμενοι τὴν τῶν Αἰτωλῶν ἔφοδον ἐπὶ σφᾶς, τὰ μὲν ἀπαλγοῦντες ταῖς ἐλπίσι, τὰ δὲ καὶ θυμομαχοῦντες, ἐπί τινα τολμήσασιν κατήλησαν. Καὶ αὖθις· Ἀπαλγοῦντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ γε πολλοῦ ῥίγους ἐτερρώννυεν.

Ἀπαλέξασθαι. ἀντισχεῖν. [1] Σοφοκλῆς·

Χ' ἡμεῖς γὰρ οὐκ ἀπαλέξομεν τοῖς θεοῖς τάδε
Ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἄναξ.

καὶ Ἀπαλεξῆσαι. κωλῦσαι. καὶ Ἀπαλέξοντες, ὁμοίως.

Ἀπάλλεις. [2] Ἀποπέμπεις.

Ἀπαληθεύειν. τὸ τἀληθὲς ἐξευρίσκειν. καὶ Ἀπαληθεύω, τὸ τὴν ἀλήθειαν ἐκφαίνω. Ὁ δὲ χρόνῳ ὕστερον ἐφωράθη, τῷ πάντα ἐκκαλύπτοντι καὶ ἀπαληθεύοντι. τοῦτο τὸ δολερὸν ἀναφαίνεται.

Ἀπαλθήσεσθαι. θεραπευθήσεσθαι.

Ἁπαλοὶ θερμολουσίαις, ἁβροὶ μαλθακοδυτίαις. ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἀβρότητος διαῤῥεόντων.

Ἁπαλώτερον τρύχνου. ἔστιν ὑπὲρ τοῦ Τρύχνου.

Ἀπαμβλυῶσι. ἐκκαθαίρει σκότους καὶ ἀλλοιώσεως.

Ἀπάμεια. πόλις.

Ἀπαμείρει). ἀποτρεῖ.

Ἀπαμυνεῖ. ἀποδίωξει.

Ἀπαμφιέσαντες. ἐκδύσαντες. καὶ Ἀπαμφιεῖ, ἀποκαλύψει. [4] Μισυμβρίῳ.

Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ καθ' ὑπόκρισιν τοῦτό μου
Καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μέθη ποτέ.

καὶ Ἀπαμφίσκων, ἀποκαλύπτων.

Ἄπαν. οἱ μὲν Ἴωνες συστέλλουσι. καὶ ὁ Ποιητής·

Τῶν δ' ἄπαν ἐπλήσθη πεδίον.

Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν. καὶ τοπαπάπαν ὁμοίως, καὶ ἄπαν, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἀπανάστασις. ἀποικία. μετάστασις.

Ἀπαναίνομαι. ἀρνοῦμαι.

Ἀπανθήσαντα. ξηρανθέντα. [5] Μακαρίαι τῶν ἐγὼ, ἅπερ μεμύρωμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν ἀγαθοῖς. ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον. τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα πάντ' ἀπέπλατο. Ἀριστοφάνης Φησίν. Ἀπανθῶ γὰρ, τὸ ἀποβάλλω. Καὶ ὁ Θεολόγος· [6] Τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασιν. Ἀπανθίζω δὲ, τὸ τὰ ἄνθη συλλέγω.

Ἀπανθ' ὅμοια, καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή. σημαίνει

Ἀπανθ' ὅμοια, καὶ Ῥοδ. *Una ſors eſt cunctis,*

ſperantes. Polybius: *Acarnanes vero, audita Ætolorum adverſus ſe expeditione, partim deſperatione, partim vero odio & ira in hoſtem impulſi audax conſilium ceperunt.* Et iterum: *Propter frigoris vero magnitudinem animum deſpondentes confirmavit.*

Ἀπαλέξασθαι. [Propulſare.] Reſiſtere. Sophocles:

Nos vero non valemus his
Reſiſtere ſine te, o Rex.

Et Ἀπαλεξῆσαι, arcere, propulſare. Et Ἀπαλέξοντες, ſimiliter.

Ἀπάλλεις. Remittis.

Ἀπαληθεύειν. Veritatem invenire. Et Ἀπαληθεύω, veritatem aperio. *Ille vero poſtea deprehenſus eſt, tempore omnia detegente & veritatem aperiente.* Id eſt, fraus & dolus ejus apparuit.

Ἀπαλθήσεσθαι. Curatum iri.

Ἁπαλοὶ θερμ. *Molles calidis balneis, & delicati mollibus lectis* [*gaudent.*] In eos, qui luxu & deliciis diffluunt.

Ἁπαλώτερον τρύχνου. Mollior trychno. Quære in v. Τρύχνου.

Ἀπαμβλυῶσι. A caligine & tenebris oculos liberat.

Ἀπάμεια. Apamea. Urbs.

Ἀπαμείρεται. Privat.

Ἀπαμυνεῖ. Propulſabit. Arcebit.

Ἀπαμφιέσαντες. Qui exuerunt. Qui ſpoliarunt. Et Ἀπαμφιεῖ, revelabit, manifeſtabit. [Menander] *Miſumeno:*

Manifeſtabit enim ſimulationē iſtam meam,
Quamvis occultare eam ſtudeam, aliquando ebrietas.

Et Ἀπαμφίσκων, retegens, revelans.

Ἄπαν. Iones vocem hanc corripiunt. Et Homerus: *Illis vero totus campus repletus eſt.* Attici vero producunt ultimam ſyllabam, non ſolum in hac voce, ſed etiam in τοπαπάπαν, ἄπαν, & ſimilibus.

Ἀπανάστασις. Coloniæ deductio. Ex prioribus ſedibus in alias migratio.

Ἀπαναίνομαι. Renuo. Nego.

Ἀπανθήσαντα. Quæ defloruerunt. Arefacta. Ariſtophanes: *O me beatam, quæ caput unxi unguentis bonis.* [*His tamen præſtant Thaſiæ amphoræ,*] *quoniā diu in capite permanent. Alia vero odorem cito amittunt & evaneſcunt.* Ἀπανθῶ [hic ſignificat, florē vel odorem ſuavē] amitto. Et Theologus: *Cognatis, qui flore quaſi felicitatis & fortunæ exciderunt* [*liberalitate ſubvenire laudabile eſt.*] Ἀπανθίζω vero, flores colligo.

[1] Ἀπαλεξῆσαι δὲ αὐτοὺς ὑπὸ γε πολλοῦ ῥίγους ἐπῤῥώννυεν.] Hæc ſunt verba Dionis de Antiocho Cynico, Αὐτόμολον cognominato, pag. 433. eademque leguntur ſupra v. Ἀντίοχον ὁ Αὐτόμολον.

[2] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 11. v. 165, 166. P.

[3] Ἀπάλλεις] Portus legendum conjiciebat Ἀποπάλλεις. Sed malim ἀπάλλεις, ab ἰάλλω, mitto.

[4] Μισυμβρίῳ] Scripſerat Menander drama, Μισύμβριον vocatum, cujus meminit Suidas infra v. Ἀποκναίειν. Quare exiſtimo, excidiſſe hic nomen Comici illius, legendumque eſſe Μενάνδρου Μισυμβρίῳ.

[5] Μακαρίαι τῶν ἐγὼ, ἅπερ μεμ.] Locus hic eſt mutilus, qui ſupleri debet ex Ariſtoph. *Eccleſ.* pag. 757. (510. Ed. Baſ. ut Portus monuit.)

[6] Τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασιν] Loci hujus ſenſus ſupplendus eſt ex Gregor. Nazianz. Orat. xix. pag. 291. ubi ſic legitur: Ἕνα δὲ πολλῶν ἀσφαλῆ τινα καὶ ἄσυλον [γινώσκων,] τὸ ἀποπλατῆν Θεῷ & τοῖς πένησι, καὶ μάλιστα τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασιν &c. i. e. *Solas illas divitias certas & nulli rapinæ vel furto obnoxias eſſe exiſtimans, quæ erogantur Deo & pauperibus, & præcipue cognatis, qui flore quaſi felicitatis & fortunæ ſuæ excidiſſent.*

δὲ, ὅτι ταῖς τύχαις ὁμοίως ὑποπεπώκασιν οἱ θνητοί. ζήτει δὲ τῆς Ῥοδώπιδος ἐν τῷ Ῥοδώπιδος ἀνάθημα.

Ἀπανθρακίζομεν. [1] ἀντὶ τοῦ, [2] ἄνθρακας ἐσθίομεν. ἔστι δὲ εἶδος ἰχθύων, ὅπερ ὀπτῶντες ἐσθίουσιν. ἢ ὀπτὰς ἐσθίομεν, ἢ ἄνθρακας ζωπυροῦμεν.

Ἀπανθρωπία. κακία. ὅταν τις μὴ κατ' ἄνθρωπον ποιῇ, τοῦτο ἀπανθρωπία λέγεται.

Ἅπαντα γάρ τοι βεβρωμένοις. ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων ὁ λόγος. οἱ γὰρ πολιορκούμενοι πολλάκις καὶ ὧν οὐ δεῖ ἅπτονται.

Ἀπαντᾶν καὶ συναντᾶν λέγουσιν ἐκατέρως, τὸ προσγίνεσθαι εἰς ἕνα τόπον. καὶ Ἀπαντήσαντι φασὶ γενέσθαι φθάσαντι. Αἰλιανὸς Ἀνεσταύρωτο δὲ ὁ πολιορκῶν· καὶ ἐς τοῦτο οἱ τοῦ χειμῶνος, ὃν μὴ καθ' ὥραν ἀπαντήσαντι, τὸ τέλος ἐρμήσατο. καὶ Ἀπαντῶσιν, ἀντὶ τοῦ προσγίνονται. Ἅμα τῇ ὥρᾳ ἐπὶ ὄρθρου εἰς τοὺς τῶν δεσποτῶν οἴκους ἀπαντῶσι. καὶ Ἀπαντωμένων, ἀντὶ τῶν συμβαινόντων, γινομένων. [3] Οὐ μὴν ἀλλὰ τοιγάρτοι ἀπαντωμένων ἤδη ἱκανὸν ἦν τοῖς τὸ κωλύειν τὴν ὁρμὴν τῶν Ῥωμαίων.

Ἅπαντα τόλμης πλέα καὶ ἀναισχυντίας. ἐπὶ τῶν ἰταμῶν καὶ ἀναιδῶν.

Ἀπαντᾶ ἐπὶ δικαστηρίου. ὑπαντᾶ δὲ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἅπαξ. Ἐπειδὴ δὲ ἅπαξ ἐν τῷ φρονεῖν αὐτὸς ἐν ἐπιτηδεύματι ἔμαθεν, ἀφικνεῖται πρὸς αὐτούς. ὁ Ἰάσιπος· Ἅπαξ δὲ καταπίπτει εἰς ταραχάς. ἀντὶ τοῦ διόλου, ὁλοσχερῶς.

Ἁπαξάπαντα. ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου. Καὶ τὰ χρήματα ἁπαξάπαντα λόγῳ ἑνὶ λογιζόμενος, τὸ δίκαιον ὀρθῶς καὶ δικαίως ἢ ἐς τὸ δίκαιον τρόπον ἐξέπεσε. καὶ [4] Ἁπαξάπαντες, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ πάντες. τὸ γὰρ Ἁπαξάπαντες ἐπὶ ὀπτάσεως λαμβάνει. Ὁ δὲ Καῖσαρ νεμεσᾷ ὁρῶν ἀγανακτεῖ, ὅτι ἁπαξάπαντες μὴ ἀνέστησαν. Ἁπαξάπαντα ἤδη πλέον σημαίνει, τὸ ἅπαξ προσκείμενον. καὶ Ἁπαξαπλῶς, ἀντὶ τοῦ, καὶ ὡς εἰπεῖν.

Ἅπαξ [5] ἐλάλησεν ὁ Θεός. ἀντὶ τοῦ ὑποφανικῶς, παντελῶς. τὸ Ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεὸς, οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πάντως ἐσομένου. καὶ παροιμία. [6] Ἅπαξ πυρρὸς, καὶ δέκατον χλωρός. ἐπὶ τῶν δανειζόντων.

Ἅπαξ ἀλώπηξ εἰς πάγιον. ὁμοία τῇ· Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ. λείπει τὸ εἰς πάγιον.

Ἀπαξιᾶν. αἰτιατικῇ. ἀνάξιον ἡγεῖσθαι. Ἀπωτέρω· Ὁ δὲ δῆμος τὴν Μάρκιον μετὸν τὴν ὑπατείαν

& Rhodopidi pulchræ. Significat proverbium, omnes mortales casibus æque obnoxios esse.

Ἀπανθρακίζομεν. Anthracas comedimus. Sunt autem [ἄνθρακες, vel potius ἐπανθρακίδες] pisciculi, quos assatos edere solent. Vel [Ἀπανθρακίζειν significat,] carbones accendere.

Ἀπανθρωπία. Inhumanitas. Cum quis aliquid facit, quod ab humana natura alienum est, id vocatur ἀπανθρωπία.

Ἅπαντα γάρ τοι. *Omnia sunt esculenta obsessis.* De necessitate dicitur hoc proverbium. Obsessi enim sæpe & illis, a quibus abhorrere solemus, vescuntur.

Ἀπαντᾶν & συναντᾶν. Utrumque significat, in aliquem locum pervenire. Et Ἀπαντήσαντι dicitur de re, quæ ante tempus accidit. Ælianus: *Obsidens vero in crucem actus est; & hunc finem habuit hyems alieno tempore interveniens.* Et Ἀπαντῶσιν, adveniunt. *Primo diluculo ad dominorum ædes accedunt.* Et Ἀπαντωμένων dicitur de rebus, quæ accidunt & fiunt. *Verum enim vero, cum hæc acciderent, nihil Romanorum impetum retinere poterat.*

Ἅπαντα. *Omnia sunt audaciæ & impudentiæ plena.* In audaces & impudentes.

Ἀπαντῶ. Significat die statuto in judicio compareo: ὑπαντῶ vero, in via alicui obviam venio.

Ἅπαξ. Prorsus. Omnino. *Postquam eos ex castello penitus expulsos esse cognovit, ad ipsos venit.* Et Josephus: *Cum in maxime turbulentum rerum statum incidissent.*

Ἁπαξάπαντα. Omnia & singula. *Omnia nihili prorsus faciens violatæ justitiæ pœnas jure meritoque persolvit.* Et Ἁπαξάπαντες, omnes simul. Vox enim illa significationem auget. *Cæsar autem indignatur & irascitur, quod non universi restiterint.* Ἁπαξάπαντα [interdum] non habet majorem vim, [quam ἅπαντα,] licet ei addita sit vox ἅπαξ. Et Ἁπαξαπλῶς, ut uno verbo dicam.

Ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός. *Semel loquutus est Deus.* Id est, verbis disertis, vel omnino. Τὸ ἅπαξ enim hic non dicitur de numero, sed de eo, quod omnino & certo futurũ est. Et proverbium: *Semel rubidus, & decies pallidus.* De fœneratoribus dicitur.

Ἅπαξ ἀλώπηξ. *Semel vulpes in laqueum incidit.* Proverbium est simile illi: *Vulpes non iterum laqueo capitur.*

Ἀπαξιᾶν. Accusativo jungitur. Indignum judicans. Appianus: *Populus vero Marci-*

1 Ἀπανθρακίζομεν. ἀντὶ τοῦ ἀνθρακας ἐσθ.] Hæc sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad *Aves* pag. 612. (426. Ed. Bas. ut Portus monuit.) Male vero hodie apud Scholiastam legitur ὁ πυρροπῶνης; pro quo ex Suida referendum est ὅλως ὀπτῶντες.

2 Ἄνθρακας] An potius ἀνθρακίδας, vel ἐπανθρακίδας? Vide Scholiastam Aristoph. ad *Acharn.* pag. 403.

3 Οὐ μὴν ἀλλὰ τοιγάρτοι ἀπαντ. ἤδη ικ.] Hæc sunt verba Polybii lib. x. cap. XIII. ut Jac. Gronovius recte observavit.

4 Ἁπαξάπαντες, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ ἅπαντες. τὸ γὰρ ἁπαξάπαντες ἐπὶ ἐπιτ. λ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Plutum* pag. 12.

5 Ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός] Hebr. cap. I. v. 1.

6 Ἅπαξ πυρρὸς, καὶ δέκατον χλ.] Vide infra v. Ἀπεμβριάσαι, & v Πυρρός: ubi legitur ἓξ μὴ δέκατον χλωρός.

οὐκ ἐχθροτόνησεν, ἢ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν, ἀλλὰ τὸ φρόνημα δεδιὼς αὐτοῦ.

Ἀπαξίωσιν. Πολύβιος· Ὁ δὲ Φίλιππος ἐδυσχέρανεν ἐπὶ τῇ τῶν Κερκυραίων ἀπαξιώσει. τυπτέσι καταφρονήσει.

Ἀπάξω. Ἐκεῖθεν ἄξω.

Ἀπωπαί.[1] Συνηθεστικὸν ἐπίρρημα. εἰρηκότος γὰρ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀνδρὸς ἠράσθης; καὶ τοῦτο ἐπεφθέγξατο.

Ἀπροσκέλητος.[2] ἀσύγκριτος. ἀνόμοιος.

Ἀπροσκλήτως. ἀκελεύστως. Πολύβιος· Καὶ πανταχόθεν ἀπροσκλήτως ἠθροίζοντο.

Ἀπροσπόδιστα. ἀπλανῆ.

Ἀπρόσκλητοι. αὐτόματοι.[3] Θουκυδίδης· [Πολλοὶ] τῶν αὐτονόμων Θρακῶν ἀπρόσκλητοι ἐφ' ἁρπαγὴν ἠκολούθουν.

Ἀπρόσκλητος.[4] ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος.

Ἀπαρράξειεν. Ἀποσπάσειεν. Ἀποχωρίσειεν. Ὡς εἰ τύχοις ἀπαρράξειε τοῦ λόφου, καὶ γένοιτο τοῦ ἄκρου ἐγκρατὴς, ῥᾷον κατεργασόμενος τοὺς ἐν τῷ πεδίῳ.

Ἀπροσποίητον. ἄπλαστον.

Ἀπρόσπιλος.[5] ἀνὶ οὗ δασὺς ἢ ἄκοσμος τὰς τρίχας. Ἐξ ἐτῶν ἄλουτος.

Ἀπαργμάτων ὡρίων χαριέστερον. Φησὶν ὁ[6] Θεολόγος ἐν τῷ, Χθὲς τῇ λαμπρᾷ. ἀντὶ τοῦ ἐναγισμάτων, ἃ εἰς τοὺς τάφους ἔβαλλον. τὸ δὲ χαριέστερον, ἀναγκαιότερον.

Ἀπαραιτήτως.[7] ἀσυγχωρήτως. Πάντας δὲ τοὺς περιτυγχάνοντας ἀπαραιτήτως ἀπέκτεινον διὰ τὴν ὀργήν.

Ἀπαρτισόμενος. ἀποδώσων. καταβαλόμενος. Ὁ δὲ Γέτης ἀφίκετο, ὡς ἀπαρτισόμενός τι τοῦ ἐπιταγίου χρημάτων τοῖς τὸν στρατηγὸν τοῦ Ῥωμαίων. ἢ[8] Ἀπαρτίζων, ἀντὶ οὗ, ἀποπληρῶν ἀριθμόν. Ἰσοκράτης.

Ἄπαρνος. ὁ ἀρνούμενος καθόλου.

Ἀπαρσιῶνται. ἀποχωρήσονται. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι προσεδόκων ἀν' ἑκάστην ἡμέραν ἀπαρσιῶνται τὸ στόλον εἰς τὴν οἰκείαν.

Ἀπάρσεως. ἀναχωρήσεως. Τῆς δὲ ἀλόγου ταύτης ἀπάρσεως (ἡ[9] Φυγῆς) τὸ πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἐκ οὗ δήμου μῖσος αἴτιον ἦν.

um conſulatum petentem non elegit, non quod virum honore illo indignum judicaret, ſed quod ſuperbiam ejus metueret.

Ἀπαξίωσιν. Contemptum. Polybius: *Philippus vero ægre tulit ſe a Corcyræis contemni.*

Ἀπάξω. E loco abducam.

Ἀπωπαί. Adverbium annuentis & approbantis. Cum enim Hercules [Baccho] dixiſſet: *Viri ne amore captus es?* ille ſic reſpondit.

Ἀπροσκέλητος. Incomparabilis. Diſſimilis.

Ἀπροσκλήτως. Injuſſu. Sine juſſu. Polybius: *Et undique injuſſi congregabantur.*

Ἀπροσπόδιστα. Non errantia. Fixa.

Ἀπρόσκλητοι. Sponte aliquid facientes. Thucydides: *Multi Thracum, qui ſui juris erant, prædæ gratia ultro eos ſequebantur.*

Ἀπρόσκλητος. Incomparabilis. Diſſimilis.

Ἀπαρράξειεν. Avulſerit. Separavit. *Si hos de colle deturbaſſet, ejuſque cacumen occupaſſet, citius ſe eos, qui in planitie eſſent, profligaturum [ſperabat.]*

Ἀπρόσποιητον. Non fictum. Non ſimulatum.

Ἀπρόσπιλος. Non vulſus. Hirſutus. Pilis horridus. [Ariſtophanes: *Hirſutus,*] *& per ſex annos illotus.*

Ἀπαρχμάτων. *Maturorum fructuum primitiis tempeſtivius:* inquit Theologus in Oratione *de S. Baptiſmo.* [Per ἀπάρχματα intelligit] primitias, quibus mortuis parentabant. Καιριώτερον vero, magis neceſſarium.

Ἀπαραιτήτως. Inexorabiliter. *Obvios vero quoſque irato & inexorabili animo trucidabant.*

Ἀπαρτισόμενος. Redditurus. Perſoluturus. *Geta vero ad ducem Romanorum venit, quaſi annui tributi partem ei perſoluturus.* Et Ἀπαρτιῶν, numerum complens. Iſocrates.

Ἄπαρνος. Qui aliquid pernegat.

Ἀπαρσῶνται. Diſceſſurum. *Carthaginenſes vero ſingulis diebus ſperabant fore, ut claſſis domum rediret.*

Ἀπάρσεως. Diſceſſus. Fugæ. *Hujus autem inconſultæ fugæ cauſa fuit populi erga ducem odium.*

1 Ἀπωπαί.συλλ.] Hæc nota referenda eſt ad locum Ariſtophanis, qui exſtat in *Ranis* pag. 213. ſed ubi hodie legitur, Ἀπωπαί. Verba Scholiaſtæ ibi corrupta ſunt, quæ hic obiter emendabo. Ἀπωβαί. γραφέτω ἀπωπαί. Διὰ τέτε ἐκαθηρθῆς Διονύσε &c. Lege, Διὰ τέτε ἐν συγκαθηρθῆς Β Δ. Bacchus enim, quem Comicus eo loco cum Hercule loquentem facit, aſſenſum præbet iis, quæ Hercules dixerat. Quare Suidas recte hic τὸ ἀπωπαὶ adverbium συγκαθετικὸν vocat.

2 Ἀπαράσκλητος. ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος] Corrupte apud Heſychium: Ἀπαράσκλητος. ἀνόμοιος. Lege ut hic apud Suidam.

3 Θουκυδίδης] Lib. II. cap. XCVIII.

4 Ἀπαρχήπτως. ἀσ.] Hæc lituram merentur. Τὸ ἀπαρχήπτως enim corruptum eſt ex ἀπαράσκλητος, quod paulo ante præcedit, & ſuo loco legitur.

5 Ἀπαράπλητος. ἀντὶ Β δ'] Hæc referenda ſunt ad locum illum Ariſtoph. *Lyſiſtr.* pag. 853. (547. Ed. Baſ. P.)

Σμικρὸν ἔχων πάνυ τριθώνιον
Πινῶν, ὑσπῶν, ἀπαράπλατος,
Ἐξ ἐτῶν ἄλουτος.

6 Ὁ Θεολόγος ἐν τῷ, Χθὲς τῇ λαμπρᾷ] Pearſonius recte monuit, intelligendam hic eſſe orationem Gregorii Nazianzeni εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα, cujus initium tale eſt: Χθὲς τῇ λαμπρᾷ τῶν φωτῶν ἡμέρᾳ παντηγύρισαντες &c. In ea oratione, pag. 646, exſtant verba, a Suida hic citata: quorum ſenſus ut recte intelligatur, legenda ſunt & ea, quæ ibi præcedunt & ſequuntur.

7 Ἀσυγχωρήτως] Sic recte in 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt. Priores vero Edit. corrupte exhibent ἀσυγχύτως.

8 Ἀπαρτιζόμενος. ἀντὶ Β ἀποπληρῶν ἀριθμόν. Ἰσ.] Ex Harpocratione.

9 Ἡ Φυγῆς] Hæc non ſunt verba ſcriptoris anonymi, ſed interpretatio compilatoris, qua vocem ἄπυρσις exponit.

Ἀπαρ-

Ἀπαρτῆσαι. τὸ κρεμάσαι. Ἀπαρτίσαι δὲ, τὸ τελειῶσαι.

Ἀπαρτί. Ἐπίρρημά ἐστιν, ὡς ἀμαγητί. ὡσεὶ τὸ ἀπηρτισμένον, τὸ πλῆρες. Ἡρόδοτος· Ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδιοι ὁ ἀπαρτί. καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις.

Φράσον μοι ἀπαρτὶ δήπου πρᾶγμα εἰδέναι.

καὶ Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐγωγε καὶ τὰς δεξιὰς, καὶ σώφρονας

Ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω.

Ἀπαρτίαν. [2] Ἐπισκευήν. [3] τέλος ἀπαρτισμοῦ. ἢ Ἀπαρτιζόντως, τὸ μήτε ὑπερβάλλειν, μήτε ἐνδεῖν· καὶ [4] Ἀπαρτιλογία. ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμὸς καὶ λόγος. οὕτω Λυσίας. [5] Ἡρόδοτος δὲ ζ. λέγει δὲ καὶ Ξέρξης πρὸς Πύθιον τὸν Λυδόν· [6] Ἵνα μὴ πεντακοσιάδες ὦσιν ὑμιλιάδες ἐπὶ χιλιάδων· [7] ἀλλ' ἤ τοι ἀπαρτιλογίη ὑπ' ἐμέο πεπληρωμένη.]

Ἀπαρυστέον. [8] ἀφαιρετέον. ἀπὸ τοῦ ἀρύω.

Ἀπάρχεσθαι. τὸ [9] τοῖς ἀγύρταις ἀργύριον ἐμβάλλειν. καὶ Ἀπάρχου, ἀρχὴν βάλλε, ἢ ἀπαρχὰς προφέρε. καὶ Ἀπαρξόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἀπαρχὰς προσοισόμεθα.

Εἰμὶ [10] δ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις· εἰ δὲ διδοίης

Πλείονα, καὶ πολλῶν, Δαῖμον, ἀπαρξόμεθα.

Ἅπασαν τὴν οὖσαν ἠμφίεσμαι. ἐπὶ τοῦ μηδ' ὁπωσοῦν ἄλλο κεκτημένου, ἢ ὅπερ ἀμπέχεται.

Ἅπας ἐχῖνος τραχύς. παροιμία ἐπὶ τῶν δυσκόλων καὶ δυσπροσώπων.

Ἀπασκαίζειν. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς·

Ἀπασκαίζειν ὥσπερεὶ πέρκην χαμαί.

Μένανδρος· Ἀπασκαιῶ σ' ἐγὼ γέλωτι τήμερον.

Ἀπασία. ἀπορία. νηστεία. ὡσεὶ τὸ πάσασθαι. καὶ Ἄπαστος, ἄβρωστος· οἷον ἄμαστος, ἀμάσητος.

Ἀπαθαγί. ἄνθυ ψόφου.

Ἀπαλεῶνος. ψεύστου.

Ἀπατηλός. ἀπατητικός.

Ἀπατήσει. ἀντὶ τοῦ ὡσεὶ λογιεῖται. Τηλεκλείδης.

Ἀπατούρια. [11] ἑορτὴ δημοτελής. ἤγετο δὲ παρ' Ἀθηναίοις ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· ἐν ᾗ ἐγράφη ἐν τῇ πολίτιδι ὁ υἱὸς Σιτάλκου, τοῦ Θρᾳκῶν βασιλέως. καλοῦσι δὲ τὴν μὲν πρώτην, Δόρπειαν· ἐπειδὴ [12] Φράτορες

Ἀπαρτῆσαι. Suſpendere. Sed Ἀπαρτίσαι, perficere, abſolvere.

Ἀπαρτί. Adverbium eſt, eodem modo formatum quo ἀμαγητί: ab ἀπηρτισμένον, perfectum & plenum. Herodotus: *Ab hoc loco ſunt plene ſtadia* LXX. Pherecrates *Crapatalis: Dic mihi confeſtim, ut rem anticipem.* Ariſtophanes *Pluto:*

Ego homines probos & modeſtos
Deinceps opulentos reddam.

Ἀπαρτίαν. Suppellectilem. Perfectionem. Et Ἀπαρτιζόντως, perfecte, ita ut nihil deſit nec redundet. Et Ἀπαρτιλογία, numerus plenus & perfectus. Summa integra. Sic Lyſias: itemque Herodotus libro VII. apud quem Xerxes ad Pythium Lydum inquit: *Ne quadringentis myriadibus* VII. *millia deſint, [ſed, ſupplemento illo a me addito, ſummam habeas integram & perfectam.]*

Ἀπαρυστέον. Tollendum. Auferendum. Ab ἀρύω.

Ἀπάρχεσθαι. Agyrtis ſtipem dare. Et Ἀπάρχου, incipe, vel primitias offer. Et Ἀπαρξόμεθα, primitias offeremus. [In Epigrammate:] *Pro tenui facultatum mearum modo tenue tibi munus conſecro: quod ſi plura, Deus, dederis, plures etiam primitias offeremus.*

Ἅπασαν τὴν οὖσαν. *Omnia bona ſua induit.* Dicitur in eos, qui nihil omnino poſſident præter veſtes, quibus induti ſunt.

Ἅπας ἐχῖνος τραχύς. *Omnis echinus aſper.* Proverbium in homines difficiles & moroſos.

Ἀπασκαίζειν. [Subſultare.] Ariſtophanes *Tageniſtis: Subſultare, ut perca humi.* Menander: *Efficiam, ut riſu exſultes hodie.*

Ἀπασία. Inedia. Jejunium. A verbo πάσασθαι, guſtare, edere. Et Ἄπαστος, jejunus, qui cibum non guſtavit: ut ἄμαστος, qui non manducavit.

Ἀπαταγί. Sine ſtrepitu.

Ἀπαλεῶνος. Impoſtoris. Mendacis.

Ἀπατηλός. Fallax. Fraudulentus.

Ἀπατήσει. Decipiet. Teleclides.

Ἀπατούρια. Apaturia, feſtum publicum, per tres dies ab Athenienſibus celebrari ſolitum; quo Sitalcus, filius Regis Thracum, in civitatem adſcriptus eſt. Primus ejus dies vo-

1 Ἀπαρτί. ἐπίρρημά ἐστιν, ὡς ἀμογητί.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Plutum*, pag. 42.

2 Ἀπαρτίαν. λόγον.] Vide Salmaſium *de Modo Uſur.* pag. 85.

3 Τέλος ἀπαρτισμοῦ] Lege πλῆρες, ἀπαρτισμόν, ut apud Heſychium.

4 Ἀπαρτιλογία. ἐπηρτισμένος ὁ πολ. ἀρ.] Ex Harpocratione.

5 Ἡρόδοτος δὲ ζ'. λέγει δὲ κ.] Legendum eſt, καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῷ ζ' Ξέρξης λέγει πρὸς Πύθιον &c. Vel ſic, ὁ Ἡρόδοτος, παρ' ᾧ ἐν τῷ ζ' Ξέρξης λέγει πρὸς Πύθιον &c. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

6 Ἵνα μὴ ἑπτὰκις ὦσιν ὑ μυρ.] Hæc verba leguntur apud Herodotum lib. VII. pag. 251.

7 Ἀλλ' ἤ τοι ἀπαρτιλ. ὑπ' ἐμέο πεπλ.] Hæc verba ex Herodoto addidi, quæ imprudenter admodum a compilatore prætermiſſa erant.

8 Ἀπαρυστέον. ἀφαιρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* p. 344.

9 Τὸ τοῖς ἀγύρταις ἀργ. ἐμβ.] Vide ſupra v. Ἀσείρ.

10 Εἰμὶ δ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη] Diſtichum hoc decerptum eſt ex Epigrammate Apollonidæ, hactenus, ut puto, inedito, quod integrum hic cum Lectore communicabo:

Σώφρων, ὁ πάλαι πολυαύλακος εἶμ' ὁ γεραιὸς
Οὐδὲ πολυβότρυν οἰνοφόρον βάπτων·
Ἀλλ' ὀρόπτῳ βραχύβωλον ἐπικνίζοντι χαράσσω
Χέρσον, ᾧ βαιὰ πάλαμνα ῥαχὸς ἔχω.
Σοὶ τῶν ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις· εἰ δὲ διδοίης
Πλείονα, κῆ πολλῶν, Δαῖμον, ἀπαρξόμεθα.

i. e. *Ego Sophron ſenex non amplos poſſideo agros, nec magnam vini copiam mihi vinea præbet: ſed exiguum aro agellum, & exiguus mihi eſt vini modus. Quare pro facultatibus meis, quæ tenues ſunt, tenue hocce munus tibi conſecro. Quod ſi plura, Deus, dederis, plures etiam primitias tibi offeremus.* Ex hoc Epigrammate fragmenta etiam adducit Suidas infra v. Πολυαύλακος, & v. Πολυβότρυν.

11 Ἀπατούρια, ἑορτὴ δημοτ.] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Schol. Ariſtoph. ad *Acharnenſ.* pag. 378.

12 Φράτορες ὀψίας σωιλθ.] Vide Meurſium *Græc. Fer.* v. Ἀπατούρια, & Holſtenium ad Steph. v. Φατρία.

ὁ Μαστιωλήτης θύοιχεῖτο. τῇ δὲ δευτέρᾳ, Ἀναῤῥύσιν. ἀπὸ τοῦ [1 ἀναῤῥύω, τὸ] θύειν. ἔθυον δὲ Διὶ Φρατρίῳ καὶ Ἀθηνᾷ. τῇ δὲ τρίτῃ, Κουρεῶτις, ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγράφειν εἰς τοὺς φρατέρας. ἡ δὲ αἰτία πολέμου ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς[3] περὶ Κελαινάς, ὃ ἦν χωρίον ἐν μεθορίοις. [4]Ξάνθιος δὲ Βοιωτὸς προεκαλέσατο τὸν Ἀθηναίων βασιλέα Θυμοίτην. ὑποδεξαμένου δὲ, Μέλανθος ὁ Ἀποδημῶν Μεσσήνιος, τὸ γένος ἀπὸ Περικλυμένου τοῦ Νηλέως, ὑπέστη ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. μονομαχούντων δὲ, ἐφάνη τῷ Μελάνθῳ τις ὄπισθεν τοῦ Ξανθίου τραγείᾳ ἐνημμένος μέλαιναν. ἔφη οὖν ἀδικεῖν αὐτὸν [5]δεύτερον ἥκοντα.[6] ὁ δὲ ἐπεστράφη. ὁ δὲ παίσας ἀπέκτεινε αὐτόν. ὅθεν δὲ τοῦτο ἡ τε ἑορτὴ Ἀπατούρια, [7]καὶ Διονύσου Μελαναιγίδος ἐδρύσαντο. οἱ δέ φασιν, ὅτι τῶν παλαιῶν ὁμοῦ συνειχόντων εἰς τοὺς παῖδας ἐγγραφὰς, οἷον Ὁμοπατόρεια λέγεσθαι τὴν ἑορτήν· ὁποίῳ τρόπῳ λέγομεν ἄλοχον τὴν ὁμόκοιτον, καὶ ἄκοιτιν· οὕτω καὶ Ὁμοπατόρεια, Ἀπατούρια. καὶ [8]Ἀριστοφάνης·

Ἦρχ. Φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατουρίων.

cabatur *Dorpia*, quod Φράτορες veſperi una convivarentur. Secundus *Anarrhyſis*, ab ἀναῤῥύω, quod ſacrificare ſignificat. Sacrificabant enim Jovi Phratrio & Minervæ. Tertius *Cureotis*, quod eo die pueros & puellas in Φρατόρων album referrent. Cauſa feſti hujus fuit bellum, quod Athenienſes cum Bœotis de Celænis, oppido quodam in confiniis ſito, gerebant. Cum autem Xanthius Bœotus ad ſingulare certamen Thymœten Athenienſium Regem provocaret, idque ille detrectaret, Melanthus Meſſenius, qui tum forte aderat, a Periclymeno Nelei filio oriundus, regnum pactus, certamen illud ſuſcepit. Certantibus igitur illis, Melanthus, cum virum aliquem nigra pelle caprina indutum a tergo Xanthii adſtantem conſpexiſſet, injuſte eum facere dixit, quod cum comite in certamen deſcendiſſet. Ille igitur cum reſpexiſſet, a Melantho interfectus eſt. Hinc igitur & feſtum appellatum eſt Ἀπατούρια, & Bacchi Melanægidis [aram Athenienſes] dedicarunt. Alii vero dicunt, feſtum hoc appellatum fuiſſe Ἀπατούρια, quaſi Ὁμοπατόρεια, quod patres tunc convenirent, ut filios [in Φρατόρων] album referrent. Uti enim uxorem vocamus ὁμόκοιτον & ἄκοιτιν; ſic etiam [Ἀπατούρια, vel] Ἀπατόρεια dictum eſſe videtur quaſi Ὁμοπατόρεια. Et Ariſtophanes: *Cupiebat edere farcimina, quæ Apaturiis parantur.*

Ἀπαύγασμα, καὶ Ἀπαυγή. ἡ ἔκλαμψις.

Ἀπαυδῶ. ἀπαγορεύω. ἀπολέγομαι. [9]Ἀριστοφάνης· Τούτοις ἀπαυδῶ, καὶ αὖθις ἀπαυδῶ, καὶ αὖθις πάλ' ἀπαυδῶ.

Ἀπαυθαδιάζοντας. μεγαλοφρονοῦντας.

Ἀπαυθημερίζειν. αὐθημερὸν ἐπανέρχεσθαι. [10]Ξενοφῶν· Ἐπεὶ δὲ τὰ ὀπτήδεια οὐκ ἦν λαμβάνειν, ὥστε ἀπαυθημερίζειν ἐπὶ [11]τὸ στράτευμα.

Ἀπαυτί. ἀκαταπαύστως.

Ἀπαυτομαλαχθεῖσα. οὐκ ἀφ' ἑαυτῆς τελειωθεῖσα.

Ἀπαυτομολῆσαι. ἀναχωρῆσαι. φθύζασθαι. Ἔφερον δὲ τὰ σφέτερα αὐτῶν σιτία, οἱ μὲν, ἀπορίᾳ ἀκολούθων, οἱ δὲ, ἀπιστίᾳ. ἀπαυτομολήκεσαν γὰρ οἱ πλεῖστοι.

Ἀπαφίσκω. ἀπαλῶ.

Ἀπαυχενίζειν. ἀφιππιάζειν, ἀπακλεῖν, ἢ τὸν αὐχένα συντρίβειν.

Ἀπαχθῆναι. ἀπενεχθῆναι. ἀναιρεθῆναι.

Ἀπ' [12] αἰγείρου θέα, καὶ ἐπ' αἰγείρου. ἡ ἀπὸ τοῦ ἐρχάτου. αἰγειρος γὰρ ἐπάνω ἦν τοῦ θεάτρου, ἀφ' ἧς

Ἀπαύγασμα, & Ἀπαυγή. Splendor.

Ἀπαυδῶ. Interdico. Edico. Ariſtophanes: *His edico, & iterum edico, & tertium edico.*

Ἀπαυθαδιάζοντας. Animo elatos.

Ἀπαυθημερίζειν. Eodem die redire. Xenophon: *Poſtquam commeatus haberi amplius non poterant, ita ut milites eodem die in caſtra reverterentur.*

Ἀπαυτί. Indeſinenter.

Ἀπαυτομαπεδεῖσα. Non ſponte perfecta.

Ἀπαυτομολῆσαι. Recedere. Fugere. Transfugere. *Sua autem cibaria ipſi ferebant, alii quidem ob famulorum inopiam; alii vero, quod illis diffiderent. Plerique enim aufugerant.*

Ἀπαφίσκω. Decipio.

Ἀπαυχενίζειν. Frænum detractare. Contumaciter reluctari. Vel, cervicem confringere.

Ἀπαχθῆναι. Abductum fuiſſe. Abſportatum fuiſſe. Interfectum fuiſſe.

Ἀπ' αἰγείρου θέα. *Ab alno ludos ſpectare.* Dicitur de iis, qui eminus & ab extrema parte aliquid ſpectant. Alnus enim Theatro imminebat,

1 Ἀναῤῥύσεως] Hæc vox a prioribus Ed. abeſt, quam negligentia librariorum omiſſam eſſe exiſtimo.

2 Ἀπὸ δὲ τοῦ κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγ.] Vide infra v. Κοινὸν γραμματεῖον, v. Μεταγωγεῖν, & v. Φράτορες; itemque Petitum in Commentar. ad *Leges Attic.* pag. 146, 147.

3 Περὶ Κελαινῶν] Sic etiam legitur apud Scholiaſtam Ariſtophanis, ex quo Suidas. Sed Michael Apoſtolius Centur. III. Prov. LXXIV. habet περὶ Μελαινῶν, quam lectionem præ altera amplectitur & defendit Holſtenius ad Steph. v. Μελαινεῖς, quem vide.

4 Ξάνθιος δὲ Βοιωτὸς προεκαλ. τ. Ἀθην. βασιλέα Θυμοίτην] Eandem hiſtoriam narrant Conon Narrat. XXXIX. Polyænus lib. I. & alii. Vide Meurſium *de Regno Attico* lib. III. cap. X.

5 Δεύτερον ἥκοντα] Pueriliter Portus, *quod iterum veniret.* Nam δεύτερος ἥκειν hic ſignificat *non ſolum, ſed cum comite venire.* Sic Athenæus lib. X. pag. 419. de Menedemo ait, ἦγεν μὲν δεύτερος ἢ τρίτος, i. e. *cum duobus aut tribus prandebat*: quod Laertius lib. II. Segm. CXXXIX. de eodem Menedemo verba faciens, ſic effert, προῆγεν μὲν δυεῖν ἢ τριῶν.

6 Ὁ δὲ ἐπεστράφη. ὁ δὲ παίσας ἀπέκτεινε αὐτόν] Hiſtoriam ſimilis eventus de Phenio Æneanum, & Hyperocho Inachienſium Rege narrat Plutarchus Tom. II. pag. 294.

7 Καὶ Διονύσου Μελαναιγίδος ἐδρύσαντο] Apoſtolius poſt Μελαναιγίδος addit βωμὸν, quam vocem tam Scholiaſtæ Ariſtophanis, quam Suidæ hic reſtituendam eſſe non dubito.

8 Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* p. 377. (267. Ed. Baſ. *P.*)

9 Ἀριστοφάνης] In *Ranis* pag. 145. *P.*

10 Ξενοφῶν] *De Exped. Cyri* lib. V. pag. 345. ut Portus monuit.

11 Ἐπὶ τὸ στράτευμα] Apud Xenophontem legitur ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.

12 Ἀπ' αἰγείρου θέα] Vide Heſych. v. Αἰγείρου θέα, v. Θέα παρ' αἰγείρου, & v. Παρ' αἰγείρου θέα: item infra v. Αἰγειρος, & v. Αἰγείρου θέα.

οἱ μὴ ἔχοντες τόπον ἐθεάσων.

Ἀπ' [1] αἰγίλιπος πέτρης. Ἀπὸ ὑψηλῆς πέτρας.

Ἀπαίδευτοι. ἀνήθικοι. ἄπαιδοι. καὶ Ἀπαιδευτότερος Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως. [2] ὅτι ὁ Φιλωνίδης οὐ μόνον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ ἀμαθὴς καὶ ὑάδης. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Ἀριστοφάνης ὡς ψοφοδεέστερος ἔχοντα, ἐπεὶ τὴν Λαΐδος ἔρωτα ἐν Κορίνθῳ διέτριβε. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς συάδης σὺν τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, οὓς κάπρους εἶπε· τὴν δὲ Λαΐδα Κίρκην, ἐπεὶ τοὺς ἐραστὰς ἐφαρμάκευεν.

Ἀπαιδία. [3] ἡλικία ἐλάσσονι χρόνῳ τοῦ συμπληροῦντος τὸν παῖδα. ἢ ἀγονία. καὶ Ἄπαιδος ὁμοίως, τοῦ μὴ ἔχοντος παῖδα.

Ἀπαιδοτρίβητοι. ἀγύμναστοι. ἀπαίδευτοι.

Ἀπαιθριάζει. ἀντὶ τοῦ θύδιαν ἄγει. σωνεφεῖ δὲ, συνάγει τὰ νέφη. [4] Ἀριστοφάνης·

---Τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;
Ἀπαιθριάζει [5] τὰς νεφέλας, ἢ ξωνεφεῖ;

Ἀπαινύμενον. ἀφαιρούμενον.

Ἀπαιόλημα. ἀπάτημα.

Ἀπαιωρούμενον. κρεμάμενον.

Ἄπαιρε. ὃ οἱ πολλοὶ ἄγειν λέγουσιν. καὶ Ἀπαίρειν, ἀντὶ τοῦ ἀφικνεῖσθαι. Ἀριστοφάνης. οἱ Ἀπαίροντες, μεθιστάμενοι.

Ἀπαίσιον. ἀφρεπὲς, βλάσφημον, ἀσύμβολον, [6] ἀσινὲς, δυσοιώνιστον. Ἀνεφάνησαν δὲ τοῦ αὐτοῦ φύλου τῶν Τυρρηνῶν, οὓς ἔφασαν τὰ ἀπαισίων ἐλατῆρας εἶναι.

Ἀπαισός. ὄνομα πόλεως.

Ἀπαιτῆμαι. αἰτιατικῇ. καὶ Ἀπαιτητέα, καὶ Ἀπαιτητέον, ἀντὶ τοῦ δεῖ ἀπαιτεῖν.

Ἀπαιτέων, ἀπαιτᾶν. Φωκυλίδης·

---Χρῆσις κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρὸς (φεῦγε),
Μή σε γ' ἀνήσῃ διδὺς, ὡς χαλεπὸν ἀπαιτέων.

Ἀπαίτει. ἀπαίτησον. καὶ Ἀπαίτεσα, ἀμοιβαῖος.

Ἀπέβλυσεν. ἀφύλαξεν. ἢ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν [illegible]. ἢ ἀπὸ τῶν τὸ γάλα ἀμελγόντων. [8] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

--Λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον,
Κἀγὼ πίπτω, μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ' ἀπέβλισε
Θοιμάτιόν μου.

Ἀπέβριξεν. ἀφύπνωσεν.

Ἀπεγένετο. ἀντὶ τοῦ ἀπέθανεν. ὅπως Ἀντιφῶν καὶ [illegible].

Ἀπεγνωκώς. γενικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀποδοκιμάσας. Δη-

ex quâ ſpectabant illi, qui locum [in Theatro] non habebant.

Ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης. Ab excelſa petra.

Ἀπαίδευτοι. Stulti. Diſciplinæ expertes. Et [proverbium,] *Indoctior Philonide Melitenſi.* Hic Philonides non ſolum erat magnus, ſed etiam indoctus & porcinis moribus præditus: quem Ariſtophanes comice exagitat ut paraſitos habentem, & propter Laidis amorem Corinthi degentem. Non ſolum autem ipſe ut porcinis moribus præditus a Comico vellicatur, ſed etiam ſocii ejus, quos capros appellat; Laidem vero Circen, quod amatores ſuos veneficiis irretiret.

Ἀπαιδία. Ætas pueritia minor. Vel ſterilitas fœminarum. Et Ἄπαιδος, [genitivus ab ἄπαις,] qui liberis caret.

Ἀπαιδοτρίβητοι. Inexercitati. Indocti.

Ἀπαιθριάζει. Serenitatem inducit. Serenat. Σωνεφεῖ vero, nubes cogit. Ariſtophanes:

——Quid Jupiter facit?
An diſcuſſis nubibus cœlum ſerenat? an vero nubila inducit?

Ἀπαινύμενον. Id, quod aufertur.

Ἀπαιόλημα. Fraus. Fallacia.

Ἀπαιωρούμενον. Suſpenſum. Pendentem.

Ἄπαιρε. Idem quod vulgus ἄγειν dicere ſolet. Et Ἀπαίρειν, advenire. Ariſtophanes. Et Ἀπαίροντες, abeuntes, diſcedentes.

Ἀπαίσιον. Indecorum, impium, mali ominis, noxium, inauſpicatum. *Apparuerunt autem ex eadem gente Turcorum quidam, quos infauſtorum auguriorum averruncatores eſſe dicebant.*

Ἀπαισός. Apæſus. Nomen urbis.

Ἀπαιτῆμαι. Repeto. Repoſco. Et Ἀπαιτητέα, & Ἀπαιτητέον, oportet repetere.

Ἀπαιτέων, ῶν. Repetens. Repoſcens. Phocylides.

---Hominis improbi debitor eſſe cave,
Ne pecuniam, quam tibi dedit, intempeſtive repetens, moleſtus tibi ſit.

Ἀπέβη. Mortuus eſt. Et Ἀπεῖλω, idem.

Ἀπέβλισεν. Abſtulit. Tranſlatio ducta eſt ab illis, qui mel e favis apum auferunt: vel ab illis, qui lac emulgent. Ariſtophanes *Avibus:*

--Graſſator clava tergo meo ictum infligit,
Et ego cado, clamare volens. Ille vero abſtulit pallium meum.

Ἀπέβριξεν. Obdormivit.

Ἀπεγένετο. Deceſſit. Obiit. Sic Antiphon & Thucydides.

Ἀπεγνωκώς. Genitivo jungitur. Qui repro-

1 Ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης] Vide Scholiaſtam Homeri ad Il. I. v. 15.

2 Ὅτι ὁ Φιλωνίδης οὐ μόνον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ ἀμ.] Hæc & quæ ſequuntur excerpta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 34.

3 Ἡλικία ἐλάσσονι χρόνῳ τοῦ συμπληρ. τὸ π.] Verba hæc de mendo mihi ſuſpecta ſunt: de quibus proinde amplius cogitandum cenſeo.

4 Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 610. (424. Ed. Baſ. P.)

5 Ἀπαιθριάζει] Scholiaſta Ariſtophanis legit ὑπαιθριάζει.

6 Ἀσινὲς] Senſus potius requirit, ut legatur ἐπισινὲς, i. e. noxium.

7 Ἀπέβλισεν. ἀφείλετο. ἢ μετ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Aves* pag. 565.

8 Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 564. (388. Ed. Baſ. P.)

μοδέντης

μοδένης. καὶ Ἀπέγνωσαν, τὸ σιδηρίον τῷ κατέγνωσαν.

Ἄπεδα. τὰ ἰσόπεδα. Κλείδημος. καὶ Ἠπέδιζον τὴν ἀκρόπολιν, περιέβαλλον δὲ ἐννεάπυλον τὸ Πελασγικόν.

Ἀπέδει. ἐνέλιπεν. Ὁ δὲ Φιλοποίμην ὁ Ἀρκὰς μέγεθος μὲν δὴ καὶ σώματος βάμμα ἀπέδει Πελοποννησίων ἑνὸς· τὸ δὲ εἶδος ἦν τὸ περὶ τὸ πρόσωπον κακός.

Ἀπεδειλία. ἐδεδίει. Πολύβιος· [2] Ὁ δὲ Περσεὺς μίαν ἔχων προθυμίαν ἢ νικᾶν ἢ θνήσκειν (ἀντὶ τοῦ ἐνίσχυσεν) τότε οὐχ ὑπέμεινε τῇ ψυχῇ, ἀλλ' ἀπεδειλία, καθάπερ οἱ περὶ σκοπὰς τῶν ἱππέων.

Ἀπέδειξεν. ἀντὶ τοῦ παρέδωκε. Ξενοφῶν.

Ἀπεδήδοκε. κατέφαγεν.

Ἀπεδημηκότες. ἀντὶ τοῦ ἀποδεδημηκότες. Ἕρμιππος Φορμοφόροις.

Ἀπεδοκίμαζεν. ἀτίμως ὕβριζεν. ἐξεφαύλιζε. Καὶ [3] καθόλου τοὺς μὲν κοσμίους τοῖς ἤθεσι καὶ τῶν ἰδίων βίων ἐπιμελουμένους ἀπεδοκίμαζεν· τοὺς δὲ πολυτελεῖς, καὶ ζωνίας ἐν μέθαις καὶ κύβοις, ἐτίμα καὶ προῆγεν.

Ἄπεδον. τὸ ἰσόπεδον καὶ τὸ ὁμαλόν. [4] Θουκυδίδης· Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι κατέβησαν εἰς χωρίον ἄπεδόν τι, ἔνθα αὐτοῖς ἐσφαλοπεδεύσαντο, βουλόμενοι ὅτι τῶν οἰκιῶν λαβεῖν τι ἐδώδιμον.

Ἀπέδοξεν. ἀντὶ τοῦ, [5] πῶς οὐκ ἔδοξεν.

Ἀπέδοσθε. ἀπεμπολήσατε. καὶ Ἀπέδοτο, ἐπώλησε, παρέδωκεν.

Ἀπέδραν. καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν. ἀντὶ τοῦ ἐπανεχώρησαν. δεῦρο κἀπέδραν. Φερεκράτης Ἰπνῷ. Μένανδρος Δαιταλεῦσιν. εἶτ' ἀπέδρα μόνος.

Ἀπέθανεν. ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθε. καί ἐστιν ἐν τῷ Ἀποθανεῖν.

Ἀπέθεισεν. ἀπέκειρεν. ἀπέκοψε.

Σοῦ [6] κεφαλὴν αἴλουρος ἀπέθεισεν, ἄλλα τε πάντα
Ἥρπασε, καὶ φθονερὸν οὐκ ἐπόρουσε γένυν.

Ἀπεκάθηλο. ἐκαθέζετο. Ὁ δὲ Σκιπίων ἀπεκάθητο πρός τινι πυραμίδι, θεωρῶν τοὺς αὐτομόλους, καὶ τὴν τόλμαν ἀπόπειραν.

Ἀπεκάλει. ἀντὶ τοῦ ἀνεκάλει. μελετέμπελο. Ξενοφῶν.

Ἀπεκαρτέρησεν. ἑαυτὸν διεχρήσατο. [7] Ὁ δὲ Λυκοῦργος ἐλθὼν εἰς Κρήτην ἀπεκαρτέρησεν, ἵνα μὴ λύσῃ τοὺς νόμους, οὓς ἔθηκεν.

Ἀπεκαύθησαν. Πολλοὶ δὲ ὑπὸ κρύους ἀπεκαύθησαν χεῖρας καὶ πόδας.

bavit. Qui rejecit. Demoſthenes. Et Ἀπέσωσαν, ſuffragiis ſuis abſolverunt.

Ἄπεδα. Plana. Clidemus. *Et arcem complanarunt, & Pelaſgico muro novem portas habente cinxerunt.*

Ἀπέδει. Inferior erat. Cedebat. *At Philopœmen Arcas magnitudine quidem & robore corporis nulli Peloponneſiorum cedebat; ſed deformi erat oris ſpecie.*

Ἀπεδειλία. Metuebat. Formidabat. Polybius: *Perſeus vero, cum vel vincere vel mori animum ante induxiſſet, tunc forti & conſtanti animo periculum non tulit, ſed timori ſuccubuit, ut ſpeculatores equitum.*

Ἀπέδειξεν. Tradidit. Xenophon.

Ἀπεδήδοκεν. Comedit. Devoravit.

Ἀπεδημηκότες. Pro ἀποδεδημηκότες dixit Hermippus *Phormophoris.*

Ἀπεδοκίμαζεν. Reprobabat. Ignominia afficiebat. Contemnebat. *Et univerſe homines modeſtos & ad rem familiarem attentos deſpiciebat; ſumptuoſos vero & ebrietati aleæque deditos, ad honores & dignitates evehebat.*

Ἄπεδον. Æquum & planum. Thucydides: *Athenienſes vero deſcenderunt in quendam locum campeſtrem & planum, ibique caſtra poſuerunt, quod aliquid cibariorum ex illis domibus ſumere vellent.*

Ἀπέδοξεν. Diſplicuit. Non placuit.

Ἀπέδοσθε. Vendidiſtis. Et Ἀπέδοτο, vendidit, dedidit, tradidit.

Ἀπέδραν. Aufugerunt. Eſt etiam ἀπέδραν prima perſona. Pherecrates Ἰπνῷ.* * * Menander *Dætalenſibus: Deinde aufugit ſolus.*

Ἀπέθανεν. Obiit. Abiit eo; unde venit. Quære in v. Ἀποθανεῖν.

Ἀπέθεισεν. Abſcidit. Amputavit. *Tuum caput felis morſu abſcidit, & alia omnia rapuit, nec invidam ſatiavit mandibulam.*

Ἀπεκάθηλο. Sedebat. *Scipio vero ad quandam pyramidem ſedebat, transfugas & deſperatam illorum audaciam ſpectans.*

Ἀπεκάλει. Revocabat. Accerſebat. Xenophon.

Ἀπεκαρτέρησεν. Mortem ſibi [inedia] conſcivit. *Lycurgus vero, cum in Cretam veniſſet, inedia mortem ſibi conſcivit, ne leges, quas tulerat, abrogare cogeretur.*

Ἀπεκαύθησαν. Aduſti ſunt. *Multorum manus & pedes frigus aduſſit.*

1 Ἠπείζον τὴν ἀκρόπολιν, περιέβ.] Idem fragmentum legitur infra v. Ἠπείζον.

2 Ὁ δὲ Περσεὺς μίαν ἔχων πρ.] Cum hoc fragmento conferenda omnino ſunt ea, quæ leguntur infra v. Καχεξία.

3 Καὶ καθόλου τοὺς μὲν κοσμίους τοῖς ἤθεσι καὶ τῶν ἰδ.] Hæc ſunt verba Theopompi hiſtorici de Philippo, Rege Macedonum, quæ leguntur in Collectaneis Conſtantini, a Valeſio editis, pag. 21. unde ea Suidas deſcripſit. Idem fragmentum apud Athenæum lib. VI. pag. 260. ſic legitur: Φίλιππος τοὺς μὲν κοσμίους τῷ ἤθει, καὶ τοὺς τῶν ἰδίων ἐπιμελουμένους ἀπεδοκίμαζε· τοὺς δὲ πολυτελεῖς καὶ ζωνίους ἐν κύβοις καὶ πότοις ἐπαινῶν ἐτίμα. Quæ verba ex libro XLIX. Hiſtor. Theopompi deprompta eſſe Athenæus eodem loco teſtatur.

4 Θουκυδίδης] Lib. VII. cap. LXXVIII.

5 Πῶς] Hæc vox delenda eſt: vel legendum, οὐκ ἔδοξέν τι: quæ Porti conjectura eſt.

6 Σοῦ κεφαλὴν αἴλουρος ἀπ.] Diſtichum hoc legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. Epigr. 1.

7 Ὁ δὲ Λυκοῦργος ἐλθ. εἰς Κρ.] Vide infra v. Λυκοῦργος.

'Απεκαίνυλο.[1] ἐνίκα.

'Απέκεινλο. ἐταμιεύοντο. Αἱ [2] δὲ βάλανοι τῶν Φοινίκων, [3] οἵας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησίν ἐστιν ἰδεῖν, τοῖς οἰκέταις ἀπέκειντο. αἱ δὲ τοῖς δεσπόταις ἐπεκείμεναι, ἦσαν ἐπλεκτοί.

'Απέκνισε ξύλον. ἀπέκοψεν.

'Απεκομίσθη. ἀπηνέχθη.

'Απεκόμπασεν. [4] ἐν Ἐπιγράμματι·

Βραγχὼν [5] τεζιγῦα λύρας ἀπεκόμπασε χορδά.

'Απεκόπησαν. ἀντὶ τοῦ [6] ἀνεβλήθησαν. Ξενοφῶν.

'Απεκρύφα. σαφηνῶς ἔλεγεν. [7] Ἡρόδοτος· Ἀρταφέρνης, ὁ Ὑστάσπεος, Σαρδίων ὕπαρχος, ἀπεκρύφα σφι τάδε· Εἰ μὲν δίδοσι βασιλεῖ Δαρείῳ Ἀθηναῖοι γῆν τε καὶ ὕδωρ, ὁ δὲ συμμαχίην σφι συνεπίθετο· εἰ δὲ μὴ δίδοσιν, ἀπαλλάσσεσθαι αὐτὸς ἐκέλευε.

'Απεκόπησε τῆς κέρας ἀπεχώρισεν. ἀπέκοψεν. Ὁ [8] δὲ ῥοπάλῳ γυμὸν ἀπεκόπησε βοὸς κέρας.

'Απεκρίθη. ἀφαιρέθη.

'Απεκτήτω. ἀκλινέστω. [9] ἐν Ἐπιγράμματι·

---Οὐδὲ κομίζει

Χρυσὸς ἀπεκλήτω σῆς τειχὸς ἀγλαΐην.

'Απεκλάκασι, καὶ 'Απεκλόνασι. Μισθοῖ μὲν, ὦ πάτερ, Θρᾴσσαν, ἀπεκλάκασι δ' ὅ.

'Απέλα. ἀντὶ τοῦ ἀπέλαυνεν.

'Απελάκισεν [10] ὁ ἠαπιμθύος. ἀντὶ τοῦ, ἀπεσκίρτησεν.

'Απελαύνομαι. Ὡς οἱ τὸ ἀκάθαρτον καὶ ὑλικὸν πνεῦμα τῆ ψυχῆ ἀπελάσαντες.

'Απελλαῖος. ὡδὶ Μακεδόσιν ὁ Δεκέμβριος μήν.

'Απέλεθρον. πολλὸν, ἀμέτρητον.

'Απελεύθερος. ὁ ἐλευθερωθείς.

'Απεληλαμένος. ἐκπεφυγών.

'Απελλῆς, Κολοφώνιος, θέσει δὲ Ἐφέσιος, ζωγράφος, μαθητὴς Παμφίλου τοῦ Ἀμφιπολίτου, πρότερον δὲ Ἐφόρου τοῦ Ἐφεσίου, υἱὸς Πυθίου, ἀδελφὸς Κτησίχου, καὶ αὐτὸς ζωγράφος.

'Απέλθη. ἀντὶ τοῦ ἐπανέλθη. Θουκυδίδης. Δημοσθένης

'Απεκαίνυλο. Vincebat.

'Απέκεινλο. Servabantur. Reponebantur. *Palmarum vero glandes, quales in Græcia cernuntur, in usum servorum reponebantur. Quæ vero Dominis servabantur, erant eximiæ & selectæ.*

'Απέκνισε ξύλον. Abscidit lignum.

'Απεκομίσθη. Absportatus est.

'Απεκόμπασεν. Rupta est. In Epigrammate:

Raucum stridens chorda lyræ rupta est.

'Απεκόπησαν. Ex loco superiore pulsi sunt. Deturbati sunt. Xenophon.

'Απεκρύφα. Planis & brevibus verbis dixit. Herodotus: *Artaphernes, Hystaspis filius, Sardium præfectus, planis & brevibus verbis hæc ipsis dixit: Si Athenienses Regi Dario terram & aquam dare vellent, se societatem & fœdus cum illis junctorum esse: sin secus, eos abire jussit.*

'Απεκόπησε. A capite decussit. Abscidit. *Ille vero clava curvum cornu a capite bovis decussit.*

'Απεκρίθη. Separatum est.

'Απεκτήτω. Impexi. In Epigrammate: *Neque impexæ tuæ comæ nitori aurum majorem ornatum addere potest.*

'Απεκτάκασιν, & 'Απεκτόνασιν. Interfecerunt. *Oderunt quidem, pater, Thrasonem; non tamen occiderunt.*

'Απέλα. Pro ἀπέλαυνεν. Abigebat.

'Απελάκισεν ὁ ἠαπ. *Dilectus recalcitravit.*

'Απελαύνομαι. Abigor. Expellor. *Ut illi qui impurum & ex [crassiore] materia constantem spiritum ex animis [hominum] expulerunt.*

'Απελλαῖος. Apellæus. Apud Macedones mensis December.

'Απέλεθρον. Multum. Immensum.

'Απελεύθερος. Manumissus. Libertus.

'Απεληλαμένος. Expulsus. Exul.

'Απελλῆς. Apelles, [genere quidem] Colophonius, sed ab Ephesiis jure civitatis donatus, pictor, Pamphili Amphipolitani discipulus, ante vero Ephori Ephesii; Pythii filius, frater Ctesiochi, qui & ipse pictor fuit.

'Απέλθη. Thucydides hac voce usus est

1 'Απεκαίνυλο] Est vox Homerica Odyss. Θ. v. 127.

2 Αἱ δὲ βάλανοι τῶν Φοινίκων, οἵας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλ.] Hæc sunt verba Xenophontis de *Expedit. Cyri*, lib. II. pag. 279. eademque ex Xenophonte recitat Athenæus lib. XIV. pag. 651. ubi de palmis agit. Vide etiam infra v. 'Απόλεκτοι, ubi idem fragmentum repetitur.

3 Οἵας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔστιν ἰδ.] Notandum est apud Athenæum loco laudato legi, οἷας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησιν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν.

4 Ἐν Ἐπιγράμματι· Βραγχὼν τεζ.] Hexameter hic decerptus est ex Epigrammate Pauli Silentiarii in Eunomum Locrum, qui cum de peritia cithara canendi cum altero certaret, & chorda forte rumperetur, cicada advolans in jugo citharæ consedit, & stridore suo sonum chordæ ruptæ supplevit. Epigramma illud legitur Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. 1.

5 Βραγχὼν] Sic recte legitur in Anthologia Epigrammatum, loco ante laudato. In prioribus vero Edit. corrupte excusum est βρόγχοι cujus loco MSS. Paris. exhibent βρόγχιν: quod quamvis itidem corruptum sit, propius tamen ad veram lectionem accedit.

6 'Ανεβλήθησαν] Interpretatio hæc mihi non placet, quoniam non video, quomodo ea voci ἀπεκόπησαν convenire possit. Exiffimo igitur scribendum esse ἀπελάθησαν, ab ἀπελαύνω. Τὸ ἀπεκόπτειν enim apud Xenophontem, quem Suidas hic citat, interdum significat aliquem e loco superiore pellere vel deturbare; ut 'Αναβ. lib. III. pag. 312. Προκαταλαμβάνει γὰρ ἡμῶν ὁ ὑπὲρ τοῦ καταβάσεως λόφος, ἐξ οὗ ἐὰν ἡμᾶς παρελθῶσιν, εἰ μὴ τούτους ἀποκόψομεν. i. e. *Nam occupatus est collis ille, qui viæ immunet, qua descendendum erit: neque transire nobis licebit, nisi hos vi dejecerimus.* Idem lib. IV. 'Αναβ. pag. 320. Προδρόμους εἰς τὰ ἐπιτήδεια λόφου τινὸς ὑπὲρ τοῦ ὁδοῦ καταλαμβάνουσι τοὺς πολεμίους, ἐξ ἧς ἀποκόψαι ἦν ἀναγκαῖον, ἢ ἐκλεῖσθαι δὲ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. i. e. *In itinere incidunt in collem, qui viæ imminebat, & occupatus erat ab hostibus, qui vel pellendi loco vi erant, vel a cæteris Græcis se necessario disclusum iri videbant.* Idem pag. 321. Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ κλῆν Ἀρχαγόραν ὁ Ἀργεῖος πρόδρομος, ἐκ λόφου, οὗ ἀποκόπτουσιν δεῖ ἐξιόντας λόφου &c. *Interea Archagoras fuga elapsus venit, ac se cum suis de primo colle vi pulsum narrat.* Ad hunc locum Suidam hic respexisse puto.

7 Ἡρόδοτος] Lib. V. pag. 198. ut Portus observavit.

8 Ὁ δὲ ῥοπάλῳ γυμὸν ἀπεκ.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod ex Anthologia inedita integrum exhibemus infra v. Ἰξιών.

9 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VII. pag. 594.

10 'Απελάκισεν ὁ ἠαπ.] Hæc sunt verba Mœridis Dectet. XXXII. 15.

κὸς

νης δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀποδράναι.

Ἀπελλικῶν.[1] Καὶ [2]τὸν Ἀπελλικῶνα τοῦ Τηΐου καταλαβὼν ὁ Σύλας βιβλιοθήκην. σημαίνει δὲ ὄνομα κύριον.

Ἀπελείπετο. ἀεὶ διὰ διφθόγγου. Ἀπέλιπε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀπέλειψεν, ὡς τὸ παρελήλυθὸς σημαῖνον, διὰ τοῦ ι. Μεγίστην δόξαν τοῖς βαρβάροις δικαιοσύνης ἀπέλιπε δόξαν. Ἀπέλειπε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀπελίμπανε, διὰ διφθόγγου, ὡς παρωχημένου.

Ἀπελογίζετο. ἀπεμνημόνευε. [3] Ὁ δὲ εἰσελθὼν ἀπελογίζετο τὰς αἰτίας, δι' ἃς πεφυγὼς εἴη τὸν Φίλιππον.

Ἄπελος. τὸ ἕλκος. διὰ τὸ μὴ πελάζειν, ἀλλὰ διΐστασθαι.

Ἀπελωβήθη. [4] ἐφύβρισται. εἴρηται. ἢ ὅτως· οἰνωβεῖσθη καὶ λωβητὸς γέγονε. Σοφοκλῆς· Μανίᾳ γὰρ ἀλὸς ἡμῖν ὁ κλεινὸς νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.

Ἀπελυμαίνοντο. [5] ἀπεκαθαίροντο.

Ἀπέλυσεν. ἐλυτρώσατο. Πολύβιος· [6] Ἣ καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἀπέλυσε τῆς ὑποψίας.

Ἀπεμοξάμην. ἀπεψησάμην. ἐδάκρυσα.

Ὡς [7] ἐγὼ μὲν ἠλέησα, κἀπεμοξάμην, ἰδὼν
Ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου [8] κομώμενον.

ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. παρέπεται γὰρ τοῖς δάκρυσιν ἀπομάττεσθαι. ἢ Ἀπεμόρξατο, ἴσως ἐξεμόρξατο, ἐξεψιλώσατο.

Ὑετὸν [9] ἄρτι κόμης ἀπεμόρξατο, βοὸς δὲ κατ' ἴχνος
Βαθὺν εἰς κοίλην ἄζαπτον ἵκετο λέων.

καὶ Ἀπεμόρξατο. ἀπεβάλετο, ἀπεσμήξατο.

Ἀπεμπολή. [10] Ἀπάτησις. [11] ἡ μὴ ἀπάτης πρᾶσις. καὶ ἐμπορία. ὁ Ἀπεμπολήσας, πεπρακώς. ἀποκαπηλεύων.

Ἀπεμυθήσω. ἀντὶ τοῦ ἀπελογήσω. Σβάττις.

Ἀπεμφαίνει. ἀπέοικεν.

Ἀπεναντίας. γενικῆ.

Ἀπενεγκάμενος. κλησάμενος.

Ἀπενιαυτίσαι. [12] ὀκνῶ [13] φυγεῖν τὸν παλαιὸν

pro ἐπανέλθῃ, redierit. Demoſthenes vero pro ἀποδρᾶναι, aufugere.

Ἀπελλικῶν. Apellicon. Nomen proprium. *Sylla vero, cum Apelliconis Teji bibliothecam in ſuam poteſtatem redegiſſet.*

Ἀπελείπετο. Semper per diphthongum ει ſcribitur. Ἀπέλιπε vero, pro ἀπέλειψεν, præteriti ſignificationem habens, per ι ſcribitur. *Maximam apud Barbaros juſtitiæ gloriam reliquit.* Ἀπέλειπε vero, pro ἀπελίμπανε eſt imperfectum, & per diphthongum ſcribitur.

Ἀπελογίζετο. Recenſebat. *Ille vero ingreſſus cauſſas recenſebat, ob quas Philippum fugiſſet.*

Ἄπελος. Ulcus, ita dictum, quod [ejus labra] non ſint juncta, ſed diducta.

Ἀπελωβήθη. Fœda facinora perpetravit. Vel, contumelia affectus & malo quodam læſus eſt. Sophocles: *Furore enim correptus inclytus ille Ajax noctu fœdum facinus perpetravit.*

Ἀπελυμαίνοντο. Purgabantur. Abluebantur.

Ἀπέλυσεν. Abſolvit. Liberavit. Polybius: *Quæ etiam Heraclidem ſuſpicione liberavit.*

Ἀπεμοξάμην. Abſterſi. Lacrymatus ſum. *Quamobrem ego quidem illum flens miſeratus ſum, conſpicatus virum ſenem a lictore male tractari.* Conſequens hic ponitur pro antecedenti. Fletum enim ſequi ſolet abſterſio lacrymarum. Vel Ἀπεμόρξατο, expreſſit, effinxit, [abſterſit. In Epigrammate.] *Cum vix comas pluvia madidas abſterſiſſet, veſtigia ejus ſecutus leo, bobus infeſtus, in cavum ſpecum venit.* Et Ἀπεμόρξατο, abjecit, deterſit.

Ἀπεμπολή. Venditio, qua quis fraudatur. Negotiatio. Mercatura. Et Ὁ Ἀπεμπολήσας, qui vendidit. Qui aliquam rem alienavit, vel poſſidere deſiit.

Ἀπεμυθήσω. Cauſam dixiſti. Strattis.

Ἀπεμφαίνει. Non convenit. Diſſimilis eſt.

Ἀπεναντίας. Genitivo jungitur. E regione.

Ἀπενεγκάμενος. Qui aliquid conſecutus eſt.

Ἀπενιαυτίσαι. Per annum abeſſe. Propter cri-

1 Ἀπελλικῶν] De eo vide inſignem locum apud Athen. lib. v. pag. 214.

2 Καὶ τὸν Ἀπελλικῶντος τοῦ Τηΐου καταλαβὼν ὁ Σύλας βιβλ.] Vide omnino Strabonem lib. XIII. pag. 609.

3 Ὁ δὲ εἰσελθὼν ἀπλοῦς.] Hoc fragmentum Caſaubonus & Valeſius ad Polybium referunt.

4 Ἐφύβρισται. εἴρηται.] Legendum eſt ἐφύβρισται εἴρηται, ut apud Schol. Sophoclis ad *Ajacem* pag. 14. ex quo Suidas notam hanc deſcripſit, ut Portus etiam monuit.

5 Ἀπελυμαίνοντο. ἀπεκ.] Reſpexit Grammaticus noſter ad locum illum Homeri Il. A. v. 314.

Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, κατὰ εἰς ἅλα λύματ' ἔθεντο.

Scholiaſta ibi τὸ ἀπελυμαίνοντο itidem exponit ἀπεκαθαίροντο, ut hic Suidas.

6 Ἣ καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἀπ.] Supplementum hujus fragmenti habes [illegible] v. Ἀναδίξασθαι.

7 Ὡς ἐγὼ μὲν ἠλέησα, κἀπεμ.] Duo hi verſus (qui, ſi bene memini, in Ariſtoph. *Lyſiſtrata* exſtant) ſunt ſeptenarii Trochaici, quos in hac Editione ſecundum legem metri diſtinxi & in ordinem redegi.

8 [illegible]κομώμενον] Perrhonius monet, in codice Vaticano ſcriptum [illegible] quæ lectio magis placet.

9 Ὑετὸν ἄρτι κόμης ἀπ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod ex Anthologia inedita integrum exhibemus infra v. Ἡρώστου.

10 Ἀπάτησις] Subſiſtat Lector, & de voce hac, quam ſuſpectam habeo, cogitet.

11 Ἡ μὴ ἀπάτης πρᾶσις] Verba hæc ambiguam habent ſignificationem. Vel enim accipi poſſunt de venditione doloſa, qua emptor fraudatur: vel de fraude, qua aliquem perfide prodimus & circumvenimus; quo ſenſu in lingua noſtra vernacula *vendere* aliquem interdum ſignificat aliquem prodere & decipere. Ultimam ſignificationē egregie confirmat locus hic Ariſtophanis p. 389.

Κἀνταῦθα λαυθάνασ' ἀπεμπολώμεθα.

Ubi eruditus enarrator ait: Ἀπεμπολώμεθα· παραπολώμεθα διὰ τῆς κολακείας. τοῦτο δέ φησι διὰ τὸ εὐεργέτας πιθανῶς τοῖς ῥήτορσι τοὺς Ἀθηναίους, ἀπατᾶσιν αὐτούς. En clare Scholiaſta docet, τὸ ἀπεμπολώμεθα hic dici de illis, quos adulatores fallacibus verborum lenociniis decipiunt & in fraudem inducunt: quod locum hunc Suidæ non parum illuſtrat.

12 Ἀπενιαυτίσαι] Sic habent MSS. Pariſ. In prioribus vero Edit. minus recte ſcriptum eſt ἀπενιαυτῆσαι per η.

13 Ἐνιαυτῷ φυγεῖν τὸν παλ.] Vide quæ de hoc more veterum notarunt Meurſius *Exercit. Crit.* Part. II. lib. III. cap. ult. itemque ad Lycoph. v. 1039. & Petitus *Leg. Attic.* pag. 512.

ἐπί τισιν ἀδικήμασιν. [1] Ἀπολλώνιον φασὶ τὸν Τυανέα ἀπενιαυλίσαι εἰς τὸ Σκυθῶν ἔθνος, ἁμαρτίᾳ ἐρωτικῇ ληφθέντα. Καὶ αὖθις περὶ Ἡρακλέους· Ἀπενιαυλίσαντα, ὡς νόμος, ἔξω, καὶ καθηράμενον, ἐπανελθεῖν εἰς Ἀθήνας.

Ἀπέννινα ὄρη.

Ἀπεξεσμένον. ἠκριβωμένον.

Ἀπεώσαλο. ἀπελαύνεσθαι. καὶ Ἀπεωσμένον, καὶ Ἀπωσμένον ὁμοίως. Ἀπέωστο δὲ, ἐτορβεῖτο.

Ἀπέπαρδε. καὶ Ἀποπαρδεῖν. [2] ἐφράδειν δὲ, προπεταγμένου τοῦ ρ.

Ἀπεπίστευον. ἤλπιζον. [3] Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι πρὸς τοὺς ὑλώδεις τόπους ὑποπτως εἶχον πρὸς ἐνέδρας· ἐν δὲ τοῖς ἐπιπέδοις καὶ φιλοῖς ἀπεπίστευον.

Ἀπεπλίξαλο. [4] ἀντὶ [5] τοῦ θύραζε καὶ μὴ ῥαδίως ἀπεσείσαλο καὶ ἀπέφυγε. πλὶξ γὰρ τὸ βῆμα· καὶ πλίγματα, τὰ πηδήματα. ὅθεν καὶ τὸ παρὰ βάδην ἀμφιπλὶξ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. Αἰσχύλος Ἀχαρνεῦσιν· Οὐκ ἂν ἐλαφρῶς ἀπεπλίξαλο. [6] καὶ Ὅμηρος·

Αἱ δ' εὖ μὲν πρόχων, εὖ δὲ πλίσιονλο πόδεσσιν.

ἔλεγον γὰρ πλὶξ καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀντίχειρος εἰς τὸν λιχανὸν δάκτυλον διάστημα. καὶ τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ὀπὸν.

Ἀπεπόνουν. τοῦ πόνου ἔληγον. [7] Ἀλλ' ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν [8] ἐρευνῶντες τὰ ὑπόγεια, στρατοπεδεύουσιν ἀμφὶ τὸ φρούριον τὸ Χλωμάρων.

Ἀπεπυδάρισεν. [9] Αἰσχύλος· [Ἀπεπυδάρισα,] μόθωνα σχοινόκυρτα. ἀντὶ τοῦ ἀπέπαρδον. Μόθων δὲ εἶδος ὀρχήσεως φορτικῆς. Πεπυκνόκυρτα δὲ, κόρδακα ὠρχησάμην.

Ἀπερράπισεν. [10] ἀπεφίμωσεν. ἀπεχόμισεν.

Ἀπέραντον. ἄπειρον, μέγα, ἢ πέρας οὐκ ἔστιν. οἱ δὲ μετὰ τοῦ νυ γράφοντες ἁμαρτάνουσιν. [11] Αἰσχύλος Νεφέλαις· Τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον ἀπέραντον. Καὶ αὖθις· [12] Ὁ δὲ Χοσρόης τὴν ἀπέραντον καλουμένην εἰρήνην παρέλυσεν.

Ἀπεργασάμενος. ἀντὶ τοῦ ἀποδούς, [13] ἐξ ὧν εἰργάσατο. ὅπως Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδωρον. τὸ Ἀπεργάσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶσαι. Αἰσχύλος.

Ἄπερρε. ἀντὶ τοῦ φθείρου. πορεύου μὴ φθορᾶς. Ἀ-

mina aliqua per annum a patria exulare. *Apollonium Tyaneum ferunt, cum in amoribus voti sui compos fieri non posset, anno integro apud Scythas exulasse.* Et iterum de Hercule: *Cum ob cædem per annum a patria exulasset, expiatum Athenas rediisse [ferunt.]*

Ἀπέννινα ὄρη. Apennini montes.

Ἀπεξεσμένον. Politum. Accurate elaboratum.

Ἀπεώσαλο. Repulit. Excussit. Et Ἀπεωσμένον, & Ἀπωσμένον, eodem sensu accipitur. Ἀπέωστο vero, vastabatur.

Ἀπέπαρδε. Ventris crepitum emisit. Et Ἀποπαρδεῖν: pro quo etiam dicitur ἀποπεραδεῖν, præposita litera ρ.

Ἀπεπίστευον. Fidebant. *Romani enim loca sylvestria propter insidias habebant suspecta: patentibus vero & apertis fidebant.*

Ἀπεπλίξαλο. Excusso jugo aufugit. Πλὶξ enim significat gressum: & πλίγματα, saltus. Unde etiam quod aliis est περιβάδην, Sophocles in *Triptolemo* ἀμφιπλίξ appellat. Aristophanes *Acharnensibus: Non tam facile aufugisset.* Et Homerus: [*Mulæ*] *vero bene currebant & pedibus ingrediebantur.* Πλὶξ etiam intervallum illud vocabatur, quod est inter pollicem & digitum indicem. Item os, quod est inter utrumque femur.

Ἀπεπόνουν. A laborare cessabant. *Sed Romani, cum loca subterranea scrutari desiissent, castra circa castellum Chlomarum posuerunt.*

Ἀπεπυδάρισα. Aristophanes: *Crepitum emisi, & mothonem saltavi.* Est autem μόθων genus saltationis injucundæ & parum elegantis. Vel περικόκκυσα significat, cordacem saltavi.

Ἀπερράπισεν. Camo seu capistro os obligavit.

Ἀπέραντον. Infinitum. Immensum. Qui vero per νυ scribunt ἀπέραντον, errant. Aristoph. *Nubibus: Quam longæ sunt noctes hæ.* Et iterum: *Chosroes vero pacem, quæ æterna vocabatur, manifeste violavit.*

Ἀπεργασάμενος. Qui alicui pro meritis gratiam retulit. Sic Isæus in oratione adversus Apollodorum. Et Ἀπεργάσασθαι, absolvere, complere. Aristophanes.

Ἄπερρε. Pereas. Abi in malam rem. Aristo-

1 Ἀπολλώνιον φασὶ τὸν Τυανέα ἀπεν.] Hæc ex Philostrato excerpsit Suidas, apud quem in *Vit. Apoll.* lib. I. cap. x. sic legitur: Ἀλλ' ὅμως συκοφαντεῖσί τινες ἐπὶ ἀφροδισίοις αὐτὸν, ὡς ἁμαρτίᾳ ἐρωτικῇ ληφθέντα, ᾧ ἀφ' τοῦτο ἀπενιαυτίσαντα ἐς τὸ Σκυθῶν ἔθνος. ὃς ἐπεφοίτησε πού ἐς Σκύθας, ὅπου ἐς ἐρωτικὰ πάθη ἀπηνέχθη. i. e. interprete Morello: *Verum ne sic quidem calumniatorum obtrectationes potuit evitare [Apollonius,] qui ipsum amoribus captum criminantur, ejusque rei gratia apud Scythas integrum annum moram traxisse, cum nec Scythiam unquam attigerit, nec amori unquam deditus fuerit.*

2 Ἐπεφράδειν] Est vox nihili, pro qua legendum est ἀποπαραδεῖν, ut Portus etiam monuit.

3 Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι πρὸς τὰ ὑλ.] Hæc sunt verba Polybii lib. III. cap. LXXI. ut Jac. Gronovius observavit.

4 Ἀπεπλίξαλο. ἀπὸ τοῦ ὑγρ. ᾧ μὴ ῥαδ. ἀπεσείσαλο ᾧ ἀπ.] Totum hoc particulum delerpsit Suidas ex Schol. Aristoph. ad *Acharnens.* p. 382. (270. Ed. Bas. P.)

5 Ἀντὶ τοῦ ὑγρῶς καὶ μετὰ ῥαστώνης] Hæc non pertinent ad vocem ἀπεπλίξαλο, sed sunt interpretatio vocis ἐλαφρῶς, quæ apud Aristophanem loco laudato proxime præcedit.

6 Καὶ Ὅμηρος] Odyss. Z. v. 318.

7 Ἀλλ' ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐρευ.] Hæc sunt verba Theophylacti Simocattæ lib. II. cap. VII. eademque leguntur infra v. Ἐρευνῶντες.

8 Ἐρευνῶντες] Sic etiam apud Simocattam hodie legitur. In 2 MSS. Paris. vero exaratum est ἐρευνοδιφῶντες.

9 Αἰσχύλος] *Equit.* pag. 329. (228. Ed. Bas. P.) Vide ad eum locum veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic prorsus mutilavit.

10 Ἀπερράπισεν] Non solum vox ipsa, sed etiam significatio, quam Suidas ei tribuit, est insolens, & quam apud nullum alium Lexicographorum reperio.

11 Αἰσχύλος Νεφέλαις] Versu 2.

12 Ὁ δὲ Χοσρόης τὴν ἀπέραντον καλ.] Hæc sunt verba Procopii de *Bello Pers.* lib. II. cap. v. pag. 97.

13 Ἐξ ὧν εἰργάσατο] Apud Harpocrationem legitur ἀπὸ τῶν ἔργων, ὧν εἰργάσατο.

Αἰσχύλος

εισφάνης [1] Νεφέλαις· Ὑθλεῖς, ἄπερρε. Ἀπερρε οὖν, ἀντὶ τῦ Φθάρηθι. καὶ ἔρρων, Φθειρόμενος.

Ζητῶν ἀφιέρρων αὐτὸν ἐξ ἑαθινῦ.

Κρεπαλάλοις Φερεκράτης.

Ἀπερείδομαι τὸν πόκον. ἀντὶ τῦ Ἀποτίθημι. [2] ἀκμβίζω. καὶ Ἀπερείσασθαι, ἐκβαλεῖν, ἐκκενῶσαι. Ὥσπερ εἰς ἐκείνους βουλόμενοι ἀπερείσασθαι τὸν θυμόν. καὶ [3] Ἰώσηπος· Πρὸς τὸν αἴτιον ἔλεγεν ἀπερείσασθαι τινὰ ὀργήν. Ἀπερείσασθαι ἂν, ἐκκενῶσαι, καταθαρρῆσαι, ὑπολῆναι. Πρὸς ἕνα καιρὸν ἀπερείσασθαι τὰς ἐλπίδας ὠφελίμως ἔκρινε συμφέρειν.

Ἀπερείσια. ἄπειρα. Ὅμηρος· Ἀπερείσι ἄποινα. καὶ Ἀπερείσιος, ἄπλετος, πολύς.

Ἀφεί βλεπτον. ἀνυπονόητον.

Ἀφείγραπτον. ἀφοίριστον. Ὅπου τὸ ἀφείγραπτον τελεῖται τόπῳ, χρόνῳ, καταλήψει. ὁ μὲν Θεὸς καὶ πᾶν εἶδος ἀφείγραπτος. τὰ δὲ αἰσθήσει καταληπτὰ, καὶ φειγραπτά. καὶ Ἀφείγραπτοι, ἀφεισκόπητοι.

circumscribi possunt. Et Ἀφείγραπτοι, qui circumspici nequeunt.

Ἀφεικλύπητον. ἀταράχητον. ἀνενόχλητον.

Ἀφειλάλητον. [4] ἤτοι οὐκ εἰδότα λαλεῖν. ἢ οἷον οὐκ ἄν τις φειλαλήσοι.

Ἀφεισάλπιγκτοι. ἀφεικήκτοι, ἀκατηχήτοι.

Ἀφείτροπος. ἀνεπίστροφος. [5] Οὔτε γὰρ Ἀγαμεμνονίδης παῖς ἀνεπίτροπος, ἤτοι ὁ φείσεται τὸν Ἀχέροντα Θεὸς ἀνάσσων. [6] Ἀπὸ κοινῦ, τὸ ἀνεπίστροφος τῦ τὰς ἐχθρὰς μετελθεῖν, ἀλλ' ἔχει ὑπιστροφὴν, καὶ ὑπιμέλειαν ποιεῖται. ἢ ἀνεπέλευστος. ἔνθεν καὶ τὸ, φειζοπέων ἐνιαυτός.

Ἀπερρίφη. γενικῶς. ἐξεβλήθη.

Ἀπέρριψεν. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν τῷ δοκεῖν ὑπὲρ τῶν ἀπέρριψε λόγους. τουτέστι παρενέβαλεν. ἢ Ἀπέρριψεν. ἐφλυάρησεν. Ὁ δὲ γοητικός τε ὢν καὶ ὑφαρπάξας, ἀπέρριψε ῥήματα ὑπερήφανα πάνυ καὶ θρασύτερα.

Ἀπειρῦντα. κωλύοντα. ἀποτρέποντα. Στέλλεται ὑπὸ βασιλέως γράμματα, ἀπειρῦντα τοῖς τῶν βαρβάρων ἐπιθέσεσιν. καὶ Ἀπειρῦσιν, ἀπαγορεύσουσι. καὶ παύσουσι τῦ πολέμου. [7] Ἀμελεῖ ταχέως πάνυ ἀπειρῦσιν.

Ἀπέρρωγεν. Οὐκ ἀπέρρηκται. καὶ Ἀπερρώγη, καὶ σὺν τῷ νυ, Ἀπερρώγασι, τὸ τέλειον σημαίνει. Κατ' ἀπερρώγασι ὁ πῦς. καὶ Ἀπερρωγότες, καλεσχισμένοι, ἢ ἀπεσχισμένοι. Τῆς φίλης ἀπερρωγὼς συζυγίας.

phanes *Nubibus*: *Nugaris, abi in malam rem.* Et ἔρρων, qui in malam rem abit. *Eum quærendo inde a tempore matutino omnes vicos perreptat.* Pherecrates *Crapatalis.*

Ἀπειρείδομαι τὸν πόκον. Vellus depono. Incumbo. Et Ἀπερείσασθαι, effundere, evacuare. *Tanquam in eos iram effundere cupientes.* Et Josephus: *In facinoris auctorem se iram effundere velle dicebat.* Ἀπερείσασθαι igitur, evacuare, fiduciam in aliqua re collocare, alicui rei inniti. *In unum tempus omnes spes suas conferre minime conducere judicabat.*

Ἀπερείσια. Infinita. Homerus: *Immensam auri vim pro redemptione* [*accipe.*] Et Ἀπερείσιος, infinitus, multus.

Ἀφείβλεπτον. Inexpectatum. Inopinatum.

Ἀφείγραπτον. Non circumscriptum. Indefinitum. Triplici sensu aliquid circumscribi non posse dicitur: vel ratione loci, vel temporis, vel intellectus. Deus quovis horum modorum circumscribi nequit. Illa vero, quæ sensibus percipiuntur, finita sunt & limitibus

Ἀφεικλύπητον. Quod omni strepitu & turba caret.

Ἀφειλάλητον. Qui loqui nescit. Vel, quem nullus loquendo superare possit.

Ἀφεισάλπιγκτοι. Quos nullus tubarum sonus circumsonat.

Ἀφείτροπος. Qui nullam alicujus rei curam gerit. *Neque enim filius Agamemnonis, vel Deus Inferorum, ultionem negligent.* Ex præcedentibus enim repetendum est ἀνεπίστροφος, ut sit sensus, curam adhibebit, ut ab inimicis pœna exigatur. Vel [Ἀπερίτροπος dicitur ille,] qui nunquam redit. Unde φειτροπέων ἐνιαυτός, annus, qui in orbem redit.

Ἀπερρίφη. Abjectus est. Ejectus est. Genitivo jungitur.

Ἀπέρριψεν. Projecit. Profudit. *Ille vero captato tempore verba temere effudit.* Vel Ἀπέρριψεν, temere effutiit. *Ille vero cum esset garrulus & jactabundus, verba superba & audacia effutiit.*

Ἀπειρῦντα. Interdicentia. Impedientia. Prohibentia. *Mittuntur a Rege literæ Barbarorum invasionem vetantes.* Et Ἀπειρῦσιν, defatigabuntur, animum despondebunt. [Aristophanes:] *Cito admodum molestiæ succumbent.*

Ἀπέρρωγεν. Non ἀπέρρηκται. [Ruptus est. Fractus est.] Et Ἀπερρώγη, sive, addito ν, Ἀπερρώγην, est tertia persona. *Deinde vero pes fractus est.* Et Ἀπερρωγότες, abscissi, avulsi. *Ab amabili consortio avulsus.*

1 Ἀεισφάνης Νεφέλαις] Pag. 101.

2 Ἀκμβίζω] Vide infra v. Ἀπηειπάμεθ, & v. Ἠρεικώς; itemque Reines. *Var. Lect.* lib. III. pag. 475.

3 Ἰώσηπος· Πρὸς τὸν αἴτιον ἔλ.] Sensus hujus loci supplendus est ex Josepho *de Bello Jud.* lib. II. pag. 828. ubi sic legitur: Βοώντων δὲ τῶν λοιπῶν, αἴτιον εἶναι μάλιστα τῆς ἀποστάσεως Κλεῖτόν τινα, καὶ παρακαλούντων εἰς ἐκεῖνον ἀπειλεῖσθαι τὴν ὀργήν, ὁ Ἰώσηπος ἀνελεῖν μὲν οὐδένα προῄρειτο. i. e. *Reliqui autem vociferantibus, Clitum quendam esse præcipuum defectionis auctorem, rogantibusque, ut in eum iram suam effunderet, neminem quidem Josephus occidere voluit.*

4 Ἀφειλάλητον. ἤτοι οὐκ εἰδ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Ranas*, pag. 252. (163. Ed. Bas. *P.*)

5 Οὔτε γὰρ Ἀγαμεμνονίδης παῖς ἀνεπ.] Hæc sunt verba Sophoclis in *Electra* pag. 89. ut Portus observavit.

6 Ἀπὸ κοινῦ τὸ ἀνεπίστροφος τῦ τὰς ἐχθρ.] Scribe ex Scholiasta Sophoclis: Ἀπὸ κοινῦ τὸ ἀφείτροπος τῦ τὰς ἐχθρὰς μεπλθ.

7 Ἀμελεῖ ταχέως πάνυ ἀπειρῦσιν] Hæc sunt verba Aristophanis in *Lysistrata* pag. 845. (544. Ed. Bas. *P.*)

Ἀπε-

Ἀπεραθὶς. καλυπὶς. [1] Ὅμηρος· Ἐμῶν μήδεα ἀπεραθέα.

Ἄπιε σύ. ἀντὶ τοῦ ὥσπιες σύ.

Ἀπερυθριάσαι. ἀπαναισχυντῆσαι. [2] Ἀριστοφάνης· Κρεῖττον ἦν τότ' εὐθὺς ἀπερυθριάσαι, ἢ πρᾶγματά μ' ἔχειν πράγματα. [3] τῷ πράγματα οὐκ ἐπὶ κακοῦ λέγονται. [4] ὁ δὲ λόγος εἴρηται ἐπὶ τοῦ δανειζόντων. καὶ αὖθις· Ἅπαξ πυρρὸς, [5] κοὐ μὴ δέκαλον χλωρός.

Ἀπερύκει. ἀποκωλύει.

Ἀπέσβη. [6] ἐσιβέσθη, ἢ ἐπαύσατο, τέθνηκεν. [7] ἀπέσβηκε. λέγεται τὸ ἀποσβέσαι οἵτε ἄλλοι, καὶ Πλάτων Πολιτικῷ.

[illegible]

Ἀπεσκέδασε. διεσκέρπισεν.

Ἀπεσκευάζετο τὴν στολήν. ἀπετίθη. καὶ Ἀπεσκευασάμεθα, ἀπεβάλομεν. κυρίως δὲ Ἀποσκευάσασθαι ἐστὶ τὸ ἀποτίθεσθαι τὰ σκεύη, καὶ τοῖς πολεμίοις ἀκολουθεῖν. Τὰ δὲ πολλοῦ ἄξια μὴ πλείστων ἀνθρώπων ὤκησε ἀποσκευάσασθαι. ἀντὶ τοῦ ἀπέθηκεν.

Ἀποσκληκώς. ἀναισθήτως ἔχων. καὶ Ἀποσκληρυμμένος, ἐξηραμμένος.

Ἀποκολλυμμένος. [8] ἐγλεπαμμένος. [9] κόλλες γὰρ ἡ ἐπὶ τοῦ ἄκρου θριξὶ, ὡς ἐφύλαττον ἀκύρωτον Θεοῖς ἀναιθέντες. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπογεγυμνωμένου.

Ἀποσκοτωμένα. [10] ἐσκιαγραφημένα. κεχρωσμένα. τὰς γὰρ χρόσεις σκότη καλοῦσι ζωγράφοι. ὅπως Ἀ[illegible].

Ἀπέσομαι. ἀπέρχομαι. ἀναχωρῶ. οὕτω Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.

Ἀποκυβίζον. [11] κυρίως τὸ ἀπλεμῶν τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δέρμα ξυρῷ θριξί· καταχρηστικῶς δὲ, τὸ [illegible].

Ἀπέσπασε. μὴ βίᾳ ἐξείλετο. Οἱ δὲ Σπαρτιᾶται ἐκάθιζον τοῦ Θεοῦ ἱκέται εἰς Ταίναρον, καὶ ἤτουν σωτηρίαν. οἱ δὲ ἀπέσπασαν ἀφειδῶς, καὶ μάλα ἀπέκλεναν αὐτούς.

Ἀπεσπούδαζεν. ἠμέλει. κατεφρόνει. [12] Οὐδὲ τοῦ Ἐπικούρου λόγων ἀπεσπούδαζεν Ἀπολλώνιος.

Ἀπεστάτει. ἀπεῖχεν. ἀπ[illegible]ζετο. Εὐριπίδης· Καὶ

Ἄπιος. Qui aliquid impedit. Homerus: *Qui semper conatus & consilia mea impedit.*

Ἄπιε σύ. Pro ὥσπερ σύ. Quemadmodum tu.

Ἀπερυθριάσαι. Non erubescere. Frontem perfricare. Aristophanes: *Satius fuisset statim tunc frontem perfricare, quam postea cum molestiis conflictari.* Vox πράγματα enim aliquando in malam partem accipitur. Et iterum: *Semelruber, & decies pallidus.* Proverbium, quod in fœneratores dicitur.

Ἀπερύκει. Arcet. prohibet.

Ἀπέσβη. Extinctus est. Cessavit. Mortuus est. Voce ἀπέσβηκε pro ἀπεσβέσθη usi sunt cum alii tum Plato *Politico.*

Ἀπεσείσατο. Excussit. Abjecit.

Ἀπεσκέδασε. Dissipavit. Dispersit.

Ἀπεσκευάζετο τὴν στολ. Stolam deposuit. Et Ἀπεσκευασάμεθα, abjecimus. Proprie autem Ἀποσκευάσασθαι significat vasa & supellectilem in aliquo loco deponere, & hostes sequi. *Res autem pretiosiores & maximam partem hominum illic deposuit.*

Ἀποσκληκώς. Qui nihil sentit. Qui obduruit. Et Ἀποσκληρυμμένος, arefactus, induratus.

Ἀποκολλυμμένος. Detonsus. Resectus. Κόλλυς enim est capillus verticis, Diis sacer, quem intonsum servabant. Abusive vero sic etiam appellatur nudatus & retectus.

Ἀποσκοτωμένα. Adumbrata. Coloribus picta. Nam pictores σκότη vocant colores. Sic Aristophanes.

Ἀπέσομαι. Abero. Abeo. Apud Aristophanem in *Nubibus.*

Ἀποκυβίζον. Proprie significat cutem capitis cum ipsis pilis Scytharum more resecare. Abusive vero, radere, detondere.

Ἀπέσπασε. Per vim abstraxit. *Spartani vero ad Tænarum supplices sedebant, salutem petentes: quos illi crudeliter inde abstractos interfecerunt.*

Ἀπεσπούδαζεν. Negligebat. Contemnebat. *Ne Epicuri quidem doctrinam studio & curiositate sua indignam judicavit Apollonius.*

Ἀπεστάτει. Distabat. Aberat. Remotus erat.

1 Ὅμηρος· Ἐμῶν μήδεα ἀπ.] Il. Θ. v. 361.

2 Ἀριστοφάνης· Κρεῖττον ἦν τ.] Apud Aristophanem *Nubibus* pag. 192. (118. Ed. Bas. P.) sic legitur:

——— Ἀλλὰ κρεῖττον ἦν εὐθὺς τότε
Ἀποξυρήσασθαι μᾶλλον, ἢ ζῆν πράγματα.

Vide ibi Scholia.

3 Τῷ πράγματα οὐκ ἐπὶ κ.] Scribendum potius est, τῷ πράγματα οὐκ ἐπὶ κακοῦ λέγεται: quam lectionem in versione secutus sum.

4 Ὁ δὲ λόγος εἴρηται ἐπὶ τοῦ δαν. καὶ αὖθις· Ἅπαξ π.] Hæc prorsus turbata sunt & confusa, quæ sic in ordinem redigas: Καὶ αὖθις· Ἅπαξ πυρρὸς νὴ μὰ Δία κοὐ χλωρός. ὁ δὲ λόγος εἴρηται ἐπὶ τοῦ [illegible]. Vide supra v. Ἅπαξ.

5 Καὶ μὴ δέκαλον χλ.] Supra v. Ἅπαξ absque negatione legitur καὶ δέκαλον χλ. quod magis arridet.

6 Ἀπέσβη.——πέθνηκεν] Huc pertinet nota illa Hesychii, Ἀπεσβάλη, νενέμ: quam vocem vir doctus immerito ita tollicitat.

7 Ἀπέσβηκε. λέγεται τὸ ἀποσβ.] Locus hic medicinâ indiget. Puto enim scribi debere, Ἀπέσβηκε λέγεται ἀντὶ τοῦ ἀποσβέσθη οἵτε ἄλλοι, καὶ Πλάτων. Apud Platonem enim *Politico* pag. 174. C. τὸ ἀπέσβηκε passive accipitur pro ἀποσβέσθη: ad quem locum Suidas procul dubio respexit.

8 Ἐγκεκαμμένος] Hæc interpretatio mihi non arridet. Malim κεκαρμένος, propter ea quæ sequuntur. Σκέλυς enim vocabatur coma, quæ in honorem Deorum alebatur: unde, cui coma illa detonsa erat, appellabatur ἀποσκελυμμένος, ab ἀποσκέλλω. Habet autem vox illa & aliæ significationes, quas apud Grammaticos quære. Vide Hesych. v. Ἀναισκολύψας, & v. Κίρων.

9 Κόλλες] Vox ista varie scribitur. Κόλλυς enim hic habent omnes Edit. Suidæ; itemque Etymologus: quod tamen corruptum esse non dubito. Apud Pollucem legitur σκόλυς. Apud Hesychium in serie sua σκολίς. Apud Athenæum lib. XI. pag. 494. σκόλυς: quæ lectio reliquis præferenda est.

10 Ἀποσκοτωμένα. ἐσκι.] Eadem leguntur apud Hesychium.

11 Ἀποκυβίζον. κυρ. τὸ ἀπλ.] Vide Hesych. v. Ἀποκύβιζεν, & v. Ἐσκυβισμένης.

12 Οὐδὲ τοῦ Ἐπικούρου λόγων ἀπεσπ.] Apud Philostratum *de Vit. Apoll.* lib. I. cap. V. locus hic ita legitur: Διήκουσε δὲ καὶ τοῦ Ἐπικούρου λόγων· οὐδὲ γὰρ τούτους ἀπεσπούδαζε.

γδ

γὰρ οὐκ ἀπεχθάτῃ τῆς τοῦ Λέοντος ἐπωνυμίας. ὅπου γὰρ καὶ τὸ ζῷον ποιεῖν εἴωθεν. Οὐκ ἀπεχθάτῃ, ὁ παρέλαβεν. Σοφοκλῆς·

Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὴς κάρα,
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεχθάτῃ πολύ.

περὶ Λαΐου φησὶν Ἰοκάστη.

Ἀπεχαύρων. χαυροῖς ἔφραττον. Θουκυδίδης· Λίθοις δὲ καὶ πλίνθοις χερώμασι, καὶ κόπτοντες τὰ δένδρα, καὶ ὕλῃ ἐπιφέροντες, ἀπεχαύρων εἴπη δέοιτό τι.

Ἀπέσχισεν. ἐκώλυσεν. ἐπέσχε. Πολύβιος· Ἐκεῖνον γὰρ ὅτε σκότος, ὅτε χειμὼν μέγεθος ἀπέσχισεν ἀδιάπτωτον τῆς προθέσεως· ἀλλὰ καὶ ταῦτα διωθούμενον, καὶ τὰς ἀρρωστίας ἐκπονῶν καθῆκε, καὶ διευτυχήκει πάντα τὸν χρόνον. Καὶ αὖθις Πολύβιος· Ἀποχόντες δὲ ἰδίας προθέσεως ἐφ' ἱκανόν τινα τόπον, οἱ μὲν πλείους ἀπέσχισαν· δύο δὲ ὑπερβολὴν προῆλθον. ἀντὶ τοῦ, ἐπέσχον τὸν δρόμον.

Ἄπεσιν. [3] ἀντὶ τοῦ ἀφέστηκεν, μακρὰν ἔστιν. Ἀριστοφάνης·

Ἄπεσιν [4] ἐπὶ Θρᾴκης Φυλάττων Εὐκράτην.

Εὐκράτης ὅτος ὢν τραπηλὸς Ἀθηναίων, ὁ [5] καλούμενος Στύππαξ, δωροδόκος, καὶ προδότης, ὃς ἀπώλετο ὑπὸ τῶν τριάκοντα. οἱ δέ, ὡς πιὼν κώνειον.

Ἀπεσπάπιζαν. ἀπεφθέγξαντο.

Ἀπεχώ. [6] ὥσπερ Σαπφώ. παρὰ Καλλιμάχῳ ἡ ὑπόθεσις.

Ἄπεστι. οἴχεται. διωκέσθω.

Ὑπὸ [7] δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων.
ἐπὶ τῶν βουλομένων φιλοσοφεῖν ὁ Σωκράτης φησίν.

Ἀπεσφάλιζεν. ἐκίνησεν, ἔσεισεν.

Ἀπόσυλα. ἐξέλιπε. σεύω, τὸ ὁρμῶ, καὶ σύω. ἀφ' οὗ τὸ σῦμι· ἔνθεν, τὸ ἔσυλα, καὶ Ἀπέσυλα, καὶ ἀπόσυλα.

Ἀπεσφακέλιζεν. οἱ μὲν γραμματικοὶ, ἐσάπη, ἀπεσφακέλισε. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπεκάκιζεν· ἐπὶ τοῦ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ [8] Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη.

Ἀπέσφηλεν. ἀπατυχεῖν ἐποίησεν.

Ἀπέχαζεν. Πλάτων Πρέσβεσι. καὶ χάζειν, τὸ σχίζειν.

Ἀπεχειδιάζετο. ἑτοιμάζετο.

Ἀπεχοίνιζεν. ἀπεχώριζεν. καὶ Ἀπεχοινισμένον, ἀπεζημιωμένον. [9] Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος, ἀντὶ τοῦ ἀποκεκλεισμένον.

Ἀπελάφρυον. [10] Μένανδρος· Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ οὐκ

Eunapius: *Non enim a cognomine Leonis actiones ejus alienæ erant. Sic enim & animal illud facere ſolet.* Οὐκ ἀπεχθάτῃ, non diſcrepabat, non differebat. Sophocles:

Magnus erat, caniſque albicans habebat caput,
Et a tua forma non multum diſcrepabat.

Hæc de Laio Iocaſta dicit.

Ἀπεχαύρων. Vallis muniebant. Thucydides: *Lapidibus & lateribus utentes, arboreſque cædentes, & materiam aggerentes, locum, ſicubi opus erat, vallo muniebant.*

Ἀπέσχισεν. Impedivit. Inhibuit. Polybius: *Illum enim neque tenebræ, neque tempeſtatis magnitudo a propoſito unquam dimoverunt: ſed illa conſtanti animo ferens, nec morbis ſuccumbens, ſecunda fortuna ſemper uſus eſt.* Et iterum Polybius: *Cum ab acie ſua longe abeſſent, plerique curſum inhibuerunt: duo vero longius proceſſerunt.* Hic τὸ ἀπέσχισαν idem ſignificat ac ἐπέσχον τὸν δρόμον, i. e. reſtiterunt, curſum inhibuerunt.

Ἄπεσιν. Diſtat. Procul abeſt. Ariſtophanes: *Procul hinc abeſt, in Thracia Eucratem cuſtodiens.* Hic Eucrates erat dux Athenienſium, Styppax cognominatus, homo avarus & munera captans, & proditor: qui a triginta [Tyrannis] interfectus eſt. Alii vero dicunt, eum hauſta cicuta obiiſſe.

Ἀπεσπάπιζαν. Recitarunt.

Ἀπεχώ. [Declinatur] ut Σαπφώ. Apud Callimachum ſic vocatur abſentia & peregrinatio.

Ἀπέστω. Abſit. Abeat. Pellatur.

Somnus vero dulcis ab oculis abſit.

Hæc Socrates [apud Ariſtophanem] de illis dicit, qui philoſophiæ operam dare volunt.

Ἀπεσφάλιζεν. Movit. Quaſſavit. Agitavit.

Ἀπόσυλα. [Diſceſſit. Abiit.] Verbum σεύω ſignificat ruo, impetum facio: pro quo etiam dicitur σύω. Hinc σῦμι: unde ἔσυλα & ἀπέσυλα, & ἀπόσυλα.

Ἀπεσφακέλισεν. Secundum Grammaticos ſignificat putrefactus eſt, funda emiſit, ignaviter ſe geſſit. Item, repente mortuus eſt. Ariſtophanes vero voce illa uſus eſt pro ἀπεσπάσθη, avulſus eſt.

Ἀπέσφηλεν. Effecit, ut quis ſpe & voto ſuo excideret.

Ἀπέχαζεν. Hac voce uſus eſt Plato Πρέσβεσι. Et χάζειν, findere.

Ἀπεχειδιάζετο. Ex tempore parabatur.

Ἀπεσχοίνισεν. Funiculo ſeparavit. Et Ἀπεχοινισμένον, privatus. Demoſthenes in oratione contra Ariſtogitonem uſus eſt pro ἀποκεκλεισμένον, excluſus.

Ἀπελάφρυον. Foſſa cingebant. Menander:

1 *Μέγας, χνοάζων ἄρτι λεύκ.*] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Oed. Tyr.* pag. 183. ut Portus monuit.

2 *Θουκυδίδης. Λίθοις δὲ καὶ πλ. χερ.*] Lib. IV. cap. LXIX. ubi Scholiaſta τὸ ἀπεχαύρων exponit per χαρακώμασι ἐποίουν.

3 *Ἄπεσιν*] In prioribus Edit. male excuſum eſt ἀπέσω: cujus loco ἄπεσιν ex MSS. Pariſ. repoſui. Hanc enim veram eſſe lectionem manifeſte probat locus Ariſtophanis, in nota ſequente a nobis citatus, quem Suidas hic interpretatur.

4 *Ἄπεσιν ἐπὶ Θρᾴκης Φυλάττων Εὐκράτην*] Senarius hic in prioribus Edit. corruptus & mutilus circumfertur, quem ex Ariſtoph. *Lyſiſtrata* pag. 840. emendavimus & ſupplevimus.

5 *Ὁ καλούμενος Στύππαξ*] Rationem, quare Eucrates hic Στύππαξ vocatus fuerit, docet Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equites* pag. 295.

6 *Ἀπεχώ*] Hujus commatis vocabula etiam ſunt Ἀπέστω, & Εὖσα, de quibus vide infra ſuis locis.

7 *Ὑπὸ δ' ἀπέστω γλυκ.*] Hæc ſunt verba Socratis apud Ariſtoph. *Nubibus* pag. 167. (98. Ed. Baſ. P.)

8 *Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπ.*] Locus Ariſtophanis, ad quem Suidas hic reſpicit, in ejus dramatibus, hodie ſuperſtitibus, ni fallor, non exſtat.

9 *Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστ. ἀντὶ τοῦ ἀποκλ.*] Ex Harpocratione.

10 *Μένανδρος· Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ οὐκ ἀπτ.*] Hic locus non exſtat in Excerptis, quæ beneficio Conſtantini Imperatoris ex Menandri

ἀπεπάφλυσε τὸ πρόσθεν, ὅτε μὲν ὁ Ὁπλίτης πάμπαν τὸ τοιόνδε εἶχεν πρόσθεν, ἢ Μαυρίκιον τὸν Παύλου ἡγήσασθαι τοῦ ἑῴου πολέμου. ἐπεὶ δὲ, ὅτε τὴν στρατηγίαν εἶχεν, ἠγεμονεύσαν αὐτῷ τῆς ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀφάτου, τὸ τοιόνδε ῥαδιουργίας [1] παρορᾶν ἐς τὸ δέον ἐπανήγαγε. Ῥωμαίοις γὰρ μὴ βουλομένοις ἦν τὸ πρᾶγμα, καὶ εἰς λήθην καλάλιθεν. πόνου γὰρ ὄνειρος πολέμιος.

Ἀπετέμετο. ἀφείκοψε. διεχώρισε. Καὶ ἀνύσας ἐπὶ τὸν ἰσθμὸν τῶν Σινωπέων, ἀπέλεμετο τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ πάντας.

Ἀπελίχζεν. ἀπεχώριζεν. ἀπεκώλυον.

Ἀπελεμήσατο. [2] ἀντὶ τοῦ ἀπέλημψατο ἔλαβεν. ὅτως Δημοσθένης. ἡ Ἀπόλημψις, τὸ ἀπόλημμα.

Ἀπελίνυεν. ἀπεδίδου.

Ἀπέπτυεν. ἀπέδωκεν.

Μοχλῷ δ' ἀπέπτυεν ὁ θὴρ ἀνθ' αἵματος αἷμα
Βλωθείς.

Ἀπέπτιλον. ὡς [3] Ἐπιγράμματος·

Καὶ ταύτῃ ἀπέπτιλεν ἀλινήκτοιχον ἐλαίην.

Ἀπετμήθη. ἀπεκόπη.

Ἀπεξίψαντο. ἀπελογήσαντο. οἱ δὲ πρὸς ἕκαστον τῶν ἐγκαλεσθέντων οὐ μόνον ἀπεξίψαντο τὰς διαβολὰς, ἀλλὰ καὶ τιμηθέντες ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἀπεζύλου. κατεδαπανᾶτο. Καὶ [4] πρὸς τοῖς τῶν δείπνων πρὸς κευὰς τὸ πολὺ τῶν δημοσίων [5] ἀπεζύλου. Καὶ αὖθις· [6] Εἰ τοῦτον τὸν ἆθλον προὔτεινεν Εὐρυσθεὺς Ἡρακλεῖ, σφόδρα ἂν αὐτὸν ἀπέτρυζεν.

Ἀπεοικός. ἀπρεπές.

Ἀπεψήκασιν. ἀπεξηραμμένα εἰσίν.

Ἀπεύθεες. ἄπειροι. ἀπαίδευτοι. καὶ Ἀπευθής. ἄφημος.

Ἀπευθύνει. κολάζει. καὶ Ἀπευθύνοντα, ἡμιωρίαν ἀπαιτοῦντα. [7] Σοφοκλῆς· Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα.

Ἀπεύχομαι. αἰτιάομαι. καὶ ἀπευκλαῖν, καὶ θύειν τοῖς ἀλγοῦσι διὰ φυγήν. Ἀπευκτὸν δὲ, μισητόν.

Ἀπέφλυεν. ἀντὶ τοῦ [8] ἀπέφησε. Μένανδρος.

Ἀπεφθὸν χρυσίον. τοιοῦτον τὸν πολλάκις ἐφθέντα, ὥστε χρυσοῦν εἶναι βρύζον. [10] Χρυσὶ' ἀπεφθά τε τοῖς [11] Παλαικοῖς ἐμφερῆ.

Ἀπεφλαύριζεν. ἐκάκιζεν. Ὁ δὲ τούτοις ἀντεπαρ-

Romani antea [castra sua] fossis non muniebant, nec rei ejus rationem ullo modo norant, antequam Mauricius, Pauli filius, in Oriente belli dux constitueretur. Ille vero ad dignitatem ducis evectus, quæ ipsi postea viam ad Imperium paravit, rem illam, per socordiam diu intermissam, in usum revocavit. Romanis enim molestiam & laborem subterfugientibus, res illa in desuetudinem abierat. Labor enim ignaviæ & pigritiæ inimicus est.

Ἀπελέμετο. Circumcidit. Diremit. Separavit. *Cum in Sinopensium Isthmum pervenisset, incolas ejus regionis omnes commeatu intercluſit.*

Ἀπελίχζεν. Muro separabant. Intercludebant.

Ἀπελεμήσατο. Pignus dotis accepit. Sic Demosthenes. Et Ἀπόλημψις, pignus, [quod maritus pro dote dare tenebatur.]

Ἀπεπίνυον. Reddebant.

Ἀπέπτυεν. Reddidit. Rependit. *Fera novello germine percussa sanguinem pro sanguine reddidit.*

Ἀπέπτιλον. Foliis carentem. In Epigrammate: *Et hanc foliis carentem & in sale natantem olivam.*

Ἀπετμήθη. Resectus est. Amputatus est.

Ἀπεξίψαντο. Se purgarunt. Crimina diluerunt. *Illi vero ad singula crimina respondentes non solum calumnias refutarunt, sed etiam honorati domum redierunt.*

Ἀπεζύλου. Consumebat. Absumebat. *Et sumptuosis cœnis magnam publicæ pecuniæ partem absumebat.* Et iterum: *Si Eurystheus hoc certamen Herculi proposuisset, maxime eum vexaturus fuisset.*

Ἀπεοικός. Indecorum.

Ἀπεψήκασιν. Exsiccati sunt. Arefacti sunt.

Ἀπεύθεες. Imperiti. Indocti. Et Ἀπευθής, Inglorius. Obscurus.

Ἀπευθύνει. Punit. Corrigit. Et Ἀπευθύνοντα, pœnas exigentem. Sophocles: *Vinculis punientem.*

Ἀπεύχομαι. Abominor. Accusativo jungitur. Et Ἀπευκλαῖν & εὐκλαῖν per diphthongum scribitur. Ἀπευκτὸν vero, odiosum, infaustum.

Ἀπέφλυεν. Pro ἀπέφησε, negavit. Menander.

Ἀπεφθὸν χρυσίον. Auri sæpe excocti, donec obryzum fiat. *Frusta auri purissimi Patæcis similia.*

Ἀπεφλαύριζεν. Vituperabat. Contemnebat.

---

historiis hodie superstant, & inter Eclogas de Legationibus ab Hœschelio editæ sunt.

1 Παρορᾶν.] Sic recte habent non solum MSS. Paris. sed etiam Editio Mediolanensis. In Edit. vero Bas. & Genev. per negligentiam typographorum excusum est παροῦν, pro quo Portus conjectura haud sane felici παρωδὸν reponendum putabat.

2 Ἀπεμήσατο. ἀντὶ τοῦ ἔλαβ.] Vide infra v. Ἀποπίμπλαι, & v. Ἐκπιμπάν.

3 Ἐν Ἐπιγράμματι.] Anthol. lib. VI. cap. VII. Epigr. XII. ut Portus monuit.

4 Καὶ πρὸς τοῖς τῶν δείπνων παρεφθ. τὸ πολὺ τῶν δημοσίων ἐδαπ.] Hæc in prioribus Edit. desunt, quæ nunc demum ex 2 MSS. Paris. revocavi. Depromptum est autem hoc fragmentum ex Collectaneis Constantini, a Vales. editis, pag. 814. idemque repetitur infra v. Βιάλιον, & v. Ἡιεῖπ.

5 Ἀπεζύλου.] Sic etiam scriptum est infra v. Βιάλιον, & v. Ἡιεῖπ. Sed in Collectaneis Constantini rectius, ut puto, legitur ἀνεζύλου.

6 Εἰ τοῦτον τὸν ἆθλον προ.] Hæc sunt verba Nicolai Damasceni apud Constantinum in Collectaneis a Vales. editis, pag. 421.

7 Σοφοκλῆς· Δεσμοῖς ἀπευθ.] In *Ajace* v. 72. ut Portus observavit.

8 Ἀπέφησε.] Sic habent MSS. Paris. In prioribus vero Edit. legitur ἀνεῖπεν.

9 Ἀπεφθὸν χρυσίον. τοιοῦτον πολλ. ἐφθὸν. ὥστε χρυσοῦν εἶναι βρύζον.] Hæc sunt verba Scholiastæ Thucydidis ad lib. II. cap. XIII. pag. 93.

10 Χρυσὶ' ἀπεφθά τε τοῖς Παλ.] Ut senarius fiat ἀρτίπους, lege, Καὶ χρυσὶ' ἀπέφθ' οἷς Παλαικοῖς ἐμφερῆ. Quænam sit autem Poetæ anonymi mens ex tam brevi & obscuro fragmento colligere non possumus.

11 Παλαικοῖς.] An Παλαίοις? Vide infra voce Πάπαγοι.

τες,

τε, ᾗ ἀπεφλαύριζε τὰ λεγόμενα. Καὶ αὖθις· Πεπιεφρόνητο δὲ ὅμως αὐτὸν καὶ ἀπεφλαύριζεν.

Ἀπέφρηξαν. ἀφεῖξαν.

Ἀπεφρύγοντο. Οἱ δὲ ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο, ὥσ τε τὸ μέλι, καὶ τιὼ σιωπηλίῳ, κακῶς ἑαυτοὺς ἐπιτρίβοντες, φλιυάφους ἀμπλέκοντες, καὶ ἀποπερδαίνοντες, ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο.

Ἀπεχειρίαθη. Τὴν χεῖρα ἀφηρέθη. Ὃς μὲν πολλὰς αἰκίας καὶ τρεβλώσεις ἀπεχειρίαθη τὴν δεξιάν.

Ἀπεχθάνομαί σοι. ᾗ Ἀπεχθάνοντο, ἐμισοῦντο. ᾗ Ἀπέχθεσθαι. λέγουσι δὲ καὶ Ἀπεχθάνεσθαι.

Ἀπέχθεια. μῖσος. καὶ Ἀπεχθὴς, ἐχθρός. μισητός. καὶ Ἀπεχθησόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς γενησόμενος. Ἤιδει γὰρ ὁ Ἀντήνωρ ἀπεχθησόμενος τῷ τοῦ βασιλέως υἱεῖ. καὶ Ἀπεχθήσω, μισήσω.

Ἀπ' ἐχθρῶν πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί. ἡ γὰρ θύλαβεια σώζει πάντας. τοῦδε μὲν φίλος, ὃ μάθοις ἂν τοῦθ'. ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάγκασε. Καὶ Μένανδρος· Οὐχ ὅταν ἀπωλόμεθα, σωθείημεν ἂν τοῦδ' ὑπ' ἐχθρῶν; Φοβούμενοι γὰρ τοὺς ἐχθροὺς, ὠφελούμεθα παρ' αὐτῶν· ἔκ τε τῶν ἐχθρῶν πολλὰ χρήσιμα διδασκόμεθα τοὺς φυλακὰς καὶ τοὺς οἴκους. αὐτίκ' αἱ πόλεις παρ' ἀνδρῶν ἔμαθον ἐχθρῶν κ' ὃ φίλων ἐκπονεῖν ὑψηλὰ τείχη, ναῦς τε κεκλῆσθαι μακράς. τὸ δὲ μάθημα τοῦτο σώζει παῖδας, οἶκον, χρήματα.

Ἀπέχω. αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀπέλαβον. Ὡς ἀπέχομαί γε τιὼ χάριν, εἰ δή τις ὀφείλεται καὶ νεωτέρῳ τοῦδ' ἀδελφῷ πρεσβύτης τῷ πείθεσθαι χάρις. Καὶ αὖθις ἐν Ἐπιγράμματι· Τὸ χρέος ἀπέχεις, Ἀσκληπιὲ, τὸ τοῦ γυναικὸς Δημοδίκης. καὶ Ἀπέχω τὰ τροφεῖα. Ἀπέχομαι δὲ, γενικῇ. Εἰ γὰρ ὁ Ἀδὰμ ἀπέσχετο τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως.

Ἀπεχώρησεν. Ὁ δὲ τοῦδε Μάννον ἀπεχώρησε, δεξιάς τε τοῦδε βάς, ἃς βασιλεῖ ἔδωκε, καὶ ὅρκους πατήσας, οὓς ὤμοσεν.

Ἀπεχρᾶτο. Ἡρόδοτος μὲν ἀντὶ τοῦ ἤρκει ἢ ἐχρῆν ἡγεῖτο. Θουκυδίδης δὲ Ἀπεχρῶντο, ἀντὶ τοῦ ἀνῄρουν.

Ἀπέχρη. ἤρκει.

Ἀπεχρήσαντο. ἀπέκλεισε. καὶ Ἀπεχρήσαντο, διεχρήσαντο, καὶ ἀπέκλεισαν. Λημνίαις Αἰσχυλος·

Τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παιδοσπόρους.

Ἀπέχρησε δὲ, ἐχρησμοδότησεν. Καὶ τοῖς θεὸς ἄπαξ ἀπέχρησέν οἱ, Τυρίοις εἰπεῖν ἀποστῆναι τοῦ ἀμφὶ Δαρεῖον. Σημαίνει δὲ τὸ Ἀπέχρησε καὶ τὸ ἐξήρκησεν.

Ille vero his reſiſtebat, & quæ dicebantur cum contemptu elevabat. Et iterum: *Ipſum tamen contemnebat & nihili faciebat.*

Ἀπέφρηξαν. Aſportarunt. Dimiſerunt.

Ἀπεφρύγοντο. Torrebantur. Flagrabant. * * * * * * *

Ἀπεχειρίαθη. Manu truncatus eſt. *Qui poſt multos cruciatus & tormenta manu dextra truncatus eſt.*

Ἀπεχθάνομαί σοι. Tibi ſum odioſus. Et Ἀπεχθάνοντο, odioſi erant. Et Ἀπέχθεσθαι, ſive Ἀπεχθάνεσθαι, odioſum eſſe.

Ἀπέχθεια. Odium. Et Ἀπεχθὴς, inimicus, odioſus. Et Ἀπεχθησόμενος, inimicus futurus: *Sciebat enim Antenor ſe Regis filio odioſum fore.* Et Ἀπεχθήσω, odio proſequar.

Ἀπ' ἐχθρῶν πολλ. *Ab inimicis multa diſcunt ſapientes. Cautionem enim, quæ omnibus ſaluti eſt, nemo ab amico didicerit. Sed inimicus nos cautos eſſe cogit.* Menander: *Nonne inimici, qui nos perdiderunt, nobis ſalutis cauſa erunt? Dum enim inimicos timemus, utilitatem ex illis percipimus; & ab iiſdem multa diſcimus, quæ nos cautos & providos reddunt. Ne longe abeamus, urbes profecto ab inimicis, non ab amicis didicerunt excelſos muros exſtruere, & naves longas ſibi comparare. Hæc autem ſcientia liberos, familiam & opes conſervat.*

Ἀπέχω. Recepi [mercedem vel præmium.] Accuſativo jungitur. *Relata eſt nobis gratia: ſi modo fratri juniori a ſeniore pro obſequio gratia debetur.* Et in Epigrammate: *En habes debitum, Æſculapi, quod pro uxore Demodice [Aceſon debuit.]* Et Ἀπέχω τὰ τροφεῖα, præmia educationis reddita mihi ſunt. Ἀπέχομαι vero, abſtineo, genitivo jungitur. *Si enim Adam abſtinuiſſet ab arbore ſcientiæ.*

Ἀπεχώρησαν. Abiit. *Ille vero ad Mannum abiit, violata fide, quam Regi dederat, & ſpreto jurejurando, quo ſeſe obſtrinxerat.*

Ἀπεχρᾶτο. Apud Herodotum hæc vox ſignificat, ſatis eſſe putabat. Thucydides vero τὸ Ἀπεχρῶντο accepit pro ἀνῄρουν, i. e. interfecerunt.

Ἀπέχρη. Sufficiebat.

Ἀπεχρήσαντο. Interfecit. Et Ἀπεχρήσαντο, interfecerunt. Ariſtophanes *Lemniis*: *Viros interfecerunt liberorum ſatores.* Ἀπέχρησε vero, oraculum edidit, reſpondit. *Ter autem, non ſemel, ab oraculo juſſus eſt Tyriis dicere, ut a Dario deficerent.* Ἀπέχρησε etiam ſignificat, ſufficit, ſatis fuit. *Deinde, non ſatis ipſi fuit hoſtes viciſſe, ſed etiam Apollinis templum ſpolia-*

1 Περιεφρόνησε δὲ ὅμως αὐτὸν κ.τ.λ.] Hæc ſunt verba Menandri in *Excerpt. Legat.* pag. 104.

2 Μένανδρος· Οὐχ ὅταν ἀπωλόμεθα, σωθ.] Elegans hoc fragmentum non memini me legiſſe in Excerptis, quæ ex Menandro Conſtantinus nobis conſervavit. Quare ex integra ejus hiſtoria locum hunc deſcripſerit Suidas.

3 Τὸ χρέος ἀπέχεις, Ἀσκληπιὲ, τὸ τοῦ γυν.] Locus hic emendandus & ſupplendus eſt ex Anthologia inedita, ex qua integrum Epigramma Callimachi, cujus verba iſta pars ſunt, hic ſubjiciam:

Τὸ χρέος ὡς ἀπέχῃς, Ἀσκληπιὲ, τὸ τοῦ γυναικὸς
Δημοδίκης Ἀκέσων ὤφελεν, ὀξυάμβου·
Γινώσκειν· ἢν δ' ἄρα λάθῃ, κ' μὴ μιν ἀπαιτῇς,
Φησὶ παρείξειν παρθενίδα ὁ πίναξ.

Idem Epigramma editum eſt ab amiciſſimo Bentleio ad Callimachum, pag. 228.

4 Ὁ δὲ παρὰ Μάννου ἀπεχ.] Idem fragmentum repetitur infra v. Δειλίς.

Εἶτα οὐκ ἀπέχρησέν οἱ κραῖῆσαι τ̃ ἐχθρ̃ν, ἀλλὰ καὶ τὴν νεὼν τ̃ Ἀπόλλωνος ἐσύλησε. Καὶ αὖθις· Ἀπέχρησε μὴν ἦν καὶ ταῦτα κάκιστα ἀνθρώπων ἀπολέσαι αὐτόν.

vit. Et iterum: *Vel hæc sufficissent ad eum pessime perdendum.*

Ἀπεψησάμιλω.[1] κρλεμαξάμιλω. Ἀποψᾶν γὰρ λέγουσι τὸ ἐκμάσσειν. καὶ Ἀπέψηζαν. ἀπεῖναξαν.

Εἰ[2] δέ πω πέσοιεν εἰς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ ἰενί,
Τῶτ' ἀπεψήσαντ' ἄν.

τοῦτο [3]ψυδόπωμα λέγει, ὅταν οἱ πεσόντες ἐξαναστάντες ἀπψῶσι τὴν κόνιν, ἵνα μὴ ἔλεγχον τ̃ πάθους ἔχωσιν. Καὶ ἐν Πλούτῳ· Ἀποψώμεθα δ' ἀλίθοις ἔπ. καὶ [4]Ἀπεψήσας, ἐφθὸν ποιήσας. ἢ ἀντὶ τ̃ κωμῳδήσας. [5]Ἀριστοφάνης·

Τὸν δῆμον ἀπεψήσας ὑμῖν, καλὸν ἐξ αἰσχρ̃ πεποιήκας.

ἀντὶ τ̃, ἐπανύργισας. ὥσπερ ἡ Μήδεια λέγει τὰς τροφὰς τ̃ Διονύσου ἀπεψήσασα [6]ἀνανεάσας ποιῆσαι.

'Απεψᾶν enim significat abstergere. Et Ἀπέψησαν, absterserunt, excusserunt. *Nam si forte in aliqua pugna in humerum cecidissent, id illico abstergebant.* Hoc ψυδόπωμα vocant: cum nimirum illi, qui ceciderunt, illico surgentes, abstergunt pulverem, ne ejus indicio cecidisse arguantur. Et in *Pluto: Lapidibus autem nos non amplius abstergimus.* Et Ἀπεψήσας, qui recoxit, vel renovavit. Aristophanes: *Populum recoctum ex deformi & turpi pulchrum reddidisti.* Id est, renovasti. Sicut Medea Bacchi nutrices recoctas juventuti restituisse dicitur.

Ἀπεψηφίσαλο. τοτὲμὲ καλεδίκαζεν. Ἡ δὲ βουλὴ τ̃ ἀγνοησάντων πεπραγμένων, ἀπεψηφίσαλο τ̃ ἀνθρώπου, ἐπεὶ αὐτ̃ οὐκ ἐπελήφθη, ἀλλ' ἀμωσμένου τὸ μίασμα γέγονε. Καὶ αὖθις· Τῶν δὲ φρατηρῶν δύο μὴν ἔφυγον πρὸ κρίσεως. Κόνωνα δὲ ἀπεψηφίσαντο. [7]ἀντὶ τ̃, ἀπεδοκίμασαν. καὶ Ἀπεψηφισμένοι. † [8]Ἐπὶ τοῖς δήμοις ἀποψηφίσεις ἐγένοντο τ̃ γεγραμμένων μὴν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, οὐκ ὄντων δὲ αὐτ̃ν, ἀλλὰ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν· καὶ ὅτοι ἐλέγοντο Ἀπεψηφισμένοι· ἐπῳδὴ ψήφου περὶ αὐτ̃ς ἐπαχθείσης, ὠκέπ μετεῖχον τ̃ς πολιτείας. Ὑπερείδης δὲ τ̃ πρὸς Ἀριστογείτονα· Ὅπως πρῶτον μὲν μυριάδας πλείους ἢ δεκαπέντε, τοὺς ὀπὶ τ̃ ἀργυρείου, καὶ τοὺς ἐν τ̃ ἄλλην χώραν· ἔπειτα τοὺς ὀφείλοντας τ̃ δημοσίῳ, καὶ τοὺς ἀτίμους, καὶ τοὺς ἀπεψηφισμένους, καὶ τοὺς ἀποίκους.

Ἀπέψον. τὸ ἔψον. διὰ τ̃ ο μικρ̃. Ἀπέψων δὲ, τὸ ἀπεσπόγγιζον, διὰ τ̃ ω μεγάλου.

Ἀπεψωλημένοις. ἐν τ̃ Ἀκράτῃ.

Ἄπῃ. ἀντὶ τ̃ ἀπελθοῦσῃ. Σοφοκλῆς.

Ἀπεῖδεν. Ὁ δὲ φρατηρὸς, ἐπεὶ ἀπεῖδεν εἰς αὐτὸν ἐγχῇ διὰ κεκαυμένῳ, θανάτῳ τὸν Γέτην ἐκόλασεν. ἀντὶ τ̃, μὲ θρυμύτητι ἐθεάσατο.

Ἀπειθεῖν. δυσκῆ. ἀπιστεῖν. καὶ [9]Ἀπιθὴς, ὁ μόνον ἐπὶ τ̃ δυσπαθ̃ς ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τόπου. Αἰλιανός· [10]Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι, ἔνθα ἂν τοῖς ἐχθροῖς ἐνέτυχον, ἐμάχοντο θάττον καὶ ἡγωνίζοντο, εἴτε εἶεν ἀπιθεῖς οἱ τόποι καὶ τραχεῖς, εἴτε καὶ εὐφυεῖς δέξασθαι ὁπλίτας, καὶ εὐπλαῖσι.

'Απεψήσαμεν. Absterſi. 'Αποψᾶν enim ſignificat abſtergere. Et 'Απέψησαν, abſterſerunt, excuſſerunt. *Nam ſi forte in aliqua pugna in humerum cecidiſſent, id illico abſtergebant.* Hoc ψυδόπωμα vocant: cum nimirum illi, qui ceciderunt, illico ſurgentes, abſtergunt pulverem, ne ejus indicio cecidiſſe arguantur. Et in *Pluto: Lapidibus autem nos non amplius abſtergimus.* Et 'Απεψήσας, qui recoxit, vel renovavit. Ariſtophanes: *Populum recoctum ex deformi & turpi pulchrum reddidiſti.* Id eſt, renovaſti. Sicut Medea Bacchi nutrices recoctas juventuti reſtituiſſe dicitur.

'Απεψηφίσαλο. Sententiam contra aliquem tulit. [Item, abſolvit.] *Senatus vero cum de iis, quæ geſta erant, cognoviſſet, hominem abſolvit, quod eo vim non inferente, ſed propulſante piaculum commiſſum fuiſſet.* Et iterum: *E ducibus duo ante judicium aufugerunt. Cononem vero abſolverunt.* Et 'Απεψηφισμένοι, ex albo civium eraſi. † Populi Atticæ ſuffragiis ſuis jure civitatis eos privabant, qui, cum cives non eſſent, Albo civium per fraudem inſcripti erant. Et hi dicebantur 'Απεψηφισμένοι: quoniam ſuffragio contra eos lato, jure civitatis privabantur. Hyperides in oratione contra Ariſtogitonem: *Primum quidem numerum centies & quinquagies mille hominum exceſſiſſe ſciatis eos, qui argenti metalla exercent, & per aliam regionem ſparſi ſunt; deinde, ærario debentes, & ignominia notatos, & ex Albo civium expunctos, & colonos.*

'Απέψον. Per ο parvum, coquebant. 'Απέψων vero, per ω magnum, ſpongia abſtergebant.

'Απεψωλημένοις. Recutitis. Quibus glans veretri nudata eſt. Vide in v. 'Ακράτεια.

'Απῃ. Pro ἀπελθοῦσῃ, abibis. Sophocles.

'Απεῖδεν. Torve intuitus eſt. *Imperator vero, cum ira ardens torvis oculis eum aſpexiſſet, Getam morte mulctavit.*

'Απειθῆν. Dativo jungitur. Aliquid non credere. Et 'Απειθὴς non ſolum dicitur de homine, cui difficulter aliquid perſuadetur, ſed etiam de loco [iniquo & adſcenſu difficili.] Ælianus: *Romani enim, ubicunque in hoſtes incidiſſent, illic pugnabant, ſive locus iniquus eſſet & aſper, ſive militibus armatis recipiendis aptus, & equitabilis.*

1 'Απεψησάμιλω. κρλεμαξάμιλω. 'Αποψᾶν γὰρ λέγουσι τὸ ἐκμάσσειν.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Ranas*, pag. 235.

2 Εἰ δέ πω πέσοιεν εἰς τ̃ ὦμον ἐν μ.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Equit.* pag. 322. quæ etiam leguntur infra v. ψυδόπωμα.

3 Τοῦτο ψυδόπωμα λέγεται. ὅταν οἱ πεσ. ἔξαν. ἀπεψ. τὴν κόνιν, ἵνα μὴ ἔλεγχον π. ἔχωσιν.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

4 'Απεψήσας, ἑφθ.] Scribe ἀφεψήσας, ab ἀφεψεῖν, idque ſuo loco refelde. Hæc enim ad vocem ἀπεψησάμιλω minime pertinent.

5 'Αριστοφάνης] *Equit.* pag. 361. (255. Ed. Baſ. *P.*) ubi recte legitur ἀφεψ[illegible]. Vide ibi veterem Enarratorem.

6 'Ανανεάσας ποιῆσαι] Sic recte habet unus MS. Pariſ. & Scholiaſta Ariſtoph. loco laudato. In prioribus vero Edit. legitur ἀνανεῶσαι ποιήσασα.

7 'Αντὶ τ̃, ἀπεδοκίμασαν] Non aſſentior hic Suidæ de interpretatione vocis ἀπεψηφίσαντο. Videtur enim potius in fragmento, quod adducit, accipiendum eſſe pro *abſolverunt.*

8 'Επὶ τοῖς δήμοις ἀποψηφ.] Vide Schol. Ariſtoph. ad *Veſp.* pag. 483. & infra v. 'Αποψηφισθέντα.

9 'Απιθὴς, ὁ μόνον ἐπὶ τ̃ δυσπ.] Vide infra v. 'Απιθής.

10 Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι, ἔνθα ἂν τοῖς ἐχθρ.] Vide infra v. 'Ενέτυχον.

'Απει-

Ἀπειθῶ. δολικῶ. δίφθογγον. [1] Ἀπιθῶ δὲ, ἄνευ παραλήψεως, ὡς τό·

[2] Ὦι δρύες ὄφρ' ἀπίθησαν, ὅτῳ συνάμ' ἕσπετο πέτρη
Ἄψυχος.

Ἀπείκασμα. ὁμοίωμα.

Ἀπεικός. ἄτοπον. ἀπρεπές.

Ἀπειλή. ἡ ὀργή.

Ἀπειλημμένος. κεκρατημένος.

Ἀπειλητῆρες. [3] καυχηταί. καὶ Ἀπειλῶν, δολικῶς. καυχώμενος.

Ἀπείπατο. ἀπηρνήσατο. Ὁ δὲ τὴν πατρίδα ἀπείπατο, καὶ Θούριος ἀνερρήθη. καὶ Ἀπεῖπεν, ἀπηγόρευσεν. ἀπεφώλησε. Ὁ δὲ ἀπεῖπεν ἅπασιν μήτε ἄειρον αἴρεῖσθαι, μήτε ἀποδαρθεῖν, μήτε ἀποψοφεῖσθαι τῶν πάντων ὁδέ πνα. καὶ Ἀπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ κελεῦσαι μὴ πράττειν. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· [4] Καὶ τοὺς μὲν τῶν ἄλλων Ἀθηναίων παῖδας, ὧν οἱ παλαιοὶ βοηθήσαντες ὑμῖν ἔτι ζῶσι, ἀπορρεῖν ἐν τοῖς νόμοις μήτε ἄδικον, μήτε δίκαιον λέγειν. καὶ Ἀπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀποκαμεῖν καὶ ἀδυνατῆσαι. ἢ Ἀπειπεῖν, ἀπαρνήσασθαι, ἀποποιήσασθαι Φιλίαν. Καὶ ἀπειπάμενοι τὴν χάριν καὶ τὴν δωρεὰν ἀφ' ὧν γεγόνασι τροπαιοσπόνδημα.

Ἀπειπών. ὀλιγαλάμβανος. Ἀπορῶν μηδενὶ φράζειν τὸ γεγονὸς. καὶ Αἰλιανός· Ὀλίγοι μὲν ἀπεῖπον πεμφθῆναι οἱ τὸν θρίαμβον. ἢ Ἀπειπών. ἀποκαμών. ἀπαγορεύσας. Ὀρρωδοῦντες, μή πως αὐτῶν ἀπορῶν τοῖς παροῦσι, κίνδυνον ἀναρρίψας ὑπαρχῆναι δυνηθῇ τρίτον ὃν ὅσον ἔμελλε δικάσειν αὐτούς.

Ἀπορῶν. ἀπαρνησάμενος, παραιτησάμενος. Οὐκ ἂν ἔφησεν ἅψασθαι τροφῆς, εἰ μὴ τὸν Φόνον τὸν βαρβαρικὸν ἱστορήσειεν. ὁ δὲ ἀπειπὼν τὴν θοίνην σωτηρίαν τοῖς Ῥωμαίων τε καὶ αὐτῷ ξὺν δίκῃ ἀξιώσας.

Ἀπειργάσθαι. ἀντὶ τοῦ ἀποδεδεῖχθαι. Ξενοφῶν.

Ἀπειρατίς. [6] ἡ ἄποθεν παροῦσα. Ἠπειρωτική.

Ἀπειρέσια. ἄπειρα τῷ πλήθει.

Ἀπείρηκα. δολικῶς. κέκμηκα. Ὁ δὲ ἀμφὶ τὴν ἐφάλτιον πρεῖραν τοῦ βίου ἂν ἐγεγηράκει, καὶ ἀπειρηκέναι τοῖς πόνοις ἐδόκει. Καὶ αὖθις· [7] Διά τοι τοῦτο ἀπειρήκασι Μῆδοι τὸν εἰρηναίων σπονδῶν, καὶ πάλιν αὐτοῖς ἀναζωπυρῆται τὸ φιλοπόλεμον.

Ἀπειθῶ. Parere recuſo. Dicitur etiam ἀπιθῶ, per ι. ut in Epigrammate: *Cui quercus paruerunt, & quem ſecuta eſt rupes inanimata.*

Ἀπείκασμα. Similitudo. Effigies.

Ἀπεικός. Abſurdum. Indecorum. Ineptum.

Ἀπειλή. Minæ. Ira.

Ἀπειλημμένος. Interceptus. Captus.

Ἀπειλητῆρες. Jactatores. Et Ἀπειλῶν, jactans.

Ἀπείπατο. Abnegavit. *Ille vero patriam abnegavit, & Thurius eſt vocatus.* Et Ἀπεῖπεν. Interdixit. Edixit. *Ille vero omnibus interdixit ne pranderent, neve dormirent, nec thoracem quiſquam exueret.* Et Ἀπειπεῖν. Jubere ne quid fiat. Lyſias in oratione contra Cteſiphontem: *Et cæterorum quidem Athenienſium liberis (quorum parentes adhuc vivunt, qui nobis opem tulerunt) leges interdicere, ut nihil vel injuſti vel juſti dicant.* Et Ἀπειπεῖν, moleſtiæ alicui ſuccumbere, nec eam ferre poſſe. Vel Ἀπειπεῖν, abnegare, recuſare. *Et recuſantes beneficium & donum ob violatum fœdus.*

Ἀπειπών. Qui mandavit, [qui interdixit.] *Cum ei interdixiſſet, ne ulli hominum enuntiaret, quod acciderat.* Et Ælianus: *Pauci quidem ei triumphum decernendum eſſe negarunt.* Vel Ἀπειπών, defatigatus, moleſtiis ſuccumbens, animum deſpondens. * * * * * * * * * *

Ἀπορῶν. Qui negavit. Qui recuſavit. *Dixit, ſe nihil omnino edere velle, niſi cædem Barbarorum narraſſet. Ille igitur convivium recuſans ad ſpectaculum properavit.*

Ἀπείρατον. Intentatum. Inexploratum. *Placuit ipſi non inexploratum relinquere, an forte Choſroes, agnita ſuarum virium imbecillitate, Romanorum juſtis poſtulatis locum daturus eſſet.*

Ἀπειργάσθαι. Factum eſſe. Effectum eſſe. Xenophon.

Ἀπειρατίς. Quæ ex longinqua regione venit. Epirotica.

Ἀπειρέσια. Infinita numero.

Ἀπείρηκα. Dativo jungitur. Defeſſus ſum. Malis confectus ſum. *Ille vero, cum ad extremum vitæ finem perductus conſenuiſſet, laboribus confectus eſſe videbatur.* Et iterum: *Propterea Medi pacem & fœdus recuſarunt, reſuſcitatumque in ipſis eſt bellandi ſtudium.*

1 Ἀπιθῶ δὲ, ἄνευ παρ.] Inepte. Nam ex ἀπιθῶ cum circumflexo ſcribitur.

2 Ὦι δρύες ὄφρ' ἀπίθησαν, ὅτῳ συνάμ' ἕσπ.] Hæc decerpta ſunt ex Epigrammate in Orpheum, quod legitur Anthol. Lib. III. cap. xxv. Ep. IX. ut Portus etiam obſervavit.

3 Ἀπειλητῆρες. καυχηταί] Reſpexit Suidas ad locum illum Homeri Il. H. v. 96.

Ὦμοι ἀπειλητῆρες, Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί.

Ubi Scholiaſta ait: Ἀπειλητῆρες. καυχηταί. ἀπειλεῖν εἰδότες ἢ ἀπαγγέλλειν. τοὺς δὲ πολίτας καὶ καυχηματίας λέγειν.

4 [illegible] τοὺς μὲν τῶν ἄλλων Ἀθ.] Loci hujus ſenſus valde obſcurus eſt, [illegible] planare haud difficile foret, ſi oratio Lyſiana exſtaret, ex qua fragmentum hoc Suidas excerpſit.

5 Ἀποδύσεται] Vocem hanc ſuſpectam habeo, quippe quæ tam a ſenſu quam conſtructione loci hujus aliena eſt. Mallem ἐνδύσεται. Infra v. Γνωσιμαχῆται, ubi fragmentum hoc repetitur, legitur ἐπενδύσεται.

6 Ἀπειρατίς. ἡ ἄποθεν παρ. Ἠπειρ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Homeri Od. H. v. 8.

Γρῆυς Ἀπειρατίς θαλαμηπόλος· Εὐρυμέδουσα.

Ubi Scholiaſta ait: Ἀπειρατίς. ἄποθεν παροῦσα, Ἠπειρωτική. Ἔστι δὲ ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας ἡ Ἤπειρος.

7 Διά τοι τοῦτο ἀπειρήκασι Μῆδοι τὸν εἰρ. σπονδ.] Hæc ſunt verba Theophyl. Simocattæ lib. III. cap. XV pag. 83.

Ἀπείρηται. ὁ ἀπέρατος, ὁ ἄπειρος. Ἀπείρητος δὲ, ἡ ἄπειρος, καὶ πολλή.

Ἀπεῖρξεν. ἐκώλυσεν.

Ἀπειροκαλία. ἡ [1] ἀμετρία τῦ καλῦ. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἤδη κεκρατηκότες ἐπηρμένοι ἦσαν εἰς ἀπειροκαλίαν, καὶ τὰς σφῶν αὐτῶν ἐξέτεινον δυνάμεις ἀνὰ τὴν ἐκείνε Λιβύην. Καὶ αὖθις· Ἀλλ' εἰμὶ λίαν ἀπειρόκαλος, ὡς ἀληθεύοντα ὑποδηγούμενος.

Ἄπειρος. [2] ὁ ἀμαθής. ἢ ὁ ἀφαλάτταστος, ἀσαλαμίνιος. Ἀριστοφάνης. Ἀφ' ἧς περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν. ἢ [3] ὅπ ἡ ἑτέρα τῶν ὑπηρετίδων νεῶν ἐκαλεῖτο Σαλαμινία· ἡ δὲ ἑτέρα, Πάραλος.

Ἄπειροι [4] γύπες. ἐπὶ τῶν ἀφ' κληρονομίαν ἢ ἀφ' κέρδος προσεδρευόντων ἑνί· παρόσον οἱ γύπες τοῖς θνησιμαίοις παρεδρεύουσιν.

Ἄπεισιν. ἀπέρχεται.

Ἀπείσομαι. ἀντὶ τῦ ἄπειμι.

Ἀπεῖχε. πόρρω ἦν. Ὅσον δὴ ἀπεῖχε τῦ ἐκπεπλῆχθαι βασιλέα τε καὶ ὄγκον, ἐνίκα τῷ μηδὲ ὀφθαλμῶν ἄξια ἡγεῖσθαι τὰ τοιαῦτα.

Ἀπηγγέλη. ἐμηνύθη.

Ἀπῆγεν. ἐκώλυεν. ἀπέτρεπε. [5] Δαμάσκι. Ὁ δὲ Σαλούστι ἀπῆγε τοὺς νέους τῆς Φιλοσοφίας, δυοῖν τὰ ἕτερα πεπονθώς· ἢ προσκρούσων τοῖς καθηγεμόσιν, ἔχθρα τῇ πρὸς ἐκείνους ἐπιβουλεύων ταῖς Φιλοσόφοις ἀγωγίμοις· [6] ἢ τὸ μέγεθος τῦ ἐπιτηδεύματος λογιζόμενος οἴεσθαι πάντας ἀνθρώπους ἀναξίους εἶναι αὐτῦ.

Ἀπηγμένους. ἀπαγομένους.

Ἀπήγξατο. βρόχον ἧψεν.

Ἀπηγόρθουν. ἀπέκαμνον. ἐταλαιπώρουν. Ἡνίκα γὰρ ἀπηγόρθουν τῷ πόνῳ, πάλιν ἑαυτοὺς ἀνελάμβανον.

Ἀπηλεήσομαι. ἀντὶ τῦ ἀπολογήσομαι.

Ἀπήεσαν. ἀπήρχοντο. καὶ Ἀπήει, ἀπήρχετο, ἀνεχώρει. Κανών. Εἶω, τὸ προθύμομαι, ἀφαλύσῃ εἶω, ἧιον, ἧιες, ἧικα, ἧια, ἧιεν, καὶ ἐν συνῃέσῃ, ἀπιέναι, καὶ ἐν συναιρέσῃ, ἀπιέναι.

Ἀπῆλθε. [7] ἀπῆλθε. καὶ Ἀπιστὸς, ὁ προθύμενος.

Ἀπηλλάγησαν. ἐτελεύτησαν. ἢ πνὶ ἐτερήθησαν. Ἀπηλλάγημεν πολυνόσε νοσήματος.

Ἀπήλαυτε. μετέσχεν. Οὔτε Κλέων, οὔτε Βρασίδας, ὁ τῆς συμφορᾶς αἴτιος, ἀπήλαυσε λοιδορίας,

Ἀπείρητος. Intentatus. Inexpertus. Ἀπέρατος vero, infinitus, immenſus, multus.

Ἀπεῖρξεν. Prohibuit. Arcuit.

Ἀπειροκαλία. Ignorantia decori. Mores inepti. *Romani vero ob victorias inepto faſtu elati copias ſuas per Libyam ei ſubjectam diviſerunt.* Et iterum: *At nimis ſum ineptus, qui pervulgata narrem.*

Ἄπειρος. Imperitus. Ἀφαλάττωλος vero, rerum maritimarum ignarus; quod etiam ſignificat ἀσαλαμίνιος: vel propter prælium navale ad Salamina commiſſum: vel quia una illarum naviũ, quæ ordinariis Reip. uſibus inſerviebant, vocabatur *Salaminia*; altera vero *Paralus*.

Ἄπειροι γύπες. *Infiniti vultures.* In eos, qui hæreditatis vel lucri gratia alicui aſſident, quia vultures circa cadavera verſari ſolent.

Ἄπεισιν. Abit. Diſcedit.

Ἀπείσομαι. Pro ἄπειμι. Abeo.

Ἀπεῖχε. Longe aberat. *Tantum vero aberat, ut Regem ejuſque faſtum admiraretur, ut potius declararet, ejuſmodi res ne viſu quidem dignas eſſe.*

Ἀπηγγέλη. Nuntiatum eſt. Indicatum eſt.

Ἀπῆγεν. Impediebat. Dehortabatur. Deterrebat. Damaſcius: *Saluſtius vero adoleſcentes a philoſophia dehortabatur, alterutra cauſa motus; vel ut philoſophos offenderet, & propter odium, quo eos proſequebatur, congreſſus & ſcholas eorum in contemptum adduceret; vel, quod illius ſtudii amplitudinem reputans omnes eo dignos non eſſe cenſeret.*

Ἀπηγμένους. Abductos.

Ἀπήγξατο. Laqueo ſe ſtrangulavit.

Ἀπηγόρθουν. Laboribus conficiebantur. Moleſtiis ſuccumbebant. *Quum enim laboribus confecti & defatigati erant, quiete ſe rurſus reficiebant.*

Ἀπηλεήσομαι. A criminibus objectis me purgabo.

Ἀπήεσαν. Abierunt. Et Ἀπήει. Abiit. Regula. Ab εἶω, eo, per dialyſin fit εἴω, ἧιον, ἧικα, ἧια, ἧιεν, & in compoſitione ἀπιέναι, & per ſynæreſin, ἀπιέναι.

Ἀπῆλθε. Abiit. Et Ἀπιστὸς, qui abit.

Ἀπηλλάγησαν. Mortui ſunt. Item, ab aliqua re liberati ſunt. *Gravi morbo liberati ſumus.*

Ἀπήλαυσε. Fructum ex aliqua re percepit. *Neque Cleonem, neque Braſidam, calamitatis illius auctorem, Thucydides iratus ſtili male-*

1 Ἡ ἀμετρία τῦ καλῦ] Hæc interpretatio vocis ἀπειροκαλία explodenda eſt. Exiſtimavit enim Suidas τὸ ἄπειρος in compoſitione vocabuli iſtius ſignificare *multus, immenſus, immodicus*; cum ſignificet, *imperitus* vel *ignarus*. Ἀπειροκαλία enim dicta eſt quaſi ἀπειρία τῦ καλῦ, i. e. ignorantia ejus quod decet & convenit: unde ἀπειρόκαλος Græcis idem ſignificat, quod Latinis *ineptus*.

2 Ἄπειρος. ὁ ἀμαθής. ἢ ὁ ἀλ.] Locum hunc turbatum & negligenter admodum ex Schol. Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 221. excerptum, ſic leges & in integrum reſtitues: Ἄπειρος, ὁ ἀμαθής. Ἀριστοφάνης·

Ἄπειρος, ἀφαλάττωλος, ἀσαλαμίνιος.
Ἀφαλάττωλος, ὁ μὴ ναυτικός. τοιοῦτον δὲ σημαίνει τι ἀσαλαμίνιος. Ἀφ' ἧς περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν &c. Sic clara omnia & plana erunt.

3 Ὅπ ἡ ἑτέρα τῶν ὑπηρετίδων ν.] Vide infra v. Πάραλος.

4 Ἄπειροι γύπες] Diogenianus Centur. II. Adag. LXXXVIII. habet Ἄωρ οἱ γύπες, quod Eraſmus ſecutus eſt, vertitque, *vulturum ritu.*

5 Δαμάσκι] Hæc vox a prioribus Edit. abeſt, quam ex MSS. Pariſ. revocavi. Cæterum, fragmentum hoc non legitur in Excerptis ex Damaſcio apud Photium: unde id ex integro Damaſcii opere deſcripſerit Suidas.

6 Ἢ τὸ μέγεθος τῦ ἐπιτ.] Senſus & conſtructio verborum requirunt ut legatur, ἢ πνὶ τὸ μέγεθος τῦ ἐπιτηδεύματος λογιζόμενον οἴεσθ.

7 Ἀπῆλθε] Portus legendum putat ἀπῆλθε, Ionice pro ἀφῆλθε: quod non repudio.

ὡς ἀν τῷ συγγραφέως ὀργιζομένῳ. [1] Μαρκελλῖνός φησι περὶ Θουκυδίδου.

Ἀπίλησαν. Ὁ δὲ δῆμος ἄπαξ ἀπήλησαν τὸ πάθος θύους, καὶ ξυὺ οἰμωγῇ ἀνέκραγον ἐφ' οἷσιν ὅσον. ἀντὶ τοῦ, ὠκτίρησαν.

Ἀπιλεγής. ὁ ἀπότομος. καὶ Ἀπιλεγέως, σκληρῶς.

Ἀπηλιανός. ὄνομα κύριον.

Ἀπηλιαστής. [2] μισόδικος. παρὰ Ἀριστοφάνει.

Ἀπηλιώτης. ὁ ἄνεμος. ὀν τοῦ η. καὶ ἀντήλιος, καὶ πάντα τὰ ὅμοια, ψιλῶς. καὶ ἡ ἔπηλις ἐστὶ παρὰ Ποσειδίππῳ.

Ἀπηλοημένος. [3] ὁ ἀπὸ τῆς ἄλω συγκεκομισμένος μὴ τὸ ἀλοηθῆσαι, ὅ ἐστι πατηθῆναι. ὅπου Δημοσθένης ὀν τοῦ πρὸς Φαίνιππον.

Ἀπηλοίησεν, [4] ἀπέκοψεν. Ἀπηλλοίωσε δὲ, ἀλλοῖον ἐποίησεν.

Ἀπήμαλον. ἀβλαβές.

Ἀπημείφθη. ἀντὶ τοῦ ἀπεκρίνατο.

Ἀπήμονα. ἀβλαβῆ. [5] Ὅμηρος·

Τοὺς δ' εὗρ' ἠκέπ πάμπαν ἀπήμονας, ἠδ' ἀνολέθρους.

συλληπτικῶς [6] πέφρικεν, ἀντὶ τοῦ τοὺς μὲν μὴ ἀπήμονας, τοὺς τραυματίας· τοὺς δὲ μὴ ἀνολέθρους, τοὺς [7] ἀνῃρημένους. πῆμα δὲ ἡ βλάβη, παρὰ τὸ πήθω τὸ πάσχω. τὰ δὲ εἰς α λήγοντα ἁπλᾶ τέσσαρα τροπαῖς συνίθεια. ἢ γὰρ φυλάττουσι τὸ αὐτὸ τέλος, ὡς τὸ δῆμα, δήμου· ἢ ἀπὸ γενικῆς παράγεται, ὡς γράμμα, γράμματος, ἐγγράμματος· ἢ τρέπουσι τὸ τέλος εἰς ος, ὡς γόμα, χρυσόγομος· ἢ τρέπουσι τὸ τέλος εἰς ων, ὡς τὸ εἶμα, λευχείμων, ἢ πῆμα, ἀπήμων.

Ἀπνεύμονες. μὴ ἔχοντας ἀνέμους.

Ἀπνευσθῆ. ὠμὸς ἐγενήθη.

Ἀπνευστέρων. Ἀπονωτέρων. Οὐκ ἔστιν ἀπνοὺς ὁδὸς μὴν σφαλερὸν ἐφ' ἑαυτῷ τὸ πήδημα. καὶ ἔδρασεν ὅθεν εἶπεν.

Ἀπήνεια. ἡ ἀπανθρωπία.

Ἀπήνη. ἡ ἅμαξα. [8] Χωρὶς γὰρ τοῦ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀπήνην κόσμου, καὶ τὰ κανᾶ, καὶ τὰ ποτήρια, καὶ τἄλλα τὰ πρὸς θυσίαν χρυσᾶ πάντα καὶ χρυσᾶ συνεξηκολούθει κατὰ τὰς ἐπιφανεῖς ἐξόδους Αἰμιλίᾳ, τῇ τοῦ Σκιπίωνος γαμετῇ.

Ἀπιωνήσατο. ἀπηγόρευσε. παρῃτήσατο. Οὐκ ἠθέλησεν.

dicentia ultus est. Sic Marcellinus de Thucydide ait.

Ἀπίλησαν. Miserati sunt. *Populus vero calamitatem illam miseratus cum ejulatu clamorem ad cœlum usque sustulit.*

Ἀπιλεγής. Rigidus. Durus. Et Ἀπιλεγέως. Rigide. Crudeliter.

Ἀπηλιανός. Apelianus. Nomen proprium.

Ἀπηλιαστής. A litibus & foro abhorrens. Apud Aristophanem.

Ἀπηλιώτης. Ventus subsolanus. Litera tenui scribitur, ut ἀντήλιος, & omnia similia. Sic ἔπηλις [pro ἔφηλις] apud Posidippum.

Ἀπηλοημένος. [Frumentum] ex area convectum, postquam tritum sive conculcatum fuit. Sic Demosthenes in oratione adversus Phænippum.

Ἀπηλοίησεν. Confregit. Dissecuit. Ἀπηλλοίωσε vero, alteravit.

Ἀπήμαντον. Illæsum.

Ἀπημείφθη. Respondit.

Ἀπήμονα. Illæsum. Homerus: *Illos vero invenit partim quidem vulneratos, partim vero occisos.* Τοὺς μὴ ἀπήμονας vocat *vulneratos*: & τοὺς μὴ ἀνολέθρους, *occisos*. Πῆμα autem significat damnum, vel malum, quo quis læditur, a verbo πήθω, patior. Nomina vero neutra in α desinentia quatuor modis componuntur. Aut enim servant eandem terminationem, ut δῆμα, δήμου: aut a genitivo deducuntur, ut γράμμα, γράμματος, ἐγγράμματος: aut ultimam syllabam in ος vertunt, ut γόμα, χρυσόγομος: aut terminationem habent in ων, ut εἶμα, λευχείμων, & πῆμα, ἀπήμων.

Ἀπνευμονες. Ventis carentes.

Ἀπνευσθῆ. Crudelis evasit.

Ἀπνευστέρων. Immitius. Crudelius. Asperius. *Non est præceps, nec per se periculosus iste saltus. Quamobrem etiam fecit, quod dixerat.*

Ἀπήνεια. Inhumanitas. Crudelitas.

Ἀπήνη. Currus. Pilentum. *Nam præter muliebrem mundum, pilentique ipsius ornatum, & canistra, & pocula, ac cætera ad sacrificium necessaria, partim aurea, partim argentea, in solennibus pompis eam comitabantur.*

Ἀπιωνήσατο. Negavit. Recusavit. Noluit.

1 Μαρκελλῖνός φησι περὶ Θουκυδ.] Scripsit Marcellinus vitam Thucydidis, hodie adhuc superstitem, in qua verba, a Suida hic citata, occurrunt.

2 Ἀπηλιαστής. μισ.] Erat Athenis tribunal, sive Judicium, quod Ἡλιαία vocabatur, in quo qui jus dicebant vocabantur Ἡλιασταί, ut Suidas docet infra v. Ἡλιαστής. Hinc Ἀπηλιαστὴς apud Aristoph. *Avibus* pag. 546. appellatur homo μισόδικος, i. e. a foro & litibus alienus: ut contra φιλαλιαστὴς apud eundem *Vespis* pag. 436. dicitur de homine, qui forum & judicia amat.

3 Ἀπηλοημένος. ὁ ἀπὸ τῆς ἄλω συγκ.] Eadem habet Harpocratio, ex quo Suidas.

4 Ἀπηλοίησεν. ἀπέκοψεν] Eodem modo vocabulum hoc interpretatur Scholiasta Homeri ad Il. Δ. v. 22. ubi Poeta inquit:

Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς
Ἄχρις ἀπηλοίησεν.

Ambos autem nervos & ossa lapis violento ictu
Prorsus confregit.

5 Ὅμηρος] Il. N. v. 761. ubi vide veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic descripsit.

6 Πέφρικεν] In prioribus Edit. pessime legitur πέφυκεν, pro quo Portus infeliciter legendum supicabatur πεπέφυκεν. Πέφρικεν autem recte legitur non solum in MSS. Paris. sed etiam apud Scholiastam Homeri loco ante laudato.

7 Ἀνῃρημένους] Hanc vocem ex MSS. Paris. & Scholiasta Homeri revocavi. In prioribus enim Edit. vox præcedens ἀνολέθρους per ἀβλεψίαν typographorum hic repetita est, quippe in quibus inepte & nullo sensu hic legitur: τοὺς μὴ ἀνολέθρους, τοὺς ἀνολέθρους.

8 Χωρὶς γὰρ τοῦ περὶ τὸ σῶμα κὰι τὴν ἀπ. κόσμου, καὶ τὰ κ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Polybii apud Constantinum in Excerptis a Valesio editis, pag. 154. eademque leguntur infra v. Αἰμιλία.

Ἀπιω-

Ἀπιωθηκάς. Τῶν Ἑλλήνων ἀπιωθηκότων, τὰ τῶν Χριστιανῶν προέκοπτεν.

Ἀπίωνις. ὁ σκληρός. λέγεται δὲ καὶ ὁ ἄπωθεν ἢ αἰνεῖσθαι.

Ἀπιωθεάκιζεν. ὤπτα. τὰ γὰρ ἐξ ἀνθράκων γινόμενα, καλὰ γίνεται. [1]Ἀριστοφάνης· Βοῦν δ' ἀπιωθεάκιζ' ὅλον.

Ἀπιώτα. καὶ Ἀπάντησα, πέφθακα. καὶ Ἀπάντησεν. ἐτελέσθη, ἐξέβη. Πάντα αὐτῷ κατὰ τὰς προφητείας ἀπήντησεν. ἀντὶ τοῦ ἐγένετο. ὁ δὲ Θεολόγος, ὅτε λέγει· [2]Εἰ δὲ τοσοῦτον ἀπήντησα τοῦ καιροῦ δεύτερος, καὶ μὴ πολλοὺς ἐπαινέτας· ἀντὶ τοῦ ἦλθον εἰς τὸ ἐγκωμιάζειν. Καὶ Αἰλιανὸς περὶ τῆς ἐν Κάνναις τῶν Ῥωμαίων ἥττης· Τοσοῦτον ἄρα αὐτοῖς ἀπήντησε τὸ πάθημα. Καὶ αὖθις· Μέγιστον δὲ πάθος τῇ Λακεδαίμονι τοῦτο ἀπήντησε. Καὶ αὖθις· Οὐ μὴν ἀπήντησέν οἱ τὰ τῆς ἐλπίδος.

Ἀπῆξεν. [3]ἐφάρμοσεν.

Ἀπιξιωμένων. ἀλίμων. ἀναξίων. Τιγράνης ὄνομα τῷ οὐκ ἀπιξιωμένων μ' παρὰ γένους. † Εὐνοῦχος δὲ καὶ ἀπαξιώσας. ἀντὶ τοῦ, τὴν ἀξίωσιν παρασάμενος. † Τῶ Χοσρόη τὸ Δάρας οὐκ ἀπαξιώσαντος ἀποκαταστῆσαι Ῥωμαίοις. καὶ Ἀπιξίωσεν, οὐχ ἡγήσατο ἄξιον. Καὶ αὖθις· Τὸ γὰρ πρὸς ἀλκὴν πραπέσθαι πρὸς πάντων τῶν μεταχόντων τῆς βουλῆς ἀπιξίωτο.

Ἀπήορος. ὁ διεστώς, καὶ ἀπιστιμένος. ἀπὸ τοῦ ἀείρω.

Ἄπιρα. τὰ ἀβλαβῆ.

Ἀπήρραξεν. ἀπέκοψεν.

Ἀπῆρεν. ὕψωσεν.

Ἀπηρείσατο. [4]ἠκόνισεν. ἀπελιμάξατο. ἔπηξεν. ἀπέθετο. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἀπορῶν τοῖς ὅλοις πέρας ἐπί τινα τοιαύτην ἐλπίδα κατὰ τὸ παρὸν ἀπηρείσατο τὴν ἀνεστῶσαν ἀπορίαν. Ἀπηρείσατο δὲ, δολικῇ, ἀντὶ τοῦ ἐφιλονείκησε, ἀφὸ τοῦ ἴ.

Ἀπηρκότος. ἀναχωρήσαντος. Ἄρτι δὲ ἀπηρκότος τοῦ Σορακίχου, ἡ Σινωνὶς ἐφίσατο.

Ἄπιρος. ὁ μὴ ἔχων μασίπιον.

Ἀπήρωσεν. ἀπηρωτρίασεν.

Ἀπήρτα. ἐκώλυε. Ἀφαιρεῖσθαι παρεῖχεν. Ἀρριανός· Ὁ δὲ ναυτικὸς στρατὸς, ἵνα τῷ μὴ ἄκρα ἐπὶ πολὺ ἀνέχουσα τοῦ ποταμοῦ ἀπήρτα τὸν πλοῦν τῆς ὁδοῦ, ξυμπαρέπλει τῇ στρατιᾷ.

Ἀπηρτιμένας. [5]ἀπηωρημένας.

Ἀπήρυκεν. ἀπεκώλυεν. Ὁ δὲ μόνος ὑπέστη καὶ ἀπήρυκε τὸ θηρίον. Καὶ αὖθις· Καὶ βάρη συνεχῆ ὑποβάλλοντες, ἀπήρυκον τοῦ λυμαίνεσθαι τὸ τεῖχος.

Ἀπήρτησεν. ἀπέλαμψεν.

Ἀπήτει. ἐζήτει.

Ἀπηύρα. ἀφείλετο. ἀπέλαυσεν.

Ἀπιωθηκάς. Qui defloruit. *Cum Græci florerè deſiiſſent, res Chriſtianorũ incrementũ ceperunt.*

Ἀπίων. Durus. Crudelis. Quaſi dicas, qui procul eſt a laude.

Ἀπιωθεάκιζεν. Supra prunas aſſabat. Quæ enim ſupra prunas aſſantur bona ſunt. Ariſtophanes: *Bovem autem aſſabat integrum.*

Ἀπιώτα. Obviam venit. Et Ἀπιώτηκα, obviam veni. Et Ἀπιώτησεν, accidit, contigit. *Omnia, uti prædicta erant, ei evenerunt.* Theologus vero, quum dicit: *Si vero tanto poſt tempore & poſt tot laudatores acceſſi;* τὸ ἀπιώτηκα accepit pro ἦλθον, i. e. veni. Et Ælianus de clade Romanorum ad Cannas ait: *Tanta igitur calamitas ipſis accidit.* Et iterum: *Non alia major clades Lacedæmoni contigit.* Et iterum: *Rei eventus ſpei ejus non reſpondit.*

Ἀπῆξεν. Irruit. Impetum fecit.

Ἀπιξιωμένων. Contemptorum. Indignorum. * * * * *Cum vero Eunuchus dignitatem repudiaſſet.* † *Cum Choſroes non recuſaret Romanis Daras reſtituere.* Et Ἀπιξίωσεν, indignum judicavit. *Omnibus Senatoribus res indigna viſa eſt, ad vim ſeſe convertere.*

Ἀπήορος. Diſtans. Item ſuſpenſus. Ab ἀείρω.

Ἄπιρα. Non mutilata. Illæſa.

Ἀπήρραξεν. Amputavit. Reſecuit.

Ἀπῆρεν. In altum extulit.

Ἀπηρείσατο. Incubuit. Excuſſit. Fixit. Exoneravit. Depoſuit. Polybius: *Ille vero de ſumma rei ſolicitus tali tandem ſpe adverſus præſentem neceſſitatem ſe confirmavit.* Ἀπηρείσατο vero, per ι, ſignificat, contendit, litigavit.

Ἀπηρκότος. Illius, qui diſceſſit. *Quamprimum Soræchus diſceſſiſſet, Sinonis aderat.*

Ἄπιρος. Sine pera. Marſupio carens.

Ἀπήρωσεν. Aravit.

Ἀπήρτα. Impediebat. Remorabatur. Arrianus: *Exercitus vero nauticus, ubi rupes in fluvium longe prominentes navigationem non impediebant, juxta exercitum* [*terreſtrem*] *navigabat.*

Ἀπηρτιμένας. Suſpenſas. Pendentes.

Ἀπήρυκεν. Arcebat. Prohibebat. *Ille vero ſolus ſubſtitit, & impetum feræ propulſavit.* Et rurſus: *Et moles continuas injicientes, impediebant, ne murus labefactaretur.*

Ἀπήρτησεν. Fulgorem emiſit. Reſplenduit.

Ἀπήτει. Repetebat. Quærebat.

Ἀπηύρα. Abſtulit. Fructum percepit.

1 Ἀριστοφάνης] In *Ranis* pag. 236. (151. Ed. Baſ. P.)

2 Εἰ δὲ τοσοῦτον ἀπήντησα τοῦ καιροῦ δεύτερος, & μὴ πολλοὺς ἐπ.] Hæc ſunt verba Gregorii Nazianzeni Orat. in Baſilium Magnum pag. 317.

3 Ἀπῆξεν] Cum Porto legere malim ἐπῆξεν, ab ἐπαίσσω.

4 Ἀπηρείσατο. ἠκ.] Vide ſupra v. Ἀπερείδομαι.

5 Ἀπηρτιμένας] In prioribus Edit. inepte legitur ἀπηρτιμένας; cujus loco ἀπηρτιμένας ex 2 MSS. Pariſ. repoſui.

Ἀπηλομόλησε. προσπέφυγε τοῖς ἐναντίοις.

Ἀπηχές. κυρίως τὸ σκληρὸν καὶ ψευδὲς, δύσφορον, ἀηδὲς, ἐχθρὸν, ᾧ καὶ τὴν ἠχὸν ἀποφερόμεθα. Μὴ ὀνειδιστικῶς ὑπολαμβάνεσθαι τὸ βάρβαρον, ἢ σόλοικόν τι ἢ ἀπηχὲς προσενεγκαμένων.

Ἀπήχεια. ἀντὶ τοῦ ἀπέχθεια. οὕτω Λυσίας καὶ Δείναρχος.

Ἀπηχημένον. ὑπόβλητον. ξένον τῷ χρῶτι πάντων ἦχος.

Ἀπήχθετο. ἐμισεῖτο.

Ἀπήχθη. ἀπεκομίσθη, ἢ παρεβλάβη. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος τὴν γλῶτταν Ἀττικῶς εἶχεν, ἀδὲ ἀπήχθη τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ ἔθνους ἐς Ταρσοὺς τῆς Κιλικίας ἀναφερόμενον.

Ἀπηχθημένον. ὑπόβλητον. Ἀπηχθισμένον δὲ, βεβαρυμένον.

Ἄπια. εἶδος ὀπώρας. Ἀπίοις εἴρηκε Πλάτων ἐν Νόμοις. ἔστι καὶ παρ' Ἀλέξιδι, καὶ ἐν Ἀγρίοις Φερεκράτης·

Πρὶν ἀνακυκῆσαι τοὺς ἀπίους ἁρπάζετε.

Ἄπιν κρατῶν τις ἀσχεῖ τὴν ἐλπίδων.

Ἄπια. εἶδος ὀπώρας. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀνιφάνης. ἐπέρρωθι γράφεται, ὅτι ἄπια, ἡ ὀπώρα· ἡ ἄπιος δὲ καὶ ἄπιοι, τὸ δένδρα.

Ἀππιανός. ὄνομα κύριον. οὗτος ὁ Ἀππιανὸς ἔγραψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν, τὴν καλουμένην Βασιλικήν. καὶ αἱ μὲν πρῶται βίβλοι Ἀππιανοῦ αἱ πρῶται περιλαμβάνουσι ὅσα Ῥωμαίοις ἀγωνιζομένοις ἐς Ἰταλιώτας ἐπὶ τῇ ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας ἐπεράχθη. ὅσα δ' ἀμφὶ τὴν Ἰταλίαν ἄλλα Κελτοί τε καὶ Λίβυες ἔδρασάν τε καὶ ἔπαθον, καὶ εἴ τι που καὶ τῆς Ἰταλίας μέρος ἀνάγκαις, ἢ ἐνέδραις, ἢ πλάναις ἐς αὐτοὺς μετέθετο, ἐν τοῖς περὶ Κελτῶν καὶ Λιβύων. συγγέγραπται δ' ἐφ' ἑαυτῶν ὅσα καὶ ἐς τὰς ἐμφυλίους Ῥωμαίων στάσεις ἡ Ἰταλία διηρεῖτο. ἔπι τοὺς περὶ Κελτοὺς, τουτέστι Γερμανοὺς, οἱ ἀμφὶ τὸν Ῥῆνον ποταμὸν εἰσιν, καὶ τοὺς Γαλάτας, τουτέστι Γάλλους, πολέμους, καὶ τὰς αἰτίας αὐτῶν, ὅσαι τε σωθῆναι, καὶ σωθηναῖν παραβάσεις, ἢ ἐπαναστάσεις ἐγένοντο Κελτῶν, ἕως ἐπὶ τοῦ Γαΐου, ἡ τετάρτη βίβλος περιέχει συλλαβοῦσα. εἰ δέ τί που Κελτοὶ μὴ κατὰ πρόφασιν οἰκείαν, ἀλλὰ συμμαχοῦντες Ἰταλῶν εἰσιν, ἢ μισθοφοροῦντες, ἔπραξαν, ἐν τοῖς περὶ ἐκείνων συγγέγραπται. καὶ ὅσον εἰς γνώρισμα μόνον αὐτῶν μέμνηται Ἀππιανός. ἔγραψε δὲ Ῥωμαϊκοὺς λόγους ἐννέα. οἱ δὲ ἁπλῶς τοῦ ἑνὸς π γράφουσιν Ἀππιανός.

Ἀππιανός. Ad hoſtes transfugit.

Ἀπηχές. Proprie ſignificat durum, falſum, grave, moleſtum, injucundum, inimicum, cujus vel ipſum ſonum averſamur. *Non* [*oportet*] *Barbaros contumelioſe reprehendere, ſi ſolœcum aliquod vel abſonum verbũ protulerint.*

Ἀπήχεια. Inimicitia. Odium. Lyſias & Dinarchus.

Ἀπηχημένον. Rejiciendum. Quod ſono ſuo aures offendit.

Ἀπήχθετο. Odio habebatur.

Ἀπήχθη. Abductus eſt. In tranſverſum actus eſt. *Apollonius vero Attice loquebatur, neque, cum Tarſis in Cilicia verſaretur, ab incolis ejus loci ab Attica dialecto ſe abduci ſivit.*

Ἀπηχθημένον. Odioſum. Ἀπηχθισμένον autem, onuſtum.

Ἄπια. Genus fructus. Pira. Plato in *Legibus* dixit ἀπίοις: qua voce etiam uſus eſt Alexis. Item Pherecrates *Agreſtibus: Priuſquam pira removeantur, rapite ea.*

Ἄπιν κρατῶν. *Si quis Apin teneat, is ſpe ſua fruſtratur.*

Ἄπια. Genus fructus. Pira. Vide in v. Ἀνιφάνης. Alibi dictum eſt, ἄπια eſſe pira: ἄπιος vero, ἡ, arborem pirum.

Ἀππιανός. Appianus. Nomen proprium. Hic Appianus Romanam ſcripſit hiſtoriam, quæ *Regia* vocatur. Et tres quidem primi libri Appiani continent quæcunque Romani cum Italis bellum gerentes, & de imperio & principatu adhuc certantes, geſſerunt. Bella vero a Gallis & Afris in Italia geſta, eorumque victorias & clades, & ſi qua forte Italiæ pars vel neceſſitate coacta, vel inſidiis circumventa, vel errore decepta illis ſe adjunxit, in Celtica & Libyca hiſtoria narrantur. Hæc excipit hiſtoria bellorum, quæ Romani, motibus inteſtinis laborantes, inter ſe geſſerunt. Res vero adverſus Celtas, hoc eſt, Germanos, Rheni accolas, & Galatas ſive Gallos geſtas, cauſaſque bellorum, fœderaque ſancita & violata, tumultuſque a Celtis excitatos, quartus liber perſequitur. Si quid etiam Celtæ nulla privata de cauſa, ſed vel populis quibuſdam Italiæ opem ferentes, vel mercede conducti, geſſerunt, id in illorum hiſtoria refertur. Eorum autem obiter tantum Appianus meminit. Scripſit Rerum Romanarum libros novem. Quidam Ἀπιανὸς per unum tantum π ſcribunt.

1 Ἀπήχεια. ἀντὶ τοῦ ἀπέχθ.] Ex Harpocratione.

2 Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος τὴν γλῶτταν Ἀτ.] Hæc ſunt verba Philoſtrati lib. I. cap. IV. eademque leguntur infra v. Εὐγλώττως.

3 Ἄπιν κρατῶν τις ἀσχεῖ τὴν ἐλπ.] Eſt verſus oneirocriticus, qui legitur apud Aſtrampſychum.

4 Τὴν καλουμένην Βασιλικήν]] Errat hic Suidas, quoniam integrum opus hiſtoricum Appiani non inſcribebatur Ἰταλικὴ Βασιλική, ſed tantum primus ejus liber, quo res ſub Regibus geſtæ exponebantur, ut ipſe Appianus in Proœmio hiſtoriæ ſuæ clare docet. Suidas igitur, cum primum librum Appiani Βασιλικὴν inſcribi cerneret, & totum opus ſic inſcriptum eſſe exiſtimavit, quæ inſignis eſt

5 Καὶ αἱ μὲν πρῶται βίβλοι Ἀππ.] Argumentum hiſtoriæ ab Appiano conſcriptæ longe clarius traditur ab ipſo Appiano in Proœmio, & Photio in Bibliotheca Cod. LVII. quos vide.

6 Συγγέγραπται δ' ἐφ' ἑαυτῶν ὅσα καὶ ἐς τὰς ἐμφ. Ῥωμ. στάσεις ἡ Ἰτ. διηρεῖτο] Locum hunc nec integrum nec emendatum ſatis puto, quem proinde ſic legendum exiſtimem: Συγγέγραπται δ' ἐπ' αὐτοῖς ὅσαι [σπανίως, ὅταν] ταῖς ἐμφυλίοις Ῥωμαίων στάσεσιν ἡ Ἰταλία διηρεῖτο.

7 Λόγους ἐννέα] Cave hic Suidæ credas. Hiſtoria enim Appiani non novem, ſed viginti quatuor libris conſtabat, ut clare docet Photius loco ante laudato.

Ἀππία ὁδός. ἣν Ἄππιος Κλαύδιος ἐπὶ Ἀππίου, Ῥωμαίου λιμενάρχου, ὃς λίθῳ μυλίᾳ ταύτην κατέστρωσεν, καὶ ὕδωρ ἐπήγαγε διὰ χειροποιήτου καλεσκευάσεν.

Ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων. Ἀπὸ τῶν τῆς Ἴδης ὀρῶν.

Ἄπιδες. Θεοὶ ἦσαν, λιμώμενοι παρ' Αἰγυπτίοις, σημεῖον ἔχοντες ἐπὶ τῷ νώτῳ καὶ τῇ γλώσσῃ, δηλοῦν εἶναι αὐτοὺς Ἄπιδας. οἷς γεννωμένοις ἀφ' ἡδονῆς, ὡς ἔλεγον, ἐκ τῆς σελήνης, ἑορτὴν μεγάλην ἦγον, καὶ ἱερεῖς ἵνες ἐπὶ τὸν τεχθέντα βοῦν ἱερῶντο, παραλιθέντες πανδαισίαν, ὡς θυωχοῦντες αὐτοῖς.

Ἀπιδεῖς. Via Appia, ſic vocata ab Appio, Cenſore Romano, qui eam lapide molari ſtravit, & aquæ ductus fecit.

Ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων. Ab Idæis montibus.

Ἄπιδες. Apides. Dii fuerunt, qui colebantur ab Ægyptiis, notam habentes in cauda & lingua, ex qua cognoſcebatur, eos eſſe Apides. Hi poſt certum temporis intervallum ex lumine Lunæ, ut ferebant, naſcebantur: quod cum fieret, ingens feſtum in eorum honorem celebrabatur, & ſacerdotes circa bovem natum victimas immolabant, appoſitiſque omnis generis epulis eos convivio quaſi excipiebant.

Ἄπις. ἔστι δὲ ὁ Ἄπις Θεὸς Αἰγύπτιος. τοῦτον Αἰγύπτιοι σελήνῃ μιμοῦσι, ᾧ ἱερὸς μὲν οὗτος ὅδε ὁ βοῦς τῆς σελήνης, ὥσπερ ὁ Μνεῦις τοῦ ἡλίου. Ὤχος τὸν Ἄπιν ἀποκλείνας, ἐβούλετο αὐτὸν τοῖς μαγείροις παραβαλεῖν, ἵνα αὐτὸν κρεουργήσωσι καὶ παρασκευάσωσιν ἐπὶ δεῖπνον.

Ἄπις. Apis. Hic erat Deus Ægyptius, quem Ægyptii in honorem Lunæ colebant. Erat enim bos iſte Lunæ ſacer, ut Mneuis Soli. Ochus Apidem occiſum coquis tradere in animo habebat, ut eum in fruſta diſſecarent, & cœnandum ſibi apponerent.

Ἀπίδω. Θεάσομαι.

Ἀπίδω. Aſpiciam. Contemplabor.

Ἀπίη.[2] ἡ ἀλλοδαπή.

Ἀπίη. Peregrina & diſſita regio.

Ἀπίθανον. ἄπιστον. καὶ Ἀπίθησαν, ἀφ' ᾧ τοῦ ι, ἀπὸ τοῦ πιθῶ παρεισπεμφθέν.

Ὦι[3] φρύες ἐκ ἀπίθησαν, ὅτῳ συὰμ' ἑσπέλο πέζῃ
Ἄψυχος.

Ἀπίθανον. Non probabile. Incredibile. Et Ἀπίθησαν, parere recuſarunt, per ι, a verbo circumflexo πιθῶ. [In Epigrammate:] *Cui quercus paruerunt, & quem ſecuta eſt rupes inanimata.*

Ἀπιθής. ὁ δυσχερὴς καὶ δυσανάβατος τοῖς βαίνειν ἐθέλουσιν. Ἀλαλκομεναὶ πόλις ἐστὶ καὶ ἀκρώρεια αὐτοῦ μήτ' ἐφ' ὑψηλῆς κεῖσθαι καὶ ἀπειθοῦς λόφου, μήτε τειχῶν περίβολον ἔχειν.

Ἀπιθής. Difficilis, contumax, adſcenſu difficilis. *Alalcomenæ urbs eſt, quam audio nec in excelſo & adſcenſu difficili colle ſitam, nec muris cinctam eſſe.*

Ἀπίκιος,[4] Ῥωμαῖος, ἱκανὰς μυριάδας δραχμῶν καταναλώσας εἰς τὴν γαστέρα, ἐν[5] Κιντύρνοις τῆς Γαλατίας πολλὰς καὶ ἁδὺς ἐσθίων (μέγιστα γὰρ εἶσι τὰ ἐν Σμύρνῃ) καὶ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀστακούς. ἀκούσας δὲ ἐν Λιβύῃ γίνεσθαι καρίδας, ἐξέπλευσεν οὐδὲ μίαν ἡμέραν ἀναμείνας. θεασάμενος δὲ αὐτὰς μικράς, ἐπέλθουσε τῷ κυβερνήτῃ τὸν αὐτὸν ὁδὸν αὖθις ἐπ' Ἰταλίαν ἀναπλεῖν, μηδὲ[6] προσπελάσαι τῇ γῇ.

Ἀπίκιος. Apicius, Romanus, multa drachmarum millia in ventrem abſumpſit, Minturnis, (quæ eſt urbs Campaniæ) plerumque degens, ubi ſquillis veſcebatur, quæ ibi naſcentes, & maximas Smyrnæas, & aſtacos Alexandrinos, magnitudine vincebant. Cum autem audiviſſet in Libya magnas naſci ſquillas, ne unum quidem diem moratus eo navigavit. Sed cum eas parvas eſſe vidiſſet, gubernatorem eadem via in Italiam redire, & ne ad terram quidem appellere juſſit.

Ἀπίκιος Μάρκος. ᾧ ἁμαρτεῖ μυείου ὄνομα ἐπί τε ἀσωτίᾳ, καὶ πολυτελείᾳ, καὶ ῥαιθυμοσύνῃ βίου, καὶ κακοδαιμοσύνῃ λοιπῇ. ὑπάτευε δὲ ἤτοι Ἰούνιος Βλαῖσος καὶ Λούκιος. ὁ[7] τοίνυν Βλαῖσος, ἐπὶ τοῦ θοίνου κληθείς, οἷον ἐφολκίδα ἄκλητον ἐπαγόμενος Ἀσκώνιον Παιδιανόν. ἐξῆν γὰρ καὶ τοῖς κεκλημένοις οἱονεὶ σκιὰν ἑαυτοῖς προσκαλεῖν ἑνός. καὶ ἔδει τὸν Ἀπίκιον καὶ φίλοις καὶ ἀγνώσι τοῦ βίου ῥίπτειν τοῦ ἑαυτοῦ. πέπυσμαι δὲ ἐν τῷδε τῷ συμποσίῳ γενέσθαι καὶ Ἰσίδωρον ὄνομα, τὸν ἐκ παλαίστρας καταβιβέντων, ἀνα-

Ἀπίκιος Μάρκος. Hujus nomen ob luxuriam, vitamque ſumptuoſam & mollem, cæteraque flagitia celeberrimum eſt. Conſules autem erant Junius Blæſus & Lucius. Blæſus igitur ad convivium invitatus Aſconium Pædianum invocatum, tanquam umbram, ſecum adducebat (quod convivis facere licebat) oportebatque Apicium tam in amicos quam ignotos opes ſuas profundere. Audivi autem ei convivio interfuiſſe etiam Iſidorum quendam, in pulvere palæſtrico multum verſatum, hominem ſenem quidem & natu gran-

1 Ὁ Μνεῦις] In MSS. Pariſ. & Edit. Mediol. legitur Μίμφις; ſed minus recte. Scribendum enim eſſe Μνεῦις Portus ex Strabone recte obſervavit. Adi etiam Euſeb. *de Præpar. Evang.* lib. III. cap. XIII.

2 Ἀπίη. ἡ ἀλλοδαπή] Homerus Il. A. v. 270. Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. Ubi Scholiaſta: Ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς γὰρ μακρὰν ἀπεχούσης γῆς.

3 Ὦι ἐγὼ ἐκ ἀπ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis in Orpheum, quod legitur Anthol. lib. III. cap. XXV.

4 Ἀπίκιος, Ῥωμ. ἱκανὰς μυρ. δραχ. καταν. ἐς τὴν γαστ. ἐν Κιντ. τῆ Γαλατ.] Hic locus emendandus eſt ex Athenæo, apud quem libro I. pag. 7. rectius ſic legitur: Ἀπίκιος, ἱκανὰς μυριάδας καταναλώσας εἰς τὴν γαστέρα, ἐν Μιντέρναις (πόλις δὲ Καμπανίας) διατρίβων τὰ πολλὰ, καὶ ἁδὺς ἐσθίων πολυπλείους, ἃ γίνονται αὐτόθι ἰσπίρα τὰς ἐν Σμύρνῃ μύραινας, ἐ τὰς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀστακούς, &c. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

5 Ἐν Κιντύρνοις τῆ Γαλατ. πολλὰς καρ.] Hæc repetuntur infra v. Κιντύρνοις.

6 Μηδὲ προσπελάσαι τῇ γῇ] Rectius apud Athenæum, μηδὲ προπαρελάσαι τῇ γῇ.

7 Ὁ τοίνυν Βλαῖσος ἐπὶ τοῦ θοίνου κληθεὶς οἷον ἐφελκ. ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκώνιον Παιδιανόν] Hæc repetuntur infra v. Ἐφολκίδα.

δρα

δεκα παλαιὸν μὺ ἤδη καὶ πολὺν τῷ χρόνῳ, ἐν δὲ καὶ ἐννενήκοντα ἔτη γεγονότα, θύπαγῆ τε καὶ θύμελῆ, καὶ βαθὺν μὺ τὰς πλευρὰς, γενναῖον δὲ τὸ βραχίονε καὶ τὼ χεῖρε ἄκρω, βλέπῃν τε ὀξὺ καὶ ἀκόειν ῥᾷστα, ὡς μὴ ἂν πιθύειν πέρα ξ' ἐτῶν εἶναι αὐτόν. σκύφον δὲ ἐπὶ τύλοις ἀμιλᾶσθαι ζηλοπίνοντα τοῖς νέοις, καὶ μὺ τοι καὶ ὑπὸ πολυδαισίας καὶ πολυποσίας ἐλίσθαι καὶ νεάζειν ταῦτα. ἐνὶ δὲ ἠτηθῆνάι φασιν αὐτόν. ἀπελθεῖν γὺ τῦ συνδείπνυ θᾶσσον. γέροντες δὲ ἄλλοι τε ἔλεγον ἐπὶ τέχνῃ παλαιστρικῇ· καὶ μὺ τοι καὶ Ἰούνιος Βλαῖσος. καὶ ὅτε ταῦτα ἔλεγεν, ἔτη γέγονεν ἑξήκοντα, φασί. μακρὸν δὲ τὸν ζωὸν γενέσθαι πέπυσμαι Σερβίλιον ὕπαλον. ἔτεσι γὺ τοῖς ἐννενήκοντα ὁμῦ τε ἐβίωσε, καὶ πάντα, ὡς λόγος, τὰ τῦ σώματος ἀπαθῆ ἴω. καὶ μὺ τοι ᾗ διεσώσατο τὰς αἰσθήσεις ἁπάσας θύμοιόν τε ἀξιοζήλῳ καὶ σοβαρᾷ.

Ἄπιμεν. ἀπερχόμεθα.

Ἀπίμελος. ὁ μὴ ἔχων πιμελήν.

Ἄπιναον. ὄρος.

Ἀπινής. ὁ καθαρός.

Ἄππιος φόρος. ὄνομα τόπυ, ἀπὸ Ἄππιος Ῥωμαίυ.

Ἀπίκιος. ὀψοφάγος. ζήτει ἐν τῷ Ἀφύα.

Ἀπίων,[1] ὁ Πλειστονίκυ, ὁ [2]ἐπικληθεὶς Μόχθος, Αἰγύπτιος (κατὰ δὲ Ἑλικώνιον, Κρὴς) γραμματικὸς, μαθητὴς Ἀπολλωνίυ τῦ Ἀρχιβίυ. ἠκηκόει δὲ ᾗ Εὐφράνορος γεραιῦ, καὶ ὑπὲρ ἑκατὸν ἔτη γεγονότος, Διδύμυ δὲ τῦ μεγάλυ θρεπτός. ἐπαίδευσε δὲ ἐπὶ Τιβερίυ Καίσαρος καὶ Κλαυδίυ ἐν Ῥώμῃ. ἴω δὲ ἀφ' ὁδοχος Θέωνος τῦ γραμματικῦ, καὶ σύγχρονος Διονυσίυ τῦ Ἁλικαρνασέως. ἔγραψεν ἱστορίαν κατ' ἔθνος, καὶ ἄλλα μικρά.

Ἀπίων ᾠχετο. Φθίνων. Ἀποδιδράσκων. Ὁ δὲ τὸν Πελοπόννησον καταλιπὼν ἐς Ἰταλίαν ᾠχετο ἀπίων. συνήθης ὁ πλεονασμὸς τοῖς Ἀττικοῖς.

Ἄπις. Θεὸς Αἰγυπτίων. καὶ ἔστιν ὁπόταν ἐν τῷ Ἄπιδες.[3] Ὅτι ὁ Ἄπις ὁ Αἰγύπτιος τὸν ἰατρικὸν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταπομπὴν λέγεται.

Ἀπιτέα. δεῖ ἀπέρχεσθαι. καὶ Ἄπιτε, ἀπέλθετε.

Ἀπιστεῖν. δειλιᾷ. τὸ ἀπειθεῖν. λέγεται δὲ καὶ Ἀπιστίαν, τὸν ἀπείθειαν. καὶ Ἄπιστος, ὁ μὴ πιθόμενος. ὅπως Πλάτων.

Ἄπιτυς. ἡ πίτυς.[4] Θεόκριτος

Ἁδὺ τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα.

Ἁπλᾶ, καὶ διπλᾶ, καὶ πολλαπλᾶ, καὶ πάντα τοιαῦτα κλίνεται. ὀξυτόνως, καὶ βαρυτόνως, καὶ περισπωμένως, ἀπὸ τῦ περαμεύς, καὶ Φοινικᾶς, ἀπὸ τῦ Φοινίκη.

dem, quippe unum & nonaginta annos natum, ſed corpore firmo, membris robuſtis, lateribus profundis, validiſque brachiis & manibus, & qui acutum cerneret, facillimeque audiret, ita ut nemo eum ſexagenario majorem crederet. Idem ſcyphum in callis tenens bibendo cum adoleſcentibus certabat, & in edacitatis bibacitatiſque certamen juvenum more cum aliis deſcendebat. Una vero in re eum victum fuiſſe dicunt, quod citius e convivio diſcederet. Senes autem, aliique dicebant, eum ob artem palæſtricam illud facere; itemque Junius Blæſus. Et is quidem, cum hoc diceret, ſexaginta annos, ut aiunt, natus erat. Conſulem quoque Servilium longævum fuiſſe audio. Is enim nonaginta annos vixit, & ad eam uſque ætatem, rara quadam felicitate, corpore incolumi ſenſibuſque omnibus integris uſus eſt.

Ἄπιμεν. Abimus. Diſcedimus.

Ἀπίμελος. Pinguedine carens.

Ἀπίναον. Apinæum. Mons.

Ἀπινής. Sine ſordibus. Purus.

Ἄππιος φόρος. Forum Appium. Nomen loci, ab Appio Romano ita appellati.

Ἀπίκιος. Apicius, helluo. Quære in Ἀφύα.

Ἀπίων. Apion, Pliſtonicis filius, cognomento Mochthus, Ægyptius (ſecundum Heliconium vero Cretenſis) Grammaticus, diſcipulus Apollonii Archibii; præter quem etiam audivit Euphranorem ſenem & centenario majorem. Idem Didymi magni alumnus fuit. Docuit Romæ ſub Tiberio & Claudio Imperatoribus, fuitque ſucceſſor Theonis Grammatici, & æqualis Dionyſii Halicarnaſſenſis. Scripſit hiſtoriam de ſingulis gentibus, & alia quædam.

Ἀπίων ᾠχετο. Abiit. Diſceſſit. *Ille vero Peloponneſo relicta in Italiam abiit.* Hic pleonaſmus Atticis eſt familiaris.

Ἄπις. Apis, Ægyptiorum Deus. Vide ſupra in voce Ἄπιδες. Apis Ægyptius medicinam primus in Græciam intuliſſe fertur.

Ἀπιτέα. Abeundum eſt. Et Ἄπιτε, abite.

Ἀπιστεῖν. Non credere. Non parere. Et Ἀπιστία, incredulitas, contumacia. Et Ἄπιστος, qui non credit. Plato.

Ἄπιτυς. Pro ἡ πίτυς. Pinus. Theocritus:

Suavis eſt valde ille ſurſurus, & pinus, caprarie, illa.

Ἁπλᾶ, & διπλᾶ, & πολλαπλᾶ, & omnia ſimilia circumflectuntur. Itemque χερυᾶ, & χρυσᾶ, & κεραμεᾶ, a κεραμεύς, & Φοινικᾶ, a Φοινικῦς.

1 Ἀπίων, ὁ Πλειστονίκυ, ὁ ἐπικλ.] Secundum Clementem Alexandrinum *Strom.* lib. 1. pag. 235. Apion hic non fuit Pliſtonicis filius, ſed ipſe Πλειστονίκης cognominatus fuit. Ait enim: Ἀπίων πίων ὁ Γραμματικὸς, ὁ Πλειστονίκης ἐπικληθείς: quæ verba ex Clemente repetit Euſebius *de Prep. Evang.* lib. x. cap. xii. Gellius quoque *Noct. Attic.* lib. vi. cap. viii. inquit: *Apion Græcus homo, qui Pliſtonices eſt appellatus.* Ut proinde dubium ſit, utra ſententia alteri præferri debeat.

2 Ὁ ἐπικληθεὶς Μόχθος] Vide infra v. Ἀντίμαχος.

3 Ὅτι ὁ Ἄπις ὁ Αἰγύπτιος τὴν ἰατρικὴν πρ.] Apidem ex Ægypto in Græciam veniſſe apud nullum veterum ſcriptorum me legiſſe memini. Eundem vero apud Ægyptios medicinæ inventorem exſtitiſſe teſtatur Clem. Alex. *Strom.* lib. 1. pag. 225.

4 Θεόκριτος] Idyll. 1. v. 1.

Ἁπλᾶς.[1] Καλλίστρατός φησι τὰ μονόπελμα τῶν ὑποδημάτων ὕπω καλεῖσθαι.

Ἄπλαστος. ἀληθινός. ἄδολος. Καὶ [2]ἅμα αὐτοῖς ἐπιθέουσα σεμνότης ἡδεῖα καὶ ἄπλαστος αἰδὼς [3]ἐπέσχεν ἰκανῶς τὸν φιλόσοφον, καὶ ἤδη γνώριμον ἐποίει αὐτῷ τὸν νεανίσκον. Ἄπλαστος δὲ, ἡ μεγάλη. Τὸν[4] αἰὲν ἄπλαστος ἴσχει τυτθοῖσι, μανία.

nus, terribilis. [Sophocles:] *Quem fatalis insania tenet.*

Ἄπλειον. ἄπειρον. ἀχώρητον.

Ἁπλῆ. μονοειδής.

Ἁπλήγιος. δασέως. ἁπλῶς. καὶ Εὔπολις Πόλεσιν·

Οὔτ' ἂν πολυπεφύγμων ἐστὶν ἀλλ' ἁπλήγιος.

καὶ Ἁπληγίς, ἱματίδιον σύμμετρον. Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνης·

——— Ἐκ δὲ τῆς

Ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἁπληγίδας ποιῶν.

Ἀπληκτέω.[5] καὶ [6]Ἄπληκτον. τόπος ἔνθα καταλύσει τῆς ὁδοιπορίας τὰ στρατόπεδα.

Ἀπλήξ. ὁ μὴ πεπληγμένος.

Ἀπλησία. ἡ ἀδηφαγία. καὶ [6]παροιμία· Ἄπληστος πίθος. ὁ ἐν ᾅδου, ὁ τετρημένος. ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐσθιόντων. Ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς Δαναΐδας μύθου, παρόσον ἀνιμῶσαι ἐκεῖναι ὕδωρ εἰς πίθον ἔβαλλον. [7]πάσχουσι δὲ περὶ τοῦτον τὸν πίθον αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί.

hoc autem dolium plectuntur animæ illorum, qui sacris initiati non sunt.

Ἄπλητον. ἀπλήρωτον.

Ἁπλοΐδας. ἁπλᾶς χλανίδας. ἐν Ἐπιγράμματι·

— Οἷα δὲ παῖς

Ἐσκεπε τὼ κούρω ἁπλοΐδι χλανίδι.

καὶ Ἁπλοϊκός, ὁ ἁπλοῦς καὶ ἀπέριττος. καὶ Ἁπλοϊκώτερος.

Ἄπλοοι. ἀδύναλοι πλέειν.

Ἁπλοῦν θύλακον πάτει. ἐπὶ τοῦ εὐκαταφρονήτου.

Ἁπλότης διττή. ἡ μὲν ἔμφρων καὶ δικαία· ἡ δὲ ἀνόητος καὶ ἄδικος. ἔπειτα καὶ τὴν τῶν ποικιλίαν ἐμφύεσθαι τοῖς μὲν μετὰ δικαιοσύνης καὶ φρονήσεως· τοῖς δὲ μετ' ἀδικίας καὶ ἀμαθίας. εἶναι γὰρ δὴ πάλαι καὶ τὰ νῦν τὸν θνητὸν τοῦτον περιπολοῦντα ἐξ ἀνάγκης, ὡς φησι Πλάτων. ἀλλ' ἦθος κακοήθης, ὡς νῦν ἔστι, καὶ ἁπλούστερα, καὶ οὐκ ἐν βάθει ἐνὶ ταῖς ψυχαῖς ἐγκεκαυμένα ἀνίατα. πολὺ γάρ ἐστιν ἡ [8]μεταφορὰ τῆς πάλαι κακῶν πρὸς τὰ νέα, καὶ ὁ ποσό-

Ἁπλᾶς. Callistratus ait calceos sic appellari, qui unam tantum habent soleam.

Ἄπλαστος. Verus. Sincerus. Non simulatus. *Præterea suavis quædam gravitas & verecundia non simulata in vultu ejus eminens effecit, ut philosophus eum crebro aspiceret, & sic adolescentis ingenium magis magisque perspiceret.* Ἄπλαστος etiam significat mag-

Ἄπλετον. Infinitum. Quod comprehendi nequit.

Ἁπλῆ. Simplex. Unius generis.

Ἁπλήγιος. Simplex. Adspiratur. Eupolis *Urbibus:*

Non est curiosus, sed simplex.

Et Ἁπληγίς, vestis modica. Aristophanes *Anagyro: Ex mea vero læna tres alias vestes simplices faciens.*

Ἀπληκτέω. In aliquem locum ex itinere diverto. Et Ἄπληκτον, castra, seu locus, in quem exercitus ex itinere divertit.

Ἁπλήξ. Non percussus.

Ἀπλησία. Edacitas. Et proverbium: *Inexplebile dolium.* Illud nempe pertusum, quod apud Inferos esse dicebatur. In voraces dicitur [hoc proverbium; cujus origo est] a fabula Danaidum, quoniam illæ aquam haustam in dolium pertusum infundebant. Circa

Ἄπλητον. Inexplebile.

Ἁπλοΐδας. Lænæ simplices. In Epigrammate:

——*Ut igne autem*

Tegebat puellam læna simplex expansa.

Et Ἁπλοϊκός. Simplex. Non versutus. Et Ἁπλοϊκώτερος, simplicior.

Ἄπλοοι. Qui navigare non possunt.

Ἁπλοῦν θύλακον πάτει. *Simplicem saccum calca.* Dicitur de iis, qui contemptui obnoxii sunt.

Ἁπλότης. Simplicitas. Hæc duplex est; una cum prudentia & justitia conjuncta; altera vero stulta & injusta. Eodem modo calliditas, quæ hominibus inest, alia quidem prudentiæ & justitiæ affinis est; alia vero cum injustitia & insciti conjuncta. * * * * ut Plato ait: sed minus maligna, quam nunc, & simpliciora, neque alte animis insita, & insanabilia. Ingens enim differentia est inter antiqua & nova mala, quippe quæ non solum quantitate, sed etiam qualitate morum,

1 Ἁπλᾶς. Καλλίστρατός φησι τὰ μον.] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum.

2 Καὶ ἅμα αὐτοῖς ἐπιθέουσα σεμν.] Hoc fragmentum ex Damascio Suidas deprompsit: idemque legitur apud Photium in Excerptis ex illo scriptore pag. 1046.

3 Ἐπέσχεν] Apud Photium rectius legitur ἐπέστρεφεν, quam lectionem in versione secutus sum.

4 Τὸν αἰὲν ἄπλαστος ἴσχει] Hæc sunt verba Sophoclis in *Ajace* pag. 16. v. 256. ut Portus monuit.

5 Ἀπλήκτων] Male in prioribus Edit. excusum est ἀπλήκτων, cujus loco scribendum est ἀπληκτῶν. A scriptoribus enim Græcis inferioris ætatis castra vocari ἀπλήκτα pluribus exemplis ostendit Ducangius in Glossario Græco.

6 Καὶ παροιμία· Ἄπληστος πίθος] De hoc proverbio prolixe agit Zenobius Centur. II. Adag. VI. quem adi. Vide etiam infra v. Εἰς πεπρωμένον πίθον.

7 Πάσχουσι δὲ περὶ τοῦτον τὸν πίθον αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί] Vide Platonem in *Gorgia*, pag. 300.

8 Ἡ μεταφορά] Puto legendum ἡ διαφορά: quam lectionem in versione secutus sum.

πλε

πλε μόνον κρειττόνων τε καὶ χειρόνων, ἀλλὰ καὶ ποιότητι τρόπων.

Ἁπλῶν. ἀπερίεργον. ἢ τὸ μηδὲν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἐπινοίας πλάττον.

Ἁπλοστέρας. Θουκυδίδης λέγει νῆας, ἃ τὰς ἄπλους παντελῶς, ἀλλὰ τὰς διὰ πληρώματος ἔνδειαν καὶ ἀπλόους ἰσαμοίας.

Ἁπλῶ λόγῳ. τῷ χωρὶς προσθήκης. καὶ Ἁπλῶς φησὶν Ἀριστοτέλης λέγεται, ὁ χωρὶς προσθήκης λεγόμενον ἀληθές ἐστιν. ὁ γὰρ Αἰθίοψ, ὅτι λευκός ὢν, κατὰ τοὺς ὀδόντας, ὅπερ καὶ ἁπλῶς ἐστι λευκός. ὁ δὲ δεῖται προσθήκης πρὸς τὸ ἀληθὲς εἶναι, τοῦτο οὐκ ἔστιν ἁπλῶς. ὁ γὰρ Αἰθιόψ οὐκ ἔστι λευκός, διότι χωρὶς προσθήκης. προστεθέντος δὲ τοῦ κατά τι, ἀληθὲς γίνεται. κατὰ γὰρ τοὺς ὀδόντας. ἀλλὰ καὶ σπουδαῖοι λίαν κατά τι. λέγεται δὲ καὶ ὅπως, ἀντὶ τοῦ παραυτίκα προσὸν τοῖς παλαιοῖς. Καὶ αὖθις· Οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς λόγους λίαν ἐποιήσαντο, ἀλλὰ καὶ βῆμα ὑψηλὸν ἠγέρθη, καὶ ἐπ' αὐτοῦ εἰκόνες τοῦ Νέρωνος ἐπέθηκαν.

vel meliorum, vel deteriorum, differunt.

Ἁπλῶν. Simplex. Non affectatum. Vel, quod nihil ex ingenio ſuo confingit.

Ἁπλοστέρας. Thucydides ita vocat naves, non eas, quæ ad navigationem prorſus ſunt inutiles, ſed eas, quæ propter inopiam remigum & nautarum [in portu] otioſæ ſtant.

Ἁπλῶ λόγῳ. Simpliciter & abſque limitatione. Et Ἁπλῶς apud Ariſtotelem dicitur, quod ſimpliciter & abſque limitatione verum eſt. Æthiops enim, cum aliqua tantum in parte albus ſit (eſt enim albus dentibus) non eſt ſimpliciter albus. Quod vero limitatione indiget, ut verum ſit, id ſimpliciter verum non eſt. Æthiops enim non eſt albus; ſimpliciter nimirum, & abſque limitatione. Si vero addatur *ſecundum quid*, verum eſt, [Æthiopem eſſe album.] Eſt enim albus dentibus. Sic etiam quidam boni ſunt *ſecundum quid*: quod Græci etiam vocant ὃ τὸν ἁπλῆν τρόπον, i. e. non ſimpliciter. Et [Ἁπλῶς] apud veteres pro παραυτίκα, ſtatim. *Non enim ſimpliciter verba fecerunt, ſed etiam excelſum tribunal excitarunt, in quo Neronis imagines collocatæ ſunt.*

Ἁπλῶς. ἐξ ἀνάγκης. ἢ ἁς πρῶτον, καὶ μὴ κατ' ἄλλο. Ἁπλῶς δὲ ᾔδειν εἰδὼς τὰ μελλόντων ἔγνωζαν· ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς ἐμφάσεως τῶν προσβεόντων ἠθυόμβυοι, εἰς πανδαπὰς οἰμωγὰς ἐξέπιπτον.

Ἁπλῶς. χωρὶς προσθήκης. Πολύβιος· Οὗ χάριν ἀφυέστερος γέγονεν ἁπλῶς. ἀντὶ τοῦ, ἐξ ἀνάγκης. ἢ ἁς πρῶτον.

Ἄπλοα πελάγη. τὰ Ἀτλαντικὰ, καὶ Ἑσπέριος ὠκεανὸς, καὶ Ἑῷος. Ἄπλοον γάρ, τὸ ἀπλευστον.

Ἁπλῶς. ἐξ ἀνάγκης. ἢ ἁς πρῶτον, καὶ μὴ κατ' ἄλλο. Ἁπλῶς δὲ ᾔδειν εἰδὼς τὰ μελλόντων ἔγνωζαν· ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς ἐμφάσεως τῶν προσβεόντων ἠθυόμβυοι, εἰς πανδαπὰς οἰμωγὰς ἐξέπιπτον.

Ἁπλῶς. Abſque limitatione. Polybius: *Quo nullum unquam tempus magis alienum exſtitit.* Item neceſſario.

Ἄπλοα πελάγη. Maria, quæ navigari non poſſunt: qualia ſunt mare Atlanticum, Oceanus Occidentalis & Orientalis. Ἄπλοον enim ſignificat innavigabile.

Ἄπλυτον πώγωνα. σκώπτων εἶπε.

Ἄπλυτον πώγωνα. Illotam barbam. Sic cavillandi gratia [Comicus] dixit.

Ἄπνοις.[2] Φασὶν [3]Ἐμπεδοκλέα Παυσανίαν ὑφηγήσασθαι τὸν Ἄπνοιν. [4]εἶναι δὲ τὸν Ἄπνοιν τοιοῦτον, ὡς λ' ἡμέρας σωτηρεῖν ἄπνοιν καὶ ἄσιτον τὸ σῶμα. ὧν δὲ ἦν καὶ μάγος. καὶ φησὶ περὶ αὐτοῦ·

Ἄπνοις. Exanimis. Ajunt Pauſaniam in iis, quæ de *Exanimi* ſcripſit, Empedocle uſum eſſe magiſtro. [Dicit autem Heraclides,] *Exanimem* illam per triginta dies corpus abſque ſpiritu & cibis conſervaſſe. Hic [Empedocles] etiam magus fuit. Sic enim de ſe inquit:

Φάρμακα[5] δ' ὅσα γεγᾶσι κακῶν κ' γήρως ἄλκαρ,

Omnia medicamenta, quibus mala & ſenectus propulſantur,

Πεύσῃ, ἐπεὶ μύνῳ σοι ἐγὼ κραναίω τάδε πάντα.

Ex me diſces, quoniam ego ſolus hæc tibi expediam.

Παύσεις δ' ἀκαμάτων ἀνέμων μένος, οἵ τ' ἐπὶ γαῖαν

Sedabis autem indomitorum vim ventorum, qui in terram

Ὀρνύμενοι πνοιῇσι καταφθινύθουσιν ἄρουραν·

Irruentes flatibus corrumpunt arva:

Καὶ πάλιν, ἢν κ' ἐθέλῃσθα, παλίντονα πνεύματ' ἐπάξεις.

Et rurſus, ſi voles, eos in terram induces.

Θήσεις δ' ἐξ ὄμβροιο κελαινῆ καίριον αὐχμὸν

Poſt imbrem etiam tempeſtivam efficies ſiccitatem

Ἀνθρώποις· θήσεις δὲ καὶ ἐξ αὐχμοῖο θερείης

Hominibus: & viciſſim poſt ſiccitatem fœcundos induces

1 Ὀπιδόμβυοι] In prioribus Edit. peſſime legitur οἱ μυόμβυοι: cujus loco ſcribendum eſt ὀπιδόμβυοι (i. e. augurantes) ut recte legitur infra v. Ὀπιδομένη, ubi fragmentum hoc repetitur.

2 Ἄπνοις. Φασὶν Ἐμπεδοκλ. Παυσ. ὑφηγ.] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Laert. *Empedocle*, ut Portus etiam monuit.

3 Ἐμπεδ. Παυσαν. ὑφηγ. τ' ἄπνοιν] Lege ex Laertio, Ἐμπ. Παυσανία ὑφηγήσασθ. τὸν περὶ τὴν ἄπνοιν. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

4 Εἶναι δὲ τ' ἄπνοιν τοιοῦτον, ὡς λ' ἡμ.] Vide viros doctos ad Laertium *Empedocle*, & præcipue Menagium ad Prœmium Laertii.

5 Φάρμακα δ' ὅσα γεγᾶσι κακῶν κ' γ.] Hunc & ſequentes verſus ex Laertio emendavi, qui in prioribus Edit. fœdiſſimis mendis obſcurati ſunt.

Ῥεύματα δεινοπνεύστεπλα, τά τ' ἐν θέρει ἀήσαντα.
Ἄξεις δ' ἐξ ἀίδαο καταφθιμένω μένος ἀνδρός.

Καὶ ποτ' Ἐτησίων σφοδρῶς πνευσάντων, ὡς τὰς καρπὰς λυμαίνεσθαι, κελεύσας ὄνους ἐνδαρθῆναι, καὶ ἀσκοὺς πνῆσαι, ᾧ τὰς λίφας καὶ τὰς ἀκρωρείας διέτεινε πρὸς τὸ συλλαβεῖν τὸ πνεῦμα. λήξαντος δὲ, Κωλυσάνεμον κληθῆναι.

Ἀπιθυῖ. Ἀπονητί.

Ἀπὸ, καὶ ἄποθεν, διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἀπωτάτω δέ.

Ἀποβαλομένη. δι' ἑνὸς λάμβδα· ἀντὶ τοῦ ἀποβαλοῦσα.

Ἄπο. πόρρω. μακρεάν. Ἐν τοῖς Οὐσβαΐοις τοῦ κινδύνου ἄπο ἐγένετο, ἀποφάσας τὰ ξίφη.

Ἀποβαδίζειν. οὐδὲν πλέον τοῦ βαδίζειν δηλοῖ.

Ἀποβάθρας. καὶ τὰ λάσανα, ἃ λέγονται οἱ χυτρόποδες. καὶ τὰ μαγειρεῖα, ὅπου τῇ βουλῇ σκευάζεται μὴ τὰς θυσίας κρέα.

Ἀπὸ βαλβίδος. ἀπ' ἀρχῆς.

Ἀποβάτης.[1] ἱππικόν τι ἀγώνισμα· ὅθεν καὶ Ἀποβῶναι, τὸ ἀγωνίσασθαι τὸν ἀποβάτην. Ἀποβατικοὶ δὲ τροχοί, οἱ ἀπὸ τούτου τοῦ ἀγωνίσματος.

Ἀποβαίκ, καὶ Ἀποβαίνϝ, γενικῇ. ὡς τὸ, Ἀποβάντες τῶν ἵππων.

Ἀποβεβιωκέναι. ἀποθανεῖν. Ἀνάγκη μὴ ἀποκρύπτειν, ὡς ἂν μὴ ὑποψία γένηται σφίσι τοῦ ἀποβεβιωκέναι αὐτόν.

Ἀποβλεπόμενοι. ἀντὶ τοῦ θαυμάζοντες. ὕτως Αἰσχίνης.

Ἀπόβλεπτον. ἔνδοξον. Ἄνδρα τῇ Περσικῇ πολιτείᾳ διὰ τὴν ἀξίαν ἀπόβλεπτον.

Ἀποβλίσαι. ἀποπίεσαι. [2]Ἀριστοφάνης·

--- Λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸν νῶτον,
Κἀγὼ πίπτω μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ' ἀπέβλισε θοιμάτιόν μου.

Ἀποβλύζων. ἀναβάλλων. ἀπεμῦσαι.

Ἀποβωμολίσας. ἐξαπατήσας. ἐνεβαλών. ἀπεδίωξας. ἀποπλανήσας. [3]Οἱ δὲ τὰς ἀλώσεις ἀποβωμολίζουσιν, ἀποσκευάζονταί τε τὰ κίδιον.

Ἀπὸ [4]βραδυσκελῶν ὄνων ἵππους. ἐπὶ τοὺς ἀπὸ βύτελῶν ἐπὶ μείζονα μεταπηδῶντας.

Ἀποβράσματα. τὰ πίτυρα ὡδὶ Καλλιμάχῳ.
Οὐδὲν[5] ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς.

Ἀποβύσαντες. ἀποκλείσαντες.

Ἀπογαλακτίζω. γενικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀφίστω τοῦ γάλακτος, ἢ ἀποπαύω. ἡ γὰρ ἀπὸ συνεζεύχθαι ἀπόπαυσιν καὶ ἀποπλήρωσιν σημαίνει τοῦ γάλακτος.

Flatus ventorum, qui æstate spirare solent.
Defunctos etiam in vitam revocabis.

Cum Etesiæ aliquando vehementer spirarent, adeo ut fruges læderent, jussit asinos excoriari, & utres confici, quos promontoriis & montibus ad ventum excipiendum obtendit. Eo igitur cessante, Κωλυσάνεμον appellatum fuisse ajunt.

Ἀπιθυῖ. Sine labore.

Ἀπὸ, & ἄποθεν, per ο parvum scribuntur. Ἀπωτάτω vero [per ω magnum.]

Ἀποβαλομένη. Per unum λ, pro ἀποβαλοῦσα, quæ amisit.

Ἄπο. Longe. Procul. *In his Usbais procul a periculo fuit, fugiens gladios.*

Ἀποβαδίζειν. Nihil plus significat, quam simplex βαδίζειν, ire, incedere.

Ἀποβάθρας. Sic etiam vocantur ollæ, alias χυτρόποδες dictæ. Item loca, in quibus Senatui post sacrificia carnes apparantur.

Ἀπὸ βαλβίδος. Ab initio. A principio.

Ἀποβάτης. Sic appellatur certamen quoddam equestre. Et Ἀποβῆναι, certamine illo certare. Et Ἀποβατικοὶ τροχοί, rotæ currus, ab illo certamine sic dictæ.

Ἀποβαίν, & Ἀποβαίνϝ, genitivo junguntur. Ut, Ex equis descendentes.

Ἀποβεβιωκέναι. Mortuum esse. *Non est occultandus, ne suspicio illis oboriatur, eum mortuum esse.*

Ἀποβλεπόμενοι. Admirantes. Sic Æschines.

Ἀπόβλεπτον. Honoratum. Illustrem. *Virum ob dignitatem apud Persas illustrem.*

Ἀποβλίσαι. Exprimere. [Eripere.] Aristophanes:

--- Grassatore clava tergum meum percutiente,
Cado, clamare volens. At ille pallium mihi abstulit.

Ἀποβλύζων. Ejiciens. Evomens.

Ἀποβωμολίσας. Qui decepit. Qui in errorem induxit. *Illi vero captos blandis verbis decipiunt, periculumque amoliuntur.*

Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππους. *A tardis asinis ad equos.* Dicitur de illis, qui a minoribus ad majora transeunt.

Ἀποβράσματα. Sic apud Callimachum vocantur furfures. [Et Ἀπέβρασε, furfur excrevit.] *Nihil furfuris molitrix a tritico secrevit.*

Ἀποβύσαντες. Qui obstruxerunt.

Ἀπογαλακτίζω. Genitivo jungitur. Ablacto. Præpositio enim ἀπὸ hic significat cessationem a lacte hauriendo.

1 Ἀποβάτης. ἱππικόν τι ἀγ.] Quale certamen hoc fuerit docet Etymologus, quem vide. Confer etiam Harpocrationem, ex quo Suidas sua descripsit.

2 Ἀριστοφάνης] *Acharnens.* pag. 565. (388. Ed. Bas. P.) Vide etiam supra v. Ἀπέβλισεν.

3 Οἱ δὲ τὰς ἁλώσεις ἀποβ.] Hæc sunt verba Theophylacti Simocattæ lib. III. cap. VII. ubi pro ἁλώσεις rectius legitur ἀλήθεια.

4 Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππους] Zenobius & Diogenianus habent, Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππος ἄρσεν; i. e. *E tardo asino equus prodiit.* Wolfius legit, Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἐφ' ἵππους: quod non est repudiandum.

5 Οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Εἰκοσία.

Ἀπὸ γῦ ὀλῦμαι. Ὑπερβατόν. Ἀπολῦμαι γάρ. Ἀριστοφάνης·

Ἀπὸ γῦ ὀλῦμαι, μὴ μαθὰν γλωττοστροφεῖν.

Ἀπογενέσθαι. Ἢ ὑστερῆσαι σημαίνει, ἢ ἀποθανεῖν. ἄμφω Θουκυδίδης.

Ἀπογειῶσαι. Ἀποθεμελιῶσαι.

Ἀπογνώς. Δημοσθένης μὲν ἀντὶ τῦ ἀπελπίσας. Δείναρχος δὲ, ἀντὶ τῦ ἀποψηφισάμενος.

Ἀπογνωστέον. δεῖ ἀπογινώσκειν.

Ἀπογινώσκω. Ἀπογνὰς τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα ὁ Φαίδων. Καὶ, Τέλεον ἀπογνὰς τὸν Φιλήμονα. Καὶ, Ἀπογνόντες τὴν σωτηρίαν.

Ἀπόγνοια. Ἀπόγνωσις. Θουκυδίδης. Ἐνέπρησαν δὲ τὰ πλοῖα, ὅπως ἀπόγνοια ᾖ τῦ ἄλλο τι ἢ κρατεῖν τῆς γῆς.

Ἀπόγονοι. οἱ ἔκγονοι. Ἀπώγωνες δὲ, οἱ μὴ ἔχοντες πώγωνα.

Ἀπὸ γραμμῆς. οἷον, ἀπ' ἀρχῆς. Ἐκ μεταφορᾶς τῆς τῶν δρομέων ἀφετηρίας καὶ γραμμῆς, ἣν ἄφεσιν καὶ βαλβίδα καλῦσιν.

Ἀπογράφειν. καὶ Ἀπογραφή. οἱ τῷ δήμῳ χρήματα ὀφείλοντες ἐκ καταδίκης, καὶ μὴ ἀποδιδόντες μέχρι τῆς ἐνάτης πρυτανείας, εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπεκλείοντο, μήτ' ἐγγυητὰς καταστῆσαι δυνάμενοι ὑφ' ὁρλήμαι.

Ἀπογραφή. ἐπειδάν τις λέγῃ τινὰ ἔχειν τι τῶν τῆς πόλεως, ὁ ἐναγόμενος ἀπογραφὴν ποιεῖται, δηλῶν ὅσα τε ἔχει, καὶ ὅθεν τὰ χρήματα. μή ποτε καὶ εἰδὸς τινός ἐστι δίκης ἡ ἀπογραφή. εἰ γῦ δεηθείη τις μὴ ἔχειν, ἀπογραφῆς ἐκείνου, ὡς οὐκ ὀρθῶς γεγενημένης τῆς ἀπογραφῆς. ὅπου Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος. Ἀπογραφὴ, ἡ ἀπαρίθμησις. Ὁ δὲ Καῖσαρ Αὔγουστος, ὁ μοναρχήσας, εἴκοσιν ἄνδρας τῶν δοκίμων τὸν βίον καὶ τὸν τρόπον ὁπλεξάμενος, ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν τῶν ὑπηκόων ἐξέπεμψε· δι' ὧν ἀπογραφὰς ἐποιήσατο τῶν τε ἀνθρώπων, καὶ τῶν οὐσιῶν, αὐτάρκη τινὰ τοσοῦτον τάξας τῷ δημοσίῳ μισθὸν ἐκ τούτων εἰσφέρεσθαι. αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο, τῶν περὶ αὐτῦ τὸν κεκλημένων τί μὴ ἀφαιρεμένων; ὡς εἶναι τοῖς ὑπάρχοις δημόσιον ἔγκλημα τὸν πλῦτον. Ἀπόγραφος δέ. Ὀνησίκλειος ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. τουτέστι, τῦ Ξενοφῶντος.

Ἀπογράφω. αἰτιατικῇ. Σὺ δὲ ἀπόγραφε δικαίως ἡμᾶς.

Ἀπογράψαι. τὸ γράψασθαι. καὶ οἷον σημειώσασθαι δηλονότι.

Ἀπὸ γῦ ὀλῦμαι. Hyperbatum eſt, pro ἀπολῦμαι γάρ. Ariſtophanes:

Peribo enim, quia linguam verſatilem non habeo.

Ἀπογενέσθαι. Vel ſignificat ſerius venire, vel mori. Utraque ſignificatio reperitur apud Thucydidem.

Ἀπογειῶσαι. Fundamenta ponere.

Ἀπογνώς. Apud Demoſthenem hæc vox ſignificat, qui ſpem omnem abjecit. Apud Dinarchum vero, qui reum abſolvit.

Ἀπογνωστέον. Deſperandum eſt.

Ἀπογινώσκω. Deſpero de aliqua re. *Phædon de Carthaginenſium rebus deſperans.* Et, *Omnino de Philemone deſperans.* Et, *De ſalute deſperantes.*

Ἀπόγνοια. Deſperatio. Thucydides: *Incenderunt autem naves, ut nulla niſi terræ occupandæ ſpes illis relinqueretur.*

Ἀπόγονοι. Poſteri. Qui genus ab aliquo ducunt. Ἀπώγωνες vero, qui barbam non habent.

Ἀπὸ γραμμῆς. A principio. Per tranſlationem ductam a curſorum carceribus & linea, unde curſus initium fit; quam ἄφεσιν & βαλβίδα vocant.

Ἀπογράφειν, & Ἀπογραφή. Qui populo mulctam debebant, eamque ante nonam Prytaneiam non perſolverant, nec debiti ſui ſponſores dare poterant, in carcerem conjiciebantur.

Ἀπογραφή. Cum quis dicit, alterum poſſidere aliquid, quod ad Remp. pertineat, is, qui accuſatur, bona ſua profitetur, addens, unde ea habeat. Forte tamen Ἀπογραφὴ eſt etiam ſpecies actionis. Si quis enim negaret, ſe aliquid habere, is actionem ἀπογραφῆς contra alterum inſtituebat, quaſi deſcriptione non recte facta. Sic Demoſthenes in Oratione contra Androtionem. Et Ἀπογραφὴ, bonorum profeſſio. Cenſus. Imperator Auguſtus viginti viros ſpectatæ virtutis & integritatis delectos in omnes provincias miſit, qui & hominum & bonorum cenſum inſtituerent, juſſitque juſtam inde partem in ærarium inferri. Hic primus fuit cenſus: cum illi, qui eum anteceſſerant, quidvis poſſeſſoribus eripuiſſent; adeo ut publicum crimen eſſet divitem eſſe. Et Ἀπόγραφος, ab exemplari deſcriptus. *Oneſicritus [Xenophonte] tanto inferior habendus eſt, quanto exemplar archetypo.*

Ἀπογράφω. Deſcribo. *Tu vero nos juſte deſcribe.*

Ἀπογράψαι. Deſcribere. Adnotare.

1 Ἀπὸ γῦ ὀλῦμαι, μὴ μαθὼν γλ.] Ariſtophanes *Nubibus* pag. 171. (102. Ed. Baſ. P.)

2 Θουκυδίδης] Lib. III. cap. LXXXV.

3 Ἀπογραφή. ἐπειδάν τις λέγῃ τινὰ ἔχειν τι τῶν τῆς πόλ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium.

4 Ἀπογραφῆς ἐκείνου] Apud Harpocrationem legitur, ἀπογραφὴς ἐκείνου. Sed utraque lectio ferri poteſt, utpote ſenſui hujus loci [illegible] accommodata. Nam ἀπογραφῆς ἐκείνου ſignificat id, quod in verſione expreſſimus. Si vero ἀπογραφὴς ἐκείνου legatur, locus hic ita vertendus eſt: *Si quis negaret, ſe aliquid habere, & bona eius deſcriberentur, actionem contra alterum inſtituebat* &c. Sciendum enim eſt, ſi quis mala fide alterius bona olim deſcripſiſſet & ad magiſtratum detuliſſet, eum mi le drachmis mulctatum fuiſſe, ut apparet ex initio orationis, quam Demoſthenes adverſus Nicoſtratum ſcripſit.

5 Ὀνησίκλειος ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει] Hæc ſunt verba Laertii lib. VI. Segm. LXXIV.

Ἀποδιφθεῖν. Ἀπαμειφθῆναι.

Ἀποδασμόν. μέρος λενα. Ὁ δὲ στρατηγὸς ἀποδασμόν τινα τῶ στρατῶ ἀπολέξας, ἐκελεύετο πορευέσθαι. Καὶ αὖθις· Ἐκ τῆς Σαρακηνῶν ἀποδασμὸν εἰς τὴν Περσίδα Ἀφαιρείσας, μέρη λενά τῆς Βαβυλωνίας πορευομένους ἐλῃσατο.

Ἀποδάσομαι. ἀπομερίσομαι.

Ἄποδας. τὰς Οὔννας Φασί. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀκροσφαλεῖς.

Ἀποδέκται.[2] ἄρχοντες κληρωτοί, δέκα τὸν ἀριθμὸν κατὰ Φυλήν, οἵτινες παρελάμβανον καὶ ἀπεδέχοντο τὰ γραμματεῖα τῆς ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ. εἶτα ἐζήτουν τὰ ὀφειλόμενα, καὶ τὰ ἀποδιδόμενα χρήματα σὺν τῇ βουλῇ ἐμέριζον εἰς ἃ χρὴ ἀναλίσκειν. καὶ γενομένης τῆς καταβολῆς τῶν ὀφειλομένων χρημάτων, ἀπήλειφον τὰ γραμματεῖα δημόσια.

Ἀποδέον. τὸ ἀπαρέσκον. καὶ Ἀποδεόντων, λειπόντων, ἐπλειπομένων. καὶ Ἀποδεῖν, τὸ ἐπλείπεσθαι. [3]Ἰώσηπος· Ὡς ὀλίγον ἀποδεῖν τῆς ἀχθοφορούντων ζώων, ἤτοι ὀρέων, τὸν πεζὸν ἄνθρα. † Τόσον δὲ ἀποδεῖν ἔφ᾽ ᾧ πεποιεσμένῳ ἤδη αὐτῷ ἐκ γένους προσήκειν βασιλείαν ἀφελέσθαι.

Ἀποδέχομαι. ὁμολογῶ. Ἀποδέχομαί σε τὸν τρόπον, καὶ ἀποδέχομαί σε τοὺς τρόπους.

Ἀποδείκνυμί σοι χελιδόνα. ἴσον τῷ μαρτύρομαι.

Ἀπόδειξις [4]ὅρου ἀφαίρεσις. δεῖ πρῶτον ζητῆσαι περὶ ὅρου, ἆρα μία ἐστὶ μέθοδος, καθ᾽ ἣν πάντων τῶν ὄντων δυνατὸν τοὺς ὅρους ἀποδοῦναι· ἢ πολλαί. καὶ εἰ μία, τίς αὕτη. εἰ δὲ πολλαί, πόσαι τὸν ἀριθμόν, καὶ ποῖαι. καὶ ὅταν εὕρωμεν τοσάσδε, καὶ τοιάσδε, ὑπογεγραφῇ, ἢ ὁρισμῷ, ἄλλη πάλιν ἡμᾶς ἀφαδέχεται ζήτησις, ποίαις τῶν μεθόδων ἐπὶ ποίων πραγμάτων χρηστέον. καὶ ὅταν εὕρωμεν τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ ὁρισμὸς ἐκ γενῶν ἐστι καὶ ἀφορῶν, τί τῶ προκειμένῳ πράγματι τὸ γένος, καὶ τίνες αἱ διαφοραί· ἵνα συμπλέξαντες τὰς συζυγικὰς διαφορὰς τῷ γένει, ἀποδῶμεν αὐτῶ τὸν ὁρισμόν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα χαλεπότης. ᾧ γὰρ πρώτως τι ὑπάρχῃ, τοῦτο καθ᾽ ἑαυτὸ ὑπάρχῃ. καθ᾽ αὑτὸ δέ ἐστι τὸ κατ᾽ οὐσίαν. ὃ δὲ καὶ εἴ τι καθ᾽ αὑτὸ ὑπάρχῃ, τοῦτο καὶ πρώτως ὑπάρχῃ. τὸ γὰρ ζῶον τῷ ἀνθρώπῳ καθ᾽ αὑτὸ μὲν ὑπάρχῃ, οὐ πρώτως δέ. διὸ κἂν μὴ ᾖ ἄνθρωπος, ζῶόν ἐστιν. ὥστε οὐ πρώτως τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ζῶον ὑπάρχει. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ σχῆμα τῷ τριγώνῳ καθ᾽ αὑτό [illegible], οὐ μὴν πρώτως. ἡ δὲ κυρίως ἀπόδειξις ἐκ τῶν καθ᾽ αὑτὸ καὶ πρώτως ὑπαρχόντων γίνεται. καὶ ἀ[illegible], ἃ ἐκ τῆς αἰτίων [5]τὰ αἴτια πιθανῶν, καὶ

Α Π

Ἀποδαρθεῖν. Dormire. Obdormiviſſe.

Ἀποδασμόν. Partem. Portionem. *Dux vero partem exercitus delegit, eamque præire juſſit.* Et iterum: *Parte Saracenorum in Perſiam miſſa, partes quaſdam Babyloniæ depopulatus eſt.*

Ἀποδάσομαι. Dividam. Diſtribuam.

Ἄποδας. Sic Hunnos vocant. Vide in v. Ἀκροσφαλεῖς.

Ἀποδέκται. Receptores. Hi erant viri deni, pro Tribuum numero, ſorte lecti, quibus tradebantur tabulæ illorum, qui Reipubl. aliquid debebant. Deinde in debita inquirebant, & pecuniam perſolutam cum conſenſu Senatus in uſus neceſſarios impendebant. Debito autem ſoluto, nomina debitorum ex publicis tabulis expungebant.

Ἀποδέον. Quod diſplicet. Et Ἀποδεόντων, qui deſunt, vel abſunt. Et Ἀποδεῖν, deeſſe, differre. Joſephus: *Ut pedites ab onuſtis jumentis parum differrent.* † *Tantum abeſſe, ut ipſi auferat regnum, quod ei jam traditum erat, & jure hæreditario ad ipſum pertinebat.*

Ἀποδέχομαι. Probo. Aſſentior. Ἀποδέχομαί σε τῆς τρόπων, & Ἀποδέχομαί σε τοὺς τρόπους (mores tuos probo) utrumque dicitur.

Ἀποδείκνυμί σοι χελ. *Oſtendo tibi hirundinem.* Idem valet, ac μαρτύρομαι, teſtor.

Ἀπόδειξις. *Demonſtratio* a definitione differt. Primum de definitione quærendum eſt, utrum una ſit ratio, ſecundum quam omnium rerum definitiones tradi poſſint, an vero plures. Et, ſi una tantum, quænam hæc ſit. Sin plures, quot illæ ſint numero, & quales. Quum autem deſcriptione vel definitione tot & tales invenerimus, rurſus alia quæſtio nos excipit: Quibus methodis quibus in rebus ſit utendum. Quum autem hoc invenerimus, quoniam definitio ex generibus & differentiis conſtat, quærendum, quodnam ſit rei propoſitæ genus, & quæ differentiæ, ut differentiis, quæ rem conſtituunt, cum genere conjunctis, ejus definitionem tradamus. Eſt & alia difficultas. Cui enim primum aliquid ineſt, id per ſe quoque exiſtit. Per ſe autem exiſtit, quod habet ſubſtantiam. Non tamen etiam ſi quid per ſe eſt, id etiam primum eſt. Animal enim per ſe quidem homini ineſt: ſed non primum. Quamobrem, quamvis homo non eſſet, animal tamen eſſet. Quare non primum homini animal ineſt. Eodem etiam modo figura ineſt triangulo, per ſe quidem: ſed non primum. Propria vero *demonſtratio* fit ex iis, quæ per ſe & primum ſunt; & (ut paucis rem expediam) quæ ex cauſis

[2] Ἀποδέκται] Sic habet unus MS. Pariſ. Alter vero χωλέσας. [illegible] rius Edit. excuſum e χωλήσας.

[illegible] ἄρχοντες κληρωτοὶ, δέκα τ᾽ ἀρ.] Hic locus in MSS. [illegible] Ἀποδέκται. Ἀρχή τις ἐπὶ πᾶσι Ἀθηναίοις. δέκα δὲ [illegible] τὰ γραμματεῖα ἀπαλείφειν τὰ κ[illegible]μενα. [illegible] βουλῆσαι, καὶ πάλιν ἀποδίδωσι τὰ [illegible] sic etiam legitur apud Harpocrationem.

[3] Ἰώσηπος] *De Bello Jud.* lib. III. pag. 836. ubi locus iſte ſic legitur: Ὡς ὀλίγον ἀποδεῖν τῶν ἐχθροφορούντων ὀρείων τὸν πεζόν.

[4] Ἀπόδειξις ὅρου ἀφαίρεσις. δεῖ πρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, excerpſit Suidas ex Philopono in lib. I. Ariſtot. *de Anima*, A. 7.

[5] Τὰ αἴτια πιθανῶν] Legendum eſt τὰ αἰτιατὰ πρ. ut apud Philoponum.

ἐκ

ἐκ τῶν καθόλου τὰ μερικώτερα. Ἡ δὲ ἐκ τῶν αἰτιατῶν τὰ αἴτια πιστωμένη, τεκμηριώδης ἀπόδειξις λέγεται. οἷον, τὸ δεῖξαι ἐκ τῶν φωτισμῶν τῆς σελήνης ὅτι σφαιρική. εἰ γὰρ ἐδείκνυτο, διότι σφαιρική, ἀφ' τοῦτο φωτίζεσθαι ἅπας, τοῦτο ἂν εἴη κυρίως ἀπόδειξις. ἐκ γὰρ τῆς αἰτίας τὸ αἰτιατὸν ἐδείκνυτ' ἄν. ᾗ κεχρήμεθα δὲ οὐκ αὐτῇ τῇ δείξει ταύτῃ, διότι τὸ αἰτιατὸν πρὸς ἡμᾶς σαφέστερόν ἐστι φύσει ἢ αἰτία. Τεκμηριώδης δὲ ἀπόδειξις καὶ τὸ ἐκ τοῦ καπνοῦ τὸ πῦρ ὁρᾶν καὶ καταγνῶναι. καὶ ἂν μὲν πάντως ἕπηται τὸ αἰτιατὸν τῷ αἰτίῳ, τεκμήριον τοῦτο λέγεται. τεκμήριον δέ ἐστι τὸ ἄλυτον σημεῖον. ἂν δὲ μὴ πάντως ἕποιτο, σημεῖον μὲν ἂν λέγοιτο, τεκμήριον δὲ οὐκ ἔστιν, διότι μηδὲ ἄλυτόν ἐστι· οἷον ὡς τὸ, ὠχρά ἐστιν, ἐπειδὴ τέτοκεν. ᾗ πάντως γὰρ τῇ ὠχρότητι παρακολουθεῖ τὸ τετοκέναι. Ἀπόδειξις δέ ἐστι μέθοδος ἀφ' συλλογισμῶν συλλογιστικὴ, ὅταν ἐξ ἀληθῶν καὶ πρώτων ὁ συλλογισμὸς γίνηται.

quod fit, cum ex veris & primis [principiis]

Ἀποδειροτομεῖ. Ἀποκόπτει τὰς αὐχένας.

Ἀποδημεῖν. γενικῇ. μὴ παρεῖναι. [1] Αἰσχύλος Νεφέλαις· Ἐχρῆν αἰθρίας ὄσπις ὕειν αὐτὸν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.

Ἀπὸ δή. Ἀπὸ δὴ τούτων πάντων ἀναπειθόμενος τῶν πλεονεκτημάτων, πάντα τὸν ἀνθιστάμενον ἠθεῖς ἐν δευτέρᾳ, εὐθαρσῶς ἐπῆλθε. συμπεσόντες δὴ ἅμφω ἀλλήλοις. Δέξιππος.

Ἀποτρίβεσθαι. ἐγχρονίσειν. διατρίβειν.

Ἀποδιδόμενοι. [2] Ἀνθ' ἀντὶ τοῦ Ἀποδιδόντες. καὶ Ἀποδιδόμεθα, γενικῇ, ἀντὶ τοῦ ἀποδίδομεν, ἢ παράσκομεν.

Ἀποδικεῖν. ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖσθαι. ἅπαξ Ἀνδιφάνης.

Ἀποδιοπομπεῖσθαι. αἰτιατικῇ. ἀποπέμπεσθαι πρὸς τὸν προπάτορα Δία, καὶ οἱονεὶ καθαίρεσθαι, ἢ ἱλάσκεσθαι. Τοὺς νυκτικόρακας εἰς τοὺς ὄρνεις ἀποδιοπομποῦνται. καὶ Ἀποδιοπομπεύω, ἀποδιωκέω.

Ἀπὸ δὶς ἑπτὰ κυμάτων. Ὑπ. μεταφορᾶς τῶν ἐπὶ φόνοις καθαιρομένων. ὅτοι γὰρ δὶς ἑπτὰ κύμασι πλύνουσι τὰ ἱμάτια.

Ἀποδοκιμάσας. [3] ὡς ἄχρηστον ὑπέφαυλίσας. [4] Ὁ δὲ Ἀννίβας ἀποδοκιμάσας τὸν ἐξ ἀρχῆς ὑπάρχοντα αὐτοῖς καθοπλισμὸν, ἅμα τῷ ναυσὶν τῇ πρώτῃ μάχῃ, παρακρῆμα τοῖς Ῥωμαίων ὅπλοις καθώπλισε τὰς δυνάμεις.

Ἀπὸ δόξης. Ἀπὸ εἰκασμοῦ.

Ἀποδόσθαι. πωλῆσαι. καὶ Ἀπόδου, πώλησον.

Ἀποδρᾶς. Ἀποφυγών. καὶ Ἀποδρᾶναι.

effecta probat, & ex universalibus particularia. Quæ vero ex effectis causas probat, illa τεκμηριώδης Ἀπόδειξις vocatur: ut, si ex lunæ illuminatione eam globosam esse demonstres. Si enim, quia globosa est, demonstraretur eam ideo sic illuminari, hæc esset propric *demonstratio*. Nam ex causa effectus demonstraretur. Ea autem demonstratione hic non utimur, quia effectus apud nos natura evidentior est quam causa. Τεκμηριώδης Ἀπόδειξις etiam vocatur, cum ex fumo ignem deprehendimus & demonstramus. Et quidem, si effectus causam omnino sequatur, id vocatur τεκμήριον. Τεκμήριον enim est certum & irrefutabile alicujus rei signum. Quod si [effectus causam] non necessario sequatur, id σημεῖον quidem dicitur, non autem τεκμήριον, quia non est irrefutabile: veluti si quis dicat, pallida est, quia peperit. Non enim necessario sequitur, aliquam peperisse, quia pallida est. *Demonstratio* autem est methodus quæ per ratiocinationes aliquid colligit, argumentatio constat.

Ἀποδειροτομεῖ. Cervicem amputat.

Ἀποδημεῖν. Abesse. Peregrinari. Genitivo jungitur. Aristophanes *Nubibus: Atqui oportebat cælo sereno* [*Jovem*] *pluere, has vero* [*nubes*] *abesse.*

Ἀπὸ δή. *His igitur rebus omnibus, quibus aliis præstare se videbat, inductus, omnesque adversarios impares sibi judicans, fidenti animo eum adortus est. Ambo igitur inter se congressi sunt.* Dexippus.

Ἀποτρίβεσθαι. Tempus terent. Immorabuntur.

Ἀποδιδόμενοι. Antiphon dixit pro Ἀποδιδόντες, reddentes. Et Ἀποδιδόμεθα, cum genitivo, pro Ἀποδίδομεν, vendimus.

Ἀποδικεῖν. Causam coram judice dicere. Sic Antiphanes.

Ἀποδιοπομπεῖσθαι. Accusativo jungitur. Amandare ad Jovem Piacularem, & quodammodo lustrare & expiare. *Nycticoraces ad aves amandant.* Et Ἀποδιοπομπεύω, abigatur, repellatur.

Ἀπὸ δὶς ἑπτὰ κυμ. *A bis septem fluctibus.* Per translationem ductam ab illis, qui ob cædem lustrantur. Illi enim bis septem fluctibus vestes abluunt.

Ἀποδοκιμάσας. Qui aliquid ut inutile sprevit & rejecit. *Annibal vero, damnato genere armorum, quo* [*milites ejus*] *ante usi fuerant, post primam statim victoriam copias suas armis Romanorum armavit.*

Ἀπὸ δόξης. Per opinionem. Per conjecturam.

Ἀποδόσθαι. Vendidisse. Et Ἀπόδου. Vende.

Ἀποδρᾶς. Qui aufugit. Et Ἀποδρᾶναι, aufugere.

1 Ἀποδημεῖν· Ἐχρῆν αἰθρ.] Apud Aristoph. *Nub.* pag. 148. (82. ed. Bas.) sic hodie legitur:
Καί τι χρὴν αἰθρίας ὕειν αὐτὸν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.

2 Ἀποδιδόμ. οι. Ἀντιφ.] Ex Harpocratione.

3 Ἀποδοκιμάσας. ὡς ἄχρηστον ὑφ.] Vide supra v. Ἀποδοκιμάζειν.

4 Ὁ δὲ Ἀννίβας ἀποδοκιμάσας τ. ἐξ ἀρχ. ὑπ.] Hæc sunt verba Polybii lib. XVIII. cap. XXIV. ut Jac. Gronovius recte observavit.

Ἀποδρέψασθε. Ἀπορυγώσειε. [1] Οὗ γὰρ πίονα τυρὸν ἀποδρέψασθε.

Ἀποδρύφω. Ἐκδέρω.

Ἀποδύντες.[2] ἀντὶ τοῦ ἀποδυσάμενοι. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν, οἱ ἀποδύοντες τὸν ἔξωθεν χιτῶνα, ἵνα θᾶττον ἀγωνίσωνται. [3] Κεκθύσεσιν. Ἀριστοφάνης· Ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν.

Ἀποδυσπετεῖ. ἀποδύρεται. Δυσθετοῦμαι τοῖς συμβαίνουσιν ἀποδυσπετῶν ἀναγκάζομαι.

Ἀπὸ ἕθεν. ἀπὸ ἑαυτοῦ.

Ἀποζῆν.[4] τὸ θύτελῶς ζῆν. ζῆν δὲ, τὸ μὴ τρυφῆς χάριν πολυτελείας. Τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀγαπῶν κεκτῆσθαι, ὅσα ἀποζῆν ἀπ' αὐτῶν. ἀντὶ τοῦ μέτρια.

Ἀπόζων. γενικῇ. ἀποπνέων.

Ἀπόειπε.[5] ἀπάρνησαι.

Ἀποθανεῖν. Ἐάν [6] τις αὐτὸ μόνον εἰδῇ, καὶ τῷ μεσιτεύσαντι τῆς ἐννοίας ἀλύσῃ τὰ ἐμφανιζόμενα αὐτῷ, ἀκέλευστον ἄλλο τι ὑπολήψεται αὐτὸ εἶναι, ἢ φύσεως ἔργον. Φύσεως δὲ ἔργον εἴ τις φοβεῖται, παιδίον ἐστί. τοῦτο μὲν τοι οὐ μόνον φύσεώς ἐστιν, ἀλλὰ καὶ συμφέρον αὐτῇ. πῶς ἅπτεται θεοῦ ἄνθρωπος, καὶ κατὰ τί ἑαυτοῦ μέρος;

Ἀποθάνω. αὐθυπότακτον. Καὶ ἀποθάνωμι, ὁμοίως. Ἀπεθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς, ἀπέπεμψε πολλὰ χρήματα.

Ἄποθεν.[7] χωρὶς. ἢ πόρρωθεν.

Ῥινοῦ [8] κερματῆος εὐφρονα κῶλα πλαύνων
Ἀλκιμένης πλανᾶν εἶργον ἄπωθε νέφος.

Καὶ αὖθις· Ῥαφῶν δέ οἱ μεταξὺ ἐπανήκαν ἐνέτυχε πόλεως Νισίβιδος ὁ μακρὰν ἄποθεν. καὶ Ἄποθέν γέ ποθεν, ἀπό τινος μέρους [9] ἰσιμέρως.

Ἀποθέσθαι. ἀποθησαυρίσαι, ἀποταμιεῦσαι. Ὁ δὲ βαλόμενος μηδένα χρόνον ἀργὸν ποιεῖν, προέθετο τὸ τοῦ χειμῶνος ἄσκοπον εἴς τινας χρείας ἀποτίθεσθαι.

Ἀποθεσπίσαι. δογματίσαι. ἐκθέσθαι. εἰπεῖν.

Ἀπόθετον. τὸ ἀποτεθησαυρισμένον.

Ἀποθήκιον. ἀντὶ τοῦ ἀποφορίου. Φίλιστος.

Ἀποθλίβειν. ἐν τῷ Βλιμάζειν.

Ἀπόθητος. ὁ μὴ ποθούμενος.

Ἀποθνησκόντας [10] ἐν πολέμῳ ἐρῶ τοὺς ἀβιοπλείστου ποιουμένους τὸ ζῆν, καὶ ζῶντας, ὅστις τοῦ ζῆν ἀπεγνώκεισαν. κἀγὼ μαχήσομαι ὡς ἀποθανούμενος, καὶ οἶδ' ὅτι ἀβιήσομαι. Λάκων γάρ εἰμι ἄνωθεν, καὶ οἶδα τινὸς πρὸς Λεωνίδαν ἐπιστολὴν τῶν τελῶν· Ma-

Ἀποδρέψασθε. Decerpetis. [Rodetis.] *Ubi & pinguem caseum rodetis.*

Ἀποδρύφω. Excorio.

Ἀποδύντες. [Interdum dicitur] pro ἀποδυσάμενοι, i. e. qui se ad aliquam rem accinxerunt. Per translationem ductam ab athletis, qui vestem exteriorem exuere solent, ut contentius luctentur. Aristophanes: *Sed ad certamen nos accingentes Anapæstis eos incessamus.*

Ἀποδυσπετεῖ. Luget. [Ægre fert. Animo concidit.] *Malis vexati animo concidere coguntur.*

Ἀπὸ ἕθεν. A se.

Ἀποζῆν. Tenuiter & parce vivere. Ζῆν vero, in deliciis & luxu vivere. *Iis bonis contentus erat, unde victitare vitamque tolerare posset.*

Ἀπόζων. Genitivo jungitur. Redolens. Odorem spirans.

Ἀπόειπε. Nega. Recusa.

Ἀποθανεῖν. Mori. *Si quis ipsam tantum [mortem] intueatur, & cogitatione ab illa submoveat, quæ primaspecie imaginationem nostram terrent, nihil aliud eam esse putabit, quam naturæ opus. Naturæ vero opus quisquis formidat, puer est. Hoc autem non solum est naturæ opus, sed etiam illi conducit. [Considerandum etiam est,] quomodo & qua sui parte homo Deum attingat.*

Ἀποθάνω. Moriar. Subjunctivus. Et Ἀποθάνωμι, itidem. *Patre ejus mortuo multum pecuniæ persolvit.*

Ἄποθεν. Seorsim. Item, procul, eminus. *Fundæ e corio factæ & saxa jaculantis bene tortas rotans habenas ego Alcimenes volucrum procul arcui nubem.* Et rursus: *Rufinus vero inter redeundum in ipsum incidit, non procul ab urbe Nisibide.* Et Ἄποθέν γέ ποθεν, alicunde.

Ἀποθέσθαι. Reponere. Recondere. *Ille vero, cum nullum tempus ociosum traducere vellet, hibernum ocium negociis quibusdam necessariis impendere statuit.*

Ἀποθεσπίσαι. Decretum ferre. Exponere. Pronuntiare.

Ἀπόθετον. Repositum. Reconditum.

Ἀποθήκιον pro ἀποφορίου dixit Philistus.

Ἀποθλίβειν. Exprimere. Vide in voce Βλιμάζειν.

Ἀπόθητος. Qui non desideratur.

Ἀποθνησκόντας ἐν πολ. *Video illos, qui vitam plurimi faciunt, in bello mori, & illos vivere, qui de salute desperaverant. Quamobrem & ego ut moriturus pugnabo, & scio me superstitem fore. Lacon enim sum a prima generis origine, & scio, quid Ephori ad Leonidam scripserint:*

1 Οὗ γὰρ πίονα τυρὸν ἀπ.] Hæc verba decerpta sunt ex Epigrammate in mures, quod exstat Anthol. lib. I. cap. XXXIII. pag. 70.

2 Ἀποδύντες. ἀντὶ τοῦ ἀποδ.] Vide quæ de significatione hujus vocis notamus infra ad v. Ἡ δεῖ χιλ.

3 Κεκθύσεσιν] Malim παλαίσασιν, i. e. luctentur.

4 Ἀποζῆν. τὸ εὐτελῶς ζῆν.] Hæc repetuntur infra v. Ζῆν.

5 Ἀπόειπε. εἰπέ μοι.] Ex Schol. Homeri ad Il. Γ. v. 406.

6 Ἐάν τις αὐτὸ μόνον εἰδῇ καὶ τῷ μεσ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Marci Antonini Imperatoris lib. II. §. XII.

7 Ἄποθεν] Sic MSS. Paris. In prioribus vero Edit. male scriptum ἄπωθεν, per ω.

8 Ῥινοῦ κερματῆος εὐφρ.] Distichum hoc legitur Anthol. lib. III. cap. XVI. Ep. 1.

9 Ἰσιμέρως] Hanc vocem, tanquam supervacaneā, delendā censeo.

10 Ἀποθνήσκοντας ἐν πολ.] Elegans hoc fragmentum depromptū est ex Synesii Epist. CXIII.

χέσθαι ὡς τεθνεξόμενοι, καὶ ὡ τεθνάξονται.

Ἀπόθε. ἀποβαλέ. Ἀπωθῆ δέ, ὤθησον.

Ἀποθώμεθα. αὐθυπότακτον. ἀντὶ τοῦ ἀποβάλλωμεν.

Ἀποθραυσθῇς. ἐκπέσῃς. Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάπῃς (τουτέστιν εἰσέλθῃς) μήποτε τῆς δόξης ἀποθραυσθῇς.

Ἀποθρέξεις. σωκοποδοκάσῃς. ἅπτω Πλάτων.

Ἀποθρώσκοντα. ἀποπηδῶντα.

Ἀποθύμια. λυπηρά. τὰ μὴ καθθύμια.

Ἀπὸ θυμοῦ. Δείσας οὖν μὴ ἀπὸ θυμοῦ γένηται τῷ βασιλεῖ, μὴ θαρσήσας αὐτὸν ἐπιβαίνει τοῦ πορθμείου. Καὶ αὖθις· Τοῖς μὲν ὀλίγοις τε, καὶ ὧν ὄφελός τι ἐν παντὶ ἔθνει, ἀπὸ θυμοῦ εἶναι τὰς λεηλασίας. Καὶ [2] ἀπὸ θυμοῦ. μισητός. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπὸ θυμοῦ ἦν αὐτοῖς ἄρχων ὁ Αὔγαρος.

Ἀποθυνίζω. τὸ ἀποπέμπομαι, καὶ ἀπατηλογίζομαι.

Ἀπὸ [3] ἵππων ἐπ' ὄνους. ἐπὶ τῶν κρειττόνων τὸ χεῖρον προτρεπομένων.

Ἄποκα πεφθάτα. ἄκαρπα.

Ἀποκαθεύδουσιν. ἀντὶ τοῦ ἀποκοιτῶσιν. Εὔπολις. τὰς γυναῖκα χωρίζεσθαι ἀνδρὸς, καὶ ἀφίστασθαι.

Ἀποκαθιστᾶν. διδούς. χαριζόμενος. [4] Σὺ εἶ ὁ ἀποκαθιστᾶν τὴν κληρονομίαν μου ἐμοί. τουτέστι τὴν τῶν ἐθνῶν βασιλείαν, τὴν πρώτην δεσποτείαν ἀποδιδούς.

Ἀποκαήσαντες. [5] ἀφροντιστήσαντες. [6] πρὸς δὲ Σώφρονι ἀποκακήσαντες.

Ἀπὸ [7] καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι. θέλει λέγειν, ὅτι βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις φρατρίαις καὶ δεδοκιμασμένοις, ἢ τοῖς φαύλοις. κἂν γὰρ δέῃ παθεῖν, κρεῖττον ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν. καὶ Ἀριστοφάνης·

Κἂν ἐκ σφαλῇτ', ἐξ ἀξίου γοῦν ἢ ξύλου.

Ἀποκαραδοκία. προσδοκία. καὶ Ἀποκαραδοκῶν. [8] προσδοκῶν. Ὁ δὲ καθῆστο ἐν τῇ παρεμβολῇ, ἀποκαραδοκῶν, ὁπόταν ἡ τύχης χρήσοι τὰ πράγματα. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀνελπιστίαν.

Ἀποκαρτερήσαντα. ἑαυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ τοῦ βίου ἐξαγαγόντα. [9] Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον νομοθέτην, μὴ τὸ θεῖναι τοὺς νόμους, ἐλθόντα εἰς Κρήτην ἀποκαρτερῆσαι, ὅπως μὴ αὐτοὺς ἀναγκασθείη λῦσαι. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Ἀναξαγόρας ἐλθὼν ἐν Λαμψάκῳ, καὶ ἀποκαρτερήσας, τὸν βίον καταστρέφει.

Pugnent ut mox morituri, & non morientur.

Ἀπόθε. Depone. Abjice. Ἀπωθῆ vero, repelle.

Ἀποθώμεθα. Subjunctivus, pro ἀποβάλλωμεν, abjiciamus.

Ἀποθραυσθῇς. Excidas. *Neque in ſaltatricis domum ingrediaris, ne forte bona tua exiſtimatione excidas.*

Ἀποθρέξεις. Curſu auſugies. Sic Plato.

Ἀποθρώσκοντα. Proſilientem.

Ἀποθύμια. Moleſta. Ingrata.

Ἀπὸ θυμοῦ. [Diſplicens. Ingratum.] *Veritus igitur, ne Regi id diſpliceret, cum nulla ſpe animum ejus confirmaſſet, pontonem intravit.* Et iterum: *Et paucioribus quidem illas prædationes diſplicere.* Et ἀπὸ θυμοῦ, inviſus. *Quoniam vero Abgarus Præfectus illis non erat inviſus.*

Ἀποθυνίζω. Repudio. Decipio.

Ἀπὸ ἵππων ἐπ' ὄνους. *Ab equis ad aſinos.* In eos, qui [a melioribus] ad deteriora tranſeunt.

Ἄποκα πεφθάτα. Pecora intonſa.

Ἀποκαθεύδουσιν. Secubant. Eupolis. Dicitur de uxore, quæ a marito ſe ſeparat.

Ἀποκαθιστᾶν. Dans. Largiens. [Reſtituens.] *Tu es ille, qui hæreditatem meam mihi reſtituis.* Hoc eſt, qui gentium regnum & priorem dominationem mihi reddis.

Ἀποκαήσαντες. Quibus nihil curæ eſt. Securi. Apud Sophronem.

Ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπ. *E nobiliori ligno vel ſuſpendar.* Significare vult, præſtare fortibus & ſpectatæ virtutis ducibus uti, quam malis & ignavis. Nam ſi quid incommodi pati oporteat, præſtare illud boni quam mali [ducis] culpa pati. Et Ariſtophanes: *Et ſi quid peccaveritis, ex meliori ſaltem ligno [ſuſpendamini.]*

Ἀποκαραδοκία. Expectatio. Et Ἀποκαραδοκῶν, expectans. *Ille vero in caſtris ſedebat, expectans, quem eventum res habituræ eſſent.* Significat etiam deſperationem.

Ἀποκαρτερήσαντα. Qui vel inedia vel laqueo mortem ſibi conſcivit. [*Ferunt*] *Lycurgum, Lacedæmoniorum legiſlatorem, poſtquam leges tuliſſet, in Cretam profectum inedia vitam finiviſſe, ne ipſe eas abrogare cogeretur.* Et rurſus: *Anaxagoras autem Lampſacum profectus inedia vitam finivit.*

1 Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσ.] Apud Ariſtophanem *Nubib.* pag. 180. (109. Ed. Baſ. P.) locus hic ita legitur:

Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσπέσῃ, ἵνα μὴ τοῦτο πεῖπα κεχρηώς
Μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τὴν εὐκλείας ἀπόρρωξιν ἔχῃς.

Vide infra v. Ἀχρηστα, & v. Εἰσάπῃσιν.

2 Καὶ ἀπὸ θυμοῦ. μισητός. Ἐπὶ δὲ οὐκ ἀπὸ θ.] Locum hunc, qui in prioribus Edit. mutilus eſt, ex MSS. ſupplevi.

3 Ἀπὸ ἵππων ἐπ' ὄνους] Huic proverbio contrarium eſt illud: Ἀπὸ θρασυτεμόλων ὄνων ἐφ' ἵππους: de quo vide ſupra ſuo loco.

4 Σὺ εἶ ὁ ἀποκαθιστᾶν τὴν κληρονομίαν μου ἐμοί] Hæc ſunt verba Davidis Pſalm. xvii. 5.

5 Ἀφροντιστήσαντες] Hæc interpretatio potius convenit voci Ἀποκηδήσαντες. Vide Heſych. h. v.

6 Παρὰ δὲ Σοφρονι ἀποκακήσαντες] Hæc nihili ſunt, & ex voce Ἀποκηδήσαντες (quam vide) inepte huc tranſlata.

7 Ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam ſupra v. Ἄξιον.

8 Προσδοκῶν] Hæc vox a prioribus Edit. abeſt, quam ex 2 MSS. Pariſ. revocavi.

9 Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον νομ.] Hoc fragmentum legitur etiam v. Ἀποκαρτέρησε.

Ἀπὸ[1] καταδυομένης. λείπῃ, ὅ, τι ἂν λάβῃς, κέρδος. Ἀπὸ τῶν ἐμπόρων ἡ μεταφορά, οἱ καταδυομένης τῆς νεὼς, ὅ, τι ἂν λάβωσι, κέρδος ἡγοῦνται.

Ἀπὸ καταδυομένης. *Ex* [*nave,*] *quæ submergitur.* Deſideratur, quidquid ceperis, lucrum eſt cenſendum. Tranſlatio ducta eſt a mercatoribus, qui, cum navis ſubmergitur, quodcunque naufragio eripuerint, id in lucro ponunt.

Ἀποκαταλλάξαι. Φιλοποιήσαι.

Ἀποκαταλλάξαι. Reconciliare.

Ἀποκατέστιν.[2] ἀπεδόθη. [3] Ἀποκατέστη τοῖς περὶ τὸν [4] Ζίχ τὰ ὀφειλόμενα χρήματα τῷ ζ' ἐνιαυτῷ.

Ἀποκατέστιν. Reſtitutus ſum. *Zichio debita ſeptem annorum pecunia reddita eſt.*

Ἀποκαυλίζεσθαι[5] τὸν μηχανικὸν κριόν.

Ἀποκαυλίζεσθαι. Dicitur de ariete, machina bellica, cum roſtrum ejus defringitur vel decurtatur.

Ἀποκαίνυμι.[6] νικῶ. Ἀπὸ τοῦ καίνω, τὸ φονεύω, καίνυμι, ἐκαινύμην. μεταφορικὴ δὲ ἡ λέξις. κυρίως γὰρ ἐπὶ τῶν φονευόντων καὶ νικώντων λαμβάνεται. ἢ παρὰ τὸ αἴνυσθαι καὶ λαμβάνειν ἆθλον τοὺς νικῶντας.

Ἀποκαίνυμι. Vinco. A verbo καίνω, quod ſignificat occido. A καίνυμι fit ἐκαινύμην. Eſt vocabulum metaphoricum. Proprie enim dicitur de illis, qui aliquos interficiunt & vincunt. Vel deductum eſt ab αἴνυμαι, quod ſignificat accipio; quod victores accipiant præmium.

Ἀποκεκλήκαμεν. ἀπηγορεύσαμεν. καὶ [7] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· Ἀποκεκλήκαμεν διογενεῖς Θεοὺς μηκέτι τὴν πόλιν ἀμφιπεσεῖν.

Ἀποκεκλήκαμεν. Interdiximus. Ariſtophanes *Avibus: Interdiximus, ne Dii, Jove nati, urbem noſtram amplius tranſirent.*

Ἀποκεκραπαλισμένος. τῆς κραιπάλης ἀπαλλαγεὶς καὶ μέθης.

Ἀποκεκραπαλισμένος. Cui crapula & ebrietas deceſſit.

Ἀποκεκρεσμένον. οἷον ἠκρωτηριασμένον. Ἀποκεκλασμένον, καὶ κεκολοβωμένον. [8] Δός μοι κυλίκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρεσμένον. ποτήριον. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν.

Ἀποκεκρεσμένον. Mutilatum. Fractum. Decurtatum. Ariſtophanes *Acharnenſibus: At da mihi poculum, cujus labrum eſt fractum.* [Κυλίκιον hic idem ſignificat quod] ποτήριον.

Ἀποκεκύφαμεν. Ἀριστοφάνης· [9] Οἱ γὰρ ἄνδρες, ὥσπερ λαμπαδοφόροι ὄντες, ἀποκεκύφαμεν. οἱ γὰρ λυχνοφοροῦντες κεκύφασι διὰ τὸν ἄνεμον.

Ἀποκεκύφαμεν. Corpore incurvato incedimus. Ariſtophanes: *Nam nos viri, tanquam lucernam ferentes, incurvati incedimus.* Qui enim lucernas ferunt, cernui incedunt propter ventum.

Ἀποκείλαντες. Ἀποκλίναντες.

Ἀποκείλαντες. Declinantes.

Ἀποκείραντες, καὶ κείραντες, ἑκατέρως λέγεσιν.

Ἀποκείραντες, & κείραντες, utrumque [eodem ſenſu] dicitur.

Ἀποκεῖσθαι πόρρω. ἀμελεῖσθαι. ὅπου Κρατῖνος.

Ἀποκεῖσθαι πόρρω. Contemni. Nullo in honore haberi. Sic Cratinus.

Ἀποκνήσαντες.[10] Ὅμηρος.[11] παρὰ δὲ Σώφρονι ὑποκαμόντας, ἀφειμένους. καὶ Ἀποκνήσαντος, τοῦ λύπου ἀφαιρέσαντος.

Ἀποκνήσαντες. Negligentes. Homerus. Apud Sophronem vero accipitur pro ἀποκαμόντας, malis ſuccumbentes. Et Ἀποκνήσαντος, a triſtitia & mœrore liberabuntur.

Ἀπόκηρυκτον. ἀλλότριον. [12] Ὅτι ὁ λέγων τοὺς ἀποκηρύκτους φαύλους εἶναι ἁπλῶς, δόξαι ἂν λέγειν ἐξ ἀνάγκης τοιούτους αὐτοὺς εἶναι· ὁ μὲν ὅπως ἔχει. ἐνδέχεται γὰρ ἴσως μὴ τοιοῦτον εἶναι ἀποκήρυκτον γενόμενον. Θεμιστοκλέα γοῦν ἀποκήρυκτον φασὶ γενέσθαι· ὁ μέντοι φαῦλος ἦν. καὶ [13] Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ παραδόντες.

Ἀπόκηρυκτον. Abdicatum. Qui ſimpliciter dicit, abdicatos eſſe improbos, dicere videtur, eos neceſſario tales eſſe. Non tamen ita ſe res habet. Nam fieri poteſt, ut aliquis, qui fuerit abdicatus, non ſit talis. Themiſtoclem enim abdicatum fuiſſe dicunt: qui tamen malus non fuit. Item ἀποκηρύττοντες ac-

1 Ἀπὸ καταδυομένης] In proverbio hoc interpretando Eraſmus a vero ſenſu procul aberravit, qui eam ob cauſam caſtigatur ab Henr. Steph. in Animadverſ. ad Adag. Eraſmi pag. 21, 22. quem conſule.

2 Ἀποκατέστιν. ἀπεδόθη. Ἀποκατ.] Locum hunc antea mutilum ex 2 MSS. Pariſ. ſupplevi.

3 Ἀπεκατέστη τοῖς περὶ τὸν Ζίχ τὰ ὀφειλ.] Hæc ſunt verba Menandri in *Excerpt. Legat.* ab Hoeſchelio editis, pag. 143.

4 Ζίχ] Hoc nomine primaria quædam dignitas apud Perſas appellabatur, ut teſtatur Menander in iiſdem Excerptis, pag. 133. Id autem propterea moneo, ne quis vocabulum Ζίχ ſpurium eſſe exiſtimans temere aſſentiatur MSS. Pariſ. in quibus pro περὶ τὸν Ζίχ, legitur, περὶ τὸν ζ' χρόνον, i. e. *circa ſeptimum annum*: quæ πεμπτεύουσις procul dubio profecta eſt a librariis, quibus nomen Ζίχ ſuſpectum erat. Fateor & me lectionem MSS. Pariſ. olim probaſſe, & vocabulum Ζίχ, tanquam ſpurium, damnaſſe, antequam incidiſſem in locum Menandri, ex quo fragmentum hoc a Suida depromptum eſt.

5 Ἀποκαυλίζεσθαι] Hoc vocabulo de ariete, machina bellica, uſus eſt Thucydides lib. II. cap. LXXVI. ut notarunt jam alii.

6 Ἀποκαίνυμι. νικῶ ἀπὸ τοῦ καίνω.] Eadem habet Etymologus.

7 Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν] Pag. 415. *P.*

8 Δός μοι κυλικιον, τὸ χ.] Apud Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 393. (280. Ed. Bat. *P.*) locus hic ita legitur:

——Ἀλλά μοι δὸς ἓν μόνον
Κυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρεσμένον.

9 Οἱ γὰρ ἄνδρ.] Apud Ariſtoph. *Lyſiſtr.* pag. 897. (563. Ed. *P.*) locus hic aliter legitur; quem vide.

10 Ἀποκνήσαντες. Ὅμηρος. παρὰ δὲ Σώφρ.] Locus hic turbatus eſt, quem ſic conſtituendum puto: Ἀποκνήσαντες. ἀφρονιπεήσαντες. Ὅμηρος. παρὰ δὲ Σώφρονι ὑποκαμόντας. καὶ Ἀποκνήσαντος &c. Hunc ordinem in verſione ſecutus ſum.

11 Ὅμηρος] Il. Φ. v. 413. ubi Scholiaſta τὸ ἀποκνήσαντε exponit ἀφρονιπήσαντε, ἀμελήσαντε.

12 Ὅτι ὁ λέγων τοὺς ἀποκ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad ὁ μὲν φαῦλος ἦν, ſunt verba Alex. Aphrod. in lib. II. Topic. p. 96.

13 Καὶ ἀποκηρύττοντες, εἰ τὸ δ' παρ.] Ex Harpocratione.

κωλες. οὕτω Δημοσθένης καὶ Πλάτων. οἱ δέ φασι διαφέρειν ἐκποίητον ἀποκηρύκτου· ὅτι ὁ μὲν ἀποκηρυκτὸς ἐπὶ κολάσει ἐκβάλλεται· ὁ δὲ ἐκποίητος ὑπὸ τῆς φύσεως παρὸς εἰς ἕτερον οἶκον διδόμενος τεθέσεως.

cipitur pro παράσκολες, vendentes. Sic Demosthenes & Plato. Alii vero dicunt ἐκποίητον ab ἀποκηρυκτῷ differre. Ἀποκηρυκτὸς enim is dicitur, qui pœnæ causa [ex familia] ejicitur. Ἐκποίητος vero, qui certo consilio a patre naturali in alteram familiam [per adoptionem] datur.

Ἀποκινδυνεύοντες. ἀπολωλεκῶντες, ἀποδειλιῶντες. Ὁ δὲ Σερτώριος, ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγός, καὶ τῇ θρασύτητι τῶν Ἰβήρων ὅτι τὰ πλείω κατορθοῦν ἐχόντων, οὐκ ἀποκινδυνεῦσαι πολὺ ἐτόλμησεν.

Ἀποκινδυνεύοντες. Audentes. Periculum subeuntes. Item, præ metu periculum fugientes. *Sertorius, Romanorum dux, quamvis ob secunda prælia Iberis audacia & animi crevisſent, non tamen belli fortunam tentare ausus eſt.*

Ἀποκινεῖν. τὸ ἀπέρχεσθαι, καὶ ἀποζέχειν. λέγεται καὶ ἐπὶ πλοίων καταγομένων καὶ ὁρμιζομένων ἀποκινεῖν τοὺς κώπους.

Ἀποκινεῖν. Abire, & cursu discedere. De navibus etiam quæ ad littus appelluntur & portum subeunt dicitur ἀποκινεῖν τοὺς κώπους.

Ἀπόκιν.[1] εἶδος ὀρχήσεως.

Ἀπόκιν. Saltationis genus.

Ἀποκλήρωσις. μέρος εἰς ἀμείνονα λῆξιν. Ἀποκληρῶσαι θεσπιῷ φρενὶ δόξεν ὤκυμόρῳ. λῆξις δὲ ὅτι μοῖρα, παῦσις, κληρονομία.

Ἀποκλήρωσις. Portio hæreditatis melioris * * * * * Λῆξις significat partem, cessationem, hæreditatem.

Ἀπόκλητοι. κεκλημένοι. Οὐ[2] τὴν κοινὴν βουλὴν προσδεξάμενοι σύνοδον, ὅτε τοῖς Ἀποκλήτοις συμμεταδόντες, τὰς αὐτῶν κρίσεις ἀφαιρεθήσεσθαι, πόλεμον ἐξήνεγκαν. Καὶ αὖθις Πολύβιος· Τριάκοντα τῶν Ἀποκλήτων προσχειρίσαντο τοὺς συνεδρεύσοντας μετὰ τοῦ βασιλέως. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ συνῆγε τοὺς Ἀποκλήτους, καὶ διαβάλλειν ἀνεδίδου περὶ τῶν ἐνεστώτων.

Ἀπόκλητοι. Evocati. Vocati. *Non expectato communi concilio, nec re cum Apocletis communicata, de propria ipſorum voluntate & judicio bellum ſuſceperunt.* Et iterum Polybius: *Triginta ex Apocletis elegerunt, qui Regi aſſiderent.* Et iterum: *Ille vero coegit Apocletos, & cum ipſis de præſenti rerum ſtatu conſultare cœpit.*

Ἀπόκλιμα τῶν ὀρέων. ἀντὶ τοῦ ὑπήνθυμα.

Ἀπόκλιμα τῶν ὀρέων. Montium declivitas.

Ἀποκναίει.[3] διαφθείρει. ἀποκόπτει. [4]ἀπολλύει. λυπεῖ. ὀδυνᾷ.

Ἀποκναίειν. ὀχλεῖν. παρενοχλεῖν.

Τί[5] ᾠ καθεύδεις; σύ μ' ἀποκναίεις θρίπατῶν.

Μένανδρος Μισουμένῳ. † Οὐ[6] γὰρ ἀποκναίω τῷ μεγέθει τῆς ἀρετῆς τὸν ἄνδρα, λέγω δὴ τὸν Ἡρακλέα, ἐν δευτέρῳ πιθεὶς· εἰ καὶ τῷ[7] θαλλῷ λειπόμεθα. φησὶ Σιμοκάτ Θεοφύλακτος. Καὶ αὖθις· Οἱ[9] ἄνθρωποι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ὑπὸ τῶν φορολόγων ἀγχόμενοι καὶ ἀποκναιόμενοι τόκοις ὀφλημάτων ἀειῤῥύτοις ποτὲ, δυσταναλώτοις ἀκόποις διέβιωζαν.

Ἀποκναίειν. Turbare. Vexare. *Cur non dormis? moleſtiam enim mihi exhibes ambulando.* Menander *Odioſo.* † *Non enim vereor magnitudine virtutis Herculem poſtponere: tametſi alioqui, quem cum eo conferamus, non habeamus.* Sic Theophylactus Simocatta inquit. Et iterum: *Sub Juſtiniano homines a tributorum exactoribus graviter affligebantur, & perpetuis uſuris vexati nec mori facile poterant, & vitam inviti trahebant.*

Ἀπόκνιζε.[10] ἀπόσκαλλε, ἢ ἀπότιλλε.

Ἀπόκνιζε. Abrade. Avelle. Vellica.

Ἀποκοπῆναι[11] τῶν ἰχνῶν τὰ κύνα λέγουσιν, ὅταν μηκέτι εὑρίσκῃ τὰ ἴχνη.

Ἀποκόπτεσθαι τὰ ἰχνῶν. Dicitur de cane, cum vestigia amplius invenire non potest.

Ἀποκόπτους. ἐκλελυμένους. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀσθενεῖς δὲ κεῖται.

Ἀποκόπτους. Exfectos. Significat etiam infirmos.

Ἀποκραιπαλισμός. κραιπάλης ἀπαλλαγὴ καὶ μέθης.

Ἀποκραιπαλισμός. Liberatio a crapula & ebrietate.

Ἀπόκριμα. κατάκριμα.

Ἀπόκριμα. Condemnatio.

1 Ἀπόκιν. εἶδος ὀρχήσεως] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Equit.* pag. 289.

2 Οὐ τὴν κοινὴν προσδεξάμενοι συνοδον, ὅτε τοῖς Ἀποκλ.] Hæc descripta sunt ex Polyb. lib. IV. cap. v. ubi sic legitur: Οὔτε κοινὴν τῶν Αἰτωλῶν προσδεξάμενοι σύνοδον, ὅτε τοῖς Ἀποκλήτοις συμμεταδόντες, ἐδόκει μὲν εἶναι τῶν καθηκόντων ἐδὲν προέσθαι, κατὰ δὲ τὰς αὐτῶν ὁρμὰς καὶ κρίσεις ἀφαιρεθήσεσθαι &c.

3 Ἀποκναίει. διαφθείρει. λύπει.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Vesp.* pag. 480.

4 Ἀπολλύει] In prioribus Edit. excusum est ἀπόκνιζει. Sed ἀπολλύει habent MSS. Paris. & Schol. Aristoph. loco laudato.

5 Τί ᾠ καθεύδεις; σύ μ' ἀπόκν. θρίπατῶν. Μένανδρος Μισ.] Et hæc ex Scholiasta Aristoph. ad *Vesp.* excerpsit Suidas.

6 Οὐ γὰρ ἀποκναίω τῷ μεγέθει τῆς ἀρ.] Apud Theophylactum Simocattam lib. II. cap. XVIII. unde fragmentum hoc depromptum est, legitur, ἐ γὰρ ἀποκνέω: quam lectionem in versione secutus sum.

7 Τῷ παραλλήλῳ λειπόμεθα] Sic recte legitur in 2 MSS. Paris. itemque apud Theophyl. Simoc. loco laudato, & infra v. Σάπιος, ubi fragmentum hoc repetitur. Priores vero Edit. minus recte hic exhibent τῶ παραλλήλων λειπόμεθα.

8 Σιμοκάτ] Priores Edit. male exhibent Τιμοκρέ, cujus loco Σιμόκατ ex 2 MSS. Paris. reposui.

9 Οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ Ἰουστ. ὑπὸ τῶν φορολόγων ἀγχ.] Hæc apud Procopium in *Hiſtor. Arcana* me legisse memini.

10 Ἀπόκνιζε] Sic duo MSS. Paris. habent. In prioribus vero Edit. excusum est ἀπόκνυζε, per υ.

11 Ἀποκοπῆναι τῶν ἰχνῶν τὴν κύνα λέγουσιν, ὅταν μηκ. εὑρ. τὰ ἴχνη] Hæc apud Artemidorum me legisse memini.

Ἀποκείθηλε. Δημοσθένης· Ἀπόκεινα, δεῦρο μοι παρελθέν. Ἀποκεινεῖται δὲ λέγεσι μᾶλλον, ἢ ἀποκειθήσεται. Μένανδρος δὲ Κανηφόρῳ·

Ὁ δ' ἀποκεινεῖται, καὶν ἐγὼ λέγοιμί σοι
Ὑποβολιμαῖα. ὡς μηδὲν ἀποκεινύμενα δ'
Οὕτω λαλεῖν. ———

Καὶ [1] Ἀπόκεισις, ἡ ἀπολογία. ὅτω Λυσίας καὶ Ἀντιφῶν. ἀλλὰ καὶ Δημοσθένης λέγει ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, ὡς παρεῖκεν.

Ἀποκρότῳ. τραχείᾳ. [2] Οἱ δὲ ἀπεχωλοῦντο ἐν γῇ ἀποκρότῳ τε καὶ συνεχῶς ταλαιπωρούμενοι.

Ἀποκρύεσθαι. αἰτιατικῇ. ἀποβάλλεσθαι.

Ἀποκλείνω. Φονεύω. καὶ Ἀποκλεῖναι, φονεῦσαι. καὶ Ἀποκλείνῃς, αὐθυποτακτικόν.

Ἀποκλεννύναι. Φονεῦσαι. Ἀποκτίννυσι λέγεσι μᾶλλον, ἢ ἀποκλεννύει. Κρατῖνος Βουκόλοις· [3] Καὶ τοὺς τὸν ἠρανὸν σκιαμαχῶν ἀποκτίννυσι ταῖς ἀπειλαῖς. [4] Καὶ Ἀπεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάκασι. Μισοῦσι μέ, ὦ πάτερ, Θεράπανα· ἀπεκλάκασι δ' οὔ.

Ἀπόκοιτος. πόρρω τῆς κοίτης. [5] Ὁ δὲ τῇ δοκήσει καλεπαννυχίζετο τῆς δειλίας ἀπόκοιτος.

Ἀποκυηθέν. τεχθέν. καὶ Ἀποκυίσκω, τὸ γεννῶ.

Ἀπολαβόντες. Ἐναποκλείσαντες. Οἱ δὲ τῷ στρατιὰν αὐλῶσι στενοῖς καὶ δυσεμβόλοις ἀπολαβόντες, εἰς ἀμηχανίας ἐλθεῖν αἰχμεῖς ἠνάγκασαν. Καὶ Ἰώσηπος· Διώξαντες ἀπολαμβάνουσι τοὺς πολεμίους ἐν κοίλῳ χωρίῳ, καὶ πάντας κλείουσι. Καὶ αὖθις· Τὸ γὰρ χωρίον ἀμφοτέροις ἤρεσε· τῷ μὲν, ὅτι ἀπολαβόντες εἰς αὐτὸ τοὺς Ῥωμαίους ὑποσπόνδους ἀφῆκαν, τοῖς ἐνδειξιν ὧν περ βουλήσοιντο.

Ἀπολακτίζω. Καὶ [6] ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος. τυπτέσθαι, ἀπεσκίρτησεν.

Ἀπολαύειν. γενικῇ. Ἀπολαύειν οὐκ ἐπὶ τῶν ἡδέων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐναντίων τάττουσιν. ὡς Ἰσοκράτης· Δέδοικα μή τι κακὸν ἀπολαύσωμι. Καὶ Μαρκελλῖνος περὶ Θουκυδίδου φησίν· Οὔτε [7] Κλέων, οὔτε Βρασίδας, ὁ αἴτιος τῆς συμφορᾶς, ἀπέλαυσε λοιδορίας, ὡς ἂν τῇ συγγραφέως ὀργιζομένου.

Ἀπολαχεῖν. τὸ μεμερισμένα τὰ πατρῷα, καὶ ἄλλα [8] τινὰ δόντα τοῖς τινας. καὶ ἀπολαχεῖν. Μεμαλαχεῖν δὲ, τὸ μεμερισμένως οἱ ῥήτορες εἰρήκασι. Ἀντιφῶν· Ὁπόταν ἄνθρωποι βάλλωνται χρήματα μεμαλαγμένα. [9] Ἀπολαχεῖν, ἀντὶ τοῦ μεμαλαχεῖν. ὅτω Λυσίας καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀντιφῶν.

Ἀπολάψεις. [10] ἐὰν μεμὸ τοῦ ε ἀπολέψεις, τυτέσῃ, ἀπολεπίσῃς. [11] Ἀπολέψαντα τὸ λέμμα. Ἀπολε-

1 Ἀπόκεισις, ἡ ἀπολογία. ὅτω Λυσίας] Ex Harpocratione.

2 Οἱ δὲ ἀπεχωλοῦντο ἐν γῇ ἀποκρότῳ π ἡ συν. ταλ.] Hæc sunt verba Thucydidis lib. VII. cap. XXVII.

3 Καὶ τοὺς τ' ἠρανὸν σκιαμ.] Metrum fragmenti hujus prorsus turbatum est, de quo in integrum restituendo despero.

4 Καὶ ἀπεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάκασι] Imo scribendum potius est, νὴ ἀπεκτόνασι λέγεται νὴ ἀπεκτάκασι. Vide supra v. Ἀπεκτάκασι.

5 Ὁ δὲ τῇ δοκήσει καπαννυχίζετο τῆς δειλίας ἀπ.] Hæc sunt verba Theophyl. Simocattæ lib. V. cap. I.

6 Καὶ ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος] Deuteron. XXXII. 15.

7 Οὔτε Κλέων, ὅτε Βρασίδας, ὁ αἴτιος τῆς συμφ.] Idem fragmentum legitur supra v. Ἀπίλαυσε.

8 Καὶ ἄλλα τινὰ δόντα τοῖς τινας. ὡς ἀπολαχεῖν] Hæc verba, tanquam supervacanea, delenda censeo, quoniam quid ad hunc locum faciant, non video.

9 Ἀπολαχεῖν, ἀντὶ τοῦ μεμαλαχεῖν] Refcribe ex Harpocratione, Ἀπολαχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς λαχεῖν.

10 Ἀπολάψεις. ἐὰν μεμὸ τοῦ ε ἀπολ.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Schol. Aristoph. ad *Nubes* pag. 172. ubi quædam rectius leguntur, quam hic apud Suidam.

11 Ἀπολέψαντα τὸ λέμμα] Hæc decerpta sunt ex Aristoph. *Avib.* pag. 572. (394. Ed. Bas. *P.*)

πίσαντα

Ἀποκρίθηλε. Respondе. [Pro eodem dicitur etiam ἀπόκρινα.] Demosthenes: *Huc progressus responde mihi.* Dicitur autem potius ἀποκεινεῖ) quam ἀποκριθήσε). Menander *Canistrifera:* * * * * * * Et Ἀπόκρισις, oratio, qua reus se in judicio defendit. Sic Lysias & Antipho. Quin etiam Demosthenes, ut ante dictum, vocem hanc eo sensu accepit in oratione contra Æschinem.

Ἀποκρότῳ. Aspera. *Illi vero in aspero solo assidue cum molestiis conflictantes claudi fiebant.*

Ἀποκρύεσθαι. Accusativo jungitur. Repellere.

Ἀποκλείνω. Occido. Et Ἀποκλεῖναι, occidere. Et Ἀποκλείνῃς, subjunctivus.

Ἀποκλεννύναι. Interficere. Dicitur potius ἀποκλίννυσι quam ἀποκλεννύῃ. Cratinus *Bubulcis: Et aerem vanis ictibus verberans [hostem] minis occidit.* Et Ἀπεκλόνασι dicitur, non ἀπεκλάκασι. *Oderunt quidem, o pater, Thrasonem, non autem interfecerunt.*

Ἀπόκοιτος. Procul a lecto cubans. *Ille vero secure & absque metu se ibi pernoctare posse putabat.*

Ἀποκυηθέν. Partu in lucem editum. Et Ἀποκυίσκω, genero, pario.

Ἀπολαβόντες. Intercipientes. Intercludentes. *Illi autem exercitum vallibus angustis & aditu difficilibus interceptum ad fœdas pacis conditiones adegerunt.* Et Josephus: *Hostes persequuntur, eosque in loco concavo circumventos omnes interficiunt.* Et iterum: *Ille locus utrisque placuit, partim quidem, quod in eo circumventos Romanos fide data liberos dimisissent, ut ostenderent, se beneficiorum acceptorum esse memores.*

Ἀπολακτίζω. Recalcitro. *Et recalcitravit dilectus.*

Ἀπολαύειν. Genitivo jungitur, & non solum de rebus gratis & jucundis, sed etiam contrariis dicitur. Ut Isocrates: *Vereor, ne quo malo afficiar.* Et Marcellinus de Thucydide inquit: *Neque Cleonem neque Brasidam, calamitatis illius auctorem, iratus scriptor stilo maledico insectatus est.*

Ἀπολαχεῖν. Bona paterna dividere. Διαλαχεῖν vero apud Oratores [simpliciter] dividere significat. Antiphon: *Cum homines pecuniam dividere voluerint.* Ἀπολαχεῖν interdum pro simplici λαχεῖν ponitur. Sic Lysias, Aristophanes, & Antipho.

Ἀπολάψεις. Si per ε ἀπολέψεις, significat, decorticabis, corticem detrahes. [Ut apud

πάντα ὥσαρ ὠῶ. ἐὰν δὲ ἀπολάψῃς, ἐκπίῃς. Ἀπὸ τῶν κυνῶν ἡ μεταφορά, καὶ ὅσα λάπτοντα πίνει. καταφρέφει δὲ εἰς ἀποκερδανεῖς, ἁφαρπάσῃς, ἀποσπάσῃς. [1] Ὅμηρος· Λάψαυλες γλάσσῃσι. καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Γνὺς [2] ἀπολάψεις ὅ, τι πλεῖστον δύνασαι ταχέως.

Ἀπολεμόμενος. παραιτούμενος. Πολύβιος· Ὁ δὲ παρητεῖτο τοὺς Ἀχαιούς, Ἀπολεμόμενος τὸν ἄρχοντα. καὶ Ἀπολέγοντα, ἀπαγορεύοντα. Ἀπαγορεύοντα. Γράμματά [3] τε ἀνέπεμπε τοῖς πρέσβεσιν ἔγραφε, μηδαμῶς παρίεσθαι τὰ Φρούρια Πέρσαις.

Ἀπόλεκτοι. ἐξαίρετοι. ἔκκριτοι. Συλλελεγμένοι· Ξενοφῶν· [4] Αἱ δὲ εἰς [5] τοὺς δεσπότας ἀπεκείμησαν, ἀπόλεκτοι ἦσαν.

Ἀπολωλεκώς. ἀπολέσας.

Ἀπολελοιπότες. [6] ἀντὶ τοῦ νενικηκότες. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δρομέων. οἱ γὰρ νικῶντες ἀπολείπουσι τοὺς ἡττωμένους. ὅπως Ἰσοκράτης ἐν Παναθηναϊκῷ καὶ Πανηγυρικῷ.

Ἀπολέμιστον. ἀνενόχλητον. [7] Καὶ ἀραῖός εἰς χώραν εὐδαίμονα, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν ἀπολέμιστον.

Ἀπόλεμος. ὁ μὴ ἰσχύων, ἢ ὁ μὴ εἰδὼς πολεμεῖν. Ἀπόλεμος γὰρ ἦν, καὶ ὑπὸ νόσου ποδάγρας ὅτε αἱ χεῖρες ὅτε οἱ πόδες ἐτύγχανον ἄρθροι. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μηδεμίαν παρέχοντος πολεμεῖν, δρασσόντων δὲ τὰ πολεμίων.

Ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι. Τοῖς ἐν τοιούτοις πλέουσιν ἀπὸ λεπτοῦ μίτου φασὶν ἠρτῆσθαι τὸ ζῆν. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἐσχάτοις κινδύνοις ὄντων.

Ἀπόληγε. πάυου.

Ἀπολιβάξεις. [8] σωθήσῃ ἀναχωρήσας. Λιβὰς γὰρ ἡ σταγών, ἧς οὐδὲν ταχύτερον ἐν τῷ πίπτειν. Ἀριστοφάνης·

Οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε.

Ἀπολιγαίνῃ. [9] θορυβεῖ. ὀξέως βοᾷ. παρὰ τὸ λιγύ. Ἀριστοφάνης·

Ἢν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγοραίους καλῶ. ἀντὶ τοῦ, τοὺς ἱμάντας, οὓς οἱ ἀγοραῖοι ἔχοντες ἔτυπτον.

Ἀπόλιδας. ἀγεννεῖς, ὡς μὴ οἰκοῦντας ἐν πόλει. ἀπαιδεύτους.

Ἄπολις. ἐν τῷ Γενέθλιος.

Ἀπολλιναρίειος, Λαοδικεὺς τῆς Συρίας, γεγονὼς ἐν ἡμέραις [10] Κωνσταντίνου καὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, καὶ ἕως τῆς ἀρχῆς Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, σύγχρονος Βασιλείου καὶ Γρηγορίου, τῶν ἐν Καππαδοκίας

Aristophanem] Ἀπολέψαντα τὸ λέμμα, i. e. Detracto velamine, quasi ovi putamine. Si vero scribatur ἀπολάψῃς, significabit, ebibas, exhaurias: per translationem ductam a canibus, & cæteris animalibus, quæ lambendo bibunt. Sensus vero est, lucraberis, auferes. Et Homerus: *Lambentes linguis.* Et Aristophanes *Nubibus: Gnarus quamplurimum poteris cito hauries.*

Ἀπολεμόμενος. Recusans. Polybius: *Ille vero deprecabatur Achæos, imperium recusans.* Et Ἀπολέγοντα, vetantem, interdicentem. *Literasque scripsit, diserte Legatis interdicentes, ne castella Persis dederent.*

Ἀπόλεκτοι. Eximii. Egregii. Electi. Xenophon: *Quæ vero dominis reservabantur, erant eximiæ.*

Ἀπολωλεκώς. Qui perdidit.

Ἀπολελοιπότες. Qui vicerunt. Translatio ducta est a cursoribus. Qui enim vincunt victos a tergo relinquunt. Sic Isocrates in *Panathenaico* & *Panegyrico.*

Ἀπολέμιστον. Nullo bello vexatum. *Cum perveniſſent in regionem omnibus rebus abundantem, & per multos annos nullo bello vexatã.*

Ἀπόλεμος. Imbellis. Vel belli non peritus. *Propter valetudinem enim infirmam bello interesse non poterat, & morbo podagra manus pedesque ejus debilitati erant.* Dicitur etiam de illis, qui, cum nullam belli causam habeant, hostilia tamen patrant.

Ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτ. A tenui filo vita pendet. *Navigantium igitur vitam a tenui filo pendere dicunt.*

Ἀπόληγε. Desine. Cessa.

Ἀπολιβάξῃς. Celeriter recedes. Λιβὰς enim est gutta, qua nihil celerius inter cadendum. Aristophanes: *Non celeriter hinc facesses, o scelestissime, quem pessimum exitium manet?*

Ἀπολιγαίνῃ. Tumultuatur. Acute vociferatur. A voce λιγύ. Aristophanes: *Si vero tumultum excitet, ædiles vocabo.* Id est lora, quibus ædiles alios verberabant.

Ἀπόλιδας. Ignobiles, ut qui civitate carent. Indoctos.

Ἄπολις. Vide in voce Γενέθλιος.

Ἀπολλιναρίειος. Apollinaris, ex Laodicea Syriæ, vixit temporibus Constantini & Juliani Parabatæ, usque ad imperium Theodosii majoris, æqualis Basilii & Gregorii, virorum ad-

1 Ὅμηρος] Il. Π. v. 161.

2 Ἀπολάψεις] Apud Aristophanem hodie legitur λαπλάψεις.

3 Γράμματά π ἀπεκὺς ἀπελ. τῆς πρ.] Fragmentum hoc depromptum est ex Procop. *de Bello Pers.* lib. I. cap. XXII.

4 Ξενοφῶν· Αἱ δὲ εἰς τοὺς δεσπότας ἀπεκ.] Eadem verba Xenophontis leguntur etiam supra v. Ἀπέκειντο, & infra v. Βάλανος; eademque citat Athenæus lib. XIV. pag. 651. ubi de palmis agit.

5 Εἰς τοὺς δεσπότας ἀπεκ.] Lege τῆς δεσπότου ἀπεκ. ut apud Xenophontem, & ipsum Suidam supra v. Ἀπέκειντο.

6 Ἀπολελοιπότες. ἀντὶ τοῦ νενικ. ἡ μεταφ.] Ex Harpocratione.

7 Καταίρωπος εἰς χώραν εὐδαίμονα, καὶ πολλ. χρ. ἀπολ.] Hæc sunt verba Polybii lib. III. cap. XC.

8 Ἀπολιβάξεις. σωθήσῃ ἀναχωρήσας. Λιβὰς γὰρ ἡ στα.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Aves*, pag. 609. (399. Ed. Bas. P.)

9 Ἀπολιγαίνῃ. θορυβεῖ. ὀξέως β.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Acharnens.* pag. 417. (299. Ed. Bas. P.)

10 Κωνσταντίνου] In Codice Vaticano, ut Pearsonius monuit, legitur Κωνσταντίου, quod magis probem.

θαυμαζομένων. ἐγένετο δὲ γνώριμος ἀμφοτέρων, καὶ Λιβανίῳ τῷ σοφιστῇ, καὶ ἄλλων τισίν. ἦν δὲ ὁ μὲν γραμματικὸς, καὶ τὰ ἐς τὴν ποίησιν δεξιὸς, ἀλλὰ πολλῷ πλείω καὶ ἐς φιλοσοφίαν ἐξήσκηλο, καὶ ῥήτωρ [illegible]. κατὰ [illegible] Πορφυρίου τοῦ διαβεβλημένου τόμους λ', καὶ δι' ἡρώων ἐπῶν πᾶσαν τὴν τῶν Ἑβραίων γραφήν. ἔγραψε δὲ καὶ ἐπιστολὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ εἰς τὴν Γραφὴν ὑπομνήματα. Τοῦ δέ γε Ἀπολιναρίου καὶ Φιλοστόργιος μνήμην πεποίηται ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἱστορίᾳ, καὶ φησίν· Ἀπολινάριος μὲν ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν τῇ Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας, καὶ Βασίλειος ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Γρηγόριος ἐν τῇ Ναζιανζῷ. γαμοῦς δὲ ἦν ὁ τόπος ἐπὶ τῆς αὐτῆς Καππαδοκίας. τρεῖς δὲ ὄντες ἄνδρες τότε τῷ Ὁμοουσίῳ συνεμάχουν τῷ Ἑτεροουσίῳ, μακρῷ πάντας παρελεγχόντες τοὺς πρότερον καὶ ὕστερον ἄχρις ἐμοῦ τῆς αἱρέσεως συστάσας, ὡς παῖδα παρ' αὐτοῖς κριθῆναι τὸν Ἀθανάσιον. τῆς τε γὰρ ἔξωθεν καλουμένης παιδεύσεως ὑπερπλεῖστον ἦσαν μετειληφότες, καὶ τῆς ἱερᾶς γραφῆς, ὁπόσα εἰς ἀνάγνωσιν καὶ τὸν πρόχειρον μνήμην ἐτέλη, πολλὴν εἶχον τὴν ἐμπειρίαν. καὶ μάλιστά γε αὐτῶν ὁ Ἀπολινάριος. ἦν γὰρ δὴ καὶ τῆς Ἑβραΐδος διαλέκτου ἐπαΐειν οἷός τ' ἦν. καὶ μὴν καὶ συγγράφειν ἕκαστος ἐς τὸν αὐτοῦ τρόπον ἱκανώτατος. τῷ μέν γε Ἀπολιναρίῳ τὸ ὑπομνηματικὸν εἶδος ἡ λέξεως μακρῷ ἄριστα εἶχε. Βασίλειος δὲ πανηγυρίσαι λαμπρότατος ἦν. τῷ [illegible] παρ' ἀμφοτέροις ἐξεταζομένῳ μείζων [illegible] συγγραφὴν εἶχεν ὁ λόγος. καὶ μὴν εἰπεῖν Ἀπολιναρίου μὲν ἀδρότερος· Βασιλείου δὲ γαργαλεώτερος. τοσαύτης δὲ αὐτοῖς ἐν τῷ λέγειν καὶ γράφειν δυνάμεως ὄσης, καὶ τὸ ἦθος ἡδὺ ἦν οἱ ἄνδρες παρείχοντο πρὸς τὴν τῶν πολλῶν θέαν ἐπαγωγότατον. ἅτε καὶ οἷς ἐρῶντο, καὶ οἷς ἔλεγον, καὶ ὁπόσα γράφοιεν διεβάλλοντο, μόλις πάντων ἦρεν εἰς τὸ λίσκεσθαι δυναμένους. Τοσαῦτα περὶ αὐτῶν ὡς ἐν

mirabilium, quos Cappadocia tulit. Fuit autem notus utrique, & Libanio Sophistæ, & aliis quibusdam. Hic non solum grammaticus & poeta eximius, sed etiam multo magis in philosophia exercitatus fuit, & orator insignis. Hic oratione soluta contra impium Porphyrium libros xxx scripsit, & versibus heroicis totam Hebræorum scripturam reddidit. Epistolas item scripsit, & multos in sacram Scripturam commentarios. Hujus Apollinaris Philostorgius etiam in sua historia mentionem fecit his verbis. *Apollinaris illis temporibus Laodiceæ Syriæ floruit, & Basilius Cæsareæ Cappadociæ, & Gregorius Nazianzi. Est autem Nazianzum ejusdem Cappadociæ statio. Hi tres viri tunc pro Homousio contra Heterousium propugnabant, longo intervallo superantes omnes illos, qui & ante & post ad meam usque ætatem hæresis illius defensores fuerunt; adeo ut præ iis Athanasius puer judicaretur. Nam & in disciplinis profanis maximos fecerant progressus, &, quod ad lectionem & promptam memoriam attinet, in sacris literis haud parum versati erant: præsertim vero Apollinaris, qui & linguam Hebraicam intelligebat. Horum unusquisque in suo genere stilo plurimum valebat. Apollinaris enim eo orationis genere, quod commentariis scribendis est aptissimum, excellebat. Basilius in panegyrico genere dicendi palmam ferebat. Gregorii vero cum utroque comparati stilus magis erat fundatus & solidus. Nam & Apollinari in dicendo erat uberior, & Basilio gravior. Cum autem tanta essent & dicendi & scribendi facultate præditi, iis etiam fuere moribus, quibus oculi multitudinis maxime allicerentur. Itaque & aspectu, & oratione, & scriptis passim editis, in suam sententiam & familiaritatem pertrahebant omnes, qui ulla ratione pertrahi commode poterant.* Hæc de iis Philostorgius Arrianus obiter scripsit.

Ἀπολινάριος.[2] ὃς ἀνεφάνη μετὰ Παῦλον τὸν Σαμοσατέα, πρόεδρος Λαοδικείας τῆς Συρίας, μανιώδους ἑτέρας ἡγησάμενος. τῆς γὰρ Ἀρριανῶν ἀμετρίας πάντη λεγόντων τὴν τοῦ Κυρίου σάρκα, αὐτὸς ἔφη, ὅτι σάρκα μὲν ἐμψυχωμένην ψυχῇ ζωικῇ ἀνέλαβεν ὁ Κύριος, νοῦν δὲ τὸν ἡμέτερον οὐ προσήκατο. μηδὲ γὰρ δεῖσθαι φησὶ τὴν σάρκα ἐκείνην ἀνθρωπίνου νοὸς, ἡγεμονευομένην ὑπὸ τοῦ αὐτῇ ἐνοικοῦντος [illegible]. ἀλλὰ [illegible] μηδὲ χωρεῖν αὐτῇ δύναμιν [illegible] τῷ Λόγῳ καὶ τῇ [4] σαρκὶ, ὡς τῆς σαρκὸς ἀτελοῦς οὔσης εἰς τὸ εἶναι ἄνθρωπον,

Ἀπολιναρίῳ. Hic, post paulum Samosatenum Laodiceæ Syriæ præsul, alterius delirii auctor exstitit. Nam cum Arriani prorsus inanimem Domini carnem dicerent: hic carnem quidem anima vitali præditam assumpsisse dicebat Dominum, mentem vero nostram non admisisse. Neque enim opus fuisse ajebat humana mente illi carni, quæ a Dei Verbo, quod illam induisset, gubernaretur: ac ne aliam quidem mentem capere potuisse, præter divinam. Hoc fundamento jacto, unam esse naturam contendit Verbi & carnis, perinde ac si caro imperfecta sit ad hominem constituendum, & proinde minime

1 Καὶ Φιλοστόργιος μνήμην πεπ.] Vide Excerpta ex Philostorgio lib. VIII. cap. XI.

2 Ἀπολιναρίος. ὃς ἀνεφάνη μετὰ Παῦλον τὸν Σαμοσ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad verba illa ἄξιον φύσιν ἀνεμάζεσθαι, descripta sunt ex libello Theodori Presbyteri *de Incarnat. Domini*, qui ad calcem Gelasii Cyziceni editus est Paris. A. M.D.IC.

3 Μηδὲ χωρεῖν αὐτῇ δύναμιν παρὰ τοῦ Θ.] Emenda & supple ex Theodoro Presbytero, μηδὲ χωρεῖν αὐτοῦ ἄλλου νοερὰν δύναμιν &c.

4 Τῆς σαρκὸς, ὡς ἄτε τ' σαρκὸς ἀτελ.] Sic locum hunc, qui in prioribus Edit. mutilus est, ex 2 MSS. Paris. & Theodoro Presbytero in integrum restitui.

Διὰ τοῦτο μὴ ἄξιον Φύσιν ὀνομάζεσθαι. Μετ' ὀλίγον ἀναφαίνεται Θεόδωρος, ὁ Μοψουεστίας τῆς ἐν Κιλικίᾳ. † Ἐγένοντο δὲ Ἀπολινάριοι δύο, πατὴρ καὶ υἱός. ὁ μὲν πατὴρ Ἀλεξανδρεύς· γήμας δὲ εἰς Λαοδίκειαν τῆς Συρίας ἔσχε υἱὸν Ἀπολινάριον. ἄμφω δὲ συνήκμαζον Ἐπιφανίῳ τῷ σοφιστῇ, ὃν ἀκμάζοντα τότε ἠσπάζοντο. Θεόδοτος δὲ, ὁ τῆς Λαοδικείας Ἐπίσκοπος, μηδενὶ τρόπῳ ἀποσπάσαι αὐτοὺς ἐξ αὐτοῦ δυνηθείς, ἄμφω τῆς κοινωνίας ἐζημίωσεν. Ὕβρεν τε ἡγεῖται ὁ παῖς Ἀπολινάριος τὰ γινόμενα, [2]καὶ τῇ ἐνοίᾳ τοῦ σοφιστικοῦ θαῤῥῶν καινολομεῖ καὶ αὐτὸς αἵρεσιν, ἣ νῦν ὑπολάζει, τὸ ὄνομα τοῦ ὑρόντος ἔχουσα. οἱ δέ φασι, διενεχθῆναι αὐτοὺς τῷ Γεάργιον. ἑώρων γὰρ αὐτὸν ἀλλόκοτα δογματίζοντα. ἔτος δὲ ὁ Ἀπολινάριος βαθμοὺς ἐπὶ τῆς Θείας Φύσεως διιξάζειν ἐτόλμησε, καὶ μύθους ἰνιὰς ταῖς Θείαις ἐπαγγελίαις συνέζευξεν.

digna, quæ natura appelletur. Poſt hunc exſtitit Theodorus, Mopſueſtiæ in Cilicia præſul. † Fuerunt autem duo Apollinares, pater & filius. Pater Alexandrinus fuit, qui ducta uxore Laodiceæ in Syria filium habuit Apollinarem. Ambo autem eodem tempore floruerunt, quo Epiphanius Sophiſta, quem & florentem tunc coluerunt. Theodotus vero, Laodiceæ Epiſcopus, cum eos nulla ratione ab ipſo avellere poſſet, ambos a communione excluſit. Id factum Apollinaris filius contumeliæ loco ducens, & Sophiſtica dicendi facultate fretus, ipſe quoque novam hæreſin condidit, quæ ab auctoris nomine appellata etiamnum viget. Sunt qui dicant, eos a Georgio diſſenſiſſe, quod eum abſurda docentem viderent. Hic Apollinaris gradus quoſdam in natura divina ſtatuere non dubitavit, fabulaſque nonnullas promiſſionibus divinis adjunxit.

Ἀπολιβαργιεῖς. [3]ἀποδεραμεῖ. ἀποσκιρτήσεις ἀπὸ τῆς θύρας. ἔνεστι δὲ ἐν τῇ λέξει τὸ ἀργὸν, ὅθεν ἐστὶ τὸ ταχὺ, καὶ τὸ λίαν. Οὐ ταχέως ἂν, φησὶν, ἀποδραμεῖ; Λιβαργισμοὺς δὲ ἐκάλουν καὶ τὰ σκιρτήματα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οὔκουν ἀνύσας γε θᾶττον ἀπολιβαργιεῖς
Ἀπὸ τῆς θύρας; ——————

ἔστι καὶ ἀπολιβαργεῖν.

Ἀπολογίζω. τὸ ἀποδιάκω καὶ ἀποβάλλω ὅθεν ὑ προσδέχομαι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπολογαειάζω. καὶ τὸ Ἀπολογίσασθαι, τὸ ἐπεξελθεῖν ἔκαστα. Δημοσθένης.

Ἀπολογισμός. [4]Πολύβιος· Ὁ δὲ Ξάνθιππος παραγενόμενος εἰς χεῖρας ἔφερε τοῖς ἄρχουσι τοὺς ἀπολογισμούς, ἐξ ὧν τί νῦν σφαλείησαν, καὶ πῶς δύναιντο τοὺς Ῥωμαίους νικᾶν.

Ἀπολιβαργιεῖς. Celeriter abibis. A foribus reſilies. Ineſt enim in hoc verbo vocabulum ἀργὸν, quod ſignificat velox, & valde. *Nonne igitur*, inquit, *ocius hinc recedes?* Λιβαργισμοὺς etiam vocabant ſaltus. Ariſtophanes *Nubibus: Nonne igitur properabis & ocius hinc a janua recedes?* Dicitur etiam ἀπολιταργεῖν.

Ἀπολογίζω. Repello & rejicio, ſive, non admitto. Significat etiam ſupputo. Et Ἀπολογίσασθαι, ſingula verbis perſequi. Demoſthenes.

Ἀπολογισμός. Ratio. Polybius: *Xanthippus vero, cum veniſſet, magiſtratibus aperte demonſtravit rationes* [*eorum, quæ dixerat,*] *cauſiſque cladis acceptæ expoſitis, quomodo hoſtem vincere poſſent, docuit.*

Ἀπόλογος Ἀλκινόου. ἐπὶ τῇ φλυαρίᾳ, καὶ μακρὸν ἀπολεσχάνειν λόγον.

Ἀπόλογος Ἀλκινόου. *Apologus Alcinoi.* De iis dicitur, qui futili & prolixo ſermone utuntur.

Ἀπολλόδωρος, Ἀθηναῖος, κωμικός. ἐποίησε δράματα μζ', ἐνίκησεν έ.

Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Athenienſis, Comicus. Fabulas ſcripſit XLVII. Vicit V.

Ἀπολλόδωρος, Γελῷος, κωμικός, σύγχρονος τοῦ κωμικοῦ Μενάνδρου. δράματα αὐτοῦ [5]Ἀποκαρτερῶν, ἢ Φιλάδελφοι. [6]Δευσοποιός. Ἱέρεια. [7]Γραμματόδειπνος. [8]Ψευδαίας. Σίσυφος. [9]Αἰσχρίων.

Ἀπολλόδωρος Γελῷος. *Apocarterῶν, ſive Philadelphi. Deuſopœus. Hieria. Grammatodipnus. Pſeudajax. Siſyphus. Æſchrion.*

Ἀπολλόδωρος Ταρσεὺς, τραγικός. Δράματα αὐτοῦ, Ἀκανθοπλήξ, Τεκνοκτόνος, Ἕλληνες, Θυέστης, Ἱκέτιδες, Ὀδυσσεύς.

Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Tarſenſis, Tragicus. Ejus fabulæ ſunt, *Acanthoplex, Tecnoctonos, Hellenes, Thyeſtes, Hicetides, Ulyſſes.*

1 Ἐγένοντο δὲ Ἀπολινάριοι δύο, πατὴρ καὶ υἱός. ὁ μὲν πατ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa ἀλλόκοτα δογματίζοντα, deſcripta ſunt ex Socratis Hiſtor. Eccleſ. lib. II. cap. XLVI. ut a Pearſonio quoque obſervatum eſſe video.

2 Καὶ τῇ ἐνοίᾳ τοῦ σοφιστικοῦ θαῤῥῶν] Emenda & ſupple ex Socrate, ἐν τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σοφιστικοῦ λόγου θαῤῥῶν: quam lectionem in verſione expreſſi.

3 Ἀπολιταργεῖς. ἀποδεραμεῖ ἀποσκ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes*, pag. 194. (119. Ed. Baſ. P.)

4 Πολύβιος] Lib. I. cap. XXXII.

5 Ἀποκαρτερῶν] Fabulæ hujus nomen παληυπικῶς citatur ab Athenæo, Stobæo, & ipſo Suida infra v. Σπευδάζω.

6 Δευσοποιός.] Sic habent MSS. Pariſ. In prioribus vero Edit. legitur Δύσπτοιοι, in plurali.

7 Γραμματόδιπνος] Forte ſcribendum eſt Γραμματοδιδασκαλος, auctore Polluce, qui lib. VII. cap. XXXIII. pag. 371. Apollodorum Geloum fabulam eo nomine appellatam ſcripſiſſe tradit.

8 Ψευδαίας] Fabulam hanc laudat Jul. Pollux lib. X. cap. XXXI.

9 Αἰσχρίων] Priores Edit. habent Αἰσχίων. Sed in uno MS. Pariſ. exaratum reperi Αἰσχρίων: quam lectionem etiam exhibet codex Vaticanus, teſte Pearſonio.

Ἀπολλόδωρος, Ἀσκληπιάδε, γραμματικὸς, εἷς τῶν Παναιτίε τῦ Ῥοδίε φιλοσόφε καὶ Ἀριστάρχε τῦ γραμματικῦ μαθητῶν, Ἀθηναῖος τὸ γένος. ἦρξε δὲ πρῶτος τ καλουμένων τραγιάμβων.

Ἀπολλοκράτης. ὄνομα κύριον.

Ἀπολλοφάνης, Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος. Δράματα αὐτῦ, Δάλις, Ἰφιγένεια, Κρῆτες, Δανάη, Κένταυροι.

Ἀπολώλαμεν, καὶ ἀπλώλασιν Ἀττικῶς. Ἀπολέλειφα δὲ, ὑπερσυντελικός.

Ἀπόλλων, Ἄπελλων. καὶ ἡ κλητικὴ, ὦ Ἄπολλον. Ὅτι ὁ Ἀπόλλων ὑποφήτης ἐστὶ τῦ Διὸς, καὶ παρ' ἐκείνε λαμβάνει τὰς μαντείας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρει. καὶ ζήτει ἐν τῷ Διὸς φήμη.

Ἀπολλύω. ἀπολέσας.

Ἀπολωλώς. ἀρσενικόν. καὶ Ἀπολωλὸς, οὐδέτερον.

Ἀπολλώνεια ἔργα. τὰ τῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀπολλωνὶς, [1] Ἀτάλε, παιδὸς Εὐμένους τῦ βασιλέως, γαμετὴ ἣ πᾶσι δημόσιος ὢσα, βασίλισσα ἐγεγένει, καὶ ταύτην διεφύλαξε τὸν ὑπερκεῖμενον μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας, οὐχ ἑταιρικῶν προσφερομένη πειθανότησι, σωφρονικῦ δὲ καὶ πολιτικῦ σεμνότητα καὶ καλοκαγαθίαν. τέτρασι γὰρ υἱοὺς γεννήσασα, πρὸς πάντας τούτους ἀνυπέρβλητον ἐφύλαξεν εὔνοιαν καὶ φιλοστοργίαν μέχρι τελευτῆς, καί τοι χρόνον οὐκ ὀλίγον ὑπερβιώσασα τοῦ ἀνδρός. πλὴν οἵγε πρὸς τὸν Ἄτταλον ἐν τῇ παρεπιδημίᾳ καλῶν πρεπόντως ἐποίησαν τὸ φῆμαι, ἀποδιδόντες τῇ μητρὶ τὸν καθήκοντα χάριτα καὶ τιμήν. ἄγοντες γὰρ ἐξ ἀμφοῖν ταῖν χερσὶν μέσην αὐτῶν τὴν μητέρα, [2] παρήεσαν τά τ' ἱερὰ καὶ τὴν πόλιν μετὰ τῆς θεραπείας. ἐφ' οἷς οἱ θεάμενοι μεγάλως τὸν νεανίσκον ἀπεδέχοντο καὶ καλῆξίουν, καὶ μνημονεύοντες τῶν περὶ Κλεόβιν καὶ Βίτωνα, συνέκρινον τὰς αἱρέσεις αὐτῶν, καὶ τὸ τῆς προθυμίας τῆς ἐκείνων λαμπρὸν τῷ τῆς ὑποχῆς τ βασιλέων ἀξιώματι συναναπληροῦντες. ταῦτα ἐπελέσθη ἐν Κυζίκῳ, μετ' ἀλέξυσιν τ πρὸς Προυσίαν τ βασιλέα.

Ἀπολλωνιὰς λίμνη. Ὅπ' Ἀτάλου, ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς, Νικομήδει τῷ Μονόδοντι πολεμήσας, ἐκράτησε τῆς αὐτῦ χώρας. ἀλλ' ὁ μὲν Ῥωμαίων ἐπικαλεσάμενος ἀνέλαβε τὴν ἀρχήν. Ἄτταλος δὲ τὴν αὐτῦ μητέρα Ἀπολλωνίδα μεταλλάξασαν ἐν τῷ μέγιστον ἱερῷ Περγάμου κατέθετο, ὃν αὐτὸς ἐδείματο, τήν τε γείτονα λίμνην αὐτῇ προσωνόμασεν.

Ἀπολλωνιάτης. καὶ Ἀπολλωνίτης χώρα.

Ἀπολλώνιον. βραχέως. τὸ ἱερὸν τῦ Ἀπόλλωνος. ἕτω [3] καὶ πρὸς Θουκυδίδη ἀναγνωστέον. Ποσειδώνιον, τὸ τῦ Ποσειδῶνος. ἀπὸ Ἀθηναίων, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς· καὶ

Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Aſclepiadis F. Grammaticus, unus ex Panætii Rhodii Philoſophi & Ariſtarchi Grammatici diſcipulis, Athenienſis genere. Primus uſus eſt verſibus illis, qui *Tragiambi* vocantur.

Ἀπολλοκράτης. Apollocrates. Nomen proprium.

Ἀπολλοφάνης, Apollophanes, Athenienſis, Comicus antiquus. Ejus fabulæ ſunt, *Dalis*, *Iphigeron*, *Cretenſes*, *Danae*, *Centauri*.

Ἀπολώλαμεν & ἀπολώλασιν Atticorum eſt. Ἀπολέλειφα vero, pluſquam perfectum.

Ἀπόλλων. Apollo, Apollinis. Et vocativus, ὦ Ἄπολλον, o Apollo. Apollo eſt patris miniſter, & ab illo accepta oracula hominibus tradit. Quære in Διὸς φήμη.

Ἀπολωλεκάς. Qui perdidit.

Ἀπολωλώς. Eſt maſculinum. Ἀπολωλὸς vero, neutrum.

Ἀπολλώνεια ἔργα. Apollinis opera.

Ἀπολλωνιάς. Apollonias, Attali, patris Eumenis Regis, uxor: quæ, cum eſſet plebeia, Regina facta eſt, idque faſtigium uſque ad exitum vitæ retinuit, non meretriciis verborum illecebris utens, ſed modeſtia, morumrumque gravitate quadam civili, & probitate. Cum enim quatuor filios peperiſſet, erga hos omnes incredibilem benevolentiam & amorem ad obitum uſque conſervavit, quamvis non parvo tempore marito ſuperſtes vixerit. Cæterum, Attalus cum fratre in adventu [matris in urbem Cyzicum,] obſequio atque honore matri, ut par erat, præſtito, maximam laudem eſt adeptus. Matrem enim ambo mediam utraque manu deducentes, templa ac cætera urbis loca cum comitatu regio perluſtrarunt. Proinde univerſi, qui aderant, hoc ſpectaculo delectati, adoleſcentes vehementer laudabant, & Cleobidis ac Bitonis factum memoria repetentes, utrumque inter ſe comparabant; atque inſigni illorum alacritati regale horum faſtigium æquabant. Hæc Cyzici geſta ſunt poſt pacem cum Pruſia Rege factam.

Ἀπολλωνιὰς λίμνη. Apolloniadis lacus. Attalus, Aſiæ Rex, Nicomedi Monodonti bello illato regionem ejus in poteſtatem ſuam redegit. Ille vero, implorato Romanorum auxilio, regnum recepit. Attalus autem matrem defunctam Pergami in maximo templo, quod ipſe ædificarat, condidit, & vicinum lacum de ejus nomine appellavit.

Ἀπολλωνιάτης. Apolloniates. Et Ἀπολλωνίτης χώρα, Apollonitis regio.

Ἀπολλώνιον. Apollinis templum. Corripit penultimam. Sic & apud Thucydidem legendum eſt. Ποσειδώνιον, templum Neptuni;

1 Ἀπολλωνὶς, Ἀτάλε, πατρὸς Εὐμένους τ βασ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis, pag. 113. unde Suidas ea deſcripſit.

2 Παρήεσαν] In Collectaneis Conſtantini loco laudato ſcriptum eſt προήεσαν, quam lectionem præ altera probo.

3 Οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγν.] Reſpicit Suidas ad locum Thucydidis, qui exſtat lib. II. cap. xci. ubi recte legitur Ἀπολλώνιον.

Διονύσιον, καὶ Δημήτριον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ὁμώνυμα τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς. τὸ δὲ Ποσειδάνιον δῆλον ὅτι Δωρικόν.

ut Ἀθήναιον, templum Minervæ. Sic & Διονύσιον, & Δημήτριον, & omnia similia nominum virilium formam habent. Ποσειδάνειον vero vocabulum esse Doricum manifestum est.

Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς, ἐπῶν ποιητής, ἀφ' οὗ Ἀριστόφανης ἐν Ῥόδῳ, υἱὸς Σιλλέως, μαθητὴς Καλλιμάχου, σύγχρονος Ἐρατοσθένους καὶ Εὐφορίωνος καὶ Τιμάρχου, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ὀπτηλημένος, καὶ ἀφ' οὗ δεύτερος Ἐρατοσθένους γενόμενος ἐν τῇ προστασίᾳ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης.

Ἀπολλώνιος. Apollonius Alexandrinus, poeta Epicus, qui Rhodi vixit: filius Sillei; discipulus Callimachi, æqualis Eratosthenis, Euphorionis, & Timarchi, tempore Ptolemæi Euergetæ, & post Eratosthenem Alexandrinæ bibliothecæ præfectus.

Ἀπολλώνιος Τυανεὺς, Φιλόσοφος, υἱὸς Ἀπολλωνίου, καὶ μητρὸς πολίτιδος τῆς Ἐπιφανῶν, ἣν κύουσα ἡ μήτηρ ἐπιφανῆ δαίμονα ἐθεάσατο, λέγονται, ὡς αὐτὸς εἴη ἐν κύτει. εἶναι δὲ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον. ὅθεν ὑπειλῆφθαι αὐτὸν Πρωτέως εἶναι υἱόν. καὶ ἤκμαζε μὲν ἐπὶ Κλαυδίου καὶ Γαΐου καὶ Νέρωνος, καὶ μέχρι Νέρβα, ἐφ' οὗ καὶ μετήλλαξεν. ἐσιώπησε δὲ πρὸ τῆς Πυθαγόραν πέντε ἔτη. εἶτα ἀπῆλθεν εἰς Αἴγυπτον, ἔπειτα εἰς Βαβυλῶνα πρὸς τοὺς μάγους, κἀκεῖθεν ἐπὶ τοὺς Ἄραβας, καὶ συνῆλθεν ὅπου πάντων τὰ μυεῖα καὶ παρ' αὐτῶν θαυμασιώτατα μαγγανεύματα. συνέταξε δὲ τοιαῦτα· Τελεταὶ, ἢ περὶ θυσιῶν. Διαθῆκαι. Χρησμοί. Ἐπιστολαί. Πυθαγόρου βίον. Εἰς τοῦτον ἔγραψε Φιλόστρατος ὁ Λήμνιος τὸν Φιλοσόφου προέποντα βίον. Ὅπως Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς ἐς σωφροσύνην ὑπερέβαλε τὸν Σοφοκλέους. Ὁ μὲν γὰρ λυττῶντα ἔφη καὶ ἄγριον δεσπότην ὑπεφυγεῖν, ἐλθόντα εἰς γῆρας· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ὑπ' ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης οὐδὲ ἐν μειρακίῳ ἡττήθη τούτου. Ὅπως Φιλόστρατος λέγει περὶ Ἀπολλωνίου, θειότερον ἢ Πυθαγόραν τῇ σοφίᾳ προσελθεῖν, τυραννίδων τε ὑπεράρασθαι, καὶ γενόμενον οὔτε ἀρχαίοις οὔτ' αὖ νέοις. ὃν ὅπως οἱ ἄνθρωποι γνώσεσθαι ἀπὸ τῆς ἀληθινῆς φιλοσοφίας, ἣν φιλόσοφός τε καὶ ὑγιὰς ἐπήσκησεν. ἀλλ' ὁ μὲν τὸ, ὁ δὲ τὸ ἐπαινεῖ ταὐθρός. οἱ δὲ, ἐπειδὴ μάγοις Βαβυλωνίοις καὶ Ἰνδῶν Βραχμᾶσι καὶ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ Γυμνοῖς συνεγένετο, μάγον ἡγοῦνται αὐτὸν, καὶ διαβάλλουσιν ὡς μὴ σοφὸν, κακῶς γινώσκοντες. Ἐμπεδοκλῆς τε γὰρ αὐτὸς, καὶ Πυθαγόρας, καὶ Δημόκριτος, ὁμιλήσαντες μάγοις, καὶ πολλὰ δαιμόνια εἰπόντες, ὅπερ ὑπέμειναν τῇ τέχνῃ. Πλάτων δὲ βαδίσας ἐς Αἴγυπτον, καὶ πολλὰ τῶν ἐκεῖ προφητῶν τε καὶ ἱερέων [illegible] μίξας τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις, καὶ καθάπερ ζωγράφος ἐσκιαγραφημένοις ὑπαλοιφὴν χρώματος, ὅπερ [illegible] δόξης, καὶ τὰ πλεῖστα ἀληθῶν Φθιωτῶν ἐπὶ σοφίᾳ. οὐδὲ γὰρ τὸ αἰσθέσθαι πολλὰ καὶ προγνῶναι διαβάλλοι ἂν τὸν Ἀπολλώνιον, ἐφ' οἷς προὔλεγεν, ἐς τ' σοφίαν ταύτην. ἢ ὅπως διαβεβλήσεται καὶ Σωκράτης ἐφ' οἷς προὔλεγε, καὶ Ἀναξαγόρας, ὃς Ὀλυμπιάσιν, ὁπότε ἥκιστα ὗσι, προεῖλ-

Ἀπολλώνιος Τυανεύς. Apollonius Tyaneus, Philosophus, Apollonii filius, & matre illustri cive natus, quo gravida mater Dæmonem adstantem vidit, qui dixit, se illum esse, quem gestaret in utero. Se autem esse Proteum Ægyptium. Unde factum, ut Protei filius esse crederetur. Floruit temporibus Claudii, Caii, & Neronis, ad Nervam usque, sub quo decessit. More Pythagorico quinquennium tacuit. Post in Ægyptum abiit: unde Babylonem ad Magos, & inde ad Arabes se contulit, & plurima illa, quæque fama de eo celebrat, artis magicæ experimenta undique conquisivit. Scripta ejus hæc sunt: Initia, sive de Sacrificiis. Testamentum. Oracula. Epistolæ. Vita Pythagoræ. Hujus vitam Philosopho dignam Philostratus Lemnius descripsit. Hic Apollonius Tyaneus Sophoclem vitæ castitate superavit. Is enim senex dixit, se [amorem] tanquam furiosum & sævum dominum profugisse: at Apollonius pro virtute & continentia sua ne adolescens quidem ab amore victus est. Eundem Philostratus scribit divinius philosophiam tractasse quam Pythagoram, & tyrannorũ potentiam superasse, &, cum temporibus nec antiquis nec recentioribus vixerit, ignorari ab hominibus, quam vere, quam pure sancteque philosophatus fuerit. Sed alius aliud in hoc viro laudat. Alii vero, quia cum Babyloniorum Magis, & Indorum Brachmanibus, & Ægyptiorum Gymnis versatus est, eum pro mago habent, & ut sapientiæ expertem calumniantur: male utique de viro isto judicantes. Nam & Empedocles, & Pythagoras, & Democritus, magorum usi consuetudine, & multa divina effati, ob artem illam male non audiunt. Plato vero quamvis in Ægyptum profectus fuerit, & multa prophetarum sacerdotumque ejus regionis dicta scriptis suis immiscuerit, & tanquam pictor imaginibus rudi tantum modo delineatis colores addiderit, haud tamen magus habitus est, quamvis ob sapientiam plurimum invidiæ sibi contraxerit. Neque enim, quia Apollonius multa præsensit, & quæ eventura erant, prædixit, recte quis eum artis magicæ insimulaverit. Alioqui enim & Socrates criminandus est ob ea, quæ præ-

1 Ὃν κύουσα ἡ μήτηρ ἐπιφανῆ δαίμονα ἐθ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad verba illa Πρωτέως εἶναι υἱὸν, ex Hesychio Milesio descripsit Suidas. Confer etiam Philostrat. in Vita Apoll. Tyan. lib. 1. cap. III.

2 Ἢ περὶ θυσιῶν] Hujus operis mentionem facit Eusebius *de Præpar. Evang.* lib. IV. cap. XIII.

3 Ὅτι Ἀπολλ. ὁ Τυαν. ἐς σωφρ. ——— ἡττήθη τούτου] Hæc leguntur apud Philostr. de V. A. lib. 1. cap. X.

4 Ὅπως Φιλόστρατος λέγει περὶ Ἀπολλωνίου, θειότερον ἢ Πυθαγόραν ——— τὰ δὲ ἀκριβέστερα παρὰ Δάμιδος ἀκηκοώς] Philostratus lib. 1. cap. 1. & II.

5 Καὶ Ἀναξαγόρας, ὃς Ὀλυμπιάσιν, ὁπότε ἥκιστα ὗσι, προεῖλ] Hunc locum Suidas mutilavit, quem Philostratus auctorem exhibet.

φὰν ὑπὸ καδίῳ ἐς τὸ ϛάδιον ἐπὶ ϖεῤῥήσῃ ὄμβϱῳ. καὶ ἄλλα πϱὰ ὑπὲϱ Ἀναξαγόϱᾳ ϖεϱιθέντες, ἀφαιϱεῖνται τὸν Ἀπολλώνιον τὸ κϱῖναι σοφίαν ϖϱογινώσκειν. Δοκεῖ δὴ μοι μὴ ϖᾶσιδεῖν τιὼ τὴν πολλὴν [1] ἄνοιαν, ἀλλ' ἐξακϱιβῶσαι τὸν ἄνδϱα τοῖς τε χϱόνοις, καθ' οὓς εἰπέν τι καὶ ἔπϱαξε, τοῖς τε σοφίας τϱόποις, ὑφ' ὧν ἔφυσε τῷ δαιμόνιός τε καὶ θεῖος νομισθῆναι. Ξυνείλεγα δέ μοι τὰ μὲν ἐκ πόλεων, ὁπόσα αὐτῷ ἤϱεσε· τὰ δὲ ἐξ ἱεϱῶν, ὁπόσα ὑπ' αὐτῷ ἐπανήχθη ϖϱοβαλεύματα τοὺς θεσμοὺς ἤδη· τὰ δὲ ἐξ ὧν ἕτεϱοι ϖϱὸς αὐτὸν, ἢ αὐτὸς ϖϱὸς ἄλλους ἔγϱαφεν. Ἐπέϛελλε δὲ βασιλεῦσι, σοφισταῖς, φιλοσόφοις, Ἠλείοις, Δελφοῖς, Ἰνδοῖς, Λιγυπτίοις, ὑπὲϱ θεῶν, ὑπὲϱ ἠθῶν, ὑπὲϱ νόμων, [2] ϖαϱ' οἷς ὅ, τι ἂν ϖϱάττοι. τὰ δὲ ἀκϱιβέϛεϱα ϖεῤῥὰ Δάμιδος ἀκηκοώς. [3] Οὗτος Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς μνημονικός τις ὢν εἴϱηϖ τις ἄλλος, ὃς τιὼ μὲν φωνὴν σωϖῇ καλεῖσθαι, πλείϛα δὲ ἀνελέγετο, καὶ τὸ μνημονικὸν ἐκαλοντώτης γενόμενος ἤϱῳτο ὑπὲϱ τὸν Σιμωνίδην. καὶ ὕμνος αὐτῷ τις ἐϛὶν εἰς μνημοσύνην, ὃν ᾄδεν, ἐν ᾧ πάντα μὲν ὑπὸ τοῦ χϱόνου μαϱαίνεσθαι φησιν, αὐτὸν γε μὴν τὸν χϱόνον ἀγήϱω τε καὶ ἀθάνατον ὑπὸ τῆς μνημοσύνης εἶναι. Ὅτι [4] Ἀπολλώνιος ὅτος τάδε ϖεϱὶ Ἀναξαγόϱου ἔφη· καὶ γὰϱ Κλαζομένιον ὄντα, καὶ ἀγέλαις καὶ καμήλοις τὰ ἑαυτοῦ [5] ἀναϛένα, εἰπεῖν, ϖοϱβάτοις μᾶλλον ἢ ἀνθϱώποις Φιλοσοφῆσαι. ὁ δὲ Θηβαῖος Κϱάτης καλεπόντασε τιὼ οὐσίαν, ὅτε ϖοϱβάτοις ϖοιήσας ὀϖτάδειον, ὅτε ἀνθϱώποις.

Ἀπολλώνιος [6] ἕτεϱος, Τυανεὺς, φιλόσοφος νεώτεϱος, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδϱιανοῦ τοῦ βασιλέως, ὡς Ἀγϱέσφων ἐν τῷ ϖεϱὶ Ὁμωνύμων.

Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδϱεύς, ὁ κληθεὶς Δύσκολος, ϖατὴϱ Ἡϱωδιανοῦ, τοῦ τεχνογϱάφου γϱαμματικοῦ· [7] Ὃς ἔγϱαψε τάδε. Πεϱὶ μεϱισμοῦ τ' τοῦ λόγου μεϱῶν βιβλία τέσσαϱα. Πεϱὶ συνλάξεως τ' τοῦ λόγου μεϱῶν, δ'. Πεϱὶ ῥήματος, ἤτοι [8] Ῥηματικὸν, ἐν βιβλίοις πέν-

dixit: itemque Anaxagoras, qui Olympiis, cum minime plueret, pelle tectus, ad imbrem prædicendum, in ſtadium proceſſit. Cum igitur & alia quoque de Anaxagora commemorent, Apollonium tamen negant vi ſapientiæ futura præſcire potuiſſe. Tantæ igitur ignorantiæ hominum obviam eundum eſſe duxi, ſimulque accurate inveſtigandum, quibus temporibus vir iſte aliquid dixerit aut fecerit, & quibus inſtitutis, quove ſapientiæ genere admirandus ac divinus appellari meruerit. Hæc autem a me collecta ſunt, partim ex urbibus, quæ ipſum adamarunt: partim ex templis, quorum ritus & ſacra collapſa ab ipſo reſtituta ſunt; partim denique ex iis, quæ alii ad ipſum, aut ipſe ad alios ſcripſit. Scripſit autem ad Reges, Sophiſtas, Philoſophos, Elienſes, Delphos, Indos, Ægyptios, de Diis, moribus, legibus, aliiſque. Quæ vero certiora ſunt, ex Damide audivi. Hic Apollonius Tyaneus memoria, ſi quiſquam alius, pollebat: qui ut plurimum quidem ſilebat, multa vero animo verſabat, &, cum centeſimum ætatis annum ageret, memoriæ firmitate Simonidem ſuperabat. Exſtat etiam hymnus ejus in memoriam, quem canere ſolebat, in quo omnia a tempore conſumi dicit, ipſum vero tempus beneficio memoriæ expers ſenii & immortale eſſe. Idem de Anaxagora dixit, eum, cum Clazomenius eſſet, & gregibus cameliſque ſua depaſcenda daret, pecudibus potius quam hominibus philoſophatum eſſe. Crates vero Thebanus opes ſuas in mare demerſit, eaque ratione effecit, ut nec pecudes nec homines utilitatem aliquam ex illis perciperent.

Ἀπολλώνιος ἕτεϱος. Apollonius alius, Tyaneus, Philoſophus junior, qui vixit temporibus Adriani Imperatoris, ut Agreſphon in libro *de Iis, qui eodem nomine appellati fuerunt*, tradit.

Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδϱεύς. Apollonius Alexandrinus, cognomento Dyſcolus, pater Herodiani Technici: cujus ſcripta hæc ſunt. De partitione partium orationis libri quatuor. De Verbo, ſive Rhematicum, lib. v. De Verbis

1 Ἄνοιαν] Fortaſſe melius ἀγνοιαν: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

2 Παϱ' οἷς ὅ, τι ἂν ϖϱάτθοι] Hic locus non eſt integer, qui apud Philoſtratum (quem confer) aliter legitur.

3 Οὗτος Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς Δαμιν. ——— τοῦ τ' μνημοσύνης εἶναι] Philoſtr. lib. 1. cap. xi.

4 Ὅτι Ἀπολλώνιος ὅτος τάδε ϖεϱὶ Ἀναξαγόϱου ἔφη· καὶ γὰϱ Κλαζ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, leguntur apud Philoſtratum pag. 16.

5 Ἀναξήνα] Scribe ἀνέϖα, ut apud Philoſtratum loco laudato.

6 Ἀπολλώνιος ἕτεϱος, Τυαν.] De Apolloniis, eorumque ſcriptis, vide Meurſium ad Apollonii Dyſcoli Hiſtoriam Commentitiam, quæ ab eo edita eſt Lugduni Batav. 1620.

7 Ὃς ἔγϱαψε τάδε] Præter opera, a Suida hic recenſita, ſcripſerat etiam Apollonius Dyſcolus ϖεϱὶ Συνδέσμων, *De Conjunctionibus*: ϖεϱὶ Ἐϖιϱϱημάτων, *De Adverbiis*: ϖεϱὶ Ἀνταυνυμιῶν, *De Irronominibus*: quæ tria opuſcula MSS. exſtant in Bibliotheca Regia Pariſ. digna profecto, quæ in lucem edantur, tum propter eruditionem & antiquitatem auctoris, tum quia ſæpe in iis veterum ſcriptorum deperditi citantur. Speciminis loco deſcribam hic initium libri *De Pronominibus*: quod in modo laudato Codice fol.

οὐδὲ Ἀλεξανδϱίας ϖεϱὶ Ἀνταυνυμίας.

Παυτὶ ϖεῤῥητόν ἐϛιν, ὡς ἡ σύνταμος ἑϱμηνεία μὴ τ' δεόσης σαφηνείας ϖολλῷ κϱείττων καθίϛηκε τ' ὀϱθῆς ἐχέτεως φϱάσεως. ὅθεν καὶ δύναμιν τιὼ ἰδίαν ϖεϱιϛαμένη τ' ϖεϱὶ τ' ἀντωνυμιῶν λόγου διεξιόντες ϖϱὸ μὲ ϖαϱελήλυθε ϖαϱαϖίμϖειν· τὰ δ' ἐλλείϖοντα ϖεῤῥοϛιναϖληϱῶσαι. τὸ δὲ μακϱοῤῥημοδιότατος ὢν οὗτος εἰϱηκὼς ἀνελλιϖῶς ἐϖιτεμὼν ϖϱόϱϱησιν φϱάσαι. Ἀϱχόμενον δὲ ἀϖὸ τ' κλίσεως, ἐϖὶ ϖαϱὰ ϖϱοσ Δημοϱ. Τὸ μὲ ἓν ϖϱόϱϱως ϖαϱαϖήσιον διεψοῦσμένον ἐϛὶ τὸ ἐϖιζήλημα. Τὸ δὲ τὰς ἐλλογίμους, οὐκέτι. Ἀϱίσταϱχος λέξεις καὶ ϖεῤῥοσϖα συζύγες ϲκάλεσε ταὺς Ἀνταυνυμίας. ᾧ κ' ἀντίκειται τὸ μὴ ἴδιον εἶναι τοῦτο τ' ἀντωνυμιῶν. ἰδὲ ἡ Ϲ ὦ ῥήματα. μᾶλλον ἢ αὐτῶν ὁ ἴϱος. Ϲ γὰ καθ' ϖᾶν ϖεῤῥοσϖον ἀναλήθη· αἱ δὲ Ἀνταυνυμίαι ἐχ ἅπαϛ, ὡς εἰϱήκαϛιν. Ἀλλὰ μὴν ἐδὲ καθ' τ' Τϱιζιζωΐδ Διονυσοδώϱᾳ λόγον ϖαϱαγνωϱίσας κλητέον· ἐϖὶ Ϲ ἄλλα ἴν ϖϱι ϖαϱαγνωϱίζεται. ϖϱοῤῥήδης τ' ἦ, κἀκ ἐϱχαϖίνης. κὴ ἴσως ὃϛ ἄλλῳ τινὲς ϖαϱαλληθῆϲαντοϲι ἢ αἱ κτητικαὶ ἐϖεὶ ἡ Ἐγὼ, κὴ ἡ Νῶι, κὴ ϖᾶϲαι αἱ ϖϱοσϖϱόϲτιϖοι ῥηκτικαί. εἰ τὰ ὁϱιϛμένα (forte εἶτ' ἀόϱιϛα) ϲτοιχείωτα. αἱ δὲ Ἀνταυνυμίαι ὠϱϊϛμέναι ϖεῤῥοσϖαι ϖαϱίϛαϛιν. ὃϲ ἀϖῖϱάνως ὁ Τυϱαννίων ϲτμειώϲεις αὐτὰς ϲκάλεσεν. ἀλλ' ἴσως ἔλλειϖὲς τ' τοιοῦτον. ὅθεν γὰ τ' ϖαϱαληλυθέναι αὐταῖς ϖαϱίϛησιν &c. Plura non addam.

8 Ῥηματικὸν] Sic habent duo MSS. Pariſ. In prioribus vero Edit. excuſum eſt ῥηϻατικῶν, quod ſenſus loci reſpuit. Significare enim vult Suidas, ſcripſiſſe Apollonium ϖεϱὶ Ῥήμα Ϲ, *de Verbo*, cumque librum vocaſſe Ῥηματικόν: uti paulo poſt Ὀνοματικὸν vocatur liber, in quo idem Apollonius de Nominibus egerat.

τε.

τε. Περὶ τ῀ εἰς μι λημ́ντων ῥημάτων βιβλίον ἕν. [1] Περὶ ῥημάτων, ἤτοι [2] Ὀνομαστικόν, ἕν. Περὶ ὀνομάτων κ῀ ἀφ' ἑλκτικόν. Περὶ τῆς ἐν διαλέκτοις ὀνόματων εὐθείας, ἕν. Περὶ παρωνύμων ἕν. Περὶ συγκριτικῶν. Περὶ διαλέκτων, Δωρίδος, Ἰάδος, Αἰολίδος, Ἀττίδος. Περὶ σχημάτων Ὁμηρικῶν. Περὶ [3] καθ' ἱστορίας ἱστορίας. Περὶ παθῶν. Περὶ τόνων κατηναγκασμένων βιβλία δύο. Περὶ τόνων σκολιῶν βιβλίον ἕν. Περὶ προσῳδιῶν, ε. Περὶ στοιχείων. Περὶ προθέσεων. Περὶ τῶν Διδύμου πιθανῶν. Περὶ συνθέσεως. Περὶ διφορουμένων. Περὶ τοῦ τίς. Περὶ γενῶν. Περὶ πνευμάτων. Περὶ κλητικῶν. Περὶ συζυγίας.

Ἀπολλώνιος, Ἀρχεβούλου, ἢ Ἀρχεβίου. ἔγραψε περὶ [4] λέξεων Ὁμηρικῶν κ῀ στοιχείων.

Ἀπολλώνιος Ἀφροδισιεὺς, ἀρχιερεὺς καὶ ἱστορικός. γέγραφε Καρικά. Περὶ Τραλλέων. Περὶ Ὀρφέως, καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ.

Ἀπόλλωνος ἄγαλμα [5] κιθάραν ἐπὶ χειρῶν ἔχον πλάθουσι. τοῦ Ἀπόλλωνος ἄγαλμα, οἱονεὶ τὸν ἥλιον, τιὺ τοῦ παντὸς ἁρμονίαν. κιρνῶν γὰρ τοῖς λοιποῖς ἀφάσι καὶ κτίζει καὶ ζωογονεῖ.

Ἀπολλῶς, Ἀπολλῶ. ὄνομα κύριον. Ἀττικῶς.

Ἀπολοίμιν ὀπτικῶς. καὶ ἀπόλοιντο. Ὡς ἀπόλοιτο ἡ κακία.

Ἀπολλύω, καὶ ἀπόλλυμι, διττῶς λέγουσι. καὶ ἀποδεικνύω καὶ ἀποδεικνύμι, καὶ πάντα τὰ ὅμοια.

Ἀπὸ λύκου θύρας. ἐπὶ τ῀ ἀφράκτως βίου ἀπόντων. οἱ δὲ, ἐπὶ τ῀ ἀπίλων καὶ ἀγρίων.

Ἀπολυμαίνεσθαι. ἀποκαθαίρεσθαι. [6] Λύματα γὰρ τὰ καθάρσια λέγονται. ἢ καὶ αὐτὸς ὁ ῥύπος. ἀπὸ τοῦ λυμαίνω τὸ ὑπολειπόμενον. ἀπὸ γὰρ τοῦ λῦμα, λυμαίνω, καὶ ἀπολυμαίνω. Φύσει δὲ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης καθαρτικόν. ὅπου καὶ τὰ περιττώματα εἰς τ῀ ἀπέραντον θάλασσαν βάλλομεν. τὸ δὲ λῦμα ὀπὸ τοῦ ῥύπτω Αἰολικῶς. ῥύπτω, ἔρρυμμαι, ῥύμμα, καὶ λῦμα.

Ἀπολυόμενος. διαπολογούμενος. Ὁ δὲ πρεσβείας διεπέμπετο, ἀπολυόμενος τὰς διαβολὰς, ἃς κατ' αὐτοῦ γενέσθαι ἐπιτιθέντο.

Ἀπολλύων. τῷ θανάτῳ παραπέμπων. Δαβίδ· Κύριε [7] ἀπόλλυον ἀπὸ γῆς διαμέρισον αὐτοὺς ἐν τῇ

derivatis desinentibus in μι, liber unus. De Nominibus, sive Onomaticum, liber unus. De Nominibus secundum varias dialectos. De Nominum fœmininorum casu recto, liber unus. De Paronymis, unus. De Comparativis. De Dialectis, Dorica, Ionica, Æolica, Attica. De Figuris Homericis. De Historia commentitia. De Affectionibus. De Tonis coactis, libri duo. De Tonis obliquis, liber unus. De Accentibus libri v. De Elementis. De Præpositionibus. De Didymi Probabilibus. De Compositione. De iis, quæ duobus modis efferuntur. De De vocula Τίς. De Generibus. De Spiritibus. De Possessivis. De Conjugatione.

Ἀπολλώνιος. Apollonius Archebuli, sive Archebii F. De Dictionibus Homericis ordine alphabetico scripsit.

Ἀπολλώνιος. Apollonius Aphrodisiensis, summus sacerdos & historicus. Scripsit historiam Caricam. De Trallibus. De Orpheo, & ipsius sacris.

Ἀπόλλωνος ἄγαλμα. Apollinis simulacrum citharam manibus tenens fingunt. Apollinis simulacrum [significare dicunt,] Solem, Universitatis hujus harmoniam. Cum reliquis enim stellis commixtus omnia producit & gignit.

Ἀπολλῶς. Ἀπολλῶ. Nomen proprium. Attice [declinatur.]

Ἀπολοίμιν, Peream. Optative. Et Ἀπόλοιντο, pereant. *Sic pereat malitia.*

Ἀπολλύειν, & ἀπολλύω, duobus modis effertur. Sic etiam ἀποδεικνύειν & ἀποδεικνύω, & omnia similia.

Ἀπὸ λύκου θύρας. *A lupi janua.* De iis, qui statim re infecta abeunt. Alii vero de crudelibus & sævis [proverbium hoc dici tradunt.]

Ἀπολυμαίνεσθαι. Purgari. Λύματα enim dicuntur expiationes & lustrationes: vel etiam ipsa purgamenta; a verbo λυμαίνειν, quod significat, perdere. A λῦμα igitur fit λυμαίνω, & ἀπολυμαίνω. Aqua maris autem natura vim habet purgandi. Unde etiam excrementa projicere solemus in mare, quod sordibus caret. Λῦμα vero Æolice formatum est a ῥύπτω, hoc modo: ῥύπτω, ἔρρυμμαι, ῥύμμα, & λῦμα.

Ἀπολυόμενος. Crimina objecta diluens. *Ille vero legatos misit, ut calumnias, quas contra se spargi audiebat, dilueret.*

Ἀπολλύων. Morti tradens. David: *Domine, e terra eos extirpa, & viventes adhuc*

1 Περὶ ῥημάτων, ἤτοι Ὀνομαστ.] Quis dubitet scribendum esse, περὶ ὀνομάτων, ἤτοι Ὀνομαστικόν? Uti enim paulo ante dixerat Suidas Apollonium scripsisse περὶ ῥήματος, ἤτοι Ῥηματικόν: sic sensus & rei paritas requirit, ut hic legatur, περὶ ὀνομάτων, ἤτοι Ὀνομαστικόν.

2 Ὀνομαστικόν] In codice Vatic. legitur ὀνοματικὸν, ut Pearsonius monet. Sed & ὀνοματικὸν recte se habet, quippe quod derivatur ab ὄνομα, ὀνόματος: ut ὀνοματικὸν a Præterito Passivo ὠνόμασται. Præterea, ne cui τὸ ὀνοματικὸν suspectum sit, addo, scripsisse & Herodianum Grammaticum ὀνομαστικὸν, idque opus laudari ab Etymologo & Eustathio, ut monemus infra ad v. Ἡρωδιανός.

3 Περὶ καθ' ἱστορίας ἱστορίας] Hoc opus etiamnum superstes est, editum primo a Xylandro, & deinde a Meursio.

4 Περὶ λέξεων Ὁμηρ.] Hujus operis meminit Hesychius in præfatione Lexici sui.

5 Κιθάραν ἐπὶ χειρῶν ἔχον πλ.] Vide Hieronymum Alexandrum ad Tabulam Solis pag. 19. & 35.

6 Λύματα γὰρ τὰ καθάρσια λέγονται] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, desunt in MSS. Paris.

7 Κύριε ἀπόλλυον ἀπὸ γῆς διαμέρισον αὐτοὺς ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν] Hæc sunt verba LXX Interpretum Psalm. xvi. 14. ubi hodie pro ἀπόλλυον legitur ἀπ' ὀλίγων. Malim tamen cum Suida legere ἀπόλλυον; uti etiam legisse Theodoretum, ex ejus interpretatione, quam Suidas hic sequitur, apparet.

ζωῆ αὐτῶν. ἄλλως δὲ ἑρμηνεὺς ἀπὸ ὀλίγων φησίν.

Ἀπομαγδαλία.[1] τὸ ταῖς, ᾧ ἀπομάττον·) οἱ μάγειροι, ὅταν ἐκάλουν χειρόμακτρον, καὶ μὴ τὴν ἐργασίαν ἀπέρριπτον τοῖς κυσίν. ἢ ἡ τῶν κυνῶν τροφὴ, ἥτις ἦν ταῖς καὶ λίπος· [2] ὡς καὶ ὁ ποιητής·

---Αἰ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμῷ.

μὴ γὰρ τὸ δεῖπνον εἰς τὸ ταῖς ἀπεψῶντο τὸ λίπος, ᾗ [3] τοῖς κυσὶν ἐρρίπτουν. Καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης·

Ὑπερβαλεῖός σ' οἴομαι τύποισιν· ἢ μάτην γ' ἄν.

Ἀπομαγδαλίας [4] σίλφιον τοσοῦτος ἐκλαφείην.

Ἀπόμακτρα [5] σκυτάλων.

Ἀπομάττεσθαι. ἀναλαβεῖν, μιμεῖσθαι, καὶ ἀπατυπῶν. καὶ Ἀπομάττων [6] Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οἱ [7] μὲν, ἀντὶ τοῦ ἀπομάττων. ἄλλοι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπιπλάττων τὸν πηλὸν ἢ τὰ πίτυρα τοῖς πελανοῖς. Ἀπομάττεσθαι τὴν ἀνδριάντα τῷ πηλῷ.

Ἀπόμαχος. ὁ ἐκτὸς τοῦ πολέμου γενόμενος. Ὁ δὲ πληγεὶς τὸν μηρὸν, ὡς μικρῷ δεῖν μεληθῆναι ἀπόμαχος ἐγένετο. Καὶ αὖθις· [8] Ὁ δὲ ὑπὸ τῆς λύπης καταπεπληγμένος ἀπόμαχος ἦν. Καὶ ἀπόμαχοι ἑαυτοὺς καλεχρήσαντο. οἱ δὲ ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἐς τοὺς κινδύνους ἀφόβως ὥρμησαν, καὶ προθύμως καλεκόπτοντο. ἢ οἱ ἔξω τῆς μάχης. Ὡς δὲ αὐτῷ ἐξηγγέλθη, ὡς ἔσοιτο ὁ Θεοδόριχος ἡπατημένος ἀπόμαχος, ὀπίσω ἀνεχώρει. καὶ Ἀπομαχομένου, ἀντιστομένου, παραιτουμένου. Ἀπομαχομένου δὲ τοῦ Φαβίου, καὶ πολλὰς ποιουμένου δεήσεις, ἵνα τῆς ἀρχῆς ἀπολυθείη.

Ἀπομηνίσας. ἀπεχωρήσας δι' ὀργήν. ἢ παυσάμενος τῆς ὀργῆς.

Ἀπὸ μηχανῆς. ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ παραλόγων. οἱ γὰρ τῶν τραγῳδιῶν ποιηταὶ, ὅταν εἰσήγαγον εἰς τὴν σκηνὴν, ἢ τόλμαν, ὥστε συγχῦσαι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα, καὶ ἐλεεῖν τοὺς ἠτυχηκέναι δόξαντας, ὡς ἀνάξια πεπονθότας, ἢ μισῆσαι τοὺς πεποιηκότας, ἢ παρανομῆσαι, εἰώθασι Θεοὺς εἰσάγειν, οὐκ ἀπ' αὐτῆς τῆς σκηνῆς ὁρμωμένους, ἀλλ' ἐξ ὕψους ἀπό τινος μηχανῆς, ἵνα ἔβλεπον μὴ πρότερον οἱ θεαταὶ, κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν τρεπομένην ἐδείκνυε τὸ τοῦ Θεοῦ πρόσωπον. καὶ τοῦτο καταφολὴν εἶναι τοῦ θράσους. ἐλέγετο δὲ Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς.

Ἀπόμισθος.[9] ἄμισθος. ὁ μισθῷ ἔργον μὲ ἀφαδissipa. Alius quidam interpres pro ἀπολλύων habet ἀπ' ὀλίγων, *a paucis*.

Ἀπομαγδαλία. Massa, qua coqui manus abstergunt; quam χειρόμακτρον vocabant, & post manuum absterſionem canibus projiciebant. Vel cibus canum, qui constabat ex farina aqua macerata & pingui. Hunc cibum intelligit Poeta cum ait: *Semper enim adfert escam, qua animum eorum deliniat.* Post cœnam enim pingue abstergebant massa farinacea, quam canibus deinde projiciebant. Aristophanes: *Sed his te superatum iri puto: aut frustra videbor apomagdaliis tam bene saginatus.*

Ἀπόμακτρα. Hostoria, sive ligna, quibus mensuræ æquantur.

Ἀπομάττεσθαι. Suscipere. Imitari. Effingere. Et Ἀπομάττων apud Demosthenem pro Ctesiphonte alii dictum putant pro ἀποψῶν, abstergens: alii vero pro, luto & furfuribus circumlinens eos, qui initiabantur. [Sic dicimus] ἀπομάττεσθαι τὸν ἀνδριάντα πηλῷ, i. e. statuam luto obducere.

Ἀπόμαχος. Qui pugnæ non interest. [Item, qui ob debilitatem pugnare non potest.] *Ille vero telo vulneratur in femore, adeo ut parum abesset, quin prælio cogeretur excedere.* Et iterum: *Ille vero mœrori totum se dedens a pugna aberat.* † *Et illi, qui ob debilitatem pugnare non poterant, se ipsi interfecerunt. Qui vero ætate florebant in hostem conferti impetum fecerunt, & strenue pugnantes occisi sunt.* † *Ut vero ei nuntiatum est, Theodorichum, errore deceptum, prælio non interfuturum esse, retro cessit.* Et Ἀπομαχομένου, repugnante, recusante. *Fabio vero repugnante, & multas adhibente preces, ut magistratum deponere sibi liceret.*

Ἀπομηνίσας. Qui propter iram abiit. Vel, qui irasci desiit.

Ἀπὸ μηχανῆς. *A machina.* De rebus mirabilibus & inopinatis dicitur. Nam Tragici Poetæ, quum in scenam introducebant vel facinus audax, adeo ut spectatores turbarentur ob ea, quæ dicta fuissent; vel calamitosos miserarentur, quod res indignas passi viderentur, & odio prosequerentur calamitatis illius auctores, vel eos qui aliquid injuste feciſſent; Deos introducere solebant, non ex ipsa scena prodeuntes, sed superne ex aliqua machina, quam spectatores quidem viderant, sed illo die conversa Dei faciem ostendebat. Et hac ratione turbæ sedabantur. Dicebatur autem *Deus ex machina.*

Ἀπόμισθος. Mercedis expers. Qui mer-

1 Ἀπομαγδαλία. τὸ ταῖς, ᾧ ἀπομ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad *Equit.* pag. 312.

2 Ὡς καὶ ὁ ποιητής] Odyss. K. v. 217.

3 Καὶ τοῖς κυσὶν ἐρρίπτουν.] Ἀπομαγδαλία proprie vocabatur cibus, qui canibus projiciebatur, ut Suidas ex Scholiasta Aristophanis hîc observat. Per elegantem vero metaphoram sic appellabatur omne donum, vel munus, quod Sycophantis aliisque improbis hominibus ad rabiem illorum placandam dabatur, ut patet ex hoc loco Philostrati *de Vita Apoll.* lib. VII. cap. XI. Ὡς ἀπαντλῶν τὰ ἤθη, τὰ μὲν εἰς τὰς συκοφάντας, ἃς ἔδει μειλίττειν τὴν ἀπομαγδαλίαν πᾶσιν· τὰ δὲ εἰς τὰς ἀρχὰς &c. i. e. *Ut opes meas profunderet cogeret [partim ex iis largiendo Sycophantis, quos tali quasi offa placare oportebat: partim vero magistratibus* &c.

4 Ἀπομαγδαλίας] Apud Aristoph. minus recte hodie legitur ἀπὸ μαγδαλίας, una voce in duas dirempta.

5 Ἀπόμακτρα σκυτάλων.] Lege & distingue Ἀπόμακτρα. σκύτελα.

6 Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησ.] Pag. 385.

7 Οἱ μὲν, ἀντὶ τοῦ ἀπομάττων, ἄλλοι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπιπλάττων.] Ex Harpocratione.

8 Ὁ δὲ ὑπὸ τῆς λύπης καταπλ.] Hæc sunt verba Theophyl. Simocattæ lib. II. cap. IX.

9 Ἀπόμισθος. ἄμισθος. ὁ μισθῷ ἔργον μὴ λαμβ.] Ex Harpocratione.

παραξάμενος, καὶ ἄμισθος ἀφιμένους. κεῖται δὲ ἡ λέξις παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. Ἀπόμισθοι δὲ παρὰ Δημοσθένει, οἱ μισθὸν μὴ λαβόντες.

cede operam ſuam locarunt, ſed opere peracto ſine mercede dimittuntur. Exſtat vocabulum apud Lyſiam in oratione adverſus Calliclem. Apud Demoſthenem vero ἀπόμισθοι dicuntur, qui [voluntario] mercedem non accipiunt.

Ἀπομώμοκα. ἀντὶ[1] τοῦ ὀμωμοσίαν πρὸς τὰς γυναῖκας πεποίηκα. καὶ[2] Ἀπομωμοκότας, ἀποξαμένους. [3] Πολλοὺς δὲ ἀπομωμοκότας παῖδας. πρὸς τέρμασιν ὥρας διεμείλιξαν ἄνδρες ἐραστάς. Αἰσχύλος Ὀρνισιν.

Ἀπομώμοκα. Jurejurando fidem meam fœminis adſtrinxi. Et Ἀπομωμοκότας, qui alicui rei renuntiarunt. *Multos autem pueros formoſos, qui pertinaciter negarant ſe amatoribus gratificaturos, cum primus ætatis & formæ flos præteriiſſet, amantes ſubegerunt.* Ariſtophanes *Avibus*.

Ἀπομοξάμενος. [4] ἀποπαυσάμενος.

Ἀπομοξάμενος. Qui effinxit. Qui expreſſit.

Ἀπομόσαι, καὶ καλομόσαι. τὸ μὲν, ἀρνητικόν· τὸ δὲ καταφατικόν.

Ἀπομόσαι. Jure jurando aliquid negare. Καταμόσαι vero, jure jurando affirmare.

Ἀπόμοιρα. μέρος. Ἀπόμοιρα δὲ τῆς τραπέζης ἄπιθι ὑπφερόμενοι σποδιᾶς καὶ τέφρας πεπληρωμένους, ξυρίδιοις τύπτουσι διέρρηξαν, καὶ τὸν ἀέρα ἐθόλωσαν. Καὶ [5] Ἀγαθίας· Ἀπόμοιρα δὲ ἐν τῷ Φράγκων, ᾗ ἀνὰ τὰ τῇδε πεδία ἐφοίτα χιλὺς ἕνεκα.

Ἀπόμοιρα. Pars. *Pars vero copiarum utres geſtantes, cinere & favilla repletos, eos pugionibus perforarunt, & aerem obſcurarunt.* Et Agathias: *Pars autem Francorum pabulandi cauſa per hos campos palabatur.*

Ἀπομυρίζω.[6] ὀπτομίζω.

Ἀπομυρίζω. Ore querulum ſonum edo.

Ἀπόν. ἀπρεπές. σημαίνει καὶ τὸ μὴ παρόν.

Ἀπόν. Indecorum. Significat etiam abſens.

Ἀπὸ Ναννάκου. ἐπὶ τῶν σφόδρα παλαιῶν καὶ ἀρχαίων.

Ἀπὸ Ναννάκου. *A Nannaco.* De valde vetuſtis & antiquis rebus dicitur.

Ἀπόναιτο. καταξυφᾶν, ἢ ὠφελεῖτο. Οὐ μὴν ἀπόναιτό γε ξυνέβη τῆς βασιλείας αὐτοῦ. τελευτᾷ γὰρ νόσῳ ἑπτὰ ταῖς πάσαις ἡμέραις.

Ἀπόναιτο. Deliciis frui. Fructum percipere. *Haud tamen regno frui ei licuit. Septimo enim die obiit.*

Ἀπονέμου[7] τῆς ἁμάξης· τῶν δὲ ὄναν ὄδεν μέλει. παροιμία, ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα τημελούντων, τῶν δὲ ἀλλοτρίων ἀμελούντων· παρόσον οἱ ἰδίαν ἔχοντες ἅμαξαν, ὄνους δὲ μισθούμενοι, ἀμελοῦσιν αὐτῶν.

Ἀπονέμειν τὴν ἀμ. *Fruere curru: aſinos enim nihil curo.* Proverbium de illis, qui domeſtica curant, & aliena negligunt. Qui enim proprium habent currum, & aſinos conducunt, eos negligunt.

Ἀπονεύειν. ἐγκλίνειν. τρέπεσθαι. Συνέβαινε τοὺς Αἰνίους πάλαι μὲν φασιάζειν, τοτὲ δὲ ἀπονεύειν, τοὺς μὲν πρὸς Εὐμένη, τοὺς δὲ πρὸς Μακεδονίαν.

Ἀπονεύειν. Inclinare. Vergere. *Ænii, jam olim ſeditione laborantes, noviſſime, alii ad Eumenem, alii vero ad Macedoniam animos inclinare cœperunt.*

Ἀπόνεμε. ἀπόδος.

Ἀπόνεμε. Redde. Tribue.

Ἀπονητί. ἄνευ πόνου. Ἀπνευστί. ἀνιδρωτί. ἀκμητί. ἀμεταφρενί· πάντα ταῦτα καὶ ἐκλείνει, καὶ συνέλλεται. λέγεται δὲ καὶ ἀπονητόταλα.

Ἀπονητί. Sine labore. [Hujus generis adverbia etiam ſunt,] ἀπνευστί, ἀνιδρωτί, ἀκμητί, ἀμεταφρενί: quæ omnia producuntur & corripiuntur. Dicitur etiam ἀπονητόταλα.

Ἀπόνιπτρον. Ἀριστοφάνης·

Ὥσπερ[9] ἀπόνιπτρον ἐγχέουσιν ἑσπέρας.

εἰώθασι δὲ οἱ ἀρχαῖοι, εἴ ποτε ἐγχέοιτο ἀπόνιπτρον ἀπὸ τῆς θυρίδων, ἵνα μή τις βεβηχὼς τῶν παριόντων, λέγῃ, [10] ἔξιτω. [11] καὶ Ἀπονίψασθαι μὴ τὸ δεῖπνον ἔλεγεν.

Ἀπόνιπτρον. Sordes manuum & pedum ablutorum. Ariſtophanes: *Tanquam ſordes pedum ablutorum veſperi effundentes.* Veteres autem, ſi forte ſordes ex feneſtris effundere vellent, ne quis prætereuntium iis inquinaretur, clamare ſolebant, Recede hinc. Et Ἀ-

1 Ἀντὶ τοῦ ὀμωμοσίαν πρὸς τὰς γυναῖκας πεπ.] Hunc ſenſum vox ἀπομώμοκα habet apud Ariſtoph. *Lyſiſtr.* pag. 892. ad quem locum Grammaticus noſter reſpexit.

2 Ἀπομωμοκότας. ἀποξαμένους] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves*, pag. 574.

3 Πολλοὺς δὲ ἀπομωμοκότας π.] Metrum horum verſuum ſupplendum & reſtituendum eſt ex Ariſtoph. *Avibus* pag. 574. (396. Ed. Baſ. *P.*)

4 Ἀποπαυσάμενος] Scribe meo periculo ἀποπλασάμενος ab ἀποπλάσσω, quod idem ſignificat ac ἀπομόργνυμι, i. e. effingo, exprimo. Vide Lexica.

5 Ἀγαθίας] Lib. 1. pag. 29.

6 Ἀπομυρίζω. ὀπτομίζω] Hæc ſuſpecta mihi ſunt. Portus legendum putabat ἀπομινυρίζω: quam conjecturam in medio relinquo.

7 Ἀπονέμου] Vox hæc procul dubio corrupta eſt, cujus loco Portus reſcribendum putabat ἀπόναιό μοι, i. e. fruere. Cogitent acutiores, an forte alia medicina hic locus indigeat.

8 Αἰσχύλος] *Acharnenſ.* pag. 400. (286. Ed. Baſ. *P.*)

9 Ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐγχέουσιν ἑσπ.] Locum hunc Ariſtophanis citat etiam Athenæus lib. IX. pag. 409. ubi τὸ ἀπόνιπτρον exponit τὸ ἀπόνιμμα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν.

10 Ἔξιτω] Legendum eſſe ἐξίσω patet ex hoc verſu Ariſtophanis, qui priorem proxime ſequitur:

Ἅπαντες ἐξίσω παρέστην εἰ φίλοι.

Apud Scholiaſtam Ariſtoph. hodie legitur ἴξω, pro quo itidem ſcribendum eſt ἐξίσω.

11 Καὶ ἀπονίψασθαι μὴ τὸ δεῖπνον ἔλεγεν. τοτὲ δὲ δεῖπνα δὲ, κατὰ χειρός] Huc ſpectant verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Veſpas* pag. 518. Ὕδωρ καθ' χειρὸς τοτὲ δ' εἰσαχθῆναι τὴν τράπεζαν· μὴ δὲ τὸ δειπνῆσαι ἀπονίψασθαι. Athenæus lib. IX. cap. 408. Ἀριστοφάνης δ' ὁ Γραμματικὸς ἐν τοῖς τοτὲ τὸν Καλλιμάχου πίνακας χλευάζει τὰς σὰς εἰδότας τὴν διαφορὰν ἔν τε καθ' χειρὸς, ἔν τε ἀπονίψασθαι. Παρὰ γὰρ τοῖς παλαιοῖς τὸ μὲν τοτὲ δεῖπνόν ἐστι καθ' χειρὸς λέγεσθαι καθ' χειρὸς τὸ δὲ μὴ τοῦτο ἀπονίψασθαι. Senius horum verborum eſt, τὸ καθ' χειρὸς apud veteres ſignificaſſe aquam, qua manus ante cœnam lavabantur: τὸ ἀπονίψασθαι vero dictum fuiſſe de ablutione manuum poſt cœnam.

γεν. περὶ τῆ δείπνε δὲ, χὴ χειρός. πονίψαλ dicebatur de ablutione manuum poſt cœnam: Κατὰ χειρὸς vero de ea, quæ ante cœnam fiebat.

Ἀπονομή. ἡ ἀπόμοιρα· ὡς μέρος τι τῶν προσηκόντων ἐκ τῶν μετάλλων λαμβανόσης τῆς πόλεως. ἢ ὡς διαιρεθῆναι εἰς πλείους μισθωτούς, ἵν' ἕκαστος λάβοι τι μέρος.

Ἀπονοστήσῃ. ἐπανελθύσεται.

Ἀπονοσφίζεσθαι. ἀποχωρίζεσθαι.

Ἀπ' ὄνου καταπεσών. παροιμία ἐπὶ τῶν ἱππικῆς ἐπιχειρούντων, μὴ δυναμένων δὲ μηδὲ ὄνοις χρῆσθαι. Ἀριστοφάνης [1] Νεφέλαις·

Τί δῆτα λήρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών;

ὁ δὲ [2] φιλόσοφος Πλάτων, οὐκ ἀπὸ τοῦ ζώου τινὰ παροιμίαν λέγεσθαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νοῦ, φησί· καὶ μὴ, καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένων τὸ σῶμα, βίᾳ ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμενον, χὴ τινὰ παροιμίαν, ἀπὸ τοῦ νοῦ καταπεσεῖν.

Ἀπόνοια. ἄνοια. ὕβρεις. [3] Προκόπιος· Ἀδικούμενοι εἰώθασιν εἰς ἀπόνοιαν τρέπεσθαι οἱ ἄνθρωποι, ὅπερ ἔπαθον καὶ οἱ Βένετοι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ. καὶ πρῶτον μὲν τοῖς γε σιώτατα τὰ ἀμφὶ τινὶ κόμῃ ἐς νεώτερόν τινα [4] παραβέβληκε τρόπον. ἀπεκείροντο γὰρ αὐτίκα ὀλίγον ὁμοίως τοῖς ἄλλοις. τοῦ μὲν γὰρ μύσακος καὶ τοῦ γενείου ὑδαμῆ ἥπτοντο, ἀλλ' [5] αὐτὸν καθακομᾶν ὑπερπλέον ὅσον οἱ Πέρσαι ἐς ἀεὶ ἔθελον. τῶν δὲ ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν τὰ ἔμπροσθεν ἄχρις ἐς τοὺς κροτάφους ἀπολεμόμενοι, τὰ ὄπισθεν ἀποκρέμασθαι σφίσιν ἐπὶ μακρότατον λόγῳ ὀλίγῳ εἶων, ὡς οἱ Μασσαγέται. διὸ καὶ Οὔννιον ἐκάλεῖτο τὸ αὐτὸ εἶδος. καὶ τὰ ἱμάτια ὑπέρφυρα ἠξίουν εἶναι. Καὶ αὖθις Ἰουλιανός· Τὸ μὲν προσιδέσθαι τό, τε δυνατὸν, καὶ τὸ ἀδύνατον ἐν πράγμασι, ἡ ἐσχάτης ἀπονοίας ἐστὶ σημεῖον.

Ἀπονυχῶ [6] σε τὰν Πρυτανείου σίτια. ἀντὶ τοῦ, ἀφαιρήσομαί σου τὴν σίτησιν. ἀπονυχίσαι μᾶλλον λέγουσιν, ἢ ὀνυχίσαι.

Ἀποξένοισιν. τοῖς ἀπροξένοις.

Ἀποξύονται. [7] ἀποπίπτουσι.

Ἀπὸ ξυστοῦ. ὁ δὲ Ὅμηρος ἀπὸ ξυστοῦ εἶπεν.

Ἀποξυσρῦνται. ὑπακάμπτονται. ὑπερφέρονται. [8] Πολύβιος· Αἱ γὰρ μάχαιραι τῶν Γαλατῶν ταῖς κατασκευαῖς μίαν ἔχουσι τινὰ πρώτην καταφορὰν κοιλίαν. ἀπὸ δὲ ταύτης εὐθέως ἀποξυσρῦνται καμπύλαι καὶ μηκος καὶ πλάτος, ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε, κἂν μὴ δι' ὅπλου ἀναστρέφωσι τοῖς ξεσμένοις ἐρείσαντας τὸ ἄκρον εἰς γῆν ἀπευθύναι τῷ ποδὶ, [9] ταχέως ἄχρηστον εἶναι τὸ δόλεσαν αὐτῶν πλῆγμα.

Ἀπονομή. Sic vocabatur portio reſidua, quam ex metallis civitas accipiebat. Vel portio eorum, quæ inter plures mercenarios diſtribuebatur, ut unuſquiſque partem aliquam acciperet.

Ἀπονοστήσῃ. Redibit. Revertetur.

Ἀπονοσφίζεσθαι. Separari.

Ἀπ' ὄνου καταπεσών. *Ab aſino delapſus.* Proverbium, quod de iis dicitur, qui equitare conantur, cum ne aſinis quidem uti ſciant. Ariſtophanes *Nubibus:*

Quid igitur nugaris, ut ab aſino delapſus?

Philoſophus vero Plato proverbium hoc effert non ἀπ' ὄνου, ſed ἀπὸ νοῦ. Ait enim: *Et non, indomito quaſi ore præditum, & impetu ſermonis abreptum, ſecundum proverbium, mente excidere oportet.*

Ἀπόνοια. Amentia. Vecordia. Inſolentia. Procopius: *Homines injuriis laceſſiti ad deſperatam audaciam redigi ſolent: quod & Venetis ſub Juſtiniano accidit. Et primum quidem factioſi novam quandam capillorum ornandorum rationem excogitarunt, & genere tonſuræ ab aliis prorſus diverſo uti cœperunt. Nam myſtacem & barbam intonſam ſinebant, eamque, more Perſarum, prolixiſſimam alebant. Capillos vero anteriores uſque ad tempora detondentes, poſteriores quam longiſſimos, more Maſſagetarum, temere ſibi dependere ſinebant. Quare hunc habitum Hunnicum appellavere. Præterea, veſtibus quoque non niſi elegantibus & pretioſis indui volebant.* Et iterum Julianus: *In re gerenda non prævidere quid fieri poſſit, & quid non poſſit, extremæ vecordiæ ſignum eſt.*

Ἀπονυχῶ σε τὰν Πρ. *Auferam tibi victum, quo in Prytaneo frueris.* Per tranſlationem ductam ab illis, qui ungues reſecant. Dicitur autem potius ἀπονυχίσαι, quam ὀνυχίσαι.

Ἀποξένοισιν. Inhoſpitalibus.

Ἀποξύονται. Deponunt.

Ἀπὸ ξυστοῦ. Ab haſta. Homerus.

Ἀποξυσρῦνται. Inflectuntur. Incurvantur. Polybius: *Gladii Gallorum ita fabricati ſunt, ut primo tantum ictu cædant: a quo ſtatim & in longitudine & in latitudine ad inſtar ſtrigilum incurvantur, uſque adeo ut, niſi tempus militi concedatur, quo mucronem terræ admotum pede dirigat, ſecundus illorum ictus prorſus ſit inefficax.*

1 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 195. (120. Ed. Baſ. P.)

2 Ὁ δὲ φιλόσοφος Πλάτων] Locus Platonis, quem Suidas hic citat, exſtat lib. III. *de Leg.* circa finem, ſed ubi hodie legitur ἀπ' ὄνου. non vero ἀπὸ νοῦ.

3 Προκόπιος] *Hiſtor. Arc.* cap. VII.

4 Παραβέβληκε] Lege μεταβέβληκε, ut apud Procopium.

5 Αὐτὸν] Cum duo ſubſtantiva præcedant, μύσακος & γένειος, τὸ αὐτὸν ad prius tantum referri poteſt. Quare præſtat legere αὐτῶ, ut, quod ſenſus & conſtructio requirunt, pronomen illud ad utrumque referatur.

6 Ἀπονυχῶ σε τὰν Πρυτ.] Senarius hic legitur apud Ariſtoph. *Equit.* pag. 330. (229. Ed. Baſ. P.)

7 Ἀποξύονται. ἀποπίπτουσι] Ἀποξύω proprie ſignificat abrado. Per tranſlationem vero, demo, vel adimo: quo ſenſu Homerus Il. I. v. 446. dixit, γῆρας ἀποξύειν, *ſenectutem demere.* Hinc ἀποξύουσι dicuntur illi, quibus aliquid demitur; vel, qui aliquid deponunt aut exuunt: ut ſerpentes dici poſſunt γῆρας ἀποξύεσθαι, i. e. ſenectutem deponere; quod convenit interpretationi Suidæ, qui τὸ ἀποξύονται per ἀποπίπτουσι hic exponit.

8 Πολύβιος] Lib. II. cap. XXXIII.

9 Ταχέως ἄχρηστον] Rectius apud Polybium πλέως ἄχρ. quam lectionem in verſione expreſſi.

Ἀπὸ

Ἀπὸ κωδωνίστεως. Οἱ δὲ ἀπὸ κωδωνίστεως πορθούμενοι ἀφικνοῦνται ἅμα ἡμέρᾳ πρὸς τὸ ὄρος.

Ἀπὸ κωδωνίστεως. Ex mandato. Ex præcepto. *Illi vero juſſu* [*ducis*] *iter facientes ſub primum lucis ortum ad montem pervenerunt.*

Ἀποπάτημα. αὐτὸ τὸ σκύβαλον. Εὔπολις Χρυσογένει·

Τί γὰρ ἔστ' ἐκεῖνος; ἀποπάτημ' ἀλώπεκος.

Κερκῖνος δεραπέλοισι· Τὸν Κερκύονά τε ἔωθεν ἀποπατοῦντ' ἐπὶ τοῖς λαχάνοις θλίβων ἀπέπνιξα. καὶ Ἀποπατησόμενοι, τὴν κύστιν κενώσοντες. πάτος δέ, ἡ ὁδός. [2] Ἀριστοφάνης·

Οὐδεὶς θύει τοσοῦτον, οὐδ' εἰσέρχεται,
Πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μύριοι.

Ἀπόπατος γὰρ ἡ κένωσις τῆς γαστρός. καὶ [3] Ἀριστοφάνης περὶ Κλεωνύμου φησίν·

Ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ᾤχετο φαλιὰν λαβών,
Κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὄρων.
Πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγε;
Τῇ πανσελήνῳ. ——————

Ἀπόπατος & κοπρών, utrumque latrinam ſignificat. Ἀφεδρὼν vero & λυζὼν voces ſunt barbaræ.

Ἀπόπατον καὶ κοπρῶνα λέγουσιν. ὁ δ' ἀφεδρὼν, καὶ λυζὼν, βάρβαρα.

Ἀποπέμψατ' [4] ἐφ' ἕνδεκα κώπας. ἀπὸ τῶν ναυτικῶν. κέλευσμα γάρ ἐστι ναυτικὸν ἐφ' ἕνδεκα κώπας λεγόμενον. Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἀποπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κ. *Secundo plauſu eum proſequamini.* Tranſlatio ducta eſt a rebus nauticis. Eſt enim celeuſma nauticum, quod ἐφ' ἕνδεκα κώπας vocatur.

Ἀπὸ πέντε ἅλλεσθαι πεζῶν ἐς κῦμα. ἐπὶ τῶν δι' ἃ πάσχουσιν αἰσθομένων μᾶλλον ἑαυτοὺς ἐμβάλλειν εἰς ἕνα δυσκολίαν.

Ἀπὸ πέντε ἅλλεσθαι πεζ. *De quinque rupibus in fluctum ſe præcipitem dare.* De iis dicitur, qui propter mala, quæ patiuntur, ſe ipſos in aliquam moleſtiam conjicere malunt.

Ἀποπεπιθυκότες. [5] εἰς πίστιν ἐληλύθοντες. Ἤδη πάντα ἀναπεπόηκασι θεῷ τῷ ὑποκειμένῳ ἑορτῷ ἀποπεπιθυκότες τοῖς εἰσιοῦσιν. ἀντὶ τοῦ θαρρήσαντες, βεβαιωθέντες.

Ἀποπεπιθυκότες. Qui ſpem & fiduciam conceperunt. * * * * * * * * * * * * * * * *

Ἀποπεπόνηκας. τοὺς πόνους ἐλήξας.

Ἀποπεπόνηκας. A laboribus ceſſaſti.

Ἀποπεραλῶσαν. συμπληρῶσαν. καὶ Ἀποπεραίνοντες, τελειοῦντες. Παιδαρίων δὲ καὶ γυναικῶν φλυάφους θαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες.

Ἀποπεραλῶσαν. Complentem. Implentem. Et Ἀποπεραίνοντες. Perficientes. Conficientes. *Puerorum & fœminarum nugas nectentes & componentes.*

Ἀποπεφασμένον. [6] ἀπειρημένον. [7] ἢ ἀντὶ τοῦ ἀποδεδειγμένον καὶ πεφανερωμένον. ὅπου Δείναρχος καὶ [8] Λυσίας καὶ [9] Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας.

Ἀποπεφασμένον. Interdictum. Vel, oſtenſum & manifeſtatum. Sic Dinarchus, Lyſias, & Demoſthenes in oratione contra Neæram.

Ἀποπεφοίτηκεν. ἀπῆλθεν.

Ἀποπεφοίτηκεν. Abiit. Diſceſſit.

Ἀπόπειρα. δοκιμασία. Δαμάσκιος. Τῷ γὰρ ὄντι σπουδάζουσι τοὺς τῷ ὄντι φιλοσοφίας ἐρῶντας τοὺς νέους ὥσπερ ἐν πυρὶ χρυσὸν δοκιμάζεσθαι. εἰ δὲ μὴ ὁμολογῇ τῷ ἀποπείραν, αὐτὸ τοῦτο μάλιστα δι' ὃν ἡ ἀπόπειρα, σπουδή τις εἶναι προσποιουμένη, καὶ ἑλκόμενα τὰς νεοπρεπεῖς ἀτόμους κινήσεις. ἐμὲ γοῦν διακωλύει ὡς χαλεπαίνοντ' ὄντος τοῦ πράγματος.

Ἀπόπειρα. Tentamen. Experimentum. Damaſcius: *Revera enim contingebat, ut adoleſcentes, qui vere philoſophiam amabant, ut aurum igne explorarentur.* * * * * * * * * * * *

Ἀποπληξία. Ἀλίψις. μανία. ἄνοια. Ὅτι Μάρκος Βῆρος, Ἀντωνίνου ἀδελφὸς, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδοκήτως θαφθείσης, πλήθους ἰχῶρός τε καὶ πνεύματος ὑποχύσεως οἱ τοῦ πονεῖν· ὁ δὴ πάθος ἀπο-

Ἀποπληξία. Apoplexia. Inſania. Amentia. *M. Verus, Antonini frater, Imperator Romanorum, inopinata morte periit, multo ſanie & ſanguinis fluxu ſpiritum ejus intercludente:*

1 Εὔπολις Χρυσογένει· Τί γὰρ ἔστ' ἐκ.] Fragmentum hoc Eupolidis, &, quod ſequitur, Cratini, citat etiam Etymologus v. Ἀπόπαθες.

2 Ἀριστοφάνης] *Pluto*, pag. 113. (54. Ed. Baſ. P.)

3 Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 374. (264. Ed. Baſ. P.)

4 Ἀποπέμψατ' ἐφ' ἕνδ.] Apud Ariſtoph. *Equit.* pag. 320. (220. Ed. Baſ. P.) Hic locus hic depromptus eſt, ſcriptum eſt παραπέμψατε ἐπ' ἕνδεκα κώπαις, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

5 Ἀποπεπιθυκότες· εἰς π.] Vide ſupra v. Ἀπεπίσθουν.

6 Ἀποπεφασμένον. ἀπειρ.] Ex Harpocratione.

7 Ἢ ἀντὶ τοῦ ἀποδεδειγμένον κὴ πφ.] Vide infra v. Πεφασμένος & v. Πωλᾶσι.

8 Λυσίας] Locus Lyſiæ, ad quem Suidas hic reſpicit, exſtat in orat. contra Theomneſtum, pag. 117. ſed ubi legitur πεφασμένος, quod ipſe orator ibi exponit φανερᾶς.

9 Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας] Pag. 526.

πληξίαν παῖδες ἰατρῶν ὀνομάζουσι. καὶ Ἀποπληκτικός, ὁ πεπονθώς.

Ἀποπλήσας. Ἐπὶ δὲ τῷ τρόπῳ τὸν συνδιαλεγόμενον ἀποπλήσας ἐξέπεμψεν.

Ἀποπνέω. γενικῇ. Ἀποπνεῖν καὶ ἀφαπνεῖν τὸ πέρδεσθαι, εὐσχημονέστερον τοῦ ἀποφθεῖν.

Ἀποπομπαῖος.[1] ὁ χίμαρος, ὁ τράγος. καὶ Ἀποπομπαῖοι Θεοί τινες ὅτι ἐκαλοῦντο. καὶ Ἀποπομπή, ἀντὶ τοῦ ἀποζοπή.

Ἀποπορεία.[2] Ἀγαθίας· Τοιγαροῦν ἀποπορεύεσθαι αὐτῷ ἐδόκει τὸν ἐπὶ Φάσιν ποταμὸν, καὶ τὰ ἐκείνῃ δυσχωρίαν. ἀντὶ τοῦ ἐπανακλίνεσθαι, ὑποστρέφειν.

Ἀποπορεία. ἡ ἀπαναχώρησις. Ἐκκελεύσαντος δὲ τοῖς ἑπομένοις οἰκέτας ὑποζύγια τιὴ ἀποπορείαν. τιὴ ἀποστρέφειν, τιὴ ἐπάνοδον. [3]Προκόπιος. Ὁ δὲ Χοσρόης οὐκ ἐβουλεύετο τιὴ ἀποπορείαν, ἣν ἦρ ἐληλύθει, ποιήσασθαι. τουτέστι, τὴν ἐπάνοδον.

Ἀποπρεσβεύει. ἀπαγγέλλει πρεσβείαν.

Ἀποπρίω.[4] ἀντὶ τοῦ ἄνησαι. καὶ [5]ἀπόδοσθαι ἀντὶ τῆς ἀπολωλυίας.

Ἀποπταίη. πεσοῦσῃ.

Ἀπόπτολις.[6] ἔρημος. ἄπολις.

Ἄποπτον. πόρρωθεν ὁρώμενον. ἢ ἀφανὲς ὂν ἰδεῖν. ὑψηλότατον.

Ἐξικέτευσε,[7] τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών,
Ἀγρεύς σφ' ὑπέμψαι, κἀπὶ ποιμνίων νομὰς,
Ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεος.

Ἄποπτος γὰρ, ὁ ἀφανής. [8]Σοφοκλῆς·

Ὡς θύμαθές σου, κἂν ἄποπτος ἦς, ὅμως
Φάσμ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενί.

Ἀποπυργίζοντας[9] λόγους· ἐν ἔγραψε Διαγόρας ὁ Ἄθεος, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπωσιν τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης ἔχοντας.

Ἀπορῥαγεῖς. ἀποκοπεῖς. καὶ παροιμία· [10]Ἀπορραγήσεται τεινόμενον τὸ καλώδιον. ἐπὶ τῶν βίᾳ τι καὶ ἀνάγκῃ ποιούντων.

Ἀπορέξαντες.[11] ἀπομειξάντες. ἀπάμησαν δόντες.

Ἀπορεῖν καὶ σφακελίζειν τῷ δεινῷ. τὸ μὴ σφακελίζειν φλεγμαίνῃ ἐστὶ, καὶ ἀφ' οὗτο σπᾶσθαι. Κρατῖνος.

Ἀπορῥηθέν. ἀπαγορευθέν. ἐπὶ τοῦ κελεύειν τι μὴ γενέσθαι. καὶ Ἀπορῥηθῆ, ἀντὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆ. Πλάτων.

Ἀπορῥῆξαι τιὴ ψυχιήν. ἐκπνεῦσαι. Ἀπορῥῆξαι

quem morbum medicorum filii apoplexiam vocant. Et Ἀποπληκτικὸς, apoplexia laborans.

Ἀποπλήσας. [Qui explevit : [Qui fatisfecit.] *Cum una ratione fatisfeciſſet illi, qui cum eo colloquebatur, eum dimiſit.*

Ἀποπνέω. Genitivo jungitur. Ἀποπνεῖν & ἀφαπνεῖν honeſtius dicitur pro pedere, quam ἀποφθεῖν.

Ἀποπομπαῖος χίμαρος. Hircus emiſſarius. Item, Dii quidam vocabantur Ἀποπομπαῖοι, i.e. Averruncatores. Et Ἀποπομπὴ, averruncatio.

Ἀποποεβυλέα. Abeundum. Redeundum. Agathias: *Quare ad Phaſin fluvium, & quæ ibi ſunt loca tranſitu difficilia, redeundum ſibi non cenſuit.*

Ἀποποεία. Abitus. Reditus. *Præcepiſſe ſequentibus famulis ut abitum accelerarent.* Procopius : *Choſroes vero eo, unde venerat, redeundum non cenſebat.*

Ἀποπρεσβεύει. Legationem renuntiat.

Ἀποπρίω. Eme. [Ariſtophanes.]

Ἀποπταίη. Avolarit.

Ἀπόπτολις. Deſertus. Extorris.

Ἄποπτον. Quod eminus videtur. Vel, quod cerni nequit. Altiſſimum. *Supplex oravit, manum meam tangens, ut in agros ſe mitterem, & ad armentorum paſcua, ut a conſpectu urbis hujus quam longiſſime eſſet remotus.* Ἄποπτος hic ſignificat, a conſpectu remotus: vel, qui videri nequit. Sophocles : *Quam facile vocem tuam, etiamſi te non videam, auribus & mente percipio.*

Ἀποπυργίζοντας. Diagoras, cognomento Atheus, ſcripſerat libros, Ἀποπυργίζοντας vocatos, in quibus rationes expoſuerat, quare opinioni de Deo renuntiaſſet.

Ἀπορῥαγεῖς. Abruptus. Et proverbium: *Tenſus funis rumpetur.* De iis, qui vi & neceſſitate coacti aliquid faciunt.

Ἀπορέξαντες. Qui rei alicujus partem alicui dederunt.

Ἀπορεῖν. Malo anxium eſſe & cruciari. Σφακελίζειν ſignificat inflammari, vel intumeſcere, eamque ob cauſam doloribus cruciari. Cratinus.

Ἀπορῥηθέν. Interdictum. Fieri vetitum. Et Ἀπορῥηθῆ. Abdicetur. Plato.

Ἀπορῥῆξαι τὴν ψυχήν. Animam efflare.

1 Ἀποπομπαῖος] Vid. *Levit.* cap. XVI.

2 Ἀγαθίας. Τοιγαροῦν ἀποπορ.] Miſere hic Suidas laceravit & corrupit verba Agathiæ, apud quem lib. II. pag. 60. ſic legitur: Τοιγάρτοι ἀποποεῖσθαι μὲ αὐτῷ αὐτοῦ ἐπὶ Τάλιφιν τε & τὴν ἐκείνῃ δυσχωρίαν ἐ μάλα ἐύκολ, ξύλα δὲ & ἀκάτες. αἱ δὴ ἐς τοῦτο πιποίλωτο, ζεύξαι πῶς & Φάσιδες ὄχθας, & οἷον χήφυκαν πεκτενάμθον, διεξιέναι ἀπὸ ἅπαν τὸ φρούριον. Quam longe hic Suidas a verbis auctoris diſcedit!

3 Προκόπιος] Lib. II. *de Bell. Perſ.* cap. XII.

4 Ἀποπρίω] Reſpicit hic Suidas ad locum illum Ariſtoph. in *Acharn.* pag. 269. (177. Ed. Baſ. *P.*)

5 καὶ ἀπόδοσθαι ἀντὶ τοῦ ἀπολωλυίας] Hæc verba nihil ad rem faciunt, & abſque judicio huc tranſlata ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 269.

6 Ἀπόπτολις ἔρημος. ἄπολις] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* pag. 278. ut Portus obſervavit.

7 Ἐξικέτευσε τ' ἐμῆς χ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Sophoclis *Oedip. Tyran.* pag. 183. ut Portus obſervavit.

8 Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 2. *P.*

9 Ἀποπυργίζοντας λόγους· ἐν ἔγραψε Διαγ.] Vide infra v. Διαγόρας, & v. Πυθαγόρειοι.

10 Ἀπορραγήσεται τεινόμ. κ.τ.λ.] Ex Diogeniano.

11 Ἀπορέξαντες. ἀπομειξ.] Ex Harpocratione.

τιὴ

τῷ ψυχρῷ διψᾶν τὰ μάλις, καὶ ὀφὲ τύτυ τυχόντα. καὶ Ἀπορρήξυσι [Φωνήν.] λαλήσυσι. Πισίδης·

Οὓς εἰ σιωπήσαιμεν, οἱ [1] λίθοι τάχα
Φωνὰς ἀπορρήξυσι τῆς πεπραγμένων.

Ἀπορρησία. ἀντὶ [2] τῦ δυσπρεία. ὅπως Εὔβυλος. καὶ Ἀπορρησιν, ἀπαγόρευσιν. Ὁ δὲ ὀδὲ ἤνεγκε τῷ ἀπορρησιν, ἀλλὰ θυμῷ πληγωθεὶς ἔφη. σημαίνει δὲ καὶ ἀποκήρυξιν παιδός.

Ἀπόρρητα. ἀκαλάληπτα. ἀπόκρυφα. [3] Ἀπόρρητα ἔλεγον τὰ ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι· ὃ μόνον τὰ ἀπηγορευμένα. Ἀπόρρητά τε τοῖσιν ἐχθροῖσι τοῖς ἡμετέροισι λέγυσιν. [4] Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζύσαις. Ἀπόρρητα, [5] τὰ ἀπειρημένα ἐν τοῖς νόμοις. ὅτω Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. πάντα τὰ ἀπειρημένα ἢ ἀπηγορευμένα λέγυσιν. Ἀριστοφάνης· Οὔτε τ' ἀπόρρητα ῥᾴων ἔτι μέλλ. διόπερ καὶ τὰ μὴ ἐξαγώγιμα ὀνομάζυσιν ὅτως.

Ἀποῤῥιπτεῖ. ἀποβάλλ.

Ἀπὸ ῥοῆς. ταμόν.

Ἄπορος χώρα. ἀντὶ τῦ ἀπόρυτος. λέγεται δὲ ἄπορος, καὶ ὁ μηχανήν τινα μὴ δυνάμενος βύρεῖν. ὁ ἐνδεής.

Ἀπορῦντι. ἐρωτῶντι. Ἀπορῦντι δὲ αὐτῷ, τίνι μηχανῇ ἀνεβίω, τόνδε φάναι.

Ἀπορῶ, [6] γράφω, ψηλαφίλλομαι, λογίζομαι,
Ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρόν.

Γράφω μὲν, ἀντὶ τῦ καταγράφω ἢ ζωγραφῶ ἐπὶ τῆς γῆς, ξύων τῷ δακτύλῳ καί τινι τοιύτῳ παιδιάς τινας. Παραπίλλομαι δὲ, τὰς ὀν. τῆς μυκλήρων πίλυς τρίχας, ἢ τῆς μαχαλᾶς. πάντα δὲ ταῦτα ποιῦσιν οἱ προσδεχόμενοί μύ τι, τὸν δὲ χρόνον δαπανῶντες εἰς ἀπορίας καὶ ἀμηχανίας, μὴ τυγχάνοντες τῦ προσδοκωμένυ λογισμῦ. ὅτε γὰρ αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἀφαλῶς ἔχειν, ἀλύοντες ὑπογράφυσιν. εἰς τὸν ἀγρὸν δὲ ἀποβλέπυσιν, ἐπιθυμοῦντες ἐν αὐτῷ εἶναι.

Ἀπορῶ πλύτυ καὶ χρημάτων. γενικῇ.

Ἀπορρῶγας. ἐξοχὰς ἀπεχισμένας. Ἐπειδή τινας ἀπορρῶγας ὗρε, πάροδον διδύσας, καὶ αὐτὰς ἀπέκλεισεν ὁ Διοκλητιανός. καὶ Ἀπορρῶξ, ἀπόσπασμα ὄρυς, καὶ γένυς ἀπογονή. Οὕτω δὲ λῶ ἄρα Ἐρινύων ἀπορρῶξ.

——Πᾶσα δ' ἀπορρὼξ
Πέτρη ἦεν ὑπένερθε, καὶ ἄμβασις ὐ νύ τις ἦεν.

[7] Τίμων λῦ τις αἰδρυλῶς, βάπισιν ἐν σκώλοισι πεπειργμένῳ, Ἐρινύων ἀπορρώξ. ὁ λεγόμενος μισάνθρωπος· ἔν φησιν ὁ [8] Νεάνθης [9] ἀπὸ ἀχράδος πεσόντα [Violenta morte mori.] *Siti ægre mori, vix ſero potu potitum.* Et Ἀπορρήξυσι [Φωνὴν,] vocem emittent, clamabunt. Piſides: *Quos ſi tacuerimus, lapides forſan clamore ſuo id, quod geſtum eſt, indicabunt.*

Ἀπορρησία. Copia. Abundantia. Sic Eubulus. Et Ἀπόρρησιν, interdictum. *Ille vero interdictum non tulit, ſed iræ plenus dixit.* Significat etiam abdicationem filii.

Ἀπόρρητα. Quæ deprehēdi nequeūt. Arcana: Ἀπόρρητα etiam vocabant ea, quæ, ne exportarentur, interdictum erat: non autem ſolum interdicta. *Arcana noſtra [conſilia] inimicis aperiunt.* Ariſtophanes *Theſmophoriazuſis.* Ἀπόρρητα, legibus interdicta. Sic Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte. Idem enim ſignificat quod ἀπειρημένα & ἀπηγορευμένα. Ariſtophanes: *Neque interdicta facere amplius ſtatuit.* Quare etiam ea, quæ ex aliquo loco exportare non licet, ſic vocant.

Ἀποῤῥιπτεῖ. Abjicit. Projicit.

Ἀπὸ ῥοῆς. A gutta. A ſtilla.

Ἄπορος χώρα. Invia regio. Dicitur etiam ἄπορος, qui nullam rationem invenire poteſt, qua ſe ex aliqua difficultate expediat. Item, inops, pauper.

Ἀπορῦντι. Interroganti. *Interroganti vero illi, qua ratione revixiſſet, eum reſpondiſſe ferunt.* † Ἀπορῶ, γρ. *Dubito, pingo, pilos vellico, animo volvo, proſpectans in agrum.* Γράφω hic ſignificat digito vel alio aliquo inſtrumento ludicra quædam in terra deſcribo & pingo. Παραπίλλομαι vero, ex naribus vel axillis pilos vello. Hæc autem omnia facere ſolent illi, qui aliquid expectant, & tempus dubitando & hæſitando nec id, quod ſperabant, meditan dere valent. Cum enim ſoli ſecu tantur, dubitantes & hæſitantes aliqui gere ſolent. In agrum vero proſpect quod in eo eſſe cupiant.

Ἀπορῶ. Genitivo jungitur. Divitiis & pecunia indigeo.

Ἀπορρῶγας. Rupes abſciſſas. *Cum rupes quaſdam præruptas inveniſſet, tranſitum præbentes, & eas intercluſit Diocletianus.* Et Ἀπορρὼξ, fragmentum montis. Item, progenies. *Hic vero erat Furiarum progenies.* † *Rupes vero undique præruptæ ſubjacebat, nec ullus adſcenſus patebat.* † *Timon quidam erat, fixas nullibi ſedes habens, inacceſſis ſpinis circumſeptus, Furiarum propago.* [Intelligendus hic eſt Timon,] μισάνθρωπος dictus; quem Neanthes, cum de pyro ſylveſtri cecidiſſet, claudum factum eſſe tradit: cumque

1 Οἱ λίθοι πάχα φωνὰς ἀπορρήξυσι τ' πεπρ.] Proverbium eſt apud Græcos, Καὶ λίθοι βοήσυσι: quod de rebus admodum manifeſtis, & quas tacere nefas eſt, dicitur. Vide Tzetzem Chil. VIII. cap. CCIX.

2 Ἀντὶ τῦ δυσπρεία] Mira interpretatio vocabuli Ἀπορρησία, quæ merito ſuſpecta habenda eſt.

3 Ἀπόρρητα ἔλεγον τὰ ἀπειρημένα ἐξάγ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 229.

4 Ἀριστοφάνης Θεσμοφορ.] Pag. 785. (520. Ed. Baſ. P.)

5 Ἀπόρρητα, τὰ ἀπειρημένα ἐν τοῖς νόμοις. ὅτω Δημοσθ. ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησ.] Ex Harpocratione.

6 Ἀπορῶ, γράφω, ψηλαφ. λοιδ. Ἀποβλ. εἰς τ' ἀγρόν.] Hæc verba Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 371. (262. Ed. Baſ.) vide Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

7 Τίμων λῦ τις αἰδρυτῶς, ἐβάπισιν ἐν σκ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Lyſiſtr.* pag. 887. (559. Ed. Baſ. P.)

8 Νεάνθης] Sic ex 2 MSS. Pariſ. & Scholiaſta inedito reſcripſi. Ante enim legebatur Ἐλάνθης.

9 Ἀπὸ ἀχράδος πισ.] Scholiaſta inditus in Lyſiſtr. ἀπὸ χαμαιάδος.

χολὴν γενέσθαι· μὴ προσιέμενον δὲ ἰατροὺς, ἀποθανεῖν σαπέντα, καὶ μὴ τινὶ τελευτῶντι αὐτῷ τὸν τάφον ἄβατον γενέσθαι, ὑπὸ θαλάσσης περιῤῥαγέντα, ἐν ὁδῷ τῇ ἐπὶ Παραλίου εἰς Σούνιον ἀγούσῃ. [1]Ἀβάτοις δὲ, ἀντὶ τοῦ ἄβατον, καὶ ἄσαλον, καὶ οἷον ἀκάνθαις τετειχισμένον. καὶ σκληρὸς ἢ σκόλοψι, καὶ πατταλοις ἠφανισμένον. ἀντὶ τοῦ σκυθρωπὸς καὶ μισάνθρωπον.

Ἀπερώτατον. ἀντὶ τοῦ, πρὸς ὃν οὐδένα πόρον ἔστιν εὑρεῖν. ὅπως Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑπὲρ [2]τῆς Μνησαίου θυγατρός.

Ἀπόῤῥοια. ἡ ἀπορῥοὴ τοῦ ὕδατος.

Ἀποῤῥύει.[3] Ἀπορῥύπτει. Ἀπονίπτει. καὶ [4]Ἀποῤῥυήσεται, ἀντὶ τοῦ Ἀποπεσεῖται.

Ἀποῤῥυφεὶς. ἀντὶ τοῦ Ἀπονιφεὶς.

Ἀποσαλεύσας.[5] φησὶ Θουκυδίδης, ἀντὶ τοῦ ἀποφυγὼν ἐκ τοῦ λιμένος, καὶ σάλῳ ὁμιλήσας. τοιοῦτον, τῷ ἀλιμένῳ τόπῳ, ἔνθα σάλος γίνεται.

Ἀποσαίξαντα.[6] Δείναρχος. ἀντὶ τοῦ Φράξαντα τὸ τρῆμα.

Ἀποσαφοῦντες. Διαῤῥήδην κηρύττοντες. Οἵ τε ὀφθαλμοὶ Ἰσιδώρου τὸ τῆς Διανοίας ὄξυτερον ἀποσαφοῦντες.

Ἀποσεμνύνεται. αἰτιατικῇ. γενικῇ. [7]Ἀποσεμνυνεῖται δὲ, [8]Ἀπονοεῖται σιωπῶν. ὑποφαίνει. σεμνότητος γάρ ἕνεκα ὀπτιλοῦ ἐσιόντα Αἰσχύλος, ἐν τοῖς θεάτροις εἰσιὼν, καὶ [9]ἐν ταῖς ἐχούσαις τὸ δραματῶν ἐπεραίθυετο. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις·

Ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον, ἄν ποθ' ἑκάστοτε
Ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐπεραίθυετο.

Ἀποσιμήνασθαι. ἀφομοιοῦσθαι. καὶ Ἀποσιμήνασα. Φανερώσασα. ἐξεικάσασα. Ἰώσηπος· Ἀποσιμήνασα δὲ τοῖς ἄρχουσι τῶν Παλαιστινῶν, ἐνήδρευε τραπεζιτῶν ἔνδον πνάς.

Ἀποσιμῶσαι. τὸ ὀπισθύψαι, καὶ τινὶ πυγὴν προσθεῖναι γυμνήν. Φίλιππος. Θουκυδίδης δὲ, τὸ μετεωρίσαι τὰς ναῦς.

Ἀποσιώπησις. σχῆμα λόγου· ὡς παρὰ Αἰσχίνῃ· Ὦ μιαρὲ καὶ μιαρῶν. ἔτι δὲ καὶ παρὰ Δημοσθένει τὸ ὅμοιον. Ἀλλ' ὦ τί ἄν τις σὲ προσήκοντα ὀρθῶς προσείποι; εἰρηκότος γάρ αὐτῷ μιαροῦ καὶ μιαρῶν, εἶπεν, ὦ μιαρέ.

Ἀπόσιτος. ἄσιτος. ἄβρωτος. Ὁ [10]δὲ ἀπόσιτος

nullos medicos admittere vellet, putredine consumptum fuisse, & sepulcrum ejus in via, quæ ex Piræeo ad [promontorium] Sunium ducit, inaccessum factum esse, mari illud undique alluente. Ἄσαλος hic significat, spinis circumseptus, durisque stipitibus & palis munitus: id est, aspectu torvus, hominumque societatem fugiens.

Ἀπερώτατος. Qui nulla ratione nullisque machinis superari potest. Sic Isæus in oratione pro Mnesæi filia.

Ἀπόῤῥοια. Aquæ fluxus.

Ἀποῤῥύει. Abluit. Abstergit. Purgat. Et Ἀποῤῥυήσεται. Defluet. Decidet.

Ἀποῤῥυφεὶς. Ablutus. Absersus.

Ἀποσαλεύσας. Apud Thucydidem significat eum, qui portu relicto salo se commisit. Est autem σάλος locus portu carens, ubi mare fluctibus agitatur.

Ἀποσαίξαντα. Apud Dinarchum significat eum, qui foramen obstruxit.

Ἀποσαφοῦντες. Manifeste declarantes. *Isidori oculi mentis ingeniique ejus celeritatem aperte declarantes.*

Ἀποσεμνύεται. Accusativo jungitur. Honorat. Honestat. Ἀποσεμνυνεῖται vero, vultu ad gravitatem composito & meditabundo similis tacet. Fastum quendam præ se fert. Æschylus enim, theatra ingressus, ut gravitatem quandam præ se ferret, diu silere, & in principiis fabularum monstra verborum proferre solebat. Aristophanes *Ranis: Vultu ad gravitatem composito tacet primum, qui semper in tragœdiis mōstra verborū proferre solebat.*

Ἀποσημήνασθαι. Ad similitudinem alicujus aliquid exprimere. Et Ἀποσημήνασα, quæ aliquid declaravit ac enuntiavit. Josephus: *Cum autem magistratibus Palæstinorum rem aperuisset, quosdam milites domi in insidiis collocavit.*

Ἀποσιμῶσαι. Pronum incumbere, & nudum admovere podicem. Philippus. Thucydides vero, naves in altum provehere.

Ἀποσιώπησις. Aposiopesis. Est figura [Rhetorica.] Ut apud Aristophanem: *O neutiquam!* Simile quid etiam apud Demosthenem legitur. *Sed o, quonam te nomine quis recte appellarit?* Cum enim alter dixisset, *neutiquam*; respondet: *O neutiquam.*

Ἀπόσιτος. A cibo abstinens. Jejunans.

1 Ἀβάτοις δὲ, ἀντὶ τοῦ ἄσ.] Hæc, & quæ sequuntur, rectius leguntur infra v. Τίμων, ad quem locum Lectorem remitto.

2 Μνησαίου θυ[γατρός.] Harpocratio, ex quo Suidas hæc descripsit, habet Μνησοῦς

3 Ἀποῤῥύει. ἀπορῥύπτει. ἀπονίπτει. καὶ Ἀποῤῥεῖ. καὶ Ἀποῤῥ.] Hæc sic scribenda et in ordinem redigenda sunt: Ἀποῤῥυεῖ. Καὶ Ἀποῤῥυήσεται, ἀντὶ τοῦ . . . † Ἀποῤῥύπτει. ἀπονίπτει. Significatio enim vocis ἀποῤῥυσις alienissima est a verbo ἀπῤῥύω, vel, uti scribi debet, ἀποῤῥυπτω. Interpretationis loco ei jungi non potest.

4 Ἀποῤῥυήσεται. ἀντὶ τοῦ ἀποπεσεῖται] Hoc sensu vox ista capitur a interpretibus Psalm. i. v. 4.

5 Ἀποσαλεύσας. παρὰ Θουκυδίδῃ, ἀντὶ τοῦ ἀποφ.] Hanc notam descripsit Suidas ex Scholiasta Thucydidis ad lib. i. cap. cxxxvii.

6 Ἀποσαίξαντα. Δείναρχος. ἀντὶ τοῦ φράξ. τὸ τρ.] Ex Harpocratione.

7 Ἀποσεμνυνεῖται δὲ, ἀπονοεῖται σιωπ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Ranas*, pag. 251. (163. Ed. Bas. P.)

8 Ἀπονοεῖται] Sic etiam apud Scholiastam Aristoph. hodie legitur. Sed mihi quidem nullum dubium est, quin scribi debeat, ἐπινοεῖται, i. e. meditatur, mente volvit. Homines enim, gravitatem quandam affectantes, qualem hic Æschylum Comicus describit, sæpe meditabundis similes stare solent, ut res magni momenti animo agitare videantur. Certe, lectio vulgata a sensu hujus est alienissima, quam tamen Portus in versione secutus erat.

9 Καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς τὸ δραμάτων ἐπερ.] Hæc verba apud Scholiastam Aristoph. loco laudato hodie deliderantur.

10 Ὁ δὲ ἀπόσιτος ἡμίεκτον ἢ ἡμίεκτα δύο ποιεῖ.] Locum hunc muti-

ἡμέρας καὶ νύκτας δύο πολλάκις ἔμεινε, καὶ ταῖς τῶ Πάσχα ἡμέραις ἀπέσχε μὲν ἄρτου, ὕδατι βραχεῖ ἀποζῶν· καὶ Ἀποσῖτος, τὸ καταλιμπάνω τὸν σῖτον.

Ἀποσκεδάζω. [illegible] γελῶν.

Ἀποσκυβαλίζω. Ἀποβάλλω. Ἀπορίπτω. Ἀπογυμνῶν. Ὁ δὲ γράφει παντὶ τρόπῳ τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποσκυβάσασθαι. καὶ Ἀποσκυβαζόμενοι, ἀπελαφρύνοντες βάρος, καὶ ἀπεβάλλοντες. Ἐκ μεταφορᾶς τῆς ἀφ' ἁλὸς ζάλης τῆς θαλάσσης ναυτῶν τὰ σκεύη ἡ νηὸς ἀπορριπτούντων. Καὶ αὖθις· Ἀποσκυβάζονταί τε τὸν κίνδυνον, εἶναι Ῥωμαίους βεβαιωσάμενοι.

Ἀποσκυβάζοντες. ἀποφέροντες. Καὶ γὰρ κινδυνεύσειν ἔμελλον, εἰ μὴ φθάσας τὸ μειράκιον ἀποσκυβάσειε. ἀντὶ τῦ ἀποῤῥῖπτο ἀνελών. καὶ Ἀποσκυβάζομαι, αἰτιατικῇ. ἀφ' Ἀποσκυβάσας τὴν τράπεζαν, καθαρὰν ποιήσας.

Ἀποσκυβή. ἡ τῶν ὀπτανδείων κομιδή, τὸ παρ' ἡμῶν λεγόμενον τῦλδεν. τὰ σαγμάτια. Μετὰ δὲ τὰς δυνάμεις πάσας συνέταξε τούτοις καὶ τὴν ἀποσκυβὴν, ἵνα πρὸς τὸ παρὸν εὐπορῶσι τῆς ὀπτανδείων. πρὸς γὰρ τὸ μέλλον ἀφροντίστως εἶχε περὶ τῆς σκευοφόρων, λογιζόμενος, ὡς, ἐὰν ἅπαξ τῆς πολεμίας, ἡδηθεὶς μὴ δ' προσδέησε τῶν ἀναγκαίων· κρατῶν δὲ τῶν ὑπαίθρων, οὐκ ἀπορήσει τῶν ὀπτανδείων.

Ἀποσκλαίει. ἀποθάνοι. καὶ Ἀποσκλῶναι, ἀποθανεῖν.

Ἀποσκιρτᾷ. ἀποπηδᾷ.

Ἀπὸ σκοπῦ. μάτην. ἢ προφάσεως. ἢ εἰκαίως.

Ἀποσκοραξίζει. ἀτελίζει. ἐξορίζει. διώκει. οἱ δὲ εἶπον ἀντὶ τῦ ἀπορρίψει. Δαβίδ· Βοηθός μου γενῦ, μὴ ἀποσκοραξίσῃς με. Καὶ ἀπὸ ἱστορίας. τὸ γὰρ ἐς κόρακας, ὕβρεως λόγου πρὸς τοὺς παλαιούς.

ctum hoc, *Abi*] *ad corvos*, contumeliæ loco

Ἀποσκυδμαίνω. ὀργίζομαι.

Ἀποσκυθίσαι. κυρίως μὲν τὸ ἀπολεμεῖν τὸ ἀπὸ κεφάλαιον δέρμα σὺν θριξί. καταχρηστικῶς δὲ, τὸ ἀπο[illegible]ρει.

Ἀποσμήχει. ἀποκαθαίρει.

Ἀποσμιλεύσει. τῇ σμίλῃ ξέσουσιν. ἐκκαθαίρουσι. καὶ Ἀποσμιλεύματα, τὰ τῇ σμίλῃ ἐκβαλλόμενα ἀποξύσματα. Ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχωσι τοῖς Πανδέκταις, τοῖς ἀποσμιλεύσει τὰ ὀνόματα.

Ἀποσοβεῖ. ἀποδιώκει. Ὁ δὲ ἀνέστη ὡς ἀποσοβήσων τῆς κεφαλῆς αὐτὸν ὑπιπτόμενον. καὶ Ἀποσο-

Ille vero dies & noctes duas sæpe jejunabat, & Paschatis diebus a cibo abstinebat, exigua victitans aqua. Et Ἀποσιτῶ. A cibo abstineo.

Ἀποσκαλίζειν. Effuse ridere. Cachinnari.

Ἀποσκυβαζόμενοι. Abjiciens. Projiciens. Nudans. [De medio tollens.] *Ille vero scribit, ut Alcibiadem quavis ratione de medio tollat.* Et Ἀποσκυβαζόμενοι, deponentes & abjicientes onus. Per translationem ductam a nautis, qui orta tempestate navis instrumenta abjiciunt. Et rursus: *Periculum evitant, affirmantes, se Romanos esse.*

Ἀποσκυβάζοντες. Removentes. E medio tollentes. *Nam periclitaturi fuissent, nisi* [*quidam eorum*] *adolescentem ocius e medio sustulisset.* Et Ἀποσκυβάσας τὴν τράπεζαν, mensam removere, cibis ex ea sublatis.

Ἀποσκυβή. Idem quod apud nos τῦλδεν. Id est, sarcinæ, impedimenta exercitus, commeatus. *Post copias vero omnes collocavit impedimenta, ut in præsentia commeatus ipsis suppeteret. Nam in posterum quidem de sarcinis militum non erat sollicitus: quippe, simul ac in hostico versari cœpisset, aut victo nulla re opus fore, aut, si campos obtineret, nihil quicquam sibi defuturum.*

Ἀποσκλαίοι. Moriatur. Et Ἀποσκλῶναι, mori.

Ἀποσκιρτᾷ. Resilit. Resultat.

Ἀπὸ σκοπῦ. Procul a scopo. Temere. Frustra. Vel, contra.

Ἀποσκοραξίζει. Contemnit. Exterminat. Persequitur. Secundum alios vero, abjicit. David: *Fer mihi auxilium* [*Domine:*] *ne rejicias me.* Origo significationis hujus a proverbio repetenda est. Apud veteres enim [di-

ducebatur.

Ἀποσκυδμαίνω. Irascor.

Ἀποσκυθίσαι. Proprie significat cutem capitis cum capillis resecare. Abusive vero, detondere.

Ἀποσμήχει. Abstergit. Purgat.

Ἀποσμιλεύσει. Scalpello poliunt, vel purgant. Et Ἀποσμιλεύματα, ramenta scalpello abrasa. *Ne rationes reddere teneantur viris illis, omnia scire volentibus, qui quævis vocabula ad vivum resecant.*

Ἀποσοβεῖ. Abigit. Repellit. *Ille vero surrexit, ut ipsum advolantem a capite repelleret.*

lavit Suidas. qui apud Procopium *Histor. Arc.* cap. XIII. pag. 41. sic legitur: Ἐπὶ δ' ἀπίστῳ ἡμέρας τε καὶ νύκτας δύο τε πολλὰ ἔμεινεν, ἄλλως τε ἤνίκα ὁ περὶ τὴν Παρμυλίαν καλουμένην ἑορτὴν χρόνῳ ἐνεστῶτα ἄγει. τότε δὴ πολλάκις ἡμέραν δυοῖν, ὥσπερ εἴρηται, μηδενὸς ἅπτεσθαι, ὕδατι τε βραχεῖ ἀποζῶν ἐπιέζειν, ἐς βοτάνας ἀφικέσθαι πάλιν.

1 Ἀποσκυβαζόμενοι. ἀπέβαλλ.] Vide supra v. Ἀπεσκυβάλιζετο.

2 Ἀποσκυβάζονταί τε τὸν κίνδ.] Hæc sunt verba Theophylacti Simoc. lib. III. cap. VII. pag. 70.

3 Τῦλδεν] Antea male legebatur τῆρδεν, cujus loco τῦλδεν ex MSS. Parif. reposui. De hac autem voce vide Meursium & Ducangium in Glossariis.

4 Μετὰ δὲ τὰς δυνάμεις πάσας συνέταξε τούτοις ἐς τὸν ἀπόσκ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Polybii lib. III. cap. LXXIX.

5 Ἀποσκλῶναι, ἀπόθ.] Hoc sensu vox ista legitur apud Schol. Aristoph. *Vespis* pag. 440.

6 Δαβὶδ· Βοηθός μου γενοῦ, μὴ ἀπόσκ.] Psalm. XXVI. 15.

7 Ἀποσκυδμαίνω. ὀργίζομαι] In prioribus Edit. post vocem ὀργίζομαι hæc addita sunt: Σκύζω. γίνεται ἐξ αὐτῦ ἀόριστος ρηματικὸν σκύδω, ἢ λοιδορῶ. ἢ ὡς παρὰ τὸ σκύζω γίνεται ὀζαίνω· ἔστι δὲ παρὰ τὸ σκύζω, σκυζαίνω, σκυδαίνω, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ· ἐπενθέσει δὲ μ σκυδμαίνω. Sed hæc, cum a MSS. Parif. absint, a recentioribus dubio procul loco huic adfuta sunt: quæ ratio est, quare ea in textum recipere noluerim.

8 Ἀποσκυθίσαι] Vide supra v. Ἀπεσκύθιζον, & Stephanum Byzantium v. Σκύθαι.

9 Ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχωσι τοῖς Πανδέκταις, τοῖς ἀποσμ.] Hæc sunt verba Synesii, Epist. C. eademque leguntur infra v. Πανδέκτης, ut Pearsonius observavit.

βῶμεν, [1] ἀποτρέχωμεν. Μένανδρος.

Ἄπαστον. τὸ ἄμετρον. Ἄπαστον δὲ, ἀφ' τοῦ ω μεγάλου, τὸ ἔκπεμπτον.

Ἀποσπάδας, καὶ [2] Ἀποσπάδονλας. Ἀποσπάδας μὲν, τοὺς ἀποσπασθέντας. Ἀποσπάδονλας δὲ, τοὺς ἀποκεκοπότας.

Ἀποσπάσας. Ὁ δὲ καὶ ἐνλεῦθεν ἀποσπάζας ἔξαιρε κατ' αὐτοῦ πληγάς.

Ἀποσπωλύδονλας. κωλύονλας. καὶ Ἀποσωλυδόσης. κωλυόσης. ἐμποδιζόσης. Ἀποσπωλυδόσης καὶ τῆς γυναικὸς, καὶ τῶ παίδων. καὶ γὰρ ἦτοι συνῆζαν αὐτῷ. † Ὁ δὲ τὴν Ἑλένλιν ἀπέσπωλυδε τοὺς Τρῶας ἀποδῶναι.

Ἀποσποδῆσαι. [3] ἀφανίσαι. ἀπὸ τῆς σποδοῦ. αὕτη γὰρ ἀφανίζει τὰ προϋπάρξασαν ὕλην τῶν ξύλων. ἢ ἀποκρῦσαι, ἀφανίσαι, καὶ τυπτόμενον ἐκβαλεῖν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων.

Ἀπόσπονδον. ἐχθρὸν, μισητήν. [4] Πισίδης·

Ταύτην ἀφέντες τὴν ἀπόσπονδον μέθην,
Καὶ πᾶσαν ἰλὺν ἀλλοφύλων ἁσμάτων.

Ἀποσωσδάζων. παυόμενος τῆς σπουδῆς. ἀμελῶν.

Ἀποσπῶντων. βιαίως ἑλκόντων. Αἱ δὲ καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν Ἄρτεμιν. βαρβάρου δὲ πικρῶς ἐγκειμένου, καὶ τῶν δορυφόρων ἀποσπώντων, κἀκείνων ἀπειξ ἐχομένων, ἁμασπᾶται ὁ τῶν θεραπόντων ὄγκος.

Ἀπόσα. ὁ [5] μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ προσάπόσα. Μένανδρος Παιδίῳ· Ἔνθοῦτ' ἀπόστα μικρόν. Δὶς ἐξαπατῶντι· Ἐμοὶ προσάπόσα· τὴν θύραν κόψας ἐγὼ καλῶ τιν' αὐτῶν.

Ἀπόστασις. ἀποχώρησις ἢ διαστήμα. Πολύβιος· Οὐδενὸς ἐπεγνωκότος τῶν πολιτῶν τὸ συμβαῖνον διὰ τὴν ἀπόστασιν, ἅτε μεγάλης οὔσης τῆς πόλεως. Ἀπόστασις, καὶ ἡ Ἀποστασία ἀπό τινος πρός τινα. Ὁ δὲ ἀμείβεται τὸν εὐεργέτην ἀποστάσει. καὶ Ἀποστάσιον δίκη, ἡ κατὰ τῶν ἀπελευθέρων, ὅταν ἀποστῶσι τῶν ἀπελευθερωσάντων.

Ἀποστασίου. [6] δίκη τίς ἐστι κατὰ τῶν ἀπελευθερωθέντων δεδομένη τοῖς ἀπελευθεράσασιν, ἐὰν ἀφιστῶνται ἀπ' αὐτῶν, ἢ προστάτην ἕτερον ἐπιγράφωνται, ἢ ἃ κελεύουσιν οἱ νόμοι, μὴ ποιῶσι. καὶ τοὺς μὲν ἀλόντας δεῖ δούλους εἶναι· τοὺς δὲ νικήσαντας τελέως λοιπὸν ἐλευθέρους.

Ἀποστασίου δίκη. ὅταν δοῦλος κατὰ ἐλευθερίας διώκηται, φάσκων, μὴ [7] προσήκειν τοῖς δεσπόταις αὐτὸν ἀνιᾶν πειρωμένοις. Ἀποστασίου δέ. Τῶν [8] μετοίκων ἐκα-

And Ἀποσοβῶμεν, avertamus. Menander.

Ἄπαστον. Quod quantitate & menſura caret. Ἄπαστον vero, per ω, repelle.

Ἀποσπάδας. Avulſos. Ἀποσπάδονλας vero, eunuchos, ſive caſtratos.

Ἀποσπάσας. Qui avulſit. *Ille vero, cum hinc ipſum avulſiſſet, plagas ei inflixit.*

Ἀποσπωλύδονλας. Impedientes. Prohibentes. Et Ἀποσπωλυδόσης. Prohibentis. Impedientis. *Uxore vero & liberis prohibentibus. Nam & hi cum eo erant.* † *Ille vero obſtitit, quo minus Trojani Helenam redderent.*

Ἀποσποδῆσαι. Delere. Perdere. A σποδὸς, cinis. Ligna enim, in cinerem redacta, omnino pereunt. Vel, repellere, e medio tollere, verberibus cæſum ejicere. Ariſtophanes *Avibus: Ungues digitorum prorſus attriviſſe.*

Ἀπόσπονδον. Inimicam. Odioſam. Piſides:

Hanc valere jubentes inviſam ebrietatem,
Et omnem fæcem peregrinarum cantionum.

Ἀποσπωδάζων. A ſtudio deſiſtens. Negligens.

Ἀποσπώντων. Violenter abſtrahentium. *Illæ ad Dianam confugiunt. Cum vero Barbarus acriter eas perſequeretur, & ſatellites violenter* [*e templo*] *eas abſtraherent; illæ vero firmo amplexu* [*Deæ ſimulacrum*] *tenerent, monile colli dilaceratum eſt.*

Ἀπόσα. Abſiſte. Non ſolũ enim dicunt ἀπόστηθι, ſed & [ἀπόσα: uti προσάπόστηθι &] προσάπόσα. Menander *Puero: Huc recede paululum.* Et *Bis decipiente: Mihi adſta: januam pulſans vocabo aliquem illorum.*

Ἀπόστασις. Diſtantia. Intervallum. Polybius: *Cum nullus civium audiviſſet id, quod acciderat, propter locorum intervallum. Urbs enim magna erat.* Ἀπόστασις etiam ſignificat defectionem ab aliquo ad aliquem. *Ille autem ab eo defecit, eamque pro beneficiis gratiam ipſi retulit.* Et Ἀποστασίου δίκη dicitur actio, quæ inſtituitur contra libertos, qui a patronis defecerunt.

Ἀποστασίου δίκη. Eſt actio, quæ datur patronis contra libertos, ſi ab ipſis deficiant, vel alium patronum ſibi adſciſcant, nec faciant ea, quæ leges jubent. Et victos quidem manet ſervitus: victores vero in poſterum omnino ſunt liberi.

Ἀποστασίου δίκη. Eſt actio, cum ſervus libertatem ſibi vindicat, dicens, nihil juris illos in ſe habere, qui ſe in ſervitutem aſſerant. Actio

1 Ἀποτρέχωμεν.] Sic quidem omnes Edit. habent; idque Portus bona fide ſecutus eſt. Sed nemini dubium fore puto, quin legendum ſit ἀποτρέπωμεν: quam lectionem in verſione expreſſi.

2 Ἀποσπάδονλας.] Potius ἀποσπάδωνας, a σπάδων, σπάδωνος.

3 Ἀποσποδῆσαι. ἀφανίσαι. ἀπὸ τοῦ σπ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves*, pag. 542. (1268. Ed. Baſ. P.)

4 Πισίδης.] Semel moneo, omnia quæ apud Suidam leguntur Piſidis fragmenta, uno tantum vel altero excepto, deprompta eſſe ex libris ejus ſcriptoris hodie non amplius exſtantibus.

5 Οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσι, ἀλλὰ καὶ πρόσα.] Non improbo conjecturam Portı, qui locum hunc, cui aliqua deeſſe videntur, ſic legendum putabat. Οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσι, ἀλλὰ καὶ ἀπόσα· ὡς καὶ προάπόστηθι, καὶ παράσα.

6 Ἀποστασίου δίκη τίς ἐστι κατὰ τῶν ἀπελ.] Ex Harpocratione: ad quem conſule Mauſſacum. Vide etiam Thomam Magiſtrum, Ammonium, & Petitum in Commentar. ad Leg. Attic. pag. 181.

7 Μὴ προσήκειν τοῖς δεσπόταις αὐτὸν ἀνιᾶν.] Hic locus in prioribus Edit. mendoſus eſt, quem nunc demum ex MSS. Pariſ. emendatum damus.

8 Τῶν μετοίκων ἕκαστος προσ.] Vide infra v. Ἀποστασίου, & v. Νέμειν προστάτην.

τῷ προστάτου ἔχουσι κατὰ νόμον ἕνα τῶν ἀστῶν, καὶ δι' αὐτοῦ τό, τε μετοίκιον πάντες κατ' ἔτος, καὶ τἄλλα διοικεῖται. ὅταν οὖν τις δεκῶν εἶναι μέτοικος προστάτου μὴ ἔχῃ, ἢ μὴ δῷ τὸ μετοίκιον, ἢ ἀστὸς εἶναι φάσκῃ, παραγραφὴ εἰς τὸν πολίτην, ὁ βουλόμενος δίκην εἰσάγει πρὸς αὐτόν, ἥπερ λέγεται Ἀποστασίου.

Ἀποστατήσω. Ἀπαχωρήσω. Ἀρριανός· Ἀποστατήσω δὲ ἐγὼ τοῦ ἔργου. Καὶ αὖθις· Οὐκ ἔστιν ὅστις ἀποστὰς τοῦ τείχους ἐλέγετο.

Ἀποστραγῶντες. στρατιῶται περικλείοντες. Κύκλῳ τὸ νησίζον τῆς χερρονήσου ἀχύρωσαν, ἀποστραγῶντες καὶ ἀποτειχίσαντες.

Ἀποτάλλω. μακρὰν γενόμενος.

Ἀποτέγειν. Μήτε μὴν τειχῶν ἔχειν περίβολον, οἷον ἀποτέγειν καὶ ἀναστέγειν τοὺς πολεμίους καρτερόν. ἐστὶ δὲ παρὰ τὸ στέγειν, κωλύειν.

Ἀποτεμεῖν. τὸ τὰ ἀλλότρια λαβεῖν καὶ ἔχειν. Καὶ ὅταν ἐλεημοσύνης μὴ μεταδώμεν, οὐ ἴσως τοῖς ἀποστεροῦσι κολαζόμεθα.

Ἀποτέξας. ἀπαλικῆς καρτερικὰς ὑπομείνας. Ὁ δὲ τροφὴν μὲν μετασιέμενος, ἀλλ' ἀποτέξας, θύραθεν τὸν βίον καλέσατο.

Ἀποτερπίδα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

--- Οἴμοι· τίς ἂν δῆτ' ὀβολοὺς
Ἐξ ἀγορανόμου γνώμην ἀποτερπίδα;

ἔπαιξε δὲ πρὸς τὸ ἀγορᾶσθαι, παρονομάσας ἀπὸ τοῦ ἀγορᾶν καὶ τοῦ ἀγορᾶσθαι τὰς δανειστάς. τὸ δὲ ἀποτερπίδα, ἅμα μὲν ἀπὸ τοῦ ἀποστερεῖν, ἅμα δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ περιβόλαιον.

Ἀπόστηθι. ἀποχώρει. καὶ Ἀποστῆναι, ἀποχωρεῖν. Τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν ἀεὶ φύσεως, ὡς ἔφη τις ἀεί. καί τοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον. ξυμβαίνει γάρ μοι μᾶλλον τοὺς τρόπους.

Ἀποσπασάμενον. ἀντὶ τοῦ πρὸς ζημίαν προσλαβόντα. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. καὶ Ἀποσπάσῃ, οἷον ζημίᾳ λάβῃς ἴσον. καὶ Ἀποσπάσαι, ἀπολαβεῖν χρέος.

Ἀποστολάς. ἀποπέμψεις. δῶρα. Καὶ ἀποστελλόμενος πρεσβευτὴς εἰς πόλεμον προσκυνῆς. † Τῶν δὲ πλοίων τὰ μὲν σαπρίζόμενα ταῖς ἀποστολαῖς. τουτέστι ταῖς ἀποπέμψεσι. καὶ Ἀποστελλόμενοι οἱ μέντοι οἱ πεμπόμενοι ὑπὸ τῶν προστιμάτων τοῦ ἀπολύοντος· ἀλλὰ καὶ οἱ προπεμπόμενοι ἀποδημεῖν μέλλοντες, ἀποστελλόμενοι ἐλέχθησαν. καὶ Ἀποστολεῖς, οἱ ἐπὶ τῆς ὁπλομαχίας τοῦ τριήρων ἀποδεδειγμένοι.

vero ἀποστασίου ab hac diversa est. Secundum leges enim singuli inquilini patronum habent unum ex civibus, per quem & tributum, μετοίκιον vocatum, quotannis penditur, & reliqua administrantur. Quum igitur inquilinus aliquis aut patronum non habet, aut tributum non pendit, aut civem se esse dicit, albo civium falso inscriptus, cuilibet licet actione eum persequi, quæ vocatur ἀποστασίου.

Ἀποστατήσω. Recedam. Arrianus: *Ne ego quidem ab opere recedam.* Et rursus: *Nec ullus est, qui a muro recessisse dicatur.*

Ἀποστραγῶντες. Vallis cingentes, sive munientes. *Ambitum peninsulæ, qua mari cingitur, muniverunt, [omnes ab illa parte aditus] vallis & sudibus præcludentes.*

Ἀποτάλλω. Procul absim.

Ἀποτέγειν. Arcere, Prohibere. *Nec [urbem] circundatam esse muris satis firmis ad hostium vim sustinendam & arcendam.*

Ἀποτέρησις. Fraudatio, qua res alienas intervertimus. *Et cum pauperibus stipem non damus, æque plectimur, ac illi, qui alios jure suo fraudant.*

Ἀποτέξας. Accusativo jungitur. Qui fortiter toleravit. *Ille vero nullo cibo sumpto inedia generose vitam finivit.*

Ἀποτερπίδα. Fraudatricem. Aristophanes *Nubibus: Hei mihi! quis me docebit commentum aliquod, quo fœneratores fraudare possim.* Allusit Comicus ad verbum ἀγορᾶσθαι, quoniam τὸ ἀγορᾶσθαι tam ab ἀγορᾶν, quá ἀγορᾶσθαι deduci potest. Ἀποτερπίδα vero ab ἀποστερεῖν quidem dictum est, sed tamen ita formatum, ut pro genere quodam pallii accipi videatur.

Ἀπόστηθι. Recede. Et Ἀποστῆναι. Disjungi. Recedere. *Difficile est, a natura, qua quis præditus est, recedere. Quanquam multis hoc accidit, ut ab aliis persuasi mores mutarint.*

Ἀποσπασάμενον. Qui res aliquas ad libram expensas accepit. Demosthenes in oratione contra Timotheum. Et Ἀποσπάσῃ, portionem æquo pondere accipient. Et Ἀποσπάσαι. Debitum reddere.

Ἀποστολάς. Ablegationes. Dona. *Et cum exercitu instructo ad bellum missus est.* † *Navium quædam attritæ erant, quod ad [crebras expeditiones] missæ essent.* Et Ἀποστελλόμενοι non solum dicuntur illi, qui aliorum jussu aliquo mittuntur; sed etiam illi, quos peregre profecturos prosequimur. Et Ἀποστολεῖς, qui designati sunt emittendarum triremium præfecti. Demosthenes pro Ctesi-

1 Κύκλῳ τὸ νησίζον τ. χερρ.] Hæc sunt verba Polybii lib. IV. cap. LVI.

2 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 168. (99. Ed. Bas. P.)

3 Τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν ἀεὶ φ.] Hæc sunt verba Aristoph. *Vespis*, pag. 534.

4 Ἀποσπάσῃ. οἷον ζημ. λάβῃς ἴσον.] Ex Harpocratione.

5 [illegible] ἀποπέμψεις. δῶρα] Vide Casaub. ad Theophr. [illegible] p. 166.

6 Καὶ ἀποστελλόμενος μὴ πρ.] Pearsonius ad marginem Suidæ sui notavit, locum hunc in quodam MS. sic legi: Καὶ Ἀπόστολος, ὁ ἀποπεμπόμενος &c. quod valde placet. Secundum istam ergo lectionem locus hic ita vertendus est: *Et Ἀπόστολος, qui cum exercitu instructo ad bellum mittitur.*

7 Μεθ' ὅπλων εἰς πόλεμον πορευόμενος.] Rectius legeris, μὴ ὅπλων ὁ πορευόμενος εἰς πόλεμον.

8 Καὶ Ἀποστολεῖς, οἱ ἐπὶ τ. ὁπλ.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Harpocratione

Ἀπό

Ἀπόστολοι δὲ, αἱ τῆς νεῶν ἐκπομπαί. ὅτω Δημοσθένης, τὸ μὲν ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· τὸ δὲ ἐν τῷ πρώτῳ Φιλιππικῶν.

Ἀποστολικὴ[2] πολιτεία. τουτέστιν, ὀφθαλμῶν ἀκεράβεια, γλώσσης ἐγκράτεια, σώματος θεραπεία, φρόνημα ταπεινὸν, ἐνοίας καθαρότης, ὀργῆς ἀφανισμός. Ἀγαρθυόμενος προσπίπτ[3] τυπτόμενος ἐπίβαλλε· ἀποτεγόμενος μὴ διωκάζε· μισούμενος ἀγάπα· διωκόμενος ἀνέχε· βλασφημούμενος παρακάλει· νεκρώθητι τῇ ἁμαρτίᾳ· συσταυρώθητι τῷ Χριστῷ· ὅλιον τὸν ἀγάπιον μελάθες ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ἀποστομαΐζειν. ἀπὸ μνήμης λέγω, καὶ ἀπὸ στόματος, ἄνευ γραμμάτων. καὶ Ἀπὸ στόματος (ὡς ἡμεῖς) τὸ μὴ ἀφ' γραμμάτων, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης. Φιλήμων Νεμομένοις·

Ἀπὸ στόματος ἅπαντ', ἐὰν βούλησθ', ἐρῶ.

Κρατῖνος δὲ ταυτὸ τοῦτ' ἀπὸ γλώττης, Νόμοις· Ἀλλὰ, μὰ Δί', οὐκ οἶδα ἔγωγε γράμματ', οὐδ' ἐπίσταμαι αὐτὰ, ἀλλ' ἀπὸ γλώττης φράσω σοι. μνημονεύω γὰρ καλῶς. Θουκυδίδης ζ'. Καὶ ἴκοντ' εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ ἀπὸ τῆς Νικίου, ὅσα τε ἀπὸ γλώττης αὐτοῖς εἴρητο εἶπον. Πλάτων Θεαιτήτῳ· Ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι; ἔχοις ἂν διηγήσασθαι; Οὐ μὰ τὸν Δί' ἦκον ἐγὼ ἀπὸ στόματος. ἀλλ' ἐγραψάμην μὲν τοῦτ' βύβλους οἴκαδ' ἐλθὼν ὑπομνήματα. καὶ Ἀποστομαΐζειν φασὶ τὸν διδάσκαλον, ὅταν κελεύει τὸν παῖδα λέγειν ἅπαξ ἀπὸ στόματος.

Ἀποστομῶν. ἀποφράττειν. [6] Προέθετο τὰς διώρυγας ἀποστομῶν τὰς ὀπὰς.

Ἀποστρακισθῆναι. ἐξοστρακισθῆναι. ἐν ὀστράκοις γὰρ τὸ πρὶν ἐγράφοντο αἱ ἐξοστρακίσεις. Ὅτι ἀποστρακισθῆναι φασὶ Κίμωνα, τῇ ἀδελφῇ Ἐλπινίκῃ συγκοιμηθέντα, ὑπὸ Ἀθηναίων. ἀντὶ τοῦ ἐξοστρακισθῆναι.

Ἀποστροφή. ἀντὶ τοῦ [7] καταστροφή.

Ἀποστυγοῦντες. μισοῦντες. Ἰώσηπος· Ἀντίοχος ἀποστυγήσας. † Φαβρίκιος ἡγεμὼν καθίσας τοῦ πρὸς τὸν Πύρρον πολέμου. [8] ἀνθικαθεζομένων γὰρ τῶν στρατοπέδων ἀλλήλοις, νυκτὸς φυλάξας τις ὡς τὸν Φαβρίκιον ἀφικνεῖται, δηλητηρίῳ φαρμάκῳ ἀνελεῖν τὸν Πύρρον ὑφιστάμενος, ἢν τι δοθείη πρὸς αὐτοῦ χρημάτων ὠφέλεια. ὃν ὁ Φαβρίκιος ἀποστυγήσας τῆς ἐπιχειρήσεως ἀπέπεμπε τῷ Πύρρῳ δέσμιον. ἀγασθεὶς δὲ τὸ πραχθὲν ὁ Πύρρος, ἀναβοῆσαι λέγεται· Οὗτός ἐστι καὶ οὐκ ἄλλος Φαβρίκιος, ὃν δυσχερέστερον ἄν τις παραβάλοι τῆς οἰκείας χρείας, ἢ τῆς συνήθους πορείας τὸν ἥλιον.

phonte. Ἀπόστολοι vero vocantur ipsæ classes, quæ aliquo mittuntur. Idem in prima Philippica.

Ἀποστολικὴ πολιτεία. *Apostolica vivendi ratio hæc est: Oculorum castitas, linguæ continentia, corporis subactio, animus modestus, cogitatio pura, iræ exstirpatio. Ad aliquid faciendum coactus, plus præsta: fraudatus, ne in judicium accerse: odio habentem te ama: persequentem te patienter fer: maledictis lacessitus, precare: mortuus sis peccato: una cum Christo crucifigaris: dilectionem omnem in Dominum transfer.*

Ἀποστομαΐζειν. Memoriter & sine scripto aliquid recitare. Et Ἀπὸ στόματος, ut nos dicere solemus, significat, non ex scripto, sed ex memoria aliquid dicere. Philemon *Nemomenis: Memoriter omnia, si vultis, dicam.* Cratinus vero *Legibus* hoc ipsum ἀπὸ γλώττης vocat. *Sed, per Jovem, literas nescio: at memoriter hæc tibi dicam. Memini enim probe.* Thucydides libro VII. *Et qui a Nicia missi fuerant, cum Athenas venissent, dixerunt omnia, quæ ipsis non scripto sed ore præcepta erant.* Plato *Theæteto: At quinam fuerunt isti sermones? Possesne eos narrare? Nequaquam, per Jovem, memoriter. At tunc quidem statim domum abiens eos in commentarios retuli.* Et Ἀποστομαΐζειν dicitur magister, cum puerum memoriter aliquid recitare jubet.

Ἀποστομῶν. Obturare. Obstruere. *Fossas maxime insignes terra obruere statuerat.*

Ἀποστρακισθῆναι. Testarum suffragiis in exilium pelli. Testis enim sententia exilii olim inscribebatur. *Aiunt Cimonem ab Atheniensibus in exilium pulsum fuisse, quod cum sorore Elpinice concubuisset.*

Ἀποστροφή. Refugium.

Ἀποστυγοῦντες. Odio prosequentes. Josephus: *Antiochus odio prosequutus.* † *Fabricius dux belli adversus Pyrrhum creatur. Cum autem exercitus castra haberent vicina, quidam noctu captata temporis opportunitate Fabricium adiit, se veneno Pyrrhum necaturum esse pollicens, si pecunia sibi daretur. Quem Fabricius ob scelus illud perosus, vinctum Pyrrho remittit. Pyrrhus autem factum hoc admiratus exclamasse fertur: Is est Fabricius, & non alius, quem difficilius a sua virtute, quam Solem a consueto cursu, averteris.*

1 Ἐν πρώτῳ Φιλιππ.] Pag. 18. ubi Oratoris verba hæc sunt: Εἰς ἃ ποιοῦμαι ἀναλίσκειν χρήματα, ὅσα ἐδ' εἰς ἕνα τῶν ἀπάντων. i. e. *In quæ tantos facitis sumptus, quantos in nullam unquam classem.*

2 Ἀποστολικὴ πολιτεία. τουτέστιν, ὀφθαλμῶν ἀκρίβεια, γλώσσης ἐγκρ.] Elegans hic locus excerptus est ex Homilia Basilii Magni in S. Baptismum (Tom. I. pag. 484.) ut monuit Ritterhusius ad Isidor. Pelus. lib. IV. Epist. XXXIII. Notandum autem, quam Suidas hic vocat Ἀποστολικὴν πολιτείαν, a Basilio M. loco laudato appellari Εὐαγγελικὴν πολιτείαν.

3 Τυπτόμενος ἐπίβαλλε] Hæc verba videntur esse additamentum librarii cujusdam, quoniam apud Basilium M. loco laudato non leguntur.

4 Οὐκουν ἔγω ἀπὸ στόματος] Lege, ut apud Platonem, ἦκον ἔγωγε ἀπὸ στόμ.

5 Τᾶτ' εὐθύς] Emenda ex Platone τότ' εὐθύς,

6 Προέθετο τὰς διώρυγας ὀπὰς.] Apud Polybium lib. V. cap. LXII. unde hunc locum sumptum esse existimat Jac. Gronovius, legitur ἐπαστομῶν, quod contrarium est significationis τῷ ἀποστομῶν.

7 Καταστροφή] Apud Harpocrationem, ex quo Suidas, rectius legitur καταφυγή: quod in versione secutus sum.

8 Ἀνθικαθεζομένων γὰρ τῶν στρατοπ.] Vide Pranium, Græcum Eutropii interpretem, pag. 73. apud quem eandem de Fabricio historiam leges.

Ἀπο-

Ἀποσυκάζεις.[1] συκοφαντῇς. δοκιμάζεις. Ἀποσυκάζειν γὰρ τὸ τὰ πέπειρα σῦκα [2]ἀφαιρεῖν. διόπερ προσέθηκε, πιέζων. ἐπιθλίβοντες γὰρ δοκιμάζομεν τὰ σῦκα, εἰ πέπειρά ἐστιν, ἢ μή. ἐπεὶ τοίνυν συκάζειν λέγει καὶ τὸ συκοφαντεῖν, καὶ τὸ σῦκα κλέπτειν, ἅμα μὲν εἰπὼν τὸ συκάζειν, ἐπήνεγκε τὸ πιέζων, ἅμα μὲν, ὡς ἐπὶ σύκων, ἅμα δὲ, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς θλίβει τοὺς συκοφαντουμένους. καὶ πιέζει δεσμοδεκῶν καὶ ἀφαιρεῖται τοὺς ὑποδύνοντας, τύλαις, τοὺς μὴ λογισμοῖς προσεχομένους τῆς ἀρχῆς, ἧς ἐπετράπησαν. ἐκβάλλει δὲ τῇ λέξει, ἀφ' ἧς καὶ συκοφάντης κέκληται. τὸ γὰρ παλαιὸν τίμια ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ τὰ σῦκα, καὶ εἴ τις διαβληθείη κλέπτων σῦκα, ἐκολάζετο. Φαίνειν δὲ ἔλεγον καὶ τὸ καλυπτεῖν.

Ἀποσωθῆσαι. ὑδὲν πλέον τοῦ σωθῆσαι σημαίνει.

Ἀποσφαλείς. παραπεπλανημένος. ὀλισθήσας. τῆς εὐθείας ἐκπεπτωκώς.

Ἀποσφαλμήσας. ἀποπηδήσας. ἀποσκιρτήσας. Πολύβιος· Ὁ [3]δὲ ἵππος ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀποσφαλμήσας ἐφέρετο ῥύδην ἀφ' ὅλου τοῦ μεταξὺ τόπου τοῦ παρεμβολῆς. ἢ ἀντὶ τοῦ σφαλείς. Καὶ ἀλλαχοῦ· Ὁ δὲ ἵππος ὁ τοῦ Σκιπίωνος ἐδυσχέρανε μὲν ἀπὸ τῆς πληγῆς, οὐ μὴν ὁλοσχερῶς ἐσφάλμησε. διόπερ ὀρθὸς ἀπέπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν ὁ Σκιπίων. Πολύβιος.

Ἀπὸ σφείων. ἀφ' ἑαυτῶν.

Ἀποσφήλωσις. ἡ ἀποτυχία.

Ἀποσφύδα[4] καρτερεῖν.

Ἀποχεδιάζειν. εἰκῇ καὶ παραχρῆμα λέγειν. καὶ Ἀποχεδιάζας. σοφιζόμενος. ἢ ψευσάμενος. καὶ Ἀποχεδιάζουσιν, ἀντὶ τοῦ ὀνειδίζουσι λέγουσιν. Καὶ[5] μέντοι ὠμότατόν γε τῶν αἰχμαλώτων ἀποχεδιάζουσι ψῆφον, καὶ πάντας ἀνεῖλον ἄρρενάς τε καὶ θηλείας. τοὺς δὲ παῖδας διέσωζον ἀφ' τὸ ἄωρον τῆς ἡλικίας.

Ἀπόσχῃ.[6] αὐτυπότακτον. ἀντὶ τοῦ ἀποσχέσθαι ποιήσῃς.

Ἀποχλιῶσαι. ἀπενεχθῆναι.

Ἀποχωρίσαντες.[7] ἀποστερήσαντες.

Ἀποκαμυδέται. ἀποκλείει.

Ἀπόταξις.[8] τὸ χωρὶς τελάχθαι τοὺς πρότερον ἀλλήλοις συνεζευγμένους εἰς τὸ [9]ὑπηρετεῖν τὸν ἀειποιμένου Φόρον.[10] Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Σαμοθρακῶν Φόρου.

Ἀποτραγῴδων. θηριωδέστερον.

Ἀποσυκάζεις. Calumniaris. Exploras. Tentas. Ἀποσυκάζειν enim ſignificat ficus maturas decerpere, vel explorare. Quamobrem addidit πιέζων, i. e. premens. Ficus enim premendo explorare ſolemus, utrum maturæ ſint an non. Quoniam igitur συκάζειν ſignificat & calumniari, & ficus furari, cum ſemel dixiſſet συκάζειν, ſubjicit πιέζων, tum, quaſi de ficubus loquens, tum, quia & ipſe premebat eos, quos calumniis vexabat. Muneribus enim inhians concuſſione vexabat eos, qui ad rationes magiſtratus ſibi commiſſi non fuerant attenti. Uſus eſt ergo vocabulo, a quo & συκοφάντης dictus eſt. Olim enim ficus apud Athenienſes in pretio habebantur: unde in fures earum pœna erat conſtituta. Φαίνειν vero etiam accuſare vocabant.

Ἀποσωθῆσαι. Verbum hoc nihil plus ſignificat, quam ſimplex σωθῆσαι. Commendare.

Ἀποσφαλείς. Qui aberravit. Qui excidit. A via recta abductus.

Ἀποσφαλμήσας. Qui deſiliit. Qui reſiliit. Vel, prolapſus. Polybius: *Equus vero propter vulnus acceptum reſiliens, magno impetu per locum inter caſtra medium ferebatur.* Et alibi: *Scipionis autem equus graviter quidem vulnere afflictus erat, non tamen omnino conciderat. Quare Scipio rectus in terram delapſus eſt.* Polybius.

Ἀπὸ σφείων. A ſe ipſis. A ſe.

Ἀποσφήλωσις. Spe vel voto ſuo fruſtrari.

Ἀποσφύδα καρτερεῖν. * * * *

Ἀποχεδιάζειν. Temere & ex tempore dicere. Et Ἀποχεδιάσας. Qui compendioſe dixit. Vel, qui mentitus eſt. Et Ἀποχεδιάζουσιν. Ex tempore dicunt. *Quinetiam crudeliſſimam in captivos ſententiam ſtatim tulerunt, omneſque mares & fœminas interfecerunt: at pueris propter immaturam ætatem pepercerunt.*

Ἀπόσχῃ. Eſt ſubjunctivus modus. Prohibebis. Arcebis.

Ἀποχλιῶσαι. Ablatum fuiſſe.

Ἀποχωρίσαντες. Qui aliquem ab aliqua re diſjunxerunt, vel excluſerunt.

Ἀποκαμυδέται. Recondit.

Ἀπόταξις. Cum ſeparantur illi, qui ante non ſinguli ſed juncti ſtatutum tributum pendebant. Antipho in oratione de tributo Samothracum.

Ἀποτραγῴδων. Ferociens.

1 Ἀποσυκάζεις. συκοφαντῇς. δοκ. Ἀποσ.] Vide Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 302.

2 Σῦκα ἀφαιρεῖται] Poſterior vox mihi ſuſpecta eſt. Quare malim quod apud Scholiaſtam Ariſtoph. loco laudato legitur: Συκάζειν, τὸ ἀποθλίβειν τοὺς σῦκα. i. e. Συκάζειν *dicitur ficus premendo explorare.*

3 Ὁ δὲ ἵππος ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀποσφ.] Idem fragmentum Polybii legitur infra v. Ἐπισφαλής, ubi pro ἀποσφαλμήσας legitur ὑποθαλής: quæ differentia notanda eſt.

4 Ἀποσφύδα καρτερεῖν] Citius ex pumice aquam, quam ex his ſenſum aliquem elicere queas. Videntur enim eſſe ſomnium inepti cujuſdam librarii: quæ proinde fruſtra quis interpretari & illuſtrare conetur.

5 Καὶ μέντοι ὠμότατόν κατὰ τῶν αἰχμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Theoph. Simoc. lib. 1. cap. XIII. ut Pearſonius obſervavit.

6 Ἀπόσχῃ. αὐτυπ. ἀντὶ τοῦ ἀπόσχ.] Reſpexit Suidas ad verſum illum Homer. Il. Z. v. 96.

Αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλιὰς ἱερῆς.
Si Tydei filium ab Ilio ſacro arcuerit.

In hoc verſu Poetæ τὸ ἀπόσχῃ eſt tertiæ perſonæ; cum tamen Suidas id ita interpretetur, ac ſi eſſet ſecundæ perſonæ ab ἀποσχέσθαι; quod ſecus eſt.

7 Ἀποχωρίσαντες. ἀφορ.] Vide ſupra v. Ἀπεχωρίσθη.

8 Ἀπόταξις. τὸ χωρὶς πτ.] Ex Harpocratione.

9 Ὑπηρετεῖν] Scribe ὑποπλεῖν, ut apud Harpocrationem.

10 Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Σαμοθρακῶν φόρου] Sic locum hunc, ante mendoſum, ex Harpocratione emendavi.

'Απόταφος.[1] ὁ ἀπεστερημένος τῶν πατρικῶν τάφων. ὕπω Δείναρχος.

'Απατάπα. πορρωτάτω. Διὰ τοῦ ω μεγάλου.

'Απολεξείακεν.[2] ἀντὶ τοῦ ἔπλεν, ψιλὸν εἰργάσατο. κυρίως δὲ ἀπερύλλισε συκᾶς. Θέλα γὰρ τὰ φύλλα τῆς συκῆς. Ἀριστοφάνης·

Τίς δ' Ὀδομάντων τὸ πέος ἀπολεξείακεν;

Ὀδόμαντες δὲ ἔθνος Θρακικόν. ἐλεαίνοντο δὲ καὶ ἀπετίλλοντο οἱ Θρᾷκες τὰ αἰδοῖα, καὶ ἀποστυγνὰ εἶχον αὐτά. Φασὶ δὲ αὐτοὺς Ἰουδαίους εἶναι. καὶ Ἀποτεθειωμένοι. ἀπηχθημένοι. εἴρηται δὲ κατ' μεταφορὰν τῶν ἀπὸ τῶν τεθείων, ἅπερ ἐστὶν ἄγονα καὶ ἄγονα φυτά.

'Αποτέλειοι. οἱ κατὰ πόλεις ἡγεμόνες τῶν Ἰουδαίων.

'Αποτέμνω. αἰτιατικῇ. τὸ ἀποκόπτω.

'Απολεμεῖται.[3] ἀποχωρίσθη.

'Απολελεκέναι. ἀποδεδωκέναι.

'Αποτυγχάνειν. ἀποτυχεῖν.

'Απολείνεται. ἐκτείνεται. Φιλονεικεῖ.

'Απολειχίζων. ἀποφράσσων. 'Απολειχίσας δὲ τοῦ γαστέρα, ὑδενὶ τῶν Φαρμάκων ἔτι εἰμὶ ἀλώσιμος, οὐδ' ἂν ἅδην ἐμφορῶμαι τοῦ Φαρμάκου. καὶ[4] 'Απολειχίσας, τὸ ἀπολαβεῖν τείχει, καὶ ἀποκλείσας τῆς ἐξόδου. καὶ 'Απολελειχισμένος, ὁ ἀπειλημμένος καὶ ἀποκεκλεισμένος τῷ τείχει. ὕπως Ἀνδρῶν καὶ Θουκυδίδης. καὶ 'Απολείχισις, ἡ τῶν τειχῶν ἀφαίρεσις.

'Απὸ τῆς ἴσης.[5] Θουκυδίδης· Οὐδ' αὐτοὶ ἀπὸ τῆς ἴσης καινὰς στρατείας ἐποιοῦντο. οἷον, ἀπὸ τῆς ἰδίας ἑκάστου οὐσίας τὸ[6] φθάνον.

'Απολίμνιον. τέλος. ἢ φόρον.

'Απολιμναί,[7] καὶ 'Απολιμᾶν, καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν. Οἱ[8] μισθώμενοι τὰς τῶν ὀρφανῶν οἰκίας παρὰ τοῦ Ἄρχοντος, ἐνέχυρα τῆς μισθώσεως παρείχοντο. ἔδει δὲ τὸν Ἄρχοντα πέμπειν τινὰς ἀπολιμνησομένους τὰ ἐνέχυρα· καὶ ἐλέγοντο τὰ μὲν ἐνέχυρα, Ἀπλήματα· οἱ δὲ ἀπολιμνησάμενοι, ἀπολιμναῖοι· τὸ δὲ ἔργον, ἀπολιμᾶν. [9] Καὶ οἱ παρὰ γυναικὶ γαμουμένῃ δόντες, ἤτουν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ὑπὲρ τῆς παρουσίας ἐνέχυρον, οἰκίαν, ἢ χωρίον ἢ τι τοιοῦτον ἄξιον. ἐλέγετο δὲ ὁ μὲν διδοὺς τὸ Ἀπλίμνημα, ἐνεργητικῶς Ἀπλιμᾶν· ὁ δὲ λαβὼν, Ἀπλιμᾶσθαι. ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὀφλημάτων, ὡς καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ κατ' Ὀνήτορος δευτέρᾳ.

'Απότιμος.[10] ὕπω Φησὶ Σοφοκλῆς Ἀπίμιον Θεὸν τὸν λιμόν· τιτάνει, τὸν μὴ μετέχοντα τῆς τιμῆς. Θεῶν γὰρ ἔστι τὸ εὐεργετεῖν τοὺς ἀνθρώπους· ὁ δὲ φθείρει καὶ Ἀπόλλυσιν.

'Απόλις, ἀπότης.

'Απόλιστε χοῖρε γίγαρτα. οἷον, ὦ καλέφαγε Ἀπο-

1 'Απόταφος. ὁ ἀπεστερημένος τῶν πατρ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Hesych. & Etymol.

2 'Απεξείακεν, ἀντὶ τοῦ ἔπλεν, ψιλ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Acharnens.* pag. 378. (268. Ed. Bas. P.) Vide etiam infra v. 'Οδόμαντες, & Πέος.

3 'Απεχωρίσθη] Sic habet unus MS. Paris. quæ lectio magis mihi placet, quam τὸ ἀπηχθήσθαι, quod priores Edit. exhibent.

4 Καὶ 'Απολειχίσας, τὸ ἀπολαβεῖν, τείχει, καὶ ἀποκλεῖσας τῆς ἐξ. Ε 'Αποστ. Locus hic in prioribus Edit. & corruptus est & confusum ex MSS. Par... & Harpocratione in integrum restitui.

5 Θουκυδίδης] Lib. 1. cap. xv.

6 Τὸ φθάνον] Has duas voces delendas puto. Sunt enim supervacaneæ, nec ad hunc locum quicquam faciunt.

7 'Απολιμναί, & 'Απολιμᾶν, καὶ τὰ ἀπ' αὐτ.] Totum hunc articulum ex Harpocratione descripsit Suidas.

8 Οἱ μισθώμενοι τὰς τῶν ὀρφ.] Vide Petitum *de Leg. Attic.* pag. 491.

9 Καὶ οἱ παρὰ γυναικὶ γαμ.] Vide Petitum *de Leg. Att.* pag. 454

10 Οὕτω φησὶ Σοφοκλῆς] In *Oedipo Tyran.* pag. 160. ut Portus observavit.

'Απόταφος. Qui majorum sepulcris est privatus. Sic Dinarchus.

'Απωτάπω. Longissime. Per ω magnum.

'Απολεξείακεν. Pilos evulsit. Pilis nudavit. Proprie, ficus foliis spoliavit. Θέλα enim sunt folia ficus. Aristophanes: *Quis Odomantum penem pilis nudavit?* Odomantes erant gens Thracica. Thraces autem pudenda vellere & nudare solebant: quos Judæos esse aiunt. Et 'Απολεθειωμένοι. Efferati. Per metaphoram ab agrestibus & sterilibus plantis, quæ τέθεια vocantur.

'Αποτέλειοι. Sic vocabantur Præsides vel Præfecti inter Judæos, qui singulis urbibus præerāt.

'Απολέμνω. Accusativo jungitur. Abscindo.

'Απολεμεῖται. Separabit. Abscindet.

'Απολελεκέναι. Reddidisse. Persolvisse.

'Απολοῦξασθαι. Excidere [spe vel voto.]

'Απολείνεται. Extenditur. Contendit.

'Απολειχίζων. Muro muniens. *Cum autem ventrem ut muro quodam muniverim, nullum venenum posthac nocere mihi potest, etiamsi largam ejus copiam hauriam.* Et 'Απολειχίσας, muro cingere, & exitu intercludere. Et 'Απολελειχισμένος. Muro cinctus & intercluſus. Sic Antipho & Thucydides. Et 'Απολείχισις dicitur de urbe, quæ muris nudatur.

'Απὸ τῆς ἴσης. Ex æquo. Thucydides: *Neque ipsi ex æquo communes expeditiones suscipiebant.* 'Απὸ τῆς ἴσης hic significat, æquali tributo pro cujusque facultatibus collato.

'Απολίμνιον. Vectigal. Vel, tributum.

'Απολιμναί, & 'Απολιμᾶν, & quæ inde derivantur. Qui pupillorum domos ab Archonte conducebant, pignora conductionis dabant. Oportebat autem Archontem aliquos mittere, qui pignora æstimarent. Et ipsa quidem pignora vocabantur Ἀπλήματα: qui vero ea æstimabant, ἀπολιμναῖοι: res ipsa, ἀπολιμᾶν. Sic etiam qui mulieri nubenti dotem dabant, a viro pignus dote dignum petebant, veluti domum, vel fundum. Qui igitur pignus dabat active dicebatur ἀπολιμᾶν: at qui accipiebat, ἀπολιμᾶσθαι. Eadem & in aliis debitis est ratio, ut docet Demosthenes in oratione secunda contra Onetorem.

'Απότιμος. Inhonoratus. Sophocles Famem vocat Deam ἀπότιμον, i. e. honoris expertem. Deorum enim est, homines afficere beneficiis. Illa vero eos consumit & perdit.

'Απόλις, ἀπότης. Non potans. Non bibens.

'Απόλιστε χοῖρε γίγαρτα. *Dependes, porce, aci-*

δώσεις πλείονα. ἐπὶ τῶν μείζονα ἡμαρτον ἀδύνατον.

Ἀπολομία. τραχύτης. ἀνανλίωσις. Οἱ δὲ ἀφ' ἧς Ἀπολομίαν τῆς ἀπεκείσεως ἢ τὸ τυχὸν δέος εἶχον περὶ αὐτῶν. καὶ Ἀπότομον, σκληρόν.

Ἄπολον. ζήτει ἐν τῷ Ἄγθος φοίνης.

Ἀπὸ τοῦ νῦ. ἀπὸ τοῦ νῦν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Ἀπὸ τοῦ κραίτου. Μετὰ δυνάμεως. Ἄτε πεπειθαρχηκότων Καρχηδονίων ἀπὸ τοῦ κραίτου πᾶσι τοῖς ὑπερπολμῶσι. Καὶ Πολύβιος· Καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ τοῦ κραίτου ἐγένετο παρὰ Ῥωμαίοις ἡ μονομαχία. ἐν δὲ τοῖς καθ' ἡμᾶς πολλαὶ ὁδοὶ βέβηλοι.

Ἀπὸ τοῦ πράγματος. ἀντὶ τοῦ ἄπωθεν.

Ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάζας. τουτέστι, τὸν φρόνησιν αὐτοῦ ἀφελόμενος.

Ἀπὸ τῶν ἀχ ὁμοίων. ἐξ ἀνομοίων. Ἀμυνόμενοι ἀπὸ τῶν ἀχ ὁμοίων ὅπλων, ὅμως τῇ οἰκείᾳ ἀλκῇ θαρροῦντες.

Ἀποζαχλίζοντες. ἀπάγχοντες. Εὐνάπιος· Καὶ οἱ μὲν αὐτὸς διέφθειρον ἀχανέσι ἀποζαχλίζοντες. Καὶ αὖθις· Οὐ μὴ παύσησθε τὸ ψηφισμάτων, πρὶν ἂν ὑμᾶς τοῦ σκέλους λαβὰν τις ἐκζαχλίσῃ.

Ἀποζαχύνεται. θερασύνεται.

Ἀπότερψις, μέλλησις, ἀπάγγελσις, ἀγώνισις, προάγγελσις, τέκμαρσις, κάθεξις, πλάνησις, ἀφάνθυξις, ἐφόρμησις, ὅπλισις, ξένισις, κύφισις, βλάψις, ἐπαίνεσις, ψόφησις, ἀφάρπασις, γυναίκισις, λάλησις, ὁμοιοκαλάληκτα ὀνόματα. καὶ Ἀπολειβόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐμποδίζων, ἀπείργων. Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐν κακοῖς ἂν ἔμπνε, τοὺς πολεμίους ἀπολειβόμενος.

Ἀπολεόπαιοι. Φθυκλοί. μισεῖσθαι ἄξιοι. ἢ ἀποτρέποντες τὰ κακά. ὅπερ γὰρ ἐδόκουν ἀπολεόπαιοί τινες εἶναι καὶ ἀλεξίκακοι.

Ἀποζοπαζόμενοι. ἀποζεπόμενοι, ἀποστρεφόμενοι, καὶ μισοῦντες. Εἰώθασι τῶν ἀναιρεθέντων εἰς τὰς κεφαλὰς ἀπομάσσειν τὰ ξίφη, ὅσπερ ἀποζοπαζόμενοι τὸ μύσος, τὸ ἐν τῷ φόνῳ. καὶ Ἀποζοπίασμα, ἐξίλασμα, ἀποζέπειν τὰ μὴ προσήκοντα. ἢ τὸ ἀποτροπῆς ἄξιον. οἷον ἀπολεόπαιον.

Ἀπολεόφρες. τοὺς μὴ ὄντας προφίλους τῆς Φιλοσοφίας.

Ἀπότρωκτον ἄλφιτον. τοῦτο δέ φασι τὸ ἀπόζωκτον πρῶτον εὑρεῖν Ἐπίχαρμον.

Ἀποζύειν. Σοφοκλῆς· Οὐκ ἀποζύειν ἐλπίδα τοῦ ἀγαθοῦ χρῆναί σε. ἀνάλγητα γὰρ θεὸς ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς ἐπέβαλε θνητοῖσι Ζεύς.

nos. Hoc eſt, plura reddes, quam devoraſti. Dicitur in eos, qui pœnas peccatis graviores luunt.

Ἀπολομία. Aſperitas. Nimius rigor. Nimia ſeveritas. *Illi vero propter aſperitatem reſponſi non leviter ſibi timebant.* Et Ἀπότομον. Durum. Rigidum.

Ἄπολον. Quære in Ἄγθος φοίνης.

Ἀπὸ τοῦ νῦ. Ab hoc tempore. Ariſtophanes *Nubibus.*

Ἀπὸ τοῦ κραίτου. Bona fide. Sincere. *Carthagineſes enim bona fide omnibus imperatis paruerant.* Et Polybius: *Et olim quidem apud Romanos ſingularia certamina bona fide fiebant. Noſtris vero temporibus multæ fraudes inventæ ſunt.*

Ἀπὸ τοῦ πράγματος. Procul a negotio.

Ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπ. Qui alicui ſanam mentem ademit.

Ἀπὸ τῶν ἀχ ὁμ. Imparibus. *Imparibus quidem armis ſe defendentes, at fortitudine ſua freti,* [*ſtrenue pugnarunt.*]

Ἀποζαχλίζοντες. Strangulantes. Eunapius: *Et illi quidem eos funibus ſtrangulatos necarunt.* Et iterum: *Non prius decreta facere deſinetis, quam quis vos crure prehenſo præcipites agat.*

Ἀποζαχύνεται. Exaſperatur.

Ἀπότερψις, μέλλησις, ἀπάγγελσις, ἀγώνισις, προάγγελσις, τέκμαρσις, κάθεξις, πλάνησις, ἀφάνθυξις, ἐφόρμησις, ὅπλισις, ξένισις, κύφισις, βλάψις, ἐπαίνεσις, ψόφησις, ἀφάρπασις, γυναίκισις, λάλησις, ſunt nomina ſimiliter deſinentia. Et Ἀποτειβόμενος, impediens, arcens. *Annibal, quamvis malo loco res ejus eſſent, perſtitit tamen, & hoſtes repulit.*

Ἀπολεόπαιοι. Averſandi. Fugiendi. Odio digni. Vel, mala avertentes. Exiſtimabantur enim quidam eſſe [Dii] malorum averruncatores.

Ἀποζοπαζόμενοι. Avertentes. Averſantes. Odio proſequentes. Solebant veteres in capita eorum, quos occiderant, gladios abſtergere, quaſi hac ratione piaculum cædis commiſſum expiaturi. Et Ἀπολεοπίασμα, expiatio, qua mala avertuntur. Et Ἀπότροπον, dignum quod averruncetur, vel, abominandum.

Ἀπολεόφρες. Qui philoſophiæ non ſunt alumni.

Ἀπότρωκτον ἄλφιτον. Eſculenta farina. Hanc Epicharmum ajunt primum inveniſſe.

Ἀπολεύειν. Sophocles: *Dico enim, non oportere te ſpem bonam penitus abjicere. Non enim vitam omni dolore carentem Rex omnium Jupiter mortalibus dedit.*

1 Οὐ μὴ παύσησθε τὸ ψηφισμ.] Fragmentum hoc (quod depromptum eſt ex *Ariſtoph. Lyſiſtr.* pag. 882.) non pertinet ad vocem Ἀποτειχιζειν, ſed Ἐκτειχιζειν.

2 Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐν κακοῖς ὢν ἔρρωτο, τοὺς πολ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. CII. ut Jac. Gronovius obſervavit.

3 Εἰώθασι τῶν ἀναιρεθέντων εἰς τὰς κεφ.] Vide infra v. Μαχαλισθῆναι.

4 Ἢ τὸ ἀποτροπῆς ἄξιον] Locus hic mutilus eſt, quem ex Schol. Soph. in *Ajacem* pag. 37. ſic ſupplebis: Καὶ Ἀπότροπον, τὸ ἀποτρόπαιον, ἤγουν τὸ ἀποτροπῆς (hodie legitur ἀποτρεφῆς) καὶ ἀποτροπιασμοῦ ἄξιον.

5 Ἀπότρωκτον ἄλφιτον. τοῦτο δέ φ.] Eadem leguntur ſupra v. Ἄλφι, ubi vide quæ notavimus.

6 Σοφοκλῆς] *Trachin.* pag. 335. ut Portus obſervavit.

Ἀπολυμπάνισον. [1] ἀκλεῶς π φόνθυσον. ἔστι δὲ τῷ Τυμπανίζεσθαι.

Ἀπ' ἀγαθοῦ ἄγγελος ἔλθοι. ὡδὶ Καλλιμάχῳ. τοὐτέστι δύσφημος. μὴ ἄξιος τῆς ἀκροάσεως.

Ἀπεργοὶ [2] γωνίαι. βδελυκτοὶ. εἰς ἃς τὰ σαρώματα συνῆγον.

Ἀπεῖρα. ἡ ἐξ ἀνίσων γάμων σπορά, ἀπὸ δούλης, ἢ δούλου γενομένη.

Ἀπευάσανλας. [3] Πολύβιος· Τότε μὲν εἰς τὴν Μυνδίαν ἀπευάσανλας καθορμισθῆναι μὴ βουλόμενος φείσῳ πνεύματι.

Ἀπονέμει. Ὁ δὲ εἰς τοὺς αὐτοῦ θυγατέρα ἀπονέμει. τῆς οὐσίας μέρος δώσει.

Ἀποφαντικός. σημαίνει κυρίως τὸν ἐκφαίνοντά τι ὄνομα, εἴτε μετὰ καταφάσεως, εἴτε δι' ἀποφάσεως. σημαίνει [4] δὲ ἰδικῶς καὶ τὸ μὴ συγκαταπίπτον.

Ἀποφαντόν. ἢ καταφαντόν. ἔστι δὲ τῷ Ἀξίωμα.

Ἀπόφασις. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον τὸ ἀποφαίνειν μετὰ γραμμάτων τὴν μέρος ὁπόσου οὐσίαν ἔχει, [5] ὅσοι ἐν ταῖς ἀντιδόσεσι μάλιστα γίνεται. καλεῖται δὲ αὐτὸ καὶ ἀπογραφή.

Ἀποφάσκει. ἀπαγορεύει. ἢ ἀποφαντικῶς λέγει τι.

Ἀποφαίνει. Φανεροποιεῖ. Ἀποφένει δὲ, μετὰ τοῦ ε ψιλοῦ, ἀντὶ τοῦ φονεύει.

Ἀποφέρειν. ἀποδιδόναι. Ἀριστοφάνης· Καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, κοὐκ ἀποστερεῖν τὰ δεδανεισμένα.

Ἀποφθύγει. αἰπαπικῶς. καὶ Ἀποφυγάνει. ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους Δημοσθένης.

Ἀποφηλικίζει. βιάζεται. ἀπὸ τῶν ὠμὰ σῦκα τρωγόντων καὶ ἐπὶ τὰ ἄλλα μεταφέρεται.

Ἀπόφημι. ἀποφαίνομαι. καὶ Ἀποφῆναι, ἀποδεῖξαι.

Ἀπόφημον. δύσφημον. Ἡ γλῶττα ἡ ἀπαίδευτος καὶ ἀμαθὴς τῇ τε ἄλλῃ καὶ ταύτῃ ἐπίσπαστα πλαμμάτα, καὶ μήτοι καὶ εἰς τὸ ἀπόφημόν τε καὶ βλάσφημον κ[illegible]

Ἀποφθεγγόμενος. μαντευόμενος.

Ἀποφθίμενον. ἀποθανόντα.

Δέξαι [6] μ' ἀποφθίμενον τὸν κύνα Διογένη.

καὶ Ἀποφθίσαι. ἀνελεῖν. θανατῶσαι. [7] Τεῦκρός φησι πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦ Αἴαντος·

--- Εἶδες, ὡς χρόνῳ
Ἔμελλε σ' Ἕκτωρ ἢ θανὼν ἀποφθίσαι;

Ἀπολυμπάνισον. Crudeliter interfice. Vide in v. Τυμπανίζεσθαι.

Ἀπ' ἀγαθοῦ ἄγγ. *Nuntius infaustus & tristis veniat.* Apud Callimachum.

Ἀπεργοὶ γωνίαι. Anguli viles, sive loca vilia, in quæ purgamenta sordesque converrebant.

Ἀπεῖρα. Ex inæqualibus nuptiis, ex serva, vel servo, procreata soboles.

Ἀπευάσανλας. Adverso vento usos. Polybius: *Tunc quidem in Myndiam adverso vento delatos fuisse.*

Ἀπονέμει. Bonorum suorum partem dabit. *Filiæ ejus bonorum suorum partem dabit.*

Ἀποφαντικός. Proprie significat eum, qui, sive affirmans, sive negans, aliquid enuntiat. Speciatim vero eum, qui aliquid negat.

Ἀποφαντόν, & καταφαντόν. De utroque vide supra v. Ἀξίωμα.

Ἀπόφασις. Demosthenes in oratione contra Phænippum sic vocat descriptionem bonorum, qua particulatim indicatur, quantum quis in bonis habeat: id quod in permutationibus locum maxime habebat. Idem etiam vocatur ἀπογραφή.

Ἀποφάσκει. Interdicit. Vel, enuntiat aliquid.

Ἀποφαίνει. Declarat. Manifestum facit. Ἀποφένει vero, per ε, occidit.

Ἀποφέρειν. Reddere. Aristophanes: *Et hæc reddere omnia, nec fraudare creditores.*

Ἀποφθύγει & Ἀποφυγάνει. Fugere. Aufugere. Demosthenes in oratione contra Aristocratem.

Ἀποφηλικίζει. Vim infert. Cogit. Ab illis, qui crudas ficus edunt, etiam ad alia trāsfertur.

Ἀπόφημι. Declaro. Pronuntio. Et Ἀποφῆναι. Demonstrasse. Declarasse.

Ἀπόφημον. Quod est mali ominis. *Lingua indocta & rudis tum alia peccat, tum etiam verba abominanda & maledicta sæpe profert.*

Ἀποφθεγγόμενος. Vaticinans. Oraculum edens.

Ἀποφθίμενον. Mortuum. *Suscipe mortuum me Canem Diogenem.* Et Ἀποφθίσαι. Necare. Occidere. Teucer Ajacis cadaver alloquens dicit:

--- *Vides, ut tandem*
Hector, vel mortuus, te perditurus erat.

1 Ἀκλεῶς] Sic habent omnes Editiones. At in Codice Vaticano. ut Pearsonius monuit, scriptum est ἀνηλεῶς; quæ vera est lectio.

2 Ἀπεργοὶ γωνίαι. εὐπλ.] Eadem habet Hesychius.

3 Πολύβιος· Τότε μὲν εἰς τὴν Μυνδ.] Fragmentum hoc Polybii legitur in Collectaneis Constant. a Valesio editis. pag. 73.

4 Σημαίνει δὲ ἰδικῶς καὶ τὸ μὴ συγκ.] Recte monuit Portus, confundi hic a Suida τὸ ἀποφατικὸς cum ἀποφαντικός. Posteriori enim vocabulo significatio ea quadrat, quam Suidas priori tribuit.

5 Ὅσοι ἐν ταῖς ἀντιδόσεσι μάλιστα γίν.] Ut hæc recte intelligantur, sciendum est, Athenis olim viros trecentos ex ditioribus selectos fuisse, qui Trierarchiæ munus obirent. Inter hos si quis esset, qui sumptibus λειτουργίας illius ferendis par amplius non esset, ei datum illa excedere licebat, si quem inter reliquos cives se locupletiorem ostendisset. Quod si ergo is, qui designabatur, se ditiorem esse fateretur, in trecentos alterius loco referebatur: sin negaret, facultates inter se permutabant, postquam sincere & bona fide professi fuissent, quantum in bonis haberent. Permutatio illa dicebatur ἀντίδοσις: professio vero & descriptio bonorum ἀπόφασις & ἀπογραφή, ut Suidas hoc loco docet.

6 Δέξαι μ' ἀποφθίμενον τ. κύνα Διογ.] Supple & emenda ex Anthol. lib. III. cap. XXXIII. pag. 420.

Δέξαι μ', εἰ καί σοι μίζα βεβύθται ὀκυόεσσα
Βᾶρις ἀποφθιμένων, τὸν κύνα Διογένη.

Quamvis tristis tua cymba mortuis onusta sit, suscipe me Canem Diogenem. Alloquitur Charontem.

7 Τεῦκρός φησι πρὸς τὸν νεκρ.] Apud Sophoclem in *Aiace* pag. 59. ut Portus monuit.

Ἀπ-

Ἀποφλαυρίζοντες.[1] Ἐπιφαλάζοντες. ἐξουτενίζοντες. ἢ ὡς πονηρὸν ἀποστρεφόμενοι. ἀεὶ γὰρ τὸ φλαῦρον ἐπὶ τῷ πονηρῷ τάττει. καὶ Ἀπεφλαύριζεν, ἐκάκιζεν. Ὁ δὲ τούτοις ἀνέπεφαττε, καὶ ἀπεφλαύριζε τὰ λεγόμενα.

Ἀποφορᾶν.[2] ἀντὶ τοῦ ἀπενεγκεῖν, καὶ ἀφάσημα ποιῆσαι μεταξύ. ὅπως Ἰσαῖος. [3] καὶ Ἀποφορὴ παρὰ Ἡροδότῳ, ἡ τελουμένη παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.

Ἀποφορτίσασθαι. ἀποβαλεῖν φορτίον.

Ἀποφώλιοι. ξένοι. οἱ φυλὴν μὴ νεμόμενοι. ὅπως Αἰσχύλος. ἢ [4]ἀπαίδευτοι. φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδευτήρια, ἃς φασιν οἱ Ἴωνες.

Ἀποφράδες ἡμέραι. ἐν αἷς τοῖς καθιερωμένοις χοὰς ἐπιφέρουσιν. ἢ αἱ περὶς πράξεις ἀνεπιτήδειοι. Ἀππιανός. [5] Μέγα τοῦτο Ῥωμαίοις πάθος ἐγένετο, καὶ πλήθους ἕνεκα, καὶ ἀξιώματος εὐγενοῦς οἴκου, καὶ πανωλεθρίας. ᾗ τιὼ ἡμέραν ἀποφράδα τίθενται. Ἡ Ἀποφράδες, μιαραὶ ἡμέραι, μάλιστα ἐν αἷς τὰ ἐναγίσματα.

Ἀποφοιβάζων. ἀποκαθαίρων. ἢ χρησμῳδῶν. μαντευόμενος.

Ἀποφοιᾶν. ἀποπηδᾶν. ἀναχωρεῖν.

Ἀποφυσήσας τιὼ σποδὸν τοῦ ἐν κιβάνῳ ὠπτημένων. Σφηξὶν [6] Ἀριστοφάνης·

Κἄπειτ' ἀνελὰν μ' ἀποφυσήσας,
Εἰς ὀξάλμιον ἔμβαλε θερμιόν.

Ἀποχεύουται. μεταφέρονται.

Ἀποχειροβίαν. τοῦ ὑπὸ χειρῶν ζώντων, καὶ ταῖς τέχναις προσκαθημένων.

Ἀποχειροτονηθῆναι. γενικῶς. ἀποστραφῆναι. ἀποδοκιμασθῆναι. [7] Ἀριστοφάνης·

Σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστιν πλέαν
Ἀποχειροτονηθῆναι τοὺς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

Ἐπὶ [8] Κλεωνύμου γὰρ πρεσβευσαμένων Λακεδαιμονίων, ἐστασίασαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀνειπόντος Κλέωνος. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ [9] Φιλιππικὸς ἀποχειροτονεῖται παραυτίκα, καὶ Κομανδίολον ὁ βασιλεὺς στρατηγὸν ἀνίστησιν.

Ἀποχώρησις. ἀντὶ τοῦ ἀποστροφή.

Ἀποχρᾶν. ἐξαρκεῖν. Ἡρόδοτος. καὶ Ἀποχρῶν, ἐξαρκῶν. Τοῖς τε ἄλλοις ἐπάρας, καὶ ὅτι ἀποχρῶν ἔσται τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ὠνεῖσθαι τὰ ὀπτήδεια ἡ ξυμβαινούσης πυθῆς. καὶ Ἀποχρώσης. ἀρκούσης.

Ἀπόχρη. δοκεῖ. ἀρκεῖ.

Ἀποχρησάμενος. Τῶν [10] βαρβάρων ἐξαίτησιν

Ἀποφλαυρίζοντες. Deridentes. Contemnentes. Vel, ut malum averſantes. Τὸ φλαῦρον enim ſemper malum ſignificat. Et Ἀπεφλαύριζεν contemnebat, vituperabat. *Ille vero his adverſabatur, & contemnebat ea quæ dicebantur.*

Ἀποφορᾶν. Penſionem per certa temporum intervalla ſolvere. Sic Iſæus. Et Ἀποφορὴ apud Herodotum vocatur merces, quæ dominis ſa ſervis penditur.

Ἀποφορτίσασθαι. Onus abjicere. Exonerare.

Ἀποφώλιοι. Peregrini. Qui nullius ſunt tribus. Sic Æſchylus. Vel, indocti. Φωλεοὶ enim ab Ionibus vocantur Scholæ, in quibus adoleſcentes inſtituuntur.

Ἀποφράδες ἡμέραι. Dies, quibus defunctis inferiæ fiunt. Vel, dies inauſpicati & atri. Appianus: *Magna hæc Romanis clades fuit, tam propter* [cæſorum] *multitudinem, quam dignitatem nobilis familiæ, ejuſque internecionem. Quare dies ille ater habitus eſt.* Ἀποφράδες ἡμέραι dicuntur dies inauſpicati & inominales: præcipue vero illi, quibus mortuis libatur.

Ἀποφοιβάζων. Purgans. Luſtrans. Vel, oraculum edens. Vaticinans.

Ἀποφοιᾶν. Reſilire. Recedere.

Ἀποφυσήσας τ' σπ. *Cum cinerem* [*a piſcibus*] *in clibano aſſatis flatu diſjeceris.* Ariſtophanes *Veſpis*: *Deinde accipe me, &, poſtquam flatu diſſipaveris cinerem, quo obſitus ſum, injice me in calidam oxalmen.*

Ἀποχεύονται. Per canales in alium locum derivantur.

Ἀποχειροβίων. Illorum, qui manibus victum ſibi quærunt, & artes ſellularias exercent.

Ἀποχειροτονηθῆναι. Genitivo jungitur. Suffragiis rejici. Ariſtophanes: *Ferentem civitati ciſtam fœderum plenam ter in concione rejectam fuiſſe.* Tempore enim Cleonymi, cum Lacedæmonii legatos miſiſſent, inter Athenienſes, contradicente Cleone, ortum eſt diſſidium. Et iterum: *Philippico vero confeſtim imperium abrogatur, & Comantiolus a Rege dux creatur.*

Ἀποχώρησις. Diſceſſus. Abitus.

Ἀποχρᾶν. Sufficere. Herodotus. Et Ἀποχρῶν. Sufficiens. *Cum & aliis rationibus animos ipſis addidiſſet, dixiſſetque, ſe effecturum, ut milites ſui res ad victum neceſſarias æquo ſemper pretio emere poſſent.* Et Ἀποχρώσης, ſufficientis.

Ἀπόχρη. Dativo jungitur. Sufficit. Satis eſt.

Ἀποχρησάμενος. Abutens. *Cum autem Go-*

1 Ἀποφλαυρίζοντες. ἐπιπαθ.] Vide ſupra v. Ἀπεφλαύριζον.

2 Ἀποφορᾶν. ἀντὶ τ.] Apud Harpocrationem, ex quo Suidas, legitur Ἀπεφορᾶν. ἀντὶ τ. Vide ibi Mauſſacum, quem locus hic non parum torſit.

3 Καὶ ἀποφορὴ παρὰ Ἡροδότῳ, ἡ πλ.] Significationem hujus vocis pluribus exemplis erudite illuſtrat Valeſius in Notas Mauſſaci ad Harpocrationem h. v. quem vide.

4 Ἢ ἀπαίδευτοι. φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδ.] Vide Euſtath. ad Odyſſ. E. pag. 1529.

5 Μέγα τοῦτο Ῥωμαίοις π.] Fragmentum hoc Appiani, quod repetitur infra v. Ἐλεινός, ad hiſtoriam de cæde Fabiorum referendam eſſe ex veſtigiis ſenſus apparet.

6 Σφηξὶν Ἀριστοφάνης] Pag. 451. (322. Ed. Baſ. P.)

7 Ἀριστοφάνης] Pace. pag. 671. (459. Ed. Baſ. P.)

8 Κλεωνύμου] Sic habet unus MS. Pariſ. itemque codex Vaticanus, teſte Pearſonio. In prioribus vero Edit. minus recte legitur Κλενίμου.

9 Ὁ δὲ Φιλιππικὸς ἀποχειροτον. παρ. καὶ Κομ. ὁ βασ. στρατ. ἀν.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ lib. III. cap. v. in fine, & cap. VI. initio, ut Pearſonius quoque obſervavit.

10 Τῶν Βαρβάρων ἐξαίτησιν σπονδῶν π.] Fragmentum hoc Fulv. Urſinus & Caſaubonus Polybio tribuunt, cum ſit Joannis Antiocheni, ut patet ex Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 838. ubi idem locus exſtat.

σπονδῶν ποιησαμένων, ἂν μεταδῶς, οὐκ ἀποχρησάμενος τοῖς πεπλεγμένοις, μεγίστην παρὰ τοῖς βαρβάροις δικαιοσύνης ἀπέλιπε δόξαν. ἀντὶ τοῦ, ὁ καλέπαρθεὶς. Καὶ αὖθις· [1] Οἱ δὲ περὶ Πόπλιον ἠπείγοντο σπουδάζειν συμβαλεῖν καὶ συναποχρήσασθαι ταῖς τῶν βαρβάρων ὁρμαῖς.

Ἀποχρέντως. αὐτάρκως. ἱκανῶς. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς·

Ἀλλὰ πεφάνωσαι. καὶ γὰρ ἡλικίαν ἔχεις
Ἀποχρῶσαν ἤδη. ———

Ὁ δὲ ἰῶ δεινὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείας ἀποχρώντως ἔχων.

Ἀποψηφίζω. γενικῇ. Ἀλλὰ νομίζεις ἡμᾶς ἀποψηφιεῖσθαί σε.

Ἀποψηφίζουσι. [2] Δείναρχος ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστράτου. ἀντὶ τοῦ καταδικάζουσιν αὐτὸν μὴ εἶναι πολίτην. καὶ τὸ πρᾶγμα δὲ Δημοσθένης Ἀποψήφισιν καλεῖ.

Ἀποψηφισθέντα. [3] Εἴ τις ξένος ἔδοξεν εἶναι, καὶ ὁ πολίτης, τοῦτον ἐν ταῖς ἀναψηφίσεσι τῶν δήμων ἀπεψηφίζοντο οἱ δημόται, καὶ ἐλέγετο ἀπεψηφισμένος. εἶτα εἰσήγετο εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἐκινεῖτο ξενίας, καὶ εἰ μὲν ἑάλω, ἐπιπράσκετο ὡς ξένος· εἰ δὲ ἐφάτῃ, ἀνελαμβάνετο εἰς τὴν πολιτείαν. ὅπως Δημοσθένης. Τίς γὰρ ὑμῶν οὐκ οἶδεν ἀποψηφισθέντα Ἀνυφαῦντα; ζήτει ἐν τῷ Διαψήφισις.

Ἀποφεῖν. τὸ πέρδεσθαι. εὐχημόνως λέγων. εὐχημονέστερον δὲ, ἀμπεῖν, καὶ ἀποπνεῖν.

Ἀποψώμενον. καὶ Ἀποψώμεθα. καθαίρομεν τὴν πυγήν. [4] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἀποψώμεθα δ' ἐν λίθοις ἔπι
Ἀλλὰ σκορόδοις. ———

τουτέστι τοῖς τῶν σκορόδων Φύλλοις.

Ἀποψύχειν. τὸ ἀποθνήσκειν. ἐν τρίτῃ Θουκυδίδης. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνειν. ὡς τὸ, Ἀποψύχειν ἐν τῷ κλιβάνῳ λῖνα τὰ ὑγρανθέντα.

Ἀπώγωνες. οἱ μὴ ἔχοντες πώγωνα.

Ἀπῳδὸν μέλος. τὸ μὴ ἁρέσκον. τὸ τῆς ᾠδῆς ἀλλόδιον. ἡ Ἀπῳδός, ὁ κακόφωνος. ὁ ἀπὸ τῆς ᾠδῆς.

Ἄπωθεν. χωρὶς, ἢ πόρρωθεν. Ῥυφῖνος δὲ οἱ μεταξὺ ἐπανήκων ἐνέτυχε, πόλεως Νισίβιδος ἐγγὺς μακρὰν ἄπωθεν.

Ἀπώθησαν. ἐξέβαλον.

Ἀπώθητον. τὸ ἐξωθούμενον. καὶ Ἀπῶθε, περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ ὤθησον. Ἀπόθες δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀποβαλοῦ, ἀφοῦ τοῦ ο μικροῦ.

Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ὑδροποιήσας ὕδωρ. ἐπὶ τῶν τὰ καλῶς πεφθέντα γενόμενα ὕστερον μικροῦ τινος ἕνεκεν κακοῦ ἀναζεπόντων. ἢ ἐπὶ τῶν ἃ χείζονος διαθέσεως

thi ſupplices pacem peterent, eamipſis conceſſit, nec victoria inſolenter uſus eſt. Quam ob cauſam maximam juſtitiæ gloriam apud Barbaros reliquit. Hic τὸ ἀποχρησάμενος ſignificat elatus. Et iterum: *Publius vero feſtinabat, ut prælium cum hoſte committeret, & integro animorum impetu uteretur.*

Ἀποχρώντως. Sufficienter. Satis. Ariſtophanes *Tageniſtis: Sed caput corona. Ætas enim tua ſatis matura eſt.* † *Ille vero erat vir ſtrenuus, nec ineruditus.*

Ἀποψηφίζω. Genitivo jungitur. Suffragiis abſolvo. *An exiſtimas nos te abſoluturos eſſe?*

Ἀποψηφίζουσι. Sententiam ferunt, eum non eſſe civem. Dinarchus in oratione contra Archeſtratum. Et Demoſthenes rem ipſam Ἀποψήφισιν vocat.

Ἀποψηφισθέντα. Si quis peregrinus & non civis eſſe videretur, eum populares latis ſuffragiis ex civium albo expungendum cenſebant: iſque dicebatur ἀποψηφισμένος. Poſtea in judicium introductus peregrinitatis accuſabatur; &, ſi convictus fuiſſet, ut peregrinus vendebatur: ſin viciſſet, in civitatem recipiebatur. Sic Demoſthenes: *Quis enim veſtrum non novit, Antiphontem a popularibus peregrinitatis damnatum fuiſſe.* Quære in v. Διαψήφισις.

Ἀποφεῖν. Sic honeſte *pedere* vocatur. Honeſtius vero eſt ἀμπνεῖν & ἀποπνεῖν.

Ἀποψώμενον. Abſtergentem. Et Ἀποψώμεθα, nates abſtergimus. Ariſtophanes *Pluto: Nates non amplius abſtergimus lapidibus, ſed alliorum foliis.*

Ἀποψύχειν. Animam efflare. Mori. Thucydides libro primo. Significat etiam ſiccare. Ut, *In furno lina humida ſiccare.*

Ἀπώγωνες. Imberbes.

Ἀπῳδὸν μέλος. Carmen ingratum, nec auribus placens. Quod cantum habet inſuavem. Et Ἀπῳδὸς, qui ingratum ſonum edit. A cantu alienus.

Ἄπωθεν. Seorſum. Procul. *Ruffinus vero inter redeundum non procul ab urbe Niſibide ei occurrit.*

Ἀπώθησαν. Ejecerunt. Expulerunt.

Ἀπώθητον. Quod expellitur. Et Ἀπῶθε cum circumflexo, pro ὤθησον, pelle, trude. Ἀπόθες vero, per ο, depone, abjice.

Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ὑδροπ. *Perdidiſti vinum aqua infuſa.* Dicitur in eos, qui, quæ recte antea fecerant, ob parvum aliquod malum

1 Οἱ δὲ περὶ Πόπλιον ἠπείγοντο κτλ.] Hæc ſtilum Polybii redolent. Vide eum lib. 1. cap. XLV.

2 Ἀποψηφίζουσι. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἀρχ.] Ex Harpocratione.

3 Ἀποψηφισθέντα. Εἴ τις ξένος ἔδ.] Vide ſupra v. Ἀποψηφίσεις, & infra v. Διαψήφισις: itemque Petit. de *Leg. Attic.* pag. 134.

4 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 82. (41. Ed. Baſ. P.)

5 Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ὑδροπ.] Vide Gatakerum in Miſcell. Poſthum. cap. v. pag. 452.

των καὶ μὴ ἀκέραια παρεχομένων. αὕτη δὲ ἡ παροιμία γέγονεν ἐκ τῆ Ἀριστίδη Κύκλωπι, ὃς φησι Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σατύρων.

Ἀπωλένων. ἀνθ' ἀπώλων. Τὰ τέκνα αὐτῶν ἀθροίσαντες εἴς τινα ἄλω, καὶ ἱππαγέλαι ἐπελάσαντες ἀπωλέσαν, μάλα ἀνοίκτως ἀλοῶντες διέφθειραν.

Ἀπάλεια. ἡ ζημία.

Ἀπώμοτον. ἀπομοργνυμένων. Φευκτόν. ἔξω ἔχειν γενόμενον, καὶ ἀποίητον.

Τί δ' ἐστ' Ἀθηναίοισι πρᾶγμ' ἀπώμοτον;
Εὔπολις ἐν ταῖς Πόλεσι. καὶ Ἀπώμοτον. ἀπὸ ὠμότητος μὴ γίνεσθαι, καὶ ἐξόμνυσθαι.

Ἀπ' ὤμοιϊν. ἀπὸ τῶν ὤμων.

Ἀπάνατο. ὠφελεῖτο. ὠφελεῖτο. [1] Ἀγαθίας· Ἀπάνατο δὲ τῆς προπετείας οὐκ ἐν καλῷ. περὶ Θεοδιβέρτου λέγων τοῦ Φράγγων βασιλέως. καὶ Ἀπώνητο. ὠφελείας ἔτυχεν, ἀπήλαυσεν, ὠφελήθη. Αἰλιανός. Οὐ μὴν [2] ἀπώνητο ὠδέν, ἀλλὰ ἐξέζεσε ζῶν κακοῖς θηρίοις· οἱ μὲν, θύλακις· οἱ δὲ, ὅπ ὅ παύταις, φθείρσί γε μικρά.

Ἄπωσον. τὸ δίωξον. ὤθησον. καὶ Ἀπᾶσμαι.

Ἀπωτός. ἐκδεδιωγμένος. καὶ Ἀπωθόν. τὸ ἀπωθητόν.

Ἀπωτέρω. πόρρω. μακράν.

Ὑπὲρ [4] γὰρ ἐχὶ τὰ ἀπωτέρω φίλων,
Ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ τοῦτ' ἐπισκοπῶ μύσος.
Ὅς τις γὰρ ἐμὸν ἐπεῖνον ὁπλάνων, τάχ' ἂν
Κἀμοὶ ἂν τοιαύτην χεῖρα λυμαίνειν θέλοι.

τουτέστιν, ὁ μόνον ὑπὲρ τοῦ ἀνηρημένου βασιλέως ἄξιον ποιήσασθαι τινὰ ἀναζήτησιν, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ ἐμοῦ. ὁ γὰρ ἐκείνῳ ἐπιχειρήσας, ἴσως κἀμοὶ ἐπιβουλεύσει. καὶ Ἀπώτερος. ὁ μακρότερος.

Ἀπωσός. ἐκδεδιωγμένος. [5] Σοφοκλῆς·

Τέλος δ' ἀπωσὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι,
Δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς.

Τεῦκρός φησιν Αἴαντι ἀναιρεθέντι. Καὶ αὖθις· Ἀπωσὸς πρότερον ὑπὸ Θησέως ἐξ Ἀθηνῶν γενόμενος. καὶ Ἀπωσόν, τὸ ἀπωθητόν.

Ἀπεραγμάτευτον. [6] ἀνεπιτήδευτον. Δείσαντες οὖν τὸ ἀπεραγμάτευτοι, λυπρᾶς οὔσης αὐτῶν τῆς γῆς, καὶ πάσης ἀθρόον ἀγορᾶς ζημιωθέντες ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκινδύνευον ζημιωθῆναι.

Ἀπεραγμόνως. ἐλευθέρως. ἄνθ' τινὸς ἐξετάσεως. Ἰάμβλιχος· Εἶτα εἰάσαι ἅπαξ ἀπεραγμόνως ἀποθανεῖν.

irrita reddunt. Vel in eos, qui, quæ aliis donant, adulterant, nec ſincera præbent. Hoc proverbium depromptum eſt ex Ariſtiæ *Cyclope*, ut ait Chamæleon *de Satyris*.

Ἀπωλένων. Pullis carentium. [Indomitorum.] *Liberos illorum in aream quandam congregatos, & ab equis indomitis, quos immiſerant, conculcatos, crudeliter necarunt.*

Ἀπάλεια. Perditio. Pernicies.

Ἀπώμοτον. Quod quis jurejurando negavit ſe facturum eſſe. Fugiendum. Quod præter jusjurandum fit. *Quid eſt quod non Athenienſes vel jurati negent ſe facturos eſſe?* Eupolis *Urbibus*. Et Ἀπώμοτον. * * *

Ἀπ' ὤμοιϊν. Ab humeris.

Ἀπάνατο. Fructum percepit. Utilitatem percepit. Agathias: *Malum igitur temeritatis ſuæ fructum percepit.* Loquitur de Theodiberto Francorum Rege. Et Ἀπώνητο, utilitatem vel commodum ex aliqua re conſecutus eſt. Fructum percepit. Ælianus: *Nullum tamen commodum inde conſecutus eſt: ſed vivus malis animalculis ſcatuit; quæ alii quidem vermes, alii vero pediculos fuiſſe ajunt.*

Ἄπωσον. Pelle. Repelle. Perſequere. Et Ἀπᾶσμαι. Pulſus, repulſus ſum.

Ἀπωσός. Pulſus. Repulſus. Et Ἀπωθόν. Pulſum. Repulſum.

Ἀπωτέρω. Longe. Procul. [Sophocles:] *Non enim amicorum procul diſſitorum, ſed mei ipſius gratia hoc ſcelus ulciſcar. Quiſquis enim fuit, qui illum interfecit, fortaſſe me quoque eadem manu occidere volet.* Id eſt, non ſolum Regis occiſi gratia inquiſitionem fieri oportet: ſed etiam mei ipſius cauſa. Qui enim illi manus intulit, fortaſſe mihi quoque inſidiabitur. Et Ἀπώτερος. Remotior.

Ἀπωσός. Expulſus. Sophocles: *Tandemne ero domo expulſus contemptui omnibus ero, ex libero verbis [domini] ſervus factus.* Hæc Teucer inquit Ajace occiſo. Et iterum: *Prius a Theſeo Athenis pulſus.* Et Ἀπωθόν. Pulſum. Expulſum.

Ἀπεραγμάτευτον. Non curioſe excogitatum Vel, non exquiſita arte elaboratum, nec magno labore paratum. [Item, negotiatione carens.] *Metuentes igitur, ne negotiatione privarentur, cum terra ipſorum parum eſſet fœcunda, omni commeatu repente intercluſi, parum abfuit, quin omnes perirent.*

Ἀπεραμόνως. Libere. Sine inquiſitione. Iamblichus: *Deinde ſinite eum ſic ſine moleſtia mori.*

1 Ἀντὶ πώλων] Hæc interpretatio falſa eſt, quippe quæ voci ἄπωλος, non vero ἀπώλεσις convenit. Quid autem ἀπώλεσις ſignificet, vulgata Lexica docent.

2 Ἀγαθίας] Lib. 1. pag. 15.

3 Οὐ μὴν ἀπώνητο ὠδ.] Vide infra v. Εὐλαί.

4 Ὑπὲρ γὰρ ἐχὶ τὰ ἀπωτ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Sophoclis in *Oedip. Tyran.* pag. 155. ut Portus monuit.

5 Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 58. ut Portus obſervavit.

6 Ἀπεραμάτευτον] Ἀπεραμάτευτον ſignificat quod non magno labore paratum eſt, quo ſenſu vocabulum illud capitur a Gregor. Nazianz. p. 320. lin. ult. ubi convivium non magno labore paratum & inſtructum ἀπεραμάτευτον παιδευσίαν vocat. In exemplo vero, quod Suidas hic ſubjungit, aliam habet ſignificationem, ut Lector ex verſione noſtra diſcere poterit.

Ἀπραγμοσύνη. ἡ καταφρόνησις. ἡ ἀμέλεια. [1] Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ἄδικον αὐτῶν ἀπεκάλεσε τὸν ἐς Κιβερνήτας ἀπραγμοσύνην. καὶ Ἀπραγμοσύνη, εἶδος ἄνθους. [2] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Μίλακος ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης. ἀντὶ τοῦ, πάσης εὐαδίας ὄζων καὶ ἀσφαλείας. ἢ ὑ πολυπραγμοσύνη. οἱ δέ, ὅτι ἀπραξμοσύνη φυτὸν ἐν Ἀκαδημίᾳ φύεται.

Ἀπράγμων. ἄπονος. [3] Ἀπράγμονας δεῖ εἶναι τοὺς σπουδαίους, ὑπολαμβάνειν τε τὸ πράττειν τι κακὸν εἶναι καὶ οἰνοῦσθαι μέν, ὑ μεθύσκεσθαι δέ. ἐπὶ ὑδὲ μανήσεσθαι. [4] προσπεσεῖσθαι μέν τοι αὐτοῖς φαντασίας ἀλλοκότους ἀφ' μελαγχολίαν, ἢ λήθην, ὑ κατὰ τὸν τῶν αἱρετῶν λόγον, ἀλλὰ παρὰ φύσιν. Ἀπράγμων ὤν, ὑπεικὴς, μέτριος τοὺς τρόπους, οἷον ὁ Φιλόνεικος, ἢ Φιλοπράγμων, ἢ ἀναμφίλογος, ἢ μωρός.

Ἀπραγόντων. μηδὲν ἐνεργούντων. [5] Καὶ τὸν ἡσυχίαν ἀναγκαζομένων ἄγειν, ἀλλὰ καινολομήσειν τι πάλιν κατ' ἐκείνων.

Ἄπρακτα. ἀνεκδίκητα. ἀπεμάρητα. [6] Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὐχ οἷά τε εἶναι ἄπρακτα γενέσθαι, ἐπείπερ οἱ Θεοὶ ἀπεμάρητα αὐτὰ προειδὸν ἐκ σφῶν γενόμενα.

Ἀπραίδευτοι. ταὐτόν, ἀζημίωτοι.

Ἀπριάτου. ἄνευ πράσεως.

Ἀπρίξ. [7] ὅλῃ δυνάμει. ἰσχυρῶς. ἀσφαλῶς. Ἀπρίξ προσπεφυκὸς, ὃ [8] ὐχ οἷόν τε πρίσαι ἀφ' τοῦ σύμφυτον.

Ἀπροβούλευτον. [9] τὸ μὴ προπερον εἰς τὸν βουλὸν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸν δῆμον εἰσαχθὲν ψήφισμα. ὅπου Δημοσθένης.

Ἀπροθέτως. ἄνευ προθέσεως. [10] Πολύβιος· Τὰ μὲν ἐν ἀπροθέτως ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβαίνοντα, πράξεις μὲν ὐδαμῶς ἁρμόζει λέγειν, προπτελείας δὲ καὶ συγκυρήσεις μᾶλλον.

Ἀπροϊδής. ἀπροόπτος.

[11] Αἰδὸς ἀπροϊδὴς ἀμφεκάλυψε μυχές.

λέγεται δὲ καὶ Ἀπροϊδὴς, ὁ ἀπροόπτως. ἐν [12] Ἐπιγράμμασι·

Ἀχνούμῳ δ' ἀγόρευσα, τὸ ἔδρακεν· ἀπροϊδὴς δὲ
Ἐγκέφαλον πλήξας ἐξεκύλισε λίθῳ.

Ἀπρόϊτος. ὁ τῆς οἰκίας μὴ ἐξερχόμενος.

Ἀπροόπτως. ἀπροσδοκήτως. ἀπροσδοκήτως. Οἱ δὲ κατάσκοποι ἀπὸ τοῦ ἀπροόπτου ἁλίσκονται.

1 Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς κ.τ.λ.] Hæc ſunt verba Procopii lib. IV. *de Bell. Goth.* cap. XVIII.

2 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 181. (110. Ed. Baſ. P.)

3 Ἀπράγμονας δεῖ εἶναι τοὺς σπ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad ... φύσιν, ſunt verba Laertii lib. VIII. Segm. CXVIII. ... it

4 ... προσπεσεῖσθαι] Priores Edit. male habent προπαιδείας, cujus loco προσπεσεῖσθαι ex MSS. Pariſ. & Laertio repoſui.

5 Καὶ τὸν ἡσυχίαν ἀναγκαζ.] Locus hic ex Polybio lib. III. cap. LXX. unde cum Suida deprompſit, ſic ſupplendus eſt: Τὴν π ... Κελτῶν ἡσυχίαν ... ἐν τῇ πίστ, ... Καρχηδονίων ἀπρα... i. e. interprete Caſaubono: *Et Gallos ... efficient Carthaginenſes & quieſcere cogerentur ... ceturos ab illis defecturos.*

6 Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὐχ οἷά τε εἶναι ἄπρ.] Fragmentum hoc repetitur infra v. Οὐχ οἷα.

7 Ἀπρίξ. ὅλῃ δυνάμ. ἰσχ.] Ex Scholiaſta Sophocl. ad *Ajacem* pag. 19. ut Pearſonius etiam obſervavit.

8 Ὃ ὐχ οἷόν τε πρίσαι ἀφ' τὴν σύμφυτον] Hinc emenda Heſychium, apud quem male legitur, ὃ ὐχ οἷόν τε πρίσαι κατὰ τὴν σύζυγιν.

9 Ἀπροβούλευτον. τὸ μὴ πρ.] Ex Harpocratione.

10 Πολύβιος] Lib. IX. cap. XI.

11 Αἰδὸς ἀπροϊδὴς ἀμφ.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis in cicadam, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. pag. 382.

12 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Antholog. lib. VI. cap. VII. Epigr. VII. ut Portus obſervavit

Ἀπρόσ-

Ἀπραγμοσύνη. [Negotiorum] contemptus. Negligentia. Deſidia. *Juſtinianus vero eos injuſte facere dixit, quod Cutriguris nihil negotii faceſſerent.* Item Ἀπραγμοσύνη, floris genus. Ariſtophanes *Nubibus: Similacem redolens & apragmoſynen.* Id eſt, omnem odorum ſuavitatem ac vitæ ſecuritatem redolens. Vel, non curioſus, nec aliena negotia curans. Alii vero dicunt, ἀπραξμοσύνην eſſe plantam, in Academia naſcentem.

Ἀπράγμων. A negotiis alienus. Negotiorum non amans. [*Stoici dicunt,*] *viros bonos a negotiis alienos eſſe, & cavere, ne quid præter officium faciant. Eoſdem vinum quidem ad hilaritatem bibere, non autem inebriari. Nunquam item ſanitate mentis excidere. Objici tamen illis aliquando viſa abſurda propter furorem, vel delirationem, non quidem ex rerum expetendarum ratione, ſed præter naturam.* Ἀπράγμων igitur eſt modeſtus, non contentioſus, nec curioſus, aut deſes, aut fatuus.

Ἀπραγόντων. Nihil agentium. Otioſorum. *Si* [*Carthaginenſes otioſi ſederent,*] *& quieſcere cogerentur,* [*Gallos*] *aliquid novi contra eos molituros eſſe.*

Ἄπρακτα. Inulta. Impunita. *Sed hæc quidem non poſſe inulta præteriri, quia Dii hæc ab ipſis profecta ſiverint impunita.*

Ἀπραίδευτοι. A damno immunes.

Ἀπριάτου. Abſque pretio.

Ἀπρίξ. Totis viribus. Enixe. Firmiter. Ἀπρίξ προσπεφυκὸς dicitur res, quæ alteri tam firmiter adhæret, ut eam inde ſeparare nequeas.

Ἀπροβούλευτον ψήφισμα. Decretum, quod non ante ad Senatum, ſed ſtatim ad populum eſt relatum. Sic Demoſthenes.

Ἀπροθέτως. Sine propoſito. Sine certo conſilio. Polybius: *Quæ enim in rebus bellicis ſine propoſito accidunt, ea non res geſtas appellare convenit, ſed caſus potius & eventus fortuitos.*

Ἀπροϊδής. Improviſus. Non prævisus. *Te improviſa rapuit mors.* Et [iterum] in Epigrammate: *Paſtori vero indicavit: qui cum id vidiſſet improviſo lapidis ictu cerebrum ejus comminuit.*

Ἀπρόϊτος. Qui ex ædibus non egreditur.

Ἀπροόπτως. Ex improviſo. Præter expectationem. *Exploratores vero præter expectationem capiuntur.*

Ἀπροσβλήτον. γενναῖον. ᾧ οὐδεὶς δύναται προσβαλεῖν. οὐκ ἔχοντα λόγον μεθοδικόν.

Ἀπροσδεής. ὁ μηδενὸς ἐνδεής.

Ἀπροσέλευστος. ἀπροσπέλαστος. ἀδιεξίτητος. Τὸ γὰρ ἐξόπισθεν καὶ ἀπροσέλευστον ἦν διὰ τὸν παρρέοντα ποταμόν.

Ἀπροσήνορος ἄνθρωπος. οὐκ ἔχων οἷόν τε προσαγορεῦσαι διὰ τρόπου τραχύτητα.

Ἀπρόσιτος. ἀπροσπέλαστος.

Ἀπρόσοπτος[1] ἀκαταλήπτως διαφέρει. Ἀκατάληπτον γάρ ἐστιν, ὅταν ἐρευνηθὲν καὶ ζητηθὲν μὴ καταληφθῇ τοῖς τὸ ζητοῦντα αὐτό. Ἀπρόσιτον δέ ἐστιν, ὃ μηδὲ ἐρεύνης ἀνέχεται τῷ δεχομένῳ. Ἀκατάληπτον γὰρ πέλαγος καὶ τὸ βάθος. Ἀπρόσιτον δέ, ὃ μηδὲ τῷ δεχομένῳ διανοητὸν ἐρευνηθῆναι. οἷον τοῖς Θεοῦ οὐσίας.

Ἀπρόσκλητον.[2] τὴν δίκην προσκεκλημένῳ. Ἀπρόσκλιτον δέ, τὸ ἀπροσπαθές.

Ἀπρόσκοπος.[3] ἀσκανδάλιστος.

Ἀπρόσμαχοι. ἀκαταγώνιστοι. Καὶ Ῥωμαίους ἐν πεδίοις ἀναπεπταμένοις καὶ ἐν τῇ ἐκείνων οἰκείᾳ γῇ αἱρεθήσεσθαι, ὅτι οὐκ ἀπρόσμαχοι εἶεν Πάρθοι.

Ἀπρόσωπον. δυσειδές. κακόμορφον. Ὁ δὲ πρὸς τὸ κέρδος ἀπιδὼν, καὶ τυφλώττων πρὸς τὸ εὐσεβές, ἀπρόσωπον μὲν ὅσα ἰδεῖν, μικρὸν δὲ τὸ μέγεθος, λίθου δὲ μὴ κεκριμένης τὸ ἄγαλμα ποιεῖ.

Ἀπροστασίου.[4] εἶδος ἐστὶ δίκης κατὰ τῶν μὴ νεμόντων προστάτην[5] ἔνοικον. καὶ γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ᾑρεῖτό τινα τῶν πολιτῶν τὸν προστησόμενον αὐτῷ πρὸς πάντων τῶν ἰδίων καὶ τῶν κοινῶν. Ζήτει ἐν τῷ Ἀποστασίου.

Ἀπρόπτων.[6] Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου· Ἐμπεπηδηκότων τῶν ῥητόρων ὥσπερ ἀπρόπτων εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἔνιοι δὲ, ὥσπερ παρόπτων γέγραπται. Οἱ δὲ πάροπτες εἶδος ἀκρίδος.

Ἄπροικον. τῇ προσῳδίᾳ ὡς ἄνθρωπον οἱ Ἀττικοί.

Ἀπτέα. ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρητέον. Τύτῳ δὲ ἐδόκει ἀπτέα τοῦ ἔργου, πείθειν καὶ τὸ λοιπὸν ἐπαγθῶται εἰς τὸ νεωτερίζειν τὰς γνώμας.

Ἄπτερα.[7] πόλις Κρήτης, ἀπὸ τῆς τῶν Μουσῶν καὶ Σειρήνων ἔριδος, ἣ ἐν τῷ Μουσείῳ, πλησίον τῆς πόλεως καὶ τῆς θαλάττης τόπῳ τοιῷδε καλουμένῳ, γενομένης· ἐν ᾧ μὲν τῷ ἐν μουσικῇ νίκῃ τῶν Μουσῶν αἱ

Ἀπροσβλήτον. Generoſum. Ad quem nullus accedere poteſt. Qui methodicam rationem non habet.

Ἀπροσδεής. Qui rei nullius indiget.

Ἀπροσέλευστος. Inacceſſus. Ad quem non patet acceſſus. *Poſterior enim pars erat etiam inacceſſa propter præterlabentem fluvium.*

Ἀπροσήνορος ἄνθρωπος. Homo qui propter morum aſperitatem non eſt affabilis.

Ἀπρόσιτος. Inacceſſus.

Ἀπρόσιτον. Inacceſſum. Differt ab ἀκαταλήπτον, i. e. quod comprehendi nequit. Ἀκατάληπτον enim eſt, quod ab iis, qui id inveſtigant & quærunt, comprehendi non poteſt. Ἀπρόσιτον vero eſt, quod ne inquiſitionis quidem initium admittit. Mare enim & profunditas ejus eſt ἀκαταλήπτον. Dei vero eſſentia eſt ἀπρόσιτον.

Ἀπρόσκλητον. Sic vocatur actio, quæ contra eum inſtituitur, qui rite in jus vocatus non eſt. Ἀπρόσκλιτον vero, quod nulli rei vehementius addictum eſt.

Ἀπρόσκοπος. Inoffenſus.

Ἀπρόσμαχοι. Invicti. *Et Romanos in campis patentibus & proprio ipſorum ſolo ſenſuros eſſe, Parthos non eſſe invictos.*

Ἀπρόσωπον. Aſpectu turpe. Deforme. *Ille vero lucro tantum oculos intentos habens, ad pietatem vero cæcutiens, aſpectu turpem, & parvam, nec ex lapide eximio ſtatuam fecit.*

Ἀπροστασίου [δίκη.] Eſt genus actionis adverſus inquilinos, qui patronum non habebant. Unuſquiſque enim eorum aliquem ex civibus eligebat, qui patrocinium ejus in omnibus & privatis & publicis negotiis ſuſciperet. Quære in v. Ἀποστασίου.

Ἀπρόπτων. Dinarchus in oratione contra Pytheam: *Cum autem oratores in illud emporium tanquam Aprotes inſiliiſſent.* In nonnullis codicibus ſcriptum eſt ὥσπερ παρόπτων. Πάροπτες vero ſunt ſpecies locuſtarum.

Ἄπροικον. Apud Atticos hæc vox eundem habet accentum, quem ἄνθρωπος.

Ἀπτέα. Aggrediendum eſt. *Huic autem negotium aggrediendum eſſe videbatur, priuſquam cæteri quoque ad res novandas animum adjicerent.*

Ἄπτερα. Aptera, urbs Cretæ, ſic appellata a certamine Muſarum & Sirenum, quod in Muſeo, loco prope urbem & mare ſic appellato, contigit. In eo, cum Muſæ palmam in arte ca-

1 Ἀπρόσοπτον ἀκαταλήπτως διαφ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Chryſoſtomi Homil. III. Tom. VI. pag. 404. ut Pearſonius obſervavit.

2 Ἀπρόσκλητον. τὴν δίκην προσκεκλημένῳ] Hæc propter brevitatem obſcura ſunt, quæ paucis illuſtrabo. Apud Athenienſes olim actor juſſu & auctoritate magiſtratus adverſarium per apparitores publicos in jus vocabat. Hi apparitores vocabantur κλητῆρες, vel κλῆτες, teſtibus Grammaticis. Scholiaſta Comici ad *Aves*, pag. 607. Κλητὴρ λέγεται ὁ καλῶν εἰς δικαστήριον πάντως. Ulpianus ad Demoſthenem *de Corona*: Ἐκλήτευσεν, εἰς κρίσιν προσεκαλέσατο ὁ κλητήρ. ὅτου γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ τὰς κοινομένας εἰς κρίσιν προσκαλούμενοι. Vide etiam Harpocrationem & Suidam v. Κλητῆρες. Cum igitur reus ſecundum leges & mores receptos per κλητῆρας in jus vocatus non eſſet, actio, quam adverſarius contra eum inſtituebat, dicebatur ἀπρόσκλητος, nec a Judicibus admittebatur. Clare Heſychius: Ἀπρόσκλητος δίκη, ἡ μὴ τυχοῦσα τῶν καλουμένων κλητόρων κατὰ τὸν νόμον, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἦν εἰσαγώγιμος. Plura hac de re lege apud Petitum *de Leg. Attic.* pag. 314, 315.

3 Ἀπρόσκοπος. ἀσκανδ.] Sedes vocis hujus eſt *Actor.* XXIV. 16. Ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ ἀπρόσκοπον συνειδησιν ἔχειν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους διαπαντός.

4 Ἀπροστασίου. εἶδός ἐστι δίκης κ.] Ex Harpocratione. Vide etiam infra v. Νέμειν προστάτην; & Petitum *de Leg. Attic.* p. 170. 173

5 Ἔνοικον] Reſcribendum eſt ex Harpocratione μετοίκων.

6 Ἀπρόπτων. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθ.] Ex Harpocratione.

7 Ἄπτερα. πόλις Κρήτης, ἀπὸ τῆς τῶν Μ.] Hic articulus (qui totidem verbis legitur apud Stephanum Byzantium) deeſt in MSS. Pariſ. unde ſuſpicor, eum a recentioribus Suidæ additum eſſe.

Σειρῆνες δυσφορῆσαι τὰ πτερὰ τῶν ὤμων ἀπέβαλον, καὶ λευκαὶ γενόμεναι εἰς τὴν θάλασσαν ἐνέβαλον ἑαυτάς. ὅθεν ἡ πόλις Ἄπτερα· αἱ δὲ πλησίον νῆσοι Λευκαί. οἱ δὲ ἀπὸ Γλαύκου τοῦ Κυρηναίου. ὁ πολίτης Ἀπτεραῖος.

Ἅπτεσθαι. γενικῇ. λαμβάνεται. Ἅπτει, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου ψιλὰ ει λεγόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικά ἐστιν.

Ἀπτῆσι. τοῖς μὴ πτερωμένοις.

Ἀπτοεπής. ἀπτόητος ἐν τῷ λέγειν.

Ἅπτον. ψηλαφητόν. Ἅπτων δὲ, δεσμεύων, ἢ κρατῶν. ζήτει ἐν τῷ Ἀνέλυπτα.

Ἄπτωτος. ὁ ἄφοβος.

Ἀποίκησις. ἡ μετοίκησις. Ἀποικίζω δὲ τὸ ῥῆμα. καὶ Ἀποικίσαι, κτίσαι πόλιν ἐν ἐρήμῳ. καὶ Ἄποικοι, οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι. Ἔποικοι δὲ, οἱ ἐν πόλει παρὰ Θουκυδίδῃ.

Ἀποικοδομεῖς. ἀντὶ τοῦ ἀποφράττεις. ὅπου Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα.

Ἀποίμωξόν με τῶν τριωβόλου
Τὸν ζῶντα μᾶλλον. τάμὰ γὼ διοίχεται.

ἀντὶ τοῦ ἀπόλωλα. καὶ Αἰσχύλος ἐν Μυρμιδόσι·

Ἀντίλοχον ἀποίμωξόν με τὸν τεθνηκότος
Τὸν ζῶντα μᾶλλον.

Ἄποινα. λύτρα, ἃ τινὲς ὑπὲρ φόνου, ἢ σώματος. ὅπου Σόλων ἐν νόμοις. ἢ ὅτι τοῦ ποινὴ, ἡ τιμωρία, γίνεται ἄποινον.

Ἄποινος. ὁ δίχα ποινῆς. Ἄπους δὲ, ἀφ' οὗ ὑγιὴς, ὁ δίχα ἕλκους.

Ἀποίσεται. ἀπενέγκαιτο.

Ἀποιχόμενα. παρερχόμενα. Αἰσχύλος· Παῦε, παῦε. Νεκρὸν γὰρ ὄντα ἐλοιδόρει. ἔθος δὲ ἦν τοῖς ἀρχαίοις τοὺς ἀποιχομένους μὴ λοιδορεῖν.

Ἀπύλωτον τόμα. ἀθύρωτον. ἀλλ' οὐκ ἀπύλωτον. Αἰσχύλος ἐν Βαβύλωνι. καὶ Φρύνιχος. οἱ δὲ γραμματικοὶ ἀπύλωτον, ἀντὶ τοῦ ἀνεῳγμένον, ἢ πύλην μὴ ἔχον, ἤτοι μὴ χαλιναγωγούμενον, μηδὲ κρατούμενον.

Ἄπυος. ὁ δίχα ἕλκους.

Ἄπυρα σῖτα. Ὁ δὲ παρήγγειλε τοῖς Μακεδόσι τριῶν ἡμερῶν σῖτα προσκευάζειν ἄπυρα. καὶ Ἄπυρος τροφὴ, ἡ δι' ὀπώρας καὶ λαχάνων. Ὁ δὲ Ζήνων ἀπύρῳ τροφῇ ἐνέχρητο, καὶ τρίβωνι λεπτῷ. καὶ

nendi tulissent, Sirenes propter ægritudinem animi pennas ab humeris abjecerunt, & albæ factæ in mare se præcipitarunt. Hinc urbs dicta est Ἄπτερα: vicinæ vero Insulæ Λευκαί. Alii vero a Glauco Cyrenæo [eas sic appellatas esse aiunt.] Civis [ejus urbis dicitur] Ἀπτερεύς.

Ἅπτεσθαι. Tangere. Prehendere. Genitivo jungitur. Ἅπτει, & alia verba, quæ in Præsenti per αι scribuntur, recentiorum potius Atticorum sunt.

Ἀπτῆσι. Non volantibus.

Ἀπτοεπής. Intrepidus in dicendo.

Ἅπτον. Quod tangi potest. Ἅπτων vero, vinciens, vel tenens. Quære in v. Ἀνέλυπτα.

Ἄπτωτος. Intrepidus.

Ἀποίκησις. Migratio. Ἀποικίσαι vero verbum, urbem in loco deserto condere. Et Ἄποικοι, coloni, sive qui in locum desertum mittuntur, ut illic habitent. Ἔποικοι vero apud Thucydidem vocantur, qui in urbe aliqua habitant.

Ἀποικοδομεῖς. Ædificiis obstruis. Sic Demosthenes in oratione adversus Callicles.

Ἀποίμωξόν με τῶν τριωβόλου. *Deplora me viventem magis quam triobolum. Mea enim perierunt.* Id est, perii. Et Æschylus *Myrmidonibus: Me Antilochum viventem deplora magis, quam illum mortuum.*

Ἄποινα. Pretium, quod quis pro cæde vel corpore solvit. Sic Solon in legibus. Vel a ποινὴ, id est pœna, dictum est ἄποινον.

Ἄποινος. Qualitatis expers. Ἄπους vero, per υ ψιλὸν, qui est sine ulcere.

Ἀποίσεται. Absportate.

Ἀποιχόμενα. Abeuntia. Prætereuntia. Aristophanes: *Cessa, cessa.* Mortuum enim convitiis infectabatur. Apud veteres vero nefas erat defunctos maledictis incessere.

Ἀπύλωτον τόμα. Os nullo quasi ostio clausum. Aristophanes *Ranis.* Phrynichus vero legit, ἀθύρωτον, non ἀπύλωτον. Grammatici ἀπύλωτον significare ajunt, apertum, patens, januam non habens; sive, effræne, & quod retineri nequit.

Ἄπυος. Qui est sine pure, vel ulcere.

Ἄπυρα σῖτα. Alimenta non cocta. *Ille vero Macedonibus præcepit, ut trium dierum cibaria non cocta præpararent.* Et Ἄπυρος τροφὴ, cibus non coctus, veluti poma & olera. *Zeno vero cibis igne non coctis vescebatur, & tenui pallio u-*

1 Ἀπτεσπής. ἀπτόητος ἐν τῷ λέγειν] Ex Scholiasta Homeri ad Il. Θ. v. 209.

2 Ἀποικοδομεῖς. ἀντὶ τοῦ ἀποφρ.] Harpocratio post ἀποφράττεις addit, ἀπλαδῶν τινα οἰκοδομημάτων.

3 Ἀποίμωξόν με τῶν τριωβ.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Aristophane ejusque Scholiasta *Ecclesiaz.* pag. 735.

4 Ἄποινα. λύτρα, ἃ τινὲς ὑπὲρ φόνου] Pretium, quod homicidæ olim propinquis defuncti dabant, ne eos homicidii reos agerent, non solum ἄποινα, sed etiam simpliciter ποινὴ dicebatur. Hesychius: Ποινὴ, [illegible] ἡ ὑπὲρ φόνου ἐκδικήσις, καὶ ἡ δωρεά, ἢ τὸ ἐκδίκημα χρήματα [illegible] ἀνεγράφησαν τοῖς αὐτῶν οἰκείοις. Oratores Attici idem [illegible] dicunt. Harpocratio: Ὑπὲρ φόνου. τὰ ἐπὶ φόνῳ δεδόμενα [illegible] οἰκείοις ἢ φονεύσασιν, ὑπὲρ ὧν ἐτιμῶν αἰτίαν ἔχοντες οὐκ ἀνήγκην, ἐπὶ τοῦ μὴ ἐπιξερχεσθαι, μηδὲ γράφεσθαι τὴν ἐπὶ φόνῳ δίκην. Eadem verba Harpocrationis Suidas etiam in Lexicum suum transtulit.

5 Αἰσχύλος] In *Pace* pag. 670. Vide etiam intra v. Ἐνδικεῖς, & v. Παῦε.

6 Νεκρὸν γὰρ ὄντα ἐλοιδ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

7 Ἀπύλωτον τόμα. ἀθ.] Locus hic confusus est, qui sic legi & in ordinem redigi debet. Ἀπύλωτον τόμα. Αἰσχύλος μὲν ἐν Βαβυλῶνι. Φρυνίχου δὲ ἀθύρωτον ἀλλ' οὐκ ἀπύλωτον. Οἱ δὲ γραμματικοὶ ἀπύλωτον, ἀντὶ τοῦ &c. Confer Scholiastam Aristoph. ad *Ranas* pag. 252. ex quo Suidas sua descripsit.

8 Καὶ Ἄπυρος οὗτος, ὁ μὴ ἑφθ.] Vide Athenæum lib. I. cap. XXIV. pag. 31. unde Suidas locum hunc descripsit.

Ἄπυρ@ οἶνος, ὁ μὴ ἑφθός. καὶ ὁ ἀναδενδρίτης.

Ἄπυστα. [1] ἀνήκουστα. Καὶ ἄπυστοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ [2] Θησέως.

Ἀππά. ἀδελφῆς καὶ ἀδελφῷ ὑποκόρισμα. καὶ Ἀππὺς ὑποκοριστικῶς, ὁ πατήρ· παππύς τις ὤν, καὶ ἀππύς.

Ἀππώ. ἀντὶ τοῦ νῦν.

Ἀππώ. [3] ὃ σημαίνει τὸ ἀποκρύφως, ἢ τοῦ ἀποκρυβέντος. Ἐλισσαῖος ὁ Προφήτης φησί· Πῆ ἐστὶν ὁ Θεὸς Ἠλίου Ἀππώ. ἐπάταξε γὰρ τὰ ὕδατα τῇ τοῦ Ἠλίου μηλωτῇ, καὶ ᾠχέθη.

Ἄρα. συλλογιστικὸς σύνδεσμος. καὶ ἀντὶ τοῦ δή, ἢ ὡς ἔοικεν, καὶ ὡς φαίνεται. ὅπου Πλάτων.

Ἄραβες. ὄνομα ἔθνους. Οἱ δὲ Ἀράβιοι τοξείᾳ πολλῷ τοὺς ἄλλων διαφέρουσιν, οἱ βέλεσιν ἀνδρομήκεσι χρώμενοι, ἀντὶ τῶν χειρῶν τῷ ποδὶ ἐμβαίνοντες ἐς τὴν νευράν, κυκλοῦσι τὸ τόξον. καὶ Ἀραβίζω, τὰ τοὺς Ἀράβων φρονῶ. Ἄραβησε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἤχησεν.

Ἀράβιος ἄγγελος. Μένανδρος Ἀναθεμένῃ, ἢ Μεσσηνίᾳ. ἔοικε τὴν παροιμίαν, Ἀράβιος αὐλητής.

Ἀράβιον ἆρ' ἐγὼ κεκίνηκα αὐλόν. [4] τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων. τὸ παλαιὸν δέ φασι τοὺς ἐλευθέρους μὴ μανθάνειν αὐλεῖν διὰ τὸ βάναυσον. τοὺς δὲ ἀνδραποδώδεις τὰ πολλὰ εἶναι βάρβαρα καὶ Ἀράβια· ἐφ' ὧν ἐλέχθη παροιμία· Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, [5] τεττάρων δὲ παύεται. καὶ Ἀράβιος αὐλητὴς, ἐπὶ τοῦ ἀκαταπαύστου. Κάνθαρος Μηδείᾳ· [6] Κιθαρῳδὸν ἐξηγείρατο Ἀράβιον τὸν χορὸν τοῦτον.

Ἀραβών. [7] ἡ ἐν ταῖς ὠναῖς τοῖς τῶν ὠνουμένων διδομένη πρώτη καταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας.

Ἆρά γε τοῦτ' ἆρ' ἐγὼ πότ' ἐπόψομαι; ἀντὶ τοῦ, ὀλβιωτάτου.

Ἆρα γε χρυπτέον ἐστὶν ὑμῖν; ἆρά γε χρύξαι ὀφείλετε· ἢ παῤῥησίαν ἄγειν.

Ἀράμενοι. ἐπάραντες. καὶ [8] Ἀραμένη, ἀντὶ τοῦ ἐπάρασα τὴν ὑδρίαν.

Ἄραντες [9] παρὰ Θουκυδίδῃ ἐπὶ θαλάσσης εἴρηται. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἐπὶ γῆς.

Ἀράξης, Ἀράξου. ὄνομα ποταμοῦ. καὶ Ἀράξαι. συνθλάσαι.

tebatur. Et Ἄπυρος οἶνος, vinum non decoctum. [Ab hoc diversum est vinum,] Ἀναδενδρίτης vocatum.

Ἄπυστα. Quæ audiri non possunt. Seu, de quibus nihil auditur. *Et Athenienses ante Theseum erant obscuri.*

Ἀππά. Est blanda compellatio sororis & fratris. Et Ἀππὺς, diminutive *pater*; quasi dicas παππύς: unde ἀππύς.

Ἀππώ. Pro νῦν, nunc.

Ἀππώ. Significat *occulti*, vel *absconditi.* Elisæus Propheta dicit: *Ubinam est Deus Eliæ Appho? Percussit enim aquas chlamyde Eliæ, & non divisæ sunt.*

Ἄρα. Conjunctio conclusiva. Ergo. Accipitur etiam pro δή, sane. Item pro, ut videtur, ut apparet. Sic Plato.

Ἄραβες. Arabes. Nomen gentis. *Arabii vero cæteris gentibus fortitudine longe præstant, & sagittis viri longitudinem habentibus utentes arcum intendunt, non manibus, sed pedibus nervo admotis.* Et Ἀραβίζω, partibus Arabum faveo. Ἄραβησε vero, sonuit.

Ἀράβιος ἄγγελος. *Arabius nuncius.* Menander *Anatithemene*, vel *Messenia.* Dictum est ad imitationem proverbii illius, Ἀράβιος αὐλητής.

Ἀράβιον ἆρ' ἐγὼ κεκίν. *Arabiam igitur ego movi tibiam.* Dicitur de illis, qui perpetuo loquuntur. Ajunt autem ingenuos olim non didicisse tibia canere, quod id sordidum & illiberale censeretur: & pleraque mancipia fuisse barbara & Arabia; de quibus dictum est proverbium: *Accepta drachma tibia canit; quatuor vero, desinit.* Et *Arabius tibicen:* proverbium, quod dicitur in eos, qui nullum garriendi finem faciunt. Cantharus *Medea: Citharœdus Arabius excitavit chorum istum.*

Ἀραβών. Pretium, quod in emptionibus cautionis gratia datur pro rebus, quæ emuntur.

Ἆρά γε τοῦτ' ἆρ' ἐγ. *An igitur hoc unquam videre mihi licebit?* Id est, an unquam hac felicitate frui mihi licebit.

Ἆρά γε χρ. *An igitur grunniendum est vobis?* Id est, an tanta in dicendo libertate uti vos oportet?

Ἀράμενοι. Qui sustulerunt. Et Ἀραμένη τὴν ὑδρίαν, quæ sustulit hydriam.

Ἄραντες. Apud Thucydidem de itinere maritimo dicitur. [Portu solventes.] Interdum etiam de itinere terrestri. [Discedentes.]

Ἀράξης. 8. Araxes. Nomen fluvii. Et Ἀράξαι. Contrivisse. Contudisse.

1 Ἄπυστα. ἀνήκουστα] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* pag. 288. ut Pearsonius observavit.

2 Ἀπὸ Θησέως] Puto scribendum esse ἀπὸ Θησέως; quam lectionem in versione secutus sum.

3 Ἀππώ. ὃ σημαίνει τὸ ἀπόκρ.] De hac voce, cujus sedes est II Reg. II. 14. sat multa collegerunt Gatakerus *de Stilo Novi Instrum.* cap. III. & Suicerus in Thesauro Ecclesiastico; quos vide.

4 Τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλ.] Stephanus Byzantius v. Ἀράβια: Ὡς ἡ παροιμία Ἀράβιος αὐλητὴς, ὃν ἔπαθεν ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων. ἢ διὰ τὸ μαθεῖν Ἑλλήνων διαπεπαιδάσθαι τὴν αὐλητικήν, ὡς ἴσων βάναυσον, καὶ παντελῶς ἀνελευθέρων, ἀλλὰ βαρβάρων αὐλητοῖς χρῆσθαι. Διὸ καὶ Ἀράβιος αὐλητὴς, ὃς

Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεττάρων δ' ἐπαύσατο.

Vide etiam de hoc proverbio Eustathium ad Dionys. Perieg. & Hesychium.

5 Τεττάρων] In duobus MSS. Paris. scriptum reperi πεττάρων; uti etiam legitur infra v. Τεττάρων. Sed vera lectio est πεττάρων, quippe quæ confirmatur non solum auctoritate Stephani Byzantii, Hesychii, & Eustathii ad Dionysium; sed etiam ipsius Suidæ infra v. Δραχμῆς: ubi, consentientibus quoque MSS. legitur πεττάρων.

6 Κιθαρῳδὸν ἐξηγείρατο Ἀράβιον] Portus legendum putabat, Κιθαρῳδὸς ἐξηγείρατο Ἀράβιος; quod non aspernor.

7 Ἀραβών] Scribendum esse ἀρραβών ex vulgatis Lexicis constat.

8 Ἀραμένη, ἀντὶ τοῦ ἔπ.] Scribe Ἀραμένη τὴν ὑδρίαν, ἀντὶ τοῦ ἐπάρασα. Vide Aristoph. *Lysistr.* pag. 857. (548. Ed. Bas.) ubi locus integer exstat, ad quem nota hæc Suidæ referenda est; ut Portus recte monuit.

9 Ἄραντες παρὰ Θουκυδίδῃ ἐπὶ θαλ.] Ex Scholiasta Thucydidis ad lib. II. cap. XXV.

Ἀραρέ μοι.[1] ἥρεσέ μοι ταῖς φρεσίν. ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα φρονοῦμεν ἐγώ τε καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. οἷον, ἥρμοσταί μοι ταῖς φρεσίν.

Ἄραρε. κεῖται). οἷον βεβιώκασιν ὅπως ἔχῃ, καὶ ἀμεταπίπτουσι. καὶ Ἄραρεν. ἥρμοζαν. καὶ Ἀραρίσκω, ἁρμόζω. καὶ Ἀραρυῖαν, ἡρμοσμένην.

Ἄραρος,[2] Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀριστοφάνους τοῦ κωμικοῦ, καὶ αὐτὸς κωμικός, διδάξας τὸ πρῶτον Ὀλυμπιάδι ρά. ἐπὶ δὲ τοῦ δράματα αὐτοῦ,[3] Καινεύς,[4] Καμπυλίων, Πανὸς γενή, Ὑμέναιος, Ἄδωνις, Παρθενίδιον.

Ἀραιός. πάγιος. ἢ βέβαιος.

Ἀράσιμος. ὁ καταράσιμος.

Ἄραθαι. ἀπενέγκασθαι. ἢ λαβεῖν. φορτίσασθαι. Ὅσῳ δὲ ἤυξετο τῆς ἀφοδοχῆς τὸ μέγεθος ἐν τῷ λόγῳ, τοσούτῳ μᾶλλον ἔτι πρὸς τιὺ πειθὼ συνεστέλλετο, μεῖζόν γε ὂν ἢ καθ' ἑαυτὸν ἄραθαι φορτίον. καὶ γὰρ εἴ τίς με, ἔφη, πρὸς ἱερωσύνιν ἐκάλει, ὁμολογῶν εἶναι τὸ χρῆμα θεοφιλέστατόν τε καὶ θεοσώτειον, ὅμως τὸ ἐμαυτοῦ δέος ὡμολόγησα ἂν τῆς ἀδενείας ὑποκαταδακνόμενός τε καὶ δυσωπούμενος πρὸς τὸ μέγα τοῦτο καὶ πάμμεγα τῆς ἱερωσύνης ἀφίσθαι, κἄπειτα Πίνδαρον, ὃ μή τοι τοῦ χείρονος, ὡς ἐκεῖνος, ἀλλὰ τοῦ κρείττονος καθ' ἑαυτόν.

Ἀραγμένα. πεπορπυγμένα. πεπορφυρωμένα. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Νῦν θαμινοῖς παλάγεσι μάτην τὸ πρόσωπον ἀράσσῃς.

Ἀρᾶται. εὔχεται. ἢ καταρᾶται. ἢ ὀπτεύει τῷ παλεῖ. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις· Ὕστερον ἀρᾶται, κἀπιθειάζει τῷ παρεῖ.

Ἄρατος.[6] φρατηρὶς, ὡς φησι Πολύβιος. ὃς ἰὼν τὰ μὲν ἄλλα τέλειος ἀνὴρ εἰς τὰ πραγματικὰ πρόσεστι. καὶ γὰρ εἰπεῖν, ἠ ἀφονητῶναι, καὶ[7] στέρξαι τὸ κοινῇ, δυνατός. κἀμὲν ἐνεγκεῖν τὰς πολιτικὰς ἀφορμὰς πρᾴως, καὶ φίλους[8] ἐνδύσασθαι, καὶ συμμάχους προσλαβεῖν, ὀλίγους δεύτερος. ἐπὶ δὲ πράξεις, ἀπάτας, ὑποβολὰς συσκιασαῖς κἀν τοῖς πολεμίοις, καὶ . . . ύτας ἐπὶ τέλος ἀγαγεῖν ἀφ' τῆς αὐτοῦ κακοπα . . . ας καὶ τόλμης, δεινότατος. ὁ δ' αὐτὸς ὤν, ὁπότε τὸ ὑπαίθριον ἀνιεπόησαν βουλῇσι, νωθρὸς μὲν ἐν ταῖς ὑπνοίαις,[9] εὔτολμος δὲ ἐν ταῖς ὑποβολαῖς· ἐν ὄψει δ' ἦν μέγας τὸ δεινόν. διὸ καὶ τροπαίοις ἐπ' αὐτὸν βλέποντας ἐπλήρωσε τιὺ Πελοποννησίων, καὶ τῇδε . . . τοῖς πολεμίοις ἀεί ποτ' ἰὼν εὐχείρωτος. ὅπως αἱ τοῦ ἀνδρὸς φύσεις ἐν μέσῳ τοῖς σώμασιν ἔχουσί πως πολυειδεῖς, ἔτι δὲ μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς. ὥστε τὸν αὐτὸν ἄνδρα μὴ μόνον ἐν τοῖς ἀμφέρουσι τοῦ ἐναργημά-

Ἀραρέ μοι. Animo meo congruit, vel apta eſt. Id eſt, Ego & luſcinia luctui pariter & æque indulgemus.

Ἄραρε. Decretum eſt. Quaſi dicas, fixum eſt & immutabile. Et Ἄραρον, aptarunt. Et Ἀραρίσκω, adapto. Et Ἀραρυῖαν, adaptatam.

Ἄραρος. Araros, Athenienſis, filius Ariſtophanis Comici, & ipſe Comicus: qui primum docuit fabulas Olympiade CI. Ex fabulis ejus ſunt, *Cæneus, Campylion, Panis natales, Hymenæus, Adonis, Parthenidium.*

Ἀραιός. Adaptatus. Firmus. Stabilis.

Ἀράσιμος. Execrandus.

Ἄραθαι. Reportaſſe. Accepiſſe. Onus ſuſcepiſſe. *Quanto autem magis ſucceſſionis magnitudo verbis augebatur, eo minus argumentis illorum movebatur, quod onus illud majus eſſet, quam quod humeris ſuis ſuſtinere poſſet. Etenim, ajebat, ſi quis me ad ſacerdotium vocaret, quamvis hanc rem & Deo gratiſſimam & ſanctiſſimam eſſe confiterer, meæ tamen imbecillitatis metum diſſimulare non poſſem: atque adeo me ſubmittens, & contra ſacerdotii majeſtatem oculos quaſi attollere verens, cederem, ſecundum Pindarum, non parte deteriore, ut ille, ſed præſtantiore, idque ſponte & ultro.*

Ἀρασσόμενα. Alliſa. Colliſa. In Epigrammate: *Nunc frequentibus plagis fruſtra faciem contundis.*

Ἀρᾶται. Precatur. Imprecatur. Vel per Deum obteſtatur. Pherecrates *Myrmecanthropis: Deinde precatur, & per Deum obteſtatur patrem.*

Ἄρατος. Aratus, belli dux, ut ait Polybius. Hic cætera quidem vir erat numeris omnibus abſolutus ad res gerendas. Nam & eloquendi facultate, & mente ingenioque & taciturnitate præſtabat. In diſſenſionibus civilibus leviter ferendis, jungendis amicitiis, ſociiſque alliciendis, nemini ſecundus. Præterea, in molitionibus occultis, dolis & inſidiis hoſti ſtruendis, iiſque laboris improbi tolerantia audacter ad effectum perducendis, ſolertiſſimus. Hic idem tamen, quoties in caſtris & acie verſabatur, tardus in conſiliis excogitandis, & in rebus aggrediendis parum audax erat, quique eorum, quæ terribilia cenſentur, conſpectum ferre non valeret. Quare tropæis ad ſe ſpectantibus totam Peloponneſum implevit, ſemperque ab hac parte non magno conatu ab adverſariis ſuperatus fuit. Adeo naturæ hominū non in corporibus tantum, ſed & multo quidē magis in animis magnam quandam varietatē ha-

1 Ἀραρέ μοι. ἥρεσέ μοι ταῖς φρ.] Scholiaſta Sophocl. ad *Electram* pag. 87. ut Portus monuit. Vide etiam ſupra v. Ἀηδών.

2 Ἄραρος, Ἀθην.] In prioribus Edit. poſt vocem Ἄραρος hæc . . . . . ὁ υἱὸς Ἀριστοφάνους ἀπὸ τοῦ Ἄραρος ἐκλήθη ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἁρμόσας τὰ φῶς. Sed verba iſta delenda cenſui, non ſolum quia contra ſenſum & ſeriem orationis in textum intruſa ſunt, ſed etiam quia in optimo MS. Pariſ. A. ad marginem ſcripta leguntur: quod certiſſimum argumentum eſt, ea recentioris cujuſdam ſcholium eſſe.

3 Καινεύς] Fabula I.xc laudatur a Polluce.

4 Καμπυλίων] Laudatur ab Athenæo; uti & tres ſequentes.

5 Τὸ πρόσωπον] In uno MS. Pariſ. legitur τὸ μέτωπον.

6 Ἄρατος. φρατηρὶς, ὡς φησι Πολ.] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Polyb. lib. IV. cap. VIII.

7 Στέρξαι] Rectius apud Polybium στέξαι: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

8 Ἐνδύσασθαι] Polybius habet ἐνδήσασθαι: quod magis placet.

9 Εὔτολμος δὲ ἐν ταῖς ὑποβολαῖς] Reſcribe ex Polybio, ἄπολμος δὲ ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς: quam lectionem in verſione expreſſi.

των,

των, τοὺς δὲ μὴ δυφυᾶς ἔχειν, τοὺς δὲ δὲ ἐναντίως· ἀλλὰ τοῦτό πινα τῶν ὁμοειδῶν πολλάκις τὸν αὐτὸν καὶ συνετώτατον εἶναι, καὶ βραδυτατον, ὁμοίως δὲ καὶ τολμηρότατον, καὶ δειλότατον. ὁ αὐτὸς δόξα ταῦτά γε, συνήθη δὲ καὶ γνώριμα τοῖς βουλομένοις συνεφιέναι. τινὲς μὲν γὰρ ἐν ταῖς κυνηγεσίαις εἰσὶ τολμηροὶ τοὺς τῶν θηρίων συγκλασπάσεις· οἱ δ' αὐτοὶ τοὺς ὅπλα καὶ πολεμίους ἀγεννεῖς· καὶ τῆς τε πολεμικῆς ἀρετῆς τῆς καθ' ἅνδρα μὲν, καὶ κατ' ἰδίαν, εὐχερεῖς καὶ πρακτικοί· κοινῇ δὲ καὶ τῆς πολεμικῆς ἐνίων συνιστάσεως ἄπρακτοι.

bēt; ut idē homo partim aptus, partim ineptus inveniatur, non dicā ad diversas actiones; verum etiam ad nonnullas, quæ generis sunt ejusdē: estque idem sæpe ingeniosissimus & tardissimus; ac similiter audentissimus idem ac timidissimus. Neque rem novam, aut abhorrentem a communi hominum opinione dicimus: sed quam usu sint experti, probeque norint, qui attendere voluerint. Est invenire nonnullos, qui in venationibus ad congressus cum feris sint animosi, cum adversus arma atque hostes iidem sint ignavi. Quidam ad belli usus, quoties viritim inter privatos res geritur, expediti sunt atque solertes: publice vero, & cum aliis in acie stantes ad rem gerendam sunt inepti.

Ἄρατος,[2] Σολεὺς τῆς Κιλικίας (ἔστι γὰρ καὶ ἐν Κύπρῳ πόλις Σόλοι) υἱὸς Ἀθηνοδώρου. ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ, Μύρις, Καλώνδας, Ἀθηνόδωρος. ἀκροατὴς δὲ ἐγένετο γραμματικοῦ μὲν τοῦ Ἐφεσίου Μενεκράτους, φιλοσόφου δὲ Τίμωνος καὶ Μενεδήμου. [3] γεγονὼς ἐν τῇ ρκδ' Ὀλυμπιάδι, ὅτε ἐπὶ Ἀντιγόνου βασιλεύοντος Μακεδονίας, υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὁ Γωνατᾶς κληθείς· καὶ συνῆκέ τε αὐτῷ, καὶ παρ' αὐτῷ ἐτελεύτησε, σύγχρονος Ἀνταγόρᾳ τῷ Ῥοδίῳ, καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ. ἐποποιός. συνέταξε δὲ βιβλία ταῦτα· τὰ [4] Φαινόμενα· ὧν θαυμάσιος ἡ εἰσβολὴ, καὶ ὁ ζῆλος Ὁμηρικός. Ὕμνους εἰς Πᾶνα. Σποndοφόρους. Παίγνια. Ἀστρολογίαν καὶ Ἀστροθεσίαν. [5] Σύνθεσιν φαρμάκων. Θηριακῶν ὁπλήθεια. Ἀνθρωπογονίαν. Ἐπιθυτικόν. [6] Εἰς Θεόκριτον. Εἰς Ἀντίγονον. Ἠθοποιίας. [7] Ἐπιστολάς. Ἐπιγράμματα εἰς Φίλαν, τὴν θυγατέρα Ἀντιπάτρου, γυναῖκα δὲ Ἀντιγόνου. Ἀνατομήν. Εἰς Παυσανίαν τὸν Μακεδόνα. [8] Ἐπικήδειον τὸν Κλεομβρότου. [9] Διόρθωσιν Ὀδυσσείας. Ἐπιστολὰς ὁμοίως καταλογάδην.

Ἄρατος Solenſis, Cilix, (eſt enim & in Cypro urbs Soli) Athenodori filius: cujus fratres fuerunt, Myris, Calondas, & Athenodorus. Auditor fuit Menecratis, Grammatici Epheſii: Philoſophorum vero Timonis & Menedemi. Vixit Olympiade CXXIV, temporibus Antigoni, Regis Macedoniæ, cognomento Gonatæ, filii Demetrii Poliorcetæ: ejuſque familiaritate uſus eſt, & apud eum obiit; æqualis Antagoræ Rhodii, & Alexandri Ætoli. Fuit poeta Epicus, ſcripſitque libros hos: *Phænomena*; quorum initium eſt admirabile ob imitationem Homeri. *Hymnos in Panem. Spondophoros. Ludicra. Aſtrologiam. Aſtrotheſiam. Compoſitionem medicamentorum. Theriacorum uſum. Hominum generationem. Epithyticum. In Theopropum. In Antigonum. Ethopœias. Epiſtolas. Epigrammata in Philam* Antipatri filiam, Antigoni vero uxorem. *Anatomen. In Pauſaniam Macedonem. Epicedium Cleombroti. Correctionem Odyſſeæ.* Item, *Epiſtolas* oratione ſoluta.

Ἄρρατον. Ἰσχυρόν. στερεόν. ὕπας Πλάτων. Ἀρράτων δὲ, πλήττων. κρούων.

Ἄρρατον. Robuſtum. Firmum. Ita Plato. Sed Ἀρράτων, percutiens, tundens, pulſans.

Ἀραφήνιος. [10] δῆμος Αἰγηίδος.

Ἀραφήνιος. Arhaphenius. Populus tribus Ægeidis.

Ἀρράχιον. [11] ὄνομα κύριον.

Ἀρράχιον. Arrachion. Nomen proprium.

Ἀράχνιον νῆμα. καὶ Ἀραχνᾶς μίτος, ὁ λεπτότατος. ἐν [12] Ἐπιγράμματι· Ἀραχναίου μίτος

Ἀράχνιον νῆμα. Tela araneæ. Et Ἀραχνᾶς μίτος, filium araneæ; ſive, tenuiſſimum. In

1 Συνεκβασπάσεις] Polybius habet συνεκβασάσεις: quod magis probem.

2 Ἄρατος, Σολεὺς τῆς Κιλ.] Cum iis, quæ Suidas hic de Arato tradit, conferenda eſt vita Arati, Græce ab anonymo conſcripta, quæ una cum Hipparcho Bithyno & Achille Statio in Arati *Phænomena* edita eſt Florentiæ apud Juntas, MDLXVII.

3 Γεγονὼς ἐν τῇ ρκδ' Ὀλυμπιάδι, ὅτε ἦν Ἀντίγονος βασ.] Anonymus in vita Arati modo laudata: Γέγονε δὲ ὁ Ἄρατος κατὰ Ἀντίγονον τὸν τῆς Μακεδονίας βασιλέα, ὃς ἐπεκαλεῖτο Γονατᾶς. ἦν δὲ υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ· ᾧ γυνάϊον εἶχε Φίλαν, τὴν Σελεύκου καὶ Στρατονίκης θυγατέρα. Ἦν δὲ φιλολόγως διακείμενος, ὡς καὶ ποιητικῶν ἐπιστατῆσαι πολλοὺς μὲν ὡς ἄλλους τῶν πεπαιδευμένων ἔχειν παρ' αὐτῷ, καὶ δὴ καὶ τὸν Ἄρατον, ὃς παρὰ τοῦ βασιλέως χειρόμακτος καὶ εὐδοκιμήσας ἔν τε ἄλλῃ πολυμαθείᾳ καὶ ποιητικῇ ἀσθενεστέρᾳ τὸν αὐτοῦ τὰ Φαινόμενα γράψαι &c. Hæc Suidam egregie illuſtrant.

4 Τὰ Φαινόμενα] Hoc opus etiam nunc exſtare notum eſt.

5 Σύνθεσιν φαρμάκων. Θηριακῶν ἐπιπλόκια] Sic locum hunc 2 MSS. Pariſ. exhibent, qui in prioribus Edit. abſque ulla interpunctione ſic legitur: Σύνθεσιν φαρμάκων Θηριακῶν ἐπιπλόκιαν. Sed uti in textu, ita etiam in verſione ſecutus ſum lectionem codicum MSS.

6 Εἰς Θεόκριτον] Scholiaſta Homeri ad Il. Σ. v. 486. laudat Aratum ἐν τῷ πρὸς Θεόκριτον Ἐπικηδείῳ: quod opus Suidas hic forte intelligit.

7 Ἐπιστολάς] De his notanda ſunt verba Anonymi in vita Arati: Τὰς δὲ Ἀράτου ἐπιστολὰς, ἃς ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν, πάντων σχεδὸν συμφωνούντων πρὸς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένας αὐτὸν εἶναι, καὶ ὁμολογουμένων γνησίας εἶναι, μόνος Ἀπολλωνίδης ὁ Κηφεὺς ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ καταψεύσμενος ἱστορίας οὐκ εἶναι φησὶν, ἀλλὰ Σαβείρου Πόλλωνος. ἔοικε δὲ αὐτῷ τάχα φησὶν εἶναι ἐπιγεγραμμένας Εὐριπίδου ἐπιστολάς. i. e. *Quod ad Arati epiſtolas attinet, quarum ſupra mentionem fecimus, cum omnes conſentiant, eum auctorem eſſe illarum, quæ ipſi vulgo tribuuntur, omneſque fateantur, eas genuinas eſſe; ſolus Apollonides Cephenſis libro* VIII. *de Hiſteria Commentitia eas non eſſe Arati ait, ſed Sabirii Pollonis: cujus etiam ſint epiſtolæ, Euripidis nomine inſcriptæ.*

8 Ἐπικήδειον τὸν Κλεομβρότου] Non placet hæc σύνταξις. Vel enim ſcribendum eſt, ἐπικήδειον εἰς Κλεόμβροτον: vel, ἐπικήδειον εἰς τὸν Κλεομβρότου θάνατον.

9 Διόρθωσιν Ὀδυσσείας] Anonymus in vita Arati: Καὶ τὴν Ὀδυσσείαν δὲ διώρθωσε· δοκεῖται γάρ τις διόρθωσις ὕπας Ἀριστάρχου, ὡς Ἀριστοφανείου. Τινὲς δὲ αὐτὴν εἰς Συρίαν ἐληλυθέναι φασὶ, δι' ἀγγελίαν παρ' Ἀντιόχου, ὃν ἠξίωσέ τις αὐτὸν ὥστε τὴν Ἰλιάδα διορθώσασθαι, ἀφ' οὗ τὸ ὑπὸ πολλῶν λελυμάνθαι. i. e. *Correxit etiam Odyſſeam, ἐν vocatur correctio quædam Aratea, ita ut Ariſtarchea & Ariſtophanea. Quidam etiam aiunt eum in Syriam profectum ab Antiocho rogatum fuiſſe, ut Iliadem corrigeret, quod ea a multis eſſet corrupta.*

10 Ἀραφήνιος. δῆμος Αἰγηίδος] Scribe Ἀραφήν. δῆμος Αἰγηίδες, ut apud Stephanum Byzantium. Ἀραφήνιος enim eſt nomen δημότου, non vero ipſius δήμου, ſive populi.

11 Ἀρράχιον] De eo vide quæ collegit Scaliger ad Olymp. LIV.

12 Ἐν Ἐπιγράμματι] Diſtichum integrum Anthol. lib. VI. cap. VIII. ſic legitur:

Ἃ μ' ἀραχναίοι μίτες πελυδίνια λάτναν
Ἀτραπὸν, ὀλιχὰς ὄτι ἄπρ ἀλακάτας.

Una quidem [ex tribus ſororibus] verſatilem fuſum, ſubtiliſſimi fili miniſtrum, non ſine oblonga colu, [Minervæ dedicavit.]

πολυδινέα λάτειν ἄτρακον.

Epigrammate: *Et ſæpe rotatum fuſum, tenuiſſimi fili miniſtrum.*

Ἀράχνη. Θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα. Ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς, τὸ ζωύφιον· ὥσπερ τὸ ἀρσὰ ἴχνη ἔχειν.

Τρισσαὶ τ' ἦσαν ἄλικες, ἶσον ἀράχνᾳ
Τεύχᾳ λεπταλέον μίτον ὑφαίνουσαι.

Ἀράχνη. Genere fœminino, tela aranea. Ἀράχνης vero, genere maſculino, ipſum animalculum; ſic dictum, quod ἀρσὰ ἴχνη, ſive tenues pedes habeat. [In Epigrammate: *Palladi*] *tres dedicarunt* [*puellæ*] *æquales, araneārum inſtar tenue filum nere ſcientes.*

Εἴρηκε δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, καὶ ὥσπερ Πινδάρῳ, καὶ ὥσπερ Καλλίᾳ· λέγουσι δὲ καὶ ἀραχνικὰ, ἀπὸ τῆς ἀράχνης ὀρθῆς. Καλλίας Κύκλωψιν· Ὥσπερ ἀραχνικὸς τιὼ ἐδὲν ὠφορέμενα. Θηλυκῶς δὲ Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ· Πάντα δ' ἐλίσσων ἀραχνᾶν βίβει. Καλλίμαχος· Ἔργον ἀράχνα. Κεραῖνος δὲ Πυτίνῃ· Ἀραχνίων μετιὼ ἔχθος τιὼ γαστέρα. Φερεκράτης Τυραννίδι· Ἀράχνεια ὥσπερ ταῖς σκυλαῖσι ταῖς κενταῖς. Νικόφρων Ἀφροδίτης Γοναῖς· Ἃς ἀράχνιόν τι φαίνεται ἐμπεφυκέναι.

Ἀραχώσιοι. Arachoſiii. Nomen gentis. Et Arachoſia, regio.

Ἀραχώσιοι. ἐθνικόν. καὶ Ἀραχωσία, χώρα.

Ἀρβαζάκιος, [3] Ἴσαυρος, ἐπὶ Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως, ὃν Ἁρπαζάκιον ἐκάλουν ἀφ' τὸ πλεονεκτικόν. ἰοῦ μοὶ γ' ἐξ Ἀρμενίας, τοῖς τεοῖν ἅμα συγκαλειλημμένος πάθεσιν, ὥσπερ Ἡφαιστείοις δεσμοῖς [4] ἀῤῥήκτοις, καὶ ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. ταῦτα δὲ ἰοῦ, ἐρωτομανία, καὶ μέθη, καὶ πλεονεξία. ὅτω δὲ εἰς ἔσχατον ὄρον τὰς ἑαυτοῦ δοκήσας ἀρετὰς ἐπεληλύθει, ὥστε οὐκ ἄν τις ἐπίστευσε [5] πειραθείς, ὅπι τοὺς περὶς ἐκείνας ὅτως εἰς ἄκρον ἐξήσκησε. [6] μυσαρῶν μοὶ γ' σωέζηστο τοσαύταις, ὅσας ὅτε ἐκεῖνος ἀριθμεῖν εἶχεν, ὅτε ἕτερός τις τῶν ἀφικνουμένων. καὶ οἵγε παρεπόντες αὐτῷ λογισταὶ τ' στρατιωτικῶν ἔργων τὸν μοὶ ἀριθμὸν τῶν στρατιωτῶν ἤδεσαν· τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἑταιρῶν καὶ τὸν ἐν τῶν χειρῶν ἀριθμὸν αὐτῶν διέφυγεν. ὥσπερ [7] δὴ Ὀρόντιν τὸν Πέρσιν φασὶν εἰπεῖν· Ὅτι τῶν δακτύλων ὁ μικρόσταλος καὶ μύρια σημαίνῃ καὶ ἕνα ἀριθμόν· ὅτω κἀκεῖνοι τὰς ἑταίρας χῖλ' μονάδας καὶ μυριάδας ἠρίθμων.

Ἀρβάκης, [8] βασιλεὺς [9] Μήδων ἐπὶ Σαρδαναπάλου, ἀνὴρ τόν τε βίον σώφρων, καὶ πραγμάτων εἰ δή τις ἔμπειρος, τελειμμένος τε ἐν κυνηγεσίοις καὶ πολέμοις, καὶ πολλὰ μοὶ πάλαι γενναῖα ἐξειργασμένος, μείζω δὲ τότε φρονήματος. ὅτως ἀκριβῶς τόν τε βίον καὶ τὰ ἤθη, οἷς χρῆται βασιλεὺς, ἐς νοῦν ἐνεβάλετο καὶ ἐνεθυμήθη ἄρα, ὅτι ἀπειρία γενναίᾳ ἀνδρὸς ὅτος ἔχει τὰ τῆς Ἀσίας κράτη· καὶ βελτίω σωτηρίαν ὅλης ἀρχῆς.

Ἀρβέλα. πόλισμα Σικελικὸν ἡ Ἀρβέλη. οἱ δὲ οἰκοῦντες ἐκεῖσε ἐδόκουν εὐεξαπάτητοι εἶναι. καὶ παροιμία· Τί γένοιο ἰὼν εἰς Ἀρβέλας;

Ἀρβαζάκιος, Arbazacius, Iſaurus, ſub Arcadio Imperatore vixit quem propter avaritiam Harpazacium appellabant. Erat enim tribus vitiis tanquam Vulcaniis vinculis firmiter conſtrictus, in eiſque conſtanter perſeverabat. Hæc vitia erant, inſanus amor, ebrietas, & avaritia. Tanto autem ſtudio illis, quas exiſtimabat, virtutibus operam dabat, ut, qui id experientia compertum non haberet, credere non poſſet, eum tantos in tribus illis vitiis progreſſus feciſſe. Tot enim pſaltrias in convictu ſuo habuit, ut nec ipſe, nec ullus alius e miniſtris eas numerare poſſet. Ac numerarii rerum militarium, qui illi apparebant, militum quidem numerum norant: meretricum vero multitudo omnem eorum calculum ſuperabat. Quemadmodum igitur Orontem Perſam dixiſſe ferunt, minimum digitum & decem millia & unum ſignificare: ſic etiam illi meretrices & ſingulatim & per dena millia numerabant.

Ἀρβάκης. Arbaces, Præfectus Medorum ſub Sardanapalo, vir ſingulari temperantia rerumque uſu haud vulgari præditus, atque in venatibus belliſque exercitatus: qui cum multa ante hac ſtrenue feciſſet, tum vero adhuc majora animo agitabat. Hic cum interiorem Regis vitam moreſque auditu accepiſſet, ita ſecum reputare cœpit, penuria viri cujuſpiam ſtrenui penes Sardanapalum regnum Aſiæ ſtare. Quare de toto imperio conſilium iniit.

Ἀρβέλα. Arbela, ſive Arbelæ, oppidum Siciliæ, cujus incolæ facile decipi poſſe putabantur. Unde ortum eſt proverbium: *Quid non de te fiet, cum Arbelas profectus fueris?*

1 Τρισσαὶ ἦσαν ἄλικες, ἶσον ἀρ.] Integrum Epigramma, ex quo hæc decerpta ſunt, legitur Anthol. lib. VI. cap. VIII. pag. 558. (424. Ed. Henr. Steph. *P.*)

2 Εἴρηται δὲ ἀράχνης κἀμ παρ' Ἡσιόδῳ, κἀμ π.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, propter brevitatem & obſcuritatem fragmentorum ἀνεκμηνδύτα reliqui.

3 Ἀρβαζάκιος, Ἴσαυρος, ἐπὶ Ἀρκ.] Articulum hunc de Arbazacio (qui in Chronico Marcellini Comitis & Jordanis male vocatur Narbazacius) ex hiſtoria deperdita Eunapii a Suida deſcriptum eſſe puto.

4 Ἀῤῥήκτοις] Vocem hanc eſſe ſuperfluam facile apparet. Eſt enim interpretatio τῶν Ἡφαιστείων; quæ cum initio ad marginem notata eſſet, poſtea a librario aliquo in textum recepta fuit. Vide infra v. Ἡφαίστιος, ubi locus hic repetitur, & præter ἀῤῥήκτοις aliud inſuper ſcholium, ἀλύτοις nempe, imprudenter in textū intruſum eſt.

5 Πειραθείς] Videtur potius addita negatione legendum eſſe μὴ πειραθείς: quod & Portus monuit.

6 Μυσαρῶν μοὶ γ' σωέζηστο τοσ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, leguntur etiam infra v. Μυσαρῶν.

7 Ὥσπερ ἂν Ὀρόντην τὸν Πέρσην φασὶν εἰπεῖν· ὅτι τῶν δακτ.] Idem apophthegma Orontis refert Ariſtides apud Photium pag. 1304. Ὥσπερ ὠφεί ἔ δακτύλῳ φασί ποτ' εἰπεῖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην, ὡς ὁ αὐτὸς ὢν, τῇ ἥδε ποτὲ μὲ τὰ μύρια σημαίνῃ, ποτὲ δὲ ὁ πλέον ἢ ἕν. Et pag. ſeq. Ὀρόντης ὁ Πέρσης εἰπεσὼν τῶν δακτύλων, ἐφη ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ μύρια σημαίνῃ. i. e. *Orontes Perſa cum imperio excidiſſet, digitus, inquit, nunc unum, nunc decem millia ſignificat.*

8 Ἀρβάκης, βασιλεὺς Μήδων ἐπὶ Σαρδαν.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Nicolai Damaſceni, quæ Suidas deſcripſit ex Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 425.

9 Βασιλεὺς Μήδων] Scribe ὑπαρχος Μήδων, i. e. *Præfectus Medorum*; ut recte apud Conſtantinum loco laudato.

Ἄρβηλα. ὄνομα τόπου. καὶ Ἀρβήλιος. Ἀθηναίοις. Ἀρβύλη δὲ, τὸ ὑπόδημα.

Ἀργαλέον φρενέουσα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν. Εὐριπίδης[2] λόγῳ Βάκχας. καὶ[3] Ἀργαλέον, χαλεπόν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλγος, ἀλγαλέον, καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς τὸ ρ. ἔργον δὲ ᾠδὴ τοῖς παλαιοῖς τὸ δυσχερές. ὅτι τότε ᾠδὴν ἔλεγον, ἐργαλέον, καὶ τροπῇ ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἀπύω, τὸ φωνῶ. Ἀργαλέον δὲ, δύσκολον, δυσχερές. καὶ Ἀργαλέως ὑπερρηματικόν. καὶ Ἀργαλεώτερον.

Ἀργὰ ῥήματα. ὅσα ὄνησιν οὐ φέρει ψυχῆς.

Ἀργανθώνη. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀργανθάνειος κλίνη. καὶ Ἀργανθώνιον ὄρος τῆς Κίου νήσου.

Ἀμφ'[4] Ἀργανθώνιον ὄρος, ᾠχράς τε Κίοιο.

Ἀργαιζίν. ὄνομα ἔθνους.

Ἀργάς.[5] ὁ δεινόταλος παρ' ἡλικίαν, Ἀργὰς καλεῖται.[6] τούτῳ ἀφομοιοῦσθαι τὸν Δημοσθένην. ἄλλοι δὲ τὸν δεινόταλον καὶ θηριώδη τὸν τρόπον. οὗ μάλιστα Ἀργεῖοι τὸν ὄφιν ἀργὰν ἐκάλουν.[7] Τίμαρχος δὲ ὁ Ῥόδιος οὐ τὴν γλῶτταν οὕτως καλεῖσθαί φησιν, ἀλλὰ γένος εἶναι ὄφεων τοὺς ἀργάς.

Ἀργαῖον. τὸ Καισαρείας ὄρος.

Ἄργελλα. οἴκημα Μακεδονικόν, ὅπερ θερμαίνοντες λούονται.

Ἀργελόφους.[8] Ἀριστοφάνης·

Σὺ δὲ τὰ ἀρχῆς ἀγαπᾷς τὰ σῆς τοὺς ἀργελόφους περιλεῴων.

Ἄργεμον. τὸ κατὰ πάθος γενόμενον λεύκωμα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ.

Ἀργέου υἱός.[9] Καί πως ὁ Ἀργέου υἱὸς ἀλλαχόσε βουλόμενος βαλεῖν, τὰδελφὸν δυστυχῶς τὸ στέρνον τυγχάνει, καὶ ἀναιρεῖ αὐτόν. † Ὅπου[10] τῷ Θηραμένει, τῷ Ἰσοκράτους διδασκάλῳ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ᾠδικαιωμένῳ, δύο δὲ τὰ μέγιστα καὶ χειλιώταλα· ἥ τε τῶν ἐν Ἀργινούσῃ στρατηγῶν ἀπαγωγὴ, ὧν αὐτὸς συνεπήσατο μὲν Καλλιξένους· ἥ τε τῶν λ' ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου[11] κατάστασις. ζήτει δὲ τὸν Δεξιόν.

Ἀργεννῆσι. λευκοῖς.

Ἀργεία. ἡ Ἥρα. ἢ ἡ τῶν Ἀργείων γῆ.

Ἄρβηλα. Arbela, nomen loci. Et Ἀρβήλιος, Athenienſibus. At Ἀρβύλη, calceamenti genus.

Ἀργαλέον φρεν. *Moleſtum eſt ſapienti, apud inſipientes multa loqui.* Dictum eſt Euripidis *Bacchis*. Et Ἀργαλέον, difficile, moleſtum. Dictum eſt ab ἄλγος: unde ἀλγαλέον, &, mutato λ in ρ, ἀργαλέον. [Vel ſic.] Ἔργον apud veteres ſignificat, difficile, moleſtum. Hinc deducitur ἐργαλέον, & mutato [ε in α ἀργαλέον:] ut ab ἔπω, ἀπύω, clamo. Ἀργαλέον vero, difficile, moleſtum. Et Ἀργαλέως, adverbium, difficulter. Et Ἀργαλεώτερον, difficilius.

Ἀργὰ ῥήματα. Ocioſa verba, quæ animo nullo modo proſunt.

Ἀργανθώνη. Nomen proprium. Et Arganthonius lectus. Et Arganthonius mons in Inſula Cio. *Circa Arganthonium montem & oſtia Cii.*

Ἀργαιζίν. Argarizin. Gentis nomen.

Ἀργάς. Qui callidioris eſt ingenii quam pro ætate, is vocatur Ἀργάς. [Eſt autem Ἀργὰς genus ſerpentis.] Huic Æſchines Demoſthenem ſimilem eſſe dicit. Alii vero ſic appellari dicunt hominem violentum & ferinis moribus præditum. Et Argivi præcipue ſerpentem vocabant Ἀργάν. Timarchus Rhodius autem ait, τὸν Ἀργὰς non eſſe vocem inuſitatam; ſed ſignificare genus ſerpentis.

Ἀργαῖον. Argæum. Cæſareæ mons.

Ἄργελλα. Argella, balneum quoddam Macedonicum, in quo calefacto homines ſe lavant.

Ἀργελόφους. [Extremas & inutiles partes.] Ariſtophanes: *Tu vero inutiles principatus tui partes corrodere gaudes.*

Ἄργεμον. Morbus oculi, qui albugo vocatur.

Ἀργέου υἱός. Argei filius. *Hic alio telum jaculari volens, fratris pectus infeliciter ferit, & ipſum interficit.* † Theramenes, Iſocratis magiſter, cum alia multa contra leges fecit, tum vero duo maxima & graviſſima. Hæc autem ſunt, ducum, qui erant in Arginuſa, abductio, cujus ipſe cum Callixene auctor fuit: & triginta Tyrannorum ad evertendam populi libertatem conſtitutio. Quære in v. Δεξιός.

Ἀργεννῆσι. Candidis. Albis.

Ἀργεία. Argiva Juno. Item, Argivorum terra.

1 Ἀρβήλιος. Ἀθηναίοις] Quid hoc? Nihil certe ſimile me apud ullum ſcriptorum veterum legiſſe memini. Quare ſuſpicor locum hunc non ſolum eſſe corruptum, ſed etiam mutilum, cumque ſic in integrum eſſe reſtituendum: Ἀρβήλιος, ἀπὸ Ἀρβήλων Ἀθηναίοις. Vide Steph. Byzantium v. Ἄρβηλα.

2 Εὐριπίδης λόγῳ Βάκχας] Falſum eſt verba præcedentia reperiri apud Euripidem *Bacchis*. Quare alibi ea quærenda ſunt.

3 Ἀργαλέον. χαλεπόν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλγος, ἀλγ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Plutum*, pag. 1.

4 Ἀμφ' Ἀργανθώνιον ὄρος, ᾠχράς τε Κίοιο] Hunc verſum apud Apollonium Rhod. me legiſſe memini.

5 Ἀργάς. ὁ δεινόταλος παρ' ἡλ.] Apud Harpocrationem, cujus veſtigia Suidas hic ſecutus eſt, melius legitur Ἀργᾶς, cum circumflexo.

6 Τούτῳ ἀφομοιοῦσθαι ὑπὸ Αἰσχίνου τὸν Δημοσθένην] Locus Æſchinis, ad quem Suidas hic reſpicit, exſtat in oratione ejus vulgo περὶ παραπρεσβείας inſcripta, pag. 260. ubi Orator ſic inquit: Ἐκ παίδων δὲ ἀπαιδαγωγήτων, & δεκαζολάντας δίκας κατὰ τῶν ἐπιτρόπων λαχόντων, ΑΡΓΑΣ ὀκλήρη i. e. *Cum puerilitam exceſſiſſet, & tutoribus ſuis litem decem talentorum intentaſſet, Argas appellatus eſt.* Vide etiam infra v. Βάπτων, & v. Δημοσθένης.

7 Τίμαρχος δὲ ὁ Ῥόδιος] Inter Gloſſographos veteres ſæpe mentio fit Τιμαρχίδου τοῦ Ῥοδίου, nunquam vero Τιμάρχου τοῦ Ῥοδίου. Quare non eſt repudianda emendatio Muſſaci ad Harpocrationem, qui pro Τιμάρχου, Τιμαρχίδου hic legendum cenſet. Timachidam autem præter Enarratorem Comici, Athenæum & alios, laudat etiam Euſtathius ad *Iliad.* pag. 1067. & ad *Odyſſ.* pag. 1671.

8 Ἀριστοφάνης] *Veſpis* pag. 478. (334. Ed. Baſ. *P.*)

9 Καί πως ὁ Ἀργέου υἱὸς ἀλλαχ.] Idem fragmentum legitur [illegible] v. Ἄμικλα.

10 Ὅπου τῷ Θηραμένει τοῦ Ἰσοκράτους διδ.] Hæc, & quæ ſequ[illegible] excerpta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Ranas*, Pag. 22[illegible] ſua hic ſedes non eſt, quoniam pertinent ad vocem [illegible] paulo poſt ſequitur.

11 Καταύσασις] Hanc lectionem ex 2 MSS Pariſ. revocavi. In prioribus enim Edit. male excuſum eſt καταῦσις.

Ἀργείων.

Ἀργείων. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀργεῖοι, οἱ Ἕλληνες.

Ἀργεινός. ὁ λαμπρός. Ἀργινόεις.

Ἀργειόδους. ὁ λευκοὺς ὀδόντας ἔχων.

Ἀργείους ὁρᾷς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτενῶς καὶ καταπλήκτικῶς ὁρώντων.

Ἀργεῖοι Φῶρες. ἐπὶ τῶν φανερῶς πονηρῶν. οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ.

Ἀργιφόντης. ὁ Ἑρμῆς.

Ἀργείης. ὁ λευκός.

Ἀργής. ὁ κεραυνός. καὶ Ἀργῆστης, ὄνομα κύριον.

Ἀργιλλώδης. ὁ ῥυπαρός. ἢ Ἀργιλλώδης γῆ, ἡ λευκὴ καὶ καθαρά.

Ἀκρίδα Δημοκρίτου μελεσίπλεθρον ἅδε θανοῦσαν
Ἄργιλλος δολιχὴν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει.

Ἀργίνη. ὄνομα πόλεως.

Ἀργινόεις, ἀργινόεντος. λευκός.

Πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναπλίβουσι γάλακτος.

Ἀργίνουσα. νῆσος.

Ἀργιόδοντος. λευκόν. ἢ ὀξυόδοντος.

Ἀργίποδες. ταχεῖς. ὀξύποδες.

Ἀργόλαι. εἶδος ὄφεων, οὓς ἤνεγκε Μακεδὼν ὁ Ἀλέξανδρος ἐκ τοῦ Ἄργους τοῦ Πελασγικοῦ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐνέβαλεν εἰς τὸν ποταμὸν πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ἀσπίδων, ὅτε μετέφηκε τὰ ὀστᾶ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου ἐξ Αἰγύπτου εἰς Ἀλεξάνδρειαν· οὓς ὁ αὐτὸς προφήτης ἀπέκτεινεν. Ἀργόλαι οὖν, ἐκ τοῦ Ἄργους λαοί.

Ἀργώ. ναῦς. καὶ Ἀργοναῦται. καὶ τῇ Ἀργοῖ, δοτικῇ.

Ἀργοναῦται. οἱ ἐν τῇ Ἀργοῖ νηῒ πλέοντες.

Ἀργὸν ἔτος. κατ' ἐπαοιδὴν ἤγετο πρὸ Ἰουδαίοις, ὁμοίως ταῖς ἑβδομάσιν ἡμέραις. [2] καὶ Ἀργὸς ἐπὶ θηλυκοῦ. [3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οὐ μὰ τὸν ἐμὲ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάτα.

Ἀργῶς [4] κινεῖσθαι, δυσχερῶς ποιεῖ πρᾶξαι.

Ἄργουσα. πόλις τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ Χαλκιδικῇ κειμένη.

Ἀργυραμοιβός. ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργύρου ἀλλασσόμενος. ὁ τραπεζίτης. ὁ ἀργυροπράτης. κολλεκτάριος.

Ἀργυρέα. ἀργυρᾶ. καὶ παροιμία·

Ἀργυρέαις λόγχῃσι μάχου, ᾧ πάντα κρατήσεις.

ἐπὶ τῶν δώροις τινὰ πείθειν πρὸς τὰ δυσκαλόρθωτα παρανόητον. τοῦτον γὰρ τὸν χρησμὸν ἡ Πυθία ἔχρησε Φιλίππῳ, αἰνιττομένη, ὡς διὰ προδοσίαν αἱρήσεσθαι τῆς Ἑλλάδος.

1 Οὓς ὁ αὐτὸς σε.] Lege ἃς, ut referatur ad ἀσπίδες. Vide Epiphan. *de Vitis Proph.* pag 139.

2 Καὶ ἀργὸς ἐπὶ θηλυκοῦ] Græci Magistri observent, τὸ ἀργὸς non solum de mare, sed etiam de fœmina dici. Thomas Magister: Ἀργὸς ἡμέρα, ἡ ἀργὸς γυνὴ, κεῖται ἡ αἰργή. Affert deinde eundem locum Aristophanis, quem Suidas hic adducit. Phrynichus: Ἀργὴ ἡμέρα μᾶλλον, ἀλλ' ἀργὸς ἡμέρα καὶ ἀργὸς γυνὴ, ἡ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

Ἀργείων. Argivorum. Nomen proprium. Et Ἀργεῖοι. Græci.

Ἀργεινός. Candidus. Splendens. Et Ἀργινόεις, idem.

Ἀργειόδους. Candidos dentes habens.

Ἀργείους ὁρᾷς. *Argivos vides.* Proverbium, quod dicitur de illis, qui fixis oculis & terribili vultu aliquid intuentur.

Ἀργεῖοι Φῶρες. *Argivi fures.* De palam improbis. Argivi enim ob furta [male audiebant, eoque nomine] a Comicis exagitabantur. Aristophanes *Anagyro.*

Ἀργιφόντης. Mercurius.

Ἀργείης. Candidus. Albus.

Ἀργής. Epithetum fulminis. Et Ἀργῆστης, nomen proprium.

Ἀργιλλώδης. Sordidus. Vel Ἀργιλλώδης γῆ, terra alba & pura. [In Epigrammate:] *Locustam Democriti alatam argilla hæc juxta viam mortuam claudit.*

Ἀργίνη. Argine. Nomen urbis.

Ἀργινόεις, ἀργινόεντος. Candidus. Albus. *Fontes autem albi exprimantur lactis.*

Ἀργίνουσα. Insula Arginusa.

Ἀργιόδοντος. Albos dentes habentem. Vel, acutis dentibus præditum.

Ἀργίποδες. Veloces. Celeres.

Ἀργόλαι. Argolæ. Genus serpentum, quos Alexander Macedo ex Argo Pelasgico Alexandriam tulit, & in Nilum injecit ad aspides necandas; eodem tempore, quo ossa Prophetæ Jeremiæ ex Ægypto Alexandriam transtulit: quas idem Propheta necavit. Dicti igitur sunt Ἀργόλαι, quasi ἐκ τοῦ Ἄργους λαοί.

Ἀργώ. Argo. Navis. Et Ἀργοναῦται. Argonautæ. Et Ἀργοῖ, dativus.

Ἀργοναῦται. Qui in nave Argo navigabant.

Ἀργὸν ἔτος. Annus feriatus. Judæi septimo quoque anno ferias agebant, ut septimo quoque die. Ἀργὸς est etiam generis fœminini. Aristophanes *Nubibus: Non equidem dicam illam otiosam fuisse: texebat enim.*

Ἀργῶς κινεῖσθαι. *Segniter & tarde moveri infelix portendit iter.*

Ἄργουσα. Argusa, urbs Euboeæ in agro Chalcidico sita.

Ἀργυραμοιβός. Qui monetam minutiorem vel æream argentea permutat. Trapezita. Argentarius. Collectarius.

Ἀργυρέα, ᾶ. Argentea. Et Proverbium: *Argenteis hastis pugna, & omnia vinces.* De iis dicitur, qui monent aliquē, ut ad res arduas & difficiles conficiendas alios muneribus corrūpat. Hoc enim oraculum Pythia Philippo reddidit, significans, eum proditione Græciam superaturum esse.

3 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 126. (62. Ed. Bas. P.)

4 Ἀργῶς κινεῖσθαι, δυσ.] Senarius hic ad somniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Astrampsychum. Idem autem in antiquissimo codice Paris. A. non in textu, sed in margine scriptus est; ut & reliqui versus ὀνειροκριτικοὶ, qui in Suidæ Lexico hodie leguntur.

Ἀργύρεος σταυρός. Ἀργυρίδιον δὲ ὡς ἡμεῖς. Εὔπολις Δήμοις· Ἐγὼ δὲ συμψήσασα τἀργυρίδιον. Ἀργύριον δὲ τὸ λεπτὸν νόμισμα καλοῦσιν. ὡς Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν.

Ἀργυρεῖνοι. ὄνομα ἔθνους.

Ἀργυρίππη. πόλις, ἣν κτίζει Διομήδης.

Ἀργυρὶς[1] θήκη. καὶ ἀργυρῖτις γῆ, καὶ ἀργυῆτις, ἡ ἐργαζομένη ἄργυρον καὶ ἄργυρον.

Ἀργυροθήκη.[2] διττὰ ἦν γραμματεῖα, οἷς ἐχρῶντο Ἀθηναῖοι, τὰ μέν, ἅτε γράφειν μόνον αὐτοῖς· τὰ δὲ, ἅτε καὶ ἀργυρίδιον καταθήσεσθαι, ἃ καὶ κιβώτια ἐκάλουν. τὰ δ' ἄλλα, μαρτύρια. καὶ Ἀργυρῖται ἐλέγοντο οἱ ἀργυρίου ὑπάρχοντες.

Ἀργυρογνώμων. δοκιμαστής.

Ἀργυροδίνης. ὁ καλὰς δίνας ἔχων. Δῖναι δὲ αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί.

Ἀργυρόηλον. τὸ ἀργυροῦς ἥλους ἔχον.

Ἀργυροκοπεῖον. ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νόμισμα· ὃ νῦν τινες[3] σημαντήριον καλοῦσιν.

Ἀργυρόπεζα.[4] ἡ ἀργυροῦς πόδας ἔχουσα. Πέζα γὰρ ὁ πούς. καὶ [5]Ἀργυρόποδα δίφρον. ὁ Ξέρξης δὲ δίφρος, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο. ἀνέκειτο δὲ εἰς τὸν Παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀργύρῳ κρῆναι λαλοῦσιν. ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων μέν, ἀφ' οἷς δὲ πλούτου ὑπερβολὴ παῤῥησιαζομένων καὶ λαλούντων.

Ἀργυροῦν, καὶ ἀργυσοῦν. τὸ δ' ἀργύρειον καὶ ἀργύσεον Ἰακά. τὸ δὲ ἀργύσιον, κλητικόν. Θουκυδίδης ά. [Χρῶνται τ' ἔχει τῶν ἀργυρείων μέταλλον. ὥσπερ καὶ ἀργύρεια μέταλλά ἐστιν Ἀθηναίοις.] Μέχρι Λαυρίου, ὅπου ἀργύρεια μέταλλά ἐστιν Ἀθηναίοις.

Ἀργυρώματα,[7] καὶ ἀργυσώματα. ὁμοίως ὡς ἡμεῖς. Λυσίας[8].

Ἀργυρώνη. καὶ Ἀργυρώνηλος δοῦλος.

Ἀργύφεον. τὸ[9] μέλαν, ἢ τὸ λαμπρόν.

Ἀρδαβούριος,[10] υἱὸς Ἄσπαρος, γενναῖος τὸν θυμὸν, καὶ τοὺς τοῦ Θρᾴκου πολλάκις καταδραμόντας βαρβάρους εὐρώστως ἀποκρουσάμενος. τούτῳ ὁ βασιλεὺς Μαρκιανὸς παρέχετο τοῦ Ἑῴου στρατοπεδαρχίαν. καταλαβὼν δὲ ἐν εἰρήνῃ τοῦ-

Ἀργύρεος σταυρός. Argentea crux. Et Ἀργυρίδιον eodem ſenſu accipitur, ac apud nos hodie. Eupolis *Demis: Ego vero corraſa pecuniola.* Ἀργύριον vero nummum minutiorem vocant. Ariſtophanes *Danaidibus.*

Ἀργυρεῖνοι. Argyrini. Nomen gentis.

Ἀργυρίππη. Argyrippa, urbs, quam Diomedes condidit.

Ἀργυρὶς θήκη. Reconditoriũ argenti. Et ἀργυρῖτις & ἀργ. γῆ, terra argenti & auri venas habens.

Ἀργυροθήκη. Theca argenti. Duplicia erant γραμματεῖα, quibus Athenienſes utebantur; una, in quibus tantum ſcribebant; altera vero, in quibus & argentum recondebant: quæ etiam κιβώτια vocabant. Cætera vero μαρτύρια appellabantur. Et Ἀργυρῖται dicebantur argenti divites.

Ἀργυρογνώμων. Explorator argenti.

Ἀργυροδίνης. Limpidos & claros vortices habens. Δῖναι enim appellantur aquarum vortices.

Ἀργυρόηλον. Argenteos clavos habens.

Ἀργυροκοπεῖον. Officina, in qua nummi cuduntur: quam nunc quidam σημαντήριον vocant.

Ἀργυρόπεζα. Quæ pedes argenteos habet. Πέζα enim ſignificat pedem. Et Ἀργυρόπους δίφρος, ſella argenteis pedibus inſignis, qualis erat Xerxis, *captiva* cognominata: quæ dedicata erat in Parthenone Minervæ.

Ἀργύρῳ κρῆναι λ. *Argenti fontes loquuntur.* Dicitur de indoctis quidem, ſed qui divitiarum ſuarum copia freti liberius loquuntur.

Ἀργυροῦν & ἀργυσοῦν, [Attice dicitur.] Ἀργύρεον vero & ἀργύσεον, Ionice. Χρύσειον autem eſt poſſeſſivum. Thucydides libro II. *Uſque ad montem Laurium, ubi ſunt argentifodinæ Athenienſium.*

Ἀργυρώματα, & ἀργυσώματα. Argentea & aurea vaſa. Lyſias.

Ἀργυρώνη. Argyrone. [Nomen proprium.] Et Ἀργυρώνηλος δοῦλος, ſervus pecunia emptus.

Ἀργύφεον. Nigrum, vel ſplendidum.

Ἀρδαβούριος. Ardaburius, Aſparis filius, vir fortis & ſtrenuus, Barbaros Thraciam incurſantes fortiter ſæpe repulit. Hunc Imperator Marcianus Præfectum exercituum Orientis creavit, eamque dignitatem ob res præclare geſtas præmii loco ei tribuit. Cum autem ibi

1 Ἀργυρὶς θήκη. ἢ ἀργ.] Ex Harpocratione.

2 Ἀργυροθήκη] Hæc vox in prioribus Edit. deeſt; quam ex Harpocratione revocavi, & a capite repoſui.

3 Σημαντήριον] Sic ex Harpocratione reſcripſi. In prioribus enim Edit. minus recte legitur ἠμωντήριον.

4 Ἀργυρόπεζα] Eſt notiſſimum epithetum Thetidis apud Homerum.

5 Καὶ ἀργυρόποδα δίφρον. ὁ Ξέρξεω δὲ δίφρος, ὃς αἰχμ.] Apud Harpocrationem, unde Suidas, hæc rectius & auctius ſic leguntur: Ἀργυρόπους δίφρος ὁ Ξέρξου, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο· ἐφ' ᾧ καθιζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν. ἀνέκειτο δὲ &c.

6 Χρῶνται τ' ἔχει τῶν ἀργυρ. μετ.] Hæc, quæ uncis incluſa ſunt, alienum occupârunt locum, & ponenda ſunt poſt vocem Ἀθηναίοις, quoniam verba illa, μέχρι Λαυρίου, ὅπου ἀργύρεια μέταλλά ἐστιν Ἀθηναίοις, continua ſerie legi debent poſt vocem Θουκυδίδης. Apud illum enim ſcriptorem fragmentum iſtud exſtat; non quidem lib. I. ut Suidas habet, ſed lib. II. cap. LV. Cæterum, verſionem verborum uncis incluſorum prætermiſi, quoniam ſenſus illorum obcurus eſt.

7 Ἀργυρώματα, ἢ χρυσώματα] Sic quidem aurea & argentea vaſa apud Græcos vulgo appellabantur: ſed qui accuratius & Ἀττικώτερον loqui volebant, ἀργυρᾶ ἢ χρυσᾶ κόσμον dicebant; ſi credendum eſt Athenæo, qui lib. VI. pag. 231. poſtquam de vocibus χρύσωμα & ἀργύρωμα egiſſet, ſubjungit: Οἱ οἱ ἐκλιζόντως λέγειν δεῖν φασὶν ἀργυρᾶν κόσμον, ἢ χρυσᾶν κόσμον. Idem verbis Athenæi obſervat Euſtathius ad *Odyſſ.* O. pag. 1776. Sed πρωτεῖον hoc non videtur magni eſſe momenti, quoniam Pollux lib. X. cap. XLIV. teſtatur, vocabulis χρύσωμα & ἀργύρωμα Xenophontem, Ariſtophanem, & Lyſiam, quos nemo ex numero meliorum & Atticorum Græciæ ſcriptorum excluſerit, uſos eſſe.

8 Λυσίας] Lyſias orator vocibus χρύσωμα & ἀργύρωμα uſus erat in oratione κατὰ Κλέωνα, ut auctor eſt Pollux loco laudato; itemque in oratione κατὰ Ἐρχυσᾶ τριπόδος, ut teſtis eſt Athenæus, loco itidem paulo ante indicato.

9 Τὸ μέλαν] Alii Grammatici contra τὸ λευκόν. Vide Heſychium.

10 Ἀρδαβούριος, υἱὸς Ἄσπαρος, γέν.] Inſigne hoc de Ardaburio fragmentum ex hiſtoria deperdita Menandri Protectoris a Suida depromptum eſſe puto.

τῳ ὁ τραληγὸς, πρὸς ἄνεσιν ἐτράπη καὶ ῥᾳστάνῃ θηλυδριᾶπιν. ἔχαιρε γὰρ μίμοις καὶ θαυματοποιοῖς καὶ πᾶσι σκηνικοῖς ἀθύρμασι, καὶ τοῖς τοιούτοις διημερεύων αἰσχροῖς ἠλόγῳ πάμπαν τὸ πρὸς εὔκλειαν τεινόντων. † Μαρκιανὸς δὲ τοῦ βασιλέως τραληγὸς μὲν γεγονότος, θᾶττον δὲ ἐπιβεβιωκότος, αὐτοκελεύστῳ γνώμῃ Ἄσπαρ Λέοντα διάδοχον αὐτοῦ γενέσθαι παρεσκεύασεν.

Ἀρδαλῶσαι. μιλύνειν. οἷον ἐμπεπλόκασι τὸν ἄρδαλον.

Ἀρδάνιον. κεραμικὸν. γάστρα, ὅθεν τὰ θρέμματα πίνει. καὶ εἴρηται πρὸς τὸ ἄρδειν. [2] ἐτίθετο δὲ καὶ πρὸ τῶν θυρῶν τῶν τελευτησάντων τοῖς εἰσιοῦσιν καὶ ἐξιοῦσιν ἵνα περιῤῥαίνωνται. ἐχρῶντο δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τῷ ἀρδανίῳ, αἱ τὸν κρόκιν περίβασαι ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀρδεάται. ἔθνος ἔθνους.

Ἄρδην. κατ' δύναμιν τῆς λέξεως ἀντὶ τοῦ ἀθρόως. τὸ γὰρ ἄρδην ὅμοιόν ἐστι τῷ Φορράδην ἐνέγκαι. ἡ γὰρ ἄρσις τοῦτο δηλοῖ. ἀντὶ τοῦ πάντας ὁμοῦ αἴρω.

Ἀρδήττης, Ἀρδήττου. ἔνομα κύριον. καὶ [3] Ἀρδηττῆς, τόπος ἐστὶν Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ πάντες Ἀθηναῖοι δημοσίᾳ ἄμνυον [4] τὸν ὅρκον τὸν Ἡλιαστικόν. Θεόφραστος δὲ ἐν τοῖς περὶ νόμων καταλελῦσθαι τὸ ἔθος τοῦτο λέγει.

Ἀρδιαῖος. ἔνομα ἔθνους.

Ἄρδιν. ἀκίδα βέλους. ἢ τὰ ὅπλα χειρὸς ὅπλα. [5] Ἡρόδοτος. καὶ Ἄρδις πληθυντικῶς, ἀντὶ τοῦ φαρέτρας.

Ἀρδομβίλιν. πλιζομένην.

Ἄρδυς, Ἄρδυος. ζήτει ἐν τῷ Γύγης.

Ἆραι. τὸ ῥῆμα, αἴρω. καὶ διᾶραι.

Ἀραιὰν χεῖρα. τὴν ἀσθενῆ καὶ [6] ἀδυνάτην.

Ἀραῖν. ἔνομα ποταμοῦ.

Ἀραῖος. ἀρᾷ ὑποκείμενος.

Μὴ [7] νῦν ἐναίμιν, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ π
Δέδρακ', ὀλοίμιν, ὧν ἐπαυλιᾷ με δρᾷν.

καὶ [8] Σοφοκλῆς.

-- Εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ,
Καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς.

ὁ Ἡρακλῆς φησι τελευτῶν πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Ἀραιὸς δὲ, ὁ ἀσθενής. Ἀραιᾶς δὲ ὑπερημελημένως, ἀντὶ τοῦ, μὴ ἡρμοσμένως. Εὗρον δὲ τινὲς θύραν τοῦ μνήματος ἀραιᾶς ὑπειμένην.

Ἀραῖς. καταράσεις. Οὐ μικρὸν ἔμελλεν αἱ ἀραὶ λήψεσθαι. λοιμὸς γὰρ τὴν τῶν Ἐφεσίων πόλιν ἐνημάζεν οἷος βαρύτατος. Καὶ αὖθις· Ἐν ἀραῖς ἔθηκε μέγα· συρίσομαι ὡς ἐκεῖνος.

Ἀραὶ χθονὸς τ' οἰχομένων. ζήτει ἐν τῷ, Τοία Σπυρὸς σε μελανοκάρδιος πεσεῖ.

1 Ἀρδαλῶσαι] Vide infra v. Ἠρδαλωμένον.

2 Ἐτίθετο δὲ πρὸ τῶν θυρῶν τ' ἀπολ.] Locum hunc Suidæ e- lib. VIII. cap. VII. cujus verba adscribam. ἐπὶ τῶν τελευτησάντων ἐξιόντες ἐκαθαίροντο ὕδατι ἐκ πηγείου ἐν ἀγγείῳ πεπηγότι ἐξ ἄλλης οἰκίας ἐκαλεῖτο ἀρδάνιον. i. e. *Qui domum* s aqua se aspergebant, & sic se lustrabant. alia domo allata, propositum erat in vasi fictili, quod tur. Vide etiam infra v. Τέτρανον.

3 Καὶ Ἀρδηττῆς, πᾶσι ἐστὶν Ἀθ. ἐν ᾧ π.] Ex Harpocratione.

4 Τὸν ὅρκον τ' Ἡλιαστ.] Vide Petitum *de Leg. Attic.* pag. 309. 310.

5 Ἡρόδοτος] Lib. IV. pag. 157.

6 Καὶ ἀδύνατον] In 2 MSS. Paris. exaratum est ἢ δυσύπητα: uti etiam legitur paulo post v. Ἀραιή.

7 Μὴ νῦν ἐναίμιν, ἀλλ' ἀρ.] Hæc sunt verba Sophoclis *Oedip. Tyran.* pag. 179. ut Portus monuit.

8 Σοφοκλῆς] *Trachin.* pag. 373. ut Portus observavit.

pacata essent omnia, vir bellis assuetus otio & muliebri ignaviæ indulgere cœpit. Gaudebat enim mimis, & præstigiatoribus, & histrionibus scenicis, totosque dies fœdis istiusmodi oblectamentis consumens, gloriæ & existimationis suæ nullam omnino rationem habebat. † Cum Marcianus bonus quidem Imperator fuisset, sed citius decessisset, Aspar propria voluntate & auctoritate effecit, ut Leo ipsi succederet.

Ἀρδαλῶσαι. Inquinare. Polluere. Fœdare.

Ἀρδάνιον. Vas fictile. Vas, ex quo pecudes bibunt. Dictum est ab ἄρδειν, rigare. Sic etiam vocabatur vas, quod ante fores defunctorum ponebatur, ut introeuntes & exeuntes se ex eo aspergerent. *Ardanio* etiam utebantur mulieres, tramam super eo tundentes.

Ἀρδεάται. Ardeatæ. Nomen gentis.

Ἄρδην. Secundum ipsam vim vocis significat ἀθρόως, simul omnes. Vel, idem quod Φορράδην, ἐνέγκαι, e medio tollere. Eam enim significationem habet ἄρσις, [unde ἄρδην.] Idem ergo est ac si dicas, omnes simul tollo.

Ἀρδήττης, ου. Ardetes. Nomen proprium. Et Ἀρδηττός. Ardettus, locus Athenis, in quo omnes Athenienses jurabant jusjurandum Heliasticum. Theophrastus vero in libro *de Legibus* hunc morem sublatum esse dicit.

Ἀρδιαῖος. Ardiæus. Nomen gentile.

Ἄρδιν. Cuspidem teli. Vel arma, quibus cominus pugnatur. Herodotus. Et Ἄρδις, in plurali, pharetras.

Ἀρδομβίλιν. Rigatam. Irrigatam.

Ἄρδυς. Ardys, Ardyos. Quære in voce Γύγης.

Ἆραι. Sustulisse. A verbo αἴρω. Et διᾶραι, divisisse.

Ἀραιὰν χεῖρα. Manum infirmam & debilem.

Ἀραῖν. Arænus. Nomen fluvii.

Ἀραῖος. Diris devotus. [Soph.] *Ne vivã, sed diris devotus peream, si quid eorum contra te feci, quæ me fecisse criminaris.* Et iterum Sophocles: *Sin secus, apud Inferos etiam ultricibus diris te semper persequar.* Sic Hercules moriens filium suum alloquitur. Ἀραιὸς vero, infirmus. Et Ἀραιᾶς, adverbialiter, non apte, non concinne, leviter. *Invenerunt autem januam sepulcri leviter tantum clausam.*

Ἀραῖς. Imprecationibus. *Illæ igitur imprecationes non erant vanæ & irritæ. Pestilentia enim gravissima urbem Ephesiorum vexabat.* Et iterum: *Imprecationis loco ducebat: sibilis explodar ut ille.*

Ἀραὶ χθονὸς τ' οἰχ. Imprecationes adversus defunctos. Quære in v. Τοία Σπυρὸς σε μελανοκ.

Ἄῤῥαυστος. ὁ ἄφθαρτος.

Ἄραιλο. λάβοι. κομίσαιτο. [1] Εὐριπίδης·

Οὐκ ἔστιν ὕδὲν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, ὑδὲ ξυμφορὰ θεήλατος,

Ἥις ὄκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.

Καὶ αὖθις·

Οὓς[2] ὄκ ἂν ἄραιντ' ὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

Πολλαχοῦ δὲ ὡς ἀχθοφορούντων Αἰγυπτίων μέμνηνται.

Ἀριάδνη. ὄνομα κύριον.

Ἀρέθουσα. πηγὴ ἐν τῇ νήσῳ Σικελίας, ἐν ᾗ εἰσβάλλει Ἀλφειὸς, ποταμὸς τῆς Ἀρκαδικῆς πόλεως, δυόμενος εἰς τὸν Ἀδριάδος θαλάσσης εἰς τὸ πέλαγος, καὶ μηδαμοῦ τῇ ἁλμυρίδι μιγνύμενος, ὡς ἂν ἡ τοιαύτης πηγῆς ἐρώμενος.

Ἄῤῥεν. καὶ Ἀῤῥενικῶς. Καὶ [3] ἡμίανδρος, καὶ ἡμιγύναιξ, ἡ δίγενης ἡ θηλυδρίας, ἡ ἑρμαφρόδιτος, ἡ ἴφεις, ἢ ἰσχὺν πεφύκασι. καὶ ἀῤῥενωπὸς, ὁ ἀνδρώδης. καὶ ὁ ἀνδρεῖος. ὁ τερπρός. λέγεσι δ' ὅπως τὰ μὲν ἄλλα γύνιδας, ἔχειν δὲ π ἀνδρόμορφον. Ἱππώναξ δὲ ἡμίανδρον, τὸν οἷον ἡμιγύναικα. λέγεται δὲ καὶ ἀπόκοπος, καὶ βάκιλος, καὶ ἀνδρόγυνος, καὶ Γάλλος, καὶ γύννις, καὶ Ἄτης, καὶ θύνεχάδης.

Ἀρεόβινδος. ὄνομα κύριον.

Ἀρεοπαγίτης. διφορεῖται. καὶ παροιμία· Ἀρεοπαγίτης. ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ ὑφεσμένων καὶ σιωπηλῶν. καὶ [4] Ἄρεος νεοττὸς, καὶ Ἄρεος παιδίον. ἐπὶ τῶν θρασυλάτων. κέχρηται τῷ μὲν πρώτῳ Πλάτων Πισάνδρῳ· τῷ δὲ δευτέρῳ, Ἀλεξανδρίδης Πισάνδρῳ.

Ἀῤῥεπής. κάφη.

Ἀρέσει. δοτικῇ. Καὶ [5] ἀρέσει τῷ Θεῷ ὑπὲρ μόσχον νέον.

Ἀρέσκεια. καὶ ἀρέσκω. ὡς [6] αἰπαλικλῶ σωπαξιν καὶ Σοφοκλῆς καὶ Ἀριστοφάνης. Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει.

Ἀρεστήρ. πόπανον τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ὑπολειφθέμενον. ἀπὸ τοῦ ἀρεστοῦ.

Ἆρ' [7] ἐστὶν; ἆρ' ὄκ ἔστιν; ἢ γνώμη πλανᾷ;
Καὶ φημὶ, κἀποφημὶ, κὄκ ἔχω τί φῶ.

Ἀρετή. [8] ἀμάθεσις ὁμολογουμένη, καὶ αὐτὴ δι' αὐτὸ ἅπερ αἱρετὴ, ἢ ἀφ' ἅπερ φύσει, ἢ ἐλπίδα, ἢ π τῶν ἐξωθεν. ἐν αὐτῇ τε ἐστὶν εὐδαιμονία, ἅτε ἐσῃ ψυχῇ πεποιημένῃ πρὸς τὸ ὁμολογίαν παντὸς βίου. καὶ ἀμαθρέφεται δὲ τὸ λογικὸν ζῶον, ὁτὲ μὲν, ἀφ' τὰς

Ἄῤῥαυστος. Incorruptus.

Ἄραιτο. Suſcipiat. Ferat. Euripides:

Non eſt ullum atrox adeo dictu verbum,
Neque malum, neque calamitas ab iratis
Diis immiſſa,
Cui non genus humanum obnoxium ſit.

Et iterum:

Quos ne centum quidem Ægyptii ſuſtulerint.

Multis enim in locis Ægyptiorum, ut bajulorum, ſcriptores meminerunt.

Ἀρεάδνη. Areadne. Nomen proprium.

Ἀρέθουσα. Arethuſa, fons in inſula Sicilia, in quem influit Alpheus, Arcadicæ urbis fluvius, per Adriaticum mare pelagus intrans, nec cum aqua maris vel minimum ſe miſcens, quaſi fontis hujus amore captus.

Ἄῤῥεν. Mas. Maſculum. Et Ἀῤῥενικῶς. Maſculine. Et ſemivir, & ſemimulier, & qui duplicis eſt ſexus, & effœminatus, & Hermaphroditus, & Eunuchus, cujus virilitas exſecta eſt. His & ſimilibus nominibus ſolent appellari homines molles & effœminati, ſpeciemque tantum aliquam viri habentes. Hipponax etiam ſemivirum & ſemimulierem [eunuchum] vocat. [Præterea, homo effœminatus, & cui virilitas adempta eſt,] dicitur etiam ἀπόκοπος, βάκιλος, ἀνδρόγυνος, Γάλλος, γύννις, & Ἄτης.

Ἀρεόβινδος. Areobindus. Nomen proprium.

Ἀρεοπαγίτης. Areopagita. Duobus modis effertur. Et proverbium: Areopagita. De tetricis, & valde ſeveris, & taciturnis. Et *Martis pullus:* & *Martis filius.* De viris valde audacibus & fortibus dicitur. Priori proverbio uſus eſt Plato *Piſandro:* altero vero Alexandrides *Piſandro.*

Ἀῤῥεπής. Levis.

Ἀρέσει. Placebit. Dativo jungitur. *Et Deo magis placebit quam vitulus tener.*

Ἀρέσκεια. Blanditia. Et Ἀρέσκω, placeo. Accuſativo [Attice] jungitur apud Sophoclem & Ariſtophanem. *Tibi vero hæc placent.*

Ἀρεστήρ. Placenta, quæ in ſacrificiis adhibebatur. Ab ἀρεστὸν, gratum, jucundum.

Ἆρ' ἐστὶν. *Utrum eſt? An vero non eſt? An mens me fallit? Et aio, & nego, nec habeo quid dicam.*

Ἀρετή. Virtus, affectio rationi conſentanea, & ipſa propter ſe expetenda, non ob aliquem metum, aut ſpem, aut externum aliquod commodum. Et in ipſa ſita eſt felicitas, quippe quæ animæ ineſt ad conſenſionem totius vitæ. Animal autem ratione præditum per-

1 Εὐριπίδης] *Oreſte*, v. 1. ut Portus obſervavit.

2 Οὓς ὄκ ἂν ἄραιντ' ὐδ' ἑκατὸν Αἰ.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Ranis* pag. 277. (184. Ed. Baſ. *P.*)

3 Καὶ ἡμίανδρος, ἡ ἡμιγύναιξ, ἡ δίγ.] Hæc, & omnia quæ ſequuntur, quare huc allata ſint, divinare non poſſum, quoniam caput non habent, ad quod referri queant.

4 Ἄρεως νεοττός] Proverbio hoc uſus eſt Ariſtoph. *Avibus* pag. 580.

5 Καὶ ἀρέσει τῷ Θεῷ ὑπὲρ μόσχον νέον] Hæc ſunt verba LXX Interpr. Pſalm. LXVIII. 36.

6 Πρὸς αἰπαλικλῶ σωπαξιν] Scribendum eſt, ὡς αἰπαλικλῶ σωπάσεσθαι.

7 Ἆρ' ἐστὶν; ἆρ' οὐκ ἔστ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Oedip. Colon.* pag. 282. ut Portus obſervavit.

8 Ἀρετή. Ἀμάθεσις ὁμολογουμένη, καὶ αὐτὴ δι' αὐτ] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa ἀναλογοῦσι δὲ καὶ αἱ κακίαι, leguntur apud Laertium lib. VII. Segm. LXXXIX. & ſeqq. unde Suidas eadem deſcripſit.

τῶν ἔξωθεν πραγματειῶν πιθανότητας· ὁτὲ δὲ, ἀφ' ἑτοιμότητα καταχυσιν τῶν συνόντων· ἐπεὶ ἡ φύσις ἀφορμὰς δίδωσι ἀδιαφόρους. [2] ἡ ἀρετὴ δὲ τέλειός ἐστιν, ὥσπερ ἀνδρεία· καὶ ἡ ἀθεώρητος, ὥσπερ ὑγεία· ἡ θεωρηματικὴ, ὡς φρόνησις. καὶ ἐπιστημονικαὶ μὲν εἰσι καὶ θεωρηματικαὶ, αἱ ἔχουσαι σύστασιν ἐν θεωρήμασιν· ὡς φρόνησις καὶ δικαιοσύνη· ἀθεώρητοι δὲ, αἱ κατ' παρέκτασιν θεωρήμασι ταῖς ἐν τῶν θεωρημάτων συνεστηκυίαις, καθάπερ ὑγεία καὶ ἰσχύς. τῇ γὰρ [3] εὐφροσύνῃ τεθεωρημένῃ ὑπαρχούσῃ συμβαίνει ἀκολουθεῖν καὶ παρακολουθεῖσθαι τὴν ὑγείαν, καθάπερ τῆς φαλίδος οἰκοδομία τὴν ἰσχὺν ἐπιγίνεσθαι. Καλοῦνται δὲ ἀθεώρητοι, ὅτι μὴ ἔχουσι συγκαταθέσεις, ἀλλ' ἐπιγίνονται, ὡς ὑγεία καὶ ἀνδρεία. τεκμήριον δὲ τοῦ ὑπαρκτικὸν εἶναι τὴν ἀρετὴν, τὸ γενέσθαι ἐν σπουδαίοις τοὺς περὶ Σωκράτην, Διογένην, Ἀντισθένην. Εἶναι δὲ καὶ τὴν κακίαν ὑπαρκτικὴν, ἀφ' ὃ τὸ ἀντικεῖσθαι τῇ ἀρετῇ. διδακτὸν τε εἶναι τὴν ἀρετὴν, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ γίνεσθαι ἀγαθοὺς ἐκ φαύλων. Εἰσὶ δὲ δύο ἀρεσκαί· θεωρητικὴ, καὶ πρακτική. οἱ δὲ περὶ Ποσειδώνιον δ'. οἱ δὲ πλείονας. οἱ δὲ μίαν, τὴν φρόνησιν. πρώτας δὲ, ἀνδρείαν, φρόνησιν, δικαιοσύνην, σωφροσύνην. τὰς δὲ λοιπὰς ὑπολεγομένας ταύτας, μεγαλοψυχίαν, ἐγκράτειαν, καρτερίαν, ἀγχίνοιαν, εὐβουλίαν. ἀνάλογοι δὲ καὶ αἱ κακίαι. † Τὸν [4] δὲ ἐνάρετον δεῖ θεωρητικὸν εἶναι, καὶ πρακτικὸν τῶν πιστέων. τὰ δὲ ποιητέα καὶ αἱρετέα ἐστὶ, καὶ [5] ὑπομνητέα, καὶ ἐμμνητέα. ὥστε [6] εἶναι τὰ μὲν αἱρετῶς ποιῆν, τὰ δὲ ὑπομνηστικῶς, τὰ δὲ ἐμμνηστικῶς. φρόνιμός τέ ἐστι, καὶ ἀνδρεῖος, καὶ δίκαιος, καὶ σάφρων. κεφαλαιοῦσθαι δὲ ἑκάστην τῶν ἀρετῶν περί τι ἴδιον κεφάλαιον· οἷον τὴν ἀνδρείαν, περὶ τὰ ὑπομονητέα· τὴν φρόνησιν, περὶ τὰ ποιητέα, καὶ μὴ, καὶ ἀδέτερα. ὁμοίως καὶ τὰς ἄλλας περὶ τὰ οἰκεῖα πρέπεσθαι. † Ἀρετὴ δέ ἐστι βελτίστη ἕξις· ἢ ἕξις, ἀφ' ἧς αὐτό τε τὸ ᾧ ἔστιν ἄριστόν ἐστι, καὶ τὰς ἐνεργείας τὰς οἰκείας ἄριστα ἀποδίδωσιν. Ἀρετὴ κατὰ φύσιν· κακία παρὰ φύσιν. Ὅτι ᾧ πᾶσα ἀρετὴ ἐπιστήμη. ἔστι γὰρ ἡ μὲν, φρονητική· ἡ δὲ, ἠθική. αἱ δὲ ἠθικαὶ οὐκ ἔχουσιν ἐν τῇ γνώσει τὸ εἶναι. † Ὅτι [7] φασὶν οἱ Στωϊκοὶ μηδὲν μεταξὺ εἶναι ἀρετῆς καὶ κακίας. οἱ δὲ Περιπατητικοὶ μεταξὺ λέγουσιν εἶναι τὴν προκοπήν. ὡς γὰρ δεῖν φασιν οἱ Στωϊκοὶ ἢ φρενῖτιν εἶναι ξύλον ἢ ὀρθόν· ὕπας ἢ δίκαιον, ἢ ἄδικον. ὅτε δὲ δικαιότερον, ὅτε ἀδικώτερον. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. † Ὅτι αἱ πολιτικαὶ ἀρεταὶ κατακοσμοῦσιν ἡμᾶς καὶ ἀμείνους ποιοῦσιν, ἐφιέσας καὶ μεθύσας τὰς ὁρμὰς, καὶ ὅλως τὰ πάθη μεθύσας, καὶ ψευδεῖς δόξας ἀφαιρεθέσας, τῷ

verti [dicunt Stoici,] modo quidem probabilibus actionum externarum rationibus; modo vero conſiliis & ſermonibus eorum, quibuſcum verſatur, inductum. Naturam enim ipſam facultates præbere minime perverſas. Virtus vero alia communiter eſt uniuſcujuſque rei perfectio, ut ſtatuæ; alia extra contemplationem poſita, ut ſanitas; alia, quæ in contemplatione verſatur, ut prudentia. Et virtutes ὑπομνηματικαὶ & θεωρηματικαὶ ſunt illæ, quæ ex contemplationibus conſtant, ut prudentia & juſtitia. Ἀθεώρητοι vero, quæ eas, quæ in contemplatione poſitæ ſunt, ſemper comitantur, & eatenus ſub contemplationem cadunt, ut ſanitas & robur. Temperantiam enim, quæ in contemplatione poſita eſt, ſequitur & comitatur ſanitas; ſicut fornicis ſtructuræ conſequens eſt ædificii firmitas. Vocantur autem ἀθεώρητοι, quia nullam habent aſſenſionem, ſed aliarum ſunt acceſſio, ut ſanitas & fortitudo. Virtutem autem revera exiſtere, illud argumento ſit, quod Socrates Diogenes & Antiſthenes in ea profecerint. Sic etiam vitium exiſtit, quia virtuti oppoſitum eſt. Virtus etiam doctrina acquiri poteſt, ut patet ex eo, quod ex malis boni fiant. Sunt autem duæ virtutes: quarum una in contemplatione; & altera in actione verſatur. Alii tres ſtatuunt, Logicam, Phyſicam & Ethicam. Poſidonius quatuor. Alii vero plures. Nonnulli unam tantum, prudentiam nempe. Virtutes autem principes eſſe dicunt, fortitudinem, prudentiam, juſtitiam, & temperantiam. Cæteras vero eis ſubjectas, magnanimitatem, continentiam, tolerantiam, ſolertiam, & rationem bene conſultandi. Eadem eſt ratio vitiorum. † Virum virtute præditum & contemplari oportet, & facere ea quæ ſunt facienda. Ad claſſem vero eorum, quæ facienda ſunt, referuntur & eligenda, & toleranda, & conſtanter tuenda. Quare ſi alia agat bene eligendo, alia fortiter ferendo, [alia juſte diſtribuendo,] alia denique conſtanter perſeverando, & prudens eſt, & fortis, & juſtus, & temperans. Præterea, unaquæque virtus in proprio quodam genere verſatur: ut fortitudo in rebus tolerandis; prudentia in rebus agendis, & non agendis, & neutris: eademque eſt ratio cæterarum. † Virtus eſt habitus optimus: ſeu habitus, per quem id, cui illa ineſt, optimum eſt, & actiones convenientes optime edit. Virtus eſt ſecundum naturam; vitium vero contra naturam. Non omnis virtus eſt ſcientia. Eſt enim alia intellectualis: alia vero moralis. Morales autem in cognitione non conſiſtunt. † Stoici aiunt, inter virtutem & vitium nihil eſſe medium. Pe-

1 Καταχυσιν] Apud Laertium rectius legitur κατήχησιν.

2 Ἡ ἀρετὴ δὲ τέλειός ἐστιν, ὥσπερ ἀνδρεία] Hæc corruptiſſima ſunt, quæ apud Laertium rectius ſic leguntur: Ἀρετὴ δέ ἐστι ἡ μὴ πᾶσι κοινὰς πανταχοῦ πλείοσιν, ὥσπερ ἀνδρεία. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

3 Εὐφροσύνῃ] Laertius recte habet σωφροσύνῃ: quam lectionem in verſione expreſſi.

4 Τὸν δὲ ἐνάρετον ——— δεῖ τὰ οἰκεῖα πρέπειν] Hæc leguntur apud Laertium lib. VII. Segm. CXXVI.

5 Καὶ ὑπομνητέα, καὶ ἐμμνητέα] Supple ex Laertio, καὶ ὑπομνηστικὰ, καὶ ἀπομνημονητικὰ, καὶ ἐμμνηστικά. Et ſic paulo poſt: τὰ δὲ ὑπομνηστικῶς, τὰ δὲ ἀπομνημονητικῶς, τὰ δὲ ἐμμνηστικῶς.

6 Ὥστε εἶναι τὰ μὲν αἱρετῶς ποιεῖν] Emenda ex Laertio, ὥστε εἶναί τὰ μὲν αἱρετῶς ποιεῖ &c. Et deinde tolle punctum poſt ἐμμνηστικῶς, ejuſque loco pone virgulam, ut apud Laertium.

7 Ὅτι φασὶν οἱ Στωϊκοὶ ——— καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως] Hæc leguntur apud Laert. VII. Segm. CXXVII.

ὅλως ἀμείνονι καὶ τῷ ὠφελοῦντι καὶ τῶν ἀμέτρων καὶ ἀορίστων ἔξω εἶναι. τὰς δὲ πολιτικὰς ἀρετὰς ὁ Πλάτων ἀλλαχοῦ καθάρσεις λέγει. τέσσαρες ἀρεταί. † Ὅτι ἑπτὰ τῇ φρονήσει εὐβουλία καὶ σύνεσις· τῇ δὲ σωφροσύνῃ εὐταξία καὶ κοσμιότης· τῇ δὲ δικαιοσύνῃ ἰσότης καὶ εὐγνωμοσύνη· τῇ δὲ ἀνδρείᾳ ἀπαραλλαξία καὶ εὐτονία.

ripatetici vero profectum inter utrumque intercedere dicunt. Ut enim lignum Stoici vel curvum vel rectum esse aiunt: sic etiam hominem vel justum vel injustum esse debere, nec quenquam altero esse justiorem, vel injustiorem. Et sic in reliquis. † Virtutes civiles nos ornant melioresque reddunt, quia cupiditates & affectus circumscribunt & moderantur, falsasque opiniones ex animo tollunt, eo ipso quod sint optimæ, & definitæ, & ab omnibus immoderatis indefinitisque rebus remotæ. Virtutes autem civiles Plato purgationes alicubi vocat. Virtutes sunt quatuor. † Prudentiam sequuntur ratio bene consultandi & intelligentia; temperantiam ordo decens & modestia; justitiam æqualitas & æquitas; fortitudinem vero constantia, animique contentio & vigor.

Ἀρετή. Ἀνδοκίδης καὶ Θουκυδίδης ἀντὶ τῆς εὐδοξίας. † [2] Ὅτι ὑποβληθὴ ἀφ' μέθης ἢ μελαγχολίαν. ἀναπόβλητον δὲ ἀφ' βεβαίαν καλάληψιν. καὶ αὐτάρκη δὲ αὐτὸν φασιν εἶναι. οἱ δὲ, Οὐκ αὐτάρκη εἶναι, ἀλλὰ χρήζειν ἰσχύος, καὶ ὑγείας, καὶ χρημάτων. † Ὅτι ἡ ἀρετὴ τῶν ἀντικειμένων ἐστίν. ἀντικείμενα δέ εἰσιν, ὅσα τῇ ἀναιρέσει τὸ ἐναντίον συνίσταται· τυφλότης, ὄψις, καλάφασις, ὑπόφασις, καὶ τὰ ὅμοια. † Ὅτι [3] ἀρετῆς κλῆμα, ὅταν ἀπίδοι τις εἰς τὴν Ῥωμαίων εὐταξίαν, ἐπιγνώσεται εἶναι ἀρετῆς κλῆμα, ὑπὸ τύχης δῶρον.

Ἀρετή. Virtus. Andocides & Thucydides vocem ἀρετὴ pro nominis claritate sumunt. † Virtus ob ebrietatem vel furorem amitti potest, [ut Chrysippus statuit. Cleanthes vero censet,] eam amitti non posse, quod firmiter animo inhæreat. Virtutem etiam [ad beate vivendum] se ipsa contentam esse aiunt. Alii vero id negant, dicentes, eam indigere viribus, & sanitate, & opibus. Virtus est ex eorum numero, quæ inter se opponuntur. Opposita autem sunt, quorum sublato uno alterum constituitur: ut, cœcitas & visus; affirmatio & negatio, & similia. † *Si quis Romanorum disciplinam militarem intueatur, cognoscet, eos tantum imperium non a fortuna donatum, sed propria virtute partum possidere.*

Ἀρετῶ. τὸ ἀρετῆς ἐπιμελοῦμαι. [4] Προκόπιος· Ἀμφότεροι δὲ, οἱ μὲν θανατῶντες, οἱ δὲ ἀρετῶντες, ἐπὶ τὰς πέλας πολλῷ ἴεντο.

Ἀρετῶ. Virtutis studiosus sum. Virtutis laudem quæro. Procopius: *Utrique in proximos impetum animose faciebant; illi mortem, hi vero virtutis laudem quærentes.*

Ἀρζαρινή. τόπος.

Ἀρζαρινή. Arzarene. Locus ita vocatus.

Ἀρειανοί. [5] Ἰστέον, ὅτι ἐγένοντο καὶ Ἀρειανοῖς διαιρέσεις δι' αἰτίαν τοιαύτην. Αἱ καθ' ἑκάστην παρ' αὐτοῖς ἐγειρόμεναι ζητήσεις εἰς ἄτοπά τινα τοὺς λόγους αὐτῶν προήγαγον. Ἐπεὶ γὰρ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πιστεύεται ὁ Θεὸς πατὴρ εἶναι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Λόγου, ζήτημα ἐνέπεσεν εἰς αὐτοὺς, εἰ δύναται καὶ πρὸ τοῦ ὑποστῆναι τὸν Υἱὸν ὁ Θεὸς καλεῖσθαι πατήρ. ἐπεὶ γὰρ τὸ τοῦ Θεοῦ Λόγον οὐκ ἐκ Πατρὸς γεννᾶσθαι, ἀλλ' οὐκ ἐξ ὄντων ὑποστῆναι ἐδόξαζον, σφεῖς τὸ πρῶτον καὶ ἀναμάρτητον κεφάλαιον σφαλέντες, εἰκότως σφεῖς φιλοῦμαι εἰς ἄτοπον Φιλονεικίαν ἐξέπεσον. Δωρόθεος μὲν, ἐπεὶ τῆς Ἀντιοχείας ὑπ' αὐτῶν μεταπαλεὶς, ἔλεγε μὴ δύνασθαι πατέρα εἶναι ἢ καλεῖσθαι μὴ ὑφεστῶτος υἱοῦ. Μαρῖνος δὲ, ὃν ἐκ Θρᾴκης πρὸ Δωροθέου κεκλήκεσαν, καιρὸν ἁρπάσας ἀφορμῆς (ἐλυπεῖτο γὰρ ὅτι αὐτῷ Δωρόθεος προεκέκριτο) τῇ ἐναντίᾳ λόγῳ προσέβαλε. καὶ γίνεται εἰς αὐτοὺς διαίρεσις ἀφ' τοῦ προειρημένου λεξιδίου, καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάτερος τὰς συναγωγὰς ἐποιοῦντο, λέγοντες, τὸν Πατέρα εἶναι μὴ ὑφεστῶτος Υἱοῦ. ἐκαλοῦντο δὲ ὕστερον Ψαθυριανοὶ, ὅτι Θεόκτιστος

Ἀρειανοί. Arriani. Sciendum, apud Arrianos etiam dissidia exstitisse ob hujusmodi causam. Contentiosæ quæstiones, quæ quotidie apud illos agitabantur, sermones illorum ad absurdas quasdam sententias perducebant. Nam, quoniam in Ecclesia creditur, Deum esse Patrem Filii Verbi; orta est inter eos quæstio, posset ne Deus etiam, antequam Filius existeret, vocari Pater. Cum enim Dei Verbum non ex Patre genitum esse, sed ex nihilo exstitisse affirmarent, in primo ac summo fidei capite lapsi merito in absurdam de nudo vocabulo disputationem inciderunt. Dorotheus igitur, Antiochia ab illis accersitus, Patrem nec esse nec vocari posse dixit, nisi existente Filio. Marinus vero, quem ante Dorotheum ex Thracia evocaverant, opportuna occasione arrepta (ægre enim ferebat Dorotheum sibi prælatum) contrariæ sententiæ patrocinium suscepit. Hac de causa dissidium inter illos exstitit, & ob supra dictam voculam separati seorsum singuli conventus agitare cœperunt, dicentes, Patrem esse etiam non existente Filio. Hi vero Psathyriani dicti sunt, propterea quod Theoctistus

1 Ὅτι ἑπτὰ τῇ φρον. εὐβ.] Laert. VII. Seg. CXXVI.

2 Ὅτι ὑποβληθὴ ἀφ' μέθης ἢ μελαγχ. —— καὶ χρημάτων] Hæc leguntur apud Laertium lib. VII. Segm. CXXVII.

3 Ὅτι ἀρετῆς κτῆμα, ὅταν ἀπίδοι τις εἰς τὴν Ῥωμ. εὐτ.] Locus hic negligenter excerptus est ex Josepho, apud quem libro III. *de Bell. Jud.* pag. 835. sic legitur: Εἰ δέ τις αὐτῶν καὶ εἰς τὴν ἄλλην τακτικὴν σκέψαιτο, γνώσεται καὶ τὴν ποιητὴν ἡγεμονίαν αὐτοὺς ἀρετῆς κτῆμα ἔχοντας, οὐ δῶρον τύχης. Hanc lectionem in versione secutus sum.

4 Προκόπιος] Lib. IV. *de Bell. Goth.* cap. ult. pag. 664.

5 Ἀρειανοί. Ἰστέον, ὅτι ἐγένοντο καὶ Ἀρειανοῖς ἀφ' ἃς.] Integrum hunc articulum descripsit Suidas ex Socrat. Histor. Eccles. lib. V. cap. XXIII. ut Pearsonius observavit.

κπηός τις, φαθυροπώλης, Σύρος, ἀφ᾽ ὑδρεως τῷδε τῷ λόγῳ σωιζαλο. ἐπικολούθησε δὲ αὐτοῖς καὶ Σελενᾶς ὁ τῶν Γότθων Ἐπίσκοπος. καὶ ὕστοι μικρὸν ὕστερον διηρέθησαν, Μαείνα μὲν πρὸς Ἀγάπιον διενεχθέντος, ὃν αὐτὸς εἰς Ἐπίσκοπον Ἐφέσου προεβέβλητο. ὕστοι δὲ οὐ περὶ θρησκείας ἀλλὰ περὶ προεδρίας μικροψυχήσαντες ἐπολέμουν ἀλλήλοις. ἐφειλίζοντο δὲ ἀλλήλων ἐπὶ ἔτη λέ, ἕως τοῦ νέου Θεοδοσίου.

Ἀρειανὸς, καὶ Ἀρειανίζω, καὶ Ἀρειανισταὶ, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, ἀπὸ Ἀρείου τοῦ αἱρεσιάρχου· ὃς ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν τοῖς ἱερωμένοις πρεσβυτέροις πεταγμένος, ἐπειδὴ τὰ πάντα συγχεῖν ἐβούλετο, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν Νικαίᾳ τριακοσίων ιη ἁγίων πατέρων σινώδει διεφθάρη καὶ κοινῷ τοῦ θανάτου τρόπῳ. ἐν γὰρ τῷ τῆς πόλεως φόρῳ, ἐπειχθείσης οἱ τῆς γαστρὸς, ἀποκλίνας εἰς ἀπόπατον ἅμα σὺν τοῖς ἀφοδεύμασι πάντων ἐκενώθη τῶν ἐντὸς ἀναγκαίων. καὶ ἐξ αὐτοῦ καὶ Ἀρειόφρονες.

Ἀρειή. ἡ ἀπειλή. ἡ ἀσθενής. ὁ καὶ δασύνεται.

Ἀρειμάνιος. ὁ ἐν τῷ Ἄρει μαινόμενος. Ἀρειμένης δὲ, ὄνομα κύριον.

Ἄρειος πάγος. δικαστήριον Ἀθήνησιν. ἐν αὐταῖς βουλαὶ δύο· ἡ μὲν τῶν φ᾽ καθ᾽ ἕκαστον ἐνιαυτὸν κληρουμένη βουλεύειν· ἡ δὲ εἰς μίαν τῶν Ἀρεοπαγιτῶν. ἐδίκαζε δὲ καὶ τὰ φονικὰ, ἢ τὰ ἄλλα πολιτικὰ διῴκει σεμνῶς. ἐκλήθη δὲ καὶ Ἄρειος, ἤτοι ὅτι ἐν τῷ πάγῳ ἐστὶ καὶ ἐν ὕψει τὸ δικαστήριον· Ἄρειος δὲ, ἐπεὶ τὰ φονικὰ δικάζει. ὁ δὲ Ἄρης ἐπὶ τῷ φόνῳ· ἢ ὅτι ἔπηξε τὸ δόρυ ἐκεῖ ἐν τῇ πρὸς Ποσειδῶνα κρίσει Ἀλιρρόθιον δίκῃ, ὅτε ἀπέκτεινεν αὐτὸν, βιασάμενον Ἀλκίππου τοῦ αὐτοῦ καὶ Ἀγραύλου τῆς Κέκροπος θυγατέρα, ὥς φησιν Ἑλλάνικος ἐν α. καὶ Ἄρειον τεῖχος, καὶ Ἀρειοπαγίτης.

Ἀρήγω. τὸ βοηθῶ.

Ἀρίδηλος. ὁ φανερός.

Ἀρηίθοος. ὁ ἐν πολέμῳ ταχύς.

Ἀρηίλυκος. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀρηϊλύκοιο.

Ἀρήϊος. ὁ πολεμικός. καὶ Ἀρήϊοι. Ἀλκαῖος· Ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήϊοι καὶ Ἀρηίοις, τοῖς τοῦ πολέμου. Εἶναι ἔλεγε νεότητα ἐπίλεκτον, καὶ ἀρηίοις ὅπλοις περιβάλλεσθαι.

Ἀρηΐφατος. ὁ ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένος.

Ἀρηΐφιλος. ὁ φίλος τοῦ Ἄρεος.

Ἀρημένος. ὁ βεβλαμμένος. καὶ Ἀρήμεναι.

quidam, natione Syrus, Pſathyropola, id eſt, placentarum venditor, iſtud dogma acerrime defenderet. Horum opinionem ſecutus eſt etiam Selenas, Gothorum Epiſcopus. Sed & hi paulo poſt diſſentire cœperunt, Marino cum Agapio contendente, quem ipſe Epheſi Epiſcopum deſignarat. Hi vero non de religione, ſed de primatu ambitioſe contendentes ſpatio xxxv. annorum mutuum aluerunt diſſidium uſque ad Theodoſium Juniorem.

Ἀρειανὸς, & Ἀρειανίζω, & Ἀρειανισταὶ, & cætera his ſimilia, deducta ſunt ab Ario hæreſiarcha: qui ſub Conſtantino M. in ſacrorum Presbyterorum ordinem cooptatus, cum omnia perturbare vellet, a trecentis & octodecim Nicenæ Synodi ſanctis Patribus condemnatus inſolito & novo genere mortis periit. Nam in urbis foro, ventris onere urgente, cum ad latrinam ſeceſſiſſet, una cum excrementis omnia inteſtina effudit. Ab ipſo dicti ſunt Ἀρειόφρονες, i. e. qui Arii ſententiam ſequuntur.

Ἀρειή. Minæ. [At ἀρειὴ,] infirma: quod etiam aſpiratur.

Ἀρειμάνιος. Qui Martis inſtinctu furit. Ἀρειμένης vero, nomen proprium.

Ἄρειος πάγος. Areopagus. Judicium Athenis. Erant Athenis duo Senatus: unus Quingentorum, qui ſingulis annis ſorte creabatur: alter Areopagitarum perpetuus, qui de cædibus jus dicebat, & alia Reip. negotia magna cum auctoritate adminiſtrabat. Dictum eſt autem Judicium hoc *Areopagus*, vel quia ἐν πάγῳ, i. e. loco edito ſitum erat (Ἄρειος vero, quod ibi de cædibus jus diceretur. Mars enim cædibus præeſt) vel quia Mars haſtam ibi defixit in judicio adverſus Neptunum de Halirrothio, quem occiderat, quod vim intuliſſet Alcippæ, filiæ ſuæ & Agrauli, quæ Cecrope nata erat, ut refert Hellanicus libro primo.

Ἀρήγω. Opem fero.

Ἀρίδηλος. Valde clarus. Manifeſtus.

Ἀρηίθοος. In prælio velox.

Ἀρηίλυκος. Nomen proprium. [Et genitivus,] Ἀρηϊλύκοιο.

Ἀρήϊος. Bellicoſus. Et Ἀρήϊοι. Bellicoſi. Alcæus: *Viri Martium ſunt urbis munimentum.* Et Ἀρηίοις, bellicis. *Electam dicebat eſſe juventutem, & armis Martiis munitam.*

Ἀρηΐφατος. In bello cæſus.

Ἀρηίφιλος. Martis amicus.

Ἀρημένος. Læſus. Et Ἀρήμεναι. Precari.

1 Ἐν ᾗ πολλοὶ τῆς πόλεως φόροι, ἐπιχέ.] Confer Codinum *de Origin. Conſtantinop.* pag. 22.

2 Ἡ ἀσθενὴς] Confunduntur hic duæ voces ἀρειὴ, & ἀραὴ. Vide paulo ante v. Ἀραὴν.

3 Ἄρειος πάγος. οἶκος. Ἀθήν.] De Areopago Meurſius librum ſingularem conſcripſit: quem conſule.

4 Ἐδίκαζε δὲ καὶ τὰ φονικά] De cædibus Areopagitæ jus dicebant: ſed tantum voluntariis. De fortuitis enim judicabant Ephetæ in foro illo, cui a Pallade nomen erat. Vide infra v. Ἐφέται, & v. Ἐπὶ Παλλαδίῳ.

5 Ἀλκαῖος. Ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήϊοι] Idem fragmentum Alcæi citat Scholiaſta Æſchyli ad *Perſas*, v. 349. ut Portus monuit. Huc etiam referenda ſunt verba illa Ariſtidis apud Photium, pag. 1290. Μόνος δὲ μοι δοκεῖ πάντων ἀνθρώπων ἢ κομιδῇ γε ὀλίγοις δῆλος Θεμιστοκλῆς ἀληθῆ τὸν λόγον ὄντα, ὃν πάλαι μὲ Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς εἶπεν, ὕστερον δὲ οἱ πολλοὶ παρελαβόντες ἐχρήσαντο· ὡς ἄρα ἡ λίθοι, οὐδὲ ξύλα, οὐδὲ τέχνη τεκτόνων αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ᾽ ὅπου ποτ᾽ ἂν ὦσιν ἄνδρες αὐτὰς σώζειν εἰδότες, ἐνταῦθα τεῖχη καὶ πόλεις. i. e. *Solus vero, vel certe inter paucos admodum Themiſtocles videtur oſtendiſſe verum eſſe dictum illud Alcæi poetæ, quo multi poſtea uſi ſunt: Non lapides, non ligna, nec artem fabrilem urbes conſtituere: ſed ubi viri ſint, qui ſe ipſi ſervare norint, ibidem & urbes eſſe & mœnia.* Reſpexit nimirum Ariſtides ad ipſam illam ſententiam Alcæi, quam Suidas hic adducit.

6 Ἀρημένος. ὁ βεβλ.] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Σ. v. 435.

Ἀρίων.

Ἀριὴν. ὄνομα πηγῆς.

Ἀῤῥιωφορεῖν.[1] τέσσαρες μὲν ἐχειρολογοῦντο [2] τῶν εὐγενῶν. δύο δὲ ἐκλέγοντο, αἵ τινες ἦρχον τῆς ὑφῆς τοῦ πέπλου καὶ τῶ θεῶ αὐτῶν. λευκὼ δὲ ἐσθῆτα ἐφόρουν. εἰ δὲ χρυσία περιέκειντο, ἱερὰ ταῦτα ἐγίνετο.

præessent. Hæ vestem gestabant candidam:

Ἀρήνωρ. ὁ φύλαξ.

Ἀρήρει. ἁρμόττω. καὶ Ἀρηρὸς, τὸ ἁρμοστὸν. καὶ Ἀρηρὼς, ὁ ἁρμοσμένος.

Ἀρηρεμένη. ἠρτυσμένη.

Ἄρης. κυρίως ὁ σίδηρος.

Βαφαμένη [3] κοίλων ἐντὸς Ἄρηι λαγόνων.

σημαίνει δὲ καὶ τὸν πόλεμον. παρὰ τὸ ῥῶ τὸ λέγω· ὁ μέλλων ῥήσω· ῥῆς, καὶ μὴ τοῦ περιττοῦ α Ἄρης. ἐν τῷ πολέμῳ γὰρ ὁ λόγων ἀλλ' ἔργων χρεία. καὶ [4] Ὁμηρος.

Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου· ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ.

τὸ α καὶ μακρὸν καὶ βραχύ. [5] Ὅμηρος· Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγέ. κλίνεται δὲ Ἄρης, Ἄρεϊ, καὶ Ἄρεος, Ἄρηι, καὶ Ἄρης, Ἄρεα· Ἄρης γάρ ἐστι, καὶ παραττεται τὴν κλίσιν.

Ἄρης τύραννος. ἐπὶ τῆς μὴ βίας τινὸς ἀφαιρουμένου.

Ἀῤῥήσιος.[6] μοναχός· ὃς τοὺς νέους παίσαντας οὐκ ἀφώριζεν, ἀλλὰ τοὺς προκόπτοντας, λέγων, ὅτι ὁ νέος ἀφορισθεὶς καταφρονητὴς γίνεται· ὁ δὲ προκόπτων τῆς ὀργῆς τοῦ ἀφορισμοῦ ὀδυνηρὰς ταχείαν λαμβάνει τὴν συναίσθησιν.

Ἀρήτη.[7] ὄνομα κύριον. Ἀρήτιον.

Ἀρητῖνοι. ὄνομα ἔθνους.

Ἀρήσασθαι. εὔξασθαι.

Ἀρητήσιον πεδίον.

Ἀρητόν.[8] τὸ βλαβερόν. Ἄῤῥητον δὲ λόγον, κακόφημον, μὴ ῥητεῖον ὀφείλοντα.[9] Σοφοκλῆς· Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄῤῥητον. † Ἀῤῥήτων ἀῤῥητότερον, καὶ κακῶν πέρα γεγραφὼς, ἢ καὶ πεπραχώς. † Τίς ὢν ὁ μισήσειν ὑβρίσαι ἀῤῥητουργίας ἑτέροις μὴ ὑπολειφθῆ; Λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἀκαταληψίας, ὡς τό· Ἄῤῥητον τὸ θαῦμα τῆς σῆς κυήσεως, μῆτερ παρθένε.

Ἀριὴν. Arene. Nomen fontis.

Ἀῤῥηφορεῖν. [In festo Minervæ secreta & arcana sacra gestare.] Quatuor virgines nobiles designabantur, [quæ in festo Minervæ arcana sacra in cistis ferrent.] Duæ autem eligebantur, quæ texturæ pepli aliisque eo pertinentibus &, si auro se ornarent, id sacrum erat.

Ἀρίνωρ. Custos.

Ἀρήρει. Congruebat. Aptum erat. Et Ἀρηρός. Aptatum. Conveniens. Et Ἀρηρώς. Aptatus. Conveniens.

Ἀρηρεμένη. Arata.

Ἄρης. Proprie ferrum. [In Epigrammate:] *Ferrum in ilia condens.* Significat etiam bellum: a verbo ῥῶ, dico; cujus Futurum est ῥήσω: unde ῥῆς, & cum α privativo Ἄρης, quasi, non loquens. In bello enim non dictis sed factis opus est. Homerus: *In manibus enim finis belli situs est: at verbis in consultationibus opus est.* Syllaba α tam brevis est, quam longa. Homerus: *Mars, Mars, mortalium pernicies.* Declinatur autem & Ἄρης, Ἄρεϊ, & Ἄρης, Ἄρηι, & Ἄρης, Ἄρεως. Mars enim est, & ideo declinationem turbat.

Ἄρης τύραννος. *Mars tyrannus.* De iis dicitur, qui per vim aliquid faciunt.

Ἀῤῥήσιος. Arrhesius Monachus juniores qui deliquerant a communione non excludebat, sed eos, qui provectioris erant ætatis. Dicebat enim, juvenem excommunicatum contumacem fieri: seniorem vero excommunicationis dolorem cito sentire.

Ἀρήτη. Arete. Nomen proprium. Ἀρήτιον. Aretium.

Ἀρητῖνοι. Aretini. Nomen gentis.

Ἀρήσασθαι. Precari. Vota facere.

Ἀρητήσιον πεδ. Aretesius campus.

Ἀρητόν. Noxium. Pernicioſum. Ἄῤῥητον λόγον vero, sermonem mali ominis, nefandum, non dicendum. Sophocles: *Quomodo igitur dicam rem non dicendam? † Qui maxime nefanda & quovis malo graviora scripsit, vel dixit. † Quis igitur non aversetur hominem, qui nefanda obscœnitate omnes superavit?* Significat etiam hæc vox Ineffabile, vel, quod comprehendi non potest: ut, *Ineffabile miraculum conceptionis tuæ, o mater virgo.*

1 Ἀῤῥιωφορεῖν] Scribendum est ἀῤῥηφορεῖν, ut recte apud Harpocrationem; ex quo Suidas hunc articulum descripsit.

2 Τῶν εὐγενῶν] Ex Harpocratione post εὐγενῶν addendum est Ἀῤῥηφόροι.

3 Βαφαμένη κοίλων ἐντὸς Ἄρηι λαγ.] Pentameter hic decerptus est ex eleganti Epigrammate, hactenus, ut puto, inedito, quod integrum cum Lectore communicabo. Inscriptio ejus in Codice MS. talis est. Ἀνυπάτου Θεσσαλονικέως εἰς Δαμάτριον Λάκωνα, ὃν ἡ μήτηρ ὡς φυγοπόλεμον ἀπέσφαξε. Sequitur deinde ipsum Epigramma:

Αὐτά τοι πείσασα πικρὰ μόρα σ' ὤπασεν Ἄιδαν,
Βαφαμένη κοίλων ἐντὸς Ἄρηι λαγόνων,
Μάτηρ ἅ σ' ἔτεκεν, Δαμάτριε. φῶς δὲ σίδηρος
Παῖδος ἐς φύξιν μετὸν ἔχεσε φόνῳ,
Ἀφραίνων κραδίην· ἡ ἐπαρσίσσε γένεσιν,
Δειλεμένα λοξῶς οἷα Λάκαινα κόρη·
Ἀλλ' ἐτ Εὐρώταν, ἴθι Τάρταρον, ἀνίκα δειλὰν
Οἶδα φυγὰν πλήξας ἔντ' ἰμὸς, ἔπι Λάκωνι.

Id est: *Cum timide ex acie fugisses, Demetri, ipsa quæ te peperit mater mortem tibi intulit, ferrum in ilia condens: dixitque, gladium sanguine filii cruentum tenens, & ore spumans, dentibusque horrendum infrendens, & lesnæ instar torvum cernens: Linque Eurotam, abi ad Orcum, qui ignavo animo hostes fugis. Non enim es filius meus, nec Lacon.* Fragmenta Epigrammatis hujus variis in locis dispersa leguntur apud Suidam: nimirum v. Ἀφραίνων, Εὐρώταν, Κένταυρον, Λοξὴν, Φύξιν, Φῶς δὲ σίδηρον. In Hexametro tertio τὸ ἐπαρσίσσε idem significat quod ἐπιβρύχησε, i. e. dentibus stridens, vel frendens. Hesychius: Ἐπαρσίων, τὼν ὀδόντων τριζόντων. In Pentametro tertio pro Λάκαινα legendum est λίαινα, i. e. læna. Reliqua sunt satis clara & emendata.

4 Ὅμηρος] Il. II. v. 630.

5 Ὅμηρος· Ἄρες, Ἄρες βροτολ.] Il. E. v. 31.

6 Ἀῤῥήσιος] Apud Socratem Histor. Eccles. lib. IV. cap. XXIII. unde locus hic depromptus est, legitur Ἀρσηνίου: quod nomen Suidæ restituendum & suo loco ponendum est.

7 Ἀρήτη] Sic appellata fuit filia Aristippi Cyrenæi. Vide infra v. Ἀριστιππος.

8 Ἀρητόν. τὸ βλαβερόν] Scholiasta Homeri ad Il. P. v. 37. Ἀρητόν. ὅτι βλαβερόν. παρὰ τὸν ἀρὰν, ὁ ἐστι βλάβην. ἢ τὸ ἐπίκοπτον.

9 Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 14. ut Portus observavit.

Ἀῤῥη-

Ἀῤῥησιουργία. ἀσέλγεια. αἰσχρεργία.

Ἄρηλος. ὄνομα κύριον.

Ἀῤῥηφορία. θυσία. εἰ μὲν διὰ τοῦ ἄλφα, Ἀῤῥηφορία. ἐπειδὴ τὰ ἄῤῥητα ἐν κίστῃσι ἔφερον τῇ Θεᾷ αἱ παρθένοι. εἰ δὲ διὰ τοῦ ε, Ἑρσηφορία. τῇ γὰρ Ἕρσῃ ἐπέμπετο τῇ Κέκροπος θυγατρί. καὶ Ἀῤῥηφόροις, καὶ Ἀῤῥηφόροι, αἱ τὰ ἄῤῥητα φέρουσαι μυστήρια. Ἀῤῥηφόροι καὶ παναγεῖς γυναῖκες.

Ἄρια. ὄνομα πόλεως.

Ἀριάδνη. γυνὴ τοῦ Θησέως. καὶ ζήτει ἐν τῷ Αἰγαῖον πέλαγος.

Ἀριαμένης. ὄνομα κύριον.

Ἀρριανός, ἐποποιός, μεταφέρασιν τὰ Γεωργικὰ τοῦ Βιργιλίου ἑπτὰς ποιήσας. Ἀλεξανδριάδα. ἔστι δὲ καὶ τὸν Μακεδόνα ἐν ῥαψῳδίαις εἴκοσι καὶ τέσσαρσιν. εἰς Ἄτταλον τὸν Περγαμηνὸν ποιήματα.

Ἀρριανὸς[1] Νικομηδεὺς, φιλόσοφος Ἐπικτήτειος, ὁ ἐπικληθεὶς νέος Ξενοφῶν. ἐβίου δὲ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ Μάρκου καὶ Ἀντωνίνου τῶν βασιλέων, καὶ ἀξιωμάτων μεγαλοπρεπῶν καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ ὑπατεύσαι, καθά φησιν Ἑλιοδώρος, διὰ τὴν τῆς παιδείας δεξιότητα. ἔγραψε δὲ βιβλία παμπληθῆ.

Ἀριαράθης. ὄνομα κύριον.

Ἀρίβαλλος.[3] ὃ μόνον παρὰ Στησιχόρῳ καὶ ἄλλοις Δωριεῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἱππεῦσιν Ἀριστοφάνης. Εἶτα καταχεόμενος τὴν κεφαλὴν ἀμβρόσιον ἀρίβαλλον.

Ἀριβαρζάνης. ὄνομα κύριον.

Ἀριγνώτη, μαθήτρια Πυθαγόρου τοῦ μεγάλου καὶ Θεανοῦς, Σαμία, φιλόσοφος Πυθαγορική. συνέταξε τάδε· Βακχικά. [4]ἔστι δὲ καὶ περὶ τῆς Δήμητρος μυστηρίων. Ἐπιγράμματα. [5] Φέρεται δὲ καὶ ἱερὸς λόγος. ἔγραψε [6]δὲ καὶ τελεστὰς Διονύσου, καὶ ἄλλα φιλόσοφα.

Ἀρίγνωτος. ὁ εὐδιάγνωστος.

Ἀριδαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀρίδες. ἡ ὑφῃτικὴ ἀρὶς, τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον.

Καὶ [7]γυρὰς ἀμφιδέτους ἀρίδας.

Καὶ αὖθις· [8]Αἵ τ' ἀρίδες ξυσταὶ τε. Ἄρις δὲ, ὁ μὴ ἔχων ῥῖνα.

Ἀριδείκετος. ὁ λαμπρὸς, καὶ ἔνδοξος. Ἀρίδηλος δὲ, ὁ λαμπρὸς καὶ φανερός.

Ἀριεῦς. ὄνομα κύριον.

Ἀριζήλη. ἡ διάδηλος καὶ φανερά. καὶ Ἀρίζηλος, ἀρσενικόν.

Ἀῤῥησιουργία. Obscœna libido. Fellatio.

Ἄρηλος. Aretus. Nomen proprium.

Ἀῤῥηφορία. Sacrificium. [Festum Minervæ, ita dictum.] Si scribatur per α, Ἀῤῥηφορία, inde dicta est hæc vox, quod virgines arcana sacra Deæ in cistis ferrent. Sin per ε, Ἑρσηφορία, dicta est ab Herse, Cecropis filia, cui pompam ducebant. Et Ἀῤῥηφόροι, quæ arcana sacra in cistis ferebant; mulieres castissimæ & sanctæ.

Ἄρια. Aria. Nomen urbis.

Ἀριάδνη. Ariadna. Thesei uxor. Quære in v. Αἰγαῖον πέλαγος.

Ἀριαμένης. Ariamenes. Nomen proprium.

Ἀρριανός. Arrianus, Poeta Epicus, versibus Heroicis Georgica Virgilii reddidit, & Alexandriadem, sive carmen de rebus gestis Alexandri Macedonis composuit, rhapsodiis XXIV. constans. Item, in Attalum Pergamenum poemata.

Ἀρριανός. Arrianus Nicomediensis, Philosophus Epicteteus, junior Xenophon cognominatus, Romæ vixit sub Adriano, Marco, & Antonino, Imperatoribus, & propter eruditionis excellentiam ad Consularem usque dignitatem evectus fuit, ut Heliconius tradit. Scripsit libros quam plurimos.

Ἀριαράθης. Ariarathes. Nomen proprium.

Ἀρίβαλλος. Hoc nomen non solum apud Stesichorum alios que Dorienses, sed etiam in *Equitibus* Aristophanis legitur. *Postea in caput effundit* [*ambrosiam*] *ex marsupio.*

Ἀριβαρζάνης. Aribarzanes. Nomen proprium.

Ἀριγνώτη. Arignote, Samia, discipula Pythagoræ Magni & Theanûs, philosopha Pythagorica. Scripsit *Bacchica:* itemque de Cereris Mysteriis. Epigrammata. Tribuitur ipsi etiam liber, qui ἱερὸς λόγος vocatur. Eadem quoque scripsit de sacris initiis Bacchi, & alia Philosophica.

Ἀρίγνωτος. Valde notus. Qui facile nosci potest.

Ἀριδαῖος. Aridæus. Nomen proprium.

Ἀρίδες. Scobinæ. Instrumentum fabrile. A recto ἀρὶς. [In Epigrammate:] *Curvasque & utrinque vinctas scobinas.* Et iterum: *Et limæ, & scalprum.* Ἄρις vero, qui naso caret.

Ἀριδείκετος. Valde clarus & illustris. Ἀρίδηλος vero, valde manifestus.

Ἀριεῦς. Ariæus. Nomen proprium.

Ἀριζήλη. Valde clara. Valde manifesta. Et Ἀρίζηλος, masculinum.

1 Ἀρριανὸς Νικομηδεὺς φιλόσοφος Ἐπικτήτειος] Lego ἐν ῥαψῳδίαις εἴκοσι καὶ τέσσαρσι. Rhapsodia enim hic significat librum, sive partem integri operis: quo sensu partes poematis Homerici *Rhapsodias* vulgo vocari [illegible] Vide de eo Photium in *Bibliotheca*, & [illegible] G. itemque Meursium in *Bibliotheca Græca*.

3 Ἀρίβαλλος] In MSS. Paris. exaratum est ἀρύβαλλος, per υ: [illegible] etiam hoc in loco illo Aristoph. quem Suidas pau[illegible] itemque infra suo loco.

[illegible] dubito quin sensibendum sit ἔπι δὲ. Lectio e[illegible] quam parit sensum, quoniam non convenit dicere, [illegible] *Bacchica* scripsisse, & in eo opere de Cereris mysteriis e[illegible] me.

5 Φέρεται] Sic habet unus MS. Paris. itemque Codex Vatic. ut Pearsonius testatur. In duobus vero reliquis MSS. Paris. exaratum est ἐπιγράφεται, quæ lectio minus placet: nec γράφεται, quod priores Edit. exhibent.

6 Ἔγραψε δὲ καὶ τελεστὰς Διονύσου] Hoc opus procul dubio intellexit Clemens Alexandr. *Strom.* lib. IV. pag. 381. ubi ait: Καὶ Ἀριγνώτη ἡ τὰ περὶ Διονύσου γεγραφυῖα. Vulgatæ Edit. Clementis exhibent περὶ Διονύσου, quod manifeste corruptum est.

7 Καὶ γυρὰς ἀμφιδέτους ἀρίδας] Verba hæc leguntur Anthol. lib. VI. cap. XXVII. Epigr. III.

8 Αἵ τ' ἀρίδες ξυσταί τε] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate quodam, quod ex codice MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibuimus supra Ἀμφίξυον.

Ἀρμη-

Ἀεί κουν. ὑπήκοον. εὐπειθῆ.

Ἀειθμῶ. αἰπαλικῇ. καὶ Ἀειθμεῖν. καταλέγοντα. καὶ ἀειθμεῖν πινας τοῖς δορυφόροις. † [1]Ὅτι οἱ Πυθαγόρειοι πάντα ἀριθμὸν προσηγόρευον. ὁ δὲ ἀριθμὸς συμπληροῦται τοῖς δέκα. ὁ δὲ δέκα σύνθεσις τῆς τετράδων. καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἀριθμὸν πάντα τετρακτὺν ἔλεγον.

Ἄειμα. ὄρη. καὶ Ἀειμάνιος, Θεὸς παρ' Αἰγυπτίοις.

Ἀειμάσπειος. τόπος. καὶ Ἀειμασπὸς, ἐθνικόν.

Ἀειμαθέμ. ὄνομα τόπου. καὶ Ἀειμαθαῖος, ἀπὸ τούτου.

Ἀείμινον. ὄνομα πόλεως. καὶ Ἀειμίνιος, ὄνομα ἐθνικόν.

Ἄεινον. τὸ νάπυ.

Ἀειοβαρζάνης. ὄνομα κύριον.

Ἀείων, Μηθυμναῖος, λυρικὸς, Κυκλέως υἱὸς, γέγονε κατὰ τὴν λη Ὀλυμπάδα. τινὲς δὲ καὶ μαθητὴν Ἀλκμᾶνος ἱστόρησαν αὐτόν. ἔγραψε δὲ Ἀισματα. Προοίμια εἰς ἔπη β. λέγεται καὶ τραγικῆς τροπῆς εὑρετὴς γενέσθαι, καὶ [2]χορῶν φησαι, καὶ διθύραμβον ᾆσαι, καὶ [3]ὀνομάσαι τὸ ἀδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ, καὶ Σατύρους εἰσενεγκεῖν ἐμμέτρους λέγοντας. Φυλάττει δὲ τὸ ω καὶ ἐπὶ γενικῆς.

Ἀειπρεπής. ὁ διάσημος.

Ἄεις. ὁ μὴ ἔχων ῥῖνα.

Ἀείσβη. πόλις τῆς Βοιωτίας.

Ἀείσημος. Φανερὸς ἐν πολέμοις.

Ἄειστα. κάλλιστα. καὶ παροιμία· Ἄειστα χωλὸς [4]ὑφεῖ. ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα κακὰ μᾶλλον αἰσθομένων, ἢ ἀλλότρια ἀγαθά.

Ἀείσαρχος, Ἀλεξανδρεὺς τὸ γένος, τῇ δὲ Φύσει Σαμοθρᾷξ, πατρὸς Ἀεισάρχου. γέγονε δὲ κατὰ τὴν ρνς Ὀλυμπάδα, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, ᾧ καὶ τὸν υἱὸν ἐπαίδευσεν. λέγεται δὲ γράψαι ὑπὲρ ὦ βιβλία ὑπομνημάτων μόνων. μαθητὴς δὲ γέγονε Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ, καὶ Κράτητι τῷ γραμματικῷ Περγαμηνῷ πλεῖστα διημιλλήσατο ἐν Περγάμῳ. μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ γραμματικοὶ ὡσεὶ τέσσαρες μάλιστα ἐγένοντο. τελευτᾷ δὲ ἐν Κύπρῳ, ἑαυτὸν ὑπεξαγαγὼν ἐνδείᾳ τροφῆς, νόσῳ τῇ ὕδρωπι ληφθείς. ἔτη δὲ αὐτοῦ τῆς ζωῆς οβ'. καὶ παῖδας μὴν καταλέλιπεν Ἀείσαρχον καὶ Ἀεισαγόραν. ἄμφω δὲ ἐγένοντο βλήσεις, ὥστε καὶ ἐταφάη ὁ Ἀείσαρχος. Ἀθηναῖοι δὲ ἐλθόντα παρ' αὐτοῖς ἐξωνήσαντο.

Ἀεικοον. Acute audientem. Obedientem. Dicto audientem.

Ἀειθμῶ. Numero. Et Ἀειθμῆται, numerantem. † Pythagorei omnia appellabant numerum. Numerus autem denario completur. Denarius vero ex quaternario componitur. Quamobrem omnem numerum quaternionem appellarunt.

Ἄειμα. Arima, montes. Et Arimanius, Deus apud Ægyptios.

Ἀειμάσπειος. Locus quidam. Et Ἀειμασπὸς, nomen gentile.

Ἀειμαθέμ. Arimathem. Nomen loci. Et Arimathæus, qui est ex illo loco.

Ἀείμινον. Ariminum. Nomen urbis. Et Ariminius, nomen gentile.

Ἄεινον. Sinapi.

Ἀειοβαρζάνης. Ariobarzanes. Nom. propriũ.

Ἀείων. Arion, Methymnæus, Lyricus, Cyclei filius, vixit Olympiade trigesima octava. Quidam etiam ipsum Alcmanis discipulum fuisse tradiderunt. Scripsit Cantica, & Proœmia ad versus bis mille. Fertur etiam tragici modi inventor fuisse, & primus chorum instituisse, & dithyrambum cecinisse & ita nominasse, quod a choro canitur, & Satyros introduxisse versibus loquentes. Retinet autem τὸ ω etiam in genitivo.

Ἀειπρεπής. Valde illustris & excellens.

Ἄεις, ἄεινος. Naso carens.

Ἀείσβη. Arisbe. Urbs Bœotiæ.

Ἀείσημος. In bellis clarus.

Ἄειστα. Optime. Et proverbium. *Claudus optime subat.* Dicitur de illis, qui sua mala alienis bonis præferunt.

Ἀείσαρχος. Aristarchus, habitatione Alexandrinus; natione vero Samothrax, patrem habuit Aristarchum, vixitque Olympiade CLVI. tempore Ptolemæi Philometoris, cujus etiam filium erudiit. Fertur scripsisse ultra octingentos libros, eosque commentariorum tantum. Discipulus fuit Aristophanis Grammatici, & cum Cratete, Grammatico Pergameno, Pergami sæpissime contendit. Discipulos Grammaticos habuit circiter XL. In Cypro aqua intercute laborans mortem inedia sibi conscivit. Vixit annos LXXII. filiosque reliquit Aristarchum & Aristagoram, qui ambo stupidi fuerunt; adeo ut Aristarchus venderetur: quem tamen Athenienses redemerunt.

1 Ὅτι οἱ Πυθαγόρειοι πάντα ἀριθμὸν προσηγ.] Hæc, & quæ sequuntur, leguntur in Excerptis ex Vita Pythagoræ apud Photium Cod. CCXLIX. pag. 1313. unde ea Suidas descripsit.

2 Καὶ τραγῳδικῆς χορὸν φησαι] Scholiasta Aristoph. *Avib.* pag. 606. Ἀντίπατρος δέ φησιν Εὐφορίωνα ἐν τοῖς ὑπομνήμασι φασὶ, τὸν Κυκλίου χορὸν εἰσαγαγεῖν πρῶτον Λακεδαιμονίοις τ' Ἐφορος. οἱ δὲ πραγματικοὶ Ἑλλάνικον καὶ Δικαίαρχος, Ἀείσωνα τ' Μηθυμναῖον. Idem etiam testatur Proclus apud Photium pag. 985.

3 Καὶ ὀνομάσαι τὸ ἀδόμενον] In omnes me versavi partes, ut loco huic, quem suspectum habeo, medicinam aliquam reperirem: sed frustra. Quare eruditus Lector de eo cogitet velim.

4 Ὑφεῖ] Scribendum est ὀφεῖ, ut apud Diogenianum. Eustathius quoque ad Il. Γ. pag. 403. eandem lectionem confirmat; cujus verba adscribam: Δῆλον δέ, ὅτι ἀπ' αὐτῶν τῆς παροιμίας φέρεται τὸ, Ἄειστα χωλὸς ὀφεῖ. Ἐπῄνεσαν μέν φησι, φασὶν, Ἀριστοφάνης Ἰδίων σκιλοῦν, ἢ διξιὰν χεῖρα. Σκυθῶν δὲ τοξικαλαμῶν αὐτὸς αὐτῆς σωποικῆν, ὡς ἀπηρώτησε ὅτι κατὰ Παυσανίαν, Ἀνδάνειρόν φασι μιαν τῶν Ἀμαζόνων, θρασεῖαν ὄσαν ἐκ ἀκόλαστον, εἰπεῖν· Ἄειστα χωλὸς ὀφεῖ· ὡς ὀχουμένων αὐτῶν πῶς χωλοῖς.

Ἀρίσταρχος [1] Τεγεάτης, ὁ τὸ τραγῳδιῶν ποιητής, νοσεῖ τινα νόσον· εἶτα δὲ αὐτὸν ἰᾶται Ἀσκληπιὸς, καὶ τραγῳδίαν χαριστήρια τῆς ὑγείας. ὁ δὲ ποιητὴς τὸ δρᾶμα τὸ ὁμώνυμόν οἱ νέμει. Θεοὶ δὲ ὑγείας μὴν οὐκ ἂν πώλε μισθὸν αἰτήσαιεν, οὐδ' ἂν λάβοιεν. ἢ πῶς ἄν; εἴ γε τὰ μέγιστα ἡμῖν φρενὶ φιλανθρώπῳ καὶ ἀγαθῇ παρέχουσι τραπέντα, ἥλιόν τε ὁρᾶν, καὶ τοῦ θεοῦ τοῦ τοσούτου τῆς παναρκοῦς ἀμοιβὴ [2] μεταλαμβάνειν ἀκτῖνος, καὶ ζῆν ὕδατος, καὶ πυρὸς συλέχουσι μυρίας ὠφελίας, καὶ ποικίλας ἅμα καὶ συνεργοὺς ὠφελείας, καὶ ἀέρος σπᾶν, καὶ ἔχειν τροφὴν ζωῆς τὸ ἐξ αὐτοῦ πνεῦμα. ἐφέλκεσθαι δὲ ἄρα τοῖσδε τοῖς μικροῖς μήτε ἀχαρίστους εἶναι, μήτε ἀμνήμονας ἡμᾶς, καὶ ἐν τούτοις ἀμείνονας ὀφαίνοιλες. Οὕτως δὲ ὁ Ἀρίσταρχος σύγχρονος τῷ Εὐριπίδῃ· ὃς πρῶτος εἰς τὸ νῦν αὐτῶν μῆκος τὰ δράματα καθέστηκεν. καὶ ἐδίδαξε μὲν τραγῳδίας ἑβδομήκοντα, ἐνίκησε δὲ δύο, βιοὺς ἔτη ϙ'.

Ἀρίσταρχος Τεγ. Aristarchus Tegeates, poeta Tragicus, morbo quodam laborans ab Æsculapio sanatur, qui ei præcepit, ut pro reddita sanitate gratiam sibi referret. Poeta igitur fabulam cognominem ipsi dedicavit. At vero Dii mercedem pro sanitate nec exigent unquam, nec recipient. Quomodo enim? Cum nobis maxima quæque bona pro amore & benignitate sua erga genus humanum gratis largiantur, ut & solem videamus, & tanti Dei radiis omnia illustrantibus sine mercede fruamur: aquæ etiam usum nobis præbeant, itemque ignis, cujus beneficio & ope infinitæ commoditates vitæ nostræ accedunt. Aerem præterea haurire nos sinant, ut spiritu ejus vitam nostram sustentemus. Dum igitur exiguam ejusmodi gratiam a nobis referri sibi jubent, id volunt, ne ingrati nec beneficiorum immemores simus; per hæc ipsa meliores nos reddentes. Hic Aristarchus æqualis fuit Euripidis: qui primus dramata ad eam, quam nunc habent, prolixitatem produxit. Docuit Tragœdias LXX. vicit duabus. Obiit centenario major.

Ἀρίσταρχος. ὅτος τὸν ἐν Ἐφέσῳ μόναρχον εἶχεν ἐξουσίαν ὅτε τῶν Ἀθηναίων ἦκον κλητός. ἐκάλεν δὲ αὐτὸν ἅμα οἱ προσήκοντες, ὅτι ἐμμελῶς τε καὶ σὺν κηδεμονίᾳ αὐτῶν ἦρξεν ἔτεσιν ε'. ὑπανέστη δὲ ὅτε τῶν Ἀθηναίων, ὅτε Ἅρπαγος Κῦρον τὸν Καμβύσου παῖδα ἐπὶ τοὺς σὺν Πέρσαις βαρβάροις ἐπάρας ἔτυχεν.

Ἀρίσταρχος. Hic Athenis accersitus summæ rerum Ephesi solus præfuit, Evocarunt autem eum cognati & affines, quod per annos quinque magna cum cura & fide ipsis præfuisset. Athenis discessit eo tempore, quo Harpagus Cyrum, Cambysis filium, una cum Persis ad defectionem impulit.

Ἀρισταίνετος. ὄνομα κύριον.

Ἀρισταίνετος. Aristænetus. Nomen proprium.

Ἀρίστων. [3] Φιλοποίμην καὶ Ἀρίστων οἱ Ἀχαιοὶ σφόδρα ἐγενέσθην ἀπὸ τὴν φύσιν μίαν ἔχω, ὅτε τὴν αἵρεσιν τῆς πολιτείας. τὼ γὼ ὁ μὲν Φιλοποίμην δὴ πέφυκὼς καὶ τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας. ὁ δ' ἕτερος πρὸς τὰ πολιτικὰ καὶ λογικὰ τὸ μᾶλλον. τῇ δ' αἱρέσει τῇ τ' πολιτείαν τοῦτο διέφερον ἀλλήλων. τῆς γὼ Ῥωμαίων ὑπεροχῆς ἤδη τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἐμπλεκομένης ὁλοχερῶς, καὶ τε τὸν Φιλιππικὸν καὶ Ἀντιοχικὸν κρυφὸν Ἀρισταίνετος ἦγε τὸν ἀγωγὸν τῆς πολιτείας ὅπως, ὥστε πᾶν τὸ πρόσφορον μὲν Ῥωμαίοις ἐξ ἑτοίμου ποιεῖν· ἔνια δὲ καὶ πρὸ τοῦ ἐκείνους. ἐπειρᾶτο μέν τοι γε τῶν νόμων ἔχεσθαι δοκεῖν, καὶ τὸν τοιοῦτον ἐφείλκετο φαντασίαν, εἴκων ὁπότε τῶν ἀνεπίπλοι τις προθύμως τοῖς ἐπὶ Ῥωμαίων χαριζομένοις. ὁ δὲ Φιλοποίμην ὅσα μὲν εἴη τῷ προκαλουμένων ἀκόλουθα τοῖς νόμοις καὶ τῇ συμμαχίᾳ πάντα συγκαλύπτει καὶ συνέπραττεν ἀπροφασίστως. ὅσα δὲ τῶν ἐκτὸς ὑπελάμβανεν, οὐκ οἷός τ' ἦν ἐθελοντὴν συνυπακούειν, ἀλλὰ τὰς μὲν χρὰς ἔφη δεῖν δίκαιον [4] ἠγεῖσθαι· μὴ δὲ ταῦτα, πάλιν ἀξιοῦν. εἰ δὲ μηδ' ὅπως πείθοιεν, τέλος οἷον ὑπομαρτυρομένους εἰ-

Ἀρίστων. Philopœmenes & Aristænus Achæi neque ingenio simili fuerunt, neque eandem in Republ. sectam sequebantur. Nam Philopœmenes quidem & animo & corpore ad res militares egregie factus; contra Aristænus ad res civiles consilio & eloquentia promptior erat. Inter utriusque autem in Republ. gerenda institutum id interfuit. Nam cum Romanorum potentia bello Philippico & Antiochico penitus se rebus Græciæ immiscuisset, Aristænus quidem ita Rempubl. moderabatur, ut, quicquid e re populi Romani esset, lubentissime faceret; quædam etiam ultro, antequam pop. Rom. mandasset. Interim tamen operam dabat, ut leges ubique servare videretur, atque eam speciem præ se ferebat: cedens interdum, si qua lex mandatis populi Romani aperte repugnabat. At Philopœmenes & ipse quidem postulatis Romanorum, quæcunque a legibus ac fœdere gentis Achæorum non discedebant, sine controversia assentiebatur: quæcunque vero præter leges & fœdera imperabantur, adduci non poterat, ut eis sponte pareret: sed primo quidem rationibus contra allatis, deinde vero precibus contendendum esse ajebat. Quod si ne sic quidem flectere illos potuissent, tunc demum

1 Ἀρίσταρχος Τεγεάτης —— ἀμείνονας ὀφαίνοντες] Hæc ex libro de perdito Æliani *de Providentia* descripta esse colligo ex iis, quæ leguntur infra v. Θεόπομπος, Θεοδ. ubi similis historia de Theopompo ab Æsculapio sanato ex Æliano narratur.

2 μεταλαμβάνειν] Sic ex MSS. Paris. rescripsi. Priores enim Edit. minus recte habent λαμβάνειν.

3 Φιλοποίμην τε Ἀρίστων οἱ Ἀχαιοὶ σφόδρα.] Hæc, & omnia quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Polybii apud Constantinum in Excerptis a Valesio editis pag. 122. unde ea Suidas deprompsit.

4 Δίκαιον ἡγεῖσθαι] Casaubonus & Valesius rescribendum censent δικαιολογεῖσθαι: quod probo. Lectio enim vulgata nihil ad sensum loci hujus facit.

κῆς, καὶ τότε ποιεῖν τὸ προσταττόμενον.

Ἀριστεύς. εἷς τῶν Γιγάντων, ὃς μόνος ἐσώθη. [1] Ἀριστεὺς δὲ, Ἀριστέως. καὶ Ἀριστίων ὡσαύτως. [2] ἔστι δὲ Σάμιος ἢ Πλαταιεὺς· ὃν μειρακυλλίῳ δὲ ἑταῖρος Δημοσθένους. ἐπέμφθη δὲ ὑπ' αὐτοῦ πρὸς Ἡφαιστίωνα ἕνεκα φιλίας. μνημονεύει αὐτοῦ Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Δημοσθένους. † Ὅτι ἐν τῷ ὄρει τῆς Σικελίας, τῷ λεγομένῳ Αἴτνῃ, Ἀρισταῖον μόνον τὸν Γίγαντα διεσωθῆναί φασι· καὶ ὅτε πῦρ οὐράνιον ἐπ' αὐτὸν ἧλθεν, ὅτε Αἴτνη πιέζει αὐτόν.

Ἀριστάρχου. ὄνομα κύριον.

Ἀριστέας, [3] Δημοχάρους, ἢ Καυστροβίου, Προκοννήσιος, ἐποποιός. τὰ Ἀριμάσπεια καλούμενα ἔπη. ἔστι δὲ ἱστορία τῶν Ὑπερβορέων Ἀριμασπῶν, βιβλία γ'. τοῦτον φασὶ τὸν ψυχὸν, ὅταν ἐξέλθῃ, ἐξιέναι καὶ ἐπανιέναι πάλιν. γέγονε δὲ κατὰ Κροῖσον καὶ Κῦρον, Ὀλυμπιάδι ν'. [4] ἔγραψε δὲ ὅτε καὶ καταλογάδην Θεογονίαν, εἰς ἔπη ά.

Ἀριστερά. τὰ μωρά. δεξιὰ δὲ, τὰ σωφρονοῦντα. [5] Σοφοκλῆς περὶ Αἴαντός φησιν·

Οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ,
Παῖ Τελαμῶνος, ἔβης.

Ἀριστείδης, [6] Ἀδριανεύς, σοφιστής· Ἀδριανοὶ δὲ πόλις Μυσίας, τῆς νῦν Βιθυνίας· Πολέμωνος τοῦ Σμυρναίου Ῥήτορος μαθητὴς, υἱὸς Εὐδαίμονος, Φιλοσόφου τε καὶ ἱερέως γενομένου τοῦ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ ἱεροῦ τοῦ Διός. οἱ δὲ Εὐδαίμονα τὸν παλαιὸν αὐτοῦ γράφουσιν. ἠκροάσατο δὲ Ἡρώδου τοῦ Ἀθηναίου, καὶ ἐν Περγάμῳ Ἀριστοκλέους· γεγονὼς ἐπί τε Ἀντωνίνου τοῦ Καίσαρος, καὶ μέχρι Κομόδου. [7] τῶν δὲ λόγων παρ' ὀλίγον πέρας εὕροι τις ἄν, ἄλλως δὲ ἄλλοις ὑπετυχθέντας.

Ἀριστείδης, ὁ Λυσιμάχου, πένης ὢν μὲν τὸν τρόπον ἄνθρωπος ἦν ἀκέραιος καὶ πιστευόμενος. καὶ Καλλίου ποτὲ κρινομένου παρελθὼν εἶπεν, ἐμοὶ τὸν ἄνδρα χαρίσασθε· καὶ ἔτυχε. τοῦ δὲ χρυσίον ἀπολιπέμψαντος, παρῃτήσατο, εἰπών· Ὁ μὲν Καλλίου βίος τοῦ Ἀριστείδου δεῖται πλούτου· ἡ δὲ Ἀριστείδου πενία καταφρονεῖ τοῦ Καλλίου πλούτου. ὅτε Θεμιστοκλεῖ πολιτευομένῳ συνεφέσβευεν δὲ αὐτῷ, τῷ ἔχθραν, εἶπεν, ἔσω τῶν ὁρίων ἀφῶμεν, ὁμονοῶμεν δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως. ὅπου δὲ ὦν δίκαιος, ὡς μέλλοντος αὐτοῦ ἐξοστρακίζεσθαι διὰ τὴν ἀλαζονείας τινὰ ὄστρακον αὐτῷ ἐπιδιδοὺς (ἠγνόει δὲ τὸν ἄνδρα,) γράψαι ἠξίου τὸν ἐξωστρακισμόν. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος, τί Ἀριστείδης αὐτὸν λυπεῖ· πάνυ δίκαιος ὢν ἔφη. καὶ γελάσας ὁ Ἀριστείδης ἔγραψε φέρων.

tanquam Divum fidem conteſtatos cedere atque imperata facere oportere.

Ἀρισταῖος. Ariſtæus, unus Gigantum, qui ſolus interitum effugit. Ἀριστεὺς vero Ἀριστέως, eſt nomen proprium: uti & Ἀριστίων. Is autem erat Samius vel Platæenſis, & ab ineunte ætate Demoſthenis ſodalis & familiaris: a quo miſſus eſt ad Hephæſtionem amicitiæ reconciliandæ cauſa. Meminit ejus Hyperides in oratione contra Demoſthenem. † Ariſtæum Gigantem in Ætna Siciliæ monte ſolum interitum evaſiſſe ferunt. Nam nec ignis cœleſtis eum tetigit, nec Ætna pondere ſuo eum preſſit.

Ἀρίταρχος. Ariſtarchus. Nomen propr.

Ἀριστέας. Ariſteas, Democharidis aut Cauſtrobii filius, Proconneſius, poeta Epicus, ſcripſit carmina, quæ vocantur *Arimaſpea*; ſive hiſtoriam Arimaſporum Hyperborcorum, libris tribus conſtantem. Hujus animam, quoties vellet, ex corpore exiiſſe & eodem remeaſſe ferunt. Vixit Crœſi & Cyri tempore, Olympiade L. Idem etiam ſoluta oratione nonnulla ſcripſit; nec non *Theogoniam* verſibus circiter mille.

Ἀριστερά. Læva. Stulta. Δεξιὰ vero, dextra, ſive prudentia prædita. Sophocles de Ajace inquit: *Nunquam enim, fili Telamonis, læva mente fuiſti.*

Ἀριστείδης. Ariſtides, Adrianenſis (Adriani vero eſt urbs Myſiæ, quæ nunc Bithynia vocatur) Sophiſta, Polemonis Smyrnæi Rhetoris diſcipulus, filius Eudæmonis Philoſophi, flaminis Dialis in patria ſua. Athenis Herodem, & Pergami Ariſtoclem audivit; floruitque Antonini Imperatoris tempore, & vitam uſque ad Commodum produxit. Orationum ejus certus non eſt numerus, quoniam varia earum circumferuntur volumina.

Ἀριστείδης. Ariſtides, Lyſimachi filius, cui, quamvis pauperi, propter vitæ integritatem injurato etiam fides habebatur. Hic cum aliquando judicium, in quo Callias reus peragebatur, præteriret, virumque iſtum ſibi condonari peteret, id, quod voluit, impetravit. Callia igitur pecuniam ipſi mittente, eam repudiavit, dicens: Calliæ quidem vita Ariſtidis paupertate indiget; Ariſtidis vero paupertas Calliæ opes contemnit. Idem cum aliquando in Reip. adminiſtratione Themiſtoclis eſſet æmulus, & una cum ipſo legationem obiret, inimicitias, inquit, intra patriæ fines deponamus, & ſententiis pro Republ. conſpiremus. Fuit autem adeo juſtus, ut, cum Athenienſes oſtraciſmo eum mulctare decreviſſent, & ruſticus quidam, Ariſtidem

1 Ἀριστεὺς δὲ, Ἀριστέως. καὶ Ἀριστίων ὡσ.] Ex Harpocratione patet, poſt Ἀριστέως addendum eſſe ὄνομα κύριον. Senſus enim hujus loci eſt, Ἀριστεὺς eſſe nomen proprium viri, uti & Ἀριστίων.

2 Ἔστι δὲ Σάμιος ἢ —— ὃν τοῦ καθ' Δημοσθένους] Ex Harpocratione.

3 Ἀριστέας, Δημοχ.] Vide de eo Voſſium *de Hiſtor. Gr.* & Meurſium in *Bibliotheca Græca*.

4 Ἔγραψε δὲ ἔπος ἓν καταλογάδην Θεογ.] Locum hunc mutilum eſſe non dubito, quem ſic legerim & diſtinxerim: Ἔγραψε δὲ ἔπος καὶ καταλογάδην πολύ. ἓν Θεογονίαν &c. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

5 Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 12. *P.*

6 Ἀριστείδης Ἀδρ.] De hoc vide Philoſtratum lib. II. *de Vit. Soph.* pag. 578. & ſeqq.

7 Τῶν δὲ λόγων παρ' ὀλίγον πέρας εὕροι τις ἄν, ἄλλως δὲ ἄλλοις ὑπετυχθέντας.] Hic locus eſt obſcurus & male interpunctus, quem ſic legerim: Τῶν δὲ λόγων παρ' ὀλίγον πέρας. εὕροι δέ τις ἂν ἄλλως ἄλλοις ὑπετυχθέντας.

ὁ αὐτὸς διέτριψεν ἐν Αἰγίνῃ Φυγάν. Ξέρξῃ δὲ ἀς αὐτὸν ἐν τῇ Φυγῇ πρεσβευσαμένῳ, καὶ πρόχιλίους Δαρεικούς, ὅτε ἐπήει τὴν Ἑλλάδα, διδόντι, οὐδὲν ἐπιφέρεσθαι ἔφη τῷ Περσικῷ πλήθει, τοιαύτῃ χρώμενον διαίτῃ. ἔτυχε δὲ τότε ὀψοφαγῶν τὸν ἄρτον προσφερόμενος Ἀριστείδης. καὶ Μιλτιάδῃ μάλιστα ἑώρα. ἑκάτερος τότων ἄριστος ἐγένετο. Ἀριστείδης μὲν δίκαιος· ὁ δὲ Μιλτιάδης ἐν Μαραθῶνι ἐστρατήγησε. τῷ δὲ ἐν Μαραθῶνι πολέμῳ μέμνηται, διότι τὰ μὲν ἄλλα καλὰ θρέματα κοινῇ πᾶσα ἡ Ἑλλὰς πεποίηται· τὸ δὲ ἐν Μαραθῶνι, μόνοι οἱ Ἀθηναῖοι.

non noſcens, teſtulam ei traderet, rogans, ut nomen illius, qui patria pellendus eſſet, ei inſcriberet; & is ex eo quæreret, quanam re Ariſtides ipſum offendiſſet? ruſticus reſponderit: Nimia juſtitia. Ridens igitur Ariſtides ſuffragium in teſta ſcripſit. Idem patria pulſus in Ægina commoratus eſt: in quo exilio cum Xerxes Græciam invadens per legatos tria millia Daricorum ei obtuliſſet, negavit ſe, dum ea victus ratione uteretur, Perſicas opes curare. Forte autem tunc pane cibario veſcebatur. † Ariſtides Miltiadi ſimillimus fuit: uterque optimus. Ariſtides quidem juſtus: Miltiades autem ad Marathonem belli [adverſus Perſas] dux fuit. Pugnæ vero Marathoniæ præcipue mentionem facit, quia cæteræ quidem res in bellis præclare geſtæ univerſæ Græciæ communes ſunt: pugnæ vero Marathoniæ gloria ad ſolos Athenienſes pertinet.

Ἀριστεῖον. τὸ τοῖς ἀριστεύσασι διδόμενον ἔπαθλον.

Ἀριστεῖον. Præmium fortitudinis, ſive, quod datur illis, qui ſtrenue & fortiter pugnarunt.

Ἀρίστης Κύκλωψ. μέμνηται τότε Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σατύρων.

Ἀρίστης Κύκλωψ. Ariſtiæ Cyclops. Hujus meminit Chamæleon in libro de Satyris.

Ἀριστήσασθε, γεύσασθε. Ἀρίστιζον δὲ, ἀφὸ τοῦ ι. [2] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι· Τούτους μὲν ἄγων μετὰ σοῦ ἀρίστιζον εὖ.

Ἀριστήσασθε. Prandete. Ἀρίστιζον vero, per ι, prandio excipe. Ariſtophanes *Avibus*: *Hos quidem domum tuam deductos prandio excipe.*

Ἀριστίνδην. κατ' ἐκλογὴν καὶ αἵρεσιν τῶν ἀρίστων νομοθετῶν.

Ἀριστίνδην. Secundum delectum virtutis. Secundum electionem optimorum Legiſlatorum.

Ἀρίστιππος, Ἀριστάδου, ἀπὸ Κυρήνης, φιλόσοφος, Σωκράτους ἀκροατής· ἀφ' οὗ ἡ Κυρηναϊκὴ κληθεῖσα αἵρεσις ἤρξατο. ὃς πρῶτος μὲν τῶν Σωκρατικῶν μισθὸν ἐπράξατο. Ξενοφῶντι δὲ εἶχε δυσμενῶς· καὶ ἵνα ἱκανὸς ἁρμόσαιτο καὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ. καὶ τῶν μὲν [3] παρόντων ἀπέλαυε, καὶ ἡδονῇ μᾶλλον ἐδίωκε· πόνῳ δὲ ἀπέλαυεν ὀλιγάκις ἐπιὼν τοῖς ἀπόντων. ὅθεν Διογένης βασιλικὸν κύνα αὐτὸν ἐκάλει. Ἀποφθέγματα δὲ αὐτοῦ πολλὰ καὶ ἄριστα. [4] δίδωσι δὲ αὐτὸν ἡ θυγάτηρ Ἀρήτη, ἀφ' ἧς ὁ παῖς αὐτῆς ὁ νέος Ἀρίστιππος, ὃς ἐκλήθη Μητροδίδακτος. ᾧ Θεόδωρος, ὁ Ἄθεος ἐπικληθείς· εἶτα Θεός· τοῦ δὲ Ἀντιπάτρος· τοῦ δὲ Ἐπιτιμίδης ὁ Κυρηναῖος· τοῦ δὲ [5] Παραβάτης· τοῦ δὲ Ἡγησίας ὁ [6] Παισιθάνατος· τοῦ δὲ Ἀννίκερις, [7] ὃς Πλάτωνα λυτρωσάμενος.

Ἀρίστιππος. Ariſtippus, Aritadæ filius, Cyrenæus, Philoſophus, Socratis auditor, a quo ſecta, quæ Cyrenaica vocatur, orta eſt. Hic primus fuit Socraticorum, qui mercedem a diſcipulis exegit. Idem adverſus Xenophontem inimicitias geſſit: eaque fuit ingenii dexteritate, ut & tempori & loco ſeſe accommodare noſſet. Rerum præſentium voluptate libenter fruebatur: ex abſentibus vero ut voluptatem aliquam perciperet, nullo modo laborabat. Hinc Diogenes illum canem regium vocabat. Scite dicta plurima protulit & optima. Audivit eum Aretę filia; cujus filius eſt Ariſtippus minor, *Metrodidactus* appellatus. Hujus auditor fuit Theodorus, *Atheus* cognominatus, & poſtea *Deus*. Hujus Antipater: Antipatri Epitimedes Cyrenæus: Epitimedis Parabates: Parabatæ Hegeſias, *Piſithanatus* dictus: Hegeſiæ denique Anniceris, qui Platonem redemit.

Ἀρίστιππος, Σωκράτους ὁμιλητής, ὃν πᾶσι τοῖς ἡδονῇ ἀσπαζόμενος, καὶ ἐπίχαρις. λέγεται δὲ ὅτι καὶ τῷ παιδὶ αὐτοῦ φέροντι ἀργύριον, καὶ ἀχθομένῳ τῷ βάρει, τὸ βαρὺ ἀπόβαλε, ἔφη. ἐπιβουλευόμενος δὲ ἐν πλῷ δι' ἃ ἐπήγετο, εἰς τὴν θάλασσαν

Ἀρίστιππος. Ariſtippus, Socratis diſcipulus, in omnibus rebus voluptatem ſectabatur, feſtivumque ſeſe præbebat. Hic fertur, cum famulus ejus pecuniam ferret, & de onere quereretur, ei dixiſſe, ut onus abjiceret. Cum inter navigandum ob pecuniam, quam

1 Ἀρίστης Κύκλωψ] Scribe Ἀριστίας Κύκλωψ. Scripſerat enim Ariſtias fabulam, *Cyclops* vocatam, cujus meminit Suidas ſupra v. Ἀπόλεσας.

2 Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 572. (394. Ed. Baſ. P.) ſed ubi male hodie legitur ἀρίστησον, per ν. Priores quoque Edit. Suidæ hic exhibent ἀρίστησον; ſed ejus loco ἀρίστισον per ι ex MSS. Pariſ. repoſui.

3 Παρόντων] Priores Edit. male exhibent πόνων, cujus loco παρέντων ex MSS. Pariſ. & Laertio repoſui.

4 Δίδωσι δὲ αὐτὸν ἡ θυ.] Vide Laert. II. Segm. LXXVI. ex quo Suidas.

5 Παραβάτης] Suſpicor hunc Parabatem diverſum fuiſſe ab eo, cujus Suidas meminit ſupra v. Ἀννίκερις. Is enim Ariſtippum audiverat; cum hic Epitimedis auditor fuerit.

6 Παισιθάνης] Scribe Παισιθάνατος, ut apud Laertium.

7 Ὁ Πλάτωνα λυτρωσάμενος] Cum rationi temporum manifeſte repugnet, Annicerim illum, qui Platonem redemiſſe legitur, fuiſſe auditorem Hegeſiæ, qui tempore non exiguo poſt Platonem vixit; vel inducenda ſunt hæc verba, tanquam a ſemidocti cujuſdam librarii additamentum, ut cenſet Menagius ad Laert. lib. II. Segm. LXXXVI. vel addita particula negante legendum eſt ἐχθὲς Πλάτωνα λυτρωσάμενος. Fuerunt enim duo ſatem Annicerides; quorum alter Platonis æqualis fuit, eumque redemit; alter vero eo recentior, qui ſectam inſtituit, ab ejus nomine *Annicerian* vocatam, de quo hic locus Suidæ, vel potius Laertii, intelligendus eſt.

‡

ἐξέβαλεν αὐτά. ἡ γὰρ τύχη, ἔφη, ἀπώλεια ἐμοὶ σωτηρία. Ἐπέσκωπτε δ' Ἀντισθένην ἀεὶ ἐπὶ τῇ φρυφνότητι. καὶ πρὸς Διονύσιον τὸν Σικελίας τύραννον ἐλθὼν καὶ πίνων ἐνίκα, καὶ ὀρχήσεως τῆς ἄλλης κατῆρξεν, ἐνδὺς ἐσθῆτα ἁλουργῆ. Πλάτων δὲ, προσομιζομένης αὐτῷ τῆς στολῆς, εἶπεν Εὐριπίδου Ἰαμβικά·

Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν,
Ἀρρην πεφυκὼς καὶ γένους ἐξ ἄρρενος.

Ἀείποτος δὲ δεξάμενος καὶ γελάσας εἶπε τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ·

-- Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν
Ὁ νοῦς ὁ σώφρων οὐ διαφθαρήσεται.

Ὑπὲρ φίλου δὲ ἀξιῶν, καὶ μὴ τυγχάνων, τῶν ποδῶν ἥψατο καὶ ἔπεσε· καὶ ταύτης ἐγὼ τῆς κολακείας αἴτιος, εἶπεν, ἀλλὰ Διονύσιος, ὁ ἐν γόνασι τὰς ἀκοὰς ἔχων.

Ἀειστογένης Θάσιος, ἰατρὸς, ἔγραψε βιβλία κδ'· ἐπιγέγραπται δὲ τοῦ διαίτης ἕν. Περὶ δυνάμεως ἕν. Περὶ δακέπων ἕν. Περὶ σπερμάτων ἕν. Ὑγιεινὸν ἕν. Ἐπιστολικά. Ἐπιτομὴν φυσικῶν βοηθημάτων πρὸς Ἀντίγονον.

Ἀειστογένης Κνίδιος, ἰατρὸς, δοῦλος Χρυσίππου τοῦ Φιλοσόφου. ἰατρευσεν Ἀντιγόνῳ τῷ ἐπικληθέντι Γοναταῖ.

Ἀειστογείτων, Κυδιμάχου, ἢ Λυσιμάχου, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, μητρὸς δὲ ἀπελευθέρας ὄντος· ὅθεν ἐπεκαλεῖτο κύων διὰ τὴν ἀναίδειαν αὐτοῦ. ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ Ἀθηναίων, λόγους ποιήσας, Ἀπολογίαν πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγόν. πρὸς Λυκοῦργον. κατὰ Τιμοθέου. [3] κατὰ Τιμάρχου. [4] κατὰ Ὑπερίδου. κατὰ Θρασύλλου. Ὀρφανικόν. [5] ζητεῖ περὶ τοῦδε τοῦ Ἀειστογείτονος, μήποτέ ἐστιν οὗτος ὁ Ἁρμοδίου ἑταῖρος.

Ἀειστογείτων, Σκυδίμου, συκοφάντης. τούτου ὁ πατὴρ ὀφλήσας τῷ δημοσίῳ τελευτᾷ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. καὶ αὐτὸς Ἀειστογείτων μὲν ταῦτα ὡς κληρονόμος τοῦ ὀφλήματος [6] ἐδέθη. ἡ δὲ μήτηρ ἐπράθη ὑπὸ τοῦ δήμου. ἐν δὲ τῷ δεσμωτηρίῳ κλέψας γραμματεῖον καλεγνώσθη ὑπὸ τῶν δεσμωτῶν. καὶ τινὸς ῥῖνα, ᾧ τὸ γραμματεῖον ἔκλεψεν, ἔφαγεν. καὶ [7] Ζωβίαν ὑποδεξαμένην αὐτὸν φυγόντα, ἀξιοῦσαν δοῦ παθεῖν, ὅτε ἴσχυεν, ἐπὶ τὸ τοῦ μοιχοῦ πωλητήριον ἤγαγεν, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακεν. Ὑπερίδην δὲ ἐγκάθετον θανάτου ἐπὶ τῷ μὴ Χαιρώνειαν ψηφισαμένῳ, καὶ ὃς ἔλεγεν.

secum habebat, insidiis appeteretur, eam in mare abjecit; jacturam ejus salutem suam esse inquiens. Antisthenem ob tristem austeritatem sæpe deridebat. Cum ad Dionysium Siciliæ Tyrannum venisset, potando vicit, purpureaque veste indutus saltavit. Plato autem, [simili] veste ad se allata, [eam repudiavit,] versus hos Iambicos Euripidis pronuntians:

Non possum fœmineam induere vestem,
Qui vir sum, & virili genere natus.

Aristippus vero, ea accepta, cum risu subjecit ejusdem poetæ versus:

——Nam & in bacchationibus
Mens sana & sobria non corrumpetur.

Amici gratia frustra aliquando [Dionysium] rogans, genibus ejus advolutus est. Cumque, quod petierat, impetrasset, non ego, inquit, adulationis hujus auctor sum, sed Dionysius, qui aures in genibus habet.

Ἀειστογένης. Aristogenes Thasius, medicus, XXIV. libros scripsit: inter quos excellunt, De ratione victus unus. De facultate unus. De venenatis animalibus unus. De semine unus. De valetudine tuenda unus. Liber epistolarum. Naturalium remediorum compendium ad Antigonum.

Ἀειστογένης. Aristogenes Cnidius, medicus, Chrysippi Philosophi servus, & Antigoni Gonatæ medicus.

Ἀειστογείτων. Aristogiton, Cydimachi vel Lysimachi filius, orator, Athenienſis, matre libertina natus, & propter impudentiam *Canis* cognominatus: qui ab Athenienſibus interfectus est. Scripsit orationes plures. Apologiam adversus Demosthenem belli ducem. Adversus Lycurgum. Adversus Timotheum. Adversus Timarchum. Adversus Hyperidem. Adversus Thrasyllum. Orationem pro pupillis. † Quære de hoc Aristogitone, sitne Harmodii sodalis.

Ἀειστογείτων. Aristogiton, Scydimi filius, sycophanta. Hujus pater, quod ærario pecuniam deberet, in carcere obiit. Postea vero & ipse Aristogiton, ut illius debiti hæres, in vincula conjectus est; ejusque matrem populus vendidit. In carcere tabulam furatus, & a captivis deprehensus, nasum ejus, cui tabulam abstulerat, præmordit. Idem Zobiam, quæ eum exulem susceperat, gratiam ab eo, magnam jam in Republ. auctoritatem consecuto, repetentem, ad inquilinorum forum deduxit, & sororem in peregrinas terras abducendam vendidit. Hyperidem ob decretum post cladem Chæronensem factum actione παρανόμων persecutus est, sed frustra.

1 Εὐριπίδου Ἰαμβικά] Locus Euripidis, quem Suidas hic citat, exstat in *Bacchis*, v. 834. sed ubi prior tantum versus legitur, non etiam posterior.

2 Καὶ γὰρ ἐν Βακχεύμασιν ὁ νοῦς ὁ σώφρ.] Hic locus exstat apud Euripidem *Bacchis*, v. 317. 318. sed ubi pro ὁ νοῦς ὁ σώφρων legitur σωφρονῶν ἢ γε σώφρων: quam lectionem etiam agnoscit Laertius lib. II. Seg. LXXXVIII.

3 Κατὰ Τιμάρχου] Hujus orationis meminit Harpocratio v. Λυκλείδης, & Tzetzes Chil. VI. v. 105.

4 Κατὰ Ὑπερίδου] Meminit hujus orationis Tzetzes Chil. VI. v. 94.

5 Ζητεῖ περὶ τούτου τοῦ Ἀειστογείτονος, μήποτέ ἐστιν οὗτος ὁ Ἁρμ. ἑταῖρος] Quis verba hæc inepti & semidocti cujusdam librarii ad litamentum esse dubitet? Nemo enim nisi imperitissimus & in chronologia historiaque veteri plane hospes ignorare potest, Aristogitonem hunc diversum omnino fuisse ab eo, qui Harmodii sodalis fuit, quippe qui ducentis saltem annis ante nostrum hunc vixit.

6 Ἐδέθη] Hanc lectionem ex MSS. Paris. revocavi. Priores enim Edit. male exhibent ἐδέδη.

7 Καὶ Ζωβίαν ὑποδεξαμένην αὐτὸν φυ.] Vide infra v. Ἐξαγωγῇ.

Ἀριστόδημος,[1] Ἀριστοκράτους, Κύμης τῆς Ἰταλιώτιδος τύραννος, ἀνὴρ ἐκ τῶν ἐπιφανῶν γένους· ὃς ἐκαλεῖτο μαλακὸς ὑπὸ τῶν ἀστῶν, καὶ σιωπῇ λεγόμενος γνωμικώτερον τοῦ ὀνόματος ἔσχε τιμὴν κλῆσιν, εἴτ' ὄπι θηλυδρίας ἐγένετο παῖς ὤν, καὶ τὰ γυναικῖα ἁρμόττοντα ἔπασχεν· εἴτ' ὄπι ὡραῖος ἰὼν φύσει καὶ μαλακὸς εἰς ὀργήν.

Ἀριστόδημος.[2] Ἐπεμελήθη τῆς Καθόλου Ἡρωδιανοῦ ἐγγράψας πρὸς Δαναόν.

Ἀριστοκλῆς,[3] Μεσσηνίου τῆς Ἰταλίας, φιλόσοφος Περιπατητικός. [4] συνέταξε δὲ περὶ [5] φιλοσοφίας βιβλία δέκα. Πότερον σπουδαιότερος Ὁμήρου ἢ Πλάτων. καταλέγει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους, καὶ δόξας αὐτῶν. ἔγραψε δὲ καὶ τέχνας ῥητορικάς. Περὶ Σαράπιδος. Ἠθικὰ βιβλία θ'.

Ἀριστοκλῆς Λαμψακηνός, φιλόσοφος Στωϊκός. ἔγραψεν ἐξήγησιν τοῦ Χρυσίππου περὶ τοῦ Πῶς ἕκαστα λέγομεν καὶ διανοούμεθα, βιβλία δ'.

Ἀριστοκλῆς Περγαμηνός, σοφιστής, γεγονὼς ἐπί τε Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. Τέχνην ῥητορικήν. Ἐπιστολάς. Περὶ ῥητορικῆς βιβλία ε. Μελέτας. Πρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ φανερᾷ τοῦ χρυσίου.

Ἀριστοκράτης,[6] Ῥοδίων στρατηγός· ὃς μὲν τὴν ἐπιφάνειαν ἀξιωματικὸς καὶ καταπληκτικὸς· διόπερ ἐν πάντων τούτων ὑπέλαβον οἱ Ῥόδιοι τελέως ἀξιόχρεων ἡγεμόνα καὶ σφετέρῳ ἔχειν τοῦ πολέμου· διεψεύσθησαν δὲ τῶν ἐλπίδων. ἐλθὼν γὰρ εἰς τὰς πράξεις ὥσπερ ἐς πῦρ, καθάπερ τὰ κίβδηλα τῶν νομισμάτων, ἀλλοῖος ἐφάνη.

Ἀριστοκρατία. ἡ κράτησις τῶν ἀρίστων.

Ἀριστομάχη. ὄνομα κύριον.

Ἀριστομένης,[7] Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῶν ἐπὶ δευτέραν τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, οἳ ἦσαν ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν,[8] Ὀλυμπιάδων πζ'.[9] ἐπεκλήθη Θυρσοποιός.

Ἀριστόνικος Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός. ἔγραψε περὶ[10] τῶν σημείων τῶν ἐν τῇ Θεογονίᾳ Ἡσιόδου καὶ τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας ἀσημάντων ὀνομάτων βιβλία ς'.

Ἄριστον. περὶ ὥραν τρίτην. ὅθεν τὸ εἰς ἀριστείαν προέρχεσθαι. καὶ ἔστιν ὁ τοῦ Δείπνου.

Ἀριστόδημος. Ariſtodemus, Ariſtocratis filius, Cumarum in Italia tyrannus, vir claro genere natus; qui a civibus *Mollis* appellabatur, eaque appellatione progreſſu temporis longe notior fuit, quam proprio nomine; ſive quod in pueritia fuiſſet effœminatus & muliebria paſſus: ſive quod miti eſſet ingenio & ad iram mollis.

Ἀριστόδημος. Ariſtodemus. Hic librum Herodiani, Ἡ Καθόλου inſcriptum, in compendium redegit.

Ἀριστοκλῆς. Ariſtocles, ex Meſſena urbe Italiæ oriundus, philoſophus Peripateticus. Scripſit de Philoſophia libros x. in quibus omnes Philoſophos & ipſorum opiniones recenſet. Utrum Homerus præſtantior an Plato? Scripſit etiam de Arte Rhetorica. De Sarapide. De moribus libros novem.

Ἀριστοκλῆς. Ariſtocles Lampſacenus, Philoſophus Stoicus, ſcripſit libros quatuor enarrationum in Chryſippum de ratione ſingula eloquendi & cogitandi.

Ἀριστοκλῆς. Ariſtocles Pergamenus, Sophiſta, qui Trajani & Adriani temporibus vixit. Scripſit artem Rhetoricam. Epiſtolas. De Rhetorica libros quinque. Declamationes. Ad Imperatorem de auri diſtributione.

Ἀριστοκράτης. Ariſtocrates, Rhodiorum Prætor, ſpecie quidem ipſa plenus dignitatis & terroris erat. Quamobrem Rhodii idoneum belli ducem atque egregium imperatorem ſe habere credebant: ſed ſpe ſua longe fruſtrati ſunt. Nam cum ad res gerendas tanquam ad ignem acceſſiſſet, inſtar adulterinæ monetæ longe alius apparuit.

Ἀριστοκρατία. Optimatum imperium.

Ἀριστομάχη. Ariſtomache. Nomen proprium.

Ἀριστομένης. Ariſtomenes, Athenienſis, Comicus, ex eorum numero qui antiquæ comœdiæ proximi fuerunt, & belli Peloponneſiaci tempore vixerunt, Olymp. LXXXVII. Hic Θυρσοποιὸς cognominatus fuit.

Ἀριστόνικος. Ariſtonicus Alexandrinus, Grammaticus. Scripſit de notis in Theogonia Heſiodi. Item de nominibus in Iliade & Odyſſea, quæ a communi conſtructione recedunt, libros VI.

Ἄριστον. Prandium, [quod ſumi ſolebat,] circa horam tertiam. Dictum eſt inde, quod eo ſumpto ad ἀριστείαν, i. e. ſtrenue fortiterque pugnandum ſe accingere ſolerent.

1 Ἀριστόδημος, Ἀριστοκρ. Κύμης τῆς Ἰταλ. τύρ.] Articulum hunc deſcripſit Suidas ex Dionyſ. Halicarn. lib. VII. pag. 418.

2 Ἐπεμελήθη τῆς Καθόλου Ἡρωδ.] Vide quæ notavimus infra ad v. Ἡρωδιανός.

3 Ἀριστοκλῆς] De ſcriptoribus diverſis hujus nominis, eorumque ſcriptis egit Meurſius ad Ariſtoxenum pag. 145. quem vide.

4 Συνέταξε δὲ περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα. Πότερον σπουδ. Ὁμηρ. ἢ Πλ. καταλέγει δὲ ἐν τ.] Locus hic confuſus eſt, quem ſic in ordinem redigendum puto: Συνέταξε δὲ περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα. καταλέγει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους καὶ δόξας αὐτῶν. Πότερον σπουδαιότερος Ὁμήρου, ἢ Πλάτων. Hunc ordinem in verſione ſecutus ſum.

5 Περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα] Ex hoc opere prolixa & luculenta frigmenta leguntur apud Euſebium *de Prap. Euang.* lib. XIV. cap. XVII. & ſeqq. Item, lib XV. cap. II. & XIV.

6 Ἀριστοκράτης, Ῥοδίων στρατ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Polybii, quæ leguntur in Collectaneis Conſtantini a Valeſ. editis, pag. 170. unde ea Suidas deprompſit.

7 Ἀριστομένης, Ἀθην. Κωμ.] De ejus fabulis vide Meurſium in *Bibliotheca Attica.*

8 Ὀλυμπιάδων] Peſſime. Lege Ὀλυμπιάδι.

9 Ἐπεκλήθη Θυρσοποιός] Heſychius: Θυρσοποιός. ἔτως ἐκαλεῖτο Ἀριστομένης ὁ Κωμικὸς ποιητὴς σκωπτικῶς. Vide etiam infra v. Θυρσοποιός.

10 Περὶ τῶν σημείων] Intelliguntur hic notæ criticæ, quibus olim veterum libri diſtingui ſolebant: de quibus vide Epiphanium ἐν τῷ περὶ μέτρων: Laertium in *Platone* Segm. LXV. LXVI. & Iſidorum *Origin.* lib. I. cap. XX. De his notis criticis plures veterum ſcripſiſſe leguntur, de quibus nunc non agam. Id tantum moneo, Ariſtonicum, quem Suidas hic de notis Theogoniæ Heſiodi ſcripſiſſe tradit, ab Etymologo v. Λέχνη citari etiam ἐν τῷ περὶ σημείων Ὁμήρου; & ſimpliciter ἐν Σημείοις, v. Ἔρσαι, & v. Ὀπί.

Ἀρι-

Ἀριστόνικος,[1] ὁ τῷ Πτολεμαίῳ τῷ βασιλέως Αἰγύπτου εὐνοῦχος μὲν ἦν, ὅτι παιδίον δ' ἐγεγόνει σύντροφος τῷ βασιλεῖ. ὁ δ' ἡλικίας προβαινούσης ἀνδρωδεστέραν εἶχεν ἢ κατ' εὐνοῦχον τόλμαν καὶ προαίρεσιν. καὶ γὰρ φύσει πολεμικὸς ἦν, καὶ τὸ πλείστῳ χρόνῳ ἐποιεῖτο ἐν τούτοις, καὶ πρὸς ταῦτα εὐφυὴς καὶ τὰς ἐνεύξεις ἱκανὸς ὑπῆρχε, καὶ τὸν κοινὸν νοῦν εἶχεν, ὃ σπάνιόν ἐστι. πρὸς εὐεργεσίαν ἀνθρώπων ἐπιτηδείως πεφυκὼς καλῶς.

Ἀριστονομία. ἡ εὐνομία τῶν ἀρίστων.

Ἀριστόξενος,[2] υἱὸς Μνησίου, τοῦ καὶ Σπινθάρου, μουσικός, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας. φιλόσοφος δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλοσόφου γέγονε, καὶ μουσικῇ ὑπομεμουσωμένος οὐκ ἀφυῶς, ἀκροατὴς τοῦ τε παλαιοῦ, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου· εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους· εἰς ὃν ἀποθανόντα ὕβρισε, διότι καταλέλειπε τῆς σχολῆς προεδρον Θεόφραστον, αὐτοῦ δόξαν μεγάλην ἐν τοῖς ἀκροαταῖς τοῦ Ἀριστοτέλους ἐχόντων. γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν μετ' ἐκεῖνον χρόνων· ὡς εἶναι ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, σύγχρονον Δικαιάρχου τοῦ Μεσσηνίου. [3] συνεγράψατο δὲ Μουσικά τε καὶ Φιλόσοφα, καὶ Ἱστορίας, καὶ [4] παντὸς εἴδους παιδείας [5] καὶ ἀριθμοῦ αὐτοῦ τὰ βιβλία εἰς υνγ'.

Ἀριστόξενος[6] Κυρηναῖος· ὅστις ὑπὸ τῆς ἀνυπερβλήτου τρυφῆς τὰς ἐν τῷ κήπῳ θείδακας οἰνομέλιτι ἑσπέρας ἐπότιζε, καὶ χλωρὰς πλακοῦντας ἔλεγεν ἀναπέμπεσθαι αὐτῷ.

Ἀριστοτέλης,[7] υἱὸς Νικομάχου καὶ Φαιστιάδος (ὁ δὲ Νικόμαχος ἰατρὸς ἦν τῶν Ἀσκληπιαδῶν γένους, ἀπὸ Νικομάχου τοῦ Μαχάονος) ὁ Σταγείρων, πόλεως τῆς Θράκης, φιλόσοφος, μαθητὴς Πλάτωνος, τραυλὸς τὴν φωνήν. καὶ ἀδελφὸς μὲν ἔσχεν Ἀρίμνηστον καὶ Ἀριμνήστην· θυγατέρα δὲ ἀπὸ Πυθιάδος, τῆς θυγατρὸς Ἑρμείου τοῦ εὐνούχου· ὃς καὶ παιδίσκης ὢν αὐτὴν ἐσπάσατο. γαμουμένη δὲ θυγατὴρ, πεπαίδευσεν Ἀριστοτέλους τοῦ πατρός. ἔσχε δὲ καὶ υἱὸν Νικόμαχον ἐξ Ἑρπυλλίδος παλλακῆς, ᾧ [8] ἀγγέλλει μὴ [9] Πυθιάδα παρ' Ἑρμείου τοῦ εὐνούχου, ὃς πρῶτος ἦν ἄρχων Ἀταρνέως (χώρα δὲ αὕτη Τρωάδος) Εὐβούλου δὲ τοῦ Βιθυνοῦ δοῦλος γενόμενος, ἔλαβε. καὶ αὐτὸν Ἑρμείου παιδικὰ γενόμενον Ἀριστοτέλης. ἦρξε δὲ ἔτη ιγ' τῆς Περιπατητικῆς καλουμένης Φιλοσοφίας, ἀφ' οὗ ἐν περιπάτῳ ἤτοι κήπῳ διδάσκων ἀνεχωρήσατο τῆς Ἀκαδημίας, ἐν ᾗ Πλάτων ἐδίδασκεν. ἐγεννήθη δὲ ἐν

Ἀριστόνικος. Aristonicus. Hic Ptolemæi Regis Ægypti Eunuchus quidem fuit, a puero una cum Rege in aula educatus: sed progressu ætatis fortior ac generosior evasit, quam Eunuchi natura ferat. Nam suopte ingenio erat bellicosus, & assidue in rebus bellicis se exercebat. Idem in congressibus idonea dexteritate utebatur, quodque raro admodum contingit, moderati ac civilis animi erat, ac postremo ad bene de hominibus merendum natura propensus.

Ἀριστονομία. Civitas bene constituta.

Ἀριστόξενος. Aristoxenus, filius Mnesiæ, qui & Spintharus vocabatur, Musici, e Tarento, urbe Italiæ. Hic, cum Mantineæ commoraretur, philosophus evasit, & Musicæ non infelicem operam navavit. Auditor fuit patris, & Lampri Erythræi; itemque Xenophili Pythagorei, & denique Aristotelis: quem defunctum convitiis infectatus est, quod Scholæ successorem Theophrastum reliquisset, cum clarum ipsius inter Aristotelis auditores nomen esset. Vixit Alexandri & successorum ejus temporibus, ab Olympiade CXI, æqualis Dicæarchi Messenii. Scripsit Musica, Philosophica, Historias, & omnigenæ eruditionis libros, numero CDLIII.

Ἀριστόξενος. Aristoxenus Cyrenæus, luxui adeo fuit deditus, ut lactucas in horto suo vesperi mulso rigaret, dicens, virides inde placentas sibi enasci.

Ἀριστοτέλης. Aristoteles, Nicomachi & Phæstiadis filius (Nicomachus autem medicus fuit ex Asclepiadarum genere, a Nicomacho Machaonis filio oriundus) ex Stagira, urbe Thraciæ, philosophus, discipulus Platonis, balba voce. Fratres habuit Arimnestum & Arimnestem: filiaque ipsi nata fuit ex Pythiade quam Hermias, licet eunuchus (quippe cujus testiculi elisi erant) genuerat. Tribus autem filia Aristotelis maritis nupta, cum liberos aliquot peperisset, ante patrem decessit. Habuit & filium Nicomachum ex Herpyllide concubina, quam post Pythiadem ab Hermia eunucho, qui princeps erat Atarni (Atarnus autem est regio Troadis) & Eubuli Bithyni servus fuerat, accepit. Hic Hermias Aristotelem adamavit. Aristoteles autem per XIII annos philosophiæ Peripateticæ præfuit, ita appellatæ, quod cum Academiam, in qua Plato docuerat, liquisset, inambulans [in Lycio] philosophiam audi-

1 Ἀριστόνικος, ὁ τῷ Πτολεμαίῳ τῷ βασιλ. Αἰγ. εὐν.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis a Valesio editis, pag. 114. unde ea Suidas descripsit.

2 Ἀριστόξενος] De Aristoxenis egit Meursius ad Aristoxenum: quem vide.

3 Συνεγράψατο δὲ Μουσικά τε καὶ Φιλ.] De Aristoxeni hujus scriptis vide Meursium ad Aristoxenum, & in *Bibliotheca Græca*; itemque Jonsium *de Scriptor. Histor. Phil.* lib. 1. cap. XIV. Ejus hodie exstant Ἁρμονικῶν Στοιχείων, sive *Harmonicorum Elementorum* libri III. quos Meursius primus in lucem protulit.

4 Καὶ παντὸς εἴδους παιδείας] In prioribus Edit. legitur καὶ παντὸς εἴδους τῆς παιδείας. Sed in 2 MSS. Paris. posterius καὶ deest: quod in hac Editione secutus sum.

5 Καὶ ἀριθμοῦ αὐτοῦ τὰ βιβλ.] Putem legendum ἢ ἀριθμὸν τῶν αὐτοῦ τὰ βιβλία: quam suspicionem Pearsonio etiam in mentem venisse video.

6 Ἀριστόξενος Κυρηναῖος. ὅστις ὑπὸ τ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Athenæi lib. 1. pag. 7.

7 Ἀριστοτέλης, υἱὸς Νικομάχου ὁ Φαιστ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, deprompta sunt ex Vita Aristotelis, ab Anonymo conscripta, quam edidit Menagius ad Laertium lib. v. Seg. XXXV.

8 Ἀγγέλλει] Hæc vox delenda est, quoniam apud Anonymum in Vita Aristotelis non legitur, eandemque tanquam supervacaneam sensus & constructio respuunt.

9 Μὴ Πυθιάδα παρ' Ἑρμείου τοῦ Εὐν.] Cum hoc loco Suidæ conferenda sunt quæ habet Laert. lib. v. Segm. IV.

τῶν

τῇ ἐνενηκοστῇ ἐνάτῃ Ὀλυμπιάδι, καὶ ἀπέθανεν ἀκόνιτον πιὼν ἐν Χαλκίδι, διότι ἐκελεύετο πρὸς θυγάτηρ, ἐπειδὴ [1]ἔγραψε Παιᾶνα εἰς Ἑρμείαν τ' θυσχν. οἱ δέ φασι νόσῳ αὐτὸν τελευτῆσαι βιάσαντα ἔτη ὁ.

toribus traderet. Natus est Olympiade xcix, & Chalcide hausto aconito obiit, quod magistratus Pæanis in Hermiam scripti rationes ab eo exigeret. Alii vero eum morbo decessisse tradunt, postquam lxx annos vixisset.

Ἀεισθέλης. [2]Τίμαιός φησι χτ' Ἀεισθέλης, εἶναι αὐτὸν θυχερῆ, θρασὺν, προπετῆ· ἀλλ' [3]ὁ σοφιστὴν ὀψιμαθῆ καὶ μισητὸν ὑπάρχοντα, καὶ τὸ πολυλίμβιον ἰατρεῖον ἀποκεκλεικότα, καὶ πρὸς πᾶζαν αὐλὴν καὶ σιτωνὴν ἐμπεπηδηκότα. πρὸς δὲ γαστρίμαργον, ὀψαρτυτὴν, ἐπὶ φόρια φερόμενον ἐν πᾶσι. δοκεῖ δή μοι τὰ τοιαῦτα μιλις ἄνθρωπος ἀγύρτης καὶ προπετὴς ἐπὶ δικαστηρίῳ ῥιψολογῶν ἀνεκτὸς φανῆναι. † Ὅτι Ἀεισθέλης τῆς φύσεως γραμματεὺς ἦν, τὸν κάλαμον ἀποβρέχων εἰς νοῦν· ὃν οὐδὲν ἴσως ἐχρῆν τ' χρησίμων, εἰ καὶ τεχνικώτερόν ὄντι καὶ περιττότερον ἐξειργασμένον, ἀποβαλεῖσθαι. καὶ Ἀεισθέλειος λόγος.

Ἀεισθόκεια. ἡ ἀρίστους γεννῶσα.

Ἀεισφάνης, Ῥόδιος, ἤτοι Λίνδιος· οἱ δὲ Αἰγύπτιον ἔφασαν· οἱ δὲ [4]Καμιρέα· θέσει δὲ Ἀθηναῖος· ἐπολιτογραφήθη γοῦν παρ' αὐτοῖς· κωμικὸς, υἱὸς Φιλίππου, γεγονὼς ἐν τοῖς ἀγῶσι χτ' [5]τῷ ρδ' Ὀλυμπιάδα, θυγατὴς τῶ τελαμένους καὶ ὀκταμέτρου· παῖδας ἀχὼν Ἀραρότα, Φίλιππον, Φιλέταιρον, κωμικούς. τινὲς δὲ αὐτὸν καὶ δοῦλον ἱστόρησαν. [6]δράματα δὲ αὐτῶ νδ'. ἄφρ δὲ [7]πεπεράχαμεν Ἀεισφάνους δράματα ταῦτα· Ἀχαρνεῖς, Βάτραχοι, Εἰρήνη, Ἐκκλησιάζουσαι, Θεσμοφοριάζουσαι, Ἱππεῖς, Λυσιστράτη, Νεφέλαι, Ὄρνιθες, Πλοῦτος, Σφῆκες.

Ἀεισφάνης [8]Βυζάντιος, γραμματικὸς, υἱὸς Ἀπελλοῦ ἡγεμόνος γραικῶν, μαθητὴς Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου· ἀλλὰ τοῦ μὲν νέος, τοῦ δὲ παῖς ἤκουσε· πρὸς δὲ τούτοις καὶ Διονυσίου τοῦ Ἰάμβου, καὶ Εὐφρονίδα τοῦ Κορινθίου, ἢ Σικυωνίου. γέγονε δὲ [9]χτ' τῷ μέ Ὀλυμπιάδα.

Ἀεισόχειρ. [10] ὁ γενναῖος περὶ τὰ ἀειστεῖα. καὶ Ἀ-

Ἀεισθέλης. Timæus de Aristotele dicit, esse eum hominem levem, audacem, & temerarium; Sophistamque sero literis eruditum, & odiosum, & qui præclaram pharmacopolæ officinam clauserit. [Idem parasitum cum appellat,] qui aulas atque ædes omnes impudenter intrare soleret; prætereaque helluonem, & cupedinarium, ac gulæ ubique servientem. Quod si quis ex illa circumforanea ac scurrili turba hujusmodi verba in judicio effutiret, ne ferendus quidem mihi videretur. † Aristoteles Naturæ scriba fuit, calamum in mentem intingens, quem fortasse nihil rerum utilium, quamvis artificiosius & accuratius elaboratum esset, repudiare oportebat. Et Ἀεισθέλειος λόγος, oratio Aristotelica.

Ἀεισθόκεια. Præstantem sobolem gignens.

Ἀεισφάνης. Aristophanes, Rhodius, sive Lindius (quem tamen alii Ægyptium; alii vero Camirensem dicunt) &, quod ad jus civitatis attinet, Athenienſis (ab iis enim in civitatem adscriptus est) Comicus, filius Philippi, in scena certavit Olympiade cxiv, Tetrametri & Octametri inventor. Filios habuit Ararotem, Philippum, & Philæterum, Comicos. Quidam eum etiam servo genitum fuisse tradiderunt. Fabulæ ejus sunt liv. ex quibus superstites sunt hæ: *Acharnenses*, *Ranæ*, *Pax*, *Ecclesiazusæ*, *Thesmophoriazusæ*, *Equites*, *Lysistrata*, *Nubes*, *Aves*, *Plutus*, *Vespæ*.

Ἀεισφάνης. Aristophanes Byzantius, Grammaticus, filius Apellis, qui ordines duxit, discipulus Callimachi & Zenodoti (quorum hunc juvenis, illum vero puer audivit) & præterea Dionysii Iambi, & Euphronidæ Corinthii, vel Sicyonii. Vixit Olympiade cxlv.

Ἀεισόχειρ. Manu strenuus. Et Ἀεισόχειρ ἀγών.

1 Ἔγραψε Παιᾶνα εἰς Ἑρμείαν] Vide omnino Athenæum lib. xv. pag. 696. qui ipsum hymnum ab Aristotele in Hermiam conscriptum (quem tamen Pæana fuisse negat) exhibet.

2 Τίμαιός φησι καθ' Ἀεισθέλης, εἶναι αὐτὸν εὐχ. —— ἀνεκτὸς φανῆναι] Hæc sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis a Valesio editis, pag. 46.

3 Ἀλλ' ὁ σοφιστὴν ὀψ.] Hæc cum præcedentibus minime cohærent, sed sensus eorum pendet ab iis quæ apud Constantinum quidem leguntur, hic vero vel ipsius Suidæ, vel librariorum negligentia omissa sunt. En locum integrum, uti apud Constantinum legitur: Φησὶ δ' αὐτὸν εἶναι θρασὺν, εὐχερῆ, προπετῆ, πρὸς δὲ τούτοις καταβλημένην τ' τ' Λοκρῶν πόλεως, εἰσπόησε τὴν ἀποικίαν αὐτῶν εἶναι δραπετῶν, οἰκετῶν, μοιχῶν, ἀνδραποδιστῶν· ὃ π ὅτι λέγει αὐτὸν φησὶν ἔτας εἰξιοπίστως, ὥστε δοκεῖν ἕνα τ' στρατηγικόπων ὑπέρχον, ὃ τὰς Πύρτας ἐν ταῖς Κιλικίαις πύλας ἀφὶ παραπέμψαι νενικηκέναι· ἀλλ' ὁ σοφιστὴν &c. i. e. interprete Valesio: *Ait enim audacem illum ac levem & temerarium fuisse, ac de civitate Locrorum gnaviter mentitum, cum coloniam ex fugitivis mancipiis mœchis ac plagiariis collectam esse dixit: atque hæc illum ea auctoritate affirmare, quasi unus e ducibus fuisset, & ad Ciliciæ portas navissime versas fugisset, ac non potius odiosus ferocque eruditus esset Sophista* &c.

4 Καμιρέα] Sic recte MSS. Paris. In prioribus vero Edit. mendose legitur Καμείρεον, vel ut Edit Mediol. habet, Καμειρέων. Τὸ ἐθνικὸν enim a Κάμιρος est Καμιρεὺς, ut discimus ex Stephano Byzantio.

5 Καὶ τῷ ρδ' Ὀλυμπιάδα] Sic habent omnes Edit. sed male. Diu enim ante illud tempus Aristophanes & vixit & fabulas suas docuit, ut ignorare non possunt, qui in historia veteri vel mediocriter versati sunt.

6 Δράματα δὲ αὐτῶ νδ'] In uno MS. Paris. legitur, δράματα δ' αὐτῶ μδ'. Cæterum fabulas Aristophanis, quarum apud auctores veteres hodie adhuc superstites mentio fit, diligenter recenset Meursius in *Bibliotheca Græca*, quem vide.

7 Πεπεράχαμεν] Vocem hanc suspectam habeo. Quid enim ea hic significare potest? Forte legendum est εὑρήκαμεν.

8 Ἀεισφάνης Βυζάντιος] Aristophanis hujus scripta & opera recenset Meursius in *Bibliotheca Græca*: a quo tamen duo prætermissa sunt, quæ hic addam. Unum est Συγγενικὰ, sive *De nominibus cognationis & affinitatis*, cujus meminit Eustathius ad Il. Z. pag. 648. his verbis: Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐν τοῖς Ἀεισφάνους τοῦ Γραμματικοῦ Συγγενικοῖς εὕρηταί τις διαφορὰ θ' ἑνυρὸς καὶ πενθεροῦ. Φησὶ γὰρ, ὡς πενθερὸς μὲν ὁ τοῦ γυναικὸς πατὴρ τοῦ νυμφίου, ὁ δὲ πενθερὸς ἡ μήτηρ. ἑνυρὸς δὲ ὁ τοῦ ἑνύδρου πατὴρ τῇ νύμφῃ, καὶ ἑνυρὰ ἡ μήτηρ &c. Alterum est σύγγραμμα περὶ Αἰγίδος, cujus mentionem facit idem Eustathius ad Iliad. E. pag. 603. ubi sic inquit: Ὁ δὲ Γραμματικὸς Ἀεισφάνης ἰδιόν τι σύγγραμμα περὶ Αἰγίδος παρενέθηκεν, ἀλλά τι παλαιὰ, ἃ πάνυ γλαφυρῶς &c. Præterea scripserat Aristophanes περὶ ἡλικιῶν, sive ὀνομασίας ἡλικιῶν, in quo opere de nominibus ætatum egerat. Hujus meminit Eustathius ad Il. I. pag. 772. 58. ad Odyss. M. pag. 1720. 25. Odyss. P. pag. 1817. 19. & ad Odyss. Ξ. pag. 1752. 11. ex quibus locis ultimus tantum a Meursio observatus est.

9 Καπὶ τῷ ρμέ Ὀλυμπ.] Sic recte habent MSS. Paris. Priores vero Edit. hic gravi mendo laborant, quippe in quibus legitur, καὶ τῷ μέ Ὀλυμπάδα, omisso ρ': quæ immanis est differentia.

10 Ἀεισόχειρ. ὁ γενναῖος περὶ τὰ ἀγ.] Ex Scholiasta Sophocl. ad *Ajacem*, pag. 55. ut Portus observavit.

εὐτύχεις ἀγών.

Certamen in quo ſtrenue & fortiter res gerenda eſt.

Ἀρίστων, ὁ Πλάτωνος πατήρ. Τῶν τε Πλάτωνος τοῦ Ἀρίστωνος ἀναπέπλησται δογμάτων. καὶ ὅτε ὁ Τίμαιος αὐτὸν ἀποδράσεν ἂν, εἰ καὶ σφόδρα γραμματικῇ θεωρίᾳ πεποίκιλται, καὶ τὰς τῆς φύσεως ἀνιχνεύει κινήσεις· ὅτε ὁ Φαίδων, ὅτε ὁ Γοργίας· ὑμενῶν δὲ ἄλλος τις τῶν γλαφυρῶν καὶ λεπτολογέων διαλόγων, οἷος ὁ Παρμενίδης.

Ἀρίστων, comicus. Inter hujus fabulas eſt *Sol algens*, quam laudat Athenæus in *Dipnoſophiſtis*. [Vixit] regnante Ptolemæo Philadelpho, & ſucceſſore ejus Philopatore: ac poſt Apollonium regiæ Bibliothecæ præfuit, annum agens LXIIII. Idem, cum fugam moliretur ad Eumenem, ad aliquod tempus in carcere cuſtoditus eſt. Poſtea vero dimiſſus ex ſtranguria deceſſit anno ætatis LXXVII. Scripta ejus permulta ſunt.

Ἀρίστων, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἥλιος ῥιγῶν, ὡς Ἀθηναῖος ἐν Δειπνοσοφισταῖς. βασιλεύοντος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ᾧ τὸν μετ' αὐτὸν τοῦ Φιλοπάτορος· καὶ προέστη τῆς βασιλέως βιβλιοθήκης μετ' Ἀπολλώνιον, ἔτος ἄγων ξδ'. ἀποδιδρασκόντος δὲ ὡς βασιλέα πρὸς Εὐμένη φυγεῖν, ἐφυλάχθη ἐν εἱρκτῇ χρόνον τινά. ἠφείθη δέ, καὶ ὕστερον στραγγείας τελευτᾷ, ἔτη βεβιωκὼς οζ'. συγγράμματα δὲ αὐτοῦ πάνυ πολλά.

Ἀρίστων. Ariſto, Platonis pater. *Et Platonis filii Ariſtonis dogmata penitus imbibit: quippe quem nec Timæus fugiat, quamvis recondita eruditione Grammatica plenus ſit, & naturæ motus ſcrutetur: neque Phædo; neque Gorgias: quin nec ullus alius elegantiorum & ſubtiliorum dialogorum, qualis eſt Parmenides.*

Ἀριστώνυμος. Ariſtonymus, Comicus. Inter hujus fabulas eſt *Sol algens*, quam laudat Athenæus in *Dipnoſophiſtis*. [Vixit] regnante Ptolemæo Philadelpho, & ſucceſſore ejus Philopatore: ac poſt Apollonium regiæ Bibliothecæ præfuit, annum agens LXIIII. Idem, cum fugam moliretur ad Eumenem, ad aliquod tempus in carcere cuſtoditus eſt. Poſtea vero dimiſſus ex ſtranguria deceſſit anno ætatis LXXVII. Scripta ejus permulta ſunt.

Ἀρίστρατος. ὄνομα κύριον.

Ἀρίστρατος. Ariſtratus. Nomen proprium.

Ἀρίστυλλος. αἰσχροποιὸς ἦν. Ἀριστοφάνης·

-- Τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι,
Εἴ γε φιλήσειν Ἀρίστυλλος, φάσκων αὐτοῦ πατέρ' εἶναι.

καὶ Ἀρίστυλλος κεχηώς. Ἀριστοφάνης·

Σὺ δ' ὡς Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς,
Ἕπεσθε μητρὶ χοίροι.

ὅτι αἰσχροποιὸς, ὃς διὰ τὴν αἰσχεργίαν αὐτοῦ ἀεὶ ἐκεχήνει.

Ἀρίστυλλος. Ariſtyllus. Hic fellator erat. Ariſtophanes: *Hoc quidem fœdum eſt dictu. [Sed multo fœdius,] ſi te oſculetur Ariſtyllus, dicens ſe patrem tuum eſſe.* Et, Ariſtyllus hians. Ariſtophanes:

Tu vero ut Ariſtyllus hians dices,
Sequamini matrem porcelli.

Hic Ariſtyllus erat fellator, & propter fœdum oris abuſum hiare ſemper ſolebat.

Ἀρίστοιχος. ὄνομα κύριον.

Ἀρίστοιχος. Ariſtœchus. Nomen proprium.

Ἀριφράδης. ὅτι λοιδορεῖται ἀεὶ γυναιξὶ συὼν. κιθαρῳδὸς δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης· Ἀριφράδης ἐστὶ μὲν πονηρός. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται. ἔστι δ' ὁ μόνον πονηρός· ὁ γὰρ ἂν ῥᾳθύμως· ὁδὲ παμπόνηρος. ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι. τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν, αἰσχροῖς ἥδον. τυτθὸν τὸ αἰδοῖον τῷ ἀνθρώπῳ καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφράδης δὲ, Πολύμνηστος, καὶ Οἰώνιχος ἀῤῥητοποιοί. καὶ Πολυμνήστια καὶ αὐτὴ κωμῳδεῖται ἐπ' αἰσχρότητι. Εἴ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ σφόδρα φυλάττεται, μή ποτ' ὀπὶ ᾧ αὐτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται πόσεως. Καὶ αὖθις· Ἀριφράδες, παῦσαι ληρῶν.

Ἀριφράδης. Ariphrades. Hic male audiebat, quod cum mulieribus ſemper verſaretur. Erat autem citharœdus. Ariſtophanes: *Ariphrades eſt improbus: (ſed id quidem affectat) neque improbus ſolum (quod quidem non facile cognoviſſem) imo totus ex improbitate conflatus: ſed præterea etiam adinvenit aliquid. Linguam enim ſuam fœdis voluptatibus polluit, pudenda lingens.* Ariphrades enim, Polymneſtus, & Oeonichus, ore & lingua ad obſcœnas voluptates abutebantur. Polymneſtia quoque & ipſa ejuſdem obſcœnitatis cauſa a Comicis exagitabatur. *Quiſquis igitur ejuſmodi virum toto animo non deteſtatur, cum eo ex eodem poculo bibere recuſo.* Et iterum: *Ariphrades, deſine ineptire.*

Ἀρίφρων. ὁ κακῶς φρονῶν.

Ἀρίφρων. Valde prudens.

Ἀρῖχες. ἠλυκὸν, τὰς ἀρῖχες. ἡ ἀρῖχη. ἐξηγοῦνται δέ τινες κόφινοι. ἠγλέον δὲ ὅτι μὲν τῷ αὐτῷ γένους εἶναι. διάφορον δέ τι. λέγουσι δὲ καὶ νῦν ἔτι σικύαν τινὰ εἶδος ἀρῖχες. Ὅτι αἱ ἀρῖχαι εἶδος κοφίνων, ἃς εἰώθασι διὰ σχοινίων ἀνιμᾶν.

Ἀρῖχες. Corbes. Eſt generis fœminini. [Legitur enim apud Ariſtophanem] τὰς ἀρῖχες. Dicitur etiam ἡ ἀρῖχη. Quidam vocem illam interpretantur cophini. Sed exiſtimandum eſt [ἀρῖχες & κοφίνες] eſſe quidem ejuſdem generis; nonnihil tamen diverſa. Et noſtro adhuc tempore quoddam vaſorum vimineorum genus, in quo ficus portantur, ἀρῖχες vocant. Ἀρῖχαι ſunt genus cophinorum, quos funiculis ſurſum trahere ſolent.

1 Γραμματικῇ] Legerim potius γωμετρικῇ.

2 Ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσ.] Lib. VII. cap. VIII.

3 Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 743. (499. Ed. Baſ. P.) ex quo loco Suidas ſupplendus eſt.

4 Ἀριστοφάνης] *Pluto* pag. 35.

5 Ἀριστοφάνης. Ἀριφράδης ἐστὶ μὲν πον.] Locus hic apud Ariſtoph. *Equit.* pag. 359. (254. Ed. Baſ. P.) ſic legitur & diſtinguitur:

Ἀριφράδης, πονηρός. ἀλλὰ τοῦτο μὲν & βούλεται.
Ἔστι δ' ὁ μόνον πονηρός, ὁ γὰρ ἂν ῥᾳθύμως·
Οὐδὲ παμπόνηρος, ἀλλὰ & προσεξεύρηκέ τι.
Τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται &c.

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

6 Εἴ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μ.] Lege & diſtingue ex Ariſtophane

Ὅστις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ σφόδρα βδελύττεται,
Οὔτι ποτ' ὀπὶ ταυτῷ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίῳ.

Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

7 Ἀριφράδες, παῦσαι ληρῶν] Ex Ariſtoph. *Eccleſiaz.* pag. 727. (488. Ed. Baſ. P.) ubi legitur, παῦσαι λαλῶν.

8 Ὁ κακῶς φρ.] Malim ὁ καλῶς φρονῶν.

9 Ἀρῖχες. ἠλυκὸν, τὰς ἀρῖ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 603. (417. Ed. Baſ. P.)

Ἄρθμια. Φίλια. Ἡρόδοτος· Ἀθηναίων μὴ ἐόντων ἄμμιν ἀρθμίων, τῷ δὲ βαρβάρῳ συμμάχων. καὶ Ἀρθμήσαντες,[2] φίλοι γενόμενοι.

Ἀρθρέμβολα. ὀνόματα βασανιστηρίων. ὧδε τὸ ἐξαρθρῶν τὸν ἐμβαλλόμενον.

Ἀρθροπέδαν.

Ἀρθροπέδαν[3] σειρήν τε[4] καὶ ὠλεσίβωλον ἀρότρης
Σιδήρεον. ——————

Ἀρκάδας μιμεῖσθαι. παροιμία ἐπὶ τῶν ἑτέροις πονοῦντων. οἱ γὰρ Ἀρκάδες μαχιμώτατοι Ἑλλήνων γενόμενοι, ἰδίᾳ ἐνίκησαν μὲν οὐδένα· ἑτέροις δὲ συμμαχοῦντες, πολλούς. ταύτῃ δὲ τῇ παροιμίᾳ κέχρηται Πλάτων ἐν Πισάνδρῳ. ἀφ' οὗ γὰρ τὸ τὰς κωμῳδίας αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις παρέχειν ἀφ' πενίαν, Ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη.

Ἀρκαδία χώρα. καὶ ὄνομα κύριον. ὅτι[6] Ἀρκαδίας τῆς δευτέρας γυναικὸς Ζήνωνος φίλη ἔστιν ἐν Ἀρκαδιανοῖς, ἐν τοῖς πλησίον μέρεσι τῶν βάθρων τῶν λεγομένων Τόπων,[7] ἐν τῷ τῶ Ἀρχιφαλήγου· ἔνθα Ζήνων ἔκρινε τοὺς μὴ Βασιλίσκου, καὶ[8] Σέκρετον τὸν τόπον ἐποίησεν. τῆς δὲ ἑτέρας αὐτοῦ γυναικὸς ὡρώτης Ἀριάδνης καὶ αὐτοῦ Ζήνωνος ἐν τῇ βασιλικῇ πύλῃ. καὶ παροιμία·

Ἀρκαδίαν[9] μὲ αἰτεῖς; μέγα μὲ αἰτεῖς· ὅτοι δώσω. ἐπὶ τῶν τὰ μεγάλα καὶ μὴ συμφέροντα αἰτούντων.

Ἀρκάδιος, γραμματικὸς, Ἀντιοχεύς. ἔγραψε περὶ ὀρθογραφίας. Περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν. Ὀνομαστικὸν θαυμάσιον.

Ἀρκαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀρκεσίλαος. ὄνομα κύριον. Φιλόσοφος. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Φημί.

Ἄρκευθος. εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδες, ὃ τὴν ὀδμὴν πάντα τὰ ἑρπετὰ διαφέρονται.

Ἀρκεῖν. βοηθεῖν. Γέγονε γὰρ ὅτι οὐδαμῶς ἀκαταφρόνητος, ἀλλ' ἱκανὸς ἀρκεῖν καὶ ἀσφαλεῖν τοῦ πράγματος.

Ἄρκειος κεφαλή. καὶ Ἄρκειον κρέας. Ἄρκιον δὲ, τὸ ἱκανὸν καὶ ὠφέλιμον.

Ἀρκούντως ἔχει. ἀπηρτισμένως εἶναι.

Ἄρκυς παρούσης τὰ ἴχνη ζητεῖς. ἐπὶ τῶν τὰ παρόντα ζητούντων ἀλλοτρίων πραγμάτων.

Ἄρθμια. Amica. Herodotus: *Si Athenienſes non ſint nobis amici, ſed cum Barbaro ſocietatem ineant.* Et Ἀρθμήσαντες, qui amici facti ſunt.

Ἀρθρέμβολα. Inſtrumenta, quibus homines torquentur. Inde dicta, quod illorum, quibus admoventur, artus locis ſuis moveant.

Ἀρθροπέδαν. [Inſtrumentū quoddam ruſticū.] *Arthropedam & glebas frangentem malleum [Alcimus Minervæ dedicavit.]*

Ἀρκάδας μιμεῖσθαι. *Arcadas imitantes.* Proverbium de iis, qui [non ſibi, ſed] aliis laborant. Arcades enim, cum bellicoſiſſimi Græcorum eſſent, ſibi quidem & ſuo nomine bellum gerentes vicerunt neminem: aliis vero opem ferentes, multos. Hoc proverbio uſus eſt Plato *Piſandro.* Is enim, cum pauper eſſet, comœdias a ſe compoſitas aliis vendebat: unde eum Arcadas imitari dixit.

Ἀρκαδία. Arcadia, regio, & nomen proprium. Arcadiæ, ſecundæ uxoris Zenonis, ſtatua collocata eſt in thermis Arcadianis, prope gradus, qui vocantur Topi, in regione S. Michaelis Archangeli: ubi Zeno judiciū exercuit in eos, qui Baſiliſci partes ſecuti fuerant, & locum illum fecit Secretum. Primæ autem uxoris ejus Ariadnæ, & ipſius Zenonis ſtatuæ collocatæ ſunt ad portam regiam [domus, vocatæ Æreæ.] Et proverbium: *Arcadiam a me petis? rem magnam petis: non tibi dabo.* Dicitur de iis, qui magna nec utilia petunt.

Ἀρκάδιος. Arcadius, Grammaticus, Antiochenus, ſcripſit de Orthographia. De Conſtructione partium orationis. Onomaſticum admirabile.

Ἀρκαῖος. Arcæus. Nomen proprium.

Ἀρκεσίλαος. Arceſilaus. Nomen proprium. Philoſophus. Vide in verbo Φημί.

Ἄρκευθος. Plantæ ſpinoſæ genus, cujus odorem omnia reptilia averſantur.

Ἀρκεῖν. Opem ferre. *Hic enim nullo modo contemnendus erat, ſed ſatis idoneus ad opem ferendam aliis, & ad res, quibus præerat, gerendas.*

Ἄρκειος κεφαλή. Urſinum caput. Et Ἄρκειον κρέας, urſina caro. Ἄρκιον vero, ſufficiens, vel idoneum, & utile.

Ἀρκούντως ἔχει. Satis eſt. Res eſt perfecta & abſoluta.

Ἄρκυς παρούσης. *Urſæ præſentis veſtigia quæris.* De iis, qui ſe præſentia quærere ſimulant.

1 Ἡρόδοτος] Libro IX. pag. 326. ut Portus monuit.

2 Ἀρθμήσαντες] Homer. Il. H. v. 302.

3 Ἀρθροπέδαν σειρήν τε ὠλεσ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate quodam Phanii, quod ex codice MS. Anthologiæ incertæ integrum exhibemus alibi.

4 Σειρήν τε] In Anthologia inedita legitur σῆμόν τε: ſed utraque lectio, ſi non corrupta, ſaltem obſcuræ eſt ſignificationis, & de qua nihil apud Grammaticos reperias.

5 Ἐπὶ τῶν ἐπ' ἄλλοις πον.] Apud Zenobium & Diogenianum legitur, ἐπὶ τῶν ἄλλως πονούντων: quod interpres vertit: *In eos, qui fruſtra laborant.* Sed male. Legendum enim eſt, ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων. Proverbio huic ſimile eſt illud, quo utitur Joannes Tzetzes in Epiſtola quadam inedita (quæ exſtat inter reliquas ejus Epiſtolas ἐν [illegible] in Cod. Biblioth. Reg. Pariſ. 2565.) Τειρεῖαι δὲ, ὡς ἔοικε, ἄλλοις πόνοις. Alludit ad labores Herculis.

6 Ὅτι Ἀρκαδίας τῆς δευτέρας γυν. —— ἐν τῇ βασιλικῇ πύλῃ] Hæc totidem pene verbis leguntur etiam apud Codinum *de Origin. Conſtant.* Num. XXXVII. pag. 19. eademque repetuntur infra v. Στήλη.

7 Ἐν τῷ Ἀρχιφαλήγου] Codinus habet ἐν τοῖς Ἁγίοις Ἀρχιστρατήγου μέρεσιν; quorum verborum idem eſt ſenſus, ſcilicet, *in regione S. Archangeli Michaelis*; ut recte Lambecius. Hæc enim ſignificatione vox Ἀρχιστράτηγος apud Græcos recentiores frequenter capitur, ut vel ex Ducangii Gloſſario Græco conſtat. Porti igitur verſio ferenda non erat, qui locum hunc ſic verterat: *In prætoris domo*, i. e. *in prætorio.*

8 Σέκρετον] De ſignificatione hujus vocis vide Lambecium ad Codinum loco laudato, & Valeſiam ad Amm. Marcell. pag. 87.

9 Ἀρκαδίαν μὲ αἰτεῖς; μέγα μὲ αἰτεῖς· ὅτοι δ.] Proverbium hoc, ſive potius oraculum, legitur etiam apud Diogenianum, Herodotum lib. I. pag. 16. Stephanum Byzantium v. Τεγέα; Euſtathium ad Homerum pag. 301. & alios.

Ἄρκ

Ἄρκῳ [1] φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ἤνχλ.

Εἶτ' ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτῆς ᾠδχβύτῳ.

ἀντὶ τοῦ ἐν ἀποκρύφῳ. ἐν μυχείῳ.

Ἄρκῶ. δοτικῇ. ἰσχύω. ὑπομένειν δύναμαι. Ὁ πολὺς ἤδη βίος ἄρκῳ ἀπελέλοιπεν, οὐδ' ἔτ' ἄρκῶ.

Ἀρκτέον. [2] δεῖ ἄρχεσθαι.

Ἄρκῳ. [3] ἐν Βραυρωνίοις ἀρκευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν, κροκωτὸν ἡμφιεσμέναι, [4] ἅτε παρθένοι ἐοῦσαι ἐπῶν, ἅτε ἐλάφους ἔ, ἀπομειλιασόμεναι τὴν Θεόν· ἐπειδὴ ἄρκῳ ἀγρία ὀπωροπῶσα διέτριβεν ἐν τῷ δήμῳ [5] Φλαυιδῶν· καὶ ἡμερωθεῖσαν αὐτὴν τοῖς ἀνθρώποις σύντροφον γενέσθαι. παρθένον δέ τινα παίζειν αὐτῇ, καὶ ἀσελγαινούσης τῆς παιδίσκης παροξυνθῆναι τὴν ἄρκτον, καὶ καταξέσαι τῆς παρθένου· ἐφ' ᾧ ὀργισθέντας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς κατακοντίσαι τὴν ἄρκτον, ἀφ' οὗ τοῦτο λοιμώδη νόσον τοῖς Ἀθηναίοις ἐμπεσεῖν. χρησμοδοτούντος δὲ τοῖς Ἀθηναίοις εἶπε λύσιν τοῦ κακοῦ ἔσεσθαι, εἰ τῆς τελουμένης ἄρκτου πάντας ἀρκεύειν τὰς ἑαυτῶν παρθένους ἀναγκάσουσι. καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκεύσειε τῇ Θεῷ.

Ἀρκεύσαι. [6] Λυσίας. τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι ἀρκεύειν ἔλεγον. καὶ αἱ ἀρκευθεῖσαι παρθένοι [7] ἄρκτοι καλοῦνται, ὡς Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης δηλοῖ.

Ἀρκτῖνος, Τήλεω, τοῦ Ναύτεω ἀπογόνου, Μιλήσιος, ἐποποιός, μαθητὴς Ὁμήρου, ὡς λέγει ὁ Κλαζομένιος Ἀρτέμων ἐν τῷ περὶ Ὁμήρου· γεγονὼς κατὰ τὴν θ' Ὀλυμπιάδα, μετὰ τετρακόσια ἔτη τὰ Τρωϊκά.

Ἄρκτος. τὸ ζῶον· καὶ τὸ ἀεικίνητον ἀστροθέτημα. Ἀρκτῶος δὲ λέγεται καὶ αὐτὸς ὅλος ὁ Βοώτης· ἰδίως δὲ καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην αὐτοῦ ἀστὴρ λέγεται καὶ Ἀρκτοφύλαξ. καὶ Ἀρκτῷος, ὁ ἀνατολικός.

Ἄρκυς. τὸ θηρευτικὸν δίκτυον. τὰ λίνα, ἃ ἱστᾶσι πρὸς ἄγραν τοῦ λέοντος. παρὰ τὸ ἕλκω· τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ. ἢ παρὰ τὸ ἀγρεύειν. ἢ παρὰ τὸ εἴργειν, τὸ κωλύειν. τοῦ δὲ ἄρκυς ἐκλείνεται ἡ ὑστέρα συλλαβή, ὁμοίως ἐπί τε τῆς ὀρνῖθος καὶ τῆς αἰπαλικῆς πλάσεως.

Ἄρκῳ φιλ. *Ursa se amare hominem supra modum gloriabatur. Postea vero amore ejus capta in loco occulto.* [Ἐν παρακρύφῳ enim hic idem significat] quod ἐν ἀποκρύφῳ.

Ἀρκῶ. Dativo jungitur. Sufficio. Valeo. Tolerare possum. *Magna vitæ pars jam præteriit, nec ferre amplius* [ærumnas] *possum.*

Ἀρκτέον. Incipiendum est.

Ἄρκῳ. Apud Brauronios puellæ, Ἄρκτοι vocatæ, Dianæ festum celebrabant, Deæ illius placandæ causa, crocota indutæ, & quod ad ætatem attinet, non majores decennibus, nec minores quinquennibus. Ursa enim fera, ut aiunt, relictis sylvis in populo Phlavidarum degens in contubernio hominum omnem tandem feritatem posuerat. Cum autē virgo quædam cum ea luderet, & petulantius eam tractaret, ursa irritata eam unguibus vulneravit: qua re irati fratres eam telis confecerunt. Cum igitur ea de causa pestilens morbus Athenienses invasisset, oraculum consulentibus responsum est, remedium mali fore, si quasdam filiarum suarum ab occisa ursa Ἄρκλας vocatas Dianæ consecrarent, & sacra ei facere cogerent. Quare Athenienses sciverunt, ne quæ virgo nuberet, nisi prius in memoriam ursæ occisæ Dianæ sacra fecisset.

Ἀρκτεῦσαι. Lysias. Quum virgines ante nuptias Dianæ consecrarentur, id ἀρκτεύειν vocabant. Et virgines sic consecratæ appellabantur Ἄρκτοι; ut Euripides & Aristophanes docent.

Ἀρκτῖνος. Arctinus, Telei filius, a Naute oriundi, Milesius, Poeta, Homeri discipulus, ut ait Artemon Clazomenius, in libro de Homero. Vixit Olympiade nona, quadringentis annis post bellum Trojanum.

Ἄρκος. Ursus animal. Item sidus, sic vocatum, quod perpetuo movetur. Arcturus autem dicitur tum integer Bootes; tum peculiariter stella, quæ est sub ipsius zona. Eadem etiam vocatur Ἀρκτοφύλαξ. Et Ἀρκτῷος, orientalis.

Ἄρκυς. Venatorium rete. Retia venatoria, quæ venatores explicant ad leones capiendos. Ab ἕλκω, mutato λ in ρ. Vel a verbo ἀγρεύειν, venari. Vel ab εἴργειν, coercere. Vocis vero ἄρκυς posterior syllaba producitur,

1 Ἄρκῳ φιλεῖν ἄνθρ.] Duo hi versus Choliambici, quorum posterior luxatus est, deprompti sunt ex Babrio, vel, ut alii cum vocant, Chabria.

2 Ἀρκτέον. δεῖ ἄρχεσθαι] Vide Schol. Sophocl. ad *Ajacem* p. 51.

3 Ἄρκτος ἐν Βραυρωνίοις ἀρκτούμεναι γυν.] Integrum hunc locum Suidas procul dubio descripsit ex Scholiasta aliquo deperdito ad verba illa Comici *Lysistr.* pag. 877. (556. Ed. Bat.)

Καθαχίσπα κρηκωτὸν ἔρκος ἢ Βραυρωνίοις.

Sic enim cum Biseto versum hunc legerim, quem omnes Edit. corruptum exhibent. Exstant hodie adhuc in Bibliotheca Oxoniensi, itemque inter libros Isaaci Vossii, Scholia quædam inedita in *Lysistratam* Aristophanis, antiqua sane & bonæ notæ, in quibus locus laudatus Comici eodem pene modo exponitur, quo hic a Suida, vel potius auctore illo, ex quo Suidas sua descripsit. Verba Scholiastæ illius inediti, quoniam notatu digna sunt, hic describam. Ἀσταμισυέμεναι τὸ μυσήριον ἐξετέλουν. Αἱ ἀρκτεύουσαι δὲ τῇ Θεᾷ κρηκωτὸν ἠμφιέννυντο. Ὃ σωσιπόλιον τὴν θυσίαν τῇ Βραυρωνίᾳ Ἀρτέμιδι, καὶ τῇ Μουνυχίᾳ ἐπιτελούμεναι παρθένοι ἀπὸ πεντεκαίδεκα ἐτῶν, κατ' ἐλαττώσεις πέντε. ἐπιτέλουν δὲ τὴν θυσίαν αἱ κόραι, ὀκτωκαιδεκάτην τὴν Θοίου· ἐπειδὴ λιμῷ ἐφθάρησαν οἱ Ἀθηναῖοι, ἄρκτον, οἵμαι, αἰνιγμικῶς τῇ Θεᾷ. Οἱ δὲ περὶ τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρῶνι φασὶν, ὅτι ἐν Αὐλίδι. Εὐφορίων·

Ἀσχίαλον Βραυρῶνα κεκτεμένοι Ἰφιθρυσίας.

Δοκεῖ δὲ Ἀγαμέμνων σφαγιάσαι τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρῶνι, ὅτι ἐν Αὐλίδι· ᾧ ἄρκτον ἀντ' αὐτῆς ὅτι ἔλαφον φονεύσαντα. ὅθεν μυσκεύειν λέγεται αὐτήν. Ἄλλως. Ἄρκτος τις ἐδόκει εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἡμερώθη. ποτὲ δὲ μία τις παρθένος ἔπαιζε μετὰ αὐτῆς, καὶ ἐξύσθη ἡ ὄψις αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἄρκτου. καὶ λυπηθεὶς ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἀνεῖλε τὴν ἄρκτον. Ἡ δὲ Ἀρτεμις ὀργισθεῖσα ἐκέλευσε παρθένον μιμήσεως τὴν ἄρκτον ἀπὸ τῶν γάμων, καὶ ἀφιέρωσιν τὸ ἱερὸν κρηκωτὸν φορεῖσθαι. καὶ τοῦτο ἀρκτεύειν ἐλέγετο. Hæc egregie confirmant, quæ Suidas hoc loco tradit.

4 Οὔπω πεντεκαίδεκα ἐτῶν] Huc spectant verba Hesychii v. Δεκαπύειν: Ἔλεγον δὲ καὶ τὸ ἀρκτεύειν δεκαπύειν, ἐπεὶ ἔσπασαν αὐτὸ αἱ παρθένοι περὶ τὸ δεκαετῆ χρόνον ἔσαι. Confer etiam Harpocrat. v. Δεκαπύειν, & ibi Mussiacum.

5 Φλαυιδῶν] Meursius corrigit Φιλαιδῶν: quem vide *De Fer. Attic.* v. Φιλαίδαι.

6 Ἀρκτεῦσαι. Λυσίας. τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γ.] Ex Harpocratione.

7 Ἄρκτοι] Hæc vox in prioribus Edit. deest, quam ex Harpocratione revocavi.

καὶ ἄρκυς γ', καὶ τὰς ἄρκυς. καὶ Ἀρκυωρὸς, ὁ φύλαξ, ὁ τὰς ἄρκυς, τετέφιν ὁ τὰ λίνα Φυλάττων. ἔστι δὲ ταῦτα τὰ κυνηγετικὰ πάντα λίνα. καὶ Ἀρκυωρεῖν, τὰς ἄρκυς τηρεῖν· αἱ εἰσι θηρευτικὰ λίνα. καὶ Ἄρκυσιν.

Ἅρμα. τόπος τῆς Ἀττικῆς. καὶ παροιμία· [1]Ὅταν δὶ Ἅρματος ἀφάψῃ. ἐπὶ τῶν χρονίως γενομένων.

Ἁρμαθέμ. τόπος.

Ἁρμαλιά. ἡ τροφή.

[2]Ὧν ἄπο πλειστέρων οἴσεαι ἁρμαλιήν.

τὸ ἁρμάμαξα τινὲς ψιλῶσι τῷ λόγῳ.

Ἁρμαμυτηεία.

Ἁρμάτειος τροχός. Ἁρμάτειος δὲ νόμος, καὶ ἁρμάτειον[3] μέλος, ἀπὸ ἅρματος ὅτε ἐποίησαν ἐφ' Ἕκτορι ἑλκομένῳ ὑφ' ἅρματος.

Ἁρμάτιος.[4] ὅστις μέγιστον ἴσχυσε παρὰ τῇ Ζηνωνίδι τῇ βασιλίσσῃ, καὶ αὐτῷ Βασιλίσκῳ. ἐσφάγη δὲ ὑπὸ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως, καὶ ὑπερήθησαν οἱ πολῖται τῇ τούτου σφαγῇ. ἐπὶ γὰρ Λέοντος πρὸς τοὺς ψυχαζοντας ὅσους λάβοι [5]τῶν Θρᾳκῶν τὰς χεῖρας ἐντεμνων ἀπέπεμπεν. Ὀνούλφος δὲ αὐτὸν διεχρήσαλο, ὅντινα ὁ Ἁρμάτιος πένητα καὶ ἄβλε ὄντα βαρβάρων ἥκοντα φιλοφρόνως, τὸ μὲν πρῶτον Κόμητα ἐποίησεν· ἔπειτα καὶ στρατηγὸν Ἰλλυριῶν· καὶ εἰς ἑστίασιν ἔχων πολλὴν ἄργυρον παρέχε. ἀντέδωκε δὲ τούτῳ τὴν βαρβαρικὴν ἀπιστίαν μὴ χειρὸς μιαφόνου.

Ἁρματηλάτης. ὁ ἡνίοχος.

Ἁρμάτος. ὅτι Βασιλίσκος ὁ βασιλεὺς, ἐπεὶ πρὸς ὡς συγγενεῖ τῷ Ἁρμάτῳ ἀδεῶς ἐπέτρεπεν ἐντυγχάνειν Ζηνωνίδι τῇ βασιλίδι, τελουμένης σφίσι τῆς ὁμιλίας, τοῦ κάλλους αὐτῶν οὐκ ὀλιγοδεύτου ὄντος, ἄμφω ἀλλήλων ἐνιδόπως ἦσαν. ῥίψεις ὧν ὀμμάτων ἐπ' ἀλλήλους ἐγίνοντο, καὶ παρεκτροφαὶ σωματῶν πρὸς τὸ πάν, καὶ μειδιαμάτων μεταδόσεις· πόνος τε μὴ ταῦτα ἐρῶντος ὑπ' ὄμμα τελουμένου. ἐπεὶ δὲ κοινωσάμενοι τὸ πάθος Δανιὴλ εὐνούχῳ καὶ Μαρίᾳ μαίᾳ ἰάσαντο τοῦτο μόλις τῇ τῆς μίξεως ἰατρείᾳ, Ζηνωνὶς Βασιλίσκον πρὸς ὑποπτείας ἦγε τοῦ τὸν ἐρασμὸν ἔχειν ἐν τῇ πόλει τὰ πρωτεῖα. ὁρῶν δὲ Θεοδόριχος πυνθανόμενον ἐπ πάντων Ἁρμάτον, ἠχαλλεν ὡς παρυδοκιμάζοντος ἐν νέῳ, τριχῶν μόνον καὶ τῶν ἄλλης φροντίζοντος σωματείας. ὁ δ' Ἁρμάτος ἔκ τε φορᾶς χρημάτων, καὶ τιμῆς ἀπλέτου τυφωθεὶς, [6]ὑδένα αὐτοῦ ᾤετο διοίσειν ἐπ' ἀνδρείᾳ. καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἦδε ἡ ἄλη ἐπεκράτει, ὡς σκυλεῖ ἀναλαμβάνειν Ἀχιλλέως, ὅπου τε

tam in recto quam accusativo casu. Dicitur enim αἱ ἄρκυς, & τὰς ἄρκυς. Et Ἀρκυωρὸς, qui retia custodit. Hæc autem omnia retia sunt venatoria. Et Ἀρκυωρεῖν, custodire retia. Et Ἄρκυσιν. Retibus.

Ἅρμα. Harma. Locus Atticæ. Et proverbium: *Cum per Harma fulguraverit:* quod dicitur de iis, quæ tarde fiunt.

Ἁρμαθέμ. Armathem. Locus ita vocatus.

Ἁρμαλιά. Cibus. Alimentum. [In Epigrammate:] *Unde largiorem & lautiorem auferes victum.* † Quidam vocem ἁρμάμαξα præter rationem spiritu tenui notant.

Ἁρμαμυτηεία. Armamentarium.

Ἁρμάτειος τροχός. Rota currus. Et ἁρμάτιος νόμος, sive ἁρμάτειον μέλος, carmen a curru ita dictum. Sic enim vocabant carmen, quod canebatur in Hectorem a curru raptatum.

Ἁρμάτιος. Harmatius. Hic auctoritate plurimum valuit apud Zenonidem Imperatricem, & ipsum Basiliscum. Occisus autem fuit a Zenone Imperatore, ejusque cæde cives admodum sunt lætati. Nam sub Leone quoscunque Thracum, qui seditionem moverant, cepisset, eos manibus amputatis dimittebat. Onoulphus vero quidam ipsum interfecit, quem Harmatius pauperem & a Barbaris recens venientem humaniter susceperat, & primum Comitem, deinde vero Præfectum Illyriorum fecerat, & ad convivia magnam pecuniæ vim ipsi præbuerat. Ille vero Barbarica perfidia & sanguinaria manu malam Harmatio gratiã retulit.

Ἁρματηλάτης. Auriga.

Ἁρμάτος. Harmatus. Cum Basiliscus Imperator Harmato, ut cognato, liberum aditum ad uxorem Zenonidem permitteret, eaque consuetudo diutius duraret, & utriusque forma non vulgaris esset, ambo mutuo amore vehementer ardere, oculosque in se invicem conjicere, & vultus subinde convertere, & risu mutuo blandiri sibi cœperunt. Cum verò dolorem tandem pareret amor, quem vultu tegebant, morbum suum Danieli eunucho & Mariæ obstetrici aperuerunt, eumque medicina concubitus vix sanarunt. Quo facto Zenonis blandis identidem verbis Basiliscum aggressa effecit tandem, ut amator principem in urbe locum teneret. Theodoricus autem animadvertens Harmatum ab omnibus coli, ægre tulit præferri sibi juvenem, qui capillis tantum ornandis & corpori exercendo operam daret. Harmatus vero tum opum abundantia, tum honoris fastigio inflatus, neminem fortitudine se præstantiorem putabat: quæ falsa ejus persuasio adeo invaluerat, ut habitum

1 Ὅταν δὶ Ἅρματος ἀφάψῃ] Originem hujus proverbii exponit Strabo lib. IX. pag. 404. quem consule.

2 Ὧν ἄπο πλειστέρων οἴσεαι ἁρμ.] Pentameter hic est pars Epigrammatis in mures, quod integrum legitur Anthol. lib. I. cap. XXXIII. pag. 70.

3 Ἁρμάτειον μέλος] Quid sit ἁρμάτειον μέλος pulchre explicat Etymologus, quem consule.

4 Ἁρμάτιος] Hujus Harmatii mentionem facit Candidus apud Photium, & Malchus in Excerpt. Legat. pag. 94. ubi Cantoclarus, infelix fane interpres, vocem ἁρματίῳ esse putavit ab ἅρμάτιον, currus, cum sit ibi nomen proprium Harmatii, de quo Suidas hic agit.

5 Τῶν Θρᾳκῶν τὰς χεῖρας ἀπτ.] Eandem crudelitatem Harmatii paucis verbis attingit Malchus loco laudato.

6 Οὐδένα αὐτοῦ ᾤετο διοίσειν ἐπ' ἀνδρ.---φρενάπασε δ' οὕτως] Hæc leguntur etiam supra v. Ἄλη.

περιβαίνειν εἰς ἵππαν, καὶ κατὰ τὸν ἱππόδρομον [1] Φρυάττεσθαι τῷ οἴκῳ. [2] ἐξῆρε δὲ τοῦτον πλείω περὶς τοιαύτην δόξαν μαίνεσθαι τὸ ὑπὸ δήμου σύρφακος ἐν ὑβρημάσιν ἀναπαλαῖσθαι Πύρρον. ὃς εἰ μὲν ὅπως ἐβόα πρὸς τὸ ἐρυθροπρόσωπον εἶναι, ἔλεγεν εἰκότως· εἰ δ' ὡς πρὸς ἔπαινον ἀνδρείας, ἔθελγεν ὡς νέον. ὁ γὰρ ἥρωας ἔβαλλεν ὡς Πύρρος, ἀλλὰ γυναιμανὴς ἦν, ὡς Πάρις.

Achillis induceret, & equo vectus ubique se conspiciendum præberet, & in Circo sese insolenter jactaret. Hanc autem ambitionem ejus & insanum gloriæ studium acclamationes insimæ plebis, Pyrrhum cum vocantis, augebant. Quæ quidem, si cum ita appellabat, quod rubicunda esset facie; vere dicebat: sin laudandæ fortitudinis gratia; ut adolescenti palpabatur. Non enim heroes telis petebat, ut Pyrrhus; sed muliercularum amori indulgebat, ut Paris.

Ἁρμαλωλία. [3] ἡ τῶν ἁρμάτων ἠνιοχεία. Καὶ τῷ κύκλῳ παρέτριψεν ὑφ' ἁρμαλωλίας. ἀντὶ τοῦ Φειδόμενοι αὐτῶν. [4] Ἁρματοδρομία δὲ, ἡ ἐγκάρδιος τοῦ ἅρματος. ἔστι καὶ ἁμιλλοχία.

Ἁρμαλωλία. Aurigatio. [Aristophanes:] *Et orbis sui partem currum agitando detriverunt.* [Vel, ὑφ' ἁρμαλωλίας hic significat,] curribus parcentes. Ἁρμιλλοχία vero significat orbitam, sive rotæ vestigium. At ἁμίλλοχία, concursio rotarum.

Ἀρμένιοι. Οἱ ἐνδότεροι Ἰνδοὶ καὶ Ἴβηρες καὶ Ἀρμένιοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐβαπτίσθησαν.

Ἀρμένιοι. Armenii. Interiores Indi & Iberes & Armenii sub Constantino Magno baptizati sunt.

Ἄρμενα. ἁρμόδια. ὑποδήσεια. ἐν [5] Ἐπιγράμμασι· Πανὶ τάδ' αὐθαίμονες τρισσοὶ θέσαν ἄρμενα τέχνης.

καὶ Ἄρμενον, τὸ ἱστίον.

Ἄρμενα. Instrumenta ad usum apta & necessaria. In Epigrammate: *Tres fratres consanguinei hæc Pani instrumenta artis dedicarunt.* Et Ἄρμενον, velum navis.

Ἁρμονή. εὐταξία. Μαθόντες δὲ τὴν τῶν πολεμίων ἁρμονὴν τῆς πορείας. Ἁρμονὴν, ὡς ἡμεῖς. Εὔπολις Αἰξί· Ταύτην ἐγὼ ἐζήτουν πάλαι τὴν ἁρμονίαν.

Ἁρμονή. Aptus ordo. *Cum autem cognovissent, hostem agmine composito & bene ordinato incedere.* Et Ἁρμονὴν, eodem sensu ac apud nos accipitur. Eupolis *Capris: Hunc ego jampridem rerum ordinem quæsivi.*

Ἁρμόδιοι. ἐπιτήδειοι. καὶ παροιμία· [6] Ἁρμοδίου μέλος. [7] ἐπὶ τῶν δυσκόλων. τὰ γὰρ εἰς Ἁρμόδιον μέλη τοιαῦτά ἐστιν. † Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐπέφεντο τοῖς τυράννοις, καὶ τὴν Ἱππίαν ἀπέκλειναν Ἀθηναῖοι.

Ἁρμόδιοι. Apti. Grati. Et proverbium: *Harmodii melos.* De rebus difficilibus dicitur. Carmina enim, quæ in Harmodium canebantur, hujusmodi erant. † Harmodius & Aristogiton Tyrannis manus intulerunt, & Hippiam Athenienses interfecerunt.

Ἁρμοζόμενος. ὑποπηδείως ἀφιλοτίμως. [8] Ὁ δὲ νυκτὸς ἐπῄει τὰς εἰσόδους ἁρμοζόμενος πρὸς τὴν ὑποκειμένην πρᾶξιν.

Ἁρμοζόμενος. Apte sese alicui rei accommodans. *Ille vero noctu ut plurimum ingrediebatur [& egrediebatur, specie quidem, propter metum hostium; re autem ipsa] negotio instituto sese accommodans.*

Ἁρμονίαν. [9] τὸ εὖ καὶ ὑπαρμόττως εἶναι τὴν νευρὰν ἐν τοῖς κρούμασι τῶν ἀρμάτων. † Ὅτι [10] ἡ ἁρμονία ὑπάγεται τοῖς ἁρμοσμένοις. δεῖ γὰρ εἶναι τὰς χορδὰς· εἶτα τοιάσδε ὑπαρχούσας, καὶ ὅπως ὑπαγομένας τὴν ἁρμονίαν. ἡ μάχεται δὲ τοῖς ἁρμοσμένοις, ἀλλ' ἕπεται, ὅπως ἔχουσα, ὡς ἂν ἔχῃ τὰ ἁρμοσμένα. ἔστι δὲ ἁρμονία συμφωνία τῶν χορδῶν. Ἀναρμοστία δ' ἐστὶ τῷ ἐμψύχῳ σώματι νόσος καὶ ἀσθένεια καὶ αἶσχος. ὧν τὸ μὲν ἀσυμμετρία ἐστὶ τῶν στοιχείων ἡ νόσος· τὸ

Ἁρμονίαν. Sic vocant aptum nervorum concentum, cum carmina fidibus canuntur. † Harmonia existit ex iis, quæ inter se sunt apta. Oportet enim esse chordas; ex quibus certa ratione intentis harmonia oritur. † Harmonia non pugnat cum iis, quæ ad concentum aptata sunt, sed ea sequitur; ita se habens, ut ea, quæ apta sunt. Est autem harmonia concentus nervorum. Anarmostia vero in corpore animato est morbus, infirmitas, & deformitas. Et morbus quidem est turbata & incon-

1 Φρυάττεσθαι τῷ οἴκῳ] Hoc corruptum esse censeo. Quid enim sibi vult illud, τῷ οἴκῳ. Supra v. Ἄλλη, legitur φρ. τῷ ἵππῳ: unde non displicet conjectura Porti, legendum putantis φρυάττεσθαι τῷ ἵππῳ τρόπον, i. e. equi ferocis more sese jactare, & fastum quendam præ se ferre.

2 Ἐξῆρε δὲ τοῦτον πλ.——ὡς Πάρις] Hæc repetuntur infra v. Σκιρρᾶς.

3 Ἁρμαλωλία] Est vox ab Aristophane in *Pace*, pag. 650, Comice conficta, & præter expectationem pro ἀμαξιτολία ab eo prolata; ut multa alia apud eum.

4 Ἁρματοδρομία δὲ, ἡ ἐγκ.] Vide quæ notavimus supra ad v. Ἁρματοδρομία.

5 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. IV. ut Portus observavit.

6 Ἁρμοδίου μέλος] Vide Schol. Aristoph. ad *Acharnens.* pag. 418. Item infra v. Ἐν μύρτου κλάδῳ; & Meursium *Pisistrato*, cap. XIV.

7 Ἐπὶ τῶν δυσκόλων] Meursius loco laudato rescribendum putat ἐπὶ τῶν σκολίων: sed minus recte, ut arbitror. Supra v. Ἁδμήτου μέλος legimus, proverbium hoc dici ἐπὶ τῶν ῥαδίων καὶ εὐκόλων: quæ expositio e diametro contraria est illi, quam Suidas hoc loco tradit. Quare statuat eruditus Lector, utra harum interpretationum præferenda sit: quod mihi non videtur judicatu difficile.

8 Ὁ δὲ νυκτὸς ἐπῄει τὰς εἰσόδους ἁρμ.] Locus hic corruptus est & mutilus, qui apud Polybium lib. VIII. cap. XX. unde eum Suidas descripsit, recte sic legitur: Τὸ γὰρ πλεῖον ἐπιεῖτο τὰς εἰσόδους νυκτὸς, πρόφασιν μὲν ποιούμενος τὸν φόβον τῶν πολεμίων, ἁρμοζόμενος δὲ πρὸς τὴν ὑποκειμένην πρᾶξιν. Hanc lectionem in versione secutus sum.

9 Ἁρμονίαν. τὸ εὖ καὶ ὑπαρ. εἶναι τὴν νεῦρον ἐν τοῖς κρούμασι τῶν ἀρμάτων] Hæc descripta sunt ex Schol. Aristoph. ad *Equit.* pag. 347. (243. Ed. Bas. P.)

10 Ὅτι ἡ ἁρμονία ὑπάγεται τοῖς ἁρμ.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Philopono in librum I. Aristot. *de Anima*; ex quo Suidas partim corrigendus & partim supplendus est.

δὲ τῆς ὁμοιομερῶν ἡ ἀοθένεια· τὸ δὲ τῆς ὀργανικῶν τὸ αἶσχος. Ἁρμονία δὲ ὅτι λόγος τῆς μιχθέντων, ἡ σύνθεσις. λέγεται δὲ διχῶς. ἔστι πρῶτον μὲν λόγον ἡ σύνθεσις τῆς σωμάτων, [1]ὅταν ὅτω προσληφθῇ, ὡς μὴ δύνασθαι ἄλλον ἐμβληθῆναι μεταξὺ λίθον, ἢ τι τῆς συγγενῶν βαρέων σωμάτων. ὅτι δὲ τόπων μεταφέρομεν τὸ τῆς ἁρμονίας ὄνομα καὶ ἐπὶ τὸν λόγον τῶν μεμιγμένων, οἷον ἔντε τοῖς κεφαλαίοις, καὶ ἐν τοῖς ἔστι μουσικῆς. τὸν γὰρ λόγον τῶν μιχθέντων τὸν ἡμόλιον, ἢ τὸν ἐπίτριτον, ἢ πᾶν ἄλλον λέγομεν ὅτι τῶν συνθέτων ἔστι μεταφορὰν ἁρμονίαν. ἔστι [2]β' δὲ λόγον ἡ ἁρμονία ἐπὶ τῆς προσθέσεως λέγεται, ἐπειδὴ γνωριμώτερα ἡμῖν ἐστιν. ὅτε δὲν σύνθεσιν ὅτε μίξιν βούλονται ποιεῖν τὴν ψυχήν. † Ἐπὶ δὲ τῆς ποιητικῆς δεῖ καὶ ποιᾶς ὕλης, ἤγουν ὑσίας. ἄλλως γὰρ χαλκὸς ἠχεῖ, καὶ ἄλλως σίδηρος, καὶ ἄλλως μόλυβδος, καὶ ξύλον. [3]διὸ καὶ τὰ ὀψάρια εἰώθασιν ὅτι ἀμφορεῦσι καθασκευάζειν ὕλης, ἵνα τῇ ἀμφορᾷ τῆς ἀπηχήσεων τιὼ ἁρμονίαν ἀποτελέσωσιν. ἡ γὰρ ἁρμονία πολυμιγέων ἐστὶ καὶ δίχα φρονεόντων ἕνωσις. [4]διὸ καὶ ἀδύνατον ἑνὸς ὄντος γενέσθαι ψόφον. † [5]Ἁρμονίαν δὲ λέγουσι καὶ τὰ συμπλυνόμενα τῶν καβάτων μέρη. Τῶν ἁρμονιῶν ἀμαχησεσῶν. τροπικῶς δὲ τὰ ποιήματα. Ἀριστοφάνης.

cinna disposítio elementorum: infirmitas vero, partium similarium; & deformitas, partium organicarum. Harmonia est rerum mixtarum certa quædam inter se proportio, vel compositio: idque duplici sensu. Nam primo quidem compositionem corporum eam dicimus, cum tam apte sibi invicem juncta sunt, ut commissuris eorum nec lapis, nec lignum, nec quidvis aliud cognatorum & gravium corporum inseri possit. Hinc autem harmoniæ nomen transferimus & ad rerum mixtarum rationem, veluti ad sonos Musicos. Illorum enim mixtionem secundum proportionem sesquialteram, vel sesquitertiam, vel quamvis aliam, per metaphoram a rebus compositis ductam *harmoniam* vocamus. Prima igitur & propria significatione ἁρμονία dicitur de corporum coagmentatione & compositione, quoniam ea nobis notior est. Non est autem probabile animam vel ex compositione vel ex mixtione constare. † Iis igitur, quæ vim efficiendi habent, opus est etiam aliqua materia, vel substantia. Aliter enim sonat æs, aliter ferrum, aliter plumbum, & aliter lignum. Quare etiam acetabula ex diversa materia confici solent, ut varietas sonorum harmoniam pariat. Harmonia enim est sonorum varie mixtorum & dissimilium concentus. Quare fieri non potest, ut unus sonus per se harmoniam efficiat. † Ἁρμονίαι etiam vocantur Aristophanes: *Junctúris solutis*. Tropice vero [Comicus] sic vocat poemata.

Ἁρμονίδης. ὄνομα κύριον.

Ἁρμοσταί.[6] οἱ ὑπὸ βασιλέως στελλόμενοι εἰς ἔθνη. Οἱ δὲ Φαλίσκοι οὐδενὶ προσεῖχον τῶν ὀπαχωρίων ἁρμοστῇ, πάντας ὑφορώμενοι. Ἁρμοσταὶ δέ, οἱ ὑπὸ Λακεδαιμονίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις στελλόμενοι ἄρχοντες.

Ἁρμόσιον. δοτικῇ. σπουδαῖον. καὶ Ἁρμόζων, δοτικῇ.

Ἀρμοῖ πᾳ. χρόνος. νεωστί. ὅτω πᾳ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ·

Ἀρμοῖ πᾳ κἀκείνῳ ἐπέστρεχεν ἀρχὸς ἴουλος.

Ἀρνακίδα. Ἀρνακὶς, τὸ τῶν ἀρνῶν κώδιον, τὸ μετὰ τῶν ἐρίων δέρμα. [7]Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

--Οἴμοι τίς ἂν δῆτ' ὀπιβάλοι
Ἐξ ἀρνακίδων γνώμιον ἀποστερλίδα;

ἔπαιξε δὲ πρὸς τὸ ἀρνεῖσθαι, παρονομάζας ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, καὶ τῷ ἀρνεῖσθαι [8]τὰς δανειστάς. τὸ δὲ ἀποστερλίδα, ἅμα μὲν, ἀπὸ τοῦ ἀποστερεῖν· ἅμα δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀβιβλίωτον.

Ἀρναῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀρυβυτής. κυβιστητής.

Ἁρμονίδης. Harmonides. Nomen proprium.

Ἁρμοσταί. Sic vocantur, qui a Rege in provincias mittuntur. *Phalisci vero nulli Harmostæ ex indigenis parere volebant. Omnes enim suspectos habebant.* Ἁρμοσταὶ igitur vocabantur magistratus, qui a Lacedæmoniis in urbes sibi subjectas mittebantur.

Ἁρμόσιον, & ἁρμόζων. Dativo jungitur. Aptans.

Ἀρμοῖ πᾳ. Recens. Modo. Nuper. Sic quodam in loco Callimachus in *Hecale*. *Nuper admodum mentum ejus molli lanugine vestitum erat.*

Ἀρνακίς. Pellis agnina cum lana. Aristophanes *Nubibus*: *Hei mihi! quis me docebit commentum aliquod, quo fœneratores fraudare possim?* Jocum captavit Comicus ex ambiguitate vocis ἀρνακίδων, alludens scilicet tam ad vocem ἀρνῶν, quam ἀρνεῖσθαι. Ἀποστερλίδα vero ab ἀποστερεῖν quidem dictum est, sed tamen ita formatum, ut pro genere quodam pallii accipi videatur.

Ἀρναῖος. Arnæus. Nomen proprium.

Ἀρυβυτής. Urinator.

1 Ὅταν ὅτω προσληφθῇ —— βαρέων σωμάτων] Supple ex Philopono: ὅταν ὅτω προσληφθῇ, ὡς μηδὲν συγκενὲς αὐτῶν σῶμα δύνασθαι μεταξὺ ἐμβληθῆναι. οἷον, ὅταν ὅπως ἀκριβῶς συμπηγῶσιν οἱ λίθοι, ἐξ ὧν ἡ οἰκία, ὡς μὴ δύνασθαι ἐμβληθῆναι μεταξὺ λίθον ἢ ξύλον, ἢ τι τῶν συγγενῶν ἐν βαρέων σωμάτων, ἡμιόλιος λέγομεν τοὺς λίθους.

2 Καπὶ β' δὲ λόγου] Sic habent omnes Edit. sed male. Reponendum enim est ex Philopono κατὰ σχῆμα δὲ λόγου: quam lectionem in versione secutus sum.

3 Διὸ ἐπὶ ὀψάφια εἰώθ.] Vide Casaubonum ad Athen. lib. v. cap. iv.

4 Διὸ καὶ ἀδύνατον ἑνὸς ὄντος χυσὸς ψόφον] Legendum puto, διὸ καὶ ἀδύνατον ἑνὸς ὄντος ψόφου χυσὸν ἁρμονίαν. Sensus sane lectionem illam requirit.

5 Ἁρμονίαν δὲ λέγουσι καὶ τὰ συμπλ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Equit.* pag. 319. (219. Ed. Bas. P.)

6 Ἁρμοσταί. οἱ ὑπὸ βασ.] Vide infra v. Ἐπίσκοπος.

7 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 168. (99. Ed. Bas. P.) Vide etiam supra v. Ἀποστερλίδα.

8 Τὰς δανειστάς] Hæ duæ voces absque ullo sensus detrimento expungi possunt.

Ἄρνη. πόλις Βοιωτίας.

Ἄρνίον σοι λελάληκεν. ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς φασιν, ἀνθρωπεία φωνῇ ἐλάλησεν. θέρετρη δὲ ἔχον βασίλειον δράκοντα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς πτερωτόν, ἔχοντα μῆκος πήχεων δ'· καὶ τινι λελάληκε τὰ μέλλοντα.

Ἄρνωφις. ὅτος Αἰγύπτιος ἦν φιλόσοφος, ὃς συνὼν Μάρκῳ τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων, τῷ φιλοσόφῳ, διψῶντι ποτὲ καμόντων τῶν Ῥωμαίων ἐξαίφνης ποιῆσαι νέφη τε [2] ἀγερῆναι ζοφώδη καὶ ὄμβρον ἀφεῖναι λάβρον ἅμα βρονταῖς τε καὶ σέλασιν ἐπαλλήλοις. καὶ τοῦτο σοφίᾳ τινὶ ἐργάσασθαι Ἄρνωφιν. οἱ δὲ φασιν Ἰουλιανὸν τὸν Χαλδαῖον τοῦτο πεποιηκέναι τὸ θαυμάσιον.

Ἀρυμδῶν. [3] ἀντικαταλλάττουσα.

Ζώειν [4] γὰρ δίχα παντὸς ὀνείδους ἤθελ' ἑκάστη,
Ξεῖνε, τὸν ὃν χειρῶν ἀρυμδῶν βίοτον.

καὶ Ἄρυσθαι, ἀντὶ τοῦ καταλλάττεσθαι. ὅθεν καὶ τὸ μισθαρνεῖν, τὸ μισθὸν ἀντί τινος λαμβάνειν λέγει. λαμβάνει δὲ ἀντὶ τοῦ προικοῦμένου καὶ ἀντὶ τοῦ φυλάττων. ὅτω Πλάτων.

Ἄρομα. τὸ ἀρωμάτισμα. ἄρωμα δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, τὸ μυρεψικόν. καὶ ἀρόσιμον [5] κλῖμα, τὸ ἀροτριώμενον.

Ἀργεῖα μάντις. ἐπὶ τῶν νωθρῶν καὶ ἀπράκτων. ἔστι δὲ ἀκρὶς δυσκίνητος, χλωρά, καλουμένη μάντις, ἧς τινες προσέχοντες ταῖς κινήσεσι μαντεύονται. † [6] Ὅτι ἡ ἄργυρα πόδας ἔχει ν'.

Ἀρᾶσιν. ἐπάρωσιν. ὑφάσεις.

Ἆρον. Ἆρες δέ.

Ἀρωγή. ἡ βοήθεια. καὶ Ἀρωγὸς, βοηθὸς, ὠφέλιμος.

Ἀῤῥωδία. ὁ φόβος. Ἡρόδοτος· Ἀῤῥωδία ἦν τὸ πεῖθον.

Ἄῤῥωλος. ὄνομα πόλεως.

Ἄρωμα. θυμίαμα. [7] εὐωδίαμα μυρεψικόν. Ἀρώματα ἔστι καὶ τὰ θυμιάματα οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα.

Ἀῤῥώστημα [8] νοσήματος διαφέρει. Ἀῤῥώστημα μὲν γάρ ἐστι νόσημα μὴ ἀσθενείας. τὸ δὲ νόσημα, οἴησις σφοδρὰ δοκοῦντος αἱρετῶν. καὶ ὡς ἐπὶ σώματος θυμπλασίαι τινὲς λέγονται, οἷον καλάῤῥυς, διάῤῥοια· ὅτω

Ἀρνη. Urbs Bœotiæ.

Ἀρνίον σοι λελ. *Agnus tibi locutus est.* In Ægypto (ut aiunt) agnus humana voce locutus est: supra cujus caput inventus est regius draco alatus, quatuor cubitorum longitudinem habens; [cujus inspiratione] futura cuidam prædixit.

Ἄρνωφις. Arnuphis. Hic Ægyptius fuit Philosophus: qui, cum Romani aliquando siti laborarent, præsente Marco Philosopho, Romanorum Imperatore, effecisse dicitur, ut atræ nubes subito coactæ ingentem imbrem cum crebris tonitribus & fulguribus effunderent; idque arte quadam Arnuphin effecisse. Alii vero dicunt, Julianum hoc miraculum edidisse.

Ἀρυμδῶν. Permutans. Recipiens. [In Epigrammate:] *Absque probro enim unaquæque earum vitam agere instituerat, manibus victum sibi quærens.* Et Ἄρυσθαι, aliquam rem pro altera recipere. Unde & μισθαρνεῖν significat mercedem pro aliqua re recipere. Accipitur etiam ἀρύμδων pro eo, qui sibi aliquid acquirit & custodit. Sic Plato.

Ἄρομα. Aratio. Ἄρωμα vero, per ω magnum, aroma, species myrepsica. Et ἀρόσιμον κλῖμα, tractus terræ, qui aratur.

Ἀργεῖα μάντις. *Ruralis Mantis.* Dicitur de segnibus & ignavis. Est autem *Mantis* locusta viridis, & admodum tarda, cujus motionibus quidam observatis futura prædicunt. † Ἄργυρα est terræ mensura pedes habens L.

Ἀρᾶσιν. Tollent. Extollent.

Ἆρον. Tolle. Ἆρες vero, Mars.

Ἀρωγή. Auxilium. Et Ἀρωγός. Auxiliator. Utilis.

Ἀῤῥωδία. Metus. Herodotus: *Quod ipsos ad hoc faciendum impulit, fuit metus.*

Ἄῤῥωλος. Arrholus. Nomen urbis.

Ἄρωμα. Aroma. Species myrepsica, ex herbis odoratis composita. Ἀρώματα vero, per ο, ab Atticis non appellantur species odoratæ, sed loca arata & culta.

Ἀῤῥώστημα. Differt a νόσημα. Nam ἀῤῥώστημα est morbus cum imbecillitate. Νόσημα vero opinatio vehemens de re, quæ expetenda videtur. Ut autem quidam sunt corpo-

1 Δίψῃ ποτὲ καμόντων τῶν Ῥωμαίων ἐξαίφνης ποιῆσαι νέφη τε ἀγ.] De celebrata hac historia vide quæ collegit Scaliger ad Eusebium Num. MMLXXXIX.

2 Ἀγερῆναι] Priores Edit. hic habent ἐγερῆναι. Sed apud ipsum Suidam infra v. Ἰουλιανὸς, ubi locus hic repetitur, recte scriptum est ἀγερῆναι.

3 Ἀρυμδῶν] Vide de hac voce Etymologum.

4 Ζώειν γὰρ οἷόν παντὸς ὀνείδ.] Distichum hoc decerptum est ex Epigrammate Antipatri, quod legitur Anthol. lib. VI. cap. VIII. pag. 558.

5 Κλῖμα] Priores Edit. male habent κλῆμα, cujus loco κλῖμα ex MSS. Paris. reposui.

6 Ὅτι ἡ ἄργυρα πόδας ἔχει ν'] Sic recte scriptum est in MSS. Paris. & Edit. Med. itemque infra v. Σπάδιον. In prioribus Edit. vero, quæ Mediolanensem secutæ sunt, male legitur, ὅτι ἡ ἄργυρα πόδας ἔχειν: quod Portus nullo sensu verterat. *Rus pedes habere dicitur.* Non animadvertebat enim, literam ν in voce ἔχει a præcedentibus sejungendam & separatim legendam esse, quoniam numerum L. hic notat, ut ex sensu manifestum est. Schottus in Collectione proverbiorum ex Suida excerptorum gravius errat quam Portus, quoniam verba illa, ὅτι ἡ ἄργυρα πόδας ἔχει, cum præcedentibus conjungens, literamque ν in voce ἔχει tanquam supervacaneam expungens, locum hunc sic legit: ἧς τινες προσέχοντες ταῖς κινήσεσι μαντεύονται, ὅτι ἡ ἄργυρα πόδας ἔχει. i. e. ipso interprete: *Cujus motionibus quidam observatis divinant rus pedes habere.* Sed miror viro tam docto tales nugas placere potuisse, quoniam lectio ista ridiculum vel nullum potius sensum habet.

7 Εὐωδίαμα] Hanc vocem tanquam spuriam delendam censeo, quoniam a MSS. Paris. abest: quamvis eam præcedentes Edit. omnes habeant.

8 Ἀῤῥώστημα νοσήματος διαφ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Laertii lib. VII. Segm. CXV. ut Pearsonius observavit.

καὶ τῆς ψυχῆς εἰσὶ [1] καζαφορίαι· οἷον φθονερία, [2] ἐλεημοσύνη, καὶ τὰ εὐδαπλήσια.

Ἀῤῥωσία. ἡ ἀσθένεια. Ἀῤῥωσία δὲ τὸ τραλθύειν, ἀντὶ τοῦ ἀποθυμία. Θουκυδίδης.

Ἁρπαλέος. ὁ ἁρπυμηλικός. καὶ [3] Ἁρπάλεια χρήματα.

Ἁρπάληξ. ὄνομα κύριον.

Ἁρπαστὸν [4] καὶ σφαῖρα εἶδος παιδιᾶς.

Ἁρπεδόνες. τὰ σχοινία. Ἁρπεδόνη, ἡ ἀφὰ σπάρτου θήρα. ἐν [5] Ἐπιγράμμασι· Καὶ πολλὰς ὀϊστὸς τόξου πορφυρέης ἧκεν ἀφ' ἁρπεδόνης.

Ἁρπεδόσι. τοῖς ἰστοῖς.

Καλύπτειραν [6] δὲ προσώπου,
Ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον.

καὶ αὖθις·

— Τὸ δὲ [7] προκάλυμμα προσώπου
Τυχθὲν ἀραχναίης εἴκελον ἁρπεδόσιν.

Ἅρπη. τὸ δρέπανον. καὶ κλίνει ἅρπης. Ἅρπις δὲ ἀφὰ τοῦ ι, τὸ ὑπόδημα· καὶ κλίνει ἅρπιδος. καὶ Ἁρπηφόρος, ὁ δρεπανοφόρος. καὶ ἁρπήνη.

Ἁρπιλώσσα. ὄνομα νήσου.

Ἅρπεζον. τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον τεῖχος ἄνευ πηλοῦ παρὰ Ἡροδότῳ· ὅ τινες ἅρπαζον καλοῦσιν.

Ἁρπίς. ἁρπίδος.

Ἅρπυιαι. ἁρπακτικαὶ δαίμονες.

Ἁρποκρᾶς. [8] ὅτις συνήθης ἦν Ἀμμωνίῳ, ἀνὴρ Αἰγύπτιος, ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως· ὃν ἀκούσας ὁ Νικομήδης τὰ ἀμφὶ τὸν Ἀμμώνιον ἐπίστασθαι, συλλαβεῖν ἐπείγεται. ὁ δὲ τὰ μέλλοντα ἀπ' ἐλπίδος εἰκάσας, ἢ καὶ προπυθόμενος, βύθιος ἀφανὴς ἐγένετο.

Ἁρποκρατίων, [9] Ἀργεῖος, Πλατωνικὸς φιλόσοφος, συμβιωτὴς Καίσαρος. Ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς Πλάτωνα ἐν βιβλίοις κδ'. Λέξεις Πλάτωνος, ἐν βιβλίοις δυσίν.

Ἁρποκρατίων, ὁ Γάιος χρηματίσας, σοφιστής. Ἔγραψε περὶ τῶν Ἀνιφῶντος σχημάτων. Περὶ τῶν Ὑπερίδου καὶ Λυσίου λόγων. καὶ ἕτερα.

Ἁρποκρατίων, ὁ Αἴλιος χρηματίσας, σοφιστής. Ἔγραψε περὶ τῶν δοκούντων τοῖς ῥήτορσιν ἠγνοῆσθαι·

rum morbi, in quos facile incidere ſolemus: ſic etiam quidam ſunt affectus, in quos animus proclivis eſt, veluti invidia, miſericordia, & ſimilia.

Ἀῤῥωσία. Infirmitas. Apud Thucydidem vero ἀῤῥωσία & τραλθύειν dicitur de eo, qui animo minus alacri ad militiam proficiſcitur.

Ἁρπαλέος. Rapax. Et Ἁρπάλεια χρ. Pecunia Harpali.

Ἁρπάληξ. Harpalex. Nomen proprium.

Ἁρπαστὸν καὶ σφ. Harpaſtum & pila ſunt genera luſus.

Ἁρπεδόνες. Funiculi. Et Ἁρπεδόνη, venatio, quæ funiculo fit. In Epigrammate: *Et multas ſagittas a purpureo arcus nervo miſit.*

Ἁρπεδόσι. Telis. [In Epigrammate:] *Velumque vultus, quod ſubtilitate vel cum aranearum telis certare poſſit.*

Et iterum:

Hoc velum vultus, aranearum telis ſimile.

Ἅρπη. Falx. Declinatur ἅρπης. Ἅρπις vero per ι, calceus: & declinatur ἅρπιδος. Et Ἁρπηφόρος, falcifer. Et ἁρπιλώη, ſeptum, quo clauduntur pecora.

Ἁρπίνησσα. Harpenuſa. Nomen inſulæ.

Ἅρπεζον. Apud Herodotum ſic vocatur murus ex ſilicibus & lapillis ſine luto conſtructus: quem quidam ἅρπαζον vocant.

Ἁρπὶς. Calceamenti genus.

Ἅρπυιαι. Rapaces quædam Dæmones. Harpyæ.

Ἁρποκρᾶς. Harpocras. Hic Ammonio familiaris fuit, homo Ægyptius, qui ſub Zenone Imperatore vixit. Hunc cum Nicomedes audiviſſet noſſe ea, quæ ad vitam & doctrinam Ammonii ſpectant, comprehendere eum ſtuduit. Ille vero ab initio quæ eventura erant conjiciens, vel etiam præmonitus, ſubito e conſpectu evanuit.

Ἁρποκρατίων. Harpocration, Argivus, Platonicus Philoſophus, Cæſaris familiaris. Scripſit commentariorum in Platonem libros XXIV. Dictionum Platonicarum libros duos.

Ἁρποκρατίων. Harpocration, Cajus dictus, Sophiſta. Scripſit de Antiphontis figuris. De Hyperidis & Lyſiæ orationibus: & alia.

Ἁρποκρατίων. Harpocration, Ælius dictus, Sophiſta. Scripſit de illis, quæ Oratores ig-

1 Καζαφορίαι] Reſcribe ex Laertio εὐκαζαφορίαι.

2 Ἐλεημοσύνη] Apud Laertium ſcriptum eſt ἀνελεημοσύνη: quam lectionem prætulerim, quamvis Menagius alteram malit.

3 Ἁρπάλεια χρήματα] Vide Plutarchum in *Demoſthene* pag. 857.

4 Ἁρπαστὸν καὶ σφαῖρα εἶδος παιδιᾶς] Duo hæc luſus genera conjungit Artemidorus *Oneirocrit.* lib. I. cap. LVII. ad quem locum Suidam reſpexiſſe non dubito.

5 Ἐν Ἐπιγράμμασι· Καὶ πολλὰς ὀϊστὸς κ.τ.] Anthol. lib. VII. pag. 586. locus hic recte ſic legitur:

Καὶ πολλὰς πόπε χερσὶν ἐπ' ἠϊθέοισιν ὀϊστὸς
Τόξου πορφυρέης ἧκεν ἀφ' ἁρπεδόνης.

Lege ibi integrum Epigramma, & ſenſum hujus loci facile inde perſpicies.

6 Καλύπτειραν δὲ προσώπου, ἔργον ἀραχν.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate Antipatri Sidonii in fœminas, quæ mundum ſuum Veneri dedicant. Epigramma illud, nondum a quoquam, quod ſciam, editum, ex Cod. MS. integrum exhibemus alibi.

7 Τὸ δὲ προκάλυμμα προσώπου κ.τ.λ.] Et hæc verba deprompta ſunt ex Epigrammate quodam meæ, quod aliis cum Lectore communicamus. Cæterum, locum hunc ex Cod. MS. Epigrammatum ineditorum ſupplevimus, quem Editiones præcedentes mutilum ſic exhibent: Τὸ δὲ προσωπίχθη ἀραχναίης &c.

8 Ἁρποκρᾶς. ὅτις συνήθης ἦν Ἀμμωνίῳ, ἀνὴρ Αἰγ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ex Damaſcio deſcripta eſſe recte conjecit Pearſonius. Confer cum his quæ leguntur infra v. Ὠρικόμων.

9 Ἁρποκρατίων] De Harpocrationibus vide quæ diſputat doctiſſimus Mauſſacus in erudita Diſſertatione Critica, quæ Lexico Harpocrationis ſubjuncta eſt.

καὶ ὑποθέσεις τῶν λόγων Ὑπερείδου. Περὶ τῆς καλεφιῦθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν. Περὶ τῆς παρὰ Ξενοφῶντι τάξεων. Περὶ τέχνης ῥητορικῆς. Περὶ ἰδεῶν.

Ἁρποκρατίων, ὁ Βαλέριος γραμματίζας, ῥήτωρ, Ἀλεξανδρεύς. Λέξεις τῶν ι ῥητόρων. Ἀνθηρῶν συναγωγήν.

Ἀρσάκης, Πάρθων βασιλεύς· ὃς δόρατι πληγεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευράν, ἀποθνήσκει· ἀνὴρ γενόμενος τό, τε σῶμα κάλλιστος καὶ περιβλεπτότατος, καὶ τὴν ψυχὴν βασιλικώτατος, καὶ τοῖς ἐς πόλεμον ἔργοις δαιμονέστατος, καὶ ἐς μὲν τὸ ὑπήκοον πᾶν πρᾶος, εἰς καθαίρεσιν δὲ τῶν ἀνθισταμένων ἐῤῥωμένος. καὶ τῶν Παρθυαῖοί τε ἐς τὰ μάλιστα ἐπόθησαν. καὶ Ἀρσακίδαι, οἱ Περσῶν βασιλεῖς. Ἀρσάκης ὁ Παρθυαῖος, τὴν Μακεδόνας κρατήσαντας τῆς Περσῶν ἀρχῆς ἔτη διακόσια εἰνενήκοντα τρία, ἐκβαλὼν, Πάρθοις τὴν βασιλείαν παρέδωκεν. ἔνθεν Ἀρσακίδαι ἐκλήθησαν οἱ Περσῶν βασιλεῖς.

Ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ. τῇ θαυμαστῇ φωνῇ, καὶ δεδοκιμασμένῃ.

Ἄρσεων. βασταγμάτων. Φορτίων.

Ἀρσινόη. ὄνομα κύριον.

Ἀρτᾷ. ἐπικρέμαται.

Ἀρτάβη.[2] μέτρον Μηδικὸν σίτου. Ἀττικὸς μέδιμνος.

Ἄρταμος.[3] ὁ μάγειρος. παρὰ τὸ ἀραρίσκειν, ὅ ἐστι μείσσειν, ἢ συναρμόσαι.

Ἀρταφέρνης. ἡγεμὼν Περσῶν. ἦν ἐν τῷ Ἀπεκούρῳ, καὶ ἐν τῷ Δάτις.

Ἀρτάεια.[4] παρ' ἡμῖν οἱ τῶν ποδῶν πῖλοι.

Ἀρτεμής. ὁλόκληρος. σῶος. ὑγιής. Ἄρτεμις δὲ, ἡ Θεός.

Ἀρτεμίδωρος,[5] Δαλδιανός· πόλις δέ ἐστι Λυδίας ἡ Δάλδις. Φιλόσοφος. ἔγραψεν Ὀνειροκριτικὰ [6] ἐν βιβλίοις τέσσαρσιν. Οἰωνοσκοπικὰ, καὶ Χειροσκοπικά.

Ἀρτεμίδωρος,[7] ὁ [8] Ψευδαριστοφάνειος, ὁ [9] ὀψαρτυτικὰς λέξεις συναγαγών.

noraſſe videntur. Argumenta orationum Hyperidis. Item, mentitam eſſe Herodoti hiſtoriam. De ordinibus militaribus apud Xenophontem. De arte Rhetorica. De Ideis.

Ἁρποκρατίων. Harpocration, Valerius dictus, Rhetor, Alexandrinus. Scripſit Lexicon x Oratorum. Floridorum Collectanea.

Ἀρσάκης. Arſaces, Parthorum Rex, in prælio ex vulnere, quod ictu haſtæ lateri ejus infligebatur, obiit: vir & corporis ſpecie maxime conſpicuus, & animo vere regio præditus, rerumque bellicarum peritiſſimus; idemque erga ſubditos clementiſſimus, & ad evertendos adverſarios ſingulari animi robore inſtructus. Hunc Parthi maxime deſiderarunt. Et Arſacidæ dicti ſunt Perſarum Reges. Arſaces Parthus ademptum Macedonibus imperium, quod per annos CCXCIII tenuerant, ad Parthos tranſtulit. Hinc Parthorum Reges vocati ſunt Arſacidæ.

Ἄρσενι βοᾷ δοκ. Voce maſcula, forti, & probata.

Ἄρσεων. Onerum, quæ tolluntur & geſtantur.

Ἀρσινόη. Arſinoe. Nomen proprium.

Ἀρτᾷ. Appendit. Suſpendit.

Ἀρτάβη. Artabe. Menſura frumenti Medica. Atticus medimnus.

Ἄρταμος. Coquus. Dictus a verbo διαρτάσαι, quod ſignificat dividere, vel apte diſponere.

Ἀρταφέρνης. Artaſeras. Nomen proprium.

Ἀρταφέρνης. Artaphernes. Perſarum dux. Vide in v. Ἀπεκούρῳ & Δάτις.

Ἀρτάεια. Apud nos pedum udones ita vocantur.

Ἀρτεμής. Integer. Incolumis. Sanus. Salvus. Ἄρτεμις vero, Diana.

Ἀρτεμίδωρος. Artemidorus, Daldianus (Daldis autem eſt urbs Lydiæ) Philoſophus. Scripſit de ſomniorum interpretatione libros quatuor. Item, de auguriis, & divinatione quæ fit per manuum inſpectionem.

Ἀρτεμίδωρος. Artemidorus, Pſeudoariſtophanius, vocabula opſartytica collegit.

1 Ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Theſmophor.* pag. 772. (515. Ed. Baſ. P.) Notandum hic eſt, τὸ ἄρσεν apud Græcos interdum ſignificare *vehemens* vel *validum*. Sic Sophocles *Philoct.* pag. ult. κτύπον πόντε vocat ἄρσενα. Ubi Scholiaſta: Κτύπος ἄρσην. ἰσχυρός, ἔντονος.

2 Ἀρτάβη μέτρον Μηδ.] Vide Enarratorem Comici ad *Acharnenſ.* pag. 375. & 376. itemque infra v. Ἀχάνη.

3 Ἄρταμος. ὁ μάγειρος. παρὰ τὸ ἀραρέναι.] Eadem habet Etymologus: quem vide.

4 Ἀρτάεια] Vide de hac voce Salmaſium ad Æl. Lampr. *Alex. Sever.*

5 Ἀρτεμίδωρος, Δαλδ.] De eo vide Rigaltium initio notarum in Artemid. *Oneirocr.*

6 Ἐν βιβλίοις τέσσαρσιν] Recte Suidas quatuor tantum libros Ὀνειροκριτικῶν Artemidori agnoſcit: nec hodie plures exſtant, ſi rem bene putemus. Quatuor enim libris Ὀνειροκριτικὰ & ὀνείρων κρίσεις continentur: ſed iis ſubjunctæ ſunt ὀνείρων ἀποδόσεις, qui liber hodie quintus Oneirocriticorum perperam inſcribitur. Nam & argumentum diverſum eſt, & liber iſte ab Artemidoro cum quatuor Oneirocriticis non fuit editus, ſed aliquanto poſt, ut ipſe in præfatione ad filium teſtatur.

7 Ἀρτεμίδωρος, ὁ Ψευδαρ.] Vide de eo Meurſium in *Bibliotheca Græca*, qui & de aliis Artemidoris ibi agit, & loca auctorum, in quibus eorum mentio fit, annotat. Sed pauca quædam in adverſariis meis reperio loca, ab eo prætermiſſa, quæ hic addam. Artemidorum Epheſium, qui Γεωγραφούμενα conſcripſit, laudat etiam Porphyrius in libello *de Antro Nympharum*, cujus verba adducam. Οἱ δὲ περὶ Γεωγραφίας ἀναγράψαντες ὡς ἄρτεμις ἡ Ἐφεσία, ἡ ὁ Ἐφέσιος Ἀρτεμίδωρος ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν εἰς ἕνδεκα συνηγμένης αὐτῷ περιηγήσεως. Ex hoc loco diſcimus, opus illud Geographicum Artemidori undecim libris conſtitiſſe. Eundem laudat Schol. Apoll. Rh. ad lib. IV. v. 259. nec alius eſt is, quem idem Enarrator citat ad lib. II. v. 948. Artemidorum quendam laudat Enarrator Comici ad *Veſpas*, pag. 513. ubi ſic ait: Τὰς ἐξοχὰς τῶν κρήκων εἰκάζει χόλικι. τοῦτο δὲ Ἀρτεμίδωρος λέγει πὸς ἐπὶ τῶν κοιλίας λεπτὰς χολάδας. Hunc Artemidorum eum eſſe exiſtimo, de quo hoc ipſo loco Suidas agit; quoniam ad *Opſartytica* pertinere videntur, quæ Scholiaſta ex eo adducit. Idem Enarrator Artemidori cujuſdam mentionem facit ad *Veſpas* pag. 519. his verbis: Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Χαιρώδης, ὡς Ἀρτεμίδωρός φησι τοὺς μὲν τὰ Κλειταγόρεια τὰ πικτρίας, ὅτι ἐνδρωνύμου ἀναγέγραφε Κλειταγόρου. Hic Artemidorus diverſus eſſe videtur ab omnibus iis, quos Meurſius in *Bibliotheca Græca* recenſet. Denique Artemidori cujuſdam Σωσαγωγὴν laudat idem Enarrator Comici ad *Veſpas* pag. 514. ubi de obſcœna voce σκλακανεύειν agit.

8 Ψευδαριστοφάνειος] Priores Edit. male habent Ψευδαριστοφάνης. Sed infra v. Τιμοχίδας recte legitur Ψευδαριστοφάνειος, ut & hic excudendum curavimus.

9 Ὀψαρτυτικὰς λέξεις] Hujus operis aliquoties mentionem facit Athenæus.

Ἀρτέμι⟨ος⟩,[1] ὁ καὶ Ἀναστάσι⟨ος⟩, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀιδόμενο⟨ς⟩ τόλον Σαρακηνῶν ἔρχεσθαι κατὰ τῆς πόλεως, Ἰωάννῃ ἐφίστησιν ἡγεμόνα τῷ πολέμῳ, Διάκονον τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ λογιστὴν τῶν φόρων, ὃν Γενικὸν καλοῦσιν· ὃς ἀφικόμενος εἰς τὴν Ῥόδον γενόμενο⟨ς⟩, καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἀναιρεῖται.

Ἄρτεμις[2] Λαφρία. ἡ Θεός.

Ἀρτεμισία. αὕτη ἠείσθωσε[3] κατὰ Περσῶν· διʼ ἣν εἶπεν ὁ βασιλεύς, ὡς οἱ ἄνδρες γυναῖκες γεγόνασιν, αἱ δὲ γυναῖκες, ἄνδρες. Ἀρτεμισίαι δὲ δύο γεγόνασι, Καρικαὶ γένο⟨ς⟩, καὶ βασιλίδες ἀμφότεραι. ὧν ἡ μὲν πρώτη γέγονε[5] κατὰ Περσίδα· ἡ δὲ νεωτέρα, ἧς καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τῆς Ῥοδίων ἐλευθερίας μνημονεύει, θυγάτηρ μὲν ἦν Ἑκατόμνω, γυνὴ δὲ καὶ ἀδελφὴ Μαυσώλου.

Ἀρτεμίσι⟨ος⟩. παρὰ Μακεδόσιν ὁ Μάι⟨ος⟩. καὶ Ἀρτεμίσιον[6] ἰδίως μὲν Ὑπερείδης πολλάκις ὀνόμασε, τὸ τῆς Ἀρτέμιδο⟨ς⟩ ἄγαλμα. λέγε⟨ται⟩ δὲ καὶ ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, ᾧ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντ⟨ος⟩ μιμνοιθέτει.

Ἀρτίς. ὑποδήματο⟨ς⟩ γένο⟨ς⟩. Φερεκράτης Γραυσίν.

Ἀρτισάμενο⟨ς⟩. κρεμάζας. καὶ Ἀρτῆσαι, ὁμοίως. Ἄρτσαι δὲ, τὸ τελειῶσαι, ἢ ἀπαρτῆσαι, ἀφʼ οὗ ι.

Ἄρτι. τὸ μέσο⟨ν⟩ τοῦ παρεληλυθότο⟨ς⟩, σημαῖνον τὸ νῦν· ἐναντίως ἔχον τῷ αὐτίκα. τοῦτο γὰρ κατὰ τὸ μέλλον σημαίνει τὸ νῦν.[7] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἀνήρετ᾽ ἄρτι. ἀντὶ τοῦ, ἐξ ὑπογύου· ἵνα αὐτοσχεδιάζειν δοκῶσι, καὶ πάντα ἐξ ὑπογύου λέγῃν.

paulo ante. [Ideo autem dicit,] ut ex derentur.

Ἄρτι[8] τοῦ ἀρτίως διαφέρει πρὸς τοὺς Ἀττικούς. ἄρτι μὲν, ἀντὶ τοῦ νῦν· ἀρτίως δὲ, ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου.

Ἐκεῖνον[9] εἰφʼ, ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες.

ὁ Στρεψιάδης φησὶ πρὸς Σωκράτην. καὶ ἀντὶ τοῦ νῦν τὸ ἀρτίως. Ἔτι περαινομένοις καὶ ἀρτίως ἀποβαίνουσιν ὑπιπτεσθαι. Κείτων ἐν Γεικοῖς.

Ἄρτια. ἁρμοσμένα. τέλεια. ὑγιῆ. λέγε⟨ται⟩ δὲ ταῦτα καὶ ἄρμενα. καὶ Ἀρτιάζειν, τὸ παίζειν ἄρτια, ἢ περιττά.[10] Σταθμήσαι δʼ ἀρτιάζομεν. Ἀριστοφάνης. καὶ Ἀρτιάκις. Ἄρτι⟨ος⟩ ἀριθμὸς ὁ λβ΄. ἀρτιοπέριττο⟨ς⟩ δὲ, ὁ εἰς ἄνισα μέρη δίχα διαιρούμενο⟨ς⟩ εἰς περισσὸν ἀριθμόν. οἷον ὁ ιδ΄. τούτου γὰρ τὸ ἥμισυ ἑπτά.

Ἀρτέμι⟨ος⟩. Artemius, qui & Anaſtaſius, Romanorum Imperator, cum intellexiſſet Saracenorum claſſem ad Urbem oppugnandam venire, Johannem, Magnæ Eccleſiæ Diaconum, & tributorum præfectum, quem [Logothetam] Generalem vocant, bello huic præfecit. Is cum ad Rhodum appuliſſet, a populo, orta ſeditione, occiſus eſt.

Ἄρτεμις Λαφρία. Diana Laphria.

Ἀρτεμισία. Artemiſia. Hæc fortiſſime ſe geſſit in bello Perſico: cujus gratia [Perſarum] Rex dixit, viros evaſiſſe mulieres; mulieres autem viros. Fuerunt vero Artemiſiæ duæ, ambæ Caria oriundæ, eædemque reginæ. Harum prior tempore belli Perſici vixit. Junior vero, cujus & Demoſthenes in oratione de Rhodiorum libertate meminit, filia fuit Hecatomni, uxor vero & ſoror Mauſoli.

Ἀρτεμίσι⟨ος⟩. Artemiſius. Apud Macedones ita vocatur menſis Majus. Ἀρτεμίσιον peculiari ſenſu Hyperides vocat Dianæ ſimulachrum. Sic vero etiam vocatur quoddam Eubœæ promontorium, cujus Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte meminit.

Ἀρτίς. Calceamenti genus. Pherecrates *Vetulis*.

Ἀρτισάμενο⟨ς⟩. Qui ſuſpendit. Et Ἀρτῆσαι, ſuſpendere. Ἄρτσαι vero, & ἀπαρτῆσαι, abſolvere, perficere, per ι.

Ἄρτι. Modo. Paulo ante. Eſt pars temporis præteriti, quæ [rem vel actionem] cum tempore præſenti conjungit; eſtque contraria voci αὐτίκα, quippe quæ tempus futurum cum præſenti conjungit. Ariſtophanes *Nubibus*: *Modo interrogavit*. Sive, tempore nec ante præparati dicere omnia vi-

Ἄρτι. Apud Atticos ἄρτι differt ab ἀρτίως. Nam ἄρτι ſignificat *nunc*: ἀρτίως vero, *paulo ante*. [Ariſtophanes:] *Dic mihi an filius, quem paulo ante in Scholam introduxiſti, [aliquid in literis profecerit.]* Sic Strepſiades ad Socratem inquit. Aliquando tamen ἀρτίως etiam *nunc* ſignificat. *Adhuc fluvium trajicientes, & hoc ipſo tempore ex navibus egredientes aggredi oportet*. Sic Criton in Geticis.

Ἄρτια. Apta. Integra Perfecta. Sana. Idem etiam ἄρμενα ſignificat. Et Ἀρτάζειν, ludere par, impar. *Stateribus par impar ludimus*. Ariſtophanes. Et ἀρτάκις, ſecundum numerum parem. Numerus xxxii eſt par. Ἀρτιοπέριττο⟨ς⟩ vero dicitur numerus, qui ſtatim in numerum imparem dividitur: ut numerus xiv. Hujus enim ſemiſſis ſunt vii.

1 Ἀρτέμι⟨ος⟩. ὁ δὲ Ἀναστάσι⟨ος⟩, βασιλ. Ῥωμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam infra v. Γενικές.

2 Ἄρτεμις Λαφρία] Vide Pauſaniam in *Achaicis*, qui de Diana Laphria lectu digna habet.

3 Κατὰ Περσῶν] Scribendum potius eſt κατὰ Ἑλλήνων, vel ὑπὲρ Περσῶν. Artemiſia enim non contra Perſas, ſed pro Perſis contra Græcos pugnavit, ut vel ex Herodoti *Urania* conſtat.

4 Διʼ ἣν εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὡς οἱ ἄνδρ.] Idem apophthegma Xerxis refert Herodotus lib. viii. pag. 310. & ex eo Euſtath. ad Il. H. pag. 668.

5 Κατὰ Περσίδα] Sic habent MSS. Pariſ. & Editio Mediolanenſis. In cæteris vero Edit. & apud Harpocrationem, ex quo Suidas locum hunc deſcripſit, legitur κατὰ τὰ Περσικά, i. e. *tempore belli Perſici*: quam lectionem prætulerim.

6 Ἀρτεμίσιον ἰδίως μὲν Ὑπερ.] Ex Harpocratione.

7 Ἀριστοφάνης Νεφελ.] Pag. 131. (67. Ed. Baſ. *P.*)

8 Ἄρτι δὲ ἀρτίως διαφέρ. ἄρτι μὲν ἀντὶ τοῦ νῦν. ἀρτίως δὲ, ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλ.] Hæc ſunt ver. a Scholiaſte Ariſtoph. ad *Nubes*, pag. 188.

9 Ἐκεῖνον εἰφʼ, ὃν ἀρτ.] Senſus loci hujus eſt mutilus & imperfectus, quem in verſione ex Ariſtophane ſupplevimus.

10 Σταθμήσαι δʼ ἀρτιάζομεν] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Pluto* pag. 82. (41. Ed. Baſ. *P.*)

‡

Ἀρι-

Ἀρτιδακεῖ. Ἀρτιμαθεῖ.

Ἀργύρεόν [1] σοι τόνδε γενέθλιον εἰς τεὸν ἦμαρ
Πέμπω, Ἀρτιδακεῖ σύμπνοον ἐργασίῃ.

Ἀρτίδιον. μικρὸς ἄρτος. Ὁ δέ πινά τι βασιλικῶν παίδων αἰτήσας Ἀρτίδιον καλεχρήσαλο.

Ἀρτιεπής. ἀπηρτισμένος ἐν τῷ λέγειν. οὐκ ἐν ἐπαίρῳ τὸ Ἀρτιεπὴς, οὐ τὸ ἐναντίον τοῦ ἁμαρτάνειν· ἀλλ' ὁ λάλος καὶ ἀπηρτισμένος τῷ λόγῳ.

Ἀρτιζόμβοι. Οἱ δὲ Ἀρτιζόμβοι διεῖλον τιὼ δύναμιν. † Ὁ δὲ πανοῦργος ὤν, καὶ πρὸς τὸ τῆς τύχης ἄδηλον Ἀρτισάμβου.

Ἀρτιθαλῆ. νεόφυτα.

Ἀρτικρολεῖσθαι. [2] συμφωνεῖσθαι. Ἀρτικροτοῦσι οἱ γάμοι· φησὶ Μένανδρος.

Ἄρτι [3] μῦς πίτης γεύεται. ἐπὶ τῶν ὀψὲ εἰς αἴσθησιν ἐρχομένων ἐν οἷς εἰσιν.

Ἄρτιος. καὶ Ἄρτιοι, τέλειοι, ὑγιεῖς. Ὑπὸ νόσου ποδάγρας ὅτε αἱ χεῖρες, ὅτε οἱ πόδες ἄρτιοι ἐτύγχανον ὄντες.

Ἀρτίως. τελείως. ὑγιεῶς. ἢ μόνον ἄρτι, τὸ πρὸ ὀλίγου. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις·

Ξένη γυνὴ γραῦς ἀρτίως ἀφιγμένη.

καὶ ἀντὶ [4] τοῦ γνησίως·

Τοιοῦδ' [5] ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

Ἀρτίπους. ὑγιεῖς τοὺς πόδας ἔχων.

Ἀρτίφρων. ὁ σαφής. καὶ ὁ ἤδη φθεγγόμενος. ὅπω Διονύσιος· Ὁ δὲ ἰῷ κάτοινος ἤδη, καὶ οὐκ ἀρτίφρων ἔτι.

Ἀρτίτομος. παραξυλόνως, ὁ τεμνόμενος νεωστί. Ἀρτιτόμος δὲ, ὁ νεωστὶ τέμνων.

Ἀρτιχανῆ [6] ῥοιάν τε, καὶ ἀρτίχνουν τόδε μῆλον. ἐν Ἐπιγράμμασι.

Ἀρτοπωλεῖον. τὸ [7] μαγκιπεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται. Ἀρτοπώλιον δὲ, ὁ τόπος, ἔνθα οἱ ἄρτοι πιπράσκονται.

Ἄρτος. ὁ [8] ψωμός. * ἔστι δὲ καὶ ὄνομα τυράννου

Ἀρτιδακεῖ. Quod quis nuper didicit. Vel, qui nuper discere cœpit. *Argenteum istum* [*calamum*] *natali die tuo tibi mitto, qui ingenio tuo docili, quo nuper admodum literas discere cœpisti, apte convenit.*

Ἀρτίδιον. Parvus panis. *Ille vero, cum a quodam regiorum puerorum parvum panem petiisset, ipsum interfecit.*

Ἀρτιεπής. In dicendo perfectus. Ἀρτιεπὴς interdum non ponitur in laude, quasi contrarius sit illi, qui in dicendo peccat; sed ita vocatur garrulus & consummatæ loquacitatis homo.

Ἀρτιζόμβοι. Parantes. Instruentes. *Illi vero* [*insidias*] *instruentes copias diviserunt.* † *Ille vero cum homo callidus esset, & ad incertos fortunæ casus instructus.*

Ἀρτιθαλῆ. Recens florentia.

Ἀρτικρολεῖσθαι. Dicitur de re, de qua pactum inter aliquos initum est. *Nuptiæ pactæ sunt:* inquit Menander.

Ἄρτι μῦς. *Nunc demum mus picem gustat.* In eos dicitur, qui sero animadvertunt, quo loco res ipsorum sint.

Ἄρτιος. Integer. Sanus. Et Ἄρτιοι, integri, sani. *Morbo podagra tam manus quam pedes ejus debilitati erant.*

Ἀρτίως. Perfecte. Integra valetudine. Non solum enim significat modo & paulo ante. Pherecrates *Myrmecanthropis: Peregrina anus, quæ modo advenit.* Item sincere, vere. *Tam sincero amico privatam.*

Ἀρτίπους. Integros pedes habens.

Ἀρτίφρων. Qui plane loquitur. Qui jam fari potest. Sic Dionysius. *Ille autem vino jam gravatus lingua titubare incipiebat.*

Ἀρτίτομος. Cum accentu in antepenultima, recens sectus. Ἀρτιτόμος vero, qui nunc secat.

Ἀρτιχανῆ. Qui recens hiare cœpit. In Epigrammate: *Malum hoc Punicum, quod recens hiare cœpit,* (i. e. maturum) *& lanugine vestitum pomum.*

Ἀρτοπωλεῖον. Locus, in quo panes pinsuntur. Ἀρτοπώλιον vero, per ι, locus ubi panes venduntur.

Ἄρτος. Panis. Est etiam nomen tyranni Mes-

1 Ἀργύρεόν σοι τόνδε γενέθλιον εἰς τεὸν ἦμαρ π.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate Crinagoræ, in quo amicus alteri amico die ipsius natali calamum argenteum dono mittit. Epigramma hoc nondum, quod sciam, a quoquam ante in lucem editum, hic cum Lectore communicabo.

Ἀργύρεόν σοι τόνδε, γενέθλιον εἰς τεὸν ἦμαρ,
Πρόκλε, νεόσμηκτον δεκαπέλω κάλαμον,
Εὖ μὰ ἐϋχίστοισι διαγλυπτὸν κεράεσσιν,
Εὖ δὲ τανυοπτέλῳ εὖρεον εἰς σελίδα,
Πίμπλη Κρηταγόρης ὀλίγῳ δόσιν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
Πλείονα, δαπέδοις σύμπνοον εὐμαθίῃ.

In pentametro primo negotium mihi facessunt duo illa epitheta νεόσμηκτον δεκαπέλω, quoniam calamo minime conveniunt. Prioris loco rectius forsan legetur νεόλουτον, vel σμιλούτον, vel νεόκμητον. Quid vero in locum posterioris substitui debeat, aliis divinandum relinquo. In hexametro secundo ἐϋχίστοισι κέρασσι appellantur duo apices, in quos cuspis calami divisa erat. Uti enim hodie pennæ nostræ; sic olim calami scriptorii in medio fissi erant, qui ideo in alio Epigrammate inedito μεσοχιδεῖς appellantur. In pentametro secundo εὖρεον significat atramentum facile emittentem. In pentametro ultimo codex MS. Epigrammatum a codicibus Suidæ discrepat, quoniam in illo εὐμαθίῃ; in his vero ἐργασίῃ legitur. Sed meo quidem judicio prior lectio præferenda est: quam proinde in versione secutus sum.

2 Ἀρτικρολεῖσθαι] Sic etiam Hesychius. Sed nihilominus vox illa suspecta mihi est. Quid si legatur ἀντικρολεῖσθαι? Judicet Lector.

3 Ἄρτι μῦς πίτης γεύεται] Proverbio huic affine est illud: Ὅσα μῦς ἐν πίτῃ: quod Suidas suo loco refert.

4 Ἀντὶ τοῦ γνησίως] Malim ἀντὶ τοῦ γνησίως.

5 Τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου] Hæc sunt verba Sophoclis in *Ajace* p. 55. ut Portus recte observavit.

6 Ἀρτιχανῆ ῥοιάν τε, ἐ ἀρτίχνουν τόδε μῆλον] Hæc leguntur Anthol. lib. VI. cap. XIV. ut Portus monuit.

7 Μαγκιπεῖον] Sic recentiores Græci vocabant officinam pistoriam, in qua panes pinsebantur. Vide Ducangium in Glossario Græco.

8 Ψωμός] Cave putes vocabulum hoc apud ullum probatum & antiquum scriptorem Græcum pro pane proprie ita dicto accipi; sed est vox recentioris Græcitatis, qua hodierni quoque Græci (heu quantum a priscis illis diversi!) adhuc utuntur, cum panem significare volunt. Vocabulum enim ἄρτος apud eos non amplius in

Μεσσαπίων, καὶ πρόξενον Ἀθηναίοις ποιήσασθαί φησι Πολέμων.

Ἄρτος. παροιμία· Ἄννος κρίβανον. ἐπὶ τῶν χαμόν τι ἐφθεγκότων. Ἄννος γὰρ Αἰγύπτιος εἰς τιὼ τῶν ἄρτων ὄπτησιν ἐπενόησε τὸν κρίβανον.

Ἀρτοσιτεῖ. ἄρτον ἐσθίει. [2] Ξενοφῶν· Ὅπως δὲ ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον.

Ἀρτῶ. τὸ κρεμῶ.

Ἀρτώριος. ὄνομα κύριον.

Ἀρτύειν. σκευάζειν. καὶ Ἀρτύοντες. συμπαρασκευάζοντες. καὶ Ἀρτύναντες.

Ἀρτυλία. ἡ διαθήκη.

Ἀρύβαλλος.[3] πλεκτόν τι βαλάντιον ὁ ἀρύβαλλος, ὅθεν ἐλκόμενον κλείεται, καὶ ἀνοίγεται. παρὰ τὸ ἀρύειν καὶ βάλλειν. ἢ μαρσίππιον. Χεῖσθαι δὲ λέγεται ἢ μόνον τὰ ὑγρὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ στερεά· ὥσπερ νῦν ἐπὶ τῆς ἀμβροσίας.

Εἶτα καταστένδειν καθ' τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ,
Ἀμβροσίαν χύ' σῦ, καθ' τοῦτο δὲ σκορδάλμιον.

Ἀρύβας,[4] Ἀλκέτου μὲν ἦν υἱὸς, Μολοττῶν δὲ βασιλεύς.

Ἄρρυθμος. ἀδιαλύπτως. ἀκανόνιστος. μὴ ἔχων ῥυθμόν. Ῥυθμὸς γὰρ ὁ τύπος. καὶ Ἀρρύθμως.

Ἀρυώτης. ὄνομα κύριον.

Ἀρυσάμενος. ἀντλήσας.

Ἀρύσιχος.[5] σκεύδριόν τι.

Ἀρυστρίς. [6] Ζωμοῦ τ' ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἀρυστρίδα.

Ἀρύταινα.[7] χαλκοῦν σκεῦος, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐγχέουσιν εἰς τοὺς λύχνους.

Ἀρυταινοειδῶς. ζήτει ἐν τῷ Φάρυγξ.

Ἀρύτεσθαι. [8] σὺν τῷ τ λέγουσιν, οὐκ ἀρύεσθαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· [9] Εἶτ' ἆρ' ἂν Νείλου παρὰς ὑδάτων χρυσέοις ἀρύτεσθαι παίχουσιν. καὶ Πλάτων Νόμοις· Ὧν ὁ μὲν ἀρυτόμενος ὅθεν τε δεῖ, καὶ ὁπότε.

Ἀρρυτίδωτον. τὸ μὴ ἔχον ῥυτίδας· αἵ εἰσι γραμμαὶ γήρως σημαντικαί.

Ἀρχαῖα. τὰ κεφάλαια τῶν χρεῶν. [10] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Αὐτοί τε καὶ τ' ἀρχαῖα καὶ τόκοι τόκων.

sapiorum, cum quo Athenienſes amicitiam & hoſpitium contraxiſſe dicit Polemon.

Ἄρτος. Panis. Proverbium: *Annus clibanum.* Dicitur de iis, qui aliquid novi invenerunt. Annus enim Ægyptius clibanum ad uſum coquendi panis invenit.

Ἀρτοσιτεῖ. Pane veſcitur. Xenophon: *Qui pane veſcitur, aqua maceratam farinam* [edit.]

Ἀρτῶ. Suſpendo.

Ἀρτώριος. Artorius. Nomen proprium.

Ἀρτύειν. Parare. Præparare. Et Ἀρτύοντες. Præparantes. Et Ἀρτύναντες, idem.

Ἀρτυλία. Teſtamentum.

Ἀρύβαλλος. Marſupium quoddam plexile, quod trahendo clauditur & aperitur. Ab ἀρύειν & βάλλειν. Vel, crumena. Χεῖσθαι vero, i. e. effundi, non ſolum dicitur de rebus liquidis, ſed etiam ſolidis: ut [apud Ariſtophanem] de ambroſia dictum videmus. *Deinde ex marſupio in tuum quidem caput ambroſiam, in hujus vero muriam alliatam effundere* [videbatur.]

Ἀρύβας. Arybas, Alcetæ filius, & Moloſſorum Rex.

Ἄρρυθμος. Informis. Ordine & lege carens. Incompoſitus. Rhythmum non habens. Ῥυθμὸς enim, forma vel figura. Et Ἀρρύθμως, inconcinne, abſque ordine.

Ἀρυώτης. Aryotes. Nomen proprium.

Ἀρυσάμενος. Qui hauſit.

Ἀρύσιχος. Vas quoddam, quo liquores hauriuntur.

Ἀρυστρίς. Trulla. [In Epigrammate:] *Trullamque, qua jus hauritur, prope verua.*

Ἄρυταινα. Vas æreum, quo oleum in lucernas infunditur.

Ἀρυταινοειδῶς. Quære in voce Φάρυγξ.

Ἀρύτεσθαι. Cum τ dicitur: non ἀρύεσθαι. Ariſtophanes *Nubibus: Sive ad oſtia Nili aquas aureis hauritis ſitulis.* Plato in *Legibus: Quorum alter quidem hauriens unde & quando oportet.*

Ἀρρυτίδωτον. Quod nullas habet rugas. Rugæ vero ſunt lineæ quædam in facie, ſenectutis indices.

Ἀρχαῖα. Capita debitorum. Sortes. Ariſtophanes Nubibus: *Ipſique, & capita debitorum, & uſuræ uſurarum.*

uſus eſt, ſed ejus loco vocem ſemibarbaram ψωμὶ adhibent, ut accepi ex Reverendo & doctiſſimo viro Joanne Covello, Collegii Chriſti hic apud Cantabrigienſes Præfecto, qui Græciam luſtravit, & multa obſervatu digna tam ad linguam, quam antiquitates, rituſque & religionem ejus regionis ſpectantia collegit; quæ in lucem aliquando edi e re literaria foret.

1 Ἐπὶ τῷ ὀνόματι τ ξένου Μεσ.] Hujus Arti, Meſſapiorum Regis, meminit Thucydides lib. VII. cap. XXXIII. itemque Athenæus lib. III. cap. XXV. quem vide.

1 Ἄννος κρίβανος. ἐπὶ τῶν κ.] Hæc leguntur etiam ſupra v. Ἄννος, & infra v. Κρίβανος.

2 Ξενοφῶν] *De Inſtit. Cyri* lib. VI. pag. 161. ut Pearſonius obſervavit.

3 Ἀρύβαλλος. πλεκτόν τι βαλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt [illegible] Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 351. (248. Ed. Baſ. P.) [illegible] etiam ſupra v. Ἀρίσβαλος.

4 Ἀρύβας, Ἀλκ.] Vide Pauſaniam in *Atticis* pag. 19.

5 Ἀρύσιχος] Vide Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Veſpas* pag. 492.

6 Ζωμοῦ τ' ἀμφ' ὀβελοῖσιν χρυσ.] Verba hæc leguntur Anthol. lib. VI. cap. XVII.

7 Ἀρύταινα. χαλκοῦν σκεῦος, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐγχ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 351.

8 Ἀρύτεσθαι. σὺν τῷ τ λέγ.] Vereor ne Suidam corrupti codices hic deceperint. Nam apud Ariſtophanem, cujus auctoritate lectionem ſuam confirmare conatur, hodie ſcriptum eſt χρύσεοις ἀρύσασθαι abſque τ.

9 Εἶτ' ἆρ' ἂν Νείλου παρὰς ὑδάτων χρυσέοις χρύσασθαι παίχουσιν.] Locus hic corruptiſſimus eſt, qui apud Ariſtoph. *Nubibus* pag. 140. (75. Ed. Baſ. P.) recte ſic legitur:

Εἶτ' ἄρα Νείλου παρὰς ὑδάτων χρυσέοις χρύσασθαι παίχουσιν.

Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

10 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 188. (116. Ed. Baſ. P.)

Ἀρ-

Ἀρχαῖον. ἐχρήσαντο οἱ Ῥήτορες τῷ ἀρχαίῳ ἐπὶ τῶ δανειζομένῳ τὸ ἀργύριον· ὅπερ ἔνιοι κατά πινα συνήθειαν κεφάλαιον ὀνομάζουσιν. Δημοσθένης ἐν τῷ κτ' Νικοστράτ· [2]Δανείσας ἀργύριον Ἀρχεπόλιδι Πειραεῖ, ὃν οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἀπολαβεῖν ὅτε τόκον, οὔτε τὸ ἀρχαῖον. παρείληπται δὲ καὶ ἐπὶ τῶ παλαιῶ. Αἰσχίνης ἐν τῷ κτ' Τιμάρχω· Ὁ δὲ Σόλων, ὁ τῶν νομοθετῶν μάλιστα θαυμαζομένων, γέγραφεν ἀρχαίως. Καὶ πάλιν· Οὕτως ἦσαν σώφρονες οἱ ἀρχαῖοι ἐκεῖνοι ῥήτορες, ὁ Περικλῆς, ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Ἀριστείδης. τάπαλαι δὲ καὶ τοῖς Κωμικοῖς καὶ ἐπὶ τῶ θύφω.

Ἀρχαῖον [3]τὸ κιθαρίζειν. τουτέστιν, ἀδόξου λόγου ἄξιον, ληρῶδες, ἀνόητον. παλαιὸς γάρ τις λόγος ἀρχαΐζων, ἤγουν ἁπλῶς καὶ ἀπείκαλος.

Ἀρχαϊκόν. Οἱ δὲ τῶ μέρει τῆς θυσεβείας τὸ ἁπλοῦν τῷ Σπυρίδωνι καὶ ἀρχαϊκὸν συνειδότες, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καθαρῶς ἀγνοῦν, ἐκάλυον εἰς μέσον ἐλθεῖν καὶ τῷ σοφιστῇ συμβαλεῖν ἐπὶ συνόδῳ.

Ἀρχαῖος. ὁ παλαιός. [4]Ἰσοκράτης μὲν οὖν τῷ Παν ηγυρικῷ τὸ ἀρχαιοπρεπῶς εἰπεῖν· τουτέστιν, ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι χρῆσθαι. Δημοσθένης δὲ ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς εἶπεν· Οὕτω δὲ ἀρχαίως εἶχον, μᾶλλον δὲ πολιτικῶς· ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἔλαβεν.

Ἀρχαῖος. ἀντὶ τοῦ, θύφης. Πλάτων. ἢ λῆρος. Ἀρχαίως δὲ, ἀπερισκέπτως, ἀπερισκέπτως· ἢ καὶ ἠλιθίως, θύφως.

--Μινυρίζοντες[5] μέλη
Ἀρχαιοτ[illegible]πανουργικήματα.

Ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας λέγεις. ἐπὶ τῶν σαθρῶν καὶ παλαιὰ λεγόντων. ἡ γὰρ διφθέρα παμπάλαιον, ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπογράφεσθαι τὰ γενόμενα.

Ἀρχαιότυπος. ὁ παλαιὸς νόμος.

Ἀρχαιρεσία. ἡ εἰς ἀρχὴν ἐκλογή. καὶ Ἀρχαιρεσίαν, τὸ εἰς χάριν πολλῶν ζῆν. ἢ τὸ ὀπαδοὺς ἀρτημάτων ποιεῖσθαι. Ἡρόδοτος.

Ἀρχαιρεσιάζειν. Δεινάρχος. τὸ ἀξιοῦν ἑαυτὸν αἱρεθῆναι ἄρχοντα.

Ἄρχε· [6]σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος. πολέμου γὰρ ἄρχεσθαι δικαιοῖ τὸν νέον· [7]Φιλοφροσύνης δὲ, τὸν πρεσβύτερον.

Ἀρχέγονος. Οὐκ ἠξίωσαν ταφῆς, διὰ τὸ ἀρχέγονος Φύσις νομοθετεῖ.

Ἀρχαῖον. Oratores usi sunt voce ἀρχαίῳ pro pecunia, quæ fœnori datur: quam vulgo *caput* vocant. Demosthenes in oratione adversus Nicostratum: *Cum Archepolidi Piræensi pecuniam fœnori dedisset, & Archepolis nec usuram nec sortem integram ei reddere posset, Manem servum ab eo in æstimationem accepit.* Significat etiam antiquum, vetustum. Æschines in oratione contra Timarchum: *Solon vero, qui omnium Legislatorum celeberrimus fuit, more prisco scripsit.* Et iterum: *Tam temperantes erant veteres illi oratores, Pericles, Themistocles, & Aristides.* Apud Comicos etiam accipitur pro fatuo & simplici.

Ἀρχαῖον τὸ κιθαρίζειν. *Priscum est citharam pulsare.* Hic τὸ ἀρχαῖον significat id, quod nullius est pretii, vel ineptum & stultum. Et λόγος ἀρχαΐζων, est oratio simplex omnique ornatu carens.

Ἀρχαϊκόν. Priscum. Antiquum. *Illi vero Spyridonis simplicitatem, quæ pietatis pars est, perspectam habentes, & præterea scientes, illum eruditionis Græcanicæ prorsus expertem esse, vetuerunt eum in conventu cum Sophista in certamen descendere.*

Ἀρχαῖος. Antiquus. Priscus. Isocrates in *Panegyrico* τὸ ἀρχαίως εἰπεῖν dixit pro antiquis vocabulis uti. Demosthenes vero in *Philippicis* τὸ ἀρχαίως accepit pro ἁπλῶς, i. e. simpliciter. Ait enim: *Tanta erat eorum simplicitas, vel potius civilitas.*

Ἀρχαῖος. Simplex. Fatuus. Ineptus. Plato. Et Ἀρχαίως, simpliciter, incaute, incuriose, stulte. [Aristophanes:] *Cantillantes antiqua melleaque & grata de Sidone Phrynichi carmina.*

Ἀρχαιότερα τῆς διφθ. *Antiquiora diphthera loqueris.* De iis, qui putida & antiqua loquuntur. Diphthera enim erat pellis antiquissima, in qua Jupiter omnia, quæ fiebant, scribere credebatur.

Ἀρχαιότυπος. Antiqua lex.

Ἀρχαιρεσία. Magistratuum creatio. Et Ἀρχαιρεσίαν. Ita vitam instituere, ut populo & vulgo placeas. Vel, pecuniam erogare ad sublevandam ærarii inopiam. Herodotus.

Ἀρχαιρεσιάζειν. Dinarchus dixit de illo, qui se ipsum judicat dignum, qui ad magistratum eligatur.

Ἄρχε. *Incipe, quoniam natu minor es.* Vult enim ut juvenis pugnæ initium faciat; senex vero, amicitiæ.

Ἀρχέγονος. Primigenius. Insitus. *Non dignati eum sunt sepultura, quam lex naturæ omnibus insita præcepit.*

1 Τὸ ἀργύριον] Legendum esse τῷ ἀργυρίῳ Portus recte monuit.

2 Δανείσας ἀργύριον Ἀρχεπόλιδι Πειραεῖ, ὃν οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἀπολ.] Locus hic corruptissimus est, qui apud Demosthenem in orat. adversus Nicostr. pag. 725. recte sic legitur: Τὸν δὲ Μάνην, δανείσας ἀργύριον Ἀρχεπόλιδι τῷ Πειραεῖ, ἐπειδὴ οὐκ οἷός τ' ἦν αὐτὸν ἀποδοῦναι ὁ Ἀρχέπολις οὔτε τὸν τόκον, οὔτε τὸ ἀρχαῖον ἅπαν, ἐναπέμισθεν αὐτῷ. Hanc lectionem in versione secutus sum.

3 Ἀρχαῖον τὸ κιθαρίζειν] Hæc sunt verba Aristophanis *Nubibus* pag. 199. (123. Ed. Bas. *P.*)

4 Ἰσοκράτης μὲν οὖν τῷ Παν[illegible]. τὸ ἀρχαιοτρ.] Locus hic est mutilus, qui sic suppleri & in integrum restitui debet. Ἀρχαίως. Ἰσοκράτης μὲν ἐν τῷ Παν[illegible]γυρικῷ τὸ ἀρχαίως εἰπεῖν, αὐτὶ τοῦ ἀρχαιοπρεπῶς εἰπεῖν. τουτέστιν &c. Vide Harpocrationem v. Ἀρχαίως, cujus vestigia Suidas hic secutus est.

5 Μινυρίζοντες μέλη ἀρχαιον.] Hæc sunt verba Aristophanis *Vespis* pag. 443. (318. Ed. Bas. *P.*)

6 Ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος] His verbis Neptunus Apollinem alloquitur apud Homerum Il. Φ. v. 439.

7 Φιλοφροσύνης] Sensus potius requirit βουλεύσεως, id est, consultationis. Juniorum enim est manu rem gerere: seniorum vero, consilium dare; quod Suidas hic innuere velle videtur.

Ἀρχέδικος, κωμικός. τοῦ δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ Θησαυρὸς, καὶ Διαμαρτάνων, ὡς Ἀθηναῖος φησὶν ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς.

Ἀρχέδικος, κωμῳδιογράφος, ὃς κατὰ Δημοχάρους ἔγραψεν τοῦ ἀνεψιοῦ Δημοσθένους.

Ἀρχέλαος, Ἀπολλοδώρου, ἢ Μίδωνος, Μιλήσιος, Φιλόσοφος, Φυσικὸς τῇ αἱρέσει κληθεὶς, ἀπὸ Ἰωνίας πρῶτος τὴν φυσιολογίαν ἤγαγεν. Ἀναξαγόρου μαθητὴς τοῦ Κλαζομενίου· τοῦ δὲ μαθητὴς Σωκράτης. [2] οἱ δὲ καὶ Εὐριπίδου φασίν. συνέταξε δὲ φυσιολογίαν, καὶ ἐδόξαζε τὸ δίκαιον καὶ αἰσχρὸν οὐ φύσει εἶναι, ἀλλὰ νόμῳ. συνέταξε καὶ ἄλλα πολλά. † [3] Ὁ Βασίλειος, Ἐπίσκοπος Εἰρηνοπόλεως, τὸ φρόνημα καὶ τὴν ἄσκησιν τῷ ὁμωνύμῳ Βασιλείῳ Καισαρείας ἐοικὼς, ἔγραψε κατ' Ἀρχελάου πρεσβυτέρου Κολωνείας.

Ἀρχέμορος. ὄνομα κύριον.

Ἀρχέπλουτον. [4] ἄρχοντα πλούτου, καὶ τοῦ ἀρχαίαν τύχην ἀποληφθέντος. Σοφοκλῆς·

Καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλῃς γῆς,
Ἀλλ' ἀρχέπλουτον.

Ἀρχέτυπον. πρωτότυπον. καὶ Ἀρχέτυπος, ὁ τοῦ ἀρχοῦ διδούς. Ἀρχαιότυπον δέ.

Ἀρχεῖα. ἔνθα οἱ δημόσιοι χάρται ἀποκεινται. χαρτοφυλάκια. ἢ τὰ χωρία τὰ κειτῶν. ἢ ἀρχαῖα, [5] ὡς Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν ε'. Τοὺς δὲ υἱέας πρώτους ἤγαγεν ἐς τὸ ἐς τάχος γράφουσαν μοῖραν τὰ ἀρχαῖα διακονίας.

Ἄρχειν. [6] κοινότερον καὶ τὰς μικρὰς ὑπηρεσίας καὶ λειτουργίας, ἀρχὰς ἔλεγον. καὶ τὸ βουλεύσαι, ἄρξαι. φιλεῖ γὰρ ὑπηρεσία. Ἀριστοφάνης·

Οὐκοῦν δικαστὰς ἐξεπίτηδες ἡ πόλις
Ἄρχειν καθίστησιν. ——————

Ἀρχὴ, ἡ μὲν Φυσικὴ, ὡς λέοντος ἐν ζώοις, καὶ ἀετοῦ ἐν ὀρνέοις· ἡ δὲ χειροτονητὴ, ὡς ἐπὶ βασιλέως ἀνθρώπων. Μαεσίνος φησὶ· Γέγονε δὲ ἡμῖν ἡ ἀρχὴ οὐκ ἀρχὴ μόνον, οὐδὲ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἥμισυ τοῦ παντός· αὐτὸ δὲ ὅλον τὸ πᾶν.

Ἀρχή. [7] Ἀρχαὶ τῶν ὅλων δύο· τὸ ποιοῦν, καὶ τὸ πάσχον. τὸ μὲν οὖν πάσχον εἶναι τὴν ἄποιον οὐσίαν, τὴν ὕλην· τὸ ποιοῦν δὲ τὸν ἐν αὐτῇ λόγον τὸν Θεόν. Διαφέρουσι δὲ ἀρχαὶ καὶ στοιχεῖα, τῷ τὰς μὲν εἶναι ἀγεννήτους καὶ ἀφθάρτους· τὰ δὲ στοιχεῖα κατὰ τὴν ἐκπύρωσιν φθείρεσθαι. ἀλλὰ καὶ τῷ ἀσωμάτους μὲν εἶναι τὰς ἀρχὰς, καὶ ἀμόρφους· τὰ δὲ, μεμορφῶσθαι.

Ἀρχέδικος. Archedicus, Comicus. Ex fabulis ejus sunt Θησαυρὸς & Διαμαρτάνων, ut testatur Athenæus in *Dipnosophistis*.

Ἀρχέδικος. Archedicus, comœdiarum scriptor, qui contra Democharem Demosthenis ex sorore nepotem scripsit.

Ἀρχέλαος. Archelaus, Apollodori vel Midonis filius, Milesius, Philosophus, a secta Physicus appellatus, ex Ionia primus Physiologiam [in Græciam] introduxit. Fuit discipulus Anaxagoræ Clazomenii: ipsius vero Archelai discipulus fuit Socrates, & secundum nonnullos Euripides. Scripsit Physiologiam, statuitque nihil esse justum vel turpe natura, sed instituto. Scripsit & alia nonnulla. † Basilius, Episcopus Irenopolis, ingenio & ascetico vivendi genere Basilio Cæsariensi cognomini similis, scripsit contra Archelaum Coloniæ Presbyterum.

Ἀρχέμορος. Archemorus. Nomen proprium.

Ἀρχέπλουτον. Dominum divitiarum, & pristinæ fortunæ restituendum. Sophocles: *Et ne me cum ignominia ex hac terra amandate, sed [suscipite] me opum harum dominum.*

Ἀρχέτυπον. Archetypum. Exemplar primum, ad quod reliqua effinguntur. Et Ἀρχέτυπος, qui alteri initium præbet. Ἀρχαιότυπον vero, antiquam formam habens.

Ἀρχεῖα. Archiva. Tabularia, in quibus acta publica asservantur. Chartophylacia. Vel, loca Judicum. Vel idem, quod ἀρχαῖα: ut Xenophon Histor. lib. VIII. * * * *

Ἄρχειν. [Attici] minores quoque præfecturas & viliora munia ἀρχὰς appellabant: & Senatorem esse, ἄρξαι. Est enim unda functio. Aristophanes: *Frustra igitur civitas Judices judicandi causa constituit.*

Ἀρχή. Principatus alius est naturalis, ut leonis inter animalia, & aquilæ inter aves: alius vero consensu constitutus, ut Regis inter homines. Marinus inquit: *Principium vero non solum nobis fuit principium, neque, ut fert proverbium, dimidium totius, sed ipsum totum.*

Ἀρχή. Principium. Rerum omnium principia duo sunt, efficiens & patiens. Et patiens quidem esse dicunt [Stoici] materiam omni qualitate carentem. Efficiens vero, Rationem, quæ in illa est, id est, Deum. Differunt vero principia & elementa; quod illa quidem nunquam sint orta, nec unquam interitura: elementa vero in conflagratione Mundi intereãt. Præterea, principia sunt incorporea & forma carentia: elementa vero formam habent.

1 Ἀρχέδικος, κωμῳδιογράφος, ὃς κατὰ Δημοχ.] Polybius in Excerptis a Vales. editis, pag. 53. Οὐ γὰρ ἐν Ἀρχέδικος ὁ κωμῳδιογράφος ἔλεγε παῦται μόνος ὠφελεῖ Δημοχάρους &c. Ad hunc locum Suidas respexit.

2 Οἱ δὲ ὁ Εὐριπίδου φασίν.] Lege οἱ δὲ καὶ Εὐριπίδου φασί. Sensus enim est, Euripidem quoque secundum nonnullos Archelai discipulum fuisse.

3 Ὁ Βασίλειος, Ἐπίσκοπος Εἰρην.] Hæc repetuntur infra v. Βασίλειος.

4 Ἀρχέπλουτον. ἄρχοντα πλούτου, καὶ τὴν ἀρχ.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Electr.* pag. 83. ut Portus monuit.

5 Ὡς Ξενοφῶν Ἱστορ. ἡ] Locum Xenophontis, ubi verba a Suida hic citata exstant, nunc ad manus non habeo. Quærant eum alii, quibus plus otii est.

6 Ἄρχειν. κοινότερον δὲ τὰς μικρὰς ὑπηρ. καὶ λειτ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Plutum* pag. 91. (45. Ed. Bas. F.)

7 Ἀρχαὶ τῶν ὅλων δύο· τὸ ποιοῦν, καὶ τὸ π.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Laertii lib. VII. Segm. CXXXIV. ut Pearsonius quoque observaverat.

Ἀρχή

Ἀρχή. ποιητικὴ· εἰδικὴ· τελική. [1]ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι ἡ ψυχὴ οἷον ἀρχὴ τῶν ζώων ἐστὶν, ὡς ποιητικὴ, τελικὴ, εἰδικὴ. αὗται γάρ εἰσιν αἱ κυρίως ἀρχαί. ὡς μὲν οὖν ποιητικὴ, ὅτι αὕτη κινεῖ τὸ ζῶον μόνη τῇ βουλήσει, καὶ οὐ δεῖται μοχλίας τινός. ὡς εἰδικὴ δὲ, ὅτι αὐτή ἐστιν ἡ εἰδοποιοῦσα τὸ ζῶον, καὶ ἁπλῶς τὰ ἔμψυχα. λέγω γὰρ τὰ ἔμψυχα εἴδη αὐτὸ τοῦτο εἶναι τὴν ψυχήν. τὸ γὰρ κρεῖττον ἐν ἑκάστῳ τῶν Φυσικῶν εἴδους ἐστὶν ἑκάστου. κρεῖττον δὲ ἐν τοῖς ἐμψύχοις ἡ ψυχή. ὡς τελικὸν δὲ, ὅτι αὐτῆς ἕνεκα τὸ σῶμα. ἔστι γὰρ τὸ μὲν σῶμα ἕνεκά του. αὐτὴ δὲ, οὗ ἕνεκα. ὅθεν καὶ ἡ διοργάνωσις τῶν ζώων ἄλλη καὶ ἄλλη πρὸς τὴν ἰδιότητα τῆς ἐν ἑκάστῳ ψυχῆς. ἀλλ' ἡ μὲν ψυχὴ τῶν ζώων πορρωτέρω ἀρχή. ἡ δὲ Φύσις, προσεχής. τὰ δὲ ἐξ ἀνάγκης ἑπόμενα τῇ ψυχῇ τὰ μὲν αὐτῇ ἀκολουθεῖ· τὰ δὲ ὅλῳ τῷ ζώῳ. λέγω δὴ τὸ ὀπτικὸν ζώης καὶ σώματος. καὶ τὰ μὲν τῆς ψυχῆς πάθη ἡ νόησις. τοῦτο γὰρ αὐτῆς ἴδιον. τὰ δ' ἄλλα πάθη, τὸ αἰσθάνεσθαι, τὸ φαντασιοῦσθαι, ὀρέγεσθαι, καὶ εἴ τι τοιοῦτον, κοινά ἐστι τοῦ συναμφοτέρου. † Ὅτι πέντε γένη ἔλεγεν εἶναι ἀρχὰς πάντων τῶν ὄντων, οὐσίαν, ταυτότητα, ἑτερότητα, κίνησιν, στάσιν. Γένη δὲ ταῦτα ἔλεγεν, οὐχ ὅτως ὥσπερ τὰ κατὰ τοὺς Περιπατητικοὺς, ἅπινα διήρηται ὑπ' ἀλλήλων, καὶ ἀφ' ἑκάστου σειρά τις ὑποδέδεται τῶν ὑπαλλήλων γενῶν τε καὶ εἰδῶν· ἀλλ' ὡς ἀφ' ἁπάντων τῶν ὄντων δήκουσα. ἔστι γὰρ ἐν πᾶσι τοῖς οὐσία, καθ' ἣν ἕκαστόν ἐστι τὸ εἶναι. καί ἐστι ταυτότης, καθὸ ἓν μιᾶς τῆς τῶν ὄντων ἐσμὸν ἀρχῆς. ἔχομεν δὲ καὶ ἑτερότητα, ἐπειδὴ καὶ πλῆθός ἐστι τὰ ὄντα. ὅπου δὲ πλῆθος, ἐκεῖ ἑτερότης. ἔστι δὲ καὶ κίνησις ἐν πᾶσι τοῖς οὖσι. κίνησιν δὲ λέγω, οὐ τὴν ἀτελῆ ἐνέργειαν, ἀλλὰ τὴν ἐνεργῆ, τὴν ἑκάστου. πάντα γὰρ ἔχει οἰκείαν ἐνέργειαν, καὶ αὐτὰ τὰ ἄψυχα. ἢ γὰρ θερμαίνουσιν, ἢ ψύχουσι τὰ πλησίον, ἢ ὑγραίνουσιν, ἢ ξηραίνουσιν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ποιοῦσι. καὶ ἡ στάσις δὲ ἐπὶ πάντων θεωρεῖται. καὶ γὰρ τὰ ἀκίνητα στάσεως μετέχει. οὐ [2]μόνον τὸ τὴν ὁλότητα ἐστάναι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ μένειν ἐπὶ τῆς ἀεικινησίας, στάσις ἐστί. καθὸ δὲ μένουσι [3]κινήματα τὰ κινήματα, ἢ ἀεί, ἢ ἐπί τινα χρόνον, κατ' αὐτὸ τοῦτο στάσεως μετέχει.

Ἀρχή. Principium [triplex est,] efficiens, formale, finale. Aristoteles vero inquit, animam esse ut principium efficiens, finale, & formale animalium. Hæc enim sunt propria & vera principia. Et ut efficiens quidem, quia animal sola voluntate movet, nec ulla ad id machina indiget. Ut formale autem, quia ipsa formam dat animali omnibusque animatis. Ea enim formam habere dicuntur respectu animæ. Quod enim præstantius est in rebus naturalibus, id earum forma dicitur. In animantibus autem præstantius est anima. Ut finale autem, quia ejus causa corpus est. Corpus enim est alterius causa. Anima vero est id, propter quod quid est. Hinc etiam fabrica animalium alia atque alia est pro animæ proprietate, quæ unicuique inest. Sed anima quidem animalium principium est remotius: natura vero proximum. Eorum vero, quæ animam sequuntur, alia quidem ipsam sequuntur; alia vero totum animal: id est, ex anima & corpore constans. Ac animæ quidem affectio est intellectus. Is enim ei proprius est. Reliquæ vero affectiones, ut sentire, imaginari, irasci, concupiscere, & si quid simile, utrique communia sunt. † [Plato] omnium rerum quinque dixit esse principia, essentiam, identitatem, diversitatem, motum, & quietem. Hæc autem principia vocavit genera, non qualia sunt Peripateticorum, quæ a se invicem distincta sunt, & a quorum singulis series quædam subalternorum generum & specierum deducitur: sed ut quæ universam rerum naturam permeant. Est enim in omnibus rebus essentia, secundum quam unumquodque est id, quod est. Est & identitas, quatenus unum omnium nostrum est principium. Habemus & diversitatem, quoniam rerum est multitudo. Ubicunque enim est multitudo, ibi & diversitas. Est etiam in omnibus motus. Motum autem dico, non imperfectam cujusque rei actionem, sed efficacem. Omnia enim, vel ipsa inanima, suam habent actionem. Vel enim calefaciunt, vel frigefaciunt res vicinas, vel humectant, vel siccant, vel aliquid simile faciunt. Quin etiam quies in omnibus cernitur. Nam ea, quæ sunt immobilia, quietem participant. Non solum autem quies dicitur de re quæ tota & omnino quiescit; sed ipsa perseveratio in continuo motu quies est. Quatenus igitur ea, quæ moventur, vel semper vel ad aliquod tempus in motu perseverant, eatenus quietem participant.

Ἀρχιῶ. τὰ πρῶτα. παρθυθί. Ναρσῆν μὲν γὰρ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν [4]ὑποστήσασθαι φασιν.

Ἀρχιῶ. Primum. Initio. Statim. *Existimabant enim fore, ut Narses ne primum quidem impetum sustinere posset.*

Ἀρχηγέτης. ἡγεμών.

Ἀρχηγέτης. Dux.

Ἀρχὴ [5]ἄνδρα δείκνυσιν. ἐπὶ τῶν μὲν τῆς ἀρ-

Ἀρχὴ ἄνδρα δείκν. *Magistratus virum demon-*

1 Ὁ δὲ Ἀριστότελης φησὶν, ὅτι ἡ ψυχὴ οἷον ἀρχὴ τῶν ζ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, descripta sunt ex Philopono in librum 1. Aristotelis *de Anima* A. 6. & C. 1.

2 Οὐ μόνον τὸ τὴν ὁλότητα ἑστάναι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ μ.] Ut hic locus intelligatur, legenda sunt ea, quæ Suidas infra v. Κίνησις ex Philopono adducit.

3 Κινήματα] Hæc vox a prioribus Edit. abest, quam ex Philopono revocavi.

4 Ὑποστήσασθαι] Malim ὑποστῆσαι.

5 Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν] Apophthegma hoc a Diogeniano & Harpocratione etiam refertur; ejusque sensum Sophocles *Antigone* pag. 221. his verbis exprimit:

Ἀμήχανον δὲ πάντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
Ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ.

Scholiasta ad eum locum: Οἱ μὲν Χίλωνι ἀναφέρασι τὸ γνώμην, εἰ δὲ Βίαντι, ὅτι ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν. Vide etiam Menagium ad Laertium lib. 1. Segm. LXXVII.

χῆς

χῆς ὑπατικῶν· ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ἀρχῇ βιαίων γενομένων. Σόλωνος δὲ εἶναί φασιν τοῦτο τὸ ἀπόφθεγμα. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Θεόφραστος, Βίαιοι.

strat. Dicitur de iis, qui ante magiſtratum modeſtos, in ipſo vero magiſtratu violentos ſe præbent. Hoc apophthegma Solonis eſſe dicunt. Ariſtoteles vero & Theophraſtus id Soloni tribuunt.

Ἀρχὴ ἥμισυ παντός. ἐπὶ τῶν πινὸς ἀρχομένων καὶ σφόδρα σπόντων.

Ἀρχὴ ἥμισυ π. *Principium dimidium totius.* Dicitur de iis, qui in re incepta progreſſus faciunt.

Ἀρχὴ[1] ἰᾶσις πολὺ λώϊον, ἢ τελευτή. δηλοῖ δὲ ἡ παροιμία, ὡς ἀρχομένου πινὸς καὶ πάθους καὶ ἄλλου πινὸς δεινοῦ μᾶλλον ἐστὶ κωλύειν, ἢ ἀκμάζοντος καὶ τελειωθέντος.

Ἀρχὴ ἰᾶσις. *Multo melius eſt principio mederi, quam fini.* Proverbium docet, malo naſcenti facilius obſtari poſſe, quam corroborato & ad ſummum incrementum perducto.

Ἀρχὴ[2] μὲν μὴ φῦναι τοῖς ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
Μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου.
Φύντα δ' ὅπως ὠκιστα πύλας ἀίδαο περῆσαι.
ἐπὶ τῶν δυστυχῶς βεβιωκότων.

Ἀρχὴ μὲν μὴ Φ. *Primum quidem non naſci mortalibus eſt optimum, neque lucem hanc intueri. Deinde vero natum quam citiſſime ex hac vita rurſus diſcedere.* Dicitur de iis, qui infeliciter vixerunt.

Ἀρχήσαντος. ἄρξαντος.

Ἀρχήσαντος. Illius, qui magiſtratum geſſit.

Ἀρχὴ[3] Σκυρία. ἐπὶ τῶν βυτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελῆς ἐχόντων. παρόσον πετρώδης καὶ λυπρὰ καὶ διὰ τοῦτο πενιχρὰ ἡ Σκύρος, ὑφ' ἑνὸς φέρουσα λόγου ἄξιον. οἱ δέ, ἀπὸ Θησέως· ὅτι ὑπεθέμην τῇ Λυκομήδους ἀρχῇ, καὶ πειρῶν τοῦ γυναῖκα αὐτοῦ, καταχρημνισθείη. ὀφθαλμιάσαι δὲ πρῶτον Ἀθήνησι Θησέα ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν [4]τοῖς πρώτοις χαρακτῆρσι.

Ἀρχὴ Σκυρία. *Principatus Scyrius.* Dicitur de rebus vilibus & prorſus inutilibus. Inſula enim Scyrus eſt ſaxoſa & ſterilis, eamque ob cauſam pauper, nihilque, quod quidem alicujus ſit pretii, producens. Alii vero dicunt, Theſeum Lycomedis regno inſidiantem & uxorem ejus ad ſtuprum ſollicitantem de ſaxo præcipitatum eſſe, & inde proverbium hoc ortum. Theophraſtus autem ἐν τοῖς πρώτοις Χαρακτῆρσι refert, Theſeum Athenis primum oſtraciſmo mulctatum fuiſſe.

Ἀρχιάδας.[5] ὅτ' οὖν ἐν τῷ ψυχῇ ἀπεδείκνυτο. πλείστων γὰρ αὐτῷ χρημάτων διηρπασμένων, ἐπεὶ δὴ ἤσθετο Θεαγένης ἔτι παιδίον ὄντα λυπούμενον ἐπὶ τοῖς ἀπολωλόσι καὶ πεπορθημένοις, ὦ Θεάγενες, ἔφη, θαρρεῖν ἤδη σε χρὴ, καὶ τοῖς θεοῖς ὁμολογεῖν σωτήρια χάριτας, ὑπὲρ δὲ τῶν χρημάτων οὐκ ἀφυμνητέον. εἰ γὰρ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιὰς ἐνεκελεύσατο αὐτὰ ἀναλῶσαι Παναθηναίοις, πόσου ἂν ἐπριάμεθα τοῦ δαπάνου τούτου; ἀλλὰ τὸν παρόντα ἀγῶνα καὶ Παναθηναίων ἡγεῖσθαι δεῖ καὶ παντὸς ἑτέρου λαμπροτέρου τε καὶ θυτηριωτέρου.

Ἀρχιάδας. Archiadas. Hic, quo fuerit animo, demonſtravit. Cum enim maxima parte bonorum ſibi erepta Theagenem puerum adhuc ob facultates amiſſas & direptas triſtiore eſſe animo animadverteret, o Theagenes, inquit, nunc bono te animo eſſe, & Diis pro ſalute data gratias agere oportet, neque ob jacturam bonorum animus deſpondendus eſt. Si enim Minerva Polias in Panathenæa eas impendere juſſiſſet, quanti ſumptum hunc redemiſſemus? At præſens certamen & glorioſius & majore cum pietate conjunctum putari debet, quam Panathenæa & quodvis aliud feſtum.

Ἀρχίας.[6] ὅτ' οὖν βουλόμενος τοῦ Κύπρον προδῶναι Δημητρίῳ, καὶ φωραθεὶς, καὶ ἐς κρίσιν ἀχθεὶς,

Ἀρχίας. Archias. Hic Cyprum Demetrio prodere cum vellet, deprehenſus &

1 Ἀρχὴν ἰᾶσις πολὺ λώϊον, ἢ πλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Harpocratione.

2 Ἀρχὴν μὲ μὴ φῦναι ἐπιχθ.] Eſt ſententia Theognidis, quæ etiam refertur a Clemente Alexandrino *Strom.* lib. III. pag. 315. Καὶ μᾶλλον κατὰ Θέογνις τοῦτο γένεσιν δύσκυσιν κακὴν ὧδέ πως λέγων·

Πάντων μὲ μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
Μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου·
Φυέντα δ' ὅπως ὠκιστα πύλας ἀίδαο περῆσαι,
Καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.

Huc ſpectant verba Sileni apud Plutarchum *Conſol. ad Apoll.* pag. 115. Ἀνθρώπους δὲ παίμπαν οὐκ ἔστι χρεὼν τὸ παντὸς ἄριστον, οὐδὲ μεθαρμοσθῆναι τὴν βελτίστην φύσιν. Ἄριστον γὰρ πᾶσι καὶ πάσαις τὸ μὴ χρεὼν τὸ μόριον μηδὲ τεθῆναι καὶ τὸ πρῶτον τῶν ἄλλων ἀνυσθὲν, δεύτερον δὲ, τὸ χρεὼν μόριον ἀποτανεῖν ὡς τάχιστα. Alexis apud Athen. lib. III. cap. xxxv.

Οὐκοῦν τὸ πολλοῖς τῶν σοφῶν εἰρημένον,
Τὸ μὴ γενέσθαι μ' κρίνασιν ἓν' ἀεί,
Ἐπὰν γένηται δ' ὡς τάχιστ' ἰχθῦ πλέον.

Cicero apud Lactantium lib. III. pag. 304. *Non naſci longe optimum, nec in hos ſcopulos incidere vitæ: proximum autem, ſi natus ſis, quam primum tanquam ex incendio effugere.* Poſidippus apud Stobæum Eclog. xcvi. fol. 464.

Ἦν ἄρα τῶν παντῶν τόδε λώϊον, ἢ χρεὼν
Μήποτε, μὴ θανεῖν αὐτίκα πικτόμενον.

Eadem γνώμη Poſidippi Anthol. lib I. cap. xiii. Epigr. iii. ſic legitur:

Ἦν ἄρα τῶν δυεῖν ἑνὸς αἴρεσις, ἢ τὸ χρεὼν
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα πικτόμενον.

Sed lectio Stobæi præferenda eſt. Cæterum ſententiam hanc exagitat, eamque ut ineptam rejicit Lactantius lib. III. pag. 303.

3 Ἀρχὴ Σκυρία. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν κὴ μηδὲν λυσ.] Hæc αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Euſtathium ad Il. I. pag. 782. qui ea ex Pauſaniæ Lexico ſe deſcripſiſſe teſtatur.

4 Ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς] Sic etiam legitur apud Apoſtolium. At Mauſſacus ad Harpocrationem v. Ἐπίσκεπος reponendum putat vel ἐν τοῖς περὶ τῶν καιρῶν, vel ἐν τοῖς περὶ καιρῶν: a quo diſſentit Menagius ad Laert. lib. v. Segm. xlv. qui vulgatam lectionem tuetur. At ego cum Pearſonio exiſtimem legendum eſſe ἐν πρώτῳ περὶ καιρῶν. Scripſerat enim Theophraſtus duos libros περὶ καιρῶν, ut Laertius teſtatur. Horum priorem Suidas hoc loco citat: poſteriorem vero infra v. Κυψελιδῶν. Ab his libris περὶ καιρῶν diverſum erat opus ejuſdem Theophraſti περὶ τῶν καιρῶν inſcriptum, quod tamen cum priori confundit Voſſius, recte ideo reprehenſus a Reineſio *Var. Lect.* pag. 385. quem vide.

5 Ἀρχιάδας. ὅτε οὖν ἦν τὴν ψυχ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, Damaſcii eſſe Pearſonius ſuſpicatur: quod verum exiſtimo. Vide Excerpta ex Damaſcio apud Photium pag. 1066. ubi Archiadæ hujus mentio fit. Ejuſdem etiam meminit Marinus in *Vita Procli* cap. xiii. & alibi.

6 Ἀρχίας. ὅτε βουλόμενος τὴν Κύπρον προδ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Polybii, quæ leguntur in Collectaneis Conſtantini a Valeſ. editis pag. 170. unde Suidas ea deſcripſit.

καλωδίῳ τὴ ἐπὶ [1]τῶ αὐλαίας παραπεπλασμάτων ἑαυτὸν ἀπεκρέμασε. τῷ γὰρ ὄντι ὑφὰ τὰς ἐπιθυμίας κενοὶ κενὰ λογίζονται, καὶ τὴν παροιμίαν. καὶ γὰρ ἐκεῖνος δόξας φ' τάλαντα περισλήψεσθαι, καὶ τὰ προϋπάρχοντα ζημιωθεὶς καὶ τὸ πνεῦμα προσαπέβαλεν.

in judicium adductus, funiculo veli, quod aulæ prætendebatur, ſe ſuſpendit. Revera enim homines vani cupiditatibus decepti vana animo agitant, ut fert proverbium. Namque ille quingenta talenta ſe lucraturum ſperans, & quas antea poſſidebat opes & præterea ſpiritum amiſit.

Ἀρχίας [3] Συρακόσιος καὶ Μύσκελος Ἀχαιὸς ἦκον ἐς Δελφοὺς ἐπὶ τῷ αὐτῷ τῶ χρόνῳ, καὶ ἦτην ἄρα ὑφ' ὧν ἔμελλον οἰκίζειν πόλεων φήμιον ἀγαθὸν λαβεῖν, τὸν ὑπονησόμενα αὐτοῖς τε καὶ ταῖς πόλεσιν αὐτῶν βίον. λέγει δὲ ἡ Πυθία·

Χώρας καὶ πόλεως οἰκήτορα λαὸν ἔχοιτε
Ἤλθετ' ἐρησόμενοι Φοῖβον, τίνα γαῖαν ἵκησθε.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φράζεσθ' ἀγαθῶν πότερόν κεν ἕλοισθε,
Πλοῦτον ἔχων κλεεινὸν, ἢ περιβλήτου ὑγίειαν.

Ἐπεὶ τάδε ταῦτα ἠκροάσθην, Ἀρχίας ὁ φιλοχρήματος πλοῦτον προβολὴν αἱρεῖται· ὠδὲ ἐψεύσθη τῆς ἐλπίδος. παμπλοῦτος γὰρ ἡ πόλις Συράκουσα τῷ φήμῳ τῷ Πυθίᾳ ἐγένετο. Μύσκελος δὲ αἱρεῖται αὐτός τε ὑγιαίνειν καὶ ἡ πόλις. καὶ ἀπάνθρωπον ἦν ἤτησε. δεῖγμα δὲ τῆς ἐν Κρότωνι ὑγιείας, ὅτι ῥωμαλέοι τε εἰσὶν οἱ οἰκήτορες, καὶ ἀθλητῶν ἡ πόλις πολλῶν καὶ ἀγαθῶν μήτηρ ἐγένετο. πλοῦτος ἄρα καὶ ὑγίεια δῶρα ἄμφω ἐστὸν· αἵρεσις δὲ ἐρρωμένη καὶ διάνοια ὑγιαίνουσα αἱρεῖται τὰ βελτίω, ὡς ἀπέφηναν καὶ ὅσοι· ὁ μὲν, σωφρονέστερος ἄν· ὁ δὲ, ἧττον πάντη ἐλευθέριος. Τῶν δὲ ἀγαθῶν τὰ ἀνθρωπικῶν τὸ μὲν πρεσβύτερον· τὸ δὲ δεύτερον, ὡς [4]καὶ Πλάτων φησὶ, καὶ τὸ Σκολιὸν ᾄδει.

Ἀρχίας [3] Syracuſanus & Myſcelus Achæus Delphos eodem tempore venerunt, de urbibus, quas condituri erant, oraculum conſulturi, & ſciſcitaturi fata, quæ ſibi urbibuſque ſuis decreta eſſent. Illis igitur Pythia reſpondet: *Vos novæ coloniæ duces veniſtis ſciſcitaturi ex Phœbo, quæ terra vobis petenda ſit. Sed agite, conſiderate nunc, utrum bonorum eligere præſtet: an copiam divitiarum; an vero jucundiſſimam ſanitatem.* His auditis, Archias, homo pecuniæ avidus, opum abundantiam optat: neque ſpe ſua fruſtratus eſt. Nam urbs Syracuſana ſecundum oraculum Pythium opulentiſſima evaſit. Myſcelus vero optans ut & ipſe & urbs ſua ſecunda valetudine fruerentur, voti ſui compos factus eſt. Sanitatis enim Crotonienſium manifeſtum eſt argumentum, quod valentes ſint & robuſti, & urbs eorum multos forteſque athletas tulerit. Divitiæ igitur & ſanitas ambo [Dei] dona ſunt, ſed mens robuſta & ſana eligit meliora: quod & hi declararunt; quorum alter fuit prudentior, alter vero ingenii minus liberalis. Bonorum igitur humanorum alterum eſt primarium; alterum vero ſecundarium: ut & Plato inquit, & Scolium canit.

Ἀρχίβιος, Ἀπολλωνίου, γραμματικός. τὸν Καλλιμάχου Ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν.

Ἀρχίβιος, Πτολεμαίου, Λευκάδος ἢ Ἀλεξανδρεύς, γραμματικὸς, τῶν ἕως Τραϊανῶ τῶ Καίσαρος ἐν Ῥώμῃ παιδευσάντων.

Ἀρχιγένης, Φιλίππου, Ἀπαμεὺς Συρίας, ἰατρὸς, μαθητὴς Ἀγαθίνου, ἐπὶ Τραϊανῶ ἰατρεύσας ἐν Ῥώμῃ, βιοὺς ἔτη ξγ', καὶ συγγράψας πολλὰ ἰατρικά τε καὶ Φυσικά.

Ἀρχιδάμιος [5] πόλεμος. τῶ Πελοποννησιακῶ πολέμου τὰ πρῶτα ἔτη Ἀρχιδάμιος ἐκλήθη πόλεμος, ἀπὸ τοῦ Ἀρχίδαμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλεῖν.

Ἀρχίδιον. ὑποκοριστικῶς ἡ λέξις. [6]Ἀριστοφάνης· Κἂν λαχόντες ἀρχίδιον, εἶτα βούλησθ' ἁρπάσαι τι.

Ἀρχίβιος. Archibius, Apollonii filius, Grammaticus, Callimachi Epigrammatum enarrationem ſcripſit.

Ἀρχίβιος. Archibius, Ptolemæi filius, Leucadius, vel Alexandrinus, Grammaticus ex eorum numero, qui Romæ uſque ad Trajanum Imperatorem docuerunt.

Ἀρχιγένης. Archigenes, Philippi filius, Apamenſis, (ex Apamea urbe Syriæ) Medicus, Agathini diſcipulus, qui Romæ ſub Trajano artem medicam exercuit. Vixit annos LXIII, multaque Medica & Phyſica ſcripſit.

Ἀρχιδάμιος πόλεμος. Archidamium bellum. Belli Peloponneſiaci anni priores bellum Archidamium dicuntur, ab Archidamo, qui irruptionem in Atticam fecit.

Ἀρχίδιον. Minimus magiſtratus. Ariſtophanes: *Et ſi vel minimum Magiſtratum adepti deinde rapere velitis aliquid.*

1 Ἐκ τῶ αὐλαίας παραπεπλασμάτων] Vel ſcribendum eſt καλωδίῳ τῶ τῆς αὐλῆς παραπεπλασμάτων: vel, τῶ παραπεπλασμένης αὐλαίας, ut infra v. Αὐλαία.

2 Παραπεπλασμάτων] Infra v. Κενοὶ, ubi locus hic repetitur, legitur παραπεπλασμένων: quæ lectio admitti poteſt, ſi præcedentia quoque mutentur, & pro τῶ ἐκ τῶ αὐλαίας legatur τῶ αὐλαίων

3 Ἀρχίας Συρακόσιος καὶ Μύσκ. Ἀχαιὸς ἦκον ἐς Δελφοὺς ἐπὶ τῷ αὐτ.] Eandem hiſtoriam idemque oraculum refert Enarrator Comici ad *Equit.* pag. 351. qui omnino cum hoc loco Suidæ conferendus eſt. Vide etiam Stephanum Byzantium v. Συράκουσαι, & Euſtath. ad Dionyſium v. 369. itemque infra v. Μύσκελος & v. Πλειστόνικος.

4 Ὡς ὁ Πλάτων φησί] Locus Platonis exſtat in *Gorgia* pag. 283. ubi Philoſophus inquit: Οἶμαι γάρ σε ἀκηκοέναι ἐν τοῖς συμποσίοις ἅδοντων ἀνθρώπων τοῦτο τὸ Σκολιόν· ἐν ᾧ καλοῦμεν ὑγιείᾳ πρῶτα ἄριστον εἶναι· τὸ δὲ δεύτερον καλὸν γίγνεσθαι· τρίτον δέ, ὡς φησιν ὁ ποιητὴς ὁ Σκολιός, τὸ πλουτεῖν ἀδόλως. i. e. *Puto enim te audiviſſe Scolium illud, quod in conviviis cani ſolet: Optimum omnium eſſe ſanitatem: huic proximum, egregiam formam: tertium vero, ut auctor Scolii ait, divitias nulla fraude quæſitas.* Vide etiam Athen. lib. xv. pag. 694. qui ipſum Scolium exhibet, ad quod Plato hic reſpicit.

5 Ἀρχιδάμιος πόλεμος. Τῶ Πελοπ. πολ.] Ex Harpocratione.

6 Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 594. (411. Ed. Baſ. *P.*)

Ἀρχιερεσία. κωπηλασία.

Ἀρχίκλοπος. ὁ ἀρχαῖος κλέπτης.

Ἀρχίλοχος. ὅτι τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν θανόντων οἱ Θεοὶ λήθην τίθενται. Ἀρχίλοχον γὰρ ποιητὴν γενναῖον τἄλλα, εἴ τις αὐτοῦ τὸ αἰσχρορρεπὲς καὶ τὸ κακορρήμον ἀφέλοι, καὶ οἱονεὶ κηλίδα ἀπορρύψας, ὁ Πύθιος ἠλέει πεθνεῶτα. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα δήπου ξυὸς Ἐνυάλιος. [1] καὶ ὅτε ἦκεν ὁ ἀποκτείνας αὐτὸν, Κάλανδος μὲν ὄνομα, Κόραξ δὲ ἐπώνυμον, τοῦ Θεοῦ δεόμενος ὕστερ ὧν ἐδεῖτο, ὁ χρησμὸς αὐτὸν ἠπάλλο ἡ Πυθία ὡς ἐναγῆ, ἀλλὰ ταῦτα δήπου τὰ [2] θρυλλούμενα ἀνεῖπεν. ὁ δὲ ἄρα παρεβάλλετο τὰς τοῦ πολέμου τύχας, καὶ ἔλεγεν, ὡς ἦκεν εἰς ἀμφίβολον ἢ δράσαι, ἢ παθεῖν, ὅσα ἔπραξε, καὶ ἠξίου μὴ ἀπεχθάνεσθαι τῷ Θεῷ, εἰ τῷ ἑαυτοῦ δαίμονι ζῇ, καὶ ἐπηρᾶτο, ὅπως μὴ τέθνηκε μᾶλλον, ἢ ἀπέκτεινε. καὶ ταῦτα ὁ Θεὸς οἰκτείρει, καὶ αὐτὸν κελεύει ἐλθεῖν εἰς Ταίναρον, ἔνθα Τέττιξ τέθαπται, καὶ μειλίξασθαι τοῦ τοῦ [3] Τελεσικλείου παιδὸς ψυχοῦ, καὶ φαύλην χοάς. οἷς ἐπείθη· καὶ τῆς μήνιδος τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ ἐξάντης ἐγένετο. Καὶ παροιμία· Ἀρχίλοχον παλεῖς. ἐπὶ τῶν κακηγόρων καὶ λοιδόρων.

Ἀρχιμήδης, Τραλλιανὸς, φιλόσοφος. Ὑπόμνημα εἰς Ὅμηρον, καὶ Μηχανικά.

Ἀρχίς. [4] τοῦ Ὑπερληφένους [5] Φυγαδοθήρας.

Ἄρχιππος, Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος, ἐνίκησεν ἅπαξ ἐπὶ τῆς ἐννενηκοστῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος.

Ἀρχισυνάγωγος. ὁ ἀρχηγός.

Ἄρχων. Ἄρχοντες οἱ ἐννέα τινές· Θεσμοθέται ἓξ, Ἄρχων, Βασιλεὺς, Πολέμαρχος. καὶ πρὸ μὲν τῶν Σόλωνος νόμων οὐκ ἐξῆν αὐτοῖς ἅμα δικάζειν· ἀλλ' ὁ μὲν Βασιλεὺς καθῆτο πρὸς τῷ καλουμένῳ Βουκολείῳ· τὸ δὲ ἐστὶ πλησίον τοῦ Πρυτανείου· ὁ δὲ Πολέμαρχος, ἐν Λυκείῳ· καὶ ὁ Ἄρχων, πρὸς τοὺς Ἐπωνύμους· οἱ Θεσμοθέται, πρὸς τὸ Θεσμοθέσιον. κύριοί τε ἦσαν, ὥστε τὰς δίκας αὐτολεῖς ποιεῖσθαι. ὕστερον δὲ Σόλωνος αὐτοῖς νομοθετήσαντος, οὐδὲν ἕτερον αὐτοῖς ἐπελείπετο ἢ μόνον [6] ὑποκρίνειν τοὺς ἀντιδίκους.

Ἄρχων [7] ἀρχὸς. ἀρχηγός. πρωτηγός. [8] Ἄρχων ἀρχὸν πημάτων. † [9] Τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων εἶναι πάντα πραγμάτεσθαι δεῖν. ὁ δὲ Ἡγείας ἠξίου μόνον τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων τίθεσθαι πρόνοιαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν πρὸς ἐκείνων. ἑκάτερον γὰρ εἶναι τοῦ ἕπεσθαι τοῦ ἀγαθοῦ πρὸς ἑαυτὸν μᾶλλον ἢ πρὸς ἕτερον.

Ἀρχιτεσία. Remigatio.

Ἀρχίκλοπος. Antiquus fur.

Ἀρχίλοχος. Archilochus. Virorum bonorum ne post obitum quidem Dii oblivisci untur. Archilochum enim poetam, cætera bonum, (si fœdam ejus maledicentiam tollas, eamque velut maculam eluas) Pythius mortuum etiam miseratus est: idque in bello, ubi Mars communis est. Nam cum ille, qui ipsum interfecerat, nomine Calondas, cognomine vero Corvus, [Delphos] venisset, a Deo rem aliquam necessariam petiturus, Pythia ut piaculo dignum non admisit, sed ei notissimum illud responsum dedit. At ille belli casus excusans, dicensque, se in discrimen venisse aut faciendi aut patiendi ea quæ fecisset, Deum rogabat, ne se ut invisum averteretur, si fato suo viveret, mala sibi imprecans, quod non potius ipse obiisset, quam illum interfecisset. His Deus ad misericordiam commotus, cum in Tænarum, ubi Tettix sepultus erat, abire, & filii Telesiclis animam inferiis placare jussit. Huic mandato cum paruisset, indignationem Dei evasit. Et proverbium: *Archilochum calcas:* quod dicitur in homines maledicos.

Ἀρχιμήδης. Archimedes, Trallianus, Philosophus. Scripsit commentarium in Homerum, & Mechanica.

Ἀρχίς. Archiæ, qui Φυγαδοθήρας cognominatus est.

Ἄρχιππος. Archippus, Athenienſis, Comicus antiquus, qui semel vicit Olympiade xci.

Ἀρχισυνάγωγος. Synagogæ princeps.

Ἄρχων. Archontes [Athenis] novem erant: Thesmothetæ sex, Archon, Rex, Polemarchus. Ac ante Solonis leges ipsis una jus dicere non licebat: sed Rex judicabat ad Bucoleum, ita dictum: (id autem erat prope Prytaneum:) Polemarchus in Lyceo: Archon juxta Eponymos; & Thesmothetæ ad Thesmotheſium. Hi liberam habebant potestatem lites dijudicandi, ita ut ab eorum sententia ad aliud judicium provocare non liceret. Post leges vero a Solone latas nihil aliud ipsis relictum fuit, quam ut litigantes examinarent.

Ἄρχων ἀρχὸς. Dux. Princeps. Arbiter. *Tempus malorum arbiter.* † Principem subjectorum causa omnia facere oportet. Hegias vero æquum esse censebat, ut non solum Princeps subditorum curam gereret, sed etiam ipsi subditi Principis rationem vicissim haberent. Quenquam enim sibi melius esse

1 Καὶ ὅτε ἦκεν ὁ ἀποκτείνας αὐτὸν, Καλ.] Historia hæc a pluribus scriptoribus refertur. Vide Oenomaum apud Euseb. de *Præp. Evang.* lib. v. cap. xxxiii. & Aristidem Tom. iii. pag. 487.

2 Τὰ θρυλλούμενα ἀνεῖπε] Excidit hic responsum Pythiæ, quod tale erat:

Μεσσάων θερόεσσαν κατέκτανες· ἔξιθι νηοῦ.

Vide Galenum ἐν Προτρεπτικῷ ἐπὶ τοὺς τέχνας, cap. ix.

3 Τελεσικλείου παιδὸς] Id est, Archilochi. Pater enim Archilochi vocabatur Telesicles, ut patet ex oraculo, quod exstat apud Stephanum Byzantium v. Θάσος, & Euseb. *de Præpar. Evang.* lib. vi. cap. viii.

4 Ἀρχίς. Τοῦ ὑπερληφένους Φυγαδοθήρας] Locus, ad quem Suidam respexisse puto, exstat apud Photium pag. 1481. ubi Archiæ hujus mentio fit.

5 Φυγαδοθήρας] MSS. Paris. habent Φυγοθήρας. Sed Φυγαδοθήρας vero lectio est, quoniam Archias hic ita appellatus fuit, quod τοὺς φυγάδας, sive oratores, quos Antipater Rex Macedoniæ sibi dedi postulaverat, Athenis fugientes persequeretur, & quasi venaretur, ut docet Plutarchus *Demosthene* pag. 859. quem vide.

6 Ὑποκρίνειν] Legendum puto ἀνακρίνειν: quæ & Pearsonii conjectura est.

7 Ἄρχων ἀρχὸς] Sic male omnes Edit. habent: cujus loco ex Sophocle scribendum est Ἄρχων ἀρχὸν; ut & Portus monuit.

8 Ἄρχων ἀρχὸν πημάτων] Hæc sunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 55. ut Portus observavit.

9 Τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων εἶναι πάντα πράττειν δεῖν.] Hæc, & quæ sequuntur, ex Damascio deprompta esse Pearsonius suspicatur: quod verum esse existimo.

ὁ δὲ Ἰσίδωρός φησιν, τὸν [1] ἄρχοντα ἢ ἀρχοῦ ἀκούειν, εἰ δὴ καὶ ἑαυτῷ φροντίδα ποιοῖτο, ὡς ἑνός γε καὶ ἑαυτῷ τῶν ἀρχομένων καὶ δεομένων προνοίας. τὸν γάρτοι ἄρχοντα τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ δεῖσθαι μηδενός. ἢ δὲ ἀνθρωπίνη ὁ τεχνίτης δέοιτο ἄν· οἷον ἰατρὸς τῆς ἰατρικῆς, εἰ νοσήσειεν. ἰατρικὴ δὲ οὐκ ἄν ποτε νοσήσειεν. ὥστοινυν οὐδὲ ὁ κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἑαυτὸν ἰατρός· οὐ τοίνυν οὐδὲ κατὰ τὴν ἀρχικὴν ὑπερβολὴν ἄρχων ἐφάμεν· λογικώτερον δὲ εἰπεῖν ὑπερχειρηλέον, ὡς τὰ πρός τι λέγεσθαι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πρὸς ἄλληλα. ἄρχων ἄρα πρὸς ἀρχομένους, καὶ ἀρχόμενον πρὸς ἄρχοντα καὶ λέγεσθαι καί εἰσιν. ὥστε εἴ τι τὸ ἄρχειν ὠφελεῖ τοὺς ἀρχομένους, ὠφελήσει πρὸς οὓς καὶ τὸ ἄρχειν πρόσεστιν.

malle, quam alteri. Iſidorus vero inquit, Principem, quatenus eſt Princeps, nullius indigere: & ſi ſui quoque curam gerat, ut unius ſubditorum, quibus cura & providentia opus eſt. Cæteroqui Principem, ſi accurate rem examinemus, nullius indigere. Eodem modo artifex, quatenus eſt homo, aliqua re indigere poteſt: velut medicus medicina, ſi ægrotet. Ipſa vero ars medica nunquam ægrotaverit: nec medicus, quatenus eſt medicus. Ergo nec Princeps, quatenus ſpectatur ut Princeps, [alicujus indigebit.] Sed ſecundum ſubtiliorem argumentandi rationem dicendum eſt, Relata non ſolum eſſe quæ ſic dicantur, ſed etiam quæ ad ſe invicem reſpectum habeant. Princeps ergo ſubditos, & ſubditi ad Principem relationem & habent & habere dicuntur. Itaque ſi imperii adminiſtratio populo prodeſt, proderit etiam ei, cui ejus adminiſtratio commiſſa eſt.

Ἀρχύτας, [2] Ταραντῖνος, Ἑστιαίου υἱός, ἢ Μνησάρχου, ἢ Μνασαγόρου, φιλόσοφος Πυθαγορικός. ὅστις Πλάτωνα ἔσωσε μὴ φονευθῆναι ὑπὸ Διονυσίου τοῦ τυράννου. τῶν κοινῶν δὲ τῶν Ἰταλιωτῶν προέστη, δραπέτης αἱρεθεὶς αὐτοκράτωρ ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν περὶ Ὀπούντιον τὸν τόπον Ἑλλήνων. ἅμα δὲ καὶ φιλοσοφίαν ἐπαιδεύων μαθητὰς τ' ὠφέλησε ἔσχε, καὶ βιβλία συνέγραψε πολλά. τοῦτον φανερῶς γενόμενος διδάσκαλον Ἐμπεδοκλέους. Καὶ παροιμία· Ἀρχύτου πλαταγή. Ὅτι Ἀρχύτας πλατάγιον εὗρεν, ἥπερ ἐστὶν εἶδος ὀργάνου, ἦχον ἡ ψόφον ἀπολελυκός. ὁ δὲ πλατάγιον χαλκοῦν ἐπλασάτο.

Ἀρχύτας. Archytas, Tarentinus, Heſtiæi filius, aut Mneſarchi, aut Mnaſagoræ, Philoſophus Pythagoricus, qui Platonem ſervavit, cum eum Dionyſius tyrannus interfecturus eſſet. Hic communi Italiotarum præfuit, Dictator a civibus & vicinis Græcis creatus. Idem Philoſophiam docuit, & celebres diſcipulos habuit, multoſque libros ſcripſit. Hunc Empedoclis diſcipulum fuiſſe manifeſtum eſt. Et proverbium: *Archytæ crepitaculum.* Archytas enim crepitaculum invenit, quod eſt inſtrumentum ſonum ac ſtrepitum edens. Ille igitur crepitaculo, quod fabricaverat, crepitum edidit.

Ἄασα. ὅτε σημαίνει τὸ ὅσα καὶ ἄπνα, δασύνεται. ὅτε δὲ τὸ πνᾷ, ψιλοῦται. Τῶν ἄασα θυμῷ καὶ ἀϊδὶ μνήμης ἔχω. καὶ ἄασα γελωτοποιεῖν· ἀντὶ τοῦ, πνᾷ σκώπτειν.

Ἄασα. Quum ſignificat *quæcunque* & *quæ*, aſpiratur. Cum vero ſignificat *aliqua*, tenui ſpiritu notatur. *Quæcunque animo & memoria teneo.* Et ἄασα γελωτοποιεῖν, aliqua ridere & cavillis excipere.

Ἀσάμινθος. ἡ πύελος, ἡ σκάφη· ἐν [3] αἷς οἱ ἀρχαῖοι ἐλούοντο. οὐκ [4] ἦσαν γὰρ βαλανεῖα. [5] ὅθεν καὶ τὸ τὴν ἄσιν μινύθειν.

Ἀσάμινθος. Solium, labrum: in quibus veteres ſe lavabant, balneis nondum repertis. [Dictum eſt ἀσάμινθος] inde, quod ſordes minuat.

Ἀσαμωναῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀσαμωναῖος. Aſamonæus. Nomen proprium.

Ἄσαρ. εἶδος λαχάνου, ᾧ κέχρηνται οἱ ἰατροὶ εἰς θεραπείαν τῆς νοζούσης.

Ἄσαρ. Genus oleris, quo medici ad curandos morbos utuntur.

Ἀσσάρια. ὀβολοί. Νόμισμα, ὃ πρῶτος βασιλεὺς Ῥωμύλος Ῥωμαίων γενόμενος, [6] ἀπὸ σιδήρου καὶ χαλκοῦ πεποιημένα πρῶτος ἐκαίσαλο Ῥωμαίοις, ἃ πρὸ αὐτοῦ πάντες ἀφὰ σκυλίνων ἢ ὀστρακίνων τινῶν ἀξίαν πλησίον ἀλλήλων ἐχρῶντο. ἀφ' ὧν ὠνόμαζεν ὅτι τοῦ ἰδίου ὀνόματος νόμισμα, ὡς φησι Τραγκύλλος.

Ἀσσάρια. Oboli. Moneta. Numa, primus a Romulo Romanorum Rex, ex ferro & ære factam monetam Romæ primus introduxit, cum omnes, qui ipſum antecеſſerant, coriis & teſtis ad eam rem uſi fuiſſent. Hanc monetam de ſuo nomine *nummos* appellavit, ut ait Tranquillus.

Ἄσατο. ἐκορέσθη. διεφορήθη. περὶ Ὤχου τοῦ Πέρσου. Τὸν δὲ Μένδητα τράγον Πανὸς ἱερὸν κολέψυσέ τε, καὶ σκευάζας παιδικῶς ταύτῃ ὁ δυσμενὴς ἄρα τοῦ δαίτα ἄσατο. Αἰγυπτίων τε λεὼν πάμπολυν ἀποσπά-

Ἄσατο. Satiatus eſt. Repletus eſt. De Ocho Perſa. *Hircum Mendeſium Pani ſacrum macta vit, condimentiſque variis conditum ſceleratus ille in viſcera ſua condidit, & magnam Ægyptiorũ multitudinem ab uxoribus &*

1 Τὸν ἄρχοντα, ἢ ἄρχοντος ἀκούειν] Locus hic mendo laborat, nec ſenſus ei conſtat. Forſan auctor ſcripſerat, τὸν ἄρχοντα, ἢ ἄρχων, μανάνοις ἀνῆρ. Certe ſenſus tale quid requirit.

2 Ἀρχύτας, Ταραντῖνος, Ἑστ.] Vide de eo Laertium: itemque Meurſium in *Bibliotheca Græca.*

3 Ἐν αἷς ἐλοῦντο. οὐκ ἦσαν γὰρ βαλανεῖα] Artemidorus lib. 1. cap. LVI. Οἱ δὲ πάλαι πάντες τὸ λέγειν ἐκ κακὸν διώριζον εἶναι. βαλανεῖα γὰρ οὐκ ἦσαν, ἀπὸ τῶν λεκανίδων ἀσαμίνθους ἐλέγοντο. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

4 Οὐκ ἦσαν] Malim οὐκ ἦδεσαν, ut apud Artemidorum.

5 Παρὰ τὸ τὴν ἄσιν μινύθειν] Vide infra v. Αἵματος ἔσαι.

6 Ἀπὸ σιδήρου καὶ χαλκοῦ πεποιημένα πρῶτος ἔκαι.] Hæc, & quæ ſequuntur, ipſiſſimis etiam verbis de Numa refert Cedrenus pag. 148. ut Pearſonius obſervavit.

σας γαμετῶν ϗ τέκνων ἐς Πέρσας ἤγαγεν ἀνοίκλως.

'Ασαφές. ἀνόητον. ἄδηλον.

'Ασαφείᾳ νυκτὸς ἀπολλύμενος. ὑπὸ σκοτεινοτάτης δηλαδὴ νυκτός, καθ' ἣν τίς τινα ἀναγνωρίσαι ϗ δύναται. ὅθεν ϗ τὸ, σελήνης τὸν ζόφον διασαφούσης. ἔτι γέγραπται ἐν τῇ μαρτυρίᾳ τῶν ἁγίων δισμυρίων.

'Ασβαμαῖον.[1] ὕδωρ ἔτι καλούμενον.

'Ασβεστος. ἀκαλάπαυστος.

'Ασβόλη καὶ ἄσβολος. ἡ αἰθάλη τοῦ πυρός. ἡ φακτή.[2] Φεῦ, ἰὼ τῆς ἀσβόλης. καὶ ἐπὶ δεικτῆς, τῇ ἀσβόλῳ.

'Ασδρούβας,[3] ὁ Καρχηδονίων στρατηγὸς, κενόδοξος καὶ ἀλαζὼν, καὶ πολὺ κεχωρισμένος τῆς στρατηγικῆς καὶ στρατιωτικῆς δυνάμεως. σημεῖα δὲ τῆς ἀνοησίας αὐτοῦ, ὅτι παρ' ὀλίγον πόλεμον ἐν πανοπλίᾳ πορφυρίδα θαλασσίαν ἐμπεπορπημένος, ἡνίκα Γολόσσης συνεγένετο τῷ Νομάδων βασιλεῖ μὲ μαχαιροφόρων δέκα. καὶ ὅσον εἴκοσι πόδας ἀπέστη περιβεβλημένους τάφρον καὶ χάρακα, καὶ καλέσθαι τῷ βασιλεῖ προσιέναι πρὸς αὐτόν, καθῆκεν γίνεσθαι τἀναντίον. ὁ μὲν ἀλλ' ὁ Γολόσσης ἁπλοῦς ἔχων Νομαδικῷ τινι τρόπῳ, μόνος προσῆλθε πρὸς αὐτόν· καὶ προσαγγίσας ἤρετο, τίνα φοβούμενος τὴν πανοπλίαν ἔχων ἦκε. τὸν δ' εἰπόντος Ῥωμαίους· Οὐκ ἂν ἄρ', ἔφησεν ὁ Γολόσσης, ἔδωκας σαυτὸν εἰς τὴν πόλιν, μηδεμίαν ἔχων ἀνάγκην. † Ἦν μὲν δὴ καὶ φύσει σάρκινος, βαλὼν δὲ τὴν πανοπλίαν καὶ κοιλίαν εἰλήφει, καὶ τῷ χρώματι πρόδηλος φύσιν ὑπεκκαυμένος. ὥστε δοκεῖν ἐν πανηγύρει τινὰ θεάσασθαι πρόβατα πλησίον τοῖς σταθμοῖς βόσιν, ἀλλὰ μὴ πλικάτων καὶ τοιούτων κακῶν προστάτην, ὧν ὑπ' ἂν ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ δικαίαν ὑδεὶς. ὥστ' ὅταν μὲν ἐς τὰς ὑποφάσεις αὐτοῦ τις βλέψειε, θαυμάζειν τὸν ἄνδρα καὶ τὸ μεγαλόψυχον τῶν λόγων· ὅταν δὲ ἐς τὸν χειρισμὸν τῶν πραγμάτων, τὴν ἀγεννίαν ἐκπλήττεσθαι καὶ τὴν ἀνανδρίαν.

'Ασδρούβας,[4] Καρχηδονίων στρατηγός. οὗτος[5] ἐν τῷ πολέμῳ συμβολὴν χαλεπῶς ἔχων τῆς[6] ἐπὶ τὰ μεγάλα ὑπερχρήστου, ὅσα Ῥωμαίων εἶχεν αἰχμάλωτα ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀγαγὼν, ὅθεν θεσπέσια Ῥωμαίοις ἔμελλε τὰ δράματα ἔσεσθαι, τοὺς μὲν ὀφθαλμοὺς, ἢ γλῶτταις, ἢ νεύροις, ἢ αἰδοίοις σιδηρίοις ἐξείλκυε καμπύλοις· τοὺς δὲ ὑπέτεμνε τὰ πέλματα καὶ ἀκρώλενας ἐξέκοπτεν, ἢ τὸ δέρμα τοῦ λοιποῦ σώματος ἀπέσπα, καὶ πάντας ἔμπνους ἔτι καλεκρήμνιζεν, ἀδιάλ-

liberis avulsam in Perſiam crudeliter abduxit.

'Ασαφές. Obſcurum. Non perſpicuum. Incertum.

'Ασαφείᾳ νυκτ. Qui nocte obſcura periit. Sive, quem obſcuritas noctis, in qua alter alterum agnoſcere non poteſt, perdidit. Unde & illud, *Luna tenebras illuſtrante.* Sic ſcriptum eſt in Martyrio viginti millium ſanctorum.

'Ασβαμαῖον ὕδωρ. Asbamæa aqua, ſic vocata.

'Ασβεστος. Inextinctus. Nunquam ceſſans.

'Ασβόλη & ἄσβολος. Fuligo. Favilla. *Heu, heu, fuliginem!* Et in dativo ἀσβόλῳ.

'Ασδρούβας. Aſdrubal, Carthaginenſium Imperator, ingenio erat vano & jactabundo, & in rebus gerendis ab imperatoria virtute longe aberat. Vanitatis autem illius argumentum & hoc eſt. Cum Guluſſa Rege Numidarum colloquium habiturus, lorica ac reliquis armis tectus acceſſit, chlamydem ex purpura Tyria geſtans fibula adſtrictam. Deinde a ſatellitio progreſſus viginti pedum ſpatio, vallo ac foſſa munitus Regi per nutum ſignificavit ut ad ſe accederet, cum tamen contrarium fieri debuiſſet. Sed Guluſſa, ut erat ſimplicis ingenii, more gentis Numidarum, ſolus ad eum acceſſit. Cumque appropinquaſſet, interrogavit, cujuſnam metu thorace omnibuſque armis tectus veniſſet. Ille, cum Romanos ſe metuere dixiſſet, ſi ita eſſet, inquit Guluſſa, nunquam te in urbem incluſiſſes, nulla præſertim neceſſitate impulſus. † Erat ille quidem natura obeſus, tum vero ventrem ſagina probe ſuffarſerat, & colore præter naturam erat aduſto atque fuſco, ut in mercatu alicubi inſtar ſaginatorum boum degere, non civitatem regere videretur tot ac tantis circumdatam calamitatibus, ut eas nemo ſatis oratione exprimere poſſit. Quare, quoties quis illius dicta ſpectet, hominem ejuſque orationem magnanimitatis plenam mirabitur. Quod ſi vero quis illius in Rep. adminiſtranda rationem intueatur, ejuſdem ignaviam ac mollitiem obſtupeſcet.

'Ασδρούβας. Aſdrubal, Carthaginenſium dux. Hic indigne ferens audaciam Scipionis, qua Megara aggreſſus fuerat, quotquot ex Romanis captivos habebat, in mœnia produxit, unde ſuis poterant eſſe conſpicui, & aliorum oculos, aut linguas, aut nervos, aut pudenda uncis ferreis evulſit; aliorum vero plantas ſuccidit, & digitos amputavit, aut pellem toto corpore detraxit, atque ita vivos e mœnibus præcipitavit, ne Carthaginenſibus ullam ſpem pacis a Romanis impetrandæ relinque-

1 'Ασβαμαῖον. ὕδωρ ἔτι καλ.] Mauſſacus in Diſſertatione Critica, Lexico Harpocrationis ſubjuncta, recte monuit, reſpexiſſe hic Suidam ad locum illum Philoſtrati lib. 1. *de Vit. Apoll.* cap. 1v. [illegible] Τύανα ὕδωρ ἔρχιον Διὸς, ὡς φασί. καλεῖται δὲ αὐτοῦ [illegible]. Para de hac aqua lege apud eundem Mauſſacum; [illegible] Valeſium ad Amm. Marcell. pag. 266.

[illegible] ἀνθέλκε] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Theſmophor.*

2 [illegible] Δανίαι στραπτὸς, κενόδοξος ἦν δ' ἀλαζ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Excerptis a Valeſ. editis, pag. 177. 178. 181.

4 'Ασδρούβας, Καρχηδονίων στρατ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Appiani in *Libycis* pag. 120. 121.

5 Καὶ τὴν ἐν πολέμῳ συμβολήν] Hæc verba nihil ad rem faciunt, nec apud Appianum leguntur: unde apparet ea librarii cujuſdam eſſe additamentum.

6 Ἐπὶ τὰ μεγάλα] Sic habent omnes Edit. ſed peſſime. Scribendum enim eſt ἐπὶ τὰ Μέγαρα, ut apud Appianum; apud quem legenda ſunt & ea quæ præcedunt, quippe a quibus ſenſus hujus loci pendet.

λακτα

λακῶς Καρχηδονίοις τὰ ἐς Ῥωμαίους ὑπνοῶν. καὶ ὁ μὲν αὐτὸς ὕπας ἠρέθιζε τὸν σώκειαν ἔχειν ἐν μόνῃ τῇ μάχῃ. ἐναντίον δ' αὐτῷ ἐς τὸ ἐναντίον ὢν ἐπενόει. ὑπὸ γὰρ τῶν συνεδρῶν οἱ Καρχηδόνιοι τῶνδε τῶν ἀθεμίτων ἔργων ἀθεεῖς ἀντὶ θεοφύμων ἐγίγνοντο, ὃ τὸν Ἀσδρούβαν ὡς τὸν συγγνώμιον σφῶν ἀφῃρημένον ἐμίσουν· καὶ μάλιθ' ὁ Βόλκ αὐτῶν καλεβόα, ὡς ὠμὰ καὶ ὑπερφάνα δεδρακότων ἐν συμφοραῖς οἰκείαις τοσαύταις. ὁ δὲ τοὺς βουλευτῶν τινας ἔκλεπτε, καὶ ἐς πάντα ὢν ἤδη θρασύς, ἐς τυραννίδα μᾶλλον ἢ δημοτικὴν πολιτείαν περιῆλθεν, ὡς ἐν τούτῳ μόνῳ τὸ ἀσφαλὲς ἔξων, εἰ φοβερὸς αὐτοῖς εἴη, καὶ ἀφ' οὗτος δυσεπιχείρητος.

Ἆσαι. κορέσαι. ἢ ψάλαι.

Ἀσαία. ὄνομα ὄρους. καὶ Ἀσαῖος, ὄνομα κύριον.

Ἀσεβεῖς. οἱ πολυθείαν ἢ ἀθείαν θρησκεύοντες.

Ἀσεβῶν. οὕτω τοὺς Δαβίδ, τοὺς τὸν Θεὸν ἀγνοοῦντας.

Ἀσέλγεια. ἀντὶ τοῦ πολυτέλεια. ὕπας Αἰσχίνης. ἢ Ἀσέλγεια. πορνία. ἀκαθαρσία. μοιχεία. παρ' οἷς δὲ, ὡς φασιν, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Σέλγη πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐμοιχῶντο. κατ' ἐπίτασιν δὲ τὸ ἀσελγαίνειν καὶ ἀσελγὲς οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκολάστου ἔταττον οἱ παλαιοὶ, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. καὶ γὰρ ἄνεμον ἀσελγῆ λέγουσι· καὶ ἀσελγόκερως τράγος, ὁ μέγας. ἢ ἀσελγόκερως, ὁ κυρίως. Πίονές εἰσιν ἀσελγεῖς· Ἀριστοφάνης φησὶν ὁ Πλούτῳ. ἀντὶ τοῦ κατωφερεῖς. Θερμοβόμβυκι καὶ κεκραγόσι μᾶλλον ἀσελγείας, οἷον οἱ κόρακες λαρυγγίζουσιν. ἀντὶ τοῦ μεγάλως φωνοῦσι. τὸ ἀσελγὲς ἐπὶ ἀνέμου, ὁ σφοδρῶς πνέων. Πολὺς δὲ καὶ ἀσελγὴς τίκτει ὄμβρους (φησὶν Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ Ποικίλης Ἱστορίας) γένεσις δὲ αὐτῷ, αὐλῶνες βαθεῖς καὶ φάραγγες· δι' ὧν ὠθούμενος ὀπισθοδρομεῖται.

Ἆσι. ῥύπος. καὶ κλίνεται ἄσις. ἢ λύπη. Καὶ τοσαύτης ἄσις ἐπεπίμπλαμαι καὶ ναυλίας σῶμά τε καὶ ψυχὴν, ὥστε καὶ εἰς ἐμέτους ἐμοὶ τὸν ἀχθηδόνα προσπίπτειν. τυτέσι ῥύπτω.

Ἀσπάζομαι. ὁ ἀκηδιαστής.

Ἀσήμαντα. τὰ λεγόμενα ἀσφράγιστα. καὶ γὰρ σημεῖα τὰς σφραγίδας ἔλεγον. καὶ [3] Ἀσημάντοις, ἀφυλάκτοις, ὅθεν ἔχουσι σημάντορας, τοὺς ἐπισκόπους. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σφραγίδων.

Ἄσημον. τὸ δυσγενές. καὶ τὸ μηδὲν σημαῖνον. καὶ Ἄσημος, ὁ ἄσχημος.

ret, utque irritatis animis in ſolis armis ſalutem reponerent. At res ceſſit in contrarium. Pœni enim, nefariorum facinorum ſibi conſcii, timidi potius quam audaces reddebantur; & Aſdrubalem oderant, ut qui ſpem veniæ eis præciderit: Senatu præcipue indignante, qui eam immanitatem ac ſuperbiam intempeſtivam eſſe vociferabatur in calamitatibus publicis. At ille Senatores aliquot comprehenſos occidit, jamque omnibus formidandus, tyranno quam duci propior erat: hac ſola ratione ſe tutum fore exiſtimans, ſi timeretur a populo, nec cujuſquam inſidiis appeti facile poſſet.

Ἆσαι. Satiaſſe. Item, ceciniſſe.

Ἀσαία. Aſæa. Nomen montis. Et Ἀσαῖος Aſæus, nomen proprium.

Ἀσεβεῖς. Qui multos aut nullos Deos colunt.

Ἀσεβῶν. Apud Davidem ſic dicuntur, qui Deum non norunt.

Ἀσέλγεια. Profuſio pecuniæ. Luxus. Sic Æſchines. Vel Ἀσέλγεια, impudicitia, laſcivia, obſcœnum flagitium. Origo nominis hæc eſt. Selge eſt urbs Piſidiæ, ubi homines flagitioſe vivebant, promiſcua Venere utentes. Inde igitur, addito α intenſionis gratia, dictum eſt ἀσελγαίνειν & ἀσελγές: quod non ſolum incontinentem & laſcivum, ſed etiam magnum apud veteres ſignificat. Nam ventum ingentem vocant ἄνεμον ἀσελγῆ. Et ἀσελγόκερως τράγος, eſt hircus ingens, vel cornu petens. [Et ἀσελγῶς, valde.] Ariſtophanes in *Pluto* inquit: *Valde ſunt pingues.* Id eſt, in Venerem proclives. *Tumultuantes & magna voce vociferantes ut corvi crocitant.* Hic μὴ ἀσελγείας ſignificat valde. Et ἀσελγὴς, cum de vento dicitur, ſignificat ventum vehementem. Ælianus in libro *de varia Hiſtoria* inquit: *Frequens & vehemens ibi naſcitur* [ventus,] *qui in profundis convallibus & cavernis gignitur, unde cum impetu tandem erumpit.*

Ἄσις. Sordes. Declinatur ἄσις. Vel dolor. *Tanta copia ſordium & tanta nauſea corpus & animum meum replevit, ut præ ægritudine vomendum mihi ſit.* Hic ἄσις poſitum eſt pro ῥύπος.

Ἀσπάζομαι. Tædio & mœrore confectus.

Ἀσήμαντα. Nullis ſigillis obſignata. Σημεῖα enim vocabant ſigilla. Et ἀσημάντοις, incuſtoditis, vel nullum rectorem habentibus. Tranſlatio ducta eſt a ſigillis.

Ἄσημον. Ignobile. Item, quod nihil ſignificat. Et Ἄσημος. Ignobilis.

1 Παρὰ τῷ Δαβὶδ] Pſalm. 1. & alibi.

2 Κατ' ἐπίτασιν δὲ τὸ ἀσελγαίνειν καὶ ἀσελγὲς ἐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκολ.] Hæc egregie faciunt ea, quæ habet Heſychius v. Κελές; quem vide.

3 Καὶ ἀσημάντοις, ἀφυλάκτοις, ὅθεν ἔχουσι σημ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Homeri Il. K. v. 485.

Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών.

Scholiaſta ibi vocem ἀσημάντοισιν exponit, ἀφυλάκτοις, ἀφρουρήτοις, μὴ ἔχουσι ποιμένα: quæ vera eſt interpretatio. Σημαίνειν enim apud veteres Græcos etiam ſignificabat imperare, regere, præeſſe. Unde apud Homerum σημάντωρ λαῶν dicitur, qui populo præeſt, ſive rector populi. Hinc igitur ἀσήμαντοι dicuntur, qui rectore & duce carent: & ἀσήμαντα μῆλα, in dicto loco Homeri, pecudes vel oves, quæ paſtorem non habent. Repudianda ergo eſt obſervatiuncula, quam Suidas paulo poſt addit, ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σφραγίδων. Ἀσήμαντος enim non per tranſlationē aliquam, ſed proprie ſignificat cuſtode vel rectore carens, quoniam verbum σημαίνειν non ſolum accipitur pro ſigillo aliquid obſignare, ſed etiam aliis præeſſe & imperare, ut ante diximus.

Ἀσηρῆ. ἀκάθαρτα.

Ἄσηρος. ὁ μὴ ἔχων σκώληκας.

Ἀσηρώθ. ὄνομα κύριον.

Ἀσία. χώρα, ἡ τῆς ἀπαλολῆς. καὶ Ἀσιάδος κρέμαται· τῆς κιθάρας. ὅπως Ἀριστοφάνης. ἢ Ἀσιάπιδος κρέμαται. εἴρηται δὲ Ἀσιάπις, ἡ τρίχορδος κιθάρα, ὅτι ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλει τῆς Λυδίας, κειμένῃ ἐν Τμώλῳ τῆς Λυδίας, πρῶτον εὑρέθη. ἢ ἀπὸ Ἄσιος τοῦ Λυδοῦ. καὶ Ἀσιῆτις γῆ, ἡ τῆς Ἀσίας.

Ἀσίννιος Πωλλίων, Ῥωμαῖος. Ἱστορίας Ῥωμαϊκὰς συνέταξεν ἐν βιβλίοις ιζ'. ὅτος πρῶτος Ἑλληνικὴν ἱστορίαν Ῥωμαϊκῶς συνεγράψατο.

Ἄσιος.[2] ὄνομα κύριον.

Ἀσιῶν. τὸ ὄρος.

Ἀσῖτῶ. ἄρτον οὐκ ἐσθίω.

Ἀσιχίνη. ὄνομα κύριον.

Ἀσθένεια. ταλαιπωρία. νόσος. ἀδυναμία. καὶ Ἀσθενῆλας,[3] ἀντὶ τοῦ ἐν ἐνδείᾳ ὄντας. τὴν γὰρ τύχην ἰδίως νόσον φασίν. [4]Ἀριστοφάνης· Τοὺς πένητας ἀσθενῆλας.

Ἀᾴσεται. ὅτι ἀπὸ ἄδω τὸ ψάλλω.

Ἄσθμα. πνοή. καὶ Ἀσθμάζειν, ἀντὶ τοῦ ἀσθμαίνειν· τετέτηκε, πνευστιᾷ. [5]Βάβριος·

——————— Οἷά τις νόσῳ
Κάμνων ἐβέβλητ' ὀκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων.

Ἀσκαλαβώτης. ὁ γαλεώτης. ὀχὶ [6]καλαβώτην λέγουσι· μᾶλλον δὲ γαλεώτην. Μένανδρος· Οὗτοσὶ δὲ γαλεώτης γέρων· [7]Ἔστι δὲ ζωύφιον ἐοικὸς σαύρᾳ, ἐν τοῖς τοίχοις τῶν οἰκημάτων ἑρπον· ἢ καὶ ὁ πολικός, καὶ ἡ κοινῶς λεγομένη [8]νυμφίτζα.

Ἀσκάλαφος. σκληρὸς ἀπὸ τοῦ ἀσκαλὲς καὶ ἀφῆς. ὁ λίαν [illegible].

Ἀσκάλων. πόλις Συρίας, ἀπὸ ἀδελφοῦ τοῦ Ταντάλου. ὁ πολίτης Ἀσκαλωνίτης.

Ἀσκαμωνία.[9] εἶδος βοτάνης ἰατρικῆς.

Ἀσκανία. λίμνη ἐν Νικαίᾳ.

Ἀσκανίς.[10] ἡ μικρὰ κλίνη. τὸ πλοκὴν κλινίδιον. Ἀσκάντης, κλίνη, μὴ ἔχουσα κάνηβα. Κάνης δὲ, ὁ κράβατος. [11]ἢ ὁ σκίμπους. ἢ δίφρος τις εἶδος. οἱ δὲ τὸν κραβάτιον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών.

Ἀσηρῆ. Impura.

Ἄσηρος. Qui nullos habet vermes.

Ἀσηρώθ. Aſeroth. Nomen proprium.

Ἀσία. Aſia, regio Orientalis. Et Ἀσιάδος κρέμαται, ſonus, quem cithara Aſiatica pulſata reddit. Ariſtophanes. Et Ἀσιάπιδος κρέμαται, idem. Dicebatur autem Ἀσιάπις [κιθάρα,] cithara trium chordarum, quod in Aſia urbe Lydiæ, ſita in Tmolo Lydiæ monte, primum inventa eſſet. Vel ab Aſio Lydo. Et Ἀσιῆτις γῆ, terra Aſiæ.

Ἀσίννιος. Aſinius Pollio, Romanus, ſcripſit hiſtoriæ Romanæ libros XVII. primuſque hiſtoriam Græcam ſtilo Latino expoſuit.

Ἄσιος. Aſius. Nomen proprium.

Ἀσιῶν. Aſion, mons.

Ἀσιτῶ. Panem non comedo.

Ἀσιχίνη. Aſichine. Nomen proprium.

Ἀσθένεια. Ærumna. Morbus. Infirmitas. Et Ἀσθενῆλας, inopia laborantes. Calamitatem enim morbum etiam vocant. Ariſtophanes: *Pauperes inopia laborantes.*

Ἀᾴσεται. Canetur. Ab ἄδω, cano.

Ἄσθμα. Spiritus. Flatus. Et Ἀσθμάζειν, pro ἀσθμαίνειν, anhelare. Babrius: *Ut agrotus humi cubabat, anhelitum ſimulans.*

Ἀσκαλαβώτης. Stellio. Non autem dicitur καλαβώτης, ſed potius γαλεώτης. Menander: *Hic vero ſenex ſtellionis inſtar callidus.* Eſt autem animalculum ſimile lacertæ, per ædificiorum parietes ſerpens. Vel etiam marinus ſtellio ita appellatur, & ea, quæ communiter *Nymphitza* dicitur.

Ἀσκάλαφος. Valde durus. Ab ἀσκαλὲς & ἀφή.

Ἀσκάλων. Aſcalon, urbs Syriæ, dicta a fratre Tantali: cujus civis dicitur Aſcalonita.

Ἀσκαμωνία. Genus herbæ medicæ.

Ἀσκανία. Aſcania. Lacus Nicææ.

Ἀσκανίς. Parvus lectus. Mendici lectulus. Vel Ἀσκάντης, lectus non habens ſtoream. Κάνης enim eſt ſtorea. Vel, lectus humilis. Vel ſellæ genus. Alii vero grabatum ſic appellant. Ariſtophanes *Nubibus: Exi cum grabato.*

1 Ἀσκάδος κρέμαται. τῆς κιθάρας. ὅπως Ἀριστοφάνης] Locus Ariſtophanis, ad quem nota hæc Suidæ referenda eſt, exſtat *Theſmophoriaz.* pag. 772. (515. Ed. Baſ. *P.*) Vide etiam Etymologum v. Ἀσιάπις.

2 Ἄσιος. ὄνομα κύριον] De eo vide v. Παλλάδιον.

3 Ἀσθενῆλας. ἀντὶ τοῦ ἐν ἐνδείᾳ ὄντας. τὴν τύχην ἰδίως νόσον φ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 669.

4 Ἀριστοφάνης] In *Pace* pag. 668.

5 Βάβριος· Οἷά τις νόσῳ κ.τ.λ.] Fragmentum hoc Babrii referendum eſt ad fabulam illam, quæ fert, Leonem aliquando, morbo ſimulato humi decumbentem, animalia ſine metu ad ſe accedentia dilaceraſſe, Fabula nota eſt ex Mythographis.

6 Καλαβώτην] An καλώτην? Vide Heſych. v. Καλώτης.

7 Ἔστι δὲ ζωύφιον ἐοικὸς σαύρᾳ, ἐν τοῖς τοίχοις τῶν οἰκ.] Eodem modo animal hoc deſcribit Michael Epheſius in Ariſtot. *de Animalium motu* fol. 186. Ἔστι δὲ ὁ ἰσκαλαβώτης ζῶον ὅμοιον σαύρᾳ, βραχύτερον δὲ σαύρας, καὶ ἐν τοῖς τοίχοις καὶ τείχεσι θηρεύεσθαι τὰ πτηνά.

8 Νυμφίτζα] Apud Diodorum Siculum lib. 1. pag. 74. inter cætera animalia, quæ Ægyptii religioſe colebant, recenſetur etiam νυμφίτζα, vel, ut ibi legitur, νεφίτζα. Verba hiſtorici hæc ſunt: Σέβονται δ' ἔνια τῶν ζώων Αἰγύπτιοι καθ' ὑπερβολήν, ἃ ζῶντα μόνοι ἀκὰ κ' πλεόνων· οἷον τὰς τε αἰλούρους, καὶ τὰς ἰχνεύμονας, καὶ νυφιτζας, καὶ κιώας &c. Sed cum vel ex terminatione appareat, vocabulum illud eſſe Græco-barbarum & recentioris ævi, facile aſſentior pererudito juveni Joſepho Vaſſio, Collegii Reginalis hic Cantabrigiæ Socio qui cenſet vocem illam a librariis in textum Diodori intruſam eſſe.

9 Ἀσκαμωνία] Vera forte eſt conjectura Porti, qui τὸ ἀσκαμωνία corruptum eſſe cenſet ex ἡ σκαμωνία; cujus herbæ & Suidas infra, & Paulus Ægineta lib. VII. cap. III. mentionem faciunt.

10 Ἀσκανίς. ἡ μικρὰ κλ.] Vide Etymologum.

11 Ἢ ὁ σκίμπους. ἢ δίφρος τις εἶδος. οἱ δὲ τὸν κράβατον] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 164. (95. Edit. Baſ. *P.*)

Ἀσκαρ-

Ἀσκαρδαμυκτί. χωρὶς τοῦ μύειν. ὅ ἐστιν ἀγρίως βλέπειν. καὶ Ἀσκαρδάμυκλον. [1] Ἀριστοφάνης· Βλέψον εἰς ἐμὲ ἀσκαρδαμυκτί. τουτέστι μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. τὸ δὲ [2] σκαίειν, καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ πυκνᾶς βλεφαρίζειν, σκαρδαμύσσω λέγεσθαι, καὶ ἰλλώπτειν. Ἀσκαρδαμυκτεῖν ἐστὶ τὸ ἄνω βλέπειν· οἷον, ἀτενὲς βλέψον εἰς ἐμέ.

Ἀσκελές. ἀδιαλείπτως.

Ἀσκέπαρνον. [3] ἄξεστον. ἄγλυφον. ἀπελέκητον. οὐκ εἰργασμένον. Σοφοκλῆς·

--Καὶπὶ σεμνὸν ἕζομαι
Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον.

Ἀσκέρας. [4] ὑποδήματα Ἀττικά. ἡ θυγεία Ἀσκέρα.

Ἄσκευον. ἀντὶ τοῦ ἀπαρασκεύαστον. ἄνευ ὅπλων. καὶ ὁ Θεολόγος βίον ἄσκευον, καὶ ἀπέριττον.

Ἀσκηθής. ἀβλαβής. ὑγιής.

Ἀσκήσασα. κοσμήσασα. μετ' ἐπιμελείας ὑφάνασα.

Ἄσκησις. ἐγκράτεια. Ἄσκησιν. ἀγωνίαν· καὶ ὡς ἡμεῖς, τὸ δεδιέναι καὶ προσδοκᾶν τὸ μέλλον λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, καὶ Πλάτων. καὶ Ἀσκητὰς τοὺς ἀθλητὰς λέγουσιν.

Ἀσκητικόν. μέγα. [5] Ἀριστοφάνης· Καὶ μὴν ἐγὼ τοὺς Ἀθηναίους, ὥσπερ παλαιστὰς ἄνδρας ἀπὸ τῆς γαστέρων τὰ ἱμάτια ἀποβαλλομένους, ὥστε φαίνεται ἀσκητικόν τι πρᾶγμα τῇ νοσήματι. καὶ Ἀσκητικός. φιλομαθής. φιλόσοφος.

Ἀσκητός. μετ' ἐπιμελείας κεκοσμημένος. [6] Θηλυλίπων ἀσκητὸς βυσσείοισι κορύμβοις.

Ἀσκληπιάδης, [7] Διοτίμου, Μυρλεανός (πόλις δέ ἐστι Βιθυνίας, ἡ νῦν Ἀπάμεια καλουμένη) τὸ δὲ ἄνωθεν γένος ἦν Νικαεύς· Γραμματικός, μαθητὴς Ἀπολλωνίου. γέγονε δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀτάλου καὶ Εὐμένους τῶν ἐν Περγάμῳ βασιλέων. ἔγραψε Φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικά· ἐπαίδευσε δὲ καὶ εἰς Ῥώμην ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου, καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ τοῦ δ' Πτολεμαίου νέος διέτριψεν. ἔγραψε πολλά. † Καὶ Ἀσκληπίειον Φάρμακον. Ἀσκλήπιον δὲ, ἱερόν. καὶ Ἀσκληπιάδαι, οἱ ἰατροὶ, ἀπὸ Ἀσκληπιοῦ. ὅτι δὲ ἀσκελῆ καὶ ἄπια φυλάσσω τὰ σώματα. † Ὅπ Ἀσκληπιὸς, ἔφορος ἦν ἰατρικῆς, Παύσωνα γὰ

1 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 304. (205. Edit. Baſ. P.)

2 Τὸ δὲ σκαίειν, καὶ μύειν τοὺς ὀφθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

3 Ἀσκέπαρνον. ἄξεστον. ἄγλυφον. ἀπελέκητον. οὐκ εἰργ.] Ex Scholiaſta Sophocl. ad *Oed. Colon.* pag. 274. ut Portus obſervavit.

4 Ἀσκέρας, ὑποδ.] Vide Scholiaſtam Lycophronis ad v. 855.

5 Ἀριστοφάνης] Apud Ariſtophanem *Lyſiſtrata* pag. 902. (565. Ed. Baſ. P.) locus hic ita legitur, uti & apud Suidam legi debet:

Καὶ μὴν ἐγὼ καὶ τοῦσδε τοὺς αὐτόχθονας
Ὥσπερ παλαιστὰς ἄνδρας ἀπὸ τῆ γαστέρων
Φαίνωσι' ἐπιβαλοῦσι, ὥστε φαίνεσθ',
Ἀσκητικόν τ' ἔχοντα τὸ νοσήμα.

Omnis jocus loci hujus latet in ambiguitate vocis ἀσκητικὸν, quod proprie de athletis dicitur. Cum enim Chorus ſenum cives Athenienſes ſuum ventrem nudare cerneret, ἀσκητικὸν dixiſſe videtur Comicus, ut ſignificaret, eos more athletarum, qui certaturi ſe nudare ſolebant, ad certamen & pugnam ſe accingere. Sed revera tentiginem hoc vocabulo ſignificare voluit, alludens ad morbum ἀσκίτην, qui hydropis genus eſt; quoniam penes intenti & inflati hydrope quaſi laborare videntur.

6 Θηλυλίπων, ἀσκητὸς βυσ.] Hexameter hic decerptus eſt ex Epigrammate quodam Antipatri, quod exſtat Anthol. lib. VI. cap. XI. ubi pro βυσσείοισι legitur ἰϋσσείοισι, uti & hic apud Suidam legendum eſt.

7 Ἀσκληπιάδης, Διοτίμου, Μυρλ.] De hoc Aſclepiade aliiſque ejuſdem nominis ſcriptoribus vide Meurſium ad Chalcidium pag. 24. 25. 26. 27. Præter auctores autem, a Meurſio ibi laudatos, Aſclepiadis Myrleani mentionem etiam facit Euſtathius ad Il. Ω. pag. 1351. 41. & ad *Odyſſ.* Λ. pag. 1697. 53.

Ἀσκαρδαμυκτί. Oculis fixis. [Et ἀσκαρδαμυκτί βλέπειν εἴς τινα,] aliquem oculis fixis & trucibus intueri. Ariſtophanes: *Aſpice me oculis fixis.* Sive, oculis non conniventibus. Σκαρδαμύσσειν enim dicitur oculos crebro claudere, vel oculis nictare & connivere. Huic contrarium eſt τὸ ἀσκαρδαμυκτεῖν, i. e. non connivere, ſed fixis & immotis oculis aliquem intueri..

Ἀσκελές. Indefinenter. Aſſidue.

Ἀσκέπαρνον. Rude. Impolitum. Non elaboratum. Sophocles: *Et in veneranda hac & nulla arte polita ſede ſedebam.*

Ἀσκέρας. Calceamenta Attica. Rectus caſus eſt Ἀσκέρα.

Ἄσκευον. Non inſtructum. Omni inſtrumento vel ſupellectile carentem. Et Theologus βίον ἄσκευον vocat vitam ſimplicem, & omni apparatu carentem.

Ἀσκηθής. Illæſus. Sanus. Incolumis.

Ἀσκήσασα. Quæ ornavit. Quæ accurate texuit.

Ἄσκησις. Continentia. Vita rigida & auſtera. Et ἄσκησιν, exercitationem; itemque metum & expectationem futuri, ut nos, ſic etiam appellant veteres, & Plato. Et ἀσκητὰς athletas vocant.

Ἀσκητικόν. Magnum. Ariſtophanes: *Atqui video Athenienſes, tanquam luctatores, veſtes a ventribus rejicentes, ut appareat, eos tentigine laborare.* Et Ἀσκητικὸς, diſcendi cupidus, ſapientiæ ſtudioſus.

Ἀσκητός. Magno ſtudio ornatus & excultus. [*Gallus*] *muliebriter veſtitus, & ornatus corymbis, pulchre in ſpiram convolutis.*

Ἀσκληπιάδης. Aſclepiades, Diotimi filius, Myrleanus (eſt autem Myrlea urbs Bithyniæ, nunc Apamea vocata,) at, ſi altius genus ejus repetas, Nicæenſis; Grammaticus, Apollonii diſcipulus, qui vixit Attali & Eumenis Pergamenorum Regum tempore. Scripſit Philoſophicorum librorum emendationes, & Romæ tempore Pompeii Magni docuit, & Alexandriæ regnante Ptolemæo quarto adoleſcens commoratus eſt. Scripſit multa. † Et Ἀσκληπίειον eſt adjectivum ab Ἀσκληπιός. At Ἀσκλήπειον eſt Æſculapii templum. Et Ἀσκληπιάδαι, Medici, ab Æſculapio ita dicti. Ipſe Æſculapius a Græcis i-

Ἰσν, καὶ ἄλλον πιὰ τ̃ ἀπέρων ἰάσαιτο. Καὶ Αἰλιανός· Ὁ δὲ ἀθλίως νόσῳ (φιλοπονίαν καλοῦσιν Ἀσκληπιαδῶν παῖδες αὐτὸν) πιεζόμενος, τὰ μὲν πρῶτα ἐδεῖτο τ̃ς ἀνθρώπων ἰατρικ̃ς.

Ἀσκληπιόδοτος. [1] οὗτος ὑπὸ παίδων θύτης ὁμολογεῖτο ὀξύτατος καὶ πολυμαθέστατος εἶναι τ̃ ἡλικιωτ̃ν· ὥστε καὶ πολυπραγμονῶν ἁδὲν ἐπαύετο περὶ ἑκάστου τ̃ φιλοπονίαν, ὧν ἥ τε Φύσις ἀπεργάζεται θαυμασίαν, καὶ τέχνη ἑκάστοτε παρέχει δημιουργημάτων. ἐν γ̃ν ὀλίγῳ χρόνῳ παντάπασι κατανοήσας τ̃ τε βαφικ̃ν χρωμάτων τὰς μίξεις ἁπάσας, καὶ τ̃ περὶ ἑδ̃ντα κοσμούντων βαμμάτων παντοδαπ̃ν. ἔτι δὲ τ̃ ξύλων τὰς μυείας διαφορότητας· ὅπως αὐτ̃ν αἱ ῖνες ἔχουσιν εὐθύτητος καὶ διαπλοκ̃ς. ἀλλὰ μήν τι λίθων καὶ βοτανῶν αἱ ποικίλαι δυνάμεις τε καὶ ἰδέαι, τ̃ν τε ἐν ποσὶ κειμένων καὶ τ̃ σπανιωτάτων, ἀνεζητ̃το ὑπὸ φιλοσόφου πάσῃ μηχανῇ. ὄχλον δὲ παρεῖχε πολὺν τοῖς περὶ ἕκαστα διατρίβουσι, περιπαθ̃ς τε συχνὰ καὶ περὶ ἑκάστου ἀνερωτ̃ν ἐς τὸ ἀκριβέστατον. τιμῶ δὲ περὶ φυτ̃ν ἰατρείαν ἐπὶ μείζονος ἠγάπα τιμ̃ς· καὶ ἔτι μᾶλλον τ̃ περὶ ζώων, τά τε ἐνόντα διὰ τ̃ς ὄψεως ἀνακρίνων, καὶ τὰ μὴ δυνατὰ διὰ τ̃ς ἀκο̃ς ἐξετάζων ἐπὶ τὸ μακρότατον, ὅσα τε τοῖς πρεσβύταις ἀναγέγραπται περὶ τούτων ἀναλεγόμενος. Ἦν δὲ Ἀλεξανδρεὺς τὸ γένος. [2] τοῦτον ἐν ἐπίσταμαι διὰ πείρας συχν̃ς οὐ μάλα τ̃ν τε ἀγαθοειδ̃ προαίρεσιν προβεβλημένον, καὶ τῷ πατρὶ οὐ πολύ τι λειπόμενον τῷ εὐσεβ̃ προθυμίαν, καὶ τ̃ πρὸς τὸ θεῖον ἀναγομένην ἐλπίδα σύντονόν τε καὶ ἐρωτικήν· φιλοσοφί̃ς μὴν τοσοῦτον ἐκείνου καὶ τ̃ ἄλλ̃ παιδείᾳ κεκοσμημένον, τοιαύτ̃ ἀνέθηκεν ἑαυτὸν ἡ πόλις τ̃ς Ἀφροδίτης εἰς τὸ ἱερώτερον. [3] ἤδη δὲ καὶ ἐς τὰς ὑπερορίους ἀπ̃κεν τιμ̃ ἀπόρρητον θέμιν, ἔς τε Ἀλεξάνδρειαν τ̃ Ὁσιριάζουσαν, καὶ τ̃ς ἔω πολλαχ̃ τιμ̃ μαγεύουσαν. γενόμενος δὲ πρὸς τοῦ σεμνοῦ καὶ θυτεύοντος, ἰδίᾳ παρεῖχε τοῖς ἐντυγχάνουσι τιμ̃ αὐτ̃ σπουδαίᾳ. θύουσι δὲ ὑπὸ παίδων γονὰς ἄχει γήρως πολλὰ συνεισήνεγκεν εἰς τὰ ἱερὰ τ̃ οἰκείας Φύσεως ἔκγονα μηχανήματα, ἀγάλματά τε διακοσμῶν, καὶ ὕμνους προσθεὶς ἔστιν οἷς. οἰκονομικὸς δὲ ὢν καὶ γεωργικός, ἀποθανόντος αὐτοῦ τ̃ πατρὸς, ἀπέπεσε χρέα πολλά. ὁ δὲ διαιτ̃σιν δὲ δικαίᾳ καθαρᾷ, ὅμως ὑπὸ δαπανήμασι μεγάλοις ἐγένετο, τ̃ς τε ἱερᾶς εἵνεκα προαιρέσεως, καὶ τ̃ς ἄλλης πολιτικ̃ς φιλοτιμίας ἀναγκαίας εἶναι δοκούσης, καὶ τοῦ οἴκου συμπεσόντος. ὥστε ἀναγκάσθη καὶ

ta appellatus est, quod corpora sana & integra conservet. † *Æsculapius, Medicinæ præses, Pausonem & Irum & quemvis alium ex pauperioribus sanare queat.* Et Ælianus: *Ille vero morbo, quem medicorum filii φιλοπονίαν vocant, misere cruciatus, ab hominibus primum opem medicam petebat.*

Ἀσκληπιόδοτος. Asclepiodotus. Huic a puero statim ab omnibus ea laus tribuebatur, quod & ingenii acumine & varia eruditione æqualibus suis præstaret. Nunquam enim in causas rerum quotidie occurrentium & admiratione dignarum, quas tam natura quam ars producere solet plurimas, diligenter inquirere cessabat. Itaque brevi temporis spatio omnes colorum, quibus quid tingitur, mixtiones, & omne genus ornamentorum ad vestes pertinentium perdidicit. Præterea sexcentas lignorum differentias earumque venas, tam in rectum productas, quam obliquo ductu sibi invicem implexas; itemque varias facultates & formas herbarum, tam earum, quæ obviæ sunt, quam rarissimarum, omni studio investigabat, donec eas inveniret. Non parum etiam molestiæ exhibebat cujusque generis artificibus, quippe frequenter iis assidens, & de singulis accuratissime inquirens. Plantarum autem historiam magni in primis faciebat; sed pluris historiam animalium, quorum proprietates partim oculis dijudicabat, partim, quæ oculis cerni non poterant, auditu, quantum fieri poterat, explorabat, & veterum de hisce scripta lectitabat. Fuit autem genere Alexandrinus. Hujus optimum vitæ institutum crebra experientia exploratum habeo, cognovique, cum, quod ad studium pietatis & intensam in Deum fiduciam amoremque attinet, patre non multo inferiorem; at, si philosophiam artesque humaniores spectes, eodem superiorem fuisse. Quare non solum urbs Veneris magna sub eo sanctitatis fama floruit, sed etiam ad extera loca, Alexandriam nempe Osiridis cultui deditam, & multas Orientis urbes Magis addictas, arcanam illam religionem propagavit. Cum autem gravitatem urbanitate & comitate quadam temperasset, omnes, qui cum eo conversabantur, ex consuetudine ejus magnam voluptatem capiebant. Idem cum a puero ad senectutem usque ingenii dexteritate valeret, plurimis rebus propria industria excogitatis & inventis templa & sacra instructiora reddidit, nunc simulacra exornans, nunc hymnos novos prioribus addens. Rem familiarem etiam & rusticam cum diligenter curaret, patre ejus mortuo multa debita dissolvit: &, quamvis justo quæstu magnam pecuniæ vim sibi pararet, ingentes ta-

1 Ἀσκληπιόδοτος. ὅτου ὑπὸ παίδων εὐθ.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Damascio de Vita Isidori, ex quo non pauca quoque de eodem Asclepiodoto in Bibliothecam suam transtulit Photius Cod. CCXLII. pag. 1052. 1053. quem vide. Fuit hic Asclepiodotus discipulus Procli, philosophus & medicus celebris; qui vixit sub Anastasio Dicoro, ut monuit Lambecius ad Codinum num. LXV. quem consule.

2 Τοῦτον ἐν ἐπίσταμαι διὰ πείρας συχνῆς οὐ μάλα τὴν τε αἵρεσ.] Hæc repetuntur infra v. Διὰ πείρας συχνῆς.

3 Ἤδη δὲ καὶ εἰς τὰς ὑπερορίους ἀπῴκισε τὴν ἀπ.] Vide v. Ὁσιριάζουσαν.

θυγα-

αὐτὸς ὕστερον ὑποχρεων τὴν ὀσίαν καταλιπεῖν τοῖς θυγατράσι. ταῦτα ἀναγεγράφθω μοι χαρίσια ὀλίγα ἀντὶ πολλῶν ὑποδιδόντι. ἔστιν ἐν τῷ Δεισιδαιμονία.

men sumptus fecit, tum ob consuetam erga sacra & templa liberalitatem, tum ob externum vitæ splendorem, qui necessarius esse videbatur, & quo gens ejus semper usa fuerat. Quare & ipse tandem patrimonium obæratum filiabus relinquere coactus est. Hæc scripsi, ut exiguam saltem gratiam pro multis, quæ in me contulit, beneficiis, ei redderem. [De hoc Asclepiodoto] vide etiam in v. Δεισιδαιμονία.

Ἀσκὸν δέρειν. ἐπὶ τοῦ καθ' ὑπερβολὴν ἐπαγγελλομένων περᾶναι π. Τὸ δέρμα μου εἰς ἀσκὸν ἐπιδερματίζειν. ὑπὲρ τοῦ πιστωθῆναι αὐτὸν ἐμμένειν τοῖς ὑποκειμένοις, προσέθηκε πλέον, ἢ ἐκεῖνοι ἐπέταξαν, καὶ λέγει καταφρονεῖν ἐκδερομένου τοῦ δέρματος. ὁ γὰρ τὰ μείζω ἐπαγγελλόμενος ὑπομένειν, θύχερῶς ἂν τὰ ἥττονα ὑπενέγκοι.

Ἀσκὸν δέρειν. *Utrem cædere.* Dicitur in eos, qui magnifice & supra modum aliquid promittunt. *Volo ut ex pelle mea corpori detracta uter conficiatur.* Ut fidem faceret, se pacta constanter servaturum esse, plus addit, quam illi imperaverant, dicens, se non curare, si vel pellis sibi detrahatur. Qui enim pollicetur se majora toleraturum, is & minora facile tolerabit.

Ἀσκὸς ἐν πάχνῃ. Ὁ Δαβὶδ λέγει, ὅτι ἐγενήθη ὡς ἀσκὸς ἐν πάχνῃ. ὁ ἀσκὸς θερμαινόμενος χαυνᾶται, καὶ φυσώμενος ἐξογκᾶται· ἐν δὲ τῇ πάχνῃ σκληρύνεται καὶ πήγνυται. οὕτω καὶ τοῦ σώματος ἡ φύσις χαυνᾶται μὲν τῇ τρυφῇ [3] καὶ ἐξογκᾶται· τῇ δὲ ἀσκητικῇ ἀγωγῇ ταπεινᾶται καὶ πιέζεται. καὶ τοῦτο μάρτυς ὁ Παῦλος, βοῶν· Ἀλλ' ὑποπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μή πως ἄλλοις κηρύξας, αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι. τοιγάρτοι καὶ ὁ προφήτης, ἐπειδὴ διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Σαοὺλ, κρείττων ἦν τῶν παθῶν· εἰρήνης δὲ ἀπολαύσας, τοῖς ἀπὸ τῆς τρυφῆς ἐβλάβη σκιρτήμασι· ταπεινώσας δὲ τὸ σῶμα τῶν θείων νόμων τοῦ μνήμου ἀνενεώσατο.

Ἀσκὸς ἐν πάχνῃ. *Uter in pruina.* David dicit, se factum esse sicut utrem in pruina. Uter calefactus distenditur, & inflatus tumescit: at idem in pruina durescit & contrahitur. Sic etiam natura corporis deliciis & luxu inflatur & turgescit: at disciplinæ severitate & rigore tumorem amittit & deprimitur. Hujus rei testis est Paulus, exclamans: *At corpus meum castigo & subigo, ne, qui aliis prædicavi, ipse rejiculus fiam.* Quare etiam Propheta, dum a Saule affligebatur, moderate & continenter vixit: at idem pacata omnia nactus, voluptatum illecebris succubuit. Cum vero corpus durius tractaret, legis divinæ memoriam renovavit.

Ἀσκὸν τίλλειν. ἐπὶ τῶν ἀηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Ἀσκὸν τίλλειν. *Utrem vellere.* Hoc proverbium ab Atticis dicitur de rebus nihili & quæ fieri non possunt.

Ἀσκὸς Κτησιφῶντος. [4] Ἀριστοφάνης·

--Κατὰ τὰ πάτρια τὰς χοὰς
Πίνειν παρὰ σάλπιγγος· ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ
Πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

Ἀσκὸς Κτησιφῶντος. Uter Ctesiphontis. Aristophanes:

--More patrio congios
Bibere ad tubæ sonum. Qui vero ebiberit,
Primus utrem Ctesiphontis accipiet.

Ἐν [5] γὰρ ταῖς Χοαῖς ἀγὼν ἦν περὶ τοῦ ἐκπιεῖν πρῶτον πνὰ χοᾶ· καὶ ὁ νικῶν ἐστέφετο φυλλίνῳ, καὶ ἀσκὸν οἴνου ἐλάμβανε. πρὸς σάλπιγγας δὲ ἔπινον. ὁ δὲ [6] Κτησιφῶν ὡς παχὺς καὶ πρόγαστρος ἐσκώπτετο. ἐτίθετο δὲ ἀσκὸς πεφυσημένος ἐν τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ, ἐφ' ᾧ ἔδει τοὺς πίνοντας πρὸς ἀγῶνα ἐφάναι· τὸν [7] πρωτόνζα δὲ ὡς νικήσαντα λαμβάνειν ἀσκόν. ἔπινον δὲ μέσον τὸν οἶκον χοᾶ. † καὶ [8] Ἀσκοφορεῖν. ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς, τοὺς μὲν ὑπὸ τῶν ἀφῶν ἐπεράτουν, τοὺς δὲ τοῖς μετοίκοις ποιεῖν ὑπὸ τῶν νομοθετησάντων προσετάττετο. οἱ μὲν οὖν μέτοικοι χιτῶνας ἐνεδύοντο χρῶμα ἔχοντας φοινικοῦν, καὶ [9] σκάφας ἔφερον· ὅθεν Σκαφηφόροι προσηγορεύοντο. οἱ δὲ ἀφοὶ ἐσθῆτα εἶχον, ἣν ἐβάλλοντο

Ἐν ταῖς Χοαῖς ἀγὼν ἦν περὶ τοῦ ἐκπιεῖν πρῶτον πνὰ χοᾶ· καὶ ὁ νικῶν ἐστέφετο φυλλίνῳ, καὶ ἀσκὸν οἴνου ἐλάμβανε. πρὸς σάλπιγγας δὲ ἔπινον. ὁ δὲ Κτησιφῶν ὡς παχὺς καὶ πρόγαστρος ἐσκώπτετο, ἐτίθετο δὲ ἀσκὸς πεφυσημένος ἐν τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ, ἐφ' ᾧ ἔδει τοὺς πίνοντας πρὸς ἀγῶνα ἐφάναι· τὸν πρωτόνζα δὲ ὡς νικήσαντα λαμβάνειν ἀσκόν. ἔπινον δὲ μέσον τὸν οἶκον χοᾶ. † καὶ Ἀσκοφορεῖν. ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς, τοὺς μὲν ὑπὸ τῶν ἀφῶν ἐπεράτουν, τοὺς δὲ τοῖς μετοίκοις ποιεῖν ὑπὸ τῶν νομοθετησάντων προσετάττετο. οἱ μὲν οὖν μέτοικοι χιτῶνας ἐνεδύοντο χρῶμα ἔχοντας φοινικοῦν, καὶ σκάφας ἔφερον· ὅθεν Σκαφηφόροι προσηγορεύοντο. οἱ δὲ ἀφοὶ ἐσθῆτα εἶχον, ἣν ἐβάλλοντο In festo enim Choum certamen erat propositum de ebibendo congio; & victor corona frondea coronabatur, & utrem vino plenum præmii loco accipiebat. Ad tubarum vero sonum bibebatur. Ctesiphon autem ob crassitiem & obesitatem ventris a Comicis exagitabatur. Præterea, in hoc festo Choum uter inflatus in medio ponebatur, cui insistere oportebat eos, qui bibendo certabant: &, qui primus [congium] exhausisset (de eo enim ebibendo certabatur) is victor utrem præmii loco accipiebat. † In festo Bacchi uter ferri solebat: quod ἀσκοφορεῖν appellabant. [In hoc festo] alia munia cives obibant; alia vero inquilini legibus jubentibus facere tenebantur. Inquilini igitur, vestibus puniceis indu-

1 Ἐν πάχνῃ] In prioribus Edit. post vocem πάχνη additum legitur Θεοδώρητος ἑρμηνεία. Sed verba ista a MSS. Paris. absunt, & ex margine in textum irrepsisse videntur: quæ proinde delenda censui.

2 Δαβὶδ λέγει, ὅτι ἐγενήθη ὡς ἀσκὸς ἐν πάχνῃ. ὁ ἀσκὸς θερμαινόμενος.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Theodoreti ad Psalm. cxviii. v. 83. pag. 894. ut Pearsonius monuit.

3 Καὶ ἐξογκᾶται. τῇ δὲ ἀσκ.] Apud Theodoretum sic legitur, ὃ ἐξογκᾶται, ὃ κατὰ τὴν ψυχὴν ἐξανίσταται· τῇ δὲ ἀσκητικῇ κακεξίᾳ ταπεινᾶται &c.

4 Ἀριστοφάνης] *Acharnensibus* pag. 419. (300. Ed. Bas. P.)

5 Ἐν γὰρ ταῖς Χοαῖς ἀγὼν ἦν π.] Vide Meursium *de Græc. Fer.* v. Ἀνθεστήρια.

6 Ὁ δὲ Κτησιφῶν ὡς παχὺς κὴ πρόγ.——οἶον χοᾶ] Hæc sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad *Acharnenses* pag. 419.

7 Πρωτόνζα] Sic habent omnes Editiones. Sed legendum est πρῶτον πόντα, ut apud Scholiastam Aristophanis.

8 Ἀσκοφορεῖν. Ἐν ταῖς Διον.——Ἀσκοφόροι σκαλεῦσι] Eadem quoque αὐτολεξεὶ leguntur apud Etymologum.

9 Σκάφας ἔφερον. ὅθεν Σκαφηφόροι προσηγ.] Huc pertinent verba Zenobii Centur. v. Adag. xcv. Συστρώπρος σκάφης. Παροιμία ἐπὶ τῶν σκάφας φερόντων μετοίκων. ἀφ' οὗ ἀπαρήσαντες, οἷς ἔδει χαίειν ἐφεῖτο. πάλιται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρησαζειν· ἐπειδὴ οἱ μέτοικοι σκάφας ἔφερον ἐν ταῖς πομπαῖς. Vide etiam Suidam infra v. Συστρώπρος, Hesych. v. Σκαφηφόροι: & Harpocrationem ead. v.

λοῦο, καὶ ἀσκοὺς ἐπ' ἄμων ἔφερον. ὅθεν Ἀσκοφόροι ἐκαλοῦντο. † Παροιμία· Ἀσκῷ μορμολύττεσθαι. ἐπὶ τοῦ εἰκῇ καὶ μάτην δεδιττομένων. καὶ Ἀσκωλιάζειν. ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ Ἀσκώλια· ἐν ᾗ [1] ἤλλοντο τοῖς ἀσκοῖς εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. δοκεῖ δὲ ἐχθρὸν εἶναι τῇ ἀμπέλῳ τὸ ζῷον. ἀμέλει γοῦν καὶ ἐπίγραμμα φέρεται περὶ τοῦ αἰγὸς ὅτι ἔχει·

Κήν[3] με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔπι καρποφορήσω,
Ὅσσον ὑποσπείσω σοί, τρόφι, θυομένῳ.

Ἀσκωλιάζειν δὲ, ἀντὶ τοῦ ἄλλου. κυρίως ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τοῦ ἀσκῶν ἄλλεσθαι ἕνεκα τοῦ γελοιοποιεῖν. ἐν μέσῳ δὲ τῷ θεάτρῳ ἐτίθεντο ἀσκοὺς πεφυσημένους καὶ ἀλειμμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ὠλίσθαινον· καθάπερ Εὔβουλος ἐν Δαμαλίᾳ φησὶν ὅτι· Καὶ πρὸς γε τούτοις ἀσκοὺς εἰς μέσον καταθέντες ἐνάλλεσθε, καὶ καγχάζετε ἐπὶ τοῖς καλαῤῥέουσιν ἀπὸ κελεύσματος. καὶ [4] Ἀσκωλιάζοντες, ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι, ὑπερβάλλουσι τοῦ κατὰ Φύσιν. [5] Ὁ δὲ, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁρμὴν τοῦ ᾠδοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐς τὸν δεσπότην ἀσκωλιάζων θᾶττον τοῦ ποδὸς ἔρχεται, καὶ ὄρθριον ἀδόμενος τοῦ παιᾶνος τῷ Ἀσκληπιῷ, ἑαυτὸν ἐπιφαίνει τῶν χορευτῶν ἕνα, καὶ τάξει χρῆται ὡσπερ ὢν ᾠδοῦ πνος λαβὼν χορδήκτου τὸ χάσμα, ὡς οἷός τε ἦν σωφάδειν ἐπειρᾶτο τῷ ὀρνιθείῳ μέλει. καὶ ἀσκωλιασμὸς ὁμοίως, τὸ ἐφ' ἑνὸς ποδὸς βαίνειν.

Ἀσκοπήρα. τὸ μαρσίππιον. ἤτοι τὸ σακκοπήριον.

Ἄσκοπον. ἀντὶ τοῦ ἀπροσδόκητον. καὶ Ἄσκοπος λώβη. ἀπροόρατος· τουτέστιν ὁ θάνατος.

Ἀσκεύμων. κατασκευάζων, κοσμῶν.

Ἄσκωλον. τὸ λεῖον.

Ἀσκώματα. [6] τὰ ἐν ταῖς κώπαις σκεπαστήρια ἐκ δερμάτων, οἷς περῶντες ἐν ταῖς τριήρεσι, καθ' ὃ τρῆμα ἡ κώπη βάλλεται. εἰς διφθέρας γοῦν τὰς βουλὰς τὰς ἑαυτοῦ γράψας ὁ Θωρυκίων, ἔπεμπε τοῖς πολεμίοις ἐν τῇ Λακωνικῇ.

Ἀσκάνιος Παυδιανός. Ὁ [7] πίνων Βλαῦσος ἐπὶ τὸ θοίνῃ κληθεὶς, οἷον ἐφολκίδα ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκάνιον Παυδιανόν. ἐξὸν γοῦν καὶ ὑπακλήτους οἴονεὶ σκιὰς ταυτοῖς συμπαρακαλεῖν πνάς.

Ἀσκραῖος. Ὁ Ἡσίοδος.

Ἆσμα. τὸ μέλος. ἡ ᾠδή. σημαίνει δὲ καὶ τὸ δίασμα. καὶ Σώφρων. καὶ ἄτεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι, μεταβολῇ τοῦ δυσὶ εἰς τὸ ζ ἐγένετο.

Ἀσμενίζω. Οἱ μὲν ὃν ὅλεθρον ἀσμενίσαντες, καὶ ὑπὸ τῆς ὑποχέσεως, ἥλωζαν ὑπὸ τὰ Ἴλια.

ti, ſcapham ferebant: unde Σκαφηφόρα appellati ſunt. Cives vero ſuo quiſque arbitrio veſtiti utres ferebant: unde Ἀσκοφόροι dicti ſunt. † Et proverbium: *Utre terrere.* De iis, qui vanum terrorem alicui incutere conantur. Et ἀσκωλιάζειν. Athenienſes feſtum, Aſcolia vocatum, celebrabant, in quo in Bacchi honorem ſuper utres [ex pelle caprina factos] ſaliebant. Videtur autem caper viti eſſe inimicus: in quē eam ob cauſam Epigramma exſtat, quod ita habet:

Rode caper vitem: tamen hinc, cum ſtabis ad aras,
In tua quod ſpargi cornua poſſit, erit.

Ἀσκωλιάζειν vero ſignificat, ſalta. Proprie ἀσκωλιάζειν dicebant ſupra utres ſaltare, riſus movendi gratia. In medio enim Theatro ponebant utres inflatos & unctos, ſuper quos qui ſaliebant, labebantur; ut Eubulus in *Damalia* teſtatur his verbis: *Et præterea, utribus in medio poſitis, ſuper eos ſalite, & ridete eos, qui dato ſigno in terram labuntur.* Et Ἀσκωλιάζοντες dicitur de illis, qui uno pede ſaltant, altero claudicantes. *Ille vero,* [gallus gallinaceus] *ut mihi videtur, inſtinctu Æſculapii altero claudicans pede ad dominum venit, & cum mane Pæan caneretur Æſculapio, adjungit ſe choro cantantium, & loco ſuo, quaſi a præcentore ſibi aſſignatus eſſet, conſiſtens, quantum poterat, cantu gallis ſolenni accinere conabatur.* Et ἀσκωλιασμὸς, altero tantum pede incedere & ſaltare.

Ἀσκοπήρα. Marſupium. Pera. Crumena.

Ἄσκοπον. Inopinatum. Inexpectatum. Et Ἄσκοπος λώβη, improviſum malum; hoc eſt, mors.

Ἀσκεύμων. Parans. Conficiens. Ornans.

Ἄσκωλον. Læve. Politum.

Ἀσκώματα. Remorum tegumenta ex pelle confecta, quibus in triremibus utuntur, ubi remus foramini inſeritur. Thorycion enim conſilia ſua, in caprinis pellibus ſcripta, cum hoſtibus in Laconia communicabat.

Ἀσκάνιος Παυδιανός. Aſconius Pædianus. *Elæſus igitur ad convivium vocatus Aſconium Pædianum invocatum, tanquam umbram, ſecum adduxit: quod convivis facere licebat.*

Ἀσκραῖος. Aſcræus. Heſiodus.

Ἆσμα. Cantus. Carmen. Significat etiam τὸ δίασμα. Licium. Sophron. Et ἄτεσθαι, idem quod nos διάζεσθαι dicimus, mutatis duobus σσ in ζ.

Ἀσμενίζω. [Gaudeo aliqua re. Libenter aliquid amplector.] *Illi vero mortem libenter amplectentes, & promiſſis fruſtrati, a Perſis capti ſunt.*

1 Ἀσκωλιάζειν. ἑορτὴν ἦγον τὰ Ἀσκ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 108.

2 Ἤλλοντο τοῖς ἀσκοῖς] Lege & ſupple ex Enarratore Comici, ἤλλοντο ἐπὶ τοῖς ἀσκοῖς αἰγείοις.

3 Κήν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔπι καρπ.] Hoc diſtichum Ovidius 1. *Faſtor.* ad verbum pene Latine reddidit, cujus proinde verſionem hic retinui.

4 Ἀσκωλιάζοντες, ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλ. ὑπερβάλλουσι τοῦ κατὰ φύσιν] Eadem habet Etymologus.

5 Ὁ δὲ, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁρμὴν τοῦ ᾠδοῦ τοῦ Ἀσκλ.] Cum hoc fragmento, quod ex Æliano depromptum eſt, conjungenda ſunt, quæ leguntur infra v. Βελυτὲς. v. Ἔωσνε, v. Κυκᾶ πήρᾳ, & v. Συροδά.

6 Ἀσκώματα. τὰ ἐν ταῖς κώπαις σκεπ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 230. (145. Ed. Baſ. P.)

7 Ὁ πίνων Βλαῦσος ἐπὶ τὴν θοίνην κλ.] Idem fragmentum legitur ſupra v. Ἀπίκιος.

Ἀσυδῶν.

Ἄσμυγε. χαίρων. ἡδέως. προθύμως. καὶ Ἀσμενέστατα, [1] προθυμότατα.

Ἀσολοίκως. τὸ ἀφελῶς.

Ἀσώματον. διττόν. τὸ μὲν τῷ ἀριθμῷ, ὡς οἱ ἄγγελοι, οἷον Μιχαὴλ, Γαβριήλ. ἀριθμῷ γάρ. τὰ δὲ ὅλως, ὡς τὰ καθόλου.

Ἀσωπός. ποταμὸς Θηβῶν.

Ἀσωπόδωρος [2] καὶ Διδυμαχίας, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἐπὶ σμικρότητι σώματος διεβέβλητο.

Ἀσωτία. ἡ ἁμαρτία. ἑκάτερον ὁμοίως ἀποφέρεσθαι, τό, τε δέον μὴ ποιεῖσθαι ἀνάλωμα· καὶ τὸ μὴ δέον ποιεῖσθαι. ὡς τοῦτο μὲν ἀσωτίαν εἶναι, εἴτε μείζω, εἴτε φαυλοτέραν· ἐκεῖνο δὲ, σμικρολογίαν. καὶ Ἄσωτος, ὁ ἐξώλης, ὁ σώζεσθαι μὴ ὀφείλων. [3] Σοφοκλῆς· Ἢ τῆς ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς. καὶ Ἀσώτως, αἰσχρῶς.

Ἀσωχαῖος. ὄνομα κύριον. καὶ θηλυκὸν Ἀσωχὴ, ὄνομα πόλεως. καὶ Ἀσωχὶς, ὄνομα κύριον. καὶ Ἀσωχὶρ, ὄνομα πόλεως.

Ἀσπάζεσθαι. αἰτιατικῇ. καὶ τὸ [4] προσαγορεύειν, ὡς ἡμεῖς· καὶ τὸ χαίρειν τινὶ ἁπλῶς, καὶ ἀγαπᾶν, καὶ φιλοφρονεῖσθαι. καὶ Ἀσπαζόμεθα, σὺν τῷ σ. Ἀσπαζόμεθ' ἐρετμὰ καὶ σκαλμίδια, φησὶν ὁ κωμικός. καὶ πάντα τὰ ὅμοια διττῶς λέγεσιν.

Ἀσπάζου. [5] Ἀριστοφάνης·

Ἄνοιξον· ἀσπάζου με. διά σε πόνους ἔχω.

Ἀσπάλαθος. Φυτὸν ἀκανθῶδες. Ἐν [6] οἷς ὄρεσι ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι.

Ἀσπάλαξ τυφλότερος. ἔστιν ὃν τῷ Τυφλότερος. ἔστι δὲ ὁ ἀσπάλαξ ζῶον μυὶ ἐμφερὲς, ὑπόγειον οἰκοῦν, τὸ ὀφθαλμῶν ἐστερημένον.

Ἀσπαλία. ἁλιέως ἐργασία. καὶ Ἀσπαλιεύς, ὁ ἁλιεύς· ἀπὸ τοῦ σπᾶν τὸν ἄγραν. καὶ Ἀσπαλιεύεσθαι τοῦτο ῥήτορσι, τὸ ἁλιεύειν παρ' ἡμῖν.

Ἀσπάραγος. ὃν τῷ Ἀσφάραγος.

Ἄσπαρ, πατὴρ Ἀδαβουρίου. [7] Ὅτι Μαρκιανοῦ τοῦ βασιλέως χρηστοῦ μὲν γενομένου, θᾶττον δὲ ἐκβεβιωκότος, αὐτοκελεύστῳ γνώμῃ Ἄσπαρ Λέοντα διάδοχον αὐτοῦ γενέσθαι παρεσκεύασεν.

Ἀσπασία. [8] πολυθρύλλητος γέγονεν αὕτη. ἦν δὲ γένος Μιλησία, δεινὴ δὲ περὶ λόγους. Περικλέους δέ φασιν αὐτῇ διδάσκαλον ἅμα καὶ ἐρωμένην εἶναι. δοκεῖ δὲ δυοῖν πολέμων αἰτία γενέσθαι, τοῦ τε Σαμια-

Ἄσμυγε. Gaudens. Libenter. Alacriter. Et Ἀσμενέστατα, animo maxime lubenti & alacri.

Ἀσολοίκως. Simpliciter.

Ἀσώματον. Incorporeum. Id duplex eſt. Unum quidem, numero, ut Angeli; veluti Michael, Gabriel. Numero enim [ſunt incorporea.] Alia non: ut Univerſalia.

Ἀσωπός. Aſopus, Thebarum fluvius.

Ἀσωπόδωρος. Aſopodorus & Didymachias ipſius frater ob corporis parvitatem cavillis hominum expoſiti erant.

Ἀσωτία. Prodigalitas. Bonorum profuſio. Utrumque pariter averſari oportet, & neceſſarium ſumptum non facere, & non neceſſarium facere: quorum hoc prodigalitas eſt; illud vero ſordida avaritia. Et Ἄσωτος, perditus, qui ſervari non poteſt. Sophocles: *Aut perditæ Siſyphidarum prolis.* Et Ἀσώτως, turpiter.

Ἀσωχαῖος. Aſochæus. Nomen proprium. Et fœmininum Aſoche, nomen urbis. Et Aſochis, nomen proprium. Et Aſochir, nomen urbis.

Ἀσπάζεσθαι. Accuſativo jungitur. Non ſolum ſignificat, ſalutare aliquem, ut apud nos; ſed etiam, gaudere aliqua re, & in ea acquieſcere; itemque, amice aliquem excipere. Et Ἀσπαζόμεθα, cum σ. *Gaudemus remis & parvis ſcalmis.* Comicus inquit. Et omnia ſimilia duobus modis efferuntur.

Ἀσπάζου. Amplectere. Ariſtophanes: *Aperi fores, & amplectere me. Tui enim gratia dolore afficior.*

Ἀσπάλαθος. Planta ſpinoſa. *Nam in monte ſunt vepres & aſpalathi.*

Ἀσπάλαξ τυφλότερος. *Talpa cæcior.* Vide in voce Τυφλότερος. Talpa autem eſt animal muri ſimile, ſub terra degens, & oculis carens.

Ἀσπαλία. Piſcatio. Et ἀσπαλιεύς, piſcator. Dicta eſt hæc vox a σπᾶν τὴν ἄγραν, quod ſignificat prædam attrahere. Et ἀσπαλιεύεσθαι dicitur apud oratores, quod apud nos ἁλιεύεσθαι.

Ἀσπάραγος. Aſparagus. Quære in voce Ἀσφάραγος.

Ἄσπαρ. Aſpar, pater Ardaburii. Cum Marcianus Imperator bonus quidem fuiſſet, ſed ex vita citius exceſſiſſet, Aſpar ultro effecit, ut Leo ipſi ſuccederet.

Ἀσπασία. Hæc fuit fœmina celeberrima, genere Mileſia, & eloquentia ſingulari prædita: quam Periclis magiſtram & amicam fuiſſe tradunt. Hæc etiam duorum bellorum Sa-

1 Προθυμότατα] Hæc vox in prioribus Edit. deeſt, quam ex 2 MSS. Pariſ. revocavi.

2 Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας, ὁ ἀδ.] Vide Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Aves* pag. 543. & infra v. Θαργηλιών.

3 Σοφοκλῆς] In *Aiace* pag. 12.

4 Προσαγορεύειν] Sic recte habent MSS. Pariſ. In prioribus vero Edit. male excuſum eſt προσκρούειν.

5 Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 752. (506. Ed. Baſ. P.)

6 Ἐν οἷς ὄρεσι ῥάμνοι τε & ἀσπαλ.] Hæc ſunt verba Theocriti Idyll. IV. v. 57. ut Portus obſervavit.

7 Ὅτι Μαρκιανοῦ τοῦ βασιλέως χρηστοῦ μ.] Hæc leguntur etiam ſupra v. Ἀρδαβούριος.

8 Ἀσπασία. πολυθρύλλητος γέγ.] Ex Harpocratione.

κῷ καὶ τῷ Πελοποννησιακῷ. δοκεῖ δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς ἐσχηκέναι Περικλῆς τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ Περικλέα τὸν νόθον.

Ἀσπασίαι.[1] δύο ἑταῖραι. τῇ δὲ μιᾷ τούτων ἐπέλεκτο Περικλῆς· δι' ἣν ὀργισθεὶς ἔγραψε τὸ κῦρ Μεγαρέων ψήφισμα, ἀπαγορεῦον δέχεσθαι αὐτοὺς εἰς τὰς Ἀθήνας. ὅθεν ἐκεῖνοι εἰργόμενοι τοῦ Ἀθηναίων τοῖς Λακεδαιμονίοις προσέφυγον. ἡ δὲ Ἀσπασία σοφίστρια ἦν, καὶ διδάσκαλος λόγων ῥητορικῶν. ὕστερον δὲ καὶ γαμετὴ αὐτοῦ γέγονεν.

Ἀσπάσιος Βύβλιος, σοφιστής, συγχρονῶν Ἀελιανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. ἔγραψε περὶ Βύβλου. Περὶ σχάσεων ἐσχηματισμένων. Μελέτας. Τέχνας. Ὑπομνήματα. Λαλιάς. Ἐγκώμιον εἰς Ἀδριανὸν τὸν βασιλέα, καὶ εἰς ἄλλους τινάς.

Ἀσπάσιος Τύριος, σοφιστὴς, ἱστορικός. ἔγραψε περὶ Ἠπείρου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἱστοριῶν σύμμικτον ἐν βιβλίοις κ'. Περὶ τέχνης ῥητορικῆς· καὶ ἄλλα.

Ἀσπάσιος. Δημητριακοῦ τοῦ κριτικοῦ καὶ μαθηματικοῦ, Ῥαβεννᾶτος, σοφιστὴς, γεγονὼς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμμαίας. Πρὸς τοὺς φιλολοιδόρους, καὶ πρὸς Ἀίστωνα, λόγους διαφόρους. ἠκροάσατο δὲ Παυσανίου καὶ Ἱπποδρόμου, καὶ ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ, διαφερόντως μέχρι πολλοῦ.

Ἀσπασίως. ἡδέως. προσηνῶς. Φιλοφρόνως.

Ἀσπασμός. ἡ θύρᾳ προσφωνουμένη τῷ Ἀποστόλῳ Παύλῳ. Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρί.

Ἀσπαστοί. ἄσμενοι. Θεοειδεῖς. προσφωνοῦσι δὲ Καλλιμάχῳ ἀσπαστὸς, ἀσπαστὸν τὸ τοιοῦτον, προσηνεία φιλία.

Ἀσπαίροντες. σκαίροντες. κινούμενοι.

Ἄσπειστον ἔχθραν. ἀσπονδον μῖσος.

Ἀσπιδηφόροι. οἱ πολεμισταί. καὶ Ἀσπιδιώτης, ὁ ἀσπίδα κινῶν. καὶ Ἀσπιδὸν, ἐπίρρημα, δίκην συναγωνισμοῦ. καὶ Ἀσπιδοποιεῖον, ἐν ᾧ ἡ ἀσπὶς πήγνυται· ὅπερ ἐστὶν ὅπλων σκυτάριον, καὶ ἡ τάξις. Ἀριστοφάνης· Ἴσασι δ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας. καὶ Ἀσπιστῆρες, Φυλακτῆρες.[2] Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, εἰναλίου λεὼς,
Ὑμῖν τε κοινῇ τοῦδ' ἐπασκήπτω χάριν.

Ἄσπιλος, καὶ ἀσπίλωτος. ὁ μὴ ἔχων σπίλον τινά. ἐν Ἐπιγράμματι· Μῆλον ἐγὼ σκυθρωπὸν, ἄσπιλον, ἀῤῥυπίωτον.

Ἄσπλαγχνος.[4] ἄτολμος. ταπεινός. δειλός. ψυχρός. Σοφοκλῆς· Μή[5] τοι φύσιν ἄσπλαγχνος ἐκείνου λάβῃς

miaci & Peloponeſiaci cauſa fuiſſe putatur; & ex eadem Pericles filium nothum ſibi cognominem ſuſcepiſſe creditur.

Ἀσπασίαι. Aſpaſiæ, duæ meretrices. Harum altera uſus eſt Pericles: propter quam iratus decretum contra Megarenſes ſcripſit, ne Athenas intrare iis liceret. Unde illi, cum Athenis prohiberentur, ad Lacedæmonios confugerunt. Aſpaſia autem erat Sophiſtria, & eloquentiæ magiſtra; quæ tandem ei nupta fuit.

Ἀσπάσιος. Aſpaſius, Byblius, Sophiſta, æqualis Ariſtidis & Adriani. Scripſit de Byblo. De ſtatibus figuratis. Declamationes. Præcepta Rhetorica. Commentarios. Sermones. Encomium in Adrianum Imperatorem, & alios quoſdam.

Ἀσπάσιος. Aſpaſius Tyrius, Sophiſta & Hiſtoricus, ſcripſit de Epiro & rebus Epiroticis hiſtoriam miſcellaneam viginti libris comprehenſam. De Arte Rhetorica: & alia.

Ἀσπάσιος. Aſpaſius, Demetriani Critici & Mathematici filius, Ravennas, Sophiſta, qui vixit ſub Alexandro Mammeæ. Scripſit diverſas orationes adverſus maledicos, & Ariſtonem: audivitque Pauſaniam & Hippodromum, & artem Rhetoricam Romæ docuit, ubi diu clarus fuit.

Ἀσπασίως. Libenter. Amanter. Comiter. Amice.

Ἀσπασμός. Amica ſalutatio, vel votum, apud Apoſtolum Paulum: *Salutatio manu mea.*

Ἀσπαστοί. Grati. Jucundi. Divinam ſpeciem præ ſe ferentes. Sed apud Callimachum ἀσπαστὸς dicitur amica ſalutatio.

Ἀσπαίροντες. Palpitantes. Moventes.

Ἄσπειστον ἔχθραν. Irreconciliabile odium.

Ἀσπιδηφόροι. Scutigeri. Et Ἀσπιδιώτης. Scutatus. Et ἀσπιδὸν, adverbium, inſtar clypeorum conſertorum, ſive teſtudinis inſtar. Et Ἀσπιδοποιεῖον, officina, in qua ſcuta fabricantur. Ἀσπὶς autem idem ſignificat quod σκυτάριον, i. e. ſcutum. Item, ordo militaris. Ariſtophanes: *State deinceps omnes eo ordine, qui formam trium clypeorum imitetur.* Et Ἀσπιστῆρες, defenſores, propugnatores: ſive clypeati. Sophocles: *At vos, viri clypeati, gens maritima: a vobis communiter hanc peto gratiam.*

Ἄσπιλος, & ἀσπίλωτος. Qui nullam habet maculam. In Epigrammate: *Malum ego ſtruthium carens maculis & rugis* [*tibi dono.*]

Ἄσπλαγχνος. Audacia carens. Ignavus. Timidus. Frigidus. Sophocles: *Haud ſane*

1 Ἀσπασίαι. δύο ἑταῖραι. τῇ δὲ μιᾷ τ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deprompta ſunt ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Acharnenſes* pag. 396. (282. Ed. Baſ. P.)

2 Σοφοκλῆς] In *Ajace*, pag. 34. ut Portus monuit.

3 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. 1. cap. xx. Epigr. ult. locus integer ita legitur.

Μῆλον ἐγὼ σκυθρωπὸν, ἐπ' ἀσπιδέρης ἔπι πείσῃ
Ὠρεσι χειμερίης ἀσπάσιον λάρας, εἰς σε δ' ἄνασσαν
Τοῖον χῶ νιφόεις κερυμὸς ὀπωρόφορεῖ.

In Hexametro ſecundo pro ὀπωρόφορεῖ legendum eſſe ὀπωρήσιος monuimus ſupra v. Ἀκμή.

4 Ἄσπλαγχνος. ἄτολμος. ταπεινός. δειλ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 28. ut Portus obſervavit.

5 Μήτι φύσιν ἄσπλαγχνος ἐκείνου μ.] Apud Sophoclem ſenarius hic ita legitur, uti & apud Suidam legendus eſt:

Μήτι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου μαθών.

νε γεγονώς. Φύσιν δὲ ἀθενῆ καὶ ἀλλοίαν ἐνδεικνύμενος τοῦ πατρός.

Ἀσπονδεί. ἄνευ φιλίας, ἢ χωρὶς θυσίας. καὶ ἀσπονδοι ἐχθροί. ἀδιάλλακτοι. [1] Θουκυδίδης· Οἱ δὲ τοὺς νεκροὺς ἀσπόνδους ἀπέδοσαν. † Ἀφόργους τοὺς ἀπηνεῖς καὶ ἀφίλους φασίν· ἀσπόνδους δὲ, τοὺς ἀδιαλλάκτους καὶ μνησικάκους· ἀνελεήμονας δὲ, τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ἀνενδότους πρὸς ἔλεον.

Ἀσπαδεί. χωρὶς σπαδῆς. [2] Ἀσπαδῆ δὲ, ἀφὶ τοῦ η, χωρὶς κακοπαθείας. ὡς τὸ, Μὴ μὰν ἀσπαδῆ γε.

Ἀφαγὲς [3] ὕδωρ. τὸ πολυφαγές.

Ἀφαθμιούτους. [4] Συγχωρεῖν τὸν βασιλέα εἶναι Θασίοις ἀφορήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπιφθμιούτους, καὶ νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις.

Ἀφάθμιστον. Τὸ ἄδηλόν τε καὶ ἀφάθμιλον τῆς τύχης οὐχ ὑφορώμενοι. καὶ Ἀφάθμιστον, ἄνισον, ἀφαλὲς. Καὶ δὴ καὶ τὸ ἄλλῳ χρετιῦ ἀφαθμίστῳ, ὡς εἰπεῖν, ὁ ἄνθρωπος ὢν ἴσως. † Οἱ δὲ ἐπετόλμησαν τῇ θαλάττῃ ἀφὰ τὸ ἀνάγκῃ, τὸ τεὼς ἀφάθμιλον φυσικὸν ἡγούμενοι τὸ γῆς πρότερον ἔσεσθαι σφίσιν ἐν τῇ εἰρα τῇ τότε. † Καὶ [5] τὸ ποιητικὸν εἰπεῖν·

Ἔσεται ἦμαρ ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή.

καὶ τοῦτο εἰπεῖν τὸ τὴν ἀνθρώπων ἀφάθμιλον εἶναι λογιζόμενον. Καὶ [6] Ἀφαθμητόταλον, ὃς οὐδ' ἂν εἷς δύναιτο τεκμήρασθαι, οὐδὲ φαθμήσασθαι, τί ποτε φρονεῖται, ἢ τί πράξει. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας.

Ἀφακτί. πολυφακτί. πολυδακρύτως. Τὸν νεκρὸν προπέμπων ἔκλαιεν ἀφακτί. Καὶ αὖθις·

--Ἀφακτὶ [7] δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
Στένοντες ὠμαρτοῦμεν.

Ἀφάνδαι. [8] οἱ ὑπ' ἀρχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἄγγαροι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά.

Ἀφάρτη. ἡ παρ' Ἕλλησιν Ἀφροδίτη λεγομένη, ὑπ.

cum ex illo procreatus sim, timidum & ignavum me oſtendam. Id eſt, oſtendam me non a generoſo patris ingenio degenerare.

Ἀσπονδεί. Sine amicitia. Sine fœdere. Vel, ſine ſacrificio. Et Ἄσπονδοι ἐχθροὶ, irreconciliabiles inimici. Thucydides: *Illi vero cadavera, quamvis induciæ factæ non eſſent, reddiderunt.* † Ἀφόργους vocant duros & inhumanos: ἀσπόνδους, irreconciliabiles & iram alta mente conditam ſervantes: ἀνελεήμονας vero, rigidos & immites.

Ἀσπαδεί. Sine ſtudio. Sine cura. Ἀσπαδῆ vero, per η, ſine moleſtia. [Homerus:] *Haud ſane abſque moleſtia & labore [naves expugnabunt.]*

Ἀφαγὲς ὕδωρ. Aqua copioſe deſtillans.

Ἀφαθμιούτους. [*Dicebant*] *Regem conceſſiſſe Thaſiis immunitatem a præſidiis, tributis, & angariis, & ut ſuis legibus viverent.*

Ἀφάθμιστον. Inſtabilis. Inconſtans. *Inconſtantiam fortunæ minime metuentes.* Et Ἀφάθμιστον, inæqualis, inſtabilis. *Quin etiam in cæteris virtutibus hic homo, ut ita loquar, erat inſtabilis.* † *Illi vero neceſſitate coacti fortunam maris experiri auſi ſunt, exiſtimantes elementum, quamvis natura ſua inconſtans, tali rerum ſtatu ſibi magis fidum fore quam terram.* † *Et illum Poetæ verſum dixiſſe fertur: Erit dies, quo Ilium ſacrum tandem peribit. Quod eum dixiſſe ferunt, inconſtantiam rerum humanarum reputantem.* Et Ἀφαθμητόταλον, de quo nemo conjicere poteſt, quid cogitet, aut quid facturus ſit. Demoſthenes in oratione de falſa legatione.

Ἀφακτί. Guttis ubertim manantibus. Cum multis lacrymis. *Defunctum proſequens ubertim flebat.* Et iterum: *Ubertim vero flentes & gementes cum virginibus ſequebamur.*

Ἀφάνδαι. Tabellarii, per certa intervalla diſpoſiti, quorum alius alium excipit. Idem etiam Angari vocantur. Nomina autē illa ſunt Perſica

Ἀφάρτη. Aſtarte. Eadem eſt, quæ apud

1 Θουκυδίδης. Οἱ δὲ τοὺς νεκροὺς ἀσπόνδους εἶπ.] Loco huic ſimilis eſt ille, qui legitur apud eundem Thucydidem lib. II. cap. XXII. Ἀπέλυσε μήτε αὐτοὺς αὖθημερὸν ἀσπόνδους.

2 Ἀσπαδῆ δὲ, ἀφὶ τοῦ η, χωρὶς κακοπαθείας. ὡς τὸ, Μὴ μὰν ἀσπ.] Apud Homerum Il. Θ. v. 512. quem locum Suidas hic in mente habuiſſe videtur, hodie legitur ἀσπαδεί.

Μὴ μὰν ἀσπαδεί γε νεῶν ἐπιδεύεται ἔγκλεϊ.

Scholiaſta: Ἀσπαδεί γε. Ἀδύ κακοπαθείας, οἷον πόνῳ. Idem Poeta Il. O. v. 476.

Μὴ μὰν ἀσπαδεί γε, δαμασσάμενοί περ, ἔλοιεν.

Ubi Scholiaſta τὸ ἀσπαδεί exponit χωρὶς σπαδῆς καὶ κακοπαθείας. Idem Il. X. v. 304.

Μὴ μὰν ἀσπαδεί γε νῦ ἀκλειῶς ἀπολοίμην.

Ubi Scholiaſta τὸ ἀσπαδεί iterum exponit χωρὶς κακοπαθείας.

3 Ἀσαγὲς. τὸ πολυσαγές.] Hoc ſenſu vocabulum ἀσαγὲς accipitur a Nicandro in *Theriacis* pag. 23.

Ῥιζόθεν ἐξ οὐρὴν δὲ κατισθεσιν ἀσαγὲς αἷμα.

Ubi Scholiaſta: Ἀσαγὲς δὲ, ἤτοι τὸ ἄσακτον, ἢ μὴ σάζον, οἷονεὶ κρατοῦν φερόμενον, οἱονεὶ πολυσαγές. Apollonius Rhodius lib. III. v. 804.

——Δεῦε δὲ κόλπους
Ἀλληκτον δακρύοισι· τὰ δ' οὔ ἔρριεν ἀσαγὲς αὖτις.

Scholiaſta: Ἀσαγὲς. ἀντὶ δὲ πολυσαγές. τὸ ἡδέως πολὺ ἐπιζητικόν· ὡς ἄξυλον ὕλην. Hodie tam in textu Apollonii, quam apud Scholiaſtam ejus male legitur ἀσαγὲς: cujus loco ἀσαγὲς legendum eſſe jamdudum ante monuit ὁ πάνυ Caſaubonus in *Lection. Theocr.* cap. XIV.

4 Συγχωρεῖν τὸ βασιλέα Θασ.] Idem fragmentum, quod Polybio tribuit Caſaubonus, legitur ſupra v. Ἀνεπιφθμιούτους, & infra v. Ἀφορήτους.

5 Καὶ τὸ ποιητικὸν εἰπεῖν. ——λογιζόμενον.] Fragmentum hoc nec F. Urſinus, nec Caſaubonus, nec Valeſius, nec Jacobus Gronovius ad Polybium retulit, cum tamen ejus eſſe haud dubie colligatur ex Appiano *de Bellis Punic.* pag. 136. qui expreſſe teſtatur, Polybium memoriæ prodidiſſe, Scipionem, capta Carthagine, viciſſitudinem & inconſtantiam rerum humanarum animo ſecum reputantem, & patriæ ſuæ exitium præſagientem, verſum illum Homeri, quem Suidas hic adducit, pronuntiaſſe. Verba Appiani hæc ſunt: Ἐπὶ πολὺ δ' ἔννους ἐφ' ἑαυτῷ γιγνόμενός τε ὁ σκιπίων, ὅτι ἡ πόλις, ὁ ἔθνη, ὁ δορυάλωτοι ἀπάσαις δὴ μεταβαλεῖν, ὥσπερ ἀνθρώπῳ δυίσκονται· καὶ τὸν ἔπαθε μὲ Ἴλιον, εὐτυχής ποτε πόλις· ἔπαθε δὲ ὁ Ἀσσυρίων ὁ Μήδων καὶ Περσῶν ἐπ' ἐκείνοις δορυάλωτοι μετέπειτα γιγνομένη· καὶ ἡ μάλιστα ἐναργῶς ἀναλάμψασα ἡ Μακεδόνων, εἶπ ἐκών, εἶπ ἀέκοντα αὐτὸν τάδε ἔπος,

Ἔσεται ἦμαρ ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,

Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.

Πολυβίῳ δὲ αὐτὸν ἐρομένῳ σὺν παῤῥησίᾳ (καὶ γὰρ ἦν αὐτῷ καὶ διαλογικῶς) ὁ, τι βούλοιτο ὁ λόγος, φασὶν, ὁ φυλαξάμενον ἐνομάσαι τὴν πατρίδα σαφῶς, ὑπὲρ ἧς ἔφη, ἐς τ' ἀνθρώπους ἀφορᾶν, ἐδεδίει. καὶ τάδε μὲ Πολύβιος αὐτὸς ἀκούσας συνέγραψε. Locum integrum Appiani, quia notatu dignus eſt, adduxi: ex quo haud obſcure patere arbitror, verba illa, quæ Suidas hoc loco abſque nomine auctoris citat, inter fragmenta Polybii referenda eſſe.

6 Ἀφαθμητόταλον, ὡς ὃ οὐδεὶς ἂν δύναιτο πκμ.] Ex Harpocratione.

7 Ἀφακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις στένοντες ὠμῶμεν.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Oedip. Colon.* pag. 324.

8 Ἀφάνδαι. οἱ ὑπ' ἀρχῆς.] Vide Stanleium in Æſchyli *Perſas* v. 247.

τῷ ἄφρᾳ τὴν ἐπωνυμίαν πεποιηκόζιν. αὐτῆς γὰρ εἶναι τὸν ἑωσφόρον μυθολογοῦσιν. Ἀσάρτη, Θεὸς Σιδωνίων, καὶ Χαμὼς, Θεὸς Ἀμανιτῶν· οἷς ἐλάτρευσε Σολομών· ὃς ἠγάγετο γυναῖκας ἐξ ἐθνῶν, αἳ ἦσαν σὺν ταῖς Ἰσραηλίτισιν ἑπτακόσιαι, καὶ παλλακαὶ τριακόσιαι. ὧν τούτων πασῶν ἐγένετο αὐτῷ υἱὸς Ῥοβοὰμ, ἐξ ἀλλοφύλων, ἀνάξιος τῆς ἀρχῆς. ὧν γὰρ ἡ πολυγαμία τὴν εὐτεκνίαν πιεῖ.

Ἀσαφὶς. καὶ σαφυλή. Γραῖν, χ' ὁ μελίπους λίβανος. καὶ παροιμία· Ἀνδρὸς γέροντος ἀσαφὶς τὸ κρανίον.

Ἄσαχυς, καὶ ἀσαφὶς, καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τὸ α ἐν ἀρχῇ τῶν τοιούτων ὀνομάτων Ἀττικόν. Ἐπὶ τ' ἠμύει ἀσαχύεσιν.

Ἄστεα. πόλεις. Καὶ ἄστος στέφανος τὸ τεῖχος.

Ἀσκλον[1] χωρίον. τὸ μὴ ὑποκείμενον δανειστῇ. ὅταν γὰρ ὑποκέηται, αὐτὸ τοῦτο ὁ δανείζας ἀφ' ἁπαμμάτων δηλοῖ ὑποκειμένων τῷ χωρίῳ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπ' οἰκίας γίνεται.

Ἄστεγος. ὁ μὴ ἔχων στέγην. λέγεται δὲ καὶ φλύαρος, καὶ [2]ἀνυπομόνητος.

Ἀστεϊζόμενος. ἀγλαϊζόμενος. κομψευόμενος. καὶ Ἀστεϊσμὸς, τὸ συμπολιτεύεσθαι.

Ἀστελέβη. πόλις Λυδίας. οἱ οἰκοῦντες Ἀστελεβαῖοι.

Ἀστεμφέα. ἀμεταπίνητον.[3] βέβαιον. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀστεμφῆ. Ἀστεμφῆ[4] ποδάγραν, καὶ [5]δύναχας ἀντεκλῆρας. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἀστεμφεῖς ὅτοι καὶ ὑπερόπται ῥητορικῆς καὶ ποιήσεως ὅ μοι δοκοῦσιν ἑκόντες συνέσεσθαι Θεῷ καὶ ἀνθρώποις. πενίᾳ δὲ φύσεως μηδὲ τὰ σμικρὰ ἱκανοί.

Ἀστενακτί. ἄνευ στεναγμοῦ. [6]Ἀριστοφάνης·

Οὐδ' ἀστενακτὶ περδόμενος οἴκοι μενεῖς.

Ἀστερία, μία τῶν Ἀλκυονίδων. καί ἐστιν ἐν τῷ Ἀλκυονίδες. καὶ Ἀστερία, πόλις Λυδίας. λέγεται καὶ Ἀστερεύς. ὁ πολίτης Ἀστεριώτης, καὶ Ἀστέριος.

Ἀστέριος. κλητικόν. καὶ Ἀστερόεντα, ἤτοι ἀστέρας ἐμπεπυκνωμένους ἔχοντα. καὶ ἀστέρων τέθριππος, ἅρμα τοῦ ἡλίου. καὶ Ἀστροπητὴς, ὁ ἀστραπικός.

Ἀστεροπαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀστεῖα λέγεις. καὶ Ἀστεῖον, τὸ πολιτικόν. [7]Ἀστεῖόν τι καὶ καλλέρυνημένον εἰπεῖν. [8]κωμικὴ ἡ συμπλοκή. σημαίνει δὲ τὸ καλλέρυνημένον τὸ ἄκρως διειργασμένον. ἐν συνουσίᾳ λέγω.

Græcos Ἀφροδίτη, i. e. Venus vocatur, cognomine ab astro ei impositio. Ejus enim stellam Luciferum esse fabulantur. Astarte Deus Sidoniorum, & Chamos, Deus Ammonitarum: quos Solomon coluit, qui uxores ex gentibus duxit, quæ cum fœminis Israeliticis erant septingentæ, & concubinæ trecentæ. Ex his omnibus natus est ei filius Roboam, idque ex peregrinis, regno indignus. Uxorum enim multitudo non efficit bonam & numerosam prolem.

Ἀσαφὶς. Uva passa. Et σαφυλή. Uva. * * * * * Et proverbium: *Viri senis calva est velut uva passa.*

Ἄσαχυς, & ἀσαφὶς, & omnia reliqua, in quibus τὸ α ab initio redundat, Atticorum sunt nomina. [Homerus:] *Et incumbit spicis.*

Ἄστεα. Urbes. Et urbis corona murus est.

Ἄσκλον χωρίον. Ager creditori non obnoxius. Qui enim obnoxius erat, ei creditor imponebat titulum & inscriptionem, id ipsum indicantem. Eadem ratio erat domus.

Ἄστεγος. Tecto carens. Sic etiam vocatur homo garrulus, & qui tolerari non potest.

Ἀστεϊζόμενος. Urbane se gerens. Splendorem & cultum affectans. Sese jactans. Et Ἀστεϊσμὸς, ratio urbane & civiliter vivendi.

Ἀστελέβη. Astelebe, urbs Lydiæ: cujus incolæ vocantur Astelebæi.

Ἀστεμφέα. Immotum. Firmum. [In Epigrammate:] *Immotam pedicam, & sagittas veloces.* Et iterum: *Illi vero, qui sunt adeo rigidi, Rhetoricamque & Poeticam contemnunt, non videntur mihi animo lubenti cum Deo & hominibus conversaturi esse. Iidem præ ingenii inopia ne ad parva quidem apti sunt.*

Ἀστενακτί. Sine gemitu. Aristophanes: *Tu vero secure pedens domi manebis.*

Ἀστερία. Asteria. Una ex Alcyonidibus. Quære in voce Ἀλκυονίδες. Et Asteria, urbs Lydiæ: quæ & Ἀστερὶς dicitur. Civis, Asteriota & Asterius.

Ἀστέριος. Adjectivum possessivum. Et Ἀστερόεντα, stellis ornatum & distinctum. Et ἀστέρων τέθριππος, currus Solis. Et Ἀστεροπητὴς, fulgurator.

Ἀστεροπαῖος. Asteropæus. Nomen proprium.

Ἀστεῖα λέγεις. Facete loqueris. Et Ἀστεῖον, urbanum, civile. *Urbanum aliquid & elimatum dicere.* Κατερρυνημένον hic significat, summo studio elaboratum.

1 Ἄσκλον χωρίον] Ante legebatur Ἀς * * χωρίον: quam lacunam (quæ non solum in prioribus Edit. sed etiam in MSS. occurrit) ex Etymologo & Hesychio supplevi. Prioris verba hæc sunt: Ἄσκλον. ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ὠκάλουν τὸ ἐλευθέραν χωρίον, καὶ μὴ ὑποκείμενον χρέᾳ. εἰρηται δὲ, ὅτι πᾶς ὑποκειμένοις χρείοις χωρίοις εἰώθασιν ἐπικαθηγιάζειν φίλοι, ἢν ὠκάλουν ὅρον. ὃν ἡ ἐπιγραφὴ τὸ χρέος καὶ ὁ χρέως ἵνα μὴ παλαιθῇς ἔπεσ ὡς ἐπὶ καρεῷ αὐτῷ δανείσῃ. Hic locus pulchre & clare explicat, quid veteres Græci ἄσκλον χωρίον appellaverint. Qui plura hac de re legere cupit, adeat Meursium *Exercit. Crit.* Part II. lib. III. cap. XXI. & Salmasium *de Modo Usur.* cap. XV. pag. 636. Confer etiam Suidam infra v. Ὅρος.

2 Ἀνυπομόνητος] Hæc significatio voci ἀστέγος potius quam ἀστέγος convenit. Vide Hesych. v. Ἀστεῖος.

3 Βέβαιον. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀστεμφῆ. Ἀστω.] Locum hunc in prioribus [illegible]ium & confusum fide MSS. in integrum restituimus.

4 Ἀστεμφῆ ποδάγραν καὶ δ.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate quodam Leonidæ, quod ex Cod. MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibuimus supra v. Ἀβανεῖς.

5 Δύναχας ἀντικτῆνας] In Cod. MS. Epigrammatum ineditorum recte scriptum est δένακας αἰψυκτῆρας, uti etiam apud Suidam scribendum est. Significat hic autem δένακ sagitta, uti apud Latinos arundo; & αἰψυκτὴρ velox, sive, qui cum impetu fertur, ab αἰψόομαι.

6 Ἀριστοφάνης] Ecclesiazusis pag. 737. sed ubi rectius legitur, οὐ σὺ ἀστενακτὶ περδόμενος &c.

7 Ἀστεῖόν τι καὶ καλλέρυνημένον εἰπεῖν] Hæc sunt verba Aristophanis *Ranis* pag. 254. (166. Ed. Bas. P.)

8 Κωμικὴ ἡ συμπλοκή] Hæc verba, & quæ paulo post sequuntur, ἐν συνουσίᾳ λέγω, litura sananda sunt, quoniam nullum hic sensum habent.

Ἀστεῖος

Ἀστεῖος. εὐσύνετος. εὐτρόπος. χαρίεις. καλός. γελοιάδης. καὶ Ἀστιόλεως, ἀντὶ τοῦ σωφρονεστέρου. Ὁ δὲ χωρὶς εὐρὼν τὸ ἀστειστέρῳ δεάμενος πλανῆσαι τὸν ἠπαληκότα. φησὶ Εὐριπίδην Φησὶν Ἀριστοφάνης. καὶ Ἀστεῖος, ἀστειζομένους, πολιτευομένους. Εὐφημότερον ἀστείζεσθαι τὸ ὠφαίζεσθαι γελωποιεῖν, ἅπερ σκώπτειν. καὶ Ἀστείως, σωφρόνως, φρονίμως.

Ἄστεγοι.[2] οἱ δυστυχεῖς. οἱ πένητες. οἱ φάσκοντες καὶ οἰκήσεις μὴ ἔχοντες.

Ἀστήρ. τοῦ ἀστέρος τῆς Αἰγὸς λάμψαντος σφοδροὶ πνέουσιν ἄνεμοι. ἔνθεν καὶ Ὅμηρος· Λάβρος ἐπαΐσσων. Ἀστὴρ ἄστρου διαφέρει. ὁ μὲν ἀστὴρ, ἓν τι ἐστὶ τὸ δὲ ἄστρον ἐκ πολλῶν συνέστηκεν. ὃ καὶ ἀστροθέτημα καλεῖται.

Ἄστιβες[3] ἄλσος. ἀδιόδευτον, [4]ἀκαταμάχητον, ἀπροσπέλαστον. Αἴας φησί·

Μολὼν[5] δὲ χῶρον ἔνθ' ἂν ἄστιβῆ κίχω,
Κρύψω τόδ' ἔγχος τὠμὸν ἔχθιστον βελῶν,
Γαίας ὀρύξας ἔνδα μή τις ὄψεται·
Ἀλλ' αὐτὸ νὺξ ᾅδης τε σῳζόντων κάτω.

Εὑρήσω, φησί, τόπον, ὃν οὐδεὶς ὑπεβήσεται. ὁ Αἴας φησὶν, ἵνα μή τις αὐτῷ ἀκολουθήσῃ. καὶ Ἀστιβῆ, ἄβατον ποσί. καὶ Ἀστιβὴς, ὁ ἄβατος, ἢ ἀσφαλής. καὶ εὐστιβὴς, ὁ καλῶς βάσιν ἔχων.

Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας.

ἐν Ἐπιγράμματι. καὶ Ἀστιβὴς, ἀδιόδευτος τρίβος.

Ἀστικῶς. εὐσταλῶς. εὐφρόνως. Ὁ δὲ πάντων ἀστικῶς τὸ πρόσφορον καταγνούς, διχῇ διεῖλε τοὺς προσχωρήσαντας. λέγει δὲ Ἀστικὸς, καὶ ὁ πολιτικός. καὶ τοὺς ἀστικοὺς ὁ ἄγροικος. ὁ Θεολόγος φησί.

Ἄστειπτος. ἄβατος. ἀδιόδευτος. [7]Σοφοκλῆς·

Ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς προῤῥύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄστειπτος, οὐδ' οἰκουμένη.

Ἀστισμός. πιθανολογία. Ἀποστίλβων ῥητορικὴς, καὶ πολιτικῆς, καὶ ἀστισμῶν.

Ἄστομοι[7] ἵπποι. σκληρόστομοι. Ἄστομοι πῶλοι βίᾳ φέρεσιν.

Ἀστόργους. τοὺς ἀπλωεῖς καὶ ἀφίλους· ἀσπόνδους δὲ, τοὺς ἀδιαλλάκτους καὶ μνησικάκους· ἀνελεήμονας δὲ, τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ἀνενδότους πρὸς ἔλεον.

Ἀστός. πολίτης.

Ἀστραβὴ.[8] ὄνος, ἢ ἡμίονος, ὡς Δημοσθένης φησὶ

Ἀστεῖος. Prudens. Venuſtus. Lepidus. Formoſus. Facetus. Et Ἀστειστέρῳ, prudentiore. *Ille vero tempus opportunum nactus fabula lepidiore fallendi eum, qui ipſum ante deceperat.* De Euripide Ariſtophanes inquit. Et Ἀστείους, urbanos, civiles. Ἀστείζεσθαι & ὠφαίζεσθαι pro cavillari & jocis riſum captare, honeſtius dicitur quam σκώπτειν. Et Ἀστείως, decenter, prudenter.

Ἄστεγοι. Infelices. Miſeri. Pauperes. Qui nullam ſtationem nec habitationem habent.

Ἀστὴρ. Quum ſtella Capræ lucet, vehementes venti ſpirant. Unde & Homerus: *Cum impetu irruens.*

Ἀστὴρ. Stella ab aſtro differt. Stella enim unum quid eſt & ſimplex. Aſtrum vero ex multis ſtellis compoſitum: quod & ἀστροθέτημα vocant.

Ἄστιβες ἄλσος. Nemus non calcatum, nec pervium. Ajax inquit: *Poſtquam vero locum aliquem deſertum & invium invenero, ibi occultabo hunc enſem, omnium armorum meorum maxime mihi inviſum. In terra enim eum defodiam, ut a nemine cerni poſſit, ſed perpetuis tenebris damnatus jaceat.* Inveniam, inquit, locum, quem nemo intrabit. Id autem Ajax ideo dicit, ne quis eum ſequatur. Et Ἀστιβῆ, pedibus non calcatum. Et Ἀστιβὴς, inacceſſus, tutus. Et εὐστιβὴς, qui facile calcari poteſt. In Epigrammate: *Valde tritum mergis piſces capientibus promontorium.* Et Ἀστιβὴς ὁδὸς, via invia & non calcata.

Ἀστικῶς. Prudenter. Sapienter. *Ille vero cum omnium mentem prudenter animadverſiſſet, bifariam diviſit eos, qui ipſius partibus ſe adjunxerant.* Dicitur etiam Ἀστικὸς, civilis. Et, *urbanos ruſticus* [*contemnit,*] Theologus inquit.

Ἄστειπτος. Non calcatus. Inacceſſus. Invius. Sophocles: *Littus hoc inſulæ Lemni deſertum prorſus eſt, nec a mortalibus habitatur.*

Ἀστισμός. Oratio lepida & perſuadendi vim habens. *Ab oratorio & politico lepidoque dicendi genere recedere.*

Ἄστομοι ἵπποι. Equi durum os habentes. Intractabiles. [Sophocles:] *Equi duro ore præditi vi eum auferunt.*

Ἀστόργους. Duros & inhumanos vocant ἀστόργους. Irreconciliabiles & iram alta mente conditam ſervantes, ἀσπόνδους: immites vero & rigidos, ἀνελεήμονας.

Ἀστός. Civis.

Ἀστραβὴ. Aſinus, vel mulus, ut Demoſthe-

1 Εὐφημότερον ἀστείζεσθαι τὸ ὠφαίζεσθαι γλωττ.] Lego, εὐφημότερον τὸ ἀστείζεσθαι ἢ τὸ ὠφαίζεσθαι. Ἅ γελωτ.

2 Ἄστεγοι. οἱ δυσχεῖς. οἱ π.] Vide Etymologum, qui vocem hanc eodem modo exponit.

3 Ἄστιβὲς ἄλσος. ἀδιόδευτον] Locus, quem Suidas hic interpretatur, exſtat apud Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 275.

4 Ἀκαταμάχητον. ἀπροσπέλαστον] Hæc interpretatio non pertinet ad vocem ἄστιβες, ſed ad ἀμαιμακέτων, quæ apud Sophoclem loco laudato proxime ſequitur, ut Pearſonius recte obſervavit.

5 Μολὼν δὲ χῶρον ἔνθ' ἂν ἄστιβῆ κ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 39. 40. ut Portus monuit.

6 Σοφοκλῆς] *Philoctete* pag. 378. ut Portus obſervavit.

7 Ἄστομοι ἵπποι. σκληρόστομοι] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Electram* pag. 117.

8 Ἀστραβὴ. ὄνος, ἢ ἡμίονος ——— ἵππος ἐκαλεῖτο] Ex Harpocratione. Huc pertinent verba Helladii apud Photium pag. 1588. Ὅπου τῶν ἡμιόνων, ἐφ' ἧς ὀχήματα, φησὶν, ἁζυγὲς ἅπαξ, Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ἀστράβην. ἔνθεν λέγεται καὶ ὁ ἀστραβηλάτης. Λέγεται μήποτε ἀστρὰβη ἡ τὸ καπασκεύασμα· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου λέγει. Ἐπ' ἀστράβης ὀχήματος ὑφορμᾶς.

Mai-

Μειδίᾳ. τάχα δὲ καὶ πᾶν ὑποζύγιον, ἐφ' ᾧ οἱ ἄνθρωποι ὀχοῦνται, ὅπως ἐκαλεῖτο. ἢ Ἀσφάβη, τὸ ἐπὶ [2] τοῦ ἐφ' ἵππων ξύλον, ὃ κραδῶσιν οἱ καθεζόμενοι. καὶ Ἀσφαβηλάτης, ὁ ἡνίοχος. ἢ καὶ αὐτὸ τὸ νωτοφόρον ὑποζύγιον. οἱ δὲ τὸν σωματηγὸν ἡμίονον ἀσφάβιον λέγουσιν. Ὁ δὲ τῆς ἡμιόνου ἀποψυχόσης, τόν τε φόρτον καὶ τὸν ἀσφάβιον διάρας ἐπὶ τοῦ ὤμων, εἰς τὸν μονὸν τῶν ἁγίων Σάββα ἔρχεται.

Ἄστρα [3] βλέπειν κάλλιστον ἀνθρώποις πέλας.

Ἀστράγαλος. κυρίως τὸ σύνηθες λεγόμενον· καὶ ὁ [4] σπόνδυλος τῶν τραχήλων, καὶ ὁ [5] πεπικός, καὶ βοτάνη δὲ ἅτινα καλεῖται. καὶ [6] ἀστράγαλος, ὃν ἐθεάσατο Βαλτάσαρ ὁ υἱὸς Ναβουχοδονόσορ ἐν τῷ δείπνῳ ἀνακειμένῳ καλέναις τῶν τοίχων ὡς ἀστράγαλον χειρὸς ἀνθρώπου, γράφοντα τῇ Ἑβραΐδι γλώττῃ, ἃ μηδεὶς ἠδύνατο γνῶναι. μεταπεμψάμενος δὲ τὸν Δανιὴλ, παρεκάλεσε ἑρμηνεῦσαι αὐτῷ ταῦτα. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τὸν ἀστράγαλον, ὃν εἶδες, χεὶρ θεοῦ ζῶντος, καὶ ἔγραψεν, ὅτι ἐμέτρησε καὶ ἐπλήρωσε τὴν βασιλείαν σου. ἀκούσας δὲ ὁ Βαλτάσαρ ἐφλίβη· καὶ μετ' ὀλίγον ὑπὸ Δαρείου τοῦ Μήδου ἀνῃρέθη. καὶ Ἀστραγαλίζω.

Ἀστραμψυχος. ὃς βιβλίον ἰατρικὸν εἰς ὄνων θεραπείαν πεποίηκε· καὶ [7] Ὀνειροκριτικόν.

Ἀστραπή. [8] ἔξαψις νεφῶν πυρουμένων ἢ ῥηγνυμένων ὑπὸ πνεύματος. καὶ παροιμία· Ἀστραπὴ ἐκ πυέλου. ἐπὶ τῆς ἀγενείας. παρόσον οὐδὲν δύνανται αἱ ἐκ τοῦ κρηνῶν καὶ πυέλων μαρμαρυγαί.

Ἀστρατεία. ἡ εἰρήνη. ἐπεὶ ἐν εἰρήνῃ οὐ στρατεύονται.

Ἄστια. οἱ ἀστράγαλοι. Δέκα δ' ἄστια αἴνυτο λύτρον· φησὶ Καλλιμάχῳ.

Ἀστρόβακος. ὁ ἀστρονόμος.

Ἀστρονομία. ἡ τοῦ ἄστρων θεωρία. Πρῶτοι Βαβυλώνιοι ταύτην ἐφεῦρον διὰ Ζωροάστρου· μετ' ὃν καὶ [9] Ὠστάνης· οἱ ἐπέσχον τῇ θεωρίᾳ κινήσει τὰ περὶ τὰς πικτουμένας συμβαίνειν· ἀφ' ὧν Αἰγύπτιοι καὶ Ἕλληνες ἐδέξαντο, καὶ τὰς γενομένας ἀναφέρουσιν εἰς τὴν τῶν ἀστέρων κίνησιν. ᾗ, [10] Ἄστροις τεκμαίρεσθαι. ἐπὶ τῶν μακρὰν καὶ ἔρημον ὁδὸν πορευομένων, καὶ ἄστροις σημειουμένων τὰς θέσεις τῶν παλαιόντων. καὶ ἀστρῷος, ὁ ἐν τῷ ἄστρων. Ὅτι Μαγεία καὶ Ἀστρολογία ἀπὸ Μαγουσαίων ἤρξατο. οἱ γάρ τοι Πέρσαι Μαγὼν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὀνομάζονται. καὶ Μαγουσαῖοι, οἱ αὐτοί.

nes in oratione contra Midiam. Fortasse autem sic appellabatur quodvis jumentum, quo homines vehuntur. Vel ἀσφάβη, lignum in ephippiis, quod sessores tenent. Et ἀσφαβηλάτης, agaso. Vel etiam ipsum jumentum, quod onera dorso gestat, sic appellatur. Alii vero mulũ, quo homines vehuntur, ἀσφάβιον vocant. *Ille vero, cum mula ejus cecidisset, & sarcinis & clitellis in humeros sublatis, ad divi Sabbæ monasterium venit.*

Ἄστρα βλέπειν. *Astra cernere pulcherrimum hominibus somnium est.*

Ἀστράγαλος. Proprie sic vocatur talus. Item, vertebra colli, & talus quo luditur, & herba quædam. Et ἀστράγαλος [apud LXX. Interpretes] dicitur de manu, quam Balthasar filius Nabuchodonosoris, cœnæ accumbens, in adverso pariete vidit scribentem Hebraica lingua, quæ nemo intelligere poterat. Danielem igitur accersitum rogavit, ut hæc sibi interpretaretur; qui ei dixit: *Manus, quam vidisti, est manus Dei viventis, quæ scripsit, se mensam esse & consummasse regnum tuum.* Hoc audito Balthasar magnum animo dolorem concepit, & paulo post a Dario Medo interfectus est. Et Ἀστραγαλίζω, talis ludo.

Ἀστράμψυχος. Astrampsychus. Hic librum veterinarium de asinorum curatione scripsit: itemque, de somniorum interpretatione.

Ἀστραπή. Fulgur, sive inflammatio nubium, quæ inter se atteruntur, vel a vento rumpuntur. Et proverbium: *Fulgur ex pelvi.* Dicitur de rebus vanis. Fulgor enim lucis, quem fontes & pelves reddunt, nullam vim habet.

Ἀστρατεία. Vacatio a militia. Pax. Tempore enim pacis a militia cessatur.

Ἄστια. Tali. *Decem autem talos pro redemptionis pretio accepit.* Callimachus.

Ἀστρόβακος. Astronomus.

Ἀστρονομία. Astronomia; quasi dicas astrorum distributio. Hanc inter Babylonios primus invenit Zoroastres, & post eum Hostanes: qui ex genitura & motu cœli fata hominum nascentium observare cœperunt. Ab his Ægyptii & Græci doctrinam illam acceperunt, qui nascentibus itidem themata natalitia assignant. Et, *Ad astra cursum dirigere.* Dicitur de illis, qui per loca deserta longum iter faciunt, & ex stellis situm regionum conjiciunt. Et ἀστρῷος, sidereus. Magusæi Magiæ & Astrologiæ inventores fuerunt. Persæ enim ab indigenis vocantur Magog. Et Magusæi, iidē.

1 Ἀσφάβη, τὸ ἐπὶ τοῦ ἐφ' ἵππων ξύλον, ὃ κρ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad ἐσφάβιον λέγουσιν, leguntur etiam apud Etymologũ.

2 Επὶ τοῦ ἐφ' ἵππων ξύλον] Salmasius ad Spartianum, & Portus legendum putant τὸ ἐπὶ τοῦ ἐφίππων. Etymologus habet τὸ ἐπὶ τοῦ ἵππων πῆχυν ξύλον, quod non displicet.

3 Ἄστρα βλέπειν κάλλιστον ἀνθρ.] Hic versus ad somniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Astrampsychum.

4 Καὶ ὁ σπόνδυλος τῶν τραχήλων] Hoc sensu vox ista capitur ab Homer Il. Ξ. v. 466. ubi vide Scholiastam.

5 Πεπικός] Sic habent omnes Editiones. Sed malim σπονδυλικός.

6 Ἀστράγαλος, ὃν ἐθεάσατο Βαλτάσαρ ὁ υἱὸς Ναβ.] Historia hæc deprompta est ex Daniel. cap. v.

7 Ὀνειροκριτικόν] Hic libellus Astrampsychi hodie adhuc exstat, editus una cum aliis scriptoribus Oneirocriticis.

8 Ἀστραπή. ἔξαψις νεφῶν πυρουμένων ἢ ῥηγνυμένων ὑπὸ πνεύματος] Hæc sunt verba Laertii lib. VII. Segm. CLIII.

9 Ὠστάνης] Rectius Ὀστάνης. vel Ὀσθάνης, per ο parvum.

10 Ἄστροις τεκμαίρεσθαι. ἐπὶ τῶν μακρὰν καὶ ἔρ.] Hoc proverbio usus est Sophocles Oedip. Tyran. pag. 184.

Ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρήσομεν χθόνα.

Scholiasta ad eum locum: Ἐπὶ τῶν ἀέρα ἐπιτρεχόντων. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὸ πλάγιον μετιόντων, ὡς ἂν οἱ ἄστρων τεκμαιρομένων τὸ πλῶν. Locum hunc Sophoclis observaverat etiam Portus.

Ἀστά-

Ἀσυάγης, γραμματικός. Τέχνην γραμματικήν. Περὶ διαλέκτων. Περὶ μέτρων. Κανόνας ὀνομαστικούς. καὶ εἰς Καλλίμαχον τὸν ποιητὴν ὑπόμνημα.

Ἀσυάναξ. ὄνομα κύριον. Ἀσυανάκτειος.

Ἀσυάναασα, Ἑλένης τῆς Μενελάου θεράπαινα· ἥτις πρώτη τὰς ἐν τῇ συνουσίᾳ καλλονίσεις εὗρεν, καὶ ἔγραψε περὶ σχημάτων συνουσιαστικῶν· ἣν ὕστερον παρεζήλωσαν [1] Φιλαινὶς καὶ Ἐλεφαντίνη, αἱ τὰ τοιαῦτα ἐξορχησάμεναι ἀσελγήματα.

Ἀσυβοώτης. [2] ὁ κήρυξ ὁπωθεινῶς. Ἀπὸ τοῦ ἐν ἄστει βοᾶν. καλήτορα δὲ τ' αὐτὸν ἀπὸ τοῦ καλεῖν φασί.

Ἀσυγείτων. πλησιόχωρος.

Ἀσυδάμας [3] ὁ πρεσβύτης, υἱὸς Μορσίμου τοῦ Φιλοκλέους, τραγικῶν ἀμφοτέρων, Ἀθηναῖος, τραγικός. ἔγραψε τραγῳδίας σμ'· ἐνίκησε ιε'. ἀκροασάμενος δὲ τοῦ Ἰσοκράτους, καὶ ἐτράπη ἐπὶ τραγῳδίαν.

Ἀσυδάμας, ὁ νέος, υἱὸς τοῦ πρώτου, τραγικὸς καὶ αὐτός. Δράματα αὐτοῦ, [4] Ἡρακλῆς Σατυρικός, Ἐπίγονοι, Αἴας μαινόμενος, Βελλεροφόντης, Τυρώ, Ἀλκμήνη, Φοῖνιξ, Παλαμήδης.

Ἀσυδρομία. ἑορτὴ Λίβυσιν οἱονεὶ τῆς πόλεως γενέθλια, καὶ Θεοδαίσια ἑορτή, [5] ἐν ᾗ ἐπίμων Διόνυσον καὶ τὰς Νύμφας· ἐμοὶ δοκεῖν, νηφάλιόν τε καὶ τ' ἀγαθοῦ κρᾶσιν αἰνιττόμενοι.

Ἀσύνος. ὄνομα κύριον.

Ἀσυνόμοι. [6] δέκα [7] ἦσαν ἀσυνόμοι· πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, πέντε δὲ ἐν ἄστει· οἷς ἔμελε περί τε τὰς αὐλητρίδων, καὶ ψαλτριῶν, καὶ κοπρολόγων, καὶ τ' ποιούτων.

Ἀσυόχεια. ὄνομα πόλεως.

Ἀσυπαλαιὸς. ὄνομα κύριον.

Ἄστυρον. [8] πόλιν.

Ὅς [9] τ' ὤκισε ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης.

Καλλίμαχος.

Ἀσυφέλικτον. ἀπύκλιον.

Ἄσυλον ἱερόν. τὸ τίμιον, καὶ τηρεῖν τὰς ἱκέτας. καὶ ἀσυλία, τὸ πρᾶγμα. Τῶν δὲ ἀγῶνες ὅλῳ δημοσίᾳ καὶ μεγάλᾳ ἀφ' τοῦ τὰς πρεσβευτῶν ἀσυλίαν, καὶ τοῦ σωθῆν πρὸς τὰς Ῥωμαίων ὑπὲρ τὰς πρεσβειῶν μισοπονηρίαν.

Ἀσύγχυτον. Ἡ γὰρ Φύσις τοῦ ἀσυγχύτου ἅτε σιδήρου ὑφίσταται καλάλυσιν, ἅτε μὴ πάλιν τοῦ ἀφ' πυρὸς λύσιν.

Ἀσυάγης. Astyages, Grammaticus. Scripsit Artem Grammaticam. De dialectis. De metris. Regulas nominum. Commentarium in Callimachum.

Ἀσυάναξ. Astyanax. Nomen proprium. Unde dicitur Astyanacteus.

Ἀσυάναασα. Astyanassa, Helenæ Menelai uxoris ancilla, quæ prima varios coeundi & concumbendi modos invenit, & de figuris Venereis scripsit. Hanc postea imitatæ sunt Philænis & Elephantine, quæ obscœna ejusmodi flagitia evulgarunt.

Ἀσυβοώτης. Præconis epithetum: quasi dicas, in urbe clamans. Eundem & καλήτορα vocant, a καλεῖν, i. e. vocare.

Ἀσυγείτων. Vicinus.

Ἀσυδάμας. Astydamas major, filius Morsimi, Philoclis nepos, utriusque Tragici, Athenensis, Tragicus. Scripsit tragœdias CCXL. vicit XV. Idem audivit Isocratem, & postea ad scribendas tragœdias se contulit.

Ἀσυδάμας. Astydamas minor, superioris filius, Tragicus & ipse. Fabulæ ipsius sunt, *Hercules Satyricus*, *Epigoni*, *Ajax furens*, *Bellerophontes*, *Tyro*, *Alcmene*, *Phœnix*, *Palamedes*.

Ἀσυδρομία. Astydromia apud Afros erat veluti natalis urbis, & Theodæsia festum, in quo Bacchum colebant & Nymphas: ut mihi quidem videtur, moderatam & veram vini temperandi rationem significare volentes.

Ἀσύνος. Astynous. Nomen proprium.

Ἀσυνόμοι. Astynomi decem erant numero: quinque in Piræeo, & totidem in Urbe. His curæ erant tibicinæ, psaltriæ, stercorilegi, & similes.

Ἀσυόχεια. Astyochia. Nomen urbis.

Ἀσυπαλαιὸς. Astypalæus. Nomen proprium.

Ἄστυρον. Urbem. *Qui habitandi causa missus fuerat in urbem nuncius.* Callimachus.

Ἀσυφέλικτον. Inconcussum. Firmum.

Ἄσυλον ἱερόν. Templum venerabile & sanctum, quod supplices tuetur. Et Ἀσυλία, sanctitas loci, quæ supplices a vi & injuria hominum defendit. *Cum autem certamen illud esset publicum & ingens propter sanctitatem legatorum, & morem Romanorum, qui omnem injuriam legatis illatam detestari solebant.*

Ἀσύγχυτον. Inconfusum. *Natura enim inconfusi nec ferro dissolvi, nec igne consumi potest.*

1 Φιλαινὶς] De hac Philænide insignem habes locum apud Athen. lib. VIII. pag. 335. quem vide. Ejusdem mentio fit infra v. Δημοχάρης. Vide etiam Anthol. Epigr. lib. III. cap. X. ubi epitaphium ejus legitur.

2 Ἀσυβοώτης. ὁ κήρυξ ἐπιθετικῶς. ἀπὸ δ' ἐν ἄστει βοᾶν] Ex Schol. Homeri ad Il. Ω. v. 701.

3 Ἀσυδάμας ὁ πρεσβ.] De eo vide Meursium in *Bibliotheca Attica*.

4 Ἡρακλῆς Σατυρικός] Hæc fabula laudatur ab Athenæo.

5 Ἐν ᾗ ἐπίμων Διόνυσον καὶ τὰς Νύμφας] Confer Athen. lib. II. pag. 38. & Brodæum ad Anthol. Epigr. lib. I. pag. 121.

6 Ἀσυνόμοι. δέκα ἦσαν ἀσυνόμοι] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Harpocratione.

7 Δέκα ἦσαν ἀσυνόμοι· πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ· πέντε δὲ ἐν ἄστει] Scribe ex Harpocratione: εἴκοσι μὲν ἦσαν ἀσυνόμοι· πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ· δέκα πέντε δ' ἐν ἄστει. Vide Maussacum ad locum illum Harpocrationis, itemque Meursium *Lect. Attic.* lib. I. cap. XIX.

8 Ἄστυρον. πόλιν] Eadem voce pro *urbe* usus est Callimachus in alio Epigrammate, quod legitur apud Strabonem lib. I. pag. 46. Vide etiam Etymologum.

9 Ὅς τ' ὤκισε ἐς ἄστυρον ἀγγ.] Sensus fragmenti hujus est mutilus & obscurus: quæ ratio est, quare versionem Porti qualemcunque hic retinuerim.

Ἀσύμβατον. ἀφιλίωτον.

Ἀσυμφανῶς. ὑπεκκαλυμμένως. ἀδήλως.

Ἀσυμφυῆ. ἀνοίκεια. ἀνόμοια. Ἡ πετρῶδες τὸ ἔδαφος ῥεῖθρα ἰδοῦ, ὑπό τε ἀνωμαλίας καὶ τῆς ἀσυμφυοῦς τὰ ὑποκείμενα ἔσεσθαι τοῖς ὑπολιθεμένοις.

Ἀσυνάρτητον.[1] ἀσυνάρμοστον.

Ἀσυνδύαστος. ἀσύμπλοκος. ἀσύζευκτος.

Ἀσυνέτους. τοὺς ἀσυνειδήτους· ὧν οὐδὲν ἀφρονέστερον παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ νοητέον. καὶ Ἀσυνετῶ, τὸ μωραίνω.

Ἀσυνθεσία. παράβασις συνθηκῶν.

Ἀσύνθετος. ἀσύμφωνος. ἄμικτος. Ἀσυνθέτους δὲ, τοὺς ταῖς συνθήκαις μὴ ἐμμένοντας, ἃς ἂν πρός τινα συνθῶνται.

Ἀσυνθετώτατον.[2] Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας ἐπὶ τοῦ ὄχλου τάττει τὸ ὄνομα. ἀντὶ τοῦ ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιότατον, καὶ πίστεως λόγου τὸ ἀβέβαιον καὶ πεφθέμενον. ἢ ἀνομόλογον καὶ ἀσύμφωνον. ὁμολογίαι[3] γὰρ αἱ συνθῆκαι. [4] ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον. Ὅμηρος δὲ ἀντὶ τοῦ ὃν μὴ δύναταί τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ. Φησὶ γάρ· Σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.

Ἀσύντακτον. μὴ συντεταγμένον. μὴ [5] συμφραξάμενον.

Ἀσωτελής. ἀσύμφορος. ἀχρήσιμος.

Ἀσσυρίηθεν. ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας.

Ἀσσυρίων[6] ἀρχὴ παλαιὰ, καὶ ἐς τοὺς μυθικοὺς ἀναφερομένη χρόνους, ὀλίγης τινὸς ἐκράτησε τῆς Ἀσίας μέρους. εἶτα ἡ Μηδικὴ, καθελοῦσα τὴν Ἀσσυρίων, χρόνον δ' οὐκ πολὺν κατέσχεν, ἀλλὰ καλύθη ἐπὶ τῆς δ' γενεᾶς. Πέρσαι δὲ Μήδους καταγωνισάμενοι, [7] χρόνον δ' οὐ πολλῷ πλείονα διακοσίων ἔμειναν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ Μακεδόνων δυναστεία, τὴν Περσῶν καθελοῦσα, μὴ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἤρξατο φέρεσθαι, καὶ ἐπὶ τῷ διαδόχων αὐτὴ καθ' αὑτὴν ἐξηθένησεν, ὑπὸ Ῥωμαίων καταλυθεῖσα. τὰς γὰρ Ἑλληνικὰς δυνάμεις οὐκ ἄξιον αὐταῖς ἀντιπαρεξετάζειν. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ μόνης ἦρξαν τῆς θαλάττης ἑβδομήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη. Λακεδαιμόνιοι δὲ Πελοποννήσου καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος [8] κρατοῦντες ὅλα λ' ἔτη, ἐπαύθησαν ὑπὸ Θηβαίων. ἡ δὲ Ῥωμαίων πόλις ἁπάσης, ὅση μὴ ἀνέμβατός ἐστι, καὶ μέχρις τοῖς ψ' ἔτεσιν εἰς ὑπάτους Κλαύδιον Νέρωνα τὸ δεύτερον, καὶ Πίσωνα Καλπούρνιον, οὐδὲ ἀντίπαλον ἔσχεν.

Ἀσύμβατον. Inimicum. Hoſtile.

Ἀσυμφανῶς. Non manifeſte. Tecte. Obſcure.

Ἀσυμφυῆ. Non conſentanea. Diſſimilia. *Qua fluminis ſolum ſaxoſum erat, quod propter inæqualitatem non videbatur aptum fore rebus, quæ illi imponendæ erant.*

Ἀσυνάρτητον. Inconcinnum. Non congruum.

Ἀσυνδύαστος. Non conjunctus, vel non copulatus cum altero. Cœlebs.

Ἀσυνέτους. Inſipientes. Conſcientia carentes: quibus nihil ſtultius apud Apoſtolum intelligendum eſt. Et Ἀσυνετῶ, deſipio.

Ἀσυνθεσία. Pactorum & conventorum violatio.

Ἀσύνθετος. Cum quo nemo pactum inire poteſt. Ab omni commercio cum aliis abhorrens. Item ἀσυνθέτους vocant eos, qui pacta cum aliis inita non ſervant.

Ἀσυνθετώτατον. Demoſthenes in oratione de falſa legatione ὄχλον ἀσυνθετώτατον vocat turbam maxime infidam, & inconſtantem, & a pactis ſervandis alienam. Vel eam, quæ a pactis & fœderibus abhorret. Ὁμολογίαι enim appellantur pacta. Vel poſuit pro ἀσυνετώτατον, id eſt, inſipientiſſimum. Vel pro eo, cujus ſententiam & mentem nemo perſpicere poteſt. Homerus: *Tu vero intellige, & me audi.*

Ἀσύντακτον. Incompoſitum. Inordinatum.

Ἀσωτελής. Qui nihil prodeſt. Inutilis.

Ἀσσυρίηθεν. Ex Aſſyria.

Ἀσσυρίων ἀρχή. Aſſyriorum imperium antiquum, & cujus initium a mythicis temporibus repetitur, exiguam quandam Aſiæ partem obtinuit. Deinde Medicum, everſo Aſſyriorum principatu, haud diu duravit, ſed in quarta ætate deſiit. Poſtea Perſæ, Medis devictis, non multo plus quam cc annos imperarunt. Perſis ſucceſſerunt Macedones, quorum imperium poſt Alexandri obitum in deterius ferri cœpit, & ſub ſucceſſoribus illius bellis inteſtinis labefactatum a Romanis tandem everſum eſt. Quod ad Græcos adtinet, eorum potentia cum ante dictis imperiis conferenda non eſt. Athenienſes enim ſolius oræ maritimæ imperium tenuerunt per annos LXVIII. Lacedæmonii vero, cum Peloponneſo & reliquæ Græciæ ne triginta quidem annos integros imperaſſent, a Thebanis victi ſunt. At Reſpub. Romana totius terræ, quæ quidem non eſt inacceſſa, imperium tenuit per annos DCCXLV, uſque ad Conſulatū Neronis ſecundum, & Calpurnii Piſonis; nec ulla gens potentiæ ejus reſiſtere potuit.

1 Ἀσυνάρτητον] Vide ſupra v. Ἀλλόκοτον.

2 Ἀσυνθετώτατον. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Harpocratione.

3 Ὁμολογίαι γὰρ αἱ συνθῆκαι] Verba hæc male interpretatur Mauſſacus ad Harpocrationem. Ὁμολογίαι enim hic non ſignificat *confeſſiones*, ſed *pacta*.

4 Ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον. Ὅμηρος δὲ ἀντὶ τοῦ ὃν μὴ δύναταί τις συνιέναι.] Locus hic ex Harpocratione ita ſcribendus & in integrum reſtituendus eſt: Ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον, ὡς ἐστὶν εὑρεῖν παρ' Ὁμήρῳ· Σὺ δὲ μάλιστα οὐκ ἂν δύναιτό τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ. Ὅμηρος· Σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.

5 Μὴ συμφραξάμενον] Malim, μὴ συμπεφραγμένον.

6 Ἀσσυρίων ἀρχὴ παλαιὰ, καὶ ἐς τοὺς μυθ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, deſcripta ſunt ex Dionyſ. Halicarn. lib. 1. pag. 2. ut Portus etiam obſervavit.

7 Χρόνον δ' πολλῷ πλείονα] Sic recte habet Dionyſius loco laudato. In prioribus Edit. vero corrupte legitur χρόνον πολλῷ πλείον.

8 Κρατοῦντες ὅλα λ' ἔτη] Scribendum eſt ex Dionyſio, κρατοῦντες ἐπ ὅλα λ' ἔτη: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

Ἀασύριοι. ὅτοι ἐκλήθησαν ἀπὸ τινος γίγαντος, ὀνόματι Σύρου, ἐξ οὗπερ ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ἡ χώρα. ἀπὸ δὲ Ἀασυρίων οἱ Σύροι προσηγορεύθησαν. ἢ ἀπὸ τοῦ Ἄασσυρ, τοῦ υἱοῦ Σήμ, τοῦ υἱοῦ Νωέ· ὅστις Ἄασσυρ ἔκτισε πρῶτος πόλιν μεγάλην τὴν μέλλουσαν Νινευί. οἱ δὲ Ἀασυρίους φασὶ τοὺς Πέρσας.

Ἀασύριοι. τὸ ἔθνος. Ἀπρεμόνιον πάντων ὄντων ἐμποδὼν τοῦ αὐξηθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ πλεῖον. μὴ δὲ πάντα πολλοὶ καὶ συνεχεῖς πόλεμοι γενόμενοι, ἐπαναστάσεις τε ἑτέρων ἐφ' ἑτέροις μυρίαι, καὶ πόλεμοι πρὸς ἀλλήλους συνερράγησαν. ταῦτα ἐπὶ Καίσαρος.

Ἀσύστατον. οὐ συνεστῶτα, οὐδὲ πυκνόν, ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει, καὶ κομπώδη. ἢ ἀδιάθετον. ἀπηνάνως συνηθέντα.

Ἀσύμφηλον. ἀπαίδευτον. ἀνόητον.

Ἀσφαδάστῳ. ἀσκαίρτῳ. σπασμὸν μὴ ἔχοντι. ἀντὶ τοῦ συντόμως. ὅπως καιρίας πληγῆς γενομένης, μὴ προσγενέσθαι σπασμὸν, μηδὲ πολλοῦ ἐν τῷ θανάτῳ διατρίβειν. Σφαδάζειν λέγεται τὸ σπᾶσθαι καὶ σφακελίζειν. Σοφοκλῆς·

Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσαι
Ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι,
Πλευρὰν ἐπ' ἀγκῶνος θέμενος τάνδε φασγάνῳ.

Παραδεδομένων δὲ καθ' ἱστορίαν, ὅτι μὲν τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτον ἦν ὁ Αἴας, ὅτι δὲ τοῦ μαχαίρου μόνου πρῶτος, διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα λεοντῆν τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος σκεπάσαντα, τοῦτο δὲ τὸ μέρος ἀσκέπαστον ἔασαι, διὰ τὸ προσκεῖσθαι ἐκεῖσε τὴν φαρέτραν.

Ἀσφάλιος. Ποσειδῶν. Ἀσφάλιος ῥιζοῦχα θεμέλια νέρθε φυλάσσων. τελευταῖος ὢν τῶν ἑπτὰ Ἀλκυονίδων. Ὀππιανός.

Ἀσφάλισαι. Φύλαξαι σαυτόν. Ἀσφαλίζω γάρ, τὸ φυλάττω.

Ἀσφαλῆπις λίμνη. ἔνθα ἡ ἄσφαλτος γίνεται. Ἄσφαλτος δὲ ξηρόν ἐστι πίττῃ ὅμοιον. χρῶνται δὲ ταύτῃ καὶ οἱ ἰατροί. καὶ Ἀσφάλτωσις, ἡ πίσσωσις. ζήτει ἐν τῷ Ἀδιαβιλιή.

Ἀσφάραγον. Φάρυγγα, στόμαχον, λαιμόν. λέγεται καὶ τὸ ἀκανθῶν ἀπορυόμενον βλάστημα. ἔστι δέ τι καὶ βοτάνης εἶδος ἀσφάραγος, πρὸς τὰς καθάρσεις ὀπτήδειον. ὅτω μὴν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ τὸν λίχνον προφέρουσι] Vide Athen. lib. 11. pag. 62. & Bodæum a Stapel ad Theophr. *de Plantis* pag. 600.

Ἀασύριοι. Aſſyrii. Hi a Gigante quodam, cui nomen erat Syrus, ita appellati fuerunt: a quo & regio nomen accepit. Ab Aſſyriis vero & Syri dicti ſunt. Vel ab Aſſur, filio Semi, qui fuit filius Noæ. Hic Aſſur primus urbem magnam condidit, quæ poſtea vocata fuit Ninive. Alii vero dicunt Aſſyrios eſſe Perſas.

Ἀασύριοι. Aſſyrii. Gens ita dicta. Cum omnia eſſent tranquilla, nihil impedivit, quominus eorum potentia magnum incrementum caperet. Poſtea vero multa & continua bella, plurimæque ſeditiones aliorum adverſus alios, & bella inteſtina, exorta ſunt. Hæc ſub Cæſare [contigerunt.]

Ἀσύστατον. Non bene compactum, nec denſum, ſed laxum & tumidum in poeſi. Vel, non bene ordinatas, nec probabiles, [ſed abſurdas fabulas] componentem.

Ἀσύμφηλον. Imperitum. Stultum.

Ἀσφαδάστῳ. [Dicitur de morte, in qua moriens] non palpitat, nec convulſiones patitur, ſed celeriter & facile animam efflat. [Hoc autem Ajax ideo dicit,] ut letali vulnere ictus ſtatim & abſque convulſionibus moriatur, nec diu moribundus palpitet. Σφαδάζειν ſignificat convulſionem pati & contabeſcere. Sophocles: [*Invoco ſimul*] *Mercurium Terreſtrem, animas ad Orcum compellentem, ut morte placida, & celeri, convulſionibuſque carente me ſopiat, poſtquam latus hoc enſe dirupero.* Ferunt autem fabulæ, Ajacem reliquo quidem corpore fuiſſe invulnerabilem, at ſolam ejus axillam vulnerari potuiſſe, quod Hercules, cum totum ejus corpus pelle leonina texiſſet, ſolam hanc partem excepiſſet, ideo quod pharetra ei appenſa eſſet.

Ἀσφάλιος. Neptunus. *O Neptune, qui ima terrarum fundamenta cuſtodis.* Hic verſus eſt ultimus libri quinti *Halieuticorum* Oppiani.

Ἀσφάλισαι. Securitati tuæ conſule. Ἀσφαλίζω enim ſignificat cuſtodio.

Ἀσφαλῆπις λίμνη. Lacus aſphaltites, ubi bitumen gignitur. Bitumen autem eſt aliquid pici ſimile: quo & medici utuntur. Et Ἀσφάλτωσις, bituminatio. Quære in v. Ἀσφαλχή.

Ἀσφάραγον. Fauces, ſtomachum, guttur. Item germen ex ſpinis naſcens. Eſt etiam quoddam herbæ genus, ἀσφάραγος vocatum, quod ad purgationes utile eſt. Et Attici quidé

1 Ἀπρεμόνιον πάντων ἐόντων ἐμπ.] Quid hæc ad vocem Ἀσύριοι? De Romanis enim, non de Aſſyriis in hoc fragmento verba fiunt, ut vel ex ultimis verbis, πᾶσι ἐπὶ Καίσαρος, patet.

2 Ἀσύστατον. ἀσυνέστηκε, οὐδὲ π.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 199. (123. Ed. Baſ. P.)

3 Ἀσύμφηλον. ἀπ.] Scribe ἀσύφηλον, ut apud Homerum Il. 1 v. 643. Vide etiam Etymologum.

4 Ἀσφαδάστῳ. ἀσκαρίστῳ. σπασμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Sophocl. ad *Ajacem* pag. 50. ut Portus obſervavit.

5 Ὅτι καθ' τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας, καθὸ δὲ τοῦ μαχ.] Vide Scholiaſtam Homeri ad Il. Ψ. v. 821. itemque Anonymum in argumento *Ajacis Flag.* & Euſtath. ad Homer. pag. 995.

6 Κατὰ δὲ τοῦ μαχαίρου μόνου πρ.] Qua parte corporis Ajax vulnerabilis fuerit diverſæ ſunt auctorum ſententiæ. Alii enim axillam, alii latus, alii cervicem partem eam fuiſſe dicunt: ut ex locis auctorum in nota præcedente indicatis patet.

7 Θεμέλια] Apud Oppianum legitur θημέλια, uti & hic legendum eſt.

8 Ξηρόν] Hæc vox procul dubio corrupta eſt: quæ tamen quomodo emendanda ſit nunc in mentem mihi non venit. Portus corrigendum putabat κηρόν: ſed quod mihi non ſatis probatur.

9 Λέγεται καὶ τὸ ἀκανθῶν ἀπορυόμενον βλ.] Vide Bodæum a Stapel ad Theophr. *Hiſtor. Plant.* pag. 601.

10 Οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ τὸν λίχνον προφέρουσι]

τὼ λέξιν προφέρουσιν. οἱ δὲ πολλοὶ μὴ ἀκριβοῦντες ψιλοῦσι τὸ π λέγουσι. καὶ ἁπλῶς τὰ τῶ λαχάνων [1]ὀρώμενα πρῶτα ἀσπαράγους καλοῦσι.

hanc vocem per Φ efferunt. At vulgus, rem non accurate examinans, per π pronuntiat. Et in genere prima olerum germina ἀσπαράγους vocant.

Ἀσφόδελος. τὸ φυτόν. Ἀσφοδελὸς δὲ, ὁ λειμών.

Ἀσφόδελος. Planta, quæ vocatur aſphodelus. At ἀσφοδελὸς, pratum, in quo aſphodelus naſcitur.

Ἀσφόδελος. σκιλλώδες φυτὸν, φύλλα ἔχον μακρὰ, καὶ ἀνθέμινον ἐσθιόμενον· καὶ τὸ σπέρμα δὲ αὐτῶ φρυγόμενον, καὶ ἡ ῥίζα κοπομένη μὲ σύκων πλείστω ὄνησιν ἔχει. Περσεφόνης γὰ χθονίων ἱερόν. καὶ Ῥόδιοι τὼ Κόρω καὶ τὼ Ἄρτεμιν ἀσφοδέλῳ στέφουσι. προπαροξυτόνως δὲ ἀναγνωστέον.

Ἀσφόδελος. Aſphodelus, planta ſcillæ ſimilis, habens folia longa, & caulem eſculentum: cujus ſemen toſtum, & radix cum ficubus conciſa, valde utilia ſunt. Eſt autem Proſerpinæ & Manibus ſacra: & Rhodii Proſerpinam & Dianam aſphodelo coronant. Scribendum eſt [ἀσφόδελος,] cum accentu in antepenultima. [Heſiodus:] *Neque ſciunt homines, quam ſuaviter & jucunde malva & aſphodelo vivatur.* At cum ſignificat locum, in quo aſphodelus naſcitur, ſcribendum eſt cum acuto in ultima, ut apud Homerum: *In prato, in quo aſphodelus naſcitur.*

Οὐδ' [2]ὅσον ἐν μαλάχη τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. τὸν δὲ τόπον, ἐν ᾧ φύεται, ὀξυτονητέον· ὡς καὶ παρ' [3]Ὁμήρῳ· Κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀχάλλων. ἀθυμῶν, λυπούμενος, χαλεπαίνων. [4]Ὁ δὲ ἤχαλλεν, ὡς παρθυδοκιμούμενος ἐκ νέου, τειχῶν μόνων καὶ τῆς ἄλλης φροντίζοντος σωματικῆς. Καὶ αὖθις· [5]Ὁ δὲ ἀχάλλων τῆ ἀτιμία, καὶ ἀπαυδήσας ἐπὶ τοῖς ἀνιυτοις, ἢ ποδῶν εἶχεν ἀνέθορε. καὶ [6]Ἀχαλόωντα, ἀθυμοῦντα.

Ἀχάλλων. Mœrens. Dolens. Ægre ferens. Indignans. *Ille vero indignabatur, præferri ſibi juvenem, qui capillis tantum ornandis, & corpori exercendo ſtuderet.* Et iterum: *Ille vero ignominiam ægre ferens, & ob irritos labores animum deſpondens, quanta pedum celeritate potuit, [in arcem] adſcendit.* Et Ἀχαλόωντα, dolentem, mœrentem.

Ἄχετον. ἀκράτητον. καὶ Ἀχέτως, ἀμέτρως.

Ἄχετον. Quod retineri coercerique nequit. Et Ἀχέτως. Immoderate.

Ἄχολος. ὁ μὴ σχολὴν ἄγων. σχολὴ γὰ ἡ [7]ἐν τῆ λεγομένη σωτηρία δίκαιος. [8]Μηδὲ χρεὼς ἀνάγκης λέγειν τινὰ, ἢ ἐν ἐπιστολῆ γράφειν, ὅτι ἄσχολός εἰμι· μηδὲ διὰ τοιούτου τρόπου σωτηρίαν παραιτεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς τοῦ συμβιοῦντας σχέσεις καθήκοντα, προβαλλόμενον τὰ περιεστῶτα πράγματα. καὶ ἀσχολοῦμαι, καὶ ἀσχολεῖται, καὶ ἀσχολεῖσθαι. πάντα ταῦτα Μένανδρος λέγει. Φιλήμων δὲ καὶ ἀσχολεῖ.

Ἄσχολος. Occupatus. Σχολὴ enim ſignificat idem, quod vulgo δίκαιος dicitur, i. e. tempus a negotiis vacuum. *Neque niſi neceſſitate adactus ad aliquem dicas, vel in epiſtola ſcribas, tibi non vacare; neque hoc modo ſub negotiorum te urgentium prætextu officia ea, quæ vitæ hujus neceſſitudo a nobis exigit, deſeras.* Et ἀσχολοῦμαι, & ἀσχολεῖται, & ἀσχολεῖσθαι, apud Menandrum. Philemon etiam voce ἀσχολεῖ uſus eſt.

Ἄτα. [9]δύο σημαίνει. ἀντὶ μὲν τοῦ ὅσα, ἢ ἄττα, ὡς ὁ Ἀντιφῶν. ἀντὶ δὲ τοῦ τινὰ, ἢ ποιά τινα, παρὰ Δημοσθένει ἐν Φιλιππικοῖς. ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄτα. ἐν δὲ τῶ περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ ὅσα ἔλαβε τὼ λέξιν. τοῦ δὲ κωμικῶν τις τὸ ἄτα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν· ἕτερος δὲ ἐπὶ χρόνου. ἄττα τινὰ, ἢ ἄττα, ἢ πολλαπλάσια ὀλίγα. Ἀντιφῶν τῶ ἄτα κέχρηται ἀντὶ τοῦ ἄττα, ἐν τῆ Ἀπολογία τοῦ Μύρρου. Οὐ γὰ ἐγὼ ἐπεπόνθειν ταῦτα, ἄτα νῦν πέπονθα ὑπὸ τούτου. Καὶ αὖθις· Οἱ γὰ ἄνθρωποι, ἄτα ἂν ὁρῶσι τῆ ὄψει, πότερα ἡγοῦνται, ἢ οἷς εἰς ἀφανὲς ἥκει ὁ ἔλεγχος τῆς ἀληθείας. [10]Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐμελέτα ἄτα τὰ ποιητικὰ, οὐχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ' ὅσον ὀρέξεως εἶχεν. εἶχε δὲ ἐπ' ἐλάχιστον τῆς περὶ αὐτὰ συμπαθείας, ἅτε οὐχ ἁπτόμενα τῆς

Ἄτα. Duo ſignificat. Nam apud Antiphontem accipitur pro ὅσα, vel ἄττα, quæcunque, quæ. Apud Demoſthenem vero in *Philippicis* ſumitur pro τινὰ, vel ποιά τινα, quædam, aliqua. Interdum τὸ ἄτα redundat. At Demoſthenes in oratione de falſa legatione vocem hanc ſumpſit pro ὅσα, quæcunque. Quidam vero Comicorum τὸ ἄτα de numero dixit: & alius de tempore. Antiphon voce ἄτα uſus eſt pro ἄττα, in Apologia Myrrhi. *Haud enim paſſus fuiſſem ea, quæ nunc ab eo paſſus ſum.* Et iterum: *Homines enim, quæ oculis cernunt, certiora ducunt, quam ea, quorum veritas argumentis obſcuris demonſtranda eſt.* Damaſcius: *Iſidorus vero poeticis etiam operam dabat, non quantum [ingenii] viribus valebat, ſed quantum amor ejus ſtudii ipſum invitabat. Non autem valde illis afficiebatur, quippe quæ animum non*

1 Ὀρώμενα] Portus recte monuit, legendum eſſe ἔρμενα. Vide Bodæum a Stapel loco laudato.

2 Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχη π. ἀσφ.] Eſt verſus Heſiodi *Oper. & Dier.* v. 41.

3 Παρ' Ὁμήρῳ] Odyſſ. Δ. v. 538.

4 Ὁ δὲ ἤχαλλεν, ὡς παρθυδοκιμούμενος ἐκ νέου τ.] Integrum locum auctoris, ex quo fragmentum hoc decerptum eſt, exhibet Suidas ſupra v. Ἀρμάτων.

5 Ὁ δὲ ἀχάλλων τῆ ἀτιμία. καὶ ἀπαυδήσας ἐπὶ τοῖς ἀνίω.] Fragmentum hoc longe auctius legitur infra v. Μέλιζος: ex quo loco ſimul diſcimus, verba hæc ex Æliano deprompta eſſe.

6 Ἀχαλόωντα] Eſt vox Homerica Il. X. v. 412.

7 Ἡ ἐν τῆ λεγομένη σωτηρία εὐκ.] Manifeſtum eſt legi debere, ἡ ἐν τῆ σωτηρία λεγομένη εὐκαιρία.

8 Μηδὲ χρεὼς ἀνάγκης λέγειν——προβαλλόμενον τὰ περιεστῶτα πράγματα] Hæc ſunt verba Marci Antonini lib. I. §. XII. ut a Pearſonio obſervatum fuit.

9 Ἄτα. δύο σημαίνει. ἀντὶ μὲν τ.——ἐπὶ χρόνου] Ex Harpocratione.

10 Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐμελέτα ἄτα τὰ ποιητ.] Idem locus Damaſcii legitur in Collectaneis Photianis pag. 1040. ut Pearſonius recte obſervavit.

ψυχῆς

ψυχῆς, ἀλλὰ μέχει φαντασίας καὶ γλώττης ἰσάμωα.

Ἄπα. προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον.

Ἄπα γέρον, δισσός με καλεῖ γάμος· ἡ μία μὲν δὴ
Νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ.
Ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε. τί λώϊον; εἰδ' ἄγε σύμ μοι
Βούλευζον, ποτέρῃω εἰς ὑμέναιον ἄγω.

Ἀτταγᾶς· νεμηνία. παροιμία ἐπὶ τῶν.

Ἀτταγᾶς. εἶδος ὄρνεως, ὃ τὰ λιμνώδη καὶ ἕλεια χωρία καταβόσκεται. διὸ καὶ Μαραθῶνά φησιν αὐτὸν ἔχειν Ἀριστοφάνης. ἐκεῖ γὰρ πολὺ τὸ ὄρνεον. καὶ ὁ ἀτταγᾶς ἵππος, ὁ ἔχων τὸν λειμῶνα τὸν Μαραθώνιον. ἔστι δὲ ὁ ἀτταγᾶς καλάστικτος ποικίλοις πτεροῖς. λέγεται δὲ ἐπὶ δούλων καλαστιγμένων· ἐπιφδὴ καὶ τὸ ὄρνεον κατάστικτον.

Τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσῃς βαδίζων. τοῦτον τὸν ἀτταγᾶν ἡ συνήθεια ταγηνάειον καλεῖ.

Ἀτάκτημα. ἀταξία. Τὸ μηδὲν ἀτάκτημα γενέσθαι περὶ τοὺς ἄρχοντας. καὶ Ἄτακτοι. ἐν τῇ τῶν πλειόνων σωτηρίᾳ οἱ περίεργοι, καὶ παρὰ τὸ προσῆκον τι ποιοῦντες, ἄτακτοι προσαγορεύονται. οἱ ῥήτορες δὲ καὶ τῆς ἐν πολέμῳ συμβολῆς γενομένης, μὴ κατὰ τάξιν τοῦ συμβόλου ποιήσαντες, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν, εἰκῇ καὶ φύδην.

Ἀταλάντη, Ἀκάστου γυνὴ, ἥτις Πηλέως ἐρασθεῖσα λόγους ὑπὲρ μίξεως εἰσφέρει. ἀναινομένου δὲ, δείσασα μή μιν καλέσῃ πρὸς τὸν ἄνδρα, ὑποφθάσασα αὐτὸν προσδιαβάλλει τὸν ἄνδρα, ὡς βιήσηται οἱ ἐφέλουσα. ὁ δὲ λόγον ὑφείσας ἐπεβούλευσε Πηλεῖ. καὶ ὃς αἰσθόμενος εἰς πόλεμον καλέσῃ πρὸς αὐτὸν, παρακαλεσάμενος βοηθοὺς τούς τε Τυνδαρίδας καὶ Ἰάσονα, ἐχθρὸν ὄντα ἐκείνῳ, φίλον αὐτὸς ὢν, διὰ τὸ σύμπλους ἐν τῇ Ἀργοῖ γεγονέναι· καὶ τοῦ τε Ἰωλκὸν αἱρεῖ, καὶ τοῦ Ἀκάστου γυναῖκα σφάζει.

Ἀτάλαντον. ἴσον. παραπλήσιον.

Ἀταλὰ φρονέων. νήπια, ἀπαλά.

Ἀταλάριχος, υἱὸς μὲν Ἀμαλασούνθης, βασιλεὺς δὲ τῶν Γότθων.

Ἀταλαίπωρον. ἄπονον. ἢ τὸ ἐξ ἑτοίμου λεγόμενον, καὶ ὃ μὴ ἀποδείξεως. ἢ τὸ εὐχερὲς καὶ φανερόν. Αἰλιανός· Εἶπε τῷ προτέρῳ λόγῳ ὑλὴν ἰῶ. ἀλλ'

tangunt, ſed intra imaginationem & linguam conſiſtunt.

Ἄπα. Eſt vox, qua junior ſeniorem compellat. [In Epigrammate:] *O bone ſenex, duæ me fœminæ ad conjugium invitant: quarum altera & opibus & ætate mihi par eſt; altera vero ætate provectior. Utrum melius? Age igitur conſule mihi, utra uxor ducenda ſit.*

Ἀτταγᾶς νεμ. *Attagas & numenius* [*in ſocietatem coeunt.*] Proverbium, [quod de duobus furibus dicitur.]

Ἀτταγᾶς. Attagen, genus avis, quæ in lacuſtribus & paluſtribus locis paſcitur. Quare & Marathonem eam incolere dicit Ariſtophanes. Illic enim avis iſta frequens eſt. Et, attagen veniat, pratum Marathonium incolens. Eſt autem attagen avis, quæ pennas habet variis maculis diſtinctas. Unde nomen hoc de ſervis dicitur, qui notis compuncti ſunt: quoniam & avis illa punctis notata eſt. Vulgo autem attagen ταγηνάειον vocatur.

Ἀτάκτημα. Confuſio. Turbatus rerum ſtatus. *Ne qua confuſio in imperio oriretur.* Et ἄτακτοι vulgo vocantur homines curioſi, & qui præter officium & decorum aliquid faciunt. Oratores vero ſic etiam milites vocant, qui, cum prælium committitur, nullo ordine, ſed temere & promiſcue cum hoſte congrediuntur.

Ἀταλάντη. Atalante, Acaſti uxor, Pelei amore capta, cum Peleum de ſtupro ſollicitaſſet, nec perſuadere ei potuiſſet, verita ne rem Peleus ad maritum deferret, præoccupare illum ſtatuit. Itaque Peleum apud virum calumniatur, quaſi ſtuprum ſibi offerre voluiſſet: qui uxoris calumniis perſuaſus inſidias Peleo comparat. Sed Peleus re intellecta bellum Acaſto infert, adſcitis in auxilium ſuum Tyndaridis atque Iaſone, qui Acaſto quidem infenſus, Peleo autem ob expeditionis Argonauticæ ſocietatem erat conjunctiſſimus. Horum auxilio Peleus expugnata Iolco Acaſti uxorem necavit.

Ἀτάλαντον. Par. Æquale. Simile.

Ἀταλὰ φρονέων. Qui puerilia ſapit.

Ἀταλάριχος. Atalarichus, filius Amalaſunthæ, & Rex Gotthorum.

Ἀταλαίπωρον. Laboris & moleſtiæ expers. Vel, quod ex tempore & abſque demonſtratione dicitur. Vel, facile & manifeſtum. Ælianus:

1 Ἀτταγᾶς νεμήνια. παροιμία ἐπὶ τῶν] Eraſmus & Portus de *Attaga novilunio*, neſcio quo, Suidam hic loqui exiſtimantes, immane quantum falluntur. Locus hic enim corruptus eſt & mutilus, qui ſic emendari & ſuppleri debet: Ἀτταγᾶς νεμήνια. (ſubintellige σωίζεται, vel σωθῆναι) παροιμία ἐπὶ δύο κλεπτῶν. Νεμήνια recte legitur in uno MS. Pariſ. Eſt autem νεμήνιος nomen avis, quæ attageni ſimilis eſt. Heſychius: Νεμήνιος, ὄρνεον ὅμοιον ἀτταγᾷ. καὶ ὁ τρόχιλος. Hinc proverbium illud dictum eſt de duobus hominibus malis & improbis, quorum alter alteri ob morum & ingenii ſimilitudinem ſe adjungit. Diogenianus Centur. VIII. Adag. XVIII. Σωθῆναι ὑπὸ τῶν ἀτταγᾶς π (lege ἀτταγᾶς) ὁ νεμήνιος. ἐπὶ δύο κλεπτῶν τῶν. Hoc proverbio uſus eſt Laertius in *Timone* Segm. CXIV. ubi vide quæ notavit eruditiſſimus Menagius.

2 Ἕλεια] In prioribus Edit. male legitur λεῖα.

3 Ἀριστοφάνης] Locus Ariſtophanis, ad quem Suidas hic reſpicit, exſtat *Avibus* pag. 552. (377. Ed. Baſ. *P.*)

4 Τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Veſpis* pag. 446. (319. Ed. Baſ. *P.*)

5 Μὴ παρὰ τάξιν τὴν συμβολὴν ποιήσαντες] Scribe μὴ κατὰ πέξιν τὴν συμβολὴν ποιήσαντες: ſubintellige, ὥσπερ καλοῦσιν.

6 Ἀταλάντη, Ἀκάστου γυνὴ, ἥτις Πηλέως ἐρασθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Nicolai Damaſceni apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis, pag. 446. unde Suidas ea deſcripſit. Cæterum, male hic Suidas Acaſti uxorem Atalanten vocat, quæ Aſtydamea appellata fuit, ut ex veteribus ſcriptoribus conſtat. Vide Apollodorum lib. III. cap. XII. & Enarratorem Comici ad *Nubes* pag. 183.

7 Προσδιαβάλλει] Malim προδιαβάλλει.

8 Ὑφείσας] Ὑφεὶς potius ſcribendum eſt.

9 Ἀταλὰ φρονέων] Eſt phraſis Homerica Il. Σ. v. 567.

10 Ἀταλαίπωρον. ἄπονον] Confer Etymologum.

ἐπεῖνός τε ἀβασανίστῳ γραφῇ, ἀπαλαιπώρῳ τῆς ἀληθείας ἀκοῇ διεσπαρμένον ἐς τὸ πλῆθος ἀλᾶται ἄλλως. ὁ δέ μοι ἀληθὴς ὤν. καὶ Ἀταλαιπώρως, ῥαθύμως, ὀλιγώρως. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν· Οὕτως αὐτοῖς ἀπαλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο.

Ἀταλῆσιν. ἁπαλαῖς. νεογναῖς. καὶ ἀπαλόψυχον. [1] ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἡβηδέοις γὰρ ἔστι τόσον πόνον, ὁππόσον ἡμῖν
Ταῖς ἀπαλοψύχοις ἔχρας θηλυλέγαις.

Ἀπάλεια. Ἰταλία δέ.

Ἄτταλος, [2] βασιλεύς, ἀδελφὸς Εὐμένους· ᾧ ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐφόδιον ὑπῆρξε πρὸς βασιλείαν τὴν ἐκτὸς πλοῦτος δὲ μόνον, ὃς μὴ νῦν μὲν καὶ τόλμης χειρίζομένοις, ἀληθῶς μεγάλων παρέχει ἀρχὰς πρὸς πᾶσαν ὑπερβολήν· ἄνευ δὲ τῶν προειρημένων τοῖς πλείστοις κακῶν παραίτιος πέφυκε γίνεσθαι, καὶ συλλήβδην ἀπωλείας. καὶ γὰρ φθόνους γεννᾷ, καὶ πρὸς ἀφροδισίαν σώματος καὶ ψυχῆς μεγάλας ἔχει ῥοπάς. ὀλίγαι δέ τινες εἰσὶ ψυχαί, αἱ ταῦτα δυνάμεναι διωθεῖσθαι τῇ τοῦ πλούτου δυνάμει. ὁ δὲ πρὸς οὐδὲν ἄλλο ἐπεβάλλετο ἄρασθαι τοῖς χρημάτοις, ἀλλ' ἢ πρὸς βασιλικὴν ἀνάκτησιν, οὗ μεῖζον οὐδὲ κάλλιον οὐδὲν οἷόντε' ἐστὶν εἰπεῖν. ὃς τοὺ ἀρχὴν ἐνεστήσατο τῆς προειρημένης ὑπερβολῆς, οὐ μόνον ἀφ' τῆς εἰς τοὺς φίλους εὐεργεσίας καὶ χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἀφ' τ' πόλεμον ἔργων. βασιλεύσας γὰρ καὶ βιώσας ἔτη δύο πρὸς τοῖς ἑβδομήκοντα, τούτων δὲ βασιλεύσας μ' καὶ δ', σωφρονέσταται μὲν ἐβίωσε καὶ σεμνόταται πρὸς γυναῖκας καὶ τέκνα· διεφύλαξε δὲ τοὺ πρὸς πάντας συμμάχους καὶ φίλους πίστιν. ἐναπέφανε δὲ ὧν αὐτοῖς τοῖς καλλίστοις ἔργοις. καὶ ὅτως ἠρμόσατο τοὺ ἀρχοὺ, ὡς παισὶ παίδων ἀγαθῶν παραδοθῆναι τ' βασιλείαν. † Οὕτως [3] ὁ Ἄτταλος παραλαβὼν τοὺ ἐξουσίαν, θεῶν μὲν ἐξήνεγκε δεῖγμα τῆς αὐτῷ προαιρέσεως καὶ πράξεως τ' Ἀειαραθηνικοὺ ἐπὶ τ' βασιλείαν. Ὁ δ' Ἄτταλος, [4] ὁ [5] Ἀπολλωνίας ἀνὴρ, βασιλεὺς Ἀσίας, μεταλλάττει τ' βίον, πληρωθείσης ἐπ' αὐτῷ τ' Πυθίας,

Θάρσει, [6] Ταυροκέρως, ἔξεις βασιληίδα τιμὴν,
Καὶ παίδων παῖδες· τούτων γε μὴ ἀκέπ παῖδες.

Ἀτάλλων. τρέφων. [7] Σοφοκλῆς·

---Κύφοις πνεύμασι βόσκε, νέαν
Ψυχὴν ἀτάλλων. ———

Λίας φησὶ πρὸς τὸ ἴδιον τέκνον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σκιρτῶν.

Ἀταμίευτον. ἀδιοίκητον, καὶ ἀφύλακτον, ἤτοι, οὗ πρὸ οὐκ ἔστι ταμιεῖον. λέγει ὅτως καὶ τὸ προχειρον καὶ ἐν ἑτοίμῳ.

Si quid prior rumor veri habuit. At ille inconsiderata ſcriptione pro vero in vulgus ſparſus temere vagatur. Hic autem veritati affinis mihi videtur. Et Ἀταλαιπώρως, ſegniter, negligenter. Ariſtophanes *Danaidibus: Tam negligenter poeſis ab ipſis tractabatur.*

Ἀταλῆσιν. Teneris. Recens natis. Et Ἀταλόψυχος, teneram habens animam. In Epigrammate: *Adoleſcentibus amor non eſt æque moleſtus, ac nobis fœminis, teneram animam habentibus.*

Ἀπάλεια. [Eſt urbs Lydiæ.] Italia vero, [regio.]

Ἄτταλος. Attalus, Rex, frater Eumenis, cui nullum ad ſpem regni ſubſidium præter divitias fortuna dederat. Hæ ſi cum prudentia & audacia adminiſtrentur, maximas ad omnem conatum afferunt utilitates: ſin ſecus, gravium malorum ac poſtremo interitus cauſa pleriſque eſſe ſolent. Nam & invidiam & inſidias pariunt, & ad corporis animique perniciem maxima habent momenta. Ac pauciſſima ingenia reperias, quæ divitiarum adminiculo hujuſmodi mala propulſare queant. Ille vero nullius alterius cauſa, quam ad regnum ſibi comparandum, opibus uti inſtituit; quo certe nihil majus aut illuſtrius dici poteſt. Atque id primum aggreſſus eſt, non modo liberalitate & gratia erga amicos, ſed etiam auxilio rei militaris. Cum autem vixiſſet annos LXXII. & ex iis regnaſſet XLIV. ſingulari modeſtia & gravitate cum uxore & liberis vixit, & ſociis omnibus atque amicis fidem præſtitit; ac poſtremo præclariſſimis rebus eſt immortuus. Præterea, regnum ita firmavit & ſtabilivit, ut pacata & tranquilla ejus poſſeſſio ad nepotes ejus pervenerit. † Hic Attalus regno potitus, primum animi ſui & induſtriæ ſpecimen edidit, Ariarathe in regnum reſtituto. † Attalus, Apolloniæ maritus, Aſiæ Rex, morte ſua fidem fecit Oraculo, Attalo majori reddito: *Bono ſis animo Tauricornis: regio honore potieris, & tu, tuique nepotes; non autem horum filii.*

ἥπις χρηματιζομένη Ἀτάλῳ τῷ μεγάλῳ ἔφη·

Ἀτάλλων. Nutriens. Sophocles: *Creſce plantæ inſtar, quæ lenibus alitur ventis, teneramque molliter exige ætatem.* Sic Ajax ad filium ſuum inquit. Significat etiam σκιρτῶν, i. e. ſaliens.

Ἀταμίευτον. Quod non bene diſpenſatur, nec cuſtoditur: vel, quod non habet cellam penuariam in quo reponatur. Sic etiam dicitur quod paratum eſt & in promptu.

1 Ἐν Ἐπιγράμματι· Ἡβηδέοις γὰρ ἔστι τ.] Locus hic depromptus eſt ex Epigrammate Agathiæ, quod integrum legitur Anthol. lib. VII. pag. 604.

2 Ἄτταλος, βασιλεὺς, ἀδελφὸς Εὐμ. ᾧ ἄλλο ἐδὲν ἐφόδιον —— προειρημένων τὴν βασιλείαν] Hæc ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis pag. 101. 102. unde Suidas ea deſcripſit.

3 Οὕτως ὁ Ἄτταλος παραλαβὼν τὴν ἐξουσ.——ἐπὶ τὴν βασιλείαν] Hæc ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis. pag. 169. unde Suidas ea deſcripſit.

4 Ὅτι Ἄτταλος, ὁ Ἀπολλωνίας ἀνὴρ] Erraſſe hic Suidam, & Attalum avum cum nepote confudiſſe monuit ὁ πολυμαθέστατος Reineſius *Var. Lect.* lib. III. pag. 368. quem vide.

5 Ἀπολλωνίας] Hæc a Plutarcho in libello *de fraterno amore*, pag. 480. vocatur Ἀπολλωνὶς Κυζικηνὴ, ut Reineſius loco laudato monuit.

6 Ταυροκέρως] Pauſanias in *Phocicis*, pag. 636. Παῖδα δὲ εἶπε τοῦτον τ' ἐν Περγάμῳ βασιλεύσαντα Ἄτταλον. τ' δὲ αὐτὸν τέκνον ᾗ ΤΑΥΡΟΚΕΡΩΝ προσεῖπε τὸ χρηστήριον. i. e. *Tauri filium dixit Attalum Pergami Regem; quem ipſum etiam Tauricornem Oraculum appellavit.* Reſpexit Pauſanias ad hoc ipſum Oraculum, quod Suidas hoc loco adducit.

7 Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 33. ut Portus obſervavit.

Ἀτάλ-

Ἀπάρβητ@. ἄφοβ@, ἄτρομ@. καὶ Ἀταρβῆτας, ἀντὶ τοῦ ἀνειμώως φέρει Σοφοκλεῖ. Ἐχθρῶν δ' ὕβρεις ἀταρβήτως ὁρμᾷ.

Ἀτὰρ δέ. πλὴν ὅμως.

Ἀτάρμυκλον. τὸ ἄφοβον. κυρίως δὲ τὸ μὴ μύον. Εὐφορίων· Ἀτάρμυκλον τρέπεν ὄμμα.

Ἀταρνεύς. πολίχνιόν τι κατ' ἀντικρὺ Λέσβου κείμενον. καὶ Ἀταρνείτης.

Ἀτὰρ ἤν. Δηλοῖ τοῦτο ἤν.

Ἀτὰρ ἄς. εἶτα δή. ὅμως.

Ἀτάσθαλα. ἄδικα. ἁμαρτωλά. καὶ Ἀταθαλία. Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἔγνω μὲν, εἰ παρείκοι, ἐξελεῖν τὸ ἔθν@· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σωφρόνισέ γε παῦσαι τὴν ἄγαν ἀταθαλίας. καὶ Ἀτάθαλον, ἄδικον, ἄθεμιν. Εὐνάπι@· [2] Γυναικῶν δὲ ὕβρεις, καὶ τὸ ἀτάθαλον εἰς παῖδας εὖ γεγονότας συνεκωφώθη καὶ νόμ@ εἶναι.

Ἀταθαλία. ἡ φρενοβλάβεια. Τῶν τις νεωστὶ καταλεγέντων στρατιωτῶν ὑπὸ νεότητ@ καὶ ἀταθαλίας ὀπτυμεῖ τὸν ἄρτον. Αἰλιανός· Ὁ δὲ Σερβήλι@ πολλὰ καὶ ἀτάθαλα ἐτεθαρρήκει κατὰ τοῦ Παύλου.

Ἀταυρώτοι.[3] ἀντὶ τοῦ ἀγνὴ καὶ ἄμικτ@. ταῦρ@ γὰρ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. καὶ Δηλοῖ τοῦτο ἀταυρώτοι, ἡ ἀγνὴ, ἡ ἄζευκτ@ γάμου, καὶ ἀζυγής. καὶ βοῶπις ἡ Ἥρα, καὶ [4] ζυγία, καὶ γαμηλία. [5] ἐπεὶδὴ οἱ ταῦροι καταφερεῖς.

Οἴκοι δ' [6] ἀταυρώτοι Δηΐξω τὸν βίον.

Ἅτε. ὡς ἄν.

Ἀτεγκτ@ ἄνθρωπ@ παρηγορήμασιν. ὁ μὴ βεχόμενο@, μήτε παραμυθίαν ἀλλὰ σκληρὸς ὢν, ὡς ἡ πέτρα, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτο σκληρόν· ὡς μηδὲ ὑπὸ ὕδατ@ βρέχεσθαι. [7] Σοφοκλῆς· Ἀλλ' ὅ δ' ἀτεγκτ@ καὶ ἀτελεύτητ@ φανεὶς. ἀντὶ τοῦ ἀσυμπαθής. ἀδάκρυτ@. τέγγειν γὰρ τὸ βρέχειν. Ἀτελεύτητ@ δὲ, δυσαξίωτ@, δυσπαράκλητ@, ἀμείλιχ@. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Μάρκ@ ἀτεγκτ@ ὢν καὶ τραχὺς, οἷ@ ἅπασι τοῖς ἀναγκαίοις ἀντέχειν, ᾤχετο φερόμενο@ ὑπὸ τῶν παθῶν ἐπὶ τὸ ἀνθρώπινον. Καὶ αὖθις· Λίθους τοῖς ποδῶν ἐξαρτήσαντες ἔρριψαν εἰς τὸ πέλαγ@ ἀτέγκτως καὶ ἀφειδῶς. [8] Ἀτέγκτοις, τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἱδρῶσιν ἁλισκόμοις. Αἰλιανός· Οἶκτον γε μὴν καὶ δάκρυα ἐμβαλεῖν πᾶσιν, ὡς καὶ τοῖς ἀτέγκτοις τε καὶ ἀπερράμοσι τέγξαι. καὶ Ἀτέγκτως, ἐχθρῶς. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἱερεῖα ἐπεῖχεν αὐτὸν πρᾶσσειν, καὶ ἀντέχειν τῆς ὁρμῆς. βιαίως δὲ καὶ ἀτέγκτως Δηϊκειμένῳ, τὸ μὲν ὑποῤῥῆπτον, καὶ

Ἀπάρβητ@. Imperterritus. Intrepidus. Et ἀταρβήτως, ſine metu, ſecure, apud Sophoclem. *Inimici vero petulanter & audacter tibi inſultant.*

Ἀτὰρ δέ. Veruntamen. Niſi tamen.

Ἀτάρμυκλον. Intrepidum. Proprie vero, quod oculos non claudit. Euphorion: *Intrepidum convertit oculum.*

Ἀταρνεύς. Atarneus. Oppidulum quoddam e regione Lesbi ſitum. Et Atarnites, [ejus civis.]

Ἀτὰρ ἤν. Idcirco igitur.

Ἀτὰρ ἄς. Deinde vero. Tamen.

Ἀτάσθαλα. Injuſta. Impia. Et Ἀταθαλία. Improbitas. Impietas. *Trajanus vero ſtatuit quidem, ſi fieri poſſet, gentem illam exſcindere: ſin ſecus, cladibus vires ejus atterere, nimiamque ejus improbitatem compeſcere.* Et Ἀτάθαλον, injuſtum, iniquum. Eunapius: *Fœminarum vero ſtupra, & adoleſcentium nobilium corruptiones ut pro licitis haberentur auctoritate & exemplo ſuo effecerat.*

Ἀταθαλία. Amentia. Inſania. *Quidam militum recens conſcriptorum juvenili amentia & temeritate impulſus panes concupiſcit.* Ælianus: *Servilius autem multa & injuſta facinora in Paulum auſus eſt.*

Ἀταυρώτοι. Caſta. Nullum virum paſſa. Ταῦρ@ enim ſignificat membrum genitale viri, quia tauri in Venerem proclives ſunt. Ideoque ἀταυρώτη dicitur virgo caſta & conjugii expers. † Juno dicitur βοῶπις, & ζυγία, & γαμηλία. † [Ariſtophanes:] *Domi vero cœlebs & illibata virginitate vivam.*

Ἅτε. Veluti. Quaſi. Utpote.

Ἀτεγκτ@ ἄνθρ. Homo, qui nullis conſolationibus mitigari poteſt. Sive, qui nullam conſolationem admittit: ſed durus eſt, ut ſaxum, vel alia aliqua res dura: ita ut ne ab aqua quidem rigari molliorque fieri poſſit. Sophocles: *Sed duruſne adeo & inexorabilis eris?* Ἀτεγκτ@ hic ſignificat eum, qui nulla miſeratione movetur: qui nullis lacrymis genas rigat. Τέγγειν enim ſignificat rigare. Ἀτελεύτητ@ vero, qui difficulter exoratur, vel adhortationibus movetur & precibus flectitur. Et iterum: *Marcus autem, quamvis eſſet natura rigidus & durus, ita ut omnibus malis reſiſtere poſſet, tunc tamen humani quid paſſus eſt, & affectibus ſuccubuit.* Et iterum: *Cum lapides pedibus eorum alligaſſent, eos in mare crudeliter & inhumaniter præcipitarunt.* Ἀτέγκτοις, qui nec lacrymis nec ſudoribus rigantur. Ælianus: *Omnibus vero tantam miſerationem injecit, ut etiam duris & rigidis lacrymas excuteret.* Et ἀτέγκτως, extreme. *Et primo quidem ſacerdo-*

1 Παρὰ Σοφοκλεῖ] In *Ajace* pag. 13.

2 Γυναικῶν δὲ ὕβρεις, & τὸ ἀπάθαλον εἰς παῖδας εὖ γεγ.] Hæc ſunt verba Eunapii de Carino Imperatore. Vide infra v. Καρῖν@.

3 Ἀταυρώτοι. εἰσὶ δ' ἀγνὴ καὶ ἄμικτος. ταῦρ@ γὰρ τὸ αἰδοῖον.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Scholiaſtam inéditum in *Lyſiſtratam*, ad verba illa Comici, quæ Suidas paulo poſt citat.

4 Καὶ ζυγία, & γαμ.] Vide Stanleium in Æſchyli *Agamemn.* v. 65.

5 Ἐπειδὴ οἱ ταῦροι καταφερεῖς] Hæc verba puto eſſe tranſpoſita, & collocari debere poſt verba illa τὸ αἰδοῖον δ' ἀνδρός.

6 Οἴκοι δ' ἀταυρώτη Δηΐξω τὸν βίον] Hic ſenarius legitur apud Ariſtoph. *Lyſiſtrata* pag. 850. (546. Ed. Baſ. P.)

7 Σοφοκλῆς· Ἀλλ' ὅ δ' ἀπήνη@ καὶ ἀπλ.] Apud Sophoclem *Oedip. Tyran.* pag. 166. verſus hic recte ſic ſcriptus eſt:

Ἀλλ' ὧδ' ἀπήνης καπλεύσεις φανῇ.

8 Ἀπήβοις τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἱδρῶσιν ἱερόχοις] Probo conjecturam Porti, qui locum hunc ſic legendum & ſupplendum putat: Ἀπήνης. τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἱδρῶσι βιαζομένοις. ἱερόχοις.

ἀ

ἀ μὴ ἰδεῖν λῷον ἦν, τύπτων οὐκ ἐκωλύων οἱ τὰ δὲ ὠρώτων, καὶ ἐξ ὧν ὅτε τοῖς θεσσαλοῖς, ὅτε τοῖς δείξασιν ἔμελλέ τι ἀπαντήσεσθαι δεινὸν, παρεῖχόν οἱ βλέπειν ταῦτα. Καὶ αὖθις· Ἱκανὰ πεῖθειν καὶ δυσωπεῖν τὰς ψυχὰς τὰ μὴ παντάπασιν ἀτέγκτους καὶ ἀτεράμονας ταύτας ἐχόντων. Αἰλιανός· Ἦν δὲ ἀτεγκὴς ὅδε ὁ παῖς, καὶ ἀμείλικτος, καί οἱ ἐπέταττεν ἐπίπονα καὶ κινδύνων ἐχόμενα ἐχάτων. Ἀτέγκτος. Ἀλλ' ἦ τῆς ἀγριωτέρας τε καὶ ἀτέγκτου μοίρας.

tes eum placare & a proposito absterrere conabantur. Sed cum vim spiraret, immotusque in sententia persisteret, arcana quidem sacra, & quæ videre nefas erat, non ostendunt: sed prima initiorum, & ex quibus nec videntibus nec monstrantibus mali aliquid nasci poterat, ipsi dabant inspicienda. Et iterum: [*Argumenta ejus talia erant,*] *ut animos illorum movere & flectere possent, qui non penitus essent rigidi & inexorabiles.* Ælianus: *Puer ille vero erat inexorabilis, nec ullis blanditiis flecti poterat, eique gravissima & cum extremis periculis conjuncta imperabat.* † *Sed erat agrestis & inexorabilis ingenii homo.*

Ἄτε δή. ὡς δή.

Ἀτέκμαρτον. ἀτελείωτον. ἀκαταστόχαστον. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· Ἀνθρωπος ἀφάτμητος πετόμενος ἀτέκμαρτος. οἷον, σημεῖον ἀφ' τῆς πτήσεως οὐκ ἐμφαίνων· ὥσπερ τῶ Τελέᾳ φησί. Εὐνάπιος δὲ λέγει· Τῷ τε ἀξιώματι τῶν σωιόντων ἐθνῶν, καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν παρασκευῶν, ἐπὶ μέγα προβήσεσθαι, πολυτρόπων συμφορῶν καὶ ἀτεκμάρτου τύχης προσδοκηθείσης. ἀκαταπόητος.

Ἄτε δή. Ut pote. Ut. Velut.

Ἀτέκμαρτον. Obscurum. Quod nulla conjectura deprehendi potest. Aristophanes *Avibus: Homo avis inconstans, huc & illuc volans, & incerta.* Vel ἀτέκμαρτον ita accipiendum est, quasi dixisset, ex cujus volatu nullum augurium capi potest. De Telea hæc [Comicus] dicit. Eunapius vero inquit: *Propter nobilitatem gentium in societatem coeuntium, & magnitudinem apparatus, ingens belli moles instare videbatur, variæque calamitates & incerti fortunæ casus exspectabantur.*

Ἀτεκνία. ἡ λήθη. Δαβίδ· Ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν τῇ ψυχῇ μου. ὡς ἀφ' τῶ τέκνων φυλακτομφύης τῆς μνήμης.

Ἀτεκνία. Oblivio. David: *Reddiderunt mihi mala pro bonis, & oblivionem animæ meæ.* [Ἀτεκνίαν vero vocavit oblivionem,] quia per liberos memoria conservatur.

Ἀτέλεστος. ἀμύητος. βέβηλος. ἀνοργίαστος. τελετὰς μὴ πεποιημένος. Αἰλιανός· Μυστηρίων τελουμένων τῶν Θεῶν, ἀτέλεστος μὲν ἀνθρώπου, ἀνόσιος δὲ, οὐκ ἐβουλήθη μυηθῆναι τοὺς νόμους, ἀλλὰ δᾶιον πολυπραγμοσύνης δυσμαχῶν ἀρρωσήμαλος χάεν. ἐπί πιν ἀνελθὼν λίθος ἔφερε τὰ γενόμενα. ἔκλυσε τοι τοῦ λίθος καλώλιοθε, ἐβλαίαι τῇ πλήγῃ πρόπεσὼν ἀπέθανεν.

Ἀτέλεστος. Non initiatus. Profanus. Orgiorum expers. Qui initia non celebravit. Ælianus: *Cum Dearum mysteria celebrarentur, homo quidam non initiatus & impius, secundum leges initiari recusans, curiositatis infelicis pœnas luit. Cum enim in saxum quoddam adscendisset, & ea, quæ fiebant, spectaret, ex saxo illo decidit, & gravi vulnere accepto mortuus est.*

Ἀτέλεβος. ἀκρίς τις.

Ἀτέλεβος. Locusta quædam.

Ἀτελεύτητον. ἀτελείωτον.

Ἀτελεύτητον. Quod non est ad finem perductum.

Ἀτέλεια. ἀλειτουργησία.

Ἀτέλεια. Immunitas a publicis muneribus.

Ἀτελῆ. ἀδάπανα. ὡς πολυτελῆ, τὰ πολυδάπανα.

Ἀτελῆ. Non sumptuosa. Ut πολυτελῆ, sumptuosa.

Ἀτενές. εὐθύ, συνεχὲς, παντελῶς, καθόλου, παραχρῆμα, ἄγαν, ἰσχυρῶς, ἀφελῶς, ἢ πάνυ προσεχῶς.

Ἀτενές. Rectum. Continuum. Omnino. Universaliter. Confestim. Valde. Vehementer. Simpliciter. Vel valde attente.

Ἀτενίζω. αἰτιατικῇ. ἐναντενίζω δὲ, δοτικῇ.

Ἀτενίζω. Accusativo jungitur. Ἐναντενίζω vero, dativo.

Ἄτερ. ἐκτός. χωρίς.

Ἄτερ. Extra. Præter. Sine.

Ἀτέραμνον. σκληρὸν, δυσμετάβλητον. Ἀτεράμονες, οὐχὶ ἀτέραμνοι. καὶ τὸ ἑνικὸν ἀτεράμων, οὐχὶ ἀτέραμνος. καὶ ὄσπρια ἀτεράμονα, οὐχὶ ἀτέραμνα. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχοι, σφενδάμνινοι. καὶ Ἀτεράμων, ἀκαταπόητος, σκληρός. Αἰλιανός· Ὁ δὲ ἀτεράμων ὢν, ἀπεώσατο ἄ-

Ἀτέραμνον. Durum. Quod non facile mutatur. Dicitur autem ἀτεράμονες, non ἀτέραμνοι. Et singularis ἀτεράμων, non ἀτέραμνος. Et ὄσπρια ἀτεράμονα, non ἀτέραμνα, legumina, quæ non facile coquuntur. Aristophanes *Acharnensibus: Duri, Marathonomachæ, acerni.* Et ἀτεράμων, indomitus, indefessus, durus. Ælianus: *Ille vero, cum esset durus* [*& inexora-*

1 Ἦν δὲ ἀπτκὸς ὅδε ὁ παῖς, καὶ ἄμ.] Integrum locum Æliani, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Suidas infra v. Μείλιξος.

2 Ἀλλ' ἦν τῆ ἀγριωτέρας π ἐ ἀπτκτε μοίρας] Hæc sunt verba Philostrati de Claudio Imperatore, quæ leguntur apud Photium pag. 1024. 39.

3 Ἄνθρωπος ἀτελέμητος πτόμενος] Apud Aristoph. *Avibus* pag. 548. (374. Ed. Bas. P.) locus iste recte sic legitur & distinguitur:

Ἄνθρωπος ὄρνις ἀτελέμητος πτόμενος
Ἀτέκμαρτος.

4 Ἀτεκνία. ἡ λήθη] Hanc expositionem vocis ἀπεκνία Suidas hausit ex Theodoreto ad Psalm. xxxiv. pag. 527.

5 Ἀρρωσήμβος χάεν] Hæc verba obscura sunt; quæ forte a mala manu accesserunt.

6 Ἀτεράμονες. οὐχὶ ἀτέραμνοι] Sensus est, secundum Atticos dicendum esse ἀτεράμονες, non ἀτέραμνοι.

7 Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν] Pag. 379. (269. Ed. Bas. P.)

ex τὸ δῶρον. † Οὐδεὶς δὲ ἰῶ ὕπως ἀτερᾴμων καὶ βάρβαρος τὴν ψυχὴν, ὃς οὐκ ἐπείθετο καὶ καλεκηλεῖτο τοῖς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ στόματος ἐκείνου ῥέουσιν λόγοις.

Ἀτερᾴμων. Valde durus. Qui domari & ſubigi non poteſt. Qui nullis precibus cedit. Proprie vero ita appellantur legumina, quæ non facile coquuntur, nec tenera ſunt.

Ἀλεμάπτως. Incertus. Fundamento carens.

Ἄλλος. Idem quod ὁ ἕτερος. Alter. *Et horum virorum alter.* † *Julianus vero, Legatorum alter, omnibus interdixit, ne pecuniam hoſtibus darent.*

Ἀλθκτῶ. Spe fruſtror.

Ἀτέχνοις. Aſtutis. Callidis. Item, imperitis. Et ἀτέχνως, cum accentu gravi, ſignificat, abſque arte, imperite, negligenter. *Ἀτεχνῶς* vero, cum circumflexo, vere. Τέχνη enim dolum ſignificat. *Rogat Deum, ut conſilium vere pium & ſanctum ſibi det, doceatque quid ſit faciendum.* *Ἀτεχνῶς*, cum circumflexo, vere, ſimpliciter, abſque verſutia, perſpicue, firmiter, conſtanter, manifeſte. Dictum eſt autem quaſi ἀτενῶς, redundante litera χ. Vel ſignificat perfecte, vehementer, ſemel, omnino. Sic Plato. *Ariſtotelis beatitudine omnino fruens.* Et iterum: *Non colloquar omnino cum aliis, ne in occurſu quidem.* Vel ἀλεχνῶς, prorſus, omnino. Vel abſque dolo. Τέχνας enim dolos vocabant. Homerus: *Vincula vere doloſa eos circumdabant.*

Ἄτη. Ruit. Impetu fertur. Vadit. Accedit. *Ἄτω* vero formatum ab ἀάσω: [unde Attice] ἀάτω, [& ſublato ι,] *ἄτω.*

Ἄτη. Damnum. Noxa. Homerus: *Confeſtim vero Aten ex capite ſuo nitidis capillis ornato detraxit.* Hunc enim ſenſum habent verba illla, εἶλ' *Ἄτην* κεφαλῆς. Aten inquam, *quæ per virorum capita incedit.* *Ἄτη* vero eſt Diabolus, ſive, adverſarius. Sophocles: *Sed tamen, quia bene tibi cupio, ut mater quædam fidelis moneo, ne malum malis addas.* Et iterum Sophocles: *Ego quidem neminem novi. At, quamvis inimicum, miſeror ob malum fatum, quo conſtrictus tenetur.*

Ἀτίλας. Attila, Scytharum dux.

Ἀτερᾴμων. λίαν σκληρός. μὴ τειρόμενος. ἀνένδοτος. κυρίως δὲ τὰ μὴ ἑψόμενα τῶν ὀσπρίων ἀτερᾴμονα λέγονται· οἷον οὐκ ἁπαλά.

Ἀτερμάλιστος. ἀβέβαιος. ἀθεμελίωτος.

Ἄτερος. ὁ ἕτερος. Καὶ τύπτων ἄτερος τὸν ἀνδρῶν. † Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς τὸν πρέσβεων ἄτερος ἀπεῖπεν ἅπασι μὴ διδόναι χρήματα τοῖς πολεμίοις.

Ἀθυκτῶ. γενικῇ. Ἀπολυγχάνω.

Ἀτέχνοις. πανούργοις, ἢ ἀπείροις. καὶ *Ἀτέχνως*, βαρυτόνως, ἀντὶ τοῦ ἄνευ τέχνης, ἁπλῶς, ἀμελῶς. ἐπὶ δὲ τοῦ περισπωμένου ἀτεχνῶς, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. τέχνη γάρ, ὁ δόλος. Δεῖται τοῦ Θεοῦ συμβουλίου ἀτεχνῶς ἱερὰν ποιήσοντος αὐτῇ, καὶ διδάξαι τοῦτο πρακτέον. *Ἀτεχνῶς*, περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς, ἁπλῶς, χωρὶς πανουργίας, σαφῶς. ἢ βεβαίως, ἢ ἀσφαλῶς, ἢ φανερῶς· οἱονεὶ ἀτενῶς, περισσοῦ ὄντος τοῦ χ. ἢ ἀντὶ τοῦ τελείως, ἢ ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς, ἢ ἀντὶ τοῦ καθάπαξ, ἢ ἀντὶ τοῦ παντελῶς. ὕτω Πλάτων. Εὐδαιμονῶν ἀτεχνῶς τὴν *Ἀεισθήλεως* εὐδαιμονίαν. Καὶ αὖθις· Οὐκ ἂν ἁλεχθείην τοῖς *ἄλλοις* ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἂν ἁπάντων. ἢ ἀτεχνῶς, ἀντὶ τοῦ ὅλως, καὶ σωρόλως. οἷον ἀδόλως. τέχνας γὰρ ἔλεγον τοὺς δόλους· Ὅμηρος·

---Ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
Τεχνήεντες ἔχυντο.

Ἄτει. ὁρμᾷ. βαδίζει, ἐγγίζει. τὸ δὲ ἄτω, ἀπὸ τοῦ ἀάσω, ἀάτω, ἄτω.

Ἄτη. ἡ βλάβη. Ὅμηρος·

Αὐτίκα δ' εἶλ' *Ἄτην* κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο.

ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς εἵλετο τὴν *Ἄτην*, ἡ κατ' ἀνδρῶν κέαται βαίνει. *Ἄτη* δὲ ὁ Διάβολος· ὁ ἀντικείμενος. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἔν γ' ὑποίᾳ γ' αὐδῶ,
Μήτηρ ὡς εἴ τις πίστις,
Μὴ τίκτειν σ' ἄτᾳ ἄταις.

Καὶ αὖθις Σοφοκλῆς·

Ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'. ἐποικτείρω δέ νιν
Δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
Ὀΐᾳ ὑπ' ἄτᾳ συγκατεζευγμένον κακῇ.

Ἀτίλας. ὁ τῶν Σκυθῶν ἡγεμών.

F 1 *Ἀπεράμων. λίαν σκληρός. μὴ πιρ.*] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Ariſtophanis ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

2 *Ἀπερμάπτως.*] Sic habent MSS. Pariſ. cujus loco in prioribus Edit. legitur ἀπερμαπῶς; quod manifeſte corruptum eſt. Sed nec lectionem Codicum MSS. probo, quoniam exiſtimo ſcribendum potius eſſe ἀνερμάπτως, eamque vocem ſuo loco reddendam. Significat autem ἀνερμάπτους *non ſaburratus*, & proprie de navibus dicitur, ut ex vulgatis Lexicis conſtat. Eundem hoc loco ſenſum habet vox ἀβέβαιος, quoniam naves non ſaburratæ, & juſto pondere vacuæ, vago & incerto motu huc illuc feruntur. *Ἀθεμελίωτος* quoque voci ἀνερμάπτως interpretationis loco optime jungi poteſt, quoniam θεμέλιος in veteribus Gloſſis *ſaburra* exponitur. Hinc εὐθεμελίωτος idem omnino ſignificat quod ἀνερμάπτους, i. e. *non ſaburratus.*

3 *Ἄτερος. ὁ ἕτερος.*] Vide Thomam Magiſtrum.

4 *Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς τὸν πρέσβεων ἄτερος ἀπ.*] Hæc ſunt verba Procopii lib. II. *de Bello Perſ.* cap. VII. pag. 103.

5 Καὶ *ἀτέχνως, βαρυτόνως, ἀντὶ δὲ ἄνευ τέχνης*] Huc ſpectant verba Ammonii: *Ἀτέχνως καὶ ἀτέχνως διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ βαρύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης καὶ ἁπλῶς. τὸ δὲ περισπώμενον πίπτει ἀντὶ τοῦ ἀσφαλῶς καὶ ἀδήλως* (ſcribe εὐδήλως) *καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου, ἀντὶ τοῦ φανερῶς.* Vide etiam Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Plutum* pag. 12. cujus veſtigia Suidas hic ſecutus eſt.

6 Οὐκ *ἂν διαλεχθείην τοῖς ἄλλοις ἀπεχν.*] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Nubibus* pag. 151. (85. Ed. Baſ. P.)

7 *Ὅμηρος*] Il. Θ. v. 297.

8 *Ὅμηρος*] Il. Θ. v. 126.

9 Σοφοκλῆς] *Electra*, pag. 92.

10 Μήτηρ *ὡς εἴ τις πίστις*] Lege, ut apud Sophoclem, *μήτηρ ὥστε τις πιστή.*

11 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 8. ut Portus obſervavit.

Ἀτιμελία. ἡ καταφρόνησις. ἡ ἀμέλεια. [1] Ἀγαθίας· Τὰ γὰρ μακρὰ τείχη πολλαχῇ ὑπὸ χρόνου καὶ ἀτιμελίας ἐπεπτώκει, καὶ διελύετο ἡ τῶν μεγίστων κλίσμασί τε οἰκοδομία. καὶ Ἀτιμελήτους. ἀφροντίστους. λίαν ἠμελημένους.

Ἀτηρόταλον.[2] Σφηξί.[3] Πλάτων δ' ἐν Φαίωνι, ἀτιμίας. καὶ Ἀτηρόν. Ἀριστοφάνης· [4] Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρὸν ἦν κακόν. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἐγέλων γέλων ἀτηρόν. βλακικόν.

Ἀτίζω.[5] εἰ μὲν σημαίνει τὸ ὑβρίζω, γίνεται παρὰ τὸ τίω, τὸ τιμῶ, καὶ ἀτίζω, πλεονασμῷ τοῦ ζ. εἰ δὲ σημαίνει τὸ βλάπτω, ἀπὸ τοῦ ἄτη, ἀτίζω.

Ἄττις[6] ἀπὸ Φρυγῶν μάλιστα τιμᾶται, ὡς ἀποστολὴ τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν. Ἄττιν, ἀλλ' Ἄττια. [7] Δημοσθένης· Καλάρχῃς τοῖς Σάβοις· Ἄττις Ὑις, Ἄττις. Θεόπομπος Καπηλίσι· Κολάσομαί γε σὲ, καὶ τὸν σὸν Ἄττιν.

Ἀτίθασον. ἀνήμερον.

Ἀττικάς. ἀντὶ τοῦ ὑστεριζούσας τοῦ καιροῦ. βραδυνούσας. [8] Ἀριστοφάνης· Ἀλλ' ὄψει σφόδρα αὐτὰς Ἀττικάς. οἷον μελλούσας ἐν τῷ πράγματι.

Ἀττική. ὅτι Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ ἐφιλονείκησαν περὶ τῆς Ἀττικῆς. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Γεραίτερος.

Ἀττικὴ πίστις. ἐπὶ τῶν βεβαίων φυλαττόντων πίστιν. καὶ Ἀττικὸς μάρτυς.

Ἀττικισμός. ἡ περὶ τοὺς Ἀττικοὺς οἰκειότης καὶ εὔνοια· ὡς Λακωνισμός, ἡ περὶ τοὺς Λάκωνας. καὶ [9] Ἀττικοῖς γράμμασι, Δημοσθένης κατὰ Νεαίρας ἀντὶ τῶν παλαιοῖς. [10] τισὶ γὰρ κδ' στοιχείων γραμματικοῖς ὑπό πού φασι τοῖς Ἴωσιν εὑρεθῆναι.

Ἀτίκιος,[11] Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως μετὰ Ἀρσάκιον, τὸν ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου ἐκβοσκηθέντα, τὸ μὲν γένος ἦν ἐκ Σεβαστείας τῆς Ἀρμενίας· ἐκ νέου δὲ φιλοσοφεῖν ἐπαιδεύθη ὑπὸ μοναχῶν τῶν [12] Μακεδονικῶν αἱρέσεως. οἱ δὲ τότε ἐν φιλοσοφίᾳ διαφέροντες ἀνὰ τοὺς Σεβάστειαν ἐκ τῆς Εὐσταθίου διαδοχῆς ἦσαν· ὃν Ἐπίσκοπον καὶ ἡγεμόνα τοῦ ἐνθάδε χρίσαντες μοναχῶν ἔγνωμεν. ἤδη δὲ εἰς ἄνδρας τελῶν τοὺς τοῦ καθολικοῦ Ἐκκλησίαν μετέθετο. Φύσει δὲ

Ἀτιμελία. Contemptus. Negligentia. Agathias: *Nam muri, qui vocabantur Longi, multis in partibus præ vetustate & neglectu corruerant, & maximi ædificii compages soluta erat.* Et Ἀτιμελήτους, quorum nulla habetur cura, neglectos.

Ἀληθόταλον. Nocentissimum. [Aristophanes] *Vespis: Sed ille senex damnosum utique malum erat.* Plato in *Phaone* usus est voce ἀτιμία. Et Ἀτηρόν, noxium. *Illi vero risum malum & pernitiosum ridebant.*

Ἀτίζω. Si quidem significat contemno, deducitur a τίω, honoro, per pleonasmum literæ ζ. Si vero lædo; ab ἄτη, malum, damnum.

Ἄττις. Attis apud Phryges maxime colitur ut matris Deum famulus. [In accusativo dicitur] Ἄττιν, non Ἄττια. Demosthenes: *Clamans Euoe Bacche, & Attis, Hyis, Attis.* Theopompus in *Cauponatricibus: Puniam te & tuum Attin.*

Ἀτίθασον, Non cicuratum.

Ἀττικάς. Atticas. Sic Aristophanes vocat fœminas serius venientes & cunctantes. *Sed videbis eas omnino Atticas.* Id est, tarde omnia molientes.

Ἀττική. Attica. Regio. Neptunus & Minerva de Attica inter se contenderunt. Vide in voce Γεραίτερος.

Ἀττικὴ πίστις. *Attica fides.* De iis, qui fidem inviolatam servant. Et, *Atticus testis.*

Ἀττικισμός. Studium & benevolentia erga Atticos: ut Λακωνισμός, studium, quo quis partibus Laconum favet. Et Ἀττικοῖς γράμμασι Demosthenes in oratione contra Neæram dixit pro vetustis & antiquis literis. Nam rationem XXIV literis scribendi sero demum apud Ionas inventam fuisse dicunt.

Ἀττικός. Atticus, Episcopus Constantinopolitanus post Arsacium, qui post Chrysostomum Ecclesiæ præfuit. Hic patriam habuit Sebastiam, urbem Armeniæ; & ab ineunte ætate in philolosophia monastica institutus fuit a Monachis Macedonianis, qui tunc temporis in hujus sapientiæ studio apud Sebastiam florebant, & ex schola Eustathii prodierant, quem Episcopum simul & præstantissimum Monachorum patrem illic fuisse novimus. Postea autem virilem ætatem in-

1 Ἀγαθίας· Τὰ γὰρ μακρὰ τ.] Locum hunc interpolavit Suidas, qui apud Agathiam lib. v. pag. 157. sic legitur: Εἶσω τῶν μακρῶν ὀνομαζομένων [illegible] ὡς παλαιὸν, ἐκ πάνυ ἔνων ἐφοδείας ἐπλαζον. πολλαχῇ γὰρ [illegible] ἀτιμελείας ἐπεπτώκει, & διελύετο ἡ τῶν μεγίστων κλισμάτων οἰκοδομία.

2 Ἀτηρόταλον. Σφηξί. Πλάτων δ' ἐν Φαίωνι, ἀτιμ.] Totus hic locus confusus est, quem sic legendum & in ordinem redigendum puto: Ἀτηρόταλον. Ἀριστοφάνης Σφηξί· Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρόταλον ἀλ' ἦν κακόν. Πλάτων δὲ ἐν Φαίωνι, ἀτιμίας. Καὶ Ἀτηρόν, βλακικόν. Οἱ δὲ ἐγέλων γέλων ἀτηρόν. Hunc ordinem in versione secutus sum.

3 Σφηξί] In prioribus Edit. male legitur Σφιγξί, cujus loco Σφηξί, etiam absque auctoritate MSS. reponere non dubitavi, quoniam locus, quem Suidas hic adducit, exstat apud Aristophanem *Vespis* pag. 524.

4 Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρὸν ἦν κακ.] Senarius hic apud Aristophanem lo o laudato recte sic legitur:

Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρόταλον ἀλ' ἦν κακόν.

5 Ἀτίζω. εἰ μὲ σημαίνῃ τὸ ὑβρεῶ, γίνεται παρὰ τὸ τ.] Eadem habet Etymologus.

6 Ἄττις παρὰ Φρυξὶ μάλιστα τιμ.] Ex Harpocratione.

7 Δημοσθένης. Καλάρχῃς τοῖς Σάβοις· Ἄττις, Ὑις, Ἄττις] Adi ipsum Demosthenem, apud quem in oratione *de Corona*, pag. 350. locus hic aliter legitur.

8 Ἀριστοφάνης· Ἀλλ' ὄψῃ σφ.] Apud Aristophanem *Lysistrata* pag. 838. locus iste rectius sic legitur:

Ἀλλ' ὦ μάλ' ὄψῃ γε σφόδρ' αὐτὰς Ἀττικάς.

Scholiasta ineditus locum istum sic enarrat: Ὡς τὴν Ἀθηναίων εἰσὶ μελλόντων. Καὶ πὰς γυναῖκας γὰρ ὄψῃ Ἀττικὰς ἀκριβῶς· οἷον μελλούσας ἐν τῷ πράγματι.

9 Ἀττικοῖς γράμμασι, Δημοσθένης κατὰ Νεαίρας ἀντὶ τῶν παλ.] Ex Harpocratione. Cæterum de hoc argumento legenda sunt, quæ erudite contra Scaligerum disputat Salmasius ad *Inscript. Herod. Att.* pag. 30. & seqq. qui prolixe ibi docet, quare literæ antiquæ Ἀττικὰ γράμματα a Grammaticis appellentur.

10 Τισὶ γὰρ κδ' στοιχείων γραμματικὸν ὑπέ ποπ παρὰ τοῖς Ἴωσιν εὑρεθ.] Vide infra v. Σαμίων δῆμος.

11 Ἀττικὸς, Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπ.——τὴν μὲ τοιόνδε γένεσ φασὶν] Hæc descripta sunt ex Sozomeni *Histor. Eccles.* lib. VIII. cap. XXVII. ut Pearsonius observavit.

12 Τῶν Μακεδονικῶν αἱρέσεως] Apud Sozomenum rectius legitur τῶν Μακεδονίου αἱρέσεως

μᾶλλον, ἢ μαθήσῃ Φρόνιμος ὤν, ἐγένετο τῶ πραγμάτων ἐπήβολος, ὥστε βουλεύειν τε καὶ πρὸς ὕποπτα ἀνθέξειν ἱκανός. τὸ δὲ ἦθος ἐπαγωγός, ὡς πολλοῖς κεχαρισμένος εἶναι. μέτριος δὲ πρὸς τὰς ἐπ' Ἐκκλησίας λόγους, ὡς μήτε γραφῆς ἀξίους νομίζεσθαι τοῖς ἀκροαταῖς, μήτε παιδείας παντελῶς ἀμοίρους. ἐμμελὴς γὰρ ὢν, εἴ ποτε καιρὸν ἦγε, τοὺς παρ' Ἕλλησιν εὐδοκιμωτάτους συγγραφέας ἠσκεῖτο· καὶ τῷ δοκεῖν ἰδιώτης εἶναι, πρὸς τούτων ἀφελεγόμενος καὶ τοὺς ὑποπτεύοντας πολλάκις ἐλάνθανεν. ἐλέγετο δὲ πρὸς τοὺς δοκιμοδόξους σπουδαῖος εἶναι· τοῖς δὲ ἑτεροδόξοις φοβερός. καὶ ῥᾳδίως μὲν αὐτοῖς, ἡνίκα βούλοιτο, δέος ἐμποιεῖν· αὖθις δὲ μεταβαλλόμενος πρᾶος φαίνεσθαι. καὶ τοῦτον μὲν τοιόνδε γενέσθαι φασίν. Οὗτος ὁ Ἀττικὸς μὲν τὸ πεπαιδεῦσθαι βύλαβής τε καὶ φρόνιμος ἦν. διὸ καὶ τὰς Ἐκκλησίας ἐπ' αὐτῷ σωφρόνως εἰς μέγα ὕψος ἤνεγκαν. ὃ γὰρ μόνον τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως συνεκρότει, ἀλλὰ καὶ τοὺς αἱρεσιώτας τῇ φρονήσει κατέπληττε. καὶ σκύλλειν μὲν αὐτοὺς ἁπλῶς ἠρεῖτο· φοβῶν δὲ πάλιν ἐπράϋνεν. ἀλλὰ μὴν ὅτε λόγων ἠμέλει, ἐπόνει γὰρ περὶ τὰ τῶν παλαιῶν ἀναγνώσματα, ξηνυκτερεύων ἐν αὐτοῖς. διὸ καὶ οὐκ ἐξεφωνεῖτο παρὰ τῶν φιλοσόφων ἢ σοφιστῶν. ἦν δὲ τοῖς οἰλυγχάνουσι χαρίεις καὶ ἐπαγωγός, καὶ τοῖς λυπουμένοις συνεφύγγαζε, καὶ, κατ' τ' Ἀπόστολον, τοῖς πᾶσι τὰ πάντα ἐγίνετο. καὶ πρεσβύτης μὲν ὢν, ὑπομαθὼν ὃς καὶ ἐπόνει λόγους, ἐπ' Ἐκκλησίας ἐδίδασκε. μὴ δὲ ταῦτα σὺν τῇ φιλοπονίᾳ καὶ παῤῥησίαν κλησάμενος, ἐξ αὐτοσχεδίου καὶ παρηυτρεπισμένα ἐδίδασκε, καὶ χαίρειν τῇ γραφῇ φράσας, ἐπὶ τ' ἀσκητικὸν ἐτράπη βίον. ἦν μὲν τοιοῦτοι ἦσαν οἱ λόγοι ὡς πρὸς τῶν ἀκροατῶν σπουδάζεσθαι, ἢ γραφῇ παραδίδοσθαι.

gressus, ad Catholicam Ecclesiam se transtulit. Porro, cum esset natura magis quam disciplina prudens, in rebus agendis summæ fuit dexteritatis, & ad struendas evitandasque insidias solertissimus. Moribus autem fuit blandus, ita ut plerisque gratus esset. In concionibus vero Ecclesiasticis mediocris, adeo ut sermones illius nec digni qui exscriberentur, nec prorsus eruditionis expertes auditoribus viderentur. Nam, cum studiosus esset elegantiæ, si quando tempus nactus fuerat, probatissimos quosque veterum scriptorum lectitabat. Et quoniam indoctus esse videbatur, cum de illis differeret, ipsos etiam doctos plerumque latuit. Porro, erga suæ opinionis homines bonus atque benignus fuisse dicitur: iis vero, qui diversam sectam sequebantur, terribilis, ita ut, quoties volebat, metum illis incuteret; rursus vero mutatus, mitis erga eos appareret. Atque hunc quidem talem fuisse tradunt. † Hic Atticus non solum eruditus fuit, sed etiam pietate & prudentia excelluit. Unde etiam Ecclesiæ ipso Antistete magnum incrementum cepere. Neque enim solum domesticos fidei tuebatur: verum etiam hæreticos admiratione prudentiæ suæ percellebat. Et eos quidem nullatenus vexare cupiebat: sed, cum eos terrere aggressus fuisset, mitem se posthac & placidum erga ipsos ostendebat. Neque vero doctrinæ studia neglexit. Etenim in veterum libris multum operæ posuit, noctes insomnes in eorum lectione traducens. Proinde philosophorum ac sophistarum sermonibus, tanquam re nova, minime terrebatur. Erat præterea in colloquiis urbanus, & ad alliciendos hominum animos aptissimus: idemque gemebat cum dolentibus, &, secundum Apostolum, omnibus omnia factus est. Et antea quidem, cum adhuc in presbyterii gradu constitutus esset, orationes a se compositas, quas memoriter didicerat, in Ecclesia recitabat. Postea vero ex laborum assiduitate fiduciam nactus, ex tempore loqui & panegyricam concionandi rationem sectari cœpit: tandemque, scriptione valere jussa, asceticum vivendi genus amplexus est. Nec tamen conciones ejus hujusmodi fuerunt, ut ab auditoribus vel plausu exciperentur, vel scriptis mandarentur.

Ἀλιμαγέλης. μὴ σωμαγελαζόμενος. Κέρας βεμολγὸς ταύρου κλάσεν ἀλιμαγέλης.

Ἀπαγέλης. Segregis. Gregem deserentis. *Bubulcus cornu fregit tauri ab armento se segregantis.*

Ἀπαμάζω. τὸ καταφρονῶ. τὸ ἀναδύομαι. Αἰλιανός· Ταῦτά τοι οἱ Διόσκουροι οὐκ ἠπίμασάν οἱ φανῆναι πάλιν. καὶ Ἀπιμῆσαι. ἀτίμους ὑβρίσαι. Ὁ δὲ Δημοσθένης ἐδέετο συγγνῶναι τῷ παιδὶ, καὶ μὴ αὐτὸν ἀπιμῆσαι.

Ἀπαμάζω. Contemno. Dedignor. Ælianus: *Quamobrem Dioscuri rursus ipsi apparere non dedignati sunt.* Et ἀπιμῆσαι. Ignominia afficere. *Demosthenes vero rogabat, ut puero ignosceret, nec ipsum ignominia afficeret.*

Ἀτίμητος ἀγών. ἐφ' ᾧ τίμημα ὡρισμένον οὐ τοῖς νόμοις ὃ κεῖται, ἀλλ' οἱ δικάζοντες ἐπιμῶντο τί δεῖ παθεῖν ἢ ὑποτῖσαι. ὁ δὲ τιμητὸς, ᾧ τοιοῦτον ἀπὸ τῶν νόμων ὡρισμένον τίμημα.

Ἀπίμητος ἀγών. Judicium inæstimatum: sive Judicium, in quo pœna vel mulcta legibus definita non erat, sed ipsi Judices æstimabant, quid reo patiendum aut solvendum esset. Judicium vero æstimatum vocabatur, in quo pœna legibus definita erat.

1 Οὗτος ὁ Ἀττικὸς μὲν τὸ πεπ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Socratis *Histor. Eccles.* lib. VII. cap. 11. ut Pearsonius observavit.

2 Μετὰ τὸ πεπαιδεῦσθαι] Lege μὲν ἐπαιδεῦσθαι, ut apud Socratem legitur.

3 Ἐξεφωνεῖτο] Apud Socratem recte legitur ἐξενοφωνεῖτο: quam lectionem in versione expressi.

4 Καὶ χαίρειν τῇ γραφῇ φράσας, ἐπὶ τ' ἀσκητικὸν ἐτράπη βίον] Hæc verba desiderantur apud Socratem.

5 Κέρας βεμολγὸς ταύρου κλ.] Integrum Epigramma, ex quo fragmentum hoc decerptum est, ex Cod. MS. Anthologiæ inditæ exhibemus infra v. Ἰξών.

6 Ἀτίμητος ἀγών. ἐφ' ᾧ τίμημα ὡρισμ.] Ex Harpocratione.

Ἀπμ⊙. [1] ἀνήκουστος. [2] Καί μ' ὁ Φοῖβ⊙ ἄπμον ἐξέστεμψεν. ἀεὶ ὧν γὰ ἀπῆλθεν, ὃν ἤκουσεν. [3] Ἰδίᾳ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς τ' ἀπμάρητον λέγει. τοῦτον, ὃν ἄν τις ἀκολύτως ἀκ ὑπόκειται ἀποκτεῖναι, ἀλλ' ἔστι καθαρὸς αἰτίας· οἷον, ὁ τ' ἄπμον ἐλών.

Ἀπμ⊙. Non exauditus. *Et me Phœbus non auditum abire jussit.* Nihil enim audiverat eorũ, quorum causa oraculum adierat. Peculiariter vero Demosthenes in *Philippicis* ἄπμον vocat eum, quem sanctio legum a vi & injuria aliorum non defendit: sive, quem impune occidere licet; ita ut, qui eum occidit, pœnæ non sit obnoxius, sed omni crimine vacet: ut qui hominem infamia publice notatum interfecit.

Ἀπμότερον. ἀντὶ τοῦ θυτελέστερον, ἀτεχνότερον. Μηδένα μηδολιῶν τ' ἐρέσθαι δεομένων εἴπῃς μηδέν, ἔτ' ἂν ἀφίκωμαι. εἰ δὲ μή μοι πρόσεξοις, ἐρεῖς δὲ ἄκοντ⊙, ἀπμότερόν με θήσεις. † Εἰν ἀΐδα γὰ μῦθον Θερσίτης ὀδὲν ἀπμότερ⊙.

Ἀπμότερον. Viliorem. Inertiorem. *Nihil prorsus dicas cuiquam eorum, qui te interrogabunt, donec rediero. Quod si vero monentem me non audiveris, at me invito dixeris, dedecore me afficies.* † *Thersites apud inferos non est inhonoratior reliquis.*

Ἀπμάρητ⊙. ἀβοήθητ⊙, ἢ θαυμαστός. ἔστι δ' ὅτε καὶ ὁ κακός. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀβοηθήτου Αἰλιανός· Οὐμὴν ἀπμαρήτους ἐγένετο μεῖναι τοὺς παῖδας τοὺς ἀλοηθέντας. ἐτεραλκὴς γὰ ἡ νίκη γενομένη τοῖς πλησίον ἦν.

Ἀπμάρητ⊙. Inultus. Cui auxilium latum non est. Admirandus. Interdum etiam malus ita vocatur. Pro *inultus* hac voce usus est Ælianus: *Accidit tamen, ut pueri verberati non manerent inulti. Victoria enim in alteram partem se inclinans propinquorum fuit.*

Ἄτλας. ὁ μυθευόμεν⊙ τὸν γῆν καὶ οὐρανὸν βαστάζειν. Καὶ [4] σιδηρέους Ἄτλαντ⊙ ὤμους. καὶ παροιμία· Ἄτλας τὸν οὐρανόν. λείπει ὑποδέξω. ἐπὶ τῶν μεγάλοις πράγμασιν ὑπιβαλλομένων, καὶ κακοῖς οὐ πλέονσιν.

Ἄτλας. Atlas, quem fabulæ ferunt cœlum & terram humeris gestare. Et [in Epigrammate:] *Ferreos Atlantis humeros.* Et proverbium: *Atlas cœlum.* Desideratur, [humeris] susceptisti. Dicitur hoc de illis, qui magna aggressi infeliciter rem gerunt.

Ἀτλήτῳ. ἀνυπομονήτῳ. ὡς Ἐπιχάρμαλος·

Παίγνιον ἀτλήτου θηρὸς ἔχουσα κάρη.

καὶ [5] Ἀτλητῶν, μὴ καρτερῶν, μὴ φέρων, δυσαναχέτων. Πάρειμ' ἀτλητῶν.

Ἀτλήτῳ. Intolerabili. [Terribili.] In Epigrammate: *Terribilis feræ caput judicri loco habens.* Et Ἀτλητῶν, non tolerans, non ferens, ægre ferens. [Sophocles:] *Adsti indigne ferens.*

Ἀτλαντικὰ πελάγη. Ἑσπέρι⊙ Ὠκεανὸς, καὶ Ἑῶ⊙, καὶ πάντα τὰ ἄπλωτα πελάγη. καὶ Ἀτλαντὶς θάλαττα, ὁ Ὠκεανός.

Ἀτλαντικὰ πελάγη. Atlantica maria. Id est, Oceanus Orientalis & Occidentalis, & omnia maria innavigabilia. Et mare Atlanticum est pars Oceani.

Ἀτμιὼ. [6] ὁ δοῦλ⊙. ὡδὶ τὸ πρὶν, ἀπμιὼ, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἀτμιώ.

Ἀτμιώ. Servus. A πρίν: unde [addito α privationis] fit ἀπμιὼ, & per syncopen ἀτμιώ.

Ἀτμίς. ἀναθυμίασις. ἄκρον πυρός. καὶ Ἀτμῶν, ἀναθυμιάσεων.

Ἀτμίς. Vapor. Exhalatio. Et Ἀτμῶν, exhalationum.

Ἄτολμοι. δειλοὶ, καταπεπληχότες.

Οἵθ' ἕνεκ' εἰσὶν ἀθρανέστατοι ζώων,
Ψυχὰς ἄτολμοι, [7] μᾶλλον εἰδότες φεύγειν.

Καὶ αὖθις· Ἐπεὶ τοίνυν ὑπ' ἀτολμίας ὅτ⊙ τῷ Θεῷ ἠπείθησε, τὸ παρόντων παίδων οἱ φασὶ τὸ πρεσβύτιμον ἔρχειν τὸ παρόσπις νόσου γενέσθαι.

Ἄτολμοι. Ignavi. Timidi. *Quia sunt animalium ignavissimi, animisque timidis præditi, & tantum fugere scientes.* Et iterum: *Quoniam igitur propter timiditatem Deo non paruit, ajunt præsentium liberorum maximum natu præsentis morbi causam ipsi fuisse.*

Ἄτομα. λεπτότατα. τὰ μὴ δυνάμενα διὰ τινὸς ἄλλου λεπτότητα τέμνεσθαι. ὅπ ἄτομα ὠνόμαζαν οἱ Ἕλληνες καὶ ἀμερῆ σώματα, διὰ τὸ ἀπαθὲς ἢ σμικρὸν ἄγαν· ἅτε μὴ τομὴν ἢ διαίρεσιν δέχεσθαι δυνάμενα. ὅπω δὲ καλῶσι τὰ λεπτότατα καὶ σμικρότατα, ἃ διὰ τῆς φωταγωγῶν εἰσβαλλόμενα ὁ ἥλι⊙ δείκνυσιν ἐν ἑαυτῷ ἄνω καὶ κάτω παλλόμενα.

Ἄτομα. Tenuissima. Subtilissima. Quæ propter summam tenuitatem secari non possunt. Græci corpuscula partibus carentia vocarunt ἄτομα, quod propter summam parvitatem secari dividique non possint. Sic etiam vocant subtilissima & minutissima corpuscula, quæ in lumine Solis, per fenestram vel foramen aliquod in domum intrante, sursum & deorsum moveri cernuntur.

1 Ἀπμ⊙. ἀνήκουστος] Semel moneo, Suidam tales sæpe vocum interpretationes adferre, quæ eis sensu absoluto & proprio minime conveniant, sed tantum locum habeant in ῥήσει illa auctoris, quam Grammaticus iste forte exponit. Sic hoc loco ἀπμητ⊙ interpretatur ἀνήκουστος, non quod significatio ista proprie & absolute vocabulo il i conveniat, sed quia in loco Sophoclis, ad quem nota hæc referenda est, vox ista sensum eum habere potest.

2 Καί μ' ὁ Φοῖβ⊙ ἄπμον ἐξέπεμψεν] Hæc sunt verba Sophoclis *Oedip. Tyran.* pag. 184. ut Portus monuit.

3 Ἰδίᾳ Δημοσθένης ἐν Φιλιππ. τ' ἀπμ.] Ex Harpocratione.

4 Σιδηρέους Ἄτλαντ⊙ ὤμους] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. 1. cap. 1. Vide etiam infra v. Ἀτρόμητ⊙.

5 Ἀτλητῶν, μὴ καρτερῶν, μὴ φ.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Oedip. Tyran.* pag. 173. ut Pearsonius observavit.

6 Ἀτμιὼ. ὁ δοῦλ⊙. παρὰ τὸ πρὶν, ἀτμ.] Eadem habet Etymologus.

7 Μᾶλλον] Sic habent MSS. Paris. In prioribus vero Edit. minus recte legitur μᾶκκον. Sunt autem hi duo versus Choliambici.

‡ Ἀτο-

Ἀτοπίας πλέον πεφύκμα. ἀντὶ τῦ θαύματος. Δελεάσαντος αὐτὸν ἐς τῦτο ἀτοπίας ἐλθεῖν Χοσρόης. ἀντὶ τῦ ἀλογίας, ἀβελίας. Καὶ αὖθις· Θαυμάσαι ἄν τις τὴν ἀτοπίαν τῦ ἀνδρὸς, ὅς γε χωρὶς ἄλλων τετόλμηκε καὶ ταῦτα λέγειν. Καὶ αὖθις· Ἐπεὶ δὲ ἀνεφάνη ὕδωρ ἐξίσα τοῖς μὴ θρεφθεῖσι ἐκείνῳ, ὑπῆν ἀτοπίας ἦν. τοιέτοις κακίας. καὶ Ἄτοπον ἀντὶ τῦ ἄλογον, θαυμάσιον, παράδοξον, ξένον, κακὸν, μοχθηρόν· καὶ ὃ μὴ ἔχει τόπον. καὶ τὸ [2] ἀνυπονόητον· οἷον, ὃ μή τις ὑπόνοιαν ἔσχε. [2] Ἀριστοφάνης·

Ἄτοπόν δ' ἔγκειταί μοί πις πόθος,
Ὅς με διακναίσας ἔχει.

Καὶ αὖθις· Ἀτοπίαν ὑποδοπάσας τινά.

me vexat & moleſtia afficit. Et iterum: *Abſurditatem aliquam ea in re ſuſpicatus.*

Ἄτοσσα, ἡ Κύρε μὲν θυγάτηρ, Δαρείε δὲ γυνὴ, ἰατρεύθη εὐτέχνως ὑπὸ Δημοκήδε ἰατροῦ. καί ἐστιν ἐν τῷ Δημοκήδης.

Ἄτοσσα. Atoſſa, Cyri filia, Darii uxor, a Democede medico arte quadam ſanata fuit.

Ἀτώμενος. ἄτης πεπληρωμένος. Ἰδοιμι δή νιν, καίπερ ὢδ' ἀτώμενον. [3] Σοφοκλῆς.

Ἀτώμενος. Malis afflictus. *Utinam videam ipſum, vel ita malis afflictus.* Sophocles.

Ἀτραβατικάς. [4] ἐν ταῖς ἑορταῖς, καὶ τοῖς ὀπωνικίοις, καὶ παρόντων πρέσβεων, ἐνεδύοντο χιτῶνας καὶ χλαμύδας ποικίλας, ἀπὸ χρυσῦ καὶ πορφύρας καὶ ἄλλως πως πολυτελεῖς. ἐν δὲ ταῖς κοιναῖς συνόδοις ἐρυθρομπελίνας τὸ χρῶμα, ἃς ἐκάλουν [5] Ἀτραβατικὰς ἀπὸ τῦ χρώματος. τὸ γὰρ μέλαν ἄτρον καλοῦσιν. ἢ ὅτι μὲν τραβαίας ταύτας εἰώθασι χρῆσθαι. Τραβαῖαι δὲ λέγονται αἱ πολυτελεῖς χλαμύδες.

Ἀτραβατικάς. Atrabaticas. In feſtis, & triumphis, & præſentibus legatis, induebant chlamydes auro & purpura variegatas, vel alio ornatu inſignes: in vulgaribus autem conventibus, xerampelino colore tinctas, quas vocabant Atrabaticas; aut, quia nigrum appellabant *atrum*; aut, quia illis una cum trabeis uti ſolebant. Chlamydes enim pretioſæ appellantur trabeæ.

Ἄτρακτον. βέλος. μεταφορικῶς. [6] Σοφοκλῆς·

--Πρὸς [7] δὲ τύτοις, ὅ μοι βάλοι
Νθυρσοπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
Εἰλυόμην δύσποδος ἑλκῶν πόδα.

Καὶ Πρωτόπος· Τινὸς τῶν ἐν ταῖς ἐπάλξεσιν ἀμυνομένων βυσσόθεν ἀφεὶς τὸν ἄτρακτον, ἀνήρηται βλαβείς. Καὶ Μένανδρος· Ὁ δὲ [8] ἐπελοξάζετο κατ' ὀφθαλμὸν βαρβάρε, καὶ μάλα βυσσόθεν τὸ κέρας ἐκλείνας, ἀφῆκε τὸν ἄτρακτον κατ' ὀφθαλμὸν Κώκ. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

--Θερμὸν [9] δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει
Ἄτρακτον. ————————

Ἄτρακτον. Sagittam: per tranſlationem. Sophocles: *Ad illud vero, quod ſagitta mea nervo emiſſa percuſſerat, miſer ego & infelix ibam, ægre pedem trahens.* Et Procopius: *Cum quidam ex propugnatoribus haud vano jactu ſagittam miſiſſet, ictu ejus necatus eſt.* Et Menander: *Ille vero arcum in Barbarum intendens, jactu haud vano ſagittam in Cochum emiſit.* Et in Epigrammate: *Crebras celereſque in me mittit ſagittas.* Ἄτρακτον etiam inſtrumentum quoddam muliebre, ſive fuſum ſignificat. [In Epigrammate:] *Et ſæpe verſatum fuſum, cujus ope tenuiſſima fila nentur; non ſine longa colo.* Et iterum: *Et digitis attritum fuſum, ſuſpenſum e filo, quod verticillo torquetur.* Et iterum: *Atque capite gravatum, multumque ſtrepentem fuſum, quo celeriter verſato filia torquentur.*

καὶ Ἀχαιῶν [10] μίτον πολυδίνεα λάτειν
Ἄτρακτον, δολιχὰς ὄκα πέρ ἀλακάτας.

Καὶ αὖθις·

Καὶ [11] δακτυλόστροφον ἄτρακτον,
Σπουδαλοδινήτῳ νήματι νηχόμενον.

Καὶ αὖθις·

Τόν [12] τε καρηβαρέοντα, πολυῤῥοίζδινον ἄτρακτον,
Κλωστῆρα τρητὰς βύσσομον ἁρπεδόνας.

1 Ἀνυποτόητον] Sic recte etiam habet Editio Mediolanenſis. In cæteris vero Editionibus, Aldina, Baſileenſi, & Genevenſi male excuſum eſt ἀνυποιώνητον.

2 Ἀριστοφάνης] *Eccleſiazuſis* pag. 752. (506. Ed. Baſ. P.)

3 Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 24. ut Portus monuit.

4 Ἀτραβατικάς. οἱ παῖς ἑορτ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, αὐτιλιξεὶ etiam leguntur apud Codinum *de Origin. Conſtantinop.* pag. 16.

5 Ἀτραβατικὰς ἀπὸ τῦ χρώματος. τὸ γὰρ μέλαν ἄτρον καλ.] Vide Salmaſium ad Trebell. Pollionem, & Flav. Vopiſcum, qui rectius obſervat, πῶς Ἀτραβατικὰς ab Atrebatis Galliæ populis nomen acceperiſſe.

6 Σοφοκλῆς] *Philoctete* pag. 387. ut Portus obſervavit.

7 Πρὸς δὲ τύτοις, ὅ μοι βάλοι] Lege πρὸς δὲ τῦθ', ὅ μοι βάλοι, ut recte apud Sophoclem loco laudato.

8 Ὁ δὲ ἐπελοξάζετο καλῶ ὀφθαρε.] Huic fragmento ſubjungenda videntur ea, quæ leguntur infra v. Εὐθυωρόν.

9 Θερμὸν δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει ἄτρ.] Hæc verba decerpta ſunt ex Epigrammate Leonidæ, quod exſtat Anthol. lib. VII. pag. 585.

10 Ἀχαιῶν μίτον πολυδίνεα λάτειν.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. VI. cap. VIII. ut Portus monuit.

11 Καὶ δακτυλόστροφον ἄτρακτον σπουδ.] Hæc verba itidem leguntur Anthol. lib. VI. cap. VIII.

12 Τόν τε καρηβαρέοντα, πολυῤῥοίζδινον ἄτρ.] Et hæc verba decerpta ſunt ex Epigrammate, quod legitur in Anthолog. loco laudato.

Ἀτραμμύτειον. Θουκυδίδης. Ἀτραμμυτινὸς δὲ.

Ἀτραπιτός. ἡ ὁδός. ἢ Ἀτραπὸς, ὁδὸς τετριμμένας.

Ἀτράφαξις.[1] εἶδος λαχάνου, ὃ ταχέως εἰς μέγεθος αὔξεται.

Ἀτρέα, καὶ καθόλου τὰς ἀπὸ τοῦ εἰς θυς συμφώνου βραχυγραμμένων αἰτιατικὰς μακύνουσι· τὰς δὲ καθαρὰς τοῦ θυς συναιροῦσι· Χοᾶ, καὶ Μηλιᾶ, καὶ Σεριᾶ. Ἴωνες δὲ συστέλλουσι τὰς προτέρας, Ἀτρέα καὶ Πηλέα βραχέως λέγοντες. διὸ καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς οὐκ ἀναγκαῖον ἐκτείνειν, εἰ μὴ μέτρου ἀναγκάζει. καὶ τὰς ἀπὸ τοῦ εἰς ης ὁμοίως. τὸ γὰρ συστέλλειν Ἰακόν. Ἀριστοφάνης[2] Γεωργοῖς· * * * *

Ἀτρεκές. ἀληθές. ἀκριβές. καὶ Ἀτρεκεῖ, ἀληθεῖ, ἀκριβεῖ.

Ἀτρέμας. ἠρέμα. καὶ Ἀτρεμία, ἡσυχία. καὶ Ἀτρεμίζων, ἐσφάζων.

Ἀτρέως[3] ὄμματα. οἷον ἄτρεπτα καὶ σκληρά. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς Ἀτρέως παρανομίας· ὃς ὑποτοπήσας ἐκ διαβολῆς τὸν ἀδελφὸν Θυέστην μοιχεύειν Αἐρόπῃ τῇ γυναῖκα αὐτοῦ, τὰ τέκνα τοῦ Θυέστου συγκόψας, καὶ ἑψήσας, δεῖπνον παρέθηκε τῷ πατρὶ, αἴσθησιν παρασχὼν τῆς συμφορᾶς ἐκ τῶν τελευταίων τὰ ἄκρα παραθεῖναι.

Ἀτρέπτως. ἐμφρόνως. Αἰλιανός· Ὑπὲρ τῶν μελλόντων ἀτρέπτως τε καὶ παντελῶς προθεσπίζουσα.

Ἄτρεστος. Ἐννοίᾳ[4] δὲ προσοικείῳ

Αἴρεσιν ἀτρέστου μητρὸς ἐλευθερίης.

καὶ Ἀτρέστως, ἀφόβως, ἀνελεημόνως. Οἱ δὲ ἀτρέστως πάντας ἐφόνευσαν.

Ἀτρείδης, καὶ Ἀτρείδας, καὶ Ἀτρείδαν. τοῦ γενικοῦ προσπαθοῦσιν οἱ ἀναλογικοί· τοῦ δὲ δοτικοῦ βαρυτονεῖν.

Ἀτρίψ. ἀμαθής. ἀτριβής. Οὐδὲ γὰρ ἐν ὑδρὶ τούτων ἀτρὶψ ὁ Παπίριος. Καὶ αὖθις· Ἀτρὶψ γὰρ ἦν τῆς ὁδοῦ ταύτης.

Ἀτρόμητος. ὄνομα κύριον. καὶ ὁ ἄφοβος. [5]ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ταῦρον βαθὺν τένοντα, καὶ σιδηρέους
Ἄτλαντος ὤμους, καὶ κόμαν Ἡρακλέους,
Σειρὰν θ' ὑπτίων, καὶ Λέοντος ὄμματα
Μιλησίου γίγαντος, ὀβρίμου θ' Ὀλύμπου
Ζεὺς ἀτρόμητος εἶδεν.

καὶ Ἀτρόμως, ἀφόβως.

Φθύγων ἀτρόμως καὶ τρέχων ὑποστρέφει.

παρὰ τῷ Πέρσῃ Πισίδης.

Ἄτρον. τὸ μέλαν παρὰ Ῥωμαίοις.

Ἀτροφῆσαν ἐμαράνθη. μὴ τραφέν.

Ἀτραμμύτειον. Atrammytium. [per ει scribitur.] Thucydides. Ἀτραμμυτινὸς vero, [per ι.]

Ἀτραπιτός. Via. Et Ἀτραπὸς, vias tritas.

Ἀτράφαξις. Atriplex. Genus oleris, quod celeriter augetur & crescit.

Ἀτρέα. [Attici] omnes accusativos nominum in θυς desinentium, & consonantem in penultima habentium, producunt. Accusativos vero puros a nominibus in θυς deductos contrahunt: ut Χοᾶ, Μηλιᾶ, Σεριᾶ. Iones autem accusativos priores corripiunt, Ἀτρέα & Πηλέα breviter pronuntiantes. Quamobrem & apud Tragicos eos producere necesse non est, nisi metrum cogat. Eadem ratio est accusativorum, qui a nominibus in ης deducuntur. Eos enim Iones corripiunt. Aristophanes in *Agricolis*: * *

Ἀτρεκές. Verum. Accuratum. Et Ἀτρεκεῖ, vero, accurato.

Ἀτρέμας. Quiete. Tranquille. Et Ἀτρεμία, quies, tranquillitas. Et Ἀτρεμίζων, quiescens.

Ἀτρέως ὄμματα. *Atrei oculi.* Dicitur de torvo & truculento aspectu: ductumque est proverbium ab Atrei immanitate, qui cum calumniis aliorum persuasus fratrem Thyestem cum uxore sua Aerope rem habere suspicaretur, filios Thyestis in frusta concisos & coctos patri epulandos apposuit: quam calamitatem tum demum intellexit Thyestes, cum ei extremæ membrorum partes apponerentur.

Ἀτρέπτως. Recte. Ælianus: *Futura recte & vere omnino prædicens.*

Ἄτρεστος. Intrepidus. [In Epigrammate:] *Elegisti sectam matrem intrepidæ libertatis.* Et Ἀτρέστως, intrepide, sine metu, crudeliter. *Illi vero omnes crudeliter interfecerunt.*

Ἀτρείδης, & Ἀτρείδας, & Ἀτρείδαν. Qui analogiam sequuntur, genitivum circumflectendum esse censent: dativo autem accentum gravem tribuunt.

Ἀτρίψ. Imperitus. In aliqua re non versatus. *Papirius enim ne horum quidem erat imperitus.* Et iterum: *Viæ enim hujus erat imperitus.*

Ἀτρόμητος. Atrometus. Nomen proprium. Item, intrepidus. In Epigrammate: *Taurum immanem & robustum, & ferreos Atlantis humeros, & comam Herculis, gravemque barbam, & oculos Leonis gigantis Milesii, ne Jupiter quidem sine tremore aspexit.* Et Ἀτρόμως, intrepide. *Fugiens intrepide currensque revertitur.* De Persa Pisides.

Ἄτρον. Nigrum apud Romanos. Atrum.

Ἀτροφῆσαν ἐμαράνθη. *Propter defectum alimenti contabuit.*

[1] Ἀτράφαξις. εἶδος λαχάνου, ὃ ταχ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Equit.* pag. 226.

[2] Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς] In Edit. Mediol. post hæc verba exigua lacuna relicta est: quod arguit, quædam hic desiderari.

[3] Ἀτρέως ὄμματα. οἷον ἄτρ.] Ex Diogeniano.

[4] Ἐννοίᾳ δὲ προσοικείῳ] Horum verborum sensus obscurus est, nec quid ea sibi velint, propter brevitatem fragmenti sciri potest.

[5] Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. 1. cap. 1. ut Portus etiam observavit.

Ἀτρω-

Ἀτρῴ. ἀσινής. ἀπαθής. Ἀλλ' ἔμφυεν ἄτρωτον ὑπὸ τῶν πιθάνων παθῶν, ἢ ὁ Αἴας ὑπὸ σιδήρου.

Ἀτρύ. ἀκαταπόνητ. [1] Φιλολογίᾳ τε καὶ ἀτρύτοις πόνοις ἐγκείμενον, θύφυεστέρων καὶ πρεσβυτέρων κατέχωσε δόξας τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι. Καὶ αὖθις· Ταῖς δὲ ἡμέραις ἀτρύτοις πόνοις ἑαυτὸν ὡς γεωργίαν ἐξεδίδου. † Δίκη γὰρ πάντα ἐφορῶσα ἄγρυπνός ἐστι φύσει, καὶ θεία, καὶ ἄτρυτ. Καὶ αὖθις· [2] Φιλοπονίαν ἔχειν ἄτρυτον.

Ἀτρυτώνη. ὄνομα.

Ἀτρύφερ. ἡ λέξις ἐν [3] Βάπταις Εὐπόλιδ.

Ὅπου δὴ ἀτρύφερ ἔστ' ἄνερ ἐστὶ ἀνήρ.

Ἀτυζόμενον. Αἰολικόν· ἔδει. ἤγουν λυπούμενον, θορυβούμενον, ταραττόμενον. καὶ Ἀτυζομένη. ἐκπληττομένη τοῖς συμβεβηκόσι, καὶ ὀδυρομένη. Ἠλέκτρα φησί·

Νήπι, [4] ὅστις τῶν οἰκείων
Οἰχομένων γενέαν ὀπιλάθεται.
Ἀλλ' ἐμέ γ' ἀτυζόταν ἄχαρε φρένας,
Ἃ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται,
Ὄρνις ἀτυζομένα Διὸς ἄγγελος.

τὸ δὲ ἄχαρεν, ἀντὶ τοῦ ἤρεσέ μοι ταῖς φρεσί. τουτέστιν, ἐκείνῃ ζηλῶ τινὶ ἀεὶ τὸν Ἴτυν θρηνοῦσαν.

Ἀτυφία. ταπεινοφροσύνη. καὶ Ἄτυφον, ἐν Φαίδρῳ τὸ ἀβλαβές. ἐπεὶ τὸ τύφον βλάπτει· καὶ τὸ ὀπτεθυμμένον ὁμοίως. τὸ γὰρ θύψαι, ὀπκαῦσαι. καὶ θυμάλωπες, οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψεως ἄνθρακες, οἱ [6] ἡμίκαυστοι. καὶ Ἀτύφου μοίρας, τῆς ἀβλαβοῦς ὑπὸ τύφου. [7] Ἄτυφον φασὶν εἶναι τὸν σοφόν. ἴσως γὰρ ἔχει πρός τε τὸ ἔνδοξον καὶ ἄδοξον. εἶναι δὲ καὶ ἄλλον ἄτυφον, τὸν εἰκαῖον πεπαγμένον· ὅ ἐστι φαῦλον. † Οἱ δὲ εἰρωνικῶς ἐσταλμένοι ἄνευ δορυφόρων ἄγοντες τὴν ἱερουργίαν ἦκον ἀτυφόταλα ἐκεῖνοι. Αἰλιανὸς φησι.

Ἀτρῴ. Illæſus. Non vulneratus. Mali expers. *Sed ab hujuſmodi affectibus animus ejus non magis vulnerari poterat, quam Ajax a ferro.*

Ἀτρυτ. Indefeſſus. *Elegantioribus literis indefeſſo ſtudio & labore incumbens, nomine ſuo gloriam illorum, qui ingenio & ætate ſuperiores erant, obſcuravit.* Et iterum: *Interdiu vero indefeſſo labore terram colebat.* † *Juſtitia enim omnia videns, natura vigil eſt, & divina, & indefeſſa.* Et iterum: *Indefeſſæ eſt induſtriæ.*

Ἀτρυτώνη. Atrytone. [Epithetum Minervæ.]

Ἀτρύφερ. Deliciis non addictus. Incultus. Hoc vocabulum legitur in Eupolidis *Baptis. Quia nec incultus nec deformis eſt vir iſte.*

Ἀτυζόμενον. Æolicum eſt. Id eſt, dolens, turbatus, perturbatus. Et Ἀτυζομένη, malis conſternata, & mœrens. Electra inquit: *Stultus eſt, qui parentum ſuorum miſere pereuntium obliviſcitur. Sed gemebunda illa animo meo congruit, quæ Ityn ſemper, Ityn illum luget, avis inquam luctui & mœrori indulgens, Joviſque nuncia* [*luſcinia.*] Ἄχαρεν hic ſignificat, animo meo congruit, vel apta eſt. Id eſt, imitor illam, quæ Ityn ſemper luget.

Ἀτυφία. Modeſtia. Vacuitas faſtus. Et Ἄτυφον [apud Platonem] in *Phædro* ſignificat illæſum. Quod enim urit, lædit; uti & τὸ ὀπτεθυμμένον. i. e. incenſum. Θύψαι enim ſignificat accendere, urere. Et θυμάλωπες, carbones ſemiuſti, qui ex incendio relicti ſunt. Et ἀτύφου μοίρας, ex genere illorum, qui faſtus expertes ſunt. † *Dicunt ſapientem faſtus expertem eſſe, & eodem loco habere gloriam & infamiam. Eſſe item & alium faſtus expertem; eum nempe, qui temere & in diem vivat: quod malum eſt.* † *Illi vero habitu pacis induti abſque ſatellitibus & ſine ullo faſtu incedebant, victimam adducentes.* Ælianus inquit.

Ἀτυχῆσαι. μὴ τυχεῖν.

Ἀοιδή. ᾠδή.

Ἀοίδιμος. ὑμνητός.

Ἀοιδός. ὁ μελῳδός. καὶ ὁ ποιητής. [8] Ὅπου καὶ τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος σῶφρον ἦν τὸ παλαιόν, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἔχον. [9] Ἀγαμέμνων γὰρ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ σωφρονιστῆρα τοῦτον ἀφίησιν· ὃς πρῶτον ἀρετὰς γυναικῶν διερχόμενος, ἐνεβαλλέ τινα φιλομάθειαν εἰς καλοκἀγαθίαν· εἶτα ἀμέλειαν παρέχων ἡδείαν, ἀπεπλά-

Ἀτυχῆσαι. Spe vel voto ſuo fruſtrari.

Ἀοιδή. Idem quod ᾠδή. Carmen. Cantus.

Ἀοίδιμος. Celebratus. Celebris.

Ἀοιδός. Cantor. Item, poeta. Cantorum autem genus olim erat modeſtum & philoſophica prorſus morum integritate. Agamemnon enim uxori Clytæmneſtræ cantorem relinquit cuſtodem & morum magiſtrum: qui primum virtutes mulierum enarrans, honeſtatis & virtutis ſtudium animo ejus inje-

1 Φιλολογίᾳ π. ἀτρύτοις πόνοις ——— τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι] Hæc verba leguntur etiam apud Photium in Excerptis ex Damaſcio pag. 1056. ut Pearſonius obſervavit.

2 Φιλοπονίαν ἔχειν ἄτρυτον] Ex Damaſcio. Vide Photium pag. 1033. ubi eadem verba leguntur.

3 Ἐν Βάπταις Εὐπολίδες] Vide, quæ de hac fabula Eupolidis notavit Angelus Polit. *Miſcellan.* cap. x.

4 Νήπι, ὅστις τὸν οἰκείων εἰχ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Sophoclis *Electra* pag. 87. ut Portus obſervavit. Vide etiam ſupra v. Ἀηδών, & v. Ἄχαρε.

5 Θυμάλωπες, οἱ ἀπολελειμμένοι τοῦ θύψ. αὖθ. οἱ ἡμ.] Eadem leguntur infra v. Θυμάλωπες, & v. Θύψις.

6 Οἱ ἡμίκαυστοι] Puto legendum, ἢ οἱ ἡμίκαυστοι.

7 Ἄτυφον φασὶν εἶναι τὸν σοφ. ——— ὃ ἐστι φαῦλον] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. Segm. CXVII.

8 Ὅπου καὶ τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος σῶφρον ἦν τὸ παλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Athenæi lib. I. pag. 14.

9 Ἀγαμέμνων γὰρ τῇ Κλυταιμν. σωφρονιστῆρα τοῦτον ἀφίησιν] Apud Athenæum hodie legitur: Ἀγαμέμνων γὰρ τὸν ἀοιδὸν καταλείπει τὴν Κλυταιμνήστρα φύλακα καὶ παραινετῆρά τινα: verbis quidem diverſis, ſed ſenſu eodem. Notandus hic eſt mos antiquiſſimus veterum Græcorum, qui peregre profecturi uxoribus ſuis quendam ex amicis vitæ & morum inſpectorem relinquere ſolebant. Sic Hippocrates Aberam profecturus Dionyſio cuidam uxoris ſuæ curam

να τὴν διάνοιαν Φαύλων ἐννοιῶν. διὸ καὶ Αἴγισθος ἡ πρότερον διέφθειρε τὴν γυναῖκα, πρὶν τὸν ἀοιδὸν ἀποκτεῖναι. ὁ δὲ Δημοδόκος ἄδει τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος συνουσίαν, ἡ λάθρᾳ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ ἀποδέχεσθαι τοῦτο τὸ πάθος, ἀλλ' ἀποτρέπων αὐτοὺς παρανόμων ὀρέξεων, εἰδὼς ἐν τρυφερᾷ βίῳ τεθραμμένους· (αἰεὶ γὰρ αὐτοῖς δαῖς τε φίλη, κίθαρίς τε) [1] ὁμοιότητα τοῖς τρόποις αὐτῶν τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν φέρων. [2] καὶ τὸν Φήμιον ποιεῖ ᾄδοντα πρὸς τὴν βελτὼ αὐτῶν. καὶ αἱ Σειρῆνες δὲ ᾄδουσι τῷ Ὀδυσσεῖ τὰ μάλιστα αὐτὸν τέρψουσα, καὶ τὰ οἰκεῖα τῇ φιλομαθείᾳ αὐτοῦ καὶ πολυμαθείᾳ. λέγουσι δέ, ὅτι πᾶς [3] ὁ τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ κηλήσας τερφάμενον νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

cit; & deinde varia ei vitæ oblectamenta præbens, mentem ejus a pravis cogitationibus avertit. Quamobrem Ægisthus eam non prius vitiavit, quam cantorem occidisset. Demodicus vero Veneris & Martis concubitum canit, non quod vitium istud probaret, sed ut [Phæacas] ab illicitis cupiditatibus revocaret, quippe quos molliter & delicate educatos esse, & conviviis citharæque cantu maxime gaudere norat. Quare, ut a voluptatibus eos abduceret, moribus ipsorum simillima recitavit. Et Phemium [apud procos] talia canentem facit, quæ ipsi volebant. Sirenes etiam Ulyssi canunt, quæ ipsum maxime delectatura erant, ejusque curiositati variæque eruditioni conveniebant. Diuniversum enim, quemlibet, qui cantum ipsarum audivisset, & voluptate perfusum & doctionem ab ipsis discedere.

Ἄοινος. ἐπὶ τῶν μὴ γθυομένων οἶνον. καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων οἶνον.

Ἄοινος. Tam dicitur de abstemiis, quam de illis, qui vinum non habent.

Ἀοῖον ἄστρον. ἕωον ἄστρον. ὅτως [4] Ἀριστοφάνης.

Ἀοῖον ἄστρον. Stellam Orientalem. Sic Aristophanes.

Αὖ. δή. ἢ πάλιν.

Αὖ. Sane. Rursus.

Αὖ. ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλιν· ποτὲ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πλέονος.

Αὖ. Interdum ponitur pro πάλιν, rursus: interdum vero redundat.

Αὐαλέος. κηλάζης. τοῦτο τὸ αὔω, τὸ ξηραίνω, αὐὸς καὶ αὐαλέος.

Αὐαλέος. Aridus. Siccus. Ab αὔω, arefacio, fit αὐός: unde αὐαλέος.

Αὐάνθη. ἐξηράνθη.

Αὐάνθη. Arefactus est. Siccatus est.

Αὔγαρος, Ἐδέσσης βασιλεύς· ὅστις ἐπὶ Τραϊανοῦ βασιλέως ἦν, καὶ δῶρα αὐτῷ προσῆνεγκε ἐκείσε ἀφιγμένῳ. ζήτει ἐν τῷ Φυλάρχης.

Αὔγαρος. Augarus, Edessæ Rex, qui Trajani Imperatoris temporibus vixit, eique Edessam venienti dona obtulit. Quære in v. Φυλάρχης.

Αὐγέας, [5] Ἀθηναῖος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ, Ἀγροικος, Πορφύρα, Δὶς κατηγορούμενος. ἔστι δὲ τῆς μέσης κωμῳδίας.

Αὐγέας. Augeas, Athenienfis, Comicus. Ex ipsius fabulis sunt, *Agrestis*, *Purpura*, *Bis accusatus*. Est autem mediæ Comœdiæ Comicus.

Αὐγοειδής. [6] Ἔφασκε δ' ἂν παρ' ἐκείνου καὶ ἐκείνο ἀκηκοέναι ὁ Ἰσίδωρος, ὡς ἔχῃ τι ἡ ψυχὴ αὐγοειδὲς ὄχημα λεγόμενον, ἀστροειδές τι καὶ ἀίδιον. [7] καὶ τούτῳ μέν τοι τῷ ἀστροειδεῖ σώματι τῷδε ἐπικέκλειται ἐνίοις μέν, εἴτε τῆς κεφαλῆς· ἐνίοις δὲ, εἴτε τοῦ δεξιοῦ ὤμου· ὅσα γε ἡδεῖς φαίνεται ἄλλος ἱστορήσας.

Αὐγοειδής. Splendidum. Coruscum. Illud etiam ex eo se audivisse dicebat Isidorus, animam habere vehiculum quoddam coruscum, quod sit astris simile & æternum. Id autem vehiculum in hoc corpore conclusum esse, nonnullis quidem in capite; nonnullis vero in humero dextro: quod nullus alius memoriæ prodidit.

Αὔγουστος Καῖσαρ, Ὀκταουϊανὸς, ὁ καὶ Σεβαστὸς ἐπικληθείς, [8] περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῶν πράξεων βιβλία ιγ', καὶ τραγῳδίαν Αἴαντός τε καὶ Ἀχιλλέως. Ὅτι [9] Αὔγουστος Καῖσαρ δόξαν αὐτῷ πάντας τοὺς

Αὔγουστος Καῖσαρ. Cæsar Octavianus, qui Augustus cognominatus est, de vita sua & rebus gestis tredecim libros scripsit: itemque Tragœdias *Ajacem* & *Achillem*. Huic Augusto Cæsari visum est omnes, qui imperi-

committit, cumque rogat, ut vitam moresque ejus observet. Verba ejus Epist. xvi. hæc sunt: Ἐπισκοπῆ δὲ ὑμῶς καὶ τὰ ἐκείνης, ὅκως μέλλῃ σωφρόνως, ἢ μὴ τῇ ἀνδρὸς εὐπρεπείᾳ ἄλλως τένδρας νομίσῃ. Et paulo post: Ἀλλ' ὁμοῦ εἰσὶ χρήζουσιν σωφρονίζεντος. ἔχει γὰρ φύσει τὸ ἀκόλαστον ἐν ἑαυτῇ, ὅπως εἰ μὴ καθ' ἡμέραν ἐπικάθοιτο, ὡς τὰ δένδρα καὶ κομᾶ.

1 Ὁμοιότητα τῆς τρόποις αὐτῶν τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν φέρων] Rescribe ex Athenæo: ὁμοιότητα τῆς τρόποις αὐτῶν τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν προφέρων.

2 Καὶ τὸν Φήμιον ποιεῖ ᾄδοντα πρὸς τὴν βελτὼ αὐτῶν] Athenæus plenius habet: Καὶ τῆς μνηστῆρσιν ᾄδοντος πρὸς τὴν αὐτῶν βελτὼ Φήμιον τὸν Ἀχαιῶν.

3 Ὁ τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ] Lege, ὁ τῶν ᾠδῶν αὐτῶν. Referenda enim hæc sunt ad Sirenes, quæ Odyss. M. v. 186. & seqq. Ulyssem talibus verbis alloquuntur:

Οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρῴχηκεν νηὶ μελαίνῃ,
Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι.
Ἀλλ' ὅ γε τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

Lege ibi & sequentia.

4 Ἀριστοφάνης] In *Pace*, pag. 686. (467. Ed. Bas. *F.*)

5 Αὐγέας, Ἀθηναῖος, κωμ.] Ejus mentionem faciunt Clemens Alexandrinus, & Jul. Pollux, ut observavit Meursius in *Bibliotheca Attica*.

6 Ἔφασκε δ' ἂν παρ' ἐκείνου καὶ ἐκεῖνο ἀκηκ.] Hoc fragmentum ex Damascio deprompsit Suidas.

7 Καὶ τούτῳ μὲν τοι τῷ ἀστροειδεῖ σώματι τῷδε] Cum Porto legere malim, ᾧ τοῦτο μέν τοι τὸ ἀστροειδὲς ἐν σώματι τῷδε ὄπκ.

8 Περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῶν πρ.] De scriptis Augusti vide Vossium in opere *de Histor. Lat.* & præcipue Rutgersium *Var. Lect.* lib. II. cap. XIX. qui fragmenta Augusti Cæsaris ex variis auctoribus collecta disposuit & notis illustravit.

9 Ὅτι ὁ Αὔγουστος Καῖσαρ δόξαν αὐτῷ πάντας τοὺς οἰκ.] De hoc loco vide omnino Casaubonum contra Baronium Exercit. I. num. 93. & Usserium in *Annalibus* ad A. M. 3996. qui recte observarunt, Suidam hic censum Urbis pro censu totius Orbis Romani Lectori obtrudere: cum ridiculum sit credere, non plures fuisse totius imperii Romani incolas, quam quot Suidas hic exprimit.

οἰκη-

οἰκήτορας Ῥωμαίων καὶ πρόσωπον ἀριθμεῖ, βουλόμενος γνῶναι πόσον ἐστὶ πλῆθος. καὶ ηὑρέθησάν τινες τῶν Ῥωμαίων οἰκοῦντες μυριάδες καὶ χίλιοι ιζ' ἄνδρες.

Αὔγουστος ὁ Καῖσαρ, ἀνεψιὸς Ἰουλίου Καίσαρος· ἀφ' οὗ καὶ ὁ μὴν Αὔγουστος ὠνόμασται. Αὔγουστα δὲ λέγονται τὰ τίμια, καὶ μεγάλα, καὶ ἐπίσημα. ἐπ' αὐτοῦ γὰρ ὁ κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ Θεὸς καὶ σωτὴρ ἡμῶν, τὸ σάρκα ἀνείληφεν ἐκ τῆς ἁγίας θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. † [1]Ὅτι [2]Αὐγουστεῖον ἐκλήθη, διότι τῇ ιέ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς οἱ ρεγιοναρχαὶ καὶ σεβαστοφόροι ἐχόρευον ἐν τῷ Αὐγουστείῳ, οἷον ἐν τῷ ὀψοπωλίῳ, εἰς [3]τιμὴν Τιβερίου. τὸν δὲ τοιοῦτον τόπον ὅπως ἐκάλεσαν ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου. ἔστησε δὲ καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος [4]εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆς δάφνης φιλίου τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς, ἐξ ἧς ὠνόμασε τὸν τόπον Αὐγουστεῖον. καὶ ὅτι Αὐγούστου Καίσαρος ἀποθανόντος Τιβερίου καὶ Δρούσου προηγοῦντο τῇ πένθει, τοῦ νεκροῦ παντελῶς μὴ ἁπτόμενοι. ἃ γὰρ ἐξῆν τοῖς μοναρχοῦσιν. τὰς δὲ διαθήκας αἱ Ἑστιάδες εἶχον, ἃς διέθετο. [5]Ὅτι Αὔγουστος Καῖσαρ θυσιάσας ἤρετο τὴν Πυθίαν, τίς μετ' αὐτὸν βασιλεύσει· καὶ εἶπε·

Παῖς [6]Ἑβραῖος κέλεταί με, θεοῖς μακάρεσσιν ἀνάσσων,
Τόνδε δόμον προλιπεῖν, καὶ ἀΐδην αὖθις ἰκέσθαι.
Λοιπὸν ἄπιθι σιγᾶν ἐκ βωμῶν ἡμετέρων.

καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ μαντείου ὁ Αὔγουστος, ἔστησεν ἐν τῷ Καπιτωλίῳ βωμὸν, ἐν ᾧ ἐπέγραψε Ῥωμαϊκοῖς γράμμασιν· Ὁ βωμὸς οὗτός ἐστι τοῦ πρωτογόνου Θεοῦ.

Αὐδᾶ. λέγε. καὶ Αὐδήσας, βοήσας, φωνήσας.

Αὐδή. ἡ φωνή. καὶ Αὐδήεσσα, φωνηεκὴ, ὀνομαστὴ, ἔνδοξος. ἢ Αὐδωμένη, εἰς ὁμιλίαν καὶ φωνὴν ἀνθρώπων ἀφικνουμένη. καὶ Αὐδήεις, φωνηεκός.

Αὐδναῖος. ὄνομα μηνὸς παρὰ Μακεδόσιν. ὁ Ἰανουάριος.

Αὐδὼδ,[7] κριτὴς τοῦ Ἰσραὴλ, [8]ὃς τοὺς ἀλλοφύλους ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ [9]ἐν τῇ βοτροπόδῃ τοὺς βοῶν ἐπάταξεν ἄνδρας χ'.

Αὐαίνεται. ξηραίνεται. Αὖος γὰρ, οἱ ξηροί. καὶ Αὐασμὸς, ξηρασία. ἡ πρώτη δασύνεται. ὡς Ἀριστοφάνης·

Ἐνταῦθα δὴ παιδάριον ἐξαυαίνεται.
καὶ ἑτέρωθι·
Ὥστ' ἔγωγ' ἠυαινόμην θεώμενος.

um Romanum inhabitarent, viritim percenſere, quod ſcire vellet, quanta eſſet ipſorum multitudo. Et inventi ſunt, qui Romanam ditionem inhabitabant quadragies & ſemel centena millia, mille & ſeptendecim.

Αὔγουστος ὁ Καῖσαρ. Auguſtus Cæſar, Julii Cæſaris ex ſorore nepos; a quo menſis Auguſtus nomen accepit. *Auguſta* autem dicuntur venerabilia, magna, & inſignia. Sub eo Dominus Jeſus Chriſtus, Deus & Servator noſter, carnem aſſumpſit ex ſancta Deipara & ſemper virgine Maria. † Αὐγουστεῖον [vel potius Γαϊτεῖον,] vocabatur [forum cibarium,] in quo die xv Octobris Præfecti regionum urbis & Sebaſtophori choreas ducebant in honorem Tiberii. Hunc autem locum ita vocarunt ab Auguſto. Ibidem Conſtantinus Magnus matri ſuæ ſtatuam poſuit, eamque ob cauſam locum vocavit Auguſteum. † Cæſare Auguſto mortuo Tiberius & Druſus in funere præceſſerunt, mortuum non attingentes: quippe quod Imperatoribus facere non licebat. Teſtamentum vero, quod fecerat, virgines Veſtales aſſervabant. † Auguſtus Cæſar facto ſacrificio Pythiam interrogavit, quis poſt ipſum imperaturus eſſet. Illa vero reſpondit: *Me puer Hebræus, Diis beatis imperans, hanc ædem relinquere, & ad Orcum redire juſſit. Abi igitur nunc ſilens ab aris noſtris.* Auguſtus igitur ex oraculo egreſſus in Capitolio aram erexit, cui literis Latinis inſcripſit: HÆC EST ARA PRIMOGENITI DEI.

Αὐδᾶ. Dic. Loquere. Et Αὐδήσας, vociferatus, locutus.

Αὐδή. Vox. Et αὐδήεσσα, vocalis, clara, celebris. Vel, quæ voce celebratur, & in ore hominum verſatur. Et Αὐδήεις, vocalis.

Αὐδναῖος. Nomen menſis apud Macedones: qui Januarius [a Romanis vocatur.]

Αὐδώδ. Audod, Judex Iſraelis. Hic uno die ſexcentos Philiſtæos bura percuſſit.

Αὐαίνεται. Arefit. Siccatur. Αὖος enim ſignificat, aridi. Et Αὐασμὸς, ſiccitas: cujus vocis prima ſyllaba [interdum] aſpiratur. Et Ariſtophanes: *Puer autem hic tabeſcit.* Et alibi: *Quãobrem ego tabeſcebam, iſta cernens.* Et Αὐαί-

1 Ὅτι Αὐγουστεῖον ἐκλήθη, διότι τῇ ιέ τοῦ Ὀκτωβρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad τὸν τόπον Αὐγουστεῖον, deprompta ſunt ex libro Joannis Lydi inedito *de Menſibus*, ut monuit Lambecius ad Codinum pag. 155. eademque ὡσπλεξεί pene leguntur apud Codinum *de Orig. CPol.* num. XXXII.

2 Αὐγουστεῖον] Apud Joannem Lydum rectius legitur Γαϊτεῖον. Locus enim ille, de quo Suidas hic agit, fuit olim forum cibarium, ſive ὀψοπώλιον, quod Græci recentiores γαϊτὸν vocabant, nomine a Latina voce *guſto* detorto. Poſtea vero idem locus, poſtquam Juſtinianus templum S. Sophiæ in eo condidiſſet, auguſtiore nomine Αὐγουστεῖον appellatus fuit, ut teſtatur Codinus loco laudato.

3 Εἰς τιμὴν Τιβερίου] Apud Codinum loco laudato legitur, εἰς τιμὴν δὲ βασιλεύσαντος κατὰ τὸ καιρόν: quod magis placet.

4 Εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆ δάφνης] Verba hæc propter obſcuritatem aliis interpretanda relinquo.

5 Ὅτι Αὔγουστος Καῖσαρ θυσιάσας ἤρετο τὴν Πυθ.] Vide Cedrenum pag. 182. Malalam in Chronico pag. 298. & Caſaub. adverſus Baronium Exercit. 1. cap. XII.

6 Παῖς Ἑβραῖος κέλεταί με Θεοῖς μακ.] Oraculum hoc metri gratia rectius ſic leges:

Ἑβραῖος κέλευσέ με Θεὸς μακάρεσσιν ἀνάσσων
Τόνδε δόμον προλιπεῖν, καὶ ὀδὸν πάλιν αὖθις ἰκέσθαι.

7 Αὐδὼδ κριτὴς τοῦ Ἰσραὴλ] Hic a LXX Interpretibus *Judic.* cap. III. Ἀωὸδ vocatur.

8 Ἐκ τῶν ἀλλοφύλων ἐν ἡμέρᾳ μ.] Hæc *Judic.* cap. III. verſ. ult. non de Aod, ſed Samgar filio Anathi dicuntur, ut Portus etiam obſervavit.

9 Ἐν τῇ βροτοπόδῃ] Apud LXX Interpretes loco laudato rectius, ut puto, legitur ἐν τῷ βροτοπόδῳ: de qua voce vide Lexica vulgata.

καὶ Αὐαίνοιτο. ξηραίνοιτο. [1] ἐν Ἐπιγράμμαλι·

Ὀφθὲν δ' αὐαίνοιλο· τὸν δέ τοι κῦδος ἀέξοι.

καὶ [2] Αὐαίνε λίθος· ἀπὸ τοῦ αὔειν τὰς νεκρὰς εἶναι. Αὐαίνε λίθος ἰοῦ Ἀθηναίοις.

Αὖ ἑρύσαι. εἰς τὰπίσω ἑλκύσαι. ἐν Ἐπιγράμμαλι·

Ἁρπίζ δραξαμένη βόστρυχον αὖ ἑρύσαι.

Αὔεις. Φωνεῖς. λαλεῖς. [3] Ζήνων γοῦν ὁ Κιλιεὺς ὅτι τῆς σχολῆς ἀπιὼν προσέπταισε, καὶ τὸν δάκτυλον προσέρρηξε. παίσας δὲ τῇ γλώττῃ τῇ χειρὶ, Φησὶ τὸ ὅτι τῆς Νιόβης· Ἔρχομαι, τί μ' αὔεις. καὶ παραχρῆμα ἐτελεύτησεν, ἀποπνίξας ἑαυτὸν, βιοὺς ἔτη ἐννενήκοντα ἄνοσος· οἱ δὲ δυοῖν δέοντα ξ' ἔτη ζῆσαι αὐτὸν φασιν.

Αὐήνας. ξηράνας.

Αὐήνας [4] δ' ἀνέθηκε Φιλακρήτῳ Διονύσῳ,
Τὸν τὰ Διωνύσου δῶρα λῃζόμενον.

περὶ ἐρίνεου φησίν. ὅτι τοῦ αὐαίνω ῥῆμα ἐστί. Εἰ γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνῃ, τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ὅταν γήμας ὅμοιον αὐτῷ παιδίον γεννήσῃ.

Αὐθάδεια, καὶ αὐθαδία, παρὰ τὸ ι. καὶ Αὐθάδης, αὐτάρεσκος, θυμώδης, θρασὺς, ὑβριστής. καὶ κλίνεται αὐθάδης· ὡς ὀξώδης, ὀξώδες. καὶ αὐθάδες, ἡ κλητική. παράλογον δὲ τὸ αὐθαδες.

Αὔθαιμοι. οἱ ἀδελφοί. ἐν Ἐπιγράμμαλι·

Πανὶ τάδ' αὔθαιμοι τελεσθέσαν ἅρμα τέχνης.

Αὐθαίρετος. αὐτεπάγγελτος.

Αὐθέκαστα. αὐτὰ τὰ γενόμενα, οἷον ἀκέραιτος, καὶ συντόμως, καὶ ἀποτόμως. ἢ τὰ ἁπλᾶ καὶ ἀληθῆ. αὐτοακεραῖος. καὶ Αὐθέκαστος, ἀκεραὶς, καὶ αὐτηρὸς τῷ λόγῳ, καὶ ἀπαρέγκλιτος τῷ τρόπῳ. ἀπερικάλυπτος. Οἱ τοίνυν ἀπεχθανόμενοι πρὸς αὐτὸν διὰ τὸ αὐθέκαστον τῶν νόμων καὶ ἄμικλον, λαμβάνονταί τε, καὶ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλόντα παρανομοῦντα ἐδείκνυσαν.

Αὐθέντης. [6] ὁ αὐτόχειρ. ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν. διὸ παρ' Ἰσοκράτῃ αὐθέντης. Λυσίας ἰδίως αὐτὸ ἔταξεν ἐπὶ τῶν λ'· καί τοι δι' ἑτέρων εἰργάζοντο τοὺς φόνους. ὁ γὰρ αὐθέντης ἀεὶ τὸν αὐτόχειρα σημαίνει. καὶ Αὐθεντήσαντα, κύριον γενόμενον. Μὴ ὀφείλειν αὐτὸν αὐθεντήσαντα τοὺς ὑπὸ ζυγὸν συνέχειν. Ὅτι Μιθριδάτης διετάξατο τοὺς Ῥωμαίους ἀναιρεῖν, καὶ ἔπεμψε γράμματα εἰς τὰς πόλεις, τὸ βασιλικὸν σφράγισμα ἔχοντα, μιᾷ τε ἡμέρᾳ τάξας ἀναγνῶναι, καὶ παραχρῆμα τὰ γεγραμμένα πρᾶξαι, ὅπως μὴ προμαθόντες τινὲς φυλάξωνται. ἀπεκλείσθη γοῦν αὐτοῖς ἐκ τοῦ πάνθ' ὁπλίσα Ῥωμαίων θύρωσι· καὶ ἄλλα δ' μόνον τοῖς αὐθέντας σφῶν ἐσομένοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς δήμοις, παρ' οἷς ἂν ἀποφάνωσι, πρὸς τὸ πλῆθος τοὺς τελευτήσαντα. ἐπὶ τοῦτον

1 Ἐν Ἐπιγράμματι] Epigramma integrum, ex quo Hexameter hic decerptus est, legitur Anthol. Lib. VI. cap. XV. pag. 569.

2 Καὶ Αὐαίνε λίθος· ἀπὸ τοῦ αὔειν τὰς ν.] Hæc referenda sunt ad locum illum Comici *Ranis* pag. 220. (138. Ed. Bas. P.)

Πῶς δῆτ' ἀναμφῶ; Παρὰ τ Αὐαίνε λίθον.
Vide ibi veterem Enarratorem.

3 Ζήνων γοῦν ὁ Κιτιεὺς ὅτι τ χ.——ἀποπνίξας ἑαυτόν] Hæc sunt verba Laertii lib. VII. Segm. XXVIII. ut a Pearsonio quoque observatum fuit.

4 Αὐήνας δ' ἀνέθηκε φιλακρ. Διον.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in erinaceum, quod exstat Anthol. lib. VI. cap. VII. ut Portus observavit.

5 Ἐν Ἐπιγράμμαλι. Πανὶ τάδ' αὔθ.] Hexameter hic decerptus est ex Epigrammate, quod legitur Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. IV. ut Portus monuit.

6 Αὐθέντης. ὁ αὐτόχειρ.——τ αὐτοχειρα σημαίνει] Ex Harpocratione.

vorto, arescat. In Epigrammate: *Invidia tabescat: tua vero gloria crescat.* Et Auæni lapis. Sic dictus, quod mortui sint aridi. Auæni lapis erat Athenis.

Αὖ ἑρύσαι. Retrorsum trahere. In Epigrammate: *Firmiter illum tenens, cincinnumque ejus retro trahens.*

Αὔεις. Vocas. Loqueris. Zeno Citieus, cum e schola abiret, digitum offendit, eumque fregit. Quare terram manu feriens illud ex *Niobe* dixit: *Venio, quid me vocas.* Et confestim spiritum sibi intercludens mortuus est, cum annos nonaginta omnium morborum expers vixisset. Alii vero cum annos LVIII. vixisse ajunt.

Αὐήνας. Qui siccavit. Qui arefecit. *Exsiccatum vero* [erinaceum,] *Bacchi munera furantem, Baccho merum amanti consecravit.* De erinaceo [in Epigrammate] verba fiunt. [Αὐήνας vero est] a verbo αὐαίνω. *Si enim nunc solus omnem humorem exsiccat, quo non afficiemur malo, quum uxore ducta filium sui similem genuerit.*

Αὐθάδεια, & αὐθαδία, per ι, arrogantia. Et Αὐθάδης, sibi placens, iracundus, audax, superbus. Declinatur αὐθάδης; ut ὀξώδης, ὀξώδες. Et αὐθάδες, vocativus. Αὔθαδες vero ab usu abhorret.

Αὔθαιμοι. Fratres. In Epigrammate: *Hæc artis instrumenta tres fratres Pani dedicarunt.*

Αὐθαίρετος. Voluntarius. Spontaneus.

Αὐθέκαστα. Sic vocantur ea, quæ quis sine judicio, & rigide præfracteque facit. Vel, simplicia & vera. Et αὐθέκαστος, morosus, austerus, ingenio rigido præditus, apertus. *Qui igitur ipsi erant infensi propter mores præfractos & conversationi inimicos, eum in ipso facto deprehensum inique facere demonstrarunt.*

Αὐθέντης. Qui sua manu vel alium vel se occidit. Quare apud Isocratem αὐθέντης [pro percussore accipitur.] Lysias vero peculiari sensu vocem hanc XXX Tyrannis tribuit, quamvis per alios cædes facerent. Αὐθέντης enim semper significat eum, qui sua manu aliquem occidit. Et Αὐθεντήσαντα dicimus illum, qui dominus factus est, sive propriam potestatem & auctoritatem consecutus est. * * * * *Mithridates omnes Romanos in imperio suo occidi jussit, literasque, regio sigillo obsignatas, per urbes misit, imperans, ut uno die eas legerent, & mandata statim exsequerentur, ne aliqui, re ante cognita, saluti suæ consulerent. Præceperat enim, ut omnes Romani quotquot inveniri potuissent, occiderentur, præ-*

σάντων ἔθηκε· πρωτεῖα τε τοῖς φεισομένοις τινὲς αὐτῶν μεγάλων ἔθεσαν. Παράγεται δὲ αὐθέντης ὅτως. Ἔστι ῥῆμα Φῶ, τὸ φονεύω· ἐξ οὗ καὶ φόνος. ὃν τύπτων τις αὐθαιρέτως φένω ἀφαιρέσει τοῦ φ, ἕνω. ἐξ αὐτοῦ, ἕντης, καὶ μετὰ τῆς αὐτὸ ἀντωνυμίας αὐτόεντης. καὶ ἐπειδὴ ψιλὰ ψιλῶν ἡγεῖται, καὶ δασέα δασέων, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, αὐθέντης, ὁ αὐτόχειρ. ἐπεκράτησε δὲ ἡ συνήθεια, καὶ κέκληκαν τῷ ὀνόματι ἀντὶ τοῦ δεσπότης· ὅπερ ἐστὶν ἀκυρολεξία.

nomine etiam significetur dominus: sed quæ

Αὐθημερόν. ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.

Αὖθι. αὐτόθι.

Αὐθιγενής. αὐτόχθων. γνήσιος.

Πέρσης[1] εἰμὶ, καὶ ὃν πατέρων
Πέρσης αὐθιγενὴς· ναὶ δέσποτα· πῦρ δὲ μιῆναι
Ἡμῖν τοῦ χαλεποῦ πικρότερον θανάτου.

Αὖθις. ἐξ ὀρχῆς. πάλιν. ὃν δευτέρου. ἐκ παραλλήλου πτώσεσι καὶ ταῦτα, καὶ πάλιν· σημειωτέον δέ, ὅτι τὸ μὲν αὖθις Ἀττικόν· τὸ δὲ αὖτις, Ὁμηρικόν. Αὖτις, εἰς τοὐπίσω. Αὖθις, χρονικόν.

Ὦ χῆμα[2] πέτρας δίπυλον, αὖθις αὖ πάλιν
Ἔσθμι σοῖς σὲ ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν.

Αὖθις αὖ πάλιν. ἐξ ὀρχῆς δὴ πάλιν. ἢ ἐκ δευτέρου δὴ πάλιν.

Αὐθωρήτους.[3] σιωπώμενος.

Αὐθωρόν. αὐτῇ τῇ ὥρᾳ.

Αὖλαξ. ἡ ὀπωρινὴς τομὴ τῆς γῆς ἐξ ὀρότου.

Αὐλαία. τὸ τῆς σκηνῆς θρίαμβεύσμα. κέχρηται δὲ αὐτῷ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. Πολύβιος· Ἀκούων ταῦτα πάντα μετὰ τῆς αὐλαίας, ἐγέλα ὁ βασιλεύς. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ λαβὼν ἐκ τῆς θριαμβευομένης αὐλαίας καλώδιον, ἑαυτὸν ἀπεκρέμασε.

Αὐλαί. ἐπίνειον Κιλικίας, πλησίον Ταρσοῦ. οἱ οἰκοῦντες, Αὐλαιῶται.

Αὐλήλεις[5] πέπληκεν. ἀμφιβολία λέξεως, δύο ἢ καὶ πλείονα πράγματα σημαίνουσα λεκτικῶς καὶ κυρίως. δηλοῦται γὰρ δι' αὐτῆς, ὅτι καὶ οἰκία τρὶς πέπληκε· καὶ ὅτι ἡ κιθαρῳδὸς ἡ αὐλοῦσα. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀμφιβολίᾳ.

Αὔλειος θύρα. καὶ προαύλειος.

Αὐλή. τὸ νῦν ὀρχεῖον λεγόμενον· ὅπου ἀπήγοντο οἱ καλάκελοι. καὶ τοὺς ὑπηρέτας, αὐλικοὺς ὠνόμαζον. καὶ παροιμία· Εἶπης τὰ τρία τὰ πρὸς τῇ αὐλῇ. Καὶ αὖθις· Ἐξ ὧν ἄπαιδας δεδιὼς τοὺς περὶ τὴν αὐλὴν, μάλιστα δὲ τὸ Φίλιππον, ὅπου πεποιῆσθαι τὴν ἀποχώρησιν. καὶ Αὐλὴ, ἡ τοῦ βασιλέως οἰκία.

miis non solum interfectoribus eorum, sed etiam populis, apud quos cæsi essent, pro numero interfectorum, propositis; & contra pœnis gravissimis in eos constitutis, qui ulli eorum pepercissent. Sic autem formatur αὐθέντης. A verbo Φῶ, interficio, fit φόνος cædes. Hinc deductum est φένω, per ε, & sublato φ, ἕνω: unde ἕντης, & addito pronomine αὐτὸ, αὐτόεντης. Quoniam vero literæ tenues præcedunt tenues, & aspiratæ aspiratas, mutato τ in θ dicitur αὐθέντης, i. e. qui manu sua aliquem occidit. Consuetudo autem obtinuit, ut hoc locutio impropria est.

Αὐθημερόν. Eodem die. Illo ipso die.

Αὖθι. Illic. Ibi.

Αὐθιγενής. Indigena. Germanus. *Persa sum germanus, & ex Persicis parentibus procreatus, Domine: ignem vero polluere tristi morte nobis est acerbius.*

Αὖθις. Denuo, rursus, iterum. Solent Græci τὸ αὖθις, & ἐξ ὀρχῆς, & ὃν δευτέρου, cum πάλιν conjungere, & dicere, αὖθις αὖ πάλιν, ἐξ ὀρχῆς δὴ πάλιν, ὃν δευτέρου δὴ πάλιν. Observandum autem, αὖθις esse Atticum: αὖτις vero, Homericum. Αὖτις, retro. Αὖθις, adverbium temporis, rursus. *O saxum, geminas habens portas, nunc iterum te subeo, [arcu] privatus, quo victum mihi parabam.* Αὖθις αὖ πάλιν idem valet, ac ἐξ ὀρχῆς δὴ πάλιν, & ὃν δευτέρου δὴ πάλιν.

Αὐθωρήτους. Cito. Celeriter.

Αὐθωρόν. Illa ipsa hora. Eadem hora.

Αὖλαξ. Sulcus.

Αὐλαία. Velum scenæ. Aulæum. Usus est hoc vocabulo Hyperides in oratione contra Patroclem. *Rex hæc omnia per aulæum audiens risit.* Et iterum: *Ille vero funiculo, quod aulæo detraxerat, se suspendit.*

Αὐλαί. Aulæ. Navale Ciliciæ prope Tarsum: cujus incolæ vocantur Aulæotæ.

Αὐλήλεις πέπληκεν. Hæc dicto est ambigua. Est autem ambiguitas oratio, duas vel plures res proprie & secundum sensum literalem significans: ut, αὐλήλεις πέπληκε. Hæc enim verba significant, & aulam ter cecidisse, & tibicinam. Vide in v. Ἀμφιβολία.

Αὔλειος θύρα. Janua vestibuli. Et προαύλειος, qui est ante vestibulum.

Αὐλή. Idem significat, quod nunc ὀρχεῖον dicitur: sive locus, quo damnati abducebantur. Et ministri, qui in loco illo erant, vocabantur αὐλικοί. Et proverbium: *Dicas tria apud prætorium.* Et iterum: *Quibus de causis omnes aulicos metuens, & præcipue Philippum, ita abiisse fertur.* Et Αὐλή, domus regia.

1 Πέρσης εἰμὶ, ὃ ὃν πατέρων Πέρσης αὐθ.] Hæc, & quæ sequuntur, decerpta sunt Epigrammate Dioscoridis, quod exstat Anthol. lib. III. cap. XIII. Epigr. IV.

2 Ὦ χῆμα πέτρας δίπ.] Hæc sunt verba Sophoclis *Philoctete* pag. 417. ut Portus monuit.

3 Αὐθωρήτους. σιωπώμενος.] Mendose. Scribendum enim est, αὐθωρεί. τὸ σιωπώμενος. Sic etiam emendandus est Hesychius.

4 Ὁ δὲ λαβὼν ἐκ τ παραπετ. αὐλ.] Hæc sunt verba Polybii apud Constantinum in Excerptis a Valesio editis, pag. 170. eademque leguntur supra v. Ἀρχίας.

5 Αὐλήλεις πέπληκεν. ἀμφιβολία λέξ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Laertii lib. VII. Segm. LXII. ut Pearsonius etiam observavit.

6 Εἶπης τὰ τρία τὰ πρὸς τῇ αὐλῇ.] Hoc proverbium explicatur infra v. Εἶποις τὰ τρία, & v. Τὰ τρία ἐς εἰς τ θάνατον.

Αὐλητῦ βίον ζῇς. ἐπὶ τῶν ἐξ ἀλλοτρίων βιόντων. παρόσον ὑποτηρῦντες οἱ αὐληταὶ τὰς θύρας, ἐξ ἀτελείας ζῶσιν.

Αὐλεία θύρα. πυλών. καὶ ἡ αὔλειος. Τῶν τε αὐλείων καὶ φαθμῶν τὰς θύρας ἐξέκοψαν. [1] Αὐλία. ἀντὶ τῦ ἔπαυλις. ἢ ἡ μικρὰ αὐλή. ὅπω Λυσίας καὶ Αἰσχίνης.

Αὐλίζεται. κοιμᾶται. Φυλάττει. παρεμβάλλει. καὶ αὐλιζόμενοι, Ἀνθρῶν ἀντὶ τῦ κοιμώμενοι.

Αὐλίσκοι. Φύλακες. καὶ Αὐλικοί. κιθαρῳδούς.

Αὔλειος. [2] ἡ ἀπὸ τῆς ὁδῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας. καὶ αὐλείους θύρας. καὶ ἐνικὸν αὔλειον λέγουσιν ὡς ἡμεῖς. Αὔλειον δὲ καὶ προαύλειον ὑστέρως. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν·

Πρὸς τὸν πρόθυρα τῆς αὐλείας ἐχίνῳ [3] κεφαλῆς κολεύειν.

Αὖλις. ἡ κοίτη. Αὐλὶς δὲ, πόλις Βοιωτίας.

Αὐλίσκος.

Αὖλος [4] Ποστόμιος, οἰκίας μὲν ἰῦ καὶ γένους πρώτης· τῆ δὲ τἀλλὰ ἰδίαν φύσιν κωμῳδοῦμενος, καὶ λάλος, καὶ πέρπερος ὑπερφερόντως. Ὑποθυμήσας δ' ὑπάτεως ἐκ παίδων τῆς Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς καὶ προλέκτου, πολὺς μὲν ἰῦ ἐν τύτοις, καὶ κακοκοής· ὥστε δι' ἐκεῖνον καὶ τὴν αἵρεσιν τῶν Ἑλληνικῶν προσκόψαι τοῖς πρεσβυτέροις καὶ τοῖς ἀξιολογωτάτοις τῶν Ῥωμαίων. τέλος δὲ καὶ ποίημα γράφειν καὶ πραγματικὴν ἱστορίαν ἐπεχείρησεν· ἐν ᾗ πρὸ τῦ προοιμίου παρεκάλει τὸν ἐντυγχάνοντας συγγνώμην ἔχειν, εἰ Ῥωμαῖος ὢν μὴ δύναιτο κατακρατεῖν τῆς Ἑλληνικῆς προλέκτου, [5] καὶ τῆς κατὰ τὸν χειρισμὸν οἰκονομίας· ὅπερ ἐστὶ πᾶσιν ἀτοπίας σημεῖον, καὶ παραπλήσιον, ὡς ἂν εἴ τις ἐς τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα ὑποφαλάμενος πυγμὴν ἢ παγκράτιον, παρελθὼν ἐς τὸ στάδιον, ὅτε δέοι μάχεσθαι, παραιτοῖτο τὸν θεωμένους συγγνώμην ἔχειν, ἐὰν μὴ δύνηται τοὺς πόνους ὑπομένειν, μήτε τὰς πληγάς. δῆλον γὰρ, ὡς εἰκὸς, τὸν τοιοῦτον γέλωτα ὄφλειν καὶ τὴν δίκην ἐκ χειρὸς λαμβάνειν. ὅθεν ἔδει καὶ τοὺς τοιούτους ἱστοριογράφους, ἵνα μὴ καταθόλμων τῦ καλῶς ἔχοντος. ἰῦ δὲ καὶ Φιλήδονος καὶ [6] Φυγόπονος.

Αὐλός. τὸ φωνητικὸν ὄργανον. καὶ [7] Αὐλὸς, ὁ εἰς

Αὐλητῦ βίον ζῇς. *Tibicinis vitam vivis.* De iis, qui ex alieno vivunt. Tibicines enim obſervatis iis, qui ſacrificium faciebant, a ſumptibus immunes erant.

Αὐλεία θύρα, & αὔλειος. Janua aulæ. [Et αὔλειον] Veſtibulum. *Veſtibulorum & ſtabulorum januas everterunt.* Et αὐλία, villa, vel parva aula. Sic Lyſias & Æſchines.

Αὐλίζεται. Dormit. Cuſtodit. Caſtra locat. Et αὐλιζόμενοι, dormientes. Antipho.

Αὐλίσκοι. Aulæ cuſtodes. Et Αὐλικούς. Citharœdos.

Αὔλειος. Janua domus viæ proxima. Et αὐλείους θύρας, januas veſtibuli. Et in ſingulari αὔλειον dicunt, ut nos. Αὔλειον vero & προαύλειον ſunt generis neutrius. Ariſtophanes *Danaidibus: Ad cardinem januæ atrienſis echini caput defodere.*

Αὖλις. Cubile. Lectus. Αὐλὶς vero, urbs Bœotiæ.

Αὐλίσκος. Parva tibia. Parva fiſtula.

Αὖλος Ποστόμιος. Aulus Poſthumius e clariſſima quidem familia oriundus erat, ſed natura garrulus & loquax & ſingulari levitate præditus. Hic cum ſtatim a puero Græcanicam diſciplinam ac linguam adamaviſſet, nimius in his & ad nauſeam uſque putidus fuit: adeo ut ipſius cauſa apud viros, qui inter Romanos ætate & auctoritate eminentiſſimi erant, Græcanica inſtitutio male audiret. Denique & poema & hiſtoriam rerum Græcarum ſcribere eſt aggreſſus: in cujus proœmio veniam a lectoribus ſibi concedi poſtulat, ſi forte civis Romanus Græcæ dictionis elegantiam, & in ipſa rerum tractatione congruam diſpoſitionem, ita ut par erat, aſſequi non potuerit: quod maxime ineptum eſt, & perinde ac ſi quis inter pugiles aut pancratio certaturos nomen ſuum in Gymnicis ludis profeſſus, & poſtmodum ſtadium ingreſſus, ubi pugnandum eſt, a ſpectatoribus petat, ut veniam ſibi dent, ſi labores & plagas ferre non poſſit. Quare, uti certum eſt, hujuſmodi virum riſu, & quidem merito, exceptum iri, pœnaſque præſentes debiturum eſſe: ita etiam tales hiſtoriæ ſcriptores explodi oportet, ne quid ſupra vires aggredi audeant. Idem Poſtumius voluptatibus deditus erat, & laboris impatiens.

Αὐλός. Tibia. Dicitur etiam de ſanguine,

1 Αὐλία. ἀντὶ τῦ ἔπαυλις. ἢ ἡ μικρὰ αὐλή.] Ex Harpocratione: apud quem tamen hæc paulo aliter leguntur.

2 Αὔλειος. ἡ ἀπὸ τῆ ὁδῦ πρ.] Vide Valeſium ad Euſeb. lib. IV. *de Vita Conſtant.* cap. VII.

3 Κεφαλῆς] Conſtructio Grammatica requirit, ut legatur κεφαλήν.

4 Αὖλος Ποστόμιος, οἰκίας μὲν ἦν ἐ γένους πρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Polybii in Excerptis a Valeſio editis, pag. 189. 190.

5 Καὶ τῆ κατὰ τὸν χειρισμὸν οἰκονομίας· ὅπερ ἐστὶ πάσης ἀτοπ.] In iiſdem Excerptis locus hic plenius ita legitur: Καὶ τῆ κατὰ τὸν χειρισμὸν οἰκονομίας. ἔθος δὲ οἰκείως ἀπλωτικήναι δοκεῖ Μάρκος Πέρκιος Κάτων. θαυμάζειν γὰρ ἔφη τοὺς ποιοῦντας ποιητὰς παρέλκοντας. εἰ μὲν γὰρ αὐτοῦ τὸ τῆ Ἀμφικτιόνων συνέδριον συνέπιπτε γράφειν ἱστορίαν, ἴσως ἔδει τοσοῦτος πᾶσι ἐ παρακινῆσαι. μυθήσασθαι εἰ ἀν εἶχεν ὅσης ἐθέλοντ' ἀπεχράσατο, κἀπεῖτα παραιτεῖσθαι συγχώρου ἔχειν, ἐὰν βαρυθυμῶσιν, ἢ ἀπίστως ἀτοπίας ἐπὶ σημείου &c. i. e. interprete Valeſio: *Cui facete reſpondiſſe videtur M. Porcius Cato. Mirari enim ſe dixit, quam ob cauſam is ejuſmodi veniam flagitaret. Etenim, ſi concilium Amphictyonum illi mandaſſet, ut hiſtoriam conſcriberet, fortaſſe ejuſmodi deprecatione opus fuiſſet. Cum vero nulla neceſſitate impulſus ad ſcribendum acceſſerit, veniam poſtea petere, ſi forte barbare ſis locutus, extremæ impudentiæ eſt.* Idem de Aulo Poſthumio & M. Porcio Catone referunt Plutarchus & Gellius, ut obſervavit Voſſius *de Hiſtor. Gr.* pag. 131. quem vide.

6 Φυγόπονος] Priores Edit. minus recte habent φιλόπονος: cujus loco alteram lectionem ex MSS. Pariſ. & Collectaneis Conſtantini revocavi.

7 Καὶ αὐλὸς, ὁ εἰς εὐθὺ ἐξανοτισμὸς δ' αἵμ.] Reſpexit Suidas ad locum illum Homeri Odyſſ. X. v. 18.

——Αὐτὰρ ἐπ' αὐλὸς ἰὼν ῥῶας πιαχὺς ἤλθεν
Αἵματος ἀνέρομεσσι.

Ibi enim αὐλὸς dicitur de ſanguine, qui ex vulnere jaculi inſtar erumpit. Scholiaſta: Αὐλὸς· τὸ ἐξαπόνιπτρον, ὁ κενὸς δ' αἵματος.

θὺδὺ ἐξακοντιζομὸς τῦ αἵματος. καὶ ' περόνης μέτρον· καὶ μυσικῆς τι ὄργανον. καὶ Αὐλὸς, ὁ ὑπημίκης φυσητήρ. [2] ἐν Ἐπιγράμματι· Αὐλὸν καμινοθυῆα τὸν φιλύδριον.

qui [ex vulnere vel vena] jaculi inſtar recta erumpit. Item, menſura fibulæ, & inſtrumentum quoddam muſicum, & fiſtula follis, per quam flatus intrat & exit. In Epigrammate: *Fiſtulam follis, camino aptam, & vento gaudentem.*

Αὐλῶνες. Φάραγγες, ἢ τόποι πλατεῖς περὶ τὰ ὄρη. [3] Ὁ δὲ καθεφαλοπέδευσε, λαβὼν αὐλῶνά τινα μεταξὺ τῆς αὐτῦ καὶ τῦ πολεμίων φαλοπεδείας. καὶ Αὐλωνίζουσα, ἐν αὐλῶνι διάγουσα.

Αὐλῶνες. Valles, vel loca plana circa montes. *Ille vero caſtra locavit eo loco, ubi vallis tantum interjecta ſua & hoſtium caſtra dirimebat.* Et Αὐλωνίζουσα, in valle degens.

Αὐξέντιος, [4] Μοψουεστίας Ἐπίσκοπος· ὃς ἐκ τῦ τῶν ὁμολογητῶν ὀνομάζεσθαι. ἐκ δὲ τῦ τῶν Ὑποφανῶν τῦ βασιλεῖ Λικιν. φαλδυσαμένων, τῦ ὑπογραφέων τάττεσθαι, ὃς δὴ νοταρίους Ῥωμαῖοι καλῦσι. Τὸ δὲ τῆς ὁμολογίας τοιόνδε γέγονεν εἶδος. Ἦν ἔν τινι τῆς βασιλικῆς ἑστίας αὐλῇ κρήνη τε ὕδατος, καὶ ἐν αὐτῇ Διονύσου ἄγαλμα, καὶ ἄμπελος μεγάλη περιεκεχυμένη, καὶ σκιερὸν ὑπεικῶς καὶ σωτηρίαν τὸν ἅπαντα τόπον ἐργαζομένη. ἐνταῦθα ὁ Λικίνιος τῦ φόβου ἀπαγωγῆς ἀφικόμενος, τῦ τε Αὐξεντίου αὐτῷ καὶ ἄλλων πολλῶν ἐκ τῆς θεραπείας παρεπομένων, εἰς τὴν ἄμπελον ἀνδὼν, ἐφεάσατο βότρυος ἀρτίου τινὰ καὶ μέγαν τῶν κλημάτων ἀπαωρούμενον. τῦτον προσέταξε τῷ Αὐξεντίῳ τεμεῖν. ὁ δὲ αὐτίκα τὸ προσεστηκὸς ταῖς ἀναξυρίσιν αὐτῦ μαχαίριον ἀφελόμενος, ἔτεμε μηδὲν ὑποειδόμενος. ὁ δὲ Λικίνιος πρὸς αὐτόν· Θὲς τοίνυν τὸν βότρυα, ἔφη, πρὸς τοῖς τῦ Διονύσου ποσίν. ὁ δὲ, μὴ ὦ βασιλεῦ, ἀπεκείναλο. Χριστιανὸς γάρ εἰμι. Κἄκεῖνος· Οὐκοῦν ὅτι ταχέως οἰχήσῃ τῆς ταλαιπωρίας ἀπαυσόμενος; Ἅτερον γὰρ τοῖν δυοῖν ἀνάγκη πιεῖν. ὁ δὲ μηδὲν μελλήσας τῷ τε ζώνῃ ἑαυτῦ λύεται, καὶ ἄσμενος ἐξεχώρησεν, ὡς εἶχε, τῦ βασιλείου. καὶ αὐτὸν οἱ ἔφοροι μετά τινα χρόνον ὕστερον Ἐπίσκοπον ἐποίησαν τῆς Μοψουεστίας. τῦτον δὲ ἀδελφὸς νεώτερος Θεόδωρος ἦν, ἀνὴρ τῶν Ἀθήνησι παιδευθέντων· ὃς καὶ αὐτὸς χρόνον ὕστερον ἐπισκοπῆσαι τῆς Ταρσῦ ἐκκλησίας ἔτυχε κληρωσάμενος. ὁ γὰρ δὴ Ἀέτιος τὰ πρότερα δι' ἑαυτῦ τόν τε Εὐδόξιον αὐτὸν, καὶ ἄλλους τοὺς πλείστους λόγου ἀξίους διδάσκων, ἐπειδὴ τὸν Εὐνόμιον εἰς τὸ τῆς διδασκαλίας προὐβίβασεν ἔργον, τῦτῳ ἤδη χρῆται τὸ πλεῖστον ἀνθ' ἑαυτῦ διδασκάλῳ ἐχρῆτο πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ τοὺς μάλιστα τελεωτέρας μαθήσεως δεομένους. καὶ γὰρ ἐκεῖνος μὲν ἦν ἱκανὸς προχεῖν ἄνευ τοῦ φθόνου· ὅτι δὲ τὰς δεήσεις ἐργάσασθαι, καὶ σαφῶς τε ἅμα καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐμπνεῦσαι πολλοῦ δεῖν ἐλάττους.

Αὐξεντίου. Auxentius, Mopſueſtiæ Epiſcopus, ex iis qui Confeſſores nominantur, homo quondam illuſtris in exercitu Licinii Imperatoris, & e ſcribarum numero, quos *notarios* Romani vocant. Confeſſionis autem genus hujuſmodi fuit. Erat in quadam regii palatii aula fons aquæ, & in eo Bacchi ſtatua, vitiſque ampla, totũ illum locum complexa, & umbra ſua opacum reddens. Eo Licinius cum animi oblectandi gratia veniſſet, Auxentio & aliis multis e comitatu eum ſequentibus, uvam quandam maturam & magnam e palmitibus dependentem vidit; quam Auxentium reſecare juſſit. Ille igitur pugionem femori appenſum confeſtim ſtrinxit, uvamque reſecuit, nihil ſuſpicans. At Licinius deinde ei præcepit, ut uvam illam ad Bacchi pedes poneret. Cui ille, Abſit, inquit, Imperator. Chriſtianus enim ſum. Licinius ad hæc: Confeſtim igitur hinc faceſſe, militia valere juſſa. Alterutrum enim facias neceſſe eſt. Ille igitur nihil cunctatus cingulo ſoluto ex regia læto animo exceſſit. Epiſcopi autem aliquanto poſt eum Mopſueſtiæ antiſtitem crearunt. Frater ejus junior fuit Theodorus, Athenis eruditus, qui & ipſe poſtea Tarſenſis Eccleſiæ Epiſcopus ſorte lectus eſt. Nam Aetius, cum antehac Eudoxium ipſum, alioſque magni nominis viros docuiſſet, poſtquam Eunomium ad docendi munus promoverat, plerumque vicaria ejus opera uſus eſt ad docendos alios, & præcipue eos, qui perfectiorem doctrinam requirebant. Nam ille quidem prima ſcientiarum principia aliis tradere optime norat: hic vero tradita jam ad perfectionem perducendi, eademque perſpicuo ſimul & magnifico orationis genere explicandi facultate longe præſtabat.

Αὔξη. αὔξησις. Μὴ ἐφιέναι αὐτοῖς ἐπὶ μεγάλα δυνάμεως αἴρεσθαι, ἀλλὰ παντὶ σθένει τῷ αὔξῳ αὐτῶν κωλύειν. Αὔξη, ἡ βλάστησις. [5] Τρέφεσθαι καὶ αὔξεσθαι λέγεται ἐκεῖνα, τὰ κατ' ἅπαν μέρος προσθήκην καὶ αὐξήσεις. τὰ δὲ κατὰ μόρια αὔξεσθαι δοκεῖν·

Αὔξη. Incrementum. *Non eſſe permittendum, ut potentia eorum creſcat, ſed omnibus viribus incremento illorum obſtandum eſſe.* Αὔξη dicitur etiam de plantis, quæ creſcunt. † Ali & creſcere dicuntur ea, quæ per omnes ſimul partes aluntur & creſcunt. Quæ vero

πᾶν γὰρ τὸ πιὸν, αὐλὸν ἕλκειν. Huc ſpectant verba Athenæi lib. IV. pag. 189. Πᾶν τὸ ἀναπιμπλάμενον εἰς εὐθύτητα χῆμα αὐλὸν καλεῖσθαι· ὅσαι τε σάλπιγγες, καὶ τὰ κρεῖττον ἢ αἵματος.

Αὐτίκα εἰ αὐλὸς εἶναι ῥᾴδιος παχὺς ἦλθε.

1 Καὶ περόνης μέτρον] Hæc de mendo mihi ſuſpecta ſunt: vel ſaltem eorum ſenſus me latet.

2 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. cap. ult. Epigr. 1. ut Portus monuit.

3 Ὁ δὲ καθεφαλοπέδευσε, λαβὼν αὐλῶνά τινα μετ. τὴν αὐτῦ καὶ τῦ πολ. στρατ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. XI. cap. XXX.

4 Αὐξέντιος, Μοψουεστίας Ἐπίσκ.] Totum hunc articulum de Auxentio, Mopſueſtiæ Epiſcopo, ex Philoſtorgio deſcriptum eſſe exiſtimat Valeſius ad Philoſtorgium lib. V. cap. 2.

5 Τρέφεσθαι δὲ αὔξεσθαι λέγεται ἐκεῖνα ——— καθ' ὃ ἡ αὔξησις ἐγγίνεται] Hæc ſunt verba Philoponi in librum ſecundum Ariſtotel. *de Anima*, G. 6. 1.

τα, ὁ κ' πᾶν μόριον ἑαυτῶν αὔξονται. διὸ ὐδὲ αὔξησις ἐπ' ἐκείνων λέγε', ἀλλὰ προσθεσις. ἐὰν γὰρ ἐπὶ σωρὸν σίτου προσθῶσ ἕτερον σῖτον, ὁ δ' ὅλων τ' μερίων τοῦ σωροῦ ἡ προσθεσις γέγονεν, ἀλλ' ἐφ' ἑνός· καὶ ὁ ἡ προσθεσις ἐγένετο. [1] λέγε' δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ λίθων· ὥσπερ ἂν εἰ καὶ τὸ πῦρ αὔξεσθαι λέγοι τις, ξύλων πλειόνων προσπιπτόντων. οὕτω καὶ τὰ μέταλλα αὔξεται, ὑγρᾶς ὑσίας ἔξωθεν προσπαγείσης, ἐξ ἧς συνεστήκασι, καὶ ταύτης μεταβαλλούσης ἐπὶ τὸ αὐτῶν ὑσίαν ὑπὸ τῆς ἐν τῇ γῇ Φυσικῆς δυνάμεως ὁν τῷ παντός. ὥστε ἐπὶ τῶν ἐμψύχων, καὶ ἐχόντων μόρια λέγε' τὸ αὔξεσθαι.

Αὐξίλια. ἔστιν ὀν τῷ Ψιλός.

Αὐξητική. ἔστιν ὀν τῷ Γεννητική.

Αὗον. ξηρόν. [2] Ἡσίοδος·

Αὗον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν.

Καὶ ἐν [3] Ἐπιγράμμασι·

Καὶ πρόφρων ἄρτι

Αὗον ὑπεκφεύσας, τ' πενιχρὰν θυσίαν.

Καὶ αὔθις· Καὶ τὰ μὴ [4] αὖος ὑπὸ τοῦ φόβου ἰών· τὰ δὲ ἀνέφερεν ἡ ὀν τῷ Θεῷ προταξις τὸν ἄνδρα. Αὕω γὰρ τὸ ξηραίνω· ὡσαὐτὸ τὸ ὕω, τὸ βρέχω, ἀύω μὴ τοῦ τρητικοῦ α, καὶ κρίσει αὔω.

Αὖραν. πνοιήν. Ὁ δὲ [5] Χαγάνος τοὺς ὅρκους ταῖς αὔραις φέρειν ἐδίδου· ἀφρόν τε τῷ πολέμῳ φίλιον ἀναίμων σάλπιγξι, τὰς δυνάμεις ἤγειζεν.

Αὐρόχη. [6] ἡ ἄμπελος.

Αὖρες. λαγωοί.

Αὐρηλιανὸς, [7] βασιλεὺς Ῥωμαίων, τὰ πολέμια δεινῶς ἠσκημένος, ἀκράτεχέ δὲ τοῦ τῷ γνώμῃ, καὶ πολὺ τοῦς ὠμότητα ῥέπων, ὥστε κ' πόλιν ἐπισήμων θανάτῳ πολλοὺς ἐζημίωσεν ὑπὸ Ζηνοβίας ἐλεγχθέντας, χαλεπός τις καὶ Φοινικὸς ὑπάρχων, καὶ μᾶλλον ἀναγκαῖος στρατηγὸς, ἢ ὡς αἱρετὸς βασιλεύς. ἐν παντὶ δὲ χρῷ δυσχερὴς καὶ ἀποτόμος, ὡς μηδὲ τῆς οἰκείων αἵματος ἀφαμένην καθαρός. τῷ γὰρ τῶ παιδὸς γαμετῇ καὶ ἀνέγκλητον διεχρήσατο. τῶν δὲ τῆς στρατιωτῶν τάγματος καὶ τῆς ἐξιτήλων καὶ ἀβελευμένων ἠθῶν ὡς ἐπίπαν γενναῖος ἦν ἐπανορθωτής.

Αὐσάντων. βοησάντων. φωνησάντων. κηρυξάντων.

per accumulationem augentur, non per ſingulas partes creſcunt. Quare αὔξησις de illis non dicitur, ſed προσθεσις. Nam ſi ad acervum frumenti aliud frumentum addatur, non per ſingulas partes, ſed unam tantum additio facta eſt. Idem etiam de lapidibus dicendum eſt; [quos quidam creſcere aiunt:] perinde ac ſi quis ignem creſcere dicat, pluribus lignis in eum injectis. Sic etiam metalla augentur, quoniam humida materia, ex qua conſtant, extrinſecus accedens illis adhæreſcit, quæ poſtea vi facultatis naturalis, terræ noſtræ ex rerum Univerſitate inditæ, in ſubſtantiam eorum mutatur. Quare τὸ αὔξεσθαι, i. e. creſcere, proprie dicitur de rebus animatis, & quæ partes habent.

Αὐξίλια. Auxilia. Quære in voce Ψιλός.

Αὐξητική. Quære in v. Γεννητική.

Αὗον. Aridum. Siccum. Heſiodus: *Ungues a carne reſecca.* Et in Epigrammate: *Siccumque panis fruſtum addens, tenue hoc ſacrificium [tibi offero.]* Et iterum: *Partim quidem præ metu loqui vix poterat: partim vero mandatum divinum animum ipſi addebat.* Αὕω enim ſignificat, arefacio: ab ὕω, rigo; unde addito α privationis fit ἀύω, & per craſin αὔω.

Αὖραν. Auram. Ventum. *Chaganus vero jusjurandum ventis ferendum dedit, confeſtimque tubam bello gratam cepit, & copias coegit.*

Αὐρόχη. Vitis.

Αὖρες. Lepores.

Αὐρηλιανός. Aurelianus, Romanorum Imperator, rerum bellicarum peritiſſimus quidem fuit, ſed animo immodico, & ad crudelitatem propenſiori: qui Romæ plurimos nobiles a Zenobia convictos interfecit. Homo ſævus & ſanguinarius, & neceſſarius magis dux, quam Imperator amabilis. Trux omni tempore & terribilis, adeo ut ne a neceſſitudinum quoque cæde abſtinuerit, uxore etiam filii inſonte interfecta. Diſciplinæ tamen militaris & morum diſſolutorum magna ex parte corrector exſtitit.

Αὐσάντων. Vociferantium. Clamantium. Prædicantium.

1 Λέγεται δὲ τοῦτο κ' ἐπὶ λίθων· ὥσπερ ἂν εἰ καὶ τὸ π.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, deſcripta ſunt ex Philopono in lib. II. Ariſtot. *de Anima*, H. 8. 1. Cæterum, verba Philoponi Suidas mutilavit, quæ integra hic deſcribam: Εἰ δὲ ὁ λίθοι πηὲς δοκοῦσιν αὐξεσθαι, οὐκ ἔστι κυρίως αὔξησις αὐτη, ἀλλὰ μᾶλλον προσθεσις. Αὔξησιν γὰρ τούτῳ φησὶ, τὴν δι' ὁρωμένων φυσικῶν γινομένην. ὁρώμενα δὲ ἐν τοῖς ἀψύχοις οὐκ ἔστιν· ἐπ' ἄκρον αὔξεται. ὁ ἄλλως τὸ αὐξόμενον καθ' αὑτὸ μόριον αὔξεται, ὡς οὐ τῷ σωροῦ γίνεσθαι δέδεικται. εἰ δὲ λίθοι ἔξωθεν ἴσως κόκκου προσπιπτούσης μεταβολή τις γίνεται. ὁ ὅτω μεῖζον τὸ ὅλον γίνεται, οὐκ αὐξήσεως γινομένης, ἀλλὰ προσθέσεως. ὥσπερ ἂν εἰ ὁ τὸ πῦρ &c. Hinc clare patet, quænam ſit mens Philoponi.

2 Ἡσίοδος] *Oper. & Dier.* v. 743. ubi locus integer ſic ſe habet:

Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ
Αὖος ἀπὸ χλωροῦ πάμνειν αἰζηὸν σίδηρον

Vide ibi interpretes.

3 Ἐν Ἐπιγράμμασι· Καὶ πρόφρων ἄρτι αὖον ὑπεκφ.] Epigramma integrum, cujus verba hæc fragmentum ſunt, legitur Anthol. lib. VI. cap. III. Epigr. penult.

4 Αὖος] Supra v. Ἀνέφερε, ubi idem fragmentum legitur, Lectorem monui, pro αὖος legendum forte eſſe ἄϋπνος, i. e. mutus.

5 Ὁ δὲ Χαγάνος τοὺς ὅρκους τοῖς αὔραις φέρειν ἐδ.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ lib. I. cap. III. in fine, & cap. IV. init. eademque leguntur apud Menandrum in *Excerpt. Legat.* pag. 117. ut a Pearſonio quoque obſervatum fuit.

6 Αὐρόχη. ἡ ἄμπελος] Etymologus habet αὐρόχας, quem vide.

7 Αὐρηλιανὸς, βασιλεὺς Ῥωμαίων, τὰ πολέμια δεινῶς ἠσκ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Joannis Antiocheni apud Conſtantinum in Excerptis a Valeſio editis pag. 834. unde Suidas ea deſcripſit. Notandum autem eſt, hunc locum ad verbum fere ex Eutropio verſum eſſe, ut multa alia, quæ apud Suidam paſſim leguntur: unde patet, ante Pæanium exſtitiſſe alium, qui Eutropium Græce redderet; ex cujus interpretatione procul dubio deprompta ſunt ea, quæ apud Joannem Antiochenum & Suidam ex Eutropio verſa leguntur: quamvis Suidam ex Joanne Antiocheno potius quam ex ipſo interprete Eutropii ſua deprompſiſſe putem. Vide etiam quæ diximus ſupra ad v. Ἀμύσσειν.

Αὐσόνιος, σοφιστὴς, γεγραφὼς ἐπιστολὰς καὶ ἄλλα τινὰ πρὸς Νόννον.

Αὐσονίων. Ἰταλῶν. καὶ [1] Αὔσονες, οἱ βασιλεῖς· παρὰ τὸ αὔω, τὸ τολμῶ. οἱ πάντα ἐπιτολμῶντες τῷ προστάγματι. καὶ Αὐσόνιος πόντος, ἡ Σικελικὴ θάλασσα· ἀπὸ Αὔσονος, τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Καλυψοῦς υἱοῦ, ἐκεῖ βασιλεύσαντος.

Αὐστηρός.[2] Αὐστηροὺς εἶναί φασι πάντας τοὺς σοφοὺς καὶ σπουδαίους, τῷ μήτε αὐτοὺς καθ' ἡδονὴν ὁμιλεῖν, μήτε παρ' ἄλλοις τὰ καθ' ἡδονὴν προσδέχεσθαι. καὶ ἄλλον δὲ εἶναι αὐστηρὸν, προσπλησίως λεγόμενον τῷ αὐστηρῷ οἴνῳ, ᾧ χρῶνται μᾶλλον φαρμακοποσίας χάριν, πρὸς δὲ πρόποσιν ἢ πάνυ. † Ὅπου τὸν αὐστηρὸν ἡ κωμῳδία ἄγροικον ἡγεῖται.

Αὐτάγγελος. ἡ ἀφ' ἑαυτῆς ἀπαγγέλλουσα.

Αὐτάγγελος γάρ ἡ δρῦς αὐτή σοι φράσει.

ἔχει γὰρ γράμματα. Καὶ αὖθις· Ἦλθεν ἂν πρὸς βασιλέως αὐτάγγελος τόπων, εἰ μὴ νόσῳ μακρᾷ καὶ χαλεπῇ ἔκαμνε. Καὶ αὖθις· Ξυλληφθέντα δὲ εἰρχθῆναι κελεύει, ὡς μὴ ἐπανελθόντα εἰς τὸ στρατόπεδον αὐτάγγελον γενέσθαι τῶν ξυμφερόντων ἂν κρυπτομένων.

Αὐτάγιδες.[3] ἑαυτὰς ἀγαμένας.

Αὐτάρκεια.[4] Πολύβιος· Ἄξιος μὲν ὁ ἀνὴρ ἐπαινεῖσθαί τε καὶ θαυμάζεσθαι· μάλιστα δὲ τῆς αὐταρκείας τοῦ βίου· ἡ φιλοσοφία τις αὐτοδίδακτος ἐγένετο περὶ αὐτὸν, ἣν ἐν πολλοῖς ἐπεδείξατο πράγμασι.

Αὐταῖς ἀμάλαις. ἐπὶ τοῖς πανωλεθρίᾳ διαφθειρομένων. οἱονεὶ, αὐτοῖς βάθροις· αὐταῖς ῥίζαις. Ἀμάλη γάρ, ὁ καρπός.

Αὐταῖσι[5] Διαβολαῖς. Ἀττικὴ σύνταξις. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπεὶ Διαβάλλων ὁ Κλέων τοὺς ἄλλους στρατηγοὺς καὶ προσκρούων τῷ δήμῳ εἰς ἑαυτὸν βλέπειν τοὺς Ἀθηναίους ἔπειζεν. ὡς [6] εἰ λέγοιμι, αὐτοῖς ὅπλοις τὰ ἄριστα· αὐτοῖς ἵπποις. λείπει ἡ πρόθεσις. Τῶν ἄλλων δὲ Παφλαγόνων· ὡς πάντων μὲν ὄντων πονηρῶν, ἐξαιρέτως δὲ τοῦ Κλέωνος.

Αὖτε. μετὰ ταῦτα.

Αὐτερέται. οἱ ἐλαύνοντες, καὶ μαχόμενοι. οἱ αὐτοὶ καὶ ἐρέται καὶ ὁπλῖται.

Αὐτή. Ἐκείνη. Αὕτη δὲ, δεικτικῶς. [7] Αὕτη ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος. Αὕτη ἐστὶ τὸ Κυριακὸν Πάσχα, Μαρτίου κέ. εἰ οὖν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη ὁ Χριστὸς (ὡς αὐτὸς ἔλεγε· Δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι·) διὰ τί ὀγδόη λέγεται ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου; καὶ τέτοι μὲν

Αὐσόνιος. Ausonius, Sophista, qui epistolas & alia quædam ad Nonnum scripsit.

Αὐσονίων. Italorum. Et Αὔσονες, Reges: ab αὔσω, audeo. Quasi qui omnia omnibus imperare audent. Et πόντος Αὐσόνιος, dicitur mare Siculum, ab Ausone Ulyssis & Calypsus filio, qui ibi regnavit.

Αὐστηρός. Austerus. Austeros esse dicunt omnes sapientes & bonos, quod nec ipsi aliis assententur, nec aliorum blanditias admittant. Esse item & alium austerum, eo sensu, quo vinum dicitur austerum, quo ad medicamenta potius quam ad bibendum utuntur. † Comici hominem austerum vocare solent agrestem.

Αὐτάγγελος. Quæ ipsa per se aliquid indicat, vel annuntiat. *Ipsa quercus tibi rem indicabit. Habet enim literas.* Et iterum: *Venisset utique a Rege ipsemet horum nuntius, nisi longo gravique morbo laboraret.* Et iterum: *Comprehensum vero in carcerem duci jubet, ne in castra reversus ipse enuntiaret ea, quæ celari præstabat.*

Αὐτάγιδες. Quæ se ipsas admirantur.

Αὐτάρκεια. Polybius: *Vir iste dignus est laude & admiratione, cum propter alia, tum præcipue vitæ frugalitatem, & mores philosophicos, quibus suopte studio & absque ulla institutione animum excoluerat, quorumque multa & præclara specimina edidit.*

Αὐταῖς ἀμάλαις. *Una cum ipsis manipulis.* De iis, qui funditus pereunt. Quasi dicas, una cum ipsis fundamentis, vel radicibus. Ἀμάλη enim est frugum manipulus.

Αὐταῖσι Διαβολαῖς. *Cum ipsis calumniis.* Constructio hæc est Attica; similis illi, αὐτοῖς ὅπλοις τὰ ἄριστα: αὐτοῖς ἵπποις. Deest enim præpositio *cum.* Hoc autem ideo dixit, quia Cleon alios duces criminans, & in odium populi adducens, Athenienses persuaserat, ut se solum spectarent. Τῶν ἄλλων Παφλαγόνων vero dixit, ut significaret, omnes quidem Paphlagonas esse malos: præcipue vero Cleonem.

Αὖτε. Postea.

Αὐτερέται. Milites, qui remigant & pugnant. Qui sunt iidem & remiges & milites.

Αὐτή. Illa. Αὕτη vero, demonstrative, hæc. *Hic est ille dies, quem fecit Dominus.* Per αὕτη hic significatur Pascha Dominicum, quod incidit in xxv diem Martis. Si igitur tertio die resurrexit Christus (ut ipse dixit: *Oportet filium hominis occidi, & tertio die resurgere:*) cur octavus dicitur resurrectio Domi-

1 Καὶ Αὔσονες, οἱ βασιλεῖς. παρὰ τὸ αὔω, τὸ τολμῶ] Hæc inter ineptias Grammaticorum, qui in tradendis vocum etymologiis suaviter sæpe nugari solent, jure meritoque referenda sunt.

2 Αὐστηροὺς εἶναί φασι πάντας τοὺς σοφοὺς καὶ σπουδ.——πρὸς δὲ πρόποσιν ἢ πάνυ] Hæc sunt verba Laertii lib. VII. Segm. CXVII.

3 Αὐτάγιδες] Apud Hesychium legitur αὐπάγιδες, per ι: sed minus recte.

4 Πολύβιος] Non recte hic positum est nomen Polybii, quoniam verba, quæ sequuntur, ejus non sunt, ut putavit Casaubonus, (qui locum hunc de Philopœmene accepit) sed elogium Valerii Publicolæ ex Dionys. Halicarn. lib. v. ut observavit Valesius in Præfat. ad Collectanea Constantini, quæ *de virtutibus & vitiis* inscribuntur. Vide etiam infra v. Πόντος Οὐαλέριος, ubi idem fragmentum repetitur.

5 Αὐταῖσι Διαβολαῖς. Ἀττικὴ σύντ.] Nota hæc referenda est ad locum illum Aristoph. *Equit.* pag. 288. (191. Ed. Bas. P.)

Κάκιστα δῆτ' ἁπάντων γε πρῶτος Παφλαγόνων
Αὐταῖς Διαβολαῖς.

6 Ὡς εἰ λέγοιμι αὐτοῖς ὅπλοις τὰ ἄριστα· αὐτοῖς ἵπποις. λείπει ἡ πρόθεσις] Hæc verba transposita sunt, quæ legi debent post Ἀττικὴ σύνταξις.

7 Αὕτη ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος] Hæc sunt verba Davidis Psalm. CXVIII. 24.

εἰρχθῆναι

εἴρηται, ὡς ἀπὸ τῶ πάθους καὶ τῦ σταυροῦ· ὀγδόη δὲ, ὡς ἀπὸ τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἀναστάσεως. ἡ μὲν γὰρ τῦ Φανομένου κόσμος ἐν αὐτῇ γέγονεν, καὶ τὸ ἀληθινὸν φῶς ὁ Χριστὸς ἐν αὐτῇ ἀνέστη.

Αὗτη γε χείρων ἐστὶν ἀνδρῶν ἡ νόσος. ἐπὶ τῶν ἐν ψόγῳ τάξει λεγόντων καλά τινος, ὅσῳ ἐστὶν ἄξιον ἐπαινεῖσθαι.

Αὐτή.[1] Αἰσχύλος·

Ἀμὶς μὲν, ἰὼ ἑρπετάσιν, αὐτή·
Παρὰ σοὶ κρημήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τῦ παλάμου.

Αὐτὴ κάμινος, αὐτὸς εἵλκυσε καπνός. ἡ τροχός. ἐπὶ τῶν ὁμοία καὶ ὡσαύτως πλησίον ἀλλήλων πραττομένων.

Αὐτήκοοι. οἱ μὴ ὑποβεβλημένοι, αὐτοὶ δὲ ἑαυτῶν ἀκούοντες.

Αὐτήμαρ. αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.

Αὗτη[2] μὲν ἡ μίνως ὧδεν ἕσπασε. παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς τυγχανόντων. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἁλιέων.

Ἀϋτήν. βοήν. μάχην.

Αὐτὴ νῦν ἡ σοφία ζῇ. ἐπί τινος δοκιμωτάτου. καὶ, Αὐτὴ νῦν ἀνθεῖ ἡ Μῶσα. ὅμοιον τῷ πρωτέρῳ καὶ πολὺ κομψότερον.

Αὐτίκα. μετ' ὀλίγον. θᾶσσον. παραχρῆμα. σπουδαίως. πρὸς ὀλίγον. ἢ μικρὸν ὕστερον. τὸ δὲ αὐτίκα μάλα, ἀντὶ τῦ θᾶττον. καὶ παροιμία·

Αὐτίκα γὰρ φυτὰ δῆλα, ἃ μέλλει κάρπιμ' ἔσεσθαι.

ἐπὶ τῶν θᾶττον ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς πρὸς ἀγαθὸν τέλος ἐπιβλεπόντων.

Αὖτις, καὶ αὖθις, ἐναλλάξ λέγουσιν.

Αὐτίτης.[3] τὸν αὐτογενῆ οἶνον. Ἀμφικτύοσι Τηλεκλείδης.

Αὐτό. Αὐτὸ ἔλεγον οἱ φιλόσοφοι τὸ κυρίως λεγόμενον. καὶ τὴν ἰδέαν ἀφ' τῦ αὐτὸ ἐθέλειν, αὐτοάνθρωπον λέγοντες, καὶ αὐτοδόξαστον, τὸ κυρίως καὶ μᾶλλον δοξαστόν· καὶ αὐτοαληθῶς, ὅ ἐστι μᾶλλον ἀκριβῶς. ὥστε ἐστὶν αὐτοδόξα. ἐν ᾧ γὰρ τὸ αὐτὸ, ἐν τούτῳ τὸ μάλιστα καὶ ἀκριβέστερον.

Αὐτοαπλότης. Ἀλλ' ὅ, τε βασιλεὺς τὸν τρόπον ἦν αὐτοαπλότης, καὶ σιωπῶσά τις ὑπείκεια, καὶ πρὸς τὰς δωρεὰς ὑγρὸς καὶ καταφερὴς, καὶ πρὸς τὰς πράξεις βαρὺς καὶ σπουδαιόμονος.

Αὐτοβοᾶς ὁμοῖος ὢν τοῦδε. Ἀτεχνῶς πάνυ συμπέπλεκται. σημαίνει δὲ, οἷον αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖς κεκραγὼς ὅμοιος εἶναι τῷδε.

Αὐτοβοεί. ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ. Ἀγαθίας.[4] Πῶς γὰρ ἐνῆν αὐτοὺς ὀλίγους ὄντας ἐνεγκεῖν τὰ πλήθη τῶν πολεμίων, καὶ μὴ ἐχὶ αὐτοβοεὶ διαφθαρῆναι ὑπὸ δέους; Καὶ αὖθις· Ἐκκλησιαζόντες ἐδογμάτιζον αὐ-

ni? Sed tertius quidem dicitur, si dies computes a passione & cruce. Octavus vero, si respicias creationem mundi & ipsam resurrectionem. Illo enim die mundus hic aspectabilis condi cœpit, & verum lumen Christus resurrexit.

Αὗτη γε χείρ. *Hic proborum est virorum morbus.* De iis, qui probri loco de altero aliquid dicunt, quod est laude dignum.

Αὐτή. Hæc. Aristophanes: *Matula quidem hæc, si micturias, juxta te suspendetur ex clavo ligneo.*

Αὐτὴ κάμινος, αὐτ. *Ipse caminus, ipse traxit fumus.* [Quidam pro καπνὸς ponunt] τροχὸς, i. e. rota. De iis, qui similia faciunt.

Αὐτήκοοι. Quibus ab aliis nihil imperatur, sed qui se ipsi audiunt.

Αὐτήμαρ. Eodem die.

Αὗτη μὲν ἡ μίνως. *Iste quidem funiculus nihil attraxit.* Proverbium a piscatoribus ductum: quod dicitur de illis, qui nihil eorum, quæ speraverant, assequuntur.

Ἀϋτήν. Clamorem. Prælium.

Αὐτὴ νῦν ἡ σοφ. *Ipsa nunc sapientia vivit.* Dicitur de viro claro & celebri. Et, *Ipsa nunc floret Musa.* Proverbium priori quidem simile, at venustius.

Αὐτίκα. Non multo post. Statim. Confestim. Celeriter. Ad exiguum tempus. Vel paulo post. Et αὐτίκα μάλα, statim. Et proverbium: *Statim apparet, quæ plantæ fructiferæ futuræ sint.* De iis, qui statim a primo initio ad bonum finem spectant.

Αὖτις & αὖθις, utrumque dicitur.

Αὐτίτης. Vinum vernaculum. Teleclides *Amphictyonibus.*

Αὐτό. Sic appellarunt Philosophi, rem, quæ proprie aliquo nomine appellatur. Item ideam vocarunt αὐτὸ, dicentes αὐτοάνθρωπον; & αὐτοδόξαστον, id est, proprie & magis opinabile; & αὐτοαληθῶς, id est, magis vere & accurate. Sic etiam αὐτοδόξα dicitur. Cui enim inest τὸ αὐτὸ, in eo etiam est id quod est maximũ & accuratissimũ.

Αὐτοαπλότης. Ipsa simplicitas. *Sed Rex moribus erat simplicissimis, & tacens quædam modestia, & ad dona largiendum pronus & proclivis, & in rebus gerendis gravis & industrius.*

Αὐτοβοᾶς. *Ipse voce tua prædicas te similem huic esse.* Vox hæc Attice composita est. Idem enim est, ac si diceret, ipse tibi testimonium dicis, clamans te similem huic esse.

Αὐτοβοεί. In ipso prælio. [Primo statim impetu.] *Quomodo enim fieri poterat, ut tam pauci tantam hostium vim sustinerent, neque primo statim impetu ad internecionem cæderentur metu perterriti?* Et iterum: *Illi vero in concilio*

1 Αἰσχύλος] *Equit.* pag. 488. (339. Ed. Bas. *P.*)

2 Αὗτη μὲν ἡ μίνως ὧδεν ἕσπασεν] Hoc proverbio usus est Aristoph. *Thesmophor.* pag. 817. (533. Ed. Bas. *P.*)

3 Αὐτίτης. τὸν αὐτογενῆ οἶνον] Vide Casaubonum ad Athen. lib. 1. cap. XXIV.

4 Πῶς γὰρ ἐνῆν αὐτοὺς ὀλίγους ὄντας — Verba hæc leguntur apud Agathiam lib. II. pag. 58.

τοβοεῖ τῷδε δώσω τὴν πόλιν. ἀντὶ τοῦ αὐτημερόν. [1] οἱονεὶ ἔναυλον. ἢ [2] ἔτι τῶν βοῶν ἐν ζυγῷ ὄντων.

Αὐτοβοεί. τῷδε χρῆμα συμπλεκομένων ἐν πολεμικοῖς ἔργοις, οἷον ταχέως καὶ ἅμα τῷ πολεμικῷ ἀλαλάγματι. [3] ὅπερ Θουκυδίδης. τῷδε Θεοπόμπῳ δέ, ἀντὶ τοῦ καταπράττων.

Αὐτογένεθλον. αὐτογέννητον.

Αὐτοδαῆ. [4] τὰ ἐκ φύσεως, καὶ μὴ ἐκ διδαχῆς. Αὐτοδαῆ ὀρχήματα.

Αὐτόδαξον [5] τρόπον. τουτέστι τὸν δάκνοντα. τὸν ἐμπεσόντα. ἢ αὐθάδη καὶ ὀργίλον. ἐπεὶ οἱ ὀργίλοι δάκνουσι τοῖς ὀδοῦσιν. Ἀριστοφάνης·

Τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς, κἠ τὸν αὐτόδαξον τρόπον. Καὶ αὖθις·

Ἵν' [6] ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδὰξ ὠργισμένων. ἀντὶ τοῦ πάνυ. Αὐτοδὰξ καὶ τὸ τῷδε χρῆμα ἀποδεδώκασιν.

Αὐτὸ [7] δείξει. παροιμία. ἐλλείπει τὸ ἔργον.

Αὐτοδίκη. [8] ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται, καὶ [9] αὐτομαχεῖ. καὶ [10] Αὐτοδικεῖν Δείναρχος ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῖς τὰ δίκαια δείζειν.

Αὐτόεντες. σὺν αὐτῷ τῷ ἔτει.

Αὐτόθεν. ἀντὶ τοῦ οἰκόθεν.

Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν οἰθένδ' αὐτόθεν.

[11] Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι. Καὶ αὖθις· Ἀλλὰ χρῆναι παρ' αὐτόθεν, ὡς ἔχουσιν, ἀντεπεξελθόντας ἐν χερσὶ θήσασθαι τὸ τέλος τοῦ πολέμου. ἢ Αὐτόθεν, ἀντὶ τοῦ οἰκοθεν. ἔνδοθεν. Ὁ δὲ αὐτόθεν τρέπεται πρὸς τὸ ἀδικεῖν ὥρμηται. Καὶ Ἰώσηπος. Δῶρα δὲ αὐτόθεν μὴ πέμπειν τῷ βασιλεῖ. ἀντὶ τοῦ οἴκοθεν. ἢ Αὐτόθεν, ἐκεῖθεν, ἢ ἀπὸ τοῦ παρόντος χρόνου. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι αὐτόθεν ἐλπίσαντες ἤδη τῷ παραβόλῳ αἱρήσειν. ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ παραχρῆμα. καὶ Θουκυδίδης· Χειμὼν ἦν, καὶ τοῖς Ἀθηναίοις τὸν πόλεμον αὐτόθεν ποιεῖσθαι ἔπος ἐδόκει.

Αὐτοκακὸν [12] ἔοικε τῷδε. ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε θύνει.

Αὐτοκάβδαλος [13] ναῦς, ἢ αὐτοκάβδαλον σκάφος.

1 Οἱονεὶ ἔναυλον] Hæc nimis præcisa sunt. Clarius dixisset Suidas, οἱονεὶ ἐναύλως ἔτι ἄσης τοὺς βοῦς. Vel hic enim loci hujus sensus est, vel nullus. Portus hic ἐδὲν ὑγιές.

2 Ἢ ἔτι τῶν βοῶν ἐν ζυγῷ ὄντων] Hæc inepta sunt, & sola litura sananda.

3 Οὕτω Θουκυδίδης] Lib. II. cap. LXXXI. Item lib. III. cap. LXXIV. & lib. VIII. cap. XXIII.

4 Αὐτοδαῆ. τὰ ἐκ φύσεως, κὴ μὴ ἐκ διδ.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 42. ut Portus monuit.

5 Αὐτόδαξον τρόπον] Scribendum est αὐτοδὰξ τὸν τρόπον. Nota enim hæc Suidæ referenda est ad locum illum Aristophanis in *Pace* pag. 666. (456. Ed. Basil. P.)

Τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς, κὴ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον.

Sic etiam paulo post apud Suidam legendum est.

6 Ἵν' ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδὰξ ὠργισμ.] Hæc sunt verba Aristophanis *Lysistrata* pag. 881. (556. Ed. Basil. P.) sed ubi rectius legitur: Ὡς ἂν ὄζωμεν γυν.

7 Αὐτὸ δείξει. παροιμία. ἐλλείπει τὸ ἔργον] Locus hic Suidæ in lepidum errorem induxit doctissimum Maussacum, cujus verba ex Dissertatione Critica adducam: *Quin alia multa etiam sine hypothesibus allata sint* (loquitur ibi de proverbiis, quæ Hesychius sine interpretatione & argumento in Collectanea sua retulit) *non dubito, quæ quisque pro diligentia & studio notare poterit. Consule proverbium* ἐξ ὄνυχος, *quod etiam hypothesi indiget: &* Ἄρης τύραννος, *ubi nulla hypothesis, sed proverbium nudum affertur; & sexcentis aliis. Quod autem nos vocamus hypothesin, hoc Suidas proprie* ἔργον *appellat. In proverbio enim, quod hypothesi & facto indiget apud illum, hæc leguntur:* Αὐτὸ δείξει. ἐλλείπει τὸ ἔργον. Sed hæc quidem jocularia sunt. Sensus enim hujus loci non est, proverbium Αὐτὸ δείξει argumento & hypothesi carere, ut Maussacus putavit: sed per verba ista ἐλλείπει τὸ ἔργον Suidas significare voluit, in proverbio Αὐτὸ δείξει deliderari vocem ἔργον, & integram παροιμίαν ita efferendam esse, Αὐτὸ τὸ ἔργον δείξει. Sic enim proverbium hoc effert Aristophanes *Lysistrata* pag. 859. multique alii scriptores, quos hic allegare non adtinet. Vide Gatakerum ad Marc. Anton. Lib. XI. §. XV. a quo errorem Maussaci recte etiam notatum esse video.

8 Αὐτοδίκη. ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται] Secundum Scholiastam Thucydidis αὐτόδικοι illi appellantur, qui propriis judiciis utuntur, nec a superiore & extraneo judice pendent. Vide eum ad lib. V. cap. XX.

9 Αὐτομαχεῖ] Vide infra hac voce.

10 Καὶ αὐτοδικεῖν Δείναρχος ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῖς τὰ δίκαια δείζειν] Ex Harpocratione.

11 Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι] Pag. 376. (266. Ed. Basil. P.)

12 Αὐτοκακὸν ἔοικε τῷδε.] Obscura hæc mihi videntur, nec facile divinaturum quenquam puto, quid Suidas hic sibi velit.

13 Αὐτοκάβδαλος ναῦς, ἢ αὐτοκάβδαλον σκ.] Vide Etymologum.

αὐτοχέδιον. κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῆς ἀλφίτων εἴρηται. τὸ γὰρ ὡς ἔτυχε φυραθὲν ἄλθυρον αὐτοκάβδαλον λέγεται.

Αὐτοκέλευστος. αὐθόρμητος. Ἀρριανός· Κρότος τε ἀγρὸς, οὐκ ἐκ προαγγέλματος, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ὁρμήθη.

Αὐτοκέρατος. οἷον αὐκέρατον, συμμέτρως κεκραμμένον.

Αὐτοκίνητον. αὐτοφυές. Τῷ δὲ Ἑρμείᾳ τῷ Φιλοσόφῳ τὸ αὐτοκίνητον ὑ προσήνθῃ τῇ πολυμαθείᾳ.

Αὐτοκλείδης. Κηδωνίδης καὶ Αὐτοκλείδης καὶ Θέρσανδρος ὡς παιδερασταὶ σφοδροὶ διεσύροντο.

Αὐτοκόμης. [1] Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις περὶ Λιχύλου·

Φείξας δ' αὐτοκόμης λοφίας
Λασιαύχενα χαίταν.

ὡσεὶ εἶπεν, ὀργισθεὶς ὥσπερ σῦς. [2] πᾶν τὸ ὑπισχνούμενον κάτω ἕλκει.

Αὐτοκράτης, Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος. τῆς δραμάτων αὐτῶν [3] Τυμπανιστάς. ἔγραψε καὶ τραγῳδίας πολλάς.

Αὐτοκράτωρ. δεσπότης. ἄρχων. Ἑλληνικὴ ἡ φωνή. [4] τάττεται δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ καταπολεμήσαντος καὶ κρατήσαντος ἐναντίων. καὶ ἦν κοινὸν πρόσρημα ἐπί τε στρατηγῶν καὶ ὑπάτων.

Αὐτοκράτορα. πάντα τὸν ἀνυπεύθυνον. [5] Αὐτοκράτορες. ἀντὶ τοῦ, τῆς δογμάτων κραίνοντες. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι· Τύραννον πέρι πάντων αὐτοκράτορες ἥκομεν.

Αὐτοκτόνα.

Οὕτως [6] ἐξ ἐχθρῶν αὐτοκτόνα πέμπειν δῶρα,
Ἐν χαρίεντος προφάσει μοῖραν ἔχοντα μόρου.

πρὸς Αἴαντος καὶ Ἕκτορος.

Αὐτολήκυθοι. [7] Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος. [8] ἤτοι ἀντὶ τοῦ εὐζώνους πανὺ καὶ ἑτοίμους πᾶν ὁτιοῦν ποιεῖν καὶ πάσχειν. ἢ ἀντὶ τοῦ πένητας, μηδὲν ἄλλο κεκτημένους ἢ ληκύθους. ἢ αὐτουργούς. ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς πληγὰς ἑτοίμους, καὶ οἷον τυπτομένας, καὶ μαστιγουμένας, καὶ ὑβριζομένας. ἢ τοὺς ἐκ προχείρου διδόντας χρήματα, καὶ ἑτοίμους πρὸς τὰς μίξεις. καὶ γὰρ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις χρήματα. καὶ λυόμενοι δὲ πολλάκις τὴν ληκύθην, ἐχρῶντο τῷ ἱμάντι πρὸς τὸ μαστιγοῦν.

pore & levi negotio compacta. Proprie autem vocabulum hoc de farina dicitur. Farina enim utcunque & parum accurate subacta ἄλθυρον αὐτοκάβδαλον dicitur.

Αὐτοκέλευστος. Qui injussus & sponte sua aliquid facit. Arrianus: *Et frequens plausus nullo jubente sponte sua excitatus est.*

Αὐτοκέρατον. Bene temperatum. Modice mixtum.

Αὐτοκίνητον. Quod per se movetur. Nativum. Sponte natum. *Hermias vero philosophus varia quidem eruditione, sed non ingenii dotibus excellebat.*

Αὐτοκλείδης. Autoclides, Cedonides, & Therſander ob puerorum amores, quibus indulgebant, male audiebant.

Αὐτοκόμης. Valde comati. Aristophanes in *Ranis* de Æschylo dicit: *Hirsutis valde comatæ jubæ setis inhorrescens.* Idem est, ac si dixisset, apri instar iratus. [Homerus vero de leone irato dicit:] *Omne supercilium demittit.*

Αὐτοκράτης. Autocrates, Athenienſis, Comicus antiquus. Ex fabulis ipsius sunt *Tympanistæ.* Scripsit & tragœdias multas.

Αὐτοκράτωρ. Imperator. Dominus. Princeps. Vocabulum est Græcum. Dicitur etiam de eo, qui hostes vicit & debellavit. Eadem appellatio communis erat Imperatoribus & Consulibus.

Αὐτοκράτορα. Sic Græci appellant Principem nullis rationibus reddendis obnoxium. Item Αὐτοκράτορες appellantur, qui suo arbitrio quidvis decernunt. Aristophanes *Avibus: Venimus ad vos legati, liberam de omnibus statuendi potestatem habentes.*

Αὐτοκτόνα. [Letalia.] *Sic ab inimicis letalia mittebantur dona, speciem quidem beneficii præferentia, sed re vera fatalem mortem afferentia.* De Ajace & Hectore ista dicuntur.

Αὐτολήκυθοι. Demosthenes in oratione contra Cononem sic vocat eos, qui ad quidvis faciendum & patiendum parati sunt & accincti. Vel significat pauperes, & qui nihil aliud possident quam lecythos. Vel qui ipsi sibi ministrant. Vel, qui ad verbera infligenda parati sunt: quasi dicas verberantes, flagris cædentes, & contumelia alios afficientes. Vel, qui pecuniam prompte dant, & ad commercia proclives sunt. In lecythis enim pecuniam ferre solebant. Sæpe etiam lecytho soluta, loro ejus ad alios cædendum utebantur.

1 Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις] Pag. 250. (162. Ed. Bas. P.)

2 Πᾶν τὸ ὑπισχνούμενον κάτω ἕλκεται] Homerus Il. P. v. 136.

3 Τυμπανισταί] Hujus fabulæ meminit Ælianus *Histor. Anim.* lib. XII. cap. IX.

4 Τάττεται δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ καταπολεμήσαντος καὶ κρατήσαντος τῶν ἐναντ.] Hæc verba Suidæ de consuetudine Romanorum, non Græcorum, intelligenda sunt. Apud Romanos enim belli duces toties ab exercitu *Imperatores* appellabantur, quoties ingenti prælio hostes vicissent, ut ex scriptoribus Historiæ Romanæ notum est. Dio de Julio Cæsare pag. 157. Ἐψηφίσθη δὲ αὐτῷ δημοσίᾳ καὶ τοῦ αὐτοκράτορος ὄνομα, ἐπ' αὐτῷ τῆς πανὼ μαχίμου μεγάλου νικήσαντι &c. i. e. *Decretum publice fuit, ut Imperator appellaretur, non quemadmodum Imperatores dicuntur illi, qui magno prælio hostem vicerunt* &c. Vide eundem in *Augusto* pag. 191.

5 Αὐτοκράτορες. ἀντὶ τοῦ τῶν δογμάτων κρατοῦντες] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Pacem* pag. 614. (428. Ed. Bas. P.)

6 Οὕτως ἐξ ἐχθρῶν αὐτοκτόνα πέμπειν δῶρα, Ἐν χάρ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. III. cap. XIV, Epigr. XIV. ut Portus etiam observavit.

7 Αὐτολήκυθοι. Δημοσθένης κατὰ Κόν.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Harpocratione.

8 Ἤτοι ἀντὶ τοῦ εὐζώνους πανὺ καὶ ἑτοίμους πᾶν ὁπῶν ποιεῖν καὶ πάσχειν] Id est, scurras & parasitos: quo sensu vox αὐτολήκυθος accipitur apud Plutarchum in libello *de adulat. & amici discrimine* pag. 50.

Αὐτο-

Αὐτολόχευτ@. αὐτογέννητ@. ὁ Θεὸς ἀγέννητ@.

Αὐτόλυκ@.[1] Ἀρεοπαγίτης ὅτ@ ἰὼν, καὶ [2]τὰς οἰκείας ὑπεκλεψέμην@ ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς ἑάλω, καὶ καλεφηφίσαντο αὐτῷ οἱ δικασταί.

Αὐτόλυκοι.[3] πένητες. οἷον αὐτοδιάκονοι.

Αὐτομαπίζεσιν. αὐτόμαλοι ᾠδαγίνου). Αὐτομαπίζεσι δύο τινές. ἀδελφὼ δὲ ἥτιν καὶ γέν@ καὶ προαίρεσιν, καὶ χώρας τινὰς ἀσύλους ὑποδεικνύουσι, ἀφ' τὸ ἕρμα ᾧ ὀχυρώμαι@.

Αὐτομαχεῖν.[4] τὸ δι' ἑαυτῷ δικάζεσθαι, ἀλλὰ μὴ δι' ἑτέρου. καὶ Αὐτομαχῆσαι. ὅταν ἀνέπιπτήται τις οἰκίας ἢ χωρίου, καὶ εἴη ὁ πεπρακὼς μὴ ἀξιόχρεως, ὥστε δοκεῖν ἀποτίσαι τιὼ ζημίαν, καὶ σωίσασθαι τιὼ δίκιω πρὸς τὸν ἀνέποιόμενον· βούλοιτο δὲ ὁ ἀφικατέχων τιὼ οἰκίαν ἢ τὸ χωρίον ἴδιον αὐτῷ γενέσθαι ἀγῶνα πρὸς τὸν ἀμφισβητοῦντα, τοῦτο αὐτομαχῆσαι καλεῖται.

Αὐτομόλως. προδοτικῶς. καὶ Αὐτομολῆσαι ἐπὶ τὸ προδοῦναι τοὺς ἰδίους, καὶ ἐᾶσαι, καὶ ἀπελθεῖν πρὸς τοὺς ὑπεναντίους ἐπὶ συμμαχίᾳ. Αὐτόμολ@ δὲ, ὁ προδότης.

Αὐτὸν κέκφυκας τὸν [5]βατῆρα τῆς θύρας. ἐπὶ τῶν ἀληθευόντων. οἷον ἐπ' αὐτιὼ ἐλήλυθας τιὼ ἀλήθειαν.

Αὐτονομουμένη πόλις. ἡ τοῖς αὐτῆς νόμοις χρωμένη, καὶ οὐχ ὑπακούουσα ἑτέροις.

Αὐτὸν δ' τρέφων, κύνας τρέφεις; ἐπὶ τῶν ἀπρεπόντων μὲν, ἑτέρους δὲ τρέφειν ἐπαγγελλομένων.

Αὐτονυχί. αὐτῇ τῇ νυκτί.

Αὐτοπαθῶς. [6]Πολύβι@· Ὁ δὲ ἀνακεινόμεν@ ἐφ' ἑκάστῳ ἀπεδίδου λόγον· ὁ μὲν ἀλλ' αὐτοπαθῶς καὶ γενναίως ὑπέμενε τοὺς ἐλέγχους. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Ἀννίβας δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρηκέναι, πιστεύε). Αὐτοπαθῶς ἦν, οἶκοθεν, ἐξ ἰδίας προαιρέσεως. [7]Ὁ μὲν οὖν Ἀντίοχ@ δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρῆσθαι περὶ τοῦ Ἀννίβα πρὸς Ῥωμαίους, πάσης τὴν προυπαρχούσης ὑποψίας ἀπέστη.

Αὐτόῤῥεμνον. δύσκολον. προῤῥίζον. ἢ μέγα. [8]Ἀριστοφάνης περὶ Αἰσχύλου· Αὐτοῤῥέμνοις τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα, συσκευὰς πολλὰς ἀλινδηθρὰς ἐπῶν.

Αὐτολόχευτ@. Ex ſe genitus. Non genitus.

Αὐτόλυκ@. Autolycus, Areopagita, cum tempore belli Chæronenſis liberos & uxorem [Athenis] clam ſubduxiſſet, deprehenſus & a judicibus condemnatus fuit.

Αὐτόλυκοι. Pauperes, ſive, qui ſibi ipſi miniſtrant.

Αὐτομαπίζεσιν. Sponte ſua, nec vocati accedunt. *Duo quidam ſponte ſua veniunt, & genere & voluntate ſibi gemini, loca quædam tuta & munita indicantes.*

Αὐτομαχεῖν. Per ſe ipſum, non per alium litigare & judicio contendere. Et Αὐτομαχῆσαι. Cum quis domum aut fundum ſibi vendicat, & venditor ſolvendo eſt, nec judicium adverſus vindicantem detrectat; eamque ob cauſam poſſeſſor domus vel fundi ipſe judicio experiri vult adverſus eum, qui de re empta controverſiam movet; id αὐτομαχῆσαι dicitur.

Αὐτομόλως. Transfugæ vel proditoris in modum. Et Αὐτομολῆσαι eſt ſuos prodere & deſerere, & ad hoſtes transfugere, ut illis milites. Et Αὐτόμολ@, transfuga.

Αὐτὸν κέκφυκας τ' βατ. *Ipſum januæ limen tetigiſti.* Dicitur de illis, qui vera dicunt. Quaſi dicas, ipſam veritatem tetigiſti.

Αὐτονομουμένη πόλις. Civitas, quæ ſuis legibus utitur, ſuique juris eſt.

Αὐτὸν δ' τρ. *Te ipſum non alens, canes alis?* Dicitur de iis, qui, cum pauperes ſint, alios tamen ſe alere velle pollicentur.

Αὐτονυχί. Eadem nocte.

Αὐτοπαθῶς. Ex proprio affectu. Ex vero animi ſenſu. Polybius: *Ille vero interrogatus ſingillatim omnium rationem reddebat, & ex vero affectu animoque generoſo quodvis examen ſuſtinebat.* Et iterum: *Annibali autem, cum ex vero animi ſenſu nec ſimulate locutus videretur, fides habebatur. † Antiochus igitur, cum perſuaſum haberet, Annibalem ex proprio affectu & vero ſenſu loqui, priores omnes ſuſpiciones depoſuit.*

Αὐτόῤῥεμνον. Difficile. Quod cum ipſis radicibus evellitur. Vel magnum. Ariſtophanes de Æſchylo inquit: *Illum vero magno impetu irruentem, & inanem verborum apparatum diſſipantem videbimus.*

1 Αὐτόλυκ@. Ἀρεοπαγίτης ὅτος ἦν, & τὰς οἰκείας ὑπεκλεψ.] Ex Harpocratione.

2 Καὶ τὰς οἰκείας ὑπεκλεψέμην@ ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς ἑάλω] Hic locus propter brevitatem obſcurus eſt, qui ut recte intelligatur, ſciendum eſt, poſt pugnam Chæronenſem, quæ res Græcorum valde afflictæ fuerunt, Athenienſes lege lata interdixiſſe, ne quis metu periculi patriæ imminentis vel ipſe urbem deſereret, vel uxorem & liberos clam inde ſubduceret; ut diſcimus ex argumento orationis, quam Lycurgus contra Leocratem ſcripſit. Inter eos igitur, qui tunc temporis uxorem & liberos contra legem Athenis ſubduxerunt, fuit hic Autolycus, qui ideo a judicibus condemnatus & pœna affectus eſt, ut præter Harpocrationem, &, qui eum deſcripſit, Suidam, egregie nos docet Lycurgus in oratione contra Leocratem pag. 154. his verbis: Ἀλλὰ μὴν & Αὐτόλυκ@ μ' ὑμεῖς καταψηφίσασθε, μείονες μ' αὐτοῦ οὐ πᾶς κινδύνοις, ἔχοντες οἱ αἰτίαν τὰς υἱὰς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκθεῖναι· & ἐπιμελήσασθε. Criminis hujus reum Autolycum peregerat Lycurgus habita contra eum oratione, cujus mentio fit apud Harpocrationem v. Αὐτόλυκος, & v. Ἡρία; itemque in argumento orationis, quam idem Lycurgus contra Leocratem ſcripſit. Hinc ergo patet, pro Χαιρωνικοῖς, ut priores Edit. Suidæ exhibent, me recte repoſuiſſe Χαιρωνικοῖς, ut apud Harpocrationem legitur; & Portum toto, quod aiunt, cœlo a ſcopo aberraſſe, qui locum hunc Suidæ de locis Charonicis, ſive ſpeluncis peſtiferis intelligendum eſſe exiſtimabat.

3 Αὐτόλυκοι] Hanc vocem ſuſpectam habeo, eamque ex voce αὐτολήκυθοι (de qua vide paulo ante) corruptam eſſe puto. Cæterum, articulus hic deeſt in Edit. Baſileenſi & Genevenſi: exſtat autem in MSS. & Editt. Mediolanenſi & Aldina.

4 Αὐτομαχεῖν. τὸ δι' ἑαυτῷ δικ.] Vide Mauſſacum ad Harpocrationem h. v. & Petitum *de Leg. Attic.* pag. 400.

5 Τὸν βατῆρα τῆς θύρας] Infra v. Βατὴρ legitur τ' βατῆρα τοῦ λόγου.

6 Πολύβι@· Ὁ δὲ ἀνακεινόμεν@ ἐφ' ἑκ.] Hoc fragmentum legitur apud Polyb. lib. VIII. cap. XIV.

7 Ὁ μὲν οὖν Ἀντίοχος δόξας αὐτοπαθῶς εἰρῆσθαι περὶ τοῦ Ἀννίβου πρ. Ῥ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. XI.

8 Ἀριστοφάνης] *Ranis* pag. 254. (166. Ed. Baſ. P.)

Αὐτός. ἀντὶ τοῦ ἐγώ. Καὶ ἦλθον ἡμέρας αὐτὸς μβ΄ μ΄. ἀντὶ τοῦ ἐγὼ Ἀττικῶς. Αὐτὸς, ἐπὶ σώματος. διαιρίζουσι γὰρ τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα. Ὅμηρος· Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς. εἶτα· Αὐτοὺς δ' ἑλώρια. Καὶ[1] Ἀριστοφάνης· Ὁ νοῦς μὲν ἔξω· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ τραγῳδίας.

Αὐτός. ἀντὶ τοῦ ὁ δεσπότης. [2]Ἀριστοφάνης Βατράχοις· Φράσον ταῖς ὀρχηστρίσιν, ὅπ αὐτὸς εἰσέρχομαι.

Αὐτὸς αὑτὸν αὐλεῖ. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς δεικνυόντων ἐν τοῖς πράγμασιν, ὁποῖοί τινές εἰσιν.

Αὐτὸς γὰρ εὗρε τοῦ κακοῦ τὴν πηγήν. ἤτοι τὴν πηγὴν. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ὑποσπωμένων.

Αὐτόσε. Ἐκεῖσε. λέγε δὲ καὶ αὐτῆσε. Διάβασις δὲ οὐκ ἔστιν αὐτῆσε, ὅπ μὴ τοῦ ζεύγματος.

Αὐτὸς[3] ἔφα. τοῦτο παροιμιακὸν ἐπὶ Πυθαγόρου τοῦ Φιλοσόφου εἰσῆλθεν εἰς τὸν βίον. ὅτε γὰρ ἀποσεμνύνων τὸν ἑαυτοῦ λόγον καὶ βίον, ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἔλεγεν· Αὐτὸς ἔφα· ἀντὶ τοῦ εἶπεν. Οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος, φησὶν, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ.

Αὐτόσιτος. ὁ οἰκόσιτος.

Αὐτὸς[4] π νῦν ὄρᾶν, εἶτα τοὺς Θεοὺς κάλει. ὁμοία τῇ, Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τοῦ Θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν. τίθεται δὲ ἐπὶ γυναικῶν, καὶ μάλιστα ὀφειλουσῶν ἐργάζεσθαι.

Αὐτόφοιξ. αὐτὸς ἑαυτῷ προσέχων. Ὁ βουλόμενος ἐν τῷδε τῷ βίῳ ἀβέβηλον βίον πολιτεύεσθαι, αὐτόφοιξ ἐθέλει εἶναι.

Αὐτοσφαγῆ. τὑφ' ἑαυτοῦ ἀναιρούμενον. Αἴας φησί·

Καὶ[5] σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
Ξιφοπάσῃσιν ὥσθ' εἰσορᾶσ' ἐμὲ
Αὐτοσφαγῆ πίπτοντα· τὰς αὐτοσφαγεῖς
Πρὸς τοῦ φιλίστων σημάνων ὀλοίδορος.

Σοφοκλῆς Φησίν.

Αὐτοχέδιον. ἐκ τοῦ σύνεγγυς τόπου. ἢ τὸ ἐκ τοῦ αὐτομάτου. καὶ Αὐτοχεδίως, αὐτομάτως, αὐτόματος. καὶ Αὐτοχεδιάζουσιν, αὐτομάτως πράττουσιν. Αἰλιανός· Ῥωμαίοις δὲ ὅτε ὑπεροψίαν ὠδίνομεν, ὅτε νίκαις τελεσθεῖσαν, ἧς ὁ ἄρχων μὴ ἐκοινώνησεν, ἠσπάζοντο, ἵνα μὴ αὐτοχεδιάζωσιν ἐν ταῖς πράξεσιν οἱ ὑπήκοοι. Καὶ αὖθις· Ὑπὲρ μεγάλων ἦκεν καὶ ἀδυνάτων αὐτοχεδιασθῆναι.

Αὐτόταλος. [6]Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐκεῖνος αὐτός; αὐτόταλος.

ἀντανυμία. πέπαικε δὲ κωμικῶς. ταῦ[7] γὰρ ἀόριστα τὰ πραγμάτων ἀνεπίταλα. εἰ δὲ ἀντανυμία ἐπὶ οὐσίας

Αὐτός. Ego. *Et ipse quidem quadraginta diebus veni.* Hic αὐτὸς Attice positum est pro ἐγώ. Αὐτὸς de corpore dicitur. Animas enim a corporibus distinguunt. Homerus: *Multas autem generosas animas* [*Orco demisit.*] Postea addit: *Ipsos vero canibus dilaniandos objecit.* Aristophanes: *Mens quidem foris est: ipse vero intus in sublimi loco sedens tragœdias componit.*

Αὐτός. Interdum ponitur pro *Dominus.* Aristophanes *Ranis: Dic saltatricibus dominum intrare.*

Αὐτὸς αὑτὸν αὐλεῖ. *Ipse se canit.* De illis dicitur, qui in rebus gerendis se ipsi, quales sint, demonstrant.

Αὐτὸς γὰρ εὗρε τ. *Ipse enim invenit fontem mali.* In eos, qui sibi ipsi mala accersunt.

Αὐτόσε. Illuc. Dicitur autem & αὐτῆσε. *Transitus autem illac non datur, nisi ponte facto.*

Αὐτὸς ἔφα. *Ipse dixit.* Hoc proverbium a Pythagora ortum est. Is enim dictis & factis suis auctoritatem conciliare volens, in colloquiis dicebat: Αὐτὸς ἔφα, i.e. *Ipse dixit.* Quasi diceret: *Hæc oratio non est mea, sed Dei.*

Αὐτόσιτος. Qui domi nutritur.

Αὐτός π νῦν ὄρ. *Ipse manum operi admovens, Deos voca.* Proverbium hoc simile est illi: *Cum Minerva manum quoque move.* Monemur autem eo, non oportere nos Deorum auxilio fretos sedere otiosos: diciturque de mulieribus, quas maxime operi vacare oportet.

Αὐτόφοιξ. Qui ipse ad se animum advertit. *Qui in hac vita sancte vivere vult, ad suam ipsius vitam mentem advertere debet.*

Αὐτοσφαγῆ. A se ipso occisum. Ajax inquit: *Eosque malos* [*Furiæ*] *correptos pessime perdant; & quemadmodū vident me propria manu occisum cadere: sic & illi a carissimis liberis & nepotibus occisi perdantur.* Sophocles.

Αὐτοχέδιον. Ex vicino loco. Vel, quod celeriter & ex tempore fit. Et Αὐτοχεδίως, sponte sua, ex tempore. Et Αὐτοχεδιάζουσιν, sponte [& absque imperio ducum] aliquid agant. Ælianus: *Romani vero nec rem prospere gestam, si contra leges facta esset, nec victoriam absque imperio & voluntate ducis partam probabant, ne subditi assuescerent suo arbitrio quidvis agere.* Et iterum: *Venire de rebus magnis, & quæ ipsorum auctoritate confici nequirent.*

Αὐτόταλος. Ipsissimus. Aristophanes *Pluto: Ille ne ipse? Ipsissimus.* Pronomen hoc Comice confictum est. Quæ enim definita sunt, intensionem non admittunt. Si igitur pronomen de substantia dicatur, eatenus nul-

1 Ἀριστοφάνης] *Acharnens.* pag. 391. (278. Ed. Bas. P.)

2 Ἀριστοφάνης Βατράχοις· Φράσον τοῖς ὀρχηστ.] Apud Aristophanem *Ranis* pag. 236. (151. Ed. Bas. P.) locus iste recte sic legitur:

Ἰὼ νυῖ, φράσον πεύθεσθε παῖς αὐλητρίσι,
Ταῖς ἔνδον ἄσαις, αὐτὸς ὡς ἐσέρχομαι.

3 Αὐτὸς ἔφα. τοῦτο παροιμ.] Vide Scholiastam Aristoph. ad *Nubes* pag. 134.

4 Αὐτὸς π νῶ ὁρᾶν, εἶτα τοὺς Θ.] Similem prorsus sensum habent proverbia illa, Τὴν χεῖρα προσφέρουσα τῷ Θεῷ καλεῖν: Σὺν Ἀθηνᾷ κὴ χεῖρα κίνει; de quibus vide Suidam infra suis locis.

5 Καὶ σφας κακοὺς κάκιστα κὴ πανωλέθρους Ξιφοπάσ.] Hæc sunt verba Sophoclis in *Ajace* pag. 50. ut Portus observavit.

6 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 10. (6. Ed. Bas. P.)

7 Ταῦ γὰρ ἀόριστα] Puto legendum, τὰ γὰρ ὁριστά.

προσλαμβάνει, καὶ τοῦτο ἐπιτείνων ὁ δήμος, ὡς τὰ ἄλλα μέρη.

Αὐτοτελής. ἱκανός. τέλειος. Πολύβιος· Ταῦτα εἰρήσθω χάριν τῆς Ῥωμαίων εὐβουλίας, καὶ τῆς ἀνοίας τῶν ὀλιγωρούντων καὶ τῶν ἐκτὸς συγκαταθέσεως, αὐτοτελεῖς δὲ νομιζόντων εἶναι πρὸς τὸ καλοῦσθαι τὰς σφετέρας δυνάμεις. καὶ Αὐτοτελὴς δίκη, ἀφ' ἧς οὐκ ἔστιν ἐκκαλέσασθαι ἐφ' ἑτέραν. καὶ αὐτὸ τὸ κύριον ἁπλῶς.

Αὐτοῦ. ἐπὶ τόπου. [1]Ὅμηρος·

Στῆτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων.

Καὶ αὖθις·

Αὐτοῦ [2] τῇδε μάλα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
Ἀγγελέω παριοῦσι, Μίδας ὅπι τῇδε τέθαπται.

Αὐτόγνιλον. αὐτοφυές. ἐν Ἐπιγράμμασι·

---Καὶ αὐτόγνιλον ἐρείκης
Βάθρον. ———

Αὐτοφόνῳ. ἑαυτὸν ἀνελόντι.

Τόσσης [3] γὰρ χρόνος ἄλλον ἐπάξιον ἀνέρα τόλμης
Οὐχ εὗρών, παλάμῃ θῆκεν ὑπ' αὐτοφόνῳ.

περὶ Αἴαντος ὁ λόγος.

Αὐτοφυέφαλον. [4] μὴ ἐπίπλαστον ἔχουσαν κάλλος. Αὐτοφυέφαλον, ἢ οἷον γένοιτο Φιλοθήρου κόρης.

Αὐτόχειρες. οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες αὐτοχειρίᾳ.

Αὐτόχθονες. οἱ Ἀθηναῖοι· ἢ ἐπεὶ τῷ χθόνα, τουτέστι τῷ γῆν, ἐργῷ ὄντων πρῶτοι εἰργάσαντο· ἢ ἀφ' ὧν μὴ εἶναι αὐτοὺς ἐπήλυδας. Αὐτόχθονες δὲ καὶ Ἀρκάδες, καὶ Αἰγινῆται, καὶ Ἀθηναῖοι ἐκαλοῦντο. καὶ Αὐτόχθων, τῆς αὐτῆς πόλεως.

Αὐτόχρημα ὅμοιον. παντελῶς ὅμοιον. Αἰλιανός· [5] Αὐτόχρημα πηδῶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, τὴν ναῦν Ἀσδρούβα φθάσαι ἐπειρωμένου, τὰς χεῖρας ἐπιβαλὼν, εἶχεν ἐῤῥωμένως τῆς πρύμνης ὁ Κλάτιος ὄνομα. Καὶ Ἀριστοφάνης· [6]

Τὸν [7] Παφλαγόνα λαθεῖν ἔχ οἷόν τε.
Ἑφεῤᾷ γὰρ αὐτὸς πάντ'· ἔχει γὰρ τὸ σκέλος
Τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δὲ ἕτερον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.
Τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος,
Ὃ πρωκτὸς ἔστιν αὐτόχρημ' ἐν Χαόσιν.

ἀντὶ τοῦ πάνυ ἀληθῶς. ἀψευδῶς. Χάονες δὲ ἔθνος Ἠπειρωτικόν.

Αὔτως. ὡς ἔτυχεν. ἢ ματαίως.

Αὐτῷ στεφάνῳ. σὺν αὐτῷ τῷ στεφάνῳ. [8] Ὥστε μεθυσθεὶς αὐτῷ στεφάνῳ πᾶς τις ἄπεισι τὴν δᾷδα λαβών.

Αὐτοῖς παλάροις ἐδίεις τὸν τυρόν. σωφρονοῦσι Ἀθηναίοις, ἄνευ τοῦ σὺν προθέσεως λέγειν, αὐτοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς παλάροις.

Iam intenſionem recipit, ut aliæ partes.

Αὐτοτελής. Cui propriæ vires ad aliquid perficiendum ſufficiunt. Perfectus. Polybius: *Hæc dicta ſint ad prudentiam Romanorum laudandam, & illorum amentiam coarguendam, qui exterorum conſenſum negligunt, & ſuas ſibi vires ad rem feliciter gerendam ſufficere putant.* Et Αὐτοτελὴς δίκη dicitur judicium, a quo ad aliud provocare non licet. Et ſimpliciter ſignificat id quod ratum eſt, ſive quod quis propria auctoritate efficere poteſt.

Αὐτοῦ. De loco dicitur. Illic. Ibi. Homerus: *State illic, & populum coercete ante portas.* Et alibi:

Hic ſedens valde defleto in ſepulchro,
Nunciabo prætereuntibus, Midam hic ſepultum eſſe.

Αὐτόγνιλον. Sponte natum. In Epigrammate:

--- Et ſua ſponte nata ericæ
Radix. ———

Αὐτοφόνῳ. Qui ſe ipſum interfecit. [In Epigrammate:] *Cum enim nemo fortitudine & audacia par illi exiſteret, fatum voluit, ut ipſe manu ſua periret.* De Ajace hæc dicuntur.

Αὐτοφυέφαλον. Nativam habens pulchritudinem. *Nativa præditum pulchritudine, qualis ſolet eſſe Philotheri filiæ.*

Αὐτόχειρες. Qui ſe propria manu interficiunt.

Αὐτόχθονες. Indigenæ. Sic appellabantur Athenienſes, vel quia terram, (quæ χθὼν dicitur) ante incultam primi coluerunt: vel quia non aliunde in Atticam venerunt. Non ſolum autem Athenienſes, ſed etiam Arcades & Ægineticæ vocabantur αὐτόχθονες. Et αὐτόχθων, ejuſdem urbis civis.

Αὐτόχρημα ὅμοιον. Omnino ſimile. Ælianus: *Confeſtim tranſiliens tranſtra, navi Aſdrubæ fugere properăti manū injecit, puppimque valide retinuit Clatius.* Et Ariſtophanes: *At fieri non poteſt, ut Paphlagonem quicquam lateat. Ipſe enim videt omnia, alterumque pedem in Pylo, alterum vero in foro habet. Cumque tam grandibus incedat paſſibus, podex ejus revera eſt inter Hiantes.* Αὐτόχρημα hic ſignificat, omnino, vere. Χάονες vero eſt gens Epirotica.

Αὔτως. Fortuito. Fruſtra. Temere.

Αὐτῷ στεφάνῳ. Cum ipſa corona. *Adeo ut quilibet inebriatus cum ipſa corona face correpta abeat.*

Αὐτοῖς παλάροις ἐδ. *Cum ipſis calathis caſeum cdis.* Athenienſibus uſitatum eſt ut ſine præpoſitione σὺν dicant, αὐτοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς παλάροις.

1 Ὅμηρος] Il. Z. v. 80.

2 Αὐτοῦ τῇδε μάλα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τ.] Hæc verba decerpta ſunt ex Epigrammate, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. VII. Epigr. XVIII. ut Portus etiam obſervavit.

3 Τόσσης γὰρ χρόνος ἄλλον ἐπ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in *Ajacem*, quod legitur Anthol. lib. III. cap. XIV. Epigr. X.

4 Μὴ ἐπίπλαστον ἔχουσαν κ.] Vide infra v. Φιλόθηρος.

5 Αὐτόχρημα πηδῶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, τὴν ναῦν Ἀσδρ.] Idē fragmentū repetitur infra v. Κλάτιος. Vide etiam Reineſ. *Var. Lect.* p. 475.

6 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 292. (195. Ed. Baſ. *F.*)

7 Τὸν Παφλαγόνα λαθεῖν ἔχ οἷόν τε] Verſus hic ex Ariſtophane ſic in integrum reſtituendus eſt:

Ἀλλ' ἔχ οἷόν τ' τὸν Παφλαγόν' ἔδὲν λαθεῖν.

8 Ὥστε μεθυσθεὶς αὐτῷ στε.] Ariſtoph. *Eccleſ.* pag. 745.

Αὐχεῖ. καυχᾶται. καὶ Αὔχῃ, καυχᾷ.

Αὔχημα. σεμνολόγημα. ὕψωμα. [1] Καὶ ὅπ ἅπτε αὐχήμαλ@, ἐφ' ἃ νῦν εἰσιν, ἐκόντες ὑποβήσονσ), καὶ ποιήσουσιν ἐξουσίαν σοι πράττειν, ὅ, τι ἂν αὐτοῖς ὑπολαμβάνῃς συμφέρειν. Καὶ αὖθις· Ἀπὸ οἵας λαμπρότητ@ καὶ αὐχήμαλ@ ἅ πρώτου, εἰς οἵαν τελευτὴν καὶ ταπεινοφροσύνην ἀφῖκτο.

Αὐχμηρὰ τράπεζα. ἡ ξηρὰ καὶ πενιχρά. καὶ Αὐχμηρόν. συγνόν, ἢ σκολεινόν.

Αὐχμεῖς [2] αἰσχρᾶς. ῥυπαρὸς εἶναι δοκεῖς. ὡς τῷ δικαίῳ παρεσκαμμένῳ. ὁ δὲ ἀνθέπτε· Σὺ δέγ' εὖ πράττεις. καὶ Αὐχμοί, ἀνομβρία. καὶ [3] Ἀριστοφάνης·

Αὐχμὸς γὰρ ἂν τὸ σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν.

ἀντὶ [4] τοῦ, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν αὐχμὸς τὰ σκευαρίων. μετωνυμικῶς. καὶ Αὐχμώδης, ξηρᾷ, ῥυπῶλ@. καὶ Αὐχμῶντες, συγνοί, ἢ σκολεινοί.

Αὖχ@. τὸ ὄσπριον. ἀρσενικῶς.

Αὐχῶντες. καυχώμενοι.

Ἀφαγνίζαι. [5] ἀποδῦναι. καθιερῶζαι. λέγε) δὲ καὶ τὸ συλῆζαι.

Ἀφάδι@. [6] ὁ μὴ ἀρέσκων. Ἀδεῖν γὰρ τὸ ἀρέσκειν.

Ἄφακα. [7] ἐν τῷ Χειρώδῃ@.

Ἀφαλόν τε. [8] τὸ ἄλοφον· ἵνα λανθάνοι. Φαλοὶ γὰρ τὰ ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας λαμπρὰ ἀσπίδισκια. λόφοι δὲ, αἱ τειχώσεις.

Ἀφαμαρῄσῃ. ἀπολυχήσῃ. στερηθείσῃ.

Ἀφανές. τὸ σκολεινόν. καὶ Ἀφανέστερα. Τότε δὴ, καὶ μεσημβρίας ἐπεχούσης, πάντα ἦν νυκτὸς ἀφανέστερα. [9] Ἀφανῆς ὐσία λέγε) ἡ ἐν χρήμασι, καὶ σώμασι, καὶ σκεύεσι. Φανερὰ δὲ [10] ἡ ἔγγει@. ὅπω Λυσίας.

Ἀφανίσαι. ἁ τὸ μολῦναι καὶ χρᾶναι δηλοῖ· ἀλλὰ ὅλως τὸ ἀνελεῖν καὶ ἀφανὲς ποιῆσαι.

Ἄφαντον φῶς. τὸ ἐκ πυρίτου λίθου. [11] Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ·

Ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρου ἐκλείβων μόλις
Ἔφηῦ' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' ἀεί.
Οἰκουμένη γὰρ ἐν τέχνῃ πυρὸς μετὰ
Πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.

Αὐχεῖ. Gloriatur. Et Αὔχῃ, gloriare.

Αὔχημα. Gloriatio. Jactatio. Faſtus. *Facile ponent ſpiritus iſtos, quibus nunc tument, & arbitrio tuo committent, ut agas, quæ in rem ipſorum fore videbuntur.* Et iterum: *Ex quo ſplendore & quanto faſtu ad quem tandem ſtatum & animi ſubmiſſionem redactus eſt?*

Αὐχμηρὰ τράπεζα. Sicca & pauper menſa. Et Αὐχμηρόν, ſqualidum, triſte, aut obſcurum.

Αὐχμεῖς αἰσχρᾶς. *Valde ſqualidus es & ſordidus.* Juſtus enim contemni ſolet. Ille vero reſpondet: *Tu autem feliciter rem geris.* Et Αὐχμοί, ſiccitates. Et Ariſtophanes: *Squalor enim ſupellectilis me perdidit.* [Id eſt, paupertas me perdidit.] Per metonymiam. Et Αὐχμώδης, ſicci, ſordidi. Et Αὐχμῶντες, triſtes, obſcuri, ſqualidi.

Αὖχ@. Genere maſculino legumē ſignificat.

Αὐχῶντες. Gloriantes. Se jactantes.

Ἀφαγνίσαι. Exuere. Conſecrare. Item, ſpoliare.

Ἀφάδι@. Qui non placet. Ἀδεῖν enim placere ſignificat.

Ἄφακα. Aphaca. Vide in Χειρώδῃ@.

Ἄφαλον. Galeam cono & criſta carentem: [qualem capiti ſuo impoſuit Diomedes,] ut lateret. Φαλοὶ appellantur ſplendidi & nitentes galearum coni. Λόφοι, vero, criſtæ ex ſetis equinis confectæ.

Ἀφαμαρῄσῃ. Ei, quæ ſpe fruſtratur; vel voti ſui compos non fit.

Ἀφανές. Obſcurum. Et Ἀφανέστερα, obſcuriora. *Tunc autem, quamvis eſſet meridies, omnia erant nocte obſcuriora.* Ἀφανὴς ὐσία [ab Atticis] vocantur opes, quæ in pecunia numerata, mancipiis, & ſupellectile conſiſtunt. Φανερὰ vero, agri & fundi. Ita Lyſias.

Ἀφανίσαι. Non ſignificat inquinare & polluere; ſed omnino de medio tollere & delere.

Ἄφαντον φῶς. Ignis non apparens: ſive ignis, qui ex pyrite lapide exuditur. Sophocles *Philoctete: Sed ſaxa ſaxis collidens vix inde elicui latentem ignem, qui me huc uſque ſervavit. In domo enim, quam inhabito, beneficio ignis omnia abunde mihi ſuppetunt, præterquam ſanitas.*

1 Καὶ ὅπ ἅπτε αὐχήμαλ@, ἐφ' ἃ νῦν εἰσιν, ἐκόντες ——— σωσοίσθν] Hæc ſunt verba Dionyſii Halicarnaſſenſis lib. VIII. pag. 519. ſed apud quem pro ἅπτε legitur τᾶπ, uti etiam hic apud Suidam ſcribendum eſt. Vide etiam infra v. Ὑποβήσονται, ubi idem fragmentum repetitur.

2 Αὐχμεῖς αἰσχρᾶς ——— σὺ δέγ' εὖ πράττεις] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Nubibus* pag. 176. (106. Ed. Baſ. P.)

3 Ἀριστοφάνης] In *Pluto* pag. 85. (42. Ed. Baſ. P.)

4 Ἀντὶ τοῦ, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν αὐχμὸς τὰ σκ. μετωνυμικῶς] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis, ſed mutila, quæ integra hic deſcribuntur: Τὸ ἐξῆς, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν αὐχμὸς τὰ σκευάρια· ἢ τὸ ὢν, ἀντὶ τοῦ ξηρὸς γενόμενος· κατὰ πᾶσαν ἀπώλεσε τὰ σκεύαρια. ὅλως. Μετωνυμικῶς δὲ ἀπολέσαι με τὰ σκεύαρια ἐποίησεν.

5 Ἀποδῦναι] Scribendum eſt ἀπεδῦσαι, vel, ut Porto videtur, ἀποδῦσαι, i. e. exuere. Heſychius, Ἀφαγνίσαι, ἀποδύσαι, ἢ συλήσαι. Καὶ ἀφαγνίσαι (ſic enim locus ille ſupplendus eſt) καθιερώσαι. ἀφοσιώσαι.

6 Ἀφάδι@] Vide etymologum.

7 Ἄφακα] Eſt nomen urbis Phœniciæ, inter Heliopolim & Byblim olim ſitæ, ubi celebre erat templum Veneris, quod Conſtantinus M. evertit, ut refert Sozom. *Hiſtor. Eccleſ.* lib. II. cap. V.

8 Ἄφαλόν τε. τὸ ἄλοφον] Scribendum eſt, ἄφαλόν τε τὸ ἄλοφον. Reſpexit enim Suidas ad locum illum Homeri Il. K. 257. 258.

Ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκε
Τετρήρη· ἄφαλόν τε θ' ἄλοφον.

Loquitur ibi Poeta de galea Diomedis.

9 Ἀφανὴς ὐσία λέγεται, ἡ ἐν χρ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum & Valeſium. Confer etiam Salmaſium *de Modo Uſur.* pag. 85.

10 Ἡ ἔγγει@] Priores Edit. male habent ἡ εὐσει@, cujus loco ἔγγει@ ex Harpocratione repoſui. Loquitur hic enim Suidas de poſſeſſionibus terreſtribus, ſive, ut Juriſconſultorum vocibus utar, bonis immobilibus, qualia ſunt, agri, fundi, & domus: quæ Græci ἔγγεια vocant.

11 Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ] Pag. 387. ut Portus obſervavit.

Ἀφάπ-

Ἀφάπλειν.[1] Ἀππιανός· Ἵζη δὲ προμάχους ξύλα παχέα ἐχούσας διπήχεα σεσιδηρωμένα, ἃ ἔμελλον ὡς καταπέλτας ἐπὶ χεῖρας ἐς τοὺς ἐλέφαντας ἀφάπλειν. τινές, προσκολλᾶν.

Ἀφαρεύς, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ σοφιστοῦ Ἱππίου καὶ Πλαθάνης,[2] πρόγονος δὲ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, ἀκμάζας ἐπὶ τῆς ὀγδοηκοστῆς πέμπτης Ὀλυμπιάδος, ὅτε καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος.

Ἀφαρεί.[3] ἐσπουδασμένως καὶ ἀπροσκέπτως τι πρᾶξαι.

Ἄφαρον.[4] τὴν λιπαρὰν γῆν· τὴν πολλὰ μήπω ἀρόσιμον.

Ἀφαρόωσι. ἀντὶ τοῦ ἀροῦσιν.

Ἀφάρτεροι. ταχύτεροι. ἀπὸ τοῦ ἄφαρ, ὃ σημαίνει τὸ ἐξαίφνης.

Ἵπποι δέ τοι ἔασιν ἀφάρτεροι, οἵ τὸ πάρος περ. Ὅμηρος.[5]

Ἀφασία. ἀφωνία.

Ἁφή. μία τῶν πέντε αἰσθήσεων. ἀπὸ τοῦ ἁφῶ ῥήματος δευτέρας συζυγίας· ἐξ οὗ προήχθαι γέγονε τὸ ἁφάσω. ἡ δὲ ἁφὴ δασύνεται. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀφῶ περισπωμένου γεγονέναι. καὶ ἀπὸ τοῦ ἄφω βαρυτόνου.

Ἁφὰς λύχνων. Ἡρόδοτος λέγει.

Ἁφάσων. ψηλαφῶν. Ἡρόδοτος.

Ἄφαλοι. μεγάλαι, ἢ καταπληκτικαί· ὡς[7] Ἐπιγράμματι·

Τρεῖς ἄφαλοι κεράεσσιν ὑπ' αἰθούσαις τοι, Ἄπολλον,
Ἄγκειναι κεφαλαὶ[8] Μαινάλιαι ἐλάφων.

Ἀφαυανθήσομαι. ξηρανθήσομαι. καὶ Ἀφαύει. ὁ Ἀριστοφάνης·

Τὰς ἀλλοτρίας ἁμῶν χάρις, τύτας
Ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει, κἀποδόσθαι βούλεται.

τινές, ὁ Κλέων τὰς ἀλλοτρίας καμάτους αὐτὸς γεωργῶν καὶ καρπούμενος.[10] αἰνίσσεται δὲ πρὸς τὴν Πύλον, ὅτι τοῦ Δημοσθένους προπεπονηκότος, αὐτὸς τὴν νίκην ἐπιγράφεται πρὸς τὴν ἐν Σφακτηρίᾳ.

Νῦν δὲ τὰς χάρις ἐκείνας, ἃς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
Ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει, κἀποδόσθαι βούλεται.

ἐπὶ τοῦ αἰχμαλώτων. ἀπὸ τοῦ ἁπτοῦ χάρις εἶπεν,

Ἀφάπλειν. Appianus: *In prima acie collocavit milites, fudibus bicubitalibus ferratisque armatos, quas tanquam catapultas in elephantes cominus emissuri erant.*

Ἀφαρεύς. Aphareus, Athenienſis, orator, filius Hippiæ ſophiſtæ & Plathanes, & Iſocratis oratoris privignus: qui floruit Olympiade xcv. quo tempore & Plato Philoſophus.

Ἀφαρεί. Feſtinanter & inconſiderate aliquid agere.

Ἄφαρον. Agrum pinguem, nec dum ſæpe aratum.

Ἀφαρόωσιν. Arant.

Ἀφάρτεροι. Celeriores. Ab ἄφαρ, quod ſignificat celeriter, cito. Homerus: *Equi vero tui nunc ſunt celeriores, quam ante.*

Ἀφασία. Cum præ ſtupore loqui non poſſumus.

Ἁφή. Tactus. Unus ex quinque ſenſibus. A verbo ἁφῶ, quod eſt ſecundæ conjugationis: unde deductum eſt ἁφάσω. Ἁφὴ autem cum ſpiritu aſpero ſcribitur: quod tam a circumflexo ἁφῶ, quam a barytono ἄφω deduci poteſt.

Ἁφὰς λύχνων. Sic Herodotus vocat tempus, quo lucernæ primum accenduntur.

Ἁφάσων. Attrectans. Contrectans. Herodotus.

Ἄφαλοι. Magnæ, vel terribiles. In Epigrammate: *Tria ingentibus cornibus prædita Mænaliarum cervarum capita, tibi, Apollo, ſub porticu [templi tui] ſuſpenſa ſunt.*

Ἀφαυανθήσομαι. Siccabor. Areſcam. Et Ἀφαύει, ſiccat. Ariſtophanes: *Vir iſte alienam metens meſſem, ſpicas quas ligneis compedibus vinctas illinc adduxit, ſiccatas vendere vult.* Id eſt, Cleon alienorum laborum fructum ſibi vendicat. Alludit enim ad urbem Pylum, ubi cum Demoſthenes magnam belli partem ante confeciſſet, Cleon poſtea rei ibi bene geſtæ gloriam ſibi ſoli tribuit. [Verba autem Comici, paulo ante allegata,] de captivis intelligenda ſunt. Per tranſlationem enim, a meſſe ductam, ſpicas vocat captivos, quos vivos intra diem conſtitutum adduxit,

1 Ἀφάπλειν. Ἀππιανός] Cum locum hunc excerperet Suidas, corrupto procul dubio codice uſus fuit, quoniam hodie apud Appianum in *Libyc.* pag. 35. pro ἀφάπτειν rectius ſcriptum eſt ἀφήσειν; quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

2 Πρόγονος δὲ Ἰσοκράτους ὁ ῥήτορος] Aphareus hic non ſolum Iſocratis fuit privignus, ſed etiam filius adoptivus, ut nos docet Dionyſius Halicarnaſſæus *Iſocrate* pag. 102. ubi ſic inquit: Μηδεὶς οἰέσθω ὑπολαβών, μηδ' ὅτι Ἀφαρεὺς ὁ σοφιστὴς ὁ Ἱππίου καὶ Πλαθάνης ἐγένετο Ἰσοκράτους ὁμολογούμενος &c.

3 Ἀφαρεί· ἐσπουδασμένως ἢ ἀπρονοήτως.] Etymologus v. Ἄφαρ: Ἴωνες δὲ οἱ Ἐφέσιοι ἄφαρεὶ λέγουσι τὸ ταχέως καὶ ἀσκόπως ποιεῖν τι καὶ προπετῶς.

4 Ἄφαρον. τὴν λιπ. γῆν· πολλὰ μήπω ἀρότην.] Vide Etymologum v. Ἀφάρους.

5 Ὅμηρος] Locus, quem Suidas hic ex Homero citat, apud eum non exſtat, ſed alius ei ſimilis Il. Ψ. v. 311.

Τῶν οἱ ἵπποι μὲν ἐκὰς ἀφάρτεροι, ἐσθλὼ δὲ μάλιστα
Πάντων ἐν πεδίῳ.

Hunc locum Grammaticum noſtrum in animo habuiſſe puto.

6 Ἡρόδοτος] Lib. VII. pag. 288. ut Portus monuit.

7 Ἐν Ἐπιγράμματι· Τρεῖς ἄφαλοι κερ.] Diſtichum hoc decerptum eſt ex Epigrammate, quod ex Codice MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibemus alibi.

8 Μαιναλίαι] Scribendum eſt Μαιναλίων, ut recte legitur in Codice MS. Epigrammatum ineditorum.

9 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 310. (211. Ed. Baſ. *F.*) ubi verba Comici, quæ Suidas minus fideliter repræſentat, ſic ſe habent:

Κἄτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τἀλλότριον ἁμῶν ἔργος.
Νῦν δὲ τὰς χάρις ἐκείνας, ἃς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
Ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει &c.

10 Αἰνίσσεται δὲ πρὸς τὴν Πύλον, ὅτι τοῦ Δημοσθ.] Ad hunc locum illuſtrandum egregie faciunt ea, quæ notat Enarrator Comici ad verba illa *Nubibus* pag. 134.

Τοῖς ὑπὲ Πύλᾳ ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.

Vide etiam Thucydidem lib. IV. qui res ad Sphacteriam duce Cleone geſtas prolixe narrat.

ὃς ζῶντας ἄξειν καλεπαγγειλάμθω ὁ Κλέων, ἐμπεθέσμως ἤγαγε. Φησὶν ὅτ' Ἐκεῖνος, ὃς δήσας ἤγαγεν, ἀπολῦσαι ἀμνοεῖτω. καὶ Ἀφαύειν, καίειν. [1] Ἀποξυρεῖν ταδί, τὰ κάτω δ' ἀφαύειν.

Ἀφαυροτέροις. ἀσθενεστέροις.

--- Οὐ γὰρ ἀφαυρὸς
Ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα δίκης.

καὶ Ἀφαυρῷ, ἀσθενεῖ.

Ἀφάψαι. προσπολλῆσαι.

Ἀφ' αἱμαίων. τετέσι συγγενῶν. Ὁ δὲ συχνοὺς ἐφόνευσεν· ἐφείδετο δὲ ὅμως τῶν ἀφ' αἵματος.

Ἄφαιρεμα. ἀνάθημα, δῶρον, ἢ ξένιον. καὶ [2] Ἀφαίρεσις Ὑπερείδης ἰδίως τὴν εἰς ἐλευθερίαν λέγει.

Ἀφαυρῶν κροκίδας. [3] ἐπὶ τῶν πάνυ θωπευόντων ἐπὶ κολακείας. Ἄλλοι τε λέγουσι καὶ [4] Ἀριστοφάνης· Εἴ τις κολακεύει παρὼν, καὶ τὰς κροκίδας ἀφαυρῶν. καὶ ἀφαυρεῖ οὗτος, ἢ ῥινός· Ἀττικὴ ἡ σύνταξις.

Ἀφαυρῦμαι. γενικῇ. ἔστι [5] δὲ καὶ αἰτιατικῇ. Καὶ τὸ φρονεῖν ὑπὸ τῆς ἐξουσίας ἀφηρημένου.

Ἀφαὶς. πληγαῖς, ἢ χερσίν.

Ἀφεδρείας. [6] Ὅ γὰρ Ἡραΐσκος, εἰ αἰσθοῖτο φθεγγομένης γυναικὸς ἀκαθάρτου, ἤλγει τὴν κεφαλήν, καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφεδρείας.

Ἀφ' ἑδρῶν. Ἀπὸ τῶν ἑδρῶν. Ἕδραι γὰρ λέγονται [7] αἱ σέλλαι, [8] σελλάρια, σωτήρια. ἔστι δὲ καὶ εὐθεῖα ὁ ἀφεδρών, καὶ σημαίνει τὸ μέσον τοῦ σώματος τὸ πρὸς τὴν ἔξοδον. ὅπερ ὁ ἀφεδρὼν καὶ λετρὼν, βάρβαρα.

Ἀφεκτέον. γενικῇ.

Ἀφελές. [9] Ὁ δὲ ὑποφθέγγεται βαρβαρικὸν μύθου τινὰ καὶ ἀφελὲς, ἐνεργὸν δὲ ὅμως καὶ χρήσιμον, ὡς δεῖ πρότερον ἀποσβέσαι τὰς μελίττας, καὶ ἔπειτα τὸ μέλι σχολαίτερον ἀναιρεῖσθαι.

ut se facturum pollicitus fuerat. Sensus igitur est: Eos, quos vinctos adduxit, dimittere statuit. Et Ἀφαύειν, cremare. *Hanc partem radam: inferiora vero uram.*

Ἀφαυροτέροις. Infirmioribus. Imbecillioribus.

--- *Haud enim infirmus*
Ex Jove rectæ novit lances justitiæ.

Et ἀφαυρῷ. Infirmi. Debilis.

Ἀφάψαι. Agglutinare. Adjungere.

Ἀφ' αἱμαίων. Consanguinei. *Ille vero multos interfecit, & ne consanguineis quidem pepercit.*

Ἄφαιρεμα. Donarium. Donum. Et Ἀφαίρεσιν Hyperides peculiariter vocat assertionem in libertatem.

Ἀφαυρῶν κροκίδας. *Floccos ex vestibus legere.* Dicitur de iis, qui omnia assentationis gratia faciunt. Proverbio hoc cum alii usi sunt, tum etiã Aristophanes. *Si quis assentatur præsens, & floccos ex vestibus legit.* Et ἀφαιρεῖ οὗτος, ἢ ῥινός, (i. e. aufert aurem vel nasum) Attica est constructio.

Ἀφαυρῦμαι. Auferor. Et genitivo & accusativo jungitur. *Et cum imperii licentia sanam mentem ei ademisset.*

Ἀφαὶς. Ictibus. Plagis. Vel, manibus.

Ἀφεδρείας. *Heraiscus igitur, si mulierem impuram audivisset loquentem, confestim capite dolebat, & hoc argumento cognoscebat, illam laborare menstruis.*

Ἀφ' ἑδρῶν. A sellis. Ἕδραι enim dicuntur sellæ, vel latrinæ & foricæ. Dicitur etiam in casu recto ὁ ἀφεδρὼν, quod podicem significat. Ἀφεδρὼν vero & λετρὼν vocabula sunt barbara.

Ἀφεκτέον. Abstinendum est. Genitivo jungitur.

Ἀφελές. Simplex. *Ille vero proverbiale quoddam dictum, barbaricum illud quidem & simplex, efficax tamen & utile crebro in ore habebat, abigendas prius esse apes, & deinde mel per otium tollendum.*

1 Ἀποξυρεῖν ταδί, τὰ κάτω δ' ἀφαύειν] Hæc sunt verba Aristoph. *Thesmophor.* pag. 778. (517. Ed. Bas. *P.*) sed ubi pro ἀφαύειν legitur ἀφεύειν, quod magis placet.

2 Καὶ ἀφαίρεσις Ὑπερείδης ἰδίως τὴν εἰς ἐλευθερίαν λέγει] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauslacum.

3 Ἐπὶ τῶν πάνυ θωπευόντων ἕνεκεν κολακείας] Genus hoc adulationis Græci vocabant κροκύλεσμον. Hesychius: Κροκύλεσμον, τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκίδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων. Egregie huc facit locus apud Theophrastum in *Characteribus* cap. περὶ κολακείας, ubi inter notas adulatoris etiam hæc memoratur, τὸ ἀφελεῖν κροκίδα ἀπὸ τοῦ ἱματίου. Vide ibi Casaubonum.

4 Ἀριστοφάνης· Εἴ τις κολ.] Locus hic Aristophanis hodie non exstat.

5 Ἔστι δὲ καὶ αἰτ.] Monente Porto legere præstat, ἔστι δ' ὅτε καὶ αἰτ.

6 Ὅ γὰρ Ἡραΐσκος, εἰ αἰσθοιτο φθεγ.] Integrum locum Damascii, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Photius Cod. CCXLII. pag. 1049. & Suidas infra v. Διαγνώμων & v. Ἡραΐσκος.

7 Αἱ σέλλαι] Est vox Latina, significans locum, ubi (sit honos auribus) alvum exoneramus. Vide Casaubonum ad *Charact.* Theoph. pag. 270.

8 Σελλάρια, σωτήρια] Sic recte habent duo MSS. Parisienses. In prioribus vero Edit. non solum signum distinctionis, post σελλάρια ponendum, omissum est, sed etiam pro σωτήρια, male legitur σωτηρία, accentu in penultimam translato; quæ παρωλιόρθωσις procul dubio profecta est ab illis, qui ignorabant, quid σωτήρια hic apud Suidam significaret. Portum nihil hic vidisse versio ejus ostendit, quæ ita se habet: *Sellæ enim dicuntur sellæ: unde dicta sellaria salus.* Addit deinde: *Sic forsasse dicta salus, quam quis insidens equo sellam habenti adeptus est.* Sed hanc interpretationem & & conjecturam a veritate & mente Suidæ alieniissimam esse jamdudum monuit Reinesius *Var. Lect.* lib. III. cap. VII. qui recte ibidem observat, σωτήρια hic apud Suidam significare latrinam vel foricam. Ad hoc probandum adducit elegans Epigramma Agathiæ, in foricam urbis Smyrnæ compositum, quod exstat Anthol. lib. IV. cap. XXVIII. pag. 510. cum hoc lemmate: Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ εἰς σωτήρια τῆς Σμύρνης. Ipsum Epigramma tale est:

Πᾶν τὸ βρωτῶν ἀπατήλημα, καὶ ἡ πολύολβος ἐδωδὴ
Ἐνθάδε κεινωθήτω, πρὶν σφῶν ὄλεσε χάρμα.
Οἱ γὰρ φασιανοί τε καὶ ἰχθύες, οὓς ὑπὲρ ἰσθμὸν
Τέρψιες, ἢ πῆ τόσον βρώμασιν ἐξαπάτης,
Γίγνεται ἐνθάδε κόπρος. ἀποστυφὴ δ' ἀγορᾶς χαλκὸν
Ὁππόσα πινακλεὴς ἥδεται λευκανίη.
Ὅψις δὲ γλιχάσας τις, ὅτ' ἀθρόα μῆπιν ἀείρων,
Χρυσοῦ ποσάτις τὴν κόπριν ἐπρίατο.

Id est, interprete Reinesio: *Omnis hominum luxus & caro emptus cibus hic secernitur, & priorem perdidit gratiam. Phasiani enim, & pisces, & trita mortario [aromata,] & tanta ferculorum fraudes hic fiunt fercus. Expellit autem venter, quicquid famelica gula suscepit. Sed sero quis agnoscit, quod stulto consilio sordes tanto auro emerit.* Satis manifestum est, in hoc Epigrammate de forica sive cloaca agi. Cæterum, non tantum foricæ urbis Smyrnæ appellabantur σωτήρια, nec ad eas Suidas peculiariter hic respexit, ut idem Reinesius loco laudato existimat; sed appellatio ista omnibus latrinis communis erat, ut satis patet ex loco illo Constantini Acropolitæ, quem citat Ducangius in Glossario Græco: Ὅλως τὴν λαύραν παρελθέτω καὶ τὰ τῆ οἰκείων, ὡς δὴ καλεῖθθ σωτήρια, σαρώσατω πᾶ λύμασι. i. e. *Totum monasterium obeat, & latrinarum, quas σωτήρια vocamus, sordes everrat.* Joannes Hierosolymitanus ad illum locum: Πᾶσαν εἰσελθὼν τὴν τῆ λαύρας παρεκκλῆσι, & δι' ἑαυτῆ σκηνήσας τὰ ὑπ τῆς κέλλας τῆ μοναχῶν τῆ ῥυπσμάτων οἰκίσκε.

9 Ὁ δὲ ἐπιφθέγγεται βαρβαρικὸν μῦθ τι καὶ ἀφ.] Apud Agathiam lib. III. pag. 78. unde locus iste depromptus est, sic legitur: Τοιαῦτα σκεῦθ ἅμιλλ ἐπιφθέγγετο παροιμιώδές τι βαρβαρικὸν μῦθον καὶ ἀφελὲς &c. Vide etiam infra v. Σχολαίτερον, ubi fragmentum hoc repetitur, & pro ἐπιφθέγγετο rectius legitur εἰπιφθέγγετο.

Ἀφέλεια.

Ἀφέλεια. [1] Δαμάσκιός φησιν, ὡς Ἰσίδωρος πρὸς τῇ ἀφελείᾳ καὶ ἀψευδείαν ἠγάπα λαφυρώντως, καὶ ἀπεδήλου· ὥστε καὶ εὐφύγλωττος εἶναι πέρα τοῦ δέοντος, καὶ οὐδ' ὑπὸν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ προσποιούμενον. καὶ Ἄφελής, ἐπὶ τοῦ ὑγιὴς καὶ ὁλόκληρος, ἢ μέγας, καὶ ἀνεπικώλυτος. καὶ Ἀφελές ὁμοίως.

Μισῶ [2] τ' ἀφελῆ, μισῶ τ' σάφρονα λίαν.

ἐπὶ τῆς ἀπονήρου καὶ δοσπύγου. Καὶ τὰ ὀπτόλια ἀφελῶς γράφειν. καὶ Ἀφελῶν πεδίων. [3] Ἀριστοφάνης περὶ Κρατίνου·

Ἀφέλεια. Simplicitas. Damaſcius ait, *Iſidorum non ſolum ſimplicitatis, ſed etiam veracitatis admodum ſtudioſum fuiſſe, adeo, ut apertius & ſimplicius loqueretur, quam par eſſet, & nihil prorſus ſimulati in ſe haberet.* Et Ἄφελής, ſanus, integer; vel magnus, & quem nemo impedit. [In Epigrammate:] *Odi ſimplicem, odi etiam pudicam nimis.* Hic ἀφελὴς dicitur de muliere, quæ omni aſtutia caret, & facile ſui copiam cuilibet præbet. Et, Epiſtolas ſimplici ſtilo ſcribere. Et Ἀφελῶν πεδίων, planorum camporum. Ariſtophanes de Cratino inquit: *Qui multa olim fluens cum laude per planos campos manabat* &c.

--- Ὃς πολλῷ ῥεύσας πώτ' ἐπαίνῳ
Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, [καὶ [4] τῆς χάσεως θαυμάσιος,
Ἐφόρει τὰς ὀφρῦς, καὶ τὰς πλαλάνας, καὶ τὰς ἐχθρὰς προσηλύμενος·
Αἶσαι δ' οὐκ ἰὼ ἐν ξυμποσίῳ πλοῖ, Δωρεῖ συκοπέδιλε,
Καὶ, Τέκνον θυπαλάμων ὕμνων. ὅπως ἰώσῃ-σεν ἐκεῖν.
Νεοὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὁρῶντες θαλερῶντ' ἐκ ἐλεεῖτε,
Ἐκπεπλεσμένον τῶν ἡλέκτρων, καὶ τῷ τένε οὐκ ἔτ' ἐνόντ,
Τῶν δ' ἀρμονιῶν λαχάσκουσῶν. ἀλλὰ γέρων ὢν περιέρρει,
Ὥσπερ Κοννᾶς, σφάνον μὺν ἔχων αὖον, δίψῃ δ' ἀπολωλώς.
Ὃν χρὴ λαβὼν τὰς πρωτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ Πρυτανείῳ.]

τετέσιν, εὐδοκιμήσας πολλάκις. ὁ γὰρ Κρατῖνος ἑαυτὸν ἐπῄνεζεν ἐν Πυτίνῃ, λέγων·

Ἄναξ [5] Ἄπολλον τὸ ἐπῶν τὸ ῥεύμα
Καναχῶσι πηγαί, δωδεκάκρηνον σόμα.
Ἰλισὸς ἐν τῇ Φαρυγγίᾳ, τί ἂν εἴποιμί σοι;
Εἰ μήγε βυσθείη αὐτοῦ τὸ σόμα,
Καλακλύσῃ τοῖς σόμασιν.

Hoc eſt, qui ſæpe plauſum meruit. Cratinus enim ſe ipſe in *Pityne* laudavit dicens: *Rex Apollo, os meum perennis & uberrimi fontis inſtar copioſe & cum ſtrepitu carmina fundit. Iliſſus fluvius eſt in faucibus. Quid dicam tibi? Niſi enim quis obturaverit os ejus, omnia inundabit poematis.*

Ἀφελχθείη. κωλυθείη. Ξυμβελεύειν ἐδόκει, εἴ πι ἀφελχθείη τῆς ὁρμῆς ταύτης.

Prohibeatur. Revocetur. *Conſulere ipſi viſum eſt, ſi forte ab hoc impetu revocari poſſet.*

Ἄφεμα. Ὧν καὶ τὸ ἄφεμα μὴ ῥώμης ἰοῦ.

Ἄφεμα. Emiſſio. Ejaculatio. *Quorum & ipſa ejaculatio violenta erat.*

Ἀφέμβυον. γενικῇ. ἀναχωρήσαντα, ἀποστάντα, ἀνιπλέοντα.

Ἀφέμβυον. Genitivo jungitur. Recedentem, abſcedentem, contradicentem.

Ἄφεν. [6] πλόσι. τὸ ἄφεν οὐδετέρως.

Ἄφεν. Divitiæ. Dicitur etiam τὸ ἄφεν genere neutro.

Ἀφέντες [7] τὸν ὑπέραν τὸν πόδα διώκουσιν. ἐπὶ τῶν τὰ ἀναγκαῖα μὴ παραλιμπανόντων, τὰ περιττὰ δὲ προσμαμυώντων. παρὰ Ὑπερίδῃ.

Ἀφέντες τὸν ὑπ. *Omiſſo fune antennæ pedem veli ſectantur.* Dicitur apud Hyperidem de iis, qui neceſſaria omittunt, iiſque ſupervacanea præferunt.

Ἀφέξει. ἀποκωλύσῃ. ἀποσήσῃ. καὶ Ἀφέξομαι, παύσομαι, ἀποσήσομαι.

Ἀφέξῃ. Prohibebit. Amovebit. Arcebit. Et ἀφέξομαι, abſtinebo, ceſſabo, abſcedam.

Ἀφέωκα. Δωρικόν. Ἄφεικα δὲ, τὸ Ἀττικόν. κέχρηνται δὲ καὶ Ἴωνες, ὡς Ἡρόδοτος.

Ἀφέωκα. Doricum. Ἄφεικα vero, Atticum. Dimiſi. Hoc autem utuntur & Ioues, ut Herodotus.

Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. [8] αὐτυπόστακτον.

Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμ. *Remiſſa tibi ſunt peccata tua.* Eſt ſubjunctivus.

1 Δαμάσκιός φησιν, ὡς Ἰσίδωρος πρὸς τῇ ἀφελείᾳ κ.τ.λ.] Idem fragmentum Damaſcii legitur etiam in Collectaneis Photii pag. 1032. ut Pearſonius obſervavit.

2 Μισῶ τ' ἀφελῆ, μισῶ τ' σάφρονα λίαν] Verba hæc leguntur Anthlog. Epigr. lib. VII. pag. 631. (486. Edit. Henr. Steph. *P.*)

3 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 319. (219. Ed. Baſ. *P.*)

4 Καὶ τῆς χάσεως——ἐν τῷ Πρυτανείῳ] Verba hæc, uncis inclusa, in verſione prætermiſi, quoniam nihil ad vocem ἀφελὴς faciunt, ſed prorſus ſupervacanea ſunt. & abſque judicio ex modo laudato loco Ariſtophanis huc tranſlata.

5 Ἄναξ Ἄπολλον, τὸ ἐπῶν τὸ ῥεύματος——τοῖς σόμασιν] Verſus hi apud Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 319. (219. Ed. Baſ. *P.*) emendatius ſic leguntur:

Ἄναξ Ἄπολλον, τὸ ἐπῶν τὸ ῥεύματος
Καναχῶσι (malim καναχῶσ) πηγαί, δωδεκάκρηνον σόμα.
Ἰλισὸς ἐν Φαρυγξί. τί ἂν εἴποιμί σοι;
Εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσῃ τις αὐτοῦ τὸ σόμα,
Ἅπαντα πῦτα καταλύσῃ ποιήματα.

Tres priores verſus citat etiam Tzetzes Chil. VIII. cap. CLXXXI v. Vide etiam infra v. Δωδεκάκρηνον.

6 Πλόσι] Legendum eſt πλοῦτος, ut Portus etiam monuit.

7 Ἀφέντες τὸν ὑπέραν τὸν πόδα διώκουσιν] Vide paulo inferius v. Ἀφείς.

8 Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου] Matth. IX. 2.

9 Αὐτυπόστακτον] Imo potius ἀναιτίως παρακείμενον. Vide Etymologum v. Ἀφέωκα.

Ἀφερπύσαι.[1] βαδίσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἑρπετῶν. ὃν τύτῳ δὲ τιὼ ἥσυχον κλοπιὼ τιὼ ἐπὶ τιὼ χύτραν δηλοῖ. Ἀριστοφάνης ἐν Πλύτῳ·

Ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως [2]ἀφερπύσαι.

[3]Ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τῶτον. τυτέστιν, ἀπὸ κανόνων. Βαλβὶς γὰρ ἡ ἄφεσις [4]τῶ δρόμων.

Ἀφέσθαι. ἀποχέσθαι.

Ἀφ' Ἑστίας. ἀπὸ τῆ οἰκίας. [5]Ἀφ' Ἑστίας μυεῖσθαι. Ἀφ' Ἑστίας μυήμων, Ἀθηναῖος ὢν.

Ἀφέται. τόπος Ἀθήνησιν, [6]ἔνθα ὁ φόλος Ξέρξῃ τὸ πρῶτον ἐδυστύχησε διὰ λιμένων ἀνεπιηδειότητα. ὅθεν τὸν Βορέαν Ἀθηναίων σύμμαχον εἶναι νομίζυσιν. χρήσας δ' ἣν ὁ Θεὸς καὶ ἀνέμῳ συγγενεῖ θύειν. εἶναι[7] δὲ συγγενὴς λέγεται διὰ τὴν Ὠρείθυιαν.

Ἀφετηρία.[8] ἀρχή. θύρα τῆ ἱπποδρόμυ. Ἀφετήρια δὲ ὄργανα, τὰ πολιορκητικά. Τὰ δὲ ἀφέλησια ὄργανα διῆκσιν ἐπὶ τῆ τείχυς.

[9]Ἄφθυε τῶν Φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς κόκκους.

Ἀφθυθεὶς τὸν πρωκτόν. Ἀριστοφάνης· ἀντὶ τῆ φλογιαθεὶς.

Ἀφειδήσας. γενικῇ. ἀμελήσας. Καὶ τὸν τρόπον ἀφειδεστάτω ἦτλυ, καὶ φονικώτατα. Καὶ Ἀφειδία, καρτερία. καὶ Ἀφειδῶς, ἀπρομηθύτως, ἀβύλως. Ἀγαθίας· [10]Ὁ δὲ νεώτερος ὢν, καὶ ὅπως ἐντελῶς τὰς τῆς Φύσεως ὁρμὰς ἐπέχοι καὶ ἐγκαθείργειν δυνάμυος, ἀλλὰ πλέον τῆ προμυθῆς καὶ βεβηκότος τῷ Φιλοδοξῆσαι τῆ τρόπυ πρὸς τῆ μελέτυ ἐγκείμυος, ἀφειδῶς ἐπῄει τοῖς πολεμίοις.

Ἀφεῖκα, τὸ Ἀττικόν. τὸ δὲ ἀφέωκα, Δώριον. κέχρηνται δὲ καὶ Ἴωνες, ὡς Ἡρόδοτος.

Ἀφείλετο.[11] αἰτιατικῇ. ἥρπασεν. ἀνέσπασε. λέγεται δὲ καὶ ἀφέλατο μετὰ διφθόγγυ.

Ἀφεῖνται. προίενται. ἠμέλησαι. Ποῖ φέρομαι; πάντα δὲ φερῶν οἱ ἀφεῖνται.

Ἀφεὶς,[12] καὶ ἀπαλλάξας. τὸ μὲν ἀφεὶς ὅτι, ὅταν ἐπλύσῃ τίς τινα τῶν ἐγκλημάτων, ὧν ἐνεκάλει αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπαλλάξας, ὅταν πείσῃ τὸν ἐγκαλοῦντα ἐπιστῆσαι, καὶ μηκέτι ἐγκαλεῖν. ὅτω Δημοσθέ-

Ἀφερπύσαι. [Suspenso gradu] ire. [Furtim accedere.] Per metaphoram a reptilibus ductam. Aristophanes *Pluto*: *Ad quam vehementer cupiebam adrepere.* Significat clandestinum furtum, quo [Carion] ollam furripere cupiebat.

Ἄφες ἀπὸ βαλβ. *Emitte ex carceribus & me & istum.* Βαλβὶς significat locum, unde cursus initium fiebat.

Ἀφέσθαι. Abstinuisse.

Ἀφ' Ἑστίας. A Vesta. A domo. Et ἀφ' Ἑστίας μυεῖσθαι, Vestæ sacris primum initiari. *Ille vero, qui Vestæ sacris primum initiabatur, Atheniensis erat.*

Ἀφέται. Aphetæ, locus Athenis, ubi classis Xerxis primam cladem accepit, propter portus minus commodos. Hinc Boreas Athenienſium in bellis socius fuisse creditur. Oraculum enim redditum fuerat Athenienſibus, ut sacrificarent vento cognato, qui dicitur esse [Boreas;] propter Orithyam.

Ἀφετηρία. Initium. Carceres in Circo. Ἀφετήρια ὄργανα vero sunt machinæ bellicæ, quibus in obsidionibus urbium utuntur. *Et machinas bellicas per muros disposuit.*

Ἄφθυε τῶν Φασ. *Torre, mulier, phaselorum tres chœnices.*

Ἀφθυθεὶς τὸν πρωκτόν. Ustus podicem. Aristophanes. Ἀφθυθεὶς enim hic idem significat, quod φλογιαθείς.

Ἀφειδήσας. Genitivo jungitur. Qui nullam alicujus rationem habet. *Ingenio erant crudelissimo & cædium cupidissimo.* Et Ἀφειδία, tolerantia. Et Ἀφειδῶς, inconsulte, temere. Agathias: *Ille vero, cum esset juvenis, nec dum impetum animi penitus coercere & refrænare nosset, sed gloriæ cupiditati, cui supra modum addictus erat, magis obsequeretur, quam prudentiæ & consilio, hostes audacter aggressus est.*

Ἀφεῖκα. Atticum. Ἀφέωκα vero, Doricum, quamvis & Iones eo usi sint; ut Herodotus.

Ἀφείλετο. Abstulit. Avulsit. Dicitur & ἀφείλατο, cum diphthongo. Accusativo jungitur.

Ἀφεῖνται. Produntur. Negliguntur. *Quo feror?* * * *

Ἀφεὶς & ἀπαλλάξας [differunt.] Illud enim dicitur, cum quis aliquem criminum, quæ ipsi objecerat, accusare desinit. Ἀπαλλάξας vero, cum quis accusatori persuadet, ut

1 Ἀφερπύσαι. βαδίσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἑρπ.] Ex Enarratore Comici ad *Plutum* pag. 71. (36. Ed. Bas. P.)

2 Ἀφερπύσαι] Apud Aristophanem loco laudato rectius legitur ἐφερπύσαι.

3 Ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τῶτον.] Hæc sunt verba Aristophanis *Equit.* pag. 354. ubi pro τῶτον rectius legitur τυτί.

4 Τῶ δρόμων] Malim τῶ δρομέων, ut apud Etymologum v. βαλβίς.

5 Ἀφ' Ἑστίας μυεῖσθαι] Vide Enarratorem Comici ad *Vesp.* p. 491.

6 Ἔνθα ὁ φόλος Ξέρξῃ τὸ πρῶτον ἐδυσ.] Historiam narrat Herodotus lib. VII. pag. 283. qui omnino cum hoc loco Suidæ conferendus est.

7 Εἶναι δὲ συγγενὴς λέγεται διὰ τὴν Ὠρείθυιαν.] Vide infra v. Γαμβρὸς Ἐρεχθέως.

8 Ἀφετηρία. ἀρχή. θύρα τῆ ἱπποδρ.] Vide omnino Salmasium in *Plin. Exercit.* pag. 648. qui pro ἀρχὴ, θύρα hic apud Suidam ex Eudemo reponendum monet ἀρχήτυπα: quod interpretatur *limina & primæ fores.*

9 Ἄφθυε τῶ φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς κ.] Hæc sunt verba Aristoph. in *Pace* pag. 708. (477. Ed. Bas. P.) sed ubi pro ἄφθυε legitur ἄφθωνε.

10 Ὁ δὲ νεώτερος ὢν, ὅπως ἐκπλῆς τὰς τῆ Φ.] Hoc fragmentum legitur apud Agathiam lib. v. pag. 169.

11 Ἀφείλετο. αἰτιατικῇ. ἥρπασεν] Ut παρθλογία loci hujus evitetur, legendum est, Ἀφείλετο. αἰτιατικῇ. ἥρπασεν. ἀνέσπασε. λέγεται δὲ καὶ ἀφέλατο, ὥνδο διφθόγγυ. Vel, ut Porto placet, Ἀφείλετο. αἰτιατικῇ. ἥρπασεν. λέγεται δὲ καὶ ἀφέλατο μετὰ διφθόγγυ.

12 Ἀφεὶς, καὶ ἀπαλλάξας. τὸ μὲν ἀφ.——ἀφῆς τὸν ἐγκαλέσαντα] Ex Harpocratione.

νης καὶ Ἰσαῖος. ἔστι δὲ καὶ ὅπως εἰπεῖν, ὡς ἀφίησι τὰς μέν γε ἐκείνων, ὧν ἐγκαλεῖ· ἀπαλλάττει δέ, ὅταν μηδὲ ἄλλον τινὰ ὑπολίπηται ἑαυτῷ λόγον πρὸς τὸν ἐγκαλούμενον. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο πρὸς τῷ Δημοσθένει. Καὶ παροιμία· Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διάκει. ἡ παροιμία πρὸς Ὑπερείδην. ἐπὶ τῶν παριέντων μὲν τὰ σπουδαιότερα, περὶ δὲ τὰ φαῦλα διαβόντων. Ὑπέραι δ' εἰσὶν ναυτικαὶ σχοῖνοι, αἷς μετάγεται τὸ κέρας. καὶ Ἀφεῖσθαι παίζειν λέγει ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς ἑορταῖς σχολάζοντων, καὶ πρὸς παιδιὰν ἀφειμένων· μάλιστα δὲ ἐπὶ παίδων ἀφειμένων παίζειν.

pue vero de pueris dicitur, quibus ludendi potestas facta est.

Ἀφή.[2] λέπρα. λέγει δὲ καὶ ἡ ψηλάφησις. καὶ αὐτὴ ἡ αἴσθησις. ἔστιν ἐν τῷ Αἴσθησις.

Ἀφηβηκότι. γεγαπνίκι. ὑποβεβηκότι τὴν ἥβην, τουτέστι τὴν νεότητα.

Ἀφηλικέστερον. Ὁ δὲ Καῖσαρ τοὺς μὲν ἀφηλικεστέρους ἀφῆκε τῆς στρατείας· τοῖς δὲ τὴν στρατιώτιμον ἡλικίαν ἔχουσι θέατρον ἔστησεν. Ἀρριανός· Παιδὸς γὰρ ὄντος ἀφήλικος ὑπεδεδύετό τε αὐτοῖς μέλον, καὶ ὑπὸ τῷ ἐκείνου προσχήματι πᾶν ὅ, τι ἦν καθ' ἡδονὴν σφίσι πράξειν ἐς τοὺς ὑπηκόους. Καὶ αὖθις· Τὸν μὲν νεανίαν, τὸν δὲ ἀφηλικέστερον. καὶ Ἀφήλικα, τὸν πρεσβύτην. τινὲς δὲ λέγουσι τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ μηδέπω τῆς ἐνούσης ἡλικίας παιδός· ὅθεν δεῖ φυλάττεσθαι. ἐπὶ γὰρ τοῦ πρεσβύτου λέγεται.

Ἄφημον.[3] ἀποθυής.

Ἀφιλιαστής. ἀνυπότακτον. ὑπερήφανον.[4] Οἱ δὲ ἀφιλίαζαν μὲν αὐτὸν τῆς φιλίας· ἐβεβλήθησαν δὲ ἀφαμαρτύρητον τοῦτο τρόπον τινά. τὴν γὰρ εἰκόνα Φιλίππου, ὡς ἀνάθημα κειμήλιον, καθέσπασαν.

Ἀφήτορα.[5] ὃ κοινότερον, ἀλλὰ τοῦ Πυθίου· οἷον ὁμοφήτορα. ἀφ' οὗ τὸ οἷον εἰς λόγους ἔρχεσθαι τοῖς χρησμῳδοῦσιν.

Ἀφιᾶσι. καταλιμπάνουσιν.

Ἀφῖγμαι. παραγέγονα. "Ἀφιξομαι ὑμῖν δύο ἡμερῶν ὕστερον· οὐδὲ ἐψεύσατο. Καὶ αὖθις Αἰλιανός· Ὁ δὲ ὕπαρ εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, καὶ ἱκετικῇ δεήσει τῷ πήρωσιν τῆς ὄψεως, λέγων, ἀφίξομαι ὑμῖν δύο ἡμερῶν ὕστερον. ἀνηρέθη γὰρ μὴ τοσαύτας ἡμέρας.

Ἀφιδρύματα. τὰ τῶν Θεῶν ἀγάλματα. Εὐθὺς οὖν ἱκετηρίαν ἐνόμιζον οἱ πρεσβύται τὰ παλαιότατα τῶν κατὰ τὴν πόλιν ἀφιδρυμάτων.

Ἀφίεμαι. γενικῶς. ἐπὶ τῶν παθητικῶν. ἐπὶ δὲ τῶν ἐνεργητικῶν, δοτικῶς. Ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις.

ab accusatione desistat. Demosthenes & Isæus. Potest & sic dici: Ἀφίησι quis ea tantum crimina, quorum alterum accusat: ἀπαλλάττει vero, qui nullam prorsus criminationem adversus reum sibi relinquit. Est enim & hoc apud Demosthenem. Et proverbium: *Omisso fune antennæ pedem veli sectatur.* Apud Hyperidem. Dicitur hoc proverbium de illis, qui seria omittentes, rebus levibus & supervacaneis immorantur. Ὑπέραι autem vocantur funes nautici, quibus antennæ circumaguntur. Et ἀφεῖσθαι παίζειν dicitur de illis, qui diebus festis otiantur, & ludendo animum relaxant. Præci-

Ἀφή. Color lepræ. Sic etiam dicitur contrectatio, & ipse sensus tactus. Vide in v. Αἴσθησις.

Ἀφηβηκότι. Illi, qui consenuit, & pubertatem, sive juventutem jam præteriit.

Ἀφηλικέστερον. Natu grandior. *Cæsar autem militibus natu grandioribus missionem dedit: illis vero, qui militari erant ætate, theatrum exstruxit.* Arrianus: *Cum enim ipsis curæ esset, ut impuberis illius tutelam administrarent, & sub illo prætextu quidvis pro libidine in subditos statuerent.* Et iterum: *Alterum juniorem, & alterum seniorem.* Et Ἀφήλικα, seniorem. Quidam vero hac voce utuntur de puero, qui legitimam justamque ætatem nondum attigit: quod cavendum est. [Communiter] enim de sene dicitur.

Ἄφημον. Obscurus. Ignobilis.

Ἀφιλιαστής. Qui imperium recusat. Contumax. Superbus. *Illi vero amicitiam ejus excusserunt; & hoc aliquo modo testari volentes, statuam Philippi, Deo cuidam consecratam, everterunt.*

Ἀφήτορα. Non est vocabulum commune, sed [epithetum] Apollinis; quasi dicas ὁμοφήτορα, i. e. qui colloquitur cum iis, qui oraculum consulunt.

Ἀφιᾶσι. Dimittunt. Relinquunt.

Ἀφῖγμαι. Veni. *Veniam ad vos duobus post diebus. Nec mentitus est.* Et Ælianus: *Ille vero in somnis oculos sibi effodi videns, supplex orabat, ne oculis privaretur, dicens, se post duos dies ad ipsos venturum esse: post quod tempus interfectus est.*

Ἀφιδρύματα. Deorum simulacra. *Statim igitur seniores antiquissima Deorum simulacra, quæ in urbe erant, protulerunt, ut iis [hosti] supplicarent.*

Ἀφίεμαι. In passivo genitivum adscivit. In activo vero, dativum. *Ut & nos remittimus debitoribus nostris.*

1 Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν, τὸ π. ——μετάγεται τὸ κέρας] Ex Harpocratione.

2 Ἀφή. λέπρα] Vox ista eo sensu frequens est apud LXX Interpretes Levit. cap. XIII.

3 Ἄφημον] In prioribus Edit. male legitur ἄφηβον: cujus loco scribendum esse ἄφημος non solum ex serie literarum patet, sed etiam ex iis, quæ leguntur apud Suidam supra v. Ἀποθυῆς.

4 Οἱ δὲ ἀφιλίαζαν μὲν αὐτὸν τῆς φιλίας] Legendum potius est, οἱ δὲ ἀφιλίασαν μὲν αὐτὸν τῆς φιλ.

5 Ἀφήτορα] Est epithetum Apollinis apud Homerum Il. I. v. 404. ubi brevis Scholiasta vocabulum hoc sic exponit: Ἀφήτορα, τὸν Ἀπόλλωνα. ἤτοι ὁμοφήτορα, ὁμοίως πᾶσι προφητεύοντος καὶ μαντευομένοις τῷ πατρὶ, καὶ πολυσήμου. Ἢ πεζικοῦ ἀπὸ τοῦ βελῶν ἀφέσεως.

6 Ἀφίξομαι ὑμῖν δύο ἡμερῶν ὕστερον. ἐδὲ ἐψεύσατο] Verba hæc conjungenda sunt cum fragmento, quod proxime sequitur, quoniam non solum ex eodem auctore deprompta sunt, sed etiam de eadem omnino re concepta esse cuilibet facile patet.

Ἀφ' ἑρᾶς. παροιμία· Κινήσω τὸν ἀφ' ἑρᾶς. λέγει δέ πις πρὸς τοὺς πεισθύσιν ἱερὰ γραμμή. ὅτως Ἐπίχαρμος. ζήτει ἐν τῷ, Κινήσω τὸν ἀφ' ἑρᾶς.

Ἀφιζάνει. ἀπανίσταται τῆς καθέδρας.

Ἀφίει. ἀπέπεμπεν.

Ἀφίημι. δοτικῇ. καὶ μὴ αἰτιατικῇ· Ἂν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας.

Ἀφίκετο. ἐλήλυθεν. ἦλθεν. Ὁ δὲ στρατὸς ἀφίκετο τῆς Ἀττικῆς εἰς Οἰνόην, ἣ ἦν ἔμελλον εἰσβαλεῖν. ὅτω φησὶ Θουκυδίδης τῇ σύνταξιν. καὶ Ἀφῖκται, παραγέγονε. καὶ ἀφῖκτο.

Ἀφιλόπονος. ταπεινός. πρὸς τὸ μὴ φιλεῖν πόνον, ἢ ἠθάδη δόξης. ἢ ὁ πρὸς μηδὲν ἀξιόλογον ἐπεσπουδακώς. καὶ ὁ φειδωλὸς παρ' οἷσις. [1] Οὐδεὶς οὕτω ἀφιλόπονος ὅτως, ὡς Μωϋσῆν θεασάμενον μὴ ἐκπλαγεὶς τῆς θυμοσοφίας.
cum Mosem videret, formæ ejus præstantiam

Ἀφιματῶσαι. ἀποδῦσαι.

Ἄφιππα χωρία. ἐν οἷς ἂν μὴ ἔστιν ἱππάσασθαι. Ὁ δὲ ἐκκλίνει πρὸς τὰ δύσχωρά τε καὶ ἀνάντη καὶ ἄφιππα. καὶ Ἄφιπποι, χωρὶς ἵππων. Περιδεεῖς δὲ ἦσαν ὡς ἐν ἐρημίᾳ, τότε ἄλλα, καὶ ἄφιπποι γενόμενοι. ἀντὶ τοῦ πεζοί.

Ἀφίσασθαι αὐτοῖς τῆς ἀρχῆς. γενικῇ σύνταξις. ἀποχωρίζεσθαι. ἀλλοτριοῦσθαι. Βουλομένοις τοῦ τῶν Μακεδόνων ἀφίσασθαι.

Ἄφιστων. ἀπέτρεπον, ἀπεκώλυον. Τοὺς δὲ βαρβάρους τῆς πολιορκίας ἀφίστων οἱ Ῥωμαῖοι.

Ἀφθαρτοδοκητής.[2] ἀπό τινος αἱρέσεώς τινος.

Ἄφθας.[3] ὁ Διόνυσος. τὸ α ὀπτατικόν· ὡς ἄσαχος. καὶ παροιμία· Ὁ Ἄφθας σοι λελάληκεν. τοῦ δὲ χρησμολόγος.

Ἄφθιτον. ἄφθαρτον. [4] Ὅτι τὸ ἄφθιτος ἐπὶ ἀψύχων φιλόσοφοι τάττουσι· τὸ δὲ ἀθάνατος ἐπὶ ἐμψύχων.

Ἄφθονα. πολλά.

Ἀφθόνιος, σοφιστής, ἔγραψεν εἰς τὴν Ἑρμογένους τέχνην [5] προγυμνάσματα.

Ἄφλαστον.[6] τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης. ἢ τὸ ἀκροστόλιον τῆς νηός. κατ' ἀντίφρασιν. [7] βύθλαστα γάρ. κατὰ μετάθεσιν τοῦ θ εἰς φ.

Ἄφλυσμός. ἀφρός.

Ἄφνειός. ὁ πλούσιος. καὶ [8] ὁ ἐξ ἑνὸς ἐνιαυτοῦ λέγεται ἄφενος· πλοῦτος δὲ, ὁ ἐκ πολλῶν ἐτῶν. Ὅμηρος·

Ἀφ' ἑρᾶς. Proverbium: *A sacra linea calculum movebo.* In lusu calculorum est quædam linea, quæ sacra dicitur. Sic Epicharmus. Quære in v. Κινήσω τ' ἀφ' ἑρᾶς.

Ἀφιζάνει. A sede surgit.

Ἀφίει. Amandabat. Dimittebat.

Ἀφίημι. Dativo jungitur. Item accusativo: *Si quorum peccata remiseritis.*

Ἀφίκετο. Venit. *Exercitus autem ad Oenoen Atticæ venit, qua irruptionem facturi erant.* Thucydides ista constructione utitur. Et Ἀφῖκται, venit.

Ἀφιλόπονος. Ab ambitione alienus. Modestus. Sic dictus, quod non amet honorem, nec gloriæ serviat. Vel, qui nullam rem memoratu dignam aggreditur. A quibusdam etiam parcus ita vocatur. *Nemo erat adeo ab omni elegantiæ studio & amore alienus, ut, non admiraretur.*

Ἀφιματῶσαι. Exuere vestes.

Ἄφιππα χωρία. Loca inequitabilia. *Ille vero ad loca aspera & ardua & inequitabilia deflexit.* Et Ἄφιπποι, equis carentes. *Valde autem, ut in deserto, sibi metuebant, tum aliis de causis, tum etiam quod equis carerent.*

Ἀφίσασθαι αὐτοῖς τῆς ἀρχ. *Illis imperio cedere.* Verbum hoc cum genitivo construitur, significans, recedere, separari, alienari. *A Macedonibus deficere volebant.*

Ἀφίστων. Avertebant. Prohibebant. Arcebant. *Romani vero barbaros ab obsidione prohibebant.*

Ἀφθαρτοδοκητής. Sic appellabantur hæretici quidam.

Ἄφθας. Bacchus. Τὸ α hic habet vim intendendi, ut in ἄσαχος. Et proverbium: *Aphthas tecum locutus est.* Is erat vates.

Ἄφθιτον. Incorruptum. Immortale. Philosophi τὸ ἄφθιτον de inanimatis; ἀθάνατον vero de animatis dicunt.

Ἄφθονα. Multa. Copiosa.

Ἀφθόνιος. Aphthonius, Sophista, scripsit in Hermogenis Artem [Rhetoricam] *Progymnasmata.*

Ἄφλαστον. Summa pars puppis. Vel acrostolium navis. Dictum est autem ἄφλαστον per antiphrasin pro βύθλαστον, (i. e. quod facile frangi potest) mutato θ in φ.

Ἄφλυσμός. Spuma.

Ἄφνειός. Dives. Ἄφενος autem vocatur unius anni proventus ac reditus: πλοῦτος vero, multorum annorum. Homerus: *Divitias*

1 Οὐδεὶς οὕτω ἀφιλόπονος ὅτως, ὡς Μωϋσῆν θεασ.] Hæc sunt verba Josephi *Antiq. Judaic.* lib. II. cap. v. pag. 57.

2 Ἀφθαρτοδοκητής] Ἀφθαρτοδοκηταί, vel potius Ἀφθαρδοκῆται, appellabantur illi, qui affirmabant, corpus Christi fuisse ἄφθαρτον & ἀθάνατον, i. e. immortale & nulli corruptioni obnoxium: de qua hæresi multa passim leguntur apud scriptores Ecclesiasticos.

3 Ὁ Διόνυσος] Vulcanum, non vero Bacchum Ἄφθας, vel potius Φθᾶς appellatum fuisse legimus. Vide infra v. Φθᾶς.

4 Ὅτι τὸ ἄφθιτος ἐπὶ ἀψύχων φιλόσοφοι πλὴν· τὸ δὲ ἀθάνατος ἐπὶ ἐμψ.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. B. v. 186.

5 Προγυμνάσματα] Hæc *Progymnasmata* Aphthonii hodie adhuc exstant, edita ab Aldo inter Rhetores veteres.

6 Ἄφλαστον. τὸ ἄκρον τῆ πρύμνης. ἢ τὸ ἀκρος.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. O. v. 717. Vide etiam Hesych. v. Κέρυμβα.

7 Εὔθλαστα γάρ] Scribe εὔθλαστον γάρ: ut apud Enarratorem Poetæ legitur.

8 Καὶ ὁ ἐξ ἑνὸς ἐνιαυτοῦ λέγεται ἄφενος. τοσοῦτος δὲ, ὁ ἐκ πολλ.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. A. v. 171

Ἄφενος

Ἄφειν καὶ πλεῖστον ἀφύξειν.
καὶ ἀλλαχοῦ φησιν ὁ αὐτός·

Οἷσίν τ' οὖ ζώουσι, καὶ ἀφνειοὶ καλέονται·

ὡς μόνον αὐτῶν καλυμμένων ἀφνειῶν, οὐκ ὄντων δὲ κατ' ἀλήθειαν.

Ἀφοβόσπλαγχνος. [2] ὁ τολμηρός. καὶ Ἀφόβοις, τοῖς μὴ φόβον ἐμποιοῦσι. τυτθοῖς τοῖς προβάτοις.

Τὸν [3] ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις
Ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χρέας;

Ἀφοδεῦσαι. Πλάτων Ἀδωνισι. καὶ Ἄφοδος, ὁ ἀποπάτος. ἐξ οὗ καὶ ἀφοδεύειν. καὶ Ἄφοδον, ἀναχώρησιν. ὡσαύτως καὶ ἔφοδον, τὴν ἐπέλευσιν.

Ἀφοπλίζειν. τὸ ὅπλων ἀφαιρεῖσθαι. Αὐτὸν δὲ τρόπον τινὰ ἀφοπλίζειν τὸ ἀναγκαίων ἀνδρῶν [4] ὑπέβαλλον. καὶ Ἀφωπλίζοντο, ἀπετίθεντο τὰ ὅπλα.

Ἀφόρδιον. [5] ἡ ἀκαθαρσία, καὶ τὸ ἄξιον ἀπελασίας. παρὰ τὸ ἀφορίζω, ἀφορίζιον, καὶ ἀφορίδιον· καὶ συγκοπτικῶς, ἀφόρδιον· τὸ ἀφορίζεσθαι ἄξιον.

Ἀφόρητον. ἀβάσκλον.

Ἀφορμή. ἀφ' ἧς ὁρμώμενός τις σώζεται. [6] ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὅταν τις χρήσιον δώσῃ ἐνθήκην, ἀφορμὴ καλεῖται.

Ἀφορολόγητον. τὸ μὴ τελοῦν φόρον.

Ἀφοσιούμεθα. τὸ ὅσιον ποιοῦμεθα δηλονότι. καὶ Ἀφοσιούμενος, πληροφορῶν, ποιήσας τὴν ὁσίαν. Ὁ δὲ [7] ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν τῆς ἐπάρχης, ἐμηχανᾶτο τοιάδε. καὶ Ἀφοσιούμενοι, ἀντὶ τοῦ πιστεύοντες· ἢ [8] τὸ ὅσιον ποιοῦντες, καὶ καθαρὸν, καὶ τὸ ὀφειλόμενον. Διὸ τοῦτο καὶ τὴν ὁσίαν ἐπὶ τῶν ἀπελθόντων φαμέν τινες, οὐδὲν ὀφείλομεν αὐτοῖς λοιπόν· οὐκ ἐσμὲν ὑπεύθυνοι. ὅτως ἡμῖν ἔθος λέγειν, καὶ τὸ ἀφοσιώσασθαι, καὶ ὅσα τοιαῦτα, τυτθοῖς, οὐκ εἰμὶ ὑπεύθυνος. καὶ [9] Ἀφοσιῶ, ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, ἀφαγνίζω. Αἰσχίνης. Τὸ δὲ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' οἷον ἀπάρξασθαι, ἢ σχηματίσασθαι, Ἰσαῖος λέγει. ὁ Ἀφοσιώσας, καθάρας, ἢ ξενίσας· ἢ τὴν ὁσίαν ποιᾶν, τυτθοῖς κηδείαν, ἢ τιμὴν ἐπὶ τῷ θανάτῳ μνήμιον. καὶ Ἀφοσιῶσαι, καθαίρειν. καὶ Ἀφοσιάσει, ἀπάρξει. καὶ Ἀφοσιοῦσθαι, ἀποκαθαίρεσθαι ὁσίας· καὶ τὸ μὴ περιεργάζεσθαι, μηδὲ φιλοτιμεῖσθαι. Ὅσια δὲ λέγεται ἄλφιτα, δεδευμένα ἐλαίῳ καὶ οἴνῳ· καὶ [10] κύρια, καὶ δίκαια. καὶ Ἀφοσίωσις, ἀνάθεσις. καὶ Ἀφοσιωσάμενοι, δικαιωσάμενοι. καὶ Ἀφωσιωμένοι, τιμῶντες, ἢ ἀπαρχόμενοι. Ὡς δὲ ἤθετο σαφῶς ἀποτελούμενον, καὶ μόνον ἀφοσιούμενον τὸν Ἰσίδωρον, ᾤχετο ἀπιών, καὶ οὐκέτι προσήλθ.

honorem præstiterunt, & primitias obtulerunt. *tum esse, abiit, nec amplius ad eum accessit.*

& opes [ex Troja] hausturum esse. Idem alibi dicit: *Solique feliciter vivunt, & divites vocantur.* Quasi qui divites tantum vocentur; at revera tales non sint.

Ἀφοβόσπλαγχνος. Intrepidus. Audax. Et Ἀφόβοις προβάτοις, pecudibus placidis; vel imbellibus. [*Vides me*] *in præliis quondam fortem & intrepidum, nunc in imbellia pecora strenue sævire.*

Ἀφοδεῦσαι. Alvum exonerare. Plato *Adonidibus.* Et Ἄφοδος, alvi exoneratio. Et Ἄφοδον, secessum: ut ἔφοδον, adventum.

Ἀφοπλίζειν. Armis spoliare. *Existimarunt, se eum necessariis viris quodammodo spoliaturos esse.* Et Ἀφωπλίζοντο, arma deponebant.

Ἀφόρδιον. Excrementum. Vel, quod dignum est, quod secernatur. Ab ἀφορίζω fit ἀφορίζιον, & ἀφορίδιον, & per syncopen ἀφόρδιον: quod secernendum & separandum est.

Ἀφόρητον. Intolerabile.

Ἀφορμή. Occasio. Subsidium. Peculiariter vero apud Atticos ita vocatur pecunia, quæ ad usus aliquos reponenda & asservanda datur.

Ἀφορολόγητον. A tributo immune.

Ἀφοσιούμεθα. Religione simulate defungimur. Et Ἀφοσιούμενος defungens, religioni satisfaciens. *Ille vero religione jurisjurandi, quo ab Etearcho obstrictus erat, defunctus, talia machinatur.* Et Ἀφοσιούμενοι, debitum honorem præstantes: vel facientes id, quod pietatis, religionis, & officii ratio a nobis exigit. Quare & ὁσίαν dicimus justa, quæ mortuis debentur: quibus scilicet persolutis, nihil ipsis amplius debemus, sed omni erga eos religione soluti sumus. Hinc & ἀφοσιώσασθαι, & quæ sunt alia hujus generis, dicere solemus, cum significare volumus, nos omni officio erga aliquem defunctos esse. Item Ἀφοσιῶ significat lustro, expio. Æschines. Isæus vero sic appellat, non perfecte nec exacte, sed quasi more delibantis & in speciem tantum aliquid agere. Et ἀφοσιώσας, qui lustravit, vel hospitio excepit: item, qui mortuo justa persolvit, ejusque memoriam celebrat. Et ἀφοσιῶσαι, expiare. Et ἀφοσιώσει, primitias offeret. Et ἀφοσιῶσθαι, expiari dicis causa. Item, non curiose, nec magno studio aliquid facere. Ὅσια vero dicitur farina oleo & vino macerata. Item, pura & justa. Et ἀφοσίωσις, dedicatio. Et ἀφοσιωσάμενοι, qui justa fecerunt. Item, qui debitum *Ut vero sensit Isidorum initiatum & expia-*

1 Οἷσίν τ' οὖ ζώουσι, καὶ ἀφν.] Homer. *Odyss.* P. v. 423.

2 Ἀφοβόσπλαγχνος] Hac voce usus est Aristophanes *Ranis* pag. 235. (150. Ed. Bas. P.)

3 Τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις Ἐν ἀφ.] Hæc sunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 23. ut Portus observavit.

4 Ὑπέβαλλον] Legere malim ὑπελάκτιζον.

5 Ἀφόρδιον. ἡ ἀκαθαρσία, & τὸ ἄξιον ἐπιπλ.] Eadem habet Etymologus.

6 Ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς Ἀτ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Maussacum.

7 Ὁ δὲ ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν τῆς ἐπάρχης, ἐμηχ.] Apud Herodotum lib. IV. pag. 172. unde fragmentum hoc depromptum esse Portus recte observavit, sic legitur: Ὁ δὲ ἀποστεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν τῆς Ἐπάρχης, χοΐσιν αὐτὴν κατῆκεν ἐς τὸ πίλωμα &c.

8 Τὸ ὅσιον ποιοῦντες, & καθαρὸν, καὶ τὸ ὀφειλ.——οὐκ εἰμὶ ὑπεύθυνος] Locus hic depromptus est ex Chrysost. Homil. XIV. in Epist. ad Ephes. cap. IV. v. 24. ubi tamen nonnulla aliter leguntur. Verba ipsius Chrysostomi hæc sunt: Τὸ ὅσιον ἢ ἐστὶ τὸ καθαρεῦον, τὸ ὀφειλόμενον. Διὸ τοῦτο & τὴν ὁσίαν ἐπὶ τῶν ἀπελθόντων φαμέν τινες, οὐδὲν ὀφείλω αὐτοῖς λοιπὸν, οὐκ εἰμὶ ὑπεύθυνος. ὅτως ἔθος ἡμῖν λέγειν & τὸ ἀφωσιωσάμενος, καὶ ὅσα τοιαῦτα· τυτθοῖς τὸ μηδὲν ὀφείλω.

9 Ἀφοσιῶ. εἰσὶ δὲ ἀποκαθ.——Ἰσαῖος λέγει] Ex Harpocratione.

10 Κύρια] Referibo καθαρά: qua emendatione etiam indiget Hesychius, apud quem v. Ὅσια corrupte legitur κοφίνια.

Ἀφυσία. νῆσός τις, ἐν ᾗ ὑπερόριοι ἐγένοντο ὁ κύριος Θεοφάνης, ὁ ποιητής, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Θεόδωρος ὁ Γραπτός· ἀμφότεροι ὁμολογηταί.

Ἀφ' ἑαυτῶν. πεπερασμένως). Ἐνταῦθά που τῆς συγγραφῆς ἀφ' ἑαυτῶν τὸ πραχθέν.

Ἀφραδέως. ἀνοήτως. ἀπείρως.

Ἄφραγκτος φίλων. ὁ περιφραγμοῦ καὶ τειχισμοῦ τοῖς φίλοις ἕνεκα τὸ ἀπατηθέντας καταλιπεῖν σε.

Ἄφραστον. ἄρρητον.

Ἀφραδίαι. ἀσυνεσίαι. Σχέτλιαι ἀνθρώπων ἀφροσύναι.

Ἀφραίνει. παραφρονεῖ. μωραίνει. παραφρονεῖ.

Ἀφρικανός,[2] ὁ Σέξτος χρηματίσας, φιλόσοφος Λίβυς, ὁ [3]τὰς Κεστὰς γεγραφὼς ἐν βιβλίοις κδ'. [4]εἰσὶ δὲ αἱ μὲν Φυσικαὶ, ἔχουσι δὲ λόγων τε καὶ ἐπῳδῶν, καὶ γραπτῶν πινῶν χαρακτήρων ἰσχύς τε, [5]καὶ ἀλλοίων ἐνεργιῶν. [6]κατὰ τούτου ἔγραψεν Ὠριγένης, ἔνστασιν ποιησάμενος τοῖς τῆς Σωσάννης βιβλίοις, τοῖς εἰς τὸν Δανιήλ.

Ἀφρικανός. Καρχηδών, ἡ καὶ Ἀφρικὴ καὶ Βύρσα λεγομένη, μετὰ τὸν πρῶτον ἀνοικισμὸν κρατήσασα ἔτη ψ' τοῖς πρὸς ἑσπέραν Λιβύων, ἀνήρητο. Σκιπίων δὲ τῷ αὐτῷ Σκιπίωνι τῷ Ἀφρικανῷ πάππῳ λαβὼν ἐπίκλησιν, Ἀφρικανὸς ἐκλήθη διά τε τὴν ἀρετὴν, καὶ τὸ τοῖς καλλιστεύμασιν ὁμοιότροπον, ἐπωνομάσθη.

Ἀφρίσιν. ἀφρώδες.

Ἀφρίσιν [7]κοναβηδὸν ὀπτείσα γένειον.

Ἀφρῖτις. εἶδος ἀφύας. ἐν τῷ Ἀφύα.

Ἀφροδίσιον. ἔργον Ἀφροδίτης. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τοῦ λάγνου, ἢ τοῦ ἐρωτικῶς καὶ περὶ τὴν σωφροσύνην ἁμαρτάνοντος. [8]καὶ Ἀφροδίσιον, ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἕδος. Ὁ δὲ διῆλθε τῷ λόγῳ φιλοπόνως τε καὶ σὺν Ἀφροδίτῃ ἢ μάλα πειθοῖ. Αἰλιανός. Καὶ παροιμία· [9]Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμπίπλαται. ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ὀμνύοντων πολλάκις, ἢ ἐπιορκούντων.

Ἀφροδίτη.[10] ταύτης τὸ ἄγαλμα πλάττουσι κλένα φέρον· ἐπειδὴ συνέβη ποτὲ ταῖς τοῦ Ῥωμαίων γυναιξὶ κνήφου λοιμώδη γενέσθαι, καὶ ξυρωμένων πασῶν γενέσθαι αὐταῖς οἱ κλῆνες ἀχρεῖοι. βλασφημούσης δὲ τὴν Ἀφροδίτην ἀναζητήσεως, πεμψαί τε αὐτῷ ἀγάλματι [11]κλένα φέρουσαν, [12]καὶ γένειον ἔχουσαν· διό-

Ἀφυσία. Aphusia, insula quædam, in qua exularunt D. Theophanes, poeta, & frater ejus Theodorus Graptus, uterque confessor.

Ἀφ' ἑαυτῶν. Separatim positum est. *In hac parte historiæ res illa separatim tractatur.*

Ἀφραδέως. Stulte. Imperite.

Ἄφραγκτος φίλων. Non septus, nec munitus amicis, quia decepti te deseruerunt.

Ἄφραστον. Infandum.

Ἀφραδίαι. Inconsiderantia. Imprudentia. *Misera hominum imprudentia.*

Ἀφραίνει. Desipit. Delirat. Insanit. Injuste facit.

Ἀφρικανός. Africanus, *Sextus* cognominatus, Philosophus Afer, qui scripsit *Cestos* libris XXIV. Agitur autem in illis de remediis Physicis, quæ ex verbis, incantationibus, & scriptis quibusdam characteribus constant, mirosque effectus habent. Contra hunc scripsit Origenes, respondens ad argumenta, contra historiam Susannæ, quæ exstat in Daniele, ab ipso objecta.

Ἀφρικανός. Carthago, quæ & Africa & Bursa dicta fuit, postquam per septingentos a prima ejus origine annos in finitimos Afros imperium obtinuisset, eversa est a Scipione, qui eodem cognomine insignitus fuit, quo Scipio Africanus avus ejus, cum ob virtutem propriam, tum ob parem rerum gestarum gloriam.

Ἀφρίσιν. Spumosum. [In Epigrammate:] *Ore spumans & cum sonitu dentibus infrendens.*

Ἀφρῖτις. Genus apuæ. Vide in v. Ἀφύα.

Ἀφροδίσιον. Venereum. Veneris opus. Dicitur autem de libidinosis, & qui in venerem præcipites sunt. Et Ἀφροδίσιον peculiariter appellatur Veneris templum. *Ille vero oratione nec ambitiosa nec compta nimis rem exposuit.* Et proverbium: *Jusjurandum Venereum est impunitum.* Dicitur de illis, qui amore impulsi sæpe jurant & pejerant.

Ἀφροδίτη. Venus. Hujus simulacrum fingunt pectinem ferens. Olim enim mulieribus Romanis accidit, ut pestilenti prurigine laborarent: cumque omnes raderentur, pectines ipsis nullo usui fuerunt. Cum autem Veneri votum feciissent, capillosque recepissent, simulacro pectinem gerente eam honorarunt.

1 Ἄφρακτος φίλων. ὁ περιφραγμοῦ καὶ πτειχ. τῆς φ.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 54. ut Portus observavit.

2 Ἀφρικανὸς, ὁ Σέκστος χρ.] De eo vide Vossium & Cl. Cavium; itemque Valesium ad Euseb pag. 127.

3 Ὁ τὰς Κεστὰς γεγραφὼς ἐν βιβλίοις κδ'.] Photius in *Bibliotheca* Cod. XXXIV. *Cestos* Africani quatuordecim tantum libris constitisse scribit. At Lambecius lib. VII. *Commentar. de Biblioth. Cæs.* pag. 200. novem tantum ejus operis libros fuisse recte contendit; quem consule. Cæterum, ex his Africani *Cestis* insigne fragmentum legitur apud Mich. Psellum in libello inedito περὶ παραδόξων ἐνεργισμάτων, sive *de Admirabilibus Lectionibus*, quod exhibet Lambecius loco laudato.

4 Εἰσὶ δὲ αἱ μὲν φυσικαὶ, ἔχουσι δὲ λόγων τε καὶ ἐπ.] Vide Reines. *Var. Lect.* pag. 393.

5 Καὶ ἀλλοίων ἐνεργειῶν.] Legere malim, καὶ ἄλλας ἐνεργείας.

6 Κατὰ τούτου ἔγραψεν Ὠριγένης, ἔνστασιν ποιησ.] Vide Rodolphum Wetstenium in præfatione ad Origenis opuscula, ab ipso edita Basil. 1674.

7 Ἀφρίσιν κοναβηδὸν ὀπτείσα.] Verba hæc sunt pars Epigrammatis, quod ex Cod. MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibuimus supra v. Ἄρης.

8 Ἀφροδίσιον, ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἕδος] Ex Harpocratione.

9 Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμπίπλαται.] Vide infra v. Ταχυδάμειος ὅρκος; itemque Athen. lib. XII. pag. 511. Brodæum ad Antholog. Epigr. pag. 622. & Richard. Bentleium ad Epigr. Callim. XXVI.

10 Ἀφροδίτη. ταύτης τὸ ἄγαλμα πλάττουσι κτ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, legantur etiam apud Codinum *de Orig. C'Pol.* pag. 14. num. 28.

11 Κλένα φέρουσαν] Scribendum potius est, κλένα φέρουσι, ut referatur ad τὸ ἄγαλμα. Codinus habet, πεμψαί τε αὐτῷ τὸ ἄγαλμα κλένα φέρουσι.

12 Καὶ γένειον ἔχουσαν] Supple ex Codino, πλάττουσι δὲ αὐτὴν ἐν μέσῳ ἔχουσι.

π καὶ ἄῤῥενα καὶ θήλεα ἔχῃ ὄργανα. ταύτῃ γὰρ λέγουσιν ἔφορον γενέσεως πάσης, καὶ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἄνω λέγουσιν αὐτὴν ἄῤῥενα· τὰ δὲ κάτω, θήλειαν. πλάσθαι δὲ αὐτὴν καὶ ἔφιππον, ὅτι Αἰνείας ὁ υἱὸς αὐτῆς πλεύσας μέχρι τῆς δύσεως μετὰ τοῦτο ἵππῳ ἐπέβη, καὶ τὴν μητέρα ἐτίμησε τοιούτῳ ἀγάλματι.

Fingunt quoque eam barbatam, & maris atque fœminæ inſtrumenta genitalia habentem, quoniam univerſæ generationis eam dicunt eſſe præſidem, & a lumbo uſque ad ſuperiores corporis partes virum; inferius vero fœminam. Præterea fingunt eam equeſtrem, quia Æneas ejus filius, cum ad occaſum uſque navigaſſet, poſtea equum conſcendit, & matrem hujuſmodi ſimulacro honoravit.

Ἄφροι. ἔθνος ἔθνους· οἱ Καρχηδόνιοι. ἀπὸ Ἄφρου τοῦ τῆς Λιβύης βασιλεύσαντος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Κρόνου, ὃν Φιλύρας γεγόνασιν. † Πόθεν ὁ ἀφρὸς λευκός, ἐστὶν ἐν τῷ Χιάν.

Ἄφροι. Afri. Nomen gentis. Carthaginienſes. Ab Afro, Libyæ Rege, filio Saturni, ex Philyra nato. Quare ſpuma ſit alba, docetur in v. Χιάν.

Ἀφρυρήτους. Θάσιοι εἶπον πρὸς Μητρόδωρον, τὸν Φιλίππου φρατηγὸν, ὥστε δοῦναι τὴν πόλιν, εἰ ἀφρουρήτους αὐτοὺς ἀφρυρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπιστάθμευτους, νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις. ὑπομωμένων δὲ μὴ κραυγῆς πάντα τὰ ῥηθέντα, παρήγαγον τὸν Φίλιππον εἰς τὴν πόλιν. ἀντὶ τοῦ βεβαιωσάντων.

Ἀφρυρήτους. A præſidiis immunes. Thaſii ad Metrodorum ducem Philippi dixerunt, ſe urbem dedituros ea conditione, ut immunes ſint a præſidiis, tributis, & angariis, ſuiſque legibus vivant. Cum autem omnia dicta clamore confirmaſſent, Philippum in urbem introduxerunt.

Ἄφρων καὶ ἄνους ἀμφότερα. Ἄφρων ἢ ἄνους. Ἀνόητον φασὶ τὸν καλούμενον σοφὸν, ὡς σωτήριον τὸ δέον οὐκ ἐφελόμενον. Ἀμαθῆ δὲ τὸν τῆς μὲν σοφίας ἀμύητον, κακίαν δὲ ὁμοίως συζήσαντα. ὁ Δαβὶδ δὲ ἔφησεν· Ἐπὶ τοῦτο ἄφρων καὶ ἄνους ἀπολεῖται.

Ἄφρων & ἄνους. Amens & ſtultus. David: Amens & ſtultus ſimul peribunt. [Sic LXX Interpretes. Symmachus vero locum hunc ſic reddidit: Ὁμοῦ ἀνόητοι καὶ ἀμαθὴς ἀπολοῦνται.] Ἀνόητον vocat eum, qui vulgo quidem ſapiens vocatur, at ea, quæ ſcire oportebat, intelligere noluit. Ἀμαθῆ vero eum, qui omnis ſapientiæ expers eſt, vitamque flagitioſam vivit.

Ἄφυαι. ὀνόματα ἑταιρῶν ἀδελφῶν δύο παρὰ Ὑπερείδῃ.

Ἀφύαι. Aphyæ. Duarum ſororum meretricum nomina apud Hyperidem.

Ἀφύα ἐς πῦρ. ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβανόντων ἡ παροιμία· παρόσον καὶ τὰ ἀφύαν τάχιστα ἕψεσθαι συμβαίνει. ἐνικῶς δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει λέγεται ἡ Ταγηνιστάς, ἀφύη· ἀλλ' ἀεὶ πληθυντικῶς τὰς ἀφύας. λέγεται δὲ καὶ ἀφρὸς, διὰ τὴν λευκότητα. ἔστι δὲ ἡ παρὰ πολλοῖς λεγομένη ἐγχελυίς. καὶ ἀφύων τιμὴ, τὸ ἔλαιον· ἐπεὶ ἐν αὐτῷ ἕψουσι. καὶ ἀφύας Φαληρικάς· τὰς μεγάλας. Φαληρεὺς δὲ λιμὴν Ἀττικῆς. πληθυντικῶς δὲ λέγεται. σπανιώτατα δὲ ἀφύου. Ἀριστοφάνης·

Εὗρε τὸ πᾶν διὰ τὰς λιπαρὰς, ἀφυῶν τιμὼν ἀθλίαν.

Ἀφύα ἐς πῦρ. Apua in ignem. Proverbium de iis, quæ cito ad finem perducuntur. Apuæ enim breviſſimo tempore coquuntur. Apud Ariſtophanem *Tageniſtis* ſingulari numero dicitur ἀφύη. Apud alios vero ſemper numero multitudinis ἀφύαι. Dicitur etiam ἀφρὸς propter candorem: eſtque idem piſcis, qui vulgo appellatur ἔγχελυς. Et *apuarum honor* dicitur oleum, quia in eo coquuntur. Et *apuas Phalericas*, i. e. magnas. Phalereus autem eſt portus Atticæ. Dicitur [plerumque] plurali numero [ἀφύαι:] rariſſime vero ſingulari. Ariſtophanes: *Quidvis impetrabit, ſi* [*Athenas*] *vocet* λιπαρὰς, *quo epitheto apuæ ornari ſolent.* Sunt autem plura apuarum genera. Alia enim vocatur ἀφεῖπις, quæ non naſcitur ex ſemine, ſed ex ſpuma, quæ mari innatat. Alia κωβῖπις, quæ naſcitur ex parvis vilibuſque gobiis, qui in arena victitant. Ex hac generantur aliæ, quas encraſicholos vocant. Eſt & aliud genus apuæ, fœtus mænidum: aliud, membradum ſoboles; itemque aliud, quod

1 Θάσιοι εἶπον πρὸς Μητρόδωρον τὸν Φιλίππου φρατ.——εἰς τὴν πόλιν] Ex Polybio. Vide ſupra v. Ἀνεπισταθμεύτους.

2 Ἀνόητον φασὶ τὸν καλούμενον σοφὸν, ὡς σωτήριον τὸ δ.] Locus hic eſt mutilus, & negligenter admodum excerptus ex Theodoreto ad Pſalm. XLVIII. pag. 585. apud quem ſic legitur: Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἄφρων καὶ ἄνους ἀπολοῦνται. Οὕτω γὰρ, φησὶν, οἱ καλούμενοι σοφοὶ, ἐδιωμάσαν οὐ τὸ σοφίας ἀφίλεσθαι εὐχόμενοι, τὸ αὐτὸν τοῖς ἀμαθέσι πᾶσιν ἀλέγειν. ἔστι γὰρ ὁ Σύμμαχος ἡρμήνευσεν· Ὁμοῦ ἀνόητοι καὶ ἀμαθὴς ἀπολοῦνται. καλεῖ μὲ οὐκοῦν τὸν καλούμενον σοφὸν, ὡς σωτήριον τὸ δέον τε &c.

3 Ὁμοίως] Apud Theodoretum legitur ὁμοῦ.

4 Ἄφυαι. ὀνόματα ἑταιρῶν τεσσ. δύο παρὰ Ὑπερ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Athen. lib. XIII. pag. 586.

5 Ἀφύα ἐς πῦρ. ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβ.——ἀφρὸς ἡ ἀφεῖπις] Totum hunc locum deſcripſit Suidas ex Enarratore Comici ad *Equit.* pag. 327.

6 Παρὰ Ἀριστοφάνει λέγεται ἡ Ταγηνιστάς] Locum Ariſtophanis, ad quem Suidas hic reſpicit, citat Athen. lib. III. cap. VII. pag. 96. Vide etiam, quæ diximus ſupra v. Ἅλις.

7 Εὗρε τὸ πᾶν διὰ τὰς λ.] Hunc locum ex Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 401. emendavi, qui in prioribus Edit. corruptiſſime ſic legitur: Εὕρετο πανοῦδίαν τὰς λιπαρὰς ἀφύας &c. Vide etiam infra v. Θωπούς.

8 Ἔστι δὲ γένη πλείονα. ἡ μὲν ἀφρ.——ἔστι δὲ φθηνὸς ἡ ἀφεῖπις] Eadem quoque ἀθροίζει pene leguntur apud Athen. lib. VII. pag. 284. & 285.

9 Γένος] Sic habent omnes Edit. Sed ſcribendum eſt γένος, ut apud Athenæum loco laudato legitur.

δων·

δαν· καὶ ἄλλη, ὃν τῆς μεμβράδος· καὶ ἄλλη ὃν τῆς μικρῶν κεφρέων. ἔστι δὲ τετηγμένη ἡ ἀφεῖτις. Ὅπ' Νικομήδει τῷ Βιθυνῶν βασιλεῖ, ἀφύης ὀπτυμήσαντι, καὶ μακρὰν ὄντι τῆς θαλάττης,[1] Ἀπίκιος ὁ ὀψοφάγος, μιμησάμενος τὸ ἰχθύδιον, παρέθηκεν ὡς ἀφύας. ἡ δὲ κατασκευὴ λῶν αὕτη. Θήλειαν λαβὼν γογγυλίδα, ταύτην ἔτεμνε εἰς μακρὰ καὶ λεπτὰ, τῷ ὄψῳ τῆς ἀφύης μιμούμενος, ὀπτέσας ἔλαιον, ὀπτεὰς ἅλας, καὶ μίκωνας ὀπτάσας, ἔλυσε τ' ὀπτυμίαν.

Ἀφυής. ἀμαθής. ἄπειρος. Ὁ δὲ λῶν οὐκ ἀφυὴς συνιδεῖν πραγμάτων πρατηγίας. καὶ Πολύβιος· Οὗ καιρὸς ἀφυέστερος ὁ γέγονεν ἁπλῶς.

Ἀφυία. ἡ πρὸς τὰ προκείμενα μαθήματα πληρότης.

Ἄφυκα.[3] ἀκαλλώπιστον.

Ἄφυκτα. ἀναπόδραστα. ἀναγκαῖα. καὶ Ἄφυκτον, ὃ οὐκ ἔστιν ἐκφυγεῖν.

Ἀφύσγελον.[4] τὸ ἰλυῶδες, καὶ συρφετόν.

Ἀφυσμός. ἀπάντλησις.

Ἀφύσων. ἀπαντλῶν. ἀρυόμενος.

Ἀφ' ὑψηλῆ με καταγελᾷς. οἱονεὶ, πάνυ με καταφρονεῖς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς ἀφ' ὕψους Διαλεγομένων.[5]

Ἀχαάβ. ὄνομα κύριον.

Ἀχάζ,[6] βασιλεὺς Ἱερουσαλήμ. ὅστις τὸ ἐν τοῖς θησαυροῖς ἀργύριον ἔπεμψε Θεγλαφαλάσαρ, τῷ Ἀσσυρίων βασιλεῖ, δεόμενος συμμαχίαν Σύρων τε καὶ Ἰσραηλιτῶν. κἀκεῖνος αὐτῷ βοηθῶν, ἐπεστράτευσε Δαμασκῷ. ἐνταῦθα αὐτῷ συμβυχὼν Ἀχάζ, ἐθεάσατο θυσιαστήριον, καὶ δεηθεὶς αὐτῷ, μέτρα τε αὐτοῦ λαβὼν ἀπέστειλεν εἰς Ἱερουσαλὴμ, κελεύσας Οὐρίᾳ τῷ ἱερεῖ ποιῆσαι αὐτόθι οἰκοδομήσαι. ᾧ ἀναζεύξας ἔθυσεν ἐπ' αὐτῷ τοῖς Σύρων Θεοῖς, τὸν ναὸν ἐπικλείσας τοῦ Θεοῦ. τούτου δὲ τελευτήσαντος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἐζεκίας, ὃν Ῥαβὰ τῆς Ζαχαρίου θυγατρὸς, βασιλεύσας ἐν Ἱερουσαλὴμ ἁπάντων εὐσεβέστερος.

Ἀχαΐα. ἡ Ἑλλάς. Μόμμιος γὰρ ὕπατος ἐπὶ τοὺς Κορινθίους σταλεὶς, τὴν Μέτελλον ἐν χερσὶν ἔσαν τοῦ νίκου ἀφείλετο. ἐπιγενόμενος δὲ πεπονηκόσι τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τὸν Ἰσθμὸν κατηγωνίσατο, καὶ τοῦ Κόρινθον εἷλεν αὐτοβοεί, πρωΐ εὐσαν παντὸς τοῦτο τοῦ Ἑλληνικοῦ. ὅθεν δοκοῦσι καὶ νῦν Ἀχαΐαν ὀνομάζειν τ' Ἑλλάδα. Ῥωμαῖοι δὲ ἐς τὸ χειρωθὲν ἔθνος, ὃ πρότερον ἰδίᾳ τότε τῆς Ἑλλάδος, τ' ὅλου μεταβαλόντες τοῦ χάρακος ἐπωνυμίαν, ἀφικνοῦ. καὶ Ἀχαϊκὸν βέλος ἐπὶ τ' ἀκόντων βαλλόντων. παρόσον πάντων ὀπτηδειότατον ὄν τὸ ποιῶν βέλος πρὸς πολιορκίαν, τὸ τ' ἐξ Ἀχαΐας σφενδονητῶν βέλος.

ex parvis mugilibus generatur. Aphritis vero est omnium præstantissima. † Cum Nicomedes Bithyniæ Rex apuam desideraret, & procul esset a mari, Apicius, homo gulosus, piscículum hunc arte imitatus, alium ei cibum pro apua apposuit; quem sic apparavit. Cum cepisset gongylidem fœminam, hanc in longa & tenuia frusta dissecuit, apuæque speciem imitatus, affuso oleo ferventi, & addito sale, insperso papavere, Regis desiderio satisfecit.

Ἀφυής. Indoctus. Imperitus. *Ille vero rerum gerendarum non erat imperitus.* Et Polybius: *Quo nullum tempus magis alienum omnino exstitit.*

Ἀφυία. Ingenium ad disciplinas discendas ineptum.

Ἄφυκα. Non fucata.

Ἄφυκτα. Inevitabilia. Necessaria. Et ἄφυκτον, quod vitari non potest.

Ἀφύσγελον. Cœnum. Sordes.

Ἀφυσμός. Exhaustio.

Ἀφύσων. Hauriens. Extrahens.

Ἀφ' ὑψηλῆ με κατ. *De sublimi loco me derides.* Id est, me prorsus contemnis. Translatio ducta est ab illis, qui ex loco sublimi deridentur.

Ἀχαάβ. Achaab. Nomen proprium.

Ἀχάζ. Achaz, Rex Hierosolymorum. Hic argentum, quod in thesauris habebat, misit Theglaphalasari Assyriorum Regi, petens, ut a Syris & Israelitis se defenderet. Ille igitur opem ipsi ferens Damascum obsedit; ubi cum Achaz eum convenisset, aram vidit, qua delectatus mensuram ejus Hierosolyma misit, & Uriæ sacerdoti imperavit, ut aram ei similem illic conderet. Reversus itaque, in ea Syrorum Diis immolavit, clauso Dei templo. Hoc defuncto, Ezechias ipsius filius, ex Rhabua Zachariæ filia natus, omnium religiosissimus, Hierosolymis regnavit.

Ἀχαΐα. Græcia. Mummius Consul adversus Corinthios missus, Metello victoriam, quam in manibus habebat, eripuit, & Achæos, quorum vires jam ante acciſæ & debilitatæ erant, circa Isthmum aggressus debellavit, Corintho, totius Græciæ tum principe urbe, primo impetu capta. Quamobrem Romani etiam nunc Græciam videntur appellare Achaiam, a gente subacta, Græciæ principatum tunc tenente, toti regioni nomen imponentes. Et *Achaicum telum:* [proverbium, quod dicitur de illis,] qui certo jactu destinata feriunt. Achæorum enim funditorum telum ad obsidionem urbium omnium est aptissimum.

1 Ὅπ Νικομήδει τῷ Βιθυνῶν βασ. —— ἔλυπε τὴν ἐπιθυμίαν] Ex Athen. lib. 1. pag. 7. ut Pearsonius etiam observavit.

2 Ἀπίκιος ὁ ὀψοφάγος] Male hic Suidas ea Apicio tribuit, quæ Athen. —— Suidas de coquo quodam narrat. Consule ipsum Athenæum.

3 Ἄφυκα. ἀκαλλώπιστον] Vel scribe, ἄφυκτον. ἀκαλλώπιστον: vel, ἄφυκα. ἀκαλλώπιστα, ut apud Hesychium.

4 Ἀφύσγελον. τὸ ἰλυῶδες. συρφετόν] Ex Scholiasta Homeri ad Il. Λ. v. 495.

5 Διαλεγομένων] Puto legendum Διαλωμένων.

6 Ἀχάζ, βασιλεὺς Ἱερουσ.] Vide II. Reg. cap. XVI.

Ἀχαΐη.

Ἀχαίνη. ἡ ἔλαφος.

Καὶ [1] σκύτος ἀμφιδέρυ τετρατὸν [2] ἀχαινέος.

Ἀχανὲς πέλαγος, καὶ πεδίον. τὸ ὑπερπολὺ κεχηνός. Τέλματα δύσπορα ἁβδέλης, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀχανὲς καὶ ἀνέξοδον πεδίον βάθος, ἐν ᾧ μυρίκη τε δένδρων μείζους ἐπεπήγεισαν, καὶ τὸ συνεχὲς ἦν ὕλης φοβερώτατον. καὶ Ἀχανεῖς, ἀφανεῖς, ἀφεγγεῖς. καὶ Ἀχανὴς, ὁ μὴ κεχηνώς, καὶ ἄφωνος, ὁ ἐννεὸς, ὁ ἐκπεπληγμένος σιωπῇ.

Ἀχάνη. [3] μέτρον ἐστὶ Περσικὸν ὅσον ἡ ἀρτάβη τῷ Αἰγυπτίοις. ἐχώρει δὲ μεδίμνους Ἀττικοὺς μέ, ὡς μαρτυρεῖ Ἀριστοτέλης. οἱ δέ φασιν, ὅτι κίστη ἐστὶν, εἰς ἣν καλεπήτεντο τοὺς ὀπισθισμοὺς οἱ ἐπὶ τὰς θεωρίας στελλόμενοι.

Ἄχαρι. χαλεπόν. κακόν. Ἀρριανός· Ὁ δὲ πίστιν ἔδωκε τοῖς καθεστῶσι, μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ὑπὸ βασιλέως. Καὶ αὖθις· Οὐδὲν πείσεσθαι ἄχαρι παρ' αὐτῶν.

Ἄχαρι. λυπηρόν. Ὁ δὲ τοὺς αἰχμαλώτους ἀφεὶς, ἐξιόντας τοῦ τείχους παρεφύλαττεν ἐφεστηκὼς, μή τι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν πάθωσιν ἄχαρι, μίσει τοῦ πρὸς Πάρθους. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐδεῖτο μηδὲν πρὸς ὀργὴν ἄχαρι πρεσβεύειν βασιλέα τοῖς ἑαυτοῦ ἐχθροῖς. Καὶ αὖθις· Ὁ Περσῶν [4] βασιλεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ῥωμαίων γῆν, οὐδὲν δὲ ἔσφαλεν ἄχαρι. † Ἀχαρίστῳ νοσήματι τῷ θυμῷ χαριζόμενος, λύμας ὅσας ἐδύνατο πανοδαπὰς τὸ σῶμα λυμαινόμενος.

Ἀχαριστεῖν. μὴ χαρίζεσθαι. καὶ Ἀχαριστος, μὴ εὐχάριστος. Ξενοφῶν· [5] Οἶμαι γὰρ ὅτι οὐκ ἂν ἀχάριστος μὴ ἔχειν, ὅτε πρὸς ὑμῶν, ὅτε πρὸς τῆς ἄλλης πάσης Ἑλλάδος.

Ἀχαριστεῖν. ἀντὶ τοῦ μὴ χαρίζεσθαι. ὅπως Ἀντιφῶν. καὶ Ἀχαριστῆσαι, τὸ μὴ χαρίσασθαι, μηδ' ὑπουργῆσαι.

Ἀχάριστος. Ξενοφῶν· Κῦρος δὲ ἦγε Λυδῶν αἰχμαλώτους, καὶ ὃς μὲν ἐώρα καλλωπιζομένους καὶ πειρωμένους αὐτῷ χαρίεσθαι, τούτους εἴα σὺν τοῖς ὅπλοις· ὃς δὲ ἐώρα ἀχαρίστως ὑπομένοντας, τούτων τοὺς ἵππους παρέδωκε τοῖς Πέρσαις, τὰ δὲ ὅπλα κατέκαυσεν. Ἀχάριστος ὤν, ἄνθρωπος κακός.

Ἀχαρνείτης. [6] Ἀθηναῖος.

Πολλάκις [7] ἐν [8] θυμέλῃ καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς
Βλαισὸς [9] Ἀχαρνείτης κισσὸς ἔρεψε κόμην.

Ἀχάτης λίθος· καὶ λυχνίτης, καὶ ἀετίτης.

Ἀχαία. ἡ Δημήτηρ. [10] Ἀριστοφάνης· Οὐδ' ἂν τὴν Ἀχαΐαν καλὸν δέξαιο. ὅτῳ δὲ αὐτὴν ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ

Ἀχαΐνη. Cerva. *Et pellem maculosam corio undique tectæ cervæ.*

Ἀχανὴς πέλαγος. Mare vastum. Et ἀχανὲς πεδίον, campus late patens. *Paludes transitu difficiles excipiunt, & post has vasta & exitu carens sylva, in qua myricæ arboribus majores e terra enatæ erant, & arborum densitas horrorem non exiguum incutiebat.* Et Ἀχανεῖς, obscuri, luce carentes. Et Ἀχανὴς, non hians, voce carens, mutus, præ stupore tacens.

Ἀχάνη. Achane, mensura est Persica; ut Artabe apud Ægyptios. Capiebat autem medimnos Atticos XLV, ut Aristoteles testatur. Alii vero dicunt esse cistam, in qua legati, religionis vel sacrorum causa aliquo missi, cibaria reponebant.

Ἄχαρι. Molestum. Malum. Arrianus: *Ille vero fidem incolis dedit, fore, ut nulla a Rege molestia afficerentur.* Et iterum: *Nulla eos molestia ab ipsis affectum iri.*

Ἄχαρι. Molestum. Malum. *Ille vero captivos dimissos & ex urbe exeuntes observabat adstans, ne quid mali paterentur a militibus, ob odium, quo Parthos prosequebantur.* Et rursus: *Ille vero rogabat, ne Rex inimicis, malum rumorem de se spargentibus, fidem adhiberet.* Et iterum: *Rex Persarum ditionem Romanam ingressus est: sed nullo eam damno affecit.* † *Iræ, pessimo animi morbo obsequens, omni crudelitatis genere corpus laceravit.*

Ἀχαριστεῖν. Non gratificari. Ingratum esse. Et ἀχάριστος, ingrate. Xenophon: *Existimo enim me nec erga vos, nec reliquam Græciam ingratum esse.*

Ἀχαριστεῖν. Non gratificari. Sic Antiphon. Et ἀχαριστῆσαι. Non gratificatum esse, nec operam suam alicui navasse.

Ἄχαριστος. Xenophon: *Cyrus vero Lydorum captivos abduxit, & quos quidem animadvertebat corporis cultui studere, operamque dare, ut sibi gratificarentur, his arma reliquit. Quos autem videbat animo invito manentes, horum equos Persis tradidit, & arma combussit.* Ἀχάριστος igitur significat absque gratia.

Ἀχαρνείτης. Acharnites. *Sæpe in theatris & scenis florens & viridis hedera Acharnensis comam tuam texit.*

Ἀχάτης. Achates, est lapis: ut lychnites & aetites.

Ἀχαία. Ceres. Aristophanes: *Ne ipsam quidem Cererem patienter tulisset.* Sic autem

1 Καὶ σκύτος ἀμφιδέρυ τετρατὸν ἀχ.] Pentameter hic decerptus est ex Epigrammate, quod ex Cod. MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibemus infra v. Θίκασις.

2 Ἀχαίνεω] Legendum est, ἀχαινέος. Vide Etymologum.

3 Ἀχάνη. μέτρον Περσ. ὅσος ἡ ἀρτ.] Ex Enarratore Comici ad *Acharnens.* pag. 376.

4 Ὁ Περσῶν βασιλεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ῥωμ.] Hæc sunt verba Procopii lib. 1. *de Bello Pers.* cap. 2. pag. 8.

5 Οἶμαι γὰρ, ὅτι οὐκ ἂν ἀχάριστος μὴ ἔχειν, ὅτε πρὸς ὑμῶν, ὅτε πρὸς.] Constructio potius requirit, ut legatur, οἶμαι γὰρ, οὐκ ἂν ἀχάριστος με ἔχειν, ὅτε πρὸς ὑμᾶς, ὅτε πρὸς τὴν ἄλλην πᾶσαν Ἑλλάδα.

6 Ἀθηναῖος] Imo potius Ἀχαρνεύς.

7 Πολλάκις ἐν θυμέλῃ κ' ἐν σκην.] Distichum hoc legitur Antholog. Epigramm. lib. III. cap. XXV. pag. 398. (275. Ed. Henr. Steph. *P.*)

8 Ἐν θυμέλῃ] Scribe ἐν θυμέλῃσι, ut in Antholog. Epigrammatum

9 Βλαισὸς] Sic etiam legitur in Antholog. Epigrammatum; itemque infra v. Βλαισὸς: sed corrupte, ni fallor. Existimo enim ejus loco scribendum esse βλαστὸς, quod germen significat.

10 Ἀριστοφάνης· Οὐδ' ἂν τὴν Ἀχ.] Apud Aristoph. *Acharnens.* pag. 405. (290. Ed. Bas. *P.*) locus hic recte sic legitur:

Οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἀνήρου.

κτύπῳ τῶν κυμβάλων καὶ τυμπάνων τῶ γενομένῳ κατ' ζήτησιν τῆς κόρης. ἢ ἀπὸ τῶ περὶ τ' θυγατέρα ἄχης· ἢ ἀπὸ τῶ ἤχει, ὃν [1] παρεῖχεν ἐν τοῖς περὶ τ' γέφυραν εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. ὁ δὲ νοῦς, Οὐκ ἠνέσχετο ἂν ὑδὲ τ' Ἀχαΐαν αὐτήν.

ipſam vocarunt a ſtrepitu cymbalorum & tympanorum, qui eo tempore, quo Proſerpinam quærebat, audiebatur. Vel a dolore, quo mater ob amiſſam filiam afficiebatur. Vel a ſtrepitu, quem edebant mulieres in ponte ſedentes, & obvios quoſque, [Eleuſine] Athenas euntes, probris & convitiis petentes. Senſus autem eſt: *Ne ipſam quidem Cererem patienter tuliſſet.*

Ἀχαΐδα. Ἑλλωΐδα.

Ἀχαϊνή. ἡ ἔλαφος. ἐν [2] Ἐπιγράμμασι·

Καὶ σκύτος ἀμφιδόρᾳ ποικὸν ἀχαϊνέος.

καὶ Βάβριος·

Τοιαῦτα [3] κωπίλλων τῷ ἀχαϊνῷ

Ἵνα ἔλθοι δὶς τὸν αὐτὸν εἰς ᾅδην.

Ἀχαΐδα. Græcam.

Ἀχαϊνή. Cerva. In Epigrammate:

Et pellem maculoſam pelle undique tectæ cervæ.

Et Babrius:

Talia garriens, perſuaſit cervæ, ut ad eundem Orcum bis deſcenderet.

Ἀχαιός, [4] Συρακούσιος, τραγικὸς νεώτερος, ἔγραψε τραγῳδίας ί.

Ἀχαιός. Achæus, Syracuſanus, Tragicus junior, ſcripſit tragœdias decem.

Ἀχαιός, Πυθοδώρου, ἢ Πυθοδώρου τοῦ Ἐρετριέως, Ἐρετριεύς, τραγικός, γέγονε κατ' τ' οδ' Ὀλυμπιάδα, καὶ δράματα ἐδίδαξε μδ'· οἱ δὲ, τελάκοντα ἑπτήκασιν· ἄλλοι κδ'. ἐνίκησε δὲ ἕν. ἦν δὲ νεώτερος Σοφοκλέους ὀλίγῳ πνί. ἐπεδείκνυτο δὲ κοινῇ σὺν Εὐριπίδῃ ἀπὸ τῆς πγ' Ὀλυμπιάδος.

Ἀχαιός. Achæus, Pythodori vel Pythodoridis filius, Eretrienſis, Tragicus; vixit Olympiade LXXIV, docuitque fabulas XLIV; vel, ut alii, XXX, aut, ut alii, XXIV: quarum una vicit. Sophocle paulo junior fuit, cum quo, uti & Euripide, fabulas una edidit ab Olymp. LXXXIII.

Ἀχέων. μελοχὴ ἔστιν· ἀντὶ τῶ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι. Σοφοκλῆς· Κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ. ἀντὶ τῶ, ἐν ἥβῃ κρυπτῇ λυπούμενος.

Ἀχέων. Eſt participium, diciturque [apud Sophoclem] de eo, qui ægre fert, quod lateat. Sophocles: *Ægre ferens quod puberi ipſi occulte vivendum ſit.*

Ἄχερδος. [5] Σοφοκλῆς·

Κοίλης τ' ἀχέρδου, [6] κἀπὸ λαΐνου τάφου.

Ἄχερδος. Pirus ſylveſtris. [*Stans*] *prope pirum ſylveſtrem, & ſupra lapideum ſepulcrum.*

Ἀχερουσία. ἐστὶ λίμνη ἐν ᾅδου, ἵνα διαπορθμεύονται οἱ τελευτῶντες, [7] τὸ νόμισμα, ὅπερ δανάκη καλεῖται, τῷ πορθμεῖ διδόντες.

Ἀχερουσία. Acheruſia, palus apud Inferos, quam mortui trajiciunt, portitori dantes nummum, qui Danace vocatur.

Ἀχερωΐς. ἡ λεύκη.

Ἀχερωΐς. Populus alba.

Ἀχέρων. ποταμὸς ἐν ᾅδου μεμυθευμένος· ἀπὸ τοῦ ἄχη ῥεῖν. καὶ [8] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις, ἐκφοβῆσαι θέλων φησίν·

Ἀχερουσίός τε σκόπελος αἱματοσταγής.

Διὰ τὸν Διόνυσον.

Ἀχέρων. Acheron, locus in medio Univerſi, aquâ ex imo reddens & viciſſim abſorbens uſque ad terminum Univerſi, tenebroſus & lucis expers. Acheron autem purgatorio ſimilis eſſe videtur, non loco ſupplicii, abſtergens peccata, & ab iis homines purgans.

Ἀχέρων. τόπος τις μέσος τῆς παντός· ἐν ᾧ ἀνίμησίς ἐστιν ὑδάτων, καὶ καθάπασις, [9] μέχρι τῆς τέλματος τῆς παντὸς, σκοτεινός τε καὶ ἀφεγγής. Ὁ δὲ Ἀχέρων καθαρσίῳ ἔοικε, καὶ ὑ κολαστηρίῳ, ῥύπων καὶ σμήχων τὰ ἁμαρτήματα τ' ἀνθρώπων.

Ἀχέτας. [10] Οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον τέττιγος, ὥσπερ καὶ ὁ ἀκανθίας. Ἀπὸ τῶ ἠχεῖν ἐν ἀκάνθαις.

Ἄχερος. Non eſt ſpecies cicadæ, ſed epithetum; quemadmodum & ἀκανθίας. Dicitur autem ἀχέτας ab ἠχεῖν, i. e. ſonum reddere. Cicadæ enim inter ſpinas cantant.

Ἄχειρ. ὁ χειρὸς ἐστερημένος κατὰ μεταπλασμόν. Πισίδης·

Ἄχειρ. Manu privatus. Per metaplaſmum, pro ἄχειρ. Piſides: *Pedibus manibuſ-*

1 Ὃν παρεῖχεν ἐν τοῖς περὶ τὴν γέφυραν εἰς Ἀθήνας ἀπ.] Locus hic eſt obſcurus & corruptus, quem ſic legendum puto: ὃν παρεῖχον οἱ (vel αἱ) περὶ τὴν γέφυραν τοῖς εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. Intelligenda enim ſunt verba hæc de mulieribus, quæ tempore Eleuſiniorum in ponte Cephiſi flumini ſedentes, in obvios quoſque, qui vel Athenis Eleuſinem, vel Eleuſine Athenas ibant, ſcommata & probra jaciebant; de quo more vide Heſychium v. Γεφυρισταί.

2 Ἐν Ἐπιγράμμασι· Καὶ σκύτος ἀμφιδ.] Vide paulo ante poſt v. Ἀχαΐα.

3 Κωπίλλοντι] Metri gratia legendum eſt κωπίλλοντα.

4 Ἀχαιὸς, Συρακ.] De hoc & ſequenti Achæo vide Meurſium in *Bibliotheca Græca*.

5 Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon.* pag. 323. ut Portus obſervavit.

6 Κἀπὸ λαΐνου τ.] Cum Cantero *Nov. Lect.* lib. III. cap. III. legere malim κἀπὶ λαΐνου τάφου.

7 Τὸ νόμισμα, ὅπερ δανάκη καλεῖται, τῷ πορθμ.] Vide infra v. Δανάκη, v. Καρκάδοντα, & v. Πορθμεῖον.

8 Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις] Pag. 234. (149. Ed. Baſ. P.)

9 Μέχρι τῆς τέλματος] Puto ſcribendum eſſe μέχρι τῆς τέρματος quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

10 Ἀχέτας. Οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον τέττ.] Hæc refutavimus ſupra v. Ἀκανθίας, quem locum adeat Lector.

Ἄπυς, ἄχις⊙, [1] ὃ βαρεῖ τὸν αὐχένα· Πλήρεις [2] ἑκάστῳ τῶ μελῶν αἱ σωθέσεις. περὶ τῆς Χοσρόυ ὠμότητός φησι.

Ἀχείρωτον. ἄμωμον.

Ἀχλυία. [3] πενία. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ· Νόσῳ βιαθεὶς, ἢ φίλων ἀχλυίᾳ.

Ἄχης. ὁ πένης.

Ἄχλυ. ὁ πάχος. καὶ Ἄχλυες, οἱ μηδὲν ἔχοντες.

Ἀχήεας. ὄνομα κύριον. καὶ ὁ σκώληξ. καὶ Ἀχώεας, ὁμοίως.

Ἀχηλὶς. [4] ὁ λυπηρός. ἐπλάσθη τῶ α εἰς η.

Ἄχι. ἀντὶ τῦ ῥᾳδίως.

Ἀχίας. [5] προφήτης ὅτ⊙ ἐπὶ Ἱεροβοὰμ βασιλέως τῶ Ἰσραὴλ ἦν. κάμνοντ⊙ δ' αὐτῷ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τῦ παιδὸς, τὴν γυναῖκα αὐτῦ προσέταξεν ἐλθεῖν, ἵνα διέτριβεν ὁ Ἀχίας, περὶ τῆς τῦ παιδὸς ὑγείας, μεταχρηματισαμένην τὸ σχῆμα. μελλόσης δὲ αὐτῆς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσιέναι, τὰς ὄψεις ἠμαυρωμένας ἔχων τὸ γῆρας, ἐπιφανεὶς ὁ Θεὸς ἀμφότερα αὐτῷ μηνύει, τήν τε τῦ Ἱεροβοὰμ γυναῖκα, καὶ τί μέλλῃ λέγειν αὐτῇ. καὶ παιδόσης ὡς ξένης, ἀνεβόησεν· Εἴσελθε, ὦ γύναι· τί κρύπτεις σαυτήν; τὸν γὰρ Θεὸν ὃ λανθάνεις. ἄπελθε οὖν πρὸς τὸν ἄνδρα, τάδε λέγει Κύριος· Ἐπεί σε μέγαν ἐκ μικροῦ καὶ μηδενὸς ὄντ⊙ ἐποίησα, καὶ ἁρπάσας τὴν βασιλείαν ἀπὸ τῦ Δαβὶδ γένους σοὶ ταύτην ἔδωκα, σὺ δὲ τούτων ἐπιλαθόμενος, καὶ τὴν ἐμὴν θρησκείαν καταλιπὼν, χρυσοῦς Θεοὺς καλεσκόπασας, καὶ τούτους πᾶσι, σὲ πάλιν καθαιρήσω, ἐκ πάντων ἐξολοθρεύσω σε τὸ γένος⊙, καὶ κυσὶ καὶ ὄρνισι βορὰν γενέσθαι ποιήσω. μεθέξει δὲ τῆς πομπείας καὶ τὸ πλῆθος⊙, ἐκπεσὸν τῆς ἀγαθῆς γῆς, ἐκ διασπορὰν εἰς τοὺς πέραν Εὐφράτου τόπους, διότι τοῖς σοῖς ἀσεβήμασι καθηκολούθησε. τὸν δὲ σὸν υἱὸν καταλήψῃ τεθνηκότα· ὅπερ καὶ γέγονεν.

Ἀχιλλεὺς [6] Στάτι⊙, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ γράψας τὰ κατ' Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα, καὶ ἄλλα ἐρωτικὰ ἐν βιβλίοις ὀκτώ. γέγονεν ἔσχατον Χριστιανὸς καὶ Ἐπίσκοπ⊙. ἔγραψε δὲ περὶ σφαίρας καὶ ἐτυμολογίας, καὶ ἱστορίαν σύμμικτον, πολλῶν καὶ μεγάλων καὶ θαυμασίων ἀνδρῶν μνημονεύουσαν. ὁ δὲ λόγ⊙ αὐτῦ κατὰ πάντα ὅμοι⊙ τοῖς ἐρωτικοῖς.

Ἀχίλλει⊙ εὐχή.

Ἦ [7] ποτ' Ἀχιλλῆ⊙ ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν. Ὁ [8] Κάμιλλ⊙, ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς, εὔξατο τὴν Ἀχίλλειον εὐχὴν, ἐπιποθῆσαι Ῥωμαίους Κάμιλλον ἐν καιρῷ. ἀπήντησε δὲ αὐτῷ ὀλὺ ὕστερον. Κελτῶν γὰρ τὴν πόλιν καταλαβόντων, ὁ δῆμ⊙ ἐπὶ Κάμιλλον κατέφυγε, καὶ Δικτάτωρα αὖθις εἵλετο· ὡς ἐν

que carens non gravat cervicem; integræque ei ſunt ſingulorum membrorum junĉturæ. De Choſrois crudelitate ibi loquitur.

Ἀχείρωτον. Quod reprehendi & culpari nequit.

Ἀχλυία. Penuria. Paupertas. Ariſtophanes *Amphiarao: Morbo coactus, vel amicorum penuria.*

Ἄχης. Pauper.

Ἄχλυ. Pauper. Et Ἄχλυες, pauperes.

Ἀχήεας. Nomen proprium. Item, vermis. Et Ἀχώεας, itidem.

Ἀχηλὶς. Moleſtus. [Dictum eſt pro ἀχαλὶς,] mutato α in η.

Ἄχι. Facile.

Ἀχίας. Achias. Hic Propheta fuit temporibus Jeroboami Regis Hebræorum: qui, filio ipſius ægrotante, uxorem ſuam mutato habitu Achiam adire juſſit, de ſalute filii percontaturam. Cum autem ædes jam ingreſſura eſſet, & propheta præ ſenio cæcutiret, Deus illi apparuit, & utrumque indicavit, tum, Jeroboami uxorem adeſſe, tum, quid ipſi reſpondendum eſſet. Cumque illa ut peregrina tranſiret, propheta exclamavit: *Intra, mulier: quid perſonam mentiris? Deum enim non lates.* Redi igitur ad maritum. Hæc inquit Dominus: Quoniam te magnum e parvo & nullo effeci, & regnum, familiæ Davidis ereptum, tibi dedi, tu vero horum immemor fuiſti, meique cultu relicto Deos fuſiles colere cœpiſti, te rurſus evertam, totumque genus tuum perdam, & canum volucrumque cibum efficiam. Hæc pœna ad populum etiam redundabit, quippe qui ex terra beata pulſus per loca, quæ ultra Euphratem ſita ſunt, diſpergetur, quoniam impietatem tuam ſecutus eſt. Filium vero tuum reperies mortuum: quod etiam accidit.

Ἀχιλλεὺς Στάτι⊙. Achilles Statius, Alexandrinus; qui de Leucippe & Clitophonte ſcripſit, & alia amatoria libris octo. Tandem factus eſt Chriſtianus, & Epiſcopus. Scripſit de Sphæra, & Etymologia, & Hiſtoriam miſcellaneam quæ multorum & magnorum admirabiliumque virorum mentionem facit. Stilus ejus ubique ſimilis eſt illi, quo in Amatoriis utitur.

Ἀχίλλει⊙ εὐχή. Achillis votum. *Profecto aliquando Achillis deſiderium filios Achivorum ſubibit.* † *Camillus, Romanorum Imperator, a Diis immortalibus idem precatus eſt, quod Achilles olim precatus dicitur, ut Romanos ſui deſiderium aliquando ſubiret: cujus voti haud ita multo poſt compos factus eſt. Cum enim Galli urbem occupaſſent, populus opem Camilli implo-*

1 Οὐ βαρεῖ] Sic habet Editio Mediolanenſis. Reliquæ vero ὀβαρεῖ, corrupte. Quid ſi legatur σεβαρεύῃ? Sed, cum fragmenti hujus ſenſus propter brevitatem ſit incertus & obſcurus, ἐπίχα.

2 Ἑκάσῳ] Legerim potius ἑκάσαν.

3 Ἀχυία. πενία] Vide infra v. Ἠχαίνω.

4 Ἀχηλὶς] Legerim potius Ἀχρὶς, ut habet Etymologus.

5 Ἀχίας. προφήτης ὅτις ἐπὶ Ἱερ.] Vide 1 *Reg.* XIV. & Joſeph. *Antiq.* lib. VIII. cap. IV.

6 Ἀχιλλεὺς Στάτι⊙] De hoc vide Photium in *Bibliotheca* Cod. LXXXVII. qui eum Τάτιον vocat.

7 Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆ⊙ ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχ.] Hæc ſunt verba Homeri Il. A. v. 240.

8 Ὁ Κάμιλλ⊙, ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς, εὔξατο τὴν Ἀχ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Appiani in Excerptis Conſtantini a Valeſio editis pag. 549.

ταῖς Κελτικαῖς πράξεσιν ἀναγέγραπ).

Ἀχιλλείων. τετέφριδῶν καθαρῶν, καὶ βύγενῶν, οὕτω καλυμμένων. [1] Ἀριστοφάνης· Ἀχιλλείων ἐσθιέμεν. ἀντὶ τοῦ σιτήσεως τῆς ἐν Πρυτανείῳ μεθέξεις. ἢ Ἀχίλλειοι κριθαί, [2] αἱ βύτειλεῖς.

Ἀχθέσῃ. λυπηθήσῃ. Τὸ λεγόμενον πρὸ ἀχθέσῃ. ἀντὶ τοῦ λυπηθήσῃ ποτὲ τοῦδε τοῦ πράγματος γενομένου.

Ἄχθεται. λυπεῖται. καὶ Ἀχθεσθείς, λυπηθείς. Ὁ δὲ ἀχθεσθεὶς τοῖς ἐπιτάγμασι, πολλὰ καὶ δεινὰ ἀπεκρίνατο.

Ἀχθεινή. λυπηρά. ὀλεθρία.

Ἀχθεινὰν δ' εἶδε βοοκτασίαν.

καὶ Ἀχθεινὸς, ὁ ἐπίπονος.

Ἀχθηδών. λύπη.

Ἄχθομαι, βαρροῦμαι, ἀγανακτῶ. [3] Ἀριστοφάνης· Ἄχθομαι τοῖς ταὼσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασιν. ἀντὶ τοῦ, τοῖς κόλποις τοῖς πεποικιλμένοις· ἐπεὶ ὁ ταὼς ποικίλος. ἢ ὅτι πορφύρας ἐχρῶντο οἱ πάλαι. καὶ, Ἄχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ· ἀντὶ τοῦ, τῇ ἀνελευθερίᾳ καὶ μικρολογίᾳ. τὸν γὰρ ῥύπον ἐπὶ τῶν γλίχρων καὶ ἀνελευθέρων ἐπῆγεν. ὅτω γὰρ ῥυποκονδύλους λέγουσι τοὺς τοιούτους. καὶ Ἀριστοφάνης· Κομμύοις γὰρ ἄχθομαι. καὶ [4] Ἰώσηπος· Ὁ δὲ Θεὸς ἄχθει τῇτε τοῦ βασιλέως τῶν Ἀμαληκιτῶν σωτηρίᾳ, καὶ τῇ τῶν βοσκημάτων ἁρπαγῇ γε πλήθει, ὅτι μὴ συγχωρήσαιεν αὐτοῦ ταῦτ' ἐπελθεῖν. οἱ Ἀχθόμενοι, βαρέμενοι, πεζόμενοι. Ἀμφί τε ἡμέραν μέσην τῷ ἡλίῳ ἀχθόμενοι, τὰ ὅπλα καθέθεντο. καὶ Ἄχθος, βάρος, λύπη.

Ἀχθοφόρον. βαστάζοντα. καὶ παροιμία·

Οὓς [5] οὐκ ἂν ἄραντ' ἂν ἐκάλουν Αἰγύπτιοι.

πολλαχοῦ [6] γὰρ ἀχθοφοροῦντας τοὺς Αἰγυπτίους μέμνηται.

Ἄχλαξ. ἡ λιθώδης καὶ ψαμμώδης ἄμμος. ἢ ὁ μικρὸς λίθος.

Ἀχλύς. σκότος. ὁμίχλη. ζόφος. ἀμβλυωπία. καὶ, Ἠέρος ἀχλύσαντος. ἀντὶ οὗ, σκοτοδίνου.

Ἄχνη. λεπτὰ ἄχυρα, ἢ ἀκαθαρσίαι. καὶ Ἄχνη ἁλός· τὸ λεπτόταλον τοῦ ὕδατος. ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης. ἐν [7] Ἐπιγράμμασι·

Μῆλον θ' ἡδύπνοον λεπτῇ πεποκωμένον ἄχνῃ.

καὶ Ἄχνη πυρὸς, ὁ καπνός. καὶ [8] Ἄχνη ὕπνου, ὁ Ἱπποκράτης φησί· καὶ [9] Ἄχνη λινοῦ. δηλοῖ δὲ καὶ λεπτὸν ξύσμα.

ravit, eumque Dictatorem iterum creavit; ut in libro de Bellis Gallicis dictum est.

Ἀχιλλείων κριθῶν. Hordei Achillei: id est, puri & egregii. Aristophanes: *Achilleo hordeo vescēris.* Id est, victus in Prytaneo particeps es. Vel Achilleum hordeum dicitur hordeum vile.

Ἀχθέσῃ. Dolebis. *Tandem aliquando dolebis.* Id est, tandem aliquando afficieris dolore, si hæc res fiat.

Ἄχθεται. Dolet. Et Ἀχθεσθείς, dolens. *Ille vero imperata ægre ferens, multis durisque verbis respondit.*

Ἀχθεινή. Tristis. Pernitiosa. *Tristem vero vidit boum cædem.*

Ἀχθηδών. Dolor.

Ἄχθομαι. Gravor, doleo, indignor. Aristophanes: *Iniquo animo fero pavones & jactantiam.* Id est, sinus pictos & variegatos. Pavo enim pennas habet variis coloribus distinctas. Vel, quia purpura & tiaris utebantur. Et Ἄχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ, sordes & avaritiam ejus inique fero. Ῥύπος enim dicitur de hominibus avaris & illiberalibus, quos ideo ῥυποκονδύλους vocant. Et Aristophanes: *Cepis enim offendor.* Et Josephus: *Deus autem indignabatur, quod* [Saulus] *Regi Amalecitarum pepercisset, & populus pecudes in prædam vertisset, cum neutrum ipse permisisset.* Et ἀχθόμενοι, gravati, pressi, [molestia affecti.] *Et circa meridiem, cum Solis ardor ipsis molestus esset, arma deposuerunt.* Et ἄχθος, onus, dolor.

Ἀχθοφόρον. Onera bajulantem. Et proverbium: *Quos ne centum quidem Ægyptii bajulent.* Multis enim in locis [Aristophanes] Ægyptiorum ut bajulorum meminit.

Ἄχλαξ. Arena lapidosa. Glarea. Vel lapillus.

Ἀχλύς. Tenebræ. Caligo. Nebula. Oculorum caligatio. Et, Ἠέρος ἀχλύσαντος, i. e. Aere obscurato.

Ἄχνη. Minutæ paleæ. Acera. Vel, sordes. Et ἄχνη ἁλός, tenuissima aquæ pars, spuma maris. [Item lanugo.] In Epigrammate: *Pomumque suavem spirans odorem, & tenui lanugine vestitum.* Et ἄχνη πυρὸς, fumus. Et ἄχνη ὕπνου [de somno levissimo dicitur.] Et ἄχνη λίνου, ramentum vel lanugo lintei apud Hippocratem. Significat etiam quodvis ramentum tenue.

1 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 337.

2 Αἱ εὐπλεῖς] Lege, αἱ εὐθυεῖς, ut apud Scholiastam Aristophanis.

3 Ἀριστοφάνης] *Acharnens.* pag. 373. (263. Ed. Bas. P.) ubi sic legitur:

——Ἄχθομαι γὼ περιόντως
Καὶ τοῖς ταὼσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι.

4 Καὶ Ἰώσηπος· Ὁ δὲ Θεὸς ἄχθεται τῇ π τοῦ βασ.] Fragmentum hoc legitur apud Josephum *Antiq. Jud.* lib. VI. cap. VIII. pag. 184.

5 Οὓς οὐκ ἂν ἄραντ' ἂδ' ἑκατὸν Αἰ.] Hæc sunt verba Aristoph. *Ranis* pag. 277. (184. Ed. Bas. P.)

6 Πολλαχοῦ γὰρ ἀχθοφ. τοὺς Αἰγ. μέμνηται] Apud Enarratorem Comici loco laudato rectius sic legitur: Πανταχοῦ γὰρ Αἰγυπτίων ὡς ἀχθοφόρων μέμνηται. Confer eundem Scholiastam ad *Aves* pag. 595.

7 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VI. cap. XIV. ut Portus etiam monuit.

8 Καὶ ἄχνη ὕπνου] Huc spectant verba Comici *Vespis* pag. 436.

Ὕπνου δ' ἱερᾶς τ' νυκτὸς ἡδὺ παρασάλου.
Ἢν δέ τ' ὄν καπαμύσῃ κἀν ἀχνῷ.

i. e. *Et noctu ne bilum quidem somni videt. Quod si autem oculos vel leviter claudere cœpit* &c.

9 Ἄχνη λινοῦ] Sic etiam legitur apud Hesychium. Sed scribendum est, ἄχνη λίνου, ut recte monuit Fœsius in *Oeconomia* Hippocratis v. Ἄχνη.

Ἄχνης. ἀγένειος.

Τίς[1] τὸν ἄχνην Ἑρμεῖῶ σε παρ' ὑσπλήγγεσιν ἔθηκεν.

Ἀχνύμενος. λυπούμενος.

Ἄχος. λύπη σιωπὴν ἐπιφέρουσα. ὡδὶ τοῦτο καὶ ἀχνύμενος, τοιοῦτοι λυπούμενος. Λήγετε τοῦ' ἄχνης. κακῶν γὰρ δυσάλωτος ἀδεὴς. ἀντὶ τοῦ δύσληπτος, ἀλλ' οὐάλωτος. Ἡ δὲ σύγκλητος, ὥσπερ ἄχει τινὶ πεπληγμένη, ἐξηπορεῖτο.

Ἃ ἔχω. ἀντὶ τοῦ ἃ ἔχω. [2] Σοφοκλῆς·

Κἀμοῦ ταλαίνης σμικρὰ μοῦ τάδ', ἀλλ' ὅμως

Ἃ ἔχω. ———

Ἀχάν. ἄμπελος.

Ἀχώρ.[3] τὸ πτερῶδες τῆς κεφαλῆς. ὡδὶ τὸ ἄχνη, ἀχνώρ· καὶ ἐκβολῇ τοῦ ν, ἀχώρ. κλίνεται δὲ ἀχῶρος, διὰ τοῦ ω μεγάλου· ὁ ἰχῶρος, τοῦ σεσηπότος αἷμα.

Ἄχειρον. ἄψαυστον. κυρίως, οὗ χεὶρ οὐχ ἥψατο. ἀμόλυντον.

Ἀχερώς. εἶδος ἀπίου. [4] Ἀριστοφάνης·

Ἀχερώς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σπλάγχνα.

Μῶν, ἵν' Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς; ἢ [5] ἀχερὼς ἐπέχει τὴν γαστέρα. ὅτι δὲ ὁ Θρασύβουλος ἀπολέγων μέλλοντος τοῖς Λακεδαιμονίοις πρέσβεσι, περὶ σπονδῶν ἐλεύσεσθαι, εἶτα [6] δωροδοκήσας, ἀχερώδας πεποιήσαιτο βεβρωκέναι, καὶ μὴ δύνασθαι λέγειν.

Ἀχρειόγελως ἄνθρωπος. ὁ ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων.

Ἀχρεῖον. τῷ τόνῳ ὡς ἄμεινον.

Ἄχρηστα. καὶ παροιμία· [7] Εἰς ἄχρηστα μὴ ἀναλίσκειν. μή ποτ' οὖν ἔχοντα γέροντα, μὴ παῖδα βάσκανον, μήτε γυναῖκα λάλον, μήτε παῖδα νήπιον, μήτε γείτονος κύνα, μὴ λάλον κωπηλάτην. † [[8] Μήδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάπαξ (τοιοῦτον εἰσπηδήσας) ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς, μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνίδος, τῆς θυκλείας ἀποφευσθῆς (τοιοῦτον ἐκπέσῃς·) μήδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα μνησικακήσαι τινὶ ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἀνεστοιχειώθης. τοιοῦτον, λῆρον, μωρόν. Ἰαπετὸς δὲ εἷς τῶν γιγάντων. ἀνεστοιχειώθης δὲ, οἷον ἐτράφης. μὴ πρὸς τὰς σαυτοῦ γυναῖκας κακοργεῖν, ὅπως τῆς αἰδοῦς μέλλῃς ἄγαλμ' ἀναπλήσειν. μήδ' ἀπαίδευτά τινα ποιήσῃς πρὸς τὰς σαυτοῦ γυναῖκας, ὥστε μέλλειν τῆς αἰδοῦς τὰ ἀγάλματα πληρῶσαι.]

Ἀχρηΐα. [9] Ἀππιανός· [10] Ὁ δὲ Ὡραῖος λελωβημένος ἦν τὰ σκέλη, ὑπαλείας τε οὐκ ἔτυχεν, ὅτε ἐν πολέμῳ, ὅτε ἐν εἰρήνῃ, διὰ τὴν ἀχρηΐαν τῶν ποδῶν.

Ἄχρι. γενικῇ. Ἄχρις, ἀντὶ τοῦ μέχρις, ἕως.

Ἄχνης. Imberbis. *Quis te imberbem Mercurium ad carceres* [*Circi*] *collocavit?*

Ἀχνύμενος. Dolens. Mœrens.

Ἄχος. Dolor vocem intercludens. Hinc deducitur ἀχνύμενος, dolore perculsus. *Desinite dolere. Nemo enim a malis immunis est.* Δυσάλωτος hic proprie significat, qui difficulter capi potest. *Senatus vero, dolore ingenti perculsus, consilii incertus erat.*

Ἃ ἔχω. Pro, ἃ ἔχω. Quæ habeo. Sophocles: *Et mei miseræ parva quidem hæc, sed tamen, quæ habeo,* [*dona ipsi da.*]

Ἀχάν. Vitis.

Ἀχώρ. Ulcus capitis, furfuraceas squamas habens. Ab ἄχνη, ἀχνός; & sublato ν, ἀχώρ. Declinatur ἀχῶρος, per ω, ut ἰχὼς, ἰχῶρος, sanies.

Ἄχειρον. Intactum. Proprie, quod manus non tetigit, impollutum.

Ἀχερώς. Genus piri. Aristophanes: *Pirum quoddam sylvestre alvum occludit, cibisque exitum negat. An de eo loqueris piro, quod Thrasybulus legatis Lacedæmoniorum dixit?* Pirum sylvestre alvum constringit. Hic vero Thrasybulus, cum Lacedæmoniorum legatos, qui pacis faciendæ gratia venerant, oratione oppugnare decrevisset, postea muneribus corruptus, se pira sylvestria comedisse, nec eam ob causam verba facere posse simulavit.

Ἀχρειόγελως ἄνθρωπος. Homo, cui res futiles & ludicræ ridendi & gaudendi causam præbet.

Ἀχρεῖον. Aliquando scribitur cum accentu in antepenultima, ut ἄμεινον.

Ἄχρηστα. Inutilia. Et proverbium: *In res inutiles ne sumptus facias. Nunquam beneficium conferas in senem, nec in invidum puerum, nec in mulierem garrulam, nec in infantem, nec in vicini canem, nec in garrulum remigem.*

Ἀχρηΐα. [Dicitur de re, quæ nulli nobis est usui.] Appianus: *Horatius vero crura habebat debilitata, nec vel in pace Consul, vel in bello Imperator creabatur, quod usu pedum careret.*

Ἄχρι. Usque ad. Genitivo jungitur. Ἄχρις,

1 Τίς τ' ἄχνην Ἑρμ.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod legitur Anthol. lib. VI. cap. 2. ut Pearsonius etiam observavit.

2 Σοφοκλῆς] *Electra*, pag. 102. ut Portus observavit.

3 Ἀχώρ. τὸ πτερῶδες τῆς κεφαλῆς] Clarius Erotianus· Ἀχώρ· ἐξανθήματός εἶδος, καθ' ὃ συμβαίνῃ κακοήθης ὑγρασία, καὶ οἷον πτερώδεις λεπίδας ἐπιφέρειν. μάλιστα δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν εἴωθε γίνεσθαι.

4 Ἀριστοφάνης] *Ecclesiaz.* pag. 734. (494. Ed. Bas. P.)

5 Ἢ ἀχερὼς ἐπέχει τὴν γαστέρα. ὅτις δὲ ὁ Θρασ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

6 Εἶτα δωροδοκήσας, ἀχερώδας πεποιήσαιτο βεβρ.] Geminam historiam de Demosthene narrat Plutarchus *Demosthene* pag. 857.

7 Εἰς ἄχρηστα μὴ ἀναλίσκειν. μή ποτ' οὖν ἔχοντα γ.] Confer Diogenianum Centur. VI. Adag. LXI.

8 Μήδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάπαξ εἰσπηδῆσαι] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, in versione prætermisi, quoniam nihil ad hunc locum faciunt, sed absque judicio huc translata sunt ex Aristoph. *Nubib.* pag. 180. (109. Ed. Bas. P.)

9 Ἀππιανός· Ὁ δὲ Ὡραῖος λελω.] Hoc fragmentum non exstat in libris Appiani, qui hodie supersunt.

10 Ὁ δὲ Ὡραῖος λελωβημένος ἦν τὰ σκ.] Vide infra v. Ὡραῖος, ubi fragmentum hoc αὐτολεξεὶ repetitur.

ἔστι δὲ καὶ ἄχεις, ἀντὶ τοῦ καθόλου, διόλου. [1] καὶ Ὅμηρος·

Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε, καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς
Ἄχεις ἀπηλοίησε.

καὶ Ἄχει κόρου. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐκεῖ ἀναίσθητός ἐστι· καὶ ὅτι ἄχει κόρου ἐφενάκισεν.

Ἀχείνη. [2] βαθυτάτη.

Ἀχρωμος. Ἦν δὲ ἡ ἐργασία αὐτοῦ ἄχρωμος (τουτέστιν, ἀναιδής) ἐπὶ πορνείου γὰρ ἐκαθέζετο. καὶ Ἀχρώμαιος, ἀναιδής.

Ἀχρυλίς. ἡ Φρυγία.

Ἀχυρμιαί. οἱ τόποι, εἰς οὓς τὰ ἄχυρα ἀποφέρεται λικμώμενα. καὶ ἐν [3] Ἐπιγράμμασι·

Καὶ τριβόλους ὀξεῖς ἀχυρότειρας.

Ἄψ. πάλιν.

Ἄψ [4] ἀνασειράζω, καὶ πάλιν ἄγχι μένω. ἐν Ἐπιγράμμασι. ἀντὶ τοῦ, ἀνθέλκω, ἀναζέπω.

Ἀφάλακτος. [5] ἀπαθής, ἀλυμάντητος. Ἀφάλακτον γάρ, τὸ ἄθικτον. οὕτω Κράτης.

Ἀφαμμένη. ἐξαρτηθεῖσα. καὶ Ἅφασθαι τοῦδε πᾶσιν ἐπὶ τοῦ προσάπτεσθαι καὶ θίγειν τάσσεται. καὶ Ἄψαι, προσάψαι.

Ἀφαύστως. ἀνεπάφως. Ἀππιανός· Ὁ δὲ τοῖς σώμασι τῶν Κίμβρων ἀφαυστεῖν ἐκέλευεν, ἕως ἡμέρα γένηται, [6] πολύχρυσα εἶναι δοκῶν.

Ἄψεα. [7] κυρίως αἱ συναφαὶ τῶν μελῶν. καταχρηστικῶς δέ, καὶ τὰ μέλη· ἀπὸ τοῦ ἅπτω, ἄψω, ἄψον, καὶ ἄψεα· ἀπὸ τοῦ ἐφάπτεσθαι ἀλλήλων.

Ἀψθύδεια. ἡ ἀλήθεια. λέγεται δὲ καὶ ἀψθυδεῖν, καὶ ἀψθυδές.

Ἀψήκλῳ [8] κοθόρνῳ. [9] ἀκαμάτῳ, σκληρῷ, ἀμαλάκλῳ ὑποδήματι παλάξω τὴν γνάθον.

Ἀψήφιστον. [10] Ὁ καλέσας τὸ ἀψήφιστον ἐν γνώσῃ, ἐμπλεῖ πᾶσαν τὴν γραφήν.

Ἀψίδες. καμάραι.

Ἀψικάρδιον. [11] Εἰ δὲ ἰδιωτικὸν [12] τοῦτο πλῆγμα ἀψικάρδιον ἐθέλεις, [13] ἐρώσεται ἂν ταχέως. τῆς καρδίας ἁπτόμενον.

Ἄψικος. ὑμετάβλητος. ἢ ὁ ταχέως καὶ ἅμα τῷ ἅψασθαι κορεννύμενος. [14] Εἰδὼς τὴν Νομά-

idem quod μέχεις, & ἕως, uſque, donec. Significat etiam, penitus, omnino. Homerus: *Ambos autem nervos & oſſa lapis durus prorſus fregit.* Et Ἄχει κόρου, *Ad ſatietatem uſque:* proverbium. *Ille ſupra modum ſtupidus eſt: hic vero nimia calliditate homines decipit.*

Ἀχείνη. Profundiſſima.

Ἀχρωμος. Impudens. *Quæſtus autem ejus erat impudens. In lupanari enim proſtabat.* Et ἀχρώμαιος, idem.

Ἀχρυλίς. Nomen propriũ fœminæ Phrygiæ.

Ἀχυρμιαί. Loca, in quæ deportantur paleæ ventilabro excuſſæ. Et in Epigrammate: *Tribulaſque acutas paleam terentes.*

Ἄψ. Rurſus. Retro. In Epigrammate: *Vocem revoco, & rurſus prope te adſto.* Hic ἀνασειράζω ſignificat retraho, revoco.

Ἀφάλακτος. Illæſus. Inultus. Impunitus. Ἀφάλακτον enim, intactum. Ita Crates.

Ἀφαμμένη. Quæ ſuſpendit. Et ἅφασθαι apud omnes pro adnectere & tangere ponitur. Et ἄψαι, adnectere, alligare.

Ἀφαύστως. Intacte. Appianus: *Ille vero Cimbrorum cadavera intacta relinqui juſſit, donec dies illuxiſſet, quod ea auro abundare putaret.*

Ἄψεα. Proprie ſic vocantur membrorum junctura. Abuſive vero, ipſa membra. A verbo ἅπτω, ἄψω, fit ἄψον & ἄψεα: quod ſe mutuo tangant.

Ἀψθύδεια. Veritas. Et ἀψθυδεῖν, verum dicere.

Ἀψήκλῳ κοθόρνῳ. Calceo duro, & minime molli. [Ariſtophanes:] *Duro calceo malam tuam percutiam.*

Ἀψήφιστον. *Qui de aliis haud temere judicat, omnem ſcripturam implet.*

Ἀψίδες. Teſtudines. Fornices.

Ἀψικάρδιον. Tangens cor. *Si autem vulgare vis pharmacum, quod tamen cor tangat, id in promptu habeo.*

Ἄψικος. Qui facile mutatur. Levis. Proprie, qui ſtatim ſatiatur, ſimul ac cibum teti-

1 Καὶ Ὅμηρος] Il. Δ. v. 521.

2 Ἀχείνη. βαθυτάτη] De hac voce, quam nuſquam alibi mihi lectam memini, ἐπίχω. Deeſt autem in MSS. Pariſ.

3 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VI. cap. VII. Epigr. IX. ut Portus etiam monuit.

4 Ἄψ ἀνασειράζω, ἐ πάλιν ἐγγὺς μένω] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. VII. pag. 600. Vide etiam ſupra v. Ἀνασειράζω.

5 Ἀφάλακτος, ἀπαθής, ἀτιμ.] Ariſtophanes *Lyſiſtrata* pag. 853. (547. Ed. Baſ. P.) Ἀπῆλθεν ἀφάλακτος: ad quem locum Suidas reſpexit.

6 Πολύχρυσα εἶναι δοκῶν] Sic recte habent MSS. Pariſ. & Edit. Mediolanenſis. In reliquis vero Editt. male legitur πολὺ εἶναι δοκῶν.

7 Ἄψεα. κυρίως αἱ συναφαὶ τῶν μ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam apud Etymologum.

8 Ἀψήκτῳ κοθόρνῳ. ἀκαμ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Comici *Lyſiſtr.* 878.

Τῷδέ γ' ἀψήκτῳ πατάξω τῷ κοθόρνῳ τὴν γνάθον.

Hoc tibi duro cothurno commitigabo malam.

9 Ἀκαμάτῳ] Duo MSS. Pariſ. habent ἀκαπεμάπῳ, quod proprius accedit ad veram lectionem, quæ eſt ἐξακαπεμάκτῳ; ut recte ſcriptum eſt apud Scholiaſtum ineditum in *Lyſiſtratam.* Dicitur autem ἀκαπέμακτος de re, quæ propter duritiem contundi vel conteri & ſubigi nequit.

10 Ὁ καλέσας τὸ ἀψήφιστον ἐν γν.] Senſus hujus fragmenti haud parum obſcurus eſt, de quo nihil certi ſtatui poteſt, niſi quis ipſum fontem, ex quo Suidas iſta hauſit, invenerit.

11 Εἰ δὲ ἰδιωτικὸν παράπληγμα ἀψικ. ἐθέλεις] Hæc ſunt verba Marci Antonini lib. IX. §. 3. ut Pearſonius etiam obſervavit.

12 Παράπληγμα] Apud Marcum Antoninum rectius legitur παράπτωμα; uti & apud ipſum Suidam infra v. Παράπτωμα, ubi fragmentum hoc repetitur.

13 Ἐρώσεται ἂν ταχέως] Hæc deſunt apud Marcum Antoninum.

14 Εἰδὼς τὴν Νομάδων τὴν ἀψικρείαν, τὴν ἀθεσίαν τοῦ ὄντος ἀνθρ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. XIV. cap. I.

δων

δων τῳ̃ ἀψικοΐαν, καὶ τῳ̃ ἀφεσίαν τ῾ πρὸς ἀνθρώπους. Καὶ αὖθις· [1] Σωτηρικὸν δεῖ εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, καὶ μηδαμῶ̃ ἀψίκορον.

῾Αψιμαχία. σωκφὴ μάχης. [2] ῎Αππιανός· Τὸ μὲν πρῶτον ἐλαφραὶ ἦσαν, καὶ ἀψιμαχίαι σμικραί· ὕστερον δὲ συμβολαί τε ἐς τ῾ ἀλλήλων.

῾Αψιμοσία.[3] πρὸς ὀλίγον διαφορά.

῾Αψίνης, ῾Αθηναῖος, ἀξιόλογος σοφιστὴς, ῾Ονασίμου πατὴρ τοῦ σοφιστοῦ, τοῦ παῖδος ῾Αψίνου.

῾Αψίνης, Γαδαρεὺς, σοφιστὴς, σπαρεὶς, ὡς λόγος, ἐκ Πανὸς, μαθητεύσας δὲ ἐν Σμύρνῃ ῾Ηρακλείδῃ τῳ̃ Λυκίῳ, εἶτα Βασιλικῷ ἐν Νικομηδείᾳ, ἐσοφίστευσεν ῾Αθήνησι, βασιλεύοντος [4] Μαξιμιανοῦ, ὑπατικῆ̃ λαβὼν ἀξίωμα.

῾Αψίνης, ῾Ονασίμου τοῦ σοφιστοῦ ῾Αθηναίου, σοφιστὴς νεώτερος τοῦ Γαδαρέως ῾Αψίνου.

῎Αψινθος, πόλις Θρᾴκης. ῾Αψινθὶς δὲ, ἡ χώρα.

῾Αψίνθιον. εἶδος βοτάνης. τινὲς δὲ τ῾ κωμικῶν λέγουσιν αὐτὸ ἀσπίνθιον, ὃ οὐκ ἄν τις πίοι.

῎Αφορρος. ὀπισθόρμητος.

Οὐκ[5] ἐντὸς; οὐκ ἄφορρον ἐκνεμῇ πόδα;
Αἴας λέγει πρὸς Τέκμησσαν, τ῾ αἰχμάλωτον γυναῖκα.

῾Αφωνεί. ἡρέμα.

῎Αψυρτος, [6] Πρυσαεὺς, Νικομηδεὺς, στρατιώτης, στρατόσαμψος ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως ἐν Σκυθίᾳ πρὸς τὸν ῎Ιστρον. [7] Ἱππιατρικὸν βιβλίον ἔτος ἔγραψεν, καὶ Φυσικὸν περὶ τῶν αὐτῶν ἀλόγων· καὶ ἕτερα. ἔγραψε δὲ Κίμων ῾Αθηναῖος Ἱππουσκοπικὸν βιβλίον θαυμάσιον.

῎Αψυχος. [8] Τὰς προφυλακὰς βλέπων ὁ Φαμέας, ὢν οὐκ ἄψυχος, ἐξέκλινε τὰς πρὸς τὸν Σκιπίωνα συμπλοκάς. καὶ πολε συνεγγίζας ταῖς ἐφεδρίαις, προβαλόμενος ὀφρὺν ἀπότομον, ἀπέσχε καὶ πλείω χρόνον.

git. *Cum noviſſet Numidas eo ingenio eſſe, ut & cito faſtidirent, quæ cupide appetiiſſent, & fidem datam facile violarent.* Et iterum: *In retinendis amicitiis conſtantem eſſe oportet, & minime levem.*

῾Αψιμαχία. Velitatio. Appianus: *Primum quidem levia erant certamina & velitationes: poſtea vero acie decernere cœperunt.*

῾Αψιμοσία. Diſſenſio ad exiguum tempus durans.

῾Αψίνης. Apſines, Athenienſis, clarus Sophiſta, Onaſimi Sophiſtæ pater, qui fuit pater Apſinis.

῾Αψίνης. Apſines, Gadarenſis, Sophiſta, ex Pane, ut fama fert, genitus, Smyrnæ diſcipulus fuit Heraclidis Lycii, & deinde Baſilici Nicomediæ. Athenis artem Rhetoricam profeſſus eſt, imperante Maximiano, & ad Conſularem dignitatem pervenit.

῾Αψίνης. Apſines, Onaſimi Athenienſis Sophiſtæ F. Sophiſta junior Apſine Gadarenſi.

῎Αψινθος. Apſinthus, urbs Thraciæ: cujus regio, Apſinthis.

῾Αψίνθιον. Abſinthium, herbæ ſpecies. Quidam vero Comici id vocant ἀσπίνθιον, quaſi quod nemo bibat.

῎Αφορρος. Retrogradus. Retro cedens. *Non exibis? Non retro hinc pedem efferes?* Sic Ajax ad Tecmeſſam captivam, quam uxorem duxerat, inquit.

῾Αφωνεί. Sine ſtrepitu. Tacite.

῎Αψυρτος. Abſyrtus, Pruſaenſis, vel Nicomedenſis, miles, qui ſub Imperatore Conſtantino ad Iſtrum in Scythia militavit. Hic librum de equorum medicina ſcripſit; & de iiſdem brutis phyſicum alterum; aliaque. Scripſit & Cimon Athenienſis admirabilem librum de equorum inſpectione.

῎Αψυχος. [Timidus.] *Phameas vero, qui quidem non erat timidus,* [*ſed cautus,*] *excubias cernens, copiam ſui Scipioni facere noluit. Idem, cum aliquando ad locum inſidiarum appropinquaſſet, præruptum montis verticem ut propugnaculū hoſti objiciens, diutius a pugna abſtinuit.*

B A.

Βάαλ. Τυρίων τῳ̃ Θεός.

Βάαξ. μαλακός.

Βαβακαξεῦ.[9] βάρβαρός τις φωνή· συγκαταθέσεως δὲ ὁ βάρβαρος Θεός. αἱ γὰρ ἄσημοι φωναὶ ἀντὶ συγκαταθέσεώς εἰσι.

Βαβάκιον. εἶδος χύτρας.

Βαβάλης.[10] ὁ ὀρχηστής.

Βάαξ. Mollis.

Βαβακαξεῦ. Babacatreu. Eſt barbara vox, qua Deus barbarus aſſenſum ſuum declarat. Voces enim obſcuræ & nihil ſignificantes aſſenſionis loco ſunt.

Βαβάκιον. Ollæ genus.

Βαβάκτης. Saltator.

1 Σωτηρικὸν δεῖ εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, &c. μηδ. ἀψίκορον] Valeſius hæc verba ad Polybium refert, cum ſint Marci Antonini lib. 1. §. 16. ubi pro σωτηρικὸν melius legitur ἀλαπηρικόν.

2 ῎Αππιανός: Τὸ μὲν πρῶτον ἐλαφραὶ ἦσαν &c. ἀψιμ.] Locum hunc apud Appianum mihi lectum non memini: quare ſuſpicor eum ex libris iſtius ſcriptoris deperditis a Suida depromptum eſſe.

3 ῾Αψιμοσία] Male Heſychius ἀψιμοσία.

4 Μαξιμιανοῦ] Legendum eſt Μαξιμίνου, ut colligitur ex ipſo Suida infra v. Γαϊανὸς, ubi tradit, Gajanum diſcipulum fuiſſe Apſinis Gadarenſis, eumque floruiſſe ἐπὶ Μαξίμου καὶ Γορδιανοῦ: ubi pro Μαξίμου itidem legendum eſt Μαξιμίνου, quoniam Maximinus Gordianum præceſſit.

5 Οὐκ ἐντὸς; οὐκ ἄψοφον ἐκνεμῇ πόδα] Hæc ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 23. ut Pearſonius etiam obſervavit.

6 Πρυσαεὺς, Νικομηδεύς] Sic habent MSS. Pariſ. itemque Editt. Mediol. & Aldina. Sed puto hic quædam excidiſſe, legendumque eſſe, Πρυσαεὺς, ἢ ὡς τινες, Νικομηδεύς.

7 Ἱππιατρικὸν βιβλ.] Libellus iſte hodie adhuc exſtat, edituſque eſt inter reliquos ſcriptores veterinarios.

8 Τὰς προφυλακὰς βλέπων ὁ Φαμ.] Hoc fragmentum Fulv. Urſinus & Caſaubonus ad Polybium referunt.

9 Βαβακαξεῦ. βάρβαρός ἐστι φωνὴ συγκατ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 615. Sed notandum eſt, apud Comicum ejuſq; Scholiaſtam pro βαβακαξεῦ hodie legi ν. ὀμπαξεῦ.

10 Βαβάκτης. ὀρχηστής] Sic locum hunc ex MSS. emendavi, qui in prioribus Editt. corrupte ſic legitur, Βαβάκτης. ὁ ἐρχωδεύς. Heſy-

Βάβαξ. λάλος. Φλύαρος. ἀπὸ τοῦ βάζω, βὰξ, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, βάβαξ.

Βαβαί. Θαυμαστικὴ Φωνή.

Βαβαὶ[1] Μύξος. ἐπὶ τῶν κομπαζόντων καὶ μεγαλαυχούντων. Μύξος γάρ ἐγένετο τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεύς, ἀστεῖός τις καὶ μεγάλαυχος.

Βαβρίας, ἢ Βάβριος. Μύθους, ἤτοι Μυθιάμβους. εἰσὶ γὰρ ἀπὸ[2] χοριάμβων ἐν βιβλίοις ι'. ὅτι ὁ Αἴσωπος μύθων μετέβαλεν ἀπὸ τῆς αὐτῶν λογοποιίας εἰς ἔμμετρα, ἤγουν τοὺς[3] χοριάμβους.

Βαβῶς. ὄνομα κύριον.

Βαβύλας.[4] πηλός. [5] βάθρον. βῆμα.

Βαβυλᾶς,[6] Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας. ὅτε, φασὶ,[7] Νουμεριανοῦ, οἱ δὲ, Δεκίου, καί τινα δαίμονα εἰσελθεῖν εἰς πληθύουσαν τὴν Ἐκκλησίαν προθυμουμένου, ὡς καὶ τὸν ὄχλον ἀντέχειν, φάσκοντα, εἰς δύναμιν μὴ προϊέναι λύκον τοῦ ποιμνίου ἐπεισερχόμενον. τὸν δὲ παραυτίκα μὲν ἀναχωρῆσαι τῆς εἰσόδου, εἴτε φάσιν τοῦ ὄχλου ὑποπτεύσαντα, εἴτε καὶ ἄλλως αὐτοῦ μεταβουλευθέν. ἐν καιρῷ μέντοι τὴν[11] ἀπόφασιν τοῦ Ἐπισκόπου ποιησάμενον, ἐπειδὴ ὡς ἑαυτὸν ἐπὶ τὰ βασίλεια ἀπηλλάγη, προσκαλέσασθαί τε αὐτὸν, καὶ πρῶτα μὲν τὴν αἰτίαν τῆς κωλύσεως ἐγκαλεῖν· ἔπειτα μέντοι κελεύειν αὐτὸν τοῖς δαίμοσι θύειν, εἰ βούλοιτό γε τὴν ἐπὶ τοῦ ἐγκλήματος δίκην ἀποφυγεῖν. τὸν δὲ πρὸς τὴν ἐπέγκλησιν ἀπολογήσασθαι, καὶ τὴν πρόκλησιν ἀμείψασθαι, τὴν μὲν, φήσαντα ποιμένι ὄντι ἑαυτοῦ πάντα προσήκειν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου προθυμεῖσθαι· τὴν δὲ, μὴ ἂν ἐλέσθαι τοῦ ὄντως ἀπόντα Θεοῦ ψευδωνύμοις καὶ ἀλιτηρίοις δαίμοσι θύειν. εἶτ' ὁ μὲν, ὡς ἑώρα μὴ πειθόμενον, προσέταξεν αὐτὸν ἁλύσεσι καὶ πέδαις σιδηραμένους τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἄγειν, τῆς κεφαλῆς ἀφαιρήσοντας. ὁ δὲ, ἐπειδὴ ἤγετο πεθηκότα, παύτας ἀναλαβὼν ἤδε τὰς τοῦ ψαλμοῦ ῥήσεις· Ἐπίστρεφον ψυχή μου εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, ὅτι Κύριος εὐεργέτησέ σε. Φασὶ δὲ καὶ τρεῖς παῖδας ἀδελφοὺς τὸ γένος κομιδῇ νέους ὑπ' αὐτοῦ[8] ἀναζεφομένους ἅμα, ἰδίους τε αὐτοὺς ὄντας τοῦ βασιλέως, καὶ ὡς δὴ αὐτοὶ θύειν ἤθελον, καίτοι παντοίας ἀνάγκης αὐτοῖς προσαγομένης, καὶ αὐτοὺς ἀπέλθοντα τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖν. ὡς ἐπειδὴ ἦκον εἰς τὸ προκείμενον χωρίον, ὁ Βαβυλᾶς ἑαυτοῦ προστάμενος, προστέγας προσέτι τῷ ξίφει, τοῦ μέλλοντος ἀποκόπτειν τὸν θάνατον. καὶ ἀπειλημμένων, ταύτην ἀνεῖπε τὴν φωνήν· Ἰδοὺ ἐγὼ, καὶ τὰ παιδία, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός. ἔπειτα αὐτὸς προῆκε τὸν αὐχένα τῷ ξίφει, ὀλολύζουσι τοῖς τὸ σῶμα αὐτοῦ συλλέξουσι, τὰς ἁλύ-

Βάβαξ. Loquax. Garrulus. A verbo βάζω fit βὰξ, & per reduplicationem βάβαξ.

Βαβαί. Papæ. Vox admirantis.

Βαβαὶ Μύξος. Papæ Myxus. Dicitur de glorioſis & jactabundis. Myxus enim fuit ſacerdos Dianæ, homo facetus & glorioſus.

Βαβρίας. Babrias, vel Babrius, verſibus Choliambicis fabularum libros x ſcripſit. Ex Æſopo autem fabulas ſuas deprompſit, oratione ſoluta in ligatam, ſive verſus Choliambicos, mutata.

Βαβῶς. Nomen proprium.

Βαβύλας. Cœnum. Lutum.

Βαβυλᾶς. Babylas. Epiſcopus Antiochenus. Hic Numeriano, vel, ut alii ajunt, Decio, dæmonis cujuſdam inſtinctu in frequentiſſimam Eccleſiam Chriſtianorum ingredi aliquando cupienti, pro foribus ſtans obſtitit, dicens, non paſſurum ſe, quantum quidem in ipſo eſſet, ut lupus in ovile intraret. Ac ille quidem ſtatim ab incœpto deſtitit, ſeu quod ſeditionem reformidaret, ſeu ob aliam quampiam cauſam mutata ſententia. Attamen iniquo animo ferens ſe ingreſſu templi ab Epiſcopo prohibitum eſſe, cum in palatium rediiſſet, hominem accerſit, ac primum temeritatis eum accuſat, quod aditu templi ſe excluſiſſet: deinde, ſi criminis hujus pœnas effugere velit, dæmonibus ſacrificare jubet. Ille vero & crimen defendit, & conditionem oblatam reſpuit, dicens, boni paſtoris eſſe, gregem omni ſtudio defendere; & nequaquam ſe commiſſurum, ut a vero Deo deficiat, falſiſque & pernitioſis dæmonibus immolet. Cum igitur Imperator videret, eum in ſententia ſua obſtinate perſiſtere, catenis & compedibus vinctum ad ſupplicium duci & decollari juſſit. Is vero, cum ad mortem raperetur, verba hæc Pſalmi cecinit: *Revertere anima mea ad quietem tuam, quia Dominus tibi benefecit.* Ferunt etiam tres pueros fratres, admodum adoleſcentulos, ipſius alumnos, juſſu Imperatoris abreptos fuiſſe: qui cum & ipſi, quamvis omni vi adhibita, ſacrificare recuſarent, & his caput amputatum eſt. Eos autem ad locum ſupplicii perductos Babylas ante ſe ſtatuit, volens ut ictum gladii priores exciperent, ne quis eorum metu perterritus mortem detrectaret. His igitur dum capita præciderentur, *Ecce*, inquit, *ego & filioli, quos mihi dedit Deus.* Deinde & ipſe cervicem gladio porrexit, mandavitque iis, qui corpus ipſius humaturi erant, ut catenas & compedes eodem ſecum ſepulcro clauderent, quo

chius: Βαβάκτης, ἐρεσχής. Item Etymologus: Βαβάκτης, ἐρεσχὴς, λάλος. [illegible]

1 Βαβαὶ Μύξος. ἐπὶ τῶν κομπαζόντων καὶ μεγαλαυχόντων. Μύξος γάρ εἰ.] Eadem *αὐτάρκειαν* pene habet Diogenianus. Vide etiam Gataker. ad Marc. Anton. pag. 339. Item infra v. Μύξος.

2 Διὰ χοριάμβων] Sic habent omnes Editt. ſed male. Scribendum enim eſt Ἀπὸ χωλιάμβων, quoniam Babrius fabulas Æſopi verſibus Choliambicis, ſive Scazontibus reddiderat, ut patet ex fragmentis, quæ Suidas paſſim ex illo ſcriptore adducit.

3 Χοριάμβους] Scribendum eſt χωλιάμβους, ut paulo ante diximus.

4 Βαβύλας. πηλός] Grammatici vocem hanc varie ſcribunt. Heſychius: Βαβύας, βέρεθρος, πηλός. Etymologus: Βαχίας, βέρεθρος, πηλός, ἀπὸ Ταρταίνου.

5 Βάθρον. βῆμα] Hæc inducenda ſunt, quoniam non pertinent ad vocem βαβύλας, ſed aliunde in hunc locum irrepſerunt.

6 Βαβυλᾶς, Ἐπίσκοπος Ἀντιοχ.] Vide Chryſoſtomum Oratione *de S. Babyla*, & Philoſtorgium *Hiſtor. Eccleſ.* lib. VII. cap. VIII.

7 Νουμεριανοῦ] Sic etiam recte habet Philoſtorgius. Quare neſcio, quid Porto in mentem venerit, qui lectionem hanc puerili ſolicitat, & abſque ulla ratione Μαξιμιανοῦ legendum eſſe cenſet.

8 Ἀναζεφομένους] Sic recte habent 2 MSS. Pariſ. In prioribus Editt. vero male legitur ἀναζωφομένους.

σῆς

σῆς καὶ τὰς πέδας αὐτῷ συνθάψαι, ἵν' ᾖ μοι ταῦτα, φησί, κειμήλιον κόσμου. καὶ νῦν μετ' αὐτοῦ, ὥς φασι, ταῦτα τυγχάνει κείμενα.

Βαβυλωνία κάμινος· καὶ Βαβυλώνιοι παῖδες.

Βαγαῖος. ὄνομα κύριον. [1]Παλλομένων δὲ, λαγχάνει ὁπὸ πάντων Βαγαῖος.

Βαγδαλονία.[2] μοῖρα Καππαδοκίας νοτιωτάτη.

Βαγβύει.[3] πλανᾶται.

Βάγιον. μέγα.

Βαγώας. ὄνομα κύριον· ὡς ἐπὶ εὐνούχου.

Βάδην. ἠρέμα βαίνων. Τοὺς μὲν προαπέστειλεν, αὐτὸς δὲ ἐν πλήθει τινὶ στρατιᾶς ἐπαγόμενος, ἐχώρει βάδην. Καὶ αὖθις· Βάδην καὶ σχολαίως ἀκολουθῶν. [4]Ἀριστοφάνης· Μεγαρεῖς, ὅτ' ἐπείνων βάδην, Λακεδαιμονίων ἐδέοντο. ἀντὶ τοῦ ἐλίμωττον, ὑπὸ λιμοῦ διεφθείροντο. βάδην, ἀντὶ τοῦ καταβεβαρυμμένως αὐξανομένῳ τῷ λιμῷ, καὶ ἐπίδοσιν λαμβάνοντι, προϊόντος ἐπὶ τὸ μεῖζον.

Βαδδίν.[5] στολὴ ἱερά. Δανιήλ· Ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ἐνδεδυμένος βαδδίν.

Βάδιζε. καὶ βαδίζω, ἀντὶ τοῦ βάδιζε. Κρατῖνος.

Βαδιστέα.[6] ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ἐμοὶ βαδιστέα, οἵ ἂν σοφία καὶ δαίμων με ἄγῃ.

Βαδιστικοῦ. ὀξύποδος. [7]Ἀριστοφάνης· Ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.

Βάδιλλος.

Βάδις.[8] υἱός. σημαίνει δὲ καὶ ἵππου χροιάν.

Βάδος. ἡ βάδισις. [9]Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν.

ἐν παιδιᾷ παρηχημάτισται. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ πατεῖν πάτος· (Ὅμηρος· Πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων) οὕτως ἀπὸ τοῦ βαδίζειν, βάδος.

Βαθάλη. ὄνομα κύριον.

Βαθεῖα κόμη. ἡ δασεῖα. Ἀπεκείραντο τινὲς κόμην. οἱ δὲ πολλὴν, καὶ ξανθὴν, καὶ βαθεῖαν. † Βαθεῖα τριχὶ κομῶσα, καὶ γηραιὸν πολιάν. † Βαθύπλουτον εἶναι τὴν Λαφρίαν Ἄρτεμιν.

Βαθεῖαν[10] αὖλακα. ὅταν ἐστὶ τὸ βάθος γῆς ὑπὸ ἀρότρου. [11]μεταφορικῶς ἀπὸ τούτου βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας σημαίνει.

Βάθος. βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ μὲν τὸ μέτωπον ἅπαν. καὶ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ ὀπισθοφύλακα τάξις βάθος λέγεται.

ea jacenti ſibi ornamento eſſent. Atque nunc etiam, ut aiunt, hæc cum ipſo condita ſunt.

Βαβυλωνία κάμινος. Babylonia fornax: & Babylonii pueri.

Βαγαῖος. Bagæus. Nomen proprium. *Cum ſortirentur, Bagæo præ omnibus ſors contigit.*

Βαγδαλονία. Bagdalonia. Cappadociæ pars Auſtralis.

Βαγβύει. Vagatur. Errat.

Βάγιον. Magnum.

Βαγώας. Bagoas. Nomen proprium eunuchi.

Βάδην. Pedetentim. Lento gradu. *Illos quidem præmiſit; ipſe vero agmine quadrato exercitum ducens, pedetentim progreſſus eſt.* Et iterum: *Pedetentim & lento gradu ſequens.* Ariſtophanes: *Megarenſes, cum fame paulatim ingraveſcente premerentur, Lacedæmonios rogarunt* &c. Hic ἐπείνων idem ſignificat quod ἐλίμωττον i. e. fame laborabant, ſive fame peribant. Βάδην vero Comicus ideo dixit, ut ſignificaret, eos fame paulatim creſcente & ingraveſcente vexatos fuiſſe.

Βαδδίν. Sacra ſtola. Daniel: *Oculos meos ſuſtuli, & vidi virum, Baddin,* (i. e. ſtola ſacra) *indutum.*

Βάδιζε. Vade. Et βαδίζω pro βάδιζε. Cratinus.

Βαδιστέα. Eundum eſt. *Eundum mihi eſt, quo ſapientia & Deus me ducunt.*

Βαδιστικοῦ. Veloces pedes habentis. Ariſtophanes: *Quippe qui celeriter ingredi non poſſum.*

Βάδιλλος. Badillus.

Βάδις. Filius. Significat autem & colorem equi.

Βάδος. Greſſus. Ariſtophanes *Avibus: Propterea hunc greſſum gradimur.* Hoc per jocum Comicus dixit. Ut enim a πατεῖν fit πάτος (Homerus: *Viam ab hominibus tritam fugiens*) ſic a βαδίζειν βάδος.

Βαθάλη. Bathale. Nomen proprium.

Βαθεῖα κόμη. Denſa coma. *Comam raſerunt, quæ erat denſa, flava, & promiſſa.* † *Denſa coma præditum, capilloſque canos habentem.* † *Laphriam Dianam opulentam eſſe* [*aiunt.*]

Βαθεῖαν αὖλακα. Profundum ſulcum. Αὖλαξ enim eſt ſulcus. Per tranſlationem vero ſignificat mentem profundam & occultam.

Βάθος. Profunditas phalangis appellatur, quicquid frontem excipit: & ſeries illa, quæ a manipuli ductore ad tergiductorē extenditur, ſecundum profunditatē diſpoſita eſſe dicitur.

1 Παλλομένων δὲ, λαγχάνει ὑπὸ πάντων Βαϊ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Παλ.

2 Βαγδαλονία. μοῖρα Καππαδοκίας νοτ.] Ex Stephano Byzantio: ſed apud quem legitur Βαγδαονία.

3 Βαγβύει] Eſt vox Græco barbara. Vide Ducangium in Gloſſario Græco.

4 Ἀριστοφάνης] *Acharnenſibus* pag. 396. (283. Ed. Baſ. P.)

5 Βαδδίν] Eſt vox Chaldaica, qua uſus eſt Daniel cap. x. v. 5.

6 Βαδιστέα, ἀντὶ τοῦ πορ.] Vide Enarratorem Comici ad *Acharnenſes* pag. 391.

7 Ἀριστοφάνης] *Ranis* pag. 217. (135. Ed. Baſ. P.)

8 Βάδις. υἱός] Heſychius rectius Βάδις.

9 Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 544. (370. Ed. Baſ. P.)

10 Βαθεῖαν αὖλακα. ὅταν ἐστὶ τὸ βάθος γ.] Eadem habet Etymologus.

11 Μεταφορικῶς ἀπὸ τούτου βαθείας φρ.] Reſpexit Suidas ad notiſſimam illam ſententiam Æſchyli in *Septem contra Theb.*

Βαθεῖαν ἄλοκα βλαστᾷ φρενὸς καρπούμενον·
Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα·

ut Portus etiam obſervavit.

Βάθρα. Ἐχθὲς μὲν καὶ πρώϊω δεδρακότες τὸ καπηλείῳ, καὶ τὸ τὰ βάθρα καλλύναν, καὶ τὸ δάφνῃ κορεῖν· ἄρτι δὲ χλαμύδας τὰς ὑπαυρύφους ἐνδεδυκότες, καὶ περόνας χρυσᾶς ἀμφιπεπορπημένοι, καὶ σφαγίσι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι. καὶ Βάθρον, θεμέλιον. καὶ Βάθρα, ἀγάλματα. Ἀπολυομένῳ δὲ αὐτῷ τὰς βλαυτίας, καὶ τοῦ βάθρου προσπεπαικότος τὸν ἕτερον πόδα, προσθραμάντος τις τῶν γραπτῶν μετ' ἐγχειριδίου τὸν ἀπέτεμεν. Καὶ [2] Σοφοκλῆς· Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχίαλον. τουτέστι, τὸ θεμέλιον, τὸ ἔδαφος, δι' ὃν ἵσταται ἡ Σαλαμίς. Βάθρον, καὶ ἐφ' ᾧ κάθηνται ἐν τοῖς συλλόγοις.

Βαθυγνάμων [3] ἄνθρωπος, καὶ κρυφίνους. Ῥηφῖνος καὶ Στελίχων ἐπίτροποι Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως.

Βαθύγλωσσοι. ἐλλόγιμοι. εὔγλωττοι.

Βαθυδίνης. ὃν βάθη ἔχων τὰ ῥεύματα.

Βαθυκαμπῆ. ὑπερβολὴ καμπύλου. Καὶ βαθυκαμπῆ κλεῖδα συός.

Βαθυλήϊον. [4] σιτοφόρον πεδίον.

Βαθυπέπλων. μεγάλων. ὃν τοῦ ἀκολουθοῦντος.

Βαθύπλουτος. πολυὺ πλοῦτον ἔχουσα. Εὐδαίμονα καὶ βαθύπλουτον εἶναι τὴν Λαφρίαν Ἄρτεμιν.

Βαθυῤῥείτης. ὁ βαθέα ῥεύματα ἔχων.

Βαθύς. ἀντὶ τοῦ πονηρός. οὕτω Μένανδρος.

Βαθύστρωτος κοίτη. Τὸν δὲ τῆς βαθυστρώτου καταβᾶσα κοίτην ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη. ἀντὶ τοῦ πολυτελοῦς.

Βαθύχοινον. ὑψηλὰς χοίνικας φέρουσα.

Βαθύτατα. παχέα. Αἰλιανός· Αἰθερίας γὰρ οὔσης, καὶ παντελῶς ἡμέρας, ἄφνω καὶ ἀδοκήτως νέφη συνθραμεῖν, οἷα δή που βαθύτατα, καὶ καταῤῥῆξαι πάμπολυ ὑετόν.

Βακάντης. [5] ὁ [6] σχετλιαστής.

Βακάντιος. σχολαστής. μὴ προσμένων τῷ φράσαι αὐτοῦ.

Βακκαῖοι. ἄσπερ Ἐσσαῖοι. ἔστι δὲ ἔθνος Ἰβηρικόν.

Βάκηλος. μέγας μὲν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης. Βάκηλος, εὐνοῦχος, ὑπόκωφος. καὶ παροιμία· [7] Βάκηλος εἶ. ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου καὶ ἀνάνδρου. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ὑπόκωφοι.

Βάκις. ἐπίθετον Πεισιστράτου. [8] ἦν δὲ χρησμολόγος. Φιλήτας δὲ ὁ Ἐφέσιος φησὶ τρεῖς Βάκιδας· ὁ μὲν, ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας· ὁ δὲ, Ἀθηναῖος· ὁ

Βάθρα. Scamna. Subſellia. *Qui heri & nuper ex caupona aufugerunt, ubi ſcamna mundaverant, & pavimentum ſcopis verrerant: nunc autem chlamydes pulchre prætextas, fibuliſque aureis adſtrictas geſtant, & annulos aureos digitis circundant.* Et Βάθρον, fundamentum. Et Βάθρα, ſimulacra. *Cum autem calceos ſolveret, alterumque pedem ſimulacro applicaret, quidam miles, cum pugione accurrens, eum amputavit.* Et Sophocles: *Qui Salaminis maritimæ es dominus.* Βάθρον hic proprie ſignificat fundamentum & firmamentū: quaſi dicas, per quem Salamis ſtat. Βάθρον etiam vocatur ordo ſubſelliorū, in quibus in conventibus ſedetur.

Βαθυγνώμων. Homo conſilia ſua alto pectore premens, mentemque occultans. Talis erat Rufinus, qui cum Stilicone Imperatoris Theodoſii tutelam geſſit.

Βαθύγλωσσοι. Eloquentes. Facundi.

Βαθυδίνης. Profundos vortices habens.

Βαθυκαμπῆ. Valde curvum. *Et valde curvam clavem ſuum.*

Βαθυλήϊον πεδ. Ager denſam habens ſegetem.

Βαθυπέπλων. Prolixos peplos habentium. Vel, magnarum: a conſequenti.

Βαθύπλουτος. Valde dives. *Beatam & valde divitem eſſe Dianam Laphriam.*

Βαθυῤῥείτης. [Fluvius,] profundum habens alveum.

Βαθύς. Malus. Improbus. Sic Menander.

Βαθύστρωτος κοίτη. Lectus pretioſus & molliter ſtratus. *Illum vero ſponſa, cum de molli lecto deſcendiſſet, perſecuta eſt.*

Βαθύχοινον. Altos juncos ferentem.

Βαθύτατα. Spiſſiſſima. Ælianus: *Cœlo ſereno, & die maxime ſudo, ſpiſſiſſimas nubes repente coactas ingentem pluviam effudiſſe [ajunt.]*

Βακάντης. Vacans a negotiis. Otioſus.

Βακάντιος. Otio deditus. Qui in negotiis incœptis non conſtanter perſeverat.

Βακκαῖοι. Baccæi. Eodem modo dicitur ut Eſſæi. Eſt autem gens Iberica.

Βάκηλος. Sic appellatur homo magna quidem ſtatura præditus, ſed excors & effœminatus. Item Βάκηλος, cunuchus, ſive caſtratus. Et proverbium: *Eunuchus es.* De mollibus & effœminatis dicitur. Tales enim ſunt eunuchi.

Βάκις. Bacis. Epithetum Piſiſtrati. Bacis autem vates fuit. Philetas Epheſius tres Bacidas fuiſſe dicit: unum ex Eleone Bœotiæ;

1 Χθὲς μὲν καὶ πρώϊω δεδρακότες τὸ καπηλ.——διεσφιγμένοι] Integrum locum auctoris, ex quo fragmentum hoc decerptum eſt, exhibet Suidas infra v. Ῥηφῖνος. Vide etiam v. Καλλύνων.

2 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 9. ut Portus obſervavit.

3 Βαθυγνώμων ἄνθρ. κρυφ.] Vide infra v. Ῥηφῖνος; ubi pro Γλίχων, ut hoc loco habent MSS. Pariſ. & Editt. Mediol. & Aldina, rectius legitur Σπλίχων; ut Pearſonius etiam obſervavit.

4 Βαθυλήϊον] Homerus Il. Σ. v. 550.

5 Βακάντης] A vocabulo Latino *vacans*; uti & vox ſequens Βακάντιος. Vide Ducangium in Gloſſario Græco.

6 Σχετλιαστής] Sic habent MSS. Pariſ. itemque Editt. Mediol. & Aldina. Sed legendum eſt σχολαστής, ut exhibent Editt. Baſileenſis & Genevenſis.

7 Βάκηλος εἶ. κατὰ τοῦ ἐκλ.] Ex Zenobio.

8 Ἦν δὲ χρησμολ. Φιλήτας δέ φησιν ὁ Ἐφ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 703. & ad *Aves* p. 588. Conſer eundem Enarratorem ad *Equites* pag. 294. ubi hæc ejus ſunt verba: Τρεῖς Βάκιδες ἐγένοντο. ὅτος μὲν Ἀθηναῖος καὶ μάντις· ὁ δὲ Λοκρός· ὁ δὲ Βοιωτός. Sed pro Λοκρὸς legendum eſſe Ἀρκὰς recte monuit eruditiſſimus Perizonius ad Ælian. *V. H.* lib. XII. cap. XXXV. quem vide.

δὲ,

δὲ, Ἀρκὰς, ὁπὸ πόλεως Καφύης· ὃς καὶ Κύδας ἐπαλεῖτο καὶ Ἀλήτης. [1] Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ θ' τῶν Φιλιππικῶν ἄλλα τε πολλὰ περὶ τούτου τοῦ Βακίδος ἱστορεῖ παράδοξα, καὶ ὅτι ποτὲ τὰς Λακεδαιμονίων τὰς γυναῖκας μανείσας ἐπάγειν, Ἀπόλλωνος τούτοις τῶν καθαρτὴν δόντος.

alterum, Athenienſem, & tertium, Arcadem, ex urbe Caphya, qui & Cydas & Aletes vocatus fuit. Theopompus libro IX. rerum Philippicarum, cum alia multa de hoc Bacide mirabilia narrat, tum etiam, Lacedæmoniorum olim uxores inſanientes ex Apollinis oraculo ab eo luſtratas fuiſſe.

Βακληβύειν. σκηπτίζεσθαι.

Βακληβύειν. Baculo niti.

Βακληία [2] καὶ σύμβολον. οἱ λαχόντες δικάζειν ἐλάμβανον παρὰ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν [3] σύμβολον καὶ βακληίαν, καὶ ὅπως ἐδίκαζον. τὴν μὲν βακληίαν ἦν τῇ βακληίᾳ τὸ δικαστήριον. τὸ δὲ σύμβολον μετὰ τὴν κρίσιν ἀποδιδόντες, ἐκομίζοντο [4] τριώβολον· ὅπερ καὶ δικαστικὸν γέγονεν.

Βακληία καὶ σύμβολον. Baculus & ſymbolum. Qui in Judicum numerum adſciti erant, a publicis miniſtris ſymbolo & baculo acceptis jus dicebant. Dicaſterium autem, [quod ſingulis aſſignabatur,] baculo erat concolor. Peracto deinde judicio ſymbolum reddentes accipiebant triobolũ, quæ erat judicum merces.

Βάκτρον. ῥάβδος.

--- [5] Γηραλέον νῦν
Ἀντὶ παναπλίης βάκτρον ἀμειψάμην.

λέγει καὶ σκηπάνιον.

--- [6] Ἀντὶ δὲ πλήκτρου,
Σκηπανίῳ τρομερὰς χεῖρας ἐρεισόμεθα.

Βάκτρον. Baculus. *Senilem nunc pro armis baculum gerens.* Dicitur & σκηπάνιον. *Loco vero plectri ſcipione tremulas fulciamus manus.*

Βακύλιον. κύμβαλον.

Βακύλιον. Cymbalum.

Βάκχαι, καὶ Σάτυροι, καὶ Πᾶνες, καὶ Σιληνοὶ, ὀπαδοὶ Διονύσου.

Βάκχαι. Bacchæ, & Satyri, & Panes, & Sileni, ſunt Bacchi comites.

Βακχεβάκχον [7] ᾆσαι. ἀντὶ τοῦ ὑμνῆσαι Διόνυσον. Βάκχος γὰρ ὁ Διόνυσος.

Βακχεβάκχον ᾆσαι. Bacchum carminibus celebrare.

Βακχευθέντας σὺν τῷ μέλει τῷ βακχείῳ τε καὶ ἐνθέῳ.

Βακχθυθέντας. Cum carmine Bacchico & divini afflatus pleno orgia celebrantes.

Βακχεύων. μαινόμενος. καὶ Καλεβακχεύοντο, τουτέστιν ἐνθουσίων, ὑπαίτιοί πως πληρωθέντες. [8] Ἐπ' αὐτήν πως τὴν τελεσιουργὸν καλεβακχεύοντο πρᾶξιν χωρεῖν, σώφρονι μανίᾳ ἐς συμπλοκὴν ἐξοιστρώμενοι.

Βακχεύων. Bacchans. Inſaniens. Et κατεβακχεύοντο, bacchabantur, ſive numine divino afflati Baccharum inſtar inſaniebant. *Velut numinis afflatu impulſi, rem ipſam aggrediebantur, in qua totius negotii cardo ſitus erat, ſana inſania ad prælium committendum velut æſtro quodam incitati.*

Βακχεία ποιμανικὴ. καὶ Βακχεῖος.

Βακχεία ποιμανικὴ. Debacchatio paſtoralis. Et Βακχεῖος, Bacchius, [pes metricus.]

Βάκχης τρόπον. ἐπὶ τῶν ἀεὶ σιγώντων καὶ σιωπηλῶν· παρόσον αἱ Βάκχαι σιγῶσιν.

Βάκχης τρόπον. *Bacchæ in morem.* Dicitur de tetricis & taciturnis; quia Bacchæ tacere ſolent.

Βάκχος. [9] ὅτως ὁ μόνον τὸν Διόνυσον ἐκάλουν, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς τελοῦντας τὰ ὄργια· ὁ μιὼ καὶ τοὺς κλάδους, οὓς οἱ μύσται φέρουσιν. ἔστι δὲ καὶ στέμμα εἶδος.

Βάκχοισιν κεφαλὰς πολυανθέσιν ἐστέψαντο.

καὶ Πισίδης·

Πολλοὺς δὲ Βάκχους ἴδοις ὁρᾶν ἀκουσίως
Τὴν ἐσχάτην ὄρχησιν ἐξορχουμένους.

Βάκχος. Sic non ſolum ipſum Bacchum vocabant, ſed & omnes, qui orgia ejus celebrabant. Item ramos, quos myſtæ ferebant. Eodem etiam nomine coronæ quoddam genus appellabatur. *Coronis Bacchicis, ex variis floribus contextis, capita ornarunt.* Et Piſides: *Multos autem Bacchos videre erat invitos extremam ſaltationem ſaltantes.*

Βακχίδης. ὁ τοῦ Διονύσου υἱός.

Βακχίδης. Bacchi filius.

Βακχυλίδης, Κεῖος, ἀπὸ Κέω τῆς νήσου, πόλεως δὲ Ἰουλίδος (ἔχει γὰρ πόλεις τέσσαρας, Ἰουλίδα, Καρ-

Βακχυλίδης. Bacchylides, Cejus, ex inſula Ceo, & urbe Julide, (habet enim Ceos in-

1 Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ θ' τῶν Φιλιππ.] Hæc, & quæ ſequuntur, repetuntur infra v. Καθάρσιος γυναικῶν.

2 Βακτηρία καὶ σύμβολον. οἱ λαχόντες δικάζειν ἐλ.] Eandem rem fuſius & clarius exponit Enarrator Comici ad *Plutum* pag. 30. (16. Ed. Baſ. P.) quem vide.

3 Σύμβολον δὲ βακτηρίαν] Legerim potius σύμβολον τὴν βακτηρίαν. Ipſe enim baculus, qui judicibus dabatur, ſymbolum erat muneris δικαστικῆς, ut clare docet Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato.

4 Ἐκομίζοντο τριώβολον· ὅπερ καὶ δικ.] Hujus trioboli δικαστικῆς frequens eſt mentio apud Ariſtophanem.

5 Γηραλέον νῦν ἀντὶ παναπλ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. VI. cap. XXV. Epigr. V.

6 Ἀντὶ δὲ πλήκτρου σκηπ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod exſtat Anthol. lib. VI. cap. XVI.

7 Βακχεβάκχον ᾆσαι. ἀντὶ τοῦ εὐφημ.] Ex Enarratore Comici ad *Equit.* p. 311. (212. Ed. Baſ. P.)

8 Ἐπ' αὐτήν πως τὴν τελεσιουρ.] Idem fragmentum repetitur infra v. Τελεσιουργήσας.

9 Βάκχος. ὅτως ὁ μόνον τὸν Διόνυσ.——ἐστέψαντο] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 311. (212. Ed. Baſ. P.)

ϑίαν, [1] Κορεσσίαν, Ποιήεσσαν) Μέδων ὁ υἱὸς, τῦ Βακχυλίδη τε ἀθλητῦ παιδὸς [2] συγγενὴς Σιμωνίδη τῦ Λυρικῦ, καὶ αὐτὸς Λυρικός.

Βάκχυρις.[3] ἐπὶ τῶν δικαιολάτων. τοιῦτος γάρ ἐστι βασιλεὺς Αἰγύπτου.

Βαλανάγρα.[4] ἡ κλείς. ἀπὸ τοῦ ἀγρεύειν τὸν βάλανον. [5] Βάλανος δέ ἐστι τὸ εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, ὃ καλοῦμεν μάγγανον. καὶ βάλανοι, τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως. καὶ [6] βεβαλάνωται, ἀντὶ τοῦ κεκλείδωται.

Βαλανεώτης.[7] βαλανεύς. ἐπὶ τοῦ πολυπράγμονος καὶ ἀδιέργου.

Βαλανεύσω. Διακονήσω. [8] Ἐμαυτῷ βαλανεύσω.

Βαλανειομφάλους.[9] τὰς Φιάλας οἱ κωμικοὶ καλοῦσι. Βαλανεῖον δὲ ὠνόμασται, διότι τὰς βαλάνους ἐσθίοντες τὰ κελύφη ἔκαιον. λέγουσι δὲ ὅτι οἱ πολλοὶ ἐλαττοῦσι τὸν ἀέρα τῷ λουτρῷ, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸν ἕλκοντες. καὶ Βαλανείτης, ὁ παρὰ τοῖς πολλοῖς καλούμενος παραχύτης. [10] ἔστι δὲ τὸ βαλανεῖον ὁδὸς ἐπὶ τρυφήν. † [11] Ὅτι τὸ καταρχὰς, μὴ ὄντων βαλανείων, ἐν ταῖς σκάφαις καὶ πυέλοις οἱ ἀρχαῖοι ἐλοῦντο.

Βαλανίς. ἡ τοῦ βαλανέως γυνή.

Βάλανος. τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ φάλλιον. καὶ βάλανοι Φοινίκων. οἶνον ἔπινον ἀπὸ τῆς βαλάνου τῆς ἀπὸ τοῦ Φοίνικος. καὶ αὖθις· [12] Αἱ βάλανοι τῶν Φοινίκων, οἵας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔστιν ἰδεῖν, τοῖς οἰκέταις ἀπέκειντο· αἱ δὲ τοῖς δεσπόταις ἀποκείμεναι, ἦσαν ἀπόλεκτοι.

Βαλάντιον. μάρσιπος. Εὐνάπιος· Εἴτε φιλοχρήματός εἰμι, καὶ δῆλος τοῦ βαλαντίου. καὶ τοῦτο σοφῆς ἀπωσαμένης, πρὸς ταῦτα διεφαιδρύνατο τὸν πόλεμον.

Βαλαντιοτόμος. κλέπτης. ἡ βαλαντιοτόμος. [13] Χρημάτων τε μεγάλων ἐωνημένοι ἤγοντο μοιχοὶ, πόρνοι, τοιχωρύχοι, βαλαντιοτόμοι, ἀνδραποδισταὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔθνη. Βαλαντιοτόμοι δὲ, οἱ τὰ [14] ἀρχόντων βαλάντια τέμνοντες. ἤτοι κλέπτοντες.

Βαλβὶς, βαλβίδος. βάσις ταπεινή. ἡ ἀφετηρία, καὶ ὁ καμπτήρ. Ὥσπερ ὅτι βαλβίδος τινὸς οἱ τὰ τέ-

sula quatuor urbes, Julidem, Carthiam, Coreſſiam, Pœceſſam) Medonis filius, Bacchylidis athletæ nepos, cognatus Simonidis Lyrici, & ipſe Lyricus.

Βάκχυρις. Bacchyris. De hominibus valde juſtis dicitur. Talis enim fuit hic Ægypti Rex.

Βαλανάγρα. Clavis. Sic dicta, quod peſſulum quaſi venetur. Βάλανος enim eſt ferrum, quod in ſeram immittitur, quod μάγγανον vocamus. Et βάλανοι, idem quod μάγγανα, i. e. obices, vel peſſuli. Et βεβαλάνωται, peſſulo clauſum eſt.

Βαλανεώτης. Idem quod βαλανεύς, i. e. balneator. Dicitur etiam de homine inepte curioſo.

Βαλανεύσω. Miniſtrabo. [Et proverbium:] Ἐμαυτῷ βαλ. Mihi ipſe miniſtrabo.

Βαλανειομφάλους. Sic Comici vocant phialas. Balneum vero vocabant βαλανεῖον, quia glandibus olim veſcentes earum putamina urebant. Dicunt autem, vulgus [balneatorum] aerem lavationibus minuere, dum eum ad ſe trahunt. Et βαλανείτης eſt is, qui vulgo παραχύτης appellatur. Balneum autem eſt via ad luxum. † Ante inventum balneorum uſum in ſcaphis & ſoliis antiqui ſe lavabant.

Βαλανίς. Balneatoris uxor.

Βάλανος. Membrum genitale. Item armilla. Et glandes palmarum. Vinum olim bibebant ex glandibus palmarum expreſſum. Et [Xenophon:] *Glandes palmarum, quales apud Græcos videre eſt, ſervis reponebantur. Quæ vero dominis ſervabantur, erant eximiæ.*

Βαλάντιον. Crumena. Marſupium. Eunapius: [*Item quæſiverunt,*] *an pecuniæ eſſet avidus, & crumenæ ſervus. De qua re cum ipſis certo conſtaret, præcipuam ejus rationem in bello gerendo habere ipſis viſum eſt.*

Βαλαντιοτόμος. [Crumenarum ſector.] Fur. Et βαλαντιοτόμοι, crumenarum ſectores. *Adducebantur eo ingenti pretio empti adulteri, ſcortatores, effractores, crumenarum inciſores, plagiarii, & alii hujus generis homines.* Βαλαντιοτόμοι etiam vocantur, qui magiſtratuum crumenas incidunt.

Βαλβὶς, βαλβίδος. Baſis humilis. Carceres, unde curſores emittuntur, & curſus ini-

1 Κορεσσίαν] Apud Stephanum Byzantium v. Κορισσὸς urbs hæc vocatur Κορισσία.

2 Συγγενὴς Σιμωνίδη] Fuit enim ejus ἀδελφιδῆς, ſive ex fratre nepos, ut teſtatur Stephanus Byzantius v. Ἰαλυσός.

3 Βάκχυρις. ἐπὶ τῶν δικαιοτ.] Plenius Zenobius: Βάκχυρις. Οὗτος Αἰγύπτου ὢν ἐπὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἐπιεικείᾳ κρίσεων ἀπομνημονεύεται. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων καὶ παρευρημάτως κεινόντων. Ejuſdem Bacchyridis meminit etiam Plutarchus in *Demetrio* pag. 901. ſed qui eum Βόκχορις vocat.

4 Βαλανάγρα. ἡ κλείς. παρὰ τὸ ἀγρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Veſpas* pag. 440.

5 Βάλανος δὲ ἐστι τὸ εἰς τὸν μοχλ.] De ferris, peſſulis, & obicibus, quibus veteres portas & januas ſuas claudere ſolebant, dilucide agit Caſaubonus ad Æneam Tacticum; quem conſule. Vide etiam Salmaſium ad Solinum, pag. 649. 650.

6 Καὶ βεβαλάνωται. ἀντὶ τοῦ κεκλ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Comici *Avibus* pag. 596.

Καὶ βεβαλάνωται, Ⓒ φυλακίτιδες κύκλα.

Ubi Scholiaſta: Καὶ βεβαλάνωται. ὥστε εἶπε κεκλείδωται. ὅτι βάλανοι λέγονται τὰ μάγγανα τὰ κλειδώσεως.

7 Βαλανεώτης. βαλανεύς. ἐπὶ τοῦ πολ.] Locum hunc ſic diſtinguendum puto: Βαλανεώτης. † Βαλανεύς. ἐπὶ τοῦ πολυπρ. Diogenianus: Βαλανεύς. ἐπὶ τοῦ πολυπραγμόνων. ὅτι γὰρ σχολὴν ἄγοντες πολυπραγμονοῦσι. Heſychius: Βαλανεὺς, πολυπράγμων, ἀδιέργος.

8 Ἐμαυτῷ βαλανεύσω] Reſpexit Suidas ad locum illum Comici *Avibus* pag. 705. (476. Ed. Baſ. *P.*)

Ἀλλ' εἰ παῦλα δοκεῖ, κἀγὼ Ἐμαυτῷ βαλανεύσω.

Vide etiam infra v. Ἐμαυτῷ βαλανεύσω.

9 Βαλανειομφάλους. τὰς φιάλας οἱ κωμικοὶ καλ.] Vide omnino Athenæum lib. xi. pag. 501. qui appellationis hujus rationem ibi reddit.

10 Ἔστι δὲ τὸ βαλανεῖον ὁδὸς ἐπὶ τρυφήν] Hæc ſunt verba Artemidori lib. i. cap. lxvi. ſed ex quo pro τρυφὴν hic reſcribendum eſt τροφήν. Adi ipſum Artemidorum.

11 Ὅτι τὸ καταρχὰς, μὴ ὄντων βαλανείων, ἐν ταῖς σκ.] Vide ſupra v. Ἀσάμινθος.

12 Αἱ βάλανοι τῶν Φοινίκων —— ἀπόλεκτοι] Hoc fragmentum excerptum eſt ex Xenophonte, quod etiam legitur ſupra v. Ἀπέκειντο: ubi vide quæ notavimus.

13 Χρημάτων τε μεγάλων ἐωνημένοι ἤγοντο μοιχοὶ —— τοιαῦτα ἔθνη] Hæc ſunt verba Philoſtrati lib. iv. *de Vita Apoll.* pag. 179. eademque repetuntur infra v. Ἔθνος.

14 Τὰ ἀρχόντων] Sic habet unus MS. Pariſ. In prioribus vero Editt. minus recte legitur τὰς ἀρχάς.

θειπσα ἀφιέντες, ἀναπεταθείσης τῆς πύλης. καὶ Βαλβίσιν, ἀντὶ τῶ ταῖς ἀρχαῖς. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν δρομέων. [1] ἡ γὰρ ὑπὸ τὸ ὑσπληγα γινομένη γραμμὴ, ἀφ' ἧς ἐπ' αὐτῆς βεβηκέναι τοὺς δρομέας, βαλβὶς καλεῖται. ἀπὸ τοῦ ἄλλομαι ἁλμὶς, ἀλβὶς, καὶ ὑπαλλαγῇ βαλβίς. ἢ ἀπὸ τοῦ βαίνω.

Βάλε.[2] βάλε, τὸ πρῖτον. εἶπε. ἀντὶ τοῦ εἶπέ μοι.

Βάλλ' [3] ἐς κόρακας. τετέσθω, ἄπιθι ἐς ἀπώλειαν καὶ φθόρον. ἀπὸ ἱστορίας ἐν ταῖς παροιμίαις κειμένης.

Βαλεντινιανός. βασιλεὺς Ῥωμαίων. οἱ δὲ, Οὐαλεντινιανός. καὶ ἐν τῷ Σαλάστιον.

Βαλεριανός. βασιλεὺς Ῥωμαίων.

Βάλλ' [4] ἐς Μακαρίαν. οἷον εἰς ᾅδου. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κίνδυνον κατ' ἀρετὴν διδόντων. Μακαρία γάρ, ἡ Ἡρακλέους, ὁπλίσασα ἐπεστράτευσεν ὁ Εὐρυσθεὺς τοῖς Ἀθηναίοις, ἑαυτὴν ἐπέδωκε σφάγιον ὑπὲρ τῆς τῶν λοιπῶν σωτηρίας. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ ἄπω λέγουσιν, εἰς Μακρίαν, καὶ εἰς Μακαρίαν.

Βάλλεται. πλήττεται. πυροῦται. βάλλει δὲ ἡ ναῦς σκηπτῷ, καὶ λοιπὸν ἐξαφανίζεσθαί τε καὶ καταδύναι τὸ σκάφος.

Βαλεῖν. τὸ πόρρωθεν πέμψαι. ὀτάζαι δὲ, καὶ νύξαι, καὶ τύψαι, τὸ ἐκ χειρὸς πρῶσαι. Βάλλει παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀπτυγχάνει. [5] Βάλεν ἄγελαι πάσας.

Βάλλειν μήλοις. ἐπὶ τῶν τυγχανόντων, ὧν ἐρῶσι. καὶ Βάλλω, αἰτιατικῇ. Τοὺς πόρρωθεν βάλλων τοξεύμασι τοῖς ἐκ μέλανος.

Τῶτον [6] δ' ἐ δύναμαι βάλλειν κύνα λυσσητῆρα.

Βάλλ' εἰς ἔχνος τοῦ ὀπτεύω. ἐπὶ τῶν λοιδορούντων τοὺς ὁμοτέχνους.

Βάλλ' [7] εἰς ὕδωρ. καταπόντισον.

Βακτηρία [8] καὶ ἀχεῖμα καὶ τριβώνιον, ἢ τριώβολον. τοῦτο ἐπὶ τῶν σκωπτόντων τοὺς δικαστὰς Ἀθήνησιν.

Βαλίαν. τὴν [9] ἔλαφον τὴν καλάστικτον. καὶ Βαλίων ἀνέμων. [10] Λήγετε πνοιαὶ βαλίων ἀνέμων. τετέσι σφοδρῶς πνέοντων. ὡς Συνεσίῳ τῷ Κυρηναίῳ. Καὶ αὖθις·

Θηρεύων [11] βαλίους σιωπηλικας ἐν νομῷ ὕλης.

tium sit. Item meta, circa quam cursus flectitur. *Ut illi, qui ex carceribus aperto ostio quadrigas emittunt.* Et βαλβίσιν, in principio. Ducta est translatio a cursoribus. Linea enim, quæ carceribus prædueta erat, vocabatur βαλβὶς, quod cursores ad eam subsisterent. Formatur autem ab ἄλλομαι; unde sit ἁλμὶς, ἀλβὶς, & per literarum transpositionem βαλβίς. Vel a verbo βαίνω.

Βάλε. Pro ἔβαλε, jecit. Significat etiam *utinã*.

Βάλλ' ἐς κόρακας. *Abi ad coruos.* Id est, abi ad malam rem. Sive, male pereas. [Ductum est proverbium hoc] ab historia, quæ in proverbiis exstat.

Βαλεντινιανός. Valentinianus, Romanorum Imperator. Alii vero scribunt Οὐαλεντινιανός. Quære in voce Σαλάστιον.

Βαλεριανός. Valerianus, Romanorũ Imperat.

Βάλλ' ἐς Μακαρίαν. *Abi ad Macariam.* Idem est ac si dicas, ad Orcum. De iis dicitur, qui fortiter & generose periculis se ipsi offerunt. Macaria enim, Herculis filia, cum Eurystheus bellum Athenienſibus inferret, se pro cæterorum salute victimam præbuit. Dicitur autem εἰς Μακρίαν, & εἰς Μακαρίαν.

Βάλλεται. Petitur. Feritur. Igne incenditur. *Periculum autem erat, ne navis fulmine icta incenderetur & submergeretur.*

Βαλεῖν. Eminus telum mittere. Οὐτάσαι vero, & νύξαι, & τύψαι, cominus vulnerare significat. Τὸ βάλλει apud Homerum etiam significat telo ferire. *Omnis generis feras telo percussit.*

Βάλλειν μήλοις. Malis petere. De iis dicitur, qui amatis potiuntur. Βάλλω, accusativo jungitur. *Procul stantes sagittis atramento tinctis feriens.* [Et Homerus:] *Illum autem rabiosum canem ferire non possum.*

Βάλλ' εἰς ἔχνος τοῦ ὀπτεύω. *Feri illum, qui artis peritus est.* Dicitur de iis, qui ejusdem artis peritos convitiis lacessunt.

Βάλλ' εἰς ὕδωρ. Demerge. Submerge.

Βακτηρία καὶ ἀχ. Baculus, & habitus, & palliolum, sive triobolum. Hoc per derisionem in Judices Athenienses dicebatur.

Βαλίαν ἔλαφον. Cervam maculis distinctã. Et βαλίων ἀνέμων, ventorum vehementer spirantium. *Cessate flatus ventorum vehementer spirantium.* Apud Synesium Cyrenæum. Et [in Epigrammate: *Non amplius, perdix, vocem in sylvis emittes,*] *venans æquales tuos, ma-*

1 Ἡ γὰρ ὑπὸ τὸν ὑσπληγα γρ.——ἀπὸ δὲ βαίνω.] Ex Enarratore Comici ad *Equit.* pag. 355. (250. Ed. Bas. P.) Vide etiam Harpocrationem, apud quem eadem αὐτολεξεὶ pene leguntur.

2 Βάλε. βάλε, τὸ πρ.] Locum hunc sic legendum puto: Βάλε. ἀντὶ τοῦ ἔβαλε, τὸ πρῖτον ἀφαιρετον. ἢ ἀντὶ τοῦ εἶπε, εἶπε μοι. Vide supra v. Ἀβάλε.

3 Βαλλ' ἐς κόρακας] Proverbium hoc fuse exponit Enarrator Comici ad *Nubes* pag. 131. quem vide.

4 Βαλλ' ἐς Μακαρίαν] De proverbio hoc præter parœmiographos vide Scholiastam Aristophanis ad *Equit.* pag. 354. Cæterum, non arridet sententia eorum, qui in proverbio hoc alludi putant ad Macariam, Herculis filiam: quod frigidum est & longe petitum. Verius est, τὸ βαλλ' ἐς μακαρίαν, vel παρ' ὑπόνοιαν, vel κατ' εὐφημισμὸν dictum esse pro βάλλ' εἰς ὄλεθρον, quoniam mortui a Græcis μακαρῖται dici solent. Vide Scholiastam Aristophanis loco laudato, & infra v. Μακαρία.

5 Βάλεν ἄγελαι πάσας] Apud Homerum Il. E. v. 51. 52. (ad quem locum Suidas respexit) sic legitur:

——Δίδαξε γὰρ Ἄρπυια αὐτὴ
Βάλλειν ἀγέλας πάσας, τά τε τρέφῃ ἄρεσιν ὕλη.

6 Τῶτον οὐ δ' ἐ δύναμαι βάλλειν κύνα λυσσ.] Hæc sunt verba Homeri Il. Θ. v. 299.

7 Βάλλ' εἰς ὕδωρ. καταπόντισον] Plenius Zenobius Centur. II. Adag. LXXII. Βάλλ' εἰς ὕδωρ. ἐπὶ τῶν ὀλέθρῳ ἀξίων. οἷον καταπόντισον.

8 Βακτηρία ἢ ἀχεῖμα καὶ τριβ.] Hæc loco mota sunt, & reponi debent post v. Βακτηρεύειν. Vide supra v. Βακτηρία, & infra v. Τριώβολον.

9 Τὴν ἔλαφον] Vel legendum est, Βαλίαν ἔλαφον. τὴν κατάστικτον: vel, Βαλίαν. τὴν ἐλαφράν. τὴν κατάστικτον. Vide Hesych. v. Βαλίαν.

10 Λήγετε πνοιαὶ βαλίων ἀνέμων] Hæc in prioribus Edit. desunt, quæ ex duobus MSS. Paris. revocavi.

11 Θηρεύων βαλίους σιωπηλικας ἐν ν.] Verba hæc decerpta sunt

Ὤιχετο [1] γὰρ πυμάτῳ εἰς Ἀχέροντα ὁδόν.

Βαλιαρίδων νήσων σφενδονῆται εὐστοχοι.

Βαλλίζειν. τὸ κύμβαλα κλυπεῖν, καὶ πρὸς τὸν ἦχον ὀρχεῖσθαι.

Βαλίος. [2] Ἵππος.

Βιλμός. στῆθος

Βάλλων [3] Σωκράτει καὶ Ζήνωνα τοῖς ἐπὶ Διονυσίων σκώμμασι, καὶ [4] τὰς ὑπ' αὐτῶν ἀξιῶν πάσης ἐλαύνεσθαι γῆς καὶ θαλάττης, ὡς ὄντας κῆρας πόλεών τε καὶ πολιτείας· νῦν δὲ φανῶν αὐτὰς, καὶ παράδειγμα πηδήμονος βίου γενναίου καὶ σώφρονος.

Βαλὼν [5] φεύξεσθαι οἴει; πρὸς τοὺς κακόν τι φράσαντας, καὶ οἰομένους ἐκφυγεῖν.

Βαλτάσαρ. ὅτως ἐπεκλήθη ὁ Δανιὴλ εἰς τιμὴν τῆς ἀπορρήτων σαφηνείας.

Βάμμα [6] Κυζικηνόν. τὴν ἀκάθαρτον ἀσχημοσύνην Ἀττικοὶ λέγουσι. καὶ ἑτέρα παροιμία· [7] Βάμμα Σαρδιανικόν. ἀντὶ τοῦ, μή σε ἐρυθρὸν ποιήσω· οἷον, ἵνα μή σε φονίξω. Νῆσος γάρ ἐστι μεγίστη ἡ Σαρδὼ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ, ἐν ᾗ γίνονται πορφύραι ἀμφοτεροι καὶ ὀξυτάτοι. βάλεται δὲ ἐν δηλεῖν, ἵνα μή σοι πληγὰς ἐντρίψω.

Βάμβαξ, [8] ἡ πάμβαξ, καὶ παμβακίς. τὸ πρὸς πλοῖς λεγόμενον βαμβάκιον. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Καὶ [9] τὴν πρωτοδόκλου κοιτίδα παμβακίδων.

Βαμβαίνει. διϊσάζει, τρέμει τοῖς ποσὶ, καὶ τῇ γλώττῃ ἀσήμως φθέγγεται.

Βάναυσος. πᾶς τεχνίτης ἀμφὶ πυρὸς ἐργαζόμενος. Βαῦνος γὰρ ἡ κάμινος. [10] Καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ ἀγροῖς βαναύσοις φέρειν πρόσταττε βέλη, καὶ πρὸ βάλλῃ ἔξω πρὸ τὸν θεμέλιον τοῦ τείχους.

Βάναυσος. [11] Ἐπὶ τούτοις σεμνύνεται τὴν πολιτείαν, ἐφ' οἷς ἂν καὶ τελάνης σεμνυνθείη βάναυσος. ἐπὶ γὰρ τῷ πολλὰ καὶ λυσιτελοῦς πωλεῖσθαι τὴν πόλιν, καὶ θαρρεῖν τὰ πρὸς τὸν βίον ὑπάρχειν πᾶσιν, ἐπὶ τούτοις μεγαλαυχεῖ.

culis distinctos, in pascuis sylvæ. Supremam enim ad Acherontem invisti viam.

Βαλιαρίδων νήσ. Balearidum insularum funditores certo ictu destinata ferire norant.

Βαλλίζειν. Cymbala pulsare, & ad eorum sonum saltare.

Βαλίος. Balius. Nomen proprium equi.

Βαλμός. Pectus.

Βάλλων Σωκρ. *Modo Socratem & Zenonem Bacchanalium convitiis infectans, eorumque sequaces, tanquam civitatum & rerumpubl. pestes, terra marique exterminandos esse dictitans: modo eosdem coronans, & tanquam præclaræ temperantisque vitæ exemplum aliis proponens.*

Βαλὼν φεύξ. *Telo misso fugiturum te putas?* In eos, qui malo aliquo facinore perpetrato effugituros se sperant.

Βαλτάσαρ. Baltasar. Sic honoris causa vocatus est Daniel, quod res abstrusas & arcanas interpretari nosset.

Βάμμα Κυζικηνόν. *Tinctura Cyzicena.* Sic Attici obscœnam libidinem vocabant. Et aliud proverbium : *Ne te tingam tinctura Sardianica.* Id est, ne te rubro colore inficiam, vel cruentem. Sardinia enim est insula maxima, Italiæ vicina, in qua excellentes & intensi coloris purpuræ nascuntur. Sensus igitur est, ne te verberibus cædam.

Βάμβαξ, vel πάμβαξ, & παμβακίς. Idem est, quod vulgo βαμβάκιον dicitur, i. e. gossipium. In Epigrammate : *Et thecam trutinæ, lanugine gossipii intus obductam.*

Βαμβαίνει. Dubitat, pedibus tremit, & lingua balbutit.

Βάναυσος. Quilibet opifex, qui igne utitur ad opus faciendum. Βαῦνος enim fornacem significat. *Et opificibus sellulariis, qui in foro officinas habebant, præcepit, ut tela ferrent, & ad imam mœnium partem instructi starent.*

Βάναυσος. Vilis opifex. *Iis in administratione Reip. gloriatur, propter quas publicanus aliquis aut vilis opifex sese efferat. Nam quod multa in urbe vili pretio veneant, quodque res ad victum necessariæ omnibus abunde suppetant, eo maxime gloriatur.*

ex Epigrammate in perdicem, quod exstat Anthol. lib. III. cap. XXIV. Epigr. XIX. Notandum autem est pro βαλίας, cujus vocis gratia locum istum huc attulit Suidas, in Anthologia Epigrammatum hodie legi ἀγρίας; cui lectioni tamen alteram prætulerim.

1 Ὤιχετο] Scribe ᾤχου, ut in Anthologia Epigrammatum.

2 Βαλίος. Ἵππος] Apud Homerum Il. Π. v. 149. equus Achillis vocatur Βαλίος: ad quem locum Suidas hic respexit.

3 Βάλλων Σωκράτει & Ζήνωνα τοῖς ἐπὶ Διονυσ. σκ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba suavissimi Synesii in *Dione* pag. 38.

4 Τὰς ὑπ' αὐτῶν] Apud Synesium loco laudato rectius legitur τοὺς ἀπ' αὐτῶν, id est, sectatores illorum.

5 Βαλὼν φεύξεσθαι οἴει;] Ex Zenobio.

6 Βάμμα Κυζικηνόν. τὴν ἀκάθαρτον ἀσχ.] Hæc referenda sunt ad locum illum Aristoph. *Pace* pag. 711.

Τὰ ἱκαῦτ' αὐτὰς βύσαπτον βάμμα Κυζικηνικόν.

Vide ibi Scholiastam; itemque Hesych. v. Βάμμα Κυζικηνόν.

7 Βάμμα Σαρδιανικόν] Lege & supple:

Ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν.

Sic enim legitur apud Aristoph. *Acharnens.* pag. 376. (266. Ed. Bas. P.) ad quem locum nota hæc Suidæ referenda est. Est autem βάμμα Σαρδιανικὸν color puniceus, sive coccineus, sic dictus a Sardibus, urbe Lydiæ, cujus κόκκον est Σαρδιανικὸς, ut docet Stephanus Byzantius. Insigniter ergo errant Scholiasta ad modo indicatum locum Aristophanis, & qui eum hic exscripsit Suidas, existimantes, colorem illum ita dictum esse ab insula Σαρδὼ, sive Sardinia; quoniam ab ea Σαρδωνικὸς, non vero Σαρδιανικὸς deduci constat. Obiter hic moneo, apud Aristophanē loco ante laudato hodie legi Σαρδινιακὸν, non vero Σαρδιανικὸν: sed scripturam illam mendo laborare ostendi potest ex ipso Aristophane, apud quem in *Pace* pag. 710. idem color βάμμα Σαρδιανικὸν recte appellatur Vide etiam quæ monemus infra v. Ἵνα μήσε βάψω.

8 Βάμβαξ, ἡ πάμβαξ, ἡ παμβ.] Vide Salmasium ad Solinum pag. 209.

9 Καὶ τὴν πρωτοδόκλου κοιτίδα παμβ.] Verba hæc sunt pars Epigrammatis, quod ex Cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibemus infra v. Θέσεσθον. Cæterum, ne quid dissimulem, pentameter hic valde est obscurus, quem ita interpretatus sum, ut mihi ipse non satisfaciam, quoniam de sensu ejus mihi certo non constare fateor.

10 Καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ ἀγροῖς βαναύσοις φέρειν πρόσστ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Polybii lib. I. cap. XL.

11 Ἐπὶ τούτοις σεμνύνεται κατὰ τὴν πολιτ. ἐφ' οἷς ἂν κ' πλ.] Hæc itidem sunt verba Polybii, quæ leguntur in Collectaneis Constantini a Valesio editis, pag. 53. unde ea Suidas descripsit.

Βάν-

Βάνδον. [1] ὅπω καλῶσι Ῥωμαῖοι τὸ σημεῖον τὸ ἐν πολέμῳ.

Βάξιν. Φήμην. [2] Σοφοκλῆς·

-- Εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
Ταῖς νῦν νομίζει τοὔμόν γ' ἐμὲ πεπονθέναι
Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
Οὔτοι βίου μοι τῶν μακραίων ὢν πόθος
Φέροιτ' ἂν ὄνειδος βάξιν. ——

ἀντὶ τοῦ, ὃ βούλομαι ζῆν ἐπὶ ταύτῃ τῇ φήμῃ.

Βαπτά. [3] βαπτὰ ἱμάτια ἐφόρουν οἱ νυμφίοι τοὺς τὸ φαίνεσθαι τεκμήριον τῆς [4] Φθορᾶς. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Οὐδ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμήσαι ποικιλομόρφων.

ἀντὶ τοῦ ἑτεροχρόων.

Βάπτουσι. πλύνουσιν. [5] Ἀριστοφάνης·

——————Πρῶτα μὲν ἁβρὰ
Βάπτουσι θερμῷ κἀπὶ τὸν ἀρχαῖον νόμον.

ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν καινολομοῦσι.

Βάραθρον. [6] χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκολιὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ· ἐν [7] ᾧ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. ἐν δὲ τῷ χάσματι τούτῳ ὑπῆρχον ὄγκινοι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω. [8] ἐνταῦθα τὸν Φρύγα τὸν τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν ἐνέβαλον, ὡς μεμηνότα, ἐπειδὴ προέλεγεν, ὅτι ἔρχεται ἡ μήτηρ εἰς ἐπιζήτησιν τῆς κόρης. ἡ δὲ Θεὸς ὀργισθεῖσα ἀκαρπίαν ἔπεμψε τῇ χώρᾳ· καὶ γνόντες τὴν αἰτίαν ἀφ' ἑαυτῶν, τὸ μὲν χάσμα κατέχωσαν, τῇ δὲ Θεῶν θυσίας ἵλαον ἐποίησαν.

Βάραθρον. τόπος βαθὺς, ὅπου οἱ κακοῦργοι ἐμβάλλονται Ἀθήνησι, καὶ οἱ ἐπὶ θανάτῳ· ὥσπερ εἰς τὴν Κεάδαν οἱ Λακεδαιμόνιοι.

Βάραθρον. [9] ὄρυγμά ἐστιν, εἰς ὃ ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος δῆμος τοὺς ἐπὶ θανάτῳ καλαχρίτους ἐνέβαλλεν. ἐν δὲ Φιλιππικοῖς ὁ Δημοσθένης τῷ λέξει ὃ χυδαίως εἶπεν, ἀλλ' ὅτι μεταφορᾶς, οἷον ἐν τῷ ὀλέθρῳ.

Βαραχνίς. ἡ ἄκανθα.

Βαράμης.

Βάρ. ὁ υἱός. ὡς τὸ Βὰρ Ἰωνᾶ.

Βαρβαρίζει. ἀντὶ τοῦ, τὰ τῶν βαρβάρων φρονεῖ. ὅπου Πλάτων. [10] Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ὅτι τῶν κακιῶν λέξις τοῦτο τὸ ἔθος τῶν εὐδοκιμούντων Ἑλλήνων. Σολοικισμὸς δέ ἐστι λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος· ὡς τὸ, ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπεσεν.

Βαρβάρους. [11] ἀντὶ τοῦ ἀφώνους, ἢ ἀνηκόους ἀνθρώπων, καὶ μὴ εἰδότας αὐτῶν τὴν φωνήν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν

Βάνδον. Bandum. Ita Romani vexillum bellicum appellant.

Βάξιν. Rumorem. Famam. Sophocles: *Si enim in præſentibus calamitatibus exiſtimat, vel a verbis vel factis meis aliquam ipſi ortam eſſe injuriam, tædet me vitæ longioris, ſi ejus famæ opprobrium ferendum mihi ſit.*

Βαπτά. Sponſi verſicolores geſtabant veſtes, ut tinctura eſſent indicium. Ariſtophanes *Pluto*: *Neque verſicoloribus & pictis magnoque pretio emptis veſtibus ornare vos poteritis.* Hic βαπτῶν poſitum eſt pro ἑτεροχρόων, i. e. verſicolorum.

Βάπτουσι. Lavant. Ariſtophanes: *Primum enim lanas aqua calida priſco more lavant.* Id eſt, nihil ex veteri conſuetudine mutant.

Βάραθρον. Sic appellabatur hiatus quidam, ſive locus profundus & obſcurus in Attica, in quem malefici conjiciebantur. In eo autem erant unci, alii ſuperne, & alii inferne. In hunc hiatum Phrygem aliquem, matris Deum [ſacerdotem,] ut inſanientem præcipitarunt, quod prædixiſſet, Cererem venturam filiæ [Proſerpinæ] quærendæ gratia. Quamobrem Dea irata ſterilitatem Atticæ immiſit. Athenienſes vero, cum ex oraculo cauſam mali intellexiſſent, hiatum illum terra ingeſta repleverunt, Deamque ſacrificiis placarunt.

Βάραθρον. Barathrum, ſive locus profundus, in quem malefici & capite damnati Athenis præcipitabantur: ut in Ceadam apud Lacedæmonios.

Βάραθρον. Eſt locus profundus, in quem Hippothoontiæ tribus populus capitis damnatos præcipitabat. At in *Philippicis* Demoſthenes voce hac non eſt uſus proprie, ſed metaphorice, pro, in exitium ſeu pernitiem.

Βαραχνίς. Spina.

Βαράμης. Barames.

Βάρ. [Hebraice,] filius. Ut Βὰρ Ἰωνᾶ, filius Ionæ.

Βαρβαρίζει. Barbarorum partibus favet. Ita Plato. Barbariſmus autem eſt dictio ex vitioſis vocabulis conſtans, & ab uſu probatorum Græciæ ſcriptorum abhorrens. Soloeciſmus vero eſt oratio, cujus conſtructio conſequentia caret: ut, *Ego ambulans murus cecidit.*

Βαρβάρους. [Sic Ariſtophanes aves vocat:] id eſt, voce carentes, vel, quæ non audiunt homines, nec illorum vocem intelligunt.

1 Βάνδον. ὅπω καλῶσι Ῥωμ. τὸ σημ.] Aliam huic voci ſignificationem tribuit Stephanus Byzantius v. Ἀλαβάνδα; quem vide.

2 Σοφοκλῆς] Oed. Tyran. pag. 173. ut Portus obſervavit.

3 Βαπτά. Βαπτὰ ἱμάτια ἐφόρουν οἱ νυμφ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 55. (27 Ed. Baſ. P.)

4 Τῆς Φθορᾶς] [illegible] Fortaſſe in Comici verſibus legitur τῆ[illegible] [illegible] in [illegible] tam.

5 Ἀριστοφάνης] Eccl. ſiaz. pag. 730. ſed ubi legitur σῶπα μὲν δὴ [illegible] eſt.

6 Βάραθρον. χάσμα τι φρεατ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deprom[illegible] Scholiaſta Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 46.

7 Ἐν ᾧ τοὺς κακούργους ἔβαλλον] Similis locus erat apud Lacedæmonios, Καιάδας appellatus; & alius apud Corinthios, cui nomen erat Κῶς: de quo vide Stephanum Byzantium v. Κῶς.

8 Ἐνταῦθα τὸν Φρύγα, τὸν τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν εἰσέβ.] Hiſtoria hæc fuſius narratur infra v. Μητραγύρτης; qui locus cum hac conferendus eſt.

9 Βάραθρον. ὄρυγμά ἐστιν, εἰς ὃ ὁ τῶν Ἱππεῖ.] Ex Harpocratione.

10 Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ὅτι τῶν κακ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Laertii lib. VII. Segm. LIX.

11 Βαρβάρους. ἀντὶ τοῦ ἀφώνους, ἢ ἀνηκόους ἀνθρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 550. (375. Ed. Baſ. P.)

Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς βαρβάρους ὄντας πρόσθε,
Ἐδίδαξα τ' φωνὴν, σοφὸν πολὺν χρόνον.
περὶ τῶν ὀρνέων λέγει ὁ ἔπος.

Βαρδίνης.[1] ποταμός. πρὸς τὸ βαρείας καὶ ἐπαχθεῖς δίνας ἔχειν· βαρυδίνης τις ὤν.

Βαρδίσαλγος.[2] ὁ τὰς γυναῖκας βιαζόμενος.

Βάρβιτος. εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ.

Βάρδιστοι. βαρδύταλοι.

Βάρβιος[3] Φιλιππικός. ὅστις ἐπὶ [4]τῶν τειῶν τυράννων ἦρχε. [5]θέρμος δὲ ἦν τὸν τρόπον καὶ κολακικὸς, καὶ μύστης καὶ τῶν περὶ τὸν Ἀντώνιον διάσου κατείληφε· καὶ ταύτην γε τὴν ἀρχὴν ἦρξε τ' ἐκείνου χάριν. τοῦτόν τε οὖν τὸν τότε σοβαρὸν, καὶ πορφυροῦν τῇ πομπῇ, καὶ ἐν ἀγορᾷ τῇ Ῥωμαίων ὑψηλὸν ἀφέροντα, καὶ δικάζοντα, ὁ δεσπότης ἀνέγνω ἐλθὼν, πρόσθεν μὲν ἀποφάντας, ἐν ὀπίσω δ' ὢν τοῦ κριτοῦ πομπεύοντας ἀφνὼ κυβρύμμων, καὶ σὺν τῇ ἀρχῇ θρυπτόμενον. καὶ προσελθὼν ἡσυχῇ κατόπιν θοιματίου λαβόμενος, χαῖρε, εἶπε, τὸ ὄνομα προσθεὶς τὸ ἀρχαῖόν τε καὶ δῆλον. καὶ ὀπίσω ἐκπλήξας ῥᾳδίως τὸν δεσπότην γνωρίσας, καὶ δεῖται σιωπᾷν, καὶ εἰς τὰ οἰκεῖα ἄγει, καὶ καταβαλὼν πάμπλειστα, εἶτα μύστου ἑαυτὸν ἐλύσατο. καὶ αἰδοῖ Ἀντωνίου τῇ κλίδι τῇδε σιγῇ καλεχύθη χρυσώνητος. ἕκεινα δὴ μὲν ταύτην τὴν τύχης μὴ σιγῆσαι τ' παιδιάν.

Βάρβιτον. ψαλτήριον. κιθάρα. εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ. Ὦ τὸ φίλτρον τέρξας, φίλε, βάρβιτον. περὶ Ἀνακρέοντος ὁ λόγος. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνομοίων. Ἀριστοφάνης·[6]

--- Τίς ἡ στολή;
Τίς ἡ ταραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος
Λαλεῖ κροκωτοῖς; τί δὲ λύρα κεκρυφάλῳ;
Τί λήκυθος, καὶ τρόφιον; ὡς ἀξύμφορον.
Τίς δαὶ κατόπιθεν καὶ ξίφος κωμῳδία;

Βαργαδώθ. υἱὸς λύπης.

Βαρέων. βασταγμάτων.

Βαρεῖα χείρ. ἡ δυνατή. Συνέστη δὲ πλῆθος ἱκανὸν, καὶ βαρεῖα χεὶρ, καὶ προσδόξος.

Βάρεις. πλοῖα. τείχη. στοαί. αὐλαί. πύργοι. σφαῖραι. [7]Ὁ δὲ ἐπεμέλετο [8]βαρῶν. τοῖς τειχῶν.

Δέξαι[9] μ', εἰ καὶ σοὶ μέγα βέλτιον ὀκρυόεσσα
Βᾶρις ἀποφθιμένων, τὸν κύνα Διογένη.

Βάρεις[10] ἐλεφάντιναι. αἱ παντοχοῦ τῆς γῆς Ἐξ-

1 Βαρδίνης. ποταμός. πιρὰ τὸ βαρείας καὶ ἐπαχθ.] Eadem ὡσαύτως leguntur apud Etymologum.

2 Βαρδίσαλγος. ὁ τὰς γυν. βιαζ.] Vide Heſych. v. Βαρδῆν.

3 Βάρβιος Φιλιππικός] Hujus Barbii Philippici meminit Ulpianus l. 3. D. *de Offic. Præt.* ſed qui eum Barbarium Philippum vocat; ut monuerunt Turnebus *Adverſar.* lib. VII.. cap. VII. & Reinetius *Var. Lect.* lib. III. pag. 476. quos vide.

4 Ἐπὶ τῶν τειῶν τυράννων] Id eſt, ſub M. Lepido, M. Antonio, & Octavio Cæſare, quorum Triumviratus celebris eſt in hiſtoria Romana.

5 Θέρμος δ' ἦν τὸν τρόπον καὶ κολακικὸς, καὶ μύστης καὶ περὶ τὸν Ἀντ. διάσου κατ.] Hæc repetuntur infra v. Θεόλημπτος.

6 Ἀριστοφάνης] *Theſmophor.* pag. 773. (515. Ed. Baſ. P.)

7 Ὁ δὲ ἐπεμέλετο βαρῶν] Hæc ſunt verba Juliani Imperatoris de

Ariſtophanes *Avibus*: *Ego enim eas, antea barbaras, loqui docui, diu cum illis verſatus.* De avibus hæc dicit epops.

Βαρδίνης. Bardines, fluvius, ſic dictus, quod graves & rapidos habeat vortices: quaſi dicas, Βαρυδίνης.

Βαρδίσαλγος. Qui mulieres violat.

Βάρβιτος. Barbitus. Inſtrumentum Muſicũ.

Βάρδιστοι. Tardiſſimi.

Βάρβιος. Barbius Philippicus. Hic ſub Triumviris præturam geſſit, &, cum eſſet homo ſervili & adulatorio ingenio, in cœtum ſcurrarum, quibus Antonius familiariter utebatur, allectus fuit; ad cujus etiam arbitrium magiſtratum ante dictum geſſit. Hunc igitur eo tempore faſtu elatum, & ob dignitatem purpura indutum, & in foro Romano e ſublimi loco jus dicentem herus accedens agnovit: qui cum ante ſervus fugitivus fuiſſet, tunc temporis magno cum faſtu & pompa incedebat, & dignitatis faſtigio magnifice ſe efferebat. Cum igitur tacite ad eum acceſſiſſet, veſte a tergo prehenſa, Salve inquit; priſtino & ſervili nomine eum compellans. At ille re ſubita perculſus dominum agnovit, rogatumque ut taceat domum ſecum duxit, magnaque pecuniæ ſumma ei numerata ſic tandem ſe redemit. Et propter reverentiam quidem erga Antonium macula illa ſervitutis ſilentio tecta fuit. Hunc autem fortunæ ludum non cenſui ſilentio eſſe prætereundum.

Βάρβιτον. Barbitum. Cithara. Inſtrumenti muſici genus. *O amice, qui dilexiſti barbitum, amoribus aptum.* De Anacreonte hæc dicuntur. Et proverbium de rebus diſſimilibus apud Ariſtophanem: *Quænam hæc eſt ſtola? Quæ vitæ confuſio? Quid barbitum crocotulæ jungitur? Quid lyræ cum vitta? Quid lecythus & ſtrophium? Quam parum hæc ſibi congruunt. Quænam ſpeculi & gladii poteſt eſſe ſocietas?*

Βαργαδώθ. [Hebraice,] filius doloris.

Βαρέων. Onerum.

Βαρεῖα χείρ. Manus potens. *Conflata eſt autem multitudo ingens, manuſque potens & incredibilis.*

Βάρεις. Naves, muri, porticus, aulæ, turres, ſphæræ. *Ille vero curam gerebat murorum.* Et [in Epigrammate:] *Suſcipe me, canem Diogenem, quamvis triſtis tua cymba mortuis onuſta ſit.*

Βάρεις ἐλεφάντιναι. Domus eburneæ. [Sic apud Muſonio Philoſopho, ut diſcimus ex Suida infra v. Μουσώνιος.

8 Βαρῶν] Scribe βάρεων; a βάρις: ut a πόλις, πόλεων. Βαρῶν vero eſt a neutro βάρος, onus.

9 Δέξαι μ', εἰ καὶ σοὶ μέγα βε.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Diogenem, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. XXXIII. Epigr. XVI. pag. 420. (284. Ed. Henr. Steph. P.)

10 Βάρεις ἐλεφάντιναι. αἱ παντοχοῦ τ' γῆς Ἐκκλησ.] Hæc Suidas deſcripſit ex commentatore aliquo ad verba illa Davidis Pſalm. XLIV. v. 9. Ἀπὸ βάρεων ἐλεφαντίνων, ἐξ ὧν εὐφρανάν σε. Theodoretus ad illum locum: Βάρεις ἐλεφαντίνας, ἤτοι κατὰ τὸ Σύμμαχον καὶ τὸ Ἀκύλαν, ναῦς ἐλεφαντίνας, πλοῖα καλεῖς καὶ λαμπρὰς Ἐκκλησίας καλεῖ· ἃς οἱ ἄρχοντες καὶ βασιλεῖς παντοχῆς γῆς καὶ θαλάσσης ἐδείμαντο i. e. Βάρεις ἐλεφαντίνας, *vel, ſecundum Symmachum & Aquilam, naves ἐλεφαντίνας, vocat pulchra & ſplendida Chriſtianorum templa, a Principibus & Regibus ubique terrarum & in Inſulis maris exſtructa.*

κλησίας

κλησίας, μιᾷ δὲ τῇ πίστει, ἐν αἷς γεραίρεται ὁ Θεός. καὶ Βάρεων, ἡ γενικὴ τῆς πληθυντικῶν. Βᾶρις δὲ, στὰ καὶ πόλις.

Βαρθολομαῖος. ὄνομα κύριον.

Βαρκαίοις. Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Πτολεμαὶς καλουμένη.

Βαρκάζειν. τὸ βαρβαρίζειν.

Βάρνη. υἱὸς ἀλλόμενος.

Βάρος. ἐπὶ τῶν μεγίστων πόλεων. Ἡ δὲ Καπύη μεταφερομένη πρὸς τοὺς Καρχηδονίους, τῷ βάρει συνεπεσπάσατο καὶ τὰς ἄλλας πόλεις.

Βάρος. περὶ Πολέμωνος. Ἦν δὲ καὶ τὸ βάρος οἱ νεώτερα Δώριός τις οἰκονομία. † Προσβώμενος δὲ καὶ καταπλαττόμενος τὸ βάρος καὶ τὸ φιλόνεικον τῶν ἀνθρώπων. Ἀντὶ τοῦ τὸ πλῆθος, τοῦτ' ἐστὶ ὄχλου. Πολύβιός φησι. Καὶ αὖθις· Ἐπισημαινόμενος δὲ τὸ Σικυωνίων ἀχυρότητα, καὶ τὸ βάρος τῆς τῶν Ἀργείων πόλεως, ἦλθεν εἰς Ἐπίδαυρον. Καὶ αὖθις· ‡ Ἐπολυπραγμονήσαντες ἀκριβῶς τὴν πόλεως τὴν θέσιν καὶ τὸ βάρος.

Βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντα τάπαν ἔχει.
Οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν
Λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον, ἢ τοῖς ἔργμασιν.

Βάρος. ὄνομα κύριον. ὡς δὲ ἱερεύς. καὶ ζήτει τοῦ περὶ τούτου ἱστορίαν § ἐν τῷ Ἐμβαροῦ εἰμι.

Βάρρων. ἱστορικός. Ἐπιτομὴν τῶν κατ' Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα.

Βαρῶν. τειχῶν.

Βαρσούμης Πέτρος. ἔστιν ἐν τῷ Δεξιός.

Βαρύβρομος. βαρύηχος.

Καὶ πόντου κελάδουσα βαρύβρομον
ἀχὼ τῶν τῆς κυμάτων ψόφον.

Βαρυδαίμων. ἀτυχής. Ὁ γὰρ Κρὴς ὑπάρχων, καὶ φύσει ποικίλος, πᾶν ἐβάσταζε πρᾶγμα, καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφα. ἀντὶ τοῦ διεσκέπτετο.

Βαρυηχέος. τοῦ μέγα ἠχοῦντος. οἱ γὰρ βαρεῖς ποταμοὶ ῥέοντες μέγαν ἦχον ἀπεργάζονται. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Πατρὸς ἀπ' Ὠκεανοῦ βαρυηχέος.

Βαρύμηνις. μνησίκακος.

Βαρυώμενος. καταπονούμενος. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἐξαναστὰς πρῶτος, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀῤῥωστίας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυώμενος. εἶχε γὰρ ἑβδομηκοστὸν ἔτος.

Βαρυώ. αἰτιατικῇ.

Davidem appellantur] Eccleſiæ, per totum terrarum orbem diſperſæ, unius ejuſdemque omnes fidei, in quibus [verus] Deus colitur. Et Βάρεων, genitivus pluralis. Et Βᾶρις, porticus, urbs.

Βαρθολομαῖος. Bartholomæus. Nomen proprium.

Βαρκαίοις. Libycis. Barce enim eſt urbs Libyæ, quæ nunc Ptolemais vocatur.

Βαρκάζειν. Barbare loqui.

Βάρνη. Filius ſaltans.

Βάρος. Onus. Pondus. De maximis urbibus dicitur. *Capua vero, cum ad Carthaginenſes defeciſſet, pondere ſuo & alias urbes ſecum traxit.*

Βάρος. [Laertius] de Polemone ait: *Erat autem, quod ad gravitatem attinet, velut Dorius quidam modus.* † *Proſpiciens vero & formidans hominum potentiam & ingenium contentioſum.* Polybius. Βάρος hic ſignificat multitudinem, vel potentiam. Et iterum: *Cum autem ſignificaſſet, quam munita eſſet Sicyon, & quam potens urbs Argivorum, Epidaurum adiit.* Et iterum: *Curioſe & accurate urbis ſitum ejuſque potentiam & munimenta conſiderarunt.* [Et Sophocles:] *Minime iſta ægre ferimus. Non enim tam verbis quam factis vitam illuſtrem reddere ſtudemus.*

Βάρος. Barus. Nomen proprium ſacerdotis: de quo vide quæ narrantur infra v. Ἐμβαρός εἰμι.

Βάῤῥων. Varro, hiſtoricus. Scripſit epitomen rerum ab Alexandro Macedone geſtarum.

Βαρῶν. Murorum.

Βαρσούμης Πέτρος. Barſymes Petrus. Vide in v. Δεξιός.

Βαρύβρομος. Graviter fremens, vel ſtrepens. *Et mare reſonans, graviterque ſtrepens.* Propter fluctuum ſtrepitum.

Βαρυδαίμων. Infelix. *Ille enim, cum eſſet Cretenſis & ingenio vario, unamquamque rem in animo ſecum verſabat, & omnes conſiliorum vias expendebat.*

Βαρυηχέος. Gravem ſtrepitum edentis. Fluvii enim ingentes magno cum aquarum ſtrepitu fluunt. Ariſtophanes: *A patre Oceano graviſtrepo.*

Βαρύμηνις. Graviter iraſcens. Injuriarum acceptarum diu memor.

Βαρυώμενος. Gravatus. Polybius: *Ille vero, cum ſurrexiſſet, præceſſit, partim quidem morbo, partim vero ætate gravatus. Septuageſimum enim ætatis annum agebat.*

Βαρυώ. Accuſativo gaudet. Gravo. Premo.

1 Βαρκαίοις. Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις Λιβ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Electram*, ut Portus obſervavit. Vide etiam Heſychium v. Βαρκαίοις.

2 Ἡ δὲ Καπύη μεταφερομένη πρὸς τοὺς Καρχ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Καπύη.

3 Ἦν δὲ καὶ τὸ βάρος οἱονεὶ Δώριός τις οἶκον.] Verba hæc excerpta ſunt ex Laertii lib. IV. Segm. XIX. ut Pearſonius etiam obſervavit.

4 Ἐπολυπραγμόνησαν ἀκριβῶς τὴν πόλεως τὴν θ.] Hæc ſunt verba Diodori in *Excerpt. Legat.* cap. XXXII. ut Pearſonius recte obſervavit.

5 Βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντα τάπαν ἔχει. Οὐ γὰρ λ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Oedip. Colon.* pag. 308. ut Portus monuit.

6 Ἐν τῷ Ἐμβαρ.] Sed ibi Bari nulla fit mentio, ſed tantum Embari.

7 Βαρῶν. τειχῶν.] Vide paulo ante v. Βάρεις.

8 Ὁ γὰρ Κρὴς ὑπάρχων, καὶ φύσει ποικ. πᾶν ἐβ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. VII. cap. XIII. ſed male huc tranſlata, quoniam pertinent ad vocem Βασταζω.

9 Βαρυηχέος. Τοῦ μέγα ἠχοῦντος. οἱ γὰρ βαρεῖς ποτ.] Ex Enarratore Comici ad *Nubes* pag. 140.

Βαρυπήμων. ἄθλιος. [1] βεβαρημένος. κακός.

Βαρυσαρκής. πολυτελής. Καὶ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας θυσίαν παρεσκεύασε βαρυσαρκῆ τῷ Λέοντι, καὶ τοῖς αὐτῷ ἑπομένοις.

Βαρυσυμφορώτατος. δυστυχής. Νομίζων ἑαυτὸν βαρυσυμφορώτατον γεγενῆσθαι πάντων ἀνθρώπων.

Βασάν. αἰσχύνη. [2] Εἶπε Κύριος, ὅτι Βασὰν ἐπιστρέψω. ὁ Δαβὶδ φησι.

Βασανίζειν. ὃ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ πιμπρᾶσθαι καὶ μαστιγῶν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν καὶ ἐλέγχειν τἀληθὲς ἀφ' λόγων· ἀπὸ τῆς βασάνου τῆς χρυσοχοϊκῆς λίθου μεταφορικῶς. καὶ Πολύβιος· Τότε νομίσας τὸ ὅτι πυρὸς ἔχειν βάσανον, ἀπελύθη τῆς ὑποψίας. καὶ Βασανίσας ἀντὶ τοῦ δοκιμάζας κέχρηνται ἅπαντες οἱ ἀξιόλογοι. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἔτω. Βασάνιζε τουτονὶ λαβών. κἂν ποθ' ἕλῃς ἀδικοῦντα, σκόροδον μ' ἄγων. καὶ πῶς βασανίζω; πάντα τρόπον. ἐν πίνακι δήσας, κρεμάσας, ὑσπιχίδι μαστιγῶν, δαίρων, φρεβλῶν· ἐπ δ' εἰς τὰς ῥῖνας ἔξω ἐγχέων, πλίνθους ὀπιθεῖς, πάντα τἄλλα· πλὴν φράσῳ μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γήλεῳ νέῳ. Ἐπειδὴ οἱ ἐλεύθεροι παῖδες τῷ τότε ἐδαίροντο φράσοις καὶ σκορόδοις. Βασάνιζε αὐτὸν παντάχως, μὴ ἐν παιδιᾷ, μηδὲ ὡς τοὺς ἐλευθέρους παῖδας τῷ ἐκκαυλήματι τῶν πράσων, ἢ τῷ γήλεῳ· τοῦτον, ἀμπελοπράσῳ· ἢ, ὥς τινες, πράσῳ φύλλῳ.

Βασανῖτις. χώρα.

Βάσανος. [4] λίθος ἐστὶν, ἡ τὸ χρυσίον παραλειβόμενον δοκιμάζουσα. ὅπως Ἀντιφῶν, καὶ Πίνδαρος, καὶ Σοφοκλῆς. Ὑπερείδης δὲ τὰ ἐν ταῖς βασάνοις εἰρημένα ὑπὸ τῶν βασανιζομένων καὶ [5] ἀναγραφομένων, βασάνους ἀνόμασε. καὶ παροιμία· Βάσανος λίθος. ἐπὶ ἐξεταζόντων ἐν λόγοις ἢ ἔργοις· παρόσον ἡ Λυδία λίθος τὸν χρυσὸν δοκιμάζει. † Ὅτι [6] οἱ ἔξω φασίν· Ἡ ἀμφισβήτησις κρίσει ἀναβαλέσθω· ἡ δὲ κρίσις τοὺς ἐλέγχους βασανιζέτω· ἡ δὲ βάσανος τὸ δέον ὀφλέτω· ὁ δὲ ὄφλος γεγράφθω· τὰ γεγραμμένα κυρούσθω· τὰ δὲ κυρωθέντα βεβαιούσθω τοῖς ἔργοις, καὶ πᾶσα ἀμφιμαχία οἰχέσθω, καὶ πάλιν φιλία χρησθέτω. ὃ δεῖ ἀφεισικέπλως ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις.

Βασαρικά, [7] ἤτοι Διονυσιακὰ ἔγραψε Σωτήριχος, γεγονὼς ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. καὶ Βασαρικοῦ. ὃν [illegible] μαίει·

Στρεπτὸν [8] Βασαρικοῦ ῥόμβον θιάσοιο μύωπα. τουτέστι, [9] πορνικοῦ.

Βαρυπήμων. Miſer. Malis gravatus.

Βαρυσαρκής. Sumptuoſus. Splendidus. *Et circa meridiem Leoni ſumptuoſum convivium apparatum erat, ad quod [amicos] invitabat.*

Βαρυσυμφορώτατος. Infeliciſſimus. Miſerrimus. *Se omnium hominum infeliciſſimum eſſe putans.*

Βασάν. Dedecus. Ignominia. *Dixit Dominus, ex Baſan [eos] reducam.* Sic David inquit.

Βασανίζειν. Apud Atticos non ſignificat torquere, nec cruciare, vel flagris cædere, ſed ſine [tormentis] & verberibus veritatē ſolis verbis exquirere: per tranſlationem ductam a lapide Lydio, quo aurifices aurum explorant. Polybius: *Tunc exiſtimans, ſe examen per ignem ſuſtinuiſſe, a ſuſpicione liberatus eſt.* Et *βασανίσας* apud omnes probatos ſcriptores ſignificat, qui exploravit, vel exquiſivit. Ariſtophanes: *Servum hunc abduc & veritatem ex eo exquire. Quod ſi unquam deprehenderis me quidquam injuſte feciſſe, occidito. Quomodo autem exquiram? Quovis modo: ad ſcalam alliga, ſuſpende, loris cæde, verbera, torque, naribus acetum immitte, lateres impone, & omnia alia tenta: ſolummodo porro & gethyo recenti ne verbera.* Ingenui enim olim porris & alliis cædebantur. Examina eum quovis modo, non per ludum, nec, ut ingenuos pueros, caule porri, vel gethyi: id eſt, porri ſylveſtris; vel, ut quidam, porri foliis.

Βασανῖτις. Baſanitis. Regio.

Βάσανος. Eſt lapis, cujus attritu aurum probatur. Sic Antipho & Pindarus & Sophocles. Hyperides vero *βασάνους* appellavit cōfeſſiones reorum tormentis expreſſas, & in tabellis perſcriptas. Et proverbium: *Lapis Lydius.* Dicitur de illis, qui vel verbis vel factis aliquid exquirunt: quoniam lapis Lydius aurum probat. † Scriptores profani ajunt: *Controverſia ad judicium referatur: Judicium argumenta diligenter examinet: examen, quod æquum eſt, definiat: quod definitum eſt, ſcribatur: quæ ſcripta ſunt, rata fiant: quæ rata facta ſunt, ipſis factis confirmentur; & omnis contentio faceſſat, & amicitia renovetur. A judicando autem omnis temeritas abeſſe debet.*

Βασαρικά. Baſſarica, vel Bacchica ſcripſit Soterichus, qui vixit temporibus Diocletiani. Et Βασαρικοῦ, pro *πορνικοῦ*, i. e. meretricii. In Epigrammate: *Et tortum rhombum Bacchici cœtus incitamentum.*

1 Βεβαρημένος. κακός] Sic habent libri & MSS. & impreſſi: ſed male. Legendum enim eſt, *βεβαρημένος κακοῖς.*

2 Εἶπε Κύριος, ὅτι Βασὰν ἐπιστρ.] Pſalm. LXVII. 23.

3 Ἀριστοφάνης] Apud Ariſtophanem *Ranis* pag. 241. (155. Ed. Baſ. *P.*) locus hic recte ita diſtinguitur & legitur.

Βασάνιζε νῦν τὸ παῖδα τουτονὶ λαβών.
Κἂν ποτέ μ' ἕλῃς ἀδικοῦντ', ὀπίσσιον μ' ἀγών.
Καὶ πῶς βασανίζω; πάντα τρόπον. ἐν κλίμακι
Δήσας, κρεμάσας, ὑσπιγίδι μαστιγῶν, δίφρων,
Στρεβλῶν, ἐπὶ π τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων,
Πλίνθους ἐπιθείς, πάντα τἄλλα· πλὴν πράσου
Μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γηλέῳ νέῳ.

Ubi ibi veterem Enarratorem.

4 Βάσανος. λίθος ἐστὶν, ἡ τὸ χρ. ——βασάνους ἀνόμασε] Ex Harpocratione.

5 Καὶ ἀναγραφομένων] Sic etiam habet Harpocratio. At ſenſus potius requirit, ut legatur *ἀναγραφόμενα*, quod & Valeſius & Portus monuerunt.

6 Ὅτι οἱ ἔξω φασίν· Ἡ ἀμφισβήτησις κρ.] Idem fragmentum *αὐτολεξεὶ* quoque legitur ſupra v. Ἀμφισβήτησις.

7 Βασαρικά, ἤτοι Διονυσιακὰ ἔγραψε Σωτήριχος] Vide infra v. Σωτήριχος.

8 Στρεπτὸν Βασαρικοῦ ῥόμβον θιάσου μ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod ex codice MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibemus infra v. Θίασος.

9 Τερπικοῦ] Hæc interpretatio falſa eſt, quoniam τὸ Βασαρικοῦ in dicto Epigrammate idem ſignificat quod Διονυσιακοῦ, i. e. Bacchici.

Βασα-

Βασταείς.[1] ἑταίρα. πόρνη. ἐν [2]Ἐπιγράμμαλι·

Βασταεὶς Εὐρυώμη σκοπελοδρόμος, ἡ ποτὲ ταύρων
Πολλὰ πανυκραίρων στέρνα χαραξαμένη.

Βάσταξ.[3] ἀλώπηξ παρὰ Ἡρόδοτον.

Βασιλεύω. ὅταν σημαίνῃ τὸ ἐξουσιάζω ἢ ἄρχω, μετὰ γενικῆς συντάσσεται. ὅταν δὲ σημαίνῃ τὸ ποιῶ βασιλέα, αἰτιατικῇ. [4] Καὶ τοῦτο μόνον ἁπάντων ἂ καλῶς ἐφιλανθρωπεύσατο, καὶ σώσας, καὶ βασιλεύσας τὸν κακῶς καὶ σωφέλα καὶ βασιλεύσαντα.

Βασιλεὺς[5] μέγας. ὁ τῶν Περσῶν. τοὺς δὲ ἄλλους λέγουσι προστίθεσαν καὶ τῶν ἀρχομένων τὰ ὀνόματα· οἷον, [6] Λακεδαιμόνιοι, Μακεδόνες. Διαφέρει δὲ βασιλεὺς τυράννου. Βασιλεὺς μὲν γὰρ ἀπὸ προγόνων παραδοχῇ τε ἀρχῇ ἐπὶ ῥητοῖς λαβὼν [7] πέρασι. Τύραννος δέ, ὃς βιαίως τὴν ἀρχὴν περιποιεῖται. λέγονται δὲ ἀδιαφόρως ἑκατέροις ὀνόμασιν. Ἱέρωνα μὲν βασιλέα Πίνδαρος καλεῖ, τύραννον ὄντα· καὶ Διονύσιον. καὶ Εὔπολις Πεισίστρατον βασιλέα καλεῖ. καὶ [8] τοὺς βασιλεῖς τυράννους.

Βασταείς. Scortum. Meretrix. In Epigrammate: *Baccha Eurynome, quæ per ſcopulos quondam currere, & multa taurorum cornutorum pectora lancinare ſolebat.*

Βάσταξ. Vulpes. Apud Herodotum.

Βασιλεύω. Quum ſignificat impero, cum genitivo conſtruitur. Quum vero, Regem creo; accuſativo. *Hoc autem unum ex omnibus non recte nec humaniter fecit, quod eum ſervarit & Regem crearit, qui malo hominum ſervatus fuit & male regnavit.*

Βασιλεὺς μέγας. Rex Magnus: id eſt, Rex Perſarum. Cæteris enim addebantur populorum, quibus imperabant, nomina; ut Rex Lacedæmoniorum: Rex Macedonum. Differt autem Rex a Tyranno. Rex enim principatum a majoribus jure ſucceſſionis ſibi traditum certis legibus tenet. Tyrannus vero dicitur ille, qui imperium vi ſibi vendicat. Solent tamen ſcriptores duobus his nominibus ſine diſcrimine uti. Pindarus enim Hieronem, qui tyrannus erat, Regem vocat; itemque Dionyſium. Eupolis etiam Piſiſtratum Regem appellat. Sed & Reges non raro appellare ſolent Tyrannos.

Βασιλέως ἐγκέφαλος. ὁ παρὰ τοῦ Διὸς ἐγκέφαλος.

Βασιλέως ἐγκέφαλος, Regis cerebrum. Vide in v. Διὸς ἐγκέφαλος.

Βασιλεία. τὸ ἀξίωμα. καὶ τὸ ἔθνος τὸ βασιλευόμενον· οἷον Περσῶν, Ἰνδῶν, Ἀράβων. Βασιλεία ἐστὶν ἀνυπεύθυνος ἀρχή. [9] Οὐ μόνον δὲ ἐλευθέρους εἶναι τοὺς σπουδαίους, ἀλλὰ καὶ βασιλέας. ἡ γὰρ βασιλεία ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος, ἥτις οὐδὲ μόνους ἂν τοὺς σοφοὺς συναίη.

Βασιλεία. Regnum. *Neque natura, neque jus quibuſvis hominibus ſine diſcrimine regna tribuunt, ſed illis, qui exercitui præeſſe, & res prudenter adminiſtrare norunt: qualis fuit Philippus, & ſucceſſores Alexandri M. Filio enim ejus propinquitas generis nihil profuit, propter naturalem animi imbecillitatem. Illi vero, qui nulla cognatione eum attingebant, totius fere terrarum orbis domini evaſerunt.*

Βασιλεία. Βασιλεία. ὅτε φύσις οὔτε τὸ δίκαιον ἀποδιδόασι τοῖς ἁπλῶς ἀνθρώποις τὰς βασιλείας, ἀλλὰ τοῖς δυναμένοις ἡγεῖσθαι στρατοπέδου, καὶ χειρίζειν πράγματα συνεχῶς· οἷος ἦν Φίλιππος, καὶ οἱ διάδοχοι Ἀλεξάνδρου. τὸν γὰρ υἱὸν τοῦ Φύσιν οὐδὲν ὠφέλησεν ἡ συγγένεια διὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἀδυναμίαν. τοὺς δὲ μηδεμιᾷ προσηκούσης βασιλεῖς γενέσθαι σχεδὸν ἁπάσης τῆς οἰκουμένης.

Βασιλεία. Regnum eſt poſſeſſio Reipublicæ; non autem Reſpublica regni. Hinc violentæ & ſuperbæ exactiones odio dignæ ſunt, ut quæ a tyrannica regni licentia proficiſcuntur. At Regi, qui tributa moderate & humaniter imperat, tanquam patri patriæ, cum debito honore parendum eſt.

Βασιλεία. ὅτι ἡ βασιλεία κτῆμα τῶν κοινῶν· ἀλλ' οὐ τὰ δημόσια τῆς βασιλείας κτήματα. διὸ τὰς ἐξ ἀνάγκης καὶ μετ' ὕβρεως εἰσπράξεις, ὅσαπερ τυραννικῆς ἀκολασίας μισεῖν δεῖ. τὰς δὲ σὺν λόγῳ καὶ φιλανθρωπίᾳ τῶν εἰσφορῶν ἀπαιτήσεις, ὅσαπερ κηδεμονίαν ἡμῶν.

Βασιλείδης.[10] ὁ τοῦ Βασιλέως.

Βασιλείδης. Baſilii filius.

1 Βασταείς. ἑταίρα. πόρνη.] Et hæc interpretatio Suidæ a vero aliena eſt, quoniam in Epigrammate, quod ſubjungit, τὸ Βασταείς non ſignificat meretricem, ſed Baccham.

2 Ἐν Ἐπιγράμματι] Epigramma hoc exſtat Anthol. lib. VI. cap. V. pag. 552.

3 Βάσταξ. ἀλώπηξ παρὰ Ἡρ.] Vide Etymologum v. Βασάρα.

4 Καὶ τοῦτο μόνον τῶν ἁπάντων ἃ καλ.] Ex Gregor. Nazianz. *Stelit.* in Julianum, ut opinor.

5 Βασιλεὺς μέγας. ὁ τῶν Περσ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Enarratore Comici ad *Acharnenſ.* pag. 273.

6 Οἷον Λακεδαιμόνιοι, Μακεδόνες] Rectius apud Scholiaſtam Ariſtophanis legitur, οἷον βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, βασιλεὺς Μακεδόνων, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

7 Πέρασι] Sic habent MSS. Pariſ. & Enarrator Comici. In prioribus vero Editt. legitur χρόνοις, quam lectionem alteri præferendam puto, quoniam & ſic ſcriptum reperio apud Thucydidem, qui lib. I. cap. XIII. de eadem re verba faciens ita inquit: πρόπερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς χρόνοις παραδεξαι καὶ βασιλεῖαι. Scholiaſta ad eum locum: Ἐπὶ ῥητοῖς χρόνοις. οὐκ ἐπὶ φανεραῖς πράξεσιν, ἐπὶ ὁμολογουμέναις χρόνοις. Poteſt tamen & πέρασι (a πέρας terminus) admitti; ut ſit ſenſus, Reges principio poteſtatem, certis limitibus & legibus circumſcriptam, a populo accepiſſe: qui ſenſus huic loco optime convenit.

8 Καὶ τοὺς βασιλεῖς τυράννους] Scribe & ſupple ex Scholiaſta Ariſtophanis, ἀλλὰ καὶ τοὺς βασιλεῖς πολλάκις τυράννους λέγουσι.

9 Οὐ μόνον δὲ ἐλευθέρους εἶναι τοὺς σπουδ.] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. Segm. CXXII.

10 Ὁ τοῦ Βασιλέως] Puto legendum ὁ τοῦ Βασιλείδου, i. e. Baſilii filius.

Βασίλει@, Καισαρείας τῆς Καππαδοκῶν Ἐπίσκοπ@ (ἥτις πρώτη Μάζακα ἐκαλεῖτο) ἑταῖρ@ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζῶν Ἐπισκόπου. γέγονε δὲ γονέων θεοφανῶν, Βασιλείου τε καὶ Ἐμμελείας, ὧν ἄνωθεν ἡ συγγένεια· ἀνὴρ ἐλλογιμώτα@ καὶ πάσης παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακώς. ὅτ@ ἔγραψε πλεῖστα, ἐν οἷς θαυμάζεται τὰ εἰς τὴν Ἑξαήμερον. [1] καὶ κατ' Εὐνομίου δὲ ἐξαιρέτως συνέταξε λόγους, καὶ περὶ τοῦ ἁγίου πνεύματ@ πεῦχ@, καὶ [2] τὰς εἰς τὴν Ἑξαήμερον ὁμιλίας σύνεγγυς· ἕτερον πεῦχ@ ἀσκητικόν· [3] περὶ παρθενίας ἄλλο· [4] ἔπαινον εἰς τοὺς μ' Μάρτυρας· ἕτερον εἰς [5] Γόρδιον· ἄλλον [6] εἰς Βαρλαάμ· ἕτερον [7] εἰς Ἰουλίτταν. εἰς διαφόρους Ψαλμοὺς ἠθικοὺς λόγους διαφόρους. ἐπιστολὰς, ἃς ὑδὲν ἄμεινον, πρός τε τὸν σοφιστὴν Λιβάνιον, καὶ πρὸς τὸν φίλον Γρηγόριον, καὶ εἰς ἄλλους πλείονας. [8] Τοῦδέ γε Βασιλείου ἡ φιλοσόργ@ μνήμην ποιεῖται ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἱστορίᾳ, γεγράφων ὅπω· Βασίλει@ γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Γρηγόρι@ ἐν τῇ Ναζιανζῷ (στάδιοι δὲ ὅτ@ Καππαδοκίας) καὶ Ἀπολλινάρι@ ἐν τῇ Λαοδικείᾳ τῆ Συρίας. τρεῖς δὴ ὅτοι ἄνδρες τότε τοῦ ὁμοουσίου πρὸ μάχην ἐτίθεντο τοῦ ἑτεροουσίου, μακρῷ πάντας παρενεγκόντες τοὺς πρότερον καὶ ὕστερον ἄχρις ἐμοῦ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως προφάντας, ὡς παῖδα παρ' αὐτοῖς κριθῆναι τὸν Ἀθανάσιον. τῆς τε γὰρ ἔξωθεν καλουμένης παιδεύσεως ἐπὶ πλεῖστον ὅτοι προεληλύθεισαν, καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν, ὁπόσα εἰς ἀνάγνωσιν καὶ τὸ προχειρότερον μνήμην ἐτέλει, πολλοῦ εἶχον τοῦ ἐμπείρως· καὶ μάλιστά γε αὐτῶν ὁ Βασίλει@. καὶ μὴν καὶ συγγράφειν ἕκαστ@ αὐτῶν ἐς τὸν ἑαυτοῦ τρόπον οὐκ ἀκριβῶτα@. τῷ μὲν γε Βασιλείῳ τὸ πανηγυρικὸν εἶδ@ τοῦ λόγου μακρῷ ἄριστα εἶχεν. οὐ γὰρ πανηγύρεσι λαμπρύνετα@. ὁ δέ γε Ἀπολλινάρι@ ἐν τῷ συμπεπλεγμένῳ εἴδει τῆς λέξεως καὶ αὐτὸς ἄριστα εἶχε. τῷ δέ γε Γρηγορίῳ, καὶ παρ' ἀμφοτέροις ἐξεταζομένῳ, μείζω βάσιν εἰς συγγραφὴν εἶχεν ὁ λόγ@. τοσαῦτα περὶ αὐτῶν ὡς ἐν παρόδῳ Φιλοσόργι@ ὁ Ἀρειανὸς ἔγραψε. τελευτᾷ δὲ Βασίλει@, ὁ μέγας Βασίλει@ ἀδελφὸς εἶχε δ', τόν τε Γρηγόριον σκοπον, καὶ ἑτέρους δύο μοναστάς.

Βασίλει@, [9] Ἀγκυρανὸς, Ἐπίσκοπ@ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἰατρὸς τὰ τέχνην. ὅτ@ ἔγραψε κατὰ Μαρκέλλου, καὶ περὶ παρθενίας, καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα ἄλλα. Βασιλεύσα@ [10] Κωνσταντίνου Μακεδονιανῆς θρησκείας ἅμα Εὐσταθίῳ [11] Σεβαστηνῷ ἦρξε.

Βασίλει@ [12] ἕτερ@, Ἐπίσκοπ@ Εἰρίνουπόλεως

1 Καὶ κατ' Εὐνομίου δὲ ἐξαιρ.—— ἀσκητικόν] Hæc ex Sophronio, qui Hieronymi libellum *de Scriptoribus Eccleſ.* Græce vertit, Suidas deſcripſit.

2 Καὶ τὰς εἰς τὴν Ἑξαήμερον ὁμιλ.] Hæ Homiliæ exſtant adhuc inter opera Baſilii M.

3 Περὶ παρθενίας] Exſtat Tom. 1. Oper. S. Baſil. pag. 705.

4 Ἔπαινον εἰς τοὺς μ' Μάρτυρας] Exſtat Tom. 1. pag. 526.

5 Εἰς Γόρδιον] Exſtat Tom. 1. pag. 515.

6 Εἰς Βαρλαάμ] Exſtat Tom. 1. pag. 512.

7 Εἰς Ἰουλίτταν] Exſtat Tom. 1. pag. 367.

8 Τοῦδέ γε Βασιλείου Φιλοσ.——εἰς συγγραφὴν εἶχεν ὁ λόγος] omnia *ὡσαύτως* etiam leguntur ſupra v. Ἀπολλινάρι@.

9 Βασίλει@, Ἀγκυρανὸς, Ἐπίσκ. τῆ αὐτῆς π.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam apud Sophronium, pag. 136. unde ea Suidas deſcripſit.

10 Κωνσταντίνου] Male. Ex Sophronio enim reſcribendum eſt Κωνσταντίου.

11 Σεβαστηνῷ] Rectius Sophronius Σεβαστιανῷ.

12 Βασίλει@ ἕτερ@ Ἐπίσκ. Εἰρινουπ.] Trium tantum Baſiliorum mentionem faciunt codices Suidæ non ſolum impreſſi, ſed etiam MSS. quos quidem videre mihi contigit. At Dauſquius in notis ad Baſilium Seleucienſem pag. 317. teſtatur, in Bibliotheca Antwerpiana exſtare Suidam manu exaratum, qui quartum etiam Baſilium, Seleucienſem nimirum, memoret his verbis: Βασίλει@ ἕτερ@ Σελευκείας, ἐπίσκοπ@ Χρυσοστόμου, ὃς ἐν τῇ περὶ ἱεροσύνης λόγους διαλέγεται. Hanc obſervationem acceptam refero Pearſonio, qui eam ad marginem Suidæ ſui notaverat.

Βασίλει@. Baſilius, Cæſareæ Cappadociæ, quæ olim Mazaca appellabatur, Epiſcopus, Gregorii Nazianzeni Epiſcopi amicus, parentibus antiqua nobilitate claris, Baſilio & Emmelia, ortus: vir celeberrimus, & in omni doctrinæ genere ſummus. Scripſit plurima, inter quæ præcipue in pretio habentur commentarii ejus in *Hexaemerum*. Contra Eunomium quoque eximias orationes conſcripſit; itemque librum de Spiritu S. & in *Hexaemerum* ſermones novem, & librum aſceticum, & de virginitate. Præterea, quadraginta Martyrum, itemque Gordii, & Barlaami, & Julittæ laudes. In varios Pſalmos orationes morales. Epiſtolas optimas & pulcherrimas ad Libanium Sophiſtam, & amicum Gregorium, alioſque plures. Hujus Baſilii Philoſtorgius quoque in hiſtoria ſua mentionem fecit, ſic ſcribens: *Florebat enim temporibus illis Baſilius Cæſareæ in Cappadocia, & Gregorius Nazianzi (quæ urbs ejuſdem Cappadociæ ſtatio eſt) & Apollinaris Laodiceæ in Syria. Hi tres viri tunc pro Homouſio contra Heterouſium propugnabant, longo intervallo ſuperantes omnes illos, qui & ante & poſt ad meam uſque ætatem hæreſis illius defenſores fuerunt; adeo ut Athanaſius cum iis collatus puer judicaretur. Nam & in diſciplinis profanis maximos fecerant progreſſus, &, quod ad lectionem & promptam memoriam attinet, in ſacris literis inſigniter verſati erant: præſertim vero Baſilius. Adhæc, unuſquiſque illorum in ſuo genere ſtilo plurimum valebat. Baſilius enim in panegyrico genere dicendi palmam ferebat. Apollinaris eo orationis genere, quod commentariis ſcribendis eſt aptiſſimum, excellebat. Gregorii vero cum utroque comparati ſtilus magis erat fundatus & ſolidus.* Hæc Philoſtorgius Arrianus obiter & aliud agens de iis ſcripſit. Obiit Baſilius imperante Gratiano. † Baſilius M. quatuor habuit fratres, Gregorium Nyſſenum Epiſcopum, Petrum, & ipſum Epiſcopum, & duos alios monachos.

Γρηγορίου τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα διέποντ@. † Ὃν τὸν Νύσσης Ἐπίσκοπον, καὶ Πέτρον, καὶ αὐτὸν Ἐπί-

Βασίλει@. Baſilius, Ancyranus, ejuſdem urbis Epiſcopus, arte medicus, ſcripſit contra Marcellum, & de virginitate librum, & alia non pauca. Idem imperante Conſtantio Macedonianæ ſectæ cum Euſtathio Sebaſteno princeps fuit.

Βασίλει@. Baſilius alius, Epiſcopus Ire-

† Κιλικίας, ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως, †† φρέαρ καὶ †† ἄσκησιν τοῦ ὁμωνύμου Βασιλείου Καισαρείας ἐοικώς. ἔγραψε κτλ. Ἀρχελάου πρεσβύτου Κολωνείας.

Βασίλειος. τὰ ἀπὸ τοῦ ις ὀνομαστικὰ ἀπὸ τοῦ ι γράφεται. [1] πλὴν δ', Ἄρειος, Ἡράκλειος, Βασίλειος. καὶ [2] Βασίλειος στοά. δύο εἰσὶ στοαὶ παρ' ἀλλήλας, ἥ, τε τοῦ Ἐλευθερίου Διὸς, καὶ ἡ Βασίλειος. ἔστι δὲ καὶ τρίτη, ἣ πάλαι μὲν [3] Παναίλιος ἐκαλεῖτο, νῦν δὲ μεταρρυθμισθεῖσα Ποικίλη.

Βασίλειοι παῖδες ἑξακισχίλιοι· οἵ ποτε κατ' ἐπίταξιν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος τὰ πολέμια ἐξήσκουν ἐν Αἰγύπτῳ.

Βασιλειάνδα κλεῖσις. ὑπεθυμοῦντα βασιλεῦσαι.

Βασιλική. [4] ὅπου ἐν τῇ Βασιλικῇ ὀπίσω τοῦ Μιλίου ἵστατο ἀνδριάντος ἄγαλμα χρυσέμβατον, (ἔνθα ἐπὶ καὶ τὸ [5] Ἔξαμμον [6] ἕως Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως) γονυκλινὲς [7] Ἰουστίνου τοῦ τυράννου. ἐνταῦθα ὁ Τέρβελις ἐδημηγόρησεν· ἐν οἷς ἐλέφας ἵστατο παμμεγέθης, ὑπὸ Σεβήρου καθιερωθεὶς μνήματος. ἔνθα ἐπὶ καὶ σχολὴ [8] φυλακτόντων πολλή. ἔμπροσθεν δὲ ἐνταῦθα χρυσοκόπος ἐν πανδήμοις ζυγοῖς τὸν τράπεζαν ἐποίει. καὶ τοῦ οἰκήματος αὐτοῦ προθυμουμένου, ἀπειλήσαντος τὸν ἐλέφαντα φυλάττειν θάνατον, εἰ μὴ τοῦτον κρατήσειεν. ὁ δὲ ἐπιχόμενος οὐκ ἐνεδίδου· ὃν φονεύσας ὁ ζυγοπλάστης, δέδωκε βορὰν τῷ ἐλέφαντι. τὸ δὲ ἱερεῖον ἀπήγαγον ὃν καὶ αὐτὸν ἀνεῖλε. καὶ ὁ Σεβῆρος ἀκούσας τῷ ἱερείῳ θυσίαν ἤνεγκεν. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ τόπῳ παρευθὺ ἀνετυπώθησαν τό, τε ἱερεῖον, καὶ ὁ ἱερεκόμος. ἔνθα καὶ Ἡρακλῆς ἐλαβεύθη, πολλὰς θυσίας δεξάμενος, ὃς ἐν τῷ Ἱπποδρόμῳ μετετέθη. ἐπὶ δὲ Ἰουλιανοῦ Ὑπάτου ἀπὸ Ῥώμης ἦλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ εἰσήχθη ἐν ἁπλοΐῃ, καὶ νηΐ, [9] καὶ σὺν ἄλλαις δέκα.

Βασιλικὴ [10] ἀγωγή. ἡ γενομένη τοῦ Βασιλέως παρόντος ἀγωγή. ἔστι δὲ ὅτος εἷς τῶν Ἀθήνησιν ἐννέα ἀρχόντων· ὃς [11] βασιλικὴ ἀγωγὴ καλεῖται.

Βασιλικὸς, [12] σοφιστής. περὶ τῶν ἀπὸ τῶν λέξεων σχημάτων. περὶ Ῥητορικῆς παρασκευῆς, ἤτοι περὶ ἀσκήσεως. περὶ μεταποιήσεως· καὶ ἄλλα τινά.

Βασιλίνδα. [13] τὸν βασιλείαν. καὶ * Βασιλίνδα, εἶδος παιδιᾶς.

nopolis Ciliciæ, ſub Anaſtaſio Imperatore, & ingenio & aſcetico vivendi genere Baſilio Cæſarienſi ſimilis: ſcripſit contra Archelaum Coloniæ presbyterum.

Βασίλειος. Nomina propria a ſubſtantivis derivata, & per ιος enuntiata, per ι ſcribuntur; exceptis quatuor, Ἄρειος, Ἡράκλειος, Βασίλειος. † Et Βασίλειος στοὰ, i. e. porticus Regia. Duæ ſunt porticus, ſibi invicem vicinæ, una, Jovis Eleutherii; altera Regia. Eſt & tertia, quæ olim *Piſianactia* vocabatur, nunc vero mutato nomine *Pœcile* dicitur.

Βασίλειοι. Regii pueri ſexies mille, qui Alexandri Macedonis juſſu in Ægypto arte militari erudiebantur.

Βασιλειάνδα κτείνει. Occidit eum, qui regnum affectabat.

Βασιλική. Baſilica. In Baſilica pone Milium poſita erat ſtatua virilis inaurata (ubi & Examen erat uſque ad Heraclium Imperatorem) & genuflexa Juſtiniani Tyranni. Illic Terbelis concionatus eſt: eodemque in loco ſtabat ingens Elephas, a Severo erectus; eratque ibi Schola cuſtodum urbis. Ibidem etiam habitabat argentarius, qui lancibus iniquis emptores fraudabat. Hujus taberna cum [ab elephanto] everſa eſſet, mortem minatus eſt ejus cuſtodi, niſi belluam cohiberet. Cum autem magiſter Elephanti minas ejus nihili faceret, interfecit eum falſus ille libripens, & Elephanto devorandum objecit. Bellua vero nec dum cicurata ipſum una ſuſtulit. Quo audito Severus Elephanto ſacrificavit, & in eodem loco ipſius belluæ ejuſque magiſtri ſtatuas erigi curavit. Ibidem quoque Hercules multis ſacrificiis colebatur, qui poſtea in Hippodromum tranſlatus eſt. Juliano vero conſule Roma Byzantium curru & nave devectus eſt cum aliis decem ſtatuis.

Βασιλικὴ ἀγωγή. Sic vocabatur curſus, qui fiebat Rege præſente. Erat autem Rex Athenis unus ex novem Archontibus; a quo curſus iſte vocatus fuit *Regius*.

Βασιλικός. Baſilicus, Sophiſta, ſcripſit de dictionum Figuris: de Rhetorico apparatu, ſive de exercitatione: de Metapœeſi; & alia quædam.

Βασίλινδα. Regnum. Et βασιλίνδα, genus luſus.

1 Πλὴν δ'] Atqui tria tantum hic recenſentur. Quare putem ante Ἄρειος excidiſſe nomen Δαρεῖος, quoniam & illud per ειος ſcribitur. Sed nec ſic verum eſt, quod Suidas hic affirmat, quoniam plura nomina propria apud Græcos per ειος ſcribuntur. Vide omnino Etymol. v. Ταλάσια.

2 Βασίλειος στοά. δύο εἰσὶ στοαὶ παρ' ἀλλ.] Ex Harpocratione.

3 Παναίλιος] Sic habent libri MSS. & editi: ſed male. Legendum enim eſt Πεισιανάκτιος, ut recte monuit Mauſſacus ad Harpocrationem h. v. quem conſule. Vide etiam infra v. Ζήνων, & v. Πεισιανάκτιος; itemque Menagium ad Laert. lib. VII. Segm. V.

4 Βασιλική. Ὅπου ἐν τῇ Βασιλικῇ ὀπίσω Μιλ. ἵστατο ἀνδρ. ἄγαλμα χρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, leguntur etiam apud Codinum *de Origin. CPol.* pag. 22.

5 Ἔξαμμον] Id eſt, Examen. Vide Ducangium in Gloſſario Græco.

6 Ἕως] Vox iſta deeſt apud Codinum.

7 Ἰουστίνου] Scribe Ἰουστιανοῦ, ut apud Codinum legitur. Verba enim hæc intelligenda ſunt de Juſtiniano Rhinotmeto, ut patet ex Anonymo *de Antiquit. CPol.* quem Lambecius primus edidit, & Codino ſubjunxit: quem vide pag. 92.

8 Φυλακτόντων πολλή] Malim, φυλακτόντων τὴν πόλιν, ut Lambecius ad Codinum pag. 161. in codice quodam MS. Codini ſe reperiſſe teſtatur.

9 Καὶ σὺν ἄλλαις δέκα] Rectius Codinus, μὴ σὺν ἄλλαις δέκα. Anonymus vero modo laudatus habet μὴ σὺν ἄλλαις δώδεκα.

10 Βασιλικὴ ἀγωγή. ἡ γενομένη τοῦ Βασ.] Ex Harpocratione.

11 Ὃς Βασιλικὴ ἀγωγ.] Legendum eſt, ἀφ' ὃ Βασιλ. ut recte monuit Mauſſacus ad Harpocrationem h. v.

12 Βασιλικὸς, σοφ.] Hujus mentio fit ſupra v. Ἀψίνης Γαδαρ. ex quo loco ætatem ejus diſcimus.

13 Βασιλίνδα. τὸν βασιλείαν] Scribo, Βασιλίναν, τὸν βασίλειαν, i. e. Reginam. Vel, totum hunc locum ſic legendum & emendandum eſſe puto: Βασιλίνδα. εἶδος παιδιᾶς. Βασιλίδα δὲ, βασίλειαν. Id eſt, Βασιλίνδα, *genus luſus*. Βασιλίδα vero, *Reginam*. Βασι-

Βασιλίς. ἡ τῦ βασιλέως γυνή· ὡς καὶ βαλανὶς, ἡ τῦ βαλανέως.

Βασιλίσκος, Βηρίνης ἀδελφὸς τῆς βασιλίδος, ἐπὶ Λέοντος τῦ βασιλέως ἀντὶ Ῥουφίνου τραπεζάρχου ἡρέθη, εὐεπίτευκτος μὲν ἐν μάχαις, βραδύνους δὲ καὶ φενακίζεσι ῥᾳδίως ὑπαγόμενος.

Βασιλίσκος. Βασιλίσκος ὁ Ῥωμαίων τῆς Ἑῴων βασιλεὺς, τὰ Ἐκκλησιῶν τὰς Ἐπισκόπους εἰσέπραττε χρήματα, καὶ Ἀκάκιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπον μικρῦ δεῖν ἀπάσαλο, εἰ μὴ τῷ πλήθει τῶν λεγομένων μοναχῶν ἀπεκρύβη. πολύς τε ἦν εἰς ὀπὸς θυμίαν χρημάτων, ὡς μηδὲ αὐτῶν τὰς εὐτελεῖς καὶ βαναύσους μεπόντων ὀπωπίμας ἀπέχεσθαι. καὶ ἦν ἅπαντα μεστὰ δακρύων τῆ τῆς τοιᾶτον εἰσφορᾶς εἰσπράξει. ἐν τῷ Ἀχμάτος.

Βάσιμος. πορθμικὴ. εὐεπίβατος. καὶ Βάσιμοι τόποι, οἱ πορθμίμοι.

Βάσις. βάδισις.

Κυνὸς Λακαίνης ὡς τις εὐρὼν βάσις.

Βασκανία. καὶ Βάσκανος. τὸ Βάσκαι ἁπλῶς ἐπὶ λοιδορίας πεφάσιν. [2] Οὐ ψεύδη, καίτοι σφόδρα βάσκανος ὄσα.

Βασκαίνει.[3] δοικῆ. ἀντὶ τῦ αἰτιᾶται, καὶ μέμφεται, καὶ συκοφαντεῖ. ὅτω Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς· Βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδὲ ὁτιοῦν πολίτευμα ἐμὸν, φησίν. ἀντὶ τῦ Φιλαίτιον καὶ συκοφαντικόν.

Βασκαίνω σοι ἀεί. ὁ δὲ Λιβάνιος, αἰτιατικῆ· Τὸν πλησίον βασκαίνεσι.

Βασμοί. βαθμοί.

Βάσσος[4] Κορίνθιος. Ἀπολλώνιος πρὸς τῦτον διημέχθη. παλιλαλίας μὲν γὰρ οὗτος ἐδόκει καὶ ἐπεπίστευτο, σοφίαν δὲ ἑαυτῦ καλεψεύδετο, καὶ χαλινὸς οὐκ ἦν ἐπὶ τῆ γλώττη. λοιδορύμενον δὲ αὐτὸν ἐπέσχεν ὁ Ἀπολλάνιος, οἷς τε ἐπέστειλεν, οἷς τε διελέχθη κατ' αὐτό. πᾶν γὰρ ὅτῳ ὡς ἐς παλιλαλίαν ἔλεγεν, ἀληθὲς ἐδόκει. μὴ γὰρ ἄν ποτε τοιόνδε ἄνδρα ἐς λοιδορίαν ἐκπεσεῖν, μηδὲ ἀναπεῖν τὸ μὴ ὄν.

Βασάσας. ἀντὶ τῦ δοκιμάσας. Εὔπολις·

Ἄγε δὴ, πότερα βούλεσθ', ἢ [5] ᾄσεσθαι
Ὠδὴν ἀκοῦσαι, ἢ τὸν ἀρχαῖον τρόπον;
Ἀμφοτερὰ ἐρεῖς. ἐγὼ δ' ἀκούσας τὸν τρόπον,
Ὃν ἂν δοκῇ μοι βασάσας, αἱρήσομαι,
Πᾶν[6] τὸ συμβησόμενον ἐπὶ λόγον ἄγων.

Βασιλίς. Regina, vel Regis uxor: ut βαλανίς, balneatoris uxor.

Βασιλίσκος. Basiliscus, Verinæ Imperatricis frater, sub Leone Imperatore in locum Rusticii ducis copiarum substitutus, in bellis gerendis felix quidem, sed ob ingenii tarditatem adversus fraudes impostorum parum cautus fuit.

Βασιλισκός. Basiliscus, Romanorum orientalium Imperator, pecuniam ab Ecclesiarum Episcopis exegit, & Acacium, Episcopum Constantinopolitanum, parum abfuit quin pelleret, nisi a multitudine monachorum inhibitus fuisset. Idem adeo avarus fuit, ut ne illis quidem parceret, qui viles & sordidas artes exercebant. Quare propter hujusmodi tributorum exactiones omnia lacrymarum plena erant. Quare in v. Ἀχμάτος.

Βάσιμος. Pervius. Transitu facilis. Et βάσιμοι τόποι, loca pervia.

Βάσις. Gressus. Incessus. [Sophocles:] *Ut gressus canis Laconici, valde sagacis.*

Βασκανία. Fascinatio. Invidia. Et βάσκανος, invidus, malignus. Vocabulum βάσκανος simpliciter significat hominem maledicum. [Aristophanes:] *At non mentiris horum quidquam, quamvis valde sis maledica.*

Βασκαίνει. Dativo jungitur. Criminatur, accusat, calumniatur. Sic Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. Idem in sequentibus ait: *Nec animo calumniandi, nec acerbe maligneve quicquam feci.* Τὸ βάσκανον enim hic idem significat, quod φιλαίτιον & συκοφαντικόν.

Βασκαίνω σοι ἀεί. Tibi semper invideo. Libanius vero cum accusativo dixit: *Propinquo invident.*

Βασμοί. Idem quod βαθμοί, gradus.

Βάσσος Κορίνθιος. Bassus Corinthius. Cum hoc dissidium Apollonio intercessit. Parricida enim cum esse crederetur, sapientiam falso sibi vendicabat; homo insuper effræni lingua præditus. Ejus convitia & scriptis & sermonibus Apollonius compescuit. Quicquid enim in ipsum, ut parricidam dicebat, verum credebatur, quoniam talem virum nec maledictis quenquam insectaturum, nec rem falsam pro vera dicturum esse existimabant.

Βασάσας. Qui exploravit. Qui examinavit. Eupolis: *Agite igitur, utrum vultis audire? ipsamne dispositionem carminis, an vero antiquum modum? Utrumque dices. Ego vero, postquam audivi modum; qui mihi re perpensa optimus visus fuerit, eum eligam, quicquid acciderit, ad examen rationis referens.*

λίδα enim significare regnum (ut hodie quidem in codicibus Suidæ legitur,) quis auctor vel Grammaticus usquam tradidit? Cæterum, pro βασιλίδα, βασιλείαν, scribendum esse βασιλίδα, βασίλειαν, ut diximus, etiam Portus ante me conjecerat.

* Βασιλίδα, εἶδος παιδ] De hoc lusu vide Pollucem pag. 442. & Eustath. ad Homer. pag. 1425.

1 Κυνὸς Λακαίνης ὡς τις εὑρὼν β.] Hæc sunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 2. ut Portus monuit.

2 Οὐ ψεύδη, καίτοι σφόδρα βάσκανος ὄσα] Hæc sunt verba Aristophanis *Plluto* pag. 60. (30. Ed. Bas. P.) ubi locus iste rectius sic legitur:

Ἀλλ' ἐ ψεύδῃ τάτων γ' ἐδέν, καίτοι σφόδρα βάσκανος ὄσα.

3 Βασκαίνει. δοκῇ. ἀντὶ τῦ αἰτιᾶται, μέμφ. καὶ συκοφ.] Ex Harpocratione.

4 Βάσσος Κορίνθιος. Ἀπολλώνιος πρὸς τῦτον διῆμ.] Hæc, & quæ sequuntur, ad verbum descripta sunt ex Philostrato *de Vita Apoll.* lib. IV. cap. IX.

5 Τῶν ᾄσεσθαι] Ad metrum versus fulciendum legi debet τῶν μέλος ᾄσεσθαι.

6 Πᾶν τὸ συμβησόμενον ἐπὶ λ.] Versus hic non est χρηστός, ad cujus metrum fulciendum cum Porto legerim:

Ἅπαν τὸ συμβησόμενον ἐπὶ τὸν λόγον ἄγων.

καὶ

καὶ Βαζάζων, ἀντὶ τῦ δοκιμάζων. καὶ βάζαγμα δῆλον ἐγένετο. † Διόπ μέγα τὸ βάζαγμα τῆς πόλεως ἦν. πλείονα γὰρ ἢ μυριάδων ὅπλα παρέδωκαν Ῥωμαίοις, καὶ καταπέλτας δύο. καὶ [2] Βαζάσαι δὲ τὸ ἆραι δηλοῖ καθ' ἡμᾶς τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι, καὶ ἀφασικῶσαι, καὶ ἀφασιέφαλος τῇ χειρὶ τιὼ ὁλκήν.

Βαζαχθείη. ἁρθείη. κλαπείη. Ὁ [3] δὲ Λακύδης σφραγισάμενος ἀφ' τῆς ὀπῆς τὸν δακτύλιον ἐρρίπτει, ὡς μηδὲ πόλις αὐτῦ ἀφαιρεθείη, καί τι βαζαχθείη τῶν ἐπιτηδείων.

Βαφαλλῆσαι. [4] τραχηλιάσαι. Βάφαχας γὰρ τὲς τραχήλους λέγουσι.

Βάτα Κάρας. ἐπὶ τῶν παχέων καὶ δυνατῶν. χρὴ ἀφαιρεῖν δὲ ἀναγνωστέον.

Βαλά. βάσιμα. [6] Ἀρριανός· Πάντα δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ βαλά τε καὶ ἐξαιρετέα εἶναι ἐδόκει.

Βαπαλίζεως. μαλακῶς καὶ αἰσχρῶς ἀφήγου.

Βάταλος. βδελυρός. αἰσχρός. Βάταλος. [7] ὅπως ἐκλήθη Δημοσθένης νέος ὤν, ὡς γυναικώδης· γηράσας δὲ, Ἀργᾶς, ἀπὸ ὄφεως ὅπω καλουμένου.

Βαζαναία. χώρα.

Βαπαείζειν. [8] μόγις λαλεῖν. Ἀπὸ Βάττου Θηραίου, ἰσχνοφώνου τινός.

Βαπαεισμός. Φλυαρία.

Βατήρ. [9] ἡ ἀρχὴ τῦ τῶν πενταθλων σκάμματος.

Αὐτὸν [10] κέκρικας τὸν βατῆρα τῦ λόγου.

Φησί τις. οἷον, τὸ ὀφθαλμοτάλον καὶ τὸ πρῶτον.

Βατίς. [11] εἶδος ἰχθύος. καὶ Βαλιδισκόποι, οἱ ὀψοφάγοι.

Βαττολογία. ἡ πολυλογία. Ἀπὸ Βάττου τινὸς, μακρὰς καὶ πολυστίχους ὕμνους ποιήσαντος, ταυτολογίας ἔχοντας.

Βατός. ὁ βάσιμος τόπος.

Βάττος. [12] ὄνομα κύριον. ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός. Πόλις ἐστὶ Κρητικὴ Ὄαξος· ἐν τῇ Ἐτεάρχου βασιλεύς, ὃς ἐπὶ θυγατρὶ Ἀμήτοι, τῇ [13] ὄνομα ἦν

Et Βαζάζων, explorans. Et βάζαγμα, [pondus, onus.] *Magna enim erat potentia urbis. Armorum enim plus ducentena millia, & catapultarum duo millia Romanis tradiderunt.* Et βαζάσαι apud Atticos non significat tollere vel portare, sed attrectare, & manu pondus æstimare & expendere.

Βαζαχθείη. Auferretur. Surriperetur. *Lacydes vero, [cum ex penu aliquid prompsisset,] eo iterum obsignato, annulum intro per foramen jaciebat, ut de rebus illic reconditis nihil surriperetur.*

Βαφαλλῆσαι. Elata cervice incedere. Βάφαχας enim cervices vocant.

Βάτα Κάρας. Batæ Caras. Dicitur in pingues & crassos. Duabus autem distinctis vocibus [proverbium hoc] legendum est.

Βαλά. Pervia. Arrianus: *Alexandro nihil inaccessum aut inexpugnabile esse videbatur.*

Βαπαλίζεως. Mollem & turpem vitam agere.

Βάταλος. Impurus. Turpi veneri deditus. Batalus vocatus fuit Demosthenes, cum esset adolescens, ut effœminatus & mollis. Senex vero appellatus fuit Argas, a serpente ita dicto.

Βαζαναία. Batanæa, regio.

Βαπαείζειν. Vix ac ne vix quidem loqui. Dictum est a Batto quodam Theræo, qui gracili & exili voce præditus erat.

Βαπαεισμός. Inanis loquacitas.

Βατήρ. Locus, sive limes, unde quinquertiones certandi initium faciebãt. [Et proverbiũ:] *Ipsum orationis limen tetigisti.* Id est, quod præcipuum est, & maxime ad rem facit, attigisti.

Βατίς. Piscis genus. Et βαλιδισκόποι, helluones piscium.

Βαττολογία. Inanis multorum verborum deblateratio. A Batto quodam, qui prolixos hymnos, in quibus res eædem crebro repetebantur, componere solebat.

Βατός. Pervius.

Βάττος. Battus. Nomen proprium viri, qui exili voce præditus erat, & balbus. Est in Creta oppidum Oaxus, in quo fuit Etearchus rex. Hic amissa uxore, filiæ nomine Phronimæ no-

1 Διόπ μέγα τὸ βάσαγμα τ῀ πόλεως ἦν. ωλ.] Locus hic excerptus est ex scriptore quodam, (Polybio, ut arbitror) qui historiam belli Punici tertii descripserat, quoniam verba fragmenti hujus intelligenda sunt de Carthaginensibus, qui tempore belli Punici tertii spe pacis impetrandæ omnia arma bellica, quæ in armamentariis suis habebant, Romanis tradiderunt, ut testatur Appianus in *Libyc.* pag. 75. Is enim, cum ante dixisset, Cornelium Scipionem Naticam, & Cn. Cornelium Hispalum Carthaginem missos fuisse, quibus arma a Carthaginensibus traderentur, subjungit: περιελάμβανον εἴνοσι μυριάδας πανοπλιῶν, ⸓ βελῶν καὶ ἀκοντίων ἀπείρους ἄπειρον, καὶ καταπέλτας ἐξυσελεῖς τι ⸓ λιθοβόλους ἐς δισχιλίας. i. e. *Acceperunt ducenta armaturarum millia, telorum & jaculorum numerum infinitum, & catapultarum, ex quibus tam tela acuta quã lapides emittuntur, duo millia.* De numero ergo armorum traditorum Appianus cum fragmento apud Suidam pulchre consentit, dummodo pro καταπέλτας δύο (qui manifestus est librariorum error, nota n ⸓, quæ tam duo quam duo millia apud Græcos significare potest, male interpretantium) legatur καθοπλίτας δισχιλίους, ut Appianus habet.

2 Καὶ βαζάσαι ἐ τὸ εἶραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀπ.] Vide supra v. Βαζυδάμων, & infra v. Διασκῶσαι.

3 Ὁ δὲ Λακύδης σφραγισάμενος ἀφ' τῆ ὀπῆς τ῀ δακτ.] Hæc sunt verba Laertii lib. IV. Segm. LIX. ut Portus etiam monuit.

4 [illegible]σαι] Etymologus scribit βασχαλλίσαι, per α.

5 Βα[illegible] ἐπὶ τ῀ παχ.] Proverbium hoc in Vaticana Appendice [illegible] Βάττα Κάρας. Ἐπὶ παχέων λέγεται τῶν. πιὸς ἦν νόμισαν ἐν ὄνομα τῶτο εἶναι, ⸓ ἐχρήσαντο τῇ παροιμίᾳ ἐπὶ τ῀ παχέων. ἔτι δὲ υἱὸς ὁ Κάρας ⸓ Βάττα, ὡς ἐν Ἡρακλῇ τῷ Σαμίῳ ἐπιγράφεται. Hinc ergo discimus τὸ Βάττα Κάρας esse duo nomina propria, & Battam Caræ filium fuisse.

6 Ἀρριανός] *De Expedit. Alex.* lib. IV. pag. 286.

7 Οὕτως ἐκλήθη Δημοσθένης] Æschines περὶ παραπρεσβείας pag. 260. Ἐν παισὶ μὲν γὰρ ὢν (loquitur de Demosthene) ἐκλήθη δι' αἰσχρουργίαν τινὰ ἢ κιναιδίαν Βάταλος· ὅτε παιδὸν ἐξ εὐπαιδοτόκου, καὶ δεκαπαλάντους οἴκας κατὰ τ῀ ἱππότροφον λαμβάνων, Ἀργᾶς ἐκλήθη. Ad hunc locum Suidas respexit. Vide etiam Photium pag. 1480. & supra v. Ἀργᾶς.

8 Βαπαείζειν] Vide P. Leopard. *Emend.* lib. XV. cap. XXI.

9 Βατήρ. ἡ ἀρχὴ τ῀ τῶν πενταθλων σκ.] Hæc, & quæ sequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Eustath. ad Odyss. A. pag. 1404. qui ea ex Lexico Ælii Dionysii se descripsisse testatur.

10 Αὐτὸν κέκρικας τ῀ βατ.] Supra legitur, Αὐτὸν κέκρικας τ῀ βατῆρα τ῀ ἄγρας.

11 Βατίς. εἶδος ἰχθύος] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Pacem* pag. 685. (466. Ed. Bas. *P.*)

12 Βάττος. ὄνομα κύριον. ἰσχνόφωνος ⸓ τρ.] Totus hic locus excerptus est ex Herod. lib. IV. pag. 171. ut Portus observavit.

13 Τῇ ὄνομα ἦν Φρονίμη, πυείχεσί τε καὶ] Locus hic mutilus ex Herodoto sic supplendus est: τῇ ὄνομα ἦν Φρονίμη, ἐπὶ ταύτῃ ἔγημε ἄλλην γυναῖκα. ἡ δὲ ἐπιλέξασα εἰκαίως εἶναι τῇ τῇ ἰσχνᾷ φωνῇ τῇ Φρονίμῃ, πυείχεσι &c. Hanc lectionem in versione secutus sum.

Φρονίμῃ,

φρονίμῳ, παρέχουσά τε κακὰ, καὶ πᾶν ἐπ' αὐτῇ μηχανωμένη, καὶ τέλος μαχλοσύνῃ ἐπενεγκοῦσά οἱ, πείθει τὸν ἄνδρα ταῦτα ἔχειν ἔτας. ὁ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆ γυναικὸς, ἔργον οὐκ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρί. ἰῶ γὼ Θεμίσων ἀνὴρ Θηραῖος ἔμπορος ἐν τῇ Ὀαξῷ. τοῦτον ὁ Ἐτέαρχος ξεινίσας ἐπὶ ξεινίᾳ ἐξόρκοι, ἢ μιν οἱ ἀμφικοτήσειν ὅτι ἂν δεηθείη. ἐπεί τε δὴ ἐξώρκωσεν, ἀγαγὼν οἱ προδιδοῖ τὴν ἑαυτῆ θυγατέρα, καὶ ταύτην ἐκέλευε καταποντῶσαι ἀπαγαγόντα. ὁ δὲ Θεμίσων παρεμέλησε τῷ πελάγει, καὶ ἀφοσιούμενος τὸν ἐξόρκωσιν τῆ Ἐτεάρχου, χαινίσι αὐτὴν ἀμφιδήσας καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀναστάσας δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Θήραν. ὑπεύθυνον δὲ τὸν φρονίμην προδιδόντα Πολύμνηστος, ἐὼν τῶν Θηραίων ἀνὴρ δόκιμος, ἐπαλλακεύετο. χρόνῳ δὲ προϊόντος, ἐξεγένετό οἱ παῖς ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός, τῷ ὄνομα ἐτέθη Βάττος.

ter Theræos ſpectatus & clarus, eam concubinam adſcivit: ex qua interjecto tempore natus ei eſt filius, exili vocis ſono præditus & balbus, cui nomen impoſitum eſt Battus.

Βάττου σίλφιον. ἐπὶ τῶν σπανίως πιμὰς λαμβανόντων. οἱ γὰρ Κυρηναῖοι ἐνὶ τῶν Βάττων ἐξαίρετον ἔδοσαν τὸ σίλφιον, καὶ τῷ νομίσματος, ἐπὶ μὲν θατέρου Ἄμμωνα, ἐπὶ δὲ θατέρου σίλφιον ἐτύπωσαν. οἱ δὲ ἐπὶ Λιβύης Ἀμπελιῶται εἰς Δελφοὺς ἀνέθεσαν καυλὸν σιλφίου.

Βάττου σίλφιον. Batti ſilphium. Dicitur de iis, qui exquiſitos honores adipiſcuntur. Cyrenæi enim uni Battiadarum præcipuum dederunt ſilphium, & in una nummi parte Ammonem, in altera vero ſilphium expreſſerunt. Ampeliotæ vero, qui ſunt in Libya, ſilphii cautem [Apollini] Delphis dedicarunt.

Βάττου σίλφιον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι καὶ τὸ Βάττου σίλφιον. τὸ ἐν τῇ Λιβύῃ· ὃ θεραπεύει πολλὰ, ἡδύσμου τ' ἐστὶ καὶ πολύτιμον. Βάττος γὰρ τὴν Κυρήνην κτίσας.

Βάττου σίλφιον. Batti ſilphium. Ariſtophanes *Pluto: Neque ſi dederis mihi vel Plutum ipſum & Batti ſilphium.* Silphium enim, quod in Libya naſcitur, multis morbis medetur, ſuaviſque eſt odoris & magni pretii. Battus autem Cyrenem condidit.

Βάττων, κωμικός. δράματα αὐτοῦ, Σωσιπάτρα, Ἀνδροφόνος, Εὐεργέται.

Βάττων. Batton, Comicus. Ejus fabulæ ſunt, *Una decipiens*, *Homicida*, *Euergetæ*.

Βαττάριον. εἶδος χρώματος. ἀπὸ τούτου καὶ βαττάριδες ἱμάτιον. ἐκείνῳ δὲ τῷ βατταρείῳ τὰ πρόσωπα, πρὶν ὀπτικὴν εὑρεῖν τὰ προσωπεῖα. καὶ Βατταρὶς, εἶδος ἐσθῆτος ἀνθίνης, ὅμοιον τῷ ὀνόματι ἔχουσα τὸ χρῶμα. καὶ βαττάρεος μοῖρα.

Βαττάριον. Coloris genus, [a ranis ita dictum.] Ab hoc & veſtis quædam, *βαττάρις* vocata, nomen accepit. Colore autem batrachio hiſtriones perungebant faciem, ante inventum larvarum uſum. Et *βαττάρις*, genus veſtis varii coloris, quæ rei, a qua nomen accepit, colorem ſimilem habebat. Et *βαττάρεος χροιὰ*, color ſimilis illi, quem ranæ habent.

Βάτταχος ὁ ἐν Σεριφῳ. ἐπὶ τῶν ἀφώνων. παροιμία οἱ ἐν Σεριφῳ βάτταχοι κωμῳδούμενοι εἰς Σκύρον οὐκ ἐφθέγγοντο.

Βάτταχος ὁ ἐν Σεριφῳ. Rana ex Scripho. [Proverbium, quod dicitur] de mutis. Ranæ enim Seriphiæ, in Scyrum delatæ, nullam edebant vocem.

Βαττάριον ὕδωρ. ὡς, Γαλῆ πίαρ. ἐπὶ τῶν ταῦτα διδόντων, οἷς χαίρουσιν οἱ λαμβάνοντες. καὶ, Βαττά-

Βαττάριον ὕδωρ. *Ranæ aquam.* [Proverbium hoc ſimile eſt illi,] *Muſtelæ ſebum.* In eos, qui talia dant, quibus delectantur accipien-

1 Ὁ δὲ Θεμίσων παρεμέλησε τῷ πελ.] Scribe & ſupple ex Herodoto: Ὁ δὲ Θεμίσων παρεμελήσας τῇ εἰπάτῃ ἔ ὄρκῳ, ἀφανισάμενος τὴν ξεινίην, ἐποίεε τάδε. προσκαλεσάμενος τὴν παῖδα ἀπάγειν. ὡς δὲ ἐγένετο ἐν τῷ πελάγει &c.

2 Βάττου σίλφιον. ἐπὶ τῶν σπαν. πιμὰς λαμβ.] Locum hunc egregie illuſtrat Scholiaſta Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 92. qui omnino cum Suida conferendus eſt.

3 Ἐνὶ τῶν Βάττων] Malim ἐνὶ τῶ Βαττιαδῶν, ut habet Heſychius.

4 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 91. (45. Ed. Baſ. *P.*) ubi ſic legitur:

——Οὐδ' ἂν εἰ δοίης γέ μοι
Τὸν πλοῦτον αὐτὸν, ἢ τὸ Βάττου σίλφιον.

Vide ibi Scholia.

5 Τὸ ἐν τῇ Λιβύῃ, ὃ θερα. πολλ.] Ex Enarratore Comici ad *Aves*, pag. 560.

6 Βάττων, κωμ.] Apud Athenæum nomen Comici hujus ſcribitur per unum τ, Βάτων.

7 Σωσιπάτρα] Fabulæ hujus mentio fit apud Athen. lib. xv. pag. 678. ſed ubi pro Κάπωνι reſcribendum eſſe Βάττωνι ex hoc loco Suidæ apparet.

8 Ἀνδροφόνος] Ejus fabulæ itidem meminit Athenæus lib. iv. cap. 163.

9 Εὐεργέται] Et hanc fabulam laudat Athenæus lib. xiv. p. 662.

10 Βαττάριον. εἶδος χρώματος. ἀπὸ τούτου καὶ βατ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 319. (218. 219. Ed. Baſ. *P.*)

11 Βαττάρεος μοῖρα] An, *βαττάρεος χροιά*? i. e. Color ranarum. Sic videtur.

12 Βάτταχος ὁ ἐν Σεριφῳ] Vide Diogenianum Centur. i. Adag. xlix. & Centur. iii. Adag. xliv.

χοις οἰνοχοεῖς. ἐπὶ τῶν ταῦτα παρεχόντων, ὧν οὐ χρήζουσιν οἱ λαμβάνοντες.

Βαΰζων. ὑλακτῶν. [1] Ἀριστοφάνης· Βαΰζων καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν. ἀντὶ τοῦ ἤμην.

Βαυκαλᾶν. πτηνοῦσθαι μετ' ᾠδῆς τὰ παιδία.

Βαυκίζεσθαι. θρύπτεσθαι.

Βαῦνον. [2] κάμινον. ἐξ οὗ καὶ βαναυσοι, οἱ ἀπὸ πυρὸς ἐργαζόμενοι τεχνῖται.

Βαβὼ [3] καὶ Δημώ. ὀνόματα σοφῶν γυναικῶν. Ἐξένισεν ἡ Βαβὼ τὸν Δημώ.

Βάψας [4] τὸν κώπον ἔπλευσας, ἐλθὼν πρὸς τοὺς ναυτοδίκας, οἱ τὰ τῆς ξενίας ἐδίκαζον. ἢ ἀπὸ τῶν Φαρμακοποιούντων. λέγουσι γὰρ τὸ βάψας ποιήσω μέλαν.

Βδέλλα. ὁ [5] Σολομὼν φησι· Τῇ βδέλλῃ ἦσαν τρεῖς θυγατέρες ἀγαπήσαι ἀγαπώμεναι· καὶ αἱ τρεῖς αὗται οὐκ ἐνεπίμπλανο, καὶ ἡ τελάρτη οὐκ ἠρκέσθη εἰπεῖν ἱκανή. Βδέλλα ἡ ἁμαρτία. θυγάτηρ αὐτῆς, πορνεία, φθόνος, εἰδωλολατρεία, αἱ οὐκ ἐμπίπλανται ἀπὸ τῶν ἀτόπων πράξεων. ἡ τετάρτη ἡ πονηρὰ ἐπιθυμία.

Βδέλλεται. ἀμέλγει. Πλάτων εἰς τὸν Θεαίτητον [6] βδάλλει λέγει.

Βδέλυγμα. πᾶν εἴδωλον καὶ πᾶν ἀνατύπωμα ἀνθρώπου ὅπως ἐκαλεῖτο παρὰ Ἰουδαίοις.

Βδέλυγμα [7] ἐρημώσεως. τὸν Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως ἀνδριάντα. ὁ γὰρ Ἀδριανὸς καθεῖλε τὴν πόλιν ἀρδην. μετὰ γὰρ τὴν Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου γενομένην ἐρήμωσιν, ἐπὶ Ἀδριανοῦ συστάντες οἱ Ἰουδαῖοι ἐσπούδαζον ἐπὶ τὴν προτέραν ἐπανελθεῖν πολιτείαν. φασιάσαντες ὧν εἰς παντελῆ ἐρήμωσιν ἑαυτοὺς κατέστησαν· καὶ τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα ἐπέθηκε τοῖς λειψάνοις τῆς πόλεως, Αἰλίαν αὐτὴν προσαγορεύσας. Αἰλίου γὰρ Ἀδριανὸς ἐκαλεῖτο.

Βδέλυγμα ἐρημάσεως. σημεῖον τῆς ἐρημάσεως. ἦν-

1 Ἀριστοφάνης. Βαΰζων ἐγὼ γὰρ ἐγὼ τ.] Apud Aristoph. *Thesmophor.* pag. 776. locus hic ita legitur, uti & apud Suidam legendus est: Παῦσαι βαΰζων, οὐ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν.

2 Βαῦνον] Alias βαῦνος: quod usitatius est.

3 Βαβὼ καὶ Δημώ] Vel series literarum locum hunc corruptum esse arguit. Scribendum enim est, Βαυβὼ καὶ Δημώ: & paulo post, Ἐξένισεν ἡ Βαυβὼ τὸν Δημώ; ut recte monuit Mauffacus ad Harpocrationem v. Βαυβῶ. Emendationem hanc egregie confirmat Clemens Alexandr. in *Protreptico* pag. 10. qui fabulam, quam Suidas hic paucis tantum verbis attingit, prolixius narrans, inter alia ait: Ξενίσασα ἡ Βαυβὼ τὸν Δημώ, ὀξυζῆ κυκεῶνα αὐτῷ. i. e. *Baubo, cum Cererem hospitio excepisset, mixtum quendam potum ei porrigit.* Locum hunc de Baubone vel Babone ex Clemente repetit Eusebius *de Præpar. Euang.* pag. 66. Vide etiam infra v. Δημώ, & v. Δυσκόλως.

4 Βάψας τὸν κώπον ἔπλευσας, ἐλθ.] Pearsonius locum hunc sic legendum & distinguendum putabat: Βάψας τὸν κώπον. πλεύσας, ἐλθών; cui conjecturæ favet Hesychius, qui sic habet: Βάψας, δεύσας, πλεύσας, ἢ τὴν κώπον βάψας. Idem Pearsonius ad marginem Suidæ tui rectè quidem observavit, respexisse hic Suidam ad locum Aristoph. qui exstat apud Harpocrationem v. Ναυτοδίκαι: sed inde exigua vel nulla potius lux obscuro huic loco accedit, quoniam fragmentum Aristophanis ibi adductum non solum breve est, sed etiam corruptum.

5 Ὁ Σολομὼν φησι] *Prov.* xxx. v. 15.

6 Βδάλλεται] Sic habent 2 MSS. Paris. At in prioribus Editt. minus rectè legitur βδέλλεται.

tes. Et, *Ranis vinum ministras.* In eos, qui talia dant, quibus minime indigent accipientes.

Βαΰζων. Latrans. Aristophanes: *Desine latrare: nam & ego talis eram.*

Βαυκαλᾶν. Pueros cantu demulcere, vel sopire.

Βαυκίζεσθαι. Molliter vivere.

Βαῦνον. Caminus. Fornax. Unde & βάναυσοι dicuntur opifices, qui igne ad opus faciendum utuntur.

Βαβὼ καὶ Δημώ. Babo & Ceres: nomina sapientum mulierum. Babo Cererem hospitio excepit.

Βάψας τὸν κ. Tincto remo navigasti, & ad judices nauticos accessisti, qui peregrinis jus dicebant. Vel a pharmacopœis ducta est translatio, quippe qui dicere solent, ubi tinxero faciam nigrum.

Βδέλλα. Hirudo. *Hirudini* (inquit Salomon) *tres erant filiæ, quas singulari amore diligebat: & tres istæ erant insatiabiles; & quarta nunquam dicebat, satis habeo.* Hirudo est peccatum: cujus filiæ sunt, fornicatio, invidia, & idololatria, quas nunquam malarum actionum satietas capit. Quarta est mala cupiditas.

Βδέλλεται. Mulget. Plato in *Theæteto* dicit βδάλλει.

Βδέλυγμα. Res abominanda. Sic apud Judæos omne simulacrum & omnis effigies hominis appellabatur.

Βδέλυγμα ἐρημώσεως. Sic vocatur Imperatoris Adriani statua, qui Hierosolymam funditus evertit. Post illud enim tempus, quo urbs a Vespasiano & Tito capta & vastata fuerat, Judæi sub Adriano rebellantes, pristinamque libertatem & Reip. formam recuperare studentes, funditus deleti & excisi sunt. Tunc etiam Adrianus urbis illorum eversæ reliquiis nomen suum imposuit, *Æliam* eam appellans. Ælius enim Adrianus ipsi nomen erat.

Βδέλυγμα ἐρημώσεως. Signum desolationis. Sic

7 Βδέλυγμα ἐρημώσεως. τὸν Ἀδριανοῦ τοῦ βασ.] Si verum est judicium Josephi Scaligeri, verba hæc ex nugatore aliquo excerpserit Suidas. In notis enim ad Euseb. Num. MMCXL. locum hunc Suidæ proferens, *nugator*, inquit, *nescio quis apud Suidam.* Sed incaute admodum vir magnus locutus est, quoniam omnia, quæ Suidas hoc loco adducit, sunt verba Divi Chrysostomi, quæ leguntur Orat. III. adversus Judæos, Tom. I. pag. 434. 435. Cæterum, locum Chrysostomi Suidas contraxit & mutilavit, quem proinde integrum hic exhibebo, ut Lector in rem præsentem quasi deducatur. Ἐπὶ τὸ ἱερὸν βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως. ἱερὸν τὸν ναὸν καλῶν βδέλυγμα δὲ ἐρημώσεως, τὸ ἀνδριάντα, ὃν ἔστησεν ὁ τὴν πόλιν καθελὼν ἔνδον ἐν τῷ ναῷ. Et paulo post: Μετὰ γὰρ τὴν Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου γενομένην ἐρήμωσιν, ἐπὶ Ἀδριανοῦ συστάντες ἔτι οἱ Ἰουδαῖοι ἐσπούδαζον ἐπὶ τὴν προτέραν πολιτείαν ἐπανελθεῖν· οὐκ εἰδότες, ὅτι ψήφῳ Θεοῦ πολεμοῦσι, κἀκεῖθεν ἀφ' ὧν πάντες ἐρημοῦνται τὴν πόλιν. τὸ δὲ Θεοῦ πολεμοῦντος προεφήτευε μηνύσαντος. συῤῥήξαντες πάντων τῷ βασιλεῖ, πάλιν εἰς ἀνάστασιν αὐτῶν κατέστησαν παντελῆ ἐρημώσεως. καθελὼν γὰρ αὐτὰς οἰκείοις, ὡς χειροτάμνοις, τὰ λείψανα ἀφανίσας πάντα, ἵνα μηδὲ ἀναμνησιν ἔχωσι λοιπὸν, τὸ ἀνδριάντα ἔστησε τὸ ἑαυτοῦ. εἶτα συνιδὼν, ὅτι συμβαίνῃ χρόνῳ ποτὲ τοῦτο καταπεσεῖν, ὥστε αὐτοῖς ἀφορμὴν καινὴν ἀνάπτειν τῆς ἧττης καὶ ἀναμνήσεως ἐκείνης ἔλεγχον, τὸ ὄνομα τὸ ἑαυτοῦ τῆς πόλεως ἐπέθηκε λειψάνοις. ἐπειδὴ γὰρ Αἰλίου Ἀδριανὸς ἐρημώπτζεν, ἔστι καὶ τὴν πόλιν καλεῖσθαι ὁμοθέτησεν, ἐκείθεν τε Αἰλία μέχρι νῦν ὀνομάζεται, ἀπὸ τῆς ἐπωνυμίας δὲ κρατήσαντος καθελόντος αὐτήν. Hæc D. Chrysostomus qui ideo nugator appellandus non erat, quod affirmaret, Hierosolyma ab Hadriano excisa esse, cum non videam, quomodo id contra tot & tam expressa veterum Patrum testimonia negari possit.

σαν δὲ εἰκόνες πινὲς ἀπηγορευμέναι τῷ νόμῳ, εἰς τὸν ναὸν εἰσκομιζόμεναι. ὁ δὴ Πιλάτος πεποίηκε, νύκτως ἐς τὸν ναὸν τῶ βασιλέως εἰκόνα εἰσαγαγών.

Βδέλυγμα[1] ἐρημώσεως. Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς, υἱὸς Σελεύκου τοῦ Φιλοπάτορος, ἀνὴρ ὑπάρχων δεινὸς καὶ πλεονέκτης· ὃς προσλαβὼν τὴν πόλιν δολίαλωτον, ἀπέκτεινε μυριάδας ιή. καθατολμήσας δὲ καὶ εἰς τὸ ἁγίασμα εἰσελθὼν ἐν ὑφηφανείᾳ πολλῇ, καὶ στήσας βωμὸν καὶ εἴδωλον βδέλυγμα ἐρημώσεως, καὶ τὸν ναὸν μιάνας δι' ἀκαθάρτων θυσιῶν, ἱερὸν Διὸς Ὀλυμπίου προσηγόρευσεν· καὶ τοὺς μὴ θέλοντας τοῖς χοιρείων κρεῶν, ἀνῄρει. ἐφ' ᾧ καὶ οἱ ἅγιοι Μακκαβαῖοι ἀνῃρέθησαν. οἱ δὲ λέγουσιν, Ἀδριανὸν στῆσαι τὸν ἀνδριάντα.

Βδελυγμία. ὁ Χρυσόστομος ἐχρήσατο τῇ λέξει ταύτῃ ἐν τῇ κατ' Ἰωάννην ἐξηγήσει τοῦ Εὐαγγελίου.

Βδελυρός. αἰσχροποιός. Αἰλιανός· Καὶ ἥ γε πασῶν βδελυρωτέρα καὶ τὸν παναγέστατον παρθενῶνα τῆς ἑαυτῆς ἐνέπλησε κακῶν. καὶ Βδελυρία, ἡ ἀκολασία.

Βδελύσσω, αἰτιατικῇ. καὶ Βδελύττεσθαι, αἰτιατικῇ, μισεῖσθαι, ναυτιᾶν, ἀποστρέφεσθαι. Καλλίμαχος Κυρηναῖος, μισεῖν. ἀπὸ τούτου καὶ ἡ βδελυγμία[2] ἀπὸ τοῦ μίσους· καὶ ἡ βδελυρία. Καὶ

Βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.

ὅτι[3] εἶχε λέπραν. ἐκωμῳδεῖτο δὲ καὶ εἰς μαλακίαν. ἦν δὲ καὶ κακοπράγμων, καὶ ὀψοφάγος, καὶ λάλος.

--- Νὴ[4] τοὺς Θεούς, ὃς οὐκ ἰδὼν
Βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.

Βδέννυσθαι.[5] ἐκκενοῦσθαι τὴν κοιλίαν σημαίνει, οὐ τὸ πέρδεσθαι, ὃ καὶ ὑπωρειάζει μέχρι τοῦ νῦν. Βδέειν γὰρ λέγομεν.

Βδύλλεσθε. ὀκνελίζετε, φοβεῖσθε, καὶ κρέμεσθε. Ἀριστοφάνης·[6]

Τί βδύλλεσθ' ἡμᾶς; ἆρα πού τι πολλοὶ δοκοῦμεν εἶναι;
Καὶ μὴν μέρος γ' ἡμῶν ὁρᾶτ' ὅπου τὸ μυριοστόν.

Βδύλλεται.[7] καθαπέπληγε, βδελύττεται, μισεῖ.
Ὅν, τε[8] πένης βδύλλεται λεώς.

Βαιαί. μικραί. ἢ Βαιὸς, ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἷς.[9] Σοφοκλῆς·

Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων
Ἄνδρας λοχίτας;

Καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσιν·

Ἔσπευσα βαιᾶς κύλικος ὥστε δεύτερα.

Καὶ αὖθις·

vocabantur imagines lege interdictæ, quæ in Templum inferebantur: id quod Pilatus fecit, qui Imperatoris ſimulacrum noctu in Templum intulit.

Βδέλυγμα ἐρημώσεως. Abominatio deſolationis. Antiochus Epiphanes, filius Seleuci Philopatoris, homo callidus & avarus, urbe per vim capta, centum & octodecim millia Judæorum in ea occidit. Sanctuarium etiam ingredi auſus, erecto altari & idolo, quod capta urbs abominabatur, Templum impuris ſacrificiis pollutum Jovis Olympii ædem appellavit, coſque, qui carnibus ſuillis veſci recuſabant, occidi juſſit. Sub eo etiam ſancti Macchabæi interfecti fuerunt. Alii vero dicunt, Adrianum illic ſimulacrum erexiſſe.

Βδελυγμία. [Fœtor. Fœditas.] Chryſoſtomus hac voce uſus eſt in interpretatione Euangelii ſecundum Joannem.

Βδελυρός. Impurus. Fœdæ libidini deditus. Ælianus: *Et illa omnium impuriſſima, ſanctiſſimum etiam Minervæ templum libidinibus ſuis replevit.* Et βδελυρία, fœda libido.

Βδελύσσω, & βδελύττεσθαι, accuſativo jungitur. Abominari, faſtidire, averſari. Secundum Apollodorum Cyrenæum etiam ſignificat, odio habere. Hinc βδελυγμία, odium; & βδελυρία, impuritas. Et [Ariſtophanes:] *Per Deos, averſor Leprum, quamvis mihi non viſum, propter Melanthium.* Hic Melanthius lepra laborabat, & a Comicis ob mollem & effœminatam vitam perſtringebatur. Idem etiam erat improbus, & helluo piſcium, & loquax.

Βδέννυσθαι. Alvum evacuare ſignificat: non autem pedere, quod etiam ad hoc uſque tempus apud nos uſitatum eſt. Βδέειν enim dicimus.

Βδύλλεσθε. Contemnitis, metuitis, & formidatis. Ariſtophanes:

Quid contemnitis nos? an fortaſſe paucæ
videmur eſſe?
Atqui partem noſtrum decies milleſimam
nondum videtis.

Βδύλλεται. Timore percellitur. Deteſtatur. Odit. *Tenuiores & pauperes ipſum oderunt.*

Βαιαί. Parvæ. Et βαιὸς, peculiari ſignificatione pro unus, vel ſolus. Sophocles: *Utrum ibat ſolus, an vero multis ſtipatus ſatellitibus?* Item in *Captivis*: *Libavi iterum parvo calice.* Et iterum: *Ille vero dixit ad me pauca, ſed quæ apud omnes decantata ſunt. Mulier, ſilentium decet fœminas. Et ego*

1 Βδελυγμα ἐρημώσεως. Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφ.] Vide ſupra v. Ἀντίοχος.

2 Ἀπὸ τοῦ μίσους] Sic habent omnes Editt. ſed male. Scribendum enim ἐπὶ τοῦ μίσους; ut ſit ſenſus, τὸ βδελυγμία aliquando poni pro μῖσος, i. e. odium.

3 Οὗτος εἶχε λέπραν. ἐκωμῳδ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 558. ubi locus integer ſic legitur: Μελάνθιος ὁ Τραγικὸς κωμῳδεῖται λεπρὸς ὢν καὶ κακοπράγμων. κωμῳδεῖται γὰρ εἰς μαλακίαν καὶ ὀψοφαγίαν. Πλάτων δὲ αὐτὸν ἐν Σκύθαις ὡς λάλον σκώπτει. Καλλίμαχος Παιδάτοις·

——Τίς ἄρα; τὸν Μελανθίου τὸν γλάσσημα;
Οὐ τὸν μάλιστα λοιδοροῦντες εἰστίους.

Εἶχε δὲ Μελάνθιος λέπραν. ἐκωμῳδεῖτο δὲ καὶ εἰς μαλακίαν.

4 Νὴ τοὺς Θεούς, ὃς οὐκ ἰδὼν βδ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Avibus* pag. 548.

5 Βδέννυσθαι. ἐκκεν.] Vide Heſychium v. Βδελύσσεσθαι, & v. Βδέειν.

6 Ἀριστοφάνης] *Lyſiſtrata* pag. 858. (549. Ed. Baſ. *P.*)

7 Βδύλλ. καθαπέπληγε, βδελύττεται, μισεῖ] Ex Enarratore Comici ad *Equit.* pag. 299. (201. Ed. Baſ. *P.*)

8 Ὅν, τε πένης βδύλλ. λεώς] Ariſtophanes *Equit.* pag. 299.

——Καὶ γὰρ οἵ τε πωλοῦσποι
Δεδίασιν αὐτὸν, ὅν, τε πένης βδύλλ. λεώς.

9 Σοφοκλῆς] *Oedip. Tyrann.* pag. 183. ut Portus monuit.

Ὅν

'Ο[1] δ' εἶπε πρός με βαΐ', ἀεὶ δ' ὑμνάμβια·
Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
Κἀγὼ μαθὼν ἔληξ'. ὁ δ' ἐσιώπη μόνος.

hoc audito tacui. Ille vero ſolus abiit.

Βαιθήλ. Θεοῦ ναός.

Βαίτη. διφθέρα. Βαίτη δὲ καὶν θέρει καὶ ἐν χειμῶνι ἀγαθόν. ἐπὶ τῶν κατ' ἐξαίρειαν πεποφόρων.

Βαϊκή. ἡ Ἱσπανίας.

Βαιτύκη. τὸ τύμπανον.

Βεβαλανωμένον. ἀντὶ τοῦ καθεχόμενον ὑπὸ τῆς κόπρου. [2] Ἀριστοφάνης·

--- Μή μοι πρόφασις
Διαρραγήσῃ, μηδὲ βεβαλανωμένον.

Βεβαιώσεως. [3] δίκης ἐστὶν ὄνομα, ἣν δικάζουσιν οἱ [4] ὠνησάμενοι π.

Βέβηκεν. ἕστηκεν. ἐπέπηγεν.

Βέβηλος [5] τόπος. ὁ βατὸς πᾶσι, καὶ ἀκάθαρτος. καὶ Βέβηλος ἀνὴρ, ὁ ἀμύητος, καὶ μιαρός. Εὐριπίδης·

Οὐ γὰρ θέμις [6] βεβήλοις ἅπτεσθαι δόμων.

Καὶ,

Ἀείδω [7] ξυνετοῖσι, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις.

καὶ Βεβηλῶνται, μιαίνονται.

Βεβηκός. ἀσφαλές.

Βέβιος Κρίσπος. ἐν τῷ Βιτέλλιος.

Βέβριθε. βαρύνεται.

Βεβριθυῖα. βαρεῖα. ἰσχυρά.

Βέβρυχεν. ἠχεῖ.

Βεβυσμένα. λαθραῖα, ἢ [8] πεπληρωμένα. καὶ Βεβυσμένον, πεπληρωμένον, κεκαλυμμένον. [9] Ἀριστοφάνης·

Δός μοι χυλείδιον σπογγίῳ βεβυσμένον.

ἢ [10] ὅπου χύτραν ἔφερον, ἐν ᾗ ἦν σπόγγος πεπληρωμένος μέλιτος, ἣν ἐπίθεσαν ἐν τῷ στόματι τῶν παίδων, ἵνα τὸ ὀνυζᾶν· ἢ ὅτι οἱ πένητες τὰ τρήματα τῆς χύτρας σφίγγουσι σπόγγοις. ἢ [11] πεπυκνωμένον παντα χῆ.

Βέβυστο. ἐπεπλήρωτο. Βέβυστο δὲ πᾶσα χόλου.

Βεελφεγώρ.[12] Βεέλ, ὁ Κρόνος· Φεγώρ, ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο. Ἐτελέσθησαν ἐν τῷ Βεελφεγώρ.

Βεζέκ. ἀστραπή. [13] Ἰεζεκιήλ· Ἀνέκαμπτον δὲ ὡς εἶδος τῆς Βεζέκ. ὅ ἐστι τῆς ἀστραπῆς.

Βεκκεσέλλωε. ἤτοι ἀποπληκτε καὶ σελλωόπληκτε·

Βαιθήλ. [Hebraice] Domus Dei.

Βαίτη. Veſtis pellicea. *Bæta tam æſtati quam hyemi apta eſt.* Dicitur de rebus ad uſum accommodatis.

Βαϊκή. Bætica, [regio Hiſpaniæ]

Βαιτύκη. Tympanum.

Βεβαλανωμένον. Cujus alvus peſſulo quaſi occluſa eſt, ut excrementis non detur exitus. Ariſtophanes: *Ne nullam mei rationem habeas, cujus venter pene diſrumpitur, quod excrementis occluſus ſit exitus.*

Βεβαιώσεως δίκη. Sic appellatur actio, quæ dabatur emptoribus [adverſus venditores.]

Βέβηκεν. Stat. Fixus eſt.

Βέβηλος τόπος. Locus profanus & impurus, & per quem omnibus ire licet. Et βέβηλος ἀνὴρ, homo nullis ſacris initiatus & ſceleratus. Euripides: *Non eſt fas profanis [ſacras] ingredi ædes.* Et, *Cano ſapientibus: fores vero occludite profanis.* Et Βεβηλῶνται, polluuntur.

Βεβηκός. Stabile. Firmum.

Βέβιος Κρίσπος. Bebius Criſpus. De eo vide in v. Βιτέλλιος.

Βέβριθε. Gravatur. Oneratur.

Βεβριθυῖα. Onuſta. Robuſta.

Βέβρυχεν. Reſonat. Strepit.

Βεβυσμένα. Clandeſtina. Obturata. Repleta. Et βεβυσμένον, repletum, tectum. Ariſtophanes: *Da mihi ollulam, ſpongia obturatam.* Hoc ideo dictum, vel, quia ollam ferebant, in qua erat ſpongia melle repleta, quam ori infantum inſerebant, ut eam ſugerent: vel, quia pauperes foramina ollæ ſpongiis obturant. Vel, foraminibus plenum, ut ſunt ſpongiæ.

Βέβυστο. Repleta erat. *Tota vero bile repleta erat.*

Βεελφεγώρ. Beelphegor. Beel eſt Saturnus: Phegor, locus, in quo colebatur. [David:] *Initiati ſunt Beelphegoro.*

Βεζέκ. Fulgur. Ezechiel: *Redibant autem ut ſpecies fulguris.*

Βεκκεσέλλωε. Vel [ſignificat] ſtupide, de-

1 Ὁ δ' εἶπε πρός με βαΐ', ἀεὶ δ' ὑμν.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 18. ut Portus obſervavit.

2 Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 734. (493. Ed. Baſ. *P.*)

3 Βεβαιώσεως. δίκης ἐστὶν ὄνομα] Rem plenius exponit Harpocratio, quem vide.

4 Οἱ ὠνησάμενοί π] Sic recte habent MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. male legitur οἱ ὠνεσάμενοί π.

5 Βέβηλος τόπος. ὁ βατὸς πᾶσι ἐκ τοῦ κ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* pag. 270. ut Pearſonius obſervavit.

6 Βεβήλοις] Metri gratia ſcribendum eſt βέβηλον, ut recte legitur apud Scholiaſtam Sophoclis loco laudato.

7 Ἀείδω ξυνετ.] In prioribus Editt. peſſime legitur Ἀΐδω ξυνε[illegible] loco veram lectionem ex MSS. Pariſ. & Scholiaſta Sophoclis reposui. Verſum autem hunc, qui Orpheo vulgo tribuitur[illegible]: Φθέγξομαι, οἷς θέμις ἐστὶ· θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. Vide Euſeb. *de Præp. Evang.* lib. III. cap. VII. & lib. XIII. cap. XII. pag. 664. item Theodoret. *Therapeut.* pag. 478.

8 Πεπληρωμένα] In prioribus Editt. male excuſum eſt πεπυγωμένα, cujus loco ſcribendum eſſe πεπληρωμένα, ex Heſychio & hoc ipſo loco Suidæ patet.

9 Ἀριστοφάνης] *Acharnenſibus* pag. 393. (281. Ed. Baſ. *P.*)

10 Ἢ ὅπου χύτραν ἔφερον, ἐν ᾗ ἦν σπ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

11 Ἢ πεπυκνωμένον παντα χῆ] Poſt παντα χῆ ex Enarratore Comici addendum eſt, ὥσπερ οἱ σπόγγοι.

12 Βεελφεγώρ. Βεέλ, ὁ Κρόνος· Φεγώρ, ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐτιμ.] Ex Theodoreto ad Pſalm. cv. pag. 828.

13 Ἰεζεκιήλ] Cap. I. v. 14.

ἢ τὰ δύο σύγκειται ὡς ἓν, τὸ βέκκ☉ καὶ ἡ σελήνη. Ἀρχαῖα δὲ ἀμφότερα. ἢ ὅτι οἱ Λυδοὶ τὸν ἄρτον βέκκ☉ ἐκάλεν, ἢ Φρύγες. διεβάλλοντο δὲ ὡς ἀνόητοι. ἀπὸ τῆς δὴ ἀμαλέκτου σιώπει αὐτούς. ἡ δὲ ἱστορία τοῦ Βέκκε ἐστὶν, ἣ ἐστὶ Φανὴ Φρυγῶν, σημαίνουσα τὸν ἄρτον, ὡς Ἡρόδοτος Φανερά ἐστιν ἐν δευτέρᾳ.

lire, & lunatice: vel, vocabulum hoc compositum est ex duabus vocibus, unam eandemque significationem habentibus. Utrumque enim, βέκκος & σελίνη, ponitur pro *antiquus*. Vel, quia Lydi, vel Phryges, panem vocabant βέκκος. Ji autem ob stupiditatem male audiebant. Propter dialectum igitur cavillis eos perstringit. Historia autem de Βέκκε, quæ est vox Phrygum, significans panem, exstat apud Herodotum libro secundo.

Βεκκεσέλινε. ἀρχαῖε. τριτόπαλε. παρῆκται δὲ ἀπὸ τῆ προσέλινε. τοὺς γὰρ Ἀρκάδας ἀρχαιοτάτους, καὶ πρὸ τῆς σελίνης φάσκουσας γεγονέναι, προσελίνους ἐκάλεν. Βεκκεσέλινε οὖν, ὡς προσέλινε. [1] Ἔχεται δὲ καὶ αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ βεκκεσέλινε ἱστορίας τοιαύτης. Ψαμμίτιχ☉ Αἰγυπτίων βασιλεύσας ἠθέλησε γνῶναι, τίνες πάντων ἀνθρώπων πρεσβύτεροι καὶ πρῶτοι γένοιντο. ὡς δὲ πάνυ πολυπραγμονᾶν οὐχ οἷός τε ἦν ἀνθρωπεῖν τὸ ἀκριβὲς, ἀφ' ὃ πολλοὶ περὶ τούτου φιλονεικεῖν, μηχανᾶταί τι τοιοῦτον. Λαβὼν γὰρ τίκτοντα δύο παιδία εἰς οἴκημα κατέκλεισεν ἀνακεχωρηκὸς παντάπασι. καὶ οἱ μὲν λέγουσιν, ὡς αἶγας ὑπέπεμπεν αὐτοῖς, ἃς θηλάζουσα ἐπιφέροι τὰ παιδία· οἱ δὲ, ὡς τροφὰς παρέστησε, τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκλεμών, ὅπως τῆς φωνῆς αὐτῶν μὴ ἀκούειν τὰ παιδία. ταῦτα δὲ ὁ Ψαμμίτιχ☉ ἐποίει, βουλόμενος εἰδέναι, τίνα ποτὲ τὰ παιδία πρώτιστα [2] φθέγξοιτο φωνήν, ἀπαλλαγέντα τῆς ἀσήμων κυζημάτων. ὡς δὴ τριετὴς αὐτοῖς διεγεγόνει χρόνος τῆς τοιαύτης τροφῆς, εἰσέπεμψεν εἰς τὸν οἶκον πρὸς τῶν φιλτάτων, ἐπιταράμψαντα σιωπῇ παρελθεῖν. τοῦ δὲ ἀνοίξαντος τὰς θύρας, ἀφέντα τὰς χεῖρας τὰ παιδία βέκκ☉ ἐκάλεν. Φρύγας δὲ τὸν ἄρτον οὕτω καλεῖν. καὶ οὕτω μὲν Ψαμμίτιχον βύρσιν τε καὶ πιστεῦσαι γεγονέναι πρώτους Φρύγας. εἰ δὲ καὶ ὁ πρῶτ☉ λόγ☉ ἀληθὴς, ὅπ ἐξέθρεψαν τὰ παιδία αἱ αἶγες, καὶ ἡ γυνὴ, θαυμαστὸν οὐδέν, κλαγγόντα τῆς αἰγὸς, μιμήσασθαι τὴν ἐκείνης φωνὴν, συμπεζεῖν δὲ καὶ πρὸς Φρυξὶ τὸ τοιοῦτον ῥῆμα. ὅτας δὴ καὶ τὸ βεκκεσέλινε τὸ ἀρχαῖον δηλοῖ, συγκειμένης τῆς λέξεως ἐκ τοῦ βέκκ☉, ἀφ' ὃ τὸν εἰρημένον ἱστορίαν. ἀσαύτως δὲ καὶ τὸ προσέλινε. διὸ [3] καὶ τοὺς Ἀρκάδας, ὡς ἀρχαίους, προσελήνους καλεῖσθαι.

Βεκκεσέλινε. Antique. Hoc est, stultissime. Deductum est autem a προσέλην☉, i. e. antelunaris. Arcadas enim antiquissimos, & qui ante lunam se natos esse dicebant, προσελίνους appellabant. Βεκκεσέλινε igitur dictum est, ut προσέλινε. Habet autem & propriam vox βεκκεσέλινε originem, quæ a tali historia repetitur. Psammitichus Ægyptiorum Rex, cum scire vellet, quinam omnium mortalium essent antiquissimi; & omni quamvis studio adhibito in veritatem hujus rei frustra inquisivisset, quod multi de hac antiquitatis gloria contenderent, tale quid commentus est. Duos infantes recens natos in interiori ædium conclavi conclusit, iisque vel capellas, ut quidam ajunt, summisit, quarum lacte nutrirétur; vel secundum alios, nutrices iis admovit, quibus linguæ præcisæ erant, ne infantes vocem illarum audirent. Hoc autem ideo Psammitichus fecit, quod scire vellet, quam vocem infantes, ubi fari incepissent, primum edituri essent. Cum igitur per triennium hac ratione nutriti essent, Rex quendam ex amicissimis conclave illud tacite ingredi jussit. Illo igitur fores aperiente, infantes manibus porrectis βέκκ☉ dixerunt; quam vocem Phrygum lingua panem significare ajunt. Sic igitur Psammitichum deprehendisse & credidisse ferunt, Phryges omnium esse antiquissimos. At si verum est id, quod priore loco diximus, infantes a capris, non autem muliere nutritos fuisse; mirum non est illos, cum capram balantem sæpe audissent, vocem illius imitatos fuisse, casuque quodam accidisse, ut eadem voce & Phryges uterentur. Sic igitur τὸ βεκκεσέλινον significat antiquum, voce ex βέκκ☉ composita, ob ante dictam historiam. Idem etiam significat τὸ προσέλινε. Quamobrem & Arcades ut antiquos προσελίνους vocari ajunt.

Βέκυλ☉. προβάλλους.

Βέκυλ☉. Pecuinus. Ovillus.

Βέλεχ☉. [4] ὄσπριον. ἔοικε δὲ τοῖς λαθύροις.

Βέλεχ☉. Legumen, quod lathyro simile est.

Βέλεμνα. βέλη.

Βέλεμνα. Tela. Sagittæ.

Βελίαρ. τῇ Ἑβραίων φωνῇ τὸν ἀποστάτην δηλοῖ. [5] Ὁ Ἀπόστολ☉· Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ.

Βελίαρ. Beliar. Hebræorum lingua apostatam significat. Apostolus: *Quomodo Christo cum Beliar convenire potest.*

Βελλεροφόντης. ὃν ὁ Πρῖτ☉ ἐβούλετο διὰ γραμμάτων αὐτοῦ τοῦ πρὸς Ἰοβάτην ἀνελεῖν.

Βελλεροφόντης. Bellerophontes. Huic Prætus literas ad Jobatem dedit, per quas eum interfici mandavit.

1 Ἔχεται δὲ καὶ αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ βεκκεσέλινε ἱστορίας τοιαύτης] Cum toto hoc loco conferendus est Enarrator Comici ad *Nubes* pag. 149. 150. qui eandem historiam de Sesonchosi Rege Ægyptiorum narrat.

2 Πρώτιστα] Sic ex MSS. Paris. reposui. Priores enim Editt. minus recte habent πρώτισται.

3 Διὸ καὶ τοὺς Ἀρκάδας, ὡς ἀρχ. προσελ.] Vide Scholiastam Apollonii Rhod. ad lib. IV. v. 263.

4 Βέλεχ☉] Hesychius idem legumen vocat βέλκανος, quem vide.

5 Ὁ Ἀπόστολ☉] Epist. II. ad Corinth. VI. 15. sed ubi legitur Βελίαλ, per λ, ut Portus etiam monuit.

Βελισά-

Βελισάριος, [1] ὁ στρατηγός, ἰδοὺ μὲν τὸ σῶμα καλός τε καὶ μέγας, καὶ θυρεοφόρος πάντων μάλιστα· ἔπω δὲ ἀρᾷόν τε καὶ θυρεοφόρον ἑαυτὸν παρεῖχε τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ὥστε ἀνθρώπῳ πένητί τε λίαν καὶ ἀδέξῳ ἐμφερὴς εἶναι. ἔρως δὲ αὐτοῦ τῆς ἀρχῆς τοῖς τε στρατιωτῶν ἀεὶ καὶ ἀγροίκων ἅμαχός τις ἐγένετο· ἵππῳ δὴ ἐς μὲν τοὺς στρατιώτας φιλοδωρότατος ἐγεγόνει ἀνθρώπων ἁπάντων. ὅ τε γὰρ ἐν ξυμβολῇ ἠτυχηκόσιν ἀχήμασι μεγάλοις παρεμυθεῖτο τὰ πεπόνθατα· καὶ τοῖς εὐδοκιμήσασι ψέλιά τε καὶ στρεπτοὺς ἆθλα παρεῖχε. ἵππου δὲ ἢ τόξου ἢ ἄλλου ὁτουοῦν στρατιώτῃ ἐν τῇ μάχῃ ἀπολομένου, ὅπερ ἀντ' αὐτοῦ τοῖς Βελισαρίου αὐτίκα ὑπῆρχεν. ἐς δὲ τοὺς ἀγροίκους, ὅπου δὴ τοσαύτῃ φειδοῖ τε καὶ στοργῇ ἐχρῆτο, ὥστε βιαίως μὲν αὐτῶν ὑδένα πώποτε στρατηγοῦντος Βελισαρίου πεπύσεσθαι. ἀπεδίδοτο γὰρ αὐτοῖς κατὰ γνώμην τὰ ὤνια πάντα, καὶ ἡνίκα ἀκμάζοι τὰ λήια, εἰς τὸ ἀκριβὲς διεφύλασσε, μή τινι [2] παρεῖσα ἡ ἵππος λυμήνηται. τοῖς δὲ ἀραίων ἐν τοῖς δένδροις ὄντων ἅψασθαι αὐτῶν ὑδενὶ τοπαράπαν ἐξῆν. ἰδοὺ δὲ καὶ σώφρων καὶ λίαν ἀνδρεῖος.

Βέλ. καὶ τὸ τραῦμα· [3] ὁμωνύμως τοῖς πληγῶσι παρ' Ὁμήρῳ.

Βελονοπώλης. ὅτι στοιχεῖον ἰδοὺ, ὡς [4] φησιν Ἀριστοφάνης.

Βεμβίνα. πόλις Λακεδαιμονίας.

Βέμβηξ. ὁ ξύλινος τρόμβος.

Οἱ [5] δ' ἀεὶ τοῦτο πληγῇσι θοὰς βέμβηκας ἐλαύνες,
Ἕστρεφον ὀξείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ

Ἀριστοφάνης· [6] Βέμβηκος ὑδὲν διαφέρειν δεῖ. ἀντὶ τοῦ, ὀκίνητον καὶ ὕστροφον εἶναι δεῖ. [7] ἔστι δὲ βέμβηξ ἐργαλεῖον, ὃ μάστιγι τρέφουσιν οἱ παῖδες. ἢ παίγνιον τῶν παίδων, ὡς τροχός, ὃς μάστιγι [8] διωκόμενος τρέφεται. καὶ Βεμβηκιᾶν, τὸ περιστρέφεσθαι. καὶ Βεμβηκίζουσιν. [9] Ἀριστοφάνης·

Ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν ποτόθεν βεμβηκίζωσιν ἑαυτούς.

Βενεβεντίς. ὄνομα πόλεως Καλαβείας, ἰδοὺ κτίζει Διομήδης. εἰς γὰρ τὸν Ἴλιον πλεύσας καλαχθεὶς εἰς τὰ ἴδια οὐκ ἐδέχθη, ἀλλὰ διωχθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Καλαβείαν, καὶ κτίζει πόλιν, ἰδοὺ ἐκάλεσεν Ἀργυρίππου, τὴν μετονομασθεῖσαν Βενεβεντόν.

Βενεβεντὸν [10] λέγουσι πνεύματων βίαν.

Βενετιανός. [11] ὄνομα κύριον.

Βενιαμίν. ἐπὶ Σαμψῶν κρίνοντος τὸν Ἰσραὴλ, ἀφ'

Βελισάριος. Belisarius, dux, corpore erat decoro & procero, orisque dignitate omnes superabat. Idem omnes, qui ipsum adibant, tanta comitate excipiebat, & tam facile ad se admittebat, ut homo tenuissimæ & infimæ sortis esse videretur. In bello talem se imperatorem præbebat, quem & milites & agricolæ summo amore prosequerentur. Milites quidem; quod ipsum experirentur mortalium omnium munificentissimum. Nam qui in prælio male accepti fuerant, illis grandi pecunia vulnerum acerbitatem levabat: qui fortiter & strenue rem gesserant, illis armillas & torques pro præmio dabat. Si cui militi in pugna vel equus, vel arcus, vel aliud quidpiam periisset, ejus jacturam Belisarius illico sarciebat. Amabant vero agricolæ imperium ejus, propterea quod ita illis parcebat consulebatque, ut eo exercitum ducente nemini eorum vis unquam illata fuerit. Nam venalia quælibet quo volebant pretio illis divendebant, &, cum segetes maturitati proximæ essent, sedulo dabat operam, ne, qui aderat equitatus, eas læderet. Pendentes ex arboribus fructus nemini attingere licebat. Præterea valde erat temperans & virtutis amans.

Βέλ. Significat etiam vulnus apud Homerum. [Per metonymiam.]

Βελονοπώλης. Belonopoles. Hic fuit parasitus, ut ait Aristophanes.

Βεμβίνα. Bembina. Urbs Laconiæ.

Βέμβηξ. Ligneus turbo. *Pueri vero celeres turbines verbere versabant in lato trivio.* Et Aristophanes: *A turbine nihil differre oportet.* Id est, mobilem & agilem esse oportet. Est autem βέμβηξ turbo, quem pueri flagello versant. Vel, ludicrum puerorum, ut trochus, qui verbere agitatus versatur. Et βεμβηκιᾶν, circumagi & versari turbinis instar. Et βεμβηκίζουσιν, versant & circumagunt. Aristophanes: *Ut sine strepitu coram nobis sese turbinis instar versent.*

Βενεβεντός. Beneventum. Nomen urbis Calabriæ, quam Diomedes condidit. Is enim cum [ab expeditione Trojana] domum reversus a suis non reciperetur, sed ab iis expelleretur, Calabriam petiit, & urbem condidit, quam Argyrippam vocavit, postea dictam Beneventum.

Βενεβεντόν. Sic appellant ventorum vim.

Βενετιανός. Qui factioni Venetæ favet.

Βενιαμίν. Benjamin. Sampsone Israelis Ju-

1 Βελισάριος, ὁ στρατηγός] Totum hunc locum de Belisario, Romanorum duce, excerpsit Suidas ex Procop. lib. III. *de Bello Goth.* cap. 1.

2 Παρεῖσα] Procopius habet παρεῦσα.

3 Ὁμωνύμως τοῖς πεπλήγοσιν] Quem sensum verba ista habere hic possint non video. Quare in versione a me prætermissa sunt.

4 Ὡς φησιν Ἀριστοφάνης] *Pluto* pag. 19. (10. Ed. Bas. *P.*)

5 Οἱ δ' ἀεὶ τοῦτο πληγῇσι θοὰς βέμβ.] Distichum hoc est pars elegantis Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. III. cap. XXXIII. pag. 422. (285. Ed. Bas. *P.*)

6 Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 608. (423. Ed. Bas. *P.*)

7 Ἔστι δὲ βέμβηξ ἐργαλεῖον —— στρέφεται] Hæc sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

8 Διωκόμενος] Malim διεγόμενος, ut habet Scholiasta Comici loco laudato.

9 Ἀριστοφάνης] *Vespis*, pag. 538. (365. Ed. Bas. *P.*)

10 Βενεβεντὸν λέγουσι πνεύμ.] Scribendum est Βέντον, i.e. ventum; ut recte monuit Meursius in Glossario.

11 Βενετιανός. ὄνομα κύριον] Apud Marcum Antoninum lib. I §. 5. Βενετιανός significat eum, qui factioni aurigarum, quæ *Veneta* apud veteres Romanos dicebatur, favebat. Ad quem proinde locum si Suidas respexit, omnino fallitur, quod putavit, Βενετιανὸς esse nomen proprium viri.

τ' ὠδύνομεν μίξιν τῶ Βενιαμὶν π' καὶ ζ' κατιωαλώθησαν χιλιάδες. ἔστιν ἐν τῷ Σαμψᾶν.

Βέρεθον.

Βέρεθρον. βάθος.

Νῦν πλέον, ἢ τὸ πάροιθε, πύλας κραίνεσθε λεβήτων.[1]

Ὄμμασιν ἀγρύπνοις τετρὶς, Φύλακες, κύον.

Βερεκύντη.[2] Ὁ δὲ ἐν Βερεκύντῃ ἐχειμέριζεν. ἀντὶ τῶ ἐχείμαζεν.

Βερέχεθοι. οἱ ἀνόητοι. πέπλασται δὲ ἡ λέξις[3] παρὰ Ἀριστοφάνει.

Βέρροια. πόλις.

Βεσπασιανὸς,[4] βασιλεὺς Ῥωμαίων. ὅτος ἰδιώτης ἦν ὅσιός τε καὶ θεοσεβὴς, ὡς μηδὲ τὰς εἰς αὐτόν τε καὶ τὴν βασιλείαν γενομένας ἁμαρτίας πέρα πεμφθῆναι φυγῆς. τάς τε γὰρ ἀπεχθείας καὶ τὰ θεοσκρύμματα τῆς ἀγνοίας ταχέως ἀπεστέλλετο, καὶ σκώμματα ῥητόρων, ὑφ' ὧν ἠφίετο, καὶ δήμων, ἐς αὐτὸν ἀπορριπτούμενα κόφως τε καὶ γαληνῶς ἔφερεν. ἔς τε τὰς ἐντεύξεις κοινὸς καὶ δημοτικὸς ἦν, ἀπεσκώπτε μὴν ἐς τὰ πολλὰ τὴν βασιλείαν. Οὕτος τοῖς ἀρίστοις τὴν πόλιν βασιλέων ἐξεβάλλετο ἄξιος ὤν· ὅς γε καὶ τὸν ἰδιώτην αὐτῶ βίον ἐπίδοξον πολλοῖς τε καὶ μεγάλοις ἀπελέλεστο κατορθώμασι. Κλαυδίῳ γὰρ τῷ βασιλεῖ στρατηγῶν ἐπὶ Γερμανοὺς καὶ Βρεττανοὺς, λ' μάχας κρατερὰς θεοὺς τοὺς πολεμίους ἀνηιρήσατο. εἰς δὲ τὴν ἡγεμονίαν παρελθὼν, μετρίως τε καὶ σωφρόνως τὴν ἀρχὴν διῴκησεν, ὀλιγωρικὰς μὲν δοκῶν ἔχειν χρημάτων· ἃ μὲν ὥστε ἐξ δίκης ἀφαιρεῖσθαί τινα τῶν οἰκείων. καὶ τὸν πλοῦτον οὐκ ἐς τὰς ἡδονὰς, ἀλλ' ἐς τὰς δημοσίας χρείας ἐποιεῖτο. ὅκου δύροι τις ἂν ἕτερον θεὸν τόνδε βασιλέα ὅτε δαψιλέστερον, ὅτε θεοῖς τὸ ἐλευθεριώτερα.

Βεστιάριον. παρὰ Ῥωμαίοις τόπος, ἔνθα ἡ ἀναγκαία σκεπὴ ἐσθῆτος.

Βεσσοὶ. ἔθνος ἐν Ἰταλίᾳ θηριώδες τὸν τρόπον.

Βετεράνος. παρὰ Ῥωμαίοις ὁ ἀπολυθεὶς τῆς στρατείας. ἐπὶ εἰκοσαετίαν δὲ ὅτοι ἐδίδοσαν.

Βέτων. ὁ πάνυ εὐτελής.

Βέχειρες. ἔθνος Σκυθικόν.

Βείδιος.[7] ὁ ἔνδοξος.

Βιέλοπες.[8] οἱ λῶροι.

Βῆ.[9] τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς. ὀρθῶ βαὶ λέγουσιν Ἀττικοί. Κεφῶν Διονυσαλεξάν-

dice, propter nefarium ſtuprum Benjamini LXXXV. hominum millia cæſa fuerunt. Vide in v. Σαμψᾶν.

Βέρεθον. Veredum.

Βέρεθρον. Barathrum. Profunditas.

Nunc diligentius, quam ante, portas immitis Orci

Oculis inſomnibus triplex, cuſtodi, canis.

Βερεκυντη. Berecynte. *Ille vero Berecyntæ hyemavit.* Ἐχειμέριζεν enim hic poſitum eſt pro ἐχείμαζεν.

Βερέχεθοι. Stulti. Fatui. Vocem autem hanc Ariſtophanes finxit.

Βέρροια. Berœa, urbs.

Βεσπασιανός. Veſpaſianus, Imperator Romanorum, adeo mitis & clemens fuit, ut ne majeſtatis quidem contra ſe reos ultra exilium puniret. Inimiciarum & offenſarum memoriam cito ex animo deponebat, conviciaque ab oratoribus & popularibus in ſe dicta leniter ferebat. Comis præterea atque aditu facilis, ut plurimum degebat extra palatium. † Hic cum optimis Imperatoribus comparandus, privatam etiam vitam multis præclariſque facinoribus illuſtrem reddidit. A Claudio enim adverſus Germanos & Britannos miſſus tricies cum hoſte conflixit. In imperio moderatiſſime ſe geſſit: quamvis pecuniæ avidior fuerit, ita tamen, ut eam nulli injuſte auferret. Opes colligebat, non ut eſſent inſtrumentum voluptatum, ſed ut ad uſus Reip. eas expenderet. Præterea, nullus ante eum Imperator exſtitit, qui & munificentior fuerit, & in exercenda liberalitate majorem æquitatis & juſtitiæ rationem habuerit.

ἴσον τε καὶ δίκαιον ἐξητασμένον τῶ θεοῖς τὰς δωρεὰς

Βεστιάριον. Veſtiarium. Sic apud Romanos dicitur locus, in quo veſtes ad uſum neceſſariæ reconduntur.

Βεσσοὶ. Veſtini. Gens in Italia fera & inhumana.

Βετεράνος. Veteranus. Sic apud Romanos vocatur miles, cui miſſio data eſt, vicenis ſtipendiis confectis.

Βέτων. Admodum vilis.

Βέχειρες. Bechires. Gens Scythica.

Βείδιος. Illuſtris.

Βιέλοπες. Lora.

Βῆ. Be. Eſt vox, balatum ovium imitans. Sic enim Attici hanc vocem ſcribunt, non

1 Νῦν πλέον, ἢ τὸ πάροιθε, πύλας κρ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Archilochum, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. XXV. pag. 391.

2 Βερεκυντη] Sic habent 2 MSS. Pariſ. In prioribus Editt. vero excuſum eſt Βερεκυντιη; quæ lectio non reſpondet exemplo, quod Suidas hic ſubjungit.

3 Παρὰ Ἀριστοφάνει] *Equit.* pag. 326. (226. Ed. Baſ. P.)

4 Βεσπασιανὸς, βασιλεὺς Ῥωμ.——τῶ βασιλείων] Hæc ſunt verba Joannis Antiocheni, quæ leguntur in Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 817. unde Suidas ea deſcripſit.

5 Οὗτος τοῖς ἀρίστοις τῶ πώποτε βασιλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ex Eutropio verſa ſunt, ut plura alia apud Suidam loca. Vide ſupra v. Ἀμύξεις.

6 Ἐπὶ εἰκοσαετίαν δὲ ὅτοι ἐδ.] Legitimorum ſtipendiorum numerus apud Romanos non ſemper idem fuit, ſed diverſis temporibus diverſus: de qua re conſulendi ſunt viri docti, qui de re militari veterum Romanorum ſcripſerunt.

7 Βείδιος. ὁ ἔνδ.] Vide Euſtathium ad Homerum pag. 1453.

8 Βιέλοπες. οἱ λῶροι] Euſtath. ad Homerum loco laudato.

9 Βῆ. τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν πρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum, apud quem τὸ βῆ circumflexo notatur. Vide etiam Euſtath. ad Il. I. pag. 768. 13.

ὀρῶ

ἀρῳ· Ὁ δὴ λοίδι@ ὥσωρ τρέβαλον βὴ βὴ λέγων βαδίζει.

Βῆ. ἔβη. ἐπορεύθη. καὶ βῆ δὲ, ἐπορεύθη.

Βηθσαϊδᾶ. ὄνομα πόλεως.

Βηθφαγή. ὁμοίως.

Βηθύλ@. εἰδ@ ὀρνέω.

Βηθανία. πόλις Παλαιστίνης· περὶ ἧς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὅτι ταῦτα ἐν [2] Βηθανίᾳ ἐγένετο. ὅπερ ἐσφαλμένως γέγραπται. ἡ γὰρ Βηθανία ἔνθεν ἐστὶ τοῦ Ἰορδάνου· ἡ δὲ Βηθαβαρὰ, ὅπου ἦν Ἰωάννης βαπτίζων, πέραν ἐστὶ τοῦ Ἰορδάνου. χραπτέον οὖν ὀρθῶς· Ὅτι ταῦτα ἐν Βηθαβαρᾷ ἐγένετο· ἀλλ' οὐκ ἐν Βηθανίᾳ.

Βηλός. βαθμὸς θύρας. ἢ [3] οὐρανός.

Βῆμα. [4] ὁ λίθ@ τοῦ δικαστηρίου. καὶ [5] Ἀριστοφάνης·

Τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρήσιμον ἔσται; τοὺς κρατῆρας καταθήσω
Καὶ τὰς ὑδρίας.

Βῆμα. δικαστικὴ τράπεζα. Οὐ μακρὰν δὲ τῶν πυλῶν τὸ δικαστικὸν βῆμα προσέταξε [6] δοθῆναι.

Βημάρχι@, Καισαρεύς, ὁπὸ Καππαδοκίας, σοφιστής. ὅτ@ ἔγραψε τὰς Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως πράξεις ἐν βιβλίοις δέκα· μελέτας τε καὶ λόγους ἀφόρους.

Βίννη. ὄνομα κύριον.

Βὴξ ἀντὶ πορδῆς. ἐπὶ τῶν ἐν ἀπορίᾳ [7] προσποιουμένων τι πράττειν. παρ' ὅσον οἱ πέρδοντες λανθάνειν πειρώμενοι, προσποιοῦνται βήττειν. καὶ παροιμία νέα· Ἀπορίᾳ ψάλτα βήξ.

Βηρία. πόλις.

Βηρίνη. [8] Βηρίνης, τῆς γυναικὸς τοῦ μεγάλου Λέοντ@ δύο εἰκόνες ἦσαν, μία μὲν [9] βορειοτάτη τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου, μετὰ τὴν ἄνοδον τῶν βαθμῶν· ἑτέρα δὲ κατὰ τὸ μέρ@ τῆς ἁγίας Βαρβάρας. καὶ ἡ [10] μὲν τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου γέγονε ἔτι ζῶντ@ τοῦ Λέοντ@. ἡ δὲ ἄλλη μετὰ τελευτὴν αὐτοῦ, νίκην Βασιλίσκου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς ἔστεψε, φυγόντ@ Ζήνων@ τοῦ γαμβροῦ αὐτῆς.

Βῆρ@. στρατηγὸς Ῥωμαίων. [11] ὅτ@ οὐκ ἦν κατασπουδασμέν@, ἀλλὰ μέθης νόσῳ ἀνειμέν@ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ πλεῖον, καὶ ἀπ' αὐτοῦ θράσει ἀσελγεστέρῳ ἐσαεὶ εἴχετο.

Βηρούνιον. ὄνομα πόλεως. Νωρικοὶ γὰρ ἔθν@· ἔνθα σὺς μέγα θεόπεμπτον τὴν χώραν ἐλυμαίνετο, καὶ ἵππον πρόφρων π πράττειν. Sic ergo & hic apud Suidam ſcribendum eſt.

8 Βηρίνης, τῆ γυναικὸς Ζ μετ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam apud Codinum *de Origin. CPol.* num. XXXVII.

9 Βορειοτάτη Ζ ἁγίᾳ Ἀγαθονίκῃ] Apud Codinum legitur, νοτιωτέρα πλησίον Ζ ἁγίᾳ μάρτυρ@ Ἀγαθονίκῃ. Certe vox πλησίον Suidæ reſtituenda eſt, quippe ſine qua loci hujus ſenſus eſt mutilus.

10 Ἡ μὲν Ζ ἁγίᾳ Ἀγαθονίκῃ] Scribe, ἡ μὲν πλησίον Ζ ἁγίᾳ Ἀγαθονίκῃ: ut & paulo ante.

11 Οὗτος οὐκ ἦν κατασπουδασμέν@, ἀλλὰ μέθης κ.τ.λ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Procopii lib. III. *de Bello Goth.* cap. XXVII. quod a Claudio Maltreto, qui accuratiſſima cæteroqui diligentia fragmenta Procopii apud Suidam exſtantia collegit, obſervatum non fuit.

1 Ὁ δὴ λοίδι@] Scribendum eſt ὁ δ' ἠλίθι@, ut recte legitur apud Etymologum, itemque Euſtathium loco laudato.

2 Ἐν Βηθανίᾳ] Hodie apud Johann. cap. I. v. 28. recte legitur ἐν Βηθαβαρᾷ. Vide Theophylactum ad illum locum, qui itidem Βηθανίᾳ in codice ſuo ſcriptum reperit.

3 Ἢ οὐρανός] Hoc ſenſu vox iſta capitur apud Homerum Il. A. v. 591.

Ῥῖψε ποδὸς πτερόεντος ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Scholiaſta ad eum locum: Ἀπὸ βηλ. ἀπὸ Ζ οὐρανοῦ. ἀπὸ γὰρ Ζ οὐρανοῦ ἐῤῥίφη.

4 Βῆμα. ὁ λίθος Ζ δικαστ.] Vide infra v. Λίθου.

5 Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 744. (500. Ed. Baſ. P.)

6 Δοθῆναι] Melius πεθῆναι.

7 Προσποιουμένων π πράττειν] Rectius Diogenianus, προσποιουμένου

αὐτοῦ πάντες ὑπεχειρώθησαν, ἑνὸς ἰόντος, μέχρι τις ἀνὴρ τὸν σωρὸν ἐξεπέμψας ἐπὶ τοὺς ὤμους ἀνέθηκε, οἷόν τι καὶ περὶ Καλυδῶνος μυθεύουσι. οἱ δὲ Νωρικοὶ ἐπεβόησαν εἷς ἀνὴρ τῇ ἰδίᾳ φωνῇ τετέρι βιρούνους. ὅθεν ἡ πόλις Βιρούνιον ἐκλήθη.

vinitus immissus aliquando vastabat. Hunc igitur cum omnes aggrederentur, nihil profecerunt, donec vir quidam aprum prostratum in humeros sustulit: cujusmodi fabula & de Calydone refertur. Norici igitur unde urbs Virunium appellata fuit.

sua lingua exclamarunt βιρούνους, i. e. vir unus:

Βήρυλλος. εἶδος λίθου.

Βηρύτιος. ὁ ἀπὸ πόλεως Βηρυτοῦ.

Βησᾶς [1] ἔστηκεν. οἷον ἀχανής. ὅτου ἔστηκεν ἀχανής, καὶ παραγάδης, καὶ ὑποφώνως.

Βησσηίς. δῆμος ἐπὶ τῆς Ἀντιοχίδος.

Βία. ἐρμή. ἡ ῥώμη. Ὁ δὲ τῇ βίᾳ τοῦ σώματος ἐξώθει τὰς πύλας εἰς τὸ ἔσω.

Βίαντος Πριηνέως δίκη. ὅτου εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. [2] λέγεται γὰρ εἰς τὰς δίκας δεινότατος γενέσθαι εἰπεῖν. ἐπ' ἀγαθῷ μέντοι τῇ τῶν λόγων ἰσχύι ἐχρῆτο. Ἱππώναξ· Δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρείσσων.

Βιαρκέος. τῆς εἰς τὸ ζῆν ἐπαρκούσης. ἐν Ἐπιγράμματι·

——Βιαρκέος [3] ἄλλος ἀπ' ἄλλης
Αὔθαιμοι τρισσοὶ δῶρα λινοσασίης.

Βιβάζει. [4] συζεύει. ἐχθίει.

Βιβήξαντες. ἐμβιβάσαντες.

Βιβλιοφόρος. γραμματοφόρος. Ὁ δὲ πέμπει βιβλιοφόρον, μὴ θορυβεῖσθαι κωλυόμενον. καὶ πᾶσα γραφὴ βιβλιαφόρος λέγεται.

Βιβλίνος [5] οἶνος. αὐστηρός. ἀπὸ βιβλίνης ἄπιος καλουμένης Θρᾳκίας ἀμπέλου. οἷον,

Ὕδωρ δὲ πίνει, τὸν δὲ Βίβλινον φυγεῖ.

Βιβλίον. ἡ ἐπιστολή.

Βίβλοι [6] Θεοῦ. ἡ γνῶσις αὐτοῦ, καὶ ἡ [7] ἄληστος μνήμη. [8] Δαβίδ· Καὶ ἐπὶ τὸ βιβλίον σου πάντες γραφήσονται.

Βιδίνη. [9] πόλις Σκυθίας.

Βιαιότερον. ὑπερφατέστερον. Τῆς τῶν ἰατρῶν ὑπερημένης βιαιότερον ἰοῦ τὸ νόσημα.

Βίαιοι ὅτοι ἐγένοντο· Φάλαρις, Ἐχέτος, καὶ Διονύσιος, καὶ ὁ Κασανδρέων τύραννος, ὑπερβαλὼν πλεονεξίᾳ· καὶ Λίγγις, ἀδελφὸς Ἴλλου νόθος, καὶ ὅτος βίαιος.

Βιαίων. [10] ὄνομα δίκης ἐπὶ τοῖς βίᾳ πραττόντων τινάς. ὁ δὲ ἁλοὺς τιμᾶται εἰς τὸ δημόσιον ἴσον τῷ ἐλόντι. [11] Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς Λυσιακοῖς φερόμενοι λόγοι βίαιοι. καὶ δῆλον ὅτι οὐκ

Βήρυλλος. Beryllus. Lapidis genus.

Βηρύτιος. Berytius, ab urbe Beryto sic appellatus.

Βησᾶς ἔστηκεν. Stat ut Besas. Id est, ut stupidus & fatuus.

Βησσηίς. Populus tribus Antiochiæ.

Βία. Vis. Impetus. *Ille autem impetu corporis portas intro trudit.*

Βίαντος Πρ. Biantis Prienensis judicium. Hic unus fuit septem sapientum, quem eloquentia forensi excelluisse ferunt. Ea autem eloquentia hominum bono usus est. Hipponax: *In causis orandis Biante Prienensi præstantior.*

Βιαρκέος. Ad victum sufficientis. In Epigrammate: *Tres fratres hæc* [*Pani*] *dona dedicarunt, quæ singuli diversis venationibus, quibus vitam sustentabant, ceperunt.*

Βιβάζει. Fœminam init. Coit.

Βιβήξαντες. Qui imposuerunt.

Βιβλιοφόρος. Tabellarius. *Ille vero tabellarium mittit, tumultuari eos vetans.* Et omnis scriptura vocatur βιβλιαφόρος.

Βίβλινος οἶνος. Vinum Biblinum, quod est austerum. Sic vocatum a vite Biblina, quæ in Thracia gignitur. *Aquam bibit, at vinum Biblinum odit.*

Βιβλίον. Libellus. Epistola.

Βίβλοι Θεοῦ. Libri Dei. Id est, ejus cognitio & perpetua memoria. David: *Et in tuo libro omnes scribentur.*

Βιδίνη. Bidine. Urbs Scythiæ.

Βιαιότερον. Violentius. Potentius. *Morbus arte medicorum potentior erat.*

Βίαιοι. [Tyranni] violenti fuerunt, Phalaris, Echetus, Dionysius, & Casandrensium tyrannus, qui cæteros iniquitate superavit; itemque Lingis, frater Illi nothus. Nam & ille violentus fuit.

Βιαίων. Nomen actionis contra illos, qui vim alicui inferunt. Convictus autē tantundē ærario pendit, quantum ei, qui ipsum peregit reum. Demosthenes contra Midiam. Inter orationes Lysiæ quædam etiam exstant, quæ de

1 Βησᾶς ἔστηκεν. οἷον ἀχ.] Vide Appendicem Vaticanam Proverbiorum, a Schotto editam.

2 Λέγεται γὰρ εἰς τὰς δίκας] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Laertii lib. I. Segm. LXXXIV.

3 Βιαρκέος ἄλλος ἀπ' ἄλλης αὔθ.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod legitur Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. VII. ut Portus etiam monuit.

4 Συζεύει] Sic habent MSS. Paris. itemque Editt. Mediol. & Aldina. At in Editt. Basil. & Genev. legitur συναυλίζει; quod licet rectius sit, nolui tamen veterem lectionem absque auctoritate MSS. & antiquiorum Editt. mutare.

5 Βίβλινος οἶνος. αὐστηρός. καὶ Βιβλ.] Vide Stephanum Byzantium v. Βιβλίνη, & ibi Holstenium; & Hesych. v. Βίμβλινος.

6 Βίβλοι Θεοῦ. ἡ γνῶσις αὐτοῦ, καὶ ἡ ἄλησ μν.] Ex Theodoreto ad Psalm. CXXXVIII. pag. 948.

7 Ἄλησ] Sic habent MSS. Paris. & Theodoretus. At priores Editt. minus recte ἀλήκτος.

8 Δαβίδ.] Psalmo modo laudato.

9 Βιδίνη] Holstenius ad Stephanum v. Βιβλίνη legendum monet Βιδίνη.

10 Βιαίων. ὄνομα δίκης ἐπὶ κατὰ τῶ β.] Ex Harpocratione. Confer Petitum *de Legibus Att.* pag. 528.

11 Δημοσθένης κατὰ Μειδίου] Locum Demosthenis adducit Petitus loco laudato.

ἐπὶ φθορᾷ παρθένων, μόνον ὅτε τὸ ὄνομα, ὅτε ἡ βίκη ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων.

Βιζακίων. μικρῶν λίθων.

Βιζύη. πόλις Θρᾳκική.

Βιθίας. ὄνομα κύριον. Καὶ ἡ μὲν κατ' τὸν Βιθίαν ἐλπὶς τύτῳ τῷ τρόπῳ διέπεζεν.

Βικάριος. ὡς παρὰ Ῥωμαίοις διάδοχος.

Βίκος. τὸ ἀγγεῖον. καὶ Βικίδιον, διὰ τῦ ι, ἡ παράδοσις. Ξενοφῶν· Κῦρος γὰρ ἔπεμπε βίκους ἡμιδεεῖς οἴνου. καὶ Βίκος, τὸ σπέρμα.

Βίκτορα.

Βιμβικίζεται. ἀπατᾶται.

Βινεῖν. τὸ σιμβασιάζειν· ἢ τὸ πιπίζειν. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἁδὺ τὸ βινεῖν ἐστι· τίς δ' λέγει; ἀλλ' ὅταν αἰτῇ
Χαλκὸν, πικρότερον γίνεται ἑλλεβόρου.

Βινεῖν. περαίνειν.[2] Βινεῖν δεῖ με διαλελημμένον. καὶ βινήσομεν. [3] Ἀριστοφάνης·

Εἶτα βινήσας, ἐκεῖθεν αὖθις αὖ καλέσαλο.

καὶ αὖθις·

Ὥστ'[4] εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχύ,
Οὐκ ἔσθ' ὅπως μὴ Κλεισθένην βινήσομεν.

ὅτι ἐπὶ θηλύτητι ὀνομάζεται. καὶ αὖθις [5] Ἀριστοφάνης·

Ἔπαυσα τὰς βινομένας, τὸν γέλοτα ἐξαλείψας.

Βῖνος. ὄνομα Θεᾶς.

Βιοδώρα. ἡ γῆ.

Βίολα. πέδιλα. ὑποδήματα.

Βίος. [6] σημαίνει δ', παροξυτόνως. Βιὸς δὲ, τὸ τόξον ἡ νευρά.

Βίος. ποτὲ μὲν ἡ οὐσία τῶν κτημάτων· ποτὲ δὲ, αὐτὸ τὸ ζῆν. καὶ παροιμία· Βίον μεμαγμένον. ἐπὶ τῶν [7] εὐδαιμονιζόντων ἐπὶ πολυτελεῖ καὶ ἡδεῖ βίῳ. καὶ παροιμία· Βίον ἀλλεσμένον. ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων.

Βίος. [8] ὁ τῶν Φίλωνος. Ὅπου ἡ τῦ Χριστῦ Ἐκκλησία δύο βίους νομοθετεῖ καὶ τρόπους· τὸν μὲν ὑπερφυῆ, καὶ τῆς κοινῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πολιτείας ἐπέκεινα, ἀ γάμους, ἀ παιδοποιίας, ἀ περιουσίας ὕπαρξιν προσδεχόμενον, ἀλλ' ὅλον διὰ τῆς κοινῆς καὶ σωμήτους τῶν βιωτικῶν ἀνθρώπων ἀγωγῆς παντελλαγμένον. Καὶ μετ' ὀλίγα· Ὁ δὲ δεύτερος ὑπο-

vi illata agunt. Conſtat autem nomen & actionem hanc non ſolum de virginum ſtupro dici, ſed etiam quavis alia violentia.

Βιζακίων. Parvorum lapidum. Lapillorum.

Βιζύη. Urbs Thraciæ.

Βιθίας. Bithias. Nomen proprium. *Et ſpes quidem, quæ in Bithia fuerat collocata, hoc modo ad irritum recidit.*

Βικάριος. Sic apud Romanos appellatur, quem Græci διάδοχον, i.e. ſucceſſorem vocant.

Βίκος. Vas [vinarium. Dolium. Orca.] Βικίδιον per ι magiſtri ſcribendum eſſe præcipiunt. Xenophon: *Cyrus enim mittebat orcas vini ſemiplenas.* Et βίκος, ſemen.

Βίκτορα. Victorem.

Βιμβικίζεται. [Circumagitur.] Decipitur. Fallitur.

Βινεῖν. Cum fœmina coire. Vel, pipiſſare. In Epigrammate: *Suavis eſt coitus Venereus: quis neget? Sed cum fœmina æs poſcit, amarior fit elleboro.*

Βινεῖν. Cum fœmina coire. Ariſtophanes: *Coire me oportet in medio deprehenſum.* Idem: *Deinde coitu peracto, illinc huc revolet.* Idem: *Quare, niſi quis nos cito in gratiam reducat, fieri non poteſt quin Cliſthenem ſubigamus.* Is enim a Comicis ut mollis & effœminatus perſtringebatur. Idem: *Compeſcui cinædos, & Grytti memoriam penitus abolevi.*

Βῖνος. Binus. Nomen Deæ.

Βιοδώρα. Victum largiens. Eſt epithetum terræ.

Βίολα. Calcei. Calceamenta.

Βίος. Victus. Vita. Cum acuto in penultima. Βιὸς vero, nervus arcus.

Βίος. Interdum ſignificat opes & facultates: interdum vero vitam. Et proverbium: *Victus laboratus.* De iis, qui ob ſumptuoſam & mollem vitam felices ſe putant. Et aliud proverbium: *Victus molitus.* De iis, qui omnium rerum copia abundant.

Βίος. Ex Philone. Chriſti Eccleſia duo vitæ genera & inſtituta præcipit: quorum unum eſt excellens, & communi ac humana vivendi ratione ſublimius, neque nuptias, neque ſobolis procreationem, neque opes admittens, ſed a communi & conſueto vivendi genere prorſus alienum. Et paulo poſt: Alterū vero minus ſublime, & communi vitæ

1 Ξενοφῶν] Anab. lib. 1. pag. 269. ut Portus obſervavit.

2 Βινεῖν δεῖ με διαλελ.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Eccleſiaz.* pag. 756. (509. Ed. P.)

3 Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 578. (399. Ed. Baſ. P.)

4 Ὥστ' εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλ.] Hæc ſunt verba ejuſdem Ariſtoph. *Lyſiſtr.* pag. 903. (566. Ed. Baſ. P.)

5 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 341. (239. Ed. Baſ. P.) ubi locus iſte ſic legitur:

Ἔπαυσα τὰς κινεμβίνας, τὸν γρύπον ἐξαλείψας.

Sed magis arridet lectio Suidæ βινεμβίνας, quam Ariſtophani reſtituendam puto. Pro γέλοτα autem, ut Suidas habet, codices Ariſtoph. hodie exhibent γρύπον, quod Scholiaſta ad eum locum nomen proprium cinædi eſſe tradit.

6 Σημαίνει δ'] Senſus requirit, ut ſcribatur σημαίνει ζωὴ. Nam vocabulum βίος, cum eſt παροξύτονον, quatuor habere ſignificationes merum eſt ſomnium: nec dubito Suidæ aquam hæſuram fuiſſe, ſi eas recenſere debuiſſet.

7 Εὐδαιμονιζόντων] Ut ſenſus ſit integer & perfectus, addendum eſt ἄλλως vel ἑαυτὸς.

8 Ἐκ τῶν Φίλωνος] Ad marginem MS. Pariſ. A. e regione iſtorum verborum hoc Scholium reperitur: Εὐσεβίου δὲ Παμφίλου, ἐκ Φίλωνος; quod verum eſt. Ex Euſebio enim, non autem Philone, hæc deſcripta eſſe vel ex ipſo Suida infra v. Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου clare patet. Fallitur ergo magnus Salmaſius, qui in opere *de Trapezit. Fœnere* pag. 296. vulgatam lectionem Suidæ falſam eſſe minime ſuſpicans, locum hunc ex libro Philonis ὡς τῆς ἀγωγῆς τῶν Χριστιανῶν depromptum eſſe putat.

βεβηκὼς, καὶ [1] ἀνθρωπινάτερ, καὶ τῷ πρώτῳ λίαν ἀσύγκριτον, ὃς καὶ γάμοις συγκαλυπτέον σώφροσι καὶ παιδοποιΐας, οἰκονομίας τε τῆς κτ' τὸ δίκαιον ἐπιμελεῖσθαι, καὶ στρατιωτικὰ τὰ πρακτέα ὑποτίθεσθαι· ἀγορᾶν τε καὶ ἐμπορίας καὶ τῆς ἄλλης πολιτικωτάτης ἀγωγῆς μὴ τῷ θεοσεβῆς [2] φροντίζειν· οἷς καὶ ἀσκήσεως καιρὸς, μαθήσεώς τε καὶ τῆς θείων λογίων ἀκροάσεως ἀφωρίσθη χρόνος, καὶ δεύτερος εὐσεβείας ἀπενεμήθη βαθμὸς, καλλίλογον τοῖς τοιῷδε βίῳ παρέχων τὴν ὠφέλειαν. † Τῷ [3] ἁγίῳ Ἀθανασίῳ· Δύο εἰσὶν ὁδοὶ ἐν τῷ βίῳ, καὶ δύο πολιτεῖαι· ἡ μὲν μεσιωτέρα καὶ βιωτικὴ, φέρουσα καρπὸν ἐν λ'· ἡ δὲ ἀγγελικὴ καὶ ἀπόκοσμος, φέρουσα καρπὸν τὸν τέλειον ἐν ϛ'. ὡσαύτως καὶ ὁ παλαιὸς βίος εἰς δύο διηρεῖτο· εἰς τὸν Φαρισαϊκὸν καὶ ὑψηλὸν· καὶ εἰς τὸν ὑποδεέστερον καὶ κοσμικόν. † Καλὰ δὲ τὰς Φιλοσόφους βίων αἱρέσεις τέσσαρες· ἠθικὴ, θεωρητικὴ, πρακτικὴ, λογική.

hominum accommodatum, & cum priore haud quaquam comparandum; quod & caſtas nuptias, & ſobolis procreationem, & juſtam rei familiaris curam admittit, & militibus, quid ſit faciendum, præcipit: idemque nec agrorum culturam, nec mercaturam, nec reliqua vitæ civilis inſtituta & ſtudia, dummodo pietatis habeatur ratio, reſpuit. His & exercitationis tempus, & diſciplinæ, & auſcultationis divinorum oraculorum eſt præfinitum, & ſecundus pietatis gradus attributus, utilitatem huic vitæ conſentaneam afferens. Ex S. Athanaſio: Duo ſunt vivendi genera: unum mediocre & communi hominum vitæ accommodatum, fructum ferens trigecuplum: alterum Angelicum, & a mundo remotum, fructū ferens perfectum & centuplum. Eodem etiam modo vita ſub veteri Lege in duo genera diviſa erat, in Phariſaicam & ſublimem; & in mediocrem & mundanam. † Secundum Philoſophos quatuor ſunt vitæ ſectæ, moralis, theoretica, practica, & logica.

Βίος ἀκανθώδης. ὁ τραχὺς, καὶ σκληρὸς, ἢ παλαιός. καὶ, Βίος ἀλληλεμβόλος. ὁ θύελλης καὶ ἠδύς. ἐπὶ τῆς ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ὀπτηδείων ὄντων. καὶ, Βίος ἐξυλημένος. ἐπὶ τῶν ἀχρήστων. ὃν μεταφορᾶς τῶν ἀχρείων αὐλῶν. καὶ, Βίος μεμαγμένος. ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου καὶ ἀπόνως τρεφομένων.

Βίος ἀκανθώδης. [Vita ſpinoſa. Id eſt,] aſpera, & dura, & antiqua. Et, *victus molitus*. Id eſt, facilis & jucundus. De iis, qui omnibus rebus ad vitam neceſſariis abundant. Et, *victus inutilis*. Dicitur de rebus, quæ nulli amplius ſunt uſui: per metaphoram a tibiis inutilibus ductam. Et, *victus laboratus*. De iis, qui cibo obvio & parabili utuntur.

Βιοτερῆ. ἐνδεᾶ.

--- Κἀπὶ [4] πενεστόλῳ μιᾶς
Βιοτερῆ χαρίεντα.

Βιοτερῆ. Victus indigentem. Egentem. [Sophocles:] *Egenum cum famula unica* [*te cernens*] *euntem.*

Βιοτὴ, καὶ βίοτος. ζωὴ, καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν· καὶ ἡ οὐσία. ἐν [5] Ἐπιγράμμασι·

Ἑλλήνων βιοτῆ δεύτερον ἠέλιον.

Βιοτὴ, & βίοτος. Vita. Item, victus, & facultates. In Epigrammate: [*Hæc terra tegit Homerum,*] *qui vitæ Græcorum alter quaſi Sol exſtitit.*

Βιῶται. ἀντὶ τοῦ ζῇ, ἢ ζήσεται. ὅπως Ἡρόδοτος.

Βιῶται. Vivit, vel vivet. Sic Herodotus.

Βιῴη. ἀντὶ τοῦ βιοίη. ὡσαύτως καὶ τὸ δῴη, ἀντὶ τοῦ δοίη· κτ' ἔκλασιν τοῦ ο μικροῦ εἰς ω, Δωρικῶς.

Βιῴη. Pro βιοίη, vivam. Ut δῴη, pro δοίη: Dorice mutato ο parvo in ω.

Βιῶναι. ζῆσαι.

Βιῶναι. Vixiſſe. Vivere.

Βιώνης. ὁ τὰ δημόσια ἀγοράζων.

Βιώνης. Sector, ſive redemptor bonorum damnati.

Βιῶνται. μὴ βίᾳ εἰσελεύσονται. Προδήλως δ' ὅσης τοῖς [7] Καρχηδονίοις τῆς ὑπαρχούσης τῷ ἐχθρῶν, ὅτι βιῶνται ἀφ' ὧν τοῖς πλήθεσι τοῖς τείχεσι, παρεσκευάζοντο πρὸς τὴν χρείαν.

Βιῶνται. Vi irrumpent. *Cum Carthaginenſes non laterent inſidiæ hoſtium, qui per ruinam muri in urbem irrumpere conſtituerant, ea pararunt, quæ præſens neceſſitas requirere videbatur.*

Βιώσιμος. ἐλπίδα ἔχων τοῦ ζῆσαι. Ὁ δὲ ἀνέβλεψέ τε, καὶ ἔφη, ὅτι βιώσιμος εἴη.

Βιώσιμος. Cujus ſalus deſperata non eſt. *Ille vero, cum oculos aperuiſſet, dixit, ſalutem ſuam non eſſe deſperatam.*

Βιώσιμος. ὁ ζῆσαι ἐν βίῳ δυνάμενος.

Βιώσιμος. Cui vitæ ſpes ſupereſt.

Βιώτω. ζησάτω.

Βιώτω. Vivat.

Βίρρον. [8] ἱμάτιον Ῥωμαϊκόν.

Βίρρον. Genus veſtis apud Romanos.

Βισαλτία. [9] πόλις καὶ χώρα Μακεδονίας. Ἀπὸ Βι-

Βισαλτία. Biſaltia. Urbs & regio Mace-

1 Ἀνθρωπινώτερος] Malim ἀνθρώπινος, vel ἀνθρωπινώτερος.

2 Φροντίζειν] Deeſt συζυγεῖν vel verbum ſimile.

3 Τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου· Δύο εἰσὶν ὁδοὶ ἐν τῷ β.] Locum hunc Athanaſii pleniorem & auctiorem exhibet Cedrenus in *Compendio Hiſtor.* pag. 201. qui omnino cum Suida conferendus eſt.

4 Κἀπὶ πενεστόλῳ μιᾶς βιοτ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Oedip. Colon.* pag. 296.

5 Ἐν Ἐπιγράμμασι· Ἑλλήνων βιοτῆ δεύτερον ἠέλ.] Epigramma integrum, ex quo pentameter hic decerptus eſt, exſtat Anthol. lib. III. cap. XXV. Epigr. VI.

6 Βιώνης] Apud Græcos βιώνης eſt is, quem Latini *ſectorem* vocant. Gloſſæ Philoxeni: *Sector, βιώνης. Sector* autem ſecundum Aſconium appellatur æſtimator ac redemptor bonorum damnati atque proſcripti. Hoc ergo ſenſu & verba Suidæ hic intelligenda ſunt. Vide Salmaſium *de Modo Uſur.* pag. 829.

7 Τοῖς Καρχηδονίοις] Sic habent MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. minus recte legitur τῶν Καρχηδονίων.

8 Βίρρον] Vide infra v. Ἐφεσρίς.

9 Βισαλτία. πόλις καὶ χώρα Μακεδ.] Locum hunc ex Stephano Byzantio deſcripſit Suidas.

σάλτα

σάλτᾳ τῷ ἡλίῳ καὶ γῆς. Περὶ ταύτων οἱ λαγωοὶ πάντες ἁλίσκονται δύο ἤπατα ἔχοντες. ὁ πολίτης Βισάλτης.

doniæ, a Bisalto, Solis & Telluris filio. In hac omnes lepores bina jecora habent. Civis dicitur Bisaltius.

Βισάλτια.[2] τὰ παρ' ἡμῖν πιστάκια λεγόμενα.

Βισάλτια. Bistacia. Hæc apud nos pistácia vocantur.

Βιστονία. ἐπίθετον τῆς γεράνου.

——Ἁρπάκτειραν[3] ἐρύκων
Σπερμαίῳ ὑψιπέτῃ Βιστονίαν γεράνῳ.

Βιστονία. Bistonia. Epithetum gruis. *Bistoniam coercens gruem alte volantem, & semen rapere solitam.*

Βιτέλλιος,[4] βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Γάλβαν διαδεξάμενος, πᾶν αἶσχος ἀναδεδεγμένος ἔν τε τοῖς ἄλλοις τοῖς κατ' τὸν βίον, καὶ ὀψοφαγίᾳ καὶ ἀκρατῶς τοῦ καὶ ἀκρασίᾳ ἔχων. πολλάκις γοῦν ὁ μόνον τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ τῆς νυκτὸς[5] σῖτον ἠρεῖτο, καὶ ὥστε τὰς τοῦ δείπνου παρασκευὰς τὸ πολὺ τοῦ δημοσίου[6] ἀπεβύετο. δέκα γοῦν δὴ μυριάδας ἀργυρίου ἐπὶ διχιλίοις καὶ πεντακοσίοις εἰς τὰ δεῖπνα δεδαπανηκέναι λέγεται, συνεχῶς μὲν καὶ ἁπλήστως ἐμφορούμενος, συνεχῶς δὲ ἅπαντα ἀπερυγμοῦ τε καὶ ἐξεμῶν· ᾧ δὴ καὶ μόνῳ διεγένετο, ἐπεὶ οἵγε σύσσιτοι αὐτοῦ καὶ πάνυ κακῶς εἶχον. Βέβιος γὰρ Κέλσος ὑφ' νόσου χρόνου τινὸς ἀπολειφθεὶς τοῦ συμποσίου, μάλα φωμύλως ἔφη· Εἰ μὴ ἐνενοσήκειν, ἀπωλόμην ἄν. εἰς τόδε γὰρ καὶ τὸ ὥστε τοῦ ἀδελφοῦ δεῖπνον τῷ Βιτελλίῳ ἐπίσημον γεγονὸς διαμνημονεύεται· καθ' ὃ φασι δίχα τῆς λοιπῆς πολυτελείας διχιλίους μὲν ἰχθῦς, ἑπτακισχιλίους δὲ ὄρνις ἐπὶ τῷ θοίνῃ παρενεχθῆναι. ἐπήνει δὲ καὶ τὰ Νέρωνος, καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Νέρωνος εἰς κοῖλόν τινα καὶ ἀφανῆ τάφον καταχεῖσθαι ἐπεσήμηνε. φοβὸς δὲ τοῦ τραλιανῶν Οὐεσπασιανῷ, μεταποιουμένου τὴν βασιλείαν ἤδη, καταχλίνεται.

Βιτέλλιος. Vitellius, Romanorum Imperator, Galbæ succeſſor, cum ſummo dedecore imperavit, notabilis præcipue ingluvie & voracitate: quippe qui maximam diei noctiſque partem epulando conſumeret, atque in apparatu conviviorum publicam pecuniam diſſiparet. Tempore enim principatus ſui novies millies feſtertium abligurisſe dicitur, aſſidue cibos ingerens, eoſdemque vomitans ac regerens: qua una re ipſe quidem ab omni moleſtia liberabatur, cum reliqui ejus compotores peſſime haberent. Quorum ex numero Vibius Criſpus, cum ob valetudinem aliquamdiu a convivio abfuiſſet, non invenuſte dixit, ſe, niſi ægrotaſſet, omnino fuiſſe periturum. Notiſſima certe cœna memoriæ mandata eſt, quam ei frater exhibuit, in qua, ſuper cœteros ſumptus, duo millia piſciũ, ſeptẽ avium, appoſita traduntur. Laudabat porro imprimis & probabat Neronis mores, adeo ut etiam cadaver ejus, in cavo quodam & obſcuro ſepulcro conditum, honoraret. Interfectus eſt autem a militibus Veſpaſiani, imperium ſibi jam vindicantis.

Βίπννα.[7]

Σάνδαλα, καὶ τὰ ποδῶν θαλπήρια ταῦτα
βίπννα,
Εὐτέχνων[8] ἐρατὸν σκυτοτόμων κάματον.

Βίπννα. [Bithynica. In Epigrammate:] *Sandalia iſta Bithynica, quæ pedes fovent, & a peritis ſutoribus eleganter & affabre confecta ſunt.*

Βιττίον. Τῆς πέζης τὰ μὲν ἄκρα τὰ δεξιὰ βιττίον εἰργάσαλο. πέζα γοῦν ὕφασμα.

Βιττίον. Bittium. *Texti ſummas ac dextras partes fecit Bittium.* Πέζα enim eſt textum.

Βιοῖο. τῆς τοῦ τόξου νευρᾶς.

Βιοῖο. Nervi arcus.

Βλάβη. καὶ βλάβος, οὐδετέρως. τὸ ἁμάρτημα. Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

Βλάξ. μαλακὸς, χαῦνος, ἐκλελυμένος, ἢ μωρός.

Βλάβη: item βλάβος, neutro genere. Peccatum. Ariſtophanes in *Ranis*.

Βλάξ. Mollis, ignavus, diſſolutus. Item, ſtultus.

1 Περὶ ταύτων οἱ λαγωοὶ πάντες ἁλίσκονται δύο ἤπατα ἔχ.] Idem ex Theopompo referunt Ælianus *Hiſtor. Anim.* lib. v. cap. XXVII. & Athenæus lib. IX. pag. 401.

2 Βισάλτια. τὰ παρ' ἡμῖν πιστάκια λεγ.] Vide Athen. lib. XIV. 649. ex quo Suidas hæc procul dubio deſcripſit.

3 Ἁρπάκτειραν ἐρύκων ασ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. III. cap. XVI. ut Portus obſervavit.

4 Βιτέλλιος, βασιλεὺς Ῥωμ. ——καταχεῖσθαι ἐπεσήμηνε] Hæc omnia ſunt verba Joannis Antiocheni, quæ leguntur in Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis pag. 814. unde Suidas ea deſcripſit.

5 Σῖτον ἠρεῖτο] Apud Joannem Antiochenum hodie legitur ἐσιτοποιεῖτο. Vide etiam infra v. Ἠρεῖτο, ubi locus hic a Suida repetitur.

6 Ἀπεβύετο] Sic etiam legitur ſupra v. Ἀπεβύετο, ubi Suidas locum hunc reperit. Sed apud Joannem Antiochenum hodie ſcriptum eſt ἀπεπώματο.

7 Βίπννα] Videtur Suidas vocem hanc pro genere quodam calcei vel ſandalii accepiſſe, cum potius exiſtimem eſſe epithetum ſandaliorum. In codice enim MS. Epigrammatum ineditorum, ex quo locum hunc excerpſit Suidas, hexameter iſte ſic legitur:

Σάνδαλα μὲ τὰ ποδῶν θαλπτήρια ταῦτα βίπννα.

Ubi τὰ βίπννα manifeſte eſt epithetum ſandaliorum. Sic in alio Epigrammate itidem inedito:

Σάνδαλα ταῦτα Βίθννα, πολύπλεκτον δὲ Φιλαινὶς
Ποερφύρεον χαίτης φύτρον κεκρύφαλον.

Ubi τὸ Βίθννα pariter pro epitheto ſandaliorum accipitur. Cæterum pro βίπννα, ut Suidas hic habet, ſcribendum puto Βιθυνὰ, i. e. Bithyna, vel Bithynica; quoniam ſandalia Bithynica olim in pretio habita fuiſſe videntur. Hanc conjecturam egregie confirmat locus Epigrammatis, paulo ante adductus, in quo legitur Βίθννα, quod proxime ad Βιθυνὰ accedit. Neque eſt quod quis objiciat, hoc ſenſu potius dici debere σάνδαλα Βιθυνικὰ, non Βιθυνὰ, cum poſterius ſit ἐθνικὸν, prius vero κτητικόν. Nam, ut breviter ad hoc reſpondeam, ſæpiſſime τὸ ἐθνικὸν vel παραπλάσιον pro κτητικῷ a ſcriptoribus adhiberi ſolet. Sic apud Theocrit. Idyll. I. v. 125. νᾶσον τὰν Σικελὰν dictum eſt pro νᾶσον τὴν Σικελικὴν, ut Scholiaſta ibi notat. Æſchylus initio *Prometh. Vinct.* Σκύθης οἶμος dixit pro Σκυθικός. Alcæus in Epigrammate, Πέρσαν ἐρατὰν, pro Περσικὴν. Eodem modo Horatius init. Epiſt. ad Auguſtum: *Res Italas armis tuteris*; pro res Italicas. Plura hujus generis exempla a viris doctis paſſim obſervata ſunt.

8 Εὐτέχνων ἐρατὸν σκυτοτόμων κάματον] Pentametrum hunc ex Cod. MS. Epigrammatum ineditorum emendavi, qui in prioribus Editt. corrupte ſic legitur:

Εὐτέχνων ἐρατῶν σκυτοτόμων καμάτων.

Βλάκα. αἰπαλικὴ τὸν θύθη καὶ ἀνόητον. [1] εἴρηται δὲ ἀπὸ ἰχθύος πινὸς, ὁμοίου σιλύρῳ, ἀχρήστου δὲ ὄντος, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. [2] Πολιτείας δ'. Βλακικόν τε ἡμῶν τὸ πάθος. ὡς εἴ λέγοι τις, πνευμονίαν· ἀπὸ τῶν θαλαττίων ζώων ὄντως ἀναισθήτων. οἱ δ' ἀπὸ τῆς πρὸς τῇ Κύμῃ χώρας τῆς Βλακείας, ὃ μνημονεύει καὶ Ἀριστοτέλης. καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τέλος τι βλακενόμιον, ὃ οἱ ἀστρολόγοι τελοῦσι, διὰ τὸ τοὺς μωροὺς εἰσπέμπειν πρὸς αὐτούς. Ἐλινύουσα καὶ βλακεύουσα κλάειν ἔοικε. Καὶ ἡ αἰπαλικὴ τοῦ πληθυντικοῦ βλάκας. ἔστι δὲ μωρός τις, μὴ εἰδὼς τὰ πράγματα διακεῖσθαι.

βλάκας. Βλὰξ autem vocatur homo ſtultus, & qui judicio caret res diſcernendi.

Βλακεύειν, καὶ βλακεύει. μαλακίζεται. [3] Δαμάσκιος· Καὶ παροξύνων τῷ λόγῳ τοὺς ἐν ἔργῳ βλακεύοντας. ὑδρεμιᾶς γὰρ ἐπῆλθε κακίας ἐλάττω τοῦ ῥᾳθυμίαν, ἁπασῶν δὲ χεδὸν τὴν μεγίστην. Καὶ [4] Ξενοφῶν· Εἴ τις αὐτῷ δοκοίη τοῦ ποδὸς τοῦτο πεπαγμένων βλακεύειν, ἐπιλεγόμενος τὸν Ἡσίοδειον, ἔπαιεν ἐν τῇ βακτηρίᾳ.

Βλακεία. [5] Ὑφροψία. μωρία. Οἱ [6] φράτορες τριώβολον ἐλάμβανον βλακείας χάριν.

Βλακεία. ῥᾳστώνη. ἔκλυσις. χαυνότης. Οὐ γὰρ φρατηγῶν βλακείαις ἡ φιλοψυχίαις τὰ πράγματα ἐπέτρεψεν, ἀλλ' αὐτὸς ἐπὶ τὸν πόλεμον ἑαυτὸν ἀναδείξας ἡγεμόνα ἐξώρμησε.

Βλακικῶς. ἀντὶ τοῦ βραδέως. Ὡς [7] βλακικῶς ἥκουσας.

Βλάνων. ὄνομα κύριον. [8] Μόλις δὲ τοῦ Καρχηδονίων ἀπὸ τῆς καταπλήξεως ἀναλεξαμένων, μόνος ὁ Βλάνων καλούμενος οἰκείαν τῆς συμφορᾶς φωνὴν προέμενος εἶπεν.

Βλάσφη. βλάσφημα. καὶ ἡ αἰπαλικὴ τὸ βλάσφω.

Βλάσφημος. ὁ εἰς Θεὸν ἐξυβρίζων. καὶ Βλασφημῶ, αἰπαλικῇ συντάσσεται. Ἀππιανός· Οἱ δὲ ἐβλασφήμουν αὐτὸν, ὡς κακῶς ἐπὶ τοῖσιν ἀνδράσι τὰ πάντα διέποντα.

Βλαύτη. εἶδος ὑποδήματος. [9] Σοφοκλῆς· Σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος. τουτέστιν, ἀπὸ βλαύτης· ὡς ἔχων ἔχε χήματος. Καὶ αὖθις·

Ὁ [10] σκίπων, ᾧ ταῦτα τὰ βλαυτία, πότνια Κύπρι,
Ἄγχιλλα Κυνικοῦ σκῦλα Ποσωχάρους.

Βλάκα. In accuſativo [ſingulari:] fatuum, ſtultum. Ducta eſt ſignificatio iſta a piſce quodam, qui ſiluro ſimilis eſt, at inutilis prorſus, adeo ut ne canibus quidem eſui ſit. [Plato] *de Republ.* lib. IV. *Morbo ignaviæ & mollitiæ laboramus.* Quaſi quis dicat morbum pulmonis. Per metaphoram ductam a piſce, qui ſtupidus eſt. Alii vero dictum putant a Blacia, loco quodam Cumis vicino, cujus meminit & Ariſtoteles. Erat etiam Alexandriæ vectigal quoddam, βλακενόμιον vocatum, quod Aſtrologi pendebant, quod ſtulti ad eos accederent. *Cunctantem & ignaviæ indulgentem flere ſinunt.* Accuſativus pluralis eſt

Βλακεύειν, & βλακεύει. Mollis eſt & ignavus. Damaſcius: *Inertes & ignavos verbis excitans. Socordiam enim nullo vitio minorem judicabat, ſed omnium fere maximum.* Et Xenophon: *Et ſi quis illorum, quibus hoc negotii datum erat, minus ſtrenue manum operi admovere ei videretur, illum baculo percutiebat, alterum magis idoneum eligens.*

Βλακεία. Superbia. Stultitia. *Stratores triobolum accipiebant inertiæ cauſa.*

Βλακεία. Ignavia. Mollities. Socordia. Inertia. *Haud enim ſocordiæ & ignaviæ ducum res gerendas commiſit, ſed ipſe ſe imperatorem exercitus deſignans ad bellum profectus eſt.*

Βλακικῶς. Lente. Tarde. *Quam tarde miniſtras.*

Βλάνων. Blanon. Nomen proprium. *Cum autem Carthaginenſes ex illo pavore ſe vix recollegiſſent, ſolus ille, qui Blanon vocabatur, convenientem illius temporis calamitati vocem emittens dixit.*

Βλάσφη. Germen. Et accuſativus τὸ βλάσφω.

Βλάσφημος. Qui adverſus Deum impie loquitur. Et Βλασφημῶ, accuſativo jungitur. Maledico. Appianus: *Illi vero convitiis eum inſectabantur, quod omnia trium virorum arbitrio temere commiſiſſet.*

Βλαύτη. Genus calcei. Sophocles: *Properare laxatis habenis.* Vel, ἀπὸ ῥυτῆρος hic idem ſignificat, quod ἀπὸ βλαύτης: ut ſenſus ſit, eo ipſo corporis habitu, quo quiſque indutus eſt. Et [in Epigrammate:] *Hic ſcipio, & hi calcei, ſpolia Poſocharis Cynici, tibi, veneranda Venus, dicata ſunt.*

1 Εἴρηται δὲ ἀπὸ ἰχθύος πινὸς, ὁμοίου σιλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum, qui ea ex veteri Lexico Rhetorico ſe deſcripſiſſe teſtatur.

2 Πολιτείας δ'. Βλακικόν τε ἡμῶν τὸ πάθος] Aliter Erotianus v. Βλακεύειν: Ὡς ἐν Πλάτωνι ἐν α Πολιτείας φησί· Βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πάθος: quem locum Erotiani ad marginem Suidæ ſui Pearſonius etiam annotaverat.

3 Δαμάσκιος· Καὶ παροξύνων τῷ λόγῳ τοὺς ἐν ἔργῳ βλ.] Hoc fragmentum legitur etiam apud Photium in Excerptis ex Damaſcio pag. 1066. ut Pearſonius obſervavit.

4 Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. II. pag. 279. ut Portus monuit. Vide etiam infra v. Ἐπιπήδειος, ubi idem fragmentum repetitur.

5 Ὑφροψία] Huc ſpectant verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 36. Καὶ βλακεία, ἡ τοῦ ὑφροψίας ὁμιλία.

6 Οἱ φράτορες τριώβολον ἐλ.] Portus legendum putabat, οἱ φρέατορες: quæ conjectura temere damnanda non eſt. Triobolum enim apud Athenienſes merces erat Judicum, qui ideo ab Ariſtophane *Equit.* pag. 301. φρεάτρεις τριωβόλοι vocantur: quod tamen a Porto obſervatum non fuerat. Cæterum, cum fragmentum hoc breve ſit, nec de ſenſu auctoris ex quo Suidas iſta deſcripſit, certo conſtet, rem totam in medio relinquo.

7 Ὡς βλακικῶς ἤκουσας] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Avibus* pag. 557. (418. Ed. Baſ. P.)

8 Μόλις δὲ τοῦ Καρχηδ. ἀπὸ τῆς καταπλ.] Hæc ſunt verba Diodori in *Excerpt. Legat.* cap. XXVII. quæ etiam leguntur ſupra v. Ἀναλεξάμενον, ut Pearſonius recte obſervavit. Cæterum in *Excerptis Legat.* pro ἀναλεξαμένων, ut Suidas hic habet, hodie legitur ἀναψυξαμένων. Sed lectionem Suidæ præferendam eſſe monuimus etiam ſupra v. Ἀναλεξάμενον.

9 Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon.* pag. 301. ut Portus obſervavit. Suidas autem, veterem Scholiaſtam ſecutus, locum hunc Sophoclis male interpretatur. Rectius Triclinius: Σπεύδειν ἀπαλῶς ῥυτῆρος. ἤγουν ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς. αὐτὸ δ' ὡς ἴσχε ἔκαστον σχήματος. εἴρηται δὲ ὡς μεταφορᾶς τῶν ἡνιόχων πινὰς τραπωτοὺς, καὶ πώλους ἡνίας χαλῶντας, ὥστε ταχύτερον φέρεσθαι. Ῥυτῆρας γὰρ τοὺς χαλινοὺς φασι, ἃ καὶ ὑποδήματα, ὡς καὶ Σχόλια λέγει.

10 Ὁ σκιπίων, ᾧ ταῦτα τὰ βλ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigram-

Ἄγει-

Βλαυλίοις. σανδαλίοις. [1]Ἀριστοφάνης·

Ὅσῳπίναν ἀνὴρ πέπυσθ', ὅταν χεσεῖν,
Τοῖς τρόποισι τοῖς σοῖσιν ὥσῳπερ βλαυλίοις χρήσομαι.

ἐπειδὴ εἰώθασιν οἱ πίνοντες τοῖς τῶν ἄλλων ὑποδήμασι χρῆσθαι, εἰ ἐπείγοιντο πρὸς λάσανον. [2]λάσανα δὲ οἱ χυτρόποδες, τὰ μαγειρεῖα, ἔνθα τῇ βουλῇ σκευάζεται μετὰ τὰς θυσίας τὰ κρέα.

Βλαῦσος. ὄνομα κύριον. Ὑπάτων δὲ ἦσαν Ἰούνιος Βλαῦσος καὶ Λεύκιος. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀππίου Μάρκος.

Βλαισός. παραλυτικός. Διαφέρει βλαισὸς καὶ ῥαιβός. ὁ μὲν ἀπὸ τῶν γονάτων διεστραμμένους τοὺς πόδας· ὁ δὲ αὐτὰς τὰς κνήμας.

Πολλάκις[3] ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι πεθηλὼς
Βλαισὸς[4] Ἀχαρνείτης κισσὸς ἔρεψε κόμην.

καὶ βλαισοπόδης. βάτραχος.

Βλέμμυες. ἔθνος Λιβυκόν.

Βλεπεδαίμων. ὁ διεστραμμένους τὰς ὄψεις, καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πληγείς.

Βλέπειν[5] γάρ ἄνεκρυς δόξεις μ' Ἄρη. ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων παντὶ σθένει πράξειν καὶ σωτηρίαν παρέξειν βοήθειαν. Δόξεις με, φησίν, Ἄρεα ὁρᾶν καλοσθενικὸν καὶ πρακτικόν.

Βλέπουσες. ἀντὶ τοῦ ζῶσες. ὅτω[6] Σοφοκλῆς·

Οἱ δ' ὧν γελῶντες, κἀπιχαιρόντων κακοῖς
Τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κἤι βλέπουσα μὴ 'πόθουν,
Θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χερσὶ δορός.

Βλέπων. [7]Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἐπὶ δ' ὀφθαλμῷ τ' ἔστιν Ἀττικὸν βλέπων.

ἀντὶ τοῦ [8]κακοῦργον βλέμμα καὶ θρασικόν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐπὶ ἀναιδείᾳ διεβάλλοντο.

Βλέπων. ἀντὶ τοῦ βλέμμα. ὅπως Ἀριστοφάνης.

Βλεῖο. βουλικῶς. καὶ ζήτει τὸν κανόνα ἐν τῷ Ἐμπλείμιν.

Βλήδας.[9] ὄνομα Σκύθου.

Βλήτυες. ὅτω λέγουσι καὶ σκινδαψόν. [10]εἰσὶ δὲ παραπλήρωμα λόγων μὴ ἐχόντων λόγον. [11]Ἰόβας δὲ τὸν σκινδαψὸν ὄργανον μουσικὸν ἀποδίδωσι. τὸ δὲ βλήτυες χορδῆς μίμημα.

Βλαυλίοις. Sandaliis. Ariſtophanes: *Quod bibenti viro accidere ſolet, cum cacaturit: moribus tuis ut calceis utor.* Hoc ideo dictum, quia, qui bibunt, aliorum calceis uti ſolent, quando ventre urgente ad ſellas properant. Λάσανα enim [ſunt ſellæ familiaricæ. Item] ollæ & vaſa, in quibus Senatui carnes poſt ſacrificia parantur.

Βλαῦσος. Blæſus. Nomen proprium. *Conſules autem erant Junius Blæſus & Lucius.* Vide reliqua in v. Ἀππίου Μάρκος.

Βλαισός. Paralyticus. Differt βλαισὸς & ῥαιβός. Βλαισὸς enim eſt, cujus ſuræ ita ſunt diſtortæ, ut extrorſum promineant; ſive valgus. Ῥαιβὸς vero, cujus ſuræ introrſum actæ ſunt, ſive varus. † *Sæpe in ſcenis viridis & oblique ſerpens hedera Acharnenſis comam tuam texit.* Et βλαισοπόδης, rana.

Βλέμμυες. Blemmyes, gens Libyca.

Βλεπεδαίμων. Qui diſtortos habet oculos, & a dæmone quaſi percuſſus eſt.

Βλέπειν γάρ ἀντ. *Me enim videns Martem ipſum cernere tibi videberis.* Dicitur de iis, qui pollicentur ſe totis viribus aliquid facturos & opem alicui laturos eſſe. Exiſtimabis, inquit, cum me videbis, te videre Martem ipſum, in rebus gerendis ſtrenuum & promptum.

Βλέπουσες. Viventes. Ita Sophocles:

Illi igitur rideant, & inſultent malis
Hujus. Fortaſſe enim, etſi viventem non deſiderarunt,
Mortuum deplorabunt, cum bellum eos urgebit.

Βλέπων. Aſpectus. Intuitus. Ariſtophanes *Nubibus: Et vultui ejus ineſt Atticus aſpectus.* Id eſt, callidus & impudens. Attici enim ob impudentiam male audiebant.

Βλέπων. Idem quod βλέμμα, aſpectus. Sic Ariſtophanes.

Βλεῖο. Eſt optativi modi. Quære regulam in v. Ἐμπλείμιν.

Βλήδας. Bledas. Nomen Scythæ.

Βλήτυες. Sic & ſcindapſum appellant. Item verba nihil ſignificantia, quæ tantum complendæ orationis gratia adhibentur. Jobas vero ſcindapſum interpretatur inſtrumentum Muſicum. Eſt item βλήτυες vox, qua ſonum chordæ imitamur.

matis nondum, ut puto, a quoquam ante editi, quod ex Cod. MS. integrum hic cum Lectore communicabo. Λεωνίδα.

Ὁ σκήπων, ᾧ ταῦτα τὰ βλαυτία, πότνια Κύπρι,
Ἄγκειται Κωμικὰ σκῦλα Ποσιχαρέος.
Ὅλπη τε ῥυπόεσσα, πολυτρήτιόν τε πήρας
Λείψανον, ἠρχαίης παλλήμονα σοφίης.
Οἷδε Ῥόδων ὁ κάλλος, ὃ παίσσφον ἡνίκα σείσθων
Ἤρξατο, φρεσὶν ἧκέ τ' ἐπὶ σωφροσύνης.

In hoc Epigrammate philoſophus quidam Cynicus, formoſi adoleſcentis amore captus, philoſophia valere juſſa, baculum & peram reliquaque vitæ prioris inſignia adoleſcenti tradit Veneri conſecranda. Epigramma eſt ſatis planum & facile: cui proinde diutius non immorabor.

1 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 342. (239. Ed. Baſ. P.) ubi verſus ultimus rectius ſic legitur:

Τοῖς τρόποις τοῖς σοῖσιν ὥσπερ βλαυτίοισι χρῶμαι.

2 Λάσανα δὲ οἱ χυτρόποδες, τὰ μαγ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 690. ſed quæ nihil ad hunc locum faciunt.

3 Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι κ. ἐν σκ.] Unde diſtichum hoc depromptum ſit monuimus ſupra ad v. Ἀχαρνείτης.

4 Βλαισός] Hanc lectionem ſupra v. Ἀχαρνείτης ſollicitavi, exiſtimans, ejus loco legendum eſſe βλαυτὸς. Sed nunc aliter videtur, & τὸ βλαισὸς retinendum cenſeo, quoniam vox iſta ederæ optime convenit, ſi eam ita interpreteris, ut in verſione interpretati ſumus. Vide etiam infra v. Θυμέλη, ubi idem diſtichum repetitur; at pro βλαισὸς legitur βλαυτός.

5 Βλέπειν γὰρ ἄνεκρυς δόξεις μ' Ἄρη] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Pluto* pag. 37. (20. Ed. Baſ. P.) ubi vide Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

6 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 56. ut Portus obſervavit.

7 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 189. (116. Ed. Baſ. P.)

8 Κακοῦργον] Apud Scholiaſtam Ariſtophanis rectius legitur πανοῦργον.

9 Βλήδας. ὄνομα Σκύθου] Hujus mentio fit infra v. Ζέρκων.

10 Εἰσὶ δὲ παραπλ.] Lege, ἔστι δὲ ὡς παραπλ.

11 Ἰόβας δὲ τὸ σκινδ. —— μίμημα] Eadem habet Heſychius v Βλιτύειον, & Etymologus v. Βλίτυες.

Βληρόν.[1] τὸ δέλεαρ.

Βλῆτρον.[2] τὸ σύμβαλμα.

Βληχὴ, καὶ Βληχήματα. Φωναὶ προβάτων. καὶ Βληχώμενοι ᾠδὴ [3] Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ· τυτθοὶ, ποικίλῃ φωνῇ χρώμενοι. καὶ Βληχᾶσθαι γὰρ, τὸ τὰ πρόβατα ποικίλῃ κεχρῆσθαι φωνῇ. Καὶ αὖθις.[4] Βληχὴ τὰ τέκνα καὶ ὑδαμοῦς τῷ τρόπῳ.

Βληχώδης. προβάτοις τὸν νοῦν ὅμοιος. Μωρὸς δὲ ποιμὴν καὶ τὰ πάντα βληχώδης πέμπειν ἔμελλεν.

Βλήχων. ὁ γλήχων. ὅπερ λέγει ᾠδή Ἀττικοῖς. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης.[5] καὶ τὸ ἐφήβαιον Ἀριστοφάνης ὅπως ὀνομάζει.

Βληχωνία.[6] Ἀριστοφάνης·

Ἆρ' ἂν βλαβῆναί μοι δοκῶ,
Ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τὴν Ὀπώρας καλέσας;
Οὐκ· εἴγε[7] κυκεῶνος πίοις βληχωνίαν.

Καὶ[8] γὰρ οἱ μετὰ χρόνον ἐσθίοντες ὀπώραν πολλὴν, βλάπτονται. καὶ οἱ σωφρονίζοντες σωφρόνως. ἐπεὶ ἂν ἐδώκει καὶ ἡ ὀπώρα πόρνη, πρὸς ἀμφότερα ἔπαιξε. (Μετὰ τῷ β βληχωνίαν.) οἱ δὲ πολλὴν ὀπώραν ἐσθίοντες, ἐὰν βληχωνίαν πίνωσιν, οὐ βλάπτονται, μετὰ τὸ ὑπὸ τῷ ὀπῷ[9] καθεδίεσθαι τὴν καρδίαν. ἵνα ἂν ἡ δριμύτης[10] ἀποσυφῇ, ὁπόταν βλήχων ἐλάμβανον. καὶ Βληχωνίας, κυκεών.

Βληχρόν.[11] ἀσθενὲς ᾠδὴ Ὁμήρῳ καὶ Ἀλκαίῳ. Πίνδαρος δὲ ἀντὶ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτὸ λέγει.

Βλίττω.[12] ὁ βάτραχος.

Βλιμάζειν.[13] κυρίως τὸ τῆς ὑπογαστρίου καὶ τῆς στέρνης ἅπτεσθαι· ὅπερ ἐποίουν οἱ τὰς ὄρνιθας ὠνούμενοι· οἱονεὶ θλιμάζειν. οἱ δὲ Βλιμάζοντες, ἀντὶ τοῦ κακῶντες. Ἀποπίλλουσι δὲ καὶ κατεσθίουσι. Βλιμάζειν, τὸ ταῖς χερσὶ μαλθακίζειν. καὶ τὸ τὰ κηρία θλίψαι βλίσαι λέγει. καὶ Βλιμάζων, ὑποπιέζων τὸ μέλι τοῦ κηρίου.[14] καὶ Βλιμάσθομεν, ψηλαφῶμεν, ὀπτοθυμῶμεν.

Βληρόν. Esca.

Βλῆτρον. Circulus ferreus, qui duo ligna conſtringit.

Βληχὴ, & βληχήματα. Balatus ovium. Et βληχώμενοι apud Ariſtophanem *Pluto* ſignificat, balatum ovium imitantes. Βληχᾶσθαι enim dicitur de ovibus, cum balatum edunt. Et iterum: *Filii bardi & ſtupidi, & moribus hujus temporis minime accommodati.*

Βληχώδης. Ovillo ingenio præditus. [Id eſt, fatuus, ſtupidus.] *Stultus vero paſtor, & ovillo ingenio omnino præditus, miſſurus erat.*

Βλήχων. Idem ac γλήχων. Sic autem apud Atticos dicitur pulegium, quod eſt herbæ genus. Ariſtophanes etiam pubem ſic vocat.

Βληχωνία. Potio ex pulegio parata. Ariſtophanes: *An putas male mihi fore, Domine Mercuri, ſi poſt tantum temporis intervallum Oporam ſubigam? Non, ſi potionem pulegii ſumpſeris.* Qui enim poſt longum temporis intervallum multa poma edunt, damnum valetudini ſuæ contrahunt; itemque qui crebro coitu Venereo utuntur. Quoniam igitur Opora & meretricis nomen erat, ad utrumque alluſit propter vocem βληχωνίαν. Eſus enim pomorum valetudini non nocet, ſi pulegium bibatur, quoniam a ſucco ejus poma conſumuntur. Ut igitur acrimonia aliqua [poma comeſta] adſtringerentur, ſuccum pulegii ſumebant. Et βληχωνίας, potio ex pulegio confecta.

Βληχρόν. Apud Homerum & Alcæum ſignificat infirmum & debile: apud Pindarum vero, robuſtum & forte.

Βλίττω. Rana.

Βλιμάζω. Proprie ſignificat imum ventrem & pectus attrectare: quod faciebant illi, qui aves emebant. Dictum quaſi θλιμάζω, i. e. manu premere. Alii vero βλιμάζοντες interpretantur, lædentes. Aves enim vulſis plumis comedunt. [Proprie vero] βλιμάζω ſignificat, manibus premere. Et favos exprimere βλίσαι dicitur. Et βλιμάζων, mel ex favo exprimens. Et βλιμάσθομεν, attrectamus, concupiſcimus.

1 Βληρόν. τὸ δέλεαρ] Heſychius & Etymologus, Βλήρ. τὸ δέλεαρ.

2 Βλῆτρον] Eſt vox Homerica Il. O. v. 678. ad quem locum Poetæ vide veterem Scholiaſtam & Euſtathium.

3 Παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ] Pag. 33. (17. Ed. Baſ. P.)

4 Βληχὴ τὰ τέκνα κ. ἑξ.] Corruptus hic locus diu me exercitum habuit, de cujus vero ſenſu inveſtigando utique deſperaſſem, niſi in tantis tenebris facem mihi prætuliſſet Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 180. qui idem fragmentum auctius & emendatius exhibet, & ſimul nos docet, Eupolidem ἐν Δήμοις verbis iſtis perſtrinxiſſe filios Hippocratis, (non magni illius Medici, ſed alterius cujuſdam, qui tempore Ariſtophanis Athenis vivebat) qui tanquam bardi & ſtupidi a Comicis notari ſolebant. Verba Scholiaſtæ hæc ſunt: Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν. Οὗτοί εἰσι Τελίσιππος, Δημοφῶν, Περικλῆς, Μετωνυμικῶς εἰς ὠιδὴν. καὶ Εὔπολις φησὶν ἐν Δήμοις·

Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες,
Βληχροὶ τέκνα, κἀδαμῶς ἐς τρόπον.

Poſterior verſus non eſt ἀρχαῖος, quem ſic legendum & ſupplendum putem:

Βληχρὰ τέκνα, κἀδαμῶς ἐς νοῦν τρόπου.

Id eſt, *Filii Hippocratis ſunt ſubdititii, & ovibus ſtupidis ſimiles, & a moribus hujus temporis prorſus abhorrentes.* Sic enim legendum eſſe ſenſus ſuadet. Βληχροὶ autem proprie vocantur animalia balantia, ut oves: quod vocabulum, a Stephano in Theſauro Græcæ Linguæ omiſſum, in fragmento Æliani legitur etiam ſupra v. Ἀνωπελεῖν.

5 Καὶ τὸ ἐφήβαιον Ἀριστοφάνης ὅπως ὀνομάζει] Reſpexit Suidas ad locum illum Comici *Lyſiſtr.* pag. 840.

Κομψοπαίζω τὸν βληχῶ μ. παροπτιπλμφόν.

Dicitur enim & βλήχων & βληχώ.

6 Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 674. (460. Ed. Baſ. P.)

7 Κυκεῶνος] Scribendum κυκεῶνα, ut apud Ariſtophanem.

8 Καὶ γὰρ οἱ μετὰ χρόνον ἐσθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

9 Καθεδίεσθαι τὴν καρδίαν] Sic etiam legitur apud Enarratorem Comici: ſed male. Senſus enim potius requirit, ut ſcribatur καθεδίεσθαι τὴν ὀπώραν.

10 Ἀποσυφῇ] Rectius Scholiaſta Comici λιποσύφῃ.

11 Βληχρόν. ἀσθενὲς παρὰ Ὁμήρῳ] Imo ἀδληχρὸν non vero βληχρὸν apud Homerum legitur, ut Pearſonius etiam obſervavit.

12 Βλίττω] Heſychius, Βλίττειον, βάτραχον. Idem alibi: Βλίττω, βάτραχος. Etymologus quoque Βλίττειον interpretatur βάτραχον.

13 Βλιμάζειν. κυρίως τὸ ὑπογαστ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Aves* pag. 566. (389. Ed. Baſ. P.)

14 Καὶ βλιμάσθομεν, ψηλαφ.] Sic locum hunc in duobus MSS. Pariſ. exaratum reperi, qui in prioribus Editt. ſic legitur: καὶ βλιμάσθομεν, ψηλαφῶμεν, ὀπτοθυμῶμεν. Nota autem hæc Suidæ referenda eſt ad locum illum Ariſtoph. *Lyſiſtr.* p. 907. (567. Ed. Baſ. P.)

Ὥσθ' πάλαι δ' ὁρμῶσα κ' βλιμάσθαι κακ.

Βλίν☞. εἶδος ἰχθύος.

Βλιτάδας οἱ παλαιοὶ τὰς [1] εὐτελεῖς γυναῖκας ἔλεγον.

Βλίαρ. [2] Φύλλον συκῆς. ὅθεν καὶ βλίφυλλον, ἀντὶ τοῦ σύκινον.

Βλίττειν. [3] ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, περιέλκειν, καὶ τὸ ψηλαφᾶν, καὶ τὸ ἐκπιέζειν τὰ κηρία τῆς μελισσῶν, ἢ θλίβειν. Ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις. ὅπως Ἀριστοφάνης.

Βλιτομάμμας. [4] Καί σε καλοῦμεν βλιτομάμμαν. τουτέστι μωρόν. καὶ γὰρ τὸ βλίττον μωρόν ἐστι λάχανον.

Βλίτη☞. εἶδος βοτάνης.

Βλίτυει. [5] χορδῆς μίμημα.

Βλοσυρός. ἀξιωματικός. καταπληκτικός. φοβερός. σεμνός.

Βλωθρή. χλωρά. ἁπαλή. [6] θυαξής.

Οὐκέτι [7] συρίττων νόμιον μέλος ἀγχοῦ ἰαύτας
Ἁρμόσῃ [8] βλωθρᾶς, Θηλίμαχε, πλαλάνθ.

Βλωμός. τὸ κλάσμα τοῦ ἄρτου. [9] Ἡσίοδος·

Ἄρτον δειπνήσας τετράψυφον ὀκτάβλωμον.

Βλύδιον. ὑγρόν.

Βοαδρόμος. ὁ βοηθός.

Ὤιμ' [10] ὑπὲρ Ἀμβρακίας ὁ βοαδρόμος ἀσπὶς ἀείρας
Τεθνάμεν [11] ἢ φθύγγ' ἤθελεν.

Βοανεργεῖς. [12] υἱοὶ βροντῆς.

Βόας [13] θεωρεῖν εἰς κακὸν φράζειν φέρει.

Νεκροὶ βόες δηλοῦσι τοὺς λιμοῦ χρόνους.

Βοάσομαι [14] τὰν [15] ὑπέρτονον βοάν. Ἀριστοφάνης. Εἰ οὕτω, φησὶ Στρεψιάδης, ὁ παῖς ἐκπεπαίδευται, μέγιστον ὑπὸ τῆς χαρᾶς βοήσομαι.

Βόεια. μεγάλα. Ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν. Ἀριστοφάνης [16] Βατράχοις.

Βοείας. βύρσας.

Βοηδρομεῖν. μὴ σπουδῆς ὠθεῖσθαι. Κᾶρες δὲ ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν. Καὶ βοηδρομούντων ἐπὶ τούτῳ τῷ δήμοις, ἄλλος τις παρὼν βάρβαρος ἔτρωσε τὸν ἕτερον ὀπίσθιος, καὶ διεκέκλιτο ὑδέν.

Βοηδρομία. Βοηδρομεῖν μὴ τὸ βοηθεῖν ὠνομάζετο.

Βλίν☞. Blinus. Genus piſcis.

Βλιτάδας. Sic veteres viles mulieres vocabant.

Βλίαρ. Folium ficus. Unde & βλίφυλλος dicitur pro σύκινος, i. e. ficulneum.

Βλίττειν. Mel ex favis eximere. Item, tentare, attrectare, & favos apum comprimere. *Sed eum concluſum premis & emulges.* Sic Ariſtophanes.

Βλιτομάμμας. Stultus. Fatuus. [Ariſtophanes:] *Et te vocamus fatuum.* Blittum enim eſt olus inſipidum.

Βλίτη☞. Eſt genus herbæ.

Βλίτυει. Eſt vox, qua ſonũ chordæ imitamur.

Βλοσυρός. Auctoritate præditus. Formidabilis. Gravis.

Βλωθρή. Viridis. Tenera. Procera. [In Epigrammate:] *Non amplius, Therimache, prope altam iſtam platanum paſtorale carmen fiſtulis canes.*

Βλωμός. Fruſtum panis. Heſiodus: *Qui panem edit quatuor quadrarũ & octo buccellarum.*

Βλύδιον. Humidum.

Βοαδρόμος. Auxiliator. [Bellator. In Epigrammate:] *Sic in Ambraciæ oppidi defenſione fortis bellator clypeum elatum tenens mori quam fugere maluit.*

Βοανεργεῖς. Filii tonitru.

Βόας θεωρεῖν εἰς κακ. *Boves in ſomnis videre malũ portendit. Mortui boves famem ſignificant.*

Βοάσομαι τὰν ὑπέρτ. *Maximum clamorem edam.* Ariſtophanes. Si ita, Strepſiades inquit, filius meus inſtitutus eſt, maximum præ lætitia clamorem edam.

Βόεια. Magna. *Duodecim grandia verba proloqui ſolebat.* Ariſtophanes *Ranis.*

Βοείας. Pelles bubulas.

Βοηδρομεῖν. Feſtino curſu accedere. Apud Cares vero ſignificat opem ferre. *Cum populares ea re exciti ad opem ferendam concurrerent, alius quidam barbarus, qui tunc aderat, alterum invadentem vulneravit, nec ullum inter eos diſcrimen ſtatui potuit.*

Βοηδρομία. [Auxilium.] Βοηδρομεῖν ſignificat

1 Εὐτελεῖς] Malim εὐήθεις, ut habet Heſychius.

2 Βλίαρ] Vide Heſychium v. Βλικάς.

3 Βλίττειν. ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 336. (234. Ed. Baſ. P.)

4 Καί σε καλοῦμεν βλιτομάμμαν] Apud Ariſtoph. *Nubibus* pag. 180. (109. Ed. Baſ. P.) unde hæc deſcripſit Suidas, rectius ſic legitur:

——Καί σε καλοῦσι βλιτομάμμαν.

5 Βλίτυει. χορδῆς μίμημα] Vide ſupra v. Βλίτωρες.

6 Θυαξής] Sic etiam habet Heſychius, ſed male. Scribendum enim eſt εὐαξής. Enarrator Homeri ad Il. N. v. 390. Βλωθρή. μαλακή. παρὰ τὸ βλώσκειν, ὅ ἐστι βαίνειν. εὐαυξὴς γάρ.

7 Οὐκέτι συρίττων νόμιον μέλος ἄγχοῦ τ.] Diſtichum hoc legitur Epigrammatum lib. III. cap. XXVI. Epigr. 2. ut Portus etiam obſervavit.

8 Ἁρμόσῃ] In Anthologia loco laudato legitur ἁρμόζῃ, uti etiam hic metri & ſenſus gratia ſcribendum eſt.

9 Ἡσίοδος] *Oper. & Dier.* lib. II. v. 60.

10 Ὤιμ' ὑπὲρ Ἀμβρακίας ὁ βοαδρόμος ὠσπ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod legitur Anthol. lib. III. cap. V. Epigr. XIII.

11 Τεθνάμεν ἢ φεύγειν ἤθελεν] Scribe & ſupple,

Τεθνάμεν ἢ φεύγειν εἵλετ' Ἀριστοτέλας.

Sic enim recte legitur in Anthologia Epigrammatum.

12 Βοανεργεῖς. υἱοὶ βρ.] Sic apud Marcum cap. III. v. 17. Jacobus & Joannes Apoſtoli a Servatore noſtro vocantur, ubi ſcriptum eſt Βοανεργές, ut Portus etiam monuit.

13 Βοᾶς θεωρεῖν εἰς κακὸν πρ.] Duo hi verſus, ad ſomniorum interpretationem pertinentes, in antiquiſſimo MS. Pariſ. deſunt, & in altero ad marginem ſcripti leguntur, additis his verbis: Λύσις ὀνείρου. Νικηφόρου Πατριάρχου. Ἰαμβικοί. Cæterum, prior verſus tantum apud Nicephorum hodie legitur, non etiam poſterior. Aſtrampſychus vero utrumque habet.

14 Βοάσομαι τὰν ὑπέρτονον βοάν] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Nubibus* pag. 188.

15 Ὑπέρτονον] MSS. Pariſ. habent ὑπέρπικον. Sed in omnibus Editt. præcedentibus, uti & apud Ariſtophanem legitur ὑπέρτονον, quam proinde lectionem in hac Editione quoque retinendam cenſui.

16 Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 255. (166. Ed. Baſ. P.)

τετρα-

τυτέστιν, ἐπὶ μάχην σφαμεῖν. ἔστι δὲ ἡ [1] Βοηδρομία ἑορτή τις Ἀθήνησι καλουμένη, καθ' ἣν ἡμέραν ἐβοήθησεν ὁ [2] Ξοῦθος πολλῇ σπουδῇ πολεμουμένοις Ἀθηναίοις ὑπὸ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐρεχθεὺς τότε Ἀθηνῶν ἐβασίλευσεν.

Βοήθεον. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ μάχην ἔτρεχον. ἀλλ' οὐχὶ τὸ ἐβοήθουν, τουτέστι συνεμάχουν. καὶ Βοηθεῖ, δοτικῇ, ἀντὶ τοῦ μάχεται. [3] Ἐσμὸς γυναικῶν ὅτοσι θύρασι βοηθεῖ.

Βόθυος. εἶδος ἀστέρος. ζήτει ἐν τῷ Κομήτης.

Βολβός. [4] Ἀριστοφάνης· Καταφαγὼν βολβῶν χύτραν. ἐπὶ τῶν λαγνιζόντων. ὀπτηδείοι γὰρ εἰς συνουσίαν οἱ βολβοί. ἔστι δὲ εἶδος ὀσπρίου, ἢ καὶ κρομμύου. καὶ Βολβὸς, τὸ ὕδνον.

Βολεῶνας. [5] οὕτως οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ὃ ἡ κόπρος τῶν βοῶν καὶ ὑποζυγίων καὶ τῶν προβάτων βάλλεται.

Βολύ. μάχην. καὶ μεγάλην φωνήν.

Βόθυος. [6] τόπος τις ἰδίως ὕπω καλούμενος ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ· ὡς μνημονεύει Ἴσαιος καὶ Καλλισθένης ποιεῖται.

Βολίς. βέλος, ἀκόντιον, λογχάριον. καὶ Βόλος, τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγραν ἰχθύων. [7] ὡς Ἐπιγραμματικὸς·

Πίγρης μὲν πτανοῖσιν ἐφεὶς βόλον· ἐν δ' ἁλίοισι
Κλίτωρ· ὁ θηρσὶν Δᾶμις ἐρημονόμοις.

καὶ αὖθις·

Εὐσεβὲς [8] αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας.

καὶ βόλος, ὡς [9] Ἐπιγραμματικός·

Καὶ φελλὸν κρυφίων σῆμα λαχόντα βόλων.

Βόλιθος. [10] Ἀττικοὶ ὅτε λέγουσι χωρὶς τοῦ β, ὅταν ἡμεῖς βόλβιτον. Ἀριστοφάνης· Ἐπεφόρτισε δὲ πᾶσι βολίτοις. τουτέστιν, ὡς πᾶσιν τρυφῇ, καὶ πᾶσιν ἀγαθοῖς. Βολίτοις δὲ, ὅτι περὶ βοῶν ὁ λόγος. ὅτε δὲ λέγονται οἱ σπέλεθοι τῶν βοῶν.

Βολίτης [11] δίκαι. περὶ τῶν ἐπὶ μικροῖς δίκας ὑπεχόντων. ὁ γὰρ Σόλωνος νόμος καὶ τὸν βόλιτον ὑφελομένους κολάζει.

Βόλος. ἡ δρόσος.

Βόλος ὁ κυβευτικὸς ἀγύρτης λέγεται. ἔστιν ἐν τῷ Ἀγύρτης.

Βομβάζειν. [12] φθέγμα ἐπὶ τῶν ληρούντων καὶ πωθάζειν λεγόμενον.

Βομβαύλιοι. [13] ἀντὶ τοῦ αὐληταί. τὸ δὲ βομβύ-

opem ferre, vel ad prælium accurrere. Eſt autem Boedromia feſtum Athenis, inde ita vocatum, quod [Ion] Xuthi filius celeriter opem tuliſſet Athenienſibus, cum ab Eumolpo Neptuni filio bello premerentur, regnante Athenis Erechtheo.

Βοήθεον. Ad prælium accurrebant: non autem, bellum gerentibus opem ferebant. Et βοηθεῖ, cum dativo, pugnat. [Ariſtophanes:] *Multitudo hæc fœminarum foris opem nobis latura eſt.*

Βόθυος. Stellæ genus. Quære in v. Κομήτης.

Βολβός. Bulbus. Ariſtophanes: *Devorata bulborum olla.* Dicitur de hominibus admodum libidinoſis & laſcivis. Bulbi enim ad coitum Venereum faciunt. Eſt autem genus leguminis, vel etiam cepæ. Et βολβὸς, tuber.

Βολεῶνας. Sic Attici vocant loca, in quæ boum & jumentorum & ovium ſtercus conjicitur. Sterquilinia.

Βολύ. Pugnam. Item, ingentem clamorem.

Βόθυος. Locus quidam proprie ſic dictus in Sacra Via, cujus mentionem facit Iſæus & Calliſthenes.

Βολίς. Telum, jaculum, parva lancea. Et βόλος, rete piſcatorium. In Epigrammate: [*Tres venatores hæc Pani dona dedicarunt:*] *Pigres, qui volucres; Clitor, qui piſces; & Damis, qui feras ſylveſtres reti capere ſolebat.* Et iterum: *Promontorium mergorum piſces capientium apta ſedes.* Et βόλος, jactus retis. In Epigrammate: *Et ſuber retium ſub aqua latentium indicium.*

Βόλιθος. Sic Attici ſine β dicunt, quod nos vocamus βόλβιτον. Stercus boum. Ariſtophanes: *Me omni ſtercorum genere aluerunt.* Quaſi diceret, omni deliciarum & bonorum genere. Βολίτοις vero dixit, quia de bobus loquitur. Sic autem ſtercus bubulum appellatur.

Βολίτης δίκαι. Judicium fimi. Solonis enim lex etiam illos puniebat, qui fimum furati eſſent.

Βόλος. Ros.

Βόλος ὁ κυβ. Eſt quidam jactus talorum, qui ἀγύρτης dicitur. Vide in v. Ἀγύρτης.

Βομβάζειν. Vox, qua aliquem deridemus.

Βομβαύλιοι. Tibicines. Pro βομβύλιος [Ari-

1 Βοηδρομία, ἑορτή τις Ἀθήνησι καλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Harpocratione. Βοηδρομία autem, cum pro feſto accipitur, ſcribendum potius eſt πεντηκοστύνους Βοηδρόμια, ut Λώαια, Διονύσια, Θεσμοφόρια, & reliqua feſtorum nomina.

2 Ὁ Ξοῦθος] Imo, Ἴων ὁ Ξούθου, ut recte legitur apud Harpocrationem.

3 Ἐσμὸς γυναικῶν ὅτ.] Verſus hic apud Ariſtoph. *Lyſiſtr.* pag. 858. (549. Ed. Baſ. *P.*) rectius ſic legitur:

Ἐσμὸς γυναικῶν ὅτοσι θύρασιν αὖ βοηθεῖ.

4 Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 756. (509. Ed. Baſ. *P.*)

5 Βολεῶνας. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ καλ.] Ex Harpocratione.

6 Βόθυος. τόπος τις ἰδίως ὕπω καλ.] Ex Harpocratione.

7 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. XII. ut Portus monuit.

8 Εὐσεβὲς αἰθυίαις ἰχθ.] Integrum Epigramma, ex quo Pentameter hic decerptus eſt, exſtat Anthol. lib. VI. cap. III. Epigr. III. ut Portus etiam monuit.

9 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VI. cap. III. Epigr. IV. ut itidem Portus obſervavit.

10 Βόλιτος. Ἀττικοὶ ὅτε λίσπι χωρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Acharnenſ.* pag. 420. (301. Ed. Baſ. *P.*)

11 Βολίτης δίκαι. περὶ τῶν ἐπὶ μικρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 328. (227. Ed. Baſ. *P.*)

12 Βομβάζειν] Formatum a βόμβαξ, qua voce uſus eſt Ariſtoph. *Theſmophor.* pag. 767.

13 Βομβαύλιοι] Voce hac uſus eſt Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 412. (295. Ed. Baſ. *P.*) ubi vide veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

λιῶν, ἐν ᾧ ποθ' ἡκὴ τῶ α εἶπε βομβαύλιῶν, παίζων πρὸς τὸν αὐλόν.

Βομβεῖ. καὶ περιβομβεῖ. [1] Σιμοκάτης· Ὡς δὲ τὸ Περσικὸν περιεβόμβει τέρας, παρεθορυβεῖτο τὸν πολέμιον. Βόμβος δὲ, ὁ ἦχος τῆς μελισσῶν. Βόμβος, ψόφος τις.

Βόμβησεν. ἐψόφησέ πως.

Βομβοῦσιν αἱ μέλισσαι, ὅταν τις προσίῃ μύρῳ ὀζων. Πολιτείας Γ'. † Καὶ [2] οἱ περὶ τὸν Διονυσίῳ βομβοῦντες τράπεζαν, καὶ περὶ τὸν Ἀλεξάνδρου μεμιυότες δεῖπνα καὶ χεῖρας, καὶ ἄλλοι, ὃς εἶπον, Ὀρέστης, Μαρσίας, Καλλίας θ' Ἀθηναίοις κόλακες [3] σὺν ἑτέροις, καὶ ὅδε πρὸς Ῥωμαίους Ἄλβιος ἄνομα.

Βομβυλιός. ζῶον, ἢ τὸ βησίον λεγόμενον. [4] καὶ εἶδος μελίσσης, ἀπὸ τοῦ βομβεῖν, ὅτι πηλῷ τὰ κηρία πλασσόυσι. Βομβυλιὸς ζῶόν ἐστι πρόσπλησιον μελίττῃ, ὠνομασμένον ἀπὸ τοῦ βόμβου, ὃν ἐκεῖνο βομβεῖ.

Βομβυλιός. εἶδος μελίσσης. καὶ εἰρηται πρὸς τὸ βομβεῖν. καὶ παροιμία· Βομβυλιὸς ἄνθρωπος. ἐπὶ τοῦ ἀκάρπου· παρόσον μὴν βομβυλιός ἐστι μελίσσης εἶδος, ὅτι πηλῷ πλασσόυσι τὰ κηρία.

Βομβύλιον. [5] σκεῦος προγυλοειδές.

Βονιφάτιος. ὄνομα κύριον.

Βοοβοσκός.

Βοοθύτης. ὁ τὰς βόας βάλλων πελέκει.

Βοὸς κέρας. [6] Ὅμηρος·

Ἧτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα.
κηλεστεύαζον γὰρ σύριγξ ὅτι κέρατος βοείου, ἵνα περιεπλέσσαν τῇ ὁρμιᾷ, ἵνα μὴ οἱ ἰχθύες διαβρώσωσι τὸν λίνον.

Βοῶμεν. ὁμόσωμεν. καὶ Βοώμενον, ὀνομαζόμενον.

Βοώνης. [7] οὗτος πρὸς τῆς πόλεως ᾑρεῖτο, ἵνα βοῦς αὐτῇ πρίηται πρὸς τὰς θυσίας. ἦν δὲ λαμπρὸν τὸ βοώνιον γενέσθαι, ἐπειδὴ στρατηγοὺς φασὶ βοώνας μάλιστα χειροτονεῖσθαι.

Βοῶπις. μεγαλόφθαλμος. [8] βύρφθαλμος.

Βοώτης. ἄστρον πλησίον τῆ Ἄρκτου. ὁ δ' αὐτὸς καὶ Ἀρκτοφύλαξ καλεῖται. ὃν τῷ Ἄρκτῳ.

Βοώτης. αἱ [9] μέγισται ἀρχαὶ πρὸς Ἀθηναίοις ἀπὸ τούτων ἐχειροτοῦντο.

Βοωπίαις. [10] Καί τινων βοωπίαις ἐφεστώτων, τῶν δὲ ἄλλων τῶν περὶ βασιλέα τοῖς ἐρύμασιν ἐνεμιμένων. Κείτου [11] ἐν τοῖς Γετικοῖς.

stophanes] addito α [Comice] dixit βομβαύλιος, alludens ad vocem αὐλός, quæ tibiam significat.

Βομβεῖ. Bombum edit. Et περιβομβεῖ, circumsonat. Simocatta: *Cum vero exercitum Persicum* [*rumor ille*] *clarius circumsonaret, hostis dolore affici cœpit.* Est autem βόμβος sonus apum. Item, strepitus quivis.

Βόμβησεν. Bombum & strepitum edidit.

Βομβοῦσιν αἱ μέλ. Apes bombum edunt, cum quis unguentum olens ad eas accedit. [Plato] lib. IX. *de Republ.* † *Et illi, qui Dionysii mensam circumstrepunt, & Alexandri epulis avide inhiant, manumque ejus adulatorio more osculantur, & illi, quos dixi, Orestes, Marpsias, & Calliæ assentatores cum sociis; itemque Albius ille Romanus.*

Βομβυλιός. Bombylius, animal; quod etiam βησίον vocatur. Item genus apis, quæ favos ex luto fingit. A verbo βομβεῖν, bombum edere. [Aliter.] Βομβυλιὸς animal est api simile, dictum a bombo, quem edit.

Βομβυλιός. Apis genus, quod dictum est a bombo, quem edit. Et proverbium: *Homo bombylius.* Id est, inutilis. Bombylius enim est genus apis, favos ex luto fingentis.

Βομβύλιον. Vas quoddam rotundum.

Βονιφάτιος. Bonifacius. Nomen proprium.

Βοοβοσκός. Boum pastor.

Βοοθύτης. Qui boves securi mactat.

Βοὸς κέρας. Bovis cornu. Homerus: [*Plumbum,*] *quod cornui bubulo* [*in hamo*] *aptatum est.* Fistulam enim ex cornu bubulo conficiebant, qua funiculum piscatorium circundabant, ne pisces eum arroderent.

Βοῶμεν. Juremus. Et Βοώμενον, invocatum.

Βοώνης. Boum emptor. Hic a civibus eligebatur, ut boves ad sacrificia emeret. Erat autem munus istud valde honorificum, quoniam Boonæ exercitus duces plerumque creari solebant.

Βοῶπις. Magnos oculos habens. Pulchris oculis prædita.

Βοώτης. Bootes, astrum ursis vicinum, quod etiam Ἀρκτοφύλαξ vocatur. Vide in v. Ἄρκτος.

Βοώτης. [Imo Βοώνης.] Ex horum ordine Athenis summi Magistratus creabantur.

Βοωπίαις. [Arationibus.] *Cum alii agriculturæ præfecti essent, alii vero castellorum curam gererent.* Criton in *Geticis.*

1 Σιμοκάτης· Ὡς δὲ τὸ Περσ.] Apud Simocattam lib. II. cap. II. locus hic ita legitur: Ὡς δὲ τὸ Ξέρξου τὸ Περσικὸν περιεβόμβει τέρας &c. Sed pro περιεβόμβει potius scribendum est περιεβόμβει, ut Suidas hic habet.

2 Καὶ οἱ περὶ τὸν Διονυσίῳ βομβ.] Fragmentum hoc Æliano tribuit Kuhnius. Vide etiam infra v. Διώνυμος & Κλείσφος.

3 Σὺν ἑτέροις] Scribendum puto σὺν ἑταίροις, i. e. cum sociis.

4 Καὶ εἶδος μελίσσης] Vide Enarratorem Comici ad *Acharnens.* pag. 413. & ad *Vespas* pag. 438.

5 Βομβύλιον. σκεῦος προγ.] Hesychius & Etymologus vas istud rectius vocant βομβύλιδες, quos vide. Scholiasta Apollonii Rhodii ad lib. II. v. 571. βομβύλιον vocat. Vide etiam Casaub. ad Athen. lib. VI. cap. XVIII.

6 Ὅμηρος] Il. Ω. v. 81. ubi vide Scholiastam. Hesychius: Βοοσκέρας (lege Βοὸς κέρας) τὸ περιπεφυκὸς τῇ ὁρμιᾷ κέρας καπὶ τὸ ἄγκιστρον: quæ nota itidem ad modo laudatum locum Homeri referenda est.

7 Βοώνης. ὅτις παρὰ τὴν πόλ.] Vide Harpocrationem.

8 Εὐρύφθαλμος] Hæc vox in prioribus Editt. deest, quam ex MSS. revocavi.

9 Αἱ μέγισται ἀρχαὶ παρὰ Ἀθηναίοις ἀπὸ τούτων ἐχειρ.] Hæc ad vocem Βοώνης pertinent, ex Harpocratione desumpta, & in locum alienum translata, ut Pearsonius recte observavit.

10 Βοωπίαις] Vide Hesychium v. Βοωπῖν.

11 Κείτου] In prioribus Editt. male legitur Κέρτου, cujus loco in uno codice Paris. recte scriptum reperi Κείτου.

Βοπόρεις.[1] ὧδε Ἡροδότῳ ὀβολοὺς μεγάλους.

Βορᾶς. βρώσεως, ἢ τροφῆς. Βορρᾶς δὲ, ὁ ἄνεμος. καὶ κλίνεται Βορρᾶ. ἡ θύελλα τῶν πληγωλικῶν, Βορραῖ. Σχληροὶ Βορραῖ ἐπιπνεύσαντες. καὶ Βορέας, Βορέα. καὶ Βορραίη. [2] Λαίλαπι Βορραίῃ κλασθὲν ἐπέλικε.

Βορβόρσπιν. κῆπον. σημαίνει δὲ τὸ μόριον.

Βορβοροπαλάσξις.[3] Ἀριστοφάνης. ἀντὶ τοῦ ταραχώδες ἢ ταράττων ἡμῶν τὴν πόλιν, καὶ θορυβῶν ὥσπερ βόρβορον· θορύβου πλήθους τὴν πόλιν καὶ βορβόρου. καὶ παροιμία·

————Βορβόρῳ ὕδωρ
Λαμπρὸν μιαίνων, ὕπου θύρσεις ποτόν.

ἐπὶ τοῦ τὰ κάλλιστα μιγνύντων αἰσχίστοις.

Ἐκδηλός[4] ἐστι βόρβορος ψυχῆς ῥύπος.
Ἰλὺν πεπλυκώς, τὸν νοῦν νόσῳ βλάβην.

Βορβορυγμός. ὁ ἦχος τοῦ ὕδατος ὑπιφερόμενος. Ἡ φάρυγξ ἐκελάρυζε, καὶ πολὺς ἐν τῷ στόματι ἦν βορβορυγμός.

Βορβορυγμός.[5] ἦχος ἐν τῷ στόματι. σύνθημα δὲ ἐστι τοῖς καμήλοις τοῦ καθέζεσθαι ὁ τοιοῦτος ἦχος.

Βοριανθος. Οἱ βάρβαροί τινες κλείνασι Βοριανθον τυραννήσαντα, ταύτῃ πεισάγεσθαι τὸν τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸν ἡγούμενοι εἰς εὔνοιαν. καὶ δὴ ἀφικόμενοι τῆς τοῦ Βοριάνθου αὐθεντῶν τινες, ἆθλα τοῦ φόνου τὸν ἄνδρα πεπραγμένων ἠξίουν ὧδε Σκιπίωνος κομίζεσθαι. ὁ δὲ [6] Σκιπίων ἀποκρίνεται, μηδαμῶς εἶναι Ῥωμαίοις ἔννομον, ἐν ἐπαίνῳ ποιεῖσθαι τὰς κατὰ τῶν στρατηγῶν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιχειρουμένας ἐπιβουλάς.

Βορόν. βρωτικόν. ὀξυτόνως. [7] Ἀριστοφάνης· Μιαρὸν τὸ ζῷον, κάκοσμον, καὶ βορόν.

Βόσιν.[8] τροφήν.

Βοσκήσομεν. θρέψομεν. καὶ Βόσκουσαν. τρέφουσαν. Σοφοκλῆς[9] ὧδε Οἰδίποδι·

Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καλαιχύνεσθ' ἔτι
Γένεθλα, τὴν γῆν πάλλα βόσκουσαν φλόγα
Αἰδεῖσθ' ἄνακτος ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
Ἀκάλυπτον ὧπου δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
Μητ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς πεσσδέξεται.

Βοσόρ. τὸ ἱμάτιον τὸ ἀπὸ κόκκου βεβαμμένον τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ.

Βόσπορος.[10] πόλις ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἣν Βωχάνος ὁ Τοῦρκος ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ βασιλέως ἐπόρθησε.

Βοπόρεις ὀβελούς. Sic Herodotus magna verua vocat.

Βορᾶς. Pabuli. Cibi. Βορρᾶς vero, Boreas ventus. Declinatur Βορρᾶ, Boreæ. Et rectus pluralis Βορραῖ. *Cum aſperi & vehementes Boreæ flarent.* Et Βορραίη, [adjectivum a Βορρᾶς.] *Vehementi vento Boreali antennam fractam vidit.*

Βορβόρσπιν. Partem obſcœnam. Pudendum.

Βορβοροπαλάσξις. Apud Ariſtophanem ſignificat turbulentiſſime, vel, urbem noſtram turbans ut cœnum : urbem noſtram tumultu & cœno replens. Et proverbium : *Limpidam aquam, quam cœno inquinaveris, nunquam invenies potui aptam.* Dicitur de iis, qui res pulcherrimas cum fœdiſſimis miſcent.

Lutum manifeſtas animæ ſordes ſignificat.
Si lutum naviges, menti tuæ malum aliquod portendi ſcito.

Βορβορυγμός. Sonus aquæ. *Fauces ſonabant, & magnus ore edebatur ſtrepitus.*

Βορβορυγμός. Sonus, qui ore editur. Hujuſmodi vero ſono camelis ſignum datur, ut conſideant.

Βοριανθος. Borianthus. Barbari quidam Borianthum tyrannum interfecerunt, hac ratione putantes ſe ducis Romanorum benevolentiam ſibi conciliaturos eſſe. Quidam igitur percuſſorum Scipionem adeuntes cædis perpetratæ præmia ab eo poſtularunt. Quibus Scipio reſpondit, non ſolere Romanos probare inſidias, quas milites contra duces ſuos moliti eſſent.

Βορόν. Voracem. Cum acuto ſcribitur. Ariſtophanes: *Animal impurum, fœtidum, & vorax.*

Βόσιν. Cibum. Alimentum.

Βοσκήσομεν. Paſcemus. Alemus. Et βόσκουσαν, paſcentem, alentem. Sophocles de Oedipode : *At, ſi homines non veremini, almum ſaltem & clariſſimum ſidus Solis verentes, piaculum ejuſmodi manifeſtare erubeſcite, quod neque tellus, neque mare ſacrum, neque lux admittat.*

Βοσόρ. Sic Hebraice vocatur veſtis cocco tincta.

Βόσπορος. Boſporus, urbs ad Helleſpontum ſita, quam Bochanus Turcus ſub Juſtiniano Imperatore vaſtavit.

1 Βοπόρεις. παρὰ Ἡροδότῳ ὀβ.] Scribe, Βοπόρεις ὀβελούς. παρὰ Ἡροδότῳ τοὺς μεγάλους. Locus autem Herodoti, ad quem Suidas reſpexit, exſtat. lib. II. pag. 90. ut Portus monuit.

2 Λαίλαπι Βορραίῃ κλασθὲν ἐπ.] Scribe & ſupple, Λαίλαπι Βορραίῃ κλασθὲν ἐπεῖδε πέρας. Sic enim recte legitur infra v. Λαίλαψ. Pentameter autem hic decerptus eſt ex Epigrammate, quod ex codice MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibuimus ſupra v. Ἄπης.

3 Ἀριστοφάνης] *Equitibus* pag. 304. (206. Ed. Baſ. *P.*)

4 Ἐκδηλός ἐστι βόρβορος ψυχῆς ῥύπος. Ἰλὺν πεπλ.] Duo hi verſus onirocritici (qui leguntur apud Aſtrampſychum) deſunt in MS. Pariſ. A. iidemque in MS. B. ad marginem leguntur.

5 Βορβορυγμός. ἦχος ἐν τῷ στόμ.] Sic habent MSS. Pariſ. In prioribus vero Editt. vox βορβορυγμὸς deſideratur, & quæ ſequuntur præcedenti articulo annexa leguntur.

6 Ὁ δὲ Σκιπίων ἀποκρίνεται, μηδαμῶς εἶναι Ῥωμ.] Hæc repetuntur infra v. Ἐπιβουλή.

7 Ἀριστοφάνης· Μιαρὸν τὸ χρ.] Apud Ariſtophanem in *Pace* pag. 626. (435. Ed. Baſ. *P.*) locus hic rectius ita legitur:

Μιαρὸν τὸ χρῆμα, κάκοσμον, βορόν.

De ſcarabæo Comicus ibi loquitur.

8 Βόσιν] Ab inuſitato verbo βόω: unde βόσκω, paſco.

9 Σοφοκλῆς] *Oedip. Tyran.* pag. 206. ut Portus monuit.

10 Βόσπορος. πόλις ἐπὶ τοῦ Ἑλλ.] Vide Procop. *de Bello Perſ.* lib. I. cap. XII.

Βόσπο-

Βόσποροι δύο· ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα· ὁ δὲ Θρακικὸς, ὡς φησι Φιλαίας.

Βόστρυχος. πλέγμα τριχῶν γυναικείων. [2] ἐν Ἐπιγράμματι·

Εἰπὲ, τίνι πλέξεις ἔτι βόστρυχον;

Ἀριστοφάνης· [3]

Πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ
Τῶν σῶν βοστρύχων.

Ἐναλείφειν [4] τὰς τρίχας, καὶ ἀφιδιθέναι τοὺς βοστρύχους, θύθυς ἅπασι προσήκειν, ὅτι ἀνθρωπος ἐστι τῇ Χίων Θεᾷ καὶ τοῖς Ἰθυφάλλοις ὠργίακεν.

Βοτά. βοσκήματα. καὶ Βοτάνη, ὁ χόρτος. Καδμείων τινὲς ἱπποβοσκοὶ περὶ βοτάνης τινὸς πρὸς Μινύων ἤριζον. † Τὰς πλησίον ὑπερβάλλοντας λόφους, μετὰ δύσασθαι τὸ πεδίον παντοίων βοτῶν.

Βοτικὰ κύπελλα. ἐν [5] Ἐπιγράμματι. καὶ Βοτῆρες, ποιμένες.

Βοτήρ, καὶ δοτήρ. Δώτωρ δὲ καὶ βώτωρ.

Βοτός. τροφὴ, ἢ βοσκή. καὶ βροτὸς, ὁ ἄνθρωπος.

Βοτρυδόν. [6] ἐπαλλήλως. [7] ἢ ἑτέρα τῆς ἑτέρας ἐχομένη, ὡς ῥᾶγες τοῦ βότρυος.

Βότρυν. τὸν ὀπώραν· οὐχὶ τὸ σταφυλὴν μόνον. καὶ μήποτε [8] τὸν [9] βοτρυώδη ὀπώραν.

Βότρυν καλέσθαι, ὁμβρικὸν δηλοῖ [10] λύσιν.

Βοτρυώδωρος. ἡ εἰρήνη. ἐπεὶ αἱ ἄμπελοι ἐν εἰρήνῃ φύονται. [11] Ἀριστοφάνης· Ὦ πότνια βοτρυώδωρε. καὶ παροιμία· Βότρυς πρὸς βότρυν πεπαίνεται. ἐπὶ τοῦ ἐξισοῦσθαι φιλονεικούντων.

Βοτρυοσταγῆ [12] ἔρνη. Ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ὀπτιπλεύμασι τὰ Βότρυος ὑπομνήματα, καὶ τὰ Φιλαινίδος, καὶ τὰ ἄλλων ἀναισχυντογράφων.

Βάβοτον [13] Ὀρβηλοῦ πρὸς σφυρόν. καὶ Βαβολος, ἡ πολλὴν τροφὴν ἔχουσα.

Βόσποροι δύο. Bosphori duo sunt: alter prope Propontidem, qui Thracicus dicitur: [alter vero Cimmerius appellatus,] ut ait Philæas.

Βόστρυχος. Cincinnus muliebris. In Epigrammate: *Dic, cui nectas adhuc cincinnum.* Aristophanes: *Vehemens enim me cincinnorum tuorum amor inquietat.* † [*Si aliquis*] *capillos inungat, & in cincinnos colligat, illico in promptu cuivis est dicere, hominem eum Chiorum Deæ & Ityphallorum orgia celebrasse.*

Βοτά. Pecudes. Et βοτάνη, herba. *Quidam pastores equorum inter Cadmeos cum quibusdam Minyarum de herba contendebant.* † *Vicinis collibus superatis, planitiem omnigenis pecudibus refertam invenient.*

Βοτικὰ κύπελλα. Pastoralia pocula. In Epigrammate. Et βοτῆρες, pastores.

Βοτήρ, & δοτήρ, [per ο scribuntur.] Δώτωρ vero & βώτωρ [per ω.]

Βοτός. Cibus, vel pabulum. At βροτός, mortalis.

Βοτρυδόν. Dense instar racemi. Vel ita, ut alter alteri adhæreat, tanquam acini racemorum.

Βότρυν. Non solum uvam, sed etiam omnis generis fructus arboreos, vel poma, significat. Forte tamen solum tantum fructum vitis significat.

Βότρυν κατέδειν, ὄμβρους. *Uvas comedere, inundationem imbris significat.*

Βοτρυώδωρος. Uvarum donatrix. Epithetum pacis. Tempore pacis enim vites nascuntur. Aristophanes: *O veneranda pax, uvarum [altrix &] donatrix.* Et proverbium: *Uva juxta uvam matureſcit.* Dicitur de iis, inter quos mutua est æmulatio.

Βοτρυοσταγῆ ἔρνη. Vites. † *Eum Botryis, ac Philænidis, aliorumque hujusmodi lasciviæ scriptorum commentarios obscœnitate sua superasse.*

Βάβοτον. Pascuis & pabulo abundantem. *Ad imam montis Orbeli partem pascuis abundantem.*

1 Βόσποροι δύο· ὁ μὲν κατὰ τὴν Προπ.] Locus hic mutilus videtur; quem proinde sic legerim & suppleverim: Βόσποροι δύο. ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα, ὁ Θρακικὸς καλούμενος· ὁ δὲ Κιμμέριος. Haud enim persuadere mihi possum, nostrum Geographiæ adeo imperitum fuisse, ut Bosporum Thracicum diversum statueret ab eo Bosporo, qui Propontidi vicinus erat, cum Geographiæ vel leviter gnari haud ignorent, Bosporum Thracicum inter Propontidem & Pontum Euxinum interjectum esse.

2 Ἐν Ἐπιγράμματι] Epigramma integrum, ex quo locus hic decerptus est, legitur Anthol. lib. VII. pag. 590.

3 Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 752. (506. Ed. Bas. *P.*)

4 Ἐναλείφειν τὰς τρίχας, &c. ἀφιδ.] Locus hic est mutilus, qui ex Synesii *Encom. Calvit.* pag. 85. unde eum Suidas descripsit, sic supplendus est: Ἀλλ' εἰ μόνον ἐν τούτῳ φανείη, ὡς ἐοικὸς τὰς τρίχας ποιεῖσθαι, ὡς ἐναλείφειν τι αὐτὰς καὶ ἀφιδρύειν κατὰ βοστρύχους, οὗτος ἅπασι προσήκειν λέγειν, ὅτι ἄνθρωπος ἐστι &c. Verba ultima fragmenti hujus leguntur etiam infra v. Ὄρχια.

5 Ἐν Ἐπιγράμματι] Epigramma integrum, ad quod Suidas hic respexit, ex codice MS. Anthologiæ inditæ integrum exhibuimus supra v. Ἀμφιλαφῆ.

6 Βοτρυδόν] Voce hac usus est Homerus Il. B. v. 89. ad quem locum Suidas respexit. Confer Hesychium.

7 Ἐπαλλήλας] Scribe ἐπαλλήλως.

8 Καὶ μήποτε τὴν βοτρ.] Recte & caute hæc adduntur. Falsum enim existimo, βότρυν interdum generali significatione omnem ὀπώραν comprehendere, cum vocem illam nusquam eo sensu mihi lectam meminerim.

9 Βοτρυώδη ὀπώραν] Malim βοτρυώδη ὀπώραν.

10 Λύσιν] Lege κλύσιν, ut apud Astrampsychum, ex quo versus hic onirocriticus depromptus est.

11 Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 660. (452. Ed. Bas. *P.*)

12 Βοτρυοσταγῆ ἔρνη. Ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ἐπιπλ.] Locus hic ita supplendus & distinguendus est: Βοτρυοσταγῆ ἔρνη. † Βότρυς. ὄνομα κύριον. Ὑπερβεβηκέναι &c. Manifestum enim est, duos diversos articulos hic in unum confusos esse, & ante ὑπερβεβηκέναι excidisse vocem Βότρυς, ad quam, tanquam caput suum, ea quæ sequuntur referri debent. Cæterum verba illa priora, βοτρυοσταγῆ ἔρνη, sunt fragmentum versus Archestrati apud Athen. lib. I. pag. 29. Quæ vero sequuntur, sunt verba Polybii, quæ leguntur in Collectaneis Constantini a Valesio editis pag. 53. unde ea Suidas deprompsit.

13 Βάβοτον Ὀρβηλοῦ παρὰ σφ.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod exstat Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. XXII. ut a Porto etiam observatum fuit.

Βαβών. τὸ πάθος. Βαβὰν ἐπήρθη τὰ γέρουλα. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐπαίρεσθαι καὶ μεγάλως βαίνειν εἰς οἴδημα.

Βαβωνιῶ. Φλεγμαίνω τοὺς βαβῶνας.

Ἐγὼ μὲν εἰς τὸ βαλανεῖον βάλλομαι· (λείπει ἀπελθεῖν.)

Βαβωνιῶ γὰρ τὸν νεφρὸν ὑπὸ τοῦ κόπου.

Βάβρωσις. ὁ μέγας λιμός. εἴρηται δὲ, ὅτι βοῦς λυμαίνεται, καὶ τὰς βοῦς βεβρῶσιν ποιεῖ.

Βαγάϊος.[2] τὸ βᾶ κατ' ἐπίτασιν· ὡς ἂν τὰ βαπτίνα, ἡ μεγάλη πτίνα· καὶ βάγλωσσοι.

Βαδόρῳ νόμῳ. ἐπὶ τῶν ἀξίων οὕτω δέρεσθαι, ὡς οἱ βόες.

Βαζύγης.[3] ὁ Ἡρακλῆς.

Βαθία. πόλις Ἰωνίας. ὁ πολίτης Βαθαῖος.

Βᾶθος[4] ἀφροσύνη. ἐπὶ τοῦ ἀσωτεύεσθαι καὶ παραφρονεῖν εἴρεται. καὶ[5] Βαθοίνας ὁ Ἡρακλῆς. Ὕλλῳ γὰρ τῷ υἱῷ αὐτοῦ πεινάσαντι, ἕνα τῶν ἀροτήρων βοῶν Θεοδάμαντι Δουλόσας ἔφαγεν.

Βαθυλεῖ. [6]Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Ὁ δεσπότης ἔνδον βαθυλεῖ· καταχρηστικῶς εἴρηται ἡ βαθυσία, δηλοῦσα τόν τε ὄγκον τοῦ μεγέθους, καὶ τὸ σπλεῖες τῆς θυσίας,[7] ἰδίως ἑκατόμβαις καλοῦσι, καὶ τελείου.

so, & perfecto, quale eſt hecatombe, dicitur. bant] τελείω.

Βάκμα. πόλις Φωκίδος.

Βακελλάειοι. οἱ Ἑλληνογαλάται ὀνομάζονται. καὶ ἡ τῶν Βακελλαείων χώρα Γαλλογραικία.

Βακολήσας. ἀπατήσας. Βακόλημα,[8] τὸ θέλγητρον. Καὶ ὅπως ἔχῃ τι[9] βακόλημα τῆς λύπης, ἐνέθηκε τοῖς τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων.

Βακάρας. ποταμός. Πολύβιος· Κατὰ τινὰ εἰς θάλασσαν ἐκβολὴν τοῦ Βακάρα ποταμοῦ.

Βακόρυζαν. τινὰ μεγάλην κόρυζαν. καὶ Κορυζᾶν, τὸν ἰσχυρᾶς[10] κορύζης ἔχοντα. Μένανδρος.

Βάλγαροι. Οἱ οἱ Βάλγαροι ἐρέσθησαν εἰς τὴν γολὴν τὴν Ἀβάρων, καὶ μετημφιάσαντο αὐτὴν, καὶ ἕως νῦν ἐφεβέβληνται. Οὗτοι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ῥινοτμήτου ἤκμαζεν ὁ Τέρβελις, ὁ Βουλγάρων ἄρχων· καὶ ὁ αὐτὸς Ἰουστινιανὸς, καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Ἡρακλείου υἱὸς, ὑποφόροι τούτῳ ἦσαν. τινὰ γὰρ ἀσπίδα, ἣν εἶχεν ἐν πολέμῳ, ὑπτίαν ἔθηκε, καὶ τὴν ἑαυτοῦ μάστιγα, ἣ ἐχρῆτο ἐπὶ τοῦ ἵππου, καὶ ἕως ὃ ἐσκέπασεν ἀμφότερα, χρήματα ἐνέπλησε. καὶ τὸ δόρυ ἐν τῇ γῇ παρεκλίνας, μέχρι τοῦ περάτου καὶ εἰς ὕψος πολὺ σημεῖον ἐστήσατο

Βεέω. Tumor inguinis. *Seni inguen tumere cœpit.* Dictus eſt autem morbus βεέω inde, quod [inguen] infletur & valde tumeſcat.

Βαβωνιῶ. Inguinis tumore laboro. [Ariſtophanes:] *Ego quidem balneum adire volo. Renum enim dolore & tumore laboro.*

Βάδρωσις. Magna fames: quæ inde dicta eſt, quod bobus pernitiem afferat, efficiatque, ut ab hominibus conſumantur.

Βαγάϊος. [Qui valde gloriatur]. Syllaba βα enim hic intenſionem ſignificat, ut in voce βάπτινα, magna fames, & βάγλωσσοι.

Βαδόρῳ νόμῳ. Dicitur de iis, qui digni ſunt, qui ſic excorientur, ut boves.

Βαζύγης. Epithetum Herculis.

Βαθία. Urbs Ioniæ, cujus civis vocatur Buthæus.

Βᾶθος ἀφροσύνη. *Buthus obambulat.* Dicitur de inſipientibus & ſtupidis. Et, Βαθοίνας Ἡρακλῆς, Hercules bovem devorans. Cum enim Hyllus filius ejus eſuriret, unum ex bobus aratoribus Theodamantis mactatum devoravit.

Βαθυλεῖ. [Mactat. Immolat.] Ariſtophanes *Pluto: Dominus intus immolat [ſuem, hircum, & arietem.]* Abuſive hic [de immolatione ſuis, hirci, & arietis] dicitur βαθυσία, quæ vox proprie de ſacrificio ſplendido, ſumptuo- [Sacrificium autem ſuis, hirci, & arietis, voca-

Βάκμα. Bucæa. Urbs Phocidis.

Βακελλάειοι. Sic Gallogræci vocantur. Et Bucellariorum regio Gallogræcia appellatur.

Βακολήσας. Qui decepit. Et βακόλημα, lenimen, ſolatium. *Et ut aliquod doloris ſolatium haberet, variis animalium picturis parietes ornavit.*

Βακάρας. Bucaras. Fluvius. Polybius: *Ad Bucaræ fluvii oſtium.*

Βακόρυζαν. Magnam capitis gravedinem. Et κορυζᾶν, hominem gravedine valde laborantem. Menander.

Βάλγαροι. Bulgari. Hi Abarum habitum, quo valde delectabantur, ſuo mutarunt, eoque ad hoc uſque tempus utuntur. † Sub Juſtiniano Rhinotmeto Terbelis Bulgarorum dux floruit, cui & ipſe Juſtinianus & Conſtantinus Heraclii filius tributarii fuerunt. Scutum enim, quo in bello utebatur, ſupinum poſuit, nec non equi ſui flagellum; pecuniamque, dum utrumque tegeretur, ingeſſit. Haſta etiam in terra extenſa, totum ſpatium, quod longitudo ejus occupabat, ad inſignem altitudinē ſericis veſtibus replevit, arculaſque auro & argento ple-

1 Ἐγὼ μὲν ἂν εἰς τὸ βαλανεῖον βάλ.] Duo hi ſenarii leguntur apud Ariſtoph. *Ranis* pag. 272. (179. Ed. Baſ. P.)

2 Βαγάϊος] Homerus Il. N. v. 824.

3 Βαζύγης. ὁ Ἡρακλῆς] Quare Hercules ſic dictus ſit docet Lactantius lib. 1. cap. XXI. quem vide.

4 Βᾶθος ἀφροσύνη. ἐπὶ τοῦ πάσχ.] Confer Zenobium Centur. II. Adag. LXVI.

5 Βαθοίνας ὁ Ἡρακλῆς. Ὕλλῳ γὰρ τῷ υἱῷ αὐτοῦ πιν.] Hæc repetuntur infra v. Ὕλλος.

6 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 82. (41. Ed. Baſ. P.)

7 Ἦν ἑκατόμβαις καλοῦσι, καὶ τελείου) Locus hic ex Enarratore Comici ſic ſupplendus eſt: Ἦν ἑκατόμβοις καλοῦσιν. Ἐνιαχοῦ δὲ θυσία ἡ ἐξ ὑὸς, καὶ τραγὸς, καὶ κριοῦ, ἣν καλοῦσι τελείου.

8 Βακόλημα. τὸ θέλγητρον] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem* pag. 634.

9 Βακόλημα τῆς λύπης] Infra v. Αἰώρα habes, βακολεῦσαι τὴν λύπην.

10 Κορύζοντα] Malim κορυζῶντα. Vide infra v. Κέρυζα.

ἐτίθει, καὶ κιβώτια πλήσας χρυσῦ καὶ ἀργύρου, τοῖς δεξιοῖς ἐδίδου, τὴν μὲν δεξιὰν χρυσίου πλήσας, τὴν δὲ λαιὰν ἀργυρίου. † Ὅτι τοὺς Ἀβάρεις καταπρέπτους ἄρδην ἠφάνισαν οἱ αὐτοὶ Βούλγαροι. ἠρώτησε δὲ Κρέμνος τοὺς τῶν Ἀβάρων αἰχμαλώτους, πόθεν σωίεται, ὅτι ἀπώλετο ὁ ἄρχων ὑμῶν καὶ τὸ ἔθνος ὅλον. καὶ ἀπεκρίθησαν, ὅτι ἐπλήθυναν αἱ κατ' ἀλλήλων κατηγορίαι, καὶ ἀπώλεσαν τοὺς ἀνδρειοτέρους καὶ φρονιμωτέρους. εἶτα οἱ ἄδικοι καὶ οἱ κλέπται κοινωνοὶ τοῖς κριταῖς ἐγένοντο. εἶτα ἡ μέθη. πληθυσθέντος γὰρ τοῦ οἴνου πάντες ἐγένοντο μέθυσοι. εἶτα ἡ διαφθορά. εἶτα ἡ πραγματεία. πάντες γὰρ ἐγένοντο ἔμποροι, καὶ ἀλλήλους δολιεύοντο. καὶ ἡ ἀπώλεια ἡμῶν ἦλθεν ἐκ τούτων. Ὁ δὲ ταῦτα ἀκούσας συνεκάλεσε τοὺς Βουλγάρους πάντας, καὶ διετάξατο νομοθετῶν· Ἐάν τις κατηγορήσῃ τινός, μὴ ἀκουέσθω πρότερον, ἢ δεθεὶς ἐξετασθῇ. καὶ εἴγε συκοφαντῶν βουλήσεται, καὶ ψευδόμενος, ἀναιρείσθω. μηδὲ ἐξέστω τινὶ κλέπτοντι μεταδοῦναι τροφῆς· ἢ τάχα τοῦτο πολλῶν τις δημεύσθω. καὶ τῷ κλέπτοντι μὲν συγκλᾶν τὰ σκέλη. τοὺς δὲ ἀμπελῶνας πάντας ἐκκεῖσαι ἐκέλευσε. τῷ δὲ αἰτοῦντι παντὶ μὴ ἁπλῶς δίδοναι, ἀλλὰ τοσοῦτον αὐτοῦ, ὡς μὴ καὶ αὖθις αὐτὸν δέεσθαι· ἢ τάχα δημευέσθω ὁ μὴ οὕτω ποιῶν. τοὺς δὲ Ἀβάρεις πάντας, ὡς λέλεκται, ἄρδην ἠφάνισαν.

nas militibus dedit, dextram auro, ſiniſtram vero argento implens. † Bulgari Abares bello victos funditus deleverunt. Horum captivos Cremus interrogavit, quam cauſam eſſe putarent, quare dux illorum & tota gens periiſſet. Illi reſponderunt, has fuiſſe cauſas: quod mutuis ſeſe criminationibus identidem inſectati fuiſſent, & ea ratione fortiſſimos quoſque & prudentiſſimos viros perdidiſſent. Deinde, quod homines injuſti & fures cum Judicibus ſocietatem iniiſſent. Præterea ebrietatem; quod, cum vino abundarent, omnes temulentiæ indulſiſſent. Porro, quod muneribus & donis corrumpi ſeſe ſiviſſent. Denique, negotiationem; quod, cum mercaturam omnes exercerent, alii alios decepiſſent. Has interitus ſui cauſas eſſe dixerunt. Ille vero his auditis Bulgaros omnes convocavit, legeſque hujuſmodi ſanxit. Si quis alterum accuſarit, non audiatur prius, quam vinctum Judices examinaverint: idemque, ſi calumniæ ac mendacii convictus fuerit, occidatur. Nemini liceat furi cibum impertiri: qui vero id auſus fuerit, ejus bona ſtatim publicentur. Adhæc, furi crura confringi, omneſque vineas excindi juſſit. Omni autem petenti non ſimpliciter dari juſſit, ſed quantum ei ſatis eſſet, ne denuo egeret. Qui ſecus fecerit, publicus eſto. Abares igitur, ut dictum eſt, [a Bulgaris] omnes funditus deleti ſunt.

Βουλαία.[2] Δείναρχος· Μαρτύρομαι τὴν Ἑστίαν τὴν Βουλαίαν. οἷον, τὴν ἐν τῇ βουλῇ ἱδρυμένην.

Βουλαία. Dinarchus: *Teſtor Veſtam Bulæam.* Quaſi dicas, in Senatu collocatam.

Βούλευμα.[3] τὸ ἴδιον. Βούλημα δέ, τὸ δημόσιον. Ἀριστοφάνης[4] Πλούτῳ·

Τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ὀπτυμοῦμεν, μόλις βουλόμενοι, ὥστε γενέσθαι

Βούλημα καλὸν, καὶ γενναῖον, καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον.

Βούλευμα. Conſilium privatum. Βούλημα vero, conſilium publicum. Ariſtophanes *Pluto*: *Hoc igitur, quod diu optavimus, vix conſecuti ſumus, ut conſilium caperemus honeſtum, & generoſum, & ad quidvis utile.*

Βουλεύοντι. ἀντὶ τοῦ συμβουλεύοντι. Θουκυδίδης.

Βουλεύσας. ἀντὶ τοῦ [5]βουληθείς. Βουλεύσας δὲ, ὅπως τοῦ βασιλέως ταχέως ἐπὶ μᾶλλον ἐξελεῖν δύνηται.

Βουλεύοντι. Pro συμβουλεύοντι, conſulenti. Conſilium danti. Thucydides.

Βουλεύσας. Qui conſultavit. Qui deliberavit. *Cum autem deliberaſſet, quomodo ſententiam iſtam Regi adhuc magis eximere poſſet.*

Βουλεύσεως.[6] ἐγκλήματός ἐστιν ὄνομα, ἐπὶ δυοῖν πραγμάτοιν τασσόμενον. τὸ μὲν γάρ ἐστιν, ὅταν ἐξ ὑποβουλῆς τίς τινι κατασκευάσῃ θάνατον, ἐάν τε ἀποθάνῃ ὁ ὑποβουλευθείς, ἐάν τε καὶ μή. τὸ δὲ ἕτερον, [7]ὅταν τις ἐγγεγραμμένου ὡς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ, δικάζηταί τινι, ὡς ὐ δικαίως αὐτὸν γεγραφότι. καὶ Ἰσαῖος μὲν ἐπὶ Παλλαδίῳ λέγει εἰσάγεσθαι τὴν δίκην τὸ πρῶτον ἔγκλημα. ἀσαύτως καὶ Ἀριστοτέλης. Δείναρχος δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. ἔστι δὲ τοῦ ἑτέρου ἐγ-

Βουλεύσεως. Eſt nomen actionis, quæ in duobus criminibus locum habebat. Unum eſt, cum quis vitæ alicujus inſidiatus eſſet, ſive moreretur is, qui inſidiis appetitus erat, ſive non. Alterum eſt, cum quis in tabulis publicis ut ærarii debitor inſcriptus, actionem contra aliquem inſtitueret, contendens, nomē ſuum in tabulis debitorum injuſte ab eo inſcriptum fuiſſe. Et Iſæus quidem dicit, de priore horum criminum judicatum fuiſſe in foro, cui a Pallade nomen erat: quod etiam teſtatur

1 Ὅτι τοὺς Ἀβάρεις κατὰ κράτος ἄρδην ἠφ.] Vide ſupra v. Ἀβαρεῖς.

2 Βουλαία. Δείναρχος· Μαρτύρομαι τὴν Ἑσ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum.

3 Βούλευμα. τὸ ἴδιον. Βούλημα δὲ, τὸ δημ.] Ex Enarratore Comici ad *Plutum* pag. 52. (26. Ed. Baſ. P.)

4 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Paginam, ubi locus hic Ariſtophanis exſtat, in nota præcedente indicavimus.

5 Βουληθείς] Exiſtimo legendum eſſe βουλαθείς.

6 Βουλεύσεως. ἐγκλήματός ἐστιν ὄνομα] Totum hunc locum ex Harpocratione deſcripſit Suidas. Vide etiam infra v. Ἡμιονία δικαστήρια, & v. Παράστασις.

7 Ὅταν τις ἐγγεγραμμένου ὡς ὀφείλων τῷ δημ.] Hujuſmodi actionem contra Ariſtonem olim inſtituit Ariſtogiton, contra quem Demoſthenes duas ſcripſit orationes, quæ hodie adhuc exſtant. Libanius in argumento orationis primæ contra Ariſtogitonem: Πρὸς τοῦτο Ἀριστογείτων ἀντιγράφει φησὶν οὐδίκως ἐγγεγράφθαι, τὸ δὲ πρὸ οὐκ ὀφλὼν λαχεῖν Ἀρίστωνί τῳ ἐγγράψασθαι. Hic τὸ ἐγγράφειν ſignificat, nomen alicujus inſcribere in tabulis ærariorum, ſive eorum, qui ærario aliquid debent. Vide etiam ſupra v. Ἀγραφίς.

κλήμαι Δημοσθένης ἐν τῷ κτ' Αἰσχίνην πρώτῳ λέγει. ὁ μὴν τοι Ὑπερείδης ἰδίως τὸ τῆς βουλεύσεως ὄνομα ἐπὶ ἑδρας καὶ ὑποβουλῆς τὸ εἰς τὰ ἀργύρια λαμβάνει.

Βουλευτικός. τόπος ἐστὶ τοῦ θεάτρου ἀνειμένος τοῖς βουλευταῖς· ὡς καὶ τοῖς ἐφήβοις ἐφηβικός. [1] Ἀρριανός· Οἱ γράψαντες ἃ μόνον τὰ ἔργα Τραϊανοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ βουλεύματα. Καὶ αὖθις· Τοῦτο δὲ γέγονε βουλῇ κρείττονι, καὶ ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ ἁδαμῶς συμβλητῇ.

Βουλεία. [2] τὰ [3] γραμματίζοντά τινα τῆς βουλῆς πράττειν, ἃ τοῖς βουλευταῖς προσήκει. ὅτω Δείναρχος καὶ [4] Ἀριστοφάνης. Βουλείαν τὸ βουλεύειν καὶ οἱ δικανικοὶ καλοῦσι συνήθως. καὶ Ἀριστοφάνης φησί· Τίς βουλυτός ἐστι, σοὶ δοκεῖ τἄριστ' ἀνὴρ τὴν βουλείαν; † Τὸ βουλεῦσαι βουλείαν ἔλεγον οἱ παλαιοί

Βάλλ' [5] ἁμμάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπίλῳ. τουτέστι τριτοκεφάλῳ. τρεῖς γὰρ λόφους εἶχεν ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ, καὶ πολὺν ἀγῶνα παρέσχε τῷ Ἡρακλεῖ.

Βουλή. τάξις παρὰ Ῥωμαίοις. [6] Ἀντώνιος Σατουρνῖνος ἐπίρρητος καὶ βδελυρὸς παρὰ Οὐεσπεσιανῷ ἐς τὴν βουλὴν ἐνεγράφη, Οὐεσπεσιανῷ σοφισαμένῳ γελοιότατα τοῦτο. ἀξιώσας γὰρ αὐτὸν παρεύβαλε, κακίαν δὲς ἀκερδὲς μέν, σεμνὸν δὲ ὅμως τόδε ἄθλον.

Βουλὴ ἁγίων. τὸ ἁγίων ὁ σύλλογος.

Βουλής. βουλιῶτος κλίνεται παρὰ [7] Θουκυδίδῃ. σημαίνει δὲ τὸν βουλευτήν.

Βουλήσει [8] κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὧν μᾶλλον, ἢ κεῖνα κακῶς. ὡς ἐπὶ κατάρας· ἐπεὶ ὡς λητουομένη διεβάλλετο ἡ Αἴγυπτος. ἢ βούλεται ὅτι πορρωτάτω εἶναι, ὅπου αὐτὴν οὐδὲν βλάπτει ὑετός· ἐπεὶ ἐν Αἰγύπτῳ δοκεῖ μὴ ὕειν. ὡς [9] Ἡρόδοτος. Ὑσθῆσαι γὰρ τότε Θῆβαι, ὕδατι πρότερον οὐδαμὰ ὑσθεῖσαι.

Βούλησις. [10] ὅτι πρακτικαὶ δυνάμεις εἰσὶ τῆς ψυχῆς, βούλησις καὶ προαίρεσις. καὶ ἡ μὲν βούλησις αὐτὴ καθ' ἑαυτήν ἐστι τῆς λογικῆς ψυχῆς. ἡ δὲ προαίρεσις τῆς συμπεπλεγμένης τῇ ἀλογίᾳ. ὅτε μὲν γάρ ἐστιν ἔξω τῆς γενέσεως ἡ ψυχή, κτ' βούλησιν μόνην ἐνεργεῖ. ἐν μόνῳ γὰρ ἐστὶ τῷ ἀγαθῷ. ὅταν δὲ γένηται ἐν τῇ γενέσει, ἐπειδὴ συμπλέκεται αὐτῇ αἱ ἄλογοι δυ-

Ariſtoteles. Dinarchus vero in Areopago. Alterius criminis meminit Demoſthenes in oratione prima contra Ariſtogitonem. Hyperides vero nomen βουλεύσεως peculiariter uſurpavit de inſidiis pecuniæ alicujus ſtructis.

Βουλευτικὸς τόπος. Locus in Theatro, qui Senatoribus aſſignatus erat: uti locus ephebis aſſignatus appellabatur ἐφηβικός. Arrianus: *Qui non ſolum res geſtas Trajani, ſed etiam conſilia memoriæ prodiderunt.* Et iterum: *Hoc autem præſtantiore quodam conſilio factum eſt, & quod humana ſapientia nullo modo aſſequi poſſit.*

Βουλεία. Functio muneris ſenatorii. Sic Dinarchus & Ariſtophanes. Βουλεία apud cauſidicos etiam ſignificat ſenatorem eſſe, vel munere ſenatorio fungi. Et Ariſtophanes inquit: [*Eubule*] *quis eſt ſenator* [*præſtantior,*] *qui munere ſenatorio alteri ceſſerit?* Veteres βουλείαν vocabant muneris ſenatorii functionem.

Βάλλ' ἁμμάχεσθαι. *Vis pugnare cum Geryone, quatuor pinnis criſtato?* Id eſt, quadricipiti. Tres enim criſtas habebat in galea, & multum negotii Herculi faceſſivit.

Βουλή. Ordo [Senatorius] apud Romanos. *Antonius Saturninus homo fuit flagitiis infamis & impurus: quem Veſpaſianus ridiculo commento ordini Senatorum adſcripſit. Dignitate enim eum ornavit, flagitiis præmium tribuens, quod lucri quidem nihil afferret, at venerabile tamen eſſet & honorificum.*

Βουλὴ ἁγίων. Sanctorum concilium.

Βουλής. Declinatur βουλιῶτος apud Thucydidem, ſignificatque ſenatorem.

Βουλήσει καὶ ἐν Αἰ. *Vel in Ægypto eſſe malet, quam male judicare.* Hæc imprecationis loco [a Comico dicuntur.] Ægyptus enim ob latrocinia infamis erat. Vel, quam longiſſime abeſſe cupit, ne pluvia ipſum lædat. Ægyptus enim pluvia carere vulgo credebatur. Quo facit illud Herodoti: *Tunc enim Thebis pluit, cum nunquam ante ibi pluiſſet.*

Βούλησις. Voluntas & conſilium ſunt practicæ facultates animæ. Ac voluntas quidem animæ ratione præditæ, quatenus talis eſt, per ſeſe ineſt. Conſilium vero eidem ineſt, quatenus cum parte bruta conjuncta eſt. Anima enim extra corpus conſtituta per ſolam tantum voluntatem agit. In ſolo enim bono verſatur. Cum vero in corpus deſcen-

1 Ἀρριανός· Οἱ γράψαντες ἃ μόνον] Hoc & ſequens exemplum nihil facit ad vocem βουλευτικός, ſed prius quidem pertinet ad vocem βούλησις; poſterius vero ad vocem βούλησις.

2 Βουλεία. τὰ γραμματίζοντά τινα —— προσήκει] Eadem αὐτολεξεὶ pene habet Harpocratio, cujus veſtigia Suidas hic ſecutus eſt.

3 Τὰ γραμματίζοντά τινα τ. βουλῆς πρ.] Locum hunc merito ſuſpectum habeo, quem ſic potius legendum putem: τὰ γράμματά τινα τ. βουλῆς οὕτω πράττειν.

4 Ἀριστοφάνης] *Theſmophor.* pag. 509. (530. Ed. Baſ. P.) ubi locus integer ſic legitur:

Ἀλλ' οὐδεμιᾶς τ' ἄρχουσιν αἱ βουλυτὸς ἐστιν ἀμείνων,
Παραδοῦσ' ἑτέρᾳ τὴν βουλείαν &c.

5 Βάλλ' ἁμμάχεσθαι Γηρυόνῃ πρ.] Senarius hic apud Ariſtoph. *Acharn.* pag. 422. (303. Ed. Baſ. P.) rectius ita legitur:

Βάλλ' μάχεσθαι Γηρυόνῃ τριπτερύγῳ.

Vide ad eum locum veterem Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic mutila exhibet.

6 Ἀντώνιος Σατουρνῖνος ἐπίρρ.] Fragmentum hoc legitur etiam ſupra v. Ἀντώνιος Σατουρνῖνος, itemque pars ejus ultima v. Ἀξίωσεν, ubi vide, quæ de Antonio hoc Saturnino notavimus.

7 Παρὰ Θουκυδίδῃ] Locus Thucydidis, ad quem Suidas reſpicit, exſtat libro III. cap. LXX.

8 Βουλήσεται κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὧν μᾶλλον, ἢ κεῖνα κ.] Ex Ariſtoph. *Nubib.* pag. 186. (114. Ed. Baſ. P.)

9 Ἡρόδοτος] Lib. III. pag. 104. ut Portus monuit. Vide etiam infra v. Ὑσθῆς.

10 Ὅτι πρακτικαὶ δυνάμεις εἰσὶ τ. ψυχῆς, βούλησις κ. πρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Philoponi in librum I. Ariſtot. *de Anima*, A. II. ut Pearſonius obſervavit.

γάμεις

ἡμεῖς, τότε τῇ ὁπλοκῇ τῶ ἀλόγω ἴσχῃ τιὼ προαίρεσιν, διότι [1] ποτὲ μὲν πρὸ τῆς ἀλογίας, ποτὲ δὲ μετὰ τοῦ λόγου γίνεται καὶ αἱρεῖται τόδε πρὸ τοῦδε. αὗται αἱ ἄλογοι τῆς ψυχῆς δυνάμεις.

dit, facultates brutæ ei admiſcentur, & propter illam partis brutæ conjunctionem conſilio utitur, quoniam nunc quidem brutum impetum, nunc vero rationem ſequens mox hoc mox illud eligit. Et hæ ſunt facultates animæ rationis expertes.

Βουληφόρος. προβούλος, ἀρχίβουλος.

Βουληφόρος. Conſiliarus. Conſilii princeps vel auctor.

Βουλιμᾷ. [2] λιμώττει. πεινῇ λίαν. ἀπὸ τοῦ βου ἐπιῤῥήματος, ὅταν ὑπάστως ἐπὶ δηλωτικόν· ὡς καὶ ἐν τῷ βόπεινα, ἡ μεγάλη πεῖνα· καὶ βουγάϊος, καὶ βύγλωσσοι. τινὲς δὲ εἶδος νόσου φασὶν, ἐν ᾗ πολλὰ ἐσθίοντες ὑ πλησθῶσι.

Βουλιμᾷ. Valde eſurit. Fame valde premitur. [Vox compoſita eſt] ex adverbio βου, quod ſignificationis intendendæ vim habet, ut in voce βόπεινα, magna fames, & βουγάϊος, & βύγλωσσοι. Quidam vero genus morbi eſſe tradunt, quo qui laborant, licet multum edant, non tamen ſatiantur.

Βουλιμᾶν. τὸ παρ' ἡμῖν λιμώττειν. Ξενοφῶν δὲ βουλιμᾶν λέγει τὸ τὸν στόμαχον ὑπὸ λιμοῦ. [3] Ὁ δὲ παρὰ τὰ ὑποζύγια, εἴ τι που ὀφθείη βρωτὸν, ἐδίδου τοῖς βουλιμῶσι.

Βουλιμᾶν. Eſt idem quod apud nos λιμώττειν dicitur. Xenophon vero τὸ βουλιμᾶν dicit de ſtomacho, qui a fame mordetur. *Ille vero ad jumenta pergens, ſi quod edulium videret, id fame laborantibus dabat.*

Βούλιμος. ἀρσενικῶς. ἡ ὁπλεταμένη λιμός. Ἐπὶ δὲ τῆς ὁδοῦ πολλοὶ ἔπεσον ὑπὸ τοῦ βουλίμου, καὶ χεῖρας καὶ πόδας ἀπεκαύθησαν. Συμπίπτει τε τὸ τῆς βουλιμιάσεως πάθος, χιόνος ὄσης, πονοῦσι καὶ κτήνεσι καὶ ἀνθρώποις, εἴτε ὑ θερμοῦ ἀφ' εἰλυγξιν καὶ πύκνωσιν, ὅταν ὅλος ἅπαν καθειρχθῇ, τιὼ προφιὼ ἀθρόως ἀναλίσκοντος· εἴτε δριμεῖα καὶ λεπτὴ τῆς χιόνος ἀφαδιδομένης ἰοῦσα πνοὴ τέμνῃ τὸ σῶμα, καὶ ἀφαφθείρῃ τὸ θερμὸν ἔξω αὖθις ἀφαδιδόμενον.

Βούλιμος. Genere maſculino vocatur intenſa fames. *In itinere vero multi morbo, qui* βούλιμος *vocatur, confecti conciderunt, manibus pedibuſque aduſtis. Accidit autem morbus iſte jumentis & hominibus per nivem ingredientibus & defatigatis, ſive quia calor, corpore frigore conſtricto & condenſato intus concluſus, alimentum omne prorſus conſumit; ſive quia acris & tenuis exſpiratio nivis, per aerem diſperſa, corpus incidit, & calorem foras rurſus ſe diſpergentem corrumpit.*

Βουλιμώττει. πεινῇ λίαν. ἀπὸ τοῦ βου ὑπατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ λιμώττω.

Βουλιμώττει. Valde eſurit. Vox compoſita eſt ex particula βου, quæ intendendi vim habet, & λιμώττω, eſurio.

Βουλίνη. πόλις περὶ Ἰλλυρίαν. τὸ ἐθνικὸν Βουλίνος.

Βουλίνη. Buline, urbs circa Illyrium, cujus civis vocatur Βουλίνος.

Βῦλις καὶ Σπέρχις, [4] Ἀθηναῖοι, οἱ αὐθαίρετοι εἰς Πέρσας ἀνῆλθον, δώσοντες δίκας ὑπὲρ τῶν κηρύκων Ξέρξου.

Βῦλις. Bulis & Sperchis, Athenienſes, qui ſponte ſua ad Perſas iverunt, pœnas daturi ob [violatos] Xerxis legatos.

Βουλομένῳ. γλιχομένῳ. ἐπιθυμοῦντι. Ὁ δὲ ἔφη θαυμάζων, ἐθελήσεις τί μοι μαντεύσασθαι; πάνυ γε ἔφη, εἴ σοι βουλομένῳ ἐστί. Ἀριστοφάνης· Βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ νικᾶν κακῶς.

Βουλομένῳ. Volenti. Cupienti. *Ille vero admirans dixit, viſne futura quædam mihi prædicere? Cui, omnino, reſpondi, ſi id cupias.* Ariſtophanes: *Malo vero, Rex, bene faciens voto meo excidere, quam male vincere.*

Βουλυτός. ἡ δειλινὴ ὀψία, ὅτε οἱ βόες ἀπολύονται τοῦ ἔργου. Ἀρριανός· Γίνεται μάχη κραταιὰ ἐπὶ βουλυτὸν ἀγχάμαλος. Καὶ αὖθις Αἰλιανός· Καὶ ὁ μὲν ἔδρασε τὸ προσταχθέν. ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν πρὸ βουλυτοῦ ἐπ' ἀμφοῖν βαδίζων, καὶ τὼ πέρυγε κρέων, καὶ βαίνων μακρὰ, καὶ αἴρων τὸν τράχηλον, καὶ τὸν λόφον ὀρθίων, οἷον ὁπλίτης γαῦρος, τιὼ ἐς τὰ ἄλογα προμήθειαν ἀπεδείκνυτο.

Βουλυτός. Tempus veſpertinum, quum boves ab opere ſolvuntur. Arrianus: *Ad veſperam uſque æquo Marte, idque acriter, pugnatum eſt.* Et iterum Ælianus: *Et ille quidem imperata fecit. Gallus vero ante veſperam utroque pede ambulans, & alas concutiens, & greſſu incedens elato, & collum erigens, criſtamque quatiens, ut ſolet alacris & ferox miles, providentiam divinam brutorum etiam curam gerere declaravit.*

Βουμολγός. ὁ τὰς βῶς ἀμέλγων. [5] Κέρας βουμολγὸς ταύρου κλάσεν ἀπαγέλου.

Βουμολγός. Qui vaccas mulget. [Bubulcus.] *Bubulcus cornu fregit tauri armentū deſerentis.*

Βῶν ἐν γνάθοις φέρει. ἐπὶ τοῦ πολυφάγου.

Βῶν ἐν γν. *Bovem in maxillis fert.* Dicitur de voracibus.

1 Διότι ποτὲ μὲ μετὰ τ ἀλογίας, ποτὲ δὲ μετὰ τ λόγ] Apud Philoponum rectius legitur, διότι ποτὲ μὲ πρὸς τ ἀλογίας, ποτὲ δὲ μετὰ τ λόγ &c.

2 Βουλιμᾷ. λιμώττει. πεινῇ λ.] Totum hunc locum deſcripſit Suidas ex Enarratore Comici ad *Plutum* pag. 87. (43. Ed. Baſ. *P.*)

3 Ὁ δὲ παρὰ τὰ ὑποζ.] Fragmentum hoc legitur apud Xenophontem *de Expedit. Cyri* lib. IV. pag. 330. ut Portus monuit.

4 Ἀθηναῖοι] Imo Σπαρτιᾶται, ſive Lacedæmonii, ut conſtat ex Herodoto lib. VII. pag. 269. quem vide.

5 Κέρας βουμολγὸς ταύρου κλ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod ex Codice MS. Anthologiæ inedito integrum exhibemus infra v. Ἰξύν.

Βουτῆσι. τοῖς βουκόλοις. τοῖς βοηλαύναις. [1] Βύνομι ὑπηφοαί. ἤγουν ὑπὸ βοῶν κατανεμόμεναι.

Βυνόμιον. τὴν βοῶν θρεπτικήν. [2] Βυνόμιον ἔχων ἀκλάν.

Βουλῆσκοι. ἔθνος. ὅτοι πόλεμον κατ' Ῥωμαίων ἐξήνεγκαν, καὶ πολλοῖς ζημιῶν σώμασι, καὶ πόλεις ὑπαφανεστάτας τῶ σφετέρω γένους ἀποβάλλουσι, Μαρκίω νέω ὄντι Ῥωμαίοις ἐπιφανῶς ὡσαμένω ἐς μέσους τοὺς πολεμίους, συνεισπεσόντα δὲ πυλῶν ἐντὸς τοῖς φεύγουσι, καὶ ἀναπετάσαντα τοῖς οἰκείοις τὴν εἴσοδον. ἐφ' οἷς πολλοῖς μὲν χρήμασι, πολλοῖς δὲ σώμασιν αἰχμαλώτοις τοῖς τῶ μονάρχω πιώμενον, τὰ μὲν ἄλλα διωθήσατο, ἠρκέθη δὲ τεφάνω τε ἀριστείω, καὶ ἵππω πολεμιστηρίω· καὶ τῶν αἰχμαλώτων ἕνα τῶν αὐτῶ φίλων αἰτήσας, ἀφῆκεν ἐλεύθερον.

Βύπαλον. ὄνον. [3] Ἀριστοφάνης·

Εἰ νὴ Δία τις τὰς γνάθους τύπτων δὶς ἢ τρὶς
Ἔκοψεν ὥσπερ βύπαλι, φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον.
Παρὰ τῷ Ἱππώνακτι· Λάβετέ μου θοιμάτιον, κόψω βύπαλιν τὸν ὀφθαλμόν.

Βύπαις. [4] ὁ νέος. ἐφήλιξ. βουκόλος. καὶ αἱ μέλισσαι, ὅτι βουγενεῖς εἰσιν.

Αἰεί [5] τοι βύπαισι θαλίζοιτο μελίσσαις
Τύμβος, Ὑμηττείω λειβόμενον μέλι.

Ἵπποι [6] γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν.

Βύπεινα. ἡ μεγάλη πεῖνα.

Βυπλήξ. πέλεκυς. μάστιξ. βάκτρον. καὶ αὖθις· Καὶ [7] κέντρ' ὀπισθονυγῆ, καὶ βύτροφα δεσμὰ πονόντων.

Βυργαών. [8] ὄρος περί τι ἑσπέραν, ἔνθα Βελισάριος τροφόρους πολέμους διήνεγκεν.

Βῦς ἕβδομος. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. οἱ γὰρ πένητες ἔμψυχον μὴ ἔχοντες θῦσαι, ἔπλαττον ἐξ ἀλφίτων. θυομένων δὲ τῶν ἐξ ἐμψύχων, προβάτου, ὑὸς, αἰγὸς, βοὸς, ὄρνιθος, χοιροῦ, ἐθύετο ἕβδομος ὁ ἐξ ἀλεύρου· καὶ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἄψυχον, ἐξεδόθη εἰς παροιμίαν. Ἐπίγραμμα εἰς βῦν καὶ τάγον, ἐπὶ πίνακος ἀργυροῦ ἐγκεκολαμμένης·

Πῶς βῦς ὑπάρχων, αὔλακας γῆς οὐ τέμνῃς;
Ἀλλ' ὡς πάρεσμος ἀχρότης ἀνεκλίθης;
Πῶς ὄχλι καὶ σὺ τοῖς νομοὺς ὑπερβέχεις,
Ἀλλ' ἀργυροῦν εἴδωλον ἕστηκας τράγε;
Ἕστηκα τὴν σὴν ἐξελέγχων ἀργίαν.

Βῦς [9] ἕβδομος. πέμματα κέρατα ἔχοντα, τῷ μί-

Βουτῆσι. Bubulcis. Et βύνομοι ἐπιφοραὶ, loca, in quibus boves paſcuntur.

Βυνόμιον. Boum paſcua habentem. *Littus incolens boum paſcuis abundans.*

Βουλῆσκοι. Volſci, gens [Italiæ.] Hi bello Romanis illato, & milites multos & urbes ſuæ gentis clariſſimas amiſerunt, Marcio illuſtri apud Romanos juvene in medios hoſtes impetum faciente, & cum fugientibus in urbem irrumpente, ſuiſque portas aperiente: qui propterea & multa pecunia multiſque captivis a Dictatore donatus, cætera repudiavit, corona fortitudinis præmio & equo bellico contentus. Adhæc unum ex captivis, qui amicus ipſius erat, a Dictatore petiit, eumque liberum dimiſit.

Βύπαλον. Aſinus. Ariſtophanes: *Profecto, ſi quis his maxillas bis aut ter percutiat, ut aſinis fieri ſolet, vox ipſis deſit.* Apud Hipponactem: *Accipite pallium meum: aſini enim oculum elidam.*

Βύπαις. Adoleſcens. Qui pubertatem attigit. Bubulcus. Item apes ſic vocantur, quod ex bobus gignantur. [In Epigrammate:] *Sepulcrum tuum Hymettio melle apum ex bobus genitarum ſemper ſtillet.* Et alibi: *Ex equis enim veſpæ, & ex bobus apes generantur.*

Βύπεινα. Magna fames.

Βυπλήξ. Securis. Flagellum. Stimulus bovis. [In Epigrammate:] *Stimulique a tergo pungentes, & lora, quæ boum cervicibus injiciuntur, ut iis regantur.*

Βυργαών. Burgaon, mons in occidentali parte [Africæ,] ubi Belliſarius diverſa bella geſſit.

Βῦς ἕβδομος. Septimus bos. De ſtupidis dicitur. Pauperes enim, quia vivum [bovem] immolare non poterant, [ei ſimilem] ex farina fingebant. Sex autem animalibus vivis immolatis, ove, ſue, capra, bove, gallina, & anſere, ſeptimus immolabatur bos ex farina confectus: qui quoniam erat inanimus, in proverbium abiit. † Epigramma in bovem & hircum, in argentea tabula cælatos. *Qui fit, quod, cum bos ſis, terram non ſulces, ſed ut ebrius ruſticus humi recubes? Cur & tu ad paſcua non decurris, hirce, ſed in argento cælatus ſtas? Sto tuam redarguens deſidiam.*

Βῦς ἕβδομος. Bos ſeptimus. Eſt genus pla-

1 Βύνομοι ἐπιφοραί] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 277. (183. Ed. Baſ. *P.*)

2 Βυνόμιον ἔχων ἀκτάν] Hæc ſunt verba Sophoclis *Electra* pag. 89. ut Portus monuit.

3 Ἀριστοφάνης] *Lyſiſtrata* pag. 858. (549. Ed. Baſ. *P.*)

4 Βύπαις. ὁ νέος, ἐφ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Veſpas* pag. 517.

5 Αἰεί τοι βύπαισι θαλίζοιτο μελ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Sophoclem, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. XXV. pag. 296 (274. Ed. Henr. Steph. *P.*)

6 Ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελ.] Eſt verſus Nicandri in *Theriacis*, qui legitur etiam Anthol. lib. I. pag. 126.

7 Καὶ κέντρ' ὀπισθονυγῆ, καὶ β.] Anthol. lib. VI. cap. VII. Epigr. IX. verſus hic rectius ita legitur:

Κέντρα τ' ὀπισθονυγῆ, καὶ βύτροφα δεσμὰ πονόντων.

Pro βύτροφα autem ſcribendum potius exiſtimo βυτρόφα, cum accentu in penultima; id eſt, lora, quæ boves flectunt & regunt.

8 Βυργαών. ὄρος περὶ τὴν ἑσπέραν, ἔνθα Βελισάριος διαφ.] In prioribus Editt. locus hic ita legitur: Βυργαών. ὄρος περὶ τὴν ἑσπέραν. † Βυρδιγάλα. πόλις Κελτομαλατῶν, ἔνθα Βελισάριος διαφθείρας &c. Sed cum verba iſta, Βυρδιγάλα, πόλις Κελτομαλατῶν, in MSS. Pariſ. deſint, apparet, Editores illa ex [illegible] in textum recepiſſe, ſed judicio tam exiguo, ut [illegible] verba, quæ ad Βυργαὼν pertinebant, violenter inde avulſa, ad vocem Βυρδιγάλα transferrent. Cæterum de monte Burgaone vide Procopium *de Bello Vandal.* lib. II. cap. XII.

9 Βῦς ἕβδομος. πίμμα.] Vide ſupra v. Ἀνάστατοι.

μισιν

μησιν ἢ [1] πρωϊοφαῆς σελήνης. ἐκάλεν δὲ αὐτὸν βοῦν, προσκιθέντες καὶ τὸ ἕβδομον, ὅτι ἐπὶ ταῖς ἓξ σελήναις ἐπετύθετο ὅτῳ ἕβδομῳ, ὡς Εὐτυκλῆς ἐν Ἀταλάντῃ. ὁμοίως δὲ καὶ αἱ σελιῶναι πέμματα πλατέα κυκλοτερῆ, ἃ καὶ ὦπτος ἐκάλουν. ἔστι δὲ παροιμία καὶ Εὐριπίδη ἐν Ἐρεχθεῖ, καὶ παρ' Ἀχαιῷ ἐν Ἰριδι. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀναισθήτων. καὶ, Βοῦς ἐν αὐλίῳ· ἐπὶ τῶν μηδὲν χρησιμευόντων.

valde ſtupidos. Et, *Bos in ſtabulo.* Dicitur in eos, qui ad nullam rem utiles ſunt.

Βοῦς [2] ἐν αὐλίῳ κάθῃ. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχρήστων.

Βοῦς ἐπὶ γλώττης. ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παῤῥησιάζεσθαι· ἢ ἀφ' ὧν ἰσχὺν τοῦ ζώου· ἢ ἀφ' οὗ τὸ τῶν Ἀθηναίων νόμισμα βοῦν ἔχον ἐγκεχαραγμένον, ὥστε ἐκλίνειν ἔδει τοὺς παῤῥησιαζομένους.

Βοῦς ἐπὶ σωροῦ. ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων. ἢ ἐπὶ τῶν ἁλοιώντων, καὶ ἀφ' ὧν ἐθίζειν κωλυομένων. καὶ Βοῦς εἰς ἀμητόν. ἐπὶ τῶν μετ' ὠφελείας καμνόντων.

Βοῦς ἐπὶ σωρῷ. *Bos apud acervum.* De iis, qui delicate & molliter vivunt. Vel de triturantibus dicitur, & quorum os camo obligatum eſt, ne comedant. Et, *Bos in meſſem.* De iis, qui cum fructu laborant.

Βοῦς Κύπριος. ἐπὶ τοῦ χυδαίου καὶ ἀναισθήτου. φασὶ γοῦν τοὺς Κυπρίους βόας κοπροφαγεῖν.

Βοῦς Κύπριος. Bos Cyprius. Dicitur de homine plebeii & ſtupidi ingenii. Ajunt enim boves Cyprios ſtercore veſci.

Βοῦς [3] ὁ Μολοσσῶν. ἐπὶ τῶν εἰς πολλὰ διαιρεμένων καὶ κατακοπομένων πράγματα. οἱ γὰρ Μολοσσοὶ ἐν τοῖς ὁρκωμοσίοις κατακόπτοντες εἰς μικρὰ τὰς βοῦς, τὰς συνθήκας ἐποιοῦντο.

Βοῦς ὁ Μολοσσῶν. *Bos Moloſſorum.* Dicitur de rebus, quæ in multa fruſta dividuntur & conciduntur. Moloſſi enim in fœderibus pangendis bovem in minuta fruſta diſſecare ſolebant.

Βοῦς [4] ὑπὸ ζυγόν. ἐπὶ τῶν ἀεὶ μοχθούντων.

Βοῦς ὑπὸ ζυγόν. *Bos ſub jugum.* De iis, qui ſemper laborant.

Βούσιρις. ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεύς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις κεκλεῖται.

Βούσιρις. Buſiris, Ægypti Rex, a quo & urbs nomen accepit.

Βούσταθμον, καὶ βουσάδιον. τὸ βοοστάσιον.

Βούσταθμον & βουσάδιον. Boum ſtabulum.

Βουτάδης. [5] δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηίδος Βουτία· ἀφ' ἧς Βουτάδαι οἱ δημόται.

Βουτάδης. Butades. Butia eſt populus tribus Oeneidis; cujus populares dicuntur Butadæ.

Βούτης. [6] ὅτῳ τοῦ ἱερωσύνου ἔσχε, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ Βουτάδαι ἐκλήθησαν. καλοῦνται δὲ καὶ Ἐτεοβουτάδαι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βούτου. τὸ γὰρ ἐτεὸν ἀληθὲς δηλοῖ.

Βούτης. Butes. Hic ſacerdotium habuit, ejuſque poſteri vocati ſunt Butadæ, vel Eteobutadæ, [quaſi dicas veri Butadæ.] Ἐτεὸν enim verum ſignificat.

Βουταλίων καὶ Κόρεισβος καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρίᾳ διεβέβλητο. [7] Ἀριστοφάνης·

Τέως δ' ἀβελτερώταλοι
Κεχηνότες [8] Μαμμακύθοι,
Μελιτίδαι κάθηνται.

Βουταλίων & Κόρεισβος & Melitides ob ſtultitiam [a Comicis] perſtringebantur. Ariſtophanes: *Interea ut ſtupidi & hiantes Mammacuthi & Melitidæ ſedent.*

Βούτης. βουκόλος. [9] Αὐτὰρ ὁ βούτης ἀντίος ἐν πλαγίῃ ἔβη· ὁ δὲ ῥοπάλῳ γυιὸν ἀπεκρούσατο βοὸς κέρας.

Βούτης. Bubulcus. [In Epigrammate:] *At* [taurus] *in bubulcum ex adverſo irruit. Ille vero clava curvum cornu a capite bovis decuſſit.*

Βούτομον. [10] φυτάριον παραπλήσιον καλάμῳ, ὅπερ ἐσθίουσιν οἱ βόες.

Βούτομον. Parva planta, ſimilis arundini, quam boves edunt.

1 Πρωϊοφαῆς] Supra v. Ἀναίσατοι minus recte legitur πρωτοφυοῦς.

2 Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθῃ] Vide Henr. Steph. in Animadverſ. ad Adag. Eraſmi pag. 12.

3 Βοῦς ὁ Μολοσσῶν, ἐπὶ τῶν εἰς πολλὰ διαιρ.] Ex Zenobio.

4 Βοῦς ὑπὸ ζυγόν] Sic habent 2 MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. excuſum eſt Βοῦς ἐπὶ ζυγόν, quod minus placet.

5 Βουτάδης. δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηίδος Βουτ.] Ex Harpocratione.

6 Βούτης. ὅτῳ τὴν ἱερωσ.] Et hunc articulum ex Harpocratione deſcripſit Suidas.

7 Ἀριστοφάνης] *Ranis* pag. 258. (169. Ed. Baſ. *P.*)

8 Μαμμακύθοι] Sic etiam legitur apud Ariſtophanem. Sed metri gratia ſcribendum eſt Μαμμάκυθοι, quoniam ſyllabam penultimam oportet eſſe brevem. Heſychius: Μαμμάκυθος, μωρός τις, ubi recte ſyllaba penultima per υ ſcribitur. Vide etiam ſupra v. Ἀβελτερώτατος.

9 Αὐτὰρ ὁ βούτης ἀντ.] Locus hic in codice MS. Epigrammatum ineditorum ſic diſtinguitur:

——Αὐτὰρ ὁ βούτης
Ἀντίος ἐν πλαγίῃ ἔβη· ὁ δὲ ῥοπάλῳ
Γυιὸν ἀπεκρούσατο βοὸς κέρας.

Vide infra v. Ἴξω, ubi Epigramma, ex quo verba hæc decerpta ſunt, integrum exhibemus.

10 Βούτομον. φυτάριον παραπλ. καλάμῳ, ὅπερ ἐσθίουσιν οἱ β.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 572.

Βετόροις. τοῖς πλήσσουσι τὰς βόας. Μαυρούσιοι ἔχουσι δόρατα [1] βετόροις ὀβελοῖς ἴσα.

Βετείσα. ὄνομα ὄφεως.

Βετύπ@. βεθύτης. ὁ τοὺς βόας βάλλων πελέκει.

Βεφάγ@.

Ὑετὸν [2] ἄρλε κόμης ἀπεμόρξατο. τῷ δὲ κατ' ἴχν@

Βεφάγ@ εἰς κοίλιον ἁλσαπὸν ἦλθο λέων.

Βεφόνια. [3] ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις πάνυ ἀρχαία. ἐν ᾗ τοῖς Διϊπολίοις φασὶ τὸν βοῦν τὸ πόπανον φαγεῖν τὸ παρεσκευασμένον εἰς θυσίαν. Θαύλωνα δέ τινα, ὡς εἶχε, τῷ πελέκει ἀποκτεῖναι τὸν βοῦν, ὡς Ἀνδροτίων φησί.

Βεφόνια. ἑορτὴ παλαιὰ, ἐν ᾗ φασιν ἄγεσθαι μετὰ τὰ μυστήρια· ὅτε καὶ τὸν βοῦν ἔθυον εἰς ὑπόμνησιν τοῦ πρώτου φονευθέντ@ ἐν ἀκροπόλει βοὸς, ἁμαρτόντος τοῦ πελάνου ἐν τῇ θυσίᾳ τῶν Διϊπολίων.

Βεφόρτων. πολυφόρτων.

-- Μέγα [4] πλοῦτον ἀνῆψαν
Δαίμοσι βεφόρτων κοίλαινοι εἰκοσόρων.

Βεχανδής. βοῦν χωρῶν. ὡς Ἐπιχάρμειος·

Βεχανδὴς [5] ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὶς Ἐριασπίδα υἱὸς
Κλεύβοτ@.

Βέχεια. [6] πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, ὀθνείως καὶ πληθυντικῶς [7] λεγομένη· ἣν φησι Φιλόχορ@ ὠνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν Δευκαλίων@ κατακλυσμόν.

Βεχίλη. ὄνομα τόπου. ἡ θηλεία Βέχιλον.

Πᾶνες [8] βεχίλη κράτορες Ἀρκαδίης.
τὴν πρώτην ὑπερόφη.

Βῶλις. ὄνομα κύριον. Πολύβι@· Ὁ δὲ Ἀχαιὸς ἀσμένως δεξάμεν@ εὐμενῶς καὶ φιλανθρώπως [9] τὸν Βῶλιν, ἀνέκρινε διὰ πλειόνων ἕκαστα τούτων κατὰ μέρ@.

Βῶλ@, [10] Δημοκρίτει@, φιλόσοφ@. ἱστορίαν καὶ τέχνην ἰατρικήν. ἔχει δὲ [11] ἰάσεις φυσικὰς ἀπό τινων βοτανημάτων τῆς Φύσεως.

Βῶλ@ [12] Μενδήσι@, Πυθαγόρει@. Περὶ [13] τῆς ὠφελείας τῆς ἱστορίας εἰς ἐπίγνωσιν ἡμᾶς ἀγαγούσης. Περὶ θαυμασίων. Φυσικὰ δυνάμερα. ἔχει [14] δὲ καὶ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν λίθων καὶ

Βετόροις. Boves pungentibus. *Mauritii habent haſtas, ſimiles verubus, quibus boves figuntur.*

Βετείσα. Nomen ſerpentis.

Βετύπ@. Qui boves mactat. Qui boves ſecuri ferit.

Βεφάγ@. [Qui boves vorat. Vel, valde vorax.] *Vix comas abſterſa pluvia ſiccaverat, cum leo bobus infeſtus veſtigia ejus ſecutus in cavum ſpecu venit.*

Βεφόνια. Feſtum apud Athenienſes valde antiquum, [quod a cæde bovis nomen accepit.] In feſto enim Diipoliorum ferunt bovem placentam ſacrificio deſtinatam devoraſſe; quem Thaulon quidam confeſtim ſecuri interfecit, ut ait Androtio.

Βεφόνια. Feſtum antiquum, quod poſt Myſteria celebrari ſolitum fuiſſe tradunt: quo tempore & bos immolabatur, in memoriam primi bovis in arce occiſi, qui placentam devoraverat, cum Diipoliis [Jovi] ſacrificium fieret.

Βεφόρτων. Magnum onus geſtantium. *Ingens hoc latus Domini navium onerariarum, quæ viginti remis inſtructæ ſunt, Diis ſuſpenderunt.*

Βεχανδής. Bovem capiens. In Epigrammate: *Lebetem hunc, qui bovem capit* [*Diis*] *dedicavit Cleobotus, Eriaſpidæ filius.*,

Βέχεια. Bucheta. Urbs eſt Epiri, generis neutrius & pluralis numeri: quam Philochorus ait ſic dictam fuiſſe, quod Themis tempore diluvii Deucalionei bove vecta illuc acceſſerit.

Βεχίλη. Buchili, nomen loci, cujus caſus rectus eſt Βέχιλον. [Item βέχιλ@, fertilis, vel paſcuis abundans. In Epigrammate:] *Panes, qui fertilis Arcadiæ regnum tenetis.*

Βῶλις. Bolis. Nomen proprium. Polybius: *Achæus vero, cum prompto ſtudio & humaniter Bolin excepiſſet, de ſingulis eum accurate percontatus eſt.*

Βῶλ@. Bolus, Democriteus, Philoſophus, [ſcripſit] hiſtoriam & artem medicam, in qua agitur de ſanationibus morborum, quæ ab occulta naturæ vi proficiſcuntur.

Βῶλ@. Bolus Mendeſius, Pythagoreus. Scripſit de utilitate, quam ex lectione hiſtoriarum capimus. De rebus mirabilibus. De remediis Phyſicis. Præterea de ſympathiis & an-

1 Βετόροις ὀβελοῖς] Simili ſenſu Herodotus in *Euterpe* pag. 90. dixit βετόρους ὀβελούς: quod Suidas ſupra v. Βοπόρες interpretatur μεγάλους ὀβελούς.

2 Ὑετὸν ἄρτι κόμης ἀπεμόρξατο. Τῷ δὲ κατ' ἴχν.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod ex codice MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibemus infra v. Ἡράκλειον.

3 Βεφόνια. ἑορτὴ παρ' Ἀθ.] Vide infra v. Θαύλων.

4 Μεγὰ πλοῦτον ἀνῆψαν Δαίμ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate inedito in ſcholiaſta Nicandri ad *Theriaca* pag. 35. ſed ubi corrupte hodie legitur Ῥῶλ@.

5 Βεχανδὴς ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὶς Ἐριασπ.] Locum hunc ex codice MS. Epigrammatum ineditorum emendavi, qui in prioribus Editt. corruptiſſime ſic legitur: Βεχανδὴς ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὶς Ἐραπίδαυλ@, Κλεύβοτος. Integrum autem Epigramma, ex quo verba hæc decerpſit Lucas Holſtenius ad Stephanum Byzantium v. Τέχεια. [illegible] τοῦ Ἠπείρ., ἐξέτ.] Ex Harpocratione. Vide etiam infra v. Θέμιν, ubi eadem αὐτολεξεὶ repetuntur.

6 Βέχεια] Sic recte ſcriptum eſt in MSS. Pariſ. itemque infra v. Θέμιν. At priores Editt. male habent πολλαχῶς.

8 Πᾶνες βεχίλη κράτορες Ἀρκαδίης] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis inediti, quod infra v. Κράντορες integrum cum Lectore communicabimus.

9 Τὸν Βῶλιν] Scribendum eſt τὸν Βῶλον, ut legitur infra v. Ἐκπινῶς, ubi fragmentum hoc repetitur.

10 Βῶλ@, Δημοκρείτει@, φιλ.] Hunc Bolum laudat Stephanus Byzantius v. Ἄψινθος: ejuſdemque meminit Scholiaſta Nicandri ad *Theriaca* pag. 35. ſed ubi corrupte hodie legitur Ῥῶλ@.

11 Ἰάσεις φυσικὰς] Quænam a Græcis appellentur Ἰάσεις φυσικαὶ docet Reineſ. *Var. Lect.* pag. 392. quem vide.

12 Βῶλ@ Μενδήσι@] Nomen hoc reſtituendum eſt Columellæ, apud quem lib. VII. cap. v. hodie Dolus Mendeſius minus recte legitur, ut obſervavit Reineſius *Var. Lect.* lib. I. cap. ult.

13 Περὶ τῆς ἐν τῇ ἀναγνώσεως τῆς ἱστορίων εἰς ἐπίγνωσιν ἡμᾶς ἀγ.] Verba hæc obſcura ſunt, ex quibus vix ſenſum aliquem elicere poſſis.

14 Ἔχει δὲ καὶ συμπαθ. καὶ ἀντιπ. λίθων] Emendo & ſuppleo:

στοιχεῖον. Περὶ σημείων τ̃ ἐξ ἡλίου, καὶ σελήνης, καὶ ἄρκτου, καὶ λύχνου, καὶ ἴριδος.

Βῶλος[1] ἄρουρα. ἐπὶ τ̃ τοῖς μεγάλοις τὰ μικρὰ προσφιλονεικούντων. ὁμοία τῇ, Θαλάττῃ ὀπὶ χαράδρας ὕδωρ. Βόλος δὲ, ἡ δρόσος.

Βωμακεύματα. βωμολοχεύματα.

Βώμαξ. βωμολόχος. ὁ ἀπὸ τ̃ βωμῶν, πρὶν καρποφορῆσαι, αἴρων. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τ̃ μαλακιζομένων.

Βωμολοχεύεσθαι.[2] Βωμολόχοι κυρίως ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ τ̃ θυσιῶν ἐπὶ τὸς βωμὸς καθίζοντες, καὶ μὴ κολακείας προσαιτοῦντες. ἔτι δὲ οἱ προσλαμβανόμενοι ταῖς θυσίαις αὐληταὶ καὶ μάντεις. ὀπὶ μεταφορᾶς δὲ τότων ἐλέγοντο βωμολόχοι καὶ πινες βύκολοι καὶ ταπεινοὶ ἄνθρωποι, καὶ πᾶν ὁπιοῦν ἐπωμόνυντες ἐπὶ κέρδει, ἀφ' τ̃ παίζειν τε καὶ σκώπτειν. ὅτε τὸ νομα τρία σημαίνει.

Βωμολοχεύμασι. πανουργήμασι.

Βωμολοχεύσαιτο. ἀντὶ τ̃ ἀγροικόν τι εἴποι, ἢ βωμολόχον. [3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις [4] περὶ ἀφθορᾶς ἁρμονικῶν·

Ἐνλειναμένους τ̃ ἁρμονίαν, ἣν οἱ παλαιοὶ παρέδωκαν.
Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτό, ἢ κάμψειέν τινα καμπὴν,
(οἷονεὶ κεκλασμένην τῇ φωνῇ τ̃ ᾠδὴν προσενέγκοιτο,)
Οἷας οἱ νῦν τὰς [5] καπὶ Φρυνίν, ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,
Ἐπελήβετο τυπτόμενον πολλὰς, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.

Καὶ αὖθις· Πολλὰ μὲν ὢν καὶ ἄλλα τῆς τότων βωμολοχίας τε καὶ αἰμυλίας μαθήσεια ἀφορρεῖ· ὃν δὲ τοῖς ἄρα καὶ ὀκεῖνο.

Βωμολόχος. ὁ περὶ τὸς βωμὸς λοχᾶν, ἵνα τι λαβεῖν τι παρὰ τ̃ θυόντων. μεταφορικῶς δὲ καὶ ὁ παρεπλησίως τότῳ ὠφελείας ἕνεκά τινος κολακεύων. καὶ βωμακεύματα καὶ βωμολοχεύματα. [6] Ἀπολλόδωρος Κυρηναῖος, ὁ βύτραπελος καὶ γελωτοποιός. τινὲς δὲ τ̃ μελά τινος βύβαπελίας κόλακα. καὶ τὸν πανοῦργον δὲ καὶ συκοφάντην. καὶ [7] Βωμολόχος, ὁ κακοῦργος, ἀσεβής. παρὰ τὸς λοχῶντας τὰ ὑπ' τοῖς βωμοῖς ἐπιτιθέμενα θύματα, ἢ τὸς θύοντας, ἵνα αἰτήσαντες λάβωσί τι. ἢ [8] Βωμολόχοις ἔπεσι, τοῖς πρὸς χάριν καὶ ἀπὸ κολακείας. ἀπὸ δὲ τ̃ λοχώντων περὶ τὸς βωμὸς καὶ βουλομένων τι λαβεῖν μετήνεγκε ἡ λέξις. ὅτοι γ' ἐπὶ τῶν βωμῶν πολλὰ ἐλιπάρουν κολακεύοντες.

tipathiis. De lapidibus ſecundum ordinem alphabeticũ. De ſignis, quæ ex inſpectione Solis, Lunæ, urſæ, lucernæ, & Iridis, obſervantur.

Βῶλος ἄρουρα. *Gleba arvum.* De iis, qui parvis magna augere ſtudent. [Proverbium hoc] ſimile eſt illi, *Mari aquam torrentis* [*addis.*] Βόλος vero, per ο, eſt ros.

Βωμακεύματα. Dicta vel facta ſcurrilia.

Βώμαξ. Scurra. [Proprie,] qui ex ara aliquid aufert, antequam ſacrificium Diis oblatum ſit. Dicitur etiam de hominibus mollibus & effœminatis.

Βωμολοχεύεσθαι. [Scurrari.] Βωμολόχοι proprie appellabantur, qui, cum ſacrificia fierent, juxta altaria ſedentes, adulando aliquid petebant: itemque tibicines, & vates, qui ad ſacrificia adhibebantur. Per metaphoram vero ab his ductam βωμολόχοι appellabantur ſcurræ & humilis animi homines, lucri gratia quidvis perferentes, & jocando cavillandoque [riſum captantes.] Quare vocabulum hoc tria ſignificat.

Βωμολοχεύμασι. Fraudibus & dolis.

Βωμολοχεύσαιτο. Scurrile & triviale quid dicat. Ariſtophanes *Nubibus* de corruptione veteris muſicæ loquens ait: *Intendentes harmoniam, a majoribus traditam. Quod ſi quis ipſorum verbum aliquod ſcurrile protuliſſet, aut in cantando vocem varie inflexiſſet, ſecundum eam modulandi rationem, quam Phrynis introduxit, admodum ſane difficilem; multis illico verberibus cædebatur, ut qui artem muſicam corrumperet.* Et iterum: *Scurrilitatis igitur & aſſentationis illorum multa alia circumferuntur teſtimonia: inter quæ & hoc eſt.*

Βωμολόχος. Qui aris aſſidet ut aliquid accipiat ab illis, qui ſacrificant. Per metaphoram vero inde ductam ſic vocatur & ille, qui utilitatis ſuæ cauſa alicui aſſentatur. Et βωμακεύματα, dicta vel facta ſcurrilia. Apollodorus Cyrenæus [βωμολόχον vocat hominem] facetum & ridiculum. Quidam vero, adulatorem facetum & urbanum. Item, fraudulentum & calumniatorem. Et βωμολόχος, improbus & impius: per metaphoram ductam ab illis, qui inſidiantur victimis, quæ aris imponuntur; vel etiam ſacrificantibus, ut precibus aliquid ab illis impetrent. Et βωμολόχοις ἔπεσι, verbis blandis & adulatoriis: quæ ſignificatio ducta eſt ab illis, qui aris aſſidentes ſibi dari aliquid petunt. Hi enim

Ἔπι δὲ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν. Περὶ λίθων. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum. Cæterum Boli hujus opus περὶ συμπαθειῶν & ἀντιπαθειῶν laudat Scholiaſta Nicandri ad *Theriaca* pag. 35.

1 Βῶλος ἄρουρα] Zenobius habet, Βῶλος ἄρουραν, quod magis placet, quoniam ſubintelligi videtur verbum ὠφελεῖ, vel ſimile quid.

2 Βωμολοχεύεσθαι. Βωμολόχοι κυρίως ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ τ̃ θυσ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Enarratorem Comici ad *Nubes* pag. 176. Obiter hic emendo Heſychium, apud quem hodie in ſerie ſua ſic legitur: Περισωλοχεῖ, περιχαίρειν λέγει. Scribe περισωμολοχεῖ, περὶ χάριν λέγει. Scholiaſta enim Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 229. τὸ βωμολόχοις interpretatur πρὸς περὶ χάριν λίσσει, quod emendationem hanc egregie confirmat.

3 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 178. (108. Ed. Baſ. *P.*)

4 Περὶ ἀφθορᾶς] Hanc lectionem ex 2 MSS. Pariſ. revocavi. In prioribus enim Editt. male excuſum eſt περὶ ἀφορᾶς.

5 Καπὶ Φρυνίν] Huc faciunt verba illa Heſychii v. Λίσσει· ᾠδές· Οἱ δὲ Φρύνιν, ὁ δὲ μᾶλλον· ἀπὸ πολλῶν γὰρ κεκαμμένην ὄντος, ὡς ἀφθονίαν τὴν μουσικὴν, δὲ περὶς τὸ βωμολοχεύειν τρέπων. Reſpexit ibi Heſychius ad locum illum Ariſtophanis, quem Suidas hic adducit.

6 Ἀπολλόδωρος Κυρηναῖος, ὁ εὐτράπελος καὶ γελ.] Rectius Etymologus: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Κυρηναῖος τ̃ εὐτράπελον δὲ γελωτοποιόν: ſubintellige, ὅπως καλεῖ.

7 Βωμολόχος, ὁ κακοῦργος, ἀσεβ.——λάθωσί τι] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 176.

8 Βωμολόχοις ἔπεσι, πρὸς περὶ χ.——λαθεῖν τι παρὰ τ̃ θύοντος.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 229. (145. Ed. Baſ. *P.*)

κεύοιλες λαβεῖν π ὧδε τῶν θυόντων. † Ἀγαθίας· Οὐ γὰρ σύνηθες ὁ Ναρσῆς ἔφη, βωμολοχίαις τε καὶ γλιχρᾶς ἐλπίσιν ἐγκαλωπίζεσθαι. Καὶ ὧδε Ἰσιδώρῳ Δαμάσκιος· Ὁ δὲ ἐπίχαρις ἦν, θυτερπελίας μὲν καὶ βωμολοχίας ὅπη πορρωτάτω.

Βωμόν. [1] σαπίδα Λάκωνες.

Βωμός. τέμενος· καὶ τόπος ἀνάβασιν ἔχων ὧδε τὸ λέγειν [3] ἐπήκοα· ἐφ' ὃν Κράτης ἀναβὰς, [4] Κράτης ἄπλυτα τὰ Κράτητος, εἶπεν. Καὶ [5] Ἀριστοφάνης· Ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δηλ. ἀντὶ τοῦ, ἕτοιμα ἐστὶ παρεσκευασμένα.

Βωμοί. οὕτω λέγονται αἱ βάσεις, σιβάδες.

Βᾶν. [6] ἀσπίδα Ἀργεῖοι. ἀντὶ τοῦ βοῦν, ἤτοι βύρσαν.

Βᾶνος, σταθμὸς τῆς Μυσίας, τῆς ὧδε τοῦ Ἴστρῳ παραμῶ ὧδε λεταμένης, ἀνὴρ σωφρονέστατος ἐς ἄκρον ἥκων καὶ λίαν ἀγαθὸς τά τε πολιτικὰ καὶ πολέμια. ἦν ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ.

Βάνυσοι. [7] ἄποικοι. βουκόλοι.

Βᾶρος. ὄνομα κύριον.

Βᾶροι. ὀφθαλμοί.

Βᾶς. βύρσα. ἀσπίς.

Βωσόμεθα. καλέσομεν. μαρτυρόμεθα.

Βᾶσον. [8] βοήθησον. Κρατῖνος.

Βωστρεῖν. καλεῖν. βοᾶν. [9] Ἀριστοφάνης· Ποιήσω τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτόμενον.

Βάπον. τόπος.

Βωλεῖν. [10] σπεῖραι. Λάκωνες.

Βωλιάνειρα. ἡ βόσκουσα τοὺς ἄνδρας.

Βώτορες. βοήτορες. νομεῖς. ὃν [11] Ἐπιγράμματι· Τὸν νομέα καὶ ἔπαυλα βοῶν καὶ βώτορας ἄνδρας Σινόμενον, κλαγγάν τ' ὀχὶ πεύσασθαι κυνῶν, Πέφνε, καὶ ἐκ ταύτης ἐκρέμασεν πίτυος.

Βώχανος. ὄνομα κύριον. ὃς δὲ ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τὸν Βόσπορον ἐπόρθησε. ζήτει ἐν τῷ Βόσπορος.

Βραβεύει. δοκιμῇ. ὀπτηφίζεται. διανέμει. Καλῶς γὰρ σφίσι τοῦ δαιμονίου βραβεύσαντος τὰ κατὰ τὸν πλοῦν.

Βραβεύς. διοικητής. κριτής. ὁριστής. καὶ Βραβεῖον, ὀπτικῶς ἀμοιβή.

precibus blandis rogabant ſacrificantes, ut de victimis, quæ immolabantur, ſibi aliquid impertirentur. † Agathias: *Non enim, inquit Narſes, moris mei eſt, aliis aſſentari, & blandis pollicitationibus uti.* Et Damaſcius de Iſidoro inquit: *Ille vero feſtivus erat & comis; at a dicacitate & ſcurrilitate alieniſſimus.*

Βωμόν. Aram. Lacones σιβάδα ſic vocant.

Βωμός. Ara. Item locus excelſus, vel ſuggeſtus, unde dicentes exaudiri poſſunt. In talem locum cum adſcendiſſet Crates dixit: *Crates dimittit ea, quæ ſunt Cratetis.* Et Ariſtophanes: *Ara enim foris parata eſt.*

Βωμοί. Sic etiam vocantur gradus, & lecti ex foliis frondibuſque arborum exſtructi.

Βᾶν. Argivi clypeum ita vocant. Dictum eſt autem pro βοῦν, i. e. [bovem,] vel pellem bubulam.

Βᾶνος. Bonus, dux Myſiæ Iſtro fluvio adjacentis, vir acutiſſimus & prudentiſſimus, & rerum tam civilium quam militarium peritiſſimus. Vixit ſub Juſtiniano.

Βάνυσοι. Coloni. Bubulci.

Βᾶρος. Borus. Nomen proprium.

Βᾶροι. Oculi.

Βᾶς. Pellis bubula. Clypeus.

Βωσόμεθα. Vocabimus. Teſtabimur.

Βᾶσον. Pro βόησον. Clama. Cratinus.

Βωστρεῖν. Vocare. Clamare. Ariſtophanes: *Efficiam, ut verberibus egregie depexus popularium opem implores.*

Βάλιον. Locus quidam.

Βωλεῖν. Arare. Lacones.

Βωλιάνειρα. [Epithetum terræ.] Viros paſcens vel alens.

Βώτορες. Pro βοήτορες. Paſtores. In Epigrammate: *Paſcua & ſtabula boum & paſtores lædentem, nec latratum canum formidantem* [*Eualces*] *occidit, & ex hac pinu ſuſpendit.*

Βώχανος. Bochanus. Nomen proprium. Hic Turcorum dux fuit, qui ſub Juſtiniano Boſporum vaſtavit. Quære in v. Βόσπορος.

Βραβεύει. Dativo jungitur. Decernit. Diſpenſat. *Cum navigatio, Deo annuente, ex voto ipſis ſucceſſiſſet.*

Βραβευτής. Moderator. Judex. Diſpenſator. Et βραβεῖον, præmium victoriæ.

1 Ἀγαθίας] Lib. 1. pag. 24.

2 Σαπίδα] Puto legendum σιβάδα. Vide paulo poſt v. Βωμοί.

3 Ἐπήκοα] Priores Editt. habent ἐπήκοος. At in MSS. Pariſ. exaratum eſt ἐπήκοα, quam lectionem vulgatæ prætuli. Significat autem ἐπήκοα λέγειν, talia dicere, quæ procul a circumſtantibus exaudiri poſſunt.

4 Κράτης ἄπλυτα τὰ Κράτητος] Idem de Cratete refert Nonnus in Expoſitione Hiſtoriarum, quarum meminit Gregorius in priori Invectiva contra Julianum Imperatorem. Verba ejus hæc ſunt: Οὗτος φιλοσοφῆσαι θέλων τὴν Κυνικὴν φιλοσοφίαν, λαβὼν τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ, ἔρριψε τῷ δήμῳ, κηρύξας ὅτι· Κράτης ἄπλυτα τὰ Κράτητος, ἵνα μὴ τὰ Κράτητος κρατήσῃ τοῦ Κράτητος.

5 Ἀριστοφάνης] In *Pace* pag. 694. (471. Ed. Baſ. P.) Vide etiam intra v. Θύρασιν.

6 Βᾶν. ἀσπίδα] Vide Scholiaſtam Homeri ad Il. M. v. 105. & 137.

7 Βάνυσοι. ἄποικοι. βουκ.] Vide Etymologum v. Βανύσης.

8 Βοήθησον] Lege Βόησον.

9 Ἀριστοφάνης] *Lyſiſtrata* pag. 881. (556. Ed. Baſ. P.)

10 Βωλεῖν] Vide Heſychium v. Βωλεῖν.

11 Ἐν Ἐπιγράμματι· Τὸν νομέα κ.τ.λ.] Locus hic decerptus eſt ex Epigrammate inedito, quod ex cod. MS. integrum hic cum Lectore communicabo. Λεωνίδου.

Τὸν νομέα κ' ἔπαυλα βοῶν, κ' βώτορας ἄνδρας
Σινόμενον, κλαγγάν τ' ὀχὶ πεύσασθαι κυνῶν,
Εὐαλκὴς ὁ Κρὴς, ἐπινύκτια μῆλα νομεύων,
Πέφνε, κἀκ ταύτης ἐκρέμασεν πίτυος.

Βρα-

Βραβεῖς. οἱ ἐν τοῖς ἀγῶσι κήρυκες. [1] Σοφοκλῆς· Ὅσον γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς δρόμων ἁβρύλλων πέντ' ἀθλ', ἃ νομίζεται.

Βραβύλα. [2] τὰ καλούμενα Δαμασκηνά. Θεόκριτος· Ὄρπακες βραβύλοισι καταβεβλῆτες ἔραζε. Ἀθηναῖος δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν φησι, Σέλευκον νομάζειν κοκκύμηλα καὶ βραβύλα καὶ μάδρυα. εἴρηται δὲ βραβύλα πνα ὄντα, τὰ τὴν κοιλίαν ἐκβάλλοντα. ἔστι δὲ μαλακτικὰ τῆς γαστρός. εἴρηται δὲ καὶ μάδρυα, οἱονεὶ μαλόδρυά πνα ὄντα. Δαμασκηνὰ δὲ λέγεται κατ' ἐξοχήν, ἀφ' τοῦ ἐν Δαμασκῷ τῇ πόλει γεωργούμενα θηλαλέστερα καὶ καλλίονα εἶναι.

Βραγχίδαι. [3] Οἱ ἐν Διδύμοις τῆς Μιλησίας οἰκοῦντες Ξέρξῃ χαριζόμενοι τὸν νεὼν τοῦ ὀπιχωρίου Ἀπόλλωνος τοῖς βαρβάροις προύδοσαν· καὶ ἐσυλήθη τὰ ἀναθήματα πάμπλειστα ὄντα. δεδιότες οὖν οἱ προδόται τὴν ὀργὴν νόμων καὶ τῶν ἐν ἄστει ποινάς, δέονται Ξέρξου μισθὸν λαβεῖν τῆς κακίστης ἐκείνης προδοσίας, μεθοικισθῆναι ἐν χώρᾳ τινὶ Ἀσιανῇ. ὁ δὲ πείθεται, καὶ ἀντ' ὧν εἶχε κακῶς καὶ ἀσεβῶς, ἔδωκεν αὐτοῖς οἰκεῖν ἔνθεν οὐκ ἔμελλον ὀπισθήσεσθαι τῆς Ἑλλάδος ἔτι, ἀλλ' ἔξω τοῦ δέους ἔσεσθαι τοῦ καλειληφότος αὐτούς τε καὶ τὸ ἐκείνων γένος. κατὰ λαχόντες τὸν χῶρον, ἐν οἰωνοῖς ἀδαμῆ ζητοῖς πόλιν ἐγείρουσι, καὶ τίθενται Βραγχίδας ὄνομα αὐτῇ, καὶ ᾠοντο μὴ μόνους ἀποφάναι Μιλησίους, ἀλλὰ καὶ τὴν Νέμεσιν αὐτήν. ἡ μὲν ἐκάθευδεν ἡ τοῦ Θεοῦ πρόνοια. Ἀλέξανδρος γάρ, ὅτε τὸν Δαρεῖον νικήσας τῆς Περσῶν ἀρχῆς ἐγκρατὴς ἐγένετο, ἀκούσας τὰ τολμηθέντα, καὶ μισήσας αὐτῶν τὸ τοῦ γένους ἀφανοχλῶ, ἀπέκτεινε πάντας, κακοὺς εἶναι κρίνων τοὺς τῶν κακῶν ἐκγόνους, καὶ τὴν ψευδώνυμον πόλιν καθέσκαψε καὶ ἠφάνισε.

Βράγχη. πάθος περὶ τὰς ὖς γινόμενον. καὶ ζήτει ἐν τῷ Διάῤῥοια.

Βραδύς. ὁ μὴ ἀγχίνους. Καπιλήσμων καὶ βραδύς. [4] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. ὁ γὰρ ἐπὶ τῆς τοῦ σώματος κινήσεως παρείληπται νῦν, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀγχίνουν καὶ νωθὲς τῆς διανοίας θέλει δηλοῦν.

Βράκανα. ἄγρια καὶ δύσπλυτα λάχανα.

Βράσσει. ζέει. ἀναβάλλει.

Βρασίδας, [5] ὁ Τέλλιδος, Λακεδαιμόνιος στρατηγός, Μηθώνην ἐπιστᾶσαν πρὸς Ἀθηναίους πολεμήσας ἀνεκαλέσατο. ἠλίσθησε δὲ καὶ περὶ Πύλον στρατηγῶν, ῥῶτος τῆς νηὸς ἐκπηδήσας· ὃς καὶ ἐτρώθη, καὶ [6] τὴν ἀσπίδα ἀπώλεσεν. ἐπὶ τούτοις σπουδῇ ἐ-

Βραβεῖς. Certaminum & ludorum moderatores. Sophocles: *Ex omnibus enim certaminibus, quæ ludorum moderatores per præcones solito more indixerant,* [*victor discessit.*]

Βράβυλα. Pruna, quæ vocantur Damascena. Theocritus: *Rami pondere brabylorum terram versus curvati.* Athenæus vero libro secundo Dipnosophistarum ait, Seleucum tradere, brabyla etiam vocari κοκκύμηλα & μάδρυα. Βράβυλα autem vocantur quasi τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα, i. e. alvum evacuantia. Ventrem enim laxant. Μάδρυα vero dicuntur, quasi μαλόδρυα. Damascena denique appellantur per excellentiam, quod ea, quæ Damascus fert, reliquis sint præstantiora & pulchriora.

Βραγχίδαι. Branchidæ. Qui in Didymis Milesiorum habitabant, Xerxi gratificantes, templum Apollinis, qui istic colebatur, Barbaris prodiderunt, quod tunc donariis quam plurimis spoliatum est. Proditores itaque leges civiumque suorum ultionem veriti, hanc pessimæ proditionis mercedem a Xerxe petunt, ut in quendam Asiæ locum transportentur. Ille annuit, & pro sacrilegiis dedit sedes inhabitandas, unde nunquam in Græciam redituri essent, sed a timore, quo tenebantur, & ipsi ipsorumque posteri immunes degerent. Regione itaque per sortem divisa, urbem malis avibus condunt & Branchidas vocant. Et jam non Milesios tantum, sed & ipsam Nemesin se effugisse putabant. Verum Dei providentia neque hic dormivit. Alexander enim, devicto Dario, Persarum potitus imperio, & inaudiens perpetratum facinus, odioque habens posteros illorum, omnes interemit, existimans etiam malos esse, qui ex malis sint orti, & falsi nominis urbem evertit & solo æquavit.

Βράγχη. Morbus quidam suum. Quære in v. Διάῤῥοια.

Βραδύς. Hebes. Bardus: [*Cum senex sim*] *oblivioſus & hebes.* Aristophanes *Nubibus.* Non enim de motu corporis vocabulum hoc nunc dicitur, sed ingenium hebes & stupidum significat.

Βράκανα. Olera agrestia, & quæ non facile lavari possunt.

Βράσσει. Fervet. Effervescit. Ejicit.

Βρασίδας. Brasidas, Tellidis filius, dux Lacedæmoniorum, Methonem, quæ ad Athenienses defecerat, bello recuperavit, & dux ad Pylum strenue & fortiter rem gessit, cum primus ex navi in terram desiliisset; ubi & vulneratus est, & clypeum amisit. Post hæc fœ-

1 Σοφοκλῆς· Ὅσον γὰρ εἰσεκ.] Locus hic apud Sophoclem *Electra* pag. 112. sic distinguitur & legitur:

——Ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς
Δρόμων ἁβρύλλων πεντάεθλ', ἃ νομίζεται.

Vide ibi Triclinium.

2 Βράβυλα. τὰ καλούμενα Δαμασκ.] Confer cum hoc loco Athenæum lib. II. pag. 49. 50. cujus vestigia noster secutus est.

3 Βραγχίδαι. οἱ ἐν Διδύμοις τῆς Μιλ.] Totum hunc articulum de Branchidis ex libro Æliani *de Providentia,* qui hodie intercidit, depromptum esse existimo; eademque est sententia Kuhnii, qui locum hunc inter fragmenta Æliani retulit.

4 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 130. (66. Ed. Bas. P.)

5 Βρασίδας, ὁ Τέλλ.] De hoc, ejusque rebus gestis, legendus est Thucydides.

6 Καὶ τὴν ἀσπίδα ἀπώλεσεν] Vide Tzetzem Chil. XII. cap. CDVIII.

γένοιτο ἐναύσιοι, ἃς Ἀθηναῖοι λύειν ἤρξαντο. τῷ [1] δὲ Ἀμφιπόλιν καὶ Θρᾴκιον εὐδοκιμοῦντα αὐτὸν οἰκιστὴν ἀντὶ Ἄγνωνος ἐπεχείρησαν. ὁ δὲ πόλεμος ὁ μέχρι τῆς Βρασίδου καὶ Κλέωνος τελευτῆς ἔτη ἐπέσχε δέκα. [2] ἐκλήθη δὲ Ἀρχιδάμιος. † Αἰτίας δὲ θεὶ αὐτοῦ τοὺς πεπαιδευκότας, ὡς Φρυνεῖ τὰ Βρασίδα. [3] ἀντὶ τῶν Λακεδαιμονίων.

Βρασμὸς γῆς. ὅταν καχλάζῃ μετὰ κινήσεως. Ἐκλυσμὸς δέ, ὅταν ἀναρριπτῆται.

Βραυρών. τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τὰ Διονύσια ἤγοντο, καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνας ἥρπαζον. [4] Καὶ Ἀριστοφάνης· Ὦ δέσποτα, ὅσων ἔχεις τὴν πρωκτοπεντετηρίδα. εἴρηται δὲ, ἀφ' τοῦ ἀφ' πενταετηρίδος ἄγεσθαι τὰς θεωρίας τῶν Διονυσίων. ἐστὶν ἐν τῷ Ἄρκτος.

Βραχιόλια. ὅπερ τὰ παρ' ἡμῖν βραχιόλια χλιδῶνες ὀνομάζονται.

Βραχίων. προσπικῶς ἡ δύναμις, ἐπειδὴ δι' αὐτῆς ἐργάζεσθαι πεφύκασιν οἱ ἄνθρωποι. Δαβίδ· Ὅπως βραχίονες ἁμαρτωλῶν συντριβήσονται.

Βραχμάν. βασιλεὺς, ὁ καὶ τὴν χώραν δοὺς τῇ πολιτείᾳ. ἔγραψε νόμους Βραχμάνων, καὶ πολιτείαν τοῦ αὐτοῦ ἔθνους ἰδίᾳ φωνῇ.

Βραχμᾶνες. [6] ἔθνος ἐστὶν εὐσεβέστατον, καὶ βίον ἀκτήμονα σφόδρα κεκτημένον, ἐν νήσῳ τοῦ ὠκεανοῦ κατοικοῦν, καὶ [7] τὸν κλῆρον τοῦτον ὃν τοῦ Θεοῦ κειμάτων κληρωσάμενον. ἐν ᾧ τόπῳ παραγενόμενος Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, καὶ στήσας στήλην, ἐπέγραψεν· Ἐγὼ μέγας Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἔφθασα μέχρι τούτου· ἐν ᾗ νήσῳ καλοικοῦσιν οἱ μακρόβιοι. ζῶσι γὰρ ἔτη ἀφ' τὰ πολλὰ καθαρότητα καὶ εὐκρασίαν τοῦ ἀέρος· [8] παρ' οἷς οὐδὲν τετράποδόν ἐστιν, οὐ γεώργιον, οὐ σίδηρος, οὐκ οἰκοδομή, οὐ ζυγὸς, οὐκ ἄροτρον, οὐκ ἄμπελος, οὐκ οἶνος, οὐ κρεοφαγία· ἀλλὰ ἔχοντες τὸν ὑγρὸν καὶ γλυκὺν καὶ εὔκρατον ἀέρα, καὶ πάσης ἀῤῥωστίας καὶ φθορᾶς ἀπηλλαγμένον, καὶ σικυοὺς ὀπώρας καὶ διειδεστάτου ὕδατος ἁπαλοὺς, σέβονται γνησίως Θεὸν, καὶ ἀδιαλείπτως προσεύχονται. καὶ [9] οἱ μὲν ἄνδρες πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὠκεανοῦ προσπεφυκότες· αἱ δὲ γυναῖκες ἐνεῦθεν εἰσὶ τοῦ Γάγγου, προσῤῥέοντος εἰς τὸν ὠκεανὸν ἐπὶ τὸ μέρος τῆς Ἰνδίας. οἱ οὖν ἄνδρες περῶσι πρὸς τὰς γυναῖκας Ἰουλίῳ καὶ Αὐγούστῳ μηνὶ παρ' οἷς ὑπάρχουσι ψυχρότεροι, ὅ

dus annuum ictum eſt, quod Athenienſes violare cœperunt. Amphipolitæ vero Thraciæ vicini, gloria viri permoti, loco Agnonis conditorem urbis eum adſciverunt. Bellum autem illud, uſque Braſidæ & Cleonis obitum geſtum, decem annos duravit, & Archidamium appellatum fuit. † *Cauſas addentes, eum Braſidæ favere.* Id eſt, Lacedæmoniis.

Βρασμὸς γῆς. Terræ motus, quo terra ita quatitur, ut aquæ efferveſcentis inſtar ſubſultet. Ἐκλυσμὸς vero, cum terra in altum jactatur.

Βραυρών. Brauron, locus Atticæ, in quo Dionyſia celebrabantur, & homines ebrii multa ſcorta rapiebant. Ariſtophanes: *O Domine, quantam habes proctopenteterida.* Hoc autem ideo dictum, quod Dionyſiorum ſpectacula quinto quoque anno celebrarentur. Vide in v. Ἄρκτος.

Βραχιόλια. Brachiorum ornamenta, alias χλιδῶνες dicta.

Βραχίων. Brachium. Sic tropice potentia vocatur, quoniam brachio homines opus peragere ſolent. David: *Peccatorum brachia conterentur.*

Βραχμάν. Brachman, Rex, qui etiam regioni nomen dedit. Scripſit leges Brachmanum, & de ejuſdem gentis Republica, lingua vernacula.

Βραχμᾶνες. Brachmanes. Gens eſt religioſiſſima, nullaſque opes poſſidens, & habitans in inſula Oceani, quam Deus velut ſortem ipſis adtribuit. Eo cum perveniſſet Alexander Macedo, columnam erexit, cui hæc verba inſcripſit: EGO MAGNVS ALEXANDER REX HUCUSQVE PERVENI. In hac inſula homines longævi habitant. Vivunt enim annos centum & quinquaginta, propter inſignem puritatem & temperiem aeris. Apud hos nulla quadrupes eſt, non ager, qui colatur, non ferrum, non ædificium, non ignis, non aurum, non argentum, non panis, non vinum, non carnis eſus: ſed, cum habeant liquidum & ſuavem & bene temperatum aerem, & ab omni morbo & corruptione immunem, paucis pomis & aqua limpidiſſima fruentes, Deum ſincere colunt, & continenter preces fundunt. Ac viri quidem in parte, quæ Oceano vicina eſt, habitant. Mulieres vero ultra Gangem degunt, qui fluvius in parte quadam Indiæ in Oceanum ſe exonerat. Viri igitur ad uxores trajiciunt Julio & Auguſto menſibus, qui apud illos ſunt frigidiores, Sole ad nos & Sep-

1 Τὴν δὲ Ἀμφίπολιν καὶ Θρᾴκιον εὐδοκιμοῦντα αὐτὸν οἰκ.] Locus hic eſt mutilus, quem ſic ſupplendum puto: Περὶ δὲ τὴν Ἀμφίπολιν καὶ Θρᾴκιον εὐδοκιμοῦντα αὐτὸν οἱ Ἀμφιπολῖται οἰκιστὴν &c.

2 Ἐκλήθη δὲ Ἀρχιδάμιος.] Vide ſupra v. Ἀρχιδάμιος πόλεμος.

3 Ἀντὶ τῶν Λακεδαιμονίων.] Lege, ἀντὶ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων.

4 Καὶ Ἀριστοφάνης· Ὦ δέσποτα, ὅσων ἔχεις τὴν πρ.] Apud Ariſtophanem in *Pace* pag. 689. (468. Ed. Baſ. P.) locus hic ita legitur & diſtinguitur:

——Ὦ δέσποτα,
Ὅσων ἔχεις τὴν πρωκτοπεντετηρίδα.

Vide ibi Scholiaſtam.

5 Βραχίων. προσπικῶς ἡ δύναμις, ἐπειδὴ δι' αὐτ.] Hæc deſcripta ſunt ex Theodoreto ad Pſalm. xxxvi. v. 18. ut Pearſonius obſervavit.

6 Βραχμᾶνες. ἔθνος ἐστὶν εὐσεβέστατον κὴ βίον ἀκτ.] Omnia, quæ hic de Brachmanibus referuntur, *αὐτολεξεὶ* pene apud Palladium de Brachmanibus quoque leguntur, quem Suidas procul dubio conſuluit.

7 Καὶ τὸν κλῆρον τοῦτον ὃν τοῦ Θεοῦ κλῆρ.] Palladius pag. 7. Ἔλεγον δὲ ὅτι, ὅτι οἱ Βραχμᾶνες ἔθνος ἐστὶν οὐκ ἀπολωλεκὸς ἀπὸ παραιρέσεως, ὡς οἱ μοναχοὶ, ἀλλὰ λαχὸν τὸν κλῆρον τοῦτον παρὰ Θεοῦ κειμάτων &c.

8 Παρ' οἷς οὐδὲν τετράποδόν ἐστιν, ὁ γεώργ.] Palladius pag. 8. Παρ' οἷς οὐδὲν τετράποδον ὑπάρχει, ὁ γεώργιον, ὁ σίδηρος, οὐκ οἰκοδομὴ, ὁ πῦρ, οὐκ ἄρτος, οὐκ οἶνος, οὐχ ἡμάπαν, οὐκ ἄλλο τι τῶν εἰς ἐργασίαν συντελούντων, ἢ λάλασιν συντεινόντων. ἔχουσι δὲ ἀέρα λιχνεῦν τι, καὶ εὔκρατον, καὶ πάνυ κάλλιστον, σεβόμενοι τὸν Θεὸν, ὃ γνῶσιν μὲ ἔχουσι, ἔχ ἅπας δὲ λεπτὴν, μήτε δὲ διόκρισιν ὅτι τοὺς ἐ πονηρίας λόγους διωκόμενοι, ὁμως εὐχονται ἀδιαλείπτως &c.

9 Καὶ οἱ μὲ ἄνδρες πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὠκεανοῦ πεφυκ.] Hæc, & quæ ſequuntur, *αὐτολεξεὶ* pene leguntur apud modo laudatum Palladium pag. 9.

ἡλίᾳ πρὸς ἡμᾶς καὶ Βορρᾶν ὑψωθέντι. οἵγε καὶ εὐκαρπότεροι· γινόμενοι πρὸς οἶκον αὐτὰς κινεῖν λέγουσιν· [2]ὅθεν δὴ καὶ τὸν Νεῖλόν φασιν ὑπ' αὐτοῦ τοῖς ἄλλοις ποταμοῖς πλημμυρεῖν, ἀλλὰ μεσούντι θέρει ὑπερκλύζειν τοὺς Αἰγυπτίους, [3]ὅτε παντὸς ἡλίου τὴν βορειοτέραν ἀφεστῶτι ζώνην, καὶ τοῖς ἄλλοις μὲν παρεισχωροῦντι ποταμοῖς, καὶ συγκρύπτοντι, τούτου δὲ πλεῖστον ἀπέχοντι. καὶ ποιήσαντες μὴ τὸ γυναικῶν αὐτῶν ἡμέρας μ', πάλιν ἀνιστεροῦσι. τῆς δὲ γυναικὸς δύο παῖδας γεννησάσης, ὑκέτι ὁ ἀνὴρ ἀνιστερᾷ πρὸς αὐτήν. ὅτε μὲν ἐκείνη πλησιάζει ἄλλῳ, ἀφεῖται πολλοῦ βιάβειαν. εἰ δὲ συμβῇ στεῖραν εὑρεθῆναι, μέχρι πενταετῶν ἀφαιρεῖται ὁ ἀνὴρ αὐτῆς τὴν συγγενόμενον αὐτῇ, ἐὰν ὑ τέκνῃ, ὑκέτι πλησιάζει αὐτῇ. ἀφ' οὗτος δὲ πολυάνθρωπός ἐστιν αὐτῶν ἡ χώρα, ἀφ' τοῦ ὀλιγογονίαν.

propter regio illorum non abundat hominum numero, ob prolis paucitatem.

Βραχυμυθίας. βραχυλογίας. καὶ Βραχέσιν, ἀντὶ τῶν βυτελέσι.

Βραχυτελῆ. σύντομον. μικρόν.

Βραχυφεγγίτης. ὁ ὀλιγοφαής. Καὶ [4]βραχυφεγγίτου λύχνου σέλας.

Βρέγμα, καὶ βρεγμός. τὸ ἐμφυσηματῶδες μέρος.

Πλήξας[5] αἰχμηρὰ βρέγμα κωνογένειον.

ὁ Ἐπιχάρμειος.

Βρεκεκὲξ κοὰξ κοάξ. ἐφύμνιον τοῦ Ἀριστοφάνει ἐν Βατράχοις. μίμημα φωνῆς βατράχων.

Βρέμει. περᾷ. ἠχεῖ ποιεῖ.

Βρενθύεσθαι. ἀφ' ὑμῶν μεγαυχίζεσθαι, ἢ ὑπερφρονεῖσθαι ὀργίζεσθαι. [6]Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλῷ μᾶλλον καλλιβρενθύετο. καὶ Βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ᾧ χειρόμυναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονοῦσι. ὑ Βρενθύη, σεμνύῃ, ὑ μέγα φρονεῖς ἐφ' ἑαυτῷ. † [7]Οἱ γὰρ ὑπεδεδωκότες ἑαυτοῖς, σοβαρῶς τε βαδίζουσιν. ὡς τοῦ μὲν Προδίκου ὄντος σοφοῦ· τοῦ δὲ Σωκράτους κενὴν μόνον ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν καρπωμένου. Ἀριστοφάνης[8] Νεφέλαις·

——— Σοὶ δὲ

Ὅτι βρενθύῃ ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ πλαγιάζεις·

Ἀπεζημιούνεις σαυτὸν τῷ ὀχήματι, καὶ ταυρηδὸν ὁρᾷς, ἢ ἀλαζονικῶς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ βρενθείου μύρου. καὶ Βρενθυόμενος, ἐπαιρόμενος, μέγα φρονῶν. [9]Ἀγαθίας·

tentrionem adſcendente. Iidem etiam cum magis temperati ſint, vehementem Veneris appetitum in illis excitare dicuntur: uti etiam Nilum ferunt non cæterorum fluminum more exundare, ſed media æſtate Ægyptum aquis obruere: eo nimirum tempore, quo Sol Zonam Borealem peragrat, & alios quidem fluvios æſtu ſuo urit & exſiccat; ab hoc vero quam longiſſime diſtat. Poſtquam igitur XL dies apud uxores exegerunt, in inſulam ſuam rurſus trajiciunt. Poſtquam vero uxor duos peperit infantes, vir ad eam non amplius accedit: neque illa cum alio viro concumbit, quoniam pudicitia apud eas ſumma religione colitur. Si vero contingat ſterilem inter eas reperiri, ejus maritus ad quinque annos ad eam trajicit, ejuſque conſuetudine utitur: poſt quod tempus, ſi non pepererit, ad eam non amplius accedit. Qua-

Βραχυμυθίας. Breviloquentiæ. Et βραχέσιν, vilibus.

Βραχυτελῆ. Compendioſum. Brevem. Parvum.

Βραχυφεγγίτης. Exiguum lumen præbens. *Et ſplendor lucernæ tenue lumen præbentis.*

Βρέγμα, & βρεγμός. Sinciput. In Epigrammate: *Cum ſinciput jaculo venatorio percuſſiſſet.*

Βρεκεκὲξ κοὰξ κοάξ. Eſt imitatio vocis ranarum apud Ariſtophanem in *Ranis.*

Βρέμει. Fremit. Sonitum edit.

Βρενθύεσθαι. Ira tumere, vel iram ſimulare. [Item faſtu ſe efferre.] *Ille vero multo magis faſtu ſe efferre cœpit.* Et βρενθύεται, faſtu effertur. Βρένθος enim eſt genus unguenti, quo cum mulieres ſe unxerunt, faſtum animo concipiunt. Et βρενθύη, gravitatem affectas, ſuperbis, magnifice de te ſentis. Per metaphoram ductam ab unguento, quod βρένθος appellatur. Ariſtophanes: *Quia ſuperbe per vias incedis, & torvum cernis.* Qui enim multum ſibi arrogant, ſuperbe incedere ſolent. [Hoc autem ideo Comicus dicit, ut ſignificet,] Prodicum quidem eſſe virum ſapientem, at Socratem falſam & inanem ſapientiæ gloriam conſecutum. Et βρενθυόμενος, faſtu ſe efferens, ſuperbiens, glorians. Agathias: *Præteritis laboribus plus æquo gloriantes, præſentia contemnebant.* Et iterum:

1 Εὐκαρπότεροι] Palladius habet εὐκαπότεροι, quod magis arridet.

2 Ὅθεν] Scribe ὥσπερ.

3 Ὅτε παντὸς ἡλίου τὴν Βορειοτ.] Emendo, ὅτε πᾶσαν ὑ ἡλίου τὴν Βορειοτέραν &c.

4 Καὶ βραχυφεγγίτου λύχνου σέλας] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate Philippi, quod ex codice MS. Epigrammatum ineditorum hic cum Lectore communicabo.

Λύχναδος αἰπὺν ἔχων ναύπλιος πλεσκόπον ὄχθον,
Φοῖβε, τὸ Ἰονίῳ λεύμονι πλάζῃ,
Δίξῃ πλωτῆρων μαζὸς χρυσηγενέα δαῖτα,
Καὶ πανδὴν ὀλίγῃ κερασθῆναι κύλικι,
Καὶ βραχυφεγγίτου λύχνου σέλας, οὐ βιοφειδὲς
Οἴγνις (forte ὄλπης) ἡμιμέτρητι πανόρμου φορίαι.
Αἰθ' ὧν ἱλήκοις, ἐπὶ σῇ ἱστὰ πίμπλοιο εὐκτῇ
Οὔριον, Ἀκταίοις σωτῆρμον ἐς λιμένας.

Fragmenta Epigrammatis hujus, (quod etiam ante nos edidit Holſtenius ad Stephanum v. Ἄκτη) diverſis in locis apud Suidam leguntur; nimirum v. Αἰπύ, v. Δαῖτα, v. Ὀλίγον, & v. Χειροφυΐα.

5 Πλήξας αἰχμηρὰ βρέγμα κωνογ.] Pentameter hic pars eſt Epigrammatis, quod integrum exſtat Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. XXIV. pag. 569.

6 Ὁ δὲ σοβαρεύόμενος πολλῷ μᾶλλον καλλιβρ.] Fragmentum hoc legitur apud Menandrum in *Excerpt. Legat.* pag. 117.

7 Οἱ γὰρ ὑπεδεδωκότες ἑαυτοῖς, σοβ. βαδ.] Ut hic locus intelligatur, adeundus eſt Enarrator Comici ad *Nubes* pag. 147. (81. Ed. Baſ. P.) ex quo confuſe & exiguo judicio Suidas hæc excerpſit.

8 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 147. ut in nota præcedente monuimus.

9 Ἀγαθίας] Lib. V. pag. 161.

θίας·

θίας. Οἱ δὲ μειζόνως, ἤτοι ἐχθρῶν, ἐπὶ τοῖς φθάσασι βρενθυόμενοι, τῷ ἐν ποσὶ καλωλιγώσειν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ εἰς τὴν βασιλίδα ἐπορεύετο ἐξωγκωμένος καὶ

Ille vero ſuperbia tumens & faſtu elatus Reginam adiit.

μάλα βρενθυόμενος.

Βρέτας. εἴδωλον. ἄγαλμα. ἀπὸ τοῦ βροτοῦ ἐοικέναι. προσπεσεῖν τοῖς πρὸς βρέτας, πρὸς τέμενος, ἢ πρὸς ἕδος, ἢ πρὸς ἄγαλμα Θεῶν ἱκέτας γενέσθαι.

Βρεντήσιον.[1] χώρα τῆς Ἰταλίας. εἴρηται δὲ ἅπαξ, ὅπου λιμένας ἔχει κέρασιν ἐλάφου παραπλησίους. Βρέντον δὲ καλοῦσι τὴν ἔλαφον Μεσάπιοι.

Βρέχειν.[2] ἐπὶ τοῦ πίνειν λέγεται. καὶ ὑποβεβρεγμένος, ὁ μεμεθυσμένος.

Βρῆννος. Ὡς δὲ μὴ τινὰ ἄλωσιν τῆς Ῥώμης ἐπανῆλθεν ὁ Κάμιλλος, καὶ τοὺς περὶ τὸν Βρῆννον βαρβάρους ἀνεῖλεν, εἰς κεῖσιν ἀγαγὼν τινὰ ὑποθέσιν, ἀπέδειξε πάντων γεγονέναι τὴν πεπραγμένων αἴτιον τὸν * Φεβρουάριον.

Βριαροί. βαρεῖς, ἄγριοι, τραχεῖς, φοβεροί.

Βριθομένη. βαρυνομένη ἀφ' ὧν ἔφερεν. ἐν[3] Ἐπιγράμματι·

Γήραϊ νοσφόρῳ βριθομένης παλάμης.

Βρῖθος. βάρος. Τοὺς πύργους ἀμήχανον ἐλεῖν, μήτε ἀναλεφαπίναις ῥᾳδίως ἀφ' τὸ βρῖθος, μήτ' ἐμπρησθῆναι ἀφ' τὸν σίδηρον. Καὶ αὖθις·

Σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.

Βρῖθον. ἀντὶ τοῦ ἔβριθον. Τεῖχος ἀνδρῶν τε καὶ ὅπλων βρῖθον.

Βρίθων. ὑδάτων. ἢ[5] βαρῶν.

Βριμάζων. τῇ τοῦ λέοντος χρώμενος φωνῇ.

Βριμήσαιο. ὀργισθείης. [6]Ὡς' εἰ σὺ βριμήσαιο, ὀστρακίνδα νύκτωρ καταστάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας τὰς εἰσβολὰς τῆς ἁλῴτων ἂν καταλάβοιεν. ἀντὶ τοῦ, εἰ βουληθείης αὐτὸν ἐξοικίσαι, τὰ σιτοφυλακεῖα καλάσοιεν.

Βριμώμενος. ὀργιζόμενος. [7]Οὐ μὴν ἐθέλησέ γ' ὁ Ὕπατος τοῖς ὑπηρέταις, σὺν ὀργῇ βριμώμενος. καὶ Βριμᾶται. ἀπειλεῖ. καὶ Βριμωμένας, ἦχον ἀπολελύσας. Μύλη γάρ τις ἦν αὐτόθι. ὁπότε οὖν οἱ ἄνωθεν ἤρξαντο τὸ αὐτὸ ποιεῖν ἤρχοντο, τότε κἀκεῖνοι ἔσχον τὴν μύλην. [8]Ὑπὸ γὰρ ταῖς πολλαῖς μύλαις βριμωμένας ὁ τῆς μιᾶς ψόφος ῥᾳδίως ἠκούετο.

Βρόγχος. ὁ καταπότης. ὁ λάρυγξ.

Βρόμιος. ὁ Διόνυσος. ὁ γενεσιουργὸς τῶν καρπῶν. ἀπὸ[9] τοῦ βορᾶ βρόμος, ἢ ὑπὸ θέσει, βρόμιος.

Βρεντήσιον. Brunduſium, Italiæ urbs, ſic dicta, quod portus cervinis cornibus ſimiles habeat. Meſapii enim cervum appellant *βρέντον*.

Βρέχειν. [Interdum] ſignificat bibere. Et *ὑποβεβρεγμένος*, ebrius, bene potus.

Βρῆννος. Brennus. *Cum igitur Camillus capta Roma rediiſſet, & Barbaros, qui cum Brenno erant, occidiſſet, examine inſtituto oſtendit, Februarium auctorem eſſe omnium, quæ accidiſſent.*

Βριαροί. Graves, ſævi, robuſti, formidabiles.

Βριθομένη. Gravata onere eorum, quæ portabat. In Epigrammate: *Cum ſenectutis infirmitate manus gravata eſſet.*

Βρῖθος. Onus. Pondus. *Turres nec expugnari facile, nec everti propter pondus & molem, nec incendi propter ferrum poterant.* Et iterum: *Et ferro grave cepit dextra lignum.*

Βρῖθον. Pro *ἔβριθον*. Onerabant. [Vel, onuſtum & gravatum.] *Murus viris & armis gravatus.*

Βρίθων. Copia rerum abundans. Vel, gravans.

Βριμάζων. Leonis inſtar rugiens.

Βριμήσαιο. Iraſcaris. *Quare, ſi tu iraſcaris, & oſtraciſmum mineris, illi clam noctu clypeos corripiant, & granaria noſtra occupent.* Id eſt, ſi ipſum ex urbe pellere volueris, loca, in quibus frumenta condita ſunt, occupabunt.

Βριμώμενος. Fremens. Iraſcens. *Conſul tamen ira fremens a miniſtris mitigari non poterat.* Et *βριμᾶται*, minatur. Et *βριμωμένας*, ſtrepitum edentibus. *Mola enim ibi erat. Cum igitur milites ſuperiores idem facere inciperent, tunc & illi molam circumagere cœperunt. Multis enim molis ſtrepentibus, unius ſtrepitus mirum non eſt ſi non exaudiretur.*

Βρόγχος. Guttur. Fauces. Gula.

Βρόμιος. Sic appellatur Bacchus, quaſi fruges ex terra producens. A *βορᾶ* enim fit *βόρμος*, & per literarum tranſpoſitionē *βρόμος*.

1 Βρεντήσιον. χώρα τῆς Ἰταλίας. εἴρηται δὲ ἅπαξ, ὅπ λιμ.] Vide Strabonem & Stephanum Byzantium.

2 Βρέχειν. ἐπὶ δὲ πίνειν λέγεται] Hæc ex Athenæo hauſit Suidas; apud quem eadem leguntur lib. 1. pag. 23.

3 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. cap. III. Epigr. VII.

4 Σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον] Senarius hic legitur apud Aristophanem *Ranis* pag. 277. (184. Ed. Baſ. *P.*)

5 Ἢ βαρῶν] Hæ duæ voces deſunt in Editt. prioribus, quas ex MSS. Paril. revocavi.

6 Ὡς' εἰ σὺ βριμήσαιο, ὀστρακ.] Locus hic apud Ariſtoph. *Equit.* pag. 340. (238. Ed. Baſ. *P.*) recte ſic legitur & diſtinguitur:

Ὡς' εἰ σὺ βριμήσαιο. Ἢ βλέψειας ὀστρακίνδα,
Νύκτωρ καταστάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας, ἤοπες
Τὰς εἰσβολὰς τῶν ἁλῴτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν.

Vide ibi veterem Enarratorem.

7 Οὐ μὴν ἐθέλησέ γ' ὁ ὕπατος τοῖς ὑπ.] Fragmentum hoc addito Æliani nomine repetitur infra v. Ἐθέλησε.

8 Ὑπὸ γὰρ ταῖς πολλαῖς μύλαις βριμ. ὁ τῆς μιᾶς ψόφος ῥᾳδ.] Hæc verba leguntur etiam apud Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 340.

9 Παρὰ τὸ βορᾶ βόρμος, ἢ ὑπόθ. βρόμιος] Hæc inepta ſunt, & pueris digna. Vide Etymologum, qui probabiliorem epitheti hujus etymologiam reddit.

Βρόμ@.[1] ἦχ@ πυρὸς κυείως. [2] Καὶ κέφοιο βαρὺν [3] τυμπάνῳ βρόμον. ἐν Ἐπιγράμμασι. Καὶ αὖθις·

Οὐκέτ[4] κοιμάσαις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χαλάζης.

Βροντή.[5] νεφῶν ψόφ@ ὅτε ῥαγείσης, ἢ ῥήξεως. [6]Ἐπὶ δὲ καὶ μηχάνημά τι, ὃ ἐκαλεῖτο βροντεῖον. ἦν δὲ τὸ σκεῦος δὲ ἐν ἀμφορεὺς ψηφίδας ἔχων θαλασσίας· ἐν δὲ λέβης χαλκᾶς, εἰς ὃν αἱ ψῆφοι κατήγοντο, καὶ κυλιόμεναι ἦχον ἀπετέλουν ἐοικυῖαν βροντῇ.

Βρονταὶ[7] καθ' ὕπνους ἀγγέλων εἰσὶν λόγοι.

Βροτήεντα. αἱμαγμένα.

Βροτοειδέσιν. ἀνθρωπίναις.

Βροτολοιγός. ὁ ὀλέθριος. ὁ τοὺς βροτοὺς ὀλοθρεύων. Ἐν [8]Ἐπιγράμμασι· Ἄρες[9] βροτολοιγέ,

Σκῦλα φέρειν δῴης πᾶσιν ἀπ' ἀντιπάλων.

Βροτολοιγός. ὁ τοὺς βροτοὺς ἀλαθείρων. [10]Ὥσπερ οἱ ποιηταὶ λέγουσι, βροτολοιγὼ ἥτιν.

Βροτός. Φθαρτὸς ἄνθρωπ@. [11]Βρότ@ δὲ, τὸ μὴ κονιορτοῦ αἷμα.

Βρουμάλια.[12] ταῦτα ἐπενόησε Ῥῶμ@, ἐπειδὴ αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ῥῆμ@ ὅτι πορνείας γενόμενοι ἐξερρίφησαν, καὶ ὑπὸ γυναικὸς ἀνεθράφησαν. ὀνειδ@ δὲ τοῖς Ῥωμαίοις τὸ ἐξ ἀλλοτρίων ἐσθίειν, διὸ ὁ ἕκαστος ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ ἴδιον βρῶμα καὶ πόμα ἐκόμιζεν, ὡς τὸ μὴ ἀκύειν ἀλλοτριοφάγ@. ὃ δὴ χάριν ἐπενόησε Ῥῶμ@ τὰ Βρουμάλια, εἰκῇ, ἀναγκαῖον εἶναι τρέφειν τὸν βασιλέα τοῦ ἑαυτοῦ Συγκλήτου ἐν τῷ χειμῶνι, ὅτε ἠρεμοῦσιν ἐκ τοῦ πολέμου, ἀξιάμενο@ ἀπὸ τοῦ α ἕως τοῦ ω, κελεύσας καὶ τοῦ Συγκλήτου καλεῖν τοὺς στρατιώτας. καὶ μέλλοντες οἱ στρατιῶται ἀπιέναι, ἠύλουν ἑσπέρας, ὡς τὸ γνῶναι ὅπου τραφήσονται. καὶ τοῦτο ἐπενόησε ὡς τὸ ἀπαλλαγῆναι τῆς ὕβρεως αὐτῷ ὁ Ῥῶμ@, καλέσας τὸ ὄνομα τοῦ ἀείστου Βρουμαλίου, ὃ ἐστὶ Ῥωμαϊστὶ, ἐκ τῶν ἀλλοτρίων τροφῆς.

Βρόχ@. τὸ τῆς ἀγχόνης σχοινίον. Ὁ δὲ ἤδη μεμηχανημέν@ ἀγχόνῃ, τὸν βρόχον ἐνδεδυμέν@.

Βρύτιδες. γυναῖκές τινα καλούμεναι, οἵαι Σίβυλ-

Βρόμ@. Proprie crepitus, quem ignis edit. [Item quivis ſtrepitus.] In Epigrammate: *Et levis tympani gravem ſtrepitum.* Et iterum: *Non amplius ventorum ſtrepitum, nec grandinis impetum ſedabis.*

Βροντή. Tonitru, vel fragor, quem nubes vel attritæ inter ſe, vel ruptæ edunt. Erat etiam [in ſcena] machina quædam, βροντεῖον vocata, quæ erat amphora calculos marinos continens. Hi calculi in æreum lebetem immittebantur, in quo volutati ſtrepitum tonitrui ſimilem edebant.

Βρονταὶ καθ' ὕπν. *Tonitrua in ſomnis nuntiorum ſermones denotant.*

Βροτήεντα. Sanguine cruenta.

Βροτοειδέσιν. Humanis.

Βροτολοιγός. Pernitioſus. Qui mortales perdit. In Epigrammate: *Mars, hominum pernities, fac ut ab hoſtibus ſpolia ſemper reportemus.*

Βροτολοιγός. Homines perdens. *Ut Poetæ dicere ſolent, erant* βροτολοιγὼ, i. e. *hominum pernities.*

Βροτός. Homo mortalis. Βρότ@ vero, ſanguis pulvere mixtus.

Βρουμάλια. Brumalia. Hæc inſtituit Romulus, quoniam ipſe cum fratre Remo ex meretrice natus, & expoſitus, & a muliere quadam nutritus fuerat. Turpe autem apud Romanos habebatur aliena, quod ajunt, quadra vivere. Quamobrem unuſquiſque illorum proprium potum & cibum ad convivia afferebat, ne cuiquam exprobraretur, eum alienis cibis veſci. Hac igitur de cauſa Romulus Brumalia excogitavit, dicens, neceſſe eſſe ut Rex Senatum ſuum aleret tempore hyemis cum a bellis vacarent, auſpicatus a primo ad ultimum. Juſſit etiam a Senatu vocari milites, qui abituri tibia veſperi canebant, ut cognoſcerent, ubi cibum ſumpturi eſſent. Hoc autem Romulus ideo inſtituit, ut ab ignominia liberaretur, convivium illud vocans *Brumalium*, quod apud Romanos ſignificat, ex alieno vivere.

Βρόχ@. Laqueus, quo quis ſuſpenditur. *Ille vero excogitata ratione ſe ſtrangulandi, laqueo fauces induit.*

Βρύτιδες. Brutides. Mulieres quædam ita

1 Βρόμ@. ἦχος πυρὸς κυείως] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Ξ. v. 396.

2 Καὶ κέφοιο βαρὺν τυμπ. βρόμον] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibemus infra v. Θίασος.

3 Τυμπάνῳ] Metri gratia ſcribendum eſt τυπάνε, ut recte legitur in codice MS. Anthologiæ ineditæ.

4 Οὐκέτ κοιμάσαις ἀνέμων βρ.] Hexameter hic eſt pars Epigrammatis in Orpheum, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. XXV. pag. 388. Vide etiam infra v. Συρμός.

5 Βροντή. νεφῶν ψόφ@ ὅτε παρατρέψεως, ἢ ῥήξεως] Hæc ſunt verba Laertii in *Zenone*, Segm. CLIII. ut Pearſonius etiam monuit.

6 Ἐπὶ δὲ καὶ μηχάνημά τι, ὃ ἐκαλεῖτο βρ.] Hæc & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 141. (76. Ed. Baſ. F.)

7 Βρονταὶ καθ' ὕπνους ἀγγ.] Senarius hic onirocriticus legitur apud Aſtrampſychum.

8 Ἐν Ἐπιγράμμασι· Ἄρες βροτολ. σκῦλα φέρειν δῴης πᾶσιν ἀπ' ἀντιπάλων. † Βροτολοιγός. ὁ τοὺς βροτοὺς ἀλαθ.] Hæc omnia in prioribus Editt. deſiderantur, quæ ex 2 MSS. Pariſ. revocavi.

9 Ἄρες βροτολοιγὲ σκῦλα φέρειν δ.] Locus hic decerptus eſt ex Epigrammate, hactenus, ut puto, inedito, quod ex codice MS. integrum hic exhibebo: Ἀνάθημα τοῦ Ἄρεϊ παρὰ πινακ. Θαλῆς Μιλησίος.

Ἀσσίδα μὲ Πρόμαχ@, τὰ δὲ δέκατα ἧκεν Ἀκρητὺς,
Τὸ ξίφ@ Εὐμήδης, τόξα δὲ παῦτα Κύδων·
Ἱππομέδων τὰ χαλινὰ, κόρυν δ' ἀνέθηκε Μελάνθως,
Κνημῖδας Νίκων, κοντὸν Ἀριστόμαχ@,
Τὸν θωρῆκα Φιλῆν@. αἰεὶ δ', Ἄρες βροτολοιγὲ,
Σκῦλα φέρειν δῴης πᾶσιν ἀπ' ἀντιπάλων.

Epigramma hoc, quia facile eſt & planum, explicatione noſtra non indiget.

10 Ὥσπερ οἱ ποιηταὶ λέγουσι, βροτολοιγὼ ἥτιν] Hæc verba deprompta ſunt ex Procop. *Hiſtor. Arc.* cap. XII.

11 Βρότ@ δὲ, τὸ μὴ κονιορτοῦ αἷμα] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. H. v. 425.

12 Βρουμάλια. παῦται ἐπενόησε Ῥῶμ@, ἐπειδ.] Omnia, quæ Suidas de Brumalibus hic habet, ex putidis lacunis hauſta ſunt, quoniam nihil illis eſt ineptius nec falſius, ſive hiſtoriam ſive etymologiam ſpectes, ut viri docti jam ante monuerunt.

λας, καὶ ϖροφήτιδες. πάσας δὲ τὰς ἐνθουσιώσας Σιβύλλας ἐκάλουν.

vocatæ, ut Sibyllæ & fatidicæ. Omnes autem mulieres fatidicas & Numine afflatas Sibyllas vocabant.

Βρῦτος. ϖραίληγὸς Ῥωμαίων, ἔγραψεν Ἐπιστολὰς, καὶ τ̓ Πολυβίου τῆς Ἱστορικῆς βίβλων Ἐπιτομήν. θαυμάζεται δὲ εἰς τοῦτο τὸ μ̓ῤ Ἐπιστολῶν ἰδέαν, ἄγαν χαρακτῆρα. ἐν τῷ Δήμαρχοι.

Βρῦτος. Brutus, dux exercitus apud Romanos, ſcripſit Epiſtolas, & Epitomen Hiſtoriarum Polybii. Ejus ſtilus & character epiſtolaris valde probatur. Vide in v. Δήμαρχοι.

Βρῦχος. ὁ κάμπη.

Βρῦχος. Bruchus.

Βρωμᾶσθαι. τὸ ὀγκᾶσθαι πεινῶντα ὄνου. καὶ Βρῶμα, ἡ φωνή.

Βρωμᾶσθαι. De aſino dicitur, qui fame urgente rudit. Et βρῶμα, aſini rudentis vox.

Βρώμης. βρώστεως. τροφῆς.

Βρώμης. Eſcæ. Cibi. Alimenti.

Βρωτόν. βρῶσιν. τροφιμόν. [1] Ξενοφῶν· Ὁ δὲ παιζῶν ἐπὶ τὰ ὑποζύγια, εἴ τι πῃ ὁρᾷη βρωτὸν, ἐδίδου τοῖς βλιμιῶσι.

Βρωτόν. Edulium. Cibum. Xenophon: *Ille vero ad jumenta pergens, ſi quod edulium videret, eis dabat, qui fame laborabant.*

Βροῖσος. ὄνομα πόλεως.

Βροῖσος. Broeſus. Nomen urbis.

Βρυάζει. [2] πάλλ. τρυφερῶς ζῆκειται. θάλλ. εὐφραίνεται.

Βρυάζῃ. Vibrat. Delicate vivit. Floret. Lætatur.

Βρυγμός. [3] τρισμὸς ὀδόντων. ἢ μυλῶν ἀκόνησις.

Βρυγμός. Stridor dentium. Vel ſtrepitus, quem edunt molæ, dum acuuntur.

Βρύει. δοτικῇ. Δέδοικα μὴ βρύων ἕλκεσιν εἰσάγῃς τὸ ἀνιάτρευτον. καὶ μ̓ γενικῆς. Βρύω φυτῶν καὶ ἀνθέων.

Βρύει. Dativo jungitur. Scatet. *Vereor ne ſcatens ulceribus introducas malum inſanabile.* Item genitivo. Βρύω φυτῶν καὶ ἀνθ. i.e. plantis & floribus abundo.

Βρύει. ἀνθεῖ. τέθηλε. Ὁ δὲ θὺθὺ Λιβάνου τοῦ ὄρους ἀνέδραμεν, καὶ τὸ ὑποκείμενον πεδίον φάσχοι βρύον τοσούτῳ πυρὶ, καὶ τὸ λήϊον πᾶν τέφραν ᾤετο γενέσθαι.

Βρύει. Floret. Plenus eſt. *Ille vero recta in Libanum montem aſcendit, & in ſubjectam planitiem ſpicis florentem ignem immiſit, omnem ſegetem in cinerem redactam eſſe putans.*

Βρύκοντα. τρώγοντα. καταθύοντα.

Ἄρτι καταβρύκοντα τ̓ θυτηλήματα μόσχον.

Βρύκοντα. Edentem. Comedentem. *Illum, qui nuper devoraverat bene paſtum & pinguem vitulum.*

Βρύκουσα. τοῖς ὀδοῦσι τρύζουσα.

——— Εἶπεν [4] ὀδόντα

Ὀξὺν ὀπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνή.

Βρύκουσα. Dentibus ſtridens. [In Epigrammate:] *Dixit acuto dente ſtridens, ut Lacæna mulier.*

Βρύκουσα. [5] ἐσθίουσα. δάκνουσα. ὡσεὶ τοῦ βορᾶν, οἱονεὶ βορύκουσα.

Βρύκουσ' ἀπέδεσθαί φησί με τοὺς δακτύλους. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι. Καὶ ἀλλαχοῦ·

Βρύκουσά σε τοὺς πλεόμονας καὶ τἄντερ' [6] ἐξαλμήσω.

Βρύκουσα. Comedens. Mordens. A βορᾷ, cibus; quaſi dicas βορύκουσα. *Dicit ſe digitos meos admorſos comedere.* Ariſtophanes *Avibus.* Et alibi: *Pulmones & inteſtina tua morſu lacerabo.*

Βρύλλων. ὑποπίνων. Ἀπὸ τοῦ τοῖς παιδίοις λεγομένου. [7] Ἀριστοφάνης·

Βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν.
Κλέπτουλά τε βάλομαι
Τρέφειν ἕνα τοῦτον τῶν πολλῶν.
Τοῦτον δ' ὅταν ἢ πλέως,
Ταπεινώσας [8] ἐπάταξα.

Βρύλλων. Subbibens. Deductum eſt a voce, qua [nutrices] alloquuntur infantes. Ariſtophanes: [*Volupe eſt mihi*] *deludi quotidie, furemque lubet alere unum ex iis, qui populo præſunt: quem deinde, ubi plenus erit, in ſublime elatum verberibus cædam.* Id eſt, cum illuſtris evaſerit, & multum creviſſe viſus fuerit, tunc eum humilem reddam. Sive, poſtquam eum diteſcere ſivero, ejus bona publicabo.

ἀντὶ τοῦ ὅταν γένηται φαεινός· τουτέστι πλήρης· ὅταν ηὐξῆσθαι δοκῇ, καὶ μέγας εἶναι, τοῦτον ταπεινὸν ἐποίησα. τουτέστιν, ἐάσας πλουτῆσαι, δημεύσω.

Βρυώδης. δυσώδης.

Βρυώδης. Male olens. Fœtens.

1 Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. IV. pag. 330. ut Portus obſervavit. Vide etiam ſupra v. Βλιμιᾷν, ubi idem fragmentum legitur.

2 Πάλλ.——θάλλ] Vocabulum prius corruptum eſt, cujus loco cum doctus aliquis librarius legeſſet animadvertiſſet θάλλ, vocem illam ad marginem adſcripſit, quæ poſtea in textum recepta fuit, manente itidem lectione corrupta. Simili ratione interpolatus eſt Suidas infra v. Καλαπεύφη, ad quem locum lectorem remittimus, quoniam plura ibi de genere iſto interpolationis a nobis dicta ſunt.

3 Βρυσμός. τρισμὸς ὀδόντων. ἢ μυλ. ἀκόν.] Eadem habent Etymologus & Heſychius.

4 Εἶπεν ὀδόντα ὀξὺν ὀπιβ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. v. pag. 293.

5 Βρύκουσα. ἐσθίουσα. δάκνουσα. παρὰ τὴν βορᾶν, οἱονεὶ βορ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 543. (269. Ed. Baſ. P.)

6 Ἐξαλμήσω] Scribe ἐξαμήσω, ut apud Ariſtophanem *Lyſiſtrata.*

7 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 352. (249. Ed. Baſ. P.)

8 Ταπεινώσας ἐπάταξα] Apud Ariſtophanem hodie legitur ἄρας ἐπάταξα: quæ lectio ob metri legem præferenda eſt.

Βρύσις. [1] Πηγὴ διαυγὴς τὰς νοὸς λύῃ λύπας.

Βρύπα. [2] τὰ τῆς ταφυλῆς πέσματα, ἃ πινες τέμφυλα λέγουσιν.

Βρυτίδαι. [3] ὄνομα γένους Ἀττικῶν.

Βρύχιος. βυθιζόμενος ὕδατι. καὶ Ἐμβρύοικος, ἡ ἄγκυρα, ἡ τὸν βυθὸν οἰκοῦσα. καὶ Ἔμβρυον, τὸ ἐγγάστριον βρέφος. ἐν Ἐπιγράμματι· Ἄγκυραν ἐμβρύοικον ἐρυσινήϊδα. † Ἐπὶ [4] Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως σ' χιλιάδες ἀνδρῶν διεφθάρησαν ἐν τῷ πρὸς Ἰσαύρους πολέμῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἡράκλειος χρήματα πλεῖστα, καὶ χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, καὶ λίθους πολυτελεῖς πέμπει, ἅπερ βρύχια γέγονεν ἐπὶ Σεργίου πατριάρχου.

Βρύχων τοὺς ὀδόντας ὁ λέων.

Βοίδιον. [5] βοίδιον. [6] Βοίδιον δὲ καλεύμενον τότε ἐγώ· νῦν δὲ Χάριδος βύνεπις.

Βοιωτία. καὶ Βοιώτιος [7] νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς ἀρχὰς μὲν ἠρεμαίους ἐχόντων, αὔξεις δὲ σφοδρῶς ὑπογεμόντων.

Βοῖπις. ἡ βουώδης γυνή.

Βοιωλία [8] ὗς. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων καὶ ἀπαιδεύτων.

Βύας. εἶδος ὀρνέου νυκτερινοῦ. καὶ, Βύας ὤφθη. Δίων ἐν Ῥωμαϊκοῖς ἐν τετάρτῳ λόγῳ τοῖς Ῥωμαίοις ταῦτα ὑποφαίνεσθαι πολλάκις λέγει. σημαίνει δὲ συμφοράς.

Βύβλις. [9] ὄνομα κύριον. ἀδελφὴ Καύνου· ἀμφότεροι δυστυχήσαντες.

Βύβλινος [10] οἶνος. ἀπὸ Βύβλου πόλεως.

Βύβλος. πάπυρος. Αἰλιανός· [11] Κελεύει τὸν μὲν ἀποδόσθαι τῷ Νικάνορι φάκελλον βύβλου τετρακοσίων χρυσῶν. ἐὰν δὲ μὴ ἐθέλῃ, ἀεὶ προστιθέναι, καὶ ἐπαιτεῖν τὸ χρυσίου προσιτέλλα, ἕως ἂν ἀπειπὼν δῷ ὅσον ἂν αἰτηθεὶς τύχῃ τῇ ἐπὶ πάσαις φωνῇ. Καὶ παροιμία·

Βύβλου [12] δὲ καρπὸς [13] οὐ κραλεῖ φάχυ μέγαν. ἐπὶ τῶν δυναμένων τοῖς ἰδίοις χρῆσθαι καλοῖς, παρόσον ἀσθενὴς ὢσα ἡ βύβλος οὐ δύναται μέγαν φέρειν καρπόν.

Βυζάντιον. τὸ [14] Βυζάντιον ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασι-

Βρύσις. [Scaturitio.] *Fons pellucidus mentis ſolvit dolores.*

Βρύπα. Uvarum expreſſarum reliquiæ, quas quidam τέμφυλα vocant.

Βρυτίδαι. Brytidæ. Nomen familiæ Atticæ.

Βρύχιος. Aquis ſubmerſus. Et ἐμβρύοικος ἄγκυρα, ancora ſub aquis latens, vel, in fundo maris hærens. Et ἔμβρυον, infans utero matris concluſus. In Epigrammate: *Et ancoram in profundo maris latentem, naveſque retinentem.* † Sub Imperatore Heraclio ducenta hominum millia in bello Iſaurico perierunt. Imperator Heraclius vero magnam pecuniæ vim, itemque aurum & argentum & lapillos pretioſos [Conſtantinopolin] miſit, quæ omnia ſub Sergio Patriarcha mari ſubmerſa perierunt.

Βρύχων τοὺς ὀδ. Leo dentibus frendens.

Βοίδιον. Pro βοίδιον, bucula. *Tunc autem bucula vocabar, nunc autem Charetis uxor.*

Βοιωτία. Bœotia. Et, *Cantilena Bœotica.* Proverbium, quod dicitur de illis, qui initio quidem quieti ſunt, poſtea vero vehementes ſe præbent.

Βοῖπις. Bœpis. Mulier craſſa.

Βοιωτία ὗς. Bœotica ſus. De ſtupidis & indoctis dicitur.

Βύας. Avis nocturnæ genus. Bubo. Et, Βύας ὤφθη, bubo conſpectus eſt. Dio in Hiſtoriis Romanis ſæpe memorat Romanis apparuiſſe bubonem, idque portenti loco habitum fuiſſe. Significat autem calamitates.

Βύβλις. Byblis, (nomen proprium) ſoror Cauni, qui ambo infelices fuerunt.

Βύβλινος οἶνος. Vinum Byblinum.

Βύβλος. Papyrum. Ælianus: *Ille vero faſciculum papyri quadringentis aureis Nicanori vendi jubet, ſimul præcipiens, ut, ſi eum tanti emere recuſaret, aucto ſemper pretio plus auri poſtularet, donec victus tantum daret, quanti faſciculus ille poſtremo indicatus eſſet.* Et proverbium: *Fructus papyri non fert magnam ſpicam.* Dicitur de iis, qui bonis ſuis uti non poſſunt, quia papyrus, cum ſit infirma, magnum fructum ferre non poteſt.

Βυζάντιον. Byzantium ſub Severo, Impera-

1 Πηγὴ διαυγὴς τὰς νοὸς λύῃ λύπας] Senarius hic onirocriticus, qui apud Aſtrampſychum legitur, nihil facit ad vocem βρύσις, niſi quatenus πηγὴ & βρύσις affinem habent ſignificationem.

2 Βρύπα. τὰ τῆς ταφ.] Apud Athenæum lib. II. pag. 56. unde hæc deſcripſit Suidas, legitur βρύπα, & ἐκπίσματα.

3 Βρυτίδαι] Lege Βρυπάδαι, ut apud Demoſth. oratione in Nexram.

4 Ἐπὶ Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως σ' χιλιάδες ἀνδρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam infra v. Ἡράκλειος.

5 Βοίδιον] Lege Βοΐδιον; quod poetice dici pro βοίδιον Suidas Lectorem hic docere vult.

6 Βοίδιον δὲ καλεύμενον τότε ἐγ.] Scribe, Βοΐδιον δ' ἔκαον ἐγὼ τότε, νῦν δὲ Χάριτος &c. Sic enim legitur Anthol. lib. III. cap. XII. pag. 326. ubi integrum Epigramma exſtat, ex quo verba hæc a Suida decerpta ſunt.

7 Βοιώτιος νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς ἀρχὰς μὲ ἠρ.] Aliter proverbium hoc explicat Zenobius; quem vide.

8 Βοιωτία ὗς] Vide Scholiaſtam Apoll. Rhod. ad lib. III. v. 1241.

9 Βύβλις. ὄνομα κύριον. ἀδελφ.] De Byblide & Cauno vide Parthenium in *Erot.* cap. XI. & Ovid. *Metamorphoſ.* lib. IX. Infra ſuo loco pro Καῦνος male ſcriptum eſt Κάννος, ut ibi Lectorem monemus.

10 Βύβλινος οἶνος. ἀπὸ Βύβλ.] Hoc vinum alii rectius vocant Βίβλινον, per ι. Stephanus Byzantius: Βιβλίνη, χώρα Θρᾴκης. ἀπὸ ταύτης ὁ Βίβλινος οἶνος. Vide etiam Athen. lib. I. pag. 31. & Holſtenium ad Stephanum v. Βιβλίνη; itemque Suidam ſupra v. Βίβλινος.

11 Κελεύει τὸν μὲν ἀποδόσθαι τῷ Νικάνορι φάκ.] Vide infra v. Φάκελλον, ubi rectius legitur, ὁ δὲ Ἀπόλλων κελεύει ἀποδόσθαι τῷ Νικάνορι φάκελλον &c.

12 Βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κραλεῖ φαχ.] Eſt verſus Æſchyli *Suppliciibus* v. 768. a quo eum mutuati ſunt Zenobius, Suidas, & alii. Vide Scaligerum in Guilandinum pag. 12.

13 Οὐ κραλεῖ] Sic habent MSS. Pariſ. itemque Æſchylus loco laudato. At in prioribus Editt. male excuſum eſt οὐκ αἰτεῖ.

14 Τὸ Βυζάντιον ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασ. Ῥωμ. ππίζεσθαι ἤρξ.] Totum hunc articulum de Byzantio ex Dione deſcriptum eſſe patet ex epitomatore ejus Xiphilino, apud quem in *Severo* pag. 515. prior a hujus fragmenti verba αὐτοκράτωρ leguntur.

λέως Ῥωμαίων τειχίσματι γενναίῳ τείχει, [1] πεποιημένῳ μυλίτῃ λίθῳ, ἐς τετράγωνον εἰργασμένῳ. [2] ἑπτὰ μὲν γὰρ ἦσαν ἀπὸ τῶν Θρᾳκίων πυλῶν πύργοι πρὸς τὴν θάλασσαν καθήκοντες. τούτων δὲ εἴ τις πρώτῳ ἐνεβόησέ τι, ἢ λίθον ἔρριψεν, αὐτός τε ἠχεῖ καὶ ἐλάλει, καὶ τῷ δευτέρῳ τοῦτο ποιεῖν παρεδίδου, καὶ ὅτως ἀφ' πάντων ἐχώρει. ἐν τῷ Σεβῆρος περὶ Βυζαντίου πλαίστερον.

Βύζην. ἀθρόως. πυκνῶς. ἐπαλλήλως. πεπυκνωμένως. [3] Ἀρριανός· Κατὰ τὸ στόμα τοῦ λιμένος, ἢ στενότατον ἦν, βύζην τὰς τριήρεις ὁρμίζοντες. † Ὁ δὲ τὰ φρέατα φρυκτοῖς καὶ τῇ ἐπιτυχούσῃ ὕλῃ βύζην ἐνέπλησε.

Βυκάνη. ὄργανον μουσικόν. Καὶ βυκάνην ἐξ ἀργύρου ἔφερε Μωϋσῆς. [4] ἐγένοντο δύο· καὶ τῇ μὲν πρὸς παρακέλευσιν καὶ συλλογὴν ἐχρῶντο· τῇ δὲ συνελθεῖν ἐκέλευε.

Βύθοι. Φράγμοι. καλύμμασιν. ἔνθεν καὶ ἀκρόβυστος, ὁ τὸ ἄκρον βεβυσμένον ἔχων. Πισίδης·

Ἐγὼ δέ σοι νῦν, εἴπερ ἐ βύειν θέλεις.

Βυρσαίετος. [5] ὁ Κλέων. συνέθετο δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς βύρσης, καὶ τοῦ ἀετοῦ. ἅμα μὲν ὡς βυρσοδέψην κωμῳδῶν τὸν Κλέωνα, καὶ ὡς κλέπτην, καὶ ἅρπαγα τῶν κοινῶν. ἁρπακτικὸν γὰρ τὸ ζῶον ὁ ἀετός. Σκυτοδέψης, Ἀττικόν. Βυρσοδέψης δὲ, Ἀσιανόν. † [6] Ἡ Παφλαγὼν βυρσεύς. σημαίνει δὲ τὸ ὃν τοῦ ἐμβρέχειν τὰ δέρματα, καὶ πλείοσιν ἡμέραις ἐᾶν αὐτὰ εἰς τὸ φάρμακον, ἵνα ἀφαλάβοιεν ἀπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ ὕδατος, καὶ τῶν δερμάτων μολυνομένων ἄχεις ὀδωδέναι. ἀφαβάλλει δὲν ὡς δύσοσμον. ἄλλως τε καὶ τὴν ἀτέλειαν δεικνὺς Κλέωνος, ἀφ' οἵας τύχης ὁρμώμενος περαιοῦται τῶν Ἀθηναίων.

nui fortuna ad ſummum honorum faſtigium

Βυρσοδέψης. σκυτοτόμος. ὁ τὰς βύρσας θεραπεύων.

Βυσαύχην. ὁ τὸν ὦμον συνέλκων ἐπὶ τὸν τράχηλον.

Βύσσινον. [7] βύσσῳ βεβαμμένον.

Δέξαι [8] βύσσινον εἶμα, τά τοι μὲν παιδὸς ἀγαυᾶς
Ὕφανε. ——————

Βυσσοδομοῦντες. ἐκ βάθους [9] σκεπόμενοι. καὶ βύσσωμα.

tore Romanorum, muro egregio & firmo, qui ex quadrato lapide molari conſtructus erat, munitum fuit. Nam a portis Thraciis ad mare uſque ſeptem ſtabant turres: in quarum primam ſi quis clamore ſonum immiſiſſet, vel lapidem jeciſſet, & ipſa reſonabat, & eundem ſonum ſecundæ & cæteris omnibus per manus quaſi tradebat. In voce Σεβῆρος de Byzantio fuſius agitur.

Βύζην. Confertim. Denſe. Ordine conſtipato. Arrianus: *In faucibus portus, qua ſpatium erat anguſtiſſimum, triremes ordine denſato collocavit.* † *Ille vero puteos quiſquiliis & quavis materia temere congeſta penitus replevit.*

Βυκάνη. Buccina. Inſtrumentum Muſicum. Buccinam argenteam Moſes excogitavit. Fuerunt autem [buccinæ] duæ: quarum altera ſignum dabatur, & plebs ad concionem convocabatur; altera Magiſtratus convenire jubebantur.

Βύθοι. Obturant. Claudunt. Tegunt. Hinc etiam dicitur ἀκρόβυστος, i. e. cujus ſumma [membri genitalis pars] tecta eſt. Piſides: *Nunc vero tibi dicam, ſi modo aures claudere nolis.*

Βυρσαίετος. [Sic apud Ariſtophanem vocatur] Cleon, voce compoſita ex βύρσα, corium, & ἀετὸς, aquila. Nam & ut coriarium perſtringit Cleonem, & ut furem, & ærarii depeculatorem. Aquila enim eſt animal rapax. Σκυτοδέψης eſt Atticum. Βυρσοδέψης vero Aſiaticum. † [Ariſtophanes Cleonem vocat βυρσοδέψην Παφλαγόνα,] i. e. Paphlagonem coriarium. Solent autem coriarii pelles aqua macerantes, eaſque per plures dies in lixivio relinquentes, ut humorem penitus imbibant, tum ob aquæ tum pellium fœtorem male olere. Quare [Cleonem,] ut male olentem perſtringit, & ſimul oſtendit, quam obſcuris & vilibus ſit ortus parentibus, & a quam te Athenis adſcenderit.

Βυρσοδέψης. Coriarius. Qui coria præparat.

Βυσαύχην. Cui cervix eſt brevis & obſtipa.

Βύσσινον. Byſſinum. Byſſo tinctum.

Accipe byſſinam veſtem, quam tibi cum filia illuſtri [Theophilis] texuit.

Βυσσοδομοῦντες. Alto pectore aliquid verſantes. Et βύσσωμα, [profunditas.] *Thynnorum*

1 Πεποιημένῳ μυλίτῃ λίθῳ, ἐς τετράγωνον εἰργ.] Lege, πεποιημένῳ μυλίτῃ λίθῳ, ἐς τετράγωνον εἰργασμένῳ, ut recte apud Xiphilinum loco laudato.

2 Ἑπτὰ μὲν γὰρ ἦσαν ἀπὸ τῶν Θρ. πυλ. πύργοι] De turribus his vocalibus, quæ olim Byzantii fuerunt, vide etiam Heſychium Mileſium in *Orig. Conſtant.* pag. 46. & Codinum itidem in *Origin. CPol.* num. IV.

3 Ἀρριανός] Lib. I. pag. 56.

4 Ἐγένοντο δύο· καὶ τῇ μὲν πρὸς παρακέλευσιν καὶ συλλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Joſephi *Antiq. Jud.* lib. III. cap. XI.

5 Βυρσαίετος. ὁ Κλέων. συνετέθειτο δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν β.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 298. (200. Ed. Baſ. P.)

6 Ἡ Παφλαγὼν βυρσεύς. σημαίνει δὲ τὸ ὃν τ.] Hæc, & quæ ſequuntur, referenda ſunt ad locum illum Ariſtoph. *Equit.* pag. 290. Ἐπεῖτα δοῦλον, βυρσοδέψην Παφλαγόνα.
Vide ibi Scholiaſtam, ex quo locus hic Suidæ ſic emendandus & ſcribendus eſt: Συμβαίνει δὲ τούτοις ὃν τὸ ἐμβρέχειν τὰ δέρματα, ἐᾶν ἡμέρας αὐτὰ εἰς τὸ φάρμακον, ἵνα ἀφαλάβοιεν, ἀπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ τε ὕδατος καὶ τῶν δερμάτων μολυνομένων ἄχεσι ὀδωδέναι &c.

7 Βύσσῳ βεβαμμένον] Hanc interpretationem non probo, quoniam βύσσος non eſt coloris, ſed lini genus.

8 Δέξαι βύσσινον εἶμα, τά τοι μ.] Locus hic decerptus eſt ex Epigrammate Anthologiæ ineditæ, quod integrum exhibemus infra v. Θυώδες.

9 Σκεπόμενοι] Cum Porto legere malim σκεπτόμενοι.

Θύννων [1] βυκλώστοιο λίνα βυσσώμασι ῥόμβον
Φραξάμενες γλαυκᾶις ἐν παρόδοις πελάγους.

copiam profundis & bene textis retibus capientes in cæruleo mari.

Βυσσόν. βάθος. ὀξυτόνως. [2] βαρυτόνως δὲ σημαίνει βαφὴν ὁπὸ πορφύρας. καὶ βυσσὸς, βυθὸς, παρὰ Ἡροδότῳ.

Βυσσόν. Profunditatē. Cum acuto ſcribitur. Βύσσος vero, cum habet gravem, tinctura purpuræ ſignificat. Et βυσσὸς pro βυθὸς apud Herodotum.

Γ Α.

Γάβαω. πόλις. καὶ Γαβαωνῖται, οἱ ἀπὸ τῆς χώρας.

Γαβίνιος. ὄνομα κύριον Ῥωμαϊκόν.

Γάβιοι. πόλις Λατίνων. τὸ ἐθνικὸν Γαβῖται καὶ Γάβιοι.

Γαβριήλ. ὄνομα κύριον. καὶ Γαβριηλᾶς, ὄνομα κύριον.

Γάγγης, [3] βασιλεὺς Αἰθιόπων (ὃν ἀπέκτεινεν Ἀλέξανδρος) δεκάπηχυς τὸ μῆκος, τὴν δὲ ὥραν οἷος ὅπω τις ἀνθρώπων· πολαμῷ δὲ Γάγγῃ παῖς. τὸν δὲ πατέρα τὸν ἑαυτῆς, τὴν Ἰνδικὴν ὑπερκλύζοντα, αὐτὸς ἐς τὴν ἐρυθρὰν ἔτρεψε, καὶ διήλλαξεν αὐτὸν τῇ γῇ. ὅθεν ἡ γῆ ζώντι μὲν ἄφθονα ἔφερεν· ἀποθανόντι δὲ ἐπιμέμφεται. ἐπεὶ δὲ τὸν Ἀχιλλέα Ὅμηρος ἄγει μὲν ὑπὲρ Ἑλένης ἐς Τροίαν, φησὶ δὲ αὐτὸν δώδεκα μὲν πόλεις ὀκ θαλάττης ἠρηκέναι, πεζῇ δὲ ἕνδεκα, γυναῖκα δὲ ἀπὸ τοῦ βασιλέως ἀφαιρεθέντα εἰς μῆνιν ἀπενεχθῆναι, [4] ὅτε δὲ ἀτερπόμενα ἡμῶν δόξαι· σκεψώμεθα τὸν Ἰνδὸν πρὸς ταῦτα. πόλεων μὲν τοίνυν ἑξήκοντα οἰκιστὴς ἐγένετο, αἵπερ εἰσὶ δοκιμώταται τῆς γῆσδε. τὸ δὲ πορθεῖν πόλεις ὅσῳ θυμοειδέστερον ἡγεῖται τοῦ ἀνοικίζειν πόλιν, οὐκ ἔστιν. Σκύθας δὲ τοὺς ὑπὲρ Καύκασον τραπομένους πόλεσι ἐπὶ τοῖσδε τοῖς γοῦν ἀπώσατο. τὸ δὲ ἐλευθεροῦν τὴν ἑαυτῶν γῆν ἄνδρα ἀγαθὸν φαίνεσθαι, πολλῷ βέλτιον τοῦ δουλείαν ἐπάγειν τῇ πόλει.

Γάγγρα. πόλις. Γάγγραινα δὲ, εἶδος πάθους.

Γάδαρα, πόλις Κοίλης Συρίας, ἥτις καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελεύκεια ἐπλήθη. τὸ ἐθνικὸν Γαδαρεύς. καὶ Γαδαεὶς, καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ἡ χώρα.

Γάδειρα. τόπος ἐν τῇ ἑσπερίᾳ μοίρᾳ, ἀπὸ πλεύσιμος τῆς θαλάσσης, [5] καὶ οἷον ἐκρὼξ ἀπὸ τῆς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀτλαντίδα θάλασσαν, τὸν ὠκεανὸν, ἵν' διεκπλεῖν οὐκ ἐνῆν βραχώδη καὶ σκοτοειδῆ τυγχάνοντα. [6] Γάδειρα δὲ πρὸς τῇ γῆν καὶ τῷ δείρῳ, ὃ ἐστὶ πράχηλος. μέχρι τούτων ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ μὴ δυνάμενος διελθεῖν, στήλας παρὰ τῶν ἐγχωρίων λαβὼν ἱδρύσατο, δηλῶν δι' αὐτῶν,

copiam profundis & bene textis retibus capientes in cæruleo mari.

Βυσσόν. Profunditatē. Cum acuto ſcribitur. Βύσσος vero, cum habet gravem, tinctura purpuræ ſignificat. Et βυσσὸς pro βυθὸς apud Herodotum.

Γ Α.

Γάβαω. Gabao, urbs. Et Gabaonitæ dicuntur illius regionis incolæ.

Γαβίνιος. Gabinius. Nomen proprium Romanum.

Γάβιοι. Gabii, urbs Latinorum. Gentile nomen eſt Gabitæ & Gabii.

Γαβριήλ. Gabriel. Nomen proprium. Et Gabrielas, itidem nomen proprium.

Γάγγης. Ganges, Rex Æthiopum (quem interfecit Alexander) decem cubitos longus fuit, & formæ præſtantia reliquos mortales longe ſuperavit. Fuit filius Gangis, patremque ſuum Indiam inundantem in mare rubrum avertit, & terræ reconciliavit. Unde terra viventi quidem largam frugum copiam produxit, mortui vero necem ulta eſt. Cum vero Homerus Achillem narret Helenæ cauſa expeditionem Trojanam ſuſcepiſſe, & mari XII, terra vero XI urbes cepiſſe, & erepta ſibi ab Agamemnone concubina graviter indignatum, & interdum etiam durum & crudelem viſum fuiſſe; Indum cum eo conferamus. Is igitur LX. urbes, ejus regionis primarias, condidit. Nemo vero dixerit, glorioſius eſſe urbes vaſtare, quam condere. Adhæc Scythas, qui ultra Caucaſum habitant, regionem ſuam invadentes repulit. Longe autem præſtat, in liberanda patria virum fortem ſe præbere, quam urbem in ſervitutem redigere.

Γάγγρα. Gangra, urbs. Gangræna vero, genus morbi.

Γάδαρα. Gadara, urbs Cœleſyriæ, quæ & Antiochia & Seleucia vocabatur. Nomen gentile eſt Γαδαρεὺς, i. e. Gadarenus. Et Γαδαεὶς tam fœmina, quam ipſa regio vocatur.

Γάδειρα. Gades. Locus in parte orbis occidentali, finis maris, & velut oſtium, per quod noſtrum mare in Oceanum Atlanticum ſe effundit. Hic Oceanus navigari non poterat, utpote vadoſus & tenebroſus. Γάδειρα vero compoſitum eſt ex voce γῆ & δειρὴ, quaſi dicas terræ collum. Hucuſque progreſſus Hercules, cum ulterius pergere non poſſet, columnas ab indigenis acceptas illo loco erexit,

1 Θύννων τοῦ κυκλώστου λίνα βυσσ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. VI. cap. III. Epigr. X.

2 Βαρυτόνως δὲ σημαίνει βαφὴν ὁπὸ πορφ.] Imo aliud eſt byſſus, & aliud purpura, ut ex veteribus ſcriptoribus ſatis conſtat. Male ergo iſta Suidas hic confundit.

3 Γάγγης, βασιλεὺς Αἰθιόπων (ὃν ἀπέκτεινεν Ἀλέξανδρος) δεκάπ.] Totum hunc articulum de Gange deſcripſit Suidas ex Philoſtr. *de Vita Apoll.* lib. III. cap. VI. ut Pearſonius etiam obſervavit.

4 Ὅτε δὲ] Sic etiam habet Philoſtratus. Sed legere malim ὅπ ἐ &c.

5 Καὶ οἷον ἐκρὼξ ἀπὸ τ ποδὸς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀτλ. θάλ. τ ὠκεανόν] Hæc non ſatis ſana ſunt, quæ ſic potius legenda puto, ἐ οἷον ἐκρὼξ τ παρ' ἡμῖν θαλάσσης εἰς τὴν Ἀτλαντίδα, τουτ ἐ τ Ὠκεανόν &c.

6 Γάδειρα δὲ παρὰ τὴν γῆν] Nugis agunt Grammatici, qui originem vocis hujus in lingua Græca quærunt, cum etymologia ejus a lingua Phœnicia repetenda ſit. Vide Bochartum in *Geograph. Sacra.*

ἔχει· ἢ τῇδε βατὸν εἶναι ἢ γῆν καὶ ἢ θάλασσαν.

Γαδαρινός. Ἀπὸ [2]τούτου.

Γάζα. καὶ Γαζοφυλάκιον, θησαυροφυλάκιον. Γάζα γὰρ θησαυός. Πολλὴν δὲ οὖσαν ἀφθονίαν τροφῆς, καὶ γάζαν βαρβαρικὴν· ἀργυρίου δὲ τάλαντα γ'. † Ὁ δὲ [3]Πτολεμαῖος τὰ βασίλεια περιάγων, ἐπεδείκνυτο καὶ τὴν ἄλλην τὴν βασιλικὴν γάζαν. Διόδωρός φησι.

Γάζα. πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης Γαζαῖος.

Γάζακα. πόλις μεγίστη τῆς Μηδίας. τὸ ἐθνικὸν, Γαζακηνός· ὡς Μάζακα, Μαζακηνός.

Γαϊανὸς, Ἀραβικὸς, σοφιστὴς, μαθητὴς Ἀψίνου τοῦ Γαδαρέως. ἦν δὲ ἐπί τε [4]Μαξίμου καὶ Γορδιανοῦ. Περὶ συντάξεως βιβλία ε'. Τέχνην ῥητορικήν. Μελέτας. ἐσοφίσθησεν ἐν Βηρυτῷ.

Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ, ὁ πρῶτος μοναρχήσας. ἔστι δὲ ἔγραψε μετάφρασιν τῶν Ἀράτου Φαινομένων, καὶ τέχνην γραμματικὴν Ῥωμαϊκᾶς, καὶ περὶ τοῦ ἰδίου βίου.

Γάϊος Καῖσαρ, ὃς ἐπεκλήθη Καλιγούλας. Ῥητορικὴν τέχνην Ῥωμαϊκᾶς.

Γάϊος, Ῥωμαίων βασιλεὺς, τὸ μὲν πρῶτον μεγαλοφρόνως διῆπε τῆς βασιλείας τὰ πράγματα, καὶ πᾶσι τοῖς ὑπηκόοις καθηκόντως ἐχρῆτο. μετὰ δὲ δύο ἔτη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐκβὰς μίμησιν τοῦ παλαιοῦ ἑαυτὸν ἀπεθέωσε, καὶ ἀνδριάντα ἑαυτῷ κατὰ πόλιν ἐν τοῖς ναοῖς ἀπέστειλε καθιδρύσασθαι, καὶ εἰς τὸν τῶν Ἱεροσολύμων ναὸν θεασάμενος, νέον Γαΐῳ ἱερὸν προσέταξεν ὀνομάζεσθαι. καὶ δεινοπαθίαν νομοθετήσας ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν, εἴ τι ἂν αὐτῶν εἰδεῖεν πλημμέλημα. κἀκ τούτου δεινὴ συμφορὰ καθειλήφει τοὺς οἰκεμβρίους πᾶσιν, τῶν οἰκετῶν μεγάλαις τιμωρίαις ὑποβαλλόντων τοὺς δεσπότας. ἕκαστος γὰρ ἀμυνέσθαι ἐβούλετο τὸν ἴδιον δεσπότην, ὑφ' ὧν παρ' αὐτοῦ βασάνων προσέπαιζεν. ὁ μὲν δὲ ἀλλὰ καὶ εἰς μανίαν τραπεὶς ἄφετμον, πολλὰς γυναικείας ἠμφιέννυτο, καὶ τὴν κόμην πλοκάμοις καὶ πλοκῇ τινι περιετέλλεν, καὶ γυναικιζόμενος, καὶ πᾶσαν αἰσχρεργίαν ἀφαπτόμενος, πελετὰς ἐπενόει καὶ ξένα μυστήρια ἐπετέλει. καὶ δὴ λαβών ποτε τὴν ἰδίαν θυγατέρα, καὶ ἐς τὰς κόλπους τοῦ ἀγάλματος θέμενος αὐτὴν, ἔφη, σὺ ταύτην γεγέννηκας, καὶ πατὴρ αὐτῆς ἔννομος ὑπάρχεις. [5]ὕπω μιαρώτατός τε καὶ ἀνοσιώτατος ἐγένετο, καὶ τοσοῦτον ὁρμαθὸν κακῶν συνειλήφει, ἐπεκάλυψε τὰ τοῦ Τιβερίου μειο-

significans, eousque terram & mare transiri posse.

Γαδαρινός. Gadarenus, a loco sic dictus.

Γάζα. Gaza. Et γαζοφυλάκιον, locus, in quo thesaurus asservatur. Γάζα enim est thesaurus. *Magnam autem invenit cibariorum copiam, & gazam barbaricam, argentique talenta tria.* † *Ptolemæus vero per regiam eum circumducens, & aliam regiam gazam ei ostendit.* Sic Diodorus inquit.

Γάζα. Gaza, ubs Phœniciæ: cujus civis dicitur Gazæus.

Γάζακα. Gazaca, urbs Mediæ maxima. Gentile nomen est Gazacenus: ut Mazaca, Mazacenus.

Γαϊανός. Gajanus, Arabs, Sophista, discipulus Apsinis Gadarensis, vixit Maximini & Gordiani temporibus, scripsitque de constructione libros v. item Artem Rhetoricam, & Declamationes. Idem eloquentiam Beryti docuit.

Γάϊος Ἰούλιος K. C. Julius Cæsar, primus Romanorum Imperator, scripsit metaphrasin Phœnomenorum Arati, & Artem Grammaticam Latine; item, de vita propria.

Γάϊος Καῖσαρ. Cajus Cæsar, qui cognomento Caligula vocatus est, Artem Rhetoricam Latine scripsit.

Γάϊος. Cajus, Romanorum Imperator, principio quidem magno & excelso animo imperium administravit, & erga omnes subjectos comem & benignum se præbuit. Biennio vero exacto humanæ naturæ oblitus, & exemplum patris imitatus, divinos honores sibi arrogavit, & simulacrum suum in omnes urbes misit, idque in templis collocari jussit, ne templo quidem Hierosolymitano excepto, quod Juvenis Caji templum appellari præcepit. Servis etiam lege lata eam potestatem & licentiam dedit, ut ipsis dominos accusare liceret, si quod crimen vel peccatum ab iis admissum esse scirent. Hæc autem res innumeris malis orbem opplevit, cum servi acerbis suppliciis dominos subjicerent. Unusquisque enim illorum domino vicem rependere cupiebat pro cruciatibus, quos ante ab illo perpessus fuerat. Quinetiam eo insaniæ & vecordiæ processit, ut vestes muliebres indueret, comamque cincinnis ornans, & certa quadam ratione nectens, mollitieque cum fœminis certans, & omni flagitiorum obscœnitate sese polluens, sacra quædam excogitaret, & peregrina mysteria perageret. Ac aliquando filia sua in gremio simulacri collocata, tu, inquit, hanc genuisti, & pater ejus es legitimus. Idem etiam impurissimus ac scelestissimus fuit, ac tantam viti-

1 Ἄλλοι ἢ τῇδε βατὸν εἶναι τὴν γῆν] Hinc Græci, cum significare volunt, se in aliqua re ulterius pergere non posse, proverbio hoc utuntur: Οὐ γὰρ περάσω, φασὶ, τὰ ἢ Γαδείρων πέρα. Pindarus *Nem.* Od. IV. v. 112. idem proverbium sic effert: Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον ἐ πρατόν. i. e. *Quæ ultra Gades ad occasum sita sunt, inaccessa sunt.*

2 Ἀπὸ τούτου] Lege, ἀπὸ πόπα. Vide Stephanum Byzantium v. Γάδειρα.

3 Ὁ δὲ Πτολεμαῖος τὰ βασίλεια περιάγων, ἐπεδείκνυτο τὴν ἄλλην τὴν βασιλ. γάζαν] Hæc sunt verba Diodori in *Excerpt. Legat.* a F. Ursino editis, cap. XXXII. pag. 329.

4 Μαξίμου] Lege Μαξιμίνου. Vide quæ diximus supra ad vocem Ἀψίνης.

5 Οὔπω μιαρώτατός τε & ἀνοσιώτατος ἐγένετο] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Joannis Antioch. quæ leguntur in Collectaneis Constant. a Valesio editis, pag. 802. unde ea Suidas descripsit.

νεχτη-

γενεσθαι. ὅσα γὰρ τῷ Αὐγούστῳ ἐν πολλῷ χρόνῳ συνεφορήθη, ταῦτα ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπεκλήσαλο. μοιχικώταλός τε ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ γυναῖκας ἁρμοσμένας καὶ γεγαμημένας ἐλάμβανε. τινὰ τε ἑαυτῷ πάνυ, ὑπεριμείζασαν ἀνοίας, ἐς ἀνάγκην ἑκουσίου θανάτου καλέσασα. ἐχρῆτο δὲ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς, καὶ τῶν συνόμων ἐκοινώνει μίξεων, ὡς καὶ πατρὸς ἀνοσίας καλασπείραι γνῆσιόν τι μιᾶς τῶν ἀδελφῶν ἀπογεννηθείσης. ναόν τε καὶ θυσίας ὡς ἑαυτῷ γίνεσθαι παρεσκεύαζε. τοιούτῳ αὐτοκράτορι οἱ Ῥωμαῖοι παρεδόθησαν· ὥστε τὰ τοῦ Τιβερίου ἔργα, καίπερ χαλεπώτατα δόξαντα γεγονέναι, τοσοῦτον τὰ Γαΐου, ὅσον τὰ τοῦ Αὐγούστου παρ' ἐκείνου παρήνεγκαν. ὥστε μὴ Τιβέριον ἐβασίλευσε Καλλιγόλας ὀνομάζεσθαι.

Γάϊος [1] Λαιλίου, [2] Μάρκος ἐπίκλησιν. ὃς τούτου δείκνυσι τὸ μισοπόνηρον τῶν Ῥωμαίων, καὶ ποσὸν τοὺς παραβαίνοντας τὰ κοινὰ καὶ νόμιμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀμείλικτον. ὅτε γὰρ χιλίαρχος ἀποδειχθεὶς ἐν τῷ [3] Σαβελικῷ πολέμῳ, νεανίαν πινὰ τῶν ὁμοσκήνων ἀφροδισίων τινῶν ἑτέρων μέχρι μόνου ἐπειρᾶτο ἑαυτῷ χαρίσασθαι τινὰ τοῦ σώματος ὥραν ἐνόντα. ὡς δ' ὅτε δωρεᾶς, ὅτ' ἄλλη φιλανθρωπίᾳ τὸ μειράκιον ἠλίσκετο, καλέσας τινὰ ὑπόθυμίαν ἀδύνατον ἂν, βίαν προσφέρειν ἐπεβάλετο. περιβοήτου δὲ τῆς ἀκοσμίας τοῦ ἀνδρὸς ἅπασι τοῖς ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου γενομένοις, κοινὸν ἀδίκημα τῆς πόλεως νομίσαντες οἱ δήμαρχοι, χάριν ἀποφέρουσι κατ' αὐτοῦ δημοσίᾳ, καὶ ὁ δῆμος ἅπασαις ταῖς ψήφοις τοῦ ἀνδρὸς καλέγνω, τίμημα ὀρφανὸν θάνατον. Οὐκ ἀξιῶν εἰς ἐλευθέρα σώματα καὶ προπεπαιδευμένα τῆς τῶν ἄλλων ἐλευθερίας τὸν ἐν ταῖς ἄλλαις ὄντας χρείαις ὑβρίζειν τὰς ἀνηκέστους καὶ παρὰ φύσιν τοῖς ἄρρεσιν ὕβρεις. Ἄλλο θαυμασιώτατον, καί τοι περὶ δοῦλον σῶμα γενομένης τῆς ὕβρεως. ἑνὸς γὰρ τῶν παρόντων Σαυνίταις τὸ στρατόπεδον χιλιάρχων, καὶ ὑπὸ ζυγὸν ὑπελθόντων πολλοῖς υἱὸς ὤν, ἐν πολλῇ καταλειφθεὶς πενίᾳ, δάνειον [4] ἠναγκάσθη λαβεῖν, ὡς ἐφαπιθησόμενος ὑπὸ τῶν συγγενῶν. ἀφαυθεὶς δὲ τῆς ἐλπίδος ἀπήχθη πρὸς τὸ χρέος, τῆς προθεσμίας παρελθούσης, κομιδῇ νέος ὤν, καὶ τῇ ὄψει ὡραῖος. ὅτε τὰ μὲν ἄλλα ὑπηρετῶν, ὅσα δοῦλος δεσπότῃ νόμος ἦν, ἠνείχετο· τινὶ δὲ τῷ σώματι ὕβριν χαρίσασθαι κελευόμενος ἠναντιοῦτο, καὶ μέχρι παντὸς ἀπεμάχετο. πολλὰς δὲ ἀφ' οὗτος μαστίγων λαβὼν πληγὰς, ἐξέδραμεν ἐς τινὰ ἀγρὸν, καὶ γάς ἐπὶ μελέτῃ πονοῦ, τινί τε ἀκολασίαν τοῦ δανειστοῦ ἐξηγήσατο, καὶ μαστίγων τὰς μώλωπας ὑπέδειξεν. ἀ-

orum colluviem collegerat, ut Tiberii dedecora absconderet. Nam & opes, quascunque Augustus multos per annos collegerat, ipse omnes unius diei spatio exhausit, & adulteriis inquinatissimus, mulieres partim desponsas aliis, partim & nuptas abstraxit. Aviam suam, quod ab ea objurgatus esset, ad voluntariam mortem compulit. Cum omnibus sororibus suis stupri consuetudinem habuit, & ex earum una etiam nefariam prolem sustulit. Præterea se ipsum templis ac sacrificiis perinde ac Deum coli jussit. Hujusmodi principi tunc populus Rom. regendus est traditus: prorsus ut Tiberii facinora, quanquam gravissima visa essent, tantum a Cajo superarentur, quantum ab Augusti virtutibus Tiberius abfuerat Et hoc modo post Tiberium imperavit Caligula.

Γάϊος Λατ. C. Lætorius, cognomine Marcus, documentum omnibus dedit, quantum olim populi Romani adversus improbos fuerit odium, quantaque severitas adversus eos, qui sanctissima naturæ jura violarant. Hic enim bello Samnitico Tribunus militaris creatus, adolescentem quendam ex suis contubernalibus, formæ decore præstantem, principio quidem donis atque hujuscemodi delinimentis sollicitavit de stupro. Sed postquam nulla arte capi posse animadvertit, superatus libidinis impotentia, vim inferre adolescenti instituit. Cujus sceleris fama cum celebris ac pervagata in exercitu fuisset, Tribuni plebis hanc publicam civitatis injuriam esse rati, Lætorio diem ad populum dixerunt, eumque populus Romanus universis suffragiis capitis damnavit, haudquaquam arbitratus ferendum esse, ut ingenui homines, qui pro reliquorum civium libertate in acie starent, fœdo ac pudendo viris injuriæ genere violarentur. Verum aliud longe admiratione dignius exstat exemplum ultæ injuriæ, tametsi servili corpori illatæ. Adolescens quidam, Publii filius, unius e Tribunis militaribus, qui se exercitumque omnem dediderant Samnitibus, & sub jugum missi fuerant, in maxima egestate derelictus, pecuniam fœnori accipere [ad celebrandum patris funus] coactus est, sperans propinquorum liberalitate se propediem hoc ære alieno liberatum iri. Verum spe sua frustratus, cum dies cessisset, abductus est in nexum, juvenis forma haud invenustus. Is cum operas ac ministeria, quæcunque servos dominis præstare jus fasque est, creditori exhiberet, ferebat id moderate: sed cum stuprum juberetur pati, tum vero indignari cœpit, & flagitium prorsus aspernatus est. Cujus rei causa verberibus a creditore laceratus prori-

1 Γάϊος Λαιπόριος, Μάρκος ἐπίκλησιν. ὃς τούτου δείκνυσι τὸ μισοπ.] Hæc, & omnia quæ sequuntur usque ad finem articuli hujus, leguntur in Excerptis ex Dionysio Halicarnass. a Valesio editis, pag. 537. unde Suidas ea descripsit. Cæterum pro Λαιπόριος, ut priores Editt. habent, in Excerptis modo laudatis rectius scriptum est Λαιπόριος, quam lectionem in hac Editione secutus sum

2 Μάρκος ἐπίκλησιν] In Excerptis modo laudatis rectius legitur Μάρκος. A Romanis enim Lætorius hic cognominabatur *Mergus*, ut patet ex Valer. Max. lib. VI. cap. I. qui eandem de eo historiam refert.

3 Σαβελικῷ] In Excerptis a Valesio editis legitur Σαυνιτικῷ, i. e. Samnitico, uti & hic apud Suidam legendum est.

4 Ἠναγκάσθη λαβεῖν] Adde ex Excerptis ante laudatis, ἀφ' ὧν ἡ παρὴν ἦ πατρός.

γαναικὶ-

γαλαχίσαντες δὲ τῷ δήμῳ, καὶ δημοσίας ὀργῆς ἄξιον ηγησάμενοι τὸ πρᾶγμα, κληρορέλιαν τιὼ εἰσαγγελίαν τῷ δημάρχων, ὥφλε θανάτου δίκην. καὶ δι' ἐκεῖνο τὸ πάθος ἅπαντες οἱ δεδωθέντες πρὸς τὰ χρέα Ῥωμαίοις, νόμῳ κυρωθέντι τιὼ πρεσαίαν ἐλευθερίαν ἐνομίσαντο.

puit ſe in forum; ſtanſque in ſublimi [loco] libidinem crudelitatemque fœneratoris conqueſtus eſt, vibices verberum oſtentans. Plebs igitur atrocitate injuriæ commota, cum id facinus publica indignatione proſequeretur, accuſatum a Tribunis plebis creditorem capite damnavit: atque ob hunc caſum, cuncti, qui ob æs alienum nexi erant, lege lata ſoluti priſtinam libertatem recuperarunt.

Γαλααδῖτις. χώρα.

Γαλααδῖτις. Galaaditis regio.

Γαλαθηνός. ὁ Ὑποπίπτων. ἤγουν ὁ Ὑπομάζιος.

Γαλαθηνός. Lactens. Subrumus.

Γαλακτίων. ὄνομα κύριον.

Γαλακτίων. Galaction. Nomen proprium.

Γαλακτοπότης. ὁ γάλα πίνων.

Γαλακτοπότης. Qui lac bibit.

Γαλαξίας. τὸ ἐν τῷ οὐρανῷ φῶς, [1]ὅθεν ἐστὶν ἀνταναάκλασις φωτὸς ἡλιακοῦ, μὴ καταλαμπομένων τῶν ἀστέρων.

Γαλαξίας. Circulus lacteus, qui eſt refractio luminis ſolaris, cum aſtra non illuminantur.

Γάλα[3] ὀρνίθων. ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων καὶ πάντα κεχειμένων. ἢ ἐπὶ τῶν σπανίων. τὰ σπάνια, φησὶ, καὶ δυσεύρετα τῶν ἀγαθῶν παρέξομεν· ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν. τουτέστιν, ἐν πλησμονῇ γενόμενοι τῶν ἀγαθῶν ἀπειρηκέναι μέλλετε. ὥστε πλουτήσετε πάντες. [4]Αἰσχύλος Ὄρνισι· Δώσομεν ὑμῖν πλουτογείαν, εὐδαιμονίαν, εἰρήνην, νεότητα, γέλωτα, χορὸς, θαλίας, γάλα τ' ὀρνίθων, ὥστε παρέσται ὑμῖν κοπιᾶν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν.

Γάλα ὀρνίθων, *Lac gallinarum.* Dicitur de hominibus valde fortunatis & omnium rerum copia abundantibus. Vel, de rebus rariſ. Bona, inquit, rara & minime obvia vobis præbebimus, adeo ut copia bonorum vos laſſatura ſit. Vel, omni bonorum genere ad ſatietatem & faſtidium uſque abundabitis: adeo divites omnes eritis. Ariſtophanes *Avibus: Dabimus vobis opulentiam cum ſanitate conjunctam, felicitatem, pacem, juventutem, riſum, choros, convivia, & lac gallinarum, adeo ut nimia copia bonorum ſatietatem vobis allatura ſit.*

Γάλα[5] σκεδάζει δυσμενῶν συμβουλίας.

Γάλα σκεδ. *Lac diſſipat inimicorum conſilia.*

Γάλα γαλιῶν τρόπον ἔθος τρόπων.

Γάλα γαλ. *Lac morum ſuavitatem ſignificat.*

Γαλάται.[6] ἐπὶ τῶν Σκιπίωνος τοῦ Ῥωμαίων στρατηγοῦ καὶ Ἀννίβου τοῦ Καρχηδονίου Ῥωμαῖοι Γαλάτας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ καλουμένους. ὅτοι δ' ἦσαν τῶν Ἑσπερίων Γαλατῶν μοῖρα. ἀναζάντες γὰρ πολὺ τῆς οἰκείας οἱ Γαλάται ἅμα Βρέννῳ στρατηγῷ, τρισμύριοι εἰς λ' μυριάδας ἀριθμούμενοι. ὁλοκληροῦντες, οἱ μὲν ἐπὶ τιὼ εἴσω πυλῶν Ἑλλάδα, οἱ δὲ ἐπὶ Θράκιον καὶ τιὼ Ἀσίαν ἐτράποντο, ἀμφὶ τὰς δύο μάλιστά που καὶ αὐτοὶ μυριάδας ὄντες. καὶ κρατήσαντες τῷ πολέμῳ πάντων μικρῷ τινὶ ἐπὶ τάδε τοῦ Ταύρου Ἀσιανῶν γενῶν, τοὺς μὲν ἄλλους ὑποτελεῖς ἐποιήσαντο φόρου, αὐτοὶ δὲ τὰ περὶ τὸν Ἅλυν ποταμὸν χωρία καταλαβόντες, ὠκήσαντο τὰ μεταξὺ Βιθυνῶν τε καὶ Καππαδοκῶν κείμενα. ἐφ' οὓς ἐστρατεύσαντο Ῥωμαῖοι, κοινωνήσαντας Ἀντιόχῳ τῆς ἐπὶ τῷ Σιπύλῳ μάχης, καὶ συμπεσόντες αὐτοῖς περὶ πόλιν Ἄγκυραν, Μανλίου τότε ἡγεμόνος, μυρίους μὲν τῆς μαχίμου ἡλικίας καταβάλλουσι, τοὺς δὲ λοιποὺς ὑποκύψαντας σφίσιν ὑποτάττας, ὧν ἦρχον ἐθνῶν, κατεδούλωσαν.

Γαλάται. Galli, vel, Galatæ. Sub Scipione duce Romanorum, & Annibale Carthaginenſium, Romani Galatas in Aſia, qui occidentalium Gallorum pars erant, debellarunt. Olim enim Galli Brenno duce ad tercentena millia patria ſua egreſſi, diviſo bifariam exercitu, pars Græciam, quæ intra Pylas eſt, pars Thraciam & Aſiam petierunt, quorum numerus viginti circiter millia implebat. Hi gentibus Aſiaticis, quæ cis Taurum ſunt, pene omnibus devictis, cæteras quidem tributarias fecerunt: ipſi vero locis circa Halyn fluvium occupatis, in regione inter Bithyniam & Cappadociam ſita conſederunt. His bellum intulerunt Romani, quod Antiocho in pugna ad Sipylum opem tuliſſent; & cum eis duce Manlio prope Ancyram urbem congreſſi, viginti millibus, qui militari ætate erant, occiſis, reliquos ſibi parere coegerunt, adempto eis imperio in gentes, quæ ipſis ante ſubjectæ erant.

1 Ὑποπίπτων] Unus MS. Pariſ. habet ὑποφήτων.

2 Ὅθεν ἐστὶν ἀνταναάκλασις φωτὸς ἡλιακοῦ, μὴ καταλαμπ.] Sic etiam habet Laertius in *Anaxagora* Segm. IX. unde Suidas hæc deſcripſit. Sed Aldobrandinus ad Laertium recte monuit, locum iſtum ſic legendum eſſe, Γαλαξίας ἀνταναάκλασις ἐστὶ τοῦ φωτὸς ἡλιακοῦ μὴ καταλαμπομένων ἄστρων. Rationem emendationis hujus apud ipſum lege.

3 Γάλα ὀρνίθων. ἐπὶ τῶν λίαν εὐδ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 575. (396. Ed. Baſ. P.)

4 Αἰσχύλος Ὄρνισ.] Pag. 575. ut in nota præcedente diximus.

5 Γάλα σκεδάζει δυσμενῶν συμβουλίας. Γάλα γαλ.] Ex Aſtrampſycho.

6 Γαλάται. ἐπὶ τῶν Σκιπίωνος τοῦ Ῥωμ.] Hunc articulum ex Polybii libris deperditis a Suida deſcriptum eſſe non dubito.

Γαλά-

Γαλάϊκα. ὄνομα Θεᾶς. Γαλατία δὲ, χώρα. καὶ Γαλατίας, ὄνομα κύριον.

Γαλλαίῳ. τῷ τῶν Γάλλων.

Γαλλαίῳ[1] Κυβέλης ὀλολύγμαιι πολλάκι δῆσα
Τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἦχον ἀπὸ κομάτων.
Τάσδε Θεῇ χαίτας ἀμφὶ δικλίδι θῆκεν ὀρείᾳ,
Θερμὸν ἐπεὶ λύσης ὥθ' ἀνέπαυσε πόδα.

Γαλέα. ὁ ἰχθύς. καὶ Γαλεὸς, ὁμοίως.

Γαλεάγρα. ὄργανον πυρωρικόν. Καὶ τελευτῶντες εἰς γαλεάγραν ἐμβάλλουσι περόναις σιδηραῖς διαργμένῳ πᾶσαν, ἐν δυσχωρίαις ἑκύλιον. Καὶ αὖθις. Ὁ δὲ ἐν γαλεάγρᾳ σιδηρᾷ βαλὼν ἀπέκλεινεν.

Γαλεώτης. ὄνομα κύριον.

Γαλεώτης, καὶ ἀσκαλαβώτης, ἑκαλέρως. ἐν τῷ Ἀσκαλαβώτης.

Γαλερόν. Φαιδρόν.

Γαλῆ.[2] τὸ ζῶον. καλεῖται δὲ ὑπό τινων κερδὼ καὶ [3] ἰλαείκ. ἔστι[4] δὲ τὸ ὄνομα ἰσόψηφον δίκη καὶ γαλῆ· ἀπὸ τῶν αὐτῶν γὰρ σύγκειται γραμμάτων. καὶ, γαλῆ[5] Ταρτησία. ἡ Ταρτησσὸς πόλις ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ὑπὸ τῷ ὠκεανῷ, ἔνθα μέγιστα γίνονται γαλαῖ.

Γαλιωιᾶν. γάννυσθαι. χαίρειν. ἀγαχεῖσθαι.

Γαλιωὸς, ὁ ἀμφισπόταλος ἰατρὸς, Περγαμηνὸς, γενόμενος ἐπὶ Μάρκου καὶ Κομόδου καὶ Περτίνακος τῶν Καισάρων ἐν Ῥώμῃ, υἱὸς Νίκωνος γεωμέτρου καὶ ἀρχιτέκτονος, πολλὰ συντεταχὼς ἰατρικά τε καὶ φιλόσοφα· ἔτι τε γραμματικὰ καὶ ῥητορικά· ἅ τινα ἀφ' τὸ πᾶσιν εἶναι γνώριμα καταλέγειν ἄχρεον ἡγησάμην ἐν τῷ παρόντι. ἐβίω ἔτη ο. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἡσύχιον.

Γαλήσιον. ὄνομα τόπου.

Γαλῆ χιτών. αὕτη ἐπὶ τῶν ἀδίκων τάσσεται, καὶ μηδὲν[6] ἀνιέντων. ὁμοία ἐστὶ τῇ, Οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτός.

Γαλῆ κροκωτόν. ἐν τῷ κροκωτός.

Γαλιλαία. καταικυλισμὴ τῇ Ἑλλάδι γλώττῃ. διὸ καὶ [7] γὴλ ὁ τροχὸς ὀνομάζεται. καὶ Γαλιλαῖοι, οἱ

Γαλάτεια. Nomen Deæ. Γαλατία vero, regio. Et Γαλατίας, nomen proprium.

Γαλλαίῳ. Ad Gallos pertinente. [In Epigrammate:] *Quæ ſæpe more Gallorum Cybeles ſacra celebrantium gravem auribus ululatum edidit, has comas Deæ montanæ ad bifores* [*templi*] *valvas ſuſpendit, poſtquam ab inſano diſcurſu ceſſare cœpit.*

Γαλέα. Nomen piſcis. Et γαλεὸς, itidem.

Γαλεάγρα. Inſtrumentum quoddam, quo homines torquentur & cruciantur. [Cavea ferrea.] *Tandem vero eum in cavea fibulis ferreis undique munita incluſum per aſpera loca volutarunt.* Et iterum: *Ille vero in cavea ferrea incluſum interfecit.*

Γαλεώτης. Galeotes. Nomen proprium.

Γαλεώτης. Idem quod ἀσκαλαβώτης, i. e. ſtellio. Utrumque enim dicitur. Vide v. Ἀσκαλαβώτης.

Γαλερόν. Clarum. Nitidum.

Γαλῆ. Nomen animalis; quod nonnulli κερδὼ & ἰλαεία vocant. Muſtela. Vocabula autē δίκη & γαλῆ eundem continent numerum, quoniam ex iiſdem literis compoſita ſunt. Et, Muſtela Tarteſia. Tarteſſus eſt urbs extra columnas Herculeas ad Oceanum ſita, ubi maximæ naſcuntur muſtelæ.

Γαλιωιᾶν. Lætari. Gaudere. Lætitia diffundi.

Γαλιωὸς. Galenus, medicus celeberrimus, Pergamenus, qui ſub Marco, Commodo & Pertinace Imperatoribus Romæ vixit: Niconis Geometræ & Architecti filius. Multa compoſuit Medica & Philoſophica; itemque Grammatica & Rhetorica; quæ quia omnibus ſunt nota, in præſentia recenſere ſupervacaneum duxi. Vixit annos LXX. Γαλιωὸς etiam ſignificat tranquillus.

Γαλήσιον. Galeſium. Nomen loci.

Γαλῆ χιτών. *Feli tunica.* Dicitur de hominibus injuſtis, [& alienas veſtes induentibus.] Proverbium hoc ſimile eſt illi, *Non decet felem crocota.*

Γαλῆ κροκωτόν. *Muſtelæ crocoton* [*das.* Proverbium.] Vide in v. Κροκωτός.

Γαλιλαία. Galilæa. Lingua Græca idem ſignificat quod καταικυλισμὴ, i. e. devoluta.

1 Γαλλαίῳ Κυβέλης ὀλολύγμαιι πολλ.] Duo hæc diſticha decerpta ex Epigrammate Riani, quod ex codice MS. Anthologiæ ineditæ publici juris factum eſt ab Holſtenio ad Stephanum v. Κυβέλεια. Vide etiam infra v. Θαλαμηπόλος.

2 Γαλῆ. τὸ ζῶον] Interpretes vocem Græcam γαλῆ nunc *felem* nunc *muſtelam* reddunt. Sed vocabulum illud muſtelam potius quam felem ſignificare erudite docet Jacobus Perizonius ad Ælian. *Var. Hiſt.* lib. XIV. cap. IV. quem vide.

3 Ἰλαεία] Sic etiam legitur apud Artemidorum loco eo, quem in nota ſequente indicabimus. Non dubito tamen quin ſcribendum ſit αἴλουρος: quo nomine felem a Græcis appellari notiſſimum eſt. Vocabulum autem ἰλαεία pro γαλῆ etiam adhiberi nuſquam alibi me legiſſe memini.

4 Ἔστι δὲ τὸ ὄνομα ἰσόψηφον δίκη & γαλῆ. ἀπὸ τῶν αὐτῶν γὰρ σύγκειται γε.] Hæc Suidas deſcripſit ex Artemidoro, apud quem eadem leguntur lib. III. cap. XXVIII. pag. 176. Senſus autem hujus loci, quem Portus non fuit aſſecutus, eſt is, quem in verſione expreſſi; nimirum vocabula δίκη & γαλῆ eundem numerum continere: quod verum eſſe unuſquiſque facile deprehendere poterit. Si enim utriuſque vocis literas ad calculos revocaveris, par inde ſumma XLII. redibit: quod ipſum Græci intelligunt, cum dicunt, duo vocabula aut duos verſus eſſe ἰσόψηφα. Cæterum, in præcedentibus Editt. poſt γαλῆ additur χρή; quam vocem eſſe ſupervacaneam & a loco hoc alieniſſimam non ſolum patet ex Artemidoro, apud quem vocabulum illud deeſt, ſed etiam ex ſenſu. Falſum enim eſt τὸ χρὴ vocibus δίκη & γαλῆ eſſe ἰσόψηφον, quoniam longe majorem continet numerum, ut cuilibet facile patebit, qui ſingulas literas ad calculum vocare voluerit. Quare certum eſt, pro χρὴ initio apud Suidam ſcriptum fuiſſe αἴλη, ut in 2 MSS. Pariſ. & in codice Florentino legitur. Sed, cum vox illa voci δίκη quidem ſit ἰσόψηφος, at mendo laboret, & ad ſenſum loci hujus nihil faciat, peritus aliquis librarius, inſpecto forſan Artemidoro, ejus loco γαλῆ legendum eſſe animadvertens, emendationem illam ad marginem adnotavit, quæ poſtea in textum irrepſit, corrupta voce itidem manente; quod & aliis in locis apud Suidam contigit, ut monemus infra v. Καβατιφή.

5 Καὶ γαλῆ Ταρτησία] Ælianus *Var. Hiſtor.* lib. XIV. cap. IV. Ὅτι Λεπτίδης ὁ Λοκρὸς ὑπὸ Ταρτησίας γαλῆς δηχθεὶς &c. Vide ibi doctos interpretes.

6 Καὶ μηδὲν ἀνιέντων] Quid verba iſta hoc loco ſignificare poſſint, non video. Quare in verſione ſecutus ſum interpretationem Diogeniani, quem conſule.

7 Γὴλ] Imo potius χίλιλ, vel χίλιλ. Hebræi enim rotam vocant גלגל.

ἀπὸ ταύτης πολὲ μελωνομάθησαν Χειπανοί. ζήτ⸗ ἐν τῷ Ναζηραίοι.

Γαλιψός.[1] ὄνομα κύριον. ἔστι δὲ πόλις τῆς Θρᾴκης. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαλίψου τοῦ ὑὸς Θάσου καὶ Τηλέφης.

Γαλλογραικία. ἡ τῶν Βρεκελλαείων χώρα. οἱ αὐτοὶ καὶ Ἑλλιυγαλάϐ) ὀνομάζονϐ).

Γάλλος. ὄνομα ποταμοῦ.

Γάλλος. ἀπόκοπος. ἐν [2]Ἐπιγράμματι·

Γάλλος ὁ καλήτας ὁ νέκτομος, ὃς πολὲ Τμώλῳ
Λυδιὸς ὀρχηστὰς [3]μάκρον ὀλολυζόμενος.

καὶ Γάλλοι, οἱ ἀπόκοποι. Γναῖος,[4] ὁ ὕπατος Ῥωμαίων, διερχόμενος [5]ἐγεφύρωσε τὸν Σαγγάριον ποταμὸν, τελέως κοῖλον ὄντα καὶ δύσβατον· καὶ παρ᾽ αὐτὸν τὸν ποταμὸν τροπαιοφορησάμενος, ὡς γίνονται Γάλλοι ὡς Ἄττιδος καὶ Βαττάκου τῆς ὑὸς τῆς Θεῶν, ἔχοντες [6]πρὸς τῇ ἰδέᾳ καὶ τύπους, φάσκοντες, προσαγγέλλειν τοῖς Θεὸν νίκαν καὶ κράτος. οὓς ὁ Γναῖος φιλανθρώπως ὑπεδέξατο. Καὶ αὖθις Ἀπέστειλε νεανίσκους, ἐξασκηθέντας εἰς Γάλλους μετ᾽ αὐλητῶν ἐν γυναικείαις στολαῖς ἔχοντας τύμπανα καὶ τύπους, ἐπὶ τοὺς προσηλύτους τῆς χώρας. † Ὅτι Γάλλοι μὲν γίνονται ἐξ ἀνδρῶν, ἐκ δὲ Γάλλων ἄνδρες οὐ γίνονται.

Γαλόω.[7] γάλως, γάλω, ἢ πλεοναστικῷ τοῦ ο, γαλόω· ἀνδραδέλφου. καὶ γαλοάνη ὁμοίως, ἡ ἀνδράδελφος.

Γάμβρειος[8] στολή.

Γάμβρος.[9] ὁ ἀμέτοχος.

Γαμβρὸς Ἐρεχθῆος. ὁ Βορέας. τοῦ [10]γὰρ Ὠρείθυιαν θυγατέρα αὐτὸς ἔγημεν, ἐξ ἧς τίκτεται Ζήτης καὶ Κάλαϊς.

Γαμέτης. ὁ ἀνήρ. ὁ σύζυγος. Ἡ δὲ σὺν τῷ κρείττονι γαμέτῃ εἰς Ἔφεσον ἦλθεν.

Γαμηλία.[11] ἡ δίδομένη τοῖς φράτορσιν ἐπὶ γάμοις. ἢ ἡ τῶν γυναικῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγωγή. ὅπως Δίδυμος ὁ γραμματικός. Καὶ [12]παροιμία· Γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν. ὅταν τις ἠγάγετο γυναῖκα, πρὶν γε-

Hinc & γὰλ [Hebraice] rota vocatur. Et ab hac regione Chriſtiani olim vocati fuere Galilæi. Quære in v. Ναζηραῖοι.

Γαλιψός. Galipſus. Nomen proprium. Eſt etiam urbs Thraciæ, quæ ſic vocata fuit a Galipſo Thaſi & Telephes filio.

Γαλλογραικία. Gallogræcia, Bucellariorum regio, qui & Gallogræci vocantur.

Γάλλος. Gallus. Nomen fluvii.

Γάλλος. Gallus. Caſtratus. In Epigrammate: *Gallus ille comatus, & recens exſectus, qui quondam in monte Tmolo in honorem Cybeles ſaltans ingentem ululatum edidit.* Et Γάλλοι, evirati, caſtrati. † *Cnejus, Conſul Romanorum, fluvium Sangarium, qui profundus omnino & tranſitu difficilis erat, ponte junctum trajecit. Cum autem ad ipſum fluvium caſtra poſuiſſet, Galli ab Attide & Battaco Matris Deorum ſacerdotibus Peſſinunte miſſi venerunt, imagines & ſimulacra pectoribus affixa geſtantes, & Deæ juſſu victoriam & felicem ſucceſſum Romanis annuntiarunt: quos Cnejus humaniter excepit.* Et iterum: *Ad milites præſidiarios iſtius regionis miſit adoleſcentes, Gallorum inſignibus ornatos, veſtibuſque muliebribus indutos, & cum tibiis tympana imagineſque* [*Cybeles*] *ferentes.* † Galli quidem ex viris fiunt, ex Gallis vero nequaquam viri fiunt.

Γαλόω Gloris. A nominativo γάλως fit genitivus γάλω, & inſerta litera ο, γαλόω. Et γαλοάνη itidem mariti ſoror.

Γάμβρειος στολή. Veſtis qualis genero dari ſolet.

Γάμβρος. Qui non eſt particeps.

Γαμβρὸς Ἐρεχθῆος. Erechthei gener. Boreas. Is enim Orithyiam ejus filiam uxorem duxit, ex qua natus eſt Zetes & Calais.

Γαμέτης. Vir. Maritus. *Illa vero cum juvene marito Epheſum venit.*

Γαμηλία. Epulum nuptiale, quod Curialibus præbebatur. Vel, uxorum ad Curiales introductio. Ita Didymus Grammaticus. Et proverbium: Epulum nuptiale præbere. Cum quis uxorem duceret, antequam ei naſcere-

1 Γαλιψός] Stephanus Byzantius, Etymologus, Heſychius, Harpocratio, & alii, rectius Γαληψὸς ſcribunt per η.

2 Ἐν Ἐπιγράμματι] Epigramma integrum, cujus diſtichum hoc pars eſt, legitur in Anthologia inedita, ex qua illud publici juris fecit Holſtenius ad Stephanum v. Τμῶλος.

3 Μακρὸν ὀλολυζόμενος] Metri gratia ſcribendum eſt μακρὰ ὀλολυζόμενος, ut recte legitur in codice MS. Epigrammatum inedit orum.

4 Γναῖος, ὁ ὕπατος Ῥωμαίων——φιλανθρώπως ὑπεδέξατο] Valeſius fragmentum hoc recte, ut puto, Polybio tribuit.

5 Ἐγεφύρωσε τὸν Σαγγάριον ποτ.] Livius lib. xxxviii. eandem rem his verbis expreſſit: *Tranſgreſſis ponte perfecto flumen Sangarium, prater ripam euntibus Galli matris Magnæ a Peſſinunte occurrere cum inſignibus, vaticinantes fanatico carmine Deam Romanis viam belli & victoriam dare.*

6 Πρὸς τῇ ἰδέᾳ] Valeſius in notis ad fragmenta Polybii pag. 36. legendum monuit προσηλίδα, quæ emendatio non minus ingeniosa eſt, quam vera. Infra enim v. Περσηπόλιον Suidas aliud inſerti cujuſdam auctoris fragmentum adducit, in quo itidem πύπαι & προσηλίδα conjunguntur & Gallis tribuuntur.

7 Γαλόω] Vide Etymologum.

8 Γάμβρειος στολή] Athenæus lib. i. cap. xxiii. pag. 30. inter munera Themiſtocli a Rege Perſarum data etiam γάμβρειον στολὴν recenſet; ad quem locum Suidas procul dubio reſpexit. Appellatur autem ab Athenæo γάμβρειος στολὴ veſtis pretioſa, qualem Reges Perſarum dare ſolebant generis ſuis, vel etiam iis, quos eodem honore, quo generos, afficere volebant.

9 Γάμβρος] Scribendum eſt γάμμορος. In multis enim vocibus errore eorum, qui veteres codices deſcribebant, τὸ β poſitum eſt pro μ, & vice verſa; quoniam in quibuſdam MSS. hæ duæ literæ adeo ſibi ſimiles ſunt, ut ægre interdum diſcerni poſſint. Recte Heſychius: Γάμμορος, ἀμέτοχος, ἐστερημένος. Dictum eſt autem γάμμορος pro ἄμμορος, ut apud eundem Heſychium γανδύνειν pro ἀνδύνειν, γλαῦ pro ἔαρ, γλάστρον pro ἔλυτρον, γιχὼς pro ἰχὼς, γοῦν pro οὖν, & alia.

10 Τοῦ γὰρ Ὠρείθυιαν θυγατέρα αὐτὸς ἔγ.] Vide Scholiaſtam Apollonii Rhodii ad lib. i. v. 211. Scholiaſtam Homeri ad Odyſſ. ξ. v. 533. Scholiaſtam Sophoclis ad *Antig.* pag. 254. Philoſtratum *de Vita Apoll.* pag. 178. 179. itemque ſupra v. Ἀφίτας.

11 Γαμηλία. ἡ δίδομένη τοῖς φρ.] Vide Harpocrationem, Pollucem, Etymologum, & Petitum *de Legibus Attic.* pag. 151.

12 Παροιμία] Hæc vox ab inepta manu adjecta videtur, quoniam cuilibet facile patet, τὸ γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν proverbium eſſe non poſſe.

νέαθαι παῖδα, ὅτ᾽ ἂν μαθητὰς τοὺς γάμους ἄγῃ τοὺς γάμους ἀπεδίδου τοῖς φράτορσιν εἰς λόγον θυσίας. καὶ τοῦτ᾽ ὄνομα γαμηλίαν εἰστενεγκεῖν. μέμνηται τοῦ λόγου Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην λόγῳ. Καὶ γὰρ ὅτι ὁ πατήρ μου ἄγῃ τοὺς νόμους ἔγημε, καὶ γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν εἰστιάσοι, μεμαθήκατε.

Γαμηλιῶν. μιᾶς τῶν ἐν Ἀθήναις.

Γαμησείειν. Ἀττικοί φασι.

Γαμφηλή. ἡ σιαγών.

Γαμψωλή. ἡ ἐπίκαμψις.

Γαμψώνυχα. ὀπισθαμπεῖς ἔχοντα τοὺς ὄνυχας. καὶ Γαμψώνυχα ζῶα· ὅσα τῶν πετεινῶν τῷ ὀπισθαμπεῖ ῥύγχει γεγάμφωνται τοῦ γένους, οἷόν ἐστιν ἀετός, ἱέραξ, κεγχρίς, ἄλλα τε τὰ μὴ πίνοντα.

Γαμφόν. ὀπισθαμπές.

Καὶ γαμφὸν χαίτῃσιν ἐφ᾽ ἵππείῃσι πεδήθην
Ἄγκιστρον, κρυφίῃ εἰναλίοισι πάγῃ.

ἐν Ἐπιγράμμασι·

Γαμφόν τε δρέπανον, ταχυηλόμον ὅπλον ἀρούρης.

Καὶ αὖθις·

Γαμφὰς πυρολόγους δρεπάνας.

Γαμψάς. τὰς καμπύλας καὶ πλαγίας νεφέλας. ἢ τὰς ἀγκίστρων ὄψιν εἰκαζομένας. Γαμψὰς γὰρ ἐκάλουν τὰς ἀγκίστρους. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Γάνδειρον. ὄνομα ποταμοῦ.

Γανάων. λελαμπρυσμένων.

Γάνος. ὁ οἶνος.

Πὰν ἀγέλαι· Νύμφαι πίδακα· Βάκχε γάνος. καὶ γάνος ἄμπελος, ὁ οἶνος. βόσις ἔλικα παυσίπονον. Γάνος δὲ θηλυκῶς, τὸ πρὸς τῇ Θρᾴκῃ ὄρος ἡ Γάνος.

Γάνος καὶ Γανιάδα. χωρία ἐστὶ Θρᾳκικά.

Γανυμένη. χαίρουσα. Γάνυμαι γάρ, ὁ σημαίνει· καὶ Γάνυσθαι, Φαιδρύνεσθαι, χαίρειν, καὶ Ἀφροδίσθαι.

Γαργήττιος. ὄνομα κύριον τόπου.

Γαργαλίζει. δολιχῇ. κινεῖ, ὑποσημαίνει, πρόπτερος, ἐρεθίζει.

---Ὅτ᾽ ἐμοῦ γ᾽ ἀκροωμένου (τοῦ μέλους)
Ὑπὸ τοῦ ἕδραν αὐτοῦ ὑπῆλθε γάργαλος.

Ἀριστοφάνης. Γαργαλίζει δὲ, ἐρεθίζει, ἀπὸ τοῦ στόματος, ἅτε ἐμέσαι.

tur infans, nuptias teſtibus adhibitis profeſſus, epulum nuptiale Curialibus præbebat. Et hoc vocabant γαμηλίαν εἰστενεγκεῖν. Hujus rei meminit Demoſthenes in oratione adverſus Eubulidem [his verbis:] *Teſtatum enim eſt, patrem meum ſecundum leges uxorem duxiſſe, & Curialibus epulum nuptiale præbuiſſe.*

Γαμηλιῶν. Menſis Januarii.

Γαμησείειν. Apud Atticos ſignificat nupturire, ſive nuptiarum deſiderio teneri.

Γαμφηλή. Maxilla. Roſtrum.

Γαμψωλή. Inflexio. Curvatio.

Γαμψώνυχα. Aduncos ungues habentis. Et Γαμψώνυχα ζῶα dicuntur volucres, quæ roſtrum inflexum & aduncum habent, ut aquila, accipiter, cenchreis, & aliæ, quæ non bibunt.

Γαμψόν. Incurvum. Aduncum. [In Epigrammate:] *Et aduncum hamum, ſetæ equinæ alligatum, quo piſcibus inſidiæ ſtruuntur.* Et iterum: *Curvamque falcem, qua ſpicæ ſecantur.* Et iterum: *Curvaſque falces, & quibus frumentum colligitur.*

Γαμψὰς [ὀιωνούς.] Sic Ariſtophanes *Nubibus* vocat nubes curvatas & obliquas, vel, avium roſtris ſimiles. Aves enim vocant γαμψὰς, i. e. aduncо roſtro præditas.

Γάνδειρον. Ganderum. Nomen fluvii.

Γανόων. Splendidus.

Γάνος. Vinum. [In Epigrammate: *Augete ſemper,*] *Pan, gregem; Nymphæ, aquam fontanam, & Bacche, vinum.* Et γάνος ἄμπελος, vinum. * Uvæ capreolum curas pellentem. Γάνος vero genere fœminino vocatur mons in Thracia.

Γάνος & Γανιάδα. Loca quædam in Thracia.

Γανυμένη. Gaudens. Præſens eſt γάνυμαι. Et γάνυσθαι, læto eſſe vultu, gaudere, lætitia diffundi.

Γαργήττιος. Gargettus. Nomen proprium loci.

Γαργαλίζει. Dativo gaudet. Titillat. Cum quadam voluptate movet. Excitat. Irritat. *Adeo ut, cum carmen illud audirem, podicem ipſum ſubiret titillatio.* Ariſtophanes. Γαργαλίζει vero de ore dicitur, ſignificatque vomitum ciere.

1 Τῶν Ἰανουαρίων] Duas has voces omnes quidem Editiones præcedentes agnoſcunt, ſed deſunt in MSS. Pariſ. unde colligo, ea ab Editoribus ex margine in textum immiſſa eſſe.

2 Καὶ γαμψὸν χαίτῃσιν ἐφ᾽ ἵππ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, hactenus, inediti, quod ex codice MS. integrum hic cum Lectore communicabo. Ἀρχίδ. παρὰ Φιντύλ.

Ταῦτα σαγηναίοιο λίνα δηναιὰ Πελίππου
Λείψανα, τὰ κύρτης Φίντυλος ἐκείρασεν.
Καὶ γαμψὸν χαίτῃσιν ἐφ᾽ ἵππείῃσι πεδήθην
Ἄγκιστρον, κρυφίῃ εἰναλίοισι πάγῃ,
Καὶ δόναξ τριπόντιον, ἐξάπηχύ τε καθ᾽ ὕδωρ
Φοίνιξ, ἀεὶ κρυφίων σῆμα λαχόντα βόλων.
Οὐ γὰρ ἔτι τινὸς ποσὶ χειράδας, ἐδ᾽ ἐπαυλὰς
Ἴδεσιν, μοχλερὰ γήθεϊ πιεσθέμενος.

In Hexametro primo pro σαγηναίοιο legendum eſt σαγηναίοιο, a recto σαγηναῖος, quod eſt adjectivum a σαγήνη deductum. Sic in alio Epigrammate, quod exſtat Anthol. lib. VI. cap. III. pag. 548.

Δέξο σαγηναίοιο λίνα πτερίμμβιον ἅλμῃ
Λείψανον &c.

Partem priorem Hexametri tertii citat Suidas voce Τελχῖνες; idemque Pentametrum tertium adducit v. Βολὶς, & v. Φοῖνιξ, quæ loca conſule.

3 Γαμψόν τε δρέπανον, ταχ.] Verba hæc itidem decerpta ſunt ex Epigrammate Anthologiæ ineditæ, quod integrum exhibemus infra v. Θοίναξ.

4 Γαμψὰς. τὰς καμπύλας ἢ πλαγ. νῦφ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 145. (80. Ed. Baſ. *P.*)

5 Ὄνομα ποταμοῦ] In duobus MSS. Pariſ. legitur ὄνομα τόπου.

6 Γανάων] De propria vocis hujus ſignificatione vide Caſaubonum ad Athen. lib. I. cap. VI.

7 Πὰν, ἀγέλαι· Νύμφαι, πίδακα· Βάκχε, γάνος] Senſus hujus loci eſt mutilus & imperfectus, qui ſuppleri debet ex Anthol. lib. VI. cap. VII. Epigr. XI. unde verba hæc Suidas deprompſit.

8 Βόσις ἕλικα πωσίπονον] Verba hæc in verſione afteriſco notavi, quoniam nihil ad vocem γάνος faciunt.

9 Ὑποσημαίνει] Apud Etymologum & Phavorinum rectius legitur ὑποσαίνει, i. e. blanditur, adulatur.

10 Ἀριστοφάνης] *Theſmophor.* pag. 773. (515. Ed. Baſ. *P.*)

11 Ἀπὸ τοῦ στόματος] Puto ſcribendum eſſe ἐπὶ τοῦ στόματος; quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

Γάργαιρε. ἐν τῷ Ψαμμοκοσιγάργαρα.

Γάργαρα. πόλις Τρωάδος ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ τῆς Ἴδης. ἀνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διὸς [1] καὶ Λαρίσσης τῆς [2] ἐν Θεσσαλίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Γαργαρεύς.

Γάρμος. ὄνομα κύνειον. Ὁ δὲ ἕτερος ταῦρος ἐμυκήσατο κακὸν φάσμα Γάρμῳ.

Γαριζείν. ὄρος.

Γάρος. ἀρσενικῶς λέγεται. ἔστι [3] δὲ ὑδὲν ἄλλο ὁ γάρος, ἢ σηπεδών.

Γαστήρ. ἡ κοιλία. Ὅμηρος πανταχοῦ γαστέρας καλεῖ ὃ κοιλίας. καὶ παροιμία·

Γαστέρα μοι φαγέειν, κάλλιστον ὄνειδος ἀπάντων,
Ἡ πλήρης μὲν ἐλαφροτέρη· κενεὴ δέ, βαρεῖα.

ἐπὶ τῶν γαστριμαργούντων. [4] Γαστέρα δὲ ὁ Δαβὶδ τὸ τῶν λογισμῶν ταμεῖον ἐκάλεσεν. Ἐταράχθη ἐν θυμῷ ὁ ὀφθαλμός μου, ἡ ψυχή μου, καὶ ἡ γαστήρ μου.

Γαστρίζεσθαι. λαμπρύτερον τρέφεσθαι.

Γαστρίζομαι. τύπτομαι εἰς τὴν γαστέρα· [5] Ἀριστοφάνης·

Ὦ πόλις ἡμῶν, ὑφ' οἵων θηρίων γαστρίζομαι.

Γαστριμαργία. καὶ Γαστρίμαργος, ὁ ἄπληστος. Γαστριμάργως, ἀπλήστως.

Γάστρις. ὁ φθορὰ γαστέρα ἀκρατής. [6] καλοῦσι δ' ὅτω καὶ τὸν ἕλμινθας ἔχοντα.

Γαῦλος. ὁ ἐξ ἀλλοτρίων ζῶν. ἢ ὁ θυπάτητος. ἢ [7] πλοῖόν τι Φορτηγὸν Φοινικικόν, ἢ ἄκατος. Γαυλὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ ποιμενικὸν ἀγγεῖον, ὃ δέχεται τὸ γάλα. [8] Ἡρόδοτος· Γαύλους τε ἐνθεῖσα καταδύσας. ἢ Γαυλὸς, ὁ τῶ φρέατος ἀντλητής. ἢ οἰνηρὸν ἀγγεῖον, ἐκ ξύλων καλαμωδῶν, ὃ Ἰταλοὶ μαγγάναν ὀνομάζουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν γαλακτοδόχων ἀγγείων· [9] Γαυλούς τε [10] γλαγοπῶγας. ἐν Ἐπιγράμμασι.

Γαυνάκας [11] ἀμπεχόμενον.

Γαυριᾷ. δολικῇ. ἀγάλλεται, ἐπαίρεται, θρασύνεται.

Γαυροσύνη. ὁ ὑπερήφανος.

Γαῦρον. τερπνόν. μέγα. ἀκλινές. ἀκαλάπληκτον. [12] Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Οὐδὲν γὰρ ἄτοπον γαῦρον ἔστ', ὡς Ἡρακλῆς.

Ἀγαθίας· [13] Ὁ γὰρ Βελισάριος τοῖς ἐγχειρήσεσι μείζονα ἔδειξε καὶ γαυροτέραν, καὶ θρασυχαρής γε τὴν νίκην.

Γάργαρε. Vide v. Ψαμμοκοσιγάργαρα.

Γάργαρα. Urbs Troadis in cacumine montis Idæ sita, quæ sic vocata fuit a Gargaro, Jovis filio, quem Larissa urbs Thessaliæ tulit. Nomen gentile est Γαργαρεύς.

Γάρμος. Garmus. Nomen proprium. *Alter vero taurus mugiens mali ominis vocem Garmo reddidit.*

Γαριζείν. Garizin. Mons.

Γάρος. Garus. Est generis masculini. Garus autem nihil aliud est quam putredo.

Γαστήρ. Venter. Homerus ventrem ubique γαστέρα vocat, non autem κοιλίαν. Et proverbium: *Ventrem mihi objicis, pulcherrimum probrum omnium, qui plenus quidem, levis est; vacuus vero, gravis.* Dicitur de hominibus gulæ & ventri deditis. David vero γαστέρα vocavit locum, in quo cogitationes tanquam in promptuario reconditæ sunt. *Turbatus est ira oculus meus, anima mea, & venter meus.*

Γαστρίζεσθαι. Lautius vivere.

Γαστρίζομαι. Dicitur de eo, cujus venter verberibus cæditur. Aristophanes *Equitibus: O civitas & populi, quales bestiæ ventrem meum cædunt.*

Γαστριμαργία. Ingluvies. Helluatio. Et γαστρίμαργος, gulosus, helluo. Et γαστριμάργως, insatiabiliter, immoderate.

Γάστρις. Intemperans. Gulosus. Sic etiam vocant eum, qui vermibus laborat.

Γαῦλος. Qui ex alienis vivit. Vel, qui facile decipitur. Vel navigium quoddam onerarium, quale erat Phœnicum, vel acatus. Γαυλὸς vero, cum acuto, vas pastorale, quo lac excipitur. Mulctrale. Herodotus: *Navibus vero ibi demersis.* Vel γαυλὸς, situla, qua aqua ex puteo hauritur. Item, vas vinarium ligneum, quod Itali manganam vocant. Pro mulctrali vero accipitur in loco hoc Epigrammatis: *Et mulctralia, in quibus lac coagulatur.*

Γαυνάκας ἀμπεχόμενον. Gaunacis indutum.

Γαυριᾷ. Dativo gaudet. Sese jactat. Fastu se effert. Ferocem se præbet.

Γαυροσύνη. Superbus.

Γαῦρον. Durum. Magnum. Contumax. Ferox. Aristophanes *Ranis: Nihil enim est adeo ferox, ut Hercules.* Agathias: *Bellisarius enim rem, quam aggrediebatur, majorem & illustriorem reddidit.*

1 Καὶ Λαρίσσης] Lege ἧς ἐν τῇ Λαρίσσης. Vide Stephanum Byzantium v. Γάργαρα.

2 Ἐν Θεσσαλίᾳ] In omnibus Edit. præcedentibus pessime legitur ἐν Σικελίᾳ; cujus loco scribendum esse ἐν Θεσσαλίᾳ ex Geographis constat. Est enim Larissa urbs Thessaliæ.

3 Ἔστι δὲ ὑδὲν ἄλλο ὁ γάρος, ἢ σηπεδών] Artemidorus lib. 1. cap. LXVIII. Γάρον δὲ πίνειν, φθίσιν σημαίνει. ἔστι γὰρ ὑδὲν ἄλλο ὁ γάρος ἢ σηπεδών. Ex hoc loco Artemidori (quem & a Pearsonio observatum esse video) Suidæ verba deprompta esse manifestum est.

4 Γαστέρα δὲ ὁ Δαβὶδ τὸ τῶν λογισμῶν ταμ.] Hanc notam excerpsit Suidas ex Theodoreto ad Psalm. XXX. pag. 510.

5 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 302. (204. Ed. Bas. *P.*)

6 Καλοῦσι δ' ὅτω καὶ τὸν ἕλμινθας ἔχοντα] Vide Hesych. v. Γάστριδες.

7 Ἢ πλοῖόν τι Φορτηγὸν Φοιν.] Confer cum hoc loco Enarratorem Comici ad *Aves* pag. 570.

8 Ἡρόδοτος] Locus Herodoti exstat lib. VI. pag. 214, at ubi τὸ γαυλὸς non significat mulctrale, ut Portus Suidam secutus existimabat, sed genus quoddam navigii. Adi ipsum Herodotum.

9 Γαυλούς τε γλαγοπῶγας] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod exstat Anthol. lib. VI. cap. XXIV. ut Portus observavit.

10 Γλαγοπῶγας] Unus MS. Paris. habet γλαγόπηγας. Sed in Anthologia Epigrammatum loco laudato rectius legitur γλαγοπῶγας, quod in hac Editione secutus sum, cum ante male legeretur γλαγόπηδας.

11 Γαυνάκας] Vide infra v. Καυνάκης.

12 Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 225. (141. Ed. Bas. *P.*)

13 Ἀγαθίας· Ὁ γὰρ Βελισάριος τοῖς ἐγχ.] Locum hunc corrupit & mutilavit Suidas, cujus veram lectionem & integrum sensum Lector petere debet ex ipso Agathia lib. V. pag. 160.

Γαῦρος.

Γαῦρος. Ὁ δὲ [1] γαῦρός τε ὢν ἀνὴρ καὶ ἀγέρωχος, καὶ τραλέίαις ὡμιληκὼς, ᾗ τῶτο πρῶτον ἀγαθὸν ἡγήμενος, τὸ ἐν ἀνθρώποις τιμᾶν καὶ δόξαν καὶ πλοῦτον, καὶ τὸ ἔχειν ἑαυτῷ ὅ, τι βούλοιτο κεχρῆσθαι, ᾗ ἀδεῶς ἀφ' ἑσπέρης μέχρι νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ εἰδέναι, ὅτε ἀνατέλλοντα καὶ δυόμενον ἥλιον, ἴσα δὲ ἡγεμονεῖν νομίσας τινὰ μελάγχλαινα ἐκ τῶν ἀλύπων καὶ ἀφεκεχυμένων εἰς ὀλιγωρίαν ἀφ' ἡδονῶν, ἀπορρήξας ἑαυτὸν καὶ καταλείνας τινὰ ψυχὴν εἰς Φιλοδοξίαν, βαρὺς ἀναστὰς ἐκ Παμφυλίας ἀνέστρεφε. Τιμάσιον δ' τον τινὰ, ὃν Εὐτρόπιος ἤγαγεν.

gravis reverſus eſt. Hæc de Timaſio dicuntur, quem Eutropius [in aulam] accerſivit.

Γαῦρος. *Ille vero, cum eſſet homo ferox & ſuperbus, & in caſtris acieque multum verſatus, ſummi boni loco ducebat, honoribus eminere, & gloria inter homines clarum eſſe; itemque opibus affluere, & ſuo arbitratu libere vivere, temulentiæque ſecure indulgere, adeo ut diei noctiſque diſtrimen ignores, Solemque nec orientem nec occidentem unquam videas. Idem etiam cœleſtem felicitatem eſſe exiſtimans, vitam ignavam & remiſſam omnique moleſtia vacuam degere, cum ſe [ab omnibus negotiis] quaſi avulſiſſet, & animum ſoli gloriæ cupiditati permiſiſſet, ex Pamphylia [in Lydiam]*

Γαῖα [2] χάνοι. καταπίοι αὐτὸν ἡ γῆ.

Γαῖα χάνοι. Terra dehiſcens eum abſorbeat.

Γαίει. [3] ὄνομα κύριον. ὁ τῆς γῆς υἱός.

Γαίει. Nomen proprium. Terræ filius.

Γαιήϊος. ὁ γήϊνος.

Γαιήϊος. Idem quod γήϊνος. Terreſtris. Terrenus.

Γαιήοχος. ὁ Ποσειδῶν. γεῶχος δέ.

Γαιήοχος. Epithetum Neptuni. Γεῶχος vero [per ε, non autem per αι diphthongũ ſcribitur.]

Γαιοδότης. [4] ὁ ἀπεμπολῶν γῆν.

Γαιοδότης. Qui terram vendit.

Γαιών. ὄνομα ποταμοῦ. Γαιὼν καὶ Φεισὼν, ὀνόματα ποταμῶν. καὶ Γαιᾶν, γηίνων πραγμάτων.

Γαιών. Gæon. Nomen fluvii. Gæon & Phiſon, nomina fluviorum. Et γαιᾶν πεφυτευμένων, rerum terreſtrium.

Γαιοῦχος. ὁ τὴν γῆν ὀχῶν.

Γαιοῦχος. Qui terram continet.

Γαῖσα, καὶ Γαισός. κοντός. εἶδος ἀμυντηρίου, οἷον δόρατος.

Γαῖσα & γαισός. Genus teli. Gæſum. Haſta.

Γεγανωμένος. λελαμπρυσμένος. ἐσκεπασμένος. Τὸ περιέχον τὸν κονιορτὸν γεγανωμένον ἐν χώρῳ βολαίῳ. τετέφρωται λελευκασμένον.

Γεγανωμένος. Splendidus. Tectus. *Cœlum pulvere tectum in loco herboſo.*

Γεγαννυμένος. [5] ἐπαγαλλόμενος. Πῶς [6] δὲ ἀνὴρ βασιλείῳ τύφῳ ἐκ παίδων καὶ κολακείᾳ πολλῇ γεγαννυμένος, διαιτάν τε λαχὼν βαρβαρωτάτῃ, ἔπειτα παιδευθῆναι.

Γεγαννυμένος. Qui aliqua re ſeſe effert, vel gloriatur. *Quomodo vero vir a puero regio faſtu & vana adulatione inflatus, & vitæ genere maxime barbaro educatus, doctrina excultus eſſe queat?*

Γέγειαι [7] βόες. αἱ ἀρχαῖαι. καὶ ἀρσενικῶς γέγεις.

Γέγειαι βόες. Boves antiqui. Et γέγεις, genere maſculino, antiquus.

Γέγηθε. χαίρει.

Γέγηθε. Lætatur. Gaudet.

Γεγηροτροφηκώς. ὁ γήρᾳ θρέψας.

Γεγηροτροφηκώς. Qui in ſenectute aliquem aluit.

Γέγονεν ἐν καλῷ. καλλίστως ἔχει.

Γέγονεν ἐν καλῷ. Præclare ſe habuit.

Γεχράφομαι. δέησομαι.

Ὥστ' ἐ Κρέοντος τἀσφαλὲς γεχράφομαι.

Σοφοκλῆς [8] φησι.

Γεχράφομαι. [Vocabor.] Indigebo. *Neque enim Creontis patroni unquam vocabor cliens.* Sophocles inquit.

Γεγωνέναι, καὶ γεγωνεῖν. ἐξάκουστον βοῆσαι.

Γεγωνέναι & γεγωνεῖν. Clara voce clamare.

Γεγωνοκῶμαι. γυναῖκες, αἱ τὰς κώμας ἐμπιπλῶσαι βοήσεων.

Γεγωνοκῶμαι. Mulieres, quæ vicos clamoribus replent.

Γεγωνόν. ἐξάκουστον. λαμπρὸν φθέγμα. καὶ Γεγωνίσκειν. τὸ φθέγγεσθαι ἐξάκουστον. καὶ Γεγωνότερον,

Γεγωνόν. Quod clare auditur. Vox clara. Et γεγωνίσκειν, claram vocem edere. Et γεγω-

1 Ὁ δὲ γαῦρός τε ὢν ἀνὴρ καὶ ἀγ.] Vide infra v. Τιμάσιον, ubi fragmentum hoc auctius legitur.

2 Γαῖα χάνοι. καταπίοι αὐτὸν ἡ γῆ] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Z. v. 282

3 Γαίει. ὄνομα κύριον. ὁ τῆς γῆς υἱός] Homerus Odyſſ. H. v. 324. Tityum vocat γαιήϊον υἱὸν, id eſt, terræ filium. Scholiaſta ad eum locum: Γαιήϊον· τὸν τῆς γῆς υἱόν. Huc noſter reſpexit: ſed qui craſſo errore τὸ γαίει (pro quo Ionice dicitur γαιήϊ) pro nomine proprio hic nobis obtrudit, cum ſit adjectivum a voce γαῖα, terra.

4 Γαιοδότης. ὁ ἀπεμπ.] Vide Etymologum v. Γαιοδότης.

5 Ἐπαγαλλόμενος] Sic recte habet Editio princeps Mediolanenſis, quam hic ſecutus ſum. In cæteris autem Editt. male excuſum eſt ἐπαγελόμενος, quod longe aliud ſignificat.

6 Πῶς δὲ ἀνὴρ βασιλείῳ τύφῳ ἐκ π.] Locum hunc ſuo more interpolavit & mutilavit Suidas, qui apud Agathiam lib. II. pag. 67. ſic legitur: Πῶς δὲ ἂν ἀνὴρ βασιλείῳ τύφῳ ἐκ παίδων καὶ κολακείᾳ πολλῇ γεγαννυμένος, διαιτάν τε λαχὼν ἐς ὅ, τι βαρβαρικωτάτην, ἔπειτα πολίμους αἰεὶ ἔπειτα πέξεις ὁρῶσαν, πῶς δὴ ἂν ἄδε βιὸς ἔμελλε μῖσα τε καὶ λέξαι ἄξιον ἐν τῷδε ἀπάνευθε διδάξασθαι ἔπειτα ἐνασκηθῆναι. Loquitur ibi Agathias de Choſroe Perſarum Rege. Patet autem hinc, Suidam pro γεγαννυμένος in codice ſuo ſcriptum reperiſſe γεγανυμένος, quoniam fragmentum hoc voci illi ſubjecit. Sed præferendum eſt τὸ γεγανωμένος, quod hodie codices Agathiæ exhibent.

7 Γέγειαι βόες. αἱ ἀρχ.] Vide Etymologum.

8 Σοφοκλῆς] Oedip. Tyran. pag. 169.

τεραώτερον καὶ Γεγωνὰς, [1] βοήσας γεγωνόν π.

Γεδεὼν, στρατηγὸς τῶν Ἑβραίων. Μαδιανίταις σὺν τοῖς Ἀραψὶ καὶ Ἀμαληκίταις μέλλοντι πολεμεῖν, [2] ὁ Θεὸς συνεβούλευεν ὑπηρὰς περὶ μέσην ἡμέραν ὑπὸ ἀκμῇ τοῦ καύματος ὄντος, ἀγαγεῖν τὸν στρατὸν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ τοὺς μὴ κατακλιθέντας καὶ ὕπτιον πίνοντας θύψυχους εἶναι ὑπολαμβάνειν· ὅσοι δ' ἂν ἐπιθυμήσαντες καὶ μὴ θορύβῳ πίνοιεν, τούτους δὴ νομίζειν ὑπὸ δειλίας τοῦτο πάσχειν, καὶ καταπεπληγότας τοὺς πολεμίους. καὶ θυρέθησαν τ' τοῖς χερσὶ τριακοσιομύριοι πίνοντες.

Γεδεὼν, κριτὴς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐπάταξε τὸν Μαδιὰμ μετὰ τῶν λαπάντων ὑπὸ τῷ πίνῃ, καὶ τὸν Ὠρὴβ, καὶ Ζὴβ, καὶ Ζεβεὲ, καὶ Σαλμανᾶ, τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν· τόν τε πύργον τοῦ Φανουὴλ καθεῖλε, καὶ τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν ἀπέκτεινεν ὑπὸ τοῖς ἀκάνθαις, θλίψαντας τὸν Ἰσραὴλ ἔτη ζ'.

Γέεννα. ἡ καταδίκη.

Γεζίτης. τοπικόν.

Γεηρόν. τὸ γήϊνον.

Γεθσημανή.

Γελγέλ. ὁ τροχὸς ὀνομάζεται. Καθάπερ ἂν ἐξ ὕψους ὑψηλοῦ τοῦ σωτηρίου φωνὰς ἐκτεινομένας ταῦτα τὰ ῥήματα δίκην τροχοῦ κατὰ τοῦ οἰκουμένου ἐκυλίσθη, καὶ πᾶσαν ἐπέδραμε· καὶ ἐβαπτίσθησαν πάντες κατὰ ἔθνη καὶ κατὰ πόλεις. διὸ καὶ [3] Γαλιλαία καλακυλιστὴ λέγεται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ.

Γελάδας. ἀγαλματοποιὸς, διδάσκαλος Φειδίου.

Γέλα, [4] πόλις Σικελίας. καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα, ἐν ᾧ κατοικεῖ ἡ πόλις. ὁ δὲ ποταμὸς ὀνομάζεται ὕπος, ὅτι πολλὴν πάχνην γεννᾷ. παγετὸν γὰρ τῇ Ὀπικῶν φωνῇ καὶ Σικελῶν γέλαν λέγεσθαι. ἢ ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης καὶ Ὑμάρου. τὸ ἐθνικὸν Γελαῖος, ὁ Γελῶος.

Γελασείοντα. γελασικῶς ἔχοντα. γελάσαι θέλοντα.

Γελασείω. ἐπιθυμητικῶς ἔχω τοῦ γελᾶν. Δαμάσκιος. Νῦν δὲ καὶ τὰ μὴ πάνυ γελασείοντι γέλωτα παρέξει γενναῖον ἡ τοῦ ἔργου διέξοδος.

Γελασίνοις. γραμμαῖς ταῖς ἐπὶ τοῦ γελᾶν γινομέναις. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ ῥ' ἡ μὲ προχαλοῖς σφεγγιζομένη γελασίνοις,
Λευκὴ ἀπὸ γλυκερῶν ἤνθεεν [5] εὐανθέϊ.

Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης ἐπεκλήθη Γελασῖνος, διὰ τὸ γελᾶν πρὸς τὸ κενόσπουδον τῶν ἀνθρώπων.

Γελαστὴς. ὁ ὑπογελῶν.

Οὔθ' [6] ὡς γελαστὴς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
Οὔθ' ὡς ὀνειδίζων σ' τοῦ πάρος κακῶν.

ὁ Κρέων φησί.

νότερον, clariore voce prolatum. Et γεγωνὰς, qui clare vociferatus est.

Γεδεών. Gedeon, dux Hebræorum. Hunc cum Midianitis, quibus se adjunxerant Arabes & Amalecitæ, prælium commissurum Deus monuit, ut sub meridiem Sole maxime fervente exercitum ad fluvium duceret, & eos, qui procumbentes biberent, viros fortes crederet: qui vero trepide & tumultuarie potum sumerent, eos metu hostium perterritos id facere existimaret. Inventi itaque sunt trecenti, qui trepide & tumultuarie aquam manibus haustam biberent.

Γεδεών. Gedeon, Judex Israelis, ope illorum, qui aquam lambendo hauserant, prostravit Midianitas, & Oreb, & Zeb, & Zebee, & Salmona, illorum principes. Turrim etiam Phanuel evertit, & principes eorum, qui Israelem per septem annos afflixerant, spinis cæsos necavit.

Γέεννα. Geenna. Condemnatio.

Γεζίτης. Gezites. Nomen a loco deductũ.

Γεηρόν. Terrestre. Terrenum.

Γεθσημανή. Gethsemane. [Nomen loci.]

Γελγέλ. Sic [Hebraice] vocatur rota. *Hæc igitur verba ex Servatoris ore prolata, & tanquam de excelso monte rotæ instar devoluta, totum terrarum orbem percurrerunt, adeo ut omnium nationum & urbium homines baptizarentur. Hinc etiam Galilæa lingua Græca vocatur καταχυλιστή, [quasi dicas, devoluta.]*

Γελάδας. Geladas, statuarius, Phidiæ magister.

Γέλα. Gela, urbs Siciliæ, sic vocata a fluvio Gela, ad quem sita est. Fluvius autem iste ita vocatur, quod multam gignat pruinam, quæ Opicorum & Siculorum lingua *gela* vocatur. Vel a Gelone, Ætnæ & Hymari filio. Gentile est Gelæus, non Gelous.

Γελασείοντα. Ridere gestientem. Ridere cupientem.

Γελασείω. Ridere cupio. Damascius: *Hujus vero rei exitus etiam illi, qui a risu omnino alienus est, ingentum risum extorqueat.*

Γελασίνοις, Lineis, quæ ex risu in vultu existunt. In Epigrammate: *Et illa ridens curvis in vultu notata lineis, candidaque a clunibus venusto colore prædita erat.* † Democritus Abderites dictus est Γελασῖνος, quod vana hominum studia ridere soleret.

Γελαστὴς. Risor. Derisor. *Nec veni, Oedipe, ut te deriderem, nec ut mala præterita tibi exprobrarem.* Sic Creon inquit.

1 Βοήσας γεγωνόν π.] Sic emendavi, cum ante legeretur βοήσας γεγωνές πε.

2 Ὁ Θεὸς συνεβούλευεν ὑπηρὰς περὶ μέσην ἡμ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Josephi *Antiq. Jud.* lib. v. cap. VIII. ut Pearsonius etiam monuit

3 Γαλιλαία καταχυλιστὴ λέγ.] Eadem leguntur supra v. Γαλιλαία.

4 Γέλα, πόλις Σικελίας. καλεῖται δὲ ἀπὸ ποτ.] In MSS. Paris. hæc tantum leguntur, Γέλα κὴ Καμάρινα πόλεις Σικελίας. Unde apparet, reliqua a librariis ex Stephano huc translata esse.

5 Εὐθαφίῳ] Duo MSS. Paris. habent εὐαφίῳ: quarum lectionum utra præferenda sit difficile dictu est, quoniam sensus fragmenti hujus admodum est obscurus.

6 Οὔθ' ὡς γελαστὴς, Οἰδίπους, ἐλ.] Hæc sunt verba Sophoclis *Oedip. Tyran.* pag. 206.

Γελγι-

Γέλιθες. σιορόδων κεφαλαί. Καὶ[1] πότιμοι γέλιθες, ἡδέ τε ὄξχναι, δαψιλῆ οἰνοπότοις γαστρὸς ἐπεισόδια.

Γελίμεις. ὄνομα κύριον.

Γελλῆς[2] παιδοφιλωτέρα. αὕτη ἄωρος ἐτελεύτησε. καὶ τὸ φάντασμα αὐτῆς ἐδόκουν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς ἀώρους θανάτους ἰέναι.

Γέλων. ὄνομα κύριον. Γέλων δὲ, τὸ γέλωτα.

Γελᾶν[3] καθ' ὕπνους, δυσφόρους ἔξεις τρόπους.

Γελῶος. ἐθνικόν. καὶ Γελώων, ἐθνῶν. καὶ Γέλως, ἡ χαρμονή.

Γέλως Μεγαρικός. ἤκμασε γὰρ ἡ Μεγαρικὴ κωμῳδία ἀώρως, ὡς Ἀθηναῖοι καταμωκώμενοι ἐγέλων.

Γέλως πλατύς. [4]Ὁ δὲ Πέρσης ἐς τοσοῦτον ἐληλάκει φρυάγματος, ὡς γέλωτα τῶν ἀγγελλόντων καταχέειν πλατύν. Σιμοκάττης φησί.

Γέλως[5] συγκροτύσιος. ὁ ἀτακτος καὶ ἄσεμνος· ὃν μεταφορᾶς τοῦ μὴ κρότου χειρῶν καὶ ποδῶν γινομένου γέλωτος.

Γελοῖος. ὁ καταγελαστὸς καὶ παροξυτόνως δὲ γέλοιος, ὁ γελωτοποιός. Καὶ παροιμία· [6]Γελοιότερον ἀπεργάζῃ τοῦ τὰς κέγχρους ὑπολορδύειν ἐπὶ χειρόντων. ἢ καθάπερ τὸν Μυρμηκίδην ἀνυπεραπτόμενον τῇ Φειδίᾳ τέχνῃ. Καὶ ἑτέρα παροιμία· Γελοιότερον Μελιτίδου. ἐπὶ τῶν ἐπὶ μωρίᾳ ὑπερβεβλημένων. [7]Μελιτίδης γὰρ ἀνὴρ κωμῳδούμενος ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἐπὶ μωρίᾳ, ᾗ καὶ ταυτὰ τῷ Ἀμφιτείδῃ. τοῦτον δέ φασιν ἀριθμῆσαι μὲν πολλὰ παθόντα μέχρι τοῦ πέντε, καὶ πέρα μηκέτι δύνασθαι· γήμαντα δὲ τῆς νύμφης μὴ ἅψασθαι. Φοβεῖσθαι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ παῖς τῇ μητρὶ διαβάλλῃ. ὁ δὲ Ἀμφιτείδης ἠγνόει ἐξ ὁποτέρου γονέων ἐτέχθη.

Γελοῖον. γέλωτος ἄξιον.

Γεμίζω. γενικῇ. ἐστι δὲ καὶ αἰτιατικῇ. τὸ ἀνλῶ.

Γεμίνιος. ὄνομα κύριον.

Γέμω. γενικῇ. τὸ πλήθω. Ὁ δὲ [8]Σκιπίων πυνθανόμενος τὸν ἀδελφιδοῦν γέμειν ὀργίας καὶ φαύσεως

Γέλιθες. Alliorum capita. [In Epigrammate:] *Et ad potum invitantia alliorum capita, & agreſtia pyra, quorum eſu bibones vini potum diſtinguere & interpolare ſolent.*

Γελίμεις. Gelimeris. Nomen proprium.

Γελλῆς παιδοφ. *Puerorum amantior quam Gello.* Hæc immatura ætate obiit: cujus ſpectrum ad pueros, & eos, qui immatura morte obibant, accedere putabatur.

Γέλων. Gelo. Nomen proprium. Item accuſativus ſingularis pro γέλωτα, riſum.

Γελᾶν καθ' ὕπν. *Ridens in ſomnis, moroſus eris & difficilis.*

Γελῶος. Gelous. Nomen gentile. Et Γελώων, Geloorum. Et γέλως, riſus.

Γέλως Μεγαρικός. Riſus Megaricus. Megarica enim comœdia intempeſtive floruit, quam Athenienſes ludibrio & riſu excipiebant.

Γέλως πλατύς. Riſus effuſus. *Perſa vero eo inſolentiæ progreſſus eſt, ut nuntios effuſo riſu exciperet.* Simocatta inquit.

Γέλως συγκροτύσιος. Riſus immodeſtus & ſcurrilis. Per tranſlationem ductam a riſu, qui cum manuum pedumque complosione editur.

Γελοῖος. Riſu dignus. Γέλοιος vero, cum acuto in antepenultima, qui aliis riſum movet. Et proverbium: *Magis ridicule facis, quam qui milium torno polire aggrediuntur: quod Myrmecidem feciſſe dicunt, cum adverſus Phidiæ artificium contenderet.* Et aliud proverbium: *Magis ridicule quam Melitides.* Dicitur in homines fatuos & ſtultos. Melitides enim ob ſtultitiam a Comicis perſtringebatur; ut & Amphiſtides. Hunc enim ajunt magno cum labore ad quinque uſque numerare didiciſſe, nec ulterius progredi potuiſſe. Idem etiam uxorem, quam duxerat, nunquam attigit, metuens ne ab ea apud matrem accuſaretur. Amphiſtides vero ignorabat, ab utro parentum in lucem editus eſſet.

Γελοῖον. Ridiculum. Riſu dignum.

Γεμίζω. Impleo. Hauſta aqua repleo. Genitivo jungitur. Item accuſativo.

Γεμίνιος. Geminius. Nomen proprium.

Γέμω. Genitivo jungitur. Plenus ſum. *Scipio vero cum audiret totum exercitum igna-*

1 Καὶ πότιμοι γέλιθες, ἡδέ τ' ὄξχν.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate inedito, quod licet non ſatis ſanum ſit, ex codice MS. tamen hic publici juris faciam, ut materiam præbeam Criticis ingenii ſui acumen exercendi. Κειναγόρα.

Βότρυες οἰνοπίπωτοι, ὑψιζύτιόν τε ῥοιαὶ
Θερμαίνουσι, & ξανθοὶ μῆλοι ὀπωροβόλων,
Καὶ δίλικα δάκτυλος ἀμυγδαλᾶς, ἠπὲ μελισσῶν
Ἀμβροσίη, πυκναί τ' ἰτεινέαι πομάδες,
Καὶ πότιμοι γέλιθες, ἰδ' ὑλακυκάδες ὄξχναι,
Δαψιλῆ οἰνοπότοις γαστρὸς ἐπισσάμενα.
Παυσὶ φιλοσκήπτοισι καὶ εὐστόμοις Περήτῳ
Ἀντήτην λιτὴν δαῖτα Φιλοξενίδης.

Conſer Suidam v. Ἀμυγδαλῆ, v. Ἐπισσάδιον, v. Ποσπίδες, v. Οἰνοπίπωπι, & v. Στεφάνωσον, ubi Epigrammatis hujus fragmenta leguntur.

2 Γελλῆς παιδεφιλωτέρα.] Vide Zenobium Centur. III. Adag. III.

3 Γελᾶν καθ' ὕπνους, δυσφ.] Verſus hic onirocriticus, qui depromptus eſt ex Aſtrampſycho, in uno eoque antiquiſſimo MS. Pariſ. deeſt; in altero vero ad marginem ſcriptus legitur: unde patet eum a recentioribus Suidæ inſertum eſſe. Idem etiam de omnibus aliis verſibus onirocriticis, qui paſſim apud Suidam leguntur, dicendum eſt.

4 Ὁ δὲ Πέρσης ἐς τοσοῦτον ἐληλ.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ lib. II. cap. 2.

5 Γέλως συγκροτύσιος.] Diogenianus & Zenobius habent γέλως συγκρούσιος; lectione quidem diverſa, ſed ſenſu eodem.

6 Γελοιότερον ἐπιχειρεῖς————Φειδίᾳ τέχνῃ] Locus hic apud Julianum Orat. III. pag. 208. unde eum Suidas deſcripſit, ſic legitur: Καὶ εἰ μὴ πολλοῦ γε τὰ τοιαῦτα διηκέτην, λέξω δὲ ἡδέως κόσμων καὶ ἐπιλειαίνων τὸ φαῦλον & ἀχρεῖος, γελοιότερον νομίζειν τοῦ ἀποπειρεύειν τὰς κέγχρους ἐπιχειρόντων· καθάπαξ, οἶμαι, φασὶ τὸν Μυρμηκίδην ἀνυπεραπτόμενον τῇ Φειδίᾳ τέχνῃ.

7 Μελιτίδης γὰρ ἀνὴρ κωμ.] Vide ſupra v. Βεβαλίων; itemque Tzetzem Chil. IV. v. 838.

8 Ὁ δὲ Σκιπίων πυνθανόμενος τὸν ἀδελφ.] Locum hunc negligenter admodum excerpſit Suidas ex Appiano, apud quem in *Iberic.* p. 516. rectius ſic legitur: Πάνυ δὲ ἐς πεφακιλλίας γενομένας παρὰ δὲς ἀχὰν ἀδελφιδοῦ Βαιθοῦ, σὺν ἑλίγοις αὖτὸς ἀνεξώρμησεν ἐς Ἰσπανίαν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, πυνθανόμενος αὐτὸ γέμειν ὀργίας & ταύσεως & τρυφῆς· εὖ εἰδὼς, ὅτι μὴ κεκτήσεται πολεμίαν &c. Hinc apparet, longe alium eſſe loci hujus ſenſum apud ipſum Appianum, quoniam quæ Appianus de exercitu dicit, ea Suidas hic per inſignem ἀδελφίαν ad Scipionis ex fratre nepotem refert.

καὶ τυφῆς, ἔφη, μὴ κρίνοιεν πολεμίων, πρὶν καταχεῖν τοὺς ἰδίων ἐγκρατῶς.

Γενναίας. γενναῖος. εὐγενέσιος.

Γεννάδιος, [1] Παλειάρχης Κωνσταντινουπόλεως, νύκτωρ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἅγιον θυσιαστήριον προσεύξασθαι, εἶδέ τι φάσμα δαιμόνιον, καὶ ἤκουσε κράζοντος, ὡς αὐτῷ μὲν ζῶντι ὑπείξοιεν, ὕστερον δὲ κρίνοιτο πάντως τῆς Ἐκκλησίας.

Γενάρχης. πατρός.

Γενναῖος. ὁ εὖ γεγονώς. καὶ, [2] Γενναῖος εἶ ὀπὶ βαλαντίῳ. ἐπὶ τοῦ μὴ πλεῖστον εὐγενῶν εἶναι δοκούντων. † Ὀλίγα χρήματα κρείττων ὁ γενναῖος ἀνήρ.

Γενναιόταλος. Ὤμοι τάλαινα, ὡς κακῶς μ' ἔφκεισας, γενναιόταλος ὢν ἐμὲ γενόμενος, καὶ θανάτου με ῥυσάμενος.

Γενεά. [3] κατ' ἐνίους μὲν ἑπτὰ ζ'. ὅθεν καὶ λέγουσιν οἱ ἰατροὶ τοὺς [4] δύο γενεῶν μὴ δεῖν φλεβοτομεῖν· τὸν τεσσαρεσκαιδεκαέτη λέγοντες, ὡς ἔτι προσδεόμενον αἵματος, καὶ οὐδέπω ἔχοντα περιττὸν αἷμα. Κατ' ἐνίους δὲ λ'. ὅθεν καὶ τὸν Νέστορα βιῶναι φασὶ γενεὰς τρεῖς· ὁ τρεῖς γενεὰς βιούς· τουτέστιν, ἐνενηκονταέτης.

——————Νέστωρ
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων.

Γενεαῖς γενεῶν. τουτέστιν, ἀπείροις γενεαῖς.

Γένεθλα. γεννήματα.

Γενέθλια. ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ὑποφοιτῶσα τῷ τεχθέντος ἑορτή. καὶ Γενεθλιαλογία. μαντεία περὶ τῆς γενέσεως.

Γενέθλιος, Γενεθλίου, Παλαιστῖνος, ἐκ [6] Πετρῶν, σοφιστής, μαθητὴς Μινουκιανοῦ καὶ Ἀγαπητοῦ, ἀνταιδεύσας τοῖς τὰς Ἀθήνας Καλλινίκῳ τῷ Φασήλιτι, δεξιὸς τὴν φύσιν, καὶ ὅλην μελέτην ἀπομνημονεύσας ἐν [7] ἀκροάσει. τελευτᾷ δὲ νέος ἐτῶν κή. ἔγραψε δὲ λαλιὰς, ἤτοι διαλέξεις, καὶ μελέτας· ὧν ἐστιν ὁ ἄπολις ἑαυτὸν ἐπικηρύττων μετὰ τὴν τῶν Θηβῶν κατασκαφήν. Προπεμπτικὸν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ἑταίρους Δαδοῦχον καὶ Ἀσκληπιάδην. Πανηγυρικούς.

Γένεσια. ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ὑποφοιτῶσα τῷ τεχθέντος μνήμη.

Γένεσις. ὁ κόσμος. Περὶ τοῦ γένεσίν τε πλανᾶται λήθῃ βαρύμενος καὶ κακίᾳ.

Γένεσις. ἡ τοῦ παντὸς διακόσμησις. [8] Ὁ δὲ Ἰσίδωρος διαπύων τὴν γένεσιν, ἀεὶ πρὸς Θεὸν ἐτέταλτο τὴν

via, ſeditione, & luxu corruptum eſſe, dixit, ſe nunquam hoſtium victorem fore, niſi prius ſuas metu diſciplinæ in officio continuiſſet.

Γενναίας. Generoſus. Nobiliſſimus.

Γεννάδιος. Gennadius, Patriarcha Conſtantinopolitanus, cum noctu orandi gratia ad ſacrum altare acceſſiſſet, ſpectrum quoddam dæmoniacum vidit, quod in hæc verba exclamans audivit: Se ipſo quidem ſuperſtite quieſcere; poſtea vero totaEccleſia ſe potiturũ eſſe.

Γενάρχης. Patris.

Γενναῖος. Nobili genere natus. Et, *Nobilitatem habes a crumena.* Dicitur in eos, qui ob divitias nobiles ſibi videntur. † Vir generoſus pecunia corrumpi neſcit.

Γενναιόταλος. Generoſiſſimus. *Heu me miſeram, ut male habes, qui optime de me meritus es, & a morte me liberaſti.*

Γενεά. Ætas. Secundum quoſdam eſt ſpatium ſeptem annorum: quo ſenſu Medici dicunt, ei, qui ſit duarum ætatum, non eſſe incidendam venam; intelligentes nimirum adoleſcentem quatuordecim annorum, quod ſanguine adhuc egeat, nec dum ſuperfluum habeat ſanguinem. Secundum alios vero [γενεὰ eſt ſpatium] xxx. annorum. Unde etiam Neſtorem volunt nonagenarium fuiſſe. Et τριγέρων, qui tres ætates vixit: id eſt, nonagenarius. [In Epigrammate:] *Neſtor, qui tres honum ætates vixit, in Pylo valde clara ſepulcrum habet.*

Γενεαῖς γενεῶν. Infinitis ætatibus.

Γένεθλα. Soboles. Liberi.

Γενέθλια. Anniverſarium feſtum natalitium. Et γενεθλιαλογία, prædictio natalitia.

Γενέθλιος. Genethlius, Genethlii filius, Palæſtinus, ex urbe Petris, Sophiſta, Minuciani & Agapeti diſcipulus, qui docuit Athenis, celebris illius Callinici æmulus. Hic ingenio optimo præditus fuit, & declamationem integram ſemel auditam memoriter aliquando recitavit. Obiit juvenis, annos xxviii. natus. Scripſit λαλιὰς, ſive allocutiones, & declamationes, inter quas eſt exul ſe ipſum vendens poſt Thebarum excidium. Propempticum ad amicos ſuos Daduchum & Aſclepiadem. Orationes Panegyricas.

Γένεσια. Natalitia, quæ quotannis in alicujus memoriam celebrantur.

Γένεσις. Mundus. *Per mundum vagatur oblivione & vitiis oneratus.*

Γένεσις. Mundus. *Iſidorus vero mundum hunc contemnens animo ſemper erat in Deum*

1 Γεννάδιος, Πατριάρχης Κωνσταντιν. νύκτωρ εἰσελθ. εἰς τὸ ἅγιον θυσ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ pene etiam leguntur apud Theodorum Lectorem lib. 1. pag. 555.

2 Γενναῖος εἶ ὀπὶ βαλαντίῳ. ἐπὶ τοῦ δ.] Ex Zenobio.

3 Γενεά. κατ' ἐνίους μὲν ἑπτὰ ζ'. ὅθεν & λ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Artemidori lib. II. cap. LXXV. pag. 157. ut Pearſonius recte obſervavit.

4 Τῶν δύο γενεῶν μὴ δεῖν φλεβοτομεῖν. τὸν πεσαρεσκαιδέκατον λ.] Hæc corrupta ſunt, quæ apud Artemidorum loco laudato rectius ſic leguntur, τῶν δύο γενεῶν μηδένα φλεβοτομεῖν, τὸν πεσαρεσκαιδεκαέτη λέγοντες &c.

5 Νέστωρ τὸν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τρ.] Diſtichum integrum, ex quo verba hæc decerpta ſunt, in codice MS. Epigrammatum ineditorum ſic legitur:

Ἡδυεπὴς Νέστωρ, παλιὸς, Νηλήϊος ἥρως,
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων

Vide etiam Suidam infra v. Τριγέρων.

6 Ἐκ Πετρῶν] Meurſius ad Heſychium Mileſium pag. 135. legit ἐκ Παιτρῶν.

7 Ἐν ἀκροάσει] Scribe ἐν μιᾷ ἀκροάσει, ut recte legitur apud Heſychium Mileſium.

8 Ὁ δὲ Ἰσίδωρος διαπύ.] Ex Damaſcio.

ψυχὴν

ψυχλύ. καὶ ὄθεν ἰὼ ἰδεῖν ἢ ἀκοῦσαι φθεγξόμενον, ἢ τὰ αὐτὰ περὶ τ' αὐτῶν, ἢ περὶ ἀρετῆς ἢ κακίας.

intento: neque quidquam aliud eum vidiſſes aut audiviſſes loquentem, quam eadem de iiſdem, aut de virtute & vitio.

Γένεσις. Γένεσις λέγεται καὶ ἡ εἱμαρμένη. ἔστι δὲ πρεσβύτερον τὸ γενέσεως ἔννοια καὶ αὐτεξουσιότης. Γένεσις καὶ ἡ ἀρχή. Αἰλιανός· Ἔνθεν οἱ καὶ τὸ ἀῤῥώστημα ἰὼ τῆς γένεσιν λαβόν.

Γένεσις. Sic etiam fatum vocatur. Mens autem & voluntas libera fato antiquiora ſunt. Γένεσις etiam principium ſive originem ſignificat. Ælianus: *Hinc etiam morbus ejus originem duxit.*

Γενέτειραν. μητέρα. ποιητικῶς.

Γενέτειραν. Matrem. Poetice.

Γενετή. πάτρια. ἢ γενέσια.

Γενετή. Patria. Vel, natalitia.

Γενέτης. ὁ πατήρ.

Γενέτης. Pater.

Γενετικόν. ἡ γέννησις.

Γενετικόν. Generatio.

Γενετυλλίς. δαίμων περὶ τῆς Ἀφροδίτης, γενέσεως αἴτιος, ἀπὸ τῆς γενέσεως τ' παίδων [1] ὠνομασμένος. πεποίηται δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς γένεσιν. οἱ δὲ περὶ τῆς Ἄρτεμιν φασι [2] τὰς τ' τοκετῶν ἐφόρους. καὶ [3] πάλιν περὶ τῆς γένεσιν [4] Ἀριστοφάνης·

Ὡς ἡδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνια Γενετυλλίδες,
Καὶ θηλυφρὰδες, καὶ καλεγλωττισμένον, καὶ μανδαλωτόν.

Γενετυλλίς. Genetyllis. Dea, Veneris comes, generationis auctor, a puerorum generatione ſic appellata: quoniam nomen illud a voce γένεσις deductum eſt. Alii vero dicunt Deas partus præſides, quæ circa Dianam ſunt, ſic appellari. Et Ariſtophanes: *O venerandæ Genetyllides, quam ſuave eſt hoc carmen, & molle, & illecebris plenum, & laſcivum.*

Γενειάς. αἱ τρίχες. Γένειον. ὁ τόπος. τὸ μέρος τοῦ σώματος.

Ἐκ δὲ δασείης γενειάδος
Κρουνοὶ διέῤῥαινον λιπαρείης ποτοῦ.

Ὅπου ἡ τοῦ ἄνω χείλους τρίχωσις λέγεται μύταξ· τὸ δὲ κάτω, πάπωνος.

Γενειάς. Pili barbæ. At γένειον, mentum, ſive pars corporis, [in qua pili naſcuntur.] *Ex umbroſo autem mento ejus fontes aquæ manabant.* † Superioris labri pili vocantur μύταξ: inferioris vero πάπωνος.

Γεννητική. κρείσσων πασῶν καὶ τιμιωτέρα τῶν τῆς ψυχῆς φυσικῶν δυνάμεων ἡ γεννητική. δεύτερον δὲ, ἡ αὐξητική· καὶ τρίτον ἡ θρεπτική. τῆς μὲν γὰρ θρεπτικῆς ἔργον ἐστὶ τὸ σώζειν τὸ εἶδος. μέχρι γὰρ τοσούτου σωζόμεθα, ἕως ἂν τρεφώμεθα. τῆς [5] δὲ αὐξητικῆς, τὸ εἰς τέλειον καὶ κατὰ φύσιν μέτρον ἀγαγεῖν· εἰς ὃ γενόμενα τά τε ζῶα καὶ τὰ φυτὰ ἐπὶ τὸ σκοπιμώτατον τῆς φύσεως τέλος, λέγω δὴ τῷ γεννητικῷ δυνάμει, παραγίνεται. ἔστι γὰρ τῆς φύσεως ὁ τελικώτατος σκοπὸς, διὰ τὸν ἔρωτα τῆς ἀϊδιότητος, τοῖς θνητοῖς ζώοις ὑπάρχουσης τῇ διαδοχῇ γιγνόμενος. ὥστε ἡ μὲν αὐξητικὴ ὕλης ἐπέχει λόγον πρὸς τὸ γεννητικόν· πρὸς δὲ τὸ αὐξητικὸν, ἡ θρεπτική. † Ὅτι Μέλισσος ᾤετο τὸ μὴ γενόμενον οὐκ ἔχειν ἀρχήν. ψεύδος δέ ἐστι. πολλὰ γὰρ ἀγέννητα ὄντα ἀρχὰς ἔχει.

Γεννητική. Vis generatrix eſt omnium facultatum naturalium animæ præſtantiſſima & digniſſima. Secunda ab ea eſt facultas auctrix; & tertia, facultas altrix. Hujus officium eſt ſpeciem conſervare. Tamdiu enim conſervamur, quoad nutrimur. Auctricis vero officium eſt, animalia ad perfectam & naturalem menſuram perducere: ad quam poſtquam animalia & plantæ pervenerunt, ultimum & primarium naturæ finem & ſcopum, id eſt facultatem generatricem, conſequuntur. Is enim eſt primarius naturæ ſcopus, propter appetitum æternitatis, quam animalibus ſua natura mortalibus continua propagatio & ſucceſſio tribuit. Quamobrem facultas auctrix materiæ vicem obtinet ad facultatem generatricem; pariterque altrix ad auctricem. † Meliſſus putabat, id, quod natum non eſt, carere principio: quod falſum eſt. Multa enim, quæ generata non ſunt, principiũ habent.

Γεννησαρέτ. ὄνομα τόπου.

Γεννησαρέτ. Geneſaret. Nomen loci.

Γέννησιν. τὴν τ' Ἀφροδισίων μίξιν.

Γέννησιν. Coitum Venereum.

Γεννηταί. [6] οὐχ οἱ ἐκ γένους καὶ ἀφ' αἵματος προσήκοντες, ἀλλ' οἱ ἐκ τ' γενῶν τ' συνενεμημένων εἰς τὰς Φρατρίας. ὅτοι δὲ εἰσι καθάπερ οἱ δημόται καὶ Φράτορες, νόμῳ τινὶ ἔχοντες κοινωνίαν. τὸ δὲ γένος ἔχει ἄνδρας λ'. αἱ δὲ Φρατρίαι ἐκαλοῦντο τριττύες. ὅπου παντάπασιν φυλῶν οὐσῶν, εἰς τρία ἑκάστην διαιρουμένων μέρη· τὰς μὲν φυλὰς τέτταρας ποιήσαντες, ἀπομιμησάμενοι τὰς

Γεννηταί. Sic vocantur, non qui cognatione & ſanguine juncti ſunt, ſed qui ſunt membra familiarum civilium (Γένη Græci vocant) in quas Curiæ (Φρατρίαι) diſtributæ ſunt. Hi vero lege ſocietatem quandam inter ſe habent, ut populares & Curiales. Γένος triginta habet viros. Φρατρίαι vero vocabantur etiam τριττύς. Cum enim quatuor eſſent Tribus, ſingu-

1 Ὠνομασμένος] Scribe ὠνομασμένη. Γενετυλλὶς enim eſt nomen Deæ.

2 Τὰς τ' τοκ.] Cum Porto legere malim πὰς τ' τοκ.

3 Πάλιν περὶ τὴν γένεσιν] Hæc verba delenda ſunt, utpote nullum ſenſum hic habentia, & a librario procul dubio, neſcio quid ſomniante, in textum intruſa.

4 Ἀριστοφάνης] *Theſmophor.* pag. 773. (515. Ed. Baſ. P.)

5 Τῆς δὲ αὐξητικῆς, τὸ εἰς τέλειον κ. τ. λ.] His gemina habet Philoponus in lib. II. Ariſtot. *de Anima* H. 5. quem confer.

6 Γεννηταί] Malim γενῆται, cum circumflexo in penultima, ut paulo poſt.

τῷ ἐνιαυτῷ ὥρας. τὰς δὲ Φαλείας καὶ τελετὰς ιβ', καθάπερ οἱ μῆνες. τὰ δὲ γένη λ' ἐν ἑκάστῃ Φαλείᾳ, καθάπερ αἱ ἡμέραι τξέ.

las in tres partes diviſerunt. Et quatuor quidem Tribus fecerunt, ut imitarentur quatuor anni tempora. Φαλείας vero & Τελετὰς duodecim, ut numerum duodecim menſium æquarent. Singulæ denique Curiæ, ſive Φατρίαι, habebant Γένη triginta: ita ut omnium Curiarum Γένη in unam ſummam collecta implerent numerum CLX, quot dies annus habet.

Γεννῆται.[1] οἱ τῷ αὐτῷ γένους κοινωνοῦντες. καὶ γὰρ διῄρηντο κατὰ μέρη οἱ πάλαι Ἀθηναίων πολῖται· καὶ τὰ μὲν μέγιστα μέρη Φυλαὶ ὠνομάζοντο. ἑκάστη δὲ Φυλὴ πάλιν εἰς τρία διῄρητο· ὧν ἕκαστον μέρος τριττὺς καὶ Φατρία ὠνομάζετο. πάλιν δὲ τῶν Φατριῶν ἑκάστη εἰς γένη διῄρητο τριάκοντα· ἐξ ὧν αἱ ἱερωσύναι ἑκάστοις προσῆκουσαι ἐκληροῦντο. καὶ Γεννῆται, οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ πρώτου γένους τῶν τριάκοντα γενῶν· ὃς καὶ πρότερόν φησι Φιλόχορος ὁμογάλακτας καλεῖσθαι. Ἰσαῖος μέντοι τοὺς γεννήτας ἁπλῶς τοὺς ἐξ αἵματος συγγενεῖς ὀνομάζει.

Γεννῆται. Sic vocabantur, qui erant ejuſdem familiæ civilis. Cum enim cives Athenienſes in certas partes diſtributi eſſent, earum maximæ vocabantur Φυλαὶ, i. e. Tribus. Harum Tribuum unaquæque in tres diviſa erat partes, quarum ſingulæ appellabantur Φατρίαι vel Τελετὰς. Rurſus ſingulæ Φατρίαι diviſæ erant in XXX Γένη, ex quibus ſacerdotia, quæ ad ſingulos pertinebant, ſorte legebantur. Et Γεννῆται vocabantur, qui erant ex eadem familia, & quidem primaria inter reliquas triginta: quos Philochorus ὁμογάλακτας olim appellatos fuiſſe ait. Iſæus tamen γεννήτας conſanguineos ſimpliciter vocat.

Γενικαὶ ἀρεταί. δ'· Φρόνησις, ἀνδρία, σωφροσύνη, δικαιοσύνη. καὶ ζήτει τὰς ἀντικειμένας αὐταῖς κακίας ἐν τῷ Ὑπερόφαν.

Γενικαὶ ἀρεταί. Virtutes cardinales ſunt quatuor, prudentia, fortitudo, temperantia, & juſtitia. Vitia his oppoſita quære in voce Ὑπερόφαν.

Γενικός.[3] Ἀρτέμιον, ὁ καὶ Ἀναστάσιον, βασιλεὺς Ῥωμαίων, αἰδούμενον φόλον Σαρακηνῶν ἔρχεσθαι κατὰ τῆς πόλεως, Ἰωάννῃ ἐφίστησιν ἡγεμόνα τοῦ πολέμου, διάκονον τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ λογιστὴν τοῦ Φίσκου, ὃν Γενικὸν καλοῦσιν· ὃς πρὸς τῇ Ῥόδῳ γενόμενος, καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ πλήθους ἀνῃρέθη.

Γενικός. Generalis. Artemius, qui & Anaſtaſius, Imperator Romanorum, cum intellexiſſet Saracenos infeſta claſſe urbem petere, Joannem Magnæ Eccleſiæ Diaconum, & Logothetam Generalem bello præfecit: qui cum ad Rhodum appuliſſet, orta ſeditione a plebe interfectus eſt.

Γενικᾶς. γενναίως. ἰσχυρᾶς.

Γενικᾶς. Generoſe. Fortiter.

Γενόμενα καὶ γινόμενα διαφέρει. τὰ μὲν γὰρ γενόμενα πάντως ἀπέβη. τὰ δὲ γινόμενα ἤτοι ἐπιβαίνει, ἢ οὔ.

Γενόμενα & γινόμενα differunt. Nam γενόμενα dicuntur ea, quæ omnino præterierunt. Γινόμενα vero, quæ vel eveniunt, vel non.

Γενόμενον ἐξ ὀφθαλμῶν. Φυγάν. ἀποδράσας.[4] Ὁ δὲ γενόμενον ἐξ ὀφθαλμῶν, αὐτὸς εἰς τὰ πίσω ἔφερε τῆς ἀγνοίας. Γινόμενον δὲ, διὰ δύο νν, ὁ πικτόμενον.

Γενόμενον ἐξ ὀφθαλμῶν. Qui ex oculis & conſpectu ſe ſubtrahit. Qui aufugit. *Cum autem aufugiſſet, ipſe ignorantiæ mercedem accepit.* Γινόμενον vero, per duo νν, qui generatur.

Γενναῖος. οἷον γεννήτης, ἢ συγγενὴς, ἢ ἔγγονος. τὸ τελευταῖον ἐνδέχεται ἄμεινον.

Γενναῖος. Gentilis, vel cognatus, vel ab aliquo genus ducens. Ultimo ſenſu vocem hanc accipere præſtat.

Γέντα. τὰ μέλη. Γέντα βοὸς μέλδοντες. Καλλίμαχος.

Γέντα. Membra. Callimachus: *Membra bovis coquentes.*

Γέντο. ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν. ἕλω, ἑλῶ, εἷλον· ὁ β' ἀόριστος, εἱλόμην, εἷλε, εἵλετο, καὶ ἕλετο, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἕλτο, καὶ τροπῇ Δωρικῇ τοῦ λ εἰς ν, ἕντο, ὡς ἦλθε, ἦνθε· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γέντο.

Γέντο. Cepit. Corripuit. Ab ἕλω fit ἑλῶ, εἷλον, & Aor. 2. med. εἱλόμην, εἷλε, εἵλετο, ἕλετο, & per ſyncopen ἕλτο, & Dorice verſo λ in ν ἕντο, ut ἦλθε, ἦνθε; & addito γ, γέντο.

Γένυς. τὰ γένεια.

Γένυς. Gena.

Γένυς. εἶδος πελέκεως.

Ὅτε σοὶ παλαίχθων ἀνταία
Γενύων ἁρμάθη πλαγά.

Γένυς. Securis genus. [Sophocles:] *Cum tibi adverſus ictus æreæ ſecuris inflictus fuit.*

1 Τξέ] Sic etiam habent MSS. Pariſ. & omnes Editt. præcedentes. Sed cum diviſio quatuor antiquiſſimarum tribuum Atticarum in φατρίας & γένη ad imitationem anni facta eſſet, ita ut ipſæ quidem tribus, anni temporibus, φατρίαι menſibus, & γένη diebus numero reſponderent; apparet utique pro τξέ hic apud Suidam ſcribendum eſſe ρξ', quoniam quatuor illæ tribus CLX tantum γένη habebant, ut ex iis, quæ Suidas hic tradit, manifeſte patet. Plura hic de re diſputat Mauſſacus ad Harpocrationem v. Γεννῆται, quem conſulat Lector.

2 Γεννῆται. οἱ δ' αὐτῷ γένους κοιν.] Ex Harpocratione.

3 Ἀρτέμιον, ὁ καὶ Ἀναστάσιον, βασιλ. Ῥωμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur ſupra v. Ἀρτέμιον.

4 Ὁ δὲ γενόμενον ἐξ ὀφθαλμῶν] Hæc verba in Editt. præcedentibus deſiderantur, quæ ex MSS. Pariſ. revocavi. Eadem etiam verba Pearſonius in codice quodam MS. ſe reperiſſe teſtatur.

5 Ὅτε σοὶ παλαίχθων ἀνταία γέν.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Electra* pag. 90. ut Portus monuit.

Γένυσι. σιαγόσιν. ἐν [1]Ἐπιγράμμαλι·

Χ' ὡ μὲ ἀνέκλεισεν Φονίαν γένυν, ὄν. δὲ τενόντων
Ἔνθυς ῥομβητιὼ ἐφροφάλιζε φόβῳ.

Γεῦχ⊙. ὁ Ποσειδῶν. ὁ τιὼ γιῶ ἔχων. Γαιήοχ⊙ δέ.

Γεωγραφία. ἡ περιήγησις.

Γεώδης. ὁ ὄν. τῆς γῆς.

Γεώλοφον. [2] ὀρεινόν. [3] ὄρ⊙. ὕψωμα γῆς. καλῶσι δ' ὕπω καὶ τὸν παχὺν καὶ ἀναίσθητον ἄνθρωπον.

---Πέπαλο [4] γὼ ὃ μέγα τῶτο
Κλῆρον ἐν λυσρῇ τῇδε γεωλοφίῃ.

Γεωμέτρης. ὁ τιὼ γιῶ μετρῶν.

Γεωμετρία. ἐστὶν ὑπόληψις τῶ ὑπητῶ, ἢ ὑπολημπτῶ. ὑπητὰ γὼ ἃ ὑπολημπτὰ καὶ τὰ ὧν ὑπὸν ἡ γεωμετρία ὑπάρχει. ταύτιω δὲ τ' ὑπάρχειν ἐφεύρον Αἰγύπτιοι, ὄν. τῶ ἀπλέτυ τῆς γῆς καὶ τῆς διαιρέσεως τ' χώρων περιδιαχθέντες, εἶτα καὶ συγγράψαντες

videndorum neceſſitatem arti huic operam dediſſent.

Γεωμόριον. γεώργιον. ἐν Ἐπιγράμμαλι·

---Ἐφ' [5] αἷς πολιὼ ἔβρεχεν ἄντλον
Κειθῶν, καὶ λιπαρὴν εἶδε γεωμορίιν.

Γεωμόρ⊙. ὁ περὶ τιὼ γιῶ κοπιῶν.

Γεωπεῖναι. οἱ μικρὰν καὶ λυπρὰν ἔχοντες γιῶ. παρὰ δὲ Ἡροδότῳ οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπορέμενοι. καὶ Γεωπόν⊙, ὁ τιὼ γιῶ πονῶν καὶ ἐργαζόμεν⊙.

Γεωπός. [6] ὁ γεωργός.

Γεώργι⊙, [7] διάκον⊙ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ χαρτοφύλαξ, τὸ ἐπίκλιν Πισίδης. [8] Ἑξαήμερον δι' Ἰάμβων εἰς ἔπη τειχίλια. εἰς Ἡράκλειον τὸν βασιλέα, καὶ εἰς τὸν κτ\ Περσῶν πόλεμον. [9] Ἔπι τε Ἀβαρικὰ κατάλογάδην. Ἐγκώμιον εἰς [10] τὸν Μάρτυρα Ἀναστάσιον.

Γεῶρες. οἱ γεωφύλακες.

Γεωφάνιον. [11] χωρίον, ἐν ᾧ μέταλλον.

Γερήνεια. πόλις. καὶ Βιστονία, ἐπίθετον τῆς γερήνε. καί ἐστιν ἐν τῷ Βιστονία.

Γέρα. ὑδετέρως πιμαί. Καὶ ἐπειδὴ κεκάθαρτο τῷ βασιλεῖ ὁ στρατὸς, καὶ τὰ γέρα σὺν δίκῃ νενέμηλο ἑκάστοις, πιὼ καῦτα ἔγνω ἐξελαύνειν ἐπὶ τὸν πόλεμον.

Γένυσι. Genis. Maxillis. In Epigrammate: *Et ille quidem (leo) cædis ſitientem rictum clauſit, & fanatica cervicis jactatione jubam rotavit.*

Γεῦχ⊙. Qui terram continet. Eſt epithetum Neptuni. Γαιήοχ⊙ vero, [per αι diphthongum ſcribitur.]

Γεωγραφία. Terræ deſcriptio.

Γεώδης. Terreſtris. Terrenus.

Γεώλοφον. Mons. Collis. Tumulus. Sic etiam hominem craſſum & ſtupidum vocant. [In Epigrammate:] *Poſſidebat enim exiguum hoc prædium, in ſterili colle ſitum.*

Γεωμέτρης. Geometra. Terræ menſor.

Γεωμετρία. Geometria eſt ſcientia ejus, quod ſub ſcientiam vel opinionem cadit. Talia enim ſunt ea, circa quæ Geometriæ ſcientia verſatur: quam invenerunt Ægyptii, eamque literis tandem mandarunt, cum ob vaſtam camporum planitiem & agrorum di-

Γεωμόριον. Ager, qui colitur. In Epigrammate: *In qua [area] magnum hordei acervum trivit, & pinguem vidit meſſem.*

Γεωμόρ⊙. Agricola.

Γεωπεῖναι. Qui exiguum & ſterilem habent agrum. Apud Herodotum vero ſic appellantur illi, qui agro indigent, ejuſque inopia laborant. Et γεωπόν⊙, agricola.

Γεωπός. Agricola. Colonus.

Γεώργι⊙. Georgius, Magnæ Eccleſiæ Diaconus & Chartophylax, cognomento Piſides. Scripſit Hexaemerum, ſive de opificio mundi: quod opus tribus fere millibus verſuum Iambicorum conſtat. De Heraclio Imperatore, & bello Perſico. Adhæc, Abarica, oratione ſoluta: & Encomium Anaſtaſii Martyris.

Γεῶρες. Terræ cuſtodes.

Γεωφάνιον. Locus, in quo metalla naſcuntur.

Γερήνεια. Gerania, urbs. Et Biſtonia, epithetum gruis. Vide in voce Βιστονία.

Γέρα. Eſt generis neutrius, ſignificans honores, præmia. *Rex luſtrato exercitu, & præmiis pro meritis cuique diſtributis, ad bellum proficiſci decrevit.*

1 Ἐν Ἐπιγράμμαλι] Anthol. lib. 1. cap. xxxiii. pag. 70. (49. Ed. Henr. Steph. P.)

2 Γεώλοφον. ὀρεινόν. ὄρ⊙. ὕψωμα γ.] Eadem habet Etymologus v. Γαῖα.

3 Ὀρεινόν] Hæc vox ut ſupervacanea delenda eſt: nec agnoſcit eam Etymologus.

4 Πέπαλο γὼ ὃ μέγα τῶτο κλῆρ.] Fragmentum hoc decerptum eſt ex Epigrammate quodam inedito, quod in Anthologia MS. Zonæ tribuitur. Epigramma illud alibi cum Lectore communicabimus.

5 Ἐφ' αἷς πολὺν ἔβρεχεν ἄντλον] Fragmentum hoc auctius legitur ſupra v. Ἄντλιον.

6 Γεωπός] Vocem hanc ſuſpecto habeo, quæ forſan ex γεωπόν⊙ corrupta eſt.

7 Γεώργι⊙. διάκον⊙ τ. μεγ.] De hoc Georgio multa congeſſit Leo Allatius in Diatriba *de Georgiis*, quem conſulat Lector.

8 Ἑξαήμερον δι' Ἰάμβων εἰς ἔπη τειχ.] Exſtat & hodie opus illud Piſidis, ſed quod tantum verſus 1880, non vero 3000 complectitur, quamvis nec principium nec finis ei deſit, ut Pearſonius etiam monuit. Reliqua vero opera Piſidis, quæ Suidas hic memorat, hodie interciderunt, vel ſaltem in tenebris bibliothecarum adhuc latent.

9 Ἔπι τε Ἀβαρικὰ κατάλογάδην] In MSS. Pariſ. locus hic ita legitur & diſtinguitur, ἔπι τε Ἀβαρικά· ὃ κατάλογάδην ἐγκώμιον &c. Hanc lectionem, quam veram eſſe puto, ſi amplectamur, Abarica ſcripta fuerint verſibus; Encomium vero Martyris Anaſtaſii oratione proſa.

10 Εἰς τ' Μάρτυρα Ἀναστάσιον] Ab hac lectione omnino diſcrepat MS. Pariſ. A. qui ſic habet, εἰς τ' μέγαν Ἀβραάμιον. Cogitet Lector & inquirat, utrum lectio iſta vulgatæ præferenda ſit.

11 Γεωφάνιον. χωρίον ἐν ᾧ μ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum. Confer etiam Etymologum.

Γέρρα. ὡδὶ Σικελοῖς τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρεῖα αἰδοῖα.

Γέρρα.[1] Περσικὰ [2] μὲν ὅτι κυρίως ὅπλα τὰ γέρρα· καταχρηστικῶς δὲ ἅπαν σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρον ἐλέγετο. διὸ καὶ Δημοσθένης τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ παραλύμματα ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος γέρρα καλῶν, ἐμπίπραται λέγει. λέγοιτ' ἂν ὁμοίως γέρρα καὶ τὰ τῶν σκηνῶν περιφράγματα.

Γερράδια. φραγμοείδια.

Γεραύδρυον. παλαιὸν φυτὸν καὶ γεγηρακός. ἢ τὸ ἐν τῇ ῥίζῃ συμφυὲς καὶ ἐξηραμμένον. εἴρηται ὡδὶ τιὺ δρῦν. δοκεῖ γὰρ πρῶτον φυτὸν γενέσθαι δρῦς. ὅθεν δρυμοὺς ἐκάλουν τοὺς δασεῖς τόπους, ἐξ οἵων δή πολε ὄντας φυτῶν. καὶ δρυφάκτους, τοὺς ἀπὸ ξύλων περιεσμένους.

Γεραύδρυον[3] μεταφυθυόμενον. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. παρεγγυᾷ ὅτι μὴ δεῖ τοὺς παρηβηκότας προσάγειν εἰς τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα.

Γερανία. ὄρος τῆς Μεγαρίδος.

Γέρανος. τὸ ὄρνεον, ἐπίκοινον τῷ γένει. Βάβριος·

Λίβυσσα γέρανος. ὁ δὲ ταὼς θυπήνεξ
Χλωρὴν ἀεὶ βόσκοιτο χίμαιρος πόαν.

Γέρανοι λίθους καταπεπωκυῖαι. ἐπὶ τῶν προνοητικῶς τι ποιούντων. [4] αἱ γὰρ γέρανοι ἀφ' ὧν ἐν ὕψει πέτονται, καὶ τῇ εἰς εὐθὺ ὁρμῇ τὸ ἐπὶ τὰ κάτω θέαν ἐμποδίζεσθαι, λίθους βαστάζουσιν, ὅπως κάμψασαι τῇ πτήσει ῥίπτωσιν, καὶ αἰθυσσούσας, πότερον ἐπὶ γῆς ἢ θαλάττης φέρονται. καὶ εἰ μὲν ἐπὶ θάλατταν ἥκοι ὁ λίθος, ἀνύουσι τὸν ὁδόν· εἰ δὲ ἐπὶ γῆς, ἀναπαύονται. τοῦτό φησιν Ἀριστοφάνης· Γέρανοι λίθους καταπεπωκυῖαι.

Γεραρόν. ἔντιμον. ἢ πρεσβύτερον.

Γέρας. ἀμοιβή. τιμή. ἀνταπόδοσις.

Γέρασα. πόλις τῆς κοίλης Συρίας. ὁ πολίτης, Γερασηνός.

Γεργέσιμον.[5] τὸν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλαίαν. Πίτυρέν τε, καὶ ὃν ἀπεθήκαλο λευκόν. τουτέστι, τὸν συνθλασθεῖσαν, καὶ ὕστερον ἀποτεθεῖσαν ἐλαίαν. εἰν ἀλὶ δὲ νήχεσθαι Φθινοπωρίδα τὴν κολυμβάδα λέγει.

Γεργεσαῖος. ἀπὸ τόπου. καὶ Γεργεσηνός.

Γέργηθες.[6] ὄνομα πόλεως. ἢ ἡ τύρβη, καὶ οἱ χειρώνακτες οὕτω καλοῦνται [7] παρὰ τοῖς Μιλησίοις τοῖς ἐν περιβολῇ. τουτέστι, τοῖς πλουσίοις.

Γέρρα. Apud Siculos partes genitales tam viri quam mulieris.

Γέρρα. Proprie ſic vocantur ſcuta Perſica. Abuſive vero & quodvis tegumentum, ſive ex pellibus, ſive ex alia aliqua materia confectum, γέρρον appellabatur. Quamobrem etiam Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte ſcenarum tegumenta & vela γέρρα vocans, ea incenſa eſſe dicit. Γέρρα etiam dici poſſunt ſcenarum ſepta.

Γερράδια. Parvæ crates.

Γεραύδρυον. Arbor annoſa & ſenio confecta. Vel, cujus radix concreta eſt & arida. Dicta eſt vox iſta a δρῦς, quercus; quoniam quercus arbor omnium prima fuiſſe videtur. Hinc quoque δρυμοὺς vocabant ſylvas, quaſcunque etiam arbores haberent. Et δρυφάκτους, ſepta lignea, vel cancellos ligneos.

Γεραύδρυον μεταφ. *Vetus arbor tranſplantata* Dicitur de eo, quod fieri non poteſt. Monet autem proverbium, munera juniorum non eſſe ſenibus injungenda.

Γερανία. Gerania, mons Megaridis.

Γέρανος. Grus. Eſt generis epicœni. Babrius: *Libyſſa grus. Pavo vero pulchra criſta decorus tempore hyemis viridi ſemper paſcatur herba.*

Γέρανοι λίθους καταπ. Grues, quæ lapillos deglutiverunt. Dicitur de illis, qui prudenter & provide aliquid agunt. Grues enim quia in ſublimi volant, & recto itinere velociter pergunt, ea, quæ infra ſunt, cernere nequeunt: quæ ratio eſt, quare lapillos geſtent, quos volando laſſæ abjiciunt, ut cognoſcant, utrum ſupra terram, an vero mare ferantur. Et ſi quidem lapis in mare deciderit, iter cœptum continuant; ſin in terram, requieſcunt. Hæc eſt mens Ariſtophanis, cum ait: *Grues, quæ lapillos deglutiverunt.*

Γεραρόν. Honoratum. Venerabile. Vel, antiquius.

Γέρας. Remuneratio. Honor. Præmium.

Γέρασα. Geraſa, urbs Cœleſyriæ. Civis, Geraſenus.

Γεργέσιμον. Olivam, quæ in arbore maturuit. [Callimachus: *Olivam ſponte decidentem] & vilem, quamque repoſuit, ut in muria natet, albam autumnalem.* Id eſt, olivam contuſam, & ſic repoſitam. Εἰν ἀλὶ νήχεσθαι Φθινοπωρίδα vero eam appellat, quam alii κολυμβάδα, i. e. in muria natantem vocant.

Γεργεσαῖος. Gergeſæus. Nomen a loco deductum. Item Gergeſenus.

Γέργηθες. Gergethes. Nomen urbis. Vel vilis turba operariorum & opificum ſic a divitibus Mileſiis appellabatur.

1 Γέρρα. Περσικὰ μὲν ἐπὶ κυρ.] Ex Harpocratione. Vide etiam paulo inferius v. Γέρρον.

2 Περσικὰ ἐπὶ μὲν κυρίως ὅπλα] Verum id eſſe ex Herodoto conſtat; quem vide lib. IX. pag. 339.

3 Γεραύδρυον μεταφυτεύόμενον. ἐπὶ δ' ἀδ.] Ex Zenobio.

4 Αἱ γὰρ γέρανοι ἀφ' ὧν ἐν ὕψ. π.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtophanis ad *Aves* pag. 594. (412. Ed. Baſ. P.)

5 Γεργέσιμον. τὸν ἐν τῷ δένδρῳ πεπ.] Locus hic eſt mutilus, quem ſic lego & ſuppleo: Γεργέσιμον. τὸν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλαίαν. Καλλίμαχος δὲ

Γεργέσιμον, πίτυρέν τε, καὶ ὃν ἀπεθήκατο λευκὸν
Εἰν ἀλὶ νήχεσθαι Φθινοπωρίδα.

Τουτέστι τὸν συνθλασθεῖσαν &c. Confer Athenæum lib. II. pag. 56. ex quo diſcimus, fragmentum, quod Suidas hoc loco affert, ex Callimacho depromptum eſſe.

6 Γέργηθες. ὄνομα πόλεως] Imo Γέρρις, vel Γέρρηθος. Vide Stephanum Byzantium.

7 Παρὰ τοῖς Μιλησίοις τοῖς ἐν περιβ.] Vide Athenæum lib. XII. pag. 524. & infra v. Περιβολή.

Γέρδιον.

Γέρδιος. [1] ὑφάντης. καὶ παρ' ἡμῖν ἡ Γερδία.

Γεραιά. ἡ γραῦς. καὶ Γεραιαί, αἱ τῷ Διονύσῳ ἱερωμέναι γυναῖκες.

Γεραιός. ἔνιμος. καὶ ὁ Εὐριπίδων ἀνάπλεως. [2] ὃν Ἐπιγράμματι·

Ῥοιὴν ξανθοχίτωνα, γεραιόφλοιά τε σῦκα.

καὶ αὖθις·

--- Οἷς ὁ γεραιὸς
Λαρόπτερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ γομάτων.

Γεραίειν. τιμᾶν. δοξάζειν. καὶ Γέραιρε, δόξαζε, τίμα. καὶ παροιμία· Γέραιρε σαυτόν. ἀντὶ τοῦ, ὕβριζε σαυτὸν μεγαλορρήμονα.

Γεραιφός. ὄνομα λιμένος.

Γεραίτερος. παλαιότερος.

Λόγος [3] γέ τοι τίς ἐστι τῶν γεραιτέρων·
Ὅσ' ἀνόητα χ' ἡμῶν βουλευσώμεθα,
Ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν.

Ποσειδῶν γὰρ καὶ Ἀθηνᾶ ἐφιλονείκησαν περὶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ νικήσαι τὴν Ἀθηνᾶν. ἠθηφέλα δὲ ὁ Ποσειδῶν ἐπὶ λυπηθέντα καταράσασθαι τῇ πόλει, ἐπὶ λέγειν αὐτὸν, ὅτι γένοιτο τοῖς Ἀθηναίοις ἀεὶ [4] κακῶς βουλεύεσθαι. ἀκούσασαν δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἐπαράσασθαι τῇ πόλει, ἐπιθεῖναι, ὅτι κακῶς βουλεύσαιντο, καὶ ὀπλυγχάνειν.

Γεριώνιος. ἔντιμος γέρων. ἢ ἐν τῇ Γεριόνῃ.

Γέρης. [5] ὄνομα κύριον πένητος καὶ φαλακροῦ, ἔθνους Χαόνων. διεβάλλετο δὲ εἰς μαλακίαν. καὶ [6] Ἀριστοφάνης·

Σοὶ δὲ φίλος τίς ἐστιν ἄλλος ἢ Γέρης;
Οὐκ ἔστι δῆτα τὸ γῆρας.

Γερμανικός. ὁ Φράγκος. οἱ Γερμανοὶ Κελτοὶ λέγονται, οἱ ἀμφὶ τὸν Ῥῆνον ποταμόν εἰσι.

Γέρρον. ὅπλον. [7] Ξενοφῶν· Γέρρον ἐς τὸν ἀριστερὸν, κοπὶς ἢ σάγαρις εἰς τὸν δεξιόν. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ γέρρα ἔλαβον δασέων βοῶν ὠμοβόεα ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.

Γέροντα [8] σαυτὸν εἰ βλέπεις, ἔξεις γέρας. καὶ παροιμία· Γέροντι μηδὲν μὴ πολὺ χρηστὸν ποίει. παρεγγυᾷ μὴ ἀκρίτως εὐεργετεῖν.

Γέρων ἀλώπηξ οὐκ ἁλίσκεται πάγῃ. ἐπὶ τῶν ἐκ χρόνου πλήθους ἐμπείρων καὶ δυσαλώτων. καὶ, Γέρων βοῦς ἀπένθητος δόμοισιν. ἐπὶ τῶν [9] καθαρῶς τελευτησάντων.

Γέρων πίθηκος ἁλίσκεται μὲν, μόλις δὲ γέρων δ' ἁλίσκεται. ἐπὶ τῶν ἅπαξ δυστυχησάντων.

Γέρδιος. Textor. Et apud nos sic vocatur textrix.

Γεραιά. Anus. Vetula. Et Γεραιαὶ appellabantur mulieres, Baccho sacræ: vel sacerdotes Bacchi.

Γεραιός. Honoratus. Venerabilis. Item, rugarum plenus. In Epigrammate: *Malum Punicum flava tunica vestitum, & rugoso cortice circundatas ficus.* Et iterum: *Quibus senex suave quid molli spiravit ex ore.*

Γεραίρειν. Honorare. Laudare. Et γέραιρε, lauda, honora. Et proverbium: *Honora te ipsum.* Id est, jactando te ipsum oblecta.

Γεραιφός. Geræstus. Nomen portus.

Γεραίτερος. Antiquior. Senior. [Aristophanes:] *Dictum est seniorum, omnia etiam stulta & temeraria consilia nostra felicem eventum habere.* Cum enim Neptunus & Minerva de Attica contenderent, victoria penes Minervam stetit. Neptunus igitur se victum esse dolens Athenienſibus imprecatus est, ut mala semper consilia caperent. Qua imprecatione audita Minerva addidit, ut mala quidem consilia caperent, sed voti tamen compotes fierent.

Γεριώνιος. Honoratus senex. Vel, civis urbis Gerenes.

Γέρης. Geres. Nomen proprium pauperis & calvi in gente Chaonum, qui ob mollitiem male audiebat. Et Aristophanes: *Tibi vero quis amicus alius præter Gerem?* Non est autem deductum a nomine γῆρας, i. e. senectus.

Γερμανικός. Germanicus. Francus. Germani Celtæ vocantur, qui circa Rhenum fluvium habitant.

Γέρρον. Scutum. Xenophon: *Scutum in sinistra, & securis vel sagaris in dextra.* Et iterum: *Illi vero scuta ceperunt circiter viginti, ex crassis & crudis pellibus bubulis confecta.*

Γέροντα σαυτὸν εἰ βλ. *Si te senem esse somniaveris, honorem consequeris.* Et proverbium: *Nullum unquam beneficium in senem conferas.* Monemur eo, ne temere vel absque delectu cuivis benefaciamus.

Γέρων ἀλώπηξ οὐκ ἁλ. *Vetula vulpes non capitur laqueo.* Dicitur de iis, qui propter peritiam, longi temporis usu acquisitam, difficulter capiuntur. Et, *Senex bos non lugetur domi.* De iis dicitur, qui tempestive moriuntur.

Γέρων πίθηκος ἁλ. *Vetula simia capitur quidem, sed sero capitur.* De iis dicitur, qui semel in infortunium incidunt.

1 Γέρδιος. ὑφάντης] Vide infra v. Γηώρας.

2 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. xiv. Epigr. ultimo, ut Portus observavit.

3 Λόγος γέ τοι τίς ἐστι τῶν γερ.] Tres hi senarii leguntur apud Aristophanem *Ecclesiaz.* pag. 737. (496. Ed. Bas. P.) Versus autem secundus tam hic apud Suidam quam Aristophanem luxatus est, cujus metrum Portus sic in integrum recte restituit,

Ὅσ' ἂν ἀνόητ' ἡμῶν βουλευσώμεθα.

Vide etiam supra v. Ἀθηναίων δυσβουλία, & infra v. Μῶρα.

4 Κακῶς βουλεύσ. ἀκέσασαν δὲ τὴν Ἀθην.] Hinc supplendus est Scholiasta Aristophanis, apud quem locus hic mutilus hodie legitur.

5 Γέρης. ὄνομα κ.——μαλακίαν] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Acharnens.* pag. 399. & ad *Ecclesiaz.* pag. 751.

6 Ἀριστοφάνης] *Ecclesiaz.* pag. 751.

7 Ξενοφῶν] *De Instit. Cyri* lib. II. pag. 40.

8 Γέροντα σαυτὸν εἰ βλέπεις, ἔξεις γέρας] Est versus ad somniorum interpretationem pertinens, qui legitur apud Astrampsychum.

9 Καθαρῶς] Male. Scribe καθ' ὥραν, ut habent Zenobius & Diogenianus.

Γεβάσιον. ἐνίμεν.

Γέρρον. [1] Ἀπὸ ϛαυρᾶ Φησιν Εὔπολις. καὶ Δημοσθένης· Τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. καὶ οἱ τόποι οἱ περιπεφραγμένοι. καὶ ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγων. καὶ γέρρα τὰ σκεπάσματα πάντα Ἀττικοί. πινὰ δὲ δερμάτινα σκεπάσματα, καὶ Περσικὰ, οἷς ἀντ' ἀσπίδων ἐχρῶντο. σημαίνει δὲ καὶ πᾶν αἰδοῖον. καὶ αὖθις Ἡρόδοτος· Κῦρος μὲν τἆλλα τὰ πολλὰ τῶν πολεμίων, καταλιπὼν μόνον τὸ σῶον τοῖς φαυλοτάτοις μαχαίρᾳ καὶ γέρρῳ καὶ θώρηκι μάχεσθαι. † Καὶ γερροφόροι ὁπλῖται ἐχόμενοι τάττων, σὺν ποδήρεσι καὶ ξυλίναις ἀσπίσιν. Αἰγύπτιοι δὲ ὅτοι ἐλέγοντο.

Γεσάται. [2] ἐθνικόν.

Γέσιος. [3] ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ λαμπρυνομένου ἐπὶ τέχνῃ ἰατρικῇ, Πέρσαις τὸ γένος. καθελὼν δὲ τὸν ἑαυτῷ διδάσκαλον Δόμνον τὸν Ἰουδαῖον, καὶ τοὺς ἑταίρους πρὸς ἑαυτὸν μεταρσιάμενος ὀλίγους πάντας, παντάχοῦ ἐγνωρίζετο, καὶ [4] μέγα κλέος εἶχεν, οὐ μόνον ἰατρικῆς ἕνεκα παιδευθῆς, τῆς τε διδασκαλικῆς καὶ τῆς ἐργάσιμος, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἁπάσης παιδείας. Φιλότιμος γὰρ καὶ φιλόπονος ὢν ὁ ἀνὴρ, ἄλλως τε πολλοῦ ἐν πολλῇ ῥᾳθύμῳ μελέτῃ καὶ ἡ φύσις παρασυμβάλλοιτο δοξοσοφίαν, καὶ τοῦ τῆς ἰατρικῶν ἔργων τε καὶ λόγων ἀκριβεστέραν τῶν καθ' ἑαυτὸν πάντων ἰατρῶν τε καὶ ἰατροσοφιστῶν καλάβρωσε τέχνην. βραδέως δὲ δεξάμενος ἐπιδεικνύναι δημοσίᾳ τοῦ ὑπομένειν, ταχέως ἀνέδραμέ τε καὶ θυθήνησεν ἐπ' αὐτῇ, πομπικὸς ὢν καὶ ἐπιδεικτικὸς, φιλοσοφίας μὲν ἐπ' ὀλίγον ἥκων, ἰατρικῆς δὲ ἐπὶ πλεῖστον. ὅθεν καὶ χρημάτων μεγάλων ἐγένετο κύριος, καὶ Ῥωμαϊκῶν ἔτυχεν ἀξιωμάτων ὧν τῶν τυχόντων. ἀποδεχόμενος δὲ τὸ ἀνδρεῖον παρόντα τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς. τόν τε γὰρ Ἡραίσκον ὑπὸ ζητούμενον ὑπὸ Ζήνωνος βασιλέως οἴκῳ τῷ ἰδίῳ κατέκρυψε, παρεβάλλετο πρὸς τὸν κίνδυνον, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ Φυγῇ νοσήσας ἀπηλλάγη τοῦ σώματος, οὗ τε προεῖλας, καὶ τὰ νομιζόμενα θεραπεύσας. ὁ δὲ ὑπὸ Βασιλίσκου Ἀγάπιον καὶ τοὺς ἄλλους φιλοσόφους καθαρπάσας, εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπήγαγε.

Γεβάσιον. Honoratum. Venerabile.

Γέρρον. Sic vallos vocat Eupolis. Et Demoſthenes: *Scenarum tegumenta incenderunt.* Sic etiam loci circumſepti & clypei Perſici ex viminibus contexti vocantur. Item, quævis tegumenta apud Atticos: nec non tegumenta quædam ex pellibus confecta, quibus Perſæ clypeorum loco utebantur. Significat etiam partem genitalem utriuſque ſexus. Et iterum Herodotus: *Cyrus autem, cum reliqua arma militibus ademiſſet, iis tantum reliquit gladium, ſcutum, & thoracem, quibus pugnarent.* † *Hos proxime ſequebantur milites gerra geſtantes, cum talaribus & ligneis clypeis: qui vocabantur Ægyptii.*

Γεσάται. Geſſatæ. Nomen gentis.

Γέσιος. Geſius, Petris oriundus, ſub Zenone arte medica clariſſimus fuit. Cum enim Domni Judæi præceptoris ſui gloriam penitus obſcuraſſet, ejuſque diſcipulos pene omnes ad ſe traduxiſſet, magnam ubique famam & nominis celebritatem conſecutus eſt, non ſolum ob peritiam artis medicæ, quam & in docendo & morbis curandis oſtendebat, ſed etiam ob cæteras omnes diſciplinas, [in quibus inſigniter verſatus erat.] Cum enim vir eſſet honoris cupidus & laboris patientiſſimus, longi temporis ſtudio, non naturæ beneficio id conſecutus eſt, ut & in cæteris ſcientiis excellere videretur, & tam morborum curandorum peritia, quam ratione ſubtiliter & accurate de arte medica diſſerendi omnes ſui temporis medicos & iatroſophiſtas ſuperaret. Quamvis autem ſero artem ſuam oſtendere & profiteri publice cœpiſſet, celeriter tamen crevit, & magnum apud omnes applauſum conſecutus eſt, homo oſtentationis amans, & magno verborum apparatu ſcientiam ſuam venditans, qui in philoſophia quidem exiguos fecerat progreſſus, in arte vero medica maximos. Hinc & magnas ſibi comparavit divitias, & ad honores non vulgares in Republ. Romana pervenit. Virilem vero ejus animum & generoſum nec minus bonum valde laudo. Cum enim Heraiſcus juſſu Zenonis Imperatoris ubique quæreretur, eum non ſolum domi ſuæ occultavit, ſpreto periculo, cui ſe ſuaque omnia exponebat; ſed eidem quoque in fuga ex morbo defuncto juſta honorifice perſolvit. Baſilicus vero [ea de cauſa ab Imperatore] miſſus Agapium cæteroſque philoſophos comprehenſos in prætorium abduxit.

Γεσοί. [5] Οἱ Ῥωμαῖοι πήξαντες τὰς γεσὰς, καὶ τὰς περικεφαλαίας τούτοις ὑποθέντες, φαντασίαν παρέχοντο τοῖς ἐκ πολεμίου, ὡς μόνον ἐπὶ τοῦ λόφου. ἔστι δὲ ὅπλον μακρόθεν κεντοῦν, ἢ κοντός. Κείπαν ἔγραψεν ἐν τοῖς Γετικοῖς.

Γεῦσις. Ζήτει περὶ διαλήψεων τῶν γεύσεων ἐν τῷ Φαιδῶν, καὶ ἐν τῷ Αἰσθήσεως πόνου.

Γεσοί. Gæſa. *Romani autem, cum gæſa humi defixiſſent, iiſque galeas impoſuiſſent, eminus aſpicientibus ſpeciem præbuerunt, quaſi in colle adhuc verſarentur.* Sic Crito in *Geticis.* Eſt autem γεσὸς telum vel contus eminus vulnerans.

Γεῦσις. Guſtus. De guſtuum qualitatibus quære in voce Φαιδῶν, & in Αἰσθήσεως πόνου.

1 Ἀπὸ ϛαυρᾶ] Etymologus v. Γέρρα habet ἐπὶ ϛαυρᾶ, ut & hic apud Suidam ſcribendum eſt.

2 Γεσάται. ἐθνικόν] Vide Bochartum in *Chanaan* lib. 1. cap. XLII.

3 Γέσιος] Totum hunc locum de Geſio ex Damaſcio deſcriptum eſſe patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo ſcriptore pag. 1073. quædam eorum, quæ Suidas hic habet, αὐτολεξεὶ etiam leguntur, ut Pearſonius recte obſervavit. Cæterum, Geſii hujus meminit etiam Stephanus Byzantius v. Γέα, qui eum θεμιστοκλέους τὸν ἰατροσοφιστὴν vocat.

4 Καὶ μέγα κλέος——ἀπαίδευτος παιδείας] Hæc etiam αὐτολεξεὶ leguntur apud Photium loco laudato.

5 Γεσοί] Rectius γαισοί, per αι diphthongum. Vide ſupra v. Γαῖσα.

Γεφυ-

Γεφυρίζων. χλευάζων. ἐξυπτιάζων. [1] Πολύβιος· Ὁ δὲ Σύλας πορθήσας τὰς Ἀθήνας, ἐδέησε μικρῷ ἀφαφθείραι τὴν πόλιν θυμῷ, ἀφ' ὧν σκώμμασι, ἃ δὴ πολλὰ κατ' αὐτῆς γεφυρίζων καὶ ὀνειδιζόμενος ὁ Ἀρίστων παρ' ὅλην ἀπέρριπτε τὴν πολιορκίαν.

Γεφυρίς. ξένη καὶ ἐπείσακτος. οἱ γὰρ Γεφυραῖοι ξένοι καὶ ἐπήλυδες ὄντες Ἀθήνησιν ᾤκησαν. [2] ὅτως Ἡρόδοτος.

Γεναμβύας. γεννηθείσας.

Δάκρυα[3] μὲν Ἑκάβῃ τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξὶ
Μοῖραι ἐπέκλασαν δὴ τότε γεναμβύας.

Γείναλο. ἐγέννησε. καὶ Γείναλα, γεννᾷ.

Γειακόμον. τὸ γειτνίαμα.

Γειᾶρχαι.[4] οἱ τὴν γῆν φυλάττοντες.

Γειωρῆσαι.

Γειοτόμον. τὸ ἄροτρον.

Γείσιον, καὶ γεῖσος. τὸ ἄκρον τοῦ τείχους. ἢ στέφανωμα οἴκου. καὶ Γεῖσα, τειχῶν ἄκρα. ἢ Γεῖσος, ὁ γεωργός.

Γεισίπους,[5] καὶ γεσιπόδισμα, καὶ γεισιποδίζειν. τὸ ἐξέχον τῆς δοκοῦ, ἐφ' ᾧ τὸ γεῖσον ἐστί, γεισίπους καλεῖται καὶ γεισιπόδισμα. Γεισιποδίζειν δέ, τὸ ποιεῖν τοῦτο.

Γῆ.[6] ἐπεὶ ἕδρα πάσης πόλεώς ἐστιν ἡ γῆ, ὡς βαστάζουσα τὰς πόλεις, πλάττεται πυργοφόρος.

Γηγενέτης. ὁ γηγενής.

Γηγενεῖς.[7] οἱ ἐκ τῆς γῆς γεγονότες Ἀδὰμ καὶ Εὔα, ἐπεὶ οὐκ ἐκ συνουσίας ἐγένοντο κυείας. καταχρηστικῶς δὲ, πᾶς ἄνθρωπος.

Γηγενεῖς.[8] ὠχροὶ καὶ νεκρώδεις. ἢ ἀσεβεῖς καὶ θεομάχους· ἀφ' τῶν Γιγάντων. ὅτω ἀφβάλλεται τοὺς Φιλοσόφους Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

--- Ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιά,
Εἴσω παρελθὼν ἄρτι πρὸς τοὺς γηγενεῖς;

καὶ, [9] Γηγενεῖ Φυσήματι. ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ, ὥστε σφόδρα ποιεῖν. δοκοῦσι γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸ ἐκ τῶν πνευμάτων κεκινῆσθαι σείεσθαι τὴν γῆν. Ἀριστοφάνης. λέγει καὶ Γηγενεῖς, οἱ τὰ γήϊνα φρονοῦντες.

Γήδιον. μικρὸν γῆ. Ὑπεδέξατο αὐτοὺς ἄκτοικος πένης, γήδιον λεπτὸν κακῶς γεωργῶν.

Γῆ ζώντων. ὁ μακαριζόμενος βίος, ὡς τοῦ θανάτου κεχωρισμένου καὶ ἐλεύθερος λύπης. [10] Δαβίδ· Ὑψώσει σε τοῦ κληρονομῆσαι τὴν γῆν.

Γεφυρίζων. Deridens. Contemnens. Dicteriis inceſſens. Polybius: *Sylla vero expugnatis Athenis parum abfuit quin urbem funditus everteret, iratus ob dicteria & convitia, quæ Ariſton toto obſidionis tempore in eum jactaverat.*

Γεφυρίς. Mulier peregrina & advena. Gephyræi enim Athenis habitantes erant peregrini & advenæ. Sic Herodotus.

Γεναμβύας. Natis. *Hecubæ & Iliacis mulieribus, ſimul ac natæ eſſent, Parcæ lacrymas & luctum deſtinarunt.*

Γείναλο. Generavit. Et γείναλα, generat.

Γειακόμον. Vicinia. Vicinitas.

Γειᾶρχαι. Terræ cuſtodes.

Γειωρῆσαι. Terram cuſtodire.

Γειοτόμον. Terram ſcindens. Epithetũ aratri.

Γείσιον, & γεῖσος. Summa muri pars. Vel, lorica domus. Et γεῖσα, pinnæ murorum. Vel γεῖσος, agricola.

Γεισίπους. Prominens trabis pars, quæ ſuggrundium ſuſtinet, vocatur γεισίπους & γεισιπόδισμα. Et γεισιποδίζειν dicitur trabem ſuggrundiis ſupponere.

Γῆ. Terra fingitur turrifera, quoniam omnes urbes ſuſtinet.

Γηγενέτης. Terrigena. Terræ filius.

Γηγενεῖς. Terrigenæ. Sic proprie vocantur Adam & Eva, quoniam abſque concubitu orti ſunt. Abuſive autem quilibet homo.

Γηγενεῖς. Pallidos, & mortuis ſimiles. Vel, impios, & cum Diis pugnantes, Gigantum inſtar, [qui γηγενεῖς, i. e. terrigenæ vocantur.] Sic Ariſtophanes *Nubibus* Philoſophos exagitat: *Hæccine tu tam præclara huc ingreſſus modo ab iſtis terræ filiis didiciſti?* Et γηγενεῖ Φυσήματι, flatu magno, vel tanto, ut terram concutiat. Vetus enim eſt opinio, terram a ventis, qui viſceribus ejus incluſi ſunt, concuti. Ariſtophanes. Γηγενεῖς etiam vocantur, qui terrena ſapiunt & cogitant.

Γήδιον. Parvus ager. Agellus. *Excepit ipſos pauper ruſticus, tenuem agellum colens.*

Γῆ ζώντων. Terra viventium. Id eſt, vita futura, a morte immunis, & nullis doloribus obnoxia. David: *Extollet te, ut terræ poſſeſſionem conſequaris.*

1 Πολύβιος] Recte Caſaubonus ad Polybium pag. 1530. monuit, mendoſe hic laudari Polybium, quoniam in fragmento, quod ſubjungitur, mentio fit Syllæ, qui poſt Polybii ætatem vixit.

2 Οὕτως Ἡρόδοτος] Lib. v. pag. 194. quem vide.

3 Δάκρυα μὲν Ἑκάβῃ π. Ἰλ.] Diſtichum hoc decerptum eſt ex Epigrammate Platonis in Dionem Syracuſanum, quod integrum exſtat apud Laertium in *Platone* Segm. xxx. itemque Antholog. lib. III. cap. XXXIII. pag. 423.

4 Γειᾶρχαι] Vide paulo ante v. Γεῖρες. & infra v. Γειᾶρχαι.

5 Γεισίπους, καὶ γεισιπόδισμα. & γεισίπ.] Ex Harpocratione.

6 Γῆ. ἐπεὶ ἕδρα πάσης π.] Eadem legantur apud Codinum *de Origin. C. pol.* pag. 14. & infra v. Δημήτηρ.

7 Γηγενεῖς. οἱ ἐκ τῆς γῆς γεγονότες Ἀδ.] Nota hæc referenda eſt ad verba illa Pſalmi XLVIII. v. 2. Οἱ υἱοὶ γηγενεῖς καὶ υἱοὶ τοῦ ἀνθρώπου. Theodoretus ad illum locum: Τινὲς γηγενεῖς τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὔαν ἐκάλεσαν, ὡς ἐκ γῆς ἀμφοτέρους πλασθέντας, καὶ οὐκ ἐκ συνουσίας φυσικῆς &c. Hunc ipſum locum Theodoreti Suidas ob oculos habuiſſe videtur.

8 Γηγενεῖς. ὠχροὶ καὶ νεκρώδεις. ἢ ἀσεβεῖς καὶ θεομ.] Ex Enarratore Comici ad *Nubes* pag. 174. (104. Ed. Baſ. P.)

9 Γηγενεῖ φυσήματι. ἀντὶ τοῦ μεγ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 251. Vide etiam infra v. Σεισμὸς, ubi eadem repetuntur. Cæterum in prioribus Editt. (exceptis Mediolanenſi) locus hic eſt mutilus, quippe in quibus ante φυσήματι deſideratur vox γηγενεῖ: quod cum Porto non ſuboleret, falſo exiſtimavit, notam hanc non pertinere ad vocem γηγενεῖς, ſed alibi eſſe collocandam.

10 Δαβὶδ] Pſalm. XXXVI. 34.

Γῆ θάλατταν συναναμίγνυσιν. ἐπὶ τῶν σφόδρα ὀργιζομένων ἡ παροιμία.

Γήθειν. χαίρειν.

Γηθοσύνη. χαρά. καὶ Γηθοσύνως, μετὰ χαρᾶς.

Γηθόσυνοι. χαίροντες.

Γήθωσα. πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Γηθωσαῖος, ἢ Γηθώσιος, ἢ Γηθωσίτης.

Γηθυλλίς. λάχανον πράσῳ ὅμοιον, ὃ τινες ἀμπελόπρασον λέγουσιν.

Γήϊνος. ὁ φθαρτός.

Γῆ κληρωτική. οἱ Ἀθηναῖοι λαμβάνοντες πολεμίαν πόλιν, καὶ τοὺς οἰκήτορας ἐκβάλλοντες, πολίτας ἑαυτῶν ἀποστέλλοντες, κλήρῳ τινὶ γῆν αὐτῶν διένεμον.

Γήλοφος. ὁ ὑψηλὸς τόπος.

Γήμας. ὁ γυναῖκα λαβὼν ἀνήρ.

Γῆμ' ἐπῆρε. ἀντὶ τοῦ γῆμαι ἀνέπεισε. Κυρίως δὲ τὸ ἐπῆρεν, ἀντὶ τοῦ ἐχαύνωσε καὶ ἀνεκύφισεν, ἐπαγγειλομένη πρῖκα μεγάλην εἰσοίσειν τινὶ γυναῖκα, οἰκουρὸν φάσκουσα εἶναι, μὴ ἔθος ἐχούσης. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε τινὶ σὴν μητέρα.

Γιῦν ἰλλομένην. συγκεκλεισμένην καὶ πεπειλημμένην. ἰλλάδες γὰρ οἱ δεσμοί.

Γηών.[2] ποταμός.

Γηώρας. ὁ ἀλλότριος. τοῦ[3] Ψελλοῦ· Γηώρας, ὁ ἀλλότριος, καὶ γέρδης, ὁ ὑφάντης.

Γηωχοί. ἐπίκλησις. τηρηταὶ τόπων.

Γήπαιδες. ὄνομα ἔθνους.

Γήπεδον. τὸ χωρίον. ὥσπερ καὶ οἰκόπεδον, τὸ γῇ καὶ οἰκήμασιν ἀπαρτιζόμενον.

Γηραλέα. ἡ γραῦς. καὶ Γηραλέος, ὁ γέρων. καὶ γηραλέον. ὑστερέρως. Νῦν γηραλέας ἀναγκαλίζονται.

Γηρᾶναι. γηράσαι. καὶ παροιμία·

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

ἐπὶ τῶν πολὺ γῆρας ἐμπειρολεσχούντων.

Γηραιός. παλαιός. περιττικῶς.[4] Ὁ δὲ γηραιὸς τὴν ἡλικίαν ἤδη, καὶ ὅτι πλείονι ἄμφω τὼ πόδε πεπηρωμένος, καὶ οὐ μὴ ἐφ' ἵππου ὀχεῖσθαι, ὅμως ὥσπερ τις νεανίας ῥωμαλέος ἦν οὐκ ἀπηγόρευε πρὸς τοὺς πόνους, ἀλλὰ φορείου εἰς τοὺς προκαλίζοντας ἐφοίτα.

Γῆ θάλατταν συναν. *Terram mari miscet.* Proverbium hoc dicitur de iis, qui valde irascuntur.

Γήθειν. Gaudere. Lætari.

Γηθοσύνη. Gaudium. Et γηθοσύνως, cum gaudio.

Γηθόσυνοι. Gaudentes. Læti.

Γήθωσα. Gethusa, urbs Libyæ. Nomen gentile est, Gethusæus, vel Gethusius, vel Gethusites.

Γηθυλλίς. Olus porro simile; quod quidam ampelopraſum vocant.

Γήϊνος. Corruptioni obnoxius. Mortalis.

Γῆ κληρωτική. Terra, quæ sorte inter aliquos distributa est. Athenienses, cum urbem aliquam hostilem cepissent, incolis inde expulsis, cives suos in eam mittebant, quibus agrum sorte distribuebant.

Γήλοφος. Locus excelsus. Collis.

Γήμας. Vir, qui duxit uxorem.

Γῆμ' ἐπῆρε. Persuasit mihi, ut uxorem ducerem. Proprie vero ἐπῆρε significat, vana quadam spe lactavit & implevit, dicens, mulierem ingentem dotem allaturam esse, eamque domi semper se continere solere, cum tamen res sese ita non habeat. Aristophanes: *Quæ me induxit, ut matrem tuam uxorem ducerem.*

Γιῦν ἰλλομένην. Terram constrictam & concluſam. Ἰλλάδες enim sunt vincula.

Γηών. Geon, fluvius.

Γηώρας. Alienus. Psellus: Γηώρας, *alienus, &* γέρδης, *textor.*

Γηωχοί. Homines mixti generis. Locorum custodes.

Γήπαιδες. Gepædes. Nomen gentis.

Γήπεδον. Fundus. Ager. Ut οἰκόπεδον dicitur, quod ex solo & domibus constat. Sive area, in qua ædificia exstruuntur.

Γηραλέα. Vetula. Anus. Et γηραλέος, senex. Et genere neutro, γηραλέον. *Nunc vetulas ulnis amplectimur.*

Γηρᾶναι. Consenuisse. Et proverbium: *Senesco semper multa discens.* De iis dicitur, qui longa ætate magnam rerum peritiam consecuti sunt.

Γηραιός. Senex. Ætate provectus. *Ille vero, quamvis esset senex, & jam pridem utroque pede claudus, ita ut ne equo quidem vehi posset, tamen perinde ut robustissimus adolescens laboribus ferendis par erat, & in aciem lectica gestatus prodibat.*

1 Κυρίως δὲ τὸ ἐπῆρεν, ἀντὶ τοῦ ἐχ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Nubes* pag. 121. (61. Ed. Bas. P.) Vide etiam infra v. Ἐπάρας, & v. Ἐπῆρεν; itemque Harpocrationem v. Ἐπαιρόμην, qui idem fragmentum Aristophanis erat, quod & a Suida hoc loco adducitur.

2 Γηών.] Vide supra v. Γαιών.

3 Τοῦ Ψελλοῦ.] Pessime Portus existimabat vocem hanc *balbum* vel *blesum* hic significare, cum sit nomen proprium Michaelis Pselli. Samarius enim Politicus, qui hic subjungitur, depromptus est ex epistola quotam Psellii inedita, brevem synopsin omnium scientiarum continente, & verbum Politicis scripto, quod MS. exstat in Bibliotheca Regia Parisiensi, Cod. 1837. fol. 184. & seqq. Ex eadem Synopsi Pselli & alia apud Suidam loca excerpta leguntur, ut alibi Lectorem monemus. Cæterum, ex hoc loco ætas Suidæ colligi posse videtur, quoniam, si ipse Suidas notam hanc excerpsit, oportet eum utique vixisse post Psellum; sed ante Eustathium, quippe qui primus Nostri meminit. Vixit autem Psellus seculo XI. Eustathius vero seculo XII; inter quos proinde Suidas medius collocandus esse videtur, ita ut vixerit sub finem seculi undecimi, & initium duodecimi. Sed cum totus hic locus in MSS. Paris. desit, apparet eum a recentioribus Collectaneis hisce insertum esse: quod ideo moneo, ne quis forte ætatem Suidæ hinc colligi posse putet, qui Psello utique antiquior fuit.

4 Ὁ δὲ γηραιὸς τὴν ἡλικίαν ἤδη, καὶ ὅτι πλ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt versa Agathiæ de Mermeroe, duce Persarum, lib. II. pag. 60. Vide etiam infra v. Φορεῖ.

Γήρειον. τόπος. καὶ Γήρειον ἔτος, τὸ παλαιόν.

Γηρεύης βοῦς.

Γηροβοσκεῖ. γηροτροφῶ. [1] Σοφοκλῆς·

Ὅπως γένηῃ γηροβοσκὸς αὐτοῖς εἰς ἀεί,
Μέχρις ἂν μυχοὺς κίχωσι τοὺς κάτω Θεοῦ.

Γηροκομεῖον. γηροτροφεῖον δέ.

Γῆρυς. φωνή. ἐν [2] Ἐπιγράμμασι·

Σὺν καλάμοις ἄγος τε μελανδόκον, οἷσι φυλάσσῃ
Αἰὼν ἐκτομβοῖς γῆρυς ἀποιχομένων.

Γηρυόνεια δένδρα. καὶ Γηρυόνειον νῆμα.

Γηρυόνης. ὄνομα κύριον. [3] Ἀριστοφάνης·

Βάλῃ δαμάσεσθαι Γηρυόνη τετραπίλῳ;

ἀντὶ τοῦ τετρακεφάλῳ. αἰνίττεται δὲ τινὰ τοῦ Λαμάχου τριτικεφαλαίαν, τρεῖς λόφους ἔχουσαν· ἀπὸ τῶν τριττυομένων αὐτῇ πτίλων. ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· Βάλῃ τινὰ πρὸς τοῦτον ἀναξαμάχητον μάχεσθαι; ὁ γὰρ Γηρυόνης τρικέφαλος ὢν πολὺν ἀγῶνα παρέσχε τῷ Ἡρακλεῖ.

Γηρυών. ὄνομα κύριον.

Γῆρυς. ἡ φωνή.

Γῆς ἄγαλμα. γυναῖκα πλάττουσι τὴν Ἑστίαν, οἱονεὶ τὴν γῆν, τύμπανον βαστάζουσαν· ἐπειδὴ τοὺς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτῇ συγκλείει.

Γῆς βάρος. ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν σωφελούντων. καὶ ἑτέρα παροιμία· Γῆς ἔντερα. ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

Γῆς ὀμφαλός. ὁ νεὼς τοῦ Ἀπόλλωνος. Εἰ [4] γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι, τί δεῖ με χορεύειν; οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γῆς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων. τουτέστιν, οὐκέτι ἄπειμι πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, οὐδὲ πρὸς τὸν ἄχραντον καὶ σεβάσμιον καὶ ἀπροσπέλαστον αὐτοῦ νεών.

Γήσια. κρόμμυα.

Γήτεια. εἶδος βοτάνης, παρεοικὸς πράσῳ.

Γήτιον. ἀμπελόπρασον. [5] Ἀριστοφάνης· Τύπτε τοῦτον γήτειῳ.

[6] Δῶρα δέ σοι, γήτιον ἀειθαλές, ὀρθιννὰ δώσω,
Καὶ δροσερὰς κόμας ψιζομένας ψεκάδας.

καὶ αὖθις [7] Ἀριστοφάνης·

Ἡ λαχανόπωλις ὧδ' ἀβλέψασά φησι θαλέρῳ,
Εἰπέμοι, γήτιον αἰτεῖς; πότερον ἐπὶ τυραννίδι;

Γιγαντιᾷ. τὰ τῶν Γιγάντων φρονεῖ. Πισίδης δὲ Χοσρόου·

Γιγαντιᾷ δὲ, καὶ τυραννῆσαι θέλῃ.

Γήρειον. Nomen loci. Et γήρειον ἔτος, annus ſenilis.

Γηρεύης. Bos Gerinius.

Γηροβοσκῶ. In ſenectute aliquem alo. Sophocles: *Ut ipſos in ſenectute ſemper alat, donec ad imam Plutonis domum deſcenderint.*

Γηροκομεῖον. Locus, ubi ſenes curantur. Γηροτροφεῖον vero, locus, ubi ſenes aluntur.

Γῆρυς. Vocem. In Epigrammate: *Cum calamis atramentarium, quibus ævum voces defunctorum conſervat & poſteris tradit.*

Γηρυόνεια δένδρα. Geryoneæ arbores. Et Γηρυόνειον νῆμα. Geryoneum filum. [Per ι ſcribitur.]

Γηρυόνης. Geryones. Nomen proprium. Ariſtophanes: *An cum Geryone quatuor pinnis criſtato pugnare vis?* Id eſt, quadricipiti. Alludit ad Lamachi galeam, tres criſtas habentem: propter pennas, quibus diſtincta erat. Senſus autem hic eſt. An cum eo pugnare vis, qui vinci non poteſt? Geryones enim, qui triceps erat, Herculi multum negotii faceſſivit.

Γηρυών. Geryonus. Nomen proprium.

Γῆρυς. Vox.

Γῆς ἄγαλμα. Terræ ſimulacrum. Veſtam fingunt mulierem tympanum geſtantem, quia terra ventos intra ſe continet.

Γῆς βάρος. *Terræ onus.* Dicitur de hominibus, qui ad nullam rem utiles ſunt. Et aliud proverbium: *Terræ inteſtina*; quod dicitur de nullius pretii hominibus.

Γῆς ὀμφαλός. Terræ umbilicus. Id eſt, Apollinis templum. [Sophocles:] *Si enim hujuſmodi facinora in honore habentur, quid oportet me [Deos hymnis & choreis celebrare? Ego quidem religionis gratia ſanctiſſimum terræ umbilicum non amplius adibo.* Id eſt, non amplius ad Apollinem proficiſcar, nec ſanctiſſimum & venerabile & [profanis] inacceſſum templum ejus adibo.

Γήσια. Cepæ.

Γήτεια. Herbæ genus porro ſimile.

Γήτιον. Ampelopraſum. Ariſtophanes: *Verbera hunc gethyo.* [Et in Epigrammate:] *Dona matutina tibi ſemper dabo, gethyum ſemper virens, & roris guttas, quæ ore tuo dividantur.* Et iterum Ariſtophanes: *Quæ olera vendit, torvum cernens alteri dicit: Dic mihi, an gethyum poſcis? Utrum tyrannidem affectas?*

Γιγαντιᾷ. Gigantum more ſuperbit. Piſides de Choſroe ait: *Gigantum more ſuperbit, & tyrannidem affectat.* Et Γιγαντιᾶον ὄνομα,

1 Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 34. apud quem prior verſus ſic legitur, uti & hic apud Suidam legendus eſt:

Ὡς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεί.

2 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VI. cap. XXVI. Epigr. ultimo, ut Portus monuit.

3 Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 422. (303. Ed. Baſ. P.) Vide ibi veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

4 Εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πρ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Oedip. Tyranno* pag. 189.

5 Ἀριστοφάνης· Τύπτε τοῦτον γητίῳ] Vide ſupra v. Βαυανίζειν, ubi locus hic Ariſtophanis longe auctior legitur.

6 Δῶρα δέ σοι, γήτιον ἀειθ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in locuſtam, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. XXIV. Epigr. X.

7 Ἀριστοφάνης] *Veſpis*, pag. 463. (327. Ed. Baſ. P.)

καὶ Γιγαντιαῖον ὄνομα, τὸ μέγα. καὶ Γιγαντολέτειρα, ἡ τοὺς Γίγαντας ὀλέσασα. καὶ Γιγαντολέτις, ὁμοίως θηλυκῶς. καὶ Γιγαντολέτωρ.

Γιγαντώδης. Ἐδόκει γὰρ τό, τε σῶμα γιγαντώδης εἶναι, καὶ τὸ θυμοῦ θηριώδης, καὶ ἐς ἀγχίνοιαν τὸ συλλῃστευτὴν ἅπαντων πολυπλοκώτερον.

Γίγαρτα. τὰ φαφυλῶν ὁ καρπός. [1]Αἰσχύλος·

----Ὧν ἄνθυ γιγάρτων, καὶ φιλᾶν τὰς ἰσχάδας.

οἱ γὰρ ἄγροικοι κόπτοντες τὰ γίγαρτα μετὰ τῶν ἰσχάδων ἤσθιον.

Γίγγις, Γίγγιδος. ὄνομα κύριον.

Γιγλισμός. κιχλισμός. ἀπὸ [2]χειρῶν γέλως. γαργαλισμός.

Γίγλυμοι. ἁρμονία τινῶν ἐξοχῶν εἰς κοιλότητας, οἵα ἐστὶν ἡ κατὰ τὸν πῆχυν εἰς βραχίονα συμβολή.

Γιέζη. ὄνομα κύριον.

Γίνεται. ἐπὶ τῶν τελειῶται, ἀπὸ τοῦ ι. ἐπὶ δὲ τοῦ γεννᾶ,[3] ἀπὸ διφθόγγου. [4]τὰ δὲ γινόμενα κατὰ τρεῖς τρόπους γίνεται· κατ' οἰκονομίαν, κατ' εὐδοκίαν, καὶ κατὰ συγχώρησιν.

Γινώσκω. γνωρίζω. Ἤδη γάρ σε γινώσκω, καὶ ὧν εἶπας ἀκούσασα, καὶ τὴν ὄψιν ἰδοῦσα.

Γιώρας. ὄνομα κύριον.

Γίσχαλα. ὄνομα τόπου.

Γλάγος. γάλα. καὶ Γλαγερὸν, ἀντὶ τοῦ λευκόν. οὗ [5]Ἐπιγράμματι·

Ἄρκιον τε γλαγερῶν λαιμοπέδαν γεράνων.

Γλάμων.[6] ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ῥύγους αὐτοὺς ἔχων, ὡς Χάρων.

Γλάμων. ὁ ἀκάθαρτος. Σοφοκλῆς ἐπὶ ὀρνέου. Τοὺς[7] γλαμυροὺς κατὰ Φορβάν. [8]Αἰσχύλος Βαλεφάρῳ·

---Ἀρχέδημος ὁ γλάμων.
† [9]Σκορόδων ὁμοῦ τρίψαντ' ὀπῷ,
Τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ,
Σαυτοῦ προσαλείφειν τὰ βλέφαρα ἑστέρας.

εἰώθασιν[10] οἱ ἰατροὶ καὶ παλαιὰς τῶν βοτανῶν ὑπ' ἀλαζονείας ὀνομάζειν, οἷον Κυρηναϊκὸν ὀπὸν· Σμυρναϊκόν. Ἀναβόητος δὲ ἐπὶ ὁ Λακωνικὸς τιθύμαλλος. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης ἀγριωτάτης, προσαγορευόμενον Λάκωνα θυεσκόμωρον. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν λημώντων τοὺς ὀφθαλμούς. †

nomen magnum. Et Γιγαντολέτειρα, Gigantum perditrix. Et Γιγαντολέτις itidem eſt generis fœminini. Et Γιγαντολέτωρ, Gigantum perditor.

Γιγαντώδης. Giganti ſimilis. *Videbatur enim & corpore Giganti eſſe ſimilis, & animo ferino, & ingenii ſolertia doliſque reliquos latrones ſocios ſuos longe ſuperare.*

Γίγαρτα. Fructus uvarum. [Grana acinorum.] Ariſtophanes: *Sed ut uvis carens, & amans aridas ficus.* Ruſtici enim grana acinorum vinaceorum cum aridis ficubus contuſa edebant.

Γίγγις. Gingis, Gingidis. Nomen proprium.

Γιγλισμός. Riſus petulans. Cachinnus. Item titillatio.

Γίγλυμοι. Commiſſura, qua unius oſſis caput in alterius cavitatem conditur. Talis eſt commiſſura cubiti & brachii.

Γιέζη. Gieze. Nomen proprium.

Γίνεται. Quum ſignificat fit, vel perficitur, per ι ſcribitur. Quum vero, generatur, per diphthongum. Quæ vero fiunt tribus modis fiunt: vel ſecundum œconomiam, vel approbationem, vel permiſſionem.

Γινώσκω. Cognoſco. *Jam enim te cognoſco, & auditis iis, quæ dixiſti, & conſpecta facie tua.*

Γιώρας. Gioras. Nomen proprium.

Γίσχαλα. Giſchala. Nomen loci.

Γλάγος. Lac. Et γλαγερὸν, candidum, album. In Epigrammate: *Et rete, candidarum gruum guttur ſtringens.*

Γλάμων. Qui oculos habet lippientes, & humore manantes, ut Charon.

Γλάμων. Impurus. Lippus. Sophocles τὸ γλαμυροὺς de ave dixit. *Voraces in paſtu.* Ariſtophanes *Ranis: Archedemus ille lippiens.* [Idem *Eccleſiazuſis:*] *Alliis cum ſilphio tritis, eiſque tithymallo Laconico injecto, veſperi palpebras unge.* Solebant Medici oſtentationis gratia patrias etiam herbarum nominare, dicentes exempli gratia, ſuccum Cyrenaicum, vel Smyrnaicum. Celeberrimus autem erat tithymallus Laconicus, genus herbæ valde acris apud Lacedæmonios. Hoc autem dicitur de illis, quorum oculi lippiunt. *Quid vero, ſi Neoclides ille lippus convitiis te inſectetur?* Hic a Comicis carpe-

1 Αἰσχύλος] In *Pace* pag. 669. (457. Ed. Baſ. *P.*)

2 Ἀπὸ χειρῶν γέλως] Sic habent libri & MSS. & editi: ſed procul dubio mendoſe. Forte enim ſcribendum eſt ἀχρεῖος γέλως; quæ eſt conjectura eruditiſſimi Bentleji, quem de hoc loco conſului. Eſt autem ἀχρεῖος γέλως riſus indecorus, vel ſtolidus, ut qui fit ob res ineptas & frivolas. Vide Suidam ſupra v. Ἀχρειόγελως. Apud Homerum etiam legitur ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν: ſed quod Grammatici aliter interpretantur. Vide Heſychium v. Ἀχρεῖον.

3 Γεννᾷ] Scribendum eſt γίννᾱται, ut Portus etiam monuit.

4 Τὰ δὲ γινόμενα κατὰ τρεῖς τρόπους γίνεται· κατ' οἰκον.] Eadem etiam leguntur infra v. Πρόνοια.

5 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. XIX. locus hic ita hodie legitur: Ἀρκίον τε γλαγερῶν λαιμοπέδαν γεράνων. Sed lectio Suidæ præferenda eſt.

6 Γλάμων. ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 240. ex quo locus hic ſupplendus eſt.

7 Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ Φορβάν] Fragmentum hoc, cujus ſenſus eſt obſcurus, non pertinet ad vocem γλάμων, ſed γλάμυρος.

8 Αἰσχύλος Βατράχοις] Pag. 240. (154. Ed. Baſ. *P.*)

9 Σκορόδων ὁμοῦ τρίψαντ' ἀπὸ π.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Eccleſiaz.* pag. 735. (494. Ed. Baſ. *P.*)

10 Εἰώθασιν οἱ ἰατροὶ κ. παλαιὰς τ. βοτ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

Τί δ' ἦν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδ[1]; ὅτ' ὀνωμώδειτο ὡς συκοφάντης, καὶ ξένος, καὶ κλέπτης. Γλάμων δὲ, ὁ ἔχων τὰς ὀφθαλμὰς μετὰς ἀκαθαρσίας.

batur, ut sycophanta, & peregrinus, & fur. Γλάμων vero, qui oculos habet sordium plenos.

Γλάνις.[2] εἶδος ἰχθύος. καὶ ζηκμολόγος, Βακιδος ἀδελφός.

Γλάνις. Piscis genus. Item vates, Bacidis frater.

Γλαῦκας[3] εἰς Ἀθήνας. ἐπὶ τῶν ἀχρήστως ἐμπορίας ἀγόντων· ἐπειδὴ τὸ ζῶον τοῦτο σφόδρα ὀνησιφορεῖται ταῖς Ἀθήναις. καὶ Γλαύκειον ὠόν.

Γλαῦκας εἰς Ἀθ. *Noctuas Athenas.* Dicitur de iis, qui merces inutiles [& minime necessarias] in aliquem locum important. Animal enim hoc Athenis valde frequens est. Et γλαύκειον ὠὸν, ovum noctuinum.

Γλαυκός. λευκός. κυάνεος. Γλαῦκος δὲ, ὄνομα κύριον, γένος Καρύστιος, πύκτης, πέμπτην καὶ εἰκοστὴν Ὀλυμπιάδι στεφανωθεὶς, καὶ Πύθια τρὶς, Ἴσθμια δεκάκις, γενναῖος ὅλῳ τῷ σώματι.

Γλαυκός. Albus. Cœruleus. Γλαῦκος vero, nomen proprium pugilis, genere Carystii, qui Olympiade xxv. coronatus fuit, & Pythia ter, Isthmia vero decies vicit, corporeque valde robusto præditus fuit.

Γλαῦκος[4] Καρύστιος. τότε γῆν ἐργαζομένῳ, ἐπειδὴ σιωπῇ τὸν ὕνιν ἐν τῷ ἀρότῳ πεσεῖν, καθάρμοσε τῇ χειρὶ ἀντὶ σφύρας. ἰδὼν δὲ τὸ ποιηθὲν ὁ πατὴρ, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ὀλυμπίαν πυκτεύσοντα. ὁ δὲ, ἅτε οὐκ ἐμπείρως ἔχων, ἐπιβώσκετο ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν, καὶ ἀπαρρηθύειν ἔμελλεν ὑπὸ τῶν πληγῶν. Φασὶ δὲ τὸν πατέρα βοῆσαι, [5]παῖε τὸν ἐπ' ἀρότρου. ὁ δὲ βιαιότερον ἐπενεγκὼν τοῖς τὸν ἀνταγωνιζόμενον, εἶχε τὸν νίκην. σκιαμαχοῦντος δὲ ὁ ἀνδριὰς παρέχεται σχῆμα, ὅτι ὁ Γλαῦκος ὑπ' [6]ὀπαδειότερος χειρονομεῖ.

Γλαῦκος[4] Carystius. Hic cum terram araret, vomer aratro forte excidit; quem is manu pro malleo usus in pristinum locum reposuit. Id conspicatus pater Olympiam eū duxit, ut pugilatu cum aliis certaret. Cum vero Glaucus artis illius penitus imperitus esset, & ideo ab adversariis vulneraretur, verberumque dolores ferre amplius non posset, patrem clamasse ferunt: *Ictum infer, qualem aratro.* Ille igitur cum majore nisu adversarium percussisset, victoriam est adeptus. Statua ejus præ se fert speciem hominis, ludicris gestibus pugnantis, quoniam manibus gesticulari optime norat.

Γλαῦξ[7] ἵπταται. ἡ πῆσις τῆς γλαυκὸς εἰς νίκης σύμβολον ἐλογίζετο. καὶ ἑτέρα παροιμία· [8]Γλαῦκες Λαυριωτικαί. ἐπὶ τῶν πολλὰ χρήματα ἐχόντων· παρόσον ἐν [9]Λαυρίῳ τῆς Ἀττικῆς γίνονται χρύσεα μέταλλα. ἐνεχάραττον δὲ γλαῦκας ἐν τοῖς χρυσοῖς νομίσμασι. καὶ ἑτέρα παροιμία· [10]Γλαύκου τέχνη. ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως καὶ ἐργαζομένων· ἀπὸ [11]Γλαύκου τινὸς Σαμίου, ὃς πρῶτος σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρεν. λέγεται δὲ ἡ γλαῦξ χαλκίς.

Γλαῦξ[7] ἵπταται. *Noctua volat.* Noctuæ volatus victoriæ signum habebatur. Et aliud proverbium: *Noctuæ Lauriotica;* quod dicitur de iis, qui magnam pecuniæ vim possident. In Laurio enim loco Atticæ auri metalla erant: & nummos aureos noctuæ imagine signabant. Et aliud proverbium: *Glauci ars;* quod dicitur de iis, qui facile rem aliquam conficiunt: a Glauco quodam Samio, qui primus ferruminationem invenit. Dicitur vero etiam γλαῦξ chalcis.

Γλαφυρόν. ἡδὺ, κοῖλον, βαθὺ, σοφὸν, ἔμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρόν.

Γλαφυρόν. Jucundum, cavum, profundum, sapiens, peritum, accuratum, clarum.

Γλεῦκος. τὸ ἀπεφάλαγμα τῆς σταφυλῆς, πρὶν πατηθῆναι. καὶ ἡ [12]τραγῳδία φησὶ περὶ Αἴαντος·

Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς.

Γλεῦκος. Mustum. Vel liquor ex uvis stillans, antequam calcentur. Et Tragicus de Ajace inquit: *Mors ejus mihi acerbior fuit, quam illis jucunda.*

Γλήναια.[13] ἀξιοθέατα.

Γλήναια. Res spectatu dignæ.

Γλήνη. κόρη ὀφθαλμοῦ. ἡ [14]ὄρη· παρὰ τὸ ὁρᾶν. Γλίνη δὲ, ὁ ῥύπος, παρὰ τὸ ι.

Γλήνη. Pupilla oculi: quasi dicas ὄρη; ab ὁρᾶν, videre. Γλίνη vero per ι, sordes.

Γληχώ. Ἀττικοὶ τὸ ὀρίγανον. οἱ δὲ βληχώ φασι. λέγεται δὲ καὶ γλήχων, γλήχωνος. ἐν τῷ

Γληχώ. Attici genere fœminino sic vocant origanum. Alii vero dicunt βληχώ. Dicitur

1 Τί δ' ἦν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδ.] Hæc leguntur in eadem fabula Aristophanis pag. 731. (491. Ed. Bas. *F.*)

2 Γλάνις. εἶδος ἰχθύος.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Equit.* pag. 347.

3 Γλαῦκας εἰς Ἀθήνας. ἐπὶ τῶν ἀχρ.] Cum hoc loco conferri merentur, quæ habet Scholiasta Aristoph. ad *Aves* pag. 555. 556.

4 Γλαῦκος Καρύστιος. τότε γῆν ἐργ. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, leguntur etiam apud Pausaniam lib. VI. Pag. 380. unde Suidas ea descripsit.

5 Παῖε τὸν ἐπ' ἀρότρου. Apud Pausaniam hodie legitur, ὦ παῖ τὸν ἐπ' ἀρότρου, quod præstat. de im.

6 Ὑποπαιδειότερος. Reginus Pausanias ἐπιπαιδειότερος. Et sic MS. Vatic. Perperam tamen.

7 Γλαῦξ ἵπταται. ἡ πῆσις.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Equit.* pag. 351. Hæc inveniuntur verbis eisdem apud Comicum *Vespis* pag. 508.

Γλαῦξ ἡμῶν πρὶν μαχέσασθαι τρισὶν ἐπέπτατο.

Vide ad eum locum Scholiastam.

8 Γλαῦκες Λαυριωτικαί] Aristophanes *Avibus* pag. 594.

Γαῦκες ὑμᾶς ἅπαντ' ἐπλεύσασιν Λαυριωτικαί.

Huc Suidas respexit.

9 Ἐν Λαυρίῳ] Laurii hujus meminerunt Pausanias principio operis sui; Plutarchus Tom. II. pag. 113. itemque alii scriptores.

10 Γλαύκου τέχνη] Vide Petavium ad Juliani Orat. II. pag. 261.

11 Γλαύκου τινὸς Σαμίου] Hunc Glaucum Herodotus, Athenæus, & Pausanias Chium faciunt, non Samium; quorum potior est auctoritas. Stephanus Byzantius tamen v. Αἰγάλη a Suidæ stat partibus, quippe qui eum Samium quoque perhibet.

12 Ἡ τραγῳδία] Sophocles in *Ajace* pag. 56.

13 Γλήναια] Alii rectius γλήσια, absque diphthongo. Vide Hesychium, Etymologum, & Eustathium.

14 Ἡ ὄρη, παρὰ τὸ ὁρᾶν] Hæc sic scribenda & per parenthesin legenda sunt, οἷον ὄρη. παρὰ τὸ ὁρᾶν. His enim verbis etymologiam vocis κόρη Suidas obiter tradere voluit, ut Portus etiam monuit.

Βλιχωνία βοτάνη. Γλίχων δὲ, ὄνομα κύριον, ἀφ' οὗ.

Γλία. ἡ κόλλα.

Γλίχρον. τὸ λαίμαργον, καὶ ἡδὺ, ἢ κολλῶδες. καὶ Γλίχρος, Φειδωλὸς, σκνιφὸς, πάνυ ῥυπαρός. Ἀλλ' ἐγώ τις ἄρα δυσαπάλλακτος ὢν τοῦτον, καὶ γλίχρως ἔτι εἰχόμην τῆς αὐτῆς ἀληθείας, ἅτε ὡς ἀληθῶς ὄναρ πλουτίζας. † Κατέβη ὀπὸ χωρίων γλίχρων, καὶ μηδ' ἐν εἰρήνῃ τρέφειν ἱκανῶν ὄντων. τετέφη, τροφῆς ἀπανιζόντων. τὸ γλίχρον ἐπὶ δυσχερείας ἔλεγον οἱ Ἀττικοί. [1] Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·

——— Ὦ γλίχρων, ὁρᾷς
Ὡς ᾠκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος.

ἀντὶ τοῦ, ὠ ὀπτυμητά· ᾠδὴ τὸ γλίχεσθαι. πρὸς Ἑρμῆν ὁ λόγος. καὶ αὖθις [2] Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·

--- Ἕλκουσι δ' ὅμως
Γλιχρὸς ἑταῖρα σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια.

καὶ Ἀρριανός· Τὰ ὀπλίσεια γλίχρως τῇ φαλαγγὶ ἐπορίζοντο. ἀντὶ τοῦ Φειδομένως.

Γλίχρος. παπεινός. κόλαξ. [3] Γενοῦ γλίχρος, πρεσβυτῶν, λιπαρῶν τ' Εὐριπίδῃ. καὶ Γλίχρων, ὁ ὀπτυμητής· ᾠδὴ τὸ γλίχεσθαι. καὶ Γλίχρως, ὀλισθηρῶς.

Γλιχραντλογεξεπιλείπω. ὅτι τοῦ γλίχρου καὶ ἀντλογίαν ἔχοντος καὶ ὀπιλείπω σύγκειται· οἷον τοῦ δυναμένου ὀπιλεῖψαι. [4] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οὐδ' ἑλκομένῳ σοὶ [5] πραγμάτιον γλιχραντλογεξεπιλείπιον.

Γλίχεται. γενικῇ. λίαν ἔχεται. ὀπτυμεῖ. καὶ Γλιχόμενος, ὀπτυμῶν. κατ' αἰτιατικὴν δέ. Καὶ ταῦτα ἴσως, ἃ ἐγλίχετο.

Γλουτόν. τὸ σφαίρωμα τῆς κοτύλης.

Γλώνυς. ὄνομα κύριον.

Γλωσσαλγίαν. λαλαγίαν.

Γλῶσσαν [6] μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχεν ἐργάτην.
Νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιὰν, ὁρῶ βροτοῖς
Γλῶσσαν [7] ἀχὶ τἄργ' εἰς πάντ' ἡγεμόνα.

Γλῶσσα ποῖ πορεύῃ; [8] πόλιν ἀνορθώσασα, καὶ πόλιν καθαιρέψασα. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀφ' λόγων ἢ ὠφελούντων, ἢ βλαπτόντων.

etiam Γλήχων, γλήχωνος. Quære in Γλιχωνία βοτάνη. Γλίχων vero, per ι, eſt nomen proprium.

Γλία. Gluten.

Γλίχρον. Guloſum, ſuave, glutinoſum, tenax. Et γλίχρος, parcus, avarus, valde ſordidus. *Ego vero difficulter ab ejuſmodi [ſtudiis] avelli poteram, & tenaciter adhuc veritati huic adhærebam, ut qui in ſomnis vere ditatus eſſem.* † *Deſcendit ex locis ſterilibus, & quæ ne tempore quidem pacis incolas ſuos alere poterant.* Τὸ γλίχρον etiam apud Atticos infelicitatem & miſeriam denotabat. † Ariſtophanes *Pace: Guloſe, vides me non amplius tibi videri ſceleſtiſſimum.* [Τὸ γλίσχρον proprie ſignificat] concupiſcens; a γλίχεσθαι, concupiſcere. His autem verbis [Trygæus] Mercurium alloquitur. Et iterum Ariſtophanes *Pace: Trahunt tamen macie confecti, & rictu diducto renidentes catulorum inſtar.* Et Arrianus: *Res ad victum neceſſarias exercitui parce præbebant.*

Γλίσχος. Humilis. Adulator. [Ariſtophanes:] *Age fias humilis, mendicans, & ſuppliciter orans Euripidem.* Et γλίσχρων, concupiſcens. A γλίχεσθαι, concupiſcere. Et γλίσχρως, lubrice.

Γλιχραντλογεξεπιτρίπτω. Nomen hoc compoſitum eſt ex voce γλίχρον, ἀντλογία, ἐξ, & ἐπίτριπτον, i. e. quod conterere poteſt. Ariſtophanes *Nubibus: Neque in jus rapieris ob damnoſam litem de levi negotio.*

Γλίχεται. Valde optat. Cupit. Genitivo jungitur. Et γλιχόμενος, cupiens. Item, cum accuſativo. *Et hæc erant, quæ concupiſcebat.*

Γλουτόν. Clunes. Nates.

Γλώνυς. Glonys. Nomen proprium.

Γλωσσαλγίαν. Inanem loquacitatem.

Γλῶσσα μὲν ἀργὸν. *Lingua quidem ipſis erat otioſa, at manus ſtrenua. Nunc autem experientia cognoſco, in dictis non factis præcipuum rerum momentum mortalibus poſitum eſſe.*

Γλῶσσα ποῖ πορ. *Lingua quo vadis? Urbem inſtauratura, & urbem everſura.* Proverbium, quod dicitur de illis, qui verbis vel proſunt, vel nocent.

1 Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ] Pag. 636. (440. Ed. Baſ. P.) Notandum autem eſt, duo priora verba fragmenti, quod ſubjungitur, apud Ariſtophanem hodie tribui perſonæ Mercurii, Trygæum alloquentis; cum potius aſſentiar Suidæ, qui ea hic ad Trygæum refert. Secundum eum enim Trygæus, carnes, quas attulerat, Mercurio oſtendens, eum vocat γλίχωνα, quaſi qui vorandi cupidus eſſet & carnium nidori inhiare ſoleret; id quod plus habet joci & ſalis Comici, quam ſi Mercurius Tyrtæum hic appellet. Solebant enim veteres Comici, aliique ſcriptores, Deos mythicos ridere ut γλίχωνας, & carnium, quæ ipſis immolabantur, nidorem avide appetentes; id quod vel ex ipſo Ariſtophane patet, apud quem in *Avibus* pag. 611. Prometheus miſeram conditionem exponens, ad quam Dii ob recens ædificatam avium urbem redacti ſint, inter alia hic ait:

Οὐ γὰρ ἔθ' ἕξει θεῷ ἀνθρώπων ἔτι
Θεσπὶν, ἐδὲ κνίσα μηρίων ἄπο
Ἀνέλθῃ ὡς ἡμᾶς ἀπ' οὐρανοῦ δ' ἔρρουσι.
Ἀλλ' ὥσπερεὶ Θεσμοφοριοῖς νηστεύομεν
Ἄνευ θηλέων.

Id eſt, *Nemo enim hominum ullum ſacrificium Diis amplius offert, neque nidor femorum ex eo tempore ullus ad nos adſcendit: ſed tanquam Theſmophoriis ſacrificiorum expertes jejunamus.* Huc etiam ſpectat inſignis locus apud Lucianum *de Sacrificiis* pag. 185. cujus verba brevitatis gratia hic non deſcribam.

2 Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ] Pag. 655. (451. Ed. Baſ. P.)

3 Γενοῦ γλίχος, πρεσβυτῶν ——— Εὐριπίδῃ] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Acharnenſ.* pag. 393. (280. Ed. Baſ. P.) ex quo pro Εὐριπίδῃ ſcribendum eſt Εὐριπίδου.

4 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 180. (110. Ed. Baſ. P.)

5 Περὶ πραγματίου] Sic recte habent MSS. itemque Ariſtophanes loco laudato. At in prioribus Editt. τὸ περὶ omiſſum eſt, & pro πραγματίου minus recte legitur χρηματίου.

6 Γλῶσσαν μὲν ἀργὸν ——— ἡγεμόνα] Hæc ſunt verba Sophoclis *Philoctete* pag. 381. ut Portus obſervavit.

7 Γλῶσσαν ἀχὶ τἄργ' εἰς π.] Verſus hic apud Sophoclem loco laudato rectius ſic legitur:

Τὴν γλῶσσαν ἀχὶ τἄργα πάντ' ἡγεμόνα.

8 Πόλιν ἀνορθώσασα, καὶ πόλιν καθ.] Hunc locum ex 2 MSS. Pariſ. ſupplevi, quem priores Editt. mutilum ſic exhibent: Γλῶσσα ποῖ πορεύῃ; πόλιν καθαιρέψασα.

Γλώσσαις-

Γλώσαργον ἦθος. ἀντὶ τοῦ ταχὺ καὶ εὐμύλον.

Γλῶσσα ταμεῖα. ἣν ἔσχε Κυρῖνος ὁ σοφιστὴς ὑπὸ βασιλέως.

Γλωσσηματικά.[1] εἶδος ἀμφιλέκτου.

Γλῶσσα[2] σὺ δεινός. ἄνδρα δ' ὑδέν' οἶδ' ἐγὼ
Δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγοι.

οἷον, βουλόμενος εἰπεῖν ὅτι παντὸς δοκεῖν δίκαια λέγειν.

Γλωσσοκόμον. θήκη λειψάνων ξυλίνη. Ὁ δὲ Φῆστος ὁ ἀνθύπατος πέμπεται εἰς Ἀσίαν, ὃς τῷ βασιλικῷ γλῶσσαν ἐπεπίστευτο. ἤκμαζεν ἐπὶ τῶν χρόνων Οὐάλεντος.

Γλῶτται.[3] αὗται μὲν τῶν πλειόνων χυμῶν ὑγραίνουσι· ὑπ' ἐνίων δὲ καὶ ξηροτέρα γίνεται· ὡς μὲν πεπονέσεως καὶ ταρίχου καὶ μυελῶν ἄλλων, καίτοι γευστῶν ὄντων, ξηραίνει· [4]οὐχ' ὡς ἔγχυμα, ἀλλὰ διά τινα ἀπτὰ ποιότητα, οἷον ξηρότητα, [5]ἢ θερμότητα. διὰ γὰρ ὁ ξηρὸς ἄρτος ξηραίνει, ἢ εἰ τύχοι τραγήματα, καὶ τὰ ὅμοια· ἀλλὰ τῷ ξηρὰ εἶναι, ἢ θερμὰ, ἐξικμάζει τινὰ ἐν τῇ γλώττῃ ὑγρότητα. σημεῖον δὲ τοῦ δεῖν τινὰ γλῶτταν δυνάμει μὲν ὑγρὰν εἶναι, ἐνεργείᾳ δὲ ὅτι ὅσοι τινὰ γλῶτταν ἀμέτρως ἢ ξηρὰν ἔχουσιν, ἢ ὑγρὰν, ὅτοι οὐκ ἀναλαμβάνουσι τὰ γευστῶν. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀντιλαμβάνεται ἡ λίαν ὑγρὰ γλῶττα τῶν χυμῶν, διότι ἡ ἐν αὐτῇ ὑγρότης ἔγχυμόν ἐστι, καὶ προσβάλλουσα, γίνεται γλώττης ἁφὴ, αὐτὴ ἑαυτῆς ἀντίληψιν παρέχουσα, καὶ ταύτην οὐκ ἐῶσα ἀναλαβέσθαι τὰ ἔξωθεν. σημεῖον δὲ τούτου, ὅτι οἱ προγευσάμενοι ἄλλου χυμοῦ, καὶ μάλιστα σφοδροτέρου, οὐκέτι τῶν δευτέρων αἰσθάνονται. † Ὅτι [6]ἡ γλῶτταν ἐποίησεν ἡ Φύσις πρὸς δύο ἔργα, ὧν τὸ μὲν εἰς τὸ εἶναι συμβάλλεται τοῖς ἔχουσιν, ὅσῳ ἐστὶν ἡ γεῦσις καὶ κρίσις ἡ περὶ τοὺς χυμούς· τὸ δὲ, εἰς τὸ εὖ εἶναι, οἷον πρὸς τὸ ἀμφιλεκτον. ὅπου καὶ ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς δύο ἐποίησεν ἔργα· τὸ μὲν πρῶτον πρὸς τὸ εἶναι (πρὸς γὰρ τὸ τοῦ ὅτου θερμοῦ καλάψυξιν συμβάλλεται) τὸ δὲ λοιπὸν πρὸς τὸ εὖ εἶναι, οἷον ἀμφιλεκτον.[7] τῆς δὲ, ὅσῳ ἐστὶν ἀναγκαῖον ἔργον τῆς Φύσεως, καὶ ἀμαυσῆς αἴτιον. [8]Φωνῆς ὕλη ὁ ἐκπνεόμενος ἀὴρ· ποιητικὸν δὲ αἴτιον, Φύσις· ὀργανικὸν δὲ, τραχεῖα ἀρτηρία. οἷον γὰρ αὐλός ἐστιν. ἀμέλει οἱ μὲν νέοι εὐφωνότεροί εἰσιν, ὡς λείαν ἔχοντες αὐτοῦ· οἱ δὲ γέροντες κακοφωνότεροι, ὡς τραχεῖαν αὐτοῦ ἔχοντες. τελικὸν δὲ ἡ [9]σημασία. τέλος γὰρ τῷ ζώῳ τῆς φωνῆς, τὸ σημαίνειν δι' αὐτῆς τὰς τῆς ψυχῆς ἀγαθέσεις. τῆς ἀγα-

Γλώσσαργον ἦθος. Dicitur de homine lingua prompto & loquaci.

Γλῶσσα ταμεῖα. Arca ærarii: cujus cura Quirino Sophistæ ab Imperatore commissa erat.

Γλωσσηματικά. Dialecti genus. [Sophocles:] *Lingua promptus es. Neminem vero novi justum, qui semper recte dicat.* Vel, qui semper videri velit justa loqui.

Γλωσσοκόμον. Arca lignea, in qua reliquiæ reponuntur. *Festus vero Proconsul mittitur in Asiam, cujus fidei fiscus regius commissus erat.* Floruit autem Valentis temporibus.

Γλῶττα. Lingua. Hæc a plerisque quidem saporibus humectatur; a nonnullis vero siccior redditur. A pipere enim, & salsamentis, & aliis infinitis, quamvis gustabilia sint, siccatur; non tamen quatenus sapore prædita sunt, sed ob tactilem aliquam qualitatem, cujusmodi est siccitas, vel calor. Neque enim siccus panis siccat, aut etiam bellaria, & similia: sed quia sicca sunt, aut calida, humorem, qui est in lingua, consumunt. Linguam autem oportere facultate quidem humidam esse, non autem actu, inde constat, quod illi, qui linguam nimis siccam aut humidam habent, gustabilia non percipiant. Hac etiam de causa lingua nimis humida sapores non percipit, quia humor, qui linguæ inest, cum sit sapidus, eam primum afficit & attingit, & sic ipse se gustandum præbens, impedit, ne externi sapores a lingua percipiantur. Hujus autem rei argumentum est, quod ii, qui alium saporem prius gustarunt, præsertim vehementiorem, posteriores gustatu percipere non possint. † Natura ad duas functiones linguam fecit; quarum una confert ad esse: gustatus scilicet, & facultas discernendi sapores: alaltera vero ad bene esse; id est, sermo. Sic eadem respirationem quoque ad duos nobis usus dedit: ad esse nimirum, sive ad interni caloris refrigerationem; & bene esse, sive ad sermonem. [Vox enim est materia sermonis:] vocis materia est aer, qui exspiratur: causa efficiens, natura: instrumentalis, aspera arteria, quæ fistulæ similis est. Hanc igitur quia adolescentes læviorem habent, magis vocales sunt: senes vero quia eandem habent asperam, minus clare loquuntur. Finis autem est, eorum, quæ mente cogitamus, significatio. Vox enim animali ideo data est, ut per eam sensa animi declaret

1 Γλωσσηματικά] Priores Editt. habent γλωσσημαντικά: cujus loco scribere malui γλωσσηματικά, quod 2 MSS. Paris. exhibent.

2 Γλῶσσα σὺ δεινός. ἄνδρα σ' οἶδ'.] Duo hi senarii leguntur apud Sophoclem in *Oedip. Colon.* pag. 289. ut Portus monuit. Cæterum, exemplum hoc non pertinet ad vocem Γλωσσηματικά, sed γλῶσσα.

3 Αὗται μὲν τῶν πλειόνων χυμ.——διευτέρων αἰσθάνονται] Hæc omnia descripta sunt ex Joanne Philopono in librum II. Aristot. *de Anima* M. 7.

4 Οὐχ ὡς ἔγχυμα] Legendum est ἐχ ὡς ἐγχύμων, quoniam præcedentia per genitivum efferuntur.

5 Ἢ θερμότης] Hæ duæ voces desiderantur in prioribus Editt. quas ex MSS. Paris. & Philopono revocavi.

6 Ὅτι τὴν γλῶτταν ἐποίησεν ἡ Φύσις——ὅσχασιν δὲ τῆς φωνῆς ὁ φάρυγξ] Hæc paulo aliter leguntur apud eundem Philoponum in Aristot. *de Anima*, M. 1. qui proinde cum hoc loco Suidæ conferendus est.

7 Τῆς δὲ, ὅσῳ ἐστὶν ἀναγκαῖον ἔργον τῆς φύσεως, καὶ ἀμαυσ. αἴτιον] Hæc nec cum iis, quæ præcedunt, nec quæ sequuntur, cohærent, nec apud Philoponum leguntur; unde putem ea temere in textum ab aliquo intrusa esse.

8 Φωνῆς ὕλη ὁ ἐκπν.] Scribe & supple ex Philopono, ἡ μὲν φωνὴ ὕλη τὸ ἀμφιλέκτου· τὸ δὲ φωνῆς ὕλη ὁ ἐκπνεόμενος ἀὴρ &c. Hanc lectionem in versione expressi.

9 Ἡ σημασία] Adde ex Philopono, τῶν νοημάτων.

λέκτω ὕλη μὲν ἡ Φωνὴ· ποιητικὸν δὲ αἴτιον ἡ λογικὴ ψυχή· ὀργανικὰ δὲ, γλῶττα, καὶ ὑπερῷα, καὶ ὀδόντες· τελικὸν δὲ ἡ σημασία τῶν νοημάτων. ὄργανον δὲ τῆς Φωνῆς ὁ φάρυγξ. † Τῶν πτηνῶν ὅσα ἀνθρωπίνην ἔχει τὴν γλῶτταν καὶ τὴν τῶν γενύων ἁφήν τοῖς τῶν ἀνθρώπων, δύνανται μιμεῖσθαι τὴν τύπων ἀφάλεκτον, οἷον κίτται, ψιττακοὶ, καὶ τὰ ὅμοια.

Γλώττῃ πολεμίζων. Οὐκ αὐτῇ τῇ γλώττῃ πολεμῶν, ἀλλὰ τῇ γλώττῃ καθάπερ ὅπλῳ χρώμενος.

Γλωχῖνας. γωνίας. Ὑπὸ [1] τὴν ἔνδον ἀνακλινομένην τῆς θαλάσσης γλωχῖνα ὡς εἰς ὑπόδραν καθορμίσας τὰς ἐπακτίδας ἐνέκρυψε.

Καὶ [2] σὺ τετράγλωχιν μηλοσόε, Μαιάδος Ἑρμᾶ,
Ὅς τε τὸν αἰγιβότην, Πὰν, καλέχῃς σκόπελον.

Γλωττοστροφεῖν. τὴν γλῶτταν στρέφειν, καὶ ποικίλον ἐν τῷ λέγειν καθεστηκέναι. ἢ ἀνατρέφειν τὰ πράγματα, καὶ εὐπορεῖν ἐν τῷ λέγειν. [3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀπὸ γὰρ ὀλεῖμαι, μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν.

Γλοιάζειν. τὸ τῆς ὄμμασιν ὑπομύοντα μυκτηρίζειν.

Γλοιός. [4] τὸ αὐτὸ δηλοῖ τῷ μάθλης. εἴρηται δὲ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις ἐλαίῳ πεπηγότων, ὥστε τὰς ὑπολαμβανομένας διολισθαίνειν πέφυκε. τοιοῦτον ὂν καὶ ὅτου βύσσαν γενέσθαι τὰς τρύπας, ἵν' ὥσπερ διολισθαίνειν καὶ φεύγειν δύνηται τὰς δανειστάς. καὶ μέχρι δεῦρο δὲ τοὺς τῇ γνώμῃ σκάζοντας καὶ μηδὲν χαρίεν φρονοῦντας, καὶ ἄλλα μὲν ἐπαγγελλομένους, ἄλλα δὲ φρονοῦντας καὶ πράττοντας, ἀφ' οὗ τὸ τῆς γνώμης ὀλισθηρὸν καὶ ἄπιστον γλοιοὺς καλοῦμεν. Ἄλλως. ἐπὶ τοῦ μιαροῦ καὶ ῥυπαροῦ καὶ μικρολόγου παραλαμβάνεται. καὶ γὰρ ὁ ῥυπαρὸς ἀφ' οὗ τὴν ἄσκησιν σύνεγγύς πως ἐστὶ τοῦ γλοιοῦ. ἐπὶ δὲ τοῦ ἤθους μεταληφθὲν τὸν μοχθηρὸν δηλοῖ ἢ ὀλισθηρὸν καὶ εὐμετάβολον.

Γλοιώδης. ὁ ῥυπαρός.

Γλυκέρα. ἑταίρα τις.

Γλυκείαν ᾠδήν.

Γλυκεῖ' [5] ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότος. ἐπὶ τῶν ἄνευ μόχθου τὰ ἀλλότρια καρπουμένων.

Γλυκερά. [6] Τρώγων [7] γλυκερὰ, πικρίας ἔξεις τρόπους.

Γλυκίδιον. τὸ γλυκύ. καὶ Γλύκιον, τὸ αὐτό. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ συγκριτικῶς.

Γλυκυδερκής. ἡδὺς ἐν τῷ ὁρᾶν.

Γλυκύθυμος. ἁπαλόψυχος.

Γλυκὺ [8] μέλι καὶ πνιξάτω. Τερπάνδρου ᾄδοντος,

Sermonis autem materia eſt vox: cauſa efficiens, anima rationis particeps: cauſæ inſtrumentales, lingua, palatum, & dentes: finis denique, cogitationum declaratio. Inſtrumentum vero vocis ſunt fauces. † Aves, quæ linguam & mandibulas habent humanis ſimiles, ſermonem hominum imitari poſſunt, ut picæ, pſittaci, & ſimiles.

Γλώττῃ πολεμίζων. Non ſignificat, cum lingua bellum gerens: ſed, lingua ut telo pugnans.

Γλωχῖνας. Angulos. *In maris angulo, interius recedente, naves actuarias velut in inſidiis collocatas occultavit.* [In Epigrammate:] *Et tu quadrate ovium cuſtos, Majæ fili, Mercuri: & tu Pan, ſedem habens in rupe, in qua capræ paſcuntur.*

Γλωττοστροφεῖν. Verſatilem habere linguam, & in dicendo verſutum eſſe. Vel, negotia pervertere, & copia verborum abundare. Ariſtophanes *Nubibus: Pereundum enim eſt mihi, quia linguam verſatilem non habeo.*

Γλοιάζειν. Oculis connivendo aliquem deridere.

Γλοιός. Lubricus. Idem ſignificat ac μάθλης [apud Ariſtoph. *Nubibus.*] Tranſlatio ducta eſt ab oleo balneorum ſpiſſato, quod quia lubricum eſt, manus comprehendentium fallit. Simile igitur ingenium & iſte ſibi optat, ut eludere & effugere fœneratores poſſit. Et ad hunc uſque diem homines ancipiti ingenio levique mente præditos, & aliud quidem verbis præ ſe ferentes, aliud vero cogitantes & agentes, propter lubricum & perfidum animum γλοιοὺς vocamus. Aliter. Γλοιὸς hominem ſordidum & avarum ſignificat. Sordidus enim propter exercitationem affinis eſt τῷ γλοιῷ, i. e. lubrico. Ad animum vero tranſlatum accipitur de homine improbo, levi, & mutabili.

Γλοιώδης. Sordidus.

Γλυκέρα. Glycera. Meretrix quædam.

Γλυκείαν ᾠδήν. Dulce carmen.

Γλυκεῖ' ὀπώρα φύλ. *Dulce pomum cuſtode abſente.* Dicitur de iis, qui ſine labore fruuntur alienis.

Γλυκερά. Dulcia. *Comedens dulcia acerbos habebis mores.*

Γλυκίδιον. Dulce. Et γλύκιον, idem. Interdum tamen ponitur pro comparativo, dulcius.

Γλυκυδερκής. Dulcis aſpectu.

Γλυκύθυμος. Suavi animo præditus.

Γλυκὺ μέλι καὶ πν. *Dulce mel vel ſuffocet.*

1 Ὑπὸ τὴν ἔνδον παραπεπομφότα τ. ἁλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Agathiæ lib. v. pag. 168.

2 Καὶ σὺ τετράγλωχιν μηλ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. 1. cap. 111. Epigr. ultimo, ut Portus etiam monuit.

3 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 171. (102. Ed. Baſ.)

4 Γλοιός. τὸ αὐτὸ δηλοῖ τῷ μάθλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 153. (86. Ed. Baſ. P.)

5 Γλυκεῖ' ὀπώρα φύλακος ἐκλελ.] De ſenſu hujus proverbii vide quæ diſputat Henr. Stephanus in Animadverſ. ad Adagia Eraſmi pag. 33.

6 Τρώγων γλυκ.] Senarius hic onirocriticus, qui in MS. Pariſ. A. deeſt, & in MS. B. ad marginem legitur, ex Aſtrampſycho depromptus eſt.

7 Γλυκερά] Sic in 2 MSS. Pariſ. legitur. At priores Editt. habent γλυκείαν; quod metrum reſpuit.

8 Γλυκὺ μέλι καὶ πν.] Phavorinus paulo aliter: Γλυκὺ ἦπαρ, καὶ πνιξάτω. At Scaliger οἰνοστάφυλι lectionem Suidæ ſequitur.

καὶ

καὶ κεχίωστ☞ πρὸς τὴν ᾠδήν, [1]ἐμβαλών πς εἰς τὸν Φάρυγξ σῦκον ἀπέπνιξε.

Γλυκὺς ἀγκών. ὃ [2]κατ' ἐναντίωσιν ἡ παροιμία, ἀλλὰ βελόμεν☞ εἰπεῖν, ὦ γλυκέα ἤθη. ἔστι δὲ παροιμία, ὡς Ὀπφωνήμενον. ὅτως ἐχρήσαλο Πλάτων ὁ Κωμικὸς ἐν τῇ Φάωνι. Γέρων δ' αὐτῇ ὑποκείμη ἐρῶν αὐληλείδ☞· Ὦ χρυσῆν ἀνάθημα· ὦ τοῖσιν ἐμοῖς τρυφεροῖσι τρόποις· ὦ γλυκὺς ἀγκών. ὡς εἴπς λέγοι, ὦ γλυκὺς πῆχυς.

Γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμ☞. ἐπὶ τῶ ὑπὸ ἀπειρίας πρὸς τὰ ὀπικίνδυνα προθυμουμένων.

Γλυκυσίδη.[3] ἥπις καὶ Παιονία καλεῖται. ἔστι δὲ ῥίζα Φαρμακὸς, ἔχ' ἰατρὸς χαλασική. † Τὸ γλυκὺ ὕδως τῦ ἁλμυρῦ ψυχρότερον.

Γλυπτόν. πρὸς τῇ Δαβὶδ τὸ εἴδωλον.

Γλυφεῖον. ὅπ τῦ γλύφω.

Γλυφίδας. τὰς χηλὰς τῆς ἀκίδ☞, αἷς τὴν νευρὴν προσάγομεν. πρὸς τὸ ἐγγεγλύφθαι, ὅ ἐστι κεκοιλάνθαι.

Γναθαινία. ὄνομα κύριον. καὶ Γναθαίνι☞, ὄνομα κύριον.

Γνάθης.

---Ἀλλ'[4] ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθέναι,
Ὅπερ ποτὲ φεύγων ἔπαθε καὶ Θουκυδίδης·
Ἀποπληκτ☞ ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους.

Γναθωνίδης. παιγνυμικόν.

Γναῖ☞. ὕπατ☞ Ῥωμαίων. καὶ ἔστιν ὁ τῇ Γάλλ☞.

Γναμπτή.[5] ἡ καμπή.

Γνάφαλοι.[6] Ἔδοξέ πς ὁ τῇ τύλῃ πυρὸς ἔχειν ἀντὶ γναφάλων, καὶ παιδάριον ἐγέννησεν ἄῤῥεν. πίλων[7] τὸ ὑπὸ γνάθοις κειμένων.

Γναφεύς.[8] κοινῶς μὲν τῦ γ. Ἀτικῶς δὲ μετὰ τῦ κ. Κνάφ☞ δέ ἐστιν ἀκανθῶδές τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. πρὸς τὸ κνῶ, ὅ ἐστι ξύω· καὶ ὅπ τύτυ κναφεύς.

Γνάμις. τὸ[9] αὐτό. [10]πρὸς τὸ γανὸν, ὅ ἐστι λαμπρόν.

Γνόφ☞. σκότ☞[11] βαθύ.

Γνόντες. γνωρίσαντες.

Terpandro canente, & ad cantum hiante, quidam ſicu in ejus fauces injecta ipſum ſuffocavit.

Γλυκὺς ἀγκών. Dulcis cubitus. Proverbium hoc non eſt dictum per antiphraſin: ſed ſenſus eſt, *o dulces mores*. Cum exclamatione enim effertur. Sic proverbio hoc uſus eſt Plato Comicus in fabula *Phaone*, in qua ſenem introducit, qui tibicinam amans ſic inquit: *O aurea corona! O dulces mores! O dulcis cubitus!*

Γλυκὺς ἀπείρῳ πόλ. *Dulce bellum inexperto.* Dicitur de iis, qui pericula non experti, prompte & alacriter ſe iis offerunt.

Γλυκυσίδη. Glycyſide, quæ etiam Pæonia vocatur, eſt radix medica, quæ ſecundum Medicos vim habet laxandi. † Dulcis aqua frigidior eſt quam ſalſa.

Γλυπτόν. Sic apud Davidem vocatur idolum.

Γλυφεῖον. Scalprum. A γλύφω, ſcalpo.

Γλυφίδας. Sagittæ crenas, quibus nervum admovemus. Ab ἐγγεγλύφθαι, i. e. excavatum eſſe.

Γναθαινία. Gnathænia. Nomen proprium. Et Gnathænius, itidem nomen proprium.

Γνάθης. Maxillas. Buccas. [Ariſtophanes:] *At idem malum ipſi accidiſſe videtur, quod olim exulanti accidit Thucydidi: cujus buccas ſubitus ſtupor invaſit.*

Γναθωνίδης. Patronymicũ. [Gnathonis filius.]

Γναῖ☞. Cnejus, Conſul Romanorum. Vide in v. Γάλλ☞.

Γναμπτή. Flexilis. Flexa. Curva.

Γνάφαλοι. Tomentum, quo culcitræ farciuntur. *Viſus eſt ſibi quidam in culcitra triticum pro tomento habere, & maſculum genuit.*

Γναφεύς. Fullo. Communiter quidem per γ ſcribitur: Attice vero per κ, κναφεύς. Κνάφ☞ vero eſt quoddam ſpinæ genus, quo veſtes poliuntur. A κνῶ igitur, quod ſignificat rado, polio, fit κναφεύς.

Γνάμις. Actio fullonis, veſtes polientis. A γανὸν, quod ſplendidum ſignificat.

Γνόφ☞. Profunda caligo.

Γνόντες. Qui cognoverunt.

1 Ἐμβαλών πς εἰς τὸν φάρυγξα σῦκον ἀπ.] Hoc mortis genere exſtinctum eſſe Terpandrum teſtatur etiam Epigramma Tryphonis Anthol. lib. 1. cap. xxxvii. pag. 77. ubi tamen Τέρπις legitur pro Τέρπανδρ☞.

2 Οὐ κατ' ἐναντίωσιν] Κατ' ἐναντίωσιν tamen, vel κατ' ἀντίφρασιν proverbium hoc dictum eſſe volunt Zenobius; auctor anonymus Vaticanæ Appendicis; Heſychius, & Euſtathius ad Il. K. pag. 791. quos vide.

3 Γλυκυσίδη. ἥπις ἡ Παιονία καλ.] Vide Paulum Æginetam lib. vii. pag. 234. qui herbam hanc plenius deſcribit.

4 Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπ.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Veſpis* pag. 498. (344. Ed. Baſ. P.)

5 Γναμπτή] Sic habent 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. γναπτή.

6 Ἔδοξέ πς ἐν τῇ τύλῃ——ἄῤῥεν] Hæc ſunt verba Artemidori lib. v. pag. 254. ut Pearſonius obſervavit.

7 Πίλων τὸ ὑπὸ γνάθοις κειμ.] Verba hæc litura digna ſunt, quoniam nec cum præcedentibus cohærent, nec apud Artemidorum loco laudato leguntur.

8 Γναφεύς. κοινῶς μὲν τ γ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 17. Vide etiam infra v. Κναφεύς, & Heſych. v. Ἐπικνάφων.

9 Τὸ αὐτό] Duæ hæ voces delendæ ſunt, tanquam ſupervacaneæ, & ab hoc loco alienæ. Non enim τὸ γνάμις idem ſignificat quod præcedens γναφεύς; ſed actionem fullonis, veſtes polientis.

10 Παρὰ τὸ γανὸν, ὅ ἐστι λαμπρόν] Hæc etymologia inepta eſt, quam Suidas mutuatus eſt a Scholiaſta Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 17.

11 Σκότος βαθύ] In prioribus Editt. poſt vocem βαθύ hæc adduntur: Σωνίφεια. ἡ ὁ ζοφώδης ἀήρ. παρὰ τὸ κενὸν φάος εἶναι· κνόφ☞, κ γνόφ☞. Sed MSS. Pariſ. eadem ignorant: unde colligo, ea a librariis ex Etymologo huc tranſlata eſſe.

Γνῶθι σαυτόν. Ἀπόφθεγμα Χίλωνος. πάτταλος δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ ὃ εἰσι κομπαζόντων.

Γνῶθι σαυτόν· καὶ, Τὸ νόμισμα ἄδηλον χάραγμα. ἄδηλα γράμματα Πυθικά. τουτέστι, τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπερόρα, καὶ ἄδηλα ποίει μὴ τιμῶ ἀλήθειαν, ἀλλὰ τὸ νόμισμα.

Γνάμα.[2] ὀλίγον ἐξωτέρω τῆς στρατηγίδος σκηνῆς χωρίον πάσσαρ ἀφεστὼς ἀπεδέδεικτο, ὃ δὴ γνάμα προσηγορεύετο. Ἐκεῖσε δὲ αἱ πρεσβεῖαι, καὶ αἱ ἀγγελίαι, καὶ ὅλα ἐγίνοντο. Γνάμας ἔλεγον, ᾗ τὰς δημηγορίας.

——— Ἀπὸ[3] τοῦ νῦν
Ἐν τῷ δήμῳ γνάμας ἥδεῖς νικήσῃ πλείονας, ἢ σύ.

Γνωμαλεύων. Ἀφανίζων. Ἀφανῶς καὶ ἀκριβῶς. ἢ Γνωμαλεύω, τὸ βουλεύομαι. Ἕτερα ἀφαλεγόμενοι, ἕτερα γνωμαλεύουσι.

Γνώμη. ἡ συνείδησις.

Γνώμη. σκέμμα. τινά τις ἀφάτησις. καὶ Γνώμων, ὁ σωστός. λέγεται δὲ καὶ γνώμων κανόνιόν τι μηχανικόν. καὶ δή καί τι σχῆμα γεωμετρικόν· καὶ διοπτικοῦ ὀργάνου μέρος, καὶ δὴ καὶ ἀστρονομικοῦ. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν τοῖς γνωμονικοῖς ὀργάνοις μάλιστα λαμβανόμενον.

Γνώμη. ἡ βουλή, καὶ ἡ προαίρεσις. Ὅλῳ θεία μὲν ἡ γνώμη προῆκται, εἰς Θεὸς δὲ ἡ μεταχώρησις. Ἀρριανός. Γνώμη ᾗ τὸ σκέμμα. [4] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Πρώην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφηρέθην
Ὑπ' ἀσκαλαβώτου.

καὶ τινὰ δημηγορίαν ὁ αὐτός.

Γνώμη. Οὐδὲν[5] δικαίωμα τοῦ ὅπλων ἰσχυρότερον. πᾶς γὰρ ὁ δυνάμει προέχων, δικαιότερα ἀεὶ καὶ λέγειν καὶ πράττειν δοκεῖ.

Γνώμην ἐμήν. ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην καὶ οἴησιν.

Γνώμη. ὡδὶ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ· Γνώμας[6] βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς ἐπ' ὄμμασι. χαρὰν φησι τὴν ἐπὶ τῷ δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας ἀνηρῆσθαι. ταύτης οὖν τῆς χαρᾶς ἀπεῖρξα, δυσφόρους γνώμας ἐμβαλοῦσα τοῖς ὄμμασιν. Οὐκ ἔκλεψά φησι τὴν ὄψιν, ὥστε μὴ ὁρᾶν· ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ δύσφορον γνώμην ἐπέβαλον, ὡς οἴεσθαι ἰδεῖν τὰ μὴ ὄντα. τοῦτο δὲ οὐ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἁμάρτημα, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τῆς ἀφροσύνης.

Γνώμην ἐμοί. ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

Γνωμίδιον. τὸ μικρὸν ἐνθύμημα.

Γνωμοδοτῶ. γνώμην δίδωμι.

Γνωμολυπικῶς. γνωμολογικῶς.

Γνῶθι σαυτόν. *Nosce te ipsum.* Apophthegma Chilonis; quod dicitur in eos, qui plus æquo se jactant.

Γνῶθι σαυτόν. *Nosce te ipsum.* Et, *Nomisma adulterum.* Præcepta Pythica. Id est, opinionem vulgi contemne, & non veritatem, sed nomisma adulterum.

Γνάμα. Locus quidam [in castris,] haud procul a prætorio distans, & fori usum præbens, γνάμα vocabatur. Illic & legati & nuntii audiebantur, omniaque [negotia publica] expediebantur. Γνάμας etiam vocant conciones. [Aristophanes:] *Ab hoc tempore nemo pluribus concionibus vincet.*

Γνωματεύων. Dijudicans. Accurate dignoscens. Discernens. Vel γνωμαλεύω, consulto, delibero. *Aliud loquuntur, & aliud sentiunt.*

Γνώμη. Conscientia.

Γνώμη. Consideratio. Quædam animi affectio. Et γνώμων, prudens, peritus. Dicitur etiam γνώμων regula quædam mechanica, sive norma. Item figura geometrica, & dioptrici astronomicique instrumenti pars. Sic etiam vocatur stylus in instrumentis gnomonicis.

Γνώμη. Consilium. Sententia. Mens. *Qui vivens mente erat divina, [mortuus] vero ad Deos migravit.* Arrianus. Γνώμη etiam significat rem aliquam, quam animo meditamur. Aristophanes *Nubibus: Nuper etiam me turbavit stellio, cum rem magni momenti animo meditarer.* Idem etiam γνώμην vocat concionem.

Γνώμη. Sententia. *Nullum jus armis potentius est. Quisquis enim potentia præstat, & dicere & facere justiora semper videtur.*

Γνώμην ἐμήν. Secundum meam sententiam & opinionem.

Γνώμη. Sententia. Sophocles *Ajace flagellifero: Ego vero crudele ejus gaudium irritum reddidi, falsa rerum specie oculis ejus objecta.* Gaudium illud dicit, quod Ajax ex imaginaria cæde Græcorum conceperat. Hujus igitur gaudii fructu eum privavi, [inquit Minerva,] efficiens, ut ob mentis insaniam falsa rerum species oculis ejus obversaretur. Non, inquit, visum ipsi ademi, ita ut nihil prorsus cerneret; sed mentem insania affeci, ita ut putaret se videre ea, quæ non videbat. Id autem non tam oculorum vitium est, quam mentis.

Γνώμην ἐμοί. Ut mihi videtur.

Γνωμίδιον. Sententiola. Sententia brevis.

Γνωμοδοτῶ. Consilium do.

Γνωμολυπικῶς. Gnomologice.

1 Γνῶθι σαυτόν· ᾗ, Τὸ νόμισμα παρ.] Vide Julianum Orat. VII. pag. 394. Paulum Leop. *Emendat.* lib. XVII. cap. XV. & Menagium ad Laertium *Diogene*, Segm. XX.

2 Γνάμα. ὀλίγον ἐξωτ.] Vide quæ de hoc loco disputat Salmasius ad Solinum pag. 472. qui ex Hygino ostendit, pro γνάμα hic scribi debere χάμα.

3 Ἀπὸ δ' νῦν ἐν τῷ δήμῳ γν.] Hæc sunt verba Aristophanis *Nubibus*, pag. 152. (85. Ed. Bas. P.) Apud Aristophanem tamen pes hodie redundat, quippe apud quem versus hic ita legitur:

Ἐν τῷ δήμῳ γνώμας μεγάλας ἥδεῖς νικήσῃ πλείονας ἢ σύ.

Delendum est τὸ μεγάλας, ut versui modulus constet.

4 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 132. (68. Ed. Bas. P.)

5 Οὐδὲν δικαίωμα τοῦ ὅπλων ἰσχ.] Quid hoc fragmentum ad vocem γνώμη?

6 Γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χ.] Locus hic est mutilus & turbatus, qui apud Sophoclem in *Ajace* pag. 4. rectius sic legitur:

Ἐγὼ σφ' ἀπέιρξα, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι
Γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς.

Γνάμων.[1] τὸ ἐν τοῖς ἡλιοσκοπίοις πηγνύμενον· ὃν ὡς ἐφεῦρεν Ἀναξίμανδρος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῆς σκιοθήρου.

Γνώμονα[2] ἔλεγον τὸν βαλλόμενον ὀδόντα τῷ ὄνῳ, δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐξήταζον. τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κατηρτυκότα ἔλεγον.

Γνωρίζω. δηλοῖ. αἰτιατικῇ δὲ· Ἵνα μήτε ἄλλο ἢ ἐξ ὧν εὐεργετῇ γνωρίσῃς Θεόν.

Γνωρίζω. γινώσκω. ἱστορῶ. Εἰ γὰρ ἐγώ σοι νῦν αὐτὸν γνωρίζω, πέπονθα τὸ τῆς παροιμίας, τὸν σὸν ὄναρ σοι διηγούμενος.

Γνώριμοι. Φοιτηταί. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος γνωρίμους ἔσχε πλείους ἢ ἑξακοσίους.

Γνώσῃ[3] δὲ τοὺς τούτων τε καὶ ἡμῶν μαθητάς. τούτων μὲν Φορμίσιος, Μεγαίνετος δ' ὁ Μάννης. δῆλον ἐνόμασε.

Γνῶσις. ὅτε πάντων ἡ γνῶσις ἢ ὁμοιότητί τινι καὶ ταυτότητι γίνεται· ἢ ἀνομοιότητι καὶ ἑτερότητι. τὸ γὰρ λευκὸν καὶ τῇ τοῦ λευκοῦ προσβολῇ γνωρίζομεν, διότι ὅμοιον· καὶ τῇ τοῦ μέλανος. τὸ γὰρ ἐναντίον τοῦ μέλανι λευκόν. καὶ τινὲς γε Φύσιν τοῦ ταυτοῦ καὶ τοῦ ἑτέρου ἐν τῇ συζυγίᾳ ταύτῃ μεμίχθαι φασί.

Γνῶσις.[4] ἀντὶ τοῦ κρίσις· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος.

Γνῶσις.[5] Ἀρριανὸς ἐν Παρθικοῖς περὶ Πάρθου Μαρσίρου. Οὐχὶ Ἀξιδάρου εἶναι, ἀλλὰ τινὰ ἑαυτοῦ γνῶσιν. ἀρᾶται δὲ παραβαίνων τὰ ξυγκείμενα, ἔτυχε τῆς δίκης. ἀντὶ τοῦ τὴν αἰτίαν, τὴν ἁμαρτίαν.

Γνωσιμαχῆσαι. αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ μεταγνῶναι, μεταγνῶναι τὸ δίκαιον καὶ πρέπον. ἢ[6] τὸ γνῶναι τινὰ ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, καὶ τὴν ἐναντίων τινὰ ἰσχύν. Οὐκοῦν οἱ πλεῖστοι ἐγνωσιμάχησαν, καὶ μεταβάλλονται. Ἀρριανός· Εἴ[7] ποτε Χοσρόης γνωσιμαχήσας, ἐπιθυσεται τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίων ξὺν δίκῃ ἀξιωθεῖσι.

Γνωτοί. Φίλοι.

Γνωτός. ἀδελφός. καὶ Γνωτοί, ἀδελφοί. ἐν[8] Ἐπιγράμματι·

Γνωτῶν τριταλίων ἐκ τριταλίης λίνα θήρης
Δέχνυσο Πάν. ————————
Ὦ[9] φίλ' Οἰδίπους, γνωτὰ κἀκ ἀγνωτά μοι
Προσήλθεθ' ἱμείρουσι. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
Νοσεῖτε πάντες· καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
Οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅς τις ἐξίσου νοσεῖ.

Γνώμων. Sic vocatur ſtilus, qui in ſolariis figitur. Hunc invenit Anaximander, & in horologiis ſciothericis erexit.

Γνώμονα. Sic vocabant dentem, cujus indicio ætatem aſini aliorumque animalium cognoſcebant. Eundem quoque κατηρτυκότα appellabant.

Γνωρίζω. Dativo [junctum ſignificat, notum facio, declaro.] Accuſativo vero, [cognoſco.] *Ut Deum ex nulla alia re cognoſcas, quam ex beneficiis, quibus afficit homines.*

Γνωρίζω. Cognoſco. Viſo. Luſtro. [Item, indico, notum facio.] *Si enim eum tibi notum facere coner, id accidet mihi, quod proverbio dicitur, ut tuum tibi ſomnium narrem.*

Γνώριμοι. Diſcipuli. Pythagoras Samius diſcipulos habuit plures quam ſexcentos.

Γνώσῃ δὲ τοὺς τ. *Cognoſces vero etiam utriuſque noſtrum diſcipulos. Hujus quidem Phormiſius & Megænetus ſervus.* Hæc autem ſunt ſervorum nomina.

Γνῶσις. Cognitio. Res omnes cognoſcuntur vel ex ſimilitudine, &, ſi ita loqui liceat, identitate; vel ex diſſimilitudine & diverſitate. Album enim ex albi collatione cognoſcimus, quia utrumque eſt ſimile: vel ex collatione nigri. Album enim eſt nigro contrarium.

Γνῶσις. Pro κρίσις, judicium. Sic Demoſthenes in oratione contra Ariſtogitonem.

Γνῶσις. Arrianus in Parthicis de Partho Marſiro inquit: *Hanc non eſſe Axidari, ſed ſuam ſententiam. Is autem, cum primus pactis non ſtetiſſet, debitas pœnas luit.*

Γνωσιμαχῆσαι. Cum accuſativo. Pœnitentia duci. Mutata ſententia ſequi id, quod juſtum eſt & decet. Vel ſuam infirmitatem & hoſtium potentiam agnoſcere. *Quamobrem plerique agnita virium ſuarum imbecillitate, ſententiam mutarunt.* Arrianus: *Si forte Choſroes agnita virium ſuarum imbecillitate, juſtis Romanorum poſtulatis cedere vellet.*

Γνωτοί. Amici.

Γνωτός. Frater. Et γνωτοί, fratres. In Epigrammate: *Trium fratrum ex triplici venatione retia, Pan, accipe.* [Et γνωτὰ, nota. Sophocles:] *O miſerandi filii, quid petentes ad me acceſſeritis haud ignoro. Scio enim vos omnes morbo laborare. Et quamvis miſeri ſitis, nemo tamen veſtrum eſt, qui æque miſer ſit ac ego. Dolor enim veſter ad unum tantum & ſingulos veſtrum, non ad alium quenquam*

1 Γνώμων. τὸ ἐν τοῖς ἡλιοσ.] Eadem repetuntur infra v. Ἡλιοσκόπιον, ubi vide quæ diximus.

2 Γνώμονα ἔλεγον τ. βαλλ.] Vide quæ notavimus ſupra ad v. Ἀπολήπτωρ.

3 Γνώσῃ δὲ τοὺς τούτε π. καὶ ἡμῶν μαθητάς] Locus hic apud Ariſtoph. *Ranis* pag. 257. (168. Ed. Baſ. P.) rectius ſic legitur:

Γνώσῃ δὲ τοὺς τούτε γε καὶ ἡμῶν γ' ἑκατέρου μαθητάς.
Τούτου μὲν ὧν Φορμίσιος, Μεγαίνετός θ' ὁ μάννης.

4 Γνῶσις. ἀντὶ τοῦ κρίσις· ὡς Δημ.] Ex Harpocratione.

5 Ἀρριανὸς ἐν Παρθικοῖς περὶ Πάρθου Μαρσ.] Locus hic eſt obſcurus, & procul dubio mutilus; qui quomodo integritati ſuæ reſtituendus ſit, conſtare nobis poſſet, ſi hodie Arriani *Parthica* exſtarent.

6 Ἢ τὸ γνῶναι τινὰ ἑαυτοῦ ἀσθ.] Simili ſenſu vocem hanc exponit Enarrator Comici ad *Aves* pag. 567. Γνωσιμαχῆσαι ἐπὶ τοῦ γνόντα ὅτι πρὸς κρείττονας αὐτῷ ἡ μάχη, ἡσυχάσαι.

7 Εἴ ποτε Χοσρόης γνωσιμαχήσας τάδε.] Fragmentum hoc auctius legitur ſupra v. Ἀπίρασον.

8 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. 2. ut Portus obſervavit.

9 Ὦ φίλ' Οἰδίπους, γνωτὰ κἀκ ἀγν.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Sophoclis *Oedip. Tyran.* pag. 161. ut Portus monuit. Apud Sophoclem tamen primus verſus ita legitur Ὦ [illegible] γνωτοί, γνωτὰ &c. Sic & apud Suidam ſcribendum eſt.

Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται
Μόνον κατ' αὐτὸν, κἀδὲν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
Ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει.

Γνύξ. ἐπὶ γόνατα.

Γνύξ. Genibus flexis.

Γνύξ. Ἀνάχαρσις υἱὸς τοῦ Γνύξ, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος.

Γνύξ. Anacharsis fuit Gnyri filius, ex matre Græca vero natus.

Γόγγρος. εἶδος ἰχθύος, ὃς ἐσθίει τοὺς πολυπόδων τοὺς πλοκάμους.

Γόγγρος. Congrus, genus piscis, qui polypodum cirros comedit.

Γογγύλιον. στρογγύλον. καὶ Γογγυλίζειν, ἀντὶ τοῦ μεταστρέφειν. Ἀριστοφάνης·

Ὥσπερ γυναικὶ γογγύλιν μεμαγμένην.

αἱ γὰρ γυναῖκες, ἵνα μὴ δοκῶσιν πολυφάγοι εἶναι, ὀλιγοφαγίας δόξαν ἐμφαίνουσι, στρογγύλας ποιοῦσαι τὰς μάζας.

Γοδολίας. ὄνομα κύριον. καὶ μηνός.

Γογγύλιον. Rotundum. Teres. Et Γογγυλίζειν, convertere. [Et γογγύλη.] Aristophanes: *Velut subactam mulieri massam rotundam* [*apponere solent.*] Mulieres enim, ne videantur edaciores esse, massas rotundas faciunt, & sic opinionem aliis præbent, se parum edere.

Γοδολίας. Godolias. Nomen proprium. Item nomen mensis.

Γοερόν. θρηνῶδες. λυπηρόν. κατανυκτικόν. Καὶ γοερὸς γόος.

Γοερόν. Luctuosum. Triste. Animum vellicans. *Et tristis luctus.*

Γόης, γόητος. κόλαξ. ἀπατεώνης. πλάνος. ἀπαλεών.

Γόης. Assentator. Ardelio. Præstigiator. Impostor.

Γοητεία, μαγεία, καὶ Φαρμακεία διαφέρει· ἅτερ ἐφεῦρον Μῆδοι καὶ Πέρσαι. Μαγεία μὲν ἔστιν ἐπίκλησις δαιμόνων ἀγαθοποιῶν δῆθεν, πρὸς ἀγαθοῦ τινος σύστασιν· ἅτερ τὰ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως θεσπίσματα. Γοητεία δὲ ἐπὶ τοῦ ἀνάγειν νεκροὺς δι' ἐπικλήσεως. ὅθεν εἴρηται ἀπὸ τοῦ γόων καὶ τοῦ θρήνων, τοῦ περὶ τοὺς τάφους γινομένων. Φαρμακεία δὲ, ὅταν διά τινος σκευασίας θανατηφόρου πρὸς φίλτρον δοθῇ τινι διά τομαί. Μαγεία δὲ καὶ ἀστρολογία ἀπὸ Μαγουσαίων ἤρξαντο. οἱ γάρ τοι Πέρσαι Μαγὼν ὑπὸ τοῦ ἐγχωρίων ὀνομάζονται. καὶ Μαγουσαῖοι, οἱ αὐτοί.

Γοητεία, μαγεία, & Φαρμακεία, differunt: quæ tria Medi & Persæ invenerunt. Μαγεία enim est evocatio dæmonum beneficorum, boni alicujus efficiendi causa: qualia sunt Apollonii Tyanensis præcepta & oracula. Γοητεία vero est, per quam animæ defunctorum ab inferis evocantur. Hinc dicta est ἀπὸ τῶν γόων, i. e. a lamentis & ejulatibus, qui circa sepulcra audiuntur. Φαρμακεία vero dicitur veneficium, quo alicui pharmaca letalia, vel philtra præbentur. Magia vero & astrologia a Magusæis [i. e. Persis,] orta est. Persæ enim ab indigenis Magog vocantur. Et Magusæi sunt iidem.

Γολγοθά. τόπος.

Γολγοθά. Golgotha. Locus sic vocatus.

Γολιάθης. ὃς ἦν Παλαιστῖνος τοῦ ἀνὴρ παμμεγεθέστατος, πηχῶν πεντέρων καὶ σπιθαμῆς, ὅπλα τῇ φύσει τοῦ σώματος ἀναλογοῦντα πεπειμένος. ὁ αὐτὸς Γολιὰθ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ.

Γολιάθης. Goliathes. Hic fuit Palæstinus, maxima corporis statura præditus, quatuor cubitorum & spithamæ longitudinem implens, & arma corporis proceritati respondentia gestans. Idem Hebraica lingua Goliath vocatur.

Γολόη. ὄνομα τόπου.

Γολόη. Nomen loci.

Γολόσσης. ὁ Νομάδων βασιλεύς. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀσδρούβας.

Γολόσσης. Gulussa, Numidarum Rex. De eo vide in v. Ἀσδρούβας.

Γομόρ. εἶδος μέτρου Ἑβραϊκοῦ.

Γομόρ. Genus mensuræ Hebraicæ.

Γόμορρα. τόπος τοῦ Σοδόμων.

Γόμορρα. Gomora. Locus prope Sodoma.

Γομφιασμός. ὁ συγκλασμός.

Γομφιασμός. Confractio [dentium.]

Γομφίους ὀδόντας. κλειδώσεις. καὶ Γομφιόδοπα

Γομφίους. Dentes molares. Septum dentium.

1 Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 626. (435. Ed. Bas. *P.*) ubi vide Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

2 Μηνός] In MSS. Paris. in casu recto legitur μὴν.

3 Γοερὸς γόος] Sic legitur in 2 MSS. Paris. itemque in alio quodam Cod. MS. quo Pearsonius usus est. At priores Edit. corrupte exhibent γοερὸς μόνος. Forte respexit Grammaticus noster ad Homerum Il. Ω. v. 524. ubi legitur κεχαροῦ γόοιο.

4 Γοητεία, καὶ μαγεία, καὶ Φαρμ. διαφ.] Huc spectant verba Nicephori ad Synesium *de Insomn.* p. 363. Ἄλλο ἐστὶ γοητεία, καὶ ἄλλο μαγεία, καὶ ἄλλο φαρμακεία. Γοητεία μὲν γάρ ἐστιν ἡ λύσις τῶν σύνδεσμων καὶ ἀκαθάρτων καὶ κακοποιῶν δαιμόνων ἐστὶν ἐς ἀσθοκαλαμβήν. ἔχει δὲ καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν γόων, ὡς θρήνων ἄξια πεφάπτουσα. Μαγεία δὲ ἐστὶν ἡ ἀπὸ τῶν μέσων δαιμόνων, αὔλων τε καὶ σύνδεσμων συνεργοῦσα. Φαρμακεία δὲ, ἡ ἀπὸ βρώσεως ἢ πόσεως.

5 Γολγοθά. τόπος] Locus hic ex historia passionis Dominicæ satis notus est.

6 Τόπος τῶν Σοδόμων] Legendum est procul dubio τόπος τις ἐγγὺς τῶν Σοδόμων.

7 Γομφίους ὀδόντας. κλειδ.] Potius legerim, Γόμφους. ὀδόντας γομφίους. κλειδώσεις.

8 Γομφιόδοπα χαλινά, ὦ Ἐπιχ.] Locus hic depromptus est ex Epigrammate inedito, quod ex Cod. MS. integrum hic cum Lectore communicabo. Μακκίς.

Γομφιόδοπα χαλινὰ, καὶ ἀμφίστομον ὑπείκτην
Κημὸν, τὸ χρύσεον σφίγκτηρ' εὐρραφέα,
Τῶν τ' ἐπιπλήκτειραν ἀπορρύτοιο διωγμοῦ
Μάστιγα, σκαιῶν δῆγμά τ' ἐπιψαλίδι,

χαλινὰ

χαλινὰ, ἐν ἐπιγράμματι· τὰ εἰς τὰς γομφίους κλυπτήνια· τιτέσι, τὰς σιαγόνας.

Γομφίους. τοὺς προσθίους ὀδόντας. Ὁ δ' ὠχριάσας, γομφίους τε συγκρούσας, μή μοι χαρίζου φησί.

Γομφοπαγῆ· ῥήματα. ἀντὶ τοῦ ἀκριβέστατα. πολυσύνθετα. περὶ Αἰσχύλου Ἀριστοφάνης.

Γόμφοι. μύλοι. σφῆνες. δεσμά. ἄρθρα. σύνδεσμοι ὀδόντων.

Γόνατον.[2] Καὶ [3]κάλαμοι ἐνέκειντο ἐν τοῖς κρατῆρσιν οὐκ ἔχοντες γόνατα.

Γονεῦσιν ἀπειθεῖς. τοὺς καὶ μέχρι γονέων ἀγνώμονας φησὶ τοῦ Ἀποστόλου.

Γονεία. ἡ γέννησις.

Γονορρύης. ὁ νοσῶν. ᾧ ἡ γονὴ ἐκφέρεται ἀκουσίως, καὶ ἐκρέει.

Γονυκλινής. ἐπὶ γόνυ πεσών. Τιμοῦ τε γυναῖκα τοῦ βαρβάρου γονυκλινὴς ὢν ἐτεράπευσεν.

Γόνυ κνήμης ἔγγιον. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον ἑτέρων ἀγαπώντων. ἔνιοι δὲ ἐπὶ τῶν ὀφειλόντων παρέχειν τοῖς προσήκουσιν. ἐπεὶ ἐγγύτερον τὸ γόνυ.

aliquod præstare potius tenentur, [quam aliis.] Γονύων. γονάτων. Ξενοφῶν· Ἦσαν δὲ καὶ κάλαμοι, γόνατα οὐκ ἔχοντες.

Γονυπετῆσαι. αἰτιατικῇ. προσκυνῆσαι.

Γόον. θρηνῶν.

Γόργυρα. τόπος τις.

Γοργίας,[4] Χαρμαντίδου, Λεοντῖνος, ῥήτωρ, μαθητὴς Ἐμπεδοκλέους, διδάσκαλος Πώλου Ἀκραγαντίνου, καὶ Περικλέους, καὶ Ἰσοκράτους, καὶ Ἀλκιδάμαντος τοῦ [5]Ἐλάτου· ὃς αὐτῷ καὶ τιμῇ σχολῇ διεδέξατο· ἀδελφὸς δὲ ἦν τοῦ ἰατροῦ Ἡροδίκου. Πορφύριος δὲ αὐτὸν ἐπὶ τῆς π' Ὀλυμπιάδος φήσιν· ἀλλὰ χρὴ νοεῖν πρεσβύτερον αὐτὸν εἶναι. Οὗτος πρῶτος τῷ ῥητορικῷ εἴδει τῆς παιδείας δύναμίν τε φαντικὴν καὶ τέχνην ἔδωκε, τροπάς τε, καὶ μεταφοράς, καὶ ἀλληγορίας, καὶ ὑπαλλαγάς, καὶ καταχρήσεσι, καὶ ὑπερβάσεσι, καὶ ἀναδιπλώσεσι, καὶ ἐπαναλήψεσι, καὶ ἀποφοράς, καὶ παρισώσεσιν ἐχρήσατο. ἔφασκε δὲ τοῦ μαθητοῦ ἕκαστον μνᾶς ϛ'. ἐβίω δὲ [6]ἔτη ϱθ', καὶ συνεγράψατο πολλά.

Γόργια.[7] τοῦτο Δωριεῦσι τὰ τῶν ὑποκειτῶν προσωπεῖα, [8] τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τραγῳδῶν.

Γοργόνες τρεῖς γυναῖκες, αἱ τοσοῦτον εἶχον φόβητρον

Et γομφιόδοντα χαλινὰ in Epigrammate vocantur fræna circa maxillas equorum resonantia.

Γομφίους. Anteriores dentes. *Ille vero pallescens, & dentes collidens, ne mihi, inquit, gratificeris.*

Γομφοπαγῆ ῥήματα. [Verba clavis compacta. Id est,] valde accurata, & ex multis vocibus composita. Sic Aristophanes de Æschylo inquit.

Γόμφοι. Dentes molares. Cunei. Clavi. Vincula. Articuli. Dentium series.

Γόνατον. Genu. *Inerant & crateribus calami, geniculis carentes.*

Γονεῦσιν ἀπειθεῖς. Sic apud Apostolum vocantur, qui erga ipsos etiam parentes sese contumaces & ingratos præbent.

Γενεία. Generatio.

Γονορρύης. Qui seminis fluxu laborat.

Γονυκλινής. Qui in genua procumbit. *Barbari vero conjugem genibus flexis veneratus est.*

Γόνυ κνήμης ἔγγιον. *Genu crure propius.* De iis dicitur, qui se ipsos magis quam alios diligunt. Nonnulli vero [proverbium hoc intelligunt] de iis, qui propinquis suis officium Genu enim [sura] propius est.

Γονύων. Idem quod γονάτων. Genuum. Xenophon : *Inerant autem & calami geniculis carentes.*

Γονυπετῆσαι. Accusativo jungitur. [Ad genua accidere.] Adorare.

Γόον. Luctum.

Γόργυρα. Gorbora. Locus quidam.

Γοργίας. Gorgias, Charmantidæ filius, Leontinus, Rhetor, Empedoclis discipulus, magister Poli Agrigentini, & Periclis, & Isocratis, & Alcidamantis Elaitæ, qui & in Schola ipsi successit. Fuit & frater Herodici medici. Quamvis autem Porphyrius eum ad Olympiadem LXXX. referat, sciendum est tamen, eum antiquiorem esse. Hic disciplinæ oratoriæ primus vim elocutionis tribuit, eamque in artem redegit; tropisque, & translationibus, & allegoriis, & hypallagis, & abusionibus, & trajectionibus, & reduplicationibus, & repetitionibus, & apostrophis, & vocibus pariter desinentibus usus est. Idem a singulis discipulis centum minas exigebat. Vixit annos CIX. & multa scripsit.

Γόργια. Apud Dorienses ita vocantur larvæ histrionum tragicorum.

Γοργόνες. Tres mulieres, quæ vultu erant ad-

Κίνησα τ' ἀναμήκιστα διωξίππιο μύσσας,
Καὶ πειστὸν ψήκτρης κῆμα σιδηρεόδιτος,
Διπλοῦς ἱππίων ὠφύμασιν, Ἴσθμιε, πρφθεὶς
Δῶρα, Πόσειδον, ἔχεις παῦπα παρὰ Σταφίδι.

Si mihi otium nunc esset, tentarem loca Epigrammatis hujus partim corrupta emendare, partim obscura illustrare. At cum per angustiam temporis id negatum mihi sit, aliis provinciam hanc relinquo.

1 Γομφοπαγῆ ῥήματα. ἀντὶ τοῦ ἀκριβῆ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Ranas* pag. 251. (163. Ed. Basil. *P.*)

2 Γόνατον] Imo, rectus singularis est γόνυ, vel γόνας: a quo deducitur plurale γόνατα; non vero a γόνατον.

3 Καὶ κάλαμοι ἐνέκ.] Vide paulo inferius v. Γονύων, ubi fragmentum hoc Xenophonti tribuitur.

4 Γοργίας] De eo vide Philostratum *de Vitis Sophist.* lib. 1.

5 Ἐλάτου] Imo Ἐλαίτου. Patriam enim Alcidamas habuit Elæam, cujus gentile est Ἐλαίτης. Vide quæ diximus supra v. Ἀλκιδάμας.

6 Ἔτη ϱθ'] Annos centum & octo ei tribuit Philostratus *de Vit. Sophist.* itemque Lucianus in *Macrobiis* pag. 917.

7 Γόργια] Scribendum est γοργεῖα, ut apud Etymologum.

8 Τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τρ.] Lege, τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τραγικῆς; vel τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τραγῳδῶν.

τὰ πρόσωπα, ὡς τὴν ὁρᾶλλας θνήσειν· ὧν μίαν ἀνελεῖν λογχοφορεπάνῳ τὸν Περσέα.

Γοργόνες[1] Τιθράσιαι. Τίθρασος πόλις, ἢ τόπος Λιβύης, ἔνθα αἱ Γοργόνες διέτριβον.

Γοργών. [2]Ἀριστοφάνης·

Καὶ γοργὸν ἐξήνεγκεν ὀπὴ ἀσπίδος.

ὡσεὶ ἔλεγεν, οἴδημα ἐποίησεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· παρ' ὑπόνοιαν. θέλων γὰρ εἰπεῖν, καὶ ὑπὸ τῆς πληγῆς κονδύλιον ἐποίησεν, ἔφη, Γοργόνα ἐξήνεγκε. Καὶ Αἰλιανός· Καὶ ἐνέκειντο αὐτῷ, τὸν ἐξ αὐτῆς προφέροντες καὶ [3]προσιόντες, ὡς εἰπεῖν, Γοργόνα, [4]καλεσίγαμον. ἀλλ' ὡς πρόλαλον ὄντα καὶ ἰταμόν. [5]λέγει δὲ περὶ Διοπείθους τῆ Ἀθηναίᾳ, ὃς νόμον εἰσάγει, τὸν ὑπὸ τῆ ἄκρᾳ ἐν Πειραιεῖ μείναντα τῆτον πεφυλαγμένον ἂν ὠφίλη ποτὲ ἄκων, καὶ καλέμενον ἐν τῷ Πειραιεῖ, καὶ αὐτὸν οἱ ἐχθροὶ εἰς δίκην ὑπάγουσι. Διὸ τοῦτο λέγει, προσιόντες Γοργόνα. [6]καὶ σκώπτων ὁ αὐτὸς Μέρσιμον καὶ Μελάνθιον φησί.

Γοργόνες.[7] ἀντὶ τῆ φοβεροὶ εἰς γαστριμαργίαν.

Γοργονεῖον. προσωπεῖον. καὶ Γοργόνη, ἡ Γοργώ.

Γοργολόφας.[8] ἡ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡ Γοργῆς τὴν περικεφαλαίαν ἔχουσα ἡ Ἀθηνᾶ.

Γοργόνωπον. [9] περιφραστικῶς τὴν ἀσπίδα, τὴν ἔχουσαν Γοργόνα.

Γοργός. ἀντὶ τῆ φοβεροῦ. Ἀμάχιος ἐπὶ Ἰουλιανῆ ἤκμαζεν, [9]ἄρχων μικρᾶς πόλεως, Ἕλλιν γοργός.

Γόργος,[10] ὁ Μεσήνιος, ὀφθεὶς ἰὼ δεύτερος Μεσσηνίων πλούτῳ καὶ γένει· ἀφ' ὃν τὴν ἄθλησιν ἔχει τὴν ἀκμὴν πάντων ἐνδοξότατος ἐγεγόνει τὰ περὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας φιλοστεφανούντων. καὶ γὰρ ἔχει τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ ἔχει τὴν τοῦ λοιποῦ βίου πρόσασιν, ἔτι δὲ καὶ ἔχει τὸ πλῆθος τῶν στεφάνων, ὀφθεὶς ἐλείπετο τῶν καθ' αὐτόν. καὶ μὴν ὅτε καταλύσας τὴν ἄθλησιν ἐπὶ τὸ πολιτεύεσθαι καὶ τὸ πράττειν τὰ τῆς πολέως ὥρμησε, καὶ περὶ τοῦτο τὸ μέρος οὐκ ἐλάττω δόξαν ἐφέρετο τῆς πρότερον ὑπαρχούσης αὐ-

eo terribili, ut qui eas aſpicerent, morerentur. Harum unam Perſeus haſta falcata interfeciſſe dicitur.

Γοργόνες Τιθράσιαι. Gorgones Tithraſiæ. Tithraſus, fluvius, vel locus in Africa, ubi Gorgones degebant.

Γοργών. Gorgon. Ariſtophanes: *Et Gorgonem excitavit ex clypeo.* Perinde eſt ac ſi dixiſſet, tumorem fecit in capite. Præter expectationem [autem hæc a Comico dicta ſunt.] Cum enim dicere vellet, *ictu tuber excitavit*; ait, *Gorgonem excitavit.* Et Ælianus: *Et inſtabant ei, ſuam ipſi objicientes & intentantes, ut ita loquar, Gorgonem, & ita homini cæteroqui garrulo & impudenti ſilentium impoſuerunt.* Loquitur [hic Ælianus] de Diopithe Athenienſi, qui legem tulerat, ut civi in Pyræo pernoctare capitale eſſet. Sed cum ipſe aliquando invitus opprimente veſpera in Pyræo noctem manſiſſet, inimici cum lege ſua capitis accuſarunt. Propterea dicit προσίοντες Γοργόνα, i. e. Gorgonem objicientes. Idem etiam Morſimum & Melanthium Comice ridet.

Γοργόνες. Sic vocantur homines valde guloſi & voraces.

Γοργονεῖον. Larva, [quæ Gorgonem refert.] Et Γοργόνη, idem quod Γοργώ.

Γοργολόφας. Sic dicitur Minerva, caput Gorgonis pro galea in capite geſtans.

Γοργώνωπον. Sic periphraſtice clypeum vocat, qui Gorgonem habet.

Γοργός. Terribilis. Amachius Juliani tempore floruit, urbis parvæ præſes, & religionis gentilium aſſertor acerrimus.

Γόργος. Gorgus Meſſenius opibus ac generis ſplendore Meſſeniorum nulli ſecundus, quod ad athleticam vero laudem attinet, in adoleſcentia omnium, qui in gymnicis ludis coronæ ſtudio decertant, celeberrimus fuit. Nam & formæ dignitate, & totius vitæ exteriore cultu, præterea etiam coronarum numero nulli ætatis ſuæ concedebat. Quinetiam poſtquam relictis certaminibus gymnicis ad rempubl. & negotia patriæ tractanda ſe contulit, hac quoque ex parte non minorem quam ex ante acta vita gloriam retu-

1 Γοργόνες Τιθράσιαι] Ariſtophanes *Ranis* pag. 234.
Διαπαιόντιαι Γοργόνες Τιθράσιαι.
Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

2 Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 426. (306. Ed. Baſ. P.)

3 Προσιόντες] Vox hæc mendo laborat, cujus loco ſcribendum eſt προσιόντες, ut Portus recte monuit.

4 Καλεσίγαμον. ἀλλ' ὡς πρόλ.] Probo conjecturam doctiſſimi Perizonii ad fragmenta Æliani, qui ſublata τιμῇ locum hunc ſic legendum eſſe monet: καλεσίγαμον ἄλλως πρόλαλον &c.

5 Λέγει δὲ περὶ Διοπείθους τῆ Ἀθην.] Vide infra v. Διοπείθης, & v. Ἰουλιάνη.

6 Καὶ σκώπτων ὁ αὐτὸς Μέρσ.] Hæc verba de Ariſtophane intelligenda ſunt, & proinde collocanda ante fragmentum Æliani. Vide Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 684.

6 Γοργόνες. ἀντὶ τῆ φοβεροὶ εἰς γαστριμαργίαν] Hæc referenda ſunt ad locum illum Ariſtoph. *Pace* pag. 684. Γοργόνες, ἀφοβίαι, βαπτόμενοι &c. Vide ibi veterem Enarratorem.

7 Γοργολόφας] Scribendum eſt γοργολόφα, ut Portus etiam monuit. Ariſtophanes *Equit.* pag. 355. (251. Ed. Baſ. P.)
Ἢ γοργολόφα σ' ὀπίλλει πατὴρ φαγεῖν.
Huc reſpexit Suidas: ſed τὴν, quod eſſo πρὸς dictum eſt pro σὲ, male cum γοργολόφα conjunxit, & hic vocem γοργολόφας inde effinxit. Dicitur quidem etiam γοργολόφας, unde vocativus γοργολόφα legitur apud Ariſtophanem *Acharnenſ.* pag. 398. (284. Ed. Baſ. P.) ſed id cum ſit maſculini generis, non poteſt eſſe epithetum Minervæ, de qua Ariſtophanes hic loquitur.

8 Γοργώνωπον. περιφραστικῶς τὴν ἀσπ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 424. (304. Ed. Baſ. P.)
Φέρε δεῦρο γοργώνωπον ἀσπίδος κύκλον.
Vide ibi veterem Enarratorem.

9 Ἄρχων μικρᾶς πόλεως] Supra v. Ἀμάχιος plenius legitur, ἄρχων μικρᾶς πόλεως Φρυγίας. Sed fallitur Suidas, quoniam Amachius totius Phrygiæ præſes fuit. In errorem cum induxerunt verba hæc Socratis *Hiſtor. Eccleſ.* lib. III. cap. XV. Ἐν γὰρ τῇ Μηρῷ πόλει τῆς ἐπαρχίας τῆς Φρυγίας ἄρχων ἦν Ἀμάχιος, τὸ τῶν Ἑλλήνων ἀνοιχθῆναι προστάξας &c. Locum enim hunc ita intellexit Suidas, ac ſi Amachius Meri tantum urbis præſes fuerit; deceptus procul dubio a vocula peccante ἦν, quæ vel delenda eſt, vel mutanda in ἂν, ut Valeſius recte monuit. Senſus enim illorum verborum eſt, Amachium præſidem Phrygiæ in urbe iſtius provinciæ Mero templum aperiri juſſiſſe &c. Porro ex hoc loco etiam colligitur, Suidam initio forſan ſcripſiſſe, ἄρχων Μηρῆ πόλεως: ſed librarii poſtea τὸ Μηρῷ in μικρᾶς mutaſſe videntur.

10 Γόργος, ὁ Μεσήνιος, ἐφθεὶς ἰὼ δεύ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, αὐτὸ λείπεται etiam leguntur in Excerptis ex Polybio, a Valeſio editis, pag. 13. unde Suidas ea deſcripſit.

τοῦ.

τῷ πλεῖστον μὴν ἀπέχειν δοκῶν τῆς τοῖς ἀθληταῖς παρεπομένης ἀγωνίας, πρακτικώτατός τε καὶ νουνεχέστατος εἶναι νομιζόμενος καὶ τὴν πολιτείαν.

lit. Nam & plurimum abeſſe videbatur ab illo ſtupore, qui athletas fere comitari ſolet; & ad res gerendas gnaviſſimus ac prudentiſſimus in Republ. habebatur.

Γοργῶπις.[1] γοργόφθαλμος.

Γοργωπὸν ἕδραν. Φοβερὰν καθέδραν.

Γοργύνη.[2] δεσμωτήριον ὑπόγειον.[3] ἢ ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς κακοπράγμονος.

Γοργύρα.[4] τὸ κατ' γῆς ὄρυγμα. οὕτω Δείναρχος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι.

Γορδίειον. πόλις. καὶ Γορδίωνος, ὄνομα κύριον.

Γορδιαῖος. μὴν ὁ Σεπτέμβριος κατὰ Μακεδόνας.

Γορτύνη. πόλις Κρήτης ἀπὸ ἥρωος Γόρτυος. καὶ Γορτύνιος, ἀπὸ τόπου.

Γόρτυς. ὄνομα νήσου.

Γονάσομαι. λιτανεύσω. παρακαλέσω.

Οὐκέτι[5] γονάσομαι τὸν βάρβαρον, οὐδ' ἐπ' ἐμαυτῷ

Κλαύσομαι. ——————

Γόνδας.[6] τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον γονδίον.

Γονῷ[7] ἀλωῆς. ἐν τῷ γονιμωτάτῳ καὶ καρπίμῳ χωρίῳ τῆς γῆς.

Γώβαρις. ὄνομα κύριον.

Γωβρύας. ὄνομα κύριον.

Γωνία. ἡ τοῦ οἴκου. καὶ[8] γωνιασμός. Λυσίας ἐν τῷ κατ' Λυσιθέου, εἰ ἔστι γνήσιος· Κάμψαντι, φησί, τοῦ τείχους, ὦ βουλή, ἔστι γωνιασμὸς ἐν ἀριστερᾷ καὶ εὐρυχωρία πάνυ πολλή. καὶ Γωνιασμούς, ἀπορυγάς, ἀπαγωγάς. [9]Ἀριστοφάνης· Ἐδειξα τούτοις λεπτῶν κανόνων εἰσβολάς, ἐπῶν τε γωνιασμούς.

Γωνίαν ἀπορθῶσαι. τὸ ἐν γωνίᾳ ὑπό τινος περιρυπῶσαι.

Γάνυμος. ὁ φερώνυμος.

Γαυτός. θήκη τόξων.[10] Καὶ κατ' γαυτοῦ παρηρτημένοι τρεῖς ἢ πλείους ἄκοντες, πλατεῖς μὲν αἰχμάς, οὐκ ἀποδεόντες δὲ δοράτων μέγεθος. Καὶ αὖθις· Καὶ γαυτοὺς πλήρεις ὀιστῶν.

Γράμματα. τὰ γράμματα Φοίνικες ἐφεῦρον πρῶτοι· ἔνθεν καὶ Φοινίκεια ἐκλήθησαν· καὶ τὸν Κάδμον φασὶ πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα κομίσαι. ἰατρικὴν δὲ ὁ Ἆπις ὁ Αἰγύπτιος. ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ηὔξησε τὴν τέχνην.

Γραμματεύς.[11] ὅτος πράξεως μὲν ἰδιωτικῆς οὐ κύριος, ὑπανεγίνωσκε δὲ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τὰ

Γοργῶπις. Gorgoneos oculos habens.

Γοργωπὸν ἕδραν. Terribilem ſedem.

Γοργύνη. Carcer ſubterraneus. A populo quodam Atticæ malo & improbo.

Γοργύρα. Locus ſub terra fodiendo excavatus. Sic Dinarchus, & Herodotus, & alii.

Γορδίειον. Gordieum, urbs. Et Gordienus, nomen proprium.

Γορδιαῖος. Gordiæus. Menſis September apud Macedones.

Γορτύνη. Gortyne, urbs Cretæ, ab Heroe Gortye. Et Gortynius, nomen [a loco deductum.]

Γόρτυς. Gortys. Inſulæ nomen.

Γονάσομαι. Genibus flexis orabo. Suppliciter precabor. *Haud amplius ſupplicibus precibus orabo inhumanam* [*puellam,*] *neque ſortem meam deplorabo.*

Γόνδας. Idem, quod apud nos dicitur γονδίον.

Γονῷ ἀλωῆς. In agro admodum fertili & fructifero.

Γώβαρις. Gobaris. Nomen proprium.

Γωβρύας. Gobryas. Nomen proprium.

Γωνία. Angulus domus. Et γωνιασμὸς, curvitas anguli. Lyſias in oratione contra Lyſitheum, ſi modo is verus ejus auctor eſt: *Flectenti* [*ad hanc partem iter,*] *Senatores,* [*apparet*] *angulus muri ad ſiniſtram, & in loco valde ſpatioſo.* Et γωνιασμὸς, effugia, fallacias, fraudes. Ariſtophanes: *Docui eos ſubtilium regularum uſum, & verborum fallacias.*

Γωνίαν ἀπορθῶσαι. In angulo ab aliquo ſubigi, vel permoli.

Γάνυμος. Qui vere nomen aliquod gerit.

Γαυτός. Pharetra. *Et ex pharetra tria vel plura jacula dependent, quæ latas habent cuſpides, nec ab haſtis magnitudine differunt.* Et iterum: *Et pharetras plenas ſagittis.*

Γράμματα. Literas Phœnices primi invenerunt (unde etiam Phœniciæ dictæ fuerunt,) eaſque Cadmum in Græciam primum intuliſſe ferunt. Apis vero Ægyptius artem medicam [invenit:] quam Æſculapius auxit.

Γραμματεύς. Scriba. Hic ipſe quidem nullius negotii publici adminiſtrandi poteſtatem

1 Γοργῶπις] Eſt epithetum Minervæ apud Sophoclem in *Ajace* pag. 27. ut Portus monuit.

2 Γοργύνη] Scribe γοργύνη: quæ vox aliquoties occurrit apud Herodotum lib. III. Vide etiam Euſtath. ad Homerum pag. 1688.

3 Ἢ ἀπὸ δήμου τ. Ἀττικῆς κακοήθους.] Hæc non pertinere puto ad vocem Γοργύνη, ſed alio referenda eſſe.

4 Γοργύρα. τὸ κατὰ γῆς ὄρ.] Ex Harpocratione.

5 Οὐκέτι γονάσομαι τὸν βάρβ.] Epigramma integrum, ex quo verba hæc decerpta ſunt, exſtat Anthol. lib. VII. pag. 613.

6 Γόνδας. τὸ παρ' ἡμῖν λεγ. γονδ.] Vide Meurſium in Gloſſario v. Γόνα, qui pro γόνδας & γονδίον hic legendum putat γόνας & γόνιον.

7 Γονῷ ἀλωῆς. ἐν τῷ γονιμ.] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. I. v. 530.

8 Γωνιασμός. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσ.] Eadem habet Harpocratio; ſed brevius.

9 Ἀριστοφάνης] *Ranis* pag. 257. (168. Ed. Baſ. P.) ſed ubi locus hic paulo aliter legitur.

10 Καὶ κατὰ γαυτοῦ παρερ. —— δοράτων μήκους] Fragmentum hoc legitur apud Joſephum *de Bello Jud.* lib. III. pag. 836.

11 Γραμματεύς. ὅπερ σημ.] Confer Harpocrationem h. v. itemque Petitum *de Legibus Attic.* pag. 257.

παραλόμενα. ὁ δ' ἀνιγραφεὺς καὶ ὅτῳ [1] ἀπὸ τοῦ γράφειν τὰ ᾠδῇ τῇ βουλῇ ἀνόματα.

habebat, sed Senatui & populo prælegebat ea, quæ gerebantur. Idem etiam ἀνιγραφεὺς vocabatur, quod acta Senatus scriptis mandaret.

Γραμματεύς. ὁ νοταρίου. Τὸν [2] τῶν ἀπορρήτων γραμματέα ἀσυκρῆτις καλοῦσι τὸ ἀξίωμα Ῥωμαῖοι. κληρωτοὶ [3] δὲ ἦσαν τὸν ἀριθμὸν τρεῖς, γράφοντες τὰ δημόσια. ἄδενδς δὲ ἦσαν οἱ γραμματεῖς ὅτοι κύριοι, ἀλλ' ἢ τοῦ γράφειν καὶ ἀναγνῶναι.

Γραμματεύς. Scriba. Notarius. Scribam arcanorum Romani *a secretis* vocant. † Tres erant scribæ [apud Athenienses,] qui sorte creabantur, & acta publica scribebant. His nullius rei gerendæ potestas data erat, præterquam scribendi & prælegendi.

Γραμματείδιον, καὶ γραμματεῖον. τὸ συμβόλαιον. Γραμμάτιον δὲ, τὸ μικρὸν γράμμα. Ἔνθεν μοι χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου καὶ γραμματεῖα βασιλικὰ, [11] τοῦ πάππου μοι δεδόμενα.

Γραμματείδιον, & γραμματεῖον. Tabula contractus. Γραμμάτιον vero, litera parva. *Inde vero & aurum & argentum & diplomata regia, quibus Patriciorum dignitas conferebatur, [attulerunt.]*

Γραμματείς. διδασκαλεῖς. Ἅτε προηγμένος ἀνελπίστως ἐπὶ τῷ γραμματείᾳ, καὶ ἐπὶ τοιαύτης ἀφ' ἑστίας, πολὺς ἐπέπτη.

Γραμματείς. Ludi literarii. *Magnum præ se ferebat fastum, utpote qui præter spem ex ludo literario prodierat.*

Γραμματείας. ἐξαριθμήσεις. [4] Δαβίδ· Ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματείας· ὅμως εἰσελεύσομαι ἐν δυναστείᾳ Κυρίου.

Γραμματείας. Enumerationes. David: *Quamvis iis omnibus enumerandis impar sim, tamen in potentia Domini intrabo.*

Γραμματιστής. ὁ τὰ πρῶτα στοιχεῖα διδάσκων. Γραμματικὴ δέ ἐστιν ἐπιστήμη τοῦ ἀναγινώσκειν καὶ γράφειν. Ὁ δὲ [5] εἰς γραμματιστοῦ ἐφοίτησε πρὸς Ἀντιοχεῖσιν. Καὶ αὖθις· Οὐδὲ τὰ πρῶτα πρὸς τοῖς γραμματιστοῖς συμμεμαθηκὼς στοιχεῖα. Καὶ αὖθις· Οὐ γὰρ [6] ἄλλο ἐδέν ἐς γραμματιστοῦ Φοινῶν ἔμαθεν, ὅτι μὴ γράμματα καὶ ταῦτα κακῶς γράψαι.

Γραμματιστής. Literator. Sive, qui prima elementa docet. Grammatica vero est legendi & scribendi scientia. *Ille vero apud Antiochenses ludum literatoris frequentavit.* Et iterum: *Qui ne prima quidem elementa apud literatores didicerat.* Et iterum: *Ludum enim literatoris frequentans nihil aliud didicit, nisi literas easque male pingere.*

Γραμματοκύφων. ἀντὶ τοῦ ταπεινὲ γραμματεῦ. κυρίως γὰρ κύφων τὸ ξύλον καλεῖται. [7] Δημοσθένης καὶ ἄλλα σκώπτει τὸν Αἰσχίνην, καὶ γραμματοκύφωνα αὐτὸν καλεῖ· ὃν καὶ υἱὸν εἶναί φησιν ὄνομα Τρόμητος, διδασκάλου δὲ τῶν πρώτων γραμμάτων.

Γραμματοκύφων. Vilis scriba & literator. Proprie enim κύφων appellatur collare ligneum, [cui cervices maleficorum illigantur.] Demosthenes tum aliis dicteriis Æschinem infectatur, tum etiam γραμματοκύφωνα eum vocat: quem etiam filium esse dicit Trometis cujusdam literatoris.

Γραμμή. [8] Γραμμή ἐστιν ἐπιφανείας πέρας· ἢ μῆκος ἀπλατές, τὸ μῆκος μόνον ἔχον. καὶ ἡ ἀρχὴ, ἡ ἀφετηρία, ἡ βαλβίς. [9] Αἰσχύλος· Γραμμὴ δ' αὐτή. ἀντὶ τοῦ ἀρχὴ, ἀφετηρία, ἡ λεγομένη βαλβίς. ἐπὶ μεταφορᾶς τῶν δρομέων.

Πρόβαινε νῦν ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὕτη.

Γραμμή. Linea. Linea est superficiei finis; aut longitudo sine latitudine, [aut] solam tantum longitudinem habens. Item, principium, carceres, & locus, unde cursores ad cursum emittebantur. Aristophanes: *Progredere nunc, mi anime: hi enim sunt carceres.*

Γρᾶσος. ἡ δυσοσμία τῶν τράγων. καὶ Γράσων ἄνθρωπος. ὁ δύσοσμος. [10] Τῷ Γράσωνι μὴ ὀργίζου.

Γρᾶσος. Fœtor hircorum. Et Γράσων ἄνθρωπος, homo male olens. *Hircũ olenti ne irascaris.*

Γρατιανός. [11] Οὗτος ὡς ἐπύθετο τὸν τοῦ Οὐάλεντος τοῦ θείου τελευτὴν, αὐτίκα πρὸς τὸν ἑῷον Ῥωμαίων διέβη, καὶ καταγνοὺς τῆς τοῦ θείου Οὐάλεντος τῆς πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς ὠμότητος, τοὺς μὲν ὑπ' ἐκείνου ἐξοπισθένλας ἀφ' ταχέως ἀνεκαλέσατο, οὐσίας τε καὶ εἰς γραμματοστοῦ ἐφοίτησεν. Hinc Suidæ verba deprompta sunt.

Γρατιανός. Gratianus. Hic audita Valentis patrui morte, protinus Constantinopolin petiit, damnataque sævitia, qua adversus Christianos usus fuerat, primum quidem cunctos, qui a Valente in exilium missi erant, celeriter revocavit, bonaque eis restituit, ac dam-

1 Ἀπὸ τοῦ γράφειν] Imo ἀπὸ τοῦ ἀνιγράφειν.

2 Τὸν τῶν ἀπορρήτων γραμματέα ἀσυκρ. καλοῦσι τὸ ἀξ. Ῥωμ.] Procopius *de Bello Pers.* lib. II. cap. VII. Ἐπῄσχυνε γὰρ Ἰσδιγέρδης βασιλεὺς Ἰωάννου τε τὸν Ῥαφήνου καὶ Ἰσλιγοῦν τὸν τῶν ἀπορρήτων γραμματέα σφίσιν ἐπὶ πρεσβείᾳ Χοσρόου στείλας. Ἀσυκρήτις καλοῦσι τοῦτο τὸ ἀξίωμα Ῥωμαῖοι. Σικερτα γὰρ καλεῖν τὰ ἀπόρρητα νενομίκασιν. Ex hoc loco Suidæ verba deprompta esse apparet.

3 Κληρωτοὶ δὲ ἦσαν τὸν ἀριθμ.] Hæc, & quæ sequuntur, de scribis veterum Atheniensium intelligenda sunt: quod ideo moneo, ne quis forte hæc ad instituta Romanorum, quorum mentio proxime præcedit, referenda esse putet. Solet enim sæpe Suidas excerpta de rebus diversissimis absque ulla nota distinctionis uni voci subjicere: quæ res incautum Lectorem facile decipere potest.

4 Δαβίδ] Psalm. LXX. v. 16. ubi vide Theodoretum.

5 Ὁ δὲ εἰς γραμματιστοῦ ἐφοίτησε πρὸς Ἀντιοχ.] Procopius *de Bello Pers.* lib. II. cap. VI. Ὁ δὲ Παῦλος ἐπεὶ πέρα τὸν γῆ τῆ Ῥωμαίων, καὶ εἰς γραμματιστοῦ πρὸς Ἀντιοχεῦσιν ἐφοίτησεν. Hinc Suidæ verba deprompta sunt.

6 Οὐ γὰρ ἄλλο ἐδέν ἐς γραμμ.] Hæc sunt verba ejusdem Procopii de Joanne Cappadoce, lib. I. *de Bello Pers.* cap. XXIV. pag. 70. Vide etiam infra v. Ἰωάννης ὁ Καππαδ. ubi hic ipse locus repetitur.

7 Δημοσθένης] Locus Demosthenis, ad quem Suidas hic respicit, exstat in oratione pro Ctesiphonte pag. 343.

8 Γραμμή ἐστιν ἐπιφ.——τὸ μῆκος μόνον ἔχον] Hæc sunt verba Laertii *Zenone*, Segm. CXXXV. ut Pearsonius observavit.

9 Αἰσχύλος] *Acharnens.* pag. 394. (281. Ed. Bas. P.)

10 Τῷ γράσωνι μὴ ὀργίζ.] Fragmentum hoc depromptum est ex Marc. Anton. lib. I. §. 28. sed ubi legitur, Τῷ γράσωνι μήτε ὀργίζοι, i. e. *Num succenses ei, qui hircum olet?*

11 Γρατιανός. οὗτος ὡς ἐπύθετο τὸν τοῦ Οὐάλεντος τοῦ θείου πλ.——Μανιχαίους] Hæc leguntur in Excerptis ex Joanne Antiocheno, a Valesio editis, pag. 846. unde Suidas ea descripsit.

αὐτοῖς ἀποδιδὺς, καὶ θεραπεύων τὰς βλάβας· πᾶσι δὲ νόμων παρεῖχεν ἀδεῶς καὶ ἀδηλήτως ἐν ταῖς ἰδίαις Ἐκκλησίαις συνάγεσθαι. μόνοις δὲ τοῖς ϑύκτηλίων εἴργεσθαι Εὐνομιανοὺς, Φωτεινιανοὺς, Μανιχαίους. † Ὅτι ἐν τῷ περιπάτῳ ἔφιπποι ἕστηκαν Γρατιανοῦ, Οὐαλεντινιανοῦ, καὶ Θεοδοσίου, καὶ κυρτοῦ Φιρμιλιανοῦ πρὸς γέλωτα.

Γραῦς. καὶ ἡ ἄνθρωπος· καὶ ὁ ἀνώταλος ἀφρὸς ἐν τῷ ὑποζεῖν τὰ ὄσπρια γινόμενος. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

--- Πολὺ τἄλλων χύτρων τἀνανία
Αὕτη ποιεῖ. ———

ποιητικῶς δὲ γρῆυς λέγεται.

Ἡ γρῆυς, ἡ χερνῆτις, ἡ γυρὰ πόδας,
Πύπτν κατ' ἐλαίῳ ὕδατι Παιανίᾳ,
Ἦλθεν ποθ' ἑρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ.

Γραῦς ἀνακροτήσασα πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει. ἐπὶ τῶν δι' ἐμπειρίαν πολλὰ πράγματα κινούντων.

Γραῦς ὥς τις ἵππος τὸν χαράδραιον τάφον
Ἔξεις.

ἐπὶ τῶν ἀξίως τὰ ἔσχατα παθόντων· παρόσον οἱ γεγηρακότες ἵπποι εἰς τὰς χαράδρας κρημνίζονται καὶ ἐμβάλλονται.

Γραῦς[3] σέριφος. ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀγρεσίας ἀκρίδος, ἣν καλοῦσι γραῦν σερίφιν καὶ μάντιν.

Γραῦς χορεύει. ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν τι πραττόντων. ταῖς γὰρ νέαις πρέπει τὸ χορεύειν. καὶ, Γραῶν ὕμνοι. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων.

Γραφάς. δικαστήρια. καὶ ἠγορείας.

Γραφή τε καὶ Λευκῇ οὐ ταυτόν. ἐπὶ τῶν ἀνόμοια γραφόντων.

Γράφει. ἀντὶ τοῦ γράφῃ. ἢ κατηγορεῖ.

Γραφεύς. ὁ ζωγράφος.

Ὃς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.

τοιαῦτα γὰρ ἐν τοῖς μνήμασιν ἔγραφον. καὶ Δημοσθένης γράφειν, τὸ ζωγραφεῖν.

Γράφειν ἐς τάχος. ὅτω λέγει κατὰ διαστολήν. Προκόπιος· Τὸν ἐς τάχος γράφουσαν μοῖραν.

Γραφή. ἡ περὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων κατηγορία, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἁμαρτημάτων. γίνονται δὲ γραφαὶ καὶ νόμων καὶ ψηφισμάτων οὐκ ὀπιλήδειον εἰσκομίζεσθαι δοκούντων· αἵ τινες γραφαὶ παρανόμων καλοῦνται.

Γραφή.[4] δημοσίου τινὸς ἐγκλήματος ὄνομα. ὃ μέντοι δὲ ὅταν ψηφίσηται ἢ νόμος κατηγορῇ τις, παρανόμων γραφὴν ἐπιφέρεσθαι λέγεται· ἀλλὰ καὶ

na refarcivit. Deinde vero lege lata cujuſcunque religionis hominibus permiſit, ut ſecure ac libere conventus in Eccleſiis propriis agerent. Solis Eunomianis, Photinianis, ac Manichæis conventicula ademit. † In Peripato erectæ erant ſtatuæ equeſtres Gratiani, Valentiniani, Theodoſii, & Phirmiliani gibbi riſus gratia.

Γραῦς. Anus. Item ſpuma, quæ in ſumma olla leguminibus bullientibus cernitur. Ariſtophanes *Pluto: Ollæ hæ longe aliter comparatæ ſunt, quam aliæ.* Poetice vero pro γραῦς dicitur γρῆυς. *Anus paupercula, curvos habens pedes, ob celebrem famam aquæ Pæoniæ baculo querno innixa, & agre moliens gradum, aliquando acceſſit.*

Γραῦς ἀνακροτ. *Anus ſubſultans multum pulveris excitat.* De iis, qui propter uſum rerum magnas turbas excitant.

Γραῦς ὥς τις ἵππ. *Anus velut equus in torrente ſepulcrum habebis.* Dicitur de iis, quibus merito peſſimus vitæ exitus contingit. Equi enim ſenio confecti in torrentes & foſſas præcipitantur.

Γραῦς σέριφος. *Anus ſeripha.* Dicitur de ea, quæ in virginitate conſenuit. Per tranſlationem ductam ab agreſti locuſta, quam anum ſeripham & mantin vocant.

Γραῦς χορεύει. *Anus ſaltat.* De iis dicitur, qui aliquid faciunt, quod ætatem ipſorum non decet. Adoleſcentulas enim decet ſaltare. Et, *Nugæ aniles.* Proverbium, quod dicitur de iis, qui nugas temere effutiunt.

Γραφάς. Judicia. Accuſationes.

Γραφή καὶ Λευκ. *Scriptura & Leucæus non ſunt idem.* De iis dicitur, qui diſſimilia ſcribunt.

Γράφει. Scribit, vel, accuſat.

Γραφεύς. Pictor. *Qui mortuis lecythos pingit.* Hujuſmodi enim picturas in monumentis pingebant. Et Demoſthenes τὸ γράφειν dixit pro ζωγραφεῖν, i. e. pingere.

Γράφειν ἐς τάχος. Notis ſcribere. Sic dicitur per diaſtolen [pro ταχυγραφεῖν.] Procopius: *Partem celeriter ſcribentem.*

Γραφή. Accuſatio criminum publicorum, & aliorum delictorum. Inſtituuntur autem & accuſationes ob leges & decreta, quæ perperam lata & facta videntur: quæ actiones παρανόμων vocantur.

Γραφή. Actionis publicæ nomen. Non ſolum autem cum quis decretum aut legem aliquam accuſat, γραφὴν παρανόμων ἐπιφέρεσθαι

1 Καὶ ὁ ἀνώταλος ἀφρός] Vide Scholiaſtam Nicandri ad Alexiph. pag. 47.

2 Ἦλθεν ποθ' ἑρπύζουσα σὺν δρ.] Idem ſenarius legitur infra v. Διασκόλοπα.

3 Γραῦς σέριφος] Apud Heſychium & Zenobium, nec non in Vaticana Proverbiorum Appendice hodie legitur Γραῦς ἔριφος; quod Eraſmus, qui lectionem illam amplectitur, vertit, *Anus hædus.* Sed lectionem Suidæ recte defendit doctiſſimus Leopardus *Emendat.* lib. v. cap. xxi. quem vide.

4 Γραφή. δημοσίου τινὸς ἐγκλήματος ὄνομα——ῥήτορσι] Ex Harpocratione.

ἐπ' ἄλλοις δημοσίοις ἀδικήμασι. πολλὴ δὲ ἡ χρῆσις τοῖς ῥήτορσιν.

Γραφή. ζωγραφία. κατηγορία. καὶ [1]ὑπογράμμασιν. [2]Ἀπορῶ, γράφω. γράφω μοὶ, ἀντὶ τοῦ καταγράφω, ἢ ζωγραφῶ ἐπὶ τῆς γῆς [3]ξὺν τῷ δακτύλῳ, καί τινι παιδιᾷ τινι.

Γραφή. κατηγορία. ἐγκλήματα.

Γράφω. τὸ ὑπισχνοῦμαι. δοκεῖ. [4]ἰστέον, ὅτι τὸ γράφω ποιεῖ διάφορον σημασίαν διάφορον ἔχει καὶ τῇ σύνταξιν. καὶ εἰ μοὶ γράφω σοι ἐστὶ, δοκεῖ σημαίνειν τὸ ὑπισχνοῦμαί σοι. εἰ δὲ γράφω σε, σημαίνει τὸ ἐκτυπωμά σε ποιῶ· ὡς τὸ, οἱ τὰς μορφὰς γράφοντες καὶ τὰ γράμματα. εἰ δὲ γράφομαί σε, σημαίνει τὸ κατ' σοῦ ἐγγράφους ποιῶ, εἰς δικαστήρια ἑλκύσαι· ὡς τὸ, γράφομαί σε φόνων καὶ παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος.

Γράψαι. κοιλάναι. διασκάψαι.

Γράψομαι. κατηγορήσω. [5]Αἰσχύνης·

--- Γράψομαι,
Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.

Γραῖα. ἡ παλαιά.

Γραικοί. [6] οἱ Ἕλληνες. ἀπὸ κάμπης τινός. ἢ ἀπὸ Γραικοῦ τινος. ἐκ τοῦ Γραῖξ, Γραικός.

Γραιοσόβαι. [7] ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἀποσοβοῦντες τὰς γραῖδας, ὡς μὴ ἀγοράζειν. ἢ γραυσὶ συγκοιμώμενοι. σοβάδες γὰρ αἱ πόρναι.

Γραιόδια. οἱ παρ' ἡμῖν ἑφθοὶ ὄμφακες.

Γρηγόριος, [8] Ναζιανζοῦ Ἐπίσκοπος, (γαμβρὸς δέ ἐστιν ὕστος Καππαδοκίας) ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, ἀναγκαῖος φίλος Βασιλείου τοῦ τῆς Καισαρείας Ἐπισκόπου, τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ. οὗτος ὁ μόνον γραμματικὸς, καὶ τὰ ἐς τὴν ποίησιν δεξιὸς, ἀλλὰ πολλῷ πλεῖον καὶ εἰς Φιλοσοφίαν ἐξήσκηλο, καὶ ῥήτωρ ἰῶ ἀμφιδέξιος. ἔστι ἔγραψε καταλογάδην πολλά. εἰς γὰρ πρεῖς μυριάδας στίχων τὰ συγγράμματα αὐτοῦ συνέθηκεν· ἀφ' ὧν εἰσὶ τάδε. Περὶ τῆς τελευτῆς τοῦ ἀδελφοῦ Καισαρείου. Ἐπιτάφιος εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα. ἕτερος εἰς τὴν ἀδελφὴν Γοργονίαν. Περὶ φιλοπτωχίας. Ἐπαινοι τῶν Μακκαβαίων. Ἐπαινοι Κυπριανοῦ. Ἐπαινοι Ἀθανασίου. [9] Ἐπαινοι Ἥρωνος φιλοσόφου. Κατὰ Ἰουλιανοῦ τοῦ βασιλέως λόγοι δύο. Περὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος λόγος εἷς. Πανηγυρικοὶ λόγοι δέκα· καὶ ἕτεροι πλεῖστοι καὶ πᾶσι γνώριμοι.

dicitur; ſed nomen hoc de aliis etiam criminibus publicis dicitur. Frequens autem hujus vocis uſus eſt apud oratores.

Γραφή. Pictura. Accuſatio. Item, inſcriptio. [Ariſtophanes:] *Dubito, ſcribo.* Γράφω hic ſignificat deſcribo, vel digito aut aliquo alio inſtrumento in terra ludicra quædam pingo.

Γραφή. Accuſatio. Crimina.

Γράφω. Literas ad aliquem ſcribo. Dativo jungitur. Sciendum eſt, verbum γράφω pro diverſa ſignificatione, diverſam etiam habere conſtructionem. Nam ſi dicas, γράφω σοι, ſignificat, literas ad te ſcribo. Sin γράφω σε, ſignificat, imaginem tuam pingo. *Qui imagines & literas pinxerunt.* At γράφομαί σε ſignificat, te accuſo, in jus voco. Ut, *Te cædium & legum perperam latarum accuſo coram Rhadamantho.*

Γράψαι. Sculpere. Cœlare. Effodere.

Γράψομαι. Accuſabo. Ariſtophanes: *Accuſabo eum, tanquam Græciam Medis prodentem.*

Γραῖα. Vetula. Anus.

Γραικοί. Græci. [Sic vocati] ab oppido quodam. Vel ab aliquo, cui nomen erat Græcus. [Γραικὸς vero deducitur] a Γραῖξ, Γραικός.

Γραιοσόβαι. Qui vetulas a piſcibus arcent, ne eos emant. Vel, qui cum vetulis concumbunt. Σοβάδες enim vocantur meretrices.

Γραιόδια. Sic apud nos vocantur coctæ uvæ immaturæ.

Γρηγόριος. Gregorius, Epiſcopus Nazianzenus, (eſt autem Nazianzus ſtatio Cappadociæ) vir celeberrimus, & Baſilii Cæſareæ in eadem Cappadocia Epiſcopi familiaris amicus. Hic non ſolum Grammaticus & Poeta excellens, ſed etiam multo magis philoſophus inſignis, & orator peritiſſimus fuit. Idem oratione ſoluta multa ſcripſit, operaque ejus circiter xxx millia verſuum continent: ex quibus & hæc ſunt. De obitu fratris Cæſarii. Oratio funebris in patrem ſuum. Altera in ſororem Gorgoniam. De pauperibus amandis. Laudes Maccabæorum. Laudes Cypriani. Laudes Athanaſii. Laudes Heronis philoſophi. Contra Julianum Imperatorem orationes duæ. De Spiritu S. oratio una. Orationes panegyricæ decem: aliæque plurimæ, quæ omnibus notæ ſunt. Secutus eſt autem genus dicendi, quo uſus

1 Ἐπιγράμμασιν] Portus legendum putat ἐπίγραμμα: quod non aſpernor.

2 Ἀπορῶ, γράφω] Hæc verba ſumpta ſunt ex loco illo Ariſtophanis *Acharnenſ.* pag. 371. (262. Ed. Baſ. P.)

Ἀπορῶ, γράφω, παραπίπτομαι, λογίζομαι.

Vide ibi veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

3 Ξὺν τῷ δακτύλῳ, καί τινι παιδιᾷ τινι] Locum hunc ſic emendabis: Ξύων τῷ δακτύλῳ, καί τινι παιδιᾷ τινας.

4 Ἰστέον, ὅτι τὸ γράφω ποιεῖ διάφ. σημ. διάφ.] Eadem pene habet Etymologus.

5 Αἰσχύνης] *Pace* pag. 631. (438. Ed. Baſ. P.)

6 Γραικοί. οἱ Ἕλληνες] Vide Stephanum Byzantium v. Γραικὸς, & ibi Berkelium.

7 Γραιοσόβαι. ἀπὸ τ. ἰχθ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem* pag. 685. (466. Ed. Baſ. P.)

8 Γρηγόριος, Ναζιανζοῦ Ἐπίσκ.] Confer Hieronymum *de Scriptor. Eccleſ.* ejuſque interpretem Sophronium, apud quem nonnulla eorum, quæ Suidas hic habet, *αὐτολεξεί* quoque leguntur.

9 Ἔπαινοι Ἥρωνος φιλ.] Aliter Hieronymus in *Catalogo Script. Eccleſ.* cujus verba adducam: *Laudes Maximi philoſophi, poſt exilium reverſi, quem falſo nomine quidam Heronis ſuperſcripſerunt, quia eſt & alius liber, vituperationem ejuſdem Maximi continens; quaſi non licuerit eumdem & laudare & vituperare pro tempore.*

ηκολου-

ἠκολούθησε δὲ τῷ Πολέμωνι χαρακτῆρι τῷ Λαοδικέως, τῷ σοφιστεύσαντι ἐν Σμύρνῃ· ὃς ἐγεγένητο διδάσκαλος Ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος. ἔγραψε δὲ αὐτῷ καὶ ἑτέραν βίβλον δι' ἐξαμέτρων, παρθενίας καὶ γάμου καθ' ἑαυτοὺς διαλεγομένων· καὶ εἰς ἑτέρας ὑποθέσεις ἐν παντοίοις καὶ διαφόροις μέτροις, ἅ τινα συνάγοντα εἰς ἐπῶν μυριάδας τρεῖς. τοῦ δὲ Γρηγορίου τούτου καὶ Φιλοστόργιος ὁ Ἀρειανὸς ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἱστορίᾳ μνήμην πεποίηται, καὶ φησι· Γρηγόριος μὲν ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν τῇ Ναζιανζῷ (κεῖται δὲ ὅτου ὁ τόπος Καππαδοκίας) καὶ Βασίλειος ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Ἀπολλινάριος ἐν τῇ Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας. τρεῖς δὴ ὄντες τότε ἄνδρες τοῦ ὁμοουσίου προυμάχουν κατὰ τοῦ ἑτεροουσίου, μακρῷ πάλαι παρεγκόντες τοὺς πρότερον καὶ ὕστερον ἄχρις ἐμοῦ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως προφάλαγξ· ὡς παῖδα παρ' αὐτοῖς κριθῆναι τὸν Ἀθανάσιον. τῆς τε γὰρ ἔξωθεν καλουμένης παιδεύσεως ὁπλοτέρους ὄντας προεληλύθεισαν, καὶ τὰς ἱερὰς γραφὰς, ὁπόσα εἰς ἀνάγνωσιν καὶ τῷ πρόχειρον μνήμῃ ἐτέλει, πολλοῦ εἶχον τὴν ἐμπειρίαν. καὶ μάλιστά γε αὐτῶν ὁ Γρηγόριος. καὶ μὴν καὶ συγγράφων ἕκαστος αὐτῶν εἰς τὸν αὐτοῦ τρόπον οὐκ ἀνώτατος. τὰ μέν γε Ἀπολλιναρίου τὸ ὑπομνηματικὸν εἶδος τῆς λέξεως μακρῷ ἄριστα εἶχε. Βασίλειος δὲ πανηγυρίσαι λαμπρότατος ἦν. τὰ δέ γε Γρηγορίου, καὶ παρ' ἀμφοτέροις ἐξεταζομένου, μείζω βάσιν εἰς συγγραφὴν εἶχεν ὁ λόγος. καὶ οὐ εἰπεῖν Ἀπολλιναρίου μὲν ἀστρότερος, Βασιλείου δὲ φαιδρότερος. τοσαύτης δὲ αὐτοῖς ἐν τῷ λέγειν καὶ γράφειν δυνάμεως ὄσης, καὶ τὸ ἦθος ἁδὲν ἧττον οἱ ἄνδρες παρείχοντο πρὸς τὴν τῶν πολλῶν θέαν ἐπαγωγότατον. ὥστε καὶ οἷς ὁρῶντο, καὶ οἷς ἔλεγον, καὶ ὁπόσα γεγραφότες διεδίδοσαν, πρὸ πάντων ἦγον εἰς τὴν ἑαυτῶν κοινωνίαν τοὺς καθ' ὁπῶν αὐτῶν βουλομένους ἁλίσκεσθαι δυναμένους. Τοσαῦτα περὶ αὐτῶν ὡς ἐν παρέργῳ μνησθῆναι Φιλοστόργιος, καὶ ταῦτα Ἀρειανὸς ὤν, ἔγραψεν. ἔπι γοῦν θεῖναι εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον ὁ Γρηγόριος Ἐπίσκοπον καθίσας ἐν τῇ λαχούσῃ αὐτὸν Ἐκκλησίᾳ, αὐτὸς ἐν ἀγρῷ τινι βίον μοναδικὸν ἐπενόησε. ἐλάσας δὲ περὶ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ ἐπέκεινα, [2] Θεοδοσίου τρίτον καὶ δέκατον ἔτος ἄγοντος, καταλύει τὸν βίον, ἀνάξιον τοῦτο τῆς αὐτοῦ παλαιᾶς ἀρετῆς, καὶ τῆς καθέδρας ὑπερβαλοῦσαν τῆς βασιλευούσης τῶν πόλεων, καὶ προκειμένην μᾶλλον τοὺς πάντων μᾶλλον ὑπερέχοντα.

fuit Polemo Laodicenſis, qui Smyrnæ eloquentiam docuit, & Ariſtidis Rhetoris præceptor fuit. Scripſit & alium librum verſibus hexametris, in quo virginitas & conjugium inter ſe colloquuntur. Item de aliis argumentis diverſo & omnifario genere verſuum, quorum numerus xxx millia circiter implet. Hujus Gregorii Philoſtorgius Arrianus quoque in hiſtoria ſua mentionem facit his verbis: *Floruit illis temporibus Gregorius Nazianzi, (eſt autem Nazianzus ſtatio Cappadociæ) & Baſilius Cæſareæ in Cappadocia, & Apollinaris Laodiceæ in Syria. Hi tres viri tunc pro Homouſio contra Heterouſium propugnabant, longo intervallo ſuperantes omnes illos, qui & ante & poſt ad meam uſque ætatem hæreſis illius defenſores fuerunt; adeo ut Athanaſius cum iis collatus puer judicaretur. Nam & in diſciplinis profanis maximos fecerant progreſſus, &, quod ad lectionem & promptam memoriam attinet, in ſacris literis inſigniter verſati erant; præſertim vero Gregorius. Adhæc, unuſquiſque illorum in ſuo genere ſtilo plurimum valebat. Apollinaris enim eo orationis genere, quod commentariis ſcribendis eſt aptiſſimum, excellebat. Baſilius vero in panegyrico genere dicendi palmam ferebat. At Gregorii cum utroque comparati ſtilus magis erat fundatus & ſolidus. Nam & Apollinari in dicendo erat uberior, & Baſilio gravior. Cum autem tanta eſſent & dicendi & ſcribendi facultate præditi, iis etiam fuere moribus, quibus oculi plebis maxime allicerentur. Itaque & aſpectu, & oratione, & ſcriptis paſſim editis, in ſuam ſententiam & familiaritatem pertrahebant omnes, qui ulla ratione pertrahi commode poterant.* Hæc de iis Philoſtorgius, quamvis Arrianus, obiter ſcripſit. Gregorius autem ſuperſtes adhuc alium Eccleſiæ ſuæ Epiſcopum in locum ſuum ſubſtituit, & ipſe ruri vitam monachi egit. Deceſſit anno decimo tertio Theodoſii Imperatoris, annos natus amplius xc, haud dignum virtutis ſuæ præmium conſecutus, ut qui principis urbium ſedem non obtinuerit, prælatis deterioribus viro illi, qui virtute & vitæ claritate omnibus antecelleret.

Γρηγόριος, Νύσσης Ἐπίσκοπος, ἀδελφὸς Βασιλείου τοῦ Καισαρέως, ἀνὴρ καὶ αὐτὸς ἐλλογιμώτατος, καὶ πάσης ὑπάρχων παιδείας ἀπάντων· προσκείμενος δὲ μᾶλλον τοῖς τῆς ῥητορικῆς χαίρουσι. καὶ γὰρ εὐδοκίμει ἐν ταύτῃ γεγενημένος καὶ λαμπρός, εἴ τις ἄλλος τῶν πάλαι ταύτῃ γεγενημένων. οὕτως συνετάξε κατ' Εὐνομίου λόγον ἐξαίρετον, καὶ τεῦχος

Γρηγόριος. Gregorius, Epiſcopus Nyſſenus, frater Baſilii Cæſarienſis, vir & ipſe clariſſimus, omnique doctrina refertus; eloquentiæ tamen ſtudio magis deditus: cujus laude adeo floruit, ut nulli veterum cederet. Hic eximiam orationem contra Eunomium ſcripſit; & opus admirabile de fabricatione hominis: aliaſque Homilias plurimas. Item in

1 Γρηγόριος γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρ. —— ἁλίσκεσθαι δυναμένους] Hæc omnia αὐτολεξεὶ leguntur etiam ſupra v. Ἀπολινάριος.

2 Θεοδοσίου τρίτον καὶ δέκατον ἔτος ἄγ.] Imo, ut Pearſonius recte obſervavit, deceſſiſſe potius videtur anno Theodoſii undecimo: quod colligi poteſt ex verbis his Hieronymi in *Catalogo Script. Eccleſ. Deceſſitque ante hoc ferme triennium ſub Theodoſio principe.* Scripſit autem Hieronymus Catalogum ſuum anno Theodoſii xiv. ut ipſe in præfatione operis illius innuit.

θαυμάσιον εἰς τὸν τῦ ἀνθρώπυ καθασκευὸν· ἄλλας τε πυκνὰς καὶ συνεχεῖς ὁμιλίας· εἴς τε τὰ ἅγια καθ' ἑκάστην, καὶ εἰς τὸν Ἐκκλησιαστὸν, καὶ πρὸς τὸν ἀδελφὸν Μακαρίναν μακρόν τινα καὶ περικαλλῆ περὶ ψυχῆς συνέθηκε λόγον. ἄλλα τε πολλὰ γεγραφηκὲ· καὶ τὸν πολυθαύμαστον ἔπαινον τῦ πρώτυ μάρτυρος Στεφάνυ. καὶ βίον δὲ συνέταξε Γρηγορείυ τῦ ἐν θαύμασι θαλαμψαντος.

Cantica Canticorum, & in Eccleſiaſten, & ad ſororem Macarinam prolixam & perelegantem orationem de anima. Scripſit & multa alia; & admirabile illud encomium Stephani primi martyris; & vitam Gregorii, qui miraculis claruit.

Γρηγόριος, ὁ καὶ Θεόδωρος, ὁ Θαυματυργὸς, Νεοκαισαρείας τῆς ἐν τῷ Πόντῳ Ἐπίσκοπος, νέος κομιδῇ ἀφ' ἑτέρυ παιδεύσεν Ἑλληνικῶν τε καὶ Ῥωμαϊκῶν γραμμάτων ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας εἰς Βηρυτὸν, κἀκεῖθεν εἰς Καισάρειαν τὴν τῆς Παλαιστίνης διέβη, ἅμα Ἀθηνοδώρῳ ἀδελφῷ· ὃς καὶ αὐτὸς μέρος εἰς τὸν τῆς Χριστῦ πίστιν εἰσάγων Ὠριγένης, ζηλωτὰς ἰδίυς κατέστησεν. ἐπὶ πέντε τοίνυν παρ' αὐτῷ παιδευθέντες ἐνιαυτὺς πρὸς τὸν πατρίδα ἀποπέμπονται· ἀφ' ὧ ὁ Γρηγόριος ἀποδημῶν, πανηγυρικὸν εὐχαριστίας τῷ Ὠριγένει ἔγραψε λόγον, καὶ συγκαλεσάμενος πάντας τὺς ὁπαδὺς, αὐτῦ τε τῦ Ὠριγένυς παρόντος, τῦτον ἀνέγνω τὸν λόγον, ὅς πως καὶ ἄχρι τῦ παρόντος ὑπάρχει. ἔγραψε δὲ μετάφρασιν εἰς τ' Ἐκκλησιαστὸν, ἐλάχιστον μὲν, πάνυ δὲ θαυμαστὸν λόγον· καὶ ἄλλας τε πολλὰς καὶ ποικίλας ἐπιστολὰς συνεγράψατο, πολλὰς σημεῖα καὶ θαύματα ὑπὲρ ἄνθρωπον, νίκα Ἐπίσκοπος ἐτύγχανεν. ἐτελεύτησεν ἐπ' Αὐρηλιανῦ.

Γρηγόριος. Gregorius, (qui & Theodorus) Thaumaturgus, Neocæſareæ, quæ in Ponto eſt, Epiſcopus, valde adoleſcens ob Græcarum & Romanarum literarum ſtudium e Cappadocia Berytum, & inde Cæſaream Palæſtinæ ſe contulit una cum fratre Athenodoro. Hos Origenes ad fidem Chriſti paulatim traduxit, & ſui ſectatores reddidit. Cum igitur ad annos quinque ab eo eruditi in patriam remitterentur, Gregorius diſcedens orationem panegyricam, in qua Origeni gratias agit, ſcripſit, eamque omnibus indigenis convocatis, ipſo quoque Origene præſente, recitavit; quæ etiam nunc exſtat. Scripſit & metaphraſin in Eccleſiaſten, breviſſimam illam quidem, ſed admirabilem: multaſque alias & varias epiſtolas. Idem ſub Aureliano deceſſit, clarus multis miraculis, quæ jam Epiſcopus edidit.

Γρηγόριος καὶ Ἀθηνόδωρος σπαίμονες· ἀλλ' ὁ μὲν θαυματυργός· ὁ δὲ σοφιστής. ἔγραψε δὲ καὶ περὶ σαρκώσεως καὶ πίστεως λόγον.

Γρηγόριος. Gregorius & Athenodorus, fratres germani: quorum ille miraculis claruit; hic vero ſophiſta fuit. Scripſit & de Incarnatione & Fide orationem.

Γρηγόριος, ἀδελφὸς Ἑρμείυ τῦ Φιλοσόφυ· ὃς ἅπαν ἰῦ τἐναντίον τῷ Ἑρμείᾳ, ὀξύτατος μὲν εἰς ὑπόνοιαν καὶ ὀξύνοιαν ἐπί τε τὰς ζητήσεις καὶ τὰς μαθήσεις· ἄλλως δὲ οὐχ ἡσύχιος, οὐδὲ γαλήνιος ἐν τοῖς ἤθεσι φέρων πνὰ, ἀλλά τι καὶ παρακεκινηκός. ἐπεὶ δὲ Ἀθήνηθεν ἦκεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὕστερον ὁ Γρηγόριος ἁλοὺς τῇ νόσῳ ἐπὶ τὸ πλέον, ὥστε δύσχρηστον αὐτῦ καὶ πολλαχῇ παλλάττον γενέσθαι τὸ ὄργανον. ὅτω φησὶ Δαμάσκιος εἰς τὸν Φιλόσοφον ἱστορίαν.

Γρηγόριος. Gregorius & Athenodorus, fratres germani: quorum ille miraculis claruit; hic vero ſophiſta fuit. Scripſit & de Incarnatione & Fide orationem.

Γρηγόριος, frater Hermiæ Philoſophi, qui Hermiæ plane diſſimilis fuit, ſupra modum acutus, & ad quæſtiones & diſciplinas expeditus: cæteroqui inquietus, nec moribus placidis, ſed mentis nonnihil emotæ. Cum vero Athenis Alexandriam veniſſet, morbo correptus eſt, qui corporis ejus organum inutile pene reddidit, & valde immutavit. Sic Damaſcius inquit in *Hiſtoria Philoſophica*.

Γρήνικος. ποταμός.

Γρήνικος. Grenicus, fluvius.

Γρῆτυς. ὁ βυρσεύς.

Γρῆτυς. Coriarius.

Γρῖος. ὄνομα κύριον.

Γρῖος. Grius. Nomen proprium.

Γριπεύς. ἰχθύων θηρευτής. Γριπεὺς, Ἐρμῆ, σοὶ τάδε δῶρα φέρει. καὶ γριπικὴ τέχνη.

Ἑρμώναξ δ' ἐπίχανεν, ὅτε γριπικὴ τέχνη
Εἷλκε τὸν ἐκ πελάγυς ἰχθυόεντα βόλον.

Γριπεύς. Piſcator. [In Epigrammate:] *Piſcator, Mercuri, hæc tibi dona fert.* Et γριπικὴ τέχνη, ars piſcatoria. *Hermonax autem nactus eſt, poſtquam arte piſcatoria ex mari traxit rete piſcibus plenum.*

Γρῖφος. τὸ δίκτυον. λέγεται δὲ καὶ ὁ δύσκολος

Γρῖφος. Rete piſcatorium. Sic etiam dici-

1 Μακρείναν] Codex Vatic. habet Μακρίναν, ut Pearſonius ad marginem Suidæ ſui annotavit. At Editio princeps Mediolanenſis, Μακραίαν.

2 Γρηγόριος, ὁ καὶ Θεόδωρος, ὁ Θαυματυργὸς, Νεοκ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ex Sophronio, Hieronymi interprete, Suidas deſcripſit.

3 Ἐπ' Αὐρηλιανῦ] Sic habent 2 MSS. Pariſ. cujus loco in prioribus Edit. peſſime legitur ἐπὶ Ἰελιανῦ. Diu enim ante Julianum Thaumaturgus hic obiit, ut ex hiſtoria Eccleſiaſtica conſtat. Vide Cl. Gulielmum Cave in *Hiſtor. Liter. Scriptor. Eccleſiaſtic.*

4 Περὶ σαρκώσεως] Malim, περὶ ἐνσαρκώσεως.

5 Γρηγόριος, ἀδελφὸς Ἑρμείυ δ' φιλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Photium in Excerptis ex Damaſcio, pag. 1044. ut Pearſonius quoque obſervavit.

6 Παρακεκινηκός] Malim παραφκεκινηκὼς, ut legitur apud Photium loco laudato.

7 Γριπεὺς, Ἐρμῆ, σοὶ τάδε δ'] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod legitur Anthолog. lib. VI. cap. III. Epigr. VIII. ut Portus etiam monuit.

8 Ἑρμώναξ δ' ἐπίχανεν, ὅτε γρ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologiæ inditæ integrum exhibuimus ſupra v. Ἀμφίκλειαν.

καὶ

καὶ ὁ συμπεπλεγμένος λόγος, ὁ ἔχων πάθος ἐν ἑαυτῷ μὴ φανόμενον.

Γεῖφος. ὁ ἀσαφὴς λόγος.

---Ἰὼ[1] ἐνὶ παῖδες Ὅμηρον
Ἤχαχον, ἐκ Μουσῶν γεῖφον ὑφωάμενοι.

καὶ γειφώδης λόγος.

Γερμίς. ὗς. ἡ παλαιὰ σκρόφα.

Γερώνη. πέτρα.

Γερώνια. πόλις Φωκίδος. τὸ ἐθνικὸν Γερωνεύς.

Γερ.[2] βραχύ. ἔνιοι δὲ τὸ ἀπὸ τῶν ὀνύχων ῥύπον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Καὶ ταῦτ' ἀπεκεινόμην τοσοῦτόν γε γερ-
πινὲς ὡς τὸν γρυλλισμόν, τουτέστι τὸν φωνὸν τῶν
χοίρων· ἢ εἶδος μικρᾶς νομίσματος· ἢ τὸ τυχόν, τὸ
μικρότατον. ὅθεν καὶ γρύτη, καὶ γρυσοπώλης·[3] ὅσον
οὐκ εἴρηται, ἀλλὰ γρυτοπώλης. Καὶ παροιμία· Τὸ
Δίωνος γερ. ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ τυχόντος.

Γρύζω. θρηνῶ. ἢ φωνῶ.

Γρύλλος. Ξενοφῶντος τοῦ Σωκρατικοῦ υἱὸς Γρύλ-
λος καὶ Διόδωρος. καὶ γρύλλος, ὁ χοῖρος.

Γρωσί. κορμοὶ δρυΐνοι. χθ' ἀλλαγὴ τοῦ δ εἰς
γ. ἢ τὰ τῶν γεραιῶν δρυῶν ξύλα.

Γρυκτόν.[4] Ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; τουτέστιν, ἆρα
χρύζαι ὀφείλετε; ἢ παῤῥησίαν ἄγειν;

Γρυμαῖα.[5] ἡ σκευοθήκη.

Γρύζαι. φθέγξασθαι. κεκράξαι.

Γρύθος. ὁ ἐπὶ μαλακίᾳ διαβαλλομένων οὗ-
τος ἦν. οἱ δὲ Γρύπος λέγουσι, διὰ τοῦ π· ὡς ἦν
καταπύγων.[6] Ἀριστοφάνης·

Ἔπαυσα[7] τοὺς βινομένους, τὸ Γρύπου ἐξαλείψας.

Γρυπαίνει.[8] τὸ γρυπὸν ἔχειν λέγουσιν. οἷον ἐπὶ τῶν
ἁπαλῶν ξυλίνων, ὅταν κάμψαντες ἀφῶμεν αὐτά.
Ἀνδρέας δέ φησιν ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ·[9] Καίων γὰρ
ἦν τὴν γῆν, καὶ σωτήκων γρυπάνιον ποιεῖ. καὶ Με-
λάνθιος, Σεισμὸς, φησὶ, γέγονε, καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ.

Γρυπός. ὁ καμπυλόῤῥιν.

Γυῖα. μέλη. ἢ πόδες τοῦ σώματος.

Γυμνακὴς[10] δὲ λιπὼν τάδε σύμβολα κώμων,
Μέμφεται ἀφρήτῃ κάλλει θηλυτέρης.

Γύαλον. τὸ κοῖλον.

Γύαρος.[11] νῆσος μία τῶν Σποράδων. λέγε δὲ, ὅτι
ἐν[12] ταύτῃ διαβιβρώσκουσιν οἱ μύες τὸν σίδηρον.

tur oratio obſcura & perplexa, & aliquid reconditum in ſe habens.

Γεῖφος. Oratio obſcura. [In Epigrammate:] *In inſula Io pueri divinum Homerum triſtitia affecerunt, griphum ingenioſum texentes.*

Γερμίς. Sus. Scropha ſenex.

Γερώνη. Petra. Saxum.

Γερώνια. Gronia. Urbs Phocidis. Gentile eſt, Gronenſis.

Γερ. Parvum. Minimum. Quidam vero ſic vocant ſordes unguium. Ariſtophanes *Pluto: Præſertim vero cum ne gry quidem reſpondeat.* Quidam τὸ γερ dictum volunt a γρυλλισμὸς, quod grunnitum porcorum ſignificat: vel minutum quoddam nomiſma: vel quidvis exiguum. Hinc etiam dictum eſt γρύτη, i. e. ſcruta; & γρυτοπώλης, ſcrutorum venditor: quod tamen apud veteres non dicitur, ſed ῥυπαπώλης. Et proverbium: *Gry Dionis*; quod dicitur de re vili & parva.

Γρύζω. Lugeo. Vel, vocem edo.

Γρύλλος. Gryllus. Xenophontis Socratici filii fuerunt Gryllus & Diodorus. Γρύλλος etiam porcum ſignificat.

Γρυνοί. Stipites querni: litera δ in γ mutata. Vel vetuſtarum arborum ligna.

Γρυκτόν. *Num hiſcere audetis?* Vel, An libere loqui audetis.

Γρυμαῖα. Theca vaſorum.

Γρύζαι. Loqui. Clamare.

Γρύθος. Gryttus. Hic unus erat ex iis, qui propter mollitiem male audiebant. Alii vero Γρύπος ſcribunt per π: qui impudicus erat. Ariſtophanes: *Compeſcui cinædos, & Grypi memoriam abolevi.*

Γρυπαίνει. Idem quod γρυπᾶσθαι: quod dicitur de teneris virgis, quas ubi incurvavimus, e manu rurſus dimittimus. Antipho autem libro ſecundo *de Veritate* inquit: * * * * * Et Melanthius, *Quaſſatio*, inquit, *contigit, & terra concuſſa eſt.*

Γρυπός. Aduncum naſum habens.

Γυῖα. Membra. Vel, pedes corporis. [In Epigrammate:] *Amore tabeſcens ſymbolis his comeſſationum relictis, de inexorabilis puellæ pulchritudine conqueritur.*

Γύαλον. Concavitas. Convexitas.

Γύαρος. Gyarus, inſula, una ex Sporadibus. In hac mures ferrum corrodere dicuntur.

1 Ἰὼ ἐνὶ παῖδες Ὅμηρον ἤχ.] Epigramma integrum, ex quo verba hæc decerpta ſunt, legitur Anthol. lib. III. cap. XV. Epigr. I.

2 Γερ. βραχύ. ἔνιοι δὲ τὸ ἀπὸ τῶν ὀν.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 3. (2. Ed. Baſ. P.)

3 Ὅσον οὐκ εἴρηται, ἀλλὰ γρυτ.] Locus hic ex Scholiaſta Ariſtoph. ſic emendandus & ſupplendus eſt: ὅσον οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ῥυποπώλης.

4 Ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν;] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Lyſiſtrata* pag. 878.

5 Γρυμαῖα.] Hæc vox legitur apud Photium pag. 1072. 48. ut Pearſonius obſervavit.

6 Ἀριστοφάνης.] *Equit.* pag. 341. (239. Ed. Baſ. P.)

7 Τοὺς βινομένους.] Apud Ariſtophanem loco laudato hodie legitur τοὺς κινουμένους. Sed lectio Suidæ præferenda eſt. Vide etiam ſupra v. Βινεῖν.

8 Γρυπαίνειν. τὸ γρυπᾶσθαι λέγουσιν. οἷον ἐπὶ τῶν ἁπ.] Eadem habent Harpocratio & Etymologus.

9 Καίων γὰρ ἦν τὴν γῆν κ. σωτ.] Senſus fragmenti hujus eſt mutilus & obſcurus.

10 Γυμνακὴς δὲ λιπὼν τάδε σύμβ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. l. VI. c. VIII. Epigr. VII.

11 Γύαρος. νῆσος μία τῶν Σπορ.] Ex Stephano Byzantio.

12 Ὅτι ἐν ταύτῃ διαβιβρώσκουσιν οἱ μύες τὸν σίδηρον.] Idem refert Antigonus Caryſt. Hiſtor. Mirab. cap. XXI. & ex eo Stephanus Byzantius v. Γύαρος: ad quem vide Holſtenium.

Γύγης,[1] Λυδός. Ἐσέβαλε μὲν πρώτην καὶ οὗτος, ἐπεί τε ἦρξεν, ἔς τε Μίλητον καὶ Σμύρνην, καὶ Κολοφῶνος τὸ ἄστυ εἶλεν· ἀλλ' ὐδὲν μέγα ἀπ' αὐτοῦ ἄλλο ἔργον ἐγένετο, βασιλεύσαντος δυοῖν δέοντα μ' ἔτεα. τοῦτον μὲν παρήσομεν τοσαῦτα δηλήσαντα. Ἄρδυος δὲ τοῦ Γύγεω μνήμην ποιήσομαι. οὗτος Πριηνέας τε εἶλεν, ἐς Μίλητόν τε ἐσέβαλεν. ἐπὶ τούτου τυραννεύοντος Σαρδίων, Κιμμέριοι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων τῶν Νομάδων ἐξαναστάντες, ἀφίκοντο ἐς τὴν Ἀσίην, καὶ Σάρδεις πλὴν τῆς ἀκροπόλεως εἶλον. Ἄρδυος δὲ βασιλεύσαντος ἐνὸς δέοντα πεντήκοντα ἔτεα, ἐξεδέξατο Σαδυάττης ὁ Ἄρδυος τὴν ἀρχήν, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ'. Σαδυάττεω δὲ Ἀλυάττης. οὗτος δὲ Κυαξάρῃ τε τῷ Δηϊόκεω ἀπογόνῳ ἐπολέμησε καὶ Μήδοισι, Κιμμερίους τε ἐκ τῆς Ἀσίης ἐξήλασε, Σμύρνην τε τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος κλεισθεῖσαν ἐξεῖλεν, εἰς Κλαζομενάς τε ἐσέβαλεν. ἀπὸ μέν νυν τούτων οὐχ ὡς ἤθελεν ἀπήλλαξεν, ἀλλὰ πρησπαίσας μεγάλως. ἄλλα δὲ ἔργα ἀπεδέξατο ἐὰν ἐν τῇ ἀρχῇ ἀξιαπηγητότατα τάδε. ἐπολέμησε Μιλησίοισι, πρῶτα δεξάμενος τὸν πόλεμον ἀπὸ τοῦ παλαιός. ἐπελαύνων γὰρ ἐπολιόρκεε τὴν Μίλητον πρόπυ τοιῇδε. ὅκως μὲν εἴη ἐν τῇ γῇ καρπὸς ἀδρός, τηνικαῦτα ἐσέβαλε τὴν φαλαγγα. ἐφαλβύετο δὲ ὑπὸ σείγγων τε καὶ πηκτίδων καὶ αὐλῶν γυναικηίων τε καὶ ἀνδρηίων. ὡς δὲ ἐς τὴν Μιλησίην ἀφίκοιτο, οἰκήματα μὲν τὰ ἐπὶ τῆς ἀγρῶν ὐ κατέβαλλεν, οὔτε συνέπιμπρα, οὔτε θύρας ἀπέσπα, εἴα δὲ ταῦτα χώρην ἔχοντα. ὁ δὲ τά τε δένδρεα καὶ τὸν καρπὸν ἐν τῇ γῇ ὅκως διαφθείρειεν, ἀπαλλάσσετο ὀπίσω. ἐπὶ γὰρ θαλάσσης οἱ Μιλήσιοι ἐπεκράτεον, ὥστε καὶ ἐπέδρης μὴ εἶναι τὸ ἔργον τῇ στρατιῇ. τὰς δὲ οἰκίας ὐ κατέβαλλεν ὁ Λυδὸς τῶνδε εἵνεκα, ὅκως σύλεῦθεν ὁρμώμενοι τὴν γῆν σπείρειν τε καὶ ἐργάζεσθαι ἔχοιεν οἱ Μιλήσιοι· αὐτὸς δὲ ἐκείνων ἐργαζομένων ἔχοι τι καὶ σίνεσθαι ἐσβάλλων. ταῦτα ποιέων ἐπολέμεεν ἔτεα ἕνδεκα. ἐν τοῖσι πρώτοισι μεγάλα δίφασια Μιλησίων ἐγένετο, ἔν τε Λιμενηίῳ χώρης σφετέρης μαχεσαμένων, καὶ ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ.

Γύγεω δακτύλιος. ἐπὶ τῶν πολυμηχάνων καὶ πανούργων. Γύγης γὰρ βουκόλος ἦν, τῷ τῆς γῆς ὑπὸ σεισμοῦ ῥαγείσης, νεκρὸν θυρὴν φορέοντα δακτύλιον, τοῦτον ἐσεῖλεν. ὁ δὲ εἶχε φύσιν, ὥστε τῆς τράπεζης ὀρᾶσθαι καὶ μή. δι' αὐτοῦ κλείνας τὸν περὶ αὐτοῦ, ἐβασίλευσεν.

Γύης. μέρος ἀρότρου. καὶ παροιμία· Γύης οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ. ἐπὶ τοῦ ἔν τινι ἀχρήστων. ὐκ μεταφορᾶς τοῦ ἀρότρου.

Γυλιαύχενας.[2] τοὺς μακροδειρήλους.

Γύλιος.[3] πλέγμα στρατιωτικόν. σκευοφόρον ἐπί-

1 Γύγης, Λυδός.] Totus hic locus de Gyge legitur apud Herodotum lib. 1. pag. 4. unde Suidas eum deſcripſit.

2 Γυλιαύχενας τοὺς μακροὺς.] Ariſtophanes in *Pace* pag. 682. Carcini Tragici filios γυλιαύχενας vocat: ad quem locum Suidas reſpexit.

3 Γύλιος. στρατιωτικὸν πλέγμα.] Confer Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 682.

μηκες,

Γύγης. Gyges, Lydus. Hic regno ſuſcepto cum exercitu Miletum & Smyrnam invaſit, & Colophonem urbem cepit. Poſtea vero nullum memorabile facinus amplius edidit, quamvis annos xxxviii. regnaverit. Hunc igitur his expoſitis miſſum faciamus. Ardyis vero Gygis filii & ſucceſſoris mentionem faciam, qui & Prienenſes ſubegit, & Miletum oppugnavit. Hoc Sardibus regnante, Cimmerii a Scythis Nomadibus ſedibus ſuis ejecti in Aſiam tranſiverunt, Sardeſque præter arcem ceperunt. Cum autem Ardys annos undequinquaginta regnaſſet, ſucceſſit ei filius Sadyettes, regnavitque annos duodecim. Sadyattæ ſucceſſit Halyattes, qui cum Cyaxere Dejocis nepote & Medis bellum geſſit, Cimmerioſque ex Aſia expulit, Smyrnam etiam a Colophone conditam evertit, & Clazomenas invaſit: unde tamen re infeliciter geſta & magna clade accepta rediit. Alias etiam res, dum imperavit, geſſit; ſed has memoratu maxime dignas. Bellum cum Mileſiis geſſit, a patre ipſi traditum. Miletum autem exercitu adverſus eam ducto ita obſedit. Cum fruges in agro maturuiſſent, tunc exercitum adverſus hoſtem ducebat, expeditionem faciens ad cantum fiſtularum, & fidium, tibiæque tam muliebris quam virilis. Cum autem in agrum Mileſiorum perveniſſet, ædificia, quæ in iis erant, non diruebat, nec incendebat, neque fores effringebat, ſed illa omnia intacta ſinebat: arboribus tantum frugibuſque vaſtatis domum redibat. Cum enim Mileſii imperium maris tenerent, non licebat copiis diu in obſidione hærere. Ædificia autem Lydus ideo non diruebat, ut Mileſii in illis habitantes terram ſerere & colere poſſent; ipſe vero, cum ager eſſet cultus, haberet quod hoſtiliter popularetur & perderet. Hac ratione bellum annos undecim produxit: quo temporis ſpatio Mileſii duas ingentes clades acceperunt, unam in pugna ad Limenium, qui eſt locus regionis ipſorum; & alteram in planitie Mæandri.

Γύγεω δακτύλιος. Gygis annulus. Dicitur de hominibus valde verſutis & callidis. Gyges enim, cum eſſet paſtor, & terræ motu humus diſceſſiſſet, cadaver invenit annulum habens, quem ei detraxit, tali vi præditum, ut pro converſione palæ cerneretur, & non cerneretur. Hujus annuli beneficio Regem, qui tunc regnabat, interfecit, & ipſe regnum occupavit.

Γύης. Pars aratri. Dentale. Et proverbium: *Dentale ipſi non ineſt.* Dicitur de iis, qui ad aliquid ſunt inutiles: per tranſlationem ab aratro ductam.

Γυλιαύχενας. Gracili & prælongo collo præditos.

Γύλιος. Sporta militaris. Vas oblongum,

μενες, εἰς ὀξὺ λῆγον, πρὸς τὸ μὴ κολάγνυσθαι· ἐν ᾧ καλεῖσθαι τυρὸν καὶ ἐλαίας καὶ κρόμμυα. ἢ λεγομένη φιλολικὴ ὀφοθήκη. ἔστι καὶ τὸ ζῶον ὁ καλούμενον χοιρογρύλλιον. λέγεται δὲ καὶ ὁ Ἡρακλῆς Γύλιος. καὶ γύλιον, ἀγγεῖον πλεκτόν.

Γύλιππος.[1] ὄνομα κύριον.

Γύλων. οὗτος αἰτίαν ἔχων ἐπὶ τῇ τῶν Νυμφαίων τῶν ἐν Πόντῳ χωρίων προδοσίᾳ, ἔφυγεν. ἐλθὼν δὲ εἰς Σκυθίαν, ἔγημε. δύο δὲ ἔσχεν θυγατέρας, ἔπεμψεν εἰς τὴν πατρίδα· ὧν τὴν μὲν μίαν ἔγημε Φιλόχαρις, τὴν δὲ ἑτέραν Κλεόβουλος.

Γυμνασία. ἡ τριβή. Ὅπου ἡ[2] διαλεκτικὴ πρὸς τρία ἐστὶ χρήσιμος· πρὸς γυμνασίαν, πρὸς τὰς ἐντεύξεις, πρὸς τὰς κατ' φιλοσοφίαν ἐπιστήμας. γυμνασίαν δὲ λέγει, ἤτοι τὴν γενομένην ἐν τῷ διαλέγεσθαι πρός τινας. δεχόμενοι γάρ τινα προβλήματα παρὰ τῶν προσδιαλεγομένων, παιδεύομεν τούτοις συμπαίζοντες, δι' ἐνδόξων τὰς ἐπιχειρήσεις ποιούμενοι. ἢ γυμνασίαν λέγοι ἄν, τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ἐπιχείρησιν. ἣν δὲ σύνηθες τὸ τοιοῦτο εἶδος τῶν λόγων τοῖς παλαιοῖς, καὶ τὰς συνουσίας τὰς πλείστας τοῦτον ἐποιοῦντο τὸν τρόπον, οὐκ ἐπὶ βιβλίων ὥσπερ νῦν, (ἃ γὰρ ἦν τότε τοιαῦτα βιβλία) ἀλλὰ θέσεώς τινος τεθείσης, εἰς ταύτην γυμνάζοντες αὐτῶν τὸ πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις δύναμικόν, ἐπεχείρουν, κατασκευάζοντες καὶ[3] ἀνασκευάζοντες δι' ἐνδόξων τὸ κείμενον. καί ἐστι βιβλία τοιαῦτα Ἀριστοτέλους τε καὶ Θεοφράστου γεγραμμένα, ἔχοντα τὴν εἰς τὰ ἀνηκείμενα δι' ἐνδόξων ἐπιχείρησιν. πρὸς δὴ τὴν τοιαύτην γυμνασίαν χρήσιμον εἶναί φησι τὴν διαλεκτικήν· μέθοδον γάρ τινα δύναται τὸν ἐπιχειρημάτων ἔχοντες (αὕτη δέ ἐστιν ἡ τῶν τόπων γνῶσις) ῥᾴον ἐπιχειρεῖν διανησόμεθα. ὡς γὰρ ἐν τοῖς ῥητορικοῖς γυμνάσμασιν οἱ διαιρεῖν δυνάμενοι τὰ προβλήματα, καὶ τὴν τάξιν τῶν κεφαλαίων σώζοντες, ῥᾴον ἐπιχειροῦσιν· οὕτω καὶ ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς οἱ τὴν μέθοδον εἰδότες ῥᾴων ἐπιχειρημάτων εὐπορήσουσι πρὸς τὰ προκείμενα. χρήσιμος δὲ ἡ τοιαύτη γυμνασία, ἡ κατὰ τοὺς λόγους, πρὸς εὕρεσιν τῶν ζητουμένων τε καὶ ἀληθῶν. προκατασκευάζει γὰρ τὴν ψυχὴν πρὸς φιλοσοφίαν, ὡς τὰ τοῦ σώματος γυμνάσια, γινόμενα κατὰ τέχνην, εὐεξίαν παρασκευάζει τῷ σώματι. ὅπου καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἐν λόγοις γυμνάσια, κατὰ μέθοδον γινόμενα, τὴν οἰκείαν εὐεξίαν τῆς ψυχῆς παρασκευάζει. οἰκεία δὲ εὐεξία ψυχῆς λογικῆς ἡ δύναμις, καθ' ἣν εὐφυΐα τε τοῦ ἀληθοῦς καὶ κριτικὴ γίνεται. δεύτερον τρόπον τῆς ὠφελείας ἐκτίθεται πρὸς τὰς ἐντεύξεις. καί ἐστιν ἐν τῷ ε στοιχείῳ περὶ ἐντεύξεως.

Γυμνάσια. ἀλειπτήρια. ἢ βαλανεῖα. ἢ λουτρά. † Τρία[4] γυμνάσια τῆς Ἀττικῆς· Ἀκαδημία, Λύκειον, Κυνόσαργες.

& in acutum desinens, ne confringatur: in quo reponebant caseum & olivas & cepas. Vel opsotheca militaris. Est & animal, quod vocatur Χοιρογρύλλιος, i. e. erinaceus. Dicitur & Hercules Gylius. Et γύλιον, vas ex viminibus plexum.

Γύλιππος. Gylippus. Nomen proprium.

Γύλων. Gylon. Hic cum ut proditor Nymphæi, castelli in Ponto, accusaretur, in Scythiam exulatum abiit, ubi uxore ducta duas suscepit filias; quas cum in patriam misisset, unam earum Philocharis, alteram vero Cleobulus uxorem duxit.

Γυμνασία. Exercitatio. Dialectica est utilis ad tria, ad exercitationem, ad colloquia, & ad philosophicas disciplinas. Exercitationem autem vocat eam quæ fit, quum disseritur cum aliquibus. Qui enim problemata aliqua accipiunt ab illis, quibuscum disserunt, conantur illis rem propositam demonstrare, probabilibus argumentis utentes. Vel exercitationem forte vocat argumentationem in utramque partem. Erat autem hujusmodi genus sermonum veteribus familiare, & in colloquiis eam plerumque rationem differendi sequebantur; non libris utentes, ut nunc (tunc enim hujusmodi libri non erant) sed thesi aliqua posita, in ea facultatem suam inveniendorum argumentorum exercentes, rem propositam argumentis probabilibus confirmare & refutare conabantur. Hujusmodi libros Aristoteles & Theophrastus scripserunt, in quibus docent rationem probabiliter in utramque partem differendi. Ad hujusmodi igitur exercitationem utilem dicit esse Dialecticam. Si quam enim methodum habeamus argumentorum inveniendorum (ea est autem Locorum Dialecticorum cognitio) facilius argumentari poterimus. Ut enim in exercitationibus oratoriis, qui dividere quæstiones norunt, & ordinem capitum perspiciunt, facilius argumentantur: sic etiam in Dialecticis, qui methodum norunt, iis uberior argumentorum copia ad institutum suppetit. Est itaque hujusmodi exercitatio, qua in disputationibus utimur, utilis ad inventionem eorum, quæ quæruntur, & veritatis. Præparat enim animum ad philosophiam; ut exercitationes corporis, quæ secundum artem fiunt, corpori vires & robur conciliant. Sic etiam exercitationes animi, quæ secundum methodum fiunt, animo suum robur præstant. Propriũ autem animi rationi præditi robur est facultas, qua verum invenit & judicat. Alterum deinde usum exponit, quem Dialectica in colloquiis habet: de quo vide in litera E, v. Ἔντευξις.

Γυμνάσια. [Gymnasia. Palæstræ.] Loca, in quibus athletæ se ungebant. Vel, balnea. Vel, lavacra. † Tria erant Gymnasia in Attica, Academia, Lyceum, Cynosarges.

1 Γύλιππος] De eo legendus est Thucydides libro VII.

2 Ὅπου ἡ διαλεκτικὴ πρὸς τρία ἐστὶ χρ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Alexandri Aphrod. in Top. Aristot. pag. 16. ut Pearsonius recte observavit.

3 Καὶ ἀνασκευάζοντες] Duæ hæ voces in prioribus Editt. desunt: quas ex MSS. Paris. & Alexandrino Aphrodisæo revocavi.

4 Τρία γυμνάσια τ. Ἀττικῆς] Vide Ulpianum ad Demosthenis orat. contra Timocratem pag. 266.

Γυμνάσιον, Σιδώνιος, σοφιστὴς, ἐπὶ τῶ Κωνσταντίνου τῦ βασιλέως χρόνων. ἔγραψε μελέτας, καὶ εἰς Δημοσθένην ὑπόμνημα, καὶ ἄλλα πνά.

Γυμνῆται. ἡ θῦρεὰ ὁ γυμνήτης. καὶ οἱ γυμνῆται. ἰῶ δὲ τάξις πεζῶν. [1] Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Χειρίσοφος ἡγεῖτο τῦ πρόθύμου, λαβὼν τὸ ἀμφ' αὐτὸν, τὺς γυμνήτας ἅπαντας. ὠδεὶς γὰρ κίνδυνος ἐδόκει εἶναι. καὶ γυμνήτης, ὁ γεγυμνωμένος.

---Ὅς [2] ποτε θυμῷ
Ἄρσενι γυμνήτιν ἐξεπόνει βίοτον.

λέγεται καὶ γυμνὴς, γυμνῆτος. [3] ὁπλίτης. Καὶ αὖθις· Εἵπετο δὲ καὶ γυμνῆτες ἐς ὑπερκειμένους, ὡς ὁδοποιεῖν τὰ ἄβατα.

Γυμνητεύω. γυμνὸς πρόκειμαι.

Γυμνικοὶ ἀγῶνες. [4] Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐν Πέρσαις ὤν, γυμνικοὺς ἀγῶνας ἦγε. [5] τουτέστιν, ὅσους γυμνούς.

Γύμνις. ὄνομα κύριον. καὶ κλίνεται γύμνιδος.

Γυμνοπαιδεία. ἡ παλαίστρα, ἣν τοὺς ἐφήβους Λυκοῦργος [6] ἠνάγκαζε. καὶ [7] Γυμνοπαιδία, χοροὶ ὅτι παίδων ἐν Σπάρτῃ τῆς Λακωνικῆς εἰς Θεοὺς ὕμνους ᾄδοντες, εἰς τιμὴν τῶν ἐν Θυρεαῖς ἀποθανόντων Σπαρτιατῶν. καὶ [8] Ἰώσηπος· Τόπος δ' ἐπὶ τῆς πόλεως οὐδεὶς γυμνοὺς ἰῶν, ἀλλὰ πᾶς λιμῷ νεκρὸν εἶχεν ἢ φόνου.

Γυμνοπόδης. ὁ ἀνυπόδητος. καὶ γυμνοποδῶ, γυμνοὺς βαίνω.

Γυμνορρύπαροι· οἱ σοφισταί. [9] Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν γυμνορρύπαροί τινες.

Γυμνὸς [10] καθεσθείς, σῶν ὑπερτῆς πραγμάτων.

Γυμνοσοφισταί. παρὰ Βαβυλωνίοις οἱ φιλόσοφοι, καὶ παρὰ Ἀσσυρίοις.

Γυμνόπες Ἰαλέμε. ὁ Ἰάλεμος ἐπίρρημα θρήνου. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν οἰκτρῶν. καὶ, [11] Γυμνόπες ὑπέρυθρος καὶ λεβηρίδος. Ἀριστοφάνης δὲ, τυφλόπες. ἐπὶ δὲ τὸ σύφαρ καὶ ἔκδυμα τῦ ὄφεως, καὶ τῦ τέττιγος, παρὰ τὴν λεπίδα. κυρίως δὲ, ᾧ περιέχεται τὸ ἔμβρυον τῦ βοός. ἔστι δὲ τῦτο καὶ τυφλόν. τὰς γὰρ ὀπὰς μόνας ἔχει τῶν ὀφθαλμῶν. τειχῆ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν, τυφλόπες, [12] κενόπες, καὶ γυμνόπες.

Γυμνάσιον. Gymnaſius, Sidonius, Sophiſta, Imperatoris Conſtantini temporibus vixit. Scripſit declamationes, & commentarium in Demoſthenem, & alia quædam.

Γυμνῆται. A recto ſingulari γυμνήτης. Genus quoddam peditum. Levis armaturæ milites. Xenophon: *Chiriſophus erat in fronte exercitus cum copiis ſuis & omnibus expeditis militibus. Nihil enim periculi eſſe videbatur.* Et γυμνήτης, nudus. [In Epigrammate:] *Qui quondam animo forti athleticam egit vitam.* Dicitur etiam γυμνὴς, γυμνῆτος: [cui opponitur] ὁπλίτης, miles graviter armatus. Et iterum: *Velites autem ad* CD *delecti ſequebantur, qui per loca inacceſſa iter facerent.*

Γυμνητεύω. Nudus dego.

Γυμνικοὶ ἀγῶνες, Certamina gymnica. Ludi gymnici. *Julianus autem, cum eſſet in Perſia, ludos gymnicos celebravit.* Id eſt, ludos, in quibus athletæ nudi certabant.

Γύμνις. Gymnis. Nomen proprium. Declinatur Γύμνιδος.

Γυμνοπαιδεία. Palæſtra, in qua Lycurgus adoleſcentes nudos ſe exercere cogebat. Et γυμνοπαιδία, chori puerorum, qui Spartæ in Laconia hymnos Deorum canebant in honorē Spartanorum, qui ad Thyreas obierant. Et Joſephus: *In urbe vero nullus locus vacuus erat, ſed omnia plena erant cadaveribus mortuorum, qui vel fame vel ſeditione perierant.*

Γυμνοπόδης. Qui nudis pedibus incedit. Et γυμνοποδῶ, nudis pedibus incedo.

Γυμνορρύπαροι. [Nudi & ſordidi homines. Id eſt,] Sophiſtæ. *Erant autem circa eum nudi quidam & ſordidi homines.*

Γυμνὸς καθ. *Cum nudum te ſedere ſomniaveris, bonis tuis exueris.*

Γυμνοσοφισταί. Gymnoſophiſtæ. Sic apud Babylonios & Aſſyrios Philoſophi vocabantur.

Γυμνόπες Ἰαλέμε. *Nudior Jalemo.* Jalemus eſt vox lugentis, diciturque de hominibus miſerabilibus. Et, *Nudior piſtillo & leberide.* Ariſtophanes vero dixit, *Cæcior leberide.* [Eſt autem λεβηρὶς.] pellicula, quam, ſerpens exuit, ſic dicta a voce λεπὶς. Proprie vero ſic appellatur membrana, qua fœtus vaccæ circundatur. Eſt enim & ea omnino cæca, quippe ſola tantum oculorum foramina habens. Tribus autem modis proverbium hoc effertur, [*Leberide*] *cæcior, inanior, & nudior.*

1 Ξενοφῶν] *De Expedit.* Cyri lib. IV. pag. 316. ut Portus obſervavit.

2 Ὅς ποτε θυμῷ ἄρσενι γυμν.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis in Diogenem, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. XXXIII. Epigr. XII.

3 Ὁπλίτης] Puto legendum eſſe, ψιλὸς δὲ ὁπλίτης. Notum eſt enim γυμνῆτας apud veteres ſcriptores appellari milites leviter armatos; ὁπλίτας vero, graviter armatos: unde altera vox per alteram exponi non poteſt.

4 Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐν Πέρσαις ὤν, γυμν.] Idem fragmentum legitur infra v. Ἦγεν.

5 Τουτέστιν, ὅσους γυμνούς] Senſus hujus loci clarus eſt; at verba corrupta & mutila: quæ proinde Lector pro lubitu refingat & emendet.

6 Ἠνάγκαζε] Videtur hic excidiſſe vox γυμνάζειν, vel ſimile quid, quoniam oratio non eſt integra.

7 Γυμνοπαιδία] Lege γυμνοπαιδία. Quid autem fuerit γυμνοπαιδία non ſolum ex hoc loco Suidæ, ſed etiam ex aliis Grammaticis & ſcriptoribus conſtat. Vide Meurſium in *Orcheſtra*, & Cl. Grævium ad Lucian. Tom. I. pag. 994.

8 Ἰώσηπος] Lib. VII. *de Bello Jud.* pag. 965. ut Pearſonius obſervavit.

9 Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν γυμνοί] Hæc ſunt verba Laertii *Zenone*, lib. VII. Segm. XVI.

10 Γυμνὸς καθεσθείς, σῶν ὑπ.] Senarius hic onirocriticus, qui in MS. Pariſ. A. deeſt, & in MS. B. margini adſcriptus eſt, legitur apud Aſtrampſychum.

11 Γυμνόπες ὑπ. καὶ λεβηρίδος. Ἀριστοφ.] Vide Zenobium, ex quo Suidas locum hunc deſcripſit.

12 Κενόπες] Zenobius habet νεώπρως. Sed lectio Suidæ præferenda eſt, ut patet ex Heſychio h. v. quem vide.

Γυμνότες

Γυμνόπεδ@ παπάλω. ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀπεφωτάπων.

Γυμνῷ φυλακιῶ ἐπιλάπεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτως ἐχόντων τὰ προστεταγμένα πληρῶν, διὰ τὰ ἀναγκαῖα. † Τὸ γυμνῶ, μὲ γενικῆς. μὲ αἰτιατικῆς δὲ τὸ, Γυμνώσαντες αὐτὸν ἐξήγαγον ἔξω. καὶ, Γυμνῶν τὰ ἐσφραγισμένα.

Γύναιδ@. κίναιδ@. Ὁ γύναιδός τε καὶ μάλθων τύραννος. ἀντὶ τοῦ ἔκλυτ@.

Γυναικεία Φύσις. Γυναικίας δὲ ἀνὴρ, ὁ θηλυμανὴς, διὰ τοῦ ι. καὶ γυναικιζόμεν@, θηλυνόμεν@.

Γυναίκισις. ἡ γυναικεία μίμησις.

Πρὶν[1] τῆς ἑτέρας δῶναι γυναικίσεως δίκην.

Γυναικοϊέρακες. οἱ περὶ ἔρωτας ἐπτοημένοι. [2] Δειλοὶ γὰρ οἱ γυναικοϊέρακες θυραπτεῖς αἰτίας θυέλησιν ἐς ἄγεαν τ' θηλείαν.

Γυναικὸς[3] ἄρ' ἀνδρὸς ἀπόλετο τυχόν. ἀντὶ τοῦ, ἴσ@ γυναικὶ καλεσκυδάθης. παρ' Ὁμήρῳ.

Γυναικὸς ὄλεθρ@. ἐπὶ τῶν οἰκτρῶς ἀναιρεμένων· παρόσον πολλοὶ δεινῶς ὑπὸ γυναικῶν ἀπώλοντο. καὶ Γυναικὸς πυγή. ἐπὶ τῶν ἀργῶν. ἢ ὅτι χρὴ τὰς γυναῖκας οἴκοι μένειν.

Γυναικωνῖτις. οἰκία τῶν γυναικῶν. [4] Γυναικωνῖτιν φάλαγγα τῶν εὐνούχων Οὐάλεντ@.

Γυναιμανής. ἐπὶ γυναιξὶ μαινόμεν@. ὁ ἀκόλαστ@.

Γυνὴ εἰς Ἡρακλέους ᾠδεῖον. παρὸς τοὺς ἀναξίους τῶν πράξεων· παρόσον Ἡρακλῆς ἐδούλευσεν Ὀμφάλῃ. καὶ, Γυνὴ στρατηγεῖ. ἐπὶ τοῦ παραδόξου.

Γυνὴ μεγάλη. διαβάλλει [5] Ἀριστοφάνης τὸν Πανσίπτον μάγειρον, μικροφυῆ ὄντα, ὡς καταλαβόντα τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχευομένην. ἐδυναστεύετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς μεγάλης οὔσης.

Γύννις. ἀνδρόγυνος. μαλακός. Ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; † [6] Κακὴν σοφίαν μελετῶν, καὶ τοὺς ἀθέους Ἐπικούρου λόγους καὶ γύννιδας ἐπασκῶν, καὶ τῆς ἡδονῆς, ἣν ὀνεῖν@ ὑμνεῖ ὁ κλαύνης τε καὶ γύννις.

Γυῶ. βλάπτω. χωλῶ. [7] ἐξ οὗ καὶ τὸ, Γυῶσι μὲν σφᾶϊν.

Γυπαιέτοις.[8] ἀντὶ τοῦ ὀπωλεσίοις, καὶ κακοικίοις, καὶ στενοῖς χωρίοις. [9] Κράτης δέ φησιν, ὅτι πᾶσαν φαῦλον

Γυμνόπεδ@ παπάλω. *Nudior paxillo.* Dicitur de hominibus valde egenis.

Γυμνῷ φυλακιῶ ἐπιλάπεις. *Nudo mandas custodiam.* Dicitur de iis, qui propter neceſſitatem imperata exſequi non poſſunt. † Verbum γυμνῷ genitivo jungitur. Item accuſativo; ut, *Veſtibus eum nudatum foras eduxerunt.* Et, *Obſignata aperiens.*

Γύναιδ@. Cinædus. Semivir. *Semivir ille & mollis tyrannus.*

Γυναικεία Φύσις. Muliebris natura. [Per ει diphthongum.] Γυναικίας vero, vir effœminatus, per ι ſcribitur. Et γυναικιζόμεν@, qui fœminarum mores & mollitiem imitatur.

Γυναίκισις. Dicitur de eo, qui fœminam ſimulat vel mentitur. *Priuſquam dederis pœnas prioris fraudis, qua fœminam mentitus es.*

Γυναικοϊέρακες. [Proprie, fœminarum accipitres. Id eſt,] qui amoribus fœminarum admodum dediti ſunt. Ejuſmodi enim homines ingenioſi ſunt in excogitandis cauſis ſpecioſis, quibus fœminas captent.

Γυναικὸς ἄρ' ἀντ. *Mulieris enim ſimilis es factus.* Apud Homerum.

Γυναικὸς ὄλεθρ@. *Mulieris interitus.* Dicitur de iis, qui miſerabili morte pereunt. Multi enim a mulieribus crudeliter interfecti ſunt. Et, *Mulieris podex.* [Proverbium, quod dicitur] de hominibus otioſis. Vel, quia mulieres domi manere oportet.

Γυναικωνῖτις. Conclave mulierum. [Item, ipſe grex mulierum.] *Muliebrem* [ſive, mollem] *gregem eunuchorum Valentis.*

Γυναιμανής. Inſano mulierum amore flagrans. Libidinoſus.

Γυνὴ εἰς Ἡρακλ. *Mulier Herculis fanum non intrat.* Dicitur de iis, qui res ſe indignas faciunt. Hercules enim Omphalæ ſervivit. Et, *Mulier exercitus dux.* Dicitur de re inuſitata & nova.

Γυνὴ μεγάλη. Mulier magna. Ariſtophanes Panætium coquum, qui parva corporis ſtatura erat, & uxorem ſuam in adulterio deprehenderat, carpit. Ipſa enim, quia magna erat, virum ſibi parere cogebat.

Γύννις. Semivir. Mollis. Effœminatus. *Cujas eſt hic ſemivir? Quæ ejus patria?* † *Malæ ſapientiæ dans operam, & impiæ effœminataque Epicuri philoſophiæ ſtudens, & voluptate, quam ſemivir ille & molliculus laudibus efferebat,* [*faſcinatus.*]

Γυῶ. Lædo. Claudum reddo. [Homerus:] *Se claudos redditurum eſſe* [*equos.*]

Γυπαιέτοις. Luſtris, nidis, & anguſtis locis. Crates vero dicit, [Græcos] quodvis angu-

1 Πρὶν τῆς ἑτέρας δῶναι γυναικίσεως δίκην] Senarius hic legitur apud Ariſtophanem *Lyſiſtrata* pag. 583. (531. Ed. Baſ. P.)

2 Δειλοὶ γὰρ οἱ γυναικ.] Locum integrum ſcriptoris anonymi, ex quo fragmentum hoc decerptum eſt, exhibet Suidas infra v. Λοξίγιον.

3 Γυναικὸς ἄρ' ἀνεπάπτοξ] Homerus Il. Θ. v. 163.

4 Γυναικωνῖτιν φάλαγγα τῶν εὐν.] Vide infra v. Θλαυσίας, ubi fragmentum hoc longe auctius legitur.

5 Διαβάλλει Ἀριστοφάνης τὸν Πανσίπτον μάγ.] Ex Enarratore Comici ad *Aves* pag. 562. (385. Ed. Baſ. P.

6 Κακὴν σοφίαν μελετῶν, καὶ τοὺς ἀθ.] Fragmentum hoc ad Ælianum refert Kuhnius. Vide etiam infra v. Χλάνης.

7 Ἐξ οὗ καὶ τὸ, Γυῶσι μὲν σφᾶϊν] Recte monuit Portus, reſpexiſſe hic Suidam ad locum illum Homeri Il. Θ. v. 402.

Γυῶσιν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.

Hinc ergo Suidas ſupplendus eſt.

8 Γυπαιέτοις. ἀντὶ τοῦ ὀν φωλ.] Ex Enarratore Comici ad *Equit.* pag. 336. (234. Ed. Baſ. P.)

9 Κράτης] Apud Scholiaſtam Comici hodie legitur Κρατῖν@. Sed ambiguum eſt utra lectio præferenda ſit, quoniam tam Crates quam Cratinus Grammaticus apud veteres memoratur.

κατὰ-

καλάδυσιν [1] γύπας ὠνόμαζαν. [2] Ἀριστοφάνης· Οἰκοῦντα τοῦτον ἐν πιθάκναις καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις.

Γυπὸς σκιά. ἐπὶ τοῦ μηδενὸς λόγου ἀξίων.

Γύργαθος. καὶ παροιμία· [3] Γύργαθον Φυσᾶς. ἐπὶ τοῦ μάτην πονούντων. Γύργαθος δὲ κλίνη, ἐν ᾗ τοὺς παραύτους καὶ δαιμονιώδεις τροφοῦσι.

Γυάλης. τοῦ περιφεροῦς.

Ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦλθον γυάλης.

καὶ [4] Ὅμηρος·

Γυαλὸς ἦεν ὅμοιος, μελανόχροος, ὑλοκάρηνος. περὶ Ὀδυσσέως.

Γυᾶνοι. οἱ μικροὶ βάτραχοι. [5] Ἄραλος· Πατέρες βοῦσι γυάνων.

Γυρόν. κυρτόν. τροχοειδές. ἐν [6] Ἐπιγράμμασι·

Γυρὸν κυανέης μόλιβδον σημάνασα γραμμῆς.

Γυρῶν. περιφερῶν. [7] κεκαμμένων. ἐν [8] Ἐπιγράμμασι·

Γυρῶν τ' ἀγκίστρων λαιμοδακεῖς ἀκίδας.

Γυρῶσαι. [9] Φιαλῶσαι. περιφράξαι. ἀπὸ τοῦ γῦρον ποιεῖν ἐν τῷ περιφράσσειν.

Δ Α.

Δ Α'α. [10]

Δάβανα. ὄνομα τόπου. τὸ ἐθνικόν, Δαβανίτης.

Δαβήρ. [11] τὰ ἅγια τῶν ἁγίων.

Δαγαίθιος. ὄνομα κύριον.

Δαγών. εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἀλλοφύλων θεραπευόμενον, ᾧ τινὰ κιβωτὸν λαμβάνοντες ἀνέθεσαν.

Δᾷδες. λαμπάδες. καὶ [12] δαδίον παρὰ πολλοῖς.

Δαδουχεῖ. φαίνει. καὶ δαδουχήσας Ἀθήνησιν. Ὡς Ἀθηναίων φασὶν οἱ ταῦτα ἀκριβοῦντες δόκιμοι· δόξαντο δὲ καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῇ κόρῃ, ἀφ' ὅτε τὴν ἱεροφαντῶν καὶ τὸν δαδοῦχον σωτηρίαν αὐτοῖς. καὶ Δαδουχήσας, λαμπαδηφορήσας. Ὁ περὶ Στρατοκλέους Ἀθήνησι δαδουχήσας, [13] ὅτι τῆς ἡδονῆς, ἣν ὁμοίως ὑμνεῖ ὁ χλεύνης τε καὶ γύννις.

ſtum latibulum ſic appellaſſe. Ariſtophanes: *Habitantem in doliolis & anguſtis latibulis & turriculis.*

Γυπὸς σκιά. Vulturis umbra. Dicitur de rebus nullius pretii.

Γύργαθος. [Rete.] Et proverbium: *Rete inflas.* Dicitur hoc de iis, qui fruſtra laborant. Γύργαθος etiam ſignificat lectum, in quo paralyticos & dæmoniacos verſant.

Γυάλης. Rotundæ. *Poſtquam vero ad paludem rotundam acceſſerunt.* Et Homerus: *Gibbis erat humeris, nigra cute, & criſpo capite.* De Ulyſſe [Poeta loquitur.]

Γυᾶνοι. Ranæ minores. Ranunculæ. Aratus: *Patres ranncularum coaxant.*

Γυρόν. Curvum. Rotundum. In Epigrammate: *Rotundum plumbum, quo nigra ſignatur linea.*

Γυρῶν. Rotundorum. Aduncorum. In Epigrammate: *Et aduncorum hamorum fauces mordentia ſpicula.*

Γυρῶσαι. Phialæ inſtar rotundum facere. Circumſepire. Ideo quod ſepes in orbem duci ſoleant.

Δ Α.

Δ Α'α. Daæ.

Δάβανα. Nomen loci. Gentile eſt, Dabænites.

Δαβήρ. [Hebraica lingua,] Sancta ſanctorũ.

Δαγαίθιος. Dagæthius. Nomen proprium.

Δαγών. Dagon, idolum apud Philiſtæos cultum, cui captam arcam [fœderis] dedicarunt.

Δᾷδες. Lampades. Faces. Et δαδίον apud multos [ſcribitur pro δαλίον.]

Δαδουχεῖ. Facem geſtat. Facem præfert. Et, qui Athenis Daduchus fuit. *Ut probati inter Athenienſes auctores, qui accurate hac de re ſcripſerunt, tradunt; Senatui & Proſerpinæ per Hierophantas & Daduchum ſalutem precati ſunt.* Et δαδουχήσας, qui facem prætulit, vel qui Daduchus fuit. *Qui ante Stratoclem Athenis Daduchus fuit, ex voluptate illa, quam ſemivir ille & effœminatus laudibus ferebat.*

1 Γύπας] Apud eundem Scholiaſtam Comici rectius hodie legitur κάπας.

2 Ἀριστοφάνης] Apud Ariſtophanem loco laudato ſic legitur:

——— Ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν πίσσῃ πιθάκναις,
Καὶ γυπιείοις, & πυργιδίοις &c.

Suidas in hoc loco exſcribendo, metro neglecto ſenſus tantum rationem habuit: quod ipſi ſolenne eſt.

3 Γύργαθον φυσᾷς] Vocem γύργαθος in proverbio hoc *rete* ſignificare recte monuit Henricus Steph. in Animadverſ. ad Adagia Eraſmi pag. 30. quem vide. Sed quid Suida facias, qui eandem vocem *lectum paralyticorum* hic interpretatur: quem Eraſmus ſequitur. Equidem cum Menagio ad Laertium lib. VII. Segm. XV. ſtatuerim, vel Suidam hic ſcripſiſſe, γράβατος· ἢ ἦν κλίνη &c. vel ita, γύργαθος· ἡ κλίνη. Poſterius magis placet, quoniam Suidas duas vocis γύργαθος ſignificationes hic tradere voluiſſe videtur: alteram nempe notam & communem, qua pro *reti* capitur; ut in proverbio adducto: alteram vero minus notam, qua pro lecto paralyticorum accipitur.

4 Ὅμηρος] Odyſſ. τ. v. 246.

5 Ἄραρος] Διοσημείοις, v. 215. ad quem locum Scholiaſta: Γυᾶνοι δὲ λέγονται οἱ ἀλφάβολοι βάτραχοι, τεττίγι, τὰ γρυλλίζοντα τῶν βατράχων. ἀλφάβολα γὰρ πίπτοντα & ἄσπονδα.

6 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Lib. VI. cap. XVI. Epigr. III. ut Portus obſervavit.

7 Κεκαμμένων] Deeſt in Editt. præcedentibus: at legitur in 2 MSS. Pariſ.

8 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VI. cap. III. Epigr. II. ut Portus monuit.

9 Γυρῶσαι. φιαλῶσαι. περιφρ.] Confer Etymologum, qui vocem hanc plenius exponit.

10 Δα'α] Scribendum eſſe Δά'α & alii jam ante monuerunt. Vide Stephanum Byzantium v. Δαα.

11 Δαβήρ] Eſt ipſa vox Hebraica דְּבִיר, quam LXX. Interpr. in verſione ſua retinuerunt.

12 Δαδίον παρὰ πολλοῖς] Vide infra v. Δαλίον.

13 Ἐκ τῆς ἡδονῆς, ἣν ὁμοίως ὑμνεῖ ὁ χλ. τε & γύννις] Hæc verba deſunt in Editt. Baſileenſi & Genevenſi: reperiuntur autem in Editt. reliquis, itemque MSS. Pariſ. Confer etiam Suidam infra v. Χλεύης.

Δαήρ.

Δαήρ. ἀνδράδελφος. καὶ ἐπὶ κλήσεως, δάερ.

Δάειρα. ὄνομα κύριον.

Δαημονέστεροι. ἐμπειρότεροι.

Δαημονέσταται. ἐμπειρόταται. Ἦν δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ τάξεως στρατείαν καὶ ὁπλίσεως δαημονέσταται. † [1] Ἦσαν δὲ καὶ πλειόνων ἀμφότεροι δαημονέσταται. καὶ Δαημονεστάτων, ἐμπείρων, καὶ ὀπτημόνων. Οἷα δὴ δαημονεστάτων τὰ πολέμια. † Πέμπει δὲ πρεσβευτὴν τῆς τε Ἑλλήνων φωνῆς δαήμονα, καὶ τῆ Ῥωμαίων δ' πάνυ ἀνήκοον, ὡς καὶ τῷ πολίτῃ Ῥωμαίων κρίνεσθαι μὴ δόξαι ἀνάξιον.

Δαΐ. τῇ μάχῃ. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἀ[2] πάρος αἱματόεν πολέμου μέλος ἐν δαΐ, σάλπιγξ,
Καὶ γλυκὺν εἰράνας ὑπαγορεύσασα νόμον.

Δαΐαν[3] ὁδόν. ἀγωνιστικήν. ἢ ἔμπειρον. ἀπὸ τοῦ δαῆναι, ὅ ἐστι μαθεῖν. ἢ ἀντὶ τοῦ φιλόνεικον. Ὁ δέ, καίτοι δράσας κακὸν δαΐον ἐλεγχόμενος, ὅμως ἦγε τὴν ἡσυχίαν.

Δαΐζων. Ἀφανίζων. ἢ ἀπὸ τούτου τῷ μάχῃ καταμαχόμενος.

Δαιδαλέμοις. ἀναιρεθεῖσι.

Δαίμονος. τοῦ δαίμονος.

Δαΐξας. Ἀφανίσας. Φθείρας.

Δαΐς. ἡ μάχη.

Δαΐς. Ἐν[4] ἀγορᾷ τοῖς Θεοῖς δαΐς κάεται.

Δαΐφρονος. συνετοῦ, ἢ πολεμικοῦ.

Δάκες. οἱ νῦν [5] Πατζινακίται λεγόμενοι. † Ἡ θηλεῖα δάκος, τῷ δάκει· δάκη, καὶ δάκελα, θηλεῖα ἰοβόλα ἑρπετά. καὶ δακέτας, ὁμοίως.

Δακνόμενος.[6] ὀχλούμενος. ἀπὸ τῆς ἱπποτροφίας ἀναλωμάτων καλεσθέντος. [7] δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν εἶναι τὸ ἵππους τρέφειν· ὅθεν καὶ τῇ Λακωνικῇ παροξύνθηλαι κατάρᾳ. καὶ γὰρ δὴ τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν καλάμοις ἔθεσαν μέρει. ἔστι δὲ αὕτη· Οἰκοδομά σε λάβοι, καὶ ἀμβολά, ὅ τε ἵππος, καὶ ἡ γυνή σου μοιχὸν ἔχοι. ὡς τούτων πάντων δαπανηρῶν ὄντων καὶ ὀπτζημίων. τὸ δὲ δακνόμενος εἶπεν, ἀπὸ τοῦ αὐτὸν καλακεκλεῖσθαι ἔσω τῶν χρωμάτων.

Δακία[8] χώρα· ἣν ὁ Τραϊανὸς ἐν τοῖς πέραν τοῦ Ἴστρου χωρίοις καθῴκισε. καὶ ταύτην Αὐρηλιανὸς ἀπέλιπε, κεκακωμένης τῆς Ἰλλυρίων τε καὶ Μυσίων χώρας, ἡγούμενος ἀδυνάτως ἔσεσθαι τὴν πέραν ἐν μέ-

Δαήρ. Viri frater. Levir. Et in vocativo, δάερ.

Δάειρα. Daira. Nomen proprium.

Δαημονέστεροι. Peritiores.

Δαημονέσταται. Peritiſſimus. *Alexander autem exercitus & inſtruendi & armandi peritiſſimus erat. Ambo autem cærimoniarum ſacrarum erant peritiſſimi.* Et δαημονέστατων, valde peritorum. *Utpote qui rerum bellicarum peritiſſimi eſſent.* † *Mittit autem legatum, & linguæ Græcæ peritum, nec Latinæ prorſus ignarum, adeo ut non videretur indignus, qui jure civitatis Romanæ donaretur.*

Δαΐ. Prœlio. In Epigrammate: *Quæ funeſtum antea claſſicum in bello cecini, tuba, & dulce in pace modulatus ſum carmen.*

Δαΐαν ὁδόν. Rationem certandi. Vel, peritiam diſciplinarum. A δαῆναι, quod ſignificat diſcere. Vel, contentionem. *Ille vero, quamvis redargueretur, quod facinus hoſtile perpetraſſet, tamen quievit.*

Δαΐζων. Diſſecans. Concidens. Vel prœlio vincens.

Δαϊκταμένοις. Cæſis. Interfectis.

Δαίμονος. Pro δαίμονος. Dæmonis.

Δαΐξας. Qui diſſecuit. Qui concidit. Qui perdidit.

Δαΐς. Pugna. Prœlium.

Δαΐς. Fax. [Ariſtophanes:] *In foro Diis fax accenſa eſt.*

Δαΐφρονος. Prudentis, vel, bellicoſi.

Δάκες. Daces. Iidem, qui nunc Patzinacitæ vocantur. At δάκη (a recto δάκος, δάκε) & δάκετα, ſerpentes venenoſi. Et δακέτας, idem.

Δακνόμενος. [Qui mordetur.] Qui vexatur. Qui curis conficitur ob ſumptus equorum alendorum. Sumptuoſum enim videtur equos alere: quod Lacones etiam formulæ ſuæ imprecandi & execrandi inſeruerunt, quæ talis eſt: *Amor ædificandi & procraſtinandi te capiat; & equos alas, & uxor tua adulterum habeat.* Hæc enim omnia ſunt ſumptuoſa & damnoſa. Dixit autem δακνόμενος, quod ſtragulis eſſet involutus.

Δακία. Dacia regio. Trajanus in Daciam trans Iſtrum ſitam coloniam deduxit: ſed Aurelianus eandem omiſit, vaſtato Illyrico & Moeſia, deſperans eam retineri poſſe, utpote trans Iſtrum ſitam, & fluviis interclu-

1 Ἦσαν δὲ καὶ πλειόνων ἀμφότεροι δαημ.] De quibus verba hæc fragmenti intelligenda ſint diſcere poterit Lector ex ipſo Suida infra v. Ἐπιφάνιος ὁ Εὐσεβής.

2 Ἀ πάρος αἱματόεν πολ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum hic exhibebo. Ἀππιάνου Σιδωνίου.

Ἀ πάρος αἱματόεν πολέμου μέλος ἐν δαΐ, σάλπιγξ,
Καὶ γλυκὺν εἰράνας ὑπαγορεύσασα μέλος,
Ἄρτιον, Φοίβητε, τὸν Τραπεζοῦντι κέρας
Δῶρον, ἐλαφρύνας παυσιλύπῳ κελάδῳ.

Partem diſtichi poſterioris adducit Suidas infra v. Κελαδεῖν. Totum autem hoc Epigramma etiam ante nos edidit celeberrimus Bentlejus ad Epigramma Callimachi LX.

3 Δαΐαν ὁδόν.——φιλόνεικον] Ex Enarratore Comici ad *Ranas* pag. 254.

4 Ἐν ἀγορᾷ τοῖς Θεοῖς δαὶς κ.] Ariſtophanes *Veſpis* pag. 528. (361. Ed. Baſ. *P.*)

5 Πατζινακίται] De illis vide Cedrenum pag. 775.

6 Δακνόμενος. ὀχλούμενος. ἀπὸ τῆς ἱππότρ. ἀναλ.] Hæc & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 123. (59. Ed. Baſ. *P.*)

7 Δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν—— ἐπιζημίων] Totus hic locus repetitur infra v. Ἵπποι. Vide etiam ſupra v. Ἀμβολάς γῆ.

8 Δακία χώρα· ἣν ὁ Τραϊανὸς ἐν τοῖς πέραν τοῦ Ἴστρου χωρ.] Confer Eutropium in Breviario: ex quo totus hic locus verſus videtur.

σοις τοῖς πολεμίοις ἀπειλημμένοις ἀσφώζεσθαι. ἐξαγαγὼν δὲ τοὺς Ἰταλιώτας καὶ τοὺς ἄλλους Ῥωμαίους ἀπῳκισμένους ἔκ τε τῶν πόλεων καὶ τῶν ἀγρῶν, ἐν μέσῃ τῇ Μυσίᾳ κατῴκισε, καὶ χώραν ὀνομάσας Δακίαν· ἣ νῦν ἐν μέσῳ τῶν δύο Μυσιῶν κειμένη διαιρεῖ αὐτὰς ἀπ' ἀλλήλων.

Δακρύεντα. μὴ δακρύων.

Δακτυλήθρα. ἡ τοῦ δακτύλου σφενδόνη. [1] Καὶ δακτυλήθρας ἔχων ἐσθίειν λέγεται τὸ ὄψον, ἵν' ὡς θερμότατον ἀναδιδῷ τῇ γλώττῃ.

Δακτύλιος. ἡ σφραγίς. [2] Ὁ δὲ Ἀννίβας ὁ Καρχηδονίων στρατηγὸς, Μαρκέλλου τοῦ ὑπάτου ἀποθανόντος, ἐπιὼν τῷ σώματι αὐτοῦ, ὡς εἶδε τὰ τραύματα πάντα ἐπὶ τοῦ στέρνου, ἐπῄνεσε μὲν ὡς στρατιώτου, ἐπέσκωψε δὲ ὡς στρατηγόν· καὶ τὸν δακτύλιον αὐτοῦ θεασάμενος, ἐπέστειλεν ὀπισθόλιν. † [3] Σήκινοι καὶ ἐλεφάντινοι δακτύλιοι γυναιξὶν εἰσι σύμφοροι.

Δάκτυλοι. ὧδε πολλοῖς αἱ βάλανοι τῆς Φοινικος. καὶ παροιμία· Δακτύλου ἡμέρα. ἐπὶ τῶν εὐημερούντων. Δάκτυλος γάρ τις ἀνὴρ γέγονεν Ἀθήνησι, μεγίστων λαχὼν τιμῶν.

Δάλδις. [4] πόλις Λυδίας.

Δαλίον. ὅπως οἱ κωμικοὶ ἀφὸ τοῦ λ. [5] Φέρε δὴ τὸ δαλίον τόδ' ἐμβάψω. [6] ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν ἀποβάπτοντες τοῦ πυρός. οἱ δὲ δαδίον γράφουσι.

Δαλός. λαμπάς. ἢ ξύλου ἄπαυμα. ἢ δαδίον ἡμίφλεκτον. καὶ παροιμία· Δαλὸς εἰς πῦρ.

Δαμάγητος. ὄνομα κύριον. [7] Ἡρακλεώτης.

Δαμαλίτης. ὄνομα κύριον.

Δάμαλις. ζῶον.

Δάμαρ. γυναικός.

Δαμασίφρων. ὁ ἀπατῆσαι δυνάμενος. [8] Πίνδαρος· Δαμασίφρονα χρυσόν.

Δαμασκηνός. ἀπὸ τόπου.

Δαμάσκιος, Στωϊκὸς φιλόσοφος, Σύρος, Σιμπλικίου καὶ [9] Εὐλαλίου τοῦ Φρυγῶν ὁμιλητής· ἤκμαζεν ἐπὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ χρόνων. γέγραφε αὐτοῦ

sam. Romanos igitur, qui illic habitabant, ex urbibus & agris eduxit, & in media Mœsia collocavit: eamque regionem Daciam appellavit, quæ nunc in medio utriusque Mœsiæ sita alteram ab altera separat.

Δακρύεντα. Lacrymosa.

Δακτυλήθρα. Annuli pala. [Item, digitale.] *Et digitalia habens cibos edere dicitur, ut eos quam calidissimos linguæ tradat.*

Δακτύλιος. Annulus, quo sigillum imprimitur. *Hannibal, Carthaginensium dux, Marcello Consule mortuo, cadaveri ejus adstans, cum omnia vulnera adversa videret, ipsum quidem laudavit ut militem, sed vituperavit ut ducem; annuloque ei detracto epistolam obsignavit.* † *Annuli ex succino & ebore confecti mulieribus conducunt.*

Δάκτυλοι. Sic vulgo glandes palmæ vocantur. Et proverbium: *Dactyli dies.* De hominibus fortunatis dicitur. Dactylus enim Athenis maximos honores adeptus est.

Δάλδις. Daldis. Urbs Lydiæ.

Δαλίον. Torrem. Sic Comici per λ scribunt, [non δαδίον. Aristophanes:] *Age, torrem hunc [in aquam] immergam.* Putabant enim torrem aqua tinctum vim lustrandi habere. Alii vero δαδίον scribunt.

Δαλός. Lampas. Vel, lignum adustum, vel torris. Et proverbium: *Torris in ignem.*

Δαμάγητος. Damagetus. Nomen proprium. Heracleota.

Δαμαλίτης. Damalites. Nomen proprium.

Δάμαλις. Vitulus. Juvencus.

Δάμαρ. Uxoris.

Δαμασίφρων. Qui decipere potest. Fallax. Pindarus: *Fallax aurum.*

Δαμασκηνός. Damascenus. A loco sic dictus.

Δαμάσκιος. Damascius, philosophus Stoicus, Syrus, Simplicii & Eulalii Phrygum amicus familiaris: floruit sub Justiniano.

1 Καὶ δακτυλήθρας ἔχων——ἀναδιδῷ τῇ γλώττῃ] Hæc sunt verba Athenæi de Pithyllo helluone, lib. I. cap. VI. pag. 6. ut Porsonus etiam monuit. Vide etiam infra v. Περιγλωττίς, & v. Πίνυκος.

2 Ὁ δὲ Ἀννίβας ὁ Καρχηδονίων στρατ.] Fragmentum hoc legitur apud Appianum *De bellis Annibalicis* pag. 589. quamvis principium de suo addiderit Suidas.

3 Σήκινοι καὶ ἐλεφάντινοι δακτύλιοι γυναιξὶν εἰσι σύμφ.] Verba hæc ad somniorum interpretationem pertinent, quæ leguntur apud Artemidorum lib. II. cap. V.

4 Δάλδις. πόλις Λυδ.] Hinc Artemidorus dictus est Daldianus. Vide supra v. Ἀρτεμίδωρος.

5 Φέρε δὴ τὸ δαλίον τόδ' ἐμβάψω.] Hæc sunt verba Aristophanis *Pace* pag. 696. (471. Ed. Bas. P.) sed ubi pro δαλίον legitur δαδίον, & versus integer sic se habet:

Φέρε δὴ τὸ δαδίον τόδ' ἐμβάψω λαβών.

Neutram quidem harum lectionum vel sensus vel metrum respuit. (duæ enim istæ voces affinem habent significationem, & syllaba prima tam in voce δαλίον quam δαδίον longa est) attamen video veteres, cum de more hoc lustrandi loquuntur, voce δαλίον vel δαλὸς potius uti solere. Euripides *Hercule Furente* v. 928.

Μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δίχα φέρειν,
Εἰς χέρνιβ' ὡς βάψειεν Ἀλκμήνης τόκος.

I. e. *Cum autem torrem manu dextra sumpturus esset filius Alcmenæ, ut intingeret in aquam lustralem.* Versum posteriorem adducit etiam Athenæus lib. IX. pag. 409. ubi, quod obiter moneo, pro Ἀλκμήνης τόκος legitur Ἀλκμήνης γόνος. Subjungit ibidem Athenæus: Ἔστι δὲ (χέρνιψ) ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέσβεσαν δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' ᾧ τὴν θυσίαν ἀπέτελεν. καὶ τότε περιῤῥαίνοντες τοὺς παρόντας ἤνιζον. i. e. *Est autem χέρνιψ aqua, in quam immergebant torrem, sumptum ab ara, in qua sacrificium faciebant; eoque omnes, qui aderant, aspersos lustrabant.* Hesychius: Δαλίον, δαλόν. ἐν ταῖς ἱερηπείαις ἐλούσατο τὸ δαλὸν ἐμβάλλων εἰς τὴν χέρνιβα, ᾧ περιῤῥάνειν τὸ βωμόν. Hinc igitur & apud Aristophanem loco ante laudato δαλίον potius quam δαδίον scribendum esse existimo.

6 Ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν ἀποβάπτοντες τοῦ πυρός] Locus hic est mutilus, qui sic suppleri potest, ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν, εἰς ὕδωρ ἀποβάπτοντες δαλὸν, ὃν ἐκ τοῦ πυρὸς ἐλάμβανον.

7 Ἡρακλεώτης] Hanc vocem ex optimo MS. Paris. A. addidi, quæ in prioribus Editt. desideratur. Damageti autem hujus mentionem facit ipse Suidas infra v. Δαμοξένης Θεράξ. ubi eum expresse Heracleotam vocat.

8 Πίνδαρος] *Olymp.* Od. XIII.

9 Εὐλαλίου] Sic habet MS. Paris. A. At MS. alter Ἐλαμίου: quam lectionem etiam agnoscit codex Vatic. teste Pearsonio. Idem etiam in alio quodam codice MS. se reperisse testatur Εὐλαλίου. Priores Editt. omnes exhibent Ἐλαμίτου. At veram lectionem esse eam, quam ex MS. Paris. A. in textum recepimus, patet ex ipso Suida infra v. Περίσθεις, ubi idem philosophus recte Εὐλαλίου vocatur: quamvis apud Agathiam, unde locum istum a Suida depromptum esse infra monemus, hodie legatur Εὐλάμιος.

‡ Scor-

ὑπομνήματα εἰς Πλάτωνα, καὶ περὶ ἀρχῶν, καὶ φιλόσοφον ἱστορίαν.

Δάμασος,[3] Ῥώμης Ἐπίσκοπος, εἰς ἐποποιΐαν εὐφυὴς, πολλὰ καὶ σύντομα ἡρωϊκῷ μέτρῳ ἐξέδωκε, καὶ ὀγδοηκοντούτης ἐπὶ Θεοδοσίου βασιλέως ἐτελεύτησεν. ἔγραψε καὶ ἄλλα πολλά.

Δαμάστης, Σιγειεύς, ἀπὸ Σιγείου[4] γῆς τῆς Τρωάδος, Διωξίππου υἱός, γεγονὼς περὶ τὰ Πελοποννησιακὰ, σύγχρονος Ἡροδότου, τῶν[5] πλουσιωτάτων, ἱστορικός. γέγραφε περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι γενομένων. Περὶ γονέων καὶ προγόνων τῶν εἰς Ἴλιον στρατευσαμένων βιβλία δύο. Ἐθνῶν καὶ λόγων, καὶ πόλεων. Περὶ ποιητῶν καὶ σοφιστῶν· καὶ ἄλλα συχνά. γέγονε δὲ Ἑλλανίκου μαθητής.

Δαμάτειρα.[6] ἡ δαμάτειρα.

Δαμαίων. κύριον.

Δαμῶτα. δαμαθέντα, ἢ φονευθέντα. καὶ Δαμῆναι, δαμαθῆναι.

Δαμιανὸς[7] Ἐφέσιος, σοφιστὴς· ὃς καὶ ἐν ὑπάτοις ἀνεγράφη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σεβήρου, καὶ Βιθυνίας ἦρξε, καὶ τὸν ναὸν, τὸν ἐκ τῆς Ἐφέσου ἀπολειπομένην εἰς τὸ ἱερὸν, θολικῷ κατεσκεύασε.

Δάμις,[8] ἀνὴρ οὐκ ἄσοφος, τὴν Ἀσσυρίαν οἰκῶν Νῖνον. οὗτος τῷ Ἀπολλωνίῳ συμφιλοσοφήσας, ἀποδημίας τε αὐτοῦ ἀναγέγραφεν, ὧν κοινωνήσας καὶ αὐτὸς φησι· καὶ γνώμας, καὶ λόγους, καὶ ὁπόσα ἐς προγνωσιν εἶπεν. ὁ γὰρ Ἀπολλώνιος ἀπὸ Ἀντιοχείας ἦλθεν εἰς Νῖνον. [9] προσεφοίτησε δὲ αὐτῷ Δάμις ὁ Νῖνος, καὶ συνῆν αὐτῷ, ὅ, τι μάθοι μνημονεύων. Φωνὴν δὲ ἣν αὐτῷ Ἀσσυρίῳ ξυμμέτρως φράσασα. τὸ γὰρ λογοειδὲς οὐκ εἶχεν, ἅτε παιδευθεὶς ἐν βαρβάροις. Σχολεῖον δὲ ἀναγράψαι, καὶ ξυνουσίαν, καὶ ὅ, τι ἤκουσεν, ἢ εἶδεν, ἀναλυπῶσαι, καὶ ὑπομνήματα τοιάδε ξυνθεῖναι, σφόδρα ἱκανὸς ἦν. † Οὐ [10] μὴν ἀς δυοῖν γε ἀμελήσαι τύχοι, τῆς τε ἀνδρείας, ἣ λῃστρικοὺς, ὑπὸ Ῥωμαίοις πω ὄντας τὸ τε σοφίας, ἣ τὸν Ἀραβίων τρόπον ἐς ξύνεσιν τῆς τῶν ζώων φωνῆς ἦλθεν. ἐμαθε δὲ τοῦτο διὰ τύχην τὴν Ἀράβων περιόδῳ. more Arabum voces animalium intellexit. Atque id, cum per Arabiam iter faceret, didicit.

Scripsit commentarios in Platonem, & de Principiis, & Historiam Philosophicam.

Δάμασος. Damasus, Episcopus Romæ, eleganti in versibus componendis ingenio præditus, multa eaque brevia carmina metro heroico scripta edidit, & octogenarius sub Theodosio Imperatore mortuus est. Scripsit & alia multa.

Δαμάστης. Damastes, Sigeensis, e Sigeo urbe Troadis, Dioxippi filius, vixit ante bellum Peloponnesiacum, æqualis Herodoti, homo ditissimus, & historicus. Scripsit de rebus in Græcia gestis. De parentibus & majoribus eorum, qui expeditionem Trojanam susceperunt, libros duos. Gentium & urbium catalogum. De Poetis & Sophistis; & alia multa. Fuit Hellanici discipulus.

Δαμάτειρα. Domitrix.

Δαμαίων. Damæon. Nomen proprium.

Δαμῶτα. Domitum, vel interfectum. Et δαμῆναι, domitum fuisse.

Δαμιανός. Damianus Ephesius, Sophista, ab Imperatore Severo inter Consules relatus est, & Bithyniæ præfuit, & porticum, quæ ab urbe Epheso ad templum usque pertinet, tholis ornavit.

Δάμις. Damis, vir non indoctus, veterem incolens Ninum. Hic apud Apollonium philosophatus, ejus peregrinationes descripsit, in quibus se quoque comitem ejus fuisse scribit: itemque sententias, & orationes, & prædictiones ejus. Apollonius enim Antiochia Ninum venit: ad quem Damis iste Ninus accessit, ejusque consuetudine est usus, memoriæ mandans, quidquid ex eo didicerat. Dictio ejus, ut Assyrii, mediocris est. Orationis enim elegantia, utpote apud Barbaros institutus, carebat: at colloquia memoriæ mandare, & sermones familiares, & quicquid audivisset vel vidisset, stilo exprimere, & hujusmodi commentarios conscribere satis commode poterat. † Ita tamen ut hæc duo non prætermittam: primum, fortitudinem, qua fretus Apollonius barbaras & latrociniis infestas, nec Romanis subjectas gentes peragravit; & deinde sapientiam, qua

Δάμνα. ἐδάμαζε.

Δάμνημι. δαμάζω.

Δαμόκηλος, ἱστορικός. Τακτικὰ ἐν βιβλίοις β'. Περὶ Ἰουδαίων· ἐν ᾧ φησιν, ὅτι [11] χρυσοῦν ὄνον κεφαλὴν

Δάμνα. Domabat.

Δάμνημι. Domo.

Δαμόκριτος. Damocritus, historicus. Tacticorum libros duos scripsit. Item de Ju-

1 Περὶ ἀρχῶν] Opus hoc in diversis Europæ Bibliothecis hodie adhuc MS. extat, & ipse id Oxonii in Bibliotheca Collegii Corporis Christi vidi, satis spisso volumine constans.

2 Φιλόσοφον ἱστορίαν] Hujus operis partem fuisse vitam Isidori Philosophi, ex qua prolixa apud Photium excerpta leguntur, recte viri docti conjecerunt. Supra enim v. Γρηγόριος ἀδελφ. Suidas fragmentum ex Damascii historia Philosophica adducit, quod αὐτάρκειαι quoque legitur apud Photium in Excerptis ex vita Isidori Philosophi, ut Lectorem ibi monemus.

3 Δάμασος, Ῥώμης Ἐπίσκοπος, εἰς ἔπαιν.] Hæc descripsit Suidas ex Sophronio, Hieronymi interprete: quem vide pag. 142.

4 Γῆς] Hæc vox supervacanea est: nec agnoscit eam codex Vatic. teste Pearsonio.

5 Τῶν πλουσιωτάτων] Sic habent MSS. Paris. itemque Editt. Mediolanensis & Veneta. Quare miror unde Editt. Basileensis & Genevensis suum παλαιοτάτων hauserint.

6 Δαμάτειρα] Duo MSS. Paris. habent δαμάστρια.

7 Δαμιανὸς Ἐφέσιος, σοφ.] De hoc plura lege apud Philostratum *de Vit. Sophist.* lib. II. pag. 601.

8 Δάμις, ἀνὴρ οὐκ ἄσοφος——εἰς προγνωσιν εἶπεν] Hæc sunt verba Philostrati lib. I. *de Vit. Apoll.* cap. III. ut Pearsonius etiam observavit.

9 Προσεφοίτησε δὲ αὐτῷ Δάμις——ἱκανὸς ἦν] Hæc itidem sunt verba Philostrati lib. I. cap. XIII.

10 Οὐ μὴν ὡς δυοῖν γε ἀμελήσαι——περιόδῳ] Hæc leguntur apud eundem Philostratum lib. I. *de Vit. Apoll.* cap. XIV. ut itidem Pearsonius observavit.

11 Ὅτι χρυσοῦν ὄνον κεφαλὴν προσεκ.] Eadem repetuntur infra v. Ἰούδας.

περιεκύησεν, καὶ τὴν ἐπταετίαν ξένον ἀγεθύοντες περισέφαξεν, καὶ τὴν λεπτὰ τὰς σάρκας διέξαινον, καὶ θύτας ἀνῄρουν.

Δαμόξενος, Ἀθηναῖος, κωμικός. Τῆς δραμάτων αὐτῶ Σύντροφοι, ὡς Ἀθήναιος λέγει ἐν τείτῳ Δειπνοσοφιστῶν· καὶ Ἑαυτὸν πενθῶν, ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ.

Δαμόστρατος, ἱστορικός. [1] Ἁλιευτικὰ ἐν βιβλίοις εἴκοσι· καὶ περὶ τῆς ἐνύδρου μαντικῆς· καὶ ἕτερα σύμμικτα ἐγκώμια ἱστορίας.

Δαμόφιλος, [2] φιλόσοφος, σοφιστής· ὃν ἀνεθρέψατο Ἰουλιανὸς, ὁ ἐπὶ Μάρκου τοῦ βασιλέως ὕπατος· γεγράφασι πάμπολλα, ἐξ ὧν ταῦτά μοι εὕρηται ἐπὶ ταῖς τῶν βιβλίων θήκαις. [3] Φιλόβιβλος, πρὸς περὶ ἀξιολήπτων βιβλίων, πρὸς Λόλλιον Μάξιμον. Περὶ [4] βίων ἀρχαίων· καὶ ἕτερα πάμπολλα.

Δαμώματα. τὰ δημόσια ᾄσματα. [5] Ἀριστοφάνης· Ταῦτα χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων τὸν σοφὸν ποιητὴν ὑμνεῖν.

Δάμων. ὄνομα κύριον.

Δαμοίτης. κύριον.

Δανά. τὰ ξηρὰ ξύλα. τὸ δα μακρόν. [6] Καλλίμαχος· Δανὰ ξύλα κεάσαι. τυπεῖσι, σχίσαι.

Δανάη. ὄνομα κύριον. ἡ Ἀκρισίου. † [7] Κρίθηλι καὶ σύ. Οὐκ εἰ Δανάη ἡ Ἀκρισίου. ταύτης γὰρ δυσπειθῶς πρός τινα δίκην ἀπαγάγοις, σοφός τις πρὸς αὐτὴν ἀπεφθέγξατο· Κρίθηλι καὶ σύ· καὶ τὰ ἑξῆς. † Καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὅδε φρένα. τυπέσιν, ὁ ξυσός.

Δαναΐς, Δαναΐδος, καὶ Δαναΐδων. ἔστι παροιμία ἐν τῷ Ἀπληστίᾳ.

Δανάκη. [8] τοῦτο νομίσματός ἐστιν ὄνομα, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐδίδοσαν πάλαι, συγκηδεύοντες, ὡς [9] Ἀχερουσίας ἐπιβαθρον. Ἀχερουσία δέ ἐστι λίμνη ἐν ᾅδου, ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτήσαντες, τὸ παραπεμπόμενον νόμισμα τὸ πορθμεῖον διδόντες. † [10] Ἐπιχωριάζει τῇ μεγάλῃ Ἀντιοχείᾳ τῆς [11] Συρίας τὸ Δανικὸν, ᾧ χρῶνται εἰς μικρὰς πραγματείας.

dæis: in quo opere ait, eos aureum afini caput adorare, & feptimo quoque anno peregrinum captum facrificare & interficere, carne ejus minutatim diffecta.

Δαμόξενος. Damoxenus, Athenienfis, Comicus. Ex fabulis ejus funt, *Syntrophi*, ut Athenæus ait libro tertio *Dipnofophiftarum*: & *Seipfum lugens*, ut idem ait libro xi.

Δαμόστρατος. Damoftratus, hiftoricus. Scripfit *Halieuticorum* libros xx. Item, de divinatione per aquam: & alia mifcellanea hiftorica.

Δαμόφιλος. Damophilus, Philofophus & Sophifta, alumnus Juliani, qui fub Marco Imperatore Conful fuit. Scripfit multa: inter quæ in Bibliothecis hæc a me reperta funt. Philobiblus, five de libris comparatu dignis, ad Lollium Maximum. De vita veterum: & alia plurima.

Δαμώματα. Carmina, quæ publice canuntur. Ariftophanes: *Talia de Gratiis pulchricomis carmina fapientem poetam publice canere oportet.*

Δάμων. Damon. Nomen proprium.

Δαμοίτης. Damœtes. Nomen proprium.

Δανὰ [ξύλα.] Arida ligna. Syllaba δα longa eft. Callimachus: *Ligna arida findere.*

Δανάη. Danae. Nomen proprium. Acrifii filia. † *Tu quoque fubi judicium. Non enim es Danae Acrifii filia.* Cum enim mulier ifta ægre adduci poffet, ut in judicio fe ffteret, philofophus quidam his verbis eam allocutus eft: *Sibi tu quoque judicium*, &c. † *Et Danaes animum aurum flexit.* [In Epigrammate.]

Δαναΐς. Danais, Danaidis, & Danaidum. De his vide proverbium in v. Ἀπληστία.

Δανάκη. Danace. Eft nomen nummi, quem olim cum mortuis fepeliebant, ut eum nauli loco pro trajectu Acherufiæ [Charonti] folverent. Acherufia autem palus eft apud Inferos, quem mortui trajiciunt, ante dictum nummum portitori dantes. † In magna Antiochia, urbe Syriæ, frequens eft Danicum, quo ad minores negotiationes utuntur.

1 Ἁλιευτικά] Ex hoc opere nonnulla in fextum librum Excerptorum fuorum tranftulerat Sopater, tefte Photio Cod. CLXI. pag. 339.

2 Δαμόφιλος] Damophilum hunc Bithynum fuiffe difcimus ex Juliano, qui eum meminit in *Mifopogone*, ut obfervavit Valefius ad Hiftor. Eccleſ. Excerpt. lib. VI. cap. I.

3 Φιλόβιβλος. σχῶτος περὶ ἀξ.] Locum hunc, deleta voce σχῶτος, fic legendum puto, Φιλόβιβλος, ἢ περὶ ἀξιοκτήτων βιβλ. Quid enim vox σχῶτος hic fibi velit, non video. Cæterum, fimilis argumenti librum olim etiam fcripferat Telephus Pergamenus, inter cujus opera Suidas infra & hoc recenfet: Βιβλιακὴς ἐμπειρίας βιβλία γ· ἐν οἷς διδάσκει τὰ κτήσεως ἄξια βιβλία. His addi poteft Philo Byblius, quem itidem Suidas περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων fcripfiffe fuo loco refert.

4 Περὶ βίς ἀρχαίων] Sic habent MSS. Parif. At in prioribus Editt. excufum eft περὶ βίων ἀρχ. quæ lectio quamvis fenfum non mutet, malui tamen fidem Mſtorum fequi.

5 Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 684. (465. Ed. Baf. P.)

6 Καλλίμαχος] Imo Homerus, apud quem Odyff. O. v. 321. rectius fic legitur:

——ξύλα δαινὰ κεάσσαι.

Vide ibi Euftathium.

7 Κρίθηλι σὺ. οὐκ εἶ Δαν.] Idem fragmentum legitur etiam fupra v. Ἀκρισία.

8 Δανάκη] Præter Etymologum v. Δανάκης, confer etiam Suidam infra v. Καρκάδοντα, &. v. Πορθμήιον; itemque Cafaubonum ad Theocrit. cap. IV. & celeberrimum Bentlejum ad Fragm. Callim. CX.

9 Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον] Reſpexit hic Suidas ad fragmentum Callimachi, quod citat Etymologus v. Δανάκης: ubi poeta δανάκην vocat νεὼς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον, i. e. mercedem pro nave Acherontica conſcendenda. Hodie quidem vulgo editur νεὼς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον: ſed cum τὸ Ἀχερουσίας metrum verſus reſpuat, If. Cafaubonus loco ante laudato rectè Ἀχερουσίας ejus loco reſtituiſſe mihi videtur. Hinc autem apparet, Suidam τὸ Ἀχερουσίας, quod in dicto fragmento Callimachi eſt epithetum navis, male pro paludis nomine hic accepiſſe; cum Græci naulum, five mercedem quæ pro trajectu ſolvitur, non appellent ἐπίβαθρον θαλάσσης, vel λίμνης, vel ποταμοῦ &c. ſed ἐπίβαθρον νεώς, ut ex ſcriptoribus veteribus conſtat. Fuit quidem olim palus quædam, cui Ἀχερουσία nomen erat, ut veteres Geographi docent: ſed in fragmento illo Callimachi, ad quod Suidam reſpexiſſe diximus, certum eſt τὸ Ἀχερουσίας, five navis Ἀχερουσίας, eſſe epithetum navis, non vero paludis.

10 Ἐπιχωριάζει τῇ μεγάλῃ Ἀντ.] Fragmentum hoc non pertinet ad vocem Δανάκη, ſed Δανικὸν, quam vocem novi articuli initium eſſe oportebat. Cæterum, eadem verba deſunt in antiquiſſimo MS. Parif. A.

11 Συρίας] Sic rectè etiam habet Edit. Mediolanenſis. At in cæteris Editt. inepte legitur σοφίας, quod Portus tamen bona fide in verſione ſua expreſſerat.

Δανεῖ-

Δανεῖσαι.[1] τότε τὸ χρῆσαι αἱρετώτερον. τὸ μὲν γὰρ χρῆσαι, ἐπὶ φίλων· τὸ δὲ δανεῖσαι, πρὸς τοὺς τυχόντας. καὶ δανειστὴς, ὁ δανείζων.

Δανόταλα. ξύλα ξηρόταλα.

Δαξισμός. Ὑπὸ δὲ πόνου τινὸς δαξισμῷ τῆς καρδίας παύσασθαι ἐπάμυνον.

Δάοχος.[2] εἷς ἐστιν οὗτος τῶν προεμόντων Φιλίππῳ τὰ Θεσσαλῶν πράγματα.

Δαπανᾶν. ὃ τὸ ἀναλίσκειν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸ λαμπρῶς ζῆν, καὶ σπαθᾶν, καὶ [3]δαπανᾶν τινὶ ὑσίαν. ὅτω Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι δικανικοὶ τούτῳ χρῶνται τῷ ὀνόματι. Θουκυδίδης δὲ τινὶ πόλιν δαπανᾶν φησιν ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀναλώματα μεγάλα ἐμβάλλειν.

Δάπεδον. ἔδαφος.[4] Ὅμηρος·

Οἱ δὲ Θεοὶ πᾶς Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο
Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ.

Δάπιδας. τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς δάπιδας λέγουσι. καὶ Δάπισι, τοῖς τάπησιν. ὕτω γὰρ Ἀττικοί. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Οὐδ'[5] ἐν δάπισιν ἔστ' καταδαρθεῖν.

Δάπτω.[6] τὸ μετὰ σπαραγμοῦ ἐσθίω. ὅθεν καὶ δαρδάπτω λέγεται. Βάβριος· Καὶ σπλάγχνα δαρδάπτων.

Δάρας. [7]Προκόπιος· Ῥωμαίων δὲ ἱππεῖς ἦσαν ἄρχοντες ἱππέων, οἱ τὰ πρότερα τινὶ ἐς Δάρας μάχῃ διηγωνίσαντο.

Δαρδανεύς. ὄνομα ἔθνους. καὶ Δαρδάνειοι.

Δαρεπίς.[8] Τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων Δαρεπίς χρυσᾶ, τὰς δεκάτας.

Δαρεικός. νόμισμά τι ὑπὸ χρυσοῦν, ὅθεν Δαρεῖος πρῶτος ἐπενόησεν.[9] Ξέρξης ὡς αὐτὸν πρεσβευσαμένη Ἀριστείδη, καὶ τρισχιλίους δαρεικοὺς αὐτῷ διδόντος, ὐδὲν ἐπιτρέφεσθαι ἔφη τῇ Περσικῇ πλούτῳ, τοιαύτῃ χρώμενον διαίτῃ. ἔτυχε δὲ τότε ἐπιμελῆ τὸν ἄρτον προσφερόμενος. † Τότε τῆς Δαρείου ἠριθμήθη ὁ στρατὸς, καὶ εὑρέθησαν μυριάδες, χωρὶς τῆς ναυτικῆς σὺν ἱππεῦσιν, ἑβδομήκοντα. νῆες δὲ ἑξακόσιαι συνελέγησαν ἐπὶ Σκύθας.

Δαρεικός.[10] εἰσὶ μὲν χρυσοῖ στατῆρες οἱ δαρεικοί·

Δανεῖσαι. Fœnori dare. Huic præferendum eſt τὸ χρῆσαι, i. e. utendum dare abſque fœnore. Nam τὸ χρῆσαι inter amicos tantum locum habet: τὸ δανεῖσαι vero, inter quoſvis. Et δανειστὴς, fœnerator.

Δανόταλα [ξύλα.] Ligna maxime ſicca.

Δαξισμός. Morſus. [*Dicebat vero,*] *eum propter laſſitudinem aliquam & cordis dolorem a volando ceſſare.*

Δάοχος. Daochus. Hic unus eſt ex iis, qui res Theſſalorum Philippo prodiderunt.

Δαπανᾶν. Non ſimpliciter ſignificat ſumptus facere, ſed ſplendide vivere, & opes abligurire, & bona dilapidare. Ita Demoſthenes & alii oratores forenſes hac voce uſi ſunt. Apud Thucydidem vero δαπανᾶν τὴν πόλιν ſignificat, urbem in magnos ſumptus conjicere.

Δάπεδον. Pavimentum. Solum. Homerus: *Dii vero apud Jovem ſedentes conſultabant aureo in pavimento.*

Δάπιδας. Sic vocant tapetes pilis vel villis carentes. Et δάπισι, idem quod τάπησι, tapetibus. Sic enim Attici. Ariſtophanes *Pluto: Neque in tapetibus dormire licebit.*

Δάπτω. Cum dilaceratione edo, [ſive, avide devoro:] quod & δαρδάπτω dicitur. Babrius: *Et viſcera avide devorans.*

Δάρας. Daras. Procopius: *Romanorum vero equitatui præfecti erant iidem illi, qui ante ad Daras* [*cum Perſis*] *pugnaverant.*

Δαρδανεύς. Nomen gentis. Et Dardanii.

Δαρεπίς. Daretii. *Tripodem dedicaſſe centum librarum, & quinquaginta talentorum auri Daretii pro decimis.*

Δαρεικός. Daricus, nummus aureus, quem Darius primus cudi juſſit. Cum Xerxes legatos ad Ariſtidem mitteret, eique tria millia Daricorum offerret, Ariſtides reſpondit, ſe non curare Perſicas divitias, dum tali victus genere uteretur. Forte autem tunc pane cibario veſcebatur. † Cum hujus Darii exercitus numeraretur, inventa ſunt DCC. millia hominum, præter copias navales, cum equitibus. Sexcentæ autem naves adverſus Scythas collectæ erant.

Δαρεικός. Darici ſunt aurei ſtateres: quo-

1 Δανεῖσαι. τότε τὸ χρ.] Vide quæ hac voce diſputat Salmaſius *de Uſur.* cap. 11.

2 Δάοχος. εἷς ἐστιν ὧν τῶν προ.] Ex Harpocratione.

3 Δαπανᾶν τὴν ὑσίαν.] Duo MSS. Pariſ. habent, δαπανᾶν τῇ ἀσπίδι: quod aſpernandum non eſt.

4 Ὅμηρος.] Il. Δ. v. 1.

5 Οὐδ' ἐν δάπισιν] Hinc emendandus Ariſtophanes *Pluto* pag. 55. apud quem invito metro hodie legitur ἐν πάπησιν. Olim tamen in quibuſdam exemplaribus recte ſcriptum fuiſſe ἐν δάπισιν, non ſolum probat hic locus Suidæ, ſed etiam expreſſe teſtatur Schol. Ariſtoph ad *Veſpas* pag. 479. his verbis: Δάπιδας. τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς δάπιδας λέγει. καὶ δάπισι, τοῖς πάπησιν. ἐν δέ τισι τῶν ἀντιγράφων δάπισιν εὕρηται· ὡς τῷ Πλούτῳ Οὐδ' ἐν δάπισιν ἔστι κατὰ δαρθεῖν. ἀντὶ τοῦ πάπησιν.

6 Δάπτω. τὸ μετὰ σπαραγμοῦ ἐσθ.] Huc ſpectant verba Athenæi lib. VIII. pag. 363. Ἐπὶ τῶν ἀπλήστως ἐσθιόντων τὸ δάψαι καὶ δαρδάψαι.

7 Προκόπιος] *De Bello Perſ.* lib. I. cap. XVIII. pag. 52. ex quo locus hic, quem Suidas ſuo more interpolavit, ſic ſcribendus eſt, ἄρχοντες δὲ ἱππέων ἦσαν, οἱ τὰ πρότερα &c.

8 Τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι ἐξ ἑκατ.] Fragmentum hoc decerptum eſt ex Epigrammate Simonidis, quod ex Anthologia MS. integrum hic cum Lectore communicabo. Σιμωνίδου.

Φημὶ Γέλωνʼ, Ἱέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,
Παῖδας Δεινομένους τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι,
Ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν Ϛ πεντήκοντα τ' ἀπ' ἀνδρῶν
Δαρεπὶς χρυσᾶ πᾶς δεκάζας δεκάτας.

Idem Epigramma ante nos publici juris fecit Cl. Richardus Bentlejus in docta & reconditæ eruditionis plena Diſſertatione de Phalaridis Epiſt. pag. 458. ubi monet τὸ Δαρεπὶς corruptum eſſe, ejuſque loco ſcribi debere Δαμαρετίς. Rationes, quas ad confirmandam emendationem iſtam affert, apud ipſum legat Lector.

9 Ξέρξης ὡς αὐτὸν πρεσβ. Ἀριστείδη] Scribe, Ξέρξης ὡς Ἀριστείδου πρεσβευσαμένη, τῇ τριχ. Vide ſupra v. Ἀριστείδης.

10 Εἰσὶ μὲν χρυσοῖ στατ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſumpta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Eccleſ.* pag. 741. 742. Vide etiam Harpocrationem, apud quem eadem leguntur.

ἠδύνατο δὲ ἕκαστος αὐτῶν ὅσῳ καὶ ὁ χρυσοῦς τοῖς Ἀλτικοῖς ὀνομαζόμενος χρυσοῦς. Οὐκ ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρξου παλαιὸς, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τινὸς παλαιοτέρου βασιλέως ὠνομάσθησαν. λέγουσι δέ τινες δύνασθαι τὸν δαρεικὸν δραχμὰς ἀργυρίου εἴκοσι. ὡς τοὺς πέντε δαρεικοὺς δύνασθαι μνᾶν ἀργυρίου.

Δαρεῖος. Ἀλέξανδρος, ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς, πρὸς Δαρεῖον τὸν Περσῶν βασιλέα στασάμενος πόλεμον, τοῦτον κατὰ κράτος νικᾷ. καὶ αὐτοῦ αἰτοῦντος εἰς διαλλαγὴν ἐλθεῖν, καὶ δοῦναι αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα Ῥοξάνην πρὸς γάμου κοινωνίαν. ὁ αὐτὸς Δαρεῖος ὑπὸ τοῦ ἰδίου Σατράπου ἀναιρεῖται, ᾧ Βῆσος ὄνομα· ὃς πρόσαγε τὴν κεφαλὴν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι.

Δάς. λαμπάς. Πῦρ τε ἐν δασὶ καὶ φακέλοις πίσσῃ κεχεισμένοις κομίζοντες, τὴν πλάτιν ἀνάπτουσι. Καὶ αὖθις· Τὰ ἡμίτομα ἐπὶ κλίναις βεβλημένα μάλα ἁβραῖς, καὶ φοινικαῖς ὑφὴ τινὶ ὑπερφάνῳ κεκοσμημέναις ὑπολιθένθεν, ὑπὸ δασὶν ἐπακμαζούσαις τῷ πυρὶ, καὶ τὸν ὑμέναιον ᾄδουσῶν γυναικῶν, κομιδῆναι μὴ χρείας γαμικῆς τε καὶ κεστόμου.

Δάσασθαι. Διαμερίσασθαι. Ἡρόδοτος· Ἐς τρεῖς μοίρας ὁ Ξέρξης δασάμενος πάντα τὸν πεζὸν στρατόν.

Δάσιος.[2] ὁ δασύς.

Δάσκιος. ὁ πολύσκιος.

Δασμολογία. Φορολογία. καὶ δασμολόγοι, Φορολόγοι.

Δασμολογῶ. σιτάγω δασμούς. [3]Πλάτων μὲν ἀτελεῖς Φόβαν τοὺς παρ' αὐτὸν Φοιτῶντας ἐποίει· σὺ δὲ δασμολογεῖς, καὶ παρ' ἑκόντων καὶ ἀκόντων λαμβάνεις.

Δασμός. μερισμός. Φόρος [4] ἀπαγωγή. Ξενοφῶν· Εὗρον δὲ καὶ πόλεις εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομένους δεκαεπτά. Καὶ αὖθις· Ἀθηναῖοι δὲ δείσαντες τὸν Μίνω φόρον, ὑπέσχοντο δασμὸν οἵσειν εἰς Κρήτην, ὅν τινα ἂν ἐκεῖνος δικάσσῃ.

Δασμοφορῶ. δουλεύω.

Δάσονται. Διασπάσονται. κατὰ μέρη φαγοῦνται, καὶ μεριοῦνται.

Δασπλῆτα. τῷ ἐπὶ κακῷ προσπελάζουσαν. ἐν Ἐπιγράμματι[5].

Σὴν γὰρ ἐγὼ δασπλῆτα φέρασιν, οἷά τε πικρὴν
Νύκτα καταπέπασται τὸν Ἀχερουσιάδα.

Δασπλῆτις γάρ, ἡ Ἐρινύς.

Δασύπους. λαγώς. καὶ παροιμία· Πρότερον χελώνη ποδαρκήσει δασύποδα. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Δασύπους κρέων ὀπτυμεῖ.[6] λέγεται ἐπὶ τῶν ὀπτυ-

rum ſinguli tantundem valebant, quantum qui apud Atticos vocabatur aureus. Non autem a Dario Xerxis patre, ſed ab alio quodam antiquiore Rege nomen acceperunt. Quidam autem dicunt, Daricum valere viginti drachmas argenti, ita ut quinque Darici valeant minam argenti.

Δαρεῖος. Alexander, Macedonum Rex, bellum Dario Perſarum Regi intulit, eumque devicit. Darius autem pacem ab Alexandro petiit, oblatis ei nuptiis filiæ ſuæ Roxanæ. Idem Darius a Beſſo, quodam Satraparum ſuorum occiſus eſt; qui caput ejus ad Alexandrum attulit.

Δάς. Fax. Lampas. *Ignemque in facibus, & faſciculos pice unctos ferentes, palmulam remi incendunt.* Et iterum: *Fruſta [corporis] lectis admodum delicatis & ſtragulis magnifica quadam textura ornatis impoſita, ſub ſplendentibus igne facibus, & mulieribus hymenæum canentibus, cum nuptiali & feſcennina chorea portari juſſit.*

Δάσασθαι. Diviſiſſe. Herodotus: *Xerxes toto pedeſtri exercitu in tres partes diviſo.*

Δάσιος. Denſus. Hirſutus.

Δάσκιος. Umbroſus.

Δασμολογία. Tributorum exactio. Et δασμολόγοι, tributorum exactores.

Δασμολογῶ. Tributa colligo. *Plato quidem diſcipulos ſuos nulla accepta mercede gratis docebat: Tu vero tributa exigis, & tam a volentibus quam invitis [mercedem] accipis.*

Δασμός. Diſtributio. Tributi penſio. Xenophon: *Invenerunt autem etiam* XVII. *equuleos, qui alebantur, ut Regi tributi loco darentur.* Et iterum: *Athenienſes autem metuentes claſſem Minois, promiſerunt ſe tributum in Cretam laturos eſſe, quodcunque ille poſtulaſſet.*

Δασμοφορῶ. Tributum pendo. Dativo gaudet.

Δάσονται. Dilacerabunt. In fruſta diſſectum devorabunt, & divident.

Δασπλῆτα. Nocendi cauſa ad aliquem accedentem. Sive, cujus acceſſus malum alicui affert. In Epigrammate: *A te enim ſeparari, mali graviſſimi inſtar mihi eſt, idque non minus metuo, quam triſtem mortem.* Δασπλῆτις enim eſt epithetum Furiæ.

Δασύπους. Lepus. Et proverbium: *Citius teſtudo leporem curſu præverterit.* Dicitur de re, quæ fieri non poteſt.

Δασύπους κρ. *Lepus pulpamentū concupiſcit.*

1 Τὰ ἡμίτομα ἐπὶ κλίναις βεβλ.] Fragmentum hoc eſſe Æliani diſcimus ex v. Ὑπερφάνῳ, ubi pars hujus loci addito nomine Æliani repetitur. Vide etiam v. Ὑφή.

2 Δάσιος] Scribendum eſt Λάσιος, eaque vox ſuo loco reſtituenda. Τὸ Λ enim & Δ propter affinitatem ſcripturæ ſæpe confunduntur cujus generis σφάλματα apud Heſychium non pauca occurrunt.

3 Πλάτων μὲ ἀτελεῖς φόρων τοὺς παρ' αὐτὸν φοιτ.] Fragmentum hoc legitur apud Laertium *Speuſippo*, ut Pearſonius recte obſervavit.

4 Φόρος ἀπαγωγή] MSS. Pariſ. itemque codex Vatic. teſte Pearſonio, habent φόρος ἄπαρχή. Sed lectio vulgata præferenda eſt.

5 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VII. pag. 600. (461. Ed. Henr. Steph. P.)

6 Λέγεται ἐπὶ δ' ἐπιθυμούντος παρ' ἄλλῳ ὀφ.] Diogenianus proverbium hoc ſic exponit. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἄλλων, (lege παρὰ ἄλλων) ἐπιζητούντων, ἃ παρ' ἑαυτῶν ἔχουσι. Vide & alios paræmiographos.

μῦν-

μᾶλλον παρ' ἄλλῳ γενέσθαι τὰ ὄντα παρ' ἑαυτῷ.

Δαΐζεσθαι, καὶ δατίζειν. Δατεῖσθαι μὲν, τὸ μερίζεσθαι. Δατίζειν δὲ, οἱ μεσιτεύειν. τὸ δὲ εἰς δατητῶν αἵρεσιν, δίκης ἐστὶν εἶδος. ὁπότε γὰρ κοινωνοῦντες τινες ἀλλήλοις, καὶ οἱ μὲν βούλοιντο διαιρεῖσθαι τὰ κοινὰ, οἱ δὲ μὴ, ἐδικάζοντο οἱ βουλόμενοι τοῖς μὴ βουλομένοις εἰς δατητῶν αἵρεσιν. ὅπερ Λυσίας καὶ Ἀριστοτέλης. Δατίζειν κυρίως, οἱ τὰ κοινὰ διαιροῦντες τοῖς μὴ βουλομένοις.

Δᾶτις,[2] Πέρσης· ὃς ἐπετήδευσεν ἑλληνίζειν. ὃν λέγουσι φάναι χαίρομαι, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χαίρω. καὶ ἐπὶ Δατισμός.

Δᾶτις.[3] Οὗτος δὲ εἶδεν ὄψιν ὀνείρου, καὶ ἅμα ἕῳ ἡ ὄψις, ἃ λέγεται. ὁ δὲ ὡς ἡμέρη τάχιστα ἐπέλαμψεν, ζήτησιν ἐποιέετο τῆς νεώς. θυρσὸν δὲ ἐν Φοινίσσῃ νηῒ ἄγαλμα Ἀπόλλωνος κεχρυσωμένον, ἐπιφανέος, ὑπόθεν εἴη συληθέν. πυθόμενος δὲ ἐξ οἵου ἱροῦ ἱερεῦ, ἔπεμπε τῇ ἑαυτοῦ νηῒ ἐς Δῆλον, καὶ κελεύει τοῖσι Δηλίοισιν ἀπαγαγεῖν τὸ ἄγαλμα. ὃς ἑλληνίζειν βουλόμενος, εἶπεν, ἥδομαι, καὶ χαίρομαι, καὶ θύφραίνομαι.

Δᾶτις,[4] καὶ Ἀρταφέρνης, Περσῶν καθηγεμόνες καὶ στρατηγοὶ Δαρείου μετὰ τιμωρίαν Μαρδονίου, ἀπέστειλαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, [5] καταπειράσοντες τὰς πόλεις, καὶ γῆν καὶ ὕδωρ αἰτήσοντες. οἱ δὲ νησιῶται πάντες ἔδωκαν. Ἀθηναῖοι δὲ βαρέως ἐνεγκόντες, τὸν πρεσβεύτας ἐξεκήρυξαν. οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲ ἀμφότερα δώσειν ἐπηγγείλαντο· καὶ ἐμβαλόντες αὐτοὺς εἰς φρέαρ, καὶ καταχώσαντες, ἀπεφιλάνθρωπεύσατο δεδωκέναι τῇ ἀπαιτήσει χάριν.

Δατόν.[6] τὸ παρὰ Ῥωμαίοις σημαῖνον τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ χρόνου, ὅτε τις ἢ ἔνθεν πόλεως, ἢ ἔκ τινος τόπου ἀποστέλλῃ. μήτε τοῦτό ἐστιν, ὃ καὶ νῦν συνήθως λέγεται, τί δατὸν ἔχεις; οἱ δὲ, ζάκανον.

Δατός. πόλεως ὄνομα, ἐν ᾗ καὶ χρυσᾶ μέταλλα. καὶ, Δατὸς ἀγαθῶν.

Δάτος,[7] πόλις Θρᾴκης, σφόδρα εὐδαίμων. ἀφ' ἧς καὶ ἡ παροιμία· [8] Δατὸς ἀγαθῶν. ταύτῃ γὰρ τῇ πόλει, καὶ τῇ παρακειμένῃ χώρᾳ, καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς ὀνομάζουσι.

Δαΐοις. δόλοις. παντρεγέμασιν. Ἐσκόπησαν ἐγγράφοις παρασήμασι διαμαρτύρασθαι αὐτούς. ἀλλ' ἐπεὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, καὶ ὡς ἦν, ἐνεχώρει γενέσθαι,

Dicitur de eo, qui penes alium ea quærit, quæ penes ipſum ſunt.

Δατεῖσθαι & δατηταί. Δατεῖσθαι ſignificat dividi: Δατηταὶ vero, qui portionem ſuam cuique diſtribuunt. At εἰς δατητῶν αἵρεσιν eſt ſpecies Judicii. Cum enim quidam ſociorum res communes dividi volebant, alii vero nolebant; illi, qui volebant, actionem communi dividundo, [quam Græci εἰς δατητῶν αἵρεσιν vocant,] contra nolentes inſtituebant. Sic Lyſias & Ariſtoteles. Δατηταὶ proprie vocabantur, qui res communes nolentibus dividebant.

Δᾶτις. Datis, Perſa. Hic cum Græce loqui conaretur, χαίρομαι, ut aiunt, pro χαίρω dixit: unde Datiſmus nomen accepit.

Δᾶτις. Datis. Hic cum ſomnium noctu vidiſſet (quod quidem cujuſmodi fuerit non traditur) ſub primum ſtatim lucis exortum naves perſcrutatus eſt, inventoque in navi quadam Phœnicia ſimulacro Apollinis aurato, ſciſcitatus eſt, e quo templo id ablatum eſſet. Quod ubi cognoviſſet, in Delum navigans ſimulacrũ illud in templo depoſuit, Delioſque id abſportare juſſit. Hic Græce loqui volens, ἥδομαι dixit, & χαίρομαι, & θύφραίνομαι.

Δᾶτις καὶ Ἀρταφ. Datis & Artaphernes principes Perſarum & duces Darii, poſt abrogatum Mardonio imperium, in Græciam miſerunt legatos, qui urbes tentarent, terramque & aquam ab iis poſtularent. Ac inſulares quidem omnes, [quod poſtulatum erat,] dederunt. Athenienſes vero indignati, legatos per præconis vocem ditione ſua excedere juſſerunt. At Lacedæmonii, cum utrumque ſe daturos eſſe promiſiſſent, legatos in puteum conjectos terra obruerunt, dicentes, ſe poſtulatis ipſorum ſatisfeciſſe.

Δατόν. Datum. Apud Romanos ſic appellatur adſcriptio diei & temporis, cum quis ex urbe vel ex alio aliquo loco literas ſcribit. Forte autem hoc eſt illud, quod vulgo dicitur, τί δατὸν ἔχεις? Alii vero id vocant ζάκανον.

Δατός. Datus. Urbis nomen, in qua ſunt auri fodinæ. Et, *Datus bonorum.* [Proverbium.]

Δάτος. Datus, urbs Thraciæ, valde opulenta: quæ etiam proverbio huic locum dedit, *Datus bonorum.* Hanc enim urbem & adjacentem regionem tam fœminino quam maſculino genere efferunt.

Δατοῖς. Dolis. Fraudibus. *Conati ſunt primo verbis ſcriptis eos teſtari: ſed cum id ſimpliciter fieri non poſſet, nec ut moris erat,*

1 Δαΐζεσθαι, τὸ μερίζεσθαι. Δατηταὶ δὲ, μεσίται.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Harpocratione.

2 Δᾶτις, Πέρσης. ὃς ἐπετ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 642.

3 Δᾶτις. οὗτος δὲ εἶδεν ὄψιν ὀν.——ἀπαγαγεῖν τὸ ἄγαλμα] Hæc ſunt verba Herodoti lib. VI. pag. 236. apud quem tamen nonnulla paulo aliter leguntur.

4 Δᾶτις & Ἀρταφέρνης, Περσῶν καθηγ.] Confer Herodotum lib. VI. pag. 231. & ſeqq.

5 Καταπειράσοντες——αἰτήσοντες] Malim καταπειράσοντας, & αἰτήσοντας, caſu quarto, ut referatur ad legatos.

6 Δατόν. παρὰ Ῥωμ.] Vide Meurſium in Gloſſario.

7 Δάτος, πόλις Θρᾴκης, σφόδρα εὐδ.] Ex Harpocratione: qui plura habet.

8 Δατὸς ἀγαθῶν] An potius Θάσος ἀγαθῶν. Vide Zenobium Centur. IV. Adag. XXXIV. & infra V. Θάσος.

ἀφὰ τὸν τῦ βασιλέως φόβον, δολίοις ὀὐκ ἔξω δεινότητι τεχναθεῖσιν ἐχρήσαντο.

Δαυὶδ, προφήτης, προπάτωρ τῦ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριστῦ καὶ Θεῦ· ὃς μὲν τὸ βασιλεῦσαι ἐπορθύετο μεγαλωσύμως, καὶ Κύριος παντοκράτως ἰῶτο μετ' αὐτῦ. εἶχε δὲ δυσὶν ἄνδρας λζ'· ὥστε τὸν μικρὸν αὐτῶν ποιεῖν πρὸς ρ'· τὸν δὲ μέγαν πρὸς χιλίους ἄνδρας. δυσὶ δὲ καὶ ἀκαταγώνιστοι ἦσαν πρὸς τὰς ἐπιπλήξεις, θυρεὸς αἴρουσι, καὶ δόρατα μέγιστα, κῶφοι τοῖς ποσὶν, ὡς δορκάδες ἐπὶ τῶν ὀρέων πρέχουσι. ἡ καταστολὴ αὐτῶν ἔκπληκτος· τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὡς λεόντων. τὰς δὲ πολεμιστὰς, ὃς εἶχε Δαβὶδ μετ' αὐτῦ,[2] μυριάδας τλβ', καθὼς ἠριθμήθη ὑπὸ Ἰωὰβ τῦ ἀρχιστρατήγυ αὐτῦ· καὶ τῦτο πυνθὸν ἐφάνη ἐναντι Κυρίυ, καὶ ἀπέστειλε Κύριος Γὰδ τὸν προφήτην πρὸς Δαβὶδ, καὶ εἶπε· Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἐκλεξαι σαυτῷ γενέσθαι σοι ἓν ἐκ τριῶν· ἢ τρία ἔτη λιμὸν ἐν τῇ γῇ, ἢ μῆνας τρεῖς φύγῃ ἔμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν σε, ἢ τρεῖς ἡμέρας θάνατον ἐν τῇ γῇ συ. καὶ εἶπε Δαβίδ· Στενά μοι πάντοθεν τὰ τρία· πλὴν ἐμπεσῶμαι εἰς χεῖρας Κυρίυ. καὶ ἐξελέξατο τὸν θάνατον, καὶ ἀπέθανον ἀπὸ πρωΐθεν μέχρις ὥρας ἀρίστυ χιλιάδες ὁ. καὶ εἶπε Δαβὶδ· Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ κακοποιήσας, ὅτι τὰ πρόβατα. γενέσθω δὴ ἡ χείρ σε ἐπ' ἐμοί. καὶ προσκληθεὶς ὁ Κύριος ἀπέστρεψε τὴν χεῖρα αὐτῦ, καὶ σιωπήσεν ἡ θραῦσις, καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ Δαβὶδ θυσιαστήριον.

Δαυὶδ, βασιλεὺς Ἰσραήλ. διώκων ὃν αὐτὸν τῦ Σαὺλ, καὶ ἐμπεσὼν δὲ τῦ Σαὺλ εἰς τὰς χεῖρας τῦ Δαβὶδ, καὶ ἅπαξ καὶ δὶς, καὶ μηδὲν ἀδικηθέντος, ἔφη Δαβὶδ ὁ προφήτης πρὸς Σαὺλ τὸν ἀπανθρωπότατον· Ἵνα τί καταδιώκῃς, ὦ βασιλεῦ, τὸν καταλαβεῖν τὴν ψυχήν μυ; δικάσαι Κύριος ἀναμέσον ἐμῦ καὶ σῦ, καὶ ἐκδικήσῃ με ἐκ χειρὸς συ. ἡ δὲ χείρ μυ ὀὐκ ἔσται ἐπὶ σέ· καθὼς λέγει ἐν τῇ παροιμίᾳ προβολῇ, ὅτι ἐξ ἀνόμων ἐξελεύσεται πλημμέλεια. καὶ ὁ μὲν οὕτως Δαβὶδ ἐπορεύετο καὶ ἐφατταῦτο· ὁ δὲ οὕτως Σαὺλ ἐπορεύετο καὶ ἐξηθένει. εἶτα τῶν ἀλλοφύλων κατὰ Σαὺλ ἐστρατοπεδευκότων, τῦ δὲ προς τὴν ἐγγαστρίμυθον ἀπελθόντος, καὶ τὴν ὄπτασιν δεξαμένυ, προθύμως εἰσῆλθεν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ τοξευθεὶς τὰ ὑποχόνδρια ἐτελεύτησεν. † Οὕτως ἐν πολέμοις ἄριστος ἦν, καὶ τῶν νόμων ἀκριβὴς φύλαξ, καὶ πάντας τὰς πολεμίους ἐχειρώσατο, ὀλίγοις τέ ποτε πταίσμασι τὸ σῶμα περσθεὶς θείοις ἐπαιδεύθη μάστιξι. προς δὲ τῶν ἑαυτῦ παίδων μικρῦ δεῖν τῆς βασιλείας ἐξέπεσε, γέλως τε τοῖς πολεμίοις ἀπεδείχθη. καὶ ταῦτα μεταγνοίας καὶ δάκρυσιν ἐθεράπευσεν. † Ἦν δὲ ὁ Δαβὶδ σιάγων καὶ

propter metum Regis, dolis non abſque calliditate inſtructis uſi ſunt.

Δαυὶδ. David, Propheta: a quo Dominus & Deus noſter Jeſus Chriſtus genus duxit. Hic ſuſcepto regno magis magiſque crevit, Domino omnipotente a partibus ejus ſtante. Idem ſecum habebat viros fortes XXXVII. quorum minimus centum, maximus vero mille viris par erat. Hi erant robuſti, nullaque hoſtium vi ſuperabiles, geſtantes ſcuta haſtaſque maximas, & levitate pedum capreis montanis pares: adhæc, armatura terribili, & vultu leonibus ſimiles. Bellatores vero & milites Davidis ter millena ter centena & triginta duo millia implebant, ſecundum calculum, quem ſummus belli dux Joabus inierat. Id autem valde diſplicuit Domino; qui proinde Prophetam Gadum ad Davidem miſit, hæc ipſi denuntiaturum: Hæc dicit Dominus Deus: Optio tibi datur, ut unum ex tribus his eligas; aut ut terra per triennium fame vexetur; aut ut tres menſes hoſtes tuos fugias; aut ut tres dies peſtis in regno tuo graſſetur. Cui reſpondit David: Tres duræ ſane mihi proponuntur conditiones: ſed incidã in manus Domini. Cum itaque peſtilentiam elegiſſet, a tempore matutino uſque ad tempus prandii LXX millia perierunt. Et dixit David: Ego ſum paſtor, qui peccavi: hi vero oves. Manum ergo tuam in me verte. Placatus itaque Dominus manum ſuam avertit, & lue ceſſante David altare eo in loco exſtruxit.

Δαυὶδ. David, Rex Iſraelis. Hunc Saulus perſequens, ſemel atque iterum in manus ejus incidit, nec tamen ulla ab eo injuria affectus eſt. Quare mitiſſimus David inhumaniſſimum Saulum ſic allocutus eſt: Cur, Rex, vitam meam appetis? Dominus ſit judex inter me & te; qui me ex manu tua eripiet. Manum vero meam in te non armabo. Nam, ut vetere proverbio dicitur: Ab iniquis orietur iniquitas. Et domus Davidis magis magiſque invaleſcebat: Sauli vero paulatim decreſcebat. Deinde Saulus, exteris gentibus bellum ei inferentibus, fœminam fatidicã conſuluit: a qua accepto reſponſo alacer prœlio ſe commiſit, & ſub præcordiis ſagitta ictus periit. David Rex vir fuit cum in bello præſtantiſſimus, tum legũ obſervantiſſimus, hoſteſque omnes in ditionem redegit. Idem tamen nonnullis calamitatibus quaſi qui buſdam flagris a Deo correptus atque admonitus eſt. Parum enim abfuit, quin a filiis ſuis regno pulſus, hoſtibus deriſui eſſet. Sed hæc poſtea pœnitentia & lacrymis emendavit. Idem ſi quiſquam alius cum aliis virtutibus, tum fortitudine excelluit. Bella enim pro ſubjectorum ſalute gerens, primus diſcrimina adibat, laboreſque tolerando & pugnando

1 Ἐπορεύετο μεγαλωσύμως, κτλ. Κύρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτὰ λέξει etiam leguntur apud Cedrenum, pag. 86. 87.

2 Μυριάδες τλβ'] Cedrenus loco laudato habet, μυριάδες σλβ', i. e. ducentæ triginta duæ myriades, ſive bis millena ter centena & triginta duo millia. Sed uterque numerus excedit ſummam, quæ exprimitur 2 Sam. cap. ult. quem locum confer.

3 Οὕτως ἐν πολέμοις τέλειος ἦν——ἐθεράπευσεν.] Hæc ſunt verba Joannis Antiocheni, quæ leguntur in Excerptis a Valeſio editis, pag. 781. unde Suidas ea deſcripſit.

ἀνδρεῖος

ἀνδρεῖος, ὡς οὐκ ἄλλος πις. ὁ δὲ τοῖς ὑπ' αὐτὸν ὑπηκόοις ἀγῶσι πρῶτος ἐπὶ τὸς κινδύνους ὥρμα, τό τε πονεῖν καὶ μάχεσθαι παρακελευόμενος τοὺς τραλιάτας ἐπὶ τὰς πράξεις, ἀλλ' οὐχὶ τῷ δεσπόζειν ὡς δεσπότης· νοῆσαί τε καὶ συνιδεῖν τὰς τοῦ μελλόντων καὶ οἰκειακόπων οἰκονομίας ἱκανώτατος· σώφρων, ὑπεικὴς, ἥμερος πρὸς τοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς ὑπάρχοντας, μὴ ἐξαμαρτών, εἰ μὴ περὶ τὴν τοῦ Οὐρίου γυναῖκα. κατέλιπε δὲ πλοῦτον, ὅσον οὐκ ἄλλος βασιλεὺς ἅτε Ἑβραίων, ἅτε ἄλλων ἐθνῶν. ὅπ Δαβὶδ εἰς βασιλέα τρίτον ἐχρίσθη.

militès ſuos ad rem fortiter gerendam incitabat, non domini inſtar imperiis cogebat. Idem optime excogitare & perſpicere norat rationem res tam futuras quam præſentes prudenter adminiſtrandi: eratque idem modeſtus, æquus, benignus erga calamitoſos, nulliuſque criminis reus, niſi ejus, quod illicito Uriæ uxoris amore impulſus commiſit. Divitias tantas reliquit, quantas nullus alius vel Hebræorum, vel aliarum gentium Rex. † David Rex tertium unctus eſt.

Δαυίδειος σορός. καὶ Δαυίδειον μέλος. τὸ τοῦ Δαβίδ.

Δαυίδειος σορός. Arca Davidica. Et Δαυίδειον μέλος. Carmen Davidis.

Δαυίδης. ὄνομα κύριον.

Δαυίδης. Davides. Nomen proprium.

Δαυλόν. τὸ δασύ. καὶ, Δαυλία κορώνη, ἡ ἀηδών. τινές, ἡ δασεῖα.

Δαυλόν. Denſum. Et Δαυλία κορώνη, [Daulia cornix: ſive,] luſcinia. Id eſt, denſas habens pennas.

Δαφίδας, Τελμισεὺς, γραμματικὸς, γεγραφὼς περὶ Ὁμήρου καὶ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως ὅπ ἐψεύσατο. Ἀθηναῖοι γὰρ οὐκ ἐστράτευσαν ἐπὶ Ἴλιον. ἵνα δὲ ὅτος λοιδορήμενος παντὶ, καὶ μέχρι αὐτῶν μὴ φεισόμενος τῶν Θεῶν. καὶ Ἄτταλον μὲν τὸν βασιλέα Περγάμου διὰ τοῦτο ἔχειν αὐτὸν ἐπιβουλεύσαι. εἰς δὲ τὴν Πυθίαν ἐλθόντα ποτὲ σκώπτειν εἰς τὸ μαντεῖον, καὶ ἐπιγελῶντα ἔρεσθαι, εἰ τὸν ἵππον εὑρήσει. χρησθέντος δὲ αὐτῷ, εὑρήσειν ταχέως. εἶτα ἐκεῖνον διαβεβλῆσθαι τοῦτο, ὅπ μηδὲ ἵνα αὐτῷ ἵππος, μηδὲ ἀπώλετο. ἀναχωρήσαντα δὲ συλλαβόμενος Ἄτταλος ἐπέταξε καταχρημνισθῆναι. ἐν ᾧ δὲ τόπῳ τοῦτο ἐγένετο, ἐκαλεῖτο ἵππος ὁ τόπος. καὶ ἔγνω περὶ τῷ θανάτῳ, μὴ ἐψεῦσθαι τὸ λόγιον. ὅπως ἂν ἐφυβρίσας κακῶς ἀπώλετο.

Δαφίδας, Telmiſenſis, Grammaticus, Homerum ejuſque poeſin mendacii arguit, dicens, Athenienſes Iliacæ expeditioni non interfuiſſe. Idem adeo maledicus fuit in omnes, ut ne ipſis quidem Diis parceret. Quapropter Attalus Rex Pergami ei inſidiatus eſt. Ad Pythiam aliquando profectus oraculum deriſit, cavillandi gratia rogans, num equum reperturus eſſet. Reſponſo igitur dato, celeriter eſſe reperturum, paſſim jactavit, equum ſe nec habuiſſe, nec amiſiſſe. Cum autem revertentem eum Attalus comprehendi & præcipitem dari juſſiſſet eo in loco, qui Equus appellabatur, moriturus intellexit, oraculum non fuiſſe mentitum. Sic igitur ille ob impietatem ſuam male tandem periit.

Δαφνίνῳ φορῷ βακτηρίαν. τοῦτο λέγειν εἰώθασιν οἱ ὑπό τινων ὑπιβουλευόμενοι, παρόσον ἀλεξίκακον φάρμακον ἡ δάφνη.

Δαφνίνῳ φορ. *Laureum geſto baculum.* Hoc dicere conſueverunt illi, quibus inſidiæ ſtruuntur: quod laurus vim habeat arcendi mala.

Δαφοινόν. τὸ πάνυ φοινίσσον. Σῶμα τῇδε Φιλιμβρὶς Μενεδίου εἴσαλο Δάμις ἵππῳ, ἐπεὶ στέρνων τοῦδε δαφοινὸς Ἄρης τύψε.

Δαφοινόν. Valde cruentum. Sanguineum. *Monumentum hoc defuncti Menedei equo poſuit Damis, poſtquam pectus ejus cruentus Mars percuſſit.*

Δάφαλο.

Ἡ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑανῷ δάφαλο χαίτιλω.

Δάφαλο. *Magna vero Ægyptus ſuam [præ luctu] vulſit comam.*

Δαψίδων. Πολύβιος· Οἵων γὰρ ἂν δέκα πηχῶν συμβαίνῃ τὸ τοῦ τείχους ὕψος, τοιούτων δώδεκα δεήσει τὰς κλίμακας δαψίδων ὑπάρχειν.

Δαψίδων. Polybius: *Qualium enim partium decem eſt muri altitudo, talium duodecim large ſumptarum ſcalas eſſe oportebit.*

1 Δαυλία κορώνη, ἡ ἀηδ.] Plenius Zenobius Centur. III. Adag. XIV. Δαυλίαν κορώνην. ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα. Δαυλία δὲ ἐλέχθη ἀφ' τὸ τὰ περὶ τὸ Τρίκα ὄρη Δαυλίδι τὴ Φωκίδος συρῆναι. οἱ δὲ, ὅτι περὶ τὴν Δαυλίαν καζηλαμβανόμεναι αἱ περὶ τὴν Πρόκνην μετέβαλον εἰς ὄρνιθας. ἔνιοι δὲ τὴν δασεῖαν ἀκέκασιν. Δαυλὸν γὰρ ἐπὶ τὸ δασύ. Hæc Suidam egregie illuſtrant.

2 Δαφίδας] De eo vide Valer. Max. lib. I. cap. VIII.

3 Σῶμα τῇδε φῖλ.] Locus hic ex Antholog. lib. III. cap. V. pag. 298. ſic emendandus & diſtinguendus eſt.

Μνῆμα τόδε Φιλίβρις Μενεδαΐε εἵσατο Δᾶμις
Ἵππῳ, ἐπὶ στέρνοις τοῦδε δαφοινὸς Ἄρης
Τύψε.

Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

4 Ἡ μεγάλα σ' Αἴγυπτος ἑανῷ δ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate Antipatri Sidonii in obitum Ptolemæi, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. VII. pag. 319. Deceptus eſt autem Suidas, cum hæc excerperet, corrupto codice Anthologiæ, nec obſervavit locum hunc mendo laborare; quem ὁ κριτικώτατος Bentlejus a me conſultus ſic emendandum eſſe feliciſſime conjecit:

Ἁ μεγάλα σ' Αἴγυπτος ἰὰν ὠλόψατο χαίταν.

Impuri enim librarii τὸ ω in voce ὠλόψατο cum voce præcedenti ἰὰν male conjunxerunt, & deinde τὸ λ mutarunt in δ, errore proclivi & in veterum libris frequentiſſimo, quoniam duæ hæ literæ valde ſibi ſunt ſimiles, ſi majuſcule, id eſt more priſco, ſcribantur. Hinc autem apparet, fragmentum hoc non ad δάψατο, quæ eſt vox nihili, ſed ad ὠλόψατο, vel ὀλόπτειν, quod vellere ſignificat, a Suida referri debuiſſe. Vide etiam infra v. Ἑανῷ, ubi locus hic æque mendoſe repetitur.

5 Δαψίδων. Πολύβ.] Apud Polybium lib. IX. cap. XVIII. unde locum hunc deprompſit Suidas, pro δαψίδων, quæ eſt vox nihili & corrupta, rectius hodie legitur δαψιλῶν. Conſule ipſum Polybium, ex quo ſenſus hujus loci petendus eſt.

Δαψιλέσταλ@. πολυτελέσταλ@. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ῥυμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν μεγαλοψυχόντων.

Δαψίλεια. ἡ πολυτέλεια. καὶ Δαψιλὴς, ὁ πολυτελής.

Δαιδάλεον. τῇ καλασκευῇ ποικίλον.

--- Κεκρύφαλον[1] τόνδε λαβεῖν Σαμύθας.

Δαιδάλεός τε γάρ ἐστι, καὶ ἁδύ τι νέκταρος ὄζει. καὶ Δαιδαλόεις, ὁ ποικίλ@.

Δαίδαλον. ποικίλον καλασκεύασμα. Ἀπὸ Δαιδάλου τινὸς μηχανοποιοῦ, ὃς καλασκευάσας ἀμάφορα μηχανήματα, γέγονε θαυμαστός@. Οὐκοῦν ἀμαλαθῶν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ κατέπηξε τὰ δαίδαλα τῶν τριπόδων, ἃ ἐπήγελο.

Δαιδαλόχειρ. ὁ ποικίλα καὶ ἐξαίσια ταῖς χερσὶν ἐργαζόμενο@.

Δῆρις[2] ὁ δαιδαλόχειρ τῇ Παλλάδι πῆχυν ἀκαμπῆ
Ἄνθελο. ————————————

καὶ αὖθις, Αἰλιανός· Ἦν δὲ τὰ λυχνία ἀργύρου πεποιημένα, καὶ τέχνης θαυμαστῆς δαίδαλα. καὶ [3]Ἀριστοφάνης· Ὦ χρυσοδαίδαλόν ἐμὸν μέλημα, Κύπριδο@ ἔρν@.

Δαιδάλου πτερά. ἐπὶ τῶν δι' ἀπορίαν [4]περιττῶν ἁρμόζεσθαι παρειλκυσμένων.

Δαιδάλου ποιήματα. ἐπὶ τῶν ἀκριβῶν τὰς τέχνας· [5]ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμμεμυκότας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐποίουν. ὁ δὲ Δαίδαλο@ ἀνεπέτασεν αὐτοὺς, καὶ τοὺς [6]πόδας διέχρισε. καὶ [7]Ὅμηρός φησιν·

Ὅς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
Τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη·
Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ πεκλήνατο νῆας ἐίσας.

Δαίει. καίει. καὶ Δαιομένη, μερίζουσα, διαιροῦσα. Δαίω γὰρ καὶ τὸ μερίζω. ἐξ οὗ καὶ δαιτυμών· καὶ δαὶς, δαιτὸς, ἡ εὐωχία.

Δαίμονα. ἐνθουσιῶντα. [8]Φασὶ δὲ οἱ φιλόσοφοι, δαίμονας εἶναί τινας, ἀνθρώπων συμπάθειαν ἐχοντας.

Δαιμονᾶν. τὸ δαίμον@ καλέσθαι, καὶ μαίνεσθαι. καὶ δαιμονήσας. [9]Ὁ δὲ ἐξέλιπε τὸν βίον δαιμονήσας, ἀφ' τοῦ γενέσθαι τινὰς ἐπισημασίας τοῦ δαι-

Δαψιλέσταλ@. Sumptuoſiſſimus. Splendidiſſimus. Dicitur & de fluviis, & de viris magnificis.

Δαψίλεια. Magnificentia. Et δαψιλὴς, magnificus, ſumptuoſus.

Δαιδάλεον. Artificioſe & eleganter fabricatum. [In Epigrammate:] *Reticulum hoc accipere Samythæ. Pulchre enim elaboratum eſt, & ſuavem quendam nectaris odorem ſpirat.* Et δαιδαλόεις, elegans, affabre factus.

Δαίδαλον. Opus eleganter fabricatum. A Dædalo quodam, machinarum fabro, qui, cum varias machinas fabricaſſet, celebris evaſit. *Clam igitur in ara collocavit tripodes affabre factos, quos adduxerat.*

Δαιδαλόχειρ. Qui artificioſa & eximia opera manibus fabricat. [In Epigrammate:] *Deris ingenioſus ille artifex Palladi normam dedicavit.* Et Ælianus: *Candelabra autem erant argentea, & admiranda arte fabricata.* Et Ariſtophanes: *O aureum meum deſiderium, & Veneris germen.*

Δαιδάλου πτερά. Dædali alæ. Dicitur de iis, qui, cum conſilii ſunt inopes, re aliqua adſcititia & ſuperflua utuntur.

Δαιδάλου ποιήματα. Dædali opera. De egregiis artificibus dicitur. Antiqui enim ſtatuarii ſimulacra clauſis oculis fingebant: at Dædalus eos aperuit, & pedes diduxit. Et Homerus inquit: *Qui artificioſa quæque opera manibus fabricare norat, quoniam Minerva eximie eum diligebat. Hic etiam Alexandro naves æquales fabricavit.*

Δαίει. Urit. Et δαιομένη, partiens, dividens: Δαίω enim ſignificat etiam partior & divido. Unde δαιτυμών, conviva: & δαὶς, δαιτὸς, convivium.

Δαίμονα. Mente motum. *Dicunt vero Philoſophi, eſſe dæmones quoſdam, qui hominum affectibus tangantur.*

Δαιμονᾶν. A dæmone poſſideri. Inſanire. Et δαιμονήσας, inſania correptus. *Ille vero in-*

1 Κεκρύφαλον τόνδε λαβεῖν Σαμ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis inediti, quod ex cod. MS. integrum hic cum Lectore communicabo. Νοστιδὴς.

Χαίρουσάν τι ἔοικε κομᾶν ἄπο τὴν Ἀφροδίταν
Ἄνθεμα κεκρύφαλον τόνδε λαβεῖν Σαμύθας.
Δαιδάλεός τε γάρ ἐστι, καὶ ἁδύ τι νέκταρος ὄζει·
Τέτῳ δ' τίνα καλὸν Ἄδωνα χρίῃ.

In Pentametro ultimo pro Ἄδωνα legendum eſt Ἄδωνα, i. e. Adonin. Heſychius: Ἄδωνα, τὸ Ἄδωνιν. Sic nimirum Dorienſes dicebant.

2 Δῆρις ὁ δαιδαλόχειρ τῇ Παλλ.] Locus hic exſtat Anthol. lib. vi. cap. ult. ubi pro Δῆρις legitur Θῆρις.

3 Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 752. (506. Ed. Baſ. P.)

4 Περιττῶν] Vox hæc in prioribus Editt. deeſt, quam ex uno MS. Pariſ. revocavi. Apud Diogenianum legitur, ἐπὶ τῶν δι' ἀπορίαν χωμένων περιττῶν περιελκύσῃ: quod magis placet.

5 Ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμμεμυκ.] Notum eſt ex veteribus ſcriptoribus, ſub initia artis ſtatuariæ ſimulacra effingi conſuevisſe oculis clauſis, manibus ad latera adglutinatis, pedibuſque indiſcretis & junctis; adeo ut a rudi ligno vel lapide parum differrent. Primus Dædalus artem illam expolivit, oculoſque ſtatuarum aperuit, & manus a lateribus ſeparavit, pedeſque diſcrevit & diduxit: quæ res rudibus illis temporibus tantam apud omnes admirationem excitavit, ut nomen Dædali in proverbium abiret, & de quovis perito & ingenioſo artifice diceretur. Diodorus lib. IV. pag. 276. Πρῶτος δὲ (Δαίδαλο@) ὁμματώσας καὶ διαβηκότα τὰ σκέλη, ποιήσας, ἔτι δὲ τὰς χεῖρας ἀφαπτομένας τῶν ἱκόνων ἐθαυμάζετο παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. οἱ γὰρ πρὸ τούτου πεχνίτην κατασκευάζοντες τὰ ἀγάλματα τοῖς μὲν ὄμμασι μεμυκόσι, τὰς δὲ χεῖρας ἔχοντα καθειμένας, καὶ ταῖς πλευραῖς κεκολλημένας. Plura hanc in rem veterum ſcriptorum loca collegit Scaliger ad Euſeb. Num. DCCXXXVII. quem vide.

6 Καὶ τοὺς πόδας διέχρισε] Simulacra igitur ante Dædalum erant συμβεβηκότα τοῖς ποσὶ, ut veteres ſcriptores loquuntur; i. e. pedibus junctis & indiſcretis: quod ideo moneo, ne quem decipiant interpretes, qui phraſin illam Græcam male plerumque reddiderunt. Apollodorus lib. III. cap. 2. Palladium dicit fuiſſe συμβεβηκὸς τοῖς ποσί: ubi interpres male, *pedibus ita compoſitis, ut ambulare videretur.* Tu verte, *pedes habens junctos & indiſcretos.* Philoſtratus *de Vit. Apoll.* lib. VI. cap III. ſtatuam Memnonis deſcribens, inter alia ait, ξυμβεβηκέναι δὲ τὼ πόδε ἀμφω: quod interpres infeliciter reddit, *atque utroque pede ſolum attingens.* Vertendum eſt, *ambos ejus pedes fuiſſe junctos & indiſtinctos.* Sic etiam intelligendus eſt Heſychius v. Αἰγινητικά, ubi inquit: Αἰγινητικὰ ἔρεα, τὰ συμβεβηκότως ἀνδριάντα. Contrarium eſt, σκέλη διαβεβηκότα, i. e. crura divaricata & diducta, ut in loco Diodori, quem paulo ante adduximus.

7 Ὅμηρ@.] Il. E. v. 60. ubi Poeta de Harmonide verba facit.

8 Φασὶ δὲ οἱ φιλόσοφοι, δαίμ.] Hæc ſunt verba Laertii *Zenone*, Segm. CLI.

9 Ὁ δὲ ἐξέλιπε τ. βίον δαιμ.] Fragmentum hoc legitur in Collectaneis Conſtantini Imperatoris, a Valeſio editis, pag. 145. unde id Suidas depromſit.

μενίαν,

μονίᾳ, ἀφ' ἧ τὸ περὶ τὸ ἱερὸν παρανομίαν. *sania correptus vitam finiit, quod signa quædam iræ divinæ ipsi apparuissent propter violatum templum.*

Δαιμόνιε. μακάριε.

Δαιμονία, δαιμονίας. [1] Ἀδελφῆς υἱὸς ἔτη ιή γεγονὼς, ἐπιδεικνύμενος θύρας ὀκτὼ νέων φύσεώς τινα ῥώμην δαιμονίαν· ὃς ἀπὸ τέγους πεσὼν παράχρημα ἐτελεύτα τὸν βίον.

Δαιμόνιος ὁρμή. τοῦ δαίμονος, ἢ τοῦ Θεοῦ.

Δαιμονίως. παραδόξως. Ἐθεραπεύθη δὲ ἔφη δαιμονίῳ τρόπῳ. † [2] Ὁ δὲ ἐς τὰ ἀφροδίσια δαιμονίως ἐσπουδακώς. ἀντὶ τοῦ παραδόξως, ὑπερφυῶς.

Δαίμων. ἡ ἑκάστου τύχη. [3] Ἀριστοφάνης ὁ Πλούτῳ·

Τῷ σώματι γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον
Κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.

καὶ [4] Σοφοκλῆς·

Γενναῖος ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος.

τουτέστι τῆς τύχης. † [5] Οὐδὲν ἀθλιώτερον τοῦ πάντα κύκλῳ περιερχομένου, καὶ τὰ νέρθεν γῆς ἐρευνῶντος, καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς ψυχαῖς τῶν πλησίον ἀφὶ τεκμάρσεως ζητοῦντος, μὴ αἰσθανομένου, ὅτι ἔχει πρὸς μόνῳ τῷ ἔνδον ἑαυτῷ δαίμονι εἶναι, καὶ τοῦτον γνησίως θεραπεύειν. Θεραπεία δὲ αὐτοῦ, καθαρὸν πάθους ἀφιστορεῖν καὶ εἰκαιότητος, καὶ δυσαρεστήσεως τὰ πρὸς τὰ ὑπὸ Θεῶν καὶ ἀνθρώπων γινόμενα. τὰ [6] μὲν γὰρ ὑπὸ Θεῶν καὶ ἀνθρώπων φίλια ἀφὶ συγγένειαν. ἔστι δ' ὅτε καὶ πρόπον τινὰ δι' ἄγνοιαν ἀγαθῶν καὶ κακῶν, ἐλάττων ἡ πάρωσις αὐτοῖς τῆς διακρίσεως τὰ λευκὰ καὶ μέλανα.

Δαίνυ. βύσχε. [7] Ὁμηρος· Δαίνυ δαῖτα γέρουσι. καὶ Δαινύμενος, βυσχόμενος.

Δαῖον [8] τέρας. πολεμικόν.

Δαίω. τὸ μανθάνω. δαίσω, δαίσκω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, δάσκω· ἐπειδὴ τὰ εἰς σκω κοινολεκτούμενα ὑ θέλουσι δίφθογγον ἔχειν· ἀναδιπλασιασμῷ διδάσκω, καὶ ἐξ αὐτοῦ διδάσκαλος.

Δαίρω. τὸ τύπτω. δέρω δὲ, τὸ ἐκδέρω.

Δαίς. ἡ βυσχία. καὶ Δαῖτα θάλειαν. ὅπ[9] φησὶ στοιχεῖα μεταθέσει δίαιταν λέγεσθαι. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ δαίσασθαι λέγειν, βιαιότερον.

Δαισάνη. ἡ πτισάνη, ἀπὸ τοῦ σίτου [10] ἐψημένου ἐψηθεῖσα. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ δαίσασθαι. τιλῶ γὰρ πρώτιλον πρόφιλῶ πρὸ τῆς εὑρέσεως τοῦ ἄρτου ὕπως ἐποιοῦντο.

dam iræ divinæ ipsi apparuissent propter violatum templum.

Δαιμόνιε. Beate.

Δαιμονία. Divina. *Nepos ejus ex sorore, octodecim annos natus, qui statim a puero divinam quandam ingenii vim ostendebat, de tecto delapsus subito vitam finiit.*

Δαιμόνιος ὁρμή. Impetus divinus.

Δαιμονίως. Modo quodam admirabili. *Ille vero dicebat, eum admirabili quodam modo sanatum esse.* † *Ille vero in venerem supra modum proclivis erat.*

Δαίμων. Cujusque hominis fortuna. Aristophanes *Pluto*: *Fortuna enim non concedit jus in corpus ei, cujus illud est, sed domino, qui emit.* Et Sophocles: *Generosus intuenti videris, si excipias fortunam tuam.* Δαίμων enim hic idem significat quod τύχη. † *Nihil homine illo miserius est, qui omnia ubique pervagatur, & cum ea, quæ subter terram sunt, scrutatur, tum quæ in animis alienis, conjectura nititur indagare; nec intelligit interim sufficere sibi, ut cum eo, quem intra se gerit, genio versetur, eumque legitime colat. Colet autem, si ab affectibus immunem præstet, & a temeritate alienum, nec offensum re aliqua, quam vel Dii vel homines egerint. Quæ enim Dii agunt, virtutis nomine veneranda sunt; quæ homines, propter cognationem amica; sed & modo quodam miseranda quandoque, ob bonorum malorumque ignorationem. Nec sane cæcitas hæc minor est ea, per quam alba & nigra internoscere non possumus.*

Δαίνυ. Convivio excipe. Convivium præbe. Homerus: *Convivio excipe seniores.* Et δαινύμενος, epulans.

Δαῖον τέρας. Prodigium bellicum.

Δαίω. Disco. [Futurum] δαίσω: unde δαίσκω, & abjecto ι, δάσκω, (verba enim in σκω desinentia diphthongum respuunt) & per reduplicationem διδάσκω: unde διδάσκαλος.

Δαίρω. Verbero. Δέρω vero, excorio.

Δαίς. Convivium. Et δαῖτα θάλειαν, convivium lætum & splendidum. [Seleucus ait, τὸ δαῖτα] per literarum transpositionem pro δίαιταν dictum esse. Nam a verbo δαίσασθαι vocem hanc deducere nimis est coactum.

Δαισάνη. Ptisana, quæ fit ex frumento decorticato & cocto. Dicta autem est a verbo δαίσασθαι. Primum enim cibum ante panem inventum ita parabant.

1 Ἀδελφῆς υἱὸς] Supple, Ἰσιδώρου ἀδελφῆς υἱὸς &c. Verba enim hæc intelligenda sunt de Isidori Philosophi ex sorore nepote, ut discimus ex ipso Suida infra v. Ἰσιδώρου, ubi fragmentum hoc auctius legitur.

2 Ὁ δὲ ἐς τὰ ἀφροδίσια δαιμ. ἐσπ.] Hæc sunt verba Procopii *Histor. Arc.* cap. XII.

3 Ἀριστοφάνης ὁ Πλούτῳ] Ipso statim initio.

4 Σοφοκλῆς] *Oedipo Colon.* pag. 273. ut Portus observavit.

5 Οὐδὲν ἀθλιώτερον τοῦ πάντα κύκλῳ περ.] Hæc, & omnia quæ sequuntur usque ad finem articuli, leguntur apud Marc. Antonin. lib. II. cap. XIII. ut Pearsonius etiam observavit.

6 Τὰ μὲν γὰρ ὑπὸ Θεῶν καὶ ἀνθρώπων———μέλανα] Locus hic est mutilus, qui ex Marco Antonino sic suppleri debet: Τὰ μὲν γὰρ ὑπὸ Θεῶν αἰδέσιμα δι' ἀρετήν· τὰ δὲ ἐξ ἀνθρώπων φίλα ἀφὶ συγγένειαν· ἔστι δὲ ὅτε ἐλεεινὰ, δι' ἄγνοιαν ἀγαθῶν καὶ κακῶν. ὅσῳ ἐλάττων ἡ πήρωσις αὐτοῦ τῆς διακρίσεως τὰ λευκὰ καὶ μέλανα. Hanc lectionem in versione secutus sum.

7 Ὁμηρος] Il. I. v. 70.

8 Δαῖον τέρας] Lege δάϊον τέρας, per diæresin, ut apud Hesychium.

9 Ὅπ φησὶ στοιχεῖ μεταθ.] Locus hic est mutilus, qui ex Athen. lib. I. pag. 24. unde eum Suidas deprompsit, sic supplendus est: Ὅπ Σέλευκός φησι, τὸν παρ' Ὁμήρῳ δαῖτα θάλειαν στοιχεῖων μεταθέσει δίαιταν εἶναι &c.

10 Ἐψημένου] Scribe ἐκπεφθέν, ut habet Etymologus.

Δαιλαλεῖς. δαιλυμόνες, καὶ θιασῶται, καὶ συμπόται, καὶ οἷον σιωδαιλαλεῖς. ὅπως Ἀριστοφάνης. Ἐπιδείπνιον βασιλεὺς θέαν τοῖς δαιτᾶλεῦσιν ὥσπερ ἀξιόλογον χαριζόμενος, τοῦτ' ἐδείκνυε.

Δαῖτας. θυωχίας.

——————————— [1] Φοῖβε,
Δέξαι πλωτήρων μάζης χειροφυέα δαῖτα.

† Καὶ οἵους Ἡσίοδος παρεισάγει τοὺς Αἰακίδας, πολέμῳ κεχαρηότας ἠύτε δαιτί.

Δαιτίς.[2] τόπος ἐν Ἐφέσῳ. εἴρηται ἀπὸ τοῦ Λυδὸν κάπηλον αὐτόθι καλοικήσαντα παρέχειν τὰς δαῖτας τοῖς ξενιζομένοις. ὠνὴ δὲ τὸ κύριον αὐτοῦ ὄνομα Ἔφεσος·[3] ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις.

Δαιτί. ἐπὶ θυσίας ἀφὰ τοῦ ἡ. θυωχία. ἐπὶ δὲ δοτικῆς, δαιτὶ, τῇ εὐωχίᾳ. ὀνόματος δαῖς, δαιτὸς, δαιτί. Δαιτὸς[4] εἴσης. ἐξ ἴσου μεριζομένης εὐωχίας. Ζηνόδοτος δὲ τῆς ἀγαθῆς φησί· ἐπειδὴ ἡ τροφὴ τῷ ἀνθρώπῳ ἀγαθόν. ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, οἷς δὴ ὀλίγα παρῆν ἄφθονος ἡ τροφὴ, βίᾳ ἥρπαζον, καὶ ἀφῃροῦντο τοὺς ἔχοντας, καὶ μὴ τῆς ἀκοσμίας ἐγίνοντο καὶ φόνοι· ἐξ ὧν λοιδοροῦσι τοὺς ἀταδαλίαν. ὀνομάζουσι γὰρ ταῖς θαλείαις ἡμάρτανον πρῶτα οἱ ἄνθρωποι. ὕστερον δὲ διένειμαν, καὶ ἦλθον εἰς κόσμον τὰ δόρπα. ἔνθεν καὶ δαιτρός· καὶ δαὶς, ἡ εὐωχία. καὶ δαιτυμόνες. ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται δαὶς· ἐπὶ θηρίων δὲ οὔ. ἀγνοῶν δὲ Ζηνόδοτος τὴν φωνῆς ταύτης τὴν δύναμιν, ἔφη·

--- Ἑλάφοις πεῦκε κύνεσσιν
Οἰωνοῖσί τε δαῖτα.

nodotus vocis hujus vim ignorans, dixit: *Eos prædam fecit canum, & alitum* (δαῖτα, i. e.) *cibū.*

Δαιτρόν. μεριστήν. μάγειρον.

Δαιτυμόνες. δειπνοῦντες. εὐωχούμενοι.

Δαιτεύειν. μερίζειν.

Δαιτρὸς. πρεσδυτέρους ἐλάχιστα τοῖς ἑπομένοις. ὅτε γὰρ εἰστῶντο, μεριζόμενοι [5] τά τε πρόβατα καὶ τὸν [6] πόνον. παρὸ καὶ λέγεται· Δαιτὸς εἴσης. ἰσομοίρου τροφῆς. ἢ Δαιτρὸς, ὁ διαιρῶν καὶ ἀπονέμων τὰ κρέα. † [7] Τίμαιός φησι, τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς συγγραφεῖς ἀφὰ [8] τοῦ ὑφάνω πλεονασμῶν ἐμφαίνειν τὰς ἑαυτῶν φύσεις, λέγων, ὅτι τῷ δαιτεύειν τὸν ποιητὴν πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως γαστρίμαργον παρεμφαίνειν. τὸν δὲ Ἀριστοτέλην ὀψαρτύνειν, ὀψοφάγον εἶναι καὶ λίχνον. τὸν δὲ Διονύσιον τύραννον κλινοκοσμοῦντα, καὶ τὰς τῶν ὑφασμάτων ἰδιότητας καὶ ποικιλίας ἐξεργαζόμενον σφοδρῶς. [9] ἀνάγκη τοιοῦτον ἀκόλουθον ποιεῖσθαι ἀφήγησιν, καὶ δυσαρεστεῖσθαι κατὰ τοιαύτην αἵρεσιν.

Δαιτρόν. Distributorem. Coquum.

Δαιτυμόνες. Convivæ. Qui epulantur.

Δαιτεύειν. Dividere. Partiri.

Δαιτρός. Qui convivis portiones suas distribuit. Sic enim cœnabant, & carnes & potum singulis distribuentes. Hinc etiam [Homerus] inquit, δαιτὸς εἴσης, i. e. cœnæ, quæ æqualiter dividitur. Vel δαιτρὸς vocatur, qui carnes distribuit. † *Timæus dicit, poetas & historicos frequenti earundem vocum in scriptis suis repetitione ingenia sua prodere solere; atque Homerum, quod verbo* δαιτεύειν *sæpius utatur, helluonem sese ostendere. Aristotelem quoque, qui in commentariis suis passim obsonia condiat, obsonii appetentem & catillonem fuisse. Idem de Dionysio tyranno, qui lectos ornaret diligenter, & velorum bonitatem & varietatem studiose & assidue inquireret. Ita etiam* [*de Timæo*] *consequenter existimandum est, morosо ingenio illum fuisse.*

Δαιλαλεῖς. Convivæ. Sodales. Compotores. Quasi dicas σιωδαιλαλεῖς. Sic Aristophanes. *A cœna Rex, ut convivis gratificaretur, hoc ut spectaculum memoratu dignum eis ostendebat.*

Δαῖτας. Epulas. Convivia. [In Epigrammate:] *Phœbe, accipe placentam nautarum manu subactam, quæ epuli loco tibi offertur.* † *Et quales Hesiodus introducit Æacidas, gaudentes bello ut convivio.*

Δαιτίς. Locus quidam Ephesi: ita dictus, quod caupo Lydus illic habitans, hospitibus, qui ad ipsum divertebant, cœnas præberet. Nomen vero ejus erat Ephesus: a quo & urbs dicta est.

Δαιτί. In recto casu per η scribitur, significans convivium. In dativo vero per ι, δαιτί. Convivio. A δαὶς, δαιτὸς, δαιτί. [Et Homerus:] Δαιτὸς εἴσης. Id est, cœnæ, quæ æqualiter inter aliquos dividitur. Zenodotus vero [τὸ εἴσης interpretatur] ἀγαθῆς, bonæ: quia cibus homini bonus est. Primi autem mortalium, cum exigua ipsis esset victus copia, rapto viventes aliis per vim sua eripiebant: ex qua prædandi licentia cædes oriebantur. Hinc dictam esse ajunt ἀταδαλίαν, quoniam homines in conviviis & cœnis sibi injuriam primum inferre cœperunt. Postea vero [singulis portiones suas] diviserunt: quæ res ad modestiam cœnas revocavit. Hinc etiam dictus est δαιτρός: & ipsa cœna δαὶς; & δαιτυμόνες convivæ. De hominibus tantum dicitur δαὶς, non etiam de feris. Quare Ze-

Δαιτρόν. Distributorem. Coquum.

Δαιτυμόνες. Convivæ. Qui epulantur.

Δαιτεύειν. Dividere. Partiri.

Δαιτρός. Qui convivis portiones suas distribuit. Sic enim cœnabant, & carnes & potum singulis distribuentes. Hinc etiam [Homerus] inquit, δαιτὸς εἴσης, i. e. cœnæ, quæ æqualiter dividitur. Vel δαιτρὸς vocatur, qui carnes distribuit. † *Timæus dicit, poetas & historicos frequenti earundem vocum in scriptis suis repetitione ingenia sua prodere solere; atque Homerum, quod verbo* δαιτεύειν *sæpius utatur, helluonem sese ostendere. Aristotelem quoque, qui in commentariis suis passim obsonia condiat, obsonii appetentem & catillonem fuisse. Idem de Dionysio tyranno, qui lectos ornaret diligenter, & velorum bonitatem & varietatem studiose & assidue inquireret. Ita etiam* [*de Timæo*] *consequenter existimandum est, morosо ingenio illum fuisse.*

1 Φοῖβε, δέξαι πλωτήρων μάζης χειρ.] Verba hæc sunt pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibuimus supra v. Βραχυφεγγίτης.

2 Δαιτίς. τόπος ἐν Ἐφέσῳ. ἀπὸ Δ Λυδ.] Eadem habet Etymologus.

3 Ἔφεσος] Etymologus rectius Ἐφίσιος.

4 Δαιτὸς εἴσης. ἐξ ἴσου μεριζομένης εὐωχ. Ζηνόδοτος δὲ τῆς ἀγαθ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Athenæi lib. 1. pag. 12. ex quo Suidas supplendus est.

5 Τὰ πρόβατα] Malim, τὰ πρίατα.

6 Πόνον] Sic recte habent 2 MSS. Paris. cujus loco in prioribus Editt. male legitur πόπον.

7 Τίμαιός φησι, τοὺς ποιητὰς & τοὺς συγγρ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Polybii, quæ leguntur in Collectaneis Constantini a Valesio editis pag. 57. unde Suidas ea excerpsit.

8 Διὰ τοῦ ὑφάνω πλεονασμῶν] In Collectaneis Constantini loco laudato legitur, ἀφὰ τοῦ ὑφάνω πλεονασμόν. Sed & sic locus est obscurus propter vocem ὑφάνω, quam corruptam esse existimo.

9 Ἀνάγκη τὸν ἀκόλουθον] Locus hic est mutilus, quem Valesius sic supplet: Ἀνάγκη τινὰ τοιοῦτον Τιμαῖος τὸν ἀκόλουθον &c.

‡ Δέ.

Δέ. ἀντὶ τοῦ γάρ. Μισθοφορεῖ δέ. φησὶ Ἀπόλλωνός φησιν Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι.

Δεβελτός. πόλις Θρᾳκική.

Δεββώρα. ὄνομα κύριον. ἡ προφῆτις καὶ ἀρρενόφρων.

Δεδαϊγμένος. ἀνῃρημένος.

Δέδαται. μεμέρισται. καὶ δεδαίαται, μεμέρισται.

Δέδιε. Φεύγει. [1] ἢ Φλέγει.

Δέδευκε. πεφύρακε.

Δεδειχότας. δείξαντας. Δεδηχότας δὲ, δακόντας.

Δέδηγμαι [2] τὴν καρδίαν. ἠνίαμαι. λελύπημαι. καὶ [3] Ὅμηρος·

Δάκε δὲ φρένας Ἕκτορος μῦθος.

καὶ θυμοδακὴς μῦθος. καρδίαν δὲ εἶπε, παρόσον περὶ τὴν καρδίαν συνίσταται τὰ τοῦ θυμοῦ καὶ τὰ τῆς ἡδονῆς. παρ' Ὁμήρῳ Ὀδυσσεὺς τύπτων πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, τέτλαθι κραδίη, φάσκων.

Δεδημευμένας. ἀπηγορευμένας.

Δέδηε. Φλέγει.

Δεδήσεται. δεθήσεται.

Δέδια. Φοβοῦμαι.

Δέδιθι. Φοβήθητι.

Δεδιξάμενοι. Φοβηθέντες.

Δεδίξασθαι. ἐκφοβῆσαι. διᾶξαι. [4] Ἦλθον ἐγεῖραι συμμιγῆ τε καὶ ἄχρεον, καὶ σὺν ταῖς ἀλαλάγμαις ὑποδυπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὡς καταπλῆξαι καὶ δεδίξασθαι τὸ Ῥωμαϊκόν.

Δεδιότες. καὶ δεδιὼς, Φοβούμενος. Οἱ δὲ ἀμφὶ τοῖς οἰκείοις δεδιότες, ἐλαῦσθαι πρῶτον ἤξιον ἵππους.

Δεδίσσω. τὸ ἐκφοβῶ. [5] τὰ δὲ διὰ δύο σ ῥήματα ἐξ Φωνήεντα προσλαμβάνει. α. ἄλλομαι, ἀλλάσσω. ε. πῦρ, πυρὸς, πυρέσσω. η. πήσσω. ι. δεδίσσω καὶ δηδίσσω καὶ δεδίττω. καὶ δεδιττόμενος, ἐκφοβῶν. υ. ἀφύσσω, τὸ ἀπαυλῶ. τὸ γὰρ ὄσσω, ἐκ τοῦ ὄπιω ἐστὶ μετηλλαγμένον. ω. ὀνειρώσσω, ἀγρώσσω.

Δεδιττόμενος. ἐκφοβῶν.

Δεδμήμεθα. ὑποτεταγμεθα.

Δεδμημένοι. δεδαμασμένοι. καὶ δέδμηνται. [6] ἐν Ἐπιγράμμασι·

——— Οἱ δὲ χαλινοὶ
Στοιχηδὸν, ξεστοί τ' ἀμφίβολοι [7] κάμακες,
Δέδμηνται ποθέουσα ὁμῶς ἵππους τε καὶ ἄνδρας,
Πάλλαδι. ———

Δεδεγμένος. ἐνδεχόμενος, ὑποδεχόμενος, δοκεύων, καὶ ἐπιλοχῶν.

Δέ. Pro γάρ. Enim. *Mercedem enim accipit.* Sic de Apolline inquit Ariſtophanes *Avibus.*

Δεβελτός. Debeltus. Urbs Thraciæ.

Δεββώρα. Debbora. Nomen proprium. Prophetiſſa & virago.

Δεδαϊγμένος. Cæſus. Interfectus.

Δέδαται. Diviſus eſt. Et δεδαίαται, idem.

Δέδιε. Fugit. Vel, ardet.

Δέδευκε. Miſcuit. Subegit.

Δεδειχότας. Qui monſtrarunt. Δεδηχότας autem, qui momorderunt.

Δέδηγμαι τὴν καρδίαν. Dolore & triſtitia animi affectus ſum. Et Homerus: *Momordit autem hæc oratio animum Hectoris.* Hinc θυμοδακὴς μῦθος, oratio animum dolore afficiens. Καρδίαν vero dixit, quia iræ & voluptatis ſedes eſt in corde. Apud Homerum Ulyſſes percuſſo pectore cor ſuum his verbis hortatur, *Perfer, cor, & obdura.*

Δεδημευμένας. Interdictæ.

Δέδηε. Ardet.

Δεδήσεται. Ligabitur. Vincietur.

Δέδια. Metuo.

Δέδιθι. Metue.

Δεδιξάμενοι. Metuentes.

Δεδίξασθαι. Terrere. Perſequi. [*Juſſit eos*] *diſſonum & trucem clamorem tollere, & cum ululatu tympana pulſare, ut Romanos terrerent, iiſque metum incuterent.*

Δεδιότες. Qui metuerunt. Et δεδιὼς. Qui metuit. *Illi vero ſuis metuentes, eo primum ire ſtatuebant.*

Δεδίσσω. Terreo. Verba quæ per duplex σσ ſcribuntur, ſex vocales aſſumunt. A, ut ἄλλομαι, ἀλλάσσω, muto. E, πυρέσσω, febricito. H, πήσσω, trepido. I, δεδίσσω, δηδίσσω, & δεδίττω, terreo. Et δεδιττόμενος, terrens. Υ, ἀφύσσω, haurio. Nam verbum ὄσσω ex ὄπιω formatum eſt. Ω, ὀνειρώσσω, ſomnio, ἀγρώσσω, venor.

Δεδιττόμενος. Terrens.

Δεδμήμεθα. Domiti ſumus. Subacti ſumus.

Δεδμημένοι. Domiti. Et δέδμηνται, domiti ſunt. In Epigrammate: *Fræna vero, & haſtæ utrinque vulnerantes, quæ equos pariter viroſque deſiderant, Palladi ordine ſuſpenſæ ſunt.*

Δεδεγμένος. Expectans. Inſidians. Obſervans. Captans.

1 [1] Ἢ φλέγει] Hæc interpretatio non convenit voci δέδιε, ſed δέδηε.

2 Δέδηγμαι τὴν καρδίαν. ἠνίαμαι. λελ.] Nota hæc referenda eſt ad locum illum Ariſtoph. initio *Acharnenſium:*

Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν.

Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

3 Ὅμηρος] Il. E. v. 493.

4 Ἦλθον ἐγεῖραι συμμιγῆ π ἄχρ.] Verba hæc eſſe Menandri hiſtorici diſcimus ex Suida infra v. Ἐπεδυπῆσαι, ubi fragmentum hoc auctius legitur.

5 Τὰ δὲ διὰ δύο σ ῥήματα ἐξ φων.] Eadem leguntur apud Etymologum voce Ἀγρώσσω.

6 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VI. cap. XXV. ut Portus etiam monuit.

7 Κάμακες] Hanc lectionem ex MSS. Pariſ. & Anthologia Epigrammatum revocavi; cujus loco in prioribus Editt. inepte excuſum eſt μάκρες.

Δεδοκιμασμένα. κεχριμψία. Ἔγραψε δὲ Εὐσέβιος καὶ ἄλλα ὑπομνήματα δεδοκιμασμένα.

Δεδοξοποιημμένον. δόξῃ κοσμούμενον. [1] Πολύβιος· Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ζῶα ταῖς τοῦ σώματος ἐπιθυμίαις δουλεύει. τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος καὶ [2] προσδεδοξασμένον, οὐχ ἧττον ἀφ' ἧς ἀλογισίαν, ἢ ἀφ' ἧς φύσιν ἁμαρτάνει.

Δέδορκεν. ὁρᾷ. βλέπει.

Δέδοσαι καὶ κακοῖσιν ἄγρα. ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν ὑπεραγόντων.

Δεδυπώς. πεπωκώς. πεθνηκώς.

Δεδραγμένος. [3] πεπραγμένος.

Δέδοικα. Φοβοῦμαι.

——— Δέδοικα [4] μὴ 'κ Θεοῦ
Πληγή τις ἥκῃ. πῶς γάρ, εἰ πεπαυμένος
Μηδέν τι μᾶλλον, ἢ νοσῶν ὑφαίνεται.

ἀντὶ τοῦ, πῶς γὰρ ἂν θεῖόν τι εἴη τὸ τὸν Αἴαντα, εἰ πεπαυμένος τοῦ κακοῦ, μᾶλλον ἐν ἀνίᾳ ἄγοι.

Δέδομι. [5] οἰκοδομοίην. Οἰκίζω οὗτε δέδομι.

Δέδυκα. ὑπεισῆλθον. Δέδυκε δὲ, εἰσῆλθε.

Δέει. τὸ δεῖ. τὸ ὁριστικὸν δηλονότι. Δέει δὲ, φόβῳ. Ὁ δὲ Νικόμαχος ὡς πεφωραμένος ἐν παντὶ τῷ δέει.

Δεινός. ὁ δεινός.

Δέημα.

--- Ὡς [6] γελοῖον, ὦ Θεοί,
Τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὁ δεῖταί με σφόδρα.

Δεῆσαν. χρείας γενομένης.

Δεήσῃ. ἀντὶ τοῦ ἐνδείας. Ἀντιφῶν ἀληθείας ᾠρώτῳ.

Δέκα, [7] καὶ Δεκαδαρχος. Δέκα μὲν ἦρχον μετὰ τοὺς τειάκοντα [8] καταστάντες. ἐκαλεῖτο μέντοι τύραννος ἕκαστος τῶν ἀρχόντων δεκαδαρχος, ὡς [9] δηλοῖ Λυσίας.

Δεκαρχίαι. [10] τὰς ὑπὸ Λακεδαιμονίων καταστάσας ἐν ταῖς πόλεσι δεκαρχίας συνεχῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἱστορικοί. καὶ Φίλιππος μέντοι οὐδὲ Θετταλοῖς δεκάρχιαν [11] ἐκατέστησεν, ὡς Δημοσθένης ἐν ἕκτῳ Φιλιππικῶν.

Δεκάζεσθαι. ἐρρέθη μὲν ἀπὸ τοῦ τὰ δέκα φθείρεσθαι δώροις. ὅτε γὰρ βούλοιντό τινες ἀρχῆς τυχεῖν, ἢ ἄλλο τι ἀνύσασθαι, τοῖς δέκα ἀνδράσιν ἐδίδοσάν τινα, ὅπως συμπράξωσιν αὐτοῖς. ἐξ ἐκείνου δὲ ἤδη τὸν λαμβάνοντα ἕνεκα τοῦ συμπράττειν [12] μὴ ἁπαντῶντος

Δεδοκιμασμένα. Probata. Explorata. *Euſebius vero & alios probatos commentarios ſcripſit.*

Δεδοξοποιημμένον. Opinionibus imbutum. Polybius: *Cætera enim animalia ſolis cupiditatibus corporis ſerviunt. At genus humanum hoc amplius adſcitis imbutum opinionibus, non minus per inconſiderantiam quam per naturam peccat.*

Δέδορκεν. Videt. Spectat.

Δέδοσαι καὶ κακ. *Ignavis etiam obtigit præda.* Dicitur de iis, quibus præter meritum res ex ſententia ſuccedunt.

Δεδυπώς. Qui [in bello] cecidit. Mortuus.

Δεδραγμένος. Factus.

Δέδοικα. Metuo. [Sophocles:] *Metuo, ne a Deo plaga quædam ei inflicta ſit. Quomodo enim aliter res ſeſe habere poteſt, cum a morbo liberatus nihilo magis lætetur, quam ſi eo adhuc teneretur?* Id eſt, neceſſe eſt, ut malum, quod Ajaci accidit, a Deo aliquo ipſi inflictum ſit, quoniam ab infania liberatus majore animi dolore afficitur.

Δέδομι. Ædificem. *Cum domum ædificavero,*

Δέδυκα. Subii. Penetravi. Δέδυκε vero, intravit, penetravit.

Δέει. Pro δεῖ, oportet, eſt indicativi modi. Δέει vero, metu, [eſt dativus a δέος.] *Nicomachus vero, utpote in facinore deprehenſus, in magno erat metu.*

Δεινός. [Poetice, pro] δεινός.

Δέημα. Preces. [Ariſtophanes:] *Quam ridicula res eſt, proh Dii, quam ſponſa hæc enixe a me petit.*

Δεῆσαν. Cum oportuerit.

Δεήσῃ. Pro ἐνδείᾳ. Indigentiam, egeſtatem. Antipho libro primo *De Veritate.*

Δέκα, & Δεκαδαρχος. Decemviri poſt xxx Tyrannos creati Reipubl. præerant: quorum unuſquiſque appellabatur δεκαδαρχος, ut docet Lyſias.

Δεκαδαρχίαι. Decadarchias a Lacedæmoniis in ſingulis urbibus conſtitutas ſæpe memorant Hiſtorici. At Philippus in Theſſalia non conſtituit Decadarcham, ut ait Demoſthenes in ſexta Philippica.

Δεκάζεσθαι. Donis corrumpi. Verbum hoc dictum eſt inde, quod [olim] deni muneribus corrumpi ſolerent. Illi enim, qui magiſtratum ambibant, aut aliud quippiam factum cupiebant, denis hominibus munera dabant, ut a partibus ſuis ſtarent. Illum igi-

1 Πολύβιος] Lib. XVII. cap. XIII. Vide etiam ſupra v. Ἄνθρωπος, ubi fragmentum hoc auctius legitur.

2 Προσδεδοξασμένον] Lege προσδεδοξοποιημένον, ut apud Polybium loco laudato.

3 Δεδραμένος] Ex interpretatione hujus vocis apparet, ſcribendum eſſe δεδρασμένος.

4 Δέδοικα μὴ 'κ Θεοῦ πλ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Ajace* pag. 18. ut Portus obſervavit.

5 Δέδομι] Scribendum eſt δέμοιμι, idque ſuo loco ponendum, ut Portus etiam monuit.

6 Ὡς γελοῖον, ὦ Θεοί, τὸ δέημα τῆς νύμφ.] Verba hæc leguntur apud Ariſtophanem *Acharnenſ.* pag. 421. (302. Ed. Baſ. P.)

7 Δέκα, καὶ Δεκαδαρχος. Δέκα μὲν ἦρχ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum.

8 Καταστάντες] Lege καπαστηθέντες.

9 Ὡς δηλοῖ Λυσίας] Locus Lyſiæ, ad quem Suidas reſpicit, extat apud Harpocrationem v. Μόλπις.

10 Δεκαρχίαι] Ante legebatur δεκάρχαι, cujus loco reposui δεκαρχίαι, auctoritate 2 MSS. Pariſ. Apud Harpocrationem, ex quo locus hic Suidæ depromptus eſt, legitur δεκαδαρχίαι, ut etiam in uno MS. Pariſ.

11 Δεκάρχιον ἐκατέστησεν, ὡς Δημοσθ. ἐν ἕκτῳ Φιλ.] Scribe & ſupple, δεκαρχίας ἐκατέστησεν, ὡς Δημοσθένης ἐν ἕκτῳ Φιλιππικῶν, ἀλλὰ πεμαρχίας. Vide Harpocrationem.

12 Μὴ ἁπαντῶντος εὖ βελτίστου] Paul. Leopardus *Emend.* lib. XVI. cap. XIX. optime monuit, legendum hic eſſe, μὴ λίαν παντὸς εὖ βελτίστου, i. e. artibus minime bonis, vel mala ratione. Hanc enim ſignificationem phraſis iſta apud Græcos ſcriptores habet, ut pluribus exemplis idem demonſtrat lib. I. cap. XXI.

τοῦ

τῷ βελτίστῳ, δεκάζεσθαί φασιν. ὅμοιον καὶ τὸ ἐζημιῶσθαι τῷ δεκάζεσθαί ἐστιν. καὶ γὰρ ἡ ἐζημία εἴρηται ἀπὸ τῆς τῶν μισθῶν δόσεως.

Δεκάζεσθαι. δωροδοκεῖσθαι. καὶ Δεκάζειν, διαφθείρειν χρήμασιν, ἢ δώροις. Αἰλιανός· Πολλοὺς διέφθειρε Νομάδων, δεκάσας εἰς προδοσίαν. καὶ δεκάζων, τὸ σημαινόμενον δῆλον. ἐποιήθη δὲ τὸ ὄνομα ἐντεῦθεν. Λύκος μέν ἐστιν ἥρως, μορφὴν ἔχων τοῦ θηρίου. πρὸς δὲ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἀνεστήλωται δικαστηρίοις· πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες χ' δέκα γινόμενοι ἀνεφέροντο. ἔνθα καὶ ἡ παροιμία· Λύκου δεκάς. ἐξ οὗ τὸ δεκάδος τό, τε δεκάζειν, καὶ τὸ δεκάζεσθαι.

Δεκαμναιαῖον. δέκα μνᾶς. [2] Σκόπας Αἰτωλῶν στρατηγός· ὃς ἀπολυχὼν [3] τῆς στρατείας, νόμους ἔγραφε. καὶ ὀψώνιον αὐτῷ ἐξέθηκεν ὁ βασιλεὺς ἑκάστης ἡμέρας δεκαμναιαῖον· τοῖς δὲ ἐπὶ πᾶσι ἡγεμονίας τεταγμένοις μναιαῖον. ἀλλ' ὅμως οὐκ ἠρκέσθη τούτοις, καὶ φθονηθεὶς τὸ πνεῦμα προσαπέθηκε τῷ χρυσίῳ. ἑκατὸν δὲ δραχμαὶ ποιοῦσι μνᾶν.

Δεκάπαλαι. τὸ πρὸ πολλοῦ πάνυ λέγουσιν Ἀττικοί.

Δεκάπους [4] σκιά. τὸ παλαιὸν οἱ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον καὶ καλούμενοι παρεσημαίνοντο τὴν σκιάν. καὶ ὅπως οἱ μὲν ἔμενον τὰς κληθέντας· οἱ δὲ ἀπήεσαν ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις, [5] ἀδ' ὑποληπτέον ὅσης αἰτίας, ἐφ' οἷς οἷόν τε ἦν τεκμήρασθαι, εἰς πόσας ὥρας προήκει.

Δεκάπουν [6] σκιάν. [7] Ἀριστοφάνης·

———Σοὶ δὲ μελήσει,
Ὅταν ἡ δεκάπουν τὸ σκιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.

περὶ [8] ἡλιοτροπίου φησί. τυτέστι, τοῦ ἡλίου ἡ σκιὰ ὅταν ᾖ δέκα ποδῶν, ἤγουν ὅτε γίνεται ὀψέ.

Δεκάσκαλμος ναῦς.

Δεκατεύειν. δεκάτην δοῦναι. Ἐφ' οἷς οἱ Ἕλληνες ὤμοσαν, εἰ νικήσειαν, στρατεύσειν, καὶ δεκατεύσειν ἅπαντας τῷ Πυθίῳ. † Ἐς [9] δεκάτην παιδιᾶς κληθεὶς, ὑπέπινον ὀλίγον ἀστῷ. τὴν δεκάτην γὰρ εἰσίων ἐπὶ τοῖς πικλοῦσις, καὶ ἐν αὐτῇ τὰ ὀνόματα ἐπέθεντο τοῖς

tur, qui munus accipiebat, ut alterius commodum minime bonis artibus promoveret, δεκάζεσθαι dicebant. Τῷ δεκάζεσθαι simile est τὸ ἐζημιῶσθαι. Nam & ἐζημία dicta est a mercede danda.

Δεκάζεσθαι. Donis corrumpi. Et δεκάζειν, pecunia vel donis corrumpere. Ælianus: *Multos Numidarum pecunia corruptos ad proditionem sollicitavit.* Et δεκάζων, donis corrumpens. Verbum autem hoc inde originem duxit. Lycus est heros, formam lupi habens: cujus simulacrum Athenis ante loca Judiciorum collocatum erat. Juxta hoc illi, qui muneribus se corrumpi sinebant, deni versabantur; unde & proverbium ortum est: *Lupi decas.* A δεκὰς igitur τὸ δεκάζειν & δεκάζεσθαι dicta sunt.

Δεκαμναιαῖον. Decem minæ. *Scopas Ætolorum Prætor, frustratus principatu, leges scripsit. Rex autem in singulos dies decem minas stipendii nomine ei dedit; cum cæteris in inferiore gradu constitutis mina daretur. Neque his tamen contentus,* [*plura adhuc concupiscebat:*] *donec premente eum invidia auro simul ac spiritu privatus est.* † Centum drachmæ faciunt minam.

Δεκάπαλαι. Apud Atticos dicitur pro jam dudum ante, jam olim.

Δεκάπους σκιά. Umbra decem pedum. Olim & qui ad cœnam alios invitabant, & qui invitabantur, umbram observabant, & sic illi quidem invitatos expectabant; hi vero statuto tempore convivia adibant. Nondum enim tunc aliud indicium habebant, ex quo conjicere liceret, quota esset diei hora.

Δεκάπουν σκιάν. Decem pedum umbram. Aristophanes: *Tibi vero curæ erit ut, cum umbra decem pedum fuerit, ad cœnam festines.* Loquitur de heliotropio. Id est, cum Solis umbra erit decem pedum, sive cum advesperascet.

Δεκάσκαλμος ναῦς. Navis decem habens scalmos.

Δεκατεύειν. Decimam dare. *Propter quæ Græci jurarunt, se, si vicissent, omnes expeditionem susceperturos, & Apollini rerum suarum decimas daturos esse.* [Aristophanes:] *Ad nominalia pueri invitatus, paulo largius bibi in urbe.* Decimo enim die ob natos infantes

1 Λύκος μέν ἐστιν ἥρως, μορφ.] Hæc, & quæ sequuntur, leguntur etiam apud Harpocrationem & Etymologum. Vide etiam infra v. Ἡ Λύκου δεκάς, & v. Λύκος.

2 Σκόπας, Αἰτωλῶν στρατ.] Totum hoc fragmentum legitur in Excerptis ex Polybio, quæ Valesius edidit, pag. 61. unde id Suidas descripsit. Vide etiam infra v. Σκόπας, ubi locus hic ex iisdem Excerptis auctior exhibetur.

3 Τῆς στρατείας] In Excerptis modo laudatis rectius legitur τῆς ἀρχῆς.

4 Δεκάπους σκιά. τὸ παλαιὸν οἱ καλ.] Totum hunc locum descripsit Suidas ex Scholiasta Aristophanis ad *Ecclesiaz.* pag. 744.

5 Οὐδ' ὑποληπτέον ὅσης αἰτίας, ἐφ' οἷς οἷόν τε ἦν τεκμ.] Locum hunc corruptissimum sic recte emendat Casaubonus ad Athen. lib. VI. cap. X. ἐδείπνουν τηρήσεως ὅσης εἰκὸς, ἀφ' ἧς &c. Hanc lectionem in versione secutus sum.

6 Δεκάπουν σκιάν] Ex exemplo, quod subjungitur, patet, scribendum hic esse δεκάπουν σκιχεῖον.

7 Ἀριστοφάνης] *Ecclesiaz.* pag. 744. (499. Ed. Bas. *P.*

8 Περὶ ἡλιοτροπίου] Sic reposui auctoritate MS. Paris. A. cum ante minus recte legeretur περὶ ἡλίου τροπῆς. Intelligenda enim sunt hæc verba Suidæ de horologio sciotherico, in quo stilus erectus umbra sua horas & tempora diei indicabat. Vide infra v. Ἡλιοτρόπιον.

9 Ἐς δεκάτην παιδιᾶς κλ. ὑπέπινον οὐ ἀστῷ] Hæc sunt verba Aristoph. *Avibus* pag. 564. ex quo metrum hujus loci ita supplendum est:

Ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδιᾶς κληθεὶς ὑπέπινον οὐ ἀστῷ.

Vide ibi veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic excerpsit. Cæterum, de more veterum Græcorum infantibus die septimo vel decimo nomina imponendi vide quæ præter alios viros doctos observarunt Meursius *Exercit. Crit.* Part II. lib. III. cap. XXXIII. & Maussacus ad Harpocrationem v. Ἑβδομαγόμενα.

παισὶν

παισίν. Εὐριπίδης Αἰγεῖ· [1] Τίς σε μᾶτερ ἐν δεκάτᾳ τῇ τόκῳ ὠνόμαζεν; ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς ζ' Φησὶν ὀνομάζεσθαι τὰ ὀνόματα, γράφων ὅτι· [2] Πλεῖστα δὲ ἀναιρεῖται πρὸς τὴν ζ'. διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τίθεται.

convivium celebrabant [veteres,] iisque nomina imponebant. Euripides *Ægeo: Quæ mater tibi decimo die nomen impoſuit?* Ariſtoteles vero tradit, ſeptimo die nomina pueris imponi, ſic ſcribens: *Plerique* [*infantes*] *ante diem ſeptimum moriuntur. Quæ ratio eſt, quare tunc nomina illis imponant.*

Δεκαλεύειν. [3] ἀντὶ τοῦ δεκάτην εἰσπράττεσθαι καὶ λαφυραγωγεῖν. τὰ δ' ἐκ τῶν πολεμίων ληφθέντα ἐδεκαλεύοντο Θεοῖς. διὸ κυρίως δεκαλεῦσαι, τὸ καθιερῶσαι. κατὰ μεταφορὰν δὲ καὶ τὸ δεκάτην ὁπωσοῦν λαβεῖν καὶ ἀπαιτῆσαι.

Δεκαλεύειν. Decimam exigere, & prædas agere. Rerum enim illarum, quæ ex hoſtico captæ erant, decimæ Diis conſecrabantur. Unde δεκαλεῦσαι proprie ſignificat conſecrare. Per tranſlationem vero, decimam quamcunque accipere & exigere.

Δεκαλβυτάς. [4] τοὺς τελώνας, τοὺς τὴν δεκάτην ἐκλέγοντας. οὕτως Ἀντιφῶν. καὶ δεκατηλόγοι, οἱ αὐτοί. εἴρηται δὲ καὶ ψιλουμένως τὸ δεκαληλόγον.

Δεκαλβυτάς. Publicanos, qui decimam colligebant. Sic Antiphon. Et δεκαληλόγοι, iidem. Dicitur etiam genere fœminino τὸ δεκατηλόγον.

Δεκαλβυτήριον. [5] τὸ ἐν τῇ Ἀβύδῳ πορθμεῖον. Ὡς βούλεται τὴν Ἄβυδον λυμανεῖται, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ δεκαλβυτήριον.

Δεκαλβυτήριον. Portorium, quod Abydi pendebatur. *Se Abydum illico vaſtaturum eſſe, & decateuterium, quod ibi inſtitutum erat.*

Δεκατηλόγους. τοὺς τὴν δεκάτην ἐκλέγοντας. ταυτὸν ἄρα τοῖς δεκαλβυταῖς.

Δεκαληλόγους. Decimam colligentes. Significat idem quod δεκαλβυταί.

Δεκάτην ἑσιάσαι. ἔθος ἦν παίδων γενομένων τοῖς Ἀθηναίοις ἀστοῖς, τῇ δεκάτῃ τῆς νυκτῶν ἀπὸ τῆς γενέσεως συγκαλεῖσθαι τοὺς τε πατρικοὺς καὶ μητρικοὺς οἰκείους, καὶ τοὺς ἐγγύτατα φίλους, καὶ παρόντων ἐκείνων τά τε ὀνόματα τοῖς παισὶ τίθεσθαι, καὶ καλλιερεῖσθαι τοῖς Θεοῖς· ἔπειτα θυωχεῖσθαι τοὺς συνεληλυθότας. καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο ἡ δεκάτη. καὶ δεκατῶ ῥῆμα. ὡς τὸ, Ὁ λαμβάνων δεκάτας δεδεκάτωται.

Δεκάτην ἑσιάσαι. Decimum diem a nato infante celebrare Mos erat civium Athenienſium, ut natis pueris decima nocte a nativitate cognati paterni & materni & amici proximi convocarentur, illiſque præſentibus nomina pueris imponerentur, & peracto ſacrificio epulum præberetur illis, qui convenerant. Et hoc appellabatur δεκάτη. Et δεκατῶ, decimo. Ut, *Accipiens decimas decimatus eſt.*

Δεκασμός. διαφθορά.

Δεκασμός. Corruptio, quæ fit munerum largitione.

Δεκάχοα. [7] δεκαπλάσια.

Δεκάχοα. Decupla.

Δεκέβαλος. ὁ τῶν Δακῶν βασιλεύς. ἔστιν ἐν τῷ Δεινός.

Δεκέβαλος. Decebalus, Dacorum Rex. Vide in voce Δεινός.

Δεκέλεια. τόπος.

Δεκέλεια. Decelia. Locus [ita vocatus.]

Δεκελεικός. [8] Πελοποννησιακὸς πόλεμος· ἀπὸ μέρους τοῦ τελευταίου.

Δεκελεικὸς πόλ. Sic vocatur bellum Peloponneſiacum, a parte ejus ultima.

Δεκέτης. ὁ δεκαετής. Ψιλοῦται δὲ δεκέτις, παρὰ τὸ ι.

Δεκέτης. Decennis. Δεκέτις vero, genere fœminino, per ι ſcribitur.

Δέκιος, [9] Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φιλίππου διάδοχος, ὃς βασιλικῷ θεσπίσματι τοὺς τὰ Χριστιανῶν δοξάζοντας ἐθανάτου, καὶ τοὺς θεοὺς προσκυνεῖν ἠνάγκαζε.

Δέκιος. Decius, Romanorum Imperator, Philippi ſucceſſor, edicto Chriſtianos omnes morte mulctavit, & ut Deos adorarent vi coegit.

Δεκτέον. δεῖ δέχεσθαι.

Δεκτέον. Accipiendum eſt.

Δεκτῆρες. ὑποδοχεῖς.

Δεκτῆρες. Qui aliquos excipiunt, vel ſuſcipiũt.

Δελεάζοντες. ὑπικρύπτοντες. Οἱ δὲ Σκυθοπολῖται δύο ἡμέρας ἡσύχασαν, τῇ πίστει αὐτῶν δελεάζοντες· τῇ δὲ τρίτῃ νυκτὶ καταπαύσαντες κοιμώμενον ἀνεῖλον.

Δελέαρ.

1 Τίς σε μᾶτερ ἐν δεκάτᾳ τῇ τόκῳ ὠνόμ.] Verſus hic Euripidis eſt omnino mendoſus, ſive verba, ſive metrum ſpectes: quem Mauſſacus ad Harpocrationem v. Ἐδδομωδομάδι poſt Scaligerum ſic in integrum reſtituendum eſſe cenſet:

Τίς σ' ὠνόμαζεν τῇ δεκάτῃ μήτηρ τόκων.

2 Πλεῖστα δὲ ἀναιρεῖται πρὸς τὴν ζ'. διὸ καὶ τὰ ὀν.] Apud Ariſtotelem libro VII. *Hiſt. Anim.* cap. XII. locus hic ita legitur: Πλεῖστα δὲ ἀναιρεῖται πρὸ τῆς ἑβδόμης. διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τίθενται, ὡς ὑπεύοντος ἤδη μᾶλλον τῆς σωτηρίας. Sic & apud Suidam ſcribendum eſt.

3 Δεκαπύειν. ἀντὶ τοῦ δεκάτην εἰσπρ.] Ex Harpocratione.

4 Δεκατολόγας. τοὺς τελώνας, τοὺς τὴν δεκ.] Ex Harpocratione.

5 Δεκαπεντήριον. τὸ ἐν τῇ Αβ.] Vide Paul. Leopard. *Emend.* lib. XVI. cap. III.

6 Δεκάτην ἑσιάσαι] Vide paulo ante v. Δεκαπύειν.

7 Δεκάχοα] Vocem hanc ſuſpectam habeo, quamvis non ignorem, eandem etiam apud Heſychium legi.

8 Δεκελεικός. Πελοποννησ.] Ex Harpocratione. Vide etiam ſupra v. Ἀρχιδάμιος, & Scaligerum ad Olymp. XCI. 4.

9 Δέκιος, Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φιλίππου διάδ.] Hæc leguntur in Excerptis ex Joanne Antiocheno a Valeſio editis pag. 834. unde ea Suidas deſcripſit.

Δέλεαρ. ἀπάτη. δέλος. Τῷ δὲ προθύμως συγκαταθεμένῳ δελεάζει, προστιθὶς τὸ ἀκόλουθον, παρακαλῶν πλεῦσαι πρὸς τὸν Δημήτριον.

Δελεασμός. καὶ δελεάσματα.

Δελέαρα. παγίδες.

Δελεάζω. αἰτιατικῇ. καὶ δελητήριον, τὸ δέλεαρ.

Δέλτα. τὸ τέταρτον στοιχεῖον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. [1] Δέλτα προδιεπιλημμένα.

Δέλιθες. τὰ σφηκία.

Δέλτος. πινακίδιον. πλάδιον. σχεδάδιον. [2] Ζήνων ὁ Κιτιεὺς Κλεάνθην τὸν αὑτοῦ διάδοχον ἀφωμοίου ταῖς σκληροκήροις δέλτοις, αἳ μόλις μὲν γράφονται, διατηροῦσι δὲ τὰ γραφέντα.

Δέλφακας. [3] τοὺς μεγάλους χοίρους. οἱ δὲ καὶ τοὺς μικρούς. Ὅμηρος·

Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμῳῶσι πάρεστι
Χοίρεϊ· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσι.

Δέλφακος ἄρρενος λίθῳ τιὼ κεφαλιὼ παίοντες ἀρᾶσθαι. † Νέα γάρ ἐστιν, ἀλλὰ δελφακομόρφη ἔξει μεγάλου τε καὶ παχεῖαν κέρκον.

Δελφάκιον. ὁ μικρὸς χοῖρος. [4] Αἰσχύλος·

Οἴμοι κακοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι.

τοῦτο εἴρηκεν, ἀφθυτηθεὶς τὸν πρωκτόν. μὴ γὰρ τὰ τυθῆναι τὰ δελφάκια, φλογίζοντα, ἵνα ψιλωθῶσι.

Δελφίνιον. [5] ἔστι μού τοι χώριον ἐν Χίῳ. ἔστι δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ὅπου καλούμενον, ἔνθα λοιπὸν τὸ [6] ἐν Δελφινίῳ δικαστήριον.

Δελφίς. πρὸς ναυμαχίαν πολεμιστήριον ὄργανον. ὅθεν καὶ δελφινοφόρον ναῦν Θουκυδίδης ἐν τῇ ζ' φησίν· Ἔπειτα αὐτοὺς αἱ κεραῖαι ὑπὲρ τῶν ἐσπλόων, αἱ ἀπὸ τῶν ὁλκάδων δελφινοφόροι, ἠρμέναι ἐκώλυον.

Δέλεαρ. Fraus. Dolus. *Illo vero prompte aſſentiente, ut eum deciperet, & id, quod conſequens erat, addidit, hortans eum, ut ad Demetrium navigaret.*

Δελεασμός. Ineſcatio. Et δελεάσματα, illecebris.

Δελέαρα. Decipulæ. Laquei.

Δελεάζω. Accuſativo jungitur. Ineſco. Et δελητήριον. Idem quod δέλεαρ, illecebræ.

Δέλτα. Delta. Quarta litera [alphabeti.] Significat etiam genitale muliebre. [Ariſtophanes:] *Genitalibus depilatis & vulſis.*

Δέλιθες. Veſparum examina.

Δέλτος. Tabellæ. Pugillares. Titularium. *Zeno Cittieus Cleanthem ſucceſſorem ſuum comparabat tabellis duriore cera obductis, quæ difficulter quidem ſcripturam admittunt, ſed ſcripta diu conſervant.*

Δέλφακας. Majores porcos. Quidam, minores porcos. Homerus: *Comede nunc, hoſpes, carnes ſuillas, quæ ſervis apponuntur. At pingues porcos proci comedunt.* [Ariſtophanes:] *Juvencula enim eſt: at cum ad porcæ ætatem pervenerit, habebit magnam & rubram caudam.* † Porci maris caput lapide percutientes diras imprecantur.

Δελφάκιον. Porcellus. Ariſtophanes: *Hei mihi infelici! porcellus fiam.* Hoc [Mneſilochus] dicit, quia podex ejus aduſtus erat. Porcelli enim mactati igne aduruntur, ut pilis nudentur.

Δελφίνιον. Locus in Chio. Item Athenis templum Apollinis, in quo erat dicaſterium ἐν Δελφινίῳ vocatum.

Δελφίς. Inſtrumentum bellicum, cujus in navali pugna uſus erat. Hinc Thucydides libro VII. navem, [quæ ejuſmodi inſtrumentum vehebat,] δελφινοφόρον vocat. *Deinde antennæ navium onerariarum, ex quibus delphines [plumbei] pendebant, portus oſtio imminentes, eos [ulterius progredi] prohibuerunt.*

Δελφίς. ὁ ἰχθύς. καὶ ὄργανον ναυτικὸν σιδηροῦν, ἢ μολύβδινον. [7] Αἰσχύλος· Πρὶν σοῦ πειρῶντος προσπεσεῖσθαί σε, πρότερον τὸν δελφῖνα μελαινοῦ, καὶ τιὼ ἄκατον προβαλοῦ. Δελφίν, σιδηροῦν κατασκεύασμα, ἢ μολύβδινον, εἰς δελφῖνα ἐσχηματισμένον. [8] τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ ἠφίεσαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων νῆας, ἵνα καθεδοῦσιν. Δελφινοφόρος τε ἡ ναῦς. τιὼ ἄκαλον δὲ προβάλλε· ἀντὶ τοῦ ἕτοιμον ποίει, ὡς εἴ τις κίνδυνος ἐκ τοῦ ἀνέμου, ἐς αὐτιὼ ἐμβησόμενος.

Δελφίς. Delphin, piſcis. Item, inſtrumentum nauticum ferreum, vel plumbeum. Ariſtophanes: *Priuſquam ille te aggrediatur, ex malo ſuſpende delphines, & lembum paratum habe.* Δελφίν, inſtrumentum ferreum, vel plumbeum, delphinis figuram habens, quod ex antennis mali in hoſtium naves dejiciebant, eaſque ſic demergebant. Hinc δελφινοφόρος ναῦς vocatur navis, quæ hujuſmodi delphines fert. At ἄκατον παραβάλλε ſignificat, ſcapham [admove, vel] paratam habe, ut in eam ingrediaris, ſi a vento periculum aliquod impendeat.

1 Δέλτα πεφαπτημ.] Ariſtoph. *Lyſiſtrata* pag. 844. (544. Ed. Baſ. P.) Vide etiam infra v. Παραπέπεσται.

2 Ζήνων ὁ Κιτ. Κλεάνθην τ' αὐτοῦ διάδ.] Hæc ſunt verba Laertii *Zenone*, lib. VII. Segm. XXXVII.

3 Δέλφακας. τοὺς μεγάλους χοίρους. οἱ δὲ & τοὺς μικρ.] Totus hic locus ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Acharnenſ.* pag. 407. (292. Ed. Baſ. P.) ſic ſcribendus eſt: Δέλφακας. παρ' ἡμῖν τοὺς μικροὺς οὕς, ὡς οἱ ἀρχαῖοι χοίρους ἐκάλουν. Ὅμηρος·

Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμῳῶσι πάρεστι,
Χοίρεϊ· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν.

ἐκάλουν δὲ τοὺς μεγάλους χοίρους δέλφακας. ἐν γοῦν τοῖς ἑξῆς φησι· Νεαρὰ γάρ ἐστιν· ἀκμὴ δελφακομόρφη &c. Ex hoc loco diſcimus, porcos minores a veteribus appellatos fuiſſe χοίρους; grandiores vero, δέλφακας: quod etiam confirmat Athenæus lib. IX. pag. 375. qui cum hoc loco Suidæ conferendus eſt.

4 Αἰσχύλος] *Theſmophor.* pag. 779. (517. Ed. Baſ. P.)

5 Δελφίνιον. ἔστι μέντοι χωρίον ἐν Χίῳ] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Harpocrationem, & Enarratorem Comici ad *Equit.* pag. 333.

6 Τὸ ἐν Δελφινίῳ δικαστ.] Vide infra v. Ἐπὶ Δελφινίῳ.

7 Αἰσχύλος] Apud Ariſtophanem *Equit.* pag. 333. (232. Ed. Baſ. P.) locus hic ita legitur & diſtinguitur:

——Καὶ πρὶν σοῦ πειρῶντος προσπεσεῖσθαί σοι, πρότερον σὺ
Τὸν δελφῖνα μεταμελάνου, ἢ τὴν ἄκατον παραβάλλου.

Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

8 Τοῦτο δὲ ἐκ τ. κεραίας τ. ἱστ. ἠφ.] Huc ſpectant verba Scholiaſtæ Thucyd. ad lib. VII. cap. XLI. Ἐκ τῶν κεραιῶν δελφῖνες ἦσαν κρεμάμενοι μολίβδινοι, ὥστε ἐμβάλλειν τοῖς προσπλέουσι πολεμίοις ναυσὶ. εἶον ἐμπίπτοντες αὐτοῖς διέκοπτον τὰ ἀφορμοῦντα αὐτῶν, ἢ κατέδυον.

Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει, [1] δίψει δὲ ἀπόλλυται. ἐπεὶ ὅτοι ἀφ' τὸ ἱερῶσθαι τῷ Θεῷ [2] ἐστεφανωμένοι, τῇ δὲ ὀπηδείων ἀπεῤῥύηκες οὐκ ἀπαλλάσσοι.

Δελφοί. τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. ὕστερον δὲ ὠνομάσθη, ἀφ' οὗ τὸ τὸν Δελφύνην δράκοντα ὀνειδίσαι βεβρωθῆναι, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Ἀπόλλων. Πυθὼ δὲ, ἀφ' τὸ ὀνειδίσαι σαπῆναι. καὶ Δελφὶς, ἡ Δελφικὴ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Δελφὶς γὰρ φάμα τόδ' ἐθέσπισεν, ὄφρα γενοίμαν
Τᾶς κείνω νύμφας σῆμα καὶ ἑστορίη.

Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις. ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰς παιδοτριβοῦντων, ἐν οἷς ἤσκηνται. καὶ, Δελφῖνα κέρκῳ τὸ θέλειον δεῖς. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. ἀφ' τὸ δυκίνητον καὶ ὀλισθηρόν.

Δελφύς. ἡ μήτρα. ἡ γαστήρ. ἔνθεν ἀδελφὸς, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος.

Δέμνια. ἐγκοίτια στρώματα. καὶ Φυγοδέμνιος, ἡ παρθένος.

Δέμας. σῶμα. Δέμας πυρός. λείπει τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς πῦρ.

Δέμω. αἰτιατικῇ. οἰκοδομῶ. ἐξ οὗ καὶ ἐδείμαλο.

Δεννάζων. βλασφημῶν. [3] Κακὰ δεννάζων ῥήματα.

Δενδίλλων. [4] τοῖς ὄμμασι νεύων.

Δένδρεϊ. τῷ δένδρῳ.

Ξηρῶν [5] Φανέντων δενδρέων, κενοὶ κόποι.

Δενδροκόμης. τὰς κομώσας τοῖς δένδροις. [6] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Δενδροκόμης κορυφάς.

Δενδρώτης. ἡ τῶν δένδρων αὔξησις.

Δενδρυάζειν. [7] εἰς δρῦς καταδύεσθαι κυρίως. ἀπὸ τῶν παλαιῶν, τοῖς δρυσὶ στέγην χρωμένων πρὶν τὰς οἰκήσεις θυρεῶνας. καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι, καὶ ἀποκρύπτειν ἑαυτόν.

Δενιάτης. ὄνομα κύριον.

Δεξαμενή. Εἰς [8] τὸ ἱερὸν τῆς Σοφίας ἦκαν, ἐς αὐτῷ πῃ τὴν θείαν δεξαμενὴν ἐξαπιναίως ἐκάθισεν. ἀλλὰ καὶνθένδε ἀφέλκειν αὐτὸν ἴσχυσε. τραπέζη, ἡ τράπεζα, ἡ τὰ θεῖα δεχομένη.

Δελφὸς ἀνὴρ στέφ. *Delphus vir coronam quidem gestat, at siti perit.* Hi enim, ut Apollini sacri, coronati quidem sunt, at cum inopia conflictantur.

Δελφοί. Templum Apollinis, sic vocatum, quod Apollo draconem Delphinem illic inventum interfecerit. Pytho vero, quod illic computruerit. Et Δελφὶς, pro Δελφικὴ, Delphica. *Delphicũ enim oraculum pronuntiavit, ut essem illius sponsæ monumentum & historia.*

Δελφῖνα νήχεσθαι διδ. *Delphinum natare doces.* In eos, qui aliquos iis rebus instituunt, in quibus sunt exercitati. Et, *Delphinum cauda ligas.* Dicitur de rebus, quæ fieri nequeunt: quoniam [cauda hujus animalis] est maxime mobilis & lubrica.

Δελφύς. Matrix. Venter. Uterus. Unde ἀδελφὸς, qui ex eodem utero prodiit, i. e. frater.

Δέμνια. Strata, in quibus cubamus. Lecti. Et Φυγοδέμνιος, fugiens lectos: epithetum virginis.

Δέμας. Corpus. Et δέμας πυρός. Instar ignis. Deest τὸ ὡς: ut sit, ὡς πῦρ, tanquam ignis.

Δέμω. Accusativo jungitur. Ædifico. Unde & ἐδείματο, ædificavit.

Δεννάζων. Maledicens. Convitians. [Sophocles:] *Convitia effutiens.*

Δενδίλλων. Oculis nuens, vel annuens.

Δένδρεϊ. Idem quod δένδρῳ, arbori. *Cum aridæ apparuerint arbores, frustra laborabis.*

Δενδροκόμης. Arborum comis abundantes. Aristophanes *Nubibus: Montium vertices arboribus opacos.*

Δενδρώτης. Arborum incrementum.

Δενδρυάζειν. Proprie, [cavas] quercus subire. Prisci enim mortalium ante inventa domicilia quercubus pro tectis utebantur. [Per translationem vero etiam significat,] aquam subire, & [quovis modo] se occultare.

Δενιάτης. Dentatus. Nomen proprium.

Δεξαμενή. Aquarũ receptaculũ. *In templũ Sophiæ confugiens, in ipso sacro fonte repente supplex consedit. Sed & inde eum abstrahere valuit.* [Δεξαμενὴ hic est] mensa, in qua res sacræ reponuntur.

1 Δίψει δ' ἀπόλλυται] Metri gratia scribendum est, vel, δίψει δ' ἀπόλωλεν, ut legitur in Vaticana Proverbiorum Appendice: vel, δίψει δ' ἀπολωλὼς, ut habet Scholiasta Aristoph. ad *Equit.* pag. 320. (219. Ed. Bas. *P.*) qui eundem versum proverbialem adducit.

2 Ἐστεφανωμένοι] Scribe, ἐστεφανωμένοι μέν εἰσι, ut habet Diogenianus; vel, ἐστεφανωμένοι κεῖνται, ut legitur in Vaticana Proverbiorum Appendice.

3 Κακὰ δεννάζων ῥήματα] Sophocles *Ajace* pag. 16. ut Portus monuit.

4 Δενδίλλων] Vide quæ de hac voce observat eruditus Enarrator. Apoll. Rhod. ad lib. III. v. 281.

5 Ξηρῶν φαινέντων δενδρ.] Ex Astrampsycho.

6 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 140. (75. Ed. Bas. *P.*)

7 Δενδρυάζειν] Confer Etymologum.

8 Εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Σοφίας ἦκαν, ἐς αὐτήν πῃ τὴν θείαν δεξαμενὴν ἐξαπιν.] Hæc sunt verba Procopii *Histor. Arcan.* cap. III. ubi Photium quendam, a Justiniano in custodiam missum, & fuga inde elapsum, primo ad sacram mensam in Virginis Deiparæ templo, & deinde ἐς τὴν δεξαμενὴν in templo Sophiæ supplicem confugisse refert. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον, inquit Procopius, ἐς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου παρὰ τὴν ἱερὰν τράπεζαν ἱκέτης καθῆστο.——τὸ δὲ δεύτερον ἐς τὸ Σοφίας τὸ ἱερὸν ἦκεν, ἐς αὐτήν πῃ τὴν θείαν δεξαμενὴν ἐξαπιναίως ἐκάθισε, ἥκιστα μάλιστα πάντων νενομίκασιν οἱ Χελσιανοὶ σέβειν. ἐνθένδε ἀφέλκειν αὐτὸν ἡ γυνὴ ἴσχυσε. Hoc loco Suidas δεξαμενὴν interpretatur mensam sacram, τὴν τράπεζαν τὴν τὰ θεῖα δεχομένην; errore nimis supino: cum Procopius duo ista expresse a se invicem distinguat, & Photium, ut diximus, primo ad mensam sacram, & deinde ἐς τὴν δεξαμενὴν supplicem se recepisse scribat. Suidæ παράφραμα advertit Nic. Alemann. in notis ad locum hunc Procopii, sed in aliud non minus crassum incidit ipse dum δεξαμενὴν *conjectorium* interpretatur, & pro *cloaca* accipi, hoc est, pro conceptaculo illo, in quod aquæ, postquam usui sacro inservierant, defluebant. At quis cloacam illum, *sacram*, imo *divinam* appellet? Aut, quis apud Christianos eam in maxima veneratione esse dicat? Quare tam Suidæ quam Alemanni interpretatione valere jussa, probo sententiam doctissimi Gatakeri, qui ad Marc. Antonin. lib. VII. §. III. pag. 259. hunc ipsum locum Procopii explicantis, δεξαμενὴν interpretatur *fontem sacrum*, *unus* βαπτιστήριον & κολυμβήθρων a scriptoribus Ecclesiasticis dictum; quæ significatio loco huic optime convenit.

Δεξάμενος.

Δεξάμενος. ἀντὶ τοῦ λαβών. Ἡρόδοτος.

Δεξιὰ Κυρίου. ἡ ἄνωθεν ῥοπὴ, καὶ ἡ ἀγαθὴ ἐνέργεια ὡδὶ τῇ θείᾳ χαφῇ. † Δεξιὰ δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ καὶ τὰ σωφρονικά· ἀριστερὰ δὲ, τὰ μωρά. Σοφοκλῆς· Οὔποτε γὰρ φρένοθέν γ' ἐπ' ἀριστερὰ, παῖ Τελαμῶνος, ἔβας.

Δεξιάς. σωθήκας. Ὁ δὲ πέμπει χιλίαρχον, δεξιὰς τῷ Ἰωσήπῳ δῶναι κελεύσας.

Δεξίδωροι. δωροδόκοι.

Δεξικράτης. ὅτου Ἀθηναῖος κωμικός. Δράματα αὐτοῦ εἰσιν, Ὑφ' ἑαυτῶν πλανώμενοι, ὡς Ἀθηναῖός φησιν ἐν τείτῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν.

Δεξιμήλων. Θεῶν. Ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὰ θυόμενα μῆλα.

Δεξιόλαβος.[3] ὡδὶ φυλαξ.

Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς [4] ποδονίπτηρα. Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν ἁρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων.

Δεξιός. εὔνους. ἀγαθός. Ἐπιήδειος. καὶ δεξιώτερος, ἀντὶ τοῦ ἀγαθός. Καὶ τῶν ὅσοις δεξιώτερος καὶ φιλοικτίρμων, θαρρεῖν ἐπεκέλευε. Δεξιοὺς δὲ τοὺς πεπαιδευμένους ἔλεγον. Ζητῶν δεξιὸς εἶναι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. † Ὁ δὲ φίλος γέγονε τούτῳ, καὶ δεξιάν τε ἐνέβαλεν αὐτῷ, καὶ ἑστιᾶν ἔμελλεν. καὶ Ἰώσηπος· Ὁ δὲ ἐζήτει ἐπὶ δεξιᾷ καταβῆναι. τουτέστιν, ἐπὶ σωτηρίᾳ.

Δεξιοὺς[5] ἔλεγον οἱ παλαιοὶ καὶ τοὺς ἐμπείρους, καὶ ἐπαίνου ἀξίους. τοὺς δὲ ῥᾳδιουργίας γραικώδους, φιλοδίκους[6] καὶ συκοφάντας.

Δεξιός. καὶ ὁ εὐχερής. [7]Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Πέτρος τις ὢν Βαρσύμης ἐπικαλούμενος, ὃς ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ χαλκοῦ καθήμενος, κέρδη αἰσχρὰ ἐπορίζετο ὑπὸ ταύτης τῆς ἐργασίας, τὸν ὦτα τοὺς ὀβολοὺς κλοπῷ εὖ μάλα τεχνάζων, καὶ τοὺς αὐτῷ ξυμβάλλοντας ἀεὶ τάχει δακτύλων ἐκκρούων. δεξιὸς γὰρ ὢν κλέψαι. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ δεξιᾷ χρησάμενος τύχῃ, ἐκυρίευσε Ῥώμης. Ὅπερ πρώτῳ Ποπλίῳ ἐλλοχήσεως ἀμοιβὴ δεξιῶς γενομένης ὑπὸ Ῥωμαίων ἐδόθη στέφανος ἀγρώστεως χλωρᾶς. ἀντὶ τοῦ ἁρμοδίως. καὶ Ἀρριανός· Ὁ δὲ [8] ὡδὶ Μάννου ἀπεχώρησε, δεξιάς τε ὡδὶ βὰς, ἃς βασιλεῖ ἔδωκε, καὶ ὅρκους πατήσας, οὓς ὤμοσε.

Δεξιός. ὁ εὐπαίδευτος. καὶ Δεξιοὶ, οἱ εὐπαίδευτοι. Ἀριστοφάνης[9]·

Τὸ δὲ μεταφρένου ἀεὶ

Δεξάμενος. Pro λαβὼν, qui accepit. Herodotus.

Δεξιὰ Κυρίου. Dextra Domini. Sic in S. Scriptura vocatur nutus divinus, & potentia Numinis. Δεξιὰ veteres etiam vocabant prudentiam & judicium rectum: ἀριστερὰ vero, ſtultitiam. Sophocles: *Nunquam enim, fili Telamonis, a ſana mente deſciſcens ad ſtultitiam deflexiſti.*

Δεξιάς. Pacta. Fœdera. Fidem. *Ille vero tribunum militum mittit, cui præceperat, ut Joſepho fidem daret.*

Δεξίδωροι. Qui dona accipiunt. Qui donis corrumpuntur.

Δεξικράτης. Dexicrates. Hic fuit Comicus Athenienſis: inter cujus fabulas eſt una, quæ inſcribitur, *Se ipſos decipientes*, ut ait Athenæus *Dipnoſophiſtarum* libro tertio.

Δεξιμήλων. Sic vocantur Dii, quod pecudes, quæ ipſis immolantur, accipiant.

Δεξιόλαβος. Satelles.

Δεξιὸν εἰς ὑπ. *Dextrum* [*pedem*] *in calceo, ſiniſtrum vero in pelluvio.* Ariſtophanes. Dicitur de iis, qui rebus apte uti norunt.

Δεξιός. Benevolus. Bonus. Aptus. *Et horum quiſquis erat benignior & miſericors, eos bono animo eſſe jubebat.* Δεξιὸς etiam vocabant homines doctos & eruditos. *Doctus eſſe cupiens.* Ariſtophanes *Nubibus.* † *Ille vero amicus ipſi factus eſt, dextramque ei porrexit, convivio eum excepturus.* Et Joſephus: *Ille autem fœderis ineundi cauſa deſcendere cupiebat.* [Ἐπὶ δεξιᾷ enim hic idem ſignificat, quod] ἐπὶ σωτηρίᾳ.

Δεξιούς. Veteres eos, qui militarant, rerum peritos & laude dignos cenſebant. At milites, qui aufugerant, voluptatum amantes & ſycophantas [appellabant.]

Δεξιός. Expeditus. Agilis. Promptus. *Juſtiniani temporibus fuit Petrus quidam, Barſymes vocatus, qui ad menſam ærariam ſedens turpi quæſtu opes corradebat, artem obolorum ſolertiſſime furandorum exercens, & illos, qui cum ipſo contraherent, celeritate digitorum ſemper decipiens. Artem enim furandi optime callebat.* Et iterum: *Ille vero ſecunda uſus fortuna Romæ regnum adeptus eſt.* † Primo Publio corona ex gramine viridi præmii loco a Romanis data eſt, quod prudenter & ſolerter inſidias hoſti ſtruxiſſet. Et Arrianus: *Ille vero a Manno diſceſſit, violata fide, quam Regi dederat, & ſpreto jurejurando, quo ſe obſtrinxerat.*

Δεξιός. Eruditus. Catus. Et δεξιοὶ, eruditi, cati, prudentes. Ariſtophanes: *Se vero ad mollius latus ſemper convertere, hominis eſt*

1 Δεξιὰ δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ κ. τὰ συνετά. ἀριστερὰ δὲ, τὰ μωρά.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 12.

2 Δράματα αὐτοῦ εἰσιν.] Lege, δράμα αὐτοῦ ἐστι.

3 Δεξιόλαβος.] Scribe δεξιολάβος, cum acuto in penultima. Vide interpretes ad *Actor.* cap. XXIII. v. 23.

4 Εἰς ποδονίπτρου.] Rectius εἰς ποδονίπτορον, ut habet Zenobius.

5 Δεξιοὺς ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐμπείρους.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 265.

6 Φιλοδίκους] Scribe φιληδόνους, ut habet Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato.

7 Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Πέτρος τις ὢν Βαρσύμης ἐπικαλ.——δεξιὸς γὰρ ὢν κλέψαι] Hæc ſunt verba Procopii *Hiſtor. Arc.* cap. XXII. quæ etiam leguntur infra v. Θεόδοτος.

8 Ὁ δὲ παρὰ Μάννου ἀπεχ.] Idem fragmentum legitur etiam ſupra v. Ἀπεχώρησε, & infra v. Μάννου, & v. Πατήσας.

9 Ἀριστοφάνης] *Ranis* pag. 237. (152. Ed. Baſ. P.)

Πρὸς τὸ μαλθακώτερον,

Δεξιᾶ πρὸς ἀνδρός ἐστι, καὶ φύσει Θηραμένης. ὅτι[1] ὁ Θηραμένης τῆ τὰ πολιτικὰ πραττόντων ἰδ. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὡς ὑμετάβολον ὄντα, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἁρμόζοντα. ὁ δὲ Θηραμένης ὅτι διδάσκαλος Ἰσοκράτης, Ἄγναν παῖς, Στιειεὺς τὸν δῆμον. τούτῳ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα πεξενεγκάμενον, δύο δὲ τὰ μέγιστα καὶ χειρίστα, ἥτε[2] τῶν ἐν Ἀργινούσαις στρατηγῶν ἀπαγωγὴ, ἰδ αὐτὸς συνεπήσαντο μὴ[3] Καλλιξείνης· καὶ ἡ τῶν λ' ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου καθάστασις. τοιούτοις τοῖς τοῦ βίου πεφυκέσεως ἐπαξίως τῆς τελευτῆς ἔτυχεν. ὑπὸ μὲν αὐτῶν τῶν τελέκοντα ἀνηρέθη, κελεύσαντος αὐτόν. ἔνιοι δέ φασι καὶ καταφυγόντα ἐπὶ τὴν Ἑστίαν ἀποσπασθῆναι. τοῦτον μὲν τὴν ποικιλίαν τοῦ ἤθους[4] Κόθορνον ἐπεκάλεσαν, ἐπειδὴ ἑκατέρᾳ φασὶ τῇ τῶν ἀντιπολιτευομένων ἑαυτὸν παρεπέμπει, καθομιλῶν πρὸς τοὺς καιρούς, καὶ τὸ συμφέρον ἑαυτῷ τοῦ πρέποντος προτιθέμενον· ἐπειδὴ καὶ ὁ κόθορνος ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ πρὸς τὰς ὑποδέσεις ἁρμόττει. δοκεῖ δὲ ὅτι καὶ τὰ τρία ψηφίσασθαι ὑπόμνημα, ἢ[5] δεσμεύεσθαι ἐν τῷ ξύλῳ, ἢ πιεῖν κώνειον, ἢ ἐκφυγεῖν. δοκεῖ δὲ ὅτος ὑπὸ Κέω τῆς νήσου εἶναι, οὐκ εἶναι δὲ γνήσιος, ἀλλὰ ποιητὸς υἱὸς τοῦ Ἄγνωνος. ὁ δὲ Θουκυδίδης αὐτὸν ἐπαινεῖ.

Δεξιᾶται. προσάγει. [6]ξενοδοχεῖ. φιλοφρονεῖται.

Δεξίωσις. ὑποδοχή.

Δέξιππος,[7] Δεξίππου, ὁ Ἐρέννιος λεγόμενος, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, γεγονὼς ἐπὶ Βαλεριανοῦ καὶ Γαλιήνου καὶ Κλαυδίου δευτέρου καὶ Αὐρηλιανοῦ τῶν βασιλέων Ῥωμαίων.

Δέξιππος, Κῷος, ἰατρὸς, Ἱπποκράτους μαθητής· ὃς μεταπεμφθεὶς ὑπὸ Ἑκατόμνω τοῦ Καρῶν βασιλέως, ἰάσασθαι αὐτοῦ τοὺς παῖδας δυσγνωσθέντας Μαυσωλὸν καὶ Πιξώδαρον, ἐπὶ ὑποχείσῃ ἰάσατο τοῦ παῦσαι τὸν πρὸς Κᾶρας τότε αὐτοῖς ἐνεστῶτα πόλεμον. ἔγραψεν [8]Ἰατικὸν βιβλίον ά. καὶ περὶ προγνώσεων β'.

Δεξιοί. οἱ εὐπαίδευτοι.

Δέμας. [9]νόμος. ἢ δεσμός.

Δέομαι. γενικῇ. αἰτιατικῇ δέ. Τούτῳ τοίνυν ἐοικὼς, ἃ δὴ δέομαί τε καὶ αἰτιοῦμαι.

Δέον. ὅτι εἰ κείμενόν ἐστι, τὸν σπουδαῖον πολιτεύεσθαι, χρὴ διελομένους τὸ δέον παρ' ἑαυτοῖς· ὅσα σημαίνει καὶ τὸ καλὸν, καὶ συμφέρον, καὶ τὸ ἀναγκαῖον. τὸ μὲν ἀναγκαῖον, ὅταν λέγωμεν, πᾶν τὸ γενόμενον δέον εἶναι καὶ Φαιδίωνα. τὸ δὲ συμφέρον, ὅ-

cati, & plane Theramenis. Hic Theramenes erat unus illorum, qui negotia civilia tractabant. Perſtringit vero eum [Ariſtophanes,] ut hominem inconſtantem & levem & tempori inſervientem. Idem fuit Iſocratis magiſter, filius Agnonis, & populo Sterienſis: cujus cum multa alia ſunt injuſte facta, tum duo hæc maxima & graviſſima: ducum nempe, qui ad Arginuſas pugnaverant, damnatio, cujus ipſe cum Callixeno auctor fuit; & xxx Tyrannorum ad evertendam populi libertatem conſtitutio. Quamobrem etiam dignum inſtituto ſuo finem vitæ habuit; ab ipſis quippe xxx interemptus, Critia eum damnante. Quidam ajunt, eum ex templo Veſtæ, quo ſupplex confugerat, abſtractum eſſe. Hic ob ingenium anceps & leve *Cothurnus* appellatus fuit, quod, cum Reſpubl. in duas factiones diviſa eſſet, utrique ſeſe adjungeret, temporibus ſemper inſerviens, & majorem utilitatis quam fidei rationem habens. Nam & cothurnus tam virorum quam fœminarum pedibus aptus eſt. Idem etiam trium horum ſuppliciorum auctor fuiſſe videtur, ut damnati vel vinculis ligneis conſtringerentur, vel cicutam biberent, vel exilio mulctarentur. Videtur autem ex inſula Ceo oriundus, nec Agnonis filius naturalis ſed adoptivus fuiſſe. Hunc Thucydides laudat.

Δεξιᾶται. Data dextra ſalutat. Hoſpitio excipit. Benevole excipit.

Δεξίωσις. Suſceptio.

Δέξιππος. Dexippus, Dexippi filius, qui Erennius cognominatus eſt, orator, Athenienſis, vixit temporibus Valeriani & Galieni & Claudii ſecundi & Aureliani, Imperatorum Romanorum.

Δέξιππος. Dexippus, Cous, medicus, Hippocratis diſcipulus, qui accerſitus ab Hecatomno Carum Rege, ut ipſius filios Mauſolum & Pixodarum, deſperato morbo laborantes curaret, eos ea conditione ſanavit, ut bellum quod tunc adverſus Coos parabat, omitteret. Scripſit de Re Medica librum unum: & de Præcognitionibus duos.

Δεξιοί. Docti. Eruditi.

Δέμας. Lex. Vel, vinculum.

Δέομαι. Genitivo [jungitur.] Item accuſativo: ut, *Huic dicemus, quæ peto & rogo.*

Δέον. Id, quod oportet. Si ponatur, virum bonum Rempubl. adminiſtrare oportere, diverſæ vocis δέον ſignificationes diſtinguendæ ſunt, quæ tres ſunt. Nam & honeſtum ſignificat, & utile, & neceſſarium. Neceſſarium, ut cum dicimus, quicquid natum eſt, opor-

1 Οὗτος ὁ Θηραμένης τῶν πολιτ.] Hæc, & omnia quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

2 Ἡ περὶ τῶν ἐν Ἀργινούσαις στρατηγ. ἀπαγ.] Hiſtoria eſt apud Xenophontem Ἑλληνικῶν lib. 1.

3 Καλλιξένους] Scribe Καλλιξένου, a recto Καλλίξενος. Sic enim appellatur a Xenophonte & Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato.

4 Κόθορνον ἐπεκάλεσαν] Vide quæ notavimus infra v. Θηραμένης.

5 Δεσμευέσθαι] Sic reſcripſi ex Scholiaſta Ariſtophanis, cum ante male legeretur δημευέσθαι.

6 Ξενοδοχεῖ] Vox hæc in prioribus Editt. deeſt, quam ex 2 MSS. Pariſ. revocavi.

7 Δέξιππος] Alium ab hoc puto eſſe Dexippum, cujus *Excerpta Legationes* hodie adhuc exſtant: quamvis Meurſius in *Bibliotheca Attica* ſecus ſtatuat; quem vide.

8 Ἰατρικὸν βιβλίον ά] Scribe, Ἰατρικῶν βιβλίον ά.

9 Δέμας] Vox eſt ſuſpecta, de qua amplius cogitandum cenſeo.

των

των λέγωμεν, δέον εἶναι ταῦτα ποιεῖν, ἢ πείθεσθαι τοῖς νόμοις, ἢ τοῖς γονεῦσι. τρία ἂν σημαίνοι.' Δέον δὲ λέγεται, ὅπου συνέχει ἐν οἷς δεῖ.

tere etiam interire. Utile, ut cum dicimus, oportere nos uti ambulationibus, vel certa victus ratione. Honeſtum, ut cum dicimus, oportere nos juſte facere, & legibus vel parentibus obtemperare. Tria igitur ſignificat. Δέον autem inde dictum eſt, quod nos in officio contineat.

Δέον. [2] Ὥσαῤῥ Περικλῆς εἰς τὸ δέον ἀνάλωσα. Περικλῆς [3] Ἀθηναίων στρατηγὸς, λόγον ἀπαιτούμενος ὑπὲρ χρημάτων Κλεάνδρῳ τῷ Ἁρμοστῇ Λακεδαιμονίων ἐπὶ [4] προδοσίᾳ, τοῦτο οὐκ ἐδήλωσε, ἀλλ' εἰς τὸ δέον ἔλεγεν ἀναλῶσαι αὐτά. οἱ δὲ ἄλλως φασί. Πολλῶν ὄντων χρημάτων ἐν τῇ ἀκροπόλει, εἰς τὸν πόλεμον τὰ πλεῖστα ἀνάλωσε. φασὶ δὲ ὅτι καὶ λογισμὸς δοθεὶς πεντήκοντα ταλάντων, ἁπλῶς εἶπεν εἰς τὸ δέον ἀνηλωκέναι. μὴ δὲ ταῦτα μαθόντες Λακεδαιμόνιοι, Κλέανδρον μὲν ἐζημίωσαν, Πλειστάναχλα δὲ πέντε ταλάντοις ἐζημίωσαν, ὑπολαβόντες, δωροδοκήσαντας αὐτοὺς Φείσασθαι τῆς λοιπῆς Ἀθηναίων γῆς, καὶ τὸν Περικλέα, ἵνα μὴ γυμνῶς εἴπῃ ὅτι δέδωκα τοῖς Λακεδαιμονίων βασιλεῦσι ταῦτα, ὅπως αἰνίξασθαι.

Δέον. Quod oportet. Neceſſarium. *Ut Pericles in res neceſſarias pecuniam impendi.* Pericles, dux Athenienſium, cum ratio ab eo exigeretur pecuniæ, quam Cleandro Harmoſtæ Lacedæmoniorum proditionis cauſa dederat, id non aperuit, ſed dixit, ſe eam in res neceſſarias impendiſſe. Alii vero rem ſic narrant. Cum magna pecuniæ vis in arce condita eſſet, Pericles maximam ejus partem in bellum impendit; & cum L talentorum expenſorum rationes redderet, ſimpliciter dixit, ſe ea in res neceſſarias impendiſſe. Poſtea vero Lacedæmonii re cognita, Cleandri bona publicarunt, Pliſtianacta vero quinque talentis mulctarunt, putantes, eos muneribus corruptos reliquæ Athenienſium terræ peperciſſe, & Periclem, cum aperte dicere nollet ſe pecuniam iſtam Lacedæmoniorum Regibus dediſſe, ſic oblique reſpondiſſe.

Δέον. τὸ πρέπον. ὅπου συνέχει ἐν οἷς δεῖ. [5] Προκόπιος· Μίαν πηγὴν εἶχαν, ἃ δέον αὐτὴν ἐκπεπωκότων ἀποξηρανθῆναι.

Δέον. Quod decet. [Sic dictum,] quod homines in officio contineat. [A δέω, vincio.] Procopius: *Unus qui illic erat fons, tot equis muliſque ex eo bibentibus, quod fieri non oportebat, exaruit.*

Δέοντο. ἐδεσμεύοντο.

Δέος. φόβος.

Δέω μικρῦ. μικρῦ γε ἔχρμη.

Δέπας. τὸ ποτήριον. καὶ δεπάεσσι, σὺν τοῖς ποτηρίοις.

Δέοντο. Ligabantur. Vinciebantur.

Δέος. Metus.

Δέω μικρῦ. Parum abſum.

Δέπας. Poculum. Et δεπάεσσι, poculis.

Δεραγχέας [6] πάγας. τὰς τὴν δέρην ἀγχούσας.

Δεραγχέας πάγας. Laqueos guttur ſtringentes, vel ſtrangulantes.

Δέρας. τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ὅπερ ὁ Ἰάσων μετὰ τῆς Ποντικῆς θαλάσσης σὺν τοῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολχίδα πλεύσαντες ἔλαβον, καὶ τὴν Μήδειαν τὴν Αἰήτου τοῦ βασιλέως θυγατέρα. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ποιητικῶς φέρεται, [7] ἀλλὰ βιβλίον ἦν ἐν δέρμασι γεγραμμένον, περιέχον ὅπως δεῖ γίνεσθαι μετὰ χημείας χρυσόν. εἰκότως οὖν οἱ τότε χρυσοῦν ὠνόμαζον αὐτὸ δέρας, μετὰ τὴν ἐνέργειαν τὴν ἐξ αὐτοῦ.

Δέρας. Aureum vellus, quod Jaſon cum Argonautis in Colchidem per Ponticum mare profectus cepit, abducta ſimul Medea Æetæ Regis filia. Hoc autem non fuit vellus, ut fabulæ ferunt, ſed liber in membranis ſcriptus, docens quomodo arte Chemica conficiendum ſit aurum. Merito igitur priſci librum illum vocarunt aureum vellus, propter artem conficiendi auri in eo comprehenſam.

Δερβιστήρ. [8] τὸ δέρμα. παρὰ τὸ δέρω, δεριστήρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, δερβιστήρ. πλεονάζουσι δὲ τὸ β οἱ Συρακούσιοι, ὡς ἐπὶ τοῦ ὀλβάχνιον, ἀντὶ τοῦ ὀ-

Δερβιστήρ. Pellis. Cutis. A δέρω enim fit δεριστήρ, & inſerta litera β, δερβιστήρ [ſecundum dialectum Syracuſanorum.] Illi enim

1 Δέον δὲ λέγεται, ὅπου συνέχει ἐν οἷς δεῖ] Hæc etymologia vocis δέον legitur etiam apud Laertium lib. VII. Segm. XCIX. unde eam Suidas mutuatus eſt.

2 Ὥσαῤῥ Περικλῆς εἰς τὸ δέον ἐνάλωσα] Ariſtophanes *Nubibus* pag. 174. (104. Ed. Baſ. P.)

Ὥσαῤῥ Περικλῆς εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα.

Huc Suidas reſpexit, ſed qui metro neglecto & ſenſus tantum rationem habens pro ἀπώλεσα ſcripſit ἐνάλωσα. Τὸ ἀπώλεσα autem joci captandi gratia & παρ' ὑπόνοιαν Comicus dixit, ne quis putet, eum metri tantum gratia voce illa pro ἀνάλωσα uſum eſſe.

3 Περικλῆς Ἀθην. στρατηγὸς, λόγον ἀπαιτ.] Similia his leguntur apud Scholiaſtam ad modo indicatum locum Ariſtophanis, quem confer. Vide etiam infra v. Ἔφορος, v. Εἰς δέον, & v. Εἰς τὸ δέον.

4 Ἐπὶ προδοσίᾳ] Senſus gratia addendum eſt, δεδωμένων, vel ſimile quid.

5 Προκόπιος· Μίαν πηγὴν ἔσαν, ἃ δέον αὐτ.] Apud Procopium *de Bello Perſ.* lib. II. cap. VII. locus hic rectius ita legitur: Μιᾶς γὰρ ἔσης ὑπεύθυνε πηγῆς, ἵππων τε καὶ ἡμιόνων καὶ ζώων ἑτέρων, ἃ δέον, αὐτὴν ἐκπεπωκότων, ἀποξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ ξυνέβη.

6 Δεραγχέας πάγας] In Epigrammate quodam Anthologiæ inedito inter inſtrumenta venatoria, quæ Gelon Pani dedicat, etiam πάγαι δεραγχεῖς recenſentur. Epigramma ipſum, quod nondum a quoquam editum eſſe memini, Lectori non invidebo. Ἀνέθηκε τῷ Πανὶ παρὰ Γέλωνος κυνηγέ.

Ὑλοσκόπῳ με Πανὶ θηροδότῃς Γέλων
Ἔθηκε λόγχῃ, ἧς ἀπέτρυσε χερὸς
Ἀκμὴν ἐν ἔργῳ, καὶ λίνα πολυτρόφα
Γερανὰ τρύχει, καὶ πάγας δεραγχέας.

Huc Suidas reſpexit.

7 Ἀλλὰ βιβλίον ἦν ἐν διφθέραις γεγρ.] Eadem eſt ſententia Characis apud Euſtathium ad Dionyſium Perieg. pag. 131. quem vide.

8 Δερβιστήρ. τὸ δέρμα. παρὰ τὸ δέρω, δερις.] Eadem habet Etymologus.

λάχνιον, τὸ τὰς ὐλὰς ἔχον. σημαίνῃ δὲ τὸ κανοῦν, ἐν ᾧ ἀπεπίθεν τὰς ὐλάς.

pleonaſmo literæ β gaudent, ut in vocabulo ὀλβάχνιον, pro ὀλάχνιον, quod ſignificat caniſtrum, in qua molas ſalſas reponebant; quaſi dicas ὐλὰς ἔχον.

Δέργμα. τὸ βλέμμα. ἐκ τοῦ δέρκω, τὸ βλέπω.

Δέρεμα. Aſpectus. Viſus. A δέρκω, video.

Δέρεμα. Torques. Ornamentum colli.

Δερεμοπέδη. Vinculum aucupatorium, volucres ſtrangulans. In Epigrammate: *Vinculum vero hoc aucupatorium, quod non facile rumpitur, Pigres* [*dedicavit.*]

Δέρη. Cervix. Collum. Dicitur & δειρή.

Δερρίδιον. Umbella ex pellibus confecta.

Δέρρις. Pellis. Corium. Vel velum ex pilis confectum.

Δερκυνέων. Leporis, [ſic dicti,] quia dormiens videre putatur. Nicander in *Alexipharmacis: Poſtquam evomuerit cibum, antequam concoctus ſit. Sæpe vel ex veloci lepore*; [*vel ex dama*, &c.]

Δέρκω. Videre. Intueri. Et δερκομένων, videntium.

Δερκυλλίδας. Dercyllidas. Nomen proprium. Rex Lacedæmoniorum.

Δερματικόν. Sic Lycurgus vocat pecuniam, ex pellibus venditis redactam.

Δέρμη. Derme. Urbs.

Δερμιστής. Lyſias vermem ſic appellari tradit; Ariſtarchus vero, ſerpentem. At videtur potius ſic appellari is, qui pelles corrodit & comedit, quoniam ſignificatio iſta ad etymologiam vocis hujus propius accedit.

Δερμόπτερα ζῶα. [Sic appellantur animalia volantia, quorum alæ non pennis ſed cute conſtant;] ut veſpertilio: qui ſolus inter volucres & lac habet in mammis, & fœtum ſuum lactat.

Δερμύλλονθα. Sanguinem bibentem. Vel, excoriantem.

Δέρων. Pellis. Hujuſmodi caſus recti vel Ionici ſunt, vel Dorici: δέρων & κῶν. Nam a δέρας & κῶας formantur.

Δέρτρον. Omentum. Ariſtarchus vero ſic vocari tradit pellem & omnem membranam, quæ eſt ante hepar. Præſtat vero interpretari roſtrum: quo ſenſu δέρτρον eſt a verbo δέρω, quod ſignificat tundere & pulſare. Vultures enim roſtro tundentes frangunt, quicquid edunt. Eſt autem nomen verbale. Ut enim a πλήσσω fit πλῆκτρον: ſic a δέρω δέρτρον.

Δέρτρα. Inteſtini tenuem partem ſic vocat Hippocrates. Pſellus etiam inquit: *Inteſtini partem tenuem vocat* δέρτρον.

Δέρτρα. τὸ ἐντέρου τὸ λεπτὸν λέγει ὁ Ἱπποκράτης. Φησὶ καὶ ὁ Ψελλός· Τὸ δὲ ἐντέρου τὸ λεπτὸν καθόλου καλοῦσι δέρτρον.

Δέρτρα. Inteſtini tenuem partem ſic vocat Hippocrates. Pſellus etiam inquit: *Inteſtini partem tenuem vocat* δέρτρον.

Δέρτρον. Omentum. Ariſtarchus vero ſic vocari tradit pellem & omnem membranam, quæ eſt ante hepar. Præſtat vero interpretari roſtrum: quo ſenſu δέρτρον eſt a verbo δέρω, quod ſignificat tundere & pulſare. Vultures enim roſtro tundentes frangunt, quicquid edunt. Eſt autem nomen verbale. Ut enim a πλήσσω fit πλῆκτρον: ſic a δέρω δέρτρον.

Δερμόπτερα ζῶα. [Sic appellantur animalia volantia, quorum alæ non pennis ſed cute conſtant;] ut veſpertilio: qui ſolus inter volucres & lac habet in mammis, & fœtum ſuum lactat.

Δερμύλλονθα. Sanguinem bibentem. Vel, excoriantem.

Δέρων. Pellis. Hujuſmodi caſus recti vel Ionici ſunt, vel Dorici: δέρων & κῶν. Nam a δέρας & κῶας formantur.

Δερκυνέων. Leporis, [ſic dicti,] quia dormiens videre putatur. Nicander in *Alexipharmacis: Poſtquam evomuerit cibum, antequam concoctus ſit. Sæpe vel ex veloci lepore*; [*vel ex dama*, &c.]

Δέρκω. Videre. Intueri. Et δερκομένων, videntium.

Δερκυλλίδας. Dercyllidas. Nomen proprium. Rex Lacedæmoniorum.

Δερματικόν. Sic Lycurgus vocat pecuniam, ex pellibus venditis redactam.

Δέρμη. Derme. Urbs.

Δερμιστής. Lyſias vermem ſic appellari tradit; Ariſtarchus vero, ſerpentem. At videtur potius ſic appellari is, qui pelles corrodit & comedit, quoniam ſignificatio iſta ad etymologiam vocis hujus propius accedit.

Δερμόπτερα ζῶα. [Sic appellantur animalia volantia, quorum alæ non pennis ſed cute conſtant;] ut veſpertilio: qui ſolus inter volucres & lac habet in mammis, & fœtum ſuum lactat.

Δερμύλλονθα. Sanguinem bibentem. Vel, excoriantem.

Δέρων. Pellis. Hujuſmodi caſus recti vel Ionici ſunt, vel Dorici: δέρων & κῶν. Nam a δέρας & κῶας formantur.

Δέρτρον. Omentum. Ariſtarchus vero ſic vocari tradit pellem & omnem membranam, quæ eſt ante hepar. Præſtat vero interpretari roſtrum: quo ſenſu δέρτρον eſt a verbo δέρω, quod ſignificat tundere & pulſare. Vultures enim roſtro tundentes frangunt, quicquid edunt. Eſt autem nomen verbale. Ut enim a πλήσσω fit πλῆκτρον: ſic a δέρω δέρτρον.

Δέρτρα. Inteſtini tenuem partem ſic vocat Hippocrates. Pſellus etiam inquit: *Inteſtini partem tenuem vocat* δέρτρον.

Δέρτρα. τοῦ ἐντέρου τὸ λεπτὸν λέγει ὁ Ἱπποκράτης. Φησὶ καὶ ὁ Ψελλός· Τὸ δὲ ἐντέρου τὸ λεπτὸν καθόλου καλοῦσι δέρτρον.

Δέρτρα. Inteſtini tenuem partem ſic vocat Hippocrates. Pſellus etiam inquit: *Inteſtini partem tenuem vocat* δέρτρον.

Δέρτρον. Omentum. Ariſtarchus vero ſic vocari tradit pellem & omnem membranam, quæ eſt ante hepar. Præſtat vero interpretari roſtrum: quo ſenſu δέρτρον eſt a verbo δέρω, quod ſignificat tundere & pulſare. Vultures enim roſtro tundentes frangunt, quicquid edunt. Eſt autem nomen verbale. Ut enim a πλήσσω fit πλῆκτρον: ſic a δέρω

Δέρω. τὸ ἐκδέρω. καὶ δέρεις, ὁμοίως. Δαίρω δὲ, τὸ τύπτω.

Δερῶ σε Θύλακον κλοπῆς. ἀντὶ τοῦ ἐκδερῶ σε, ὥστε ἀπὸ τοῦ δέρματός σου Θύλακον ποιῆσαι εἰς ὑποδοχὴν τῶν κλεμμάτων.

Δέσι. ὡδὶ Μακεδόσιν ὁ μὴν Ἰόνιος.

Δεσμὰ[2] τῆς ψυχῆς, αἱ φλέβες, καὶ αἱ ἀρτηρίαι, καὶ τὰ νεῦρα. [3]ὅταν δὲ καθ' αὑτὸν ἡσυχῇ, δεσμὰ γίνεται αὐτῆς τὰ λόγια τὰ ἔργα.

Δεσμωτήριον. ἡ φυλακή.

Δεσμώτης.[4] καὶ αὐτὸς ὁ δέσμιος, ὡς ὁ δεσμώτης Προμηθεύς· καὶ ὁ δεσμῶν. Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ ὑπὲρ τῶν δεσμοφυλάκων·

Ὄψει γὰρ αὐτὸν ἐκτὸς ὀλίγου χρόνου
Πρὸς τοῖσι δεσμώταισι καλαπιθαμένον.

Δεσμοὶ[5] Τυρρηνοί. οἷς ἐχρῶντο κατ' ἐκεῖνο καιροῦ εἰς τὰς τῶν δεσμωτῶν κακώσεις.

Δεσποτεία. ἡ κυρίευσις.

Δεσπότου[6] κεκαρμένου. πενθοῦντος.

Δεσπόσυνος. παῖς τοῦ δεσπότου ἐστίν.

Δέοιτο. χρήζοι.

Δέδευκε. πεφύραχε.

Δεύειν. Φυρᾶν.

Δευθήσεται. βραχήσεται. καὶ Δευόμενος, βρεχόμενος. Αἰλιανός· Αἵματί τε δευόμενοι οἱ τοῖχοι τῶν δωματίων, καὶ ἐκ τῶν δαπέδων ἀνέβρυε λύθρον, καὶ πάντων τὰς διανοίας ἐξέπληττε. καὶ Δεύομαι, τὸ τρίβομαι.

Δευκαλίων. ὄνομα κύριον.

Δεῦρ' ἀεί. ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ'. Πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεληλύθαμεν. τινὲς ἀντὶ τοῦ ὧδὶ πάσαις.

Δεῦρ'[7] ἦξα θᾶσσον, ἢ κατ' ἡδονὴν ποδός. ἀντὶ τοῦ ταχύτερον, ἢ ὡς ἔδει βαδίζειν.

Δεῦρ' ἴθι. [8]Ἀριστοφάνης· Δεῦρ' ἴθ', ἵνα κλάῃς. ἐπὶ τῶν ἐπί κακῷ τινα ὑποσπωμένων. Τὸν παῖδά φησιν ἐλθεῖν πλησίον τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἀνέκειτο ὁ δεσπότης, τύψειν αὐτὸν ἀπειλῶν.

Δεῦρο. ἐνταῦθα. ἐπὶ τοῦ παρόντος. καὶ δεῦρο ἀεί. ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦ παρόντος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐλθέ. δεῦρο νῦν προσελθέ. ἀντὶ τοῦ, πλησίον, ἐγγὺς ἐλθέ. καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Δεῦρ' ἴθι. λέγεται δὲ καὶ δευρὶ παρὰ [9]Ἀριστοφάνει· Ταχέως ἥκειν ὡς ἐμὲ δευρί,

Δέρω. Excorio. Et δέρεις, excorias. Δαίρω vero, verbero, cædo.

Δερῶ σε Θύλακον κλ. Id eſt, excoriabo te, ut ex pelle tua faciam ſaccum, in quo res furtivæ reponantur.

Δέσι. Deſius. Menſis Junius apud Macedones.

Δεσμὰ τῆς ψυχῆς. *Animæ vincula ſunt venæ & arteriæ & nervi. Quum autem apud ſe quieſcit, vincula ejus ſunt orationes & opera.*

Δεσμωτήριον. Cuſtodia. Carcer.

Δεσμώτης. Sic dicitur tam ipſe vinctus, ut δεσμώτης Προμ. Prometheus vinctus: quam qui vincit. Cratinus in *Pytine* accipit pro carceris cuſtodibus. *Videbis enim ipſam non multo poſt tempore apud carceris cuſtodes pice eſſe illitam.*

Δεσμοὶ Τυρρηνοί. Vincula Tyrrhena: ſive, quibus tunc temporis Tyrrheni utebantur ad vexandos captivos.

Δεσποτεία. Dominatus. Imperium.

Δεσπότου κεκαρμένου. Domino raſo. Id eſt, lugente.

Δεσπόσυνος παῖς. Filius domini.

Δέοιτο. Indigeat.

Δέδευκε. Miſcuit. Maceravit.

Δεύειν. Miſcere. Macerare. Subigere.

Δευθήσεται. Rigata. Et δευόμενος. Rigatus. Ælianus: *Et ſanguine irrigati fuerunt parietes cubiculorum, & ex pavimentis cruor ebulliit, & omnium mentes perculit.* Et δεύομαι, privor, indigeo.

Δευκαλίων. Deucalion. Nomen proprium.

Δεῦρ' ἀεί. Huc uſque. Plato *Legum* ſeptimo: *Ad ſermones, quos a luce orta ad hoc uſque tempus enarravimus.* Quidam ponunt pro ὧδὶ, hic.

Δεῦρ' ἦξα θᾶσσον. *Citius huc properavi, quam pedibus gratum eſſet.* Id eſt, celeriori gradu, quam oportebat.

Δεῦρ' ἴθι. Ariſtophanes: *Huc accede, ut plores.* Dicitur de iis, qui aliquem ad ſe venire jubent, ut eum male mulctent. *Ajunt puerum acceſſiſſe ad lectum, in quo jacebat dominus, verbera ei minans.*

Δεῦρο. Huc. Dicitur etiam de tempore præſenti. Et δεῦρο ἀεὶ, ad præſens uſque tempus. Significat etiam veni. Δεῦρο νῦν πρόσελθε. Id eſt, propius accede. Et apud Homerum: *Huc veni.* Dicitur etiam δευρὶ apud Ariſtophanem. *Ut celeriter ad me accedant, nec*

1 Δερῶ σε Θύλακον κλοπῆς] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Equit.* pag. 309. (209. Ed. Baſ. P.) ubi vide Scholiaſtam.

2 Δεσμὰ τῆς ψυχῆς, αἱ φλ.] Fragmentum hoc legitur apud Laertium in vita Pythagoræ Segm. xxxi.

3 Ὅταν δὲ καθ' αὑτὸν ἡσυχῇ, δεσμὰ γίν.] Scribe ex Laertio, ὅταν δὲ ἐχύῃ, κῆ καθ' αὑτὸν ἡσυχάσῃ ἡσυχῇ, δεσμὰ γίνεται αὐτῆς τὰ λόγια κῆ τὰ ἔργα.

4 Δεσμώτης. κῆ αὐτὸς ὁ δέσμ.] Totum hunc locum deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 7. ut Pearſonius recte obſervavit.

5 Δεσμοὶ Τυρρηνοί] Heſychius, Δεσμοὶ πειρατικοί. Idem tamen ſuo loco recte, Τυρρηνοὶ δεσμοί.

6 Δεσπότου κεκαρμένου. πενθ.] Vide Artemidorum lib. 1. cap. xxiii.

7 Δεῦρ' ἦξα θᾶσσον, ἢ καθ' ἡδ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 300. ut Portus recte obſervavit. Pro ἦξα autem ibi ſcriptum eſt ἧξα, ab αἴσσω.

8 Ἀριστοφάνης] *Nubibus*, pag. 126.

9 Παρὰ Ἀριστοφάνει] Ubi fragmentum hoc apud Ariſtophanem exſtet jam non memini.

καὶ

καὶ μὴ μέλλειν. κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγὼ, μὰ τὸν Ἀπόλλωνα, κἀγὼ γῆς ὑπιππέμψω.

Δεῦρο. τοῦτο τὸ ἐπίῤῥημα τινὲς ἐπὶ χρόνου τάσσεσθαι νομίζουσιν. οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ τόπου πάντες αὐτῷ χρῶνται· ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· Καὶ παρακαλεῖν τῷ μὲν φεύγοντι θαῤῥεῖν, ὅταν αὐτὸς δεῦρο παρέλθῃ. καὶ Ἀντιφῶν ἐν τῇ τῶν Δυνάμων κατηγορίᾳ· Ναυμάχησε ὡς χρὴ δυνατὸν μὲν εἰπεῖν καλάγχην δεῦρο. καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Λεωχάρους· Περὶ τοῦ παλαιπάρου Διδύμου νῦν πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. καί μοι δεῦρο αὐτοῦ τὸ παιδίον κάλεσον. Δημοσθένης· Ἀπόκριναί μοι δεῦρο ἀναστάς μοι. καὶ ἄλλοι ἕτεροι.

Δεύσας. ῥανίσας. Ὁ δὲ δεύσας τῷ αἵματι τὸν δακτύλιον, ἐπεσήμανεν.

Δθυσοποιός. βαφεύς. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον. Δθυσοποιός. κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφύρας λέγεται τὸ ὄνομα, ὃ ἔμμονον καὶ ἀνέκπλυτον ἐχούσης τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς· ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων, τῶν ἐχόντων τὸ λεγόμενον ἔμμονόν τε καὶ πολυχρόνιον. καὶ δυσοποιὸς πονηρία. μετῆλθε ἡ λέξις ἀπὸ τῶν καταβεβαμμένων εἰρίων. σημαίνει δὲ τὸ βέβαιον καὶ ἀνέκπλυτον ὃ λέγομεν. οἱ συγγραφεῖς δὲ ὅταν ἀμεταχείρητόν τι δηλῶσαι βούλωνται, καταχρῶνται τῇ λέξει καὶ ἐπ' ἄλλων. δύναται δὲ ἡ δυσοποιὸς πονηρία, ὑπερβάλλουσα εἶναι, καὶ ἧς οὐκ οἷόν τε ἡττᾶσθαι.

Δεύταλος. ὁ ἔσχατος. ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι καὶ ἐνδεῖν.

Δεῦτε. παρακελεύσεως ἐπίῤῥημα.

Δευτερεύειν.

Ἐγὼ[2] ἤδη ἀφαιρεθέντος, παραδώσω σοι δευτερεύειν.

τὸ ὕστερον ἀφαιρεῖσθαι.

Δεύτερος πλοῦς. ὅταν ὑπολυχνῶν τις θείῳ, κώπαις πλεῖ.

Δέφεσθαι. [3] Ἀριστοφάνης·

Ὑμᾶς δὲ θεῖα λαβίνας ἀφαφῶν συκῆς,
Ἐν τοῖς παρθύροις δέφεσθαι.

ἵνα κνησμὸν αὐτοῖς τὸ φύλλον ἐμποιῇ.

Δέφειν. τὸ τοῦ αἰδοίου πρὸ ἄπεσθαι. καὶ δεφόμενος, ἀντὶ τοῦ ὑποδέχων τὸ αἰδοῖον.

Δέχε καὶ βόσκον [4] Ἀλήτης. ἐπὶ τῶν πάλαι παρὰ τὸ κρεῖττον ἐκδεχομένων τάττεται. ἢ ἁπλῶς, ἐπὶ τῶν μηδένα[5] παρ' αὐτῶν μένων.

Δέψα. ἡ βύρσα.

Δεψῆσαι. ἁπαλῦναι.

Δεῖ. πρέπει. δ' ἔχει τὰ σημαινόμενα. ἀντὶ τοῦ

cunctentur. Et niſi celeriter venerint, egò, per Apollinem, infra terram eos amandabo.

Δεῦρο. Hoc adverbium quidam de tempore dici putant. Oratores vero omnes eo utuntur de loco: ut Æſchines in oratione contra Timarchum: *Et reum bono animo eſſe jube, cum ipſe huc acceſſerit.* Et Antipho in ea oratione, qua aliquem ob decreta contra leges facta accuſat: *Qui prælio navali interfuerunt, huc accedere jubeantur, ut cauſam dicant de muneribus acceptis.* Dinarchus in oratione contra Leocharem: *De miſero Didymo nunc apud vos dicam. Quare ad me huc ipſius filiolum voca.* Et Demoſthenes: *Reſponde mihi huc adſtans.* Et ſic alii.

Δεύσας. Qui rigavit. Qui madefecit. *Ille vero, cum digitos ſanguine madefeciſſet, hæc adſcripſit.*

Δθυσοποιός. Tinctor. Significat etiam [colorem] permanentem, & qui difficulter elui poteſt. Proprie autem hæc vox dicitur de purpura, cujus color non eſt evanidus, ſed permanens. Per metaphoram vero etiam dicitur de aliis omnibus, quæ colorem habent permanentem & diuturnum. Et δθυσοποιὸς πονηρία, improbitas inveterata. Metaphora ducta eſt a lanis, quæ tinctæ ſunt colore tali, qui diu durat, nec facile elui poteſt. Scriptores enim, cum aliquid ſtabile & firmum ſignificare volunt, hac voce etiam de rebus aliis abutuntur. Δευσοποιὸς πονηρία igitur ſignificare poteſt improbitatem ſummam, & quæ a nullo vinci poteſt.

Δεύταλος. Ultimus. Extremus. A verbo δεύεσθαι, indigere.

Δεῦτε. Huc agite. Adverbium adhortandi.

Δευτερεύειν. Secundo loco, ſive poſt alterum aliquid facere. *Cum ipſe rem fecero, ejus tibi poſt me faciendæ poteſtatem faciam.*

Δεύτερος πλοῦς. Altera navigatio. Id eſt, cum quis vento ſecundo deſtitutus, remis navigat.

Δέφεσθαι. Glandem penis nudare. Ariſtophanes: *Vos autem foliis bis fructus ferentis ficus ſumptis, in veſtibulis penem ſubigetis.* [Ideo autem hoc eos facere debere ait,] ut folium pruritum in eis excitet.

Δέφειν. Penem nudare & ſubigere. Et δεφόμενος, penem nudans.

Δέχε καὶ βόσκον. *Accipit & glebam Aletes.* Proverbium hoc dicitur de iis, qui omnia in meliorem partem accipiunt. Vel ſimpliciter de iis, qui omnia admittunt.

Δέψα. Corium.

Δεψῆσαι. Subigere. Mollire.

Δεῖ. Decet. Convenit. Quatuor habet ſi-

1 Δύσποιός. κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφ.——πολυχρόνιον] Ex Harpocratione: qui præterea ad confirmandam vocis δύσποιὸς ſignificationem citat Platonem lib. v. *de Leg.* Sed memoria, ut puto, eum decepit; quoniam locus, ad quem Grammaticus ille reſpexit, exſtat apud Platonem lib. IV. *de Legibus*, pag. 449.

2 Ἐγὼ ἤδη ἀφαιρ.] Apud Ariſtophanem *Eccleſiaz.* pag. 742. (499) locus hic rectius ita legitur:

Ὅταν ἤδη ἐγὼ ἀφαιρεθέντος παραδῶ σοι δευτερεύειν.

3 Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 745. (501. Ed. Baſ. P.) ubi prior verſus ſic legitur:

Ὑμᾶς δὲ πῶς θεῖα λαβόντας ὀλφόρτα συκῆς.

4 Ἀλήτης] Interpretes vulgo vocem hanc exponunt *erro*, quaſi ſit nomen appellativum. At ego exiſtimo eſſe nomen proprium viri, cujus meminit Pauſanias in *Corinthiacis.*

5 Μηδένα παρεστιμένων] Senſus requirit, ut ſcribatur πάντα παρεστιμένων: ut habet Michael Apoſtolius.

λεή. καὶ ἀντὶ τῦ λεῖα ἐστί. Δεῖ δὴ λεημάτων, καὶ ἄνθρ τάττων ἀδέν ὄφι γενέσθαι τῶν δεόντων. καὶ ἀντὶ τῦ δεσμεῖ. ἢ δέει ὁ Ἀριστοφάνης δεῖ, ἀντὶ τῦ δῆσον. Ὀπίσω τὼ χεῖρε δεῖ.

Δεῖγμα.[1] κυρίως μὲν τὸ δεικνύμενον ἀφ' ἑκάστε τῶν πωλουμένων. ἔστι δὲ καὶ τόπος τις ἐν τῇ Ἀθήνησιν ἐμπορίᾳ, εἰς ὃν τὰ δείγματα ἐκομίζοντο, καλούμενος ὕπας. [2]Ἀττικὸν δὲ ἔθος ἐστί, τὸ καλεῖν ἀπὸ τῶν ἐν τῇ τόπῳ καὶ αὐτὰς τὰς τόπους.

Δεῖγμα.[3] τόπος ἐν ᾧ ἐν Πειραιεῖ, ἔνθα πολλοὶ συνήρχοντο ξένοι καὶ πολῖται, καὶ ἐλαιοπῶλαι. τὸ δὲ τῶν δικῶν προσέθηκεν Ἀριστοφάνης, ἵνα δείξῃ καὶ παραβάλλῃ τὰς Ἀθηναίους ὡς φιλοδίκους. Οἷον χαλεπαίνων ἔκρουσ' ἐν τῷ Δείγματι τῶν δικῶν ἀντιλεγόντων.

Δεῖγμα. καὶ ἡ ἔνδειξις. [4]Ἀριστοφάνης· Τῦ βίου δ' ἐξέβαλλε δεῖγμα προὸ τῶν θυρῶν πτερά. οἷον τῆς παρ' αὐτῷ ἔνδον τροφῆς σημεῖον καὶ ἀπόδειξις πρὸ τῶν θυρῶν αὐτῦ τὰ τῶν ἐρίφων πτερά, ἃ πλησίον καὶ τυφλῶν προὸς βώκχιαν προέβαλλε.

Δειδέχατ' ἀλλήλους. [5]Ὁμηρος.

Δειδία.[6] ἡ σκοτία νύξ. Δείδια δὲ, φοβῦμαι. καὶ δείδιεν, ἐφοβεῖτο. δείω, δεδίω· ὡς πείθω, πέπιθα. δέδίω, δέδια· πλεονασμῷ τῦ ι, δείδια. καὶ δείδιθι, φοβήθητι. καὶ δειδιὼς, φοβούμενος.

Δειδίσκω. δεικνύω.

Δειδίσσω. ἐκφοβῶ.

Δείδω. τὸ φοβῦμαι.

Δειελινόν. τὸ δειλινόν. καὶ δείελον, τὸ δειλινόν.

Δείκελον. εἴδωλον. ἄγαλμα. ἢ ὁμοίωμα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ῥείης[7] πυργοφόρε δείκελον εἰσορόων.

Δείκηλα. μιμήματα. εἰκάσματα. τὸ δει διφθογγον. [8]κυρίως τὸ ὁμοίωμα καὶ εἴκελον τῦ Διί. καταχρηστικῶς δὲ πᾶν ὁμοίωμα.

Δειλάκρα. [9]Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐγὼ δὲ καλακέκισμαι δείλακρα.

σιώπει καθορῶσαν τὸν γραῦν. δειλάκρα δὲ, ἄκρως ἀθλία..καὶ δειλακείων, ὁ ἄκρως δειλός. ὁ ἐλεεινός. ὁ παλαίπωρος. ἢ ὁ ἐπίπονος. ὁ αὐτὸς [10]Ἀριστοφάνης· Ὦ δειλακείων. ὦ γλίχρων, ὁρᾷς, ὡς ὑκέτ' εἶναι δοκῶ μαργώτα; [11]δειλακείων ὁ Ἑρμῆς ἐλέγετο, ὡς

gnificationes, I. Oportet. II. Opus eſt. [Ut Demoſthenes:] *Opus eſt pecunia, ſine qua nihil eorum fieri poteſt, quæ oportet.* III. Ligat. Vincit. Et abſque contractione dicitur δέει. IV. Abeſt. Apud Ariſtophanem δεῖ dicitur pro δῆσον, liga, vinci. *Manus a tergo liga.*

Δεῖγμα. Proprie ſic vocatur ſpecimen rerum, quæ venduntur. Erat etiam locus quidam Athenis in foro, ſic vocatus, in quem ſpecimina rerum venalium deferebantur. Atticorum vero eſt, locis nomina imponere a rebus, quæ in iis geruntur.

Δεῖγμα. Locus in Piræo, quo multi peregrini & cives convenire & ſermones inter ſe conferre ſolebant. Vocem vero δικῶν addidit Ariſtophanes, ut Athenienſes tanquam litium & judiciorum amantes perſtringeret. [*Senes quoſdam*] *moroſiſſimos in Digmate judiciario audivi verbis inter ſe contendentes.*

Δεῖγμα. Argumentum. Indicium. Signum. Ariſtophanes: *Projecit foras pennas, quæ victus ejus indicium præbent.* Id eſt, avium convivii cauſa vulſarum & mactatarum pennæ, quas ante fores projecit, ſignum ſunt epularum, quibus domi fruitur.

Δειδέχατ' ἀλλήλους. *Se invicem invitarunt* [*aureis poculis.*] Homerus.

Δειδία. Nox obſcura. Δείδια vero, metuo. Et δείδιεν, metuebat. A δείω fit δεδίω, ut a πείθω, πέπιθω. A δεδίω formatur δέδια, & inſerto ι, δείδια. Et δείδιθι, time. Et δειδιὼς, timens.

Δειδίσκω. Oſtendo. Demonſtro.

Δειδίσσω. Terreo.

Δείδω. Metuo.

Δειελινόν. Pro δειλινόν. Veſpertinum tempus. Et δείελον, idem.

Δείκελον. Idolum. Simulacrum. Effigies. In Epigrammate: *Rheæ turriferæ ſimulacrum intuens.*

Δείκηλα. Effigies. Imagines. Simulacra. Syllaba δει per diphthongum ſcribitur. Proprie autem δείκηλον eſt ſimulacrum Jovis, quaſi Διὶ εἴκελον. Abuſive vero quælibet effigies.

Δειλάκρα. Infeliciſſima. Ariſtophanes *Pluto: Ego vero infeliciſſima pruritu amoris miſere vexor.* Ridet anum, ut ſubantem & libidine prurientem. Δειλάκρα vero eſt ſumme miſera. Et δειλακείων, ſumme miſer, miſerabilis, ærumnoſus, multis laboribus & moleſtiis obnoxius. Idem Ariſtophanes: *O miſer,* [*quomodo huc veniſti?*] *O guloſe, vides me non am-*

1 Δεῖγμα. κυρίως μὲν τὸ δεικν.] Ex Harpocratione.

2 Ἀττικὸν δὲ ἔθος ἐστὶ, τὸ καλεῖν ἀπὸ τ.] Sic Attice dicebatur ἰχθύες pro ἰχθυοπωλεῖον, i. e. forum piſcarium, ut apud Ariſtophanem *Veſpis*, & Athen. lib. III. pag. 104. τάψον pro τὸ ὀψοπωλεῖον, ut apud Æſchinem orat. contra Timarchum, pag. 179. κρέμμυα pro κρεμμυοπωλεῖον, teſte Heſychio: χύτρας pro χυτροπωλεῖον, teſte eodem; multaque alia hujus generis. Vide Iſaac. Caſaub. ad *Charact.* Theophr. cap. περὶ ἀναισθησίας; & præcipue celeberrimum Græviom *Lection. Heſiod.* cap. XIX. ad verſ. 312. qui plura hujus generis exempla collegit.

3 Δεῖγμα. τόπος ἦν ἐν Πειρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 346. (243. Ed. Baſ. P.)

4 Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 418. ubi locus hic rectius ita legitur:

Τῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα πὸ πτερὰ προὸ τῶν θυρῶν.

Sic & apud Suidam ſcribendum eſt.

5 Ὅμηρος] Il. Δ. v. 4.

6 Δείδια. ἡ σκοτία νύξ] Confer Etymologum & Euſtathium.

7 Ῥείης πυργοφόρε δείκελον εἰσ.] Fragmentum hoc legitur Anthol. lib. VII. pag. 593.

8 Κυρίως τὸ ὁμοίωμα καὶ εἴκελον τῦ Δ.] Idem docet Scholiaſta Apollonii Rhodii ad lib. I. v. 746. Δείκηλον κυρίως τὸ τῦ Διὶ ἐοικὸς ἄγαλμα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν ὁμοίωμα.

9 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 95. (47. Ed. Baſ. P.)

10 Ἀριστοφάνης] In *Pace* pag. 636. (440. Ed. Baſ. P.

11 Δειλακείων ὁ Ἑρμῆς ἐλέγετο] Scribe, γλίχρων ὁ Ἑρμ. Apud Ariſtophanem enim loco laudato Trygæus Mercurium vocat γλίχρωνα, ob rationem, quam Suidas hoc loco reddit. Vide quæ notavimus ſupra v. Γλίχρων.

λίχνος. κρεαδίων γὰρ ὀπτδεικνυμένων αὐτῷ, κατήγετο αὐτίκα.

Δειλανδεία. καὶ δειλανδρῶ.

Δείλαιος. ἄθλιος.

Δείλη ὀψία. ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. Δείλη πρωία, ἡ περὶ ἀρίστου ὥρα. ἢ μᾶλλον. Ξενοφῶν· Ἤνικα δὲ δείλη ἐγένετο, ἐφάνη κονιορτός. ᾧ κλίνει δείλης.

Δείλης πρωίας, καὶ δείλης ἑσπέρας. οὕτω λέγουσιν Ἀττικοί.

Δειλία. ὁ φόβος. Δειλία ἐστὶ κακία ἐν ἐνδείᾳ τῇ περὶ τάδε πινὰ τὰ πάθη, ἐναντία τῇ ἀνδρείᾳ καὶ τῇ θρασύτητι. καὶ κατὰ μὲν τὸ κακία εἶναι, καὶ ἀσυμμελία. περὶ δὲ τὰ πάθη, ἐναντία ἐστὶ τῇ ἀνδρείᾳ. κατὰ δὲ τὸ ἐν ἐνδείᾳ περὶ τάδε εἶναι, τῇ θρασύτητι. ὅτε γὰρ τῇ θρασύτητι ἐναντία ἡ δειλία κατὰ τὸ κακία εἶναι· κοινωνεῖ γὰρ αὐτῇ τούτῳ· ὅτε τῇ ἀνδρείᾳ, κατὰ τὸ ἐνδείᾳ εἶναι κατὰ τάδε. ὃ γάρ ἐστιν ἐναντίον τὸ περὶ τάδε ἐνδεὲς τῷ περὶ τὰ αὐτὰ μέσῳ.

Δειλινήσας.[1] δείλης τοῦτο ποιήσας. καὶ δειλινός, δείλης.

Δειλοκομπήσας.[2] ἐξαπατήσας. Ἕρμιππος.

Δειλότερος τῷ θρασυκήπουλος. ἐπὶ τοῦ σφόδρα δειλῶν. ἀνήρ γάρ τις ἐγένετο δειλός· ὃς θρασυκύψας ἐκ σπηλαίου,[3] καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα, κατέδυ εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ ἅμα δειλίαν ἀπέθανεν. καὶ ἕτερα παροιμία· [4] Δειλότερος Πεισάνδρου.

Ἔνθα[5] καὶ Πείσανδρος ἦλθεν
Δείμου ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ
Ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπεν.

δειλὸς γὰρ ἦν καὶ ὑποβολήν.

Δείλοπες. ἔνομα ἔθνους.

Δεῖμα. φόβος. Ἀρριανός· Τοσόνδε αὐτοὺς δεῖμα, ὡς προσαγόντων τῶν δεινῶν, κατέσχεν, ὥστε μὴ δύνασθαι ἅπασαν τὴν ἐκπλήξεως.

Δειμαλέος. θύλαβής. καὶ ὁ δειλίας καὶ φόβου ἐμποιητικός.

Κέρβερε δειμαλέην ὑλακὴν νεκύεσσιν ἰάλλων,
Ἤδη Φερσαλέον δείδιθι καὶ σὺ νέκυν.

Δειμάμβοι. οἰκοδομήσαντες. καὶ δείμασθαι, οἰκοδομεῖν. καὶ δειμᾶν, ὁμοίως.

Δειμαλώδης. ὁ φοβερός.

Δειμάτων. φόβων. καὶ [6] δειματῶται, φοβεῖται.

plius tibi videri ſceleſtiſſimum? Hic Mercurius vocatur γλίχρων, tanquam guloſus & catillo. Cum enim carnes ei oſtenderentur, illico deſcendit.

Δειλανδρία. Ignavia. Pavor. Et δειλανδρῶ, meticuloſus ſum.

Δείλαιος. Miſer. Infelix.

Δείλη ὀψία. Tempus veſpertinum, quo Sol ad occaſum vergit. Et δείλη πρωία, tempus ante prandium, vel poſt prandium. Xenophon: *Circa tempus veſpertinum nubes pulveris apparuit.*

Δείλης πρωίας. Tempore matutino. Et δείλης ἑσπέρας, tempore veſpertino. Sic Attici dicunt.

Δειλία. Timiditas. Metus. Timiditas eſt vitium, quod in defectu quorundam affectuum verſatur, contrarium fortitudini & audaciæ. Et quatenus quidem eſt vitium, eſt quædam inconcinnitas. Quatenus vero circa affectus verſatur, contraria eſt fortitudini. Et denique quatenus eſt defectus, [contraria eſt] audaciæ. Non enim timiditas contraria eſt audaciæ, quatenus eſt vitium; (id enim utrique commune eſt) neque fortitudini, quatenus in defectu verſatur. Defectus enim affectuum non eſt contrarius eorum medio.

Δειλινήσας. Qui aliquid tempore veſpertino fecit. Et δειλινός, veſpertinus.

Δειλοκομπήσας. Qui decepit. Hermippus.

Δειλότερος τῷ παρακ. *Timidior es eo, qui corpore inclinato proſpectat.* Dicitur in homines valde meticuloſos. Fuit enim vir quidam valde timidus, qui ex ſpelunca proſpectans, & Herculem conſpiciens, in eam ſe abdidit, & præ metu mortuus eſt. Et aliud proverbium: *Timidior Piſandro.* [Ariſtophanes:] *Illuc & Piſander venit, cupiens videre animam, quæ viventem illum deſeruerat.* Erat enim ſupra modum timidus.

Δείλοπες. Dilops. Nomen gentis.

Δεῖμα. Terror. Metus. Pavor. Arrianus: *Tantus enim metus quaſi malis jam appropinquantibus eos occupaverat, ut a conſternatione ſe recolligere non poſſent.*

Δειμαλέος. Timidus. Item qui metum ac timorem incutit. Terribilis. *Cerbere, qui terribilem mortuis latratum reddis, jam terribilem tu quoque mortuum metue.*

Δειμάμβοι. Qui ædificarunt. Et δείμασθαι, ædificare. Et δειμᾶν, idem.

Δειμαλώδης. Terribilis.

Δειμάτων. Terrorum. Et δειματῶται, metuit.

1 Δειλινήσας] Heſychius, δειλιάσας. Et ſic Homerus Odyſſ. P. v. 599. ubi vide veterem Enarratorem.

2 Δειλοκομπήσας] Heſychius δειλοσοφήσας.

3 Καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα, κατέδυ εἰς τὸ σπ.] Priores Editt. plura habent, quippe in quibus locus hic ita legitur: Καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα [ἐπιλαθόμενον, ὃ δήμωνες ἔπι ὃ νῦν ὀλίγος ἀνθρωποειδής. φοβέσθη γὰρ τὸν Ἡρακλέα,] κατέδυ &c. Sed verba duobus uncis incluſa in hac Editione prætermiſi, quoniam non ſolum in optimo & antiquiſſimo MS. Pariſ. deſunt, ſed etiam ſenſum inconcinnum reddunt. Non enim cohæret, ſi dicas, virum aliquem timidum, cum ex ſpelunca proſpectaret, & Herculem videret, in faxum diriguiſſe: & de eodem poſtea affirmes, eum metu Herculis in ſpeluncam ſe abdidiſſe, ibique mortuum eſſe. Quare exiſtimem, duplicem hic miſceri hiſtoriam, dicique debuiſſe, virum illum timidum ſecundum nonnullos quidem viſo Hercule in lapidem mutatum fuiſſe: ſecundum alios vero, in ſpeluncam ſe abdidiſſe & præ metu mortuum fuiſſe.

4 Δειλότερος Πεισάνδρου] Vide infra v. Εἰ π Πεισάνδρου, & v. Πεισάνδρου.

5 Ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθεν δείμου &c. ψ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Avibus* pag. 612. (426. Ed. Baſ. P.)

6 Δειματῶται] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. corrupte exhibent δειμᾷ τῶτιν.

Δειμαίνϛ. Φοβεῖται. Πρωκόπιος· Οὐδέ π τῆς τῦ ξωσικλέους δειμαίνουσα δέος, ὅτε αἰδῶ τινα ἔσχε λάμβανε πώποτε. † Πάντες δειμαίνοντες τῆ βυνέχῃ Εὐτροπίῳ τινὶ ἀκολῳ, ἐξεσκεύασαν, καθάπερ οἱ μηχανῖται, τὸν Ὀδυσσέα γυμνωθέντα τ ῥακίων ἰδόντες. καὶ δειμαίνοντα, φοβούμενον.

Δεῖμος, [2] καὶ Φόβος, καὶ Κυδοιμὸς, ὑπηρέται τ Ἄρεος, υἱοὶ τ πολέμου· οἱ καὶ αὐτοὶ συμπεπόνθασι τῷ Ἄρει, τ Ἡφαίστου αὐτοὺς μὴ φοβηθέντος.

Δείμωμεν. οἰκοδομῶμεν.

Δεῖν. δεσμεύειν. καὶ δεῖν Ἀριστοφάνης ἀντὶ τῦ δεῖσθαι. Δεῖν δ' ἔοικε. καὶ ἀντὶ τῦ ὀφείλειν. καὶ μικρῦ δεῖν· ἀντὶ τῦ, παρ' ὀλίγον.

Δεῖν ᾠήθην. δέον εἶναι ὑπέλαβον. ἀναγκαῖον ἐνόμισα.

Δεινά. Οὐχὶ δεινὰ ταῦτα τύπτειν τυτονί. ἀντὶ τῦ μεγάλα. καὶ [3] Σοφοκλῆς·

Γνοὺς δ' ὁ ἐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος,
Ἔξω παρῆκε σπᾶ, κἀνακωχεύει.

ἀντὶ τῦ ἔμπειρος. † [4] Δεινὰ μὲν ἦν, δεινὰ παρέστη σοφὸς οἰωνοθέτας, ὅτε δεικνῦτ', ὅτ' ἀποφάσκοντ'. ὅ, π λέγω δ' ἀπρεπῶ· πέπομαι δ' ἐλπίσιν, ὅτ' ἐνθάδ' ἐρᾶν, ὅτ' ὀπίσω.

Δείναρχος, Κορίνθιος, ῥήτωρ, τῆς μὲν Δημοσθένους ἐγκεκριμένων εἷς. [5] υἱὸς τίνος ἐστὶν, οὐκ ἱστόρηται. γράψας κατ' μὲν πάσας λόγους τοὺς πάντας ρξ'. κατ' δὲ τὸ ἀληθέστερον, μόνους ξ, τοὺς πάντας δικανικούς· ὧν οἱ μὲν εἰσι δημόσιοι, οἱ δὲ, ἰδιωτικοί. ἐτελεύτησε δὲ ὕστερος, ὑπομελητὴς Πελοποννήσου καταλειφθεὶς ὑπὸ Ἀντιπάτρου, μετὰ τὸν τελευτῆσαι Ἀντίπατρον, Πολυσπέρχοντι αὐτῷ ἐπιβουλεύσαντι.

Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχυρότερον. ἀνάγκη γὰρ καὶ Θεοὺς βιάζεται. καὶ Πλάτων φησίν· [6] Ἀνάγκῃ δὲ οὐδὲ Θεοὺς βιάζεσθαι.

Δεινιάδαι. ὄνομα πόλεως, ἢ τόπου.

Δεινίας. ὄνομα κύριον.

Δεινοκράτης, [7] Μεσσήνιος, ὁ μόνον κατ' τὸ τεμπλὸν, ἀλλὰ καὶ κατ' τὸ φύσιν αὐλικὸς καὶ στρατιωτικὸς ἄνθρωπος. τὸν δὲ πραγματικὸν τρόπον ὑπέφαινε μὲν τέλειον· ἦν δὲ ψευδεπίγραφος καὶ ῥωπικός. ἔν τε γὰρ τοῖς πολεμικοῖς κατ' μὲν τὸ θυχέρειαν καὶ τὸ τόλμαν πολὺ διέφερε τῶν ἄλλων, καὶ λαμπρὸς ἦν ἐν τοῖς κατ' ἰδίαν κινδύνοις. ὁμοίως δὲ καὶ κατ' τ ἄλλο σχῆμα. ἐν μὲν ταῖς ὁμιλίαις θυχαῖος καὶ εὐθυμος ἦν, εὐτ τε τὰς συνουσίας θυ-

Δειμαίνϛ. Timet. Formidat. Procopius: *Nec maritum verebatur, nec ullius flagitii eam pudebat.* † *Omnes Eutropii Eunuchi nomen metuentes, terrore perculsi sunt, ut proci, Ulyssem laceris pannis exutum conspicati.* Et δειμαίνοντα, timentem.

Δεῖμος καὶ Φόβος. Metus & Terror & Tumultus Martis ministri, & belli filii: qui etiam simul cum Marte vincula passi sunt, quod Vulcanus eos non formidaret.

Δείμωμεν. Ædificemus.

Δεῖν. Ligare. Vincire. Et δεῖν Aristophanes posuit pro δεῖσθαι, indigere. Ut, *Indigere vero videtur.* Item pro debere. Et μικρῦ δεῖν, parum abest.

Δεῖν ᾠήθην. Existimavi oportere. Necessarium putavi.

Δεινά. Gravia. Atrocia. Indigna. Magna. *Nonne indignum facinus est hunc verberare?* Et Sophocles: *Peritus autem ille Atheniensis auriga, hoc conspicatus, ad latus exterius deflectit, & cursum inhibet.* Δεινὸς hic significat peritus. [Idem:] *Graviter enim, graviter sane me turbat sapiens augur, cum nec pro veris credere, nec ut falsa rejicere audeam ea,* [*quæ dicit.*] *Quid autem dicturus sim nescio. Incerta interim spe feror, nec præsentia cernens, nec præterita.*

Δείναρχος. Dinarchus, Corinthius, unus ex x. illis oratoribus, in quorum numero etiam ponitur Demosthenes. Cujus vero filius fuerit, non traditur. Scripsit secundum quosdam orationes CLX. vel, quod verius videtur, LX. omnes forenses: quarum aliæ sunt publicæ, aliæ vero privatæ. Hic obiit, Peloponnesi præses ab Antipatro constitutus, Polysperchonte post Antipatri obitum ei insidiante.

Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχ. *Gravi necessitate nihil est potentius.* Nam necessitas vel ipsos Deos cogit. Et Plato dicit: *Necessitas ne a Diis quidem cogi potest.*

Δεινιάδαι. Diniadæ. Nomen urbis, vel loci.

Δεινίας. Dinias. Nomen proprium.

Δεινοκράτης. Dinocrates, Messenius, non usu tantum, sed etiam natura aulicus erat & militaris: prudentiam vero in rebus gerendis specie quidem omnibus numeris absolutam præferebat, re ipsa autem adumbrata quædam & fucata civilis prudentiæ imago in ipso inerat. Namque in bellicis rebus alacritate atque audacia cunctos anteibat, & in ipso pugnæ discrimine erat conspicuus. Similiter, quod ad reliquam vitæ rationem attinet, in sermonibus quidem venustus prom-

1 Πρωκόπιος] *Histor. Arc.* cap. 1. ubi historicus ille de Antonina Belisarii uxore verba facit.

2 Δεῖμος καὶ Φόβος——ὑπηρέται τ' Ἄρεως] Aliter Artemidorus lib. II. cap. IV. qui Δεῖμον & Φόβον filios Martis facit: cui suffragatur Scholiasta Homeri ad Il. Δ. v. 440.

3 Σοφοκλῆς] *Electra* pag. 114. ut Portus monuit.

4 Δεινὰ μὲν ἦν, δεινὰ παρέστη σοφ.] Hæc sunt verba ejusdem Sophoclis *Oedip. Tyran.* pag. 172. ut itidem Portus observavit.

5 Υἱὸς τίνος ἐστὶν οὐκ ἱστ.] Imo, Plutarchus in *Vit.* X. *Orat.* tradit, Dinarchum hunc filium fuisse Sostrati, vel, secundum alios, Sophoclis.

6 Ἀνάγκῃ δὲ οὐδὲ Θεοὺς βιάζεσθαι] Schottus ad Zenobium recte monuit, legendum esse, ἀνάγκῃ δὲ οὐδὲ Θεὸς δυνατὸς ἐστι βιάζεσθαι.

7 Δεινοκράτης, Μεσσήνιος, ὁ μόνον κατὰ τὸν τε.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Polybii, quæ leguntur in Collectaneis Constantini, a Valesio editis, pag. 114. unde ea Suidas descripsit.

...πελ@ καὶ πολιτικὸς. ἅμα δὲ τούτοις φιλέραστος@. ὠφελεῖ καινῶν δὲ καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἀπεινα... καὶ ὠφιδέως τὸ μέλλον ἐμφρόνως, ἔτι δὲ ὠφελιμοποιικῶς καὶ ἀφελῶς πρὸς πλῆθος@ ἐς τέλος@ ἀδύνατος@. καί πολε κεκινηκὼς ὄχλους μεγάλων κακῶν τῇ πατρίδι, τελείως οὐδὲν ἄξιος ἐποίει· ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἀγωγὸν ἦγε τοῦ βίου, προσεχόμενος@ οὐδενὸς μελλόντων, ἐφ' ὧν δὲ γε καὶ κωθωνιζόμενος@ ἀφ' ἡμέρας, καὶ τοῖς ἀκροάμασι τὰς ἀκοὰς ἀναλελυκώς. βραχεῖάν τέ τινα τοῦ σπουδαίστερος ἔμφασιν ὁ Τίτος@ αὐτὸν ἠνάγκασε λαβεῖν. ἰδὼν γὰρ αὐτὸν ὠφθαι πόσον ἐν μακροῖς ὑποδήμασι ὀρχούμενον, ὠφθαι μὲν ἐσιώπησε. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἐλλυγχάνοντι@ αὐτῷ, καί τι περὶ τῆς παλαίστρας@ ἀρχθείη@, ἐγὼ μέν, ὦ Δεινοκράτη, φάν, ἔφη, πάντως τὸ δυνατόν· ὑπὲρ δὲ σοῦ θαυμάζω, πῶς δύνῃ ὠφθαι πόσον ὀρχεῖσθαι, τηλικοῦτον ὄχλους κεκινηκὼς ἐν τοῖς Ἕλλησι. δοκεῖ δὲ τότε βραχύ τι συφαλῆναι, καὶ μαθεῖν, ὡς ἀνοίκειον ἐσθῆτος ἡ ἰδίας αἰρέσεως καὶ φύσεως ὑποδέδυκε. πλεῖν τοίνυν παραινῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα μὴ τὸ Τίτου, πεπεισμένος@ ἐξ ἐφόδου τὰ τῆς Μεσσήνης χειροῦσθαι τῆς τοῦ αὐτοῦ βέλεσιν.

persuasus, res Messeniorum ex arbitratu suo ptusque, in consuetudine autem & convictu urbanus atque civilis, neque ab amore alienus. In rebus autem publicis ac civilibus animum intendere, & futura prudenter providere, seque adeo præmunire, & ad populum verba facere prorsus non poterat. Qui cum maximorum causas malorum in patria excitavisset, nullius momenti esse arbitrabatur quæ ageret, sed idem vitæ institutum tenebat, nihil in futurum prospiciens, sed amoribus ac poculis de die indulgens, ac symphoniacorum cantibus aures commodans. Tandem vero Titus ad statum, in quo res essent, leviter attendere eum coegit. Conspicatus enim hominem longa & ad talos demissa veste in convivio saltantem, tacuit tum quidem. Postridie vero, cum adiisset eum Dinocrates, & nescio quid patriæ causa rogaret: Equidem, inquit Titus, quod in me erit præstabo: cæterum te miror, Dinocrates, quo pacto in convivio tibi saltare lubeat, cum tantos motus in Græcia excitaris. Tum quidem paulisper ad se rediisse visus est, atque agnosse tandem, argumentum longe ab instituto ingenioque suo abhorrens abs se susceptum fuisse. Cæterum, tunc temporis inter Titi comites in Græciam venerat, quamprimum constituendas esse.

Δεινόλοχος@, Συρακόσιος@, ἢ Ἀργεντῖνος@, κωμικός. ἐγένετο ἐπὶ τῆς ογ' Ὀλυμπιάδος@, υἱὸς Ἐπιχάρμου· ὡς δέ τινες, μαθητής. ἐδίδαξε δράματα ιδ' Δωρείδι διαλέκτῳ.

Δεινόλοχος@, Dinolochus, Syracusanus, aut Argentinus, Comicus, vixit Olympiade LXXIII. filius Epicharmi, aut, ut quidam tradunt, discipulus. Docuit fabulas XIV, Dorica dialecto [scriptas.]

Δεινομάχη. ὄνομα κύριον. καὶ Δεινόμαχος@, ὄνομα κύριον.

Δεινομάχη. Dinomache. Nomen proprium. Et Dinomachus, nomen proprium.

Δεινόν.

Δεινὸν[1] μέν, τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακόν,
Ὦ ξεῖν', ἐπεγείρειν.

τουτέστι,[2] τὸ ἐπεγείρειν καὶ ἀνακινεῖν τὰ πάλαι συμβάντα, δυσχερές. ὅμως δὲ μαθεῖν ὀπτυμῶ τὴν αἰτίαν τῆς πιρώσεως. καὶ Καλλίμαχος@·

--- Τί δάκρυον εὗδον ἐγείρεις·

Ἀριστοφάνης·[3]

Δεινὸν γάρ, ὅπως ὀμφακίαν πεφυκέναι
Τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν,
Ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον.

ἀντὶ[4] τοῦ ὠμὸν καὶ σκληρόν. μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς ὀμφάκων. ὅτω δὲ αἱ ῥαφυλαὶ ὁμιεῖαι ὦσαι καὶ ὅπω πέπαυσι καλοῦνται. ὅτι γὰρ τοῦ ἀνάπω πεπανὸν τὸ ἄειμον καὶ ἡδύ. θηλυκῶς δὲ τὰς ὄμφακας. καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν δράματι Ἑορταῖς·

Δεινὸν[1] μέν, τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακόν, Ὦ ξεῖν', ἐπεγείρειν. *Grave est, hospes, malum jam olim sopitum rursus excitare.* [Scholiasta:] Molestum quidem est, eorum, quæ olim acciderunt, memoriam renovare: sed tamen excitatis causam cognoscere cupio. Et Callimachus: *Quid lacrymam dormientem excitas?* Aristophanes: *Molestum enim est, adeo duro & intractabili homines esse animo, ut lapidibus petant, & clamitent, & nihil æqui bonique audire velint.* Ὀμφακίαν hic significat immitem & durum: per translationem ductam ab uvis acerbis & immaturis, quæ ὄμφακες vocantur. Contra vero, quod est maturum, molle est & suave. Dicitur autem & genere fœminino τὰς ὄμφακας. Plato Comicus in fabula Ἑορταῖς: *Supercilia subduc & uvas immaturas.* Ἴσον ἴσῳ φέρον vero est justum & æquum: per metaphoram ductam a vino, quod cum pari aquæ quantitate miscetur. Intelligit autem æquam dicendi & audiendi potestatem. Et iterum: *Homines voraces, & ventri maxime deditos: Clisophos*

Καὶ τὰς ὀφρῦς ὀλίσαντ', ἢ τὰς ὄμφακας.

ἴσον δὲ ἴσῳ φέρει· ἀντὶ τοῦ, δίκαιον, καὶ ἐξ ἴσου. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κιρναμένου οἴνου πρὸς ἴσον ὕδωρ. λέγει δὲ κατ' ἴσον εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι. Καὶ αὖθις· Ἄνθρωπους[5] ἐδῴων βλέποντας, καὶ δεινὺς κατέρα· λέ-

1 Δεινὸν μέν, τὸ πάλαι κείμ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 289. ut Portus monuit.

2 Τουτέστι, τὸ ἐπεγείρειν καὶ ἀνακ.——ἐγείρεις] Hæc sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Sophoclis.

3 Ἀριστοφάνης] *Acharnensibus* pag. 388. (289. Ed. Bas. P.)

4 Ἀντὶ τοῦ ὠμὸν καὶ σκληρόν. μεταφ.——εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι] Hæc sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

5 Ἐδῴων βλέποντας] Infra v. Κλεισοφῶν, ubi fragmentum hoc repetitur, rectius legitur ἐδῴων ὀδόντας.

γω δὴ Κλεισόφης τε, καὶ Θήρωνας, καὶ Σθενθίας, καὶ Χαιρεφῶντας.

dico, & Therones, & Struthias, & Chæreplontes.

Δεινοπαθεῖ. δεινᾶς ἔχῃ. χαλεπὰ πάσχῃ.

Δεινοπαθεῖ. Graviter vexatur. Magnas moleſtias patitur.

Δεινόπους[1] ἀφ. ἡ ἀφ' ποδῶν δέος ἐμποιοῦσα.

Δεινόπους ἀφ. Diræ terribiles. Quaſi, quæ pedibus terrent.

Δεινός. πανοῦργος. ἱκανός. ἀκολάκευτος. σοφός. ἔμπειρος.

Λέγῃς[2] σὺ δεινός· μανθάνῳ δ' ἐγὼ κακὸς
Σθ. δυσμενῆ γ' ᾗ βαρύν σ' οὔσηκ' ἐμοί.

ὁ νοῦς· Σὺ μὲν δεινὸς ἐν τῷ λέγῃν· ἐγὼ δὲ ᾗ μετ' εὐνοίας σε ἀκούω ἀφ' τοῦ δυσμενῆ.

Δεινός. Callidus. Ad aliquid faciendum aptus. Qui nullis blanditiis flectitur. Sapiens. Peritus. [Sophocles:] *Dicendi quidem peritus es: at ego ægre te audio. Inimicum enim & moleſtum mihi te expertus ſum.* [Scholiaſta:] Ipſe quidem eloquens es & facundus; at te, ut inimicum mihi, æquis auribus audire non poſſum.

Δεινός. ὄπ[3] Δεκέβαλλος, ὁ τῶν Δακῶν βασιλεὺς, δεινὸς μὲν ἰοῦ σωθῆναι τὰ πολέμια, δεινὸς δὲ καὶ πρᾶξαι, καὶ ἐπελθεῖν εὔστοχος, ἀναχωρῆσαι καίριος, ἐνέδρας τεχνίτης, μάχης ἐργάτης· καὶ καλῶς μὲν νίκῃ χρήσασθαι, καλῶς δὲ ἥτταν ἀφορέσαι ἐπίσταιο. ἀφ' ᾧ δὴ καὶ ἀνταγωνιστὴς ἀξιόμαχος ὑπολὺ τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο.

Δεινός. Decebalus, Dacorum Rex, in rebus bellicis intelligendis acutus, & gerendis ſtrenuus erat: idemque hoſtem prudenti ratione aggredi, & opportuno tempore ſeſe recipere, inſidiaſque ſtruere, & prœlium inire, & victoria recte uti, acceptamque cladem reſarcire optime norat. Quamobrem adverſus Romanos bella gerens, diu eis multum negotii faceſſivit.

Δεινός. λέγεται καὶ κατὰ τοῦ τῶν λόγων δυνάμιν.

Δεινός. Hoc vocabulum etiam dicitur de eo, qui facultate dicendi pollet.

Δεῖν. περισπωμένως, ὁ ψικτὴρ, ὃ παρ' ἡμῖν ψικτήριον λέγεται.

Δεῖν. Cum circumflexo in priore ſyllaba, idem ſignificat quod ψικτὴρ, ſive, ut apud nos dicitur, ψικτήριον.

Δεῖν ᾠήθην. δέον εἶναι ὑπέλαβον.

Δεῖν ᾠήθην. Oportere putavi.

Δεινότητα. τοῦ τε τῶν λόγων δύναμιν δηλοῖ, τοῦ τε πανουργίαν.

Δεινότητα. Et facultatem dicendi ſignificat, & calliditatem.

Δεινωμόλιον. πατωμόλιον.

Δεινωμόλιον[5] ὑπὸ βουσὶν ἐμοὶ ἐφύλασσον ἄλωα.

Δεινωμόλιον. Calcatam. *Calcatam a bobus meam cuſtodiebam aream.*

Δείνων. ὄνομα κύριον.

Δείνων. Dinon. Nomen proprium.

Δείνωσις. δεινότης. [6]σκότωσις.

Δείνωσις. Indignitatis exaggeratio. Vertigo.

Δεινωποί.[7] δειμαλέοι. φοβεροί.

Δεινωποί. Terribiles. Formidabiles.

Δεινοί. ἔμπειροι. σοφοί. [8]Διὸ ἄμφω ἅπαντας ἀλλήλων ὠμοτάτῳ, ὅσοι δὴ ἐν Χριστιανοῖς δεινότατοι ὅρκοι εἰσί τε καὶ ὀνομάζονται, μὴ πολὺ ἀλλήλων καταδεήσεσθαι ἄχει τοῦ ἐς τὸν ὄλεθρον φερόντων κινδύνων.

Δεινοί. Periti. Sapientes. *Quare juramentis omnibus, quæ apud Chriſtianos ſanctiſſima habentur, adhibitis, alter alteri fidem ſuam adſtrinxit, non deſerturos ſe eſſe invicem, etiamſi ſupremum vitæ diſcrimen ſubeundum ſit.*

Δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχανὰς Αἰγύπτιοι. ἐπὶ τῶν σφόδρα κακουργούντων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι. καὶ [9]Ὅμηρος· Δεινὸς ἀήτης. ὡς, Κλυτὸς Ἱπποδάμεια.

Δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχ. *Ægyptii callidi ſunt technarum & fraudum artifices.* Dicitur de hominibus callidis & improbis. Tales enim ſunt Ægyptii. Et Homerus: *Vehemens ventus.* Dictum eſt ut κλυτὸς Ἱπποδάμεια, i. e. *Inclyta Hippodamia.*

Δείξαντες. Οἱ δὲ[10] αἰφνιδίως ἐπεκθέοντι τῷ τάγματι, καὶ ἀφ' τῆς φάραγγος δείξαντες, προσπίπτουσι τοῖς Ῥωμαίοις.

Δείξαντες. *Illi vero repente legionem invadunt, &, cum vallem tranſiſſent, in Romanos impetum faciunt.*

1 Δεινόπους εἰρμ. ἡ ἀφ' τῶν ποδῶν δ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Tyran.* pag. 169. ut Portus etiam obſervavit.

2 Λέγῃς σὺ δεινός. μανθ.] Duo hi ſenarii leguntur apud Sophoclem *Oedip. Tyran.* pag. 175.

3 Ὅπ Δεκέβαλλος, ὁ τῶν Δακῶν βασ. δεινὸς μὲν ἰοῦ σωθῆναι τὰ πολ.] Fragmentum hoc legitur apud Xiphilinum, vel potius Dionem in *Domitiano* pag. 330. 331.

4 Δεῖν. περισπᾶται.] De ſignificatione hujus vocis vide Athen. lib. xi. pag. 467.

5 Δεινωμόλιον] Vox hæc corrupta eſt, cujus loco Portus putabat ſcribendum eſſe δινομύλιον. Sed quid hoc? Omnino & ſenſus & metrum requirunt, ut legatur δεινομένων, a δείνω, tundo, vel verbero: ſed quæ vox alio loco ponenda eſt.

6 Σκότωσις] Hæc interpretatio referenda eſt ad vocem δίνωσις, non δείνωσις: quarum illa ducta eſt a δίνη, hæc vero a δεινός.

7 Δεινωποί. δειματώδεις. φοβεροί. † Δεινοί. ἔμπειροι.] Sic locum hunc ex MSS. Pariſ. ſupplevimus & diſtinximus, qui in prioribus Editt. ita legitur: Δεινωποί. δειματώδεις, φοβεροί. ἔμπειροι, &c. Excidit ibi nimirum vox δεινοί, & cætera, quæ ſequuntur, præcedentibus invito ſenſu continuantur: quam confuſionem auctoritate MStorum ex hoc loco ſuſtulimus.

8 Διὸ ἄμφω ἅπαντας ἀλλήλοιν ὠμοτ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium *Hiſtor. Arc.* cap. 2. ejuſque pars repetitur infra v. Καθαπτεσθήσεσθαι.

9 Ὅμηρος] Il. o. v. 626.

10 Οἱ δὲ αἰφνιδίως ἐπεκθ.] Fragmentum hoc Valeſius ad Polybium refert; qui etiam recte monuit, pro δείξαντες hic ſcribendum eſſe ὑπείξαντες. Nam alterum lectionem ſenſus omnino reſpuit.

Δείξεις.[1] Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος ἐς [2] τὰς ἀργυρικὰς δείξεις ἀπλοῦτα ἐφῶτο, συχνοῖς τε ἐπήρκει, καὶ συνεισέφερε.

Δειπνητός. ὁ καθ' ἡμᾶς ἄριστον καιρός. Δειπνίζω ἕτερον· δειπνῶ δὲ ἐγὼ αὐτός. καὶ δειπνεῖν. Καί τοι τὸν Ἀγαμέμνονα ἐποίησεν Ὅμηρος δειπνίζοντα τοὺς ἀρίστους. καὶ αὖθις· Ὑπόδεξαι ἡμᾶς καὶ δεῖπνισον.

Δειπνολόχην. κλεπτοτρόφον.

Δεῖπνόν τοι ὦ Σκύθα. ζήτει ἐν τῷ Ἀκκιζόμῃ.

Δεῖπνον.[3] τὸ πρωϊνὸν ἄριστον, ὅθεν ἀκρατισμὸς λέγεται. εἶτα περὶ ὥραν τρίτην, ἄριστον· ἀφ' ὃ τὸ εἰς ἀριστείαν προέρχεσθαι. καὶ δεῖπνον, μεθ' ὃν δεῖ πονεῖν. εἶτα τὸ ἑσπερινόν, δόρπον, ἀφ' οὗ τὸ δόρυ παύειν. καὶ Ἀριστοφάνης· Δειπνεῖν με δίδασκε. ἐπὶ τῶν ἀδηφάγων.

Δειπνοσοφισταί. βιβλίον ἐστὶν ὕπερ ἐπιγραφόμενον (Ἀθήναιος δὲ ὁ γεγραφὼς ὄνομα) ὃ ἔστιν ἐπαφελές. Οὐλπιανὸς,[4] εἷς τῶν Δειπνοσοφιστῶν, ὃς Κειτάκετος ἐκαλεῖτο, ᾤετο τὸ συνεχῶς [5] προβάλλειν, εἰ κεῖται ὦρα ἐπὶ τοῦ τῆς ἡμέρας μέρους· καὶ εἰ ὁ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρός· ἡ μήτρα ἐπὶ τοῦ ἐδωδίμου βοτάνης· σύαγρός τε εἰ κεῖται ἐπὶ τοῦ συός. καὶ νόμον εἶχεν ἴδιον μηδενὸς ἀπείργειν, πρὶν εἰπεῖν κεῖται ἢ οὐ κεῖται.

Δειποφόροι.[6] αἱ φέρουσαι τοῖς κατακεκλιμένοις ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ τὰ δεῖπνα.

Δειρά. καὶ δειράδες, οἱ τραχώδεις τόποι τῶν ὀρῶν.

Τὸν[7] πάρος Ὀρβηλοῖο μεμηκότα δειρήσι ταῦρον.

Δειραδιώτης.[8] δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος Δειράδες. ἀφ' οὗ ὁ δημότης Δειραδιώτης.

Δειραχθές. τὸ τῷ δεσμῷ ἀλγύνον. [9] Δειραχθὲς εὖ βρόχον ἄμμα πεπειραῖον.

Δειρή. ὁ τράχηλος.

Δεῖσα. ἡ ὑγρασία.

Δεισαλέα. κοπρώδη. δεῖσα γάρ, ἡ κόπρος.

Δείσαντες. Φοβηθέντες. καὶ δείσας, φοβηθείς. Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ δείσας περὶ τοῖς Ἕλλησι, μὴ οὐ δύνωνται τὸν βάρβαρον ὑπερβαλέσθαι. καὶ Ἀππιανός· Δείσας ὁ Καῖσαρ περὶ τῷ Κικέρωνι, ὑπέστρεφεν εἰς τὰπίσω. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ δείσας περί τε οἱ αὐτῷ καὶ τῇ πόλει.

Δείξις. *Arceſilaus vero ad menſas argentariorum primus accedebat, plurimiſque ſuppeditabat ſumptus, & pecunia collatitia eos ad juvabat.*

Δόρπου. Tempus prandii, quod nos καιρὸν ἄριστον vocamus. Δειπνίζω eſt, alterum cœna excipio: δειπνῶ vero, cœno. *Quanquam Homerus Agamemnonem facit cœna excipientem* [*Græcorum*] *principes.* Et iterum: *Hoſpitio & cœna nos excipe.*

Δειπνολόχην. Furem ciborum.

Δεῖπνόν τοι ὦ Σκ. Ecce tibi cœnam, Scytha. Quære in v. Ἀκκιζόμῃ.

Δεῖπνον. Cibus, quem veteres mane ſumebant, vocabatur ἀκρατισμός. Deinde circa horam tertiam ἄριστον, i. e. jentaculum, ita dictum, quod eo ſumpto ad ἀριστείαν, i. e. ſtrenue pugnandum exirent. Inde δεῖπνον, prandium, ita dictum, quod eo ſumpto laborandum eſſet. Denique δόρπον, cœna, ſic dicta, quod tunc haſta quieſceret. Et Ariſtophanes: *Cœnare me doce.* Dicitur de hominibus voracibus.

Δειπνοσοφισταί. Eſt liber, qui ſic inſcribitur, valde utilis, cujus Athenæus auctor eſt. Ulpianus autem eſt unus Dipnoſophiſtarum, qui Κειτάκετος appellabatur, quod crebro in ore habere ſoleret [κεῖται ἢ οὐ κεῖται]: quærens ſcilicet, an vox] ὥρα apud ſcriptorem aliquem pro parte diei poſita inveniretur: an μέθυσος pro viro ebrio: an μήτρα pro edulio; & an σύαγρος pro apro, vel ſue. Idem hanc ſibi legem indixerat, ne de ullo cibo comederet, prius quam dixiſſet, κεῖται ἢ οὐ κεῖται, i. e. exſtat ne an non?

Δειποφόροι. Sic vocabantur illæ, quæ in Minervæ templo accumbentibus cœnam miniſtrabant.

Δειρά. [Pro δειρὴ,] collum, cervix. Et δειράδες, juga montium. [In Epigrammate:] *Taurum, qui ante in Orbeli montis jugis mugiit.*

Δειραδιώτης. Diratiotes. Dirades, eſt populus tribus Leontiæ: cujus popularis dicitur Diratiotes.

Δειραχθές. Quod collum ſtringit & premit. [In Epigrammate:] *Bene nexum vinculum aucupatorium, collum avium ſtringens.*

Δειρή. Cervix. Collum.

Δεῖσα. Humor. Humiditas.

Δεισαλέα. Stercorea. Δεῖσα enim eſt ſtercus.

Δείσαντες. Metuentes. Et δείσας. Metuens. Herodotus: *Ille vero metuens, ne Græci Barbarum ſuperare non poſſent.* Et Appianus: *Cæſar Ciceroni metuens, reverſus eſt.* Et iterum: *Ille vero & ſibi ipſi & civitati metuens.*

1 Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος ἐς τὰς δόξ.] Fragmentum hoc legitur apud Laertium lib. IV. Segm. XXXIV.

2 Ἐς τὰς ἀργυρικὰς δ.] Loci hujus ſenſum optime exponit Salmaſius *de Fœn. Trapezit.* pag. 547. 548. quem vide.

3 Δεῖπνον. τὸ πρωϊνὸν ἄριστον, ὅθεν ἀκρ.] Vide Scholiaſtam Homeri ad Il. Ω. v. 124. & Athen. lib. I. cap. IX.

4 Οὐλπιανὸς, εἷς τῶν Δειπνοσοφιστῶν· ὃς Κειτ.] Hæc, & quæ ſequuntur ... in proœmio, quod libris Athenæi præfixum eſt; ... pe repetuntur infra v. Κειτάκετος.

5 Προβάλλειν, εἰ κεῖται ὥρα ἐπὶ τοῦ τ.] Sic locum hunc ex MSS. ſupplevi, qui in prioribus Editt. ita legitur, προβάλλειν κεῖται ἐπὶ τοῦ &c.

6 Δειποφόροι. αἱ τοῖς κατακ.] Plenius hac de re Harpocratio: ex quo Suidas. Vide etiam Meurſ. *Græc. Fer.* v. Ὀρχοφόρια.

7 Τὸν πάρος Ὀρβηλ.] Hexameter hic eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Antholog. lib. VI. cap. XV. Epigr. XXIII.

8 Δειραδιώτης] Scribe Δειρακιώτης, ut habet Harpocratio, ex quo Suidas.

9 Δειραχθὲς εὖ βρόχον ἄμμα πτ.] Fragmentum hoc legitur Antholog. lib. VI. cap. XV. Epigr. VII.

Δεισιδαι-

Δεισιδαιμονία. θύλάβεια περὶ τὸ θεῖον. δειλία. ἀμφιβολία περὶ τινὰ πίστιν. καὶ δεισιδαίμων, οἱονεὶ δεδοικώς. ὁ Ἀπόστολος· Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ. ἀντὶ τοῦ θεοσεβεῖς. καὶ Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς φησίν· Οἱ δὲ βασιλεῖς τῶν Γετῶν ἀπάτῃ καὶ γοητείᾳ δεισιδαιμονίαν ἐνεργασάμενοι αὐτοῖς καὶ ὀμόνοιαν, μεγάλων ἤδη ἐφίενται. καὶ Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης περὶ Τιμαίου φησίν· Οὕτως ἂν ἐν μὲν ταῖς τῶν πέλας κατηγορίαις πολλὴν ὑποφαίνει δεινότητα καὶ τόλμαν· ἐν δὲ ταῖς ἰδίαις ἀποφάσεσιν, ἐνυπνίων καὶ τεράτων καὶ μύθων ἀπιθάνων, καὶ συλλήβδην, δεισιδαιμονίας ἀγεννοῦς καὶ περιττείας γυναικώδους ἐστὶ πλήρης. † [2] Ἀσκληπιόδοτος ὅσιος ἦν καὶ θεοσεβὴς· καὶ τὰ μὲν πρῶτα δεισιδαίμων ἐγεγόνει καὶ θύλαβὴς ἕως σφόδρα, ὥστε μήτε θύειν ἀνέχεσθαι, μήτε τινὸς ἀπορρήτου μηδενὸς ἀκούειν. ὃ γὰρ εἶναι ταῦτα τῆς γενέσεως ἄξια, ἀλλὰ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῶν ἐν Ὀλύμπῳ ζῆν ἡγεμόνων. † Ἡ θεοσέβεια μέση τυγχάνει ἀσεβείας καὶ δεισιδαιμονίας. † Ὅπου δεισιδαιμονία ἡ ἄκρα [3] παῤῥησία. [4] Ὁ Πύῤῥος γὰρ συλῶν τὰ χρήματα τῆς Περσεφόνης, ὑποσκώψας ἔφη· Ἡ ἄκρα θεοσέβεια δεισιδαιμονία ἐστί, καὶ τὸ συλλέξαι πλοῦτον ἄπονον, εὐβουλία.

Δεισιδαίμων. θεοσεβής. ἢ ἀμφίβολος περὶ τινὰ πίστιν, καὶ οἱονεὶ δεδοικώς. καὶ δεισιδαιμονίας, ἀντὶ τοῦ θεοσεβείας, θύλαβείας περὶ τὸ θεῖον· ἢ δειλίας. [5] Ὁρῶν δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδαιμονοῦντας ἐπὶ τοῖς σημείοις, ἐφιλοτιμεῖτο χρῆσθαι τῇ ἰδίᾳ ὑπονοίᾳ καὶ στρατηγίᾳ μεταθεῖναι τὰς τοῦ πλήθους θύλαβείας.

Δεῖ σοι. πρέπει.

Δεῖται. περισφίγγεται. ἢ χρῄζει.

Δή. ἀντὶ τοῦ νῦν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Φρόντιζε δὴ καὶ διάθου. Σωκράτης λέγει πρὸς τὸν πρεσβύτην. τὸ δὴ ἰσοδύναμον τῷ νῦν.

Δηβελτός. [6] πόλις Θρᾳκική.

Δήγματες. οἱ φθόροι.

Δήετε. ἐυρήσετε.

Δηθά. ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Δηθάκις. πλειστάκις.

Δηθαίωνες. οἱ μακρόβιοι.

Δῆθεν. ὡς δή φησι. τοῦτο δὲ ποιοῦσιν ἀληθείας ἔχει, δύναμιν δὲ ψεύδους. λαμβάνεται δὲ τὸ θεν, ὡς πρόσπληρωματικόν. Ὁ δὲ Σερτώριος παρῆν, ὡς δῆθεν αὐτοῖς προσδώσων τὴν πόλιν. † Ὁ δὲ Κῦρος ὡς ἐπὶ Πισιδίας δῆθεν ἐπορεύετο, ἐφ' οἷς στρατεύειν παρεφασίζετο. Καὶ αὖθις· Περέτεινε τὰς χεῖρας, ἱκετεύων δῆθεν.

Δηθύνω. ἐγχρονίζω. βραδύνω.

Δήεις. εὑρήσεις. ἐν Ἐπιγράμματι· Γραφάμενος δήεις.

1 Οὕτως ἂν ἐν μὲν ταῖς τῶν π.——ἐστὶ πλήρης.] Fragmentum hoc Polybii legitur in Collectaneis Conſtantini Imperatoris a Valeſio editis pag. 57. unde id Suidas deprompſit.

2 Ἀσκληπιόδοτος ὅσιος ἦν —— ζῆν ἡγεμόνων] Ex Damaſcio.

3 Παῤῥησία] Scribendum εὐσέβεια, vel θεοσέβεια, ſenſus loci ſuadet.

4 Ὁ Πύῤῥος γὰρ συλῶν τὰ χρήματα τῆς Περσ.] Hæc ſunt verba Appiani, quæ leguntur in Excerptis a Valeſio editis, pag. 554.

5 Ὁρῶν δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδ.] Fragmentum hoc Valeſius ad Polybium refert.

6 Δηβελτός.] Vide ſupra v. Διβελτός.

Δεισιδαιμονία. Metus Numinis. Superſtitio. Dubitatio de fide. Et δεισιδαίμων, metuens Numinis. Apoſtolus [Paulus inquit:] *Viri Athenienſes, video vos nimis eſſe ſuperſtitioſos.* Et Crito in *Geticis* ait: *Reges vero Getarum, cum impoſtura & præſtigiis magicis animis illorum religionem incuſſiſſent, & ad concordiam eos redegiſſent, magna jam animo agitabant.* Et Polybius Megalopolitanus de Timæo inquit: *In aliorum vitiis objurgandis magnam gravitatem & audaciam oſtendit: in ſuis vero narrationibus ipſe ſomniis & prodigiis refertus eſt, & fabulis ab omni fide remotis, ac poſtremo degeneri ac muliebri ſuperſtitione.* † *Aſclepiodotus religioſus erat & pius & initio ſuperſtitioſus adeo, ut neque ſacrificare ſuſtineret, neque arcanum ullum audire. Neque enim hæc mundo digna eſſe cenſebat, ſed cœlo, & iis, qui ſe in cœlo vivere exiſtimarent.* † Pietas media eſt inter impietatem & ſuperſtitionem. † Superſtitio eſt intempeſtiva religio. Pyrrhus enim, cum templum Proſerpinæ expilaret, cavillans dixit, intempeſtivam religionem eſſe ſuperſtitionem; pecuniam vero paratam nullo labore capere, viri eſſe prudentis.

Δεισιδαίμων. Religioſus. Superſtitioſus. In fide dubius. Timidus. Et δεισιδαιμονίας, ſuperſtitionis, religionis, vel metus. *Ille autem videns, prodigia militum animis religionem injeciſſe, commento aliquo & arte metum multitudinis in fiduciam vertere ſtudebat.*

Δεῖ σοι. Decet te.

Δεῖται. Ligatur. Vincitur. Vel, indiget.

Δή. Pro νῦν, nunc. Ariſtophanes *Nubibus: Meditare nunc & diſpice.* Hæc Socrates ad [Strepſiadem] ſenem dicit. Τὸ δὴ ibi idem valet ac τὸ νῦν, nunc.

Δηβελτός. Debeltus, urbs Thraciæ.

Δήγματες. Paſſeres.

Δήετε. Invenietis.

Δηθά. Diu.

Δηθάκις. Sæpe.

Δηθαίωνες. Longævi.

Δῆθεν. Scilicet. Tanquam. Hæc vox ſpeciem habet veritatis, at vim mendacii. Syllaba vero θεν aſſumitur ut particula expletiva. *Sertorius vero ſuadebat, ut ipſis urbem ſcilicet dederet.* † *Cyrus vero præ ſe ferebat, quaſi Piſidiam petere, & expeditionem adverſus eos ſuſcipere vellet.* Et iterum: *Manus protendebat, utpote ſupplex.*

Δηθύνω. Diu maneo. Moror. Cunctor.

Δήεις. Invenies. In Epigrammate: *Cum ſcripſeris, invenies.*

Δηΐα. [1] καταπεπολεμημένη. κατακεκαυμένη. ἢ δηΐα, πεπονθυῖα. κοινῶς, πολεμία. Ἀττικῶς, δύσμορος. Σοφοκλῆς·

Ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος.

Δηϊάνειρα. ὄνομα κύριον.

Δηϊδάμεια. ὄνομα κύριον.

Δηϊόκεω. ὅτι [2] Ἀλυάττης Κυαξάρῃ τε τῷ Δηϊόκεω ἀπογόνῳ ἐπολέμησε, καὶ Μήδοισι, Κιμμερίους τε ἐκ τῆς Ἀσίας ἐξήλασε.

Δηϊονεύς. ὄνομα κύριον.

Δηϊοπίτης. [3] ὄνομα κύριον.

Δήϊος. ὄνομα κύριον.

Δηϊοτῆτος. μάχης.

Δηϊώ. ὄνομα κύριον.

Δηΐων. Διαφθόρων.

Δηΐπυλος. ὄνομα κύριον.

Δηΐπυρος. [4] ὄνομα κύριον.

Δηΐφοβος. ὄνομα κύριον.

Δηλαδή. Φανερῶς.

Δηλαΐης. ἐλεεινή. ἀθλία.

Δηλάτωρ. ὁ κατήγορος. καὶ δηλάτορες. Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων τὸ τῆς δηλατορείας πάθος τιμωρεῖται καὶ τοῖς ἄλλοις ἔργοις.

Δηλατορείαι. αἱ τῆς καταστάσεως τῶν δημοσίων φόρων ἀποδείξεις. καὶ Ῥωμαίοις αἱ εἰσαγγελίαι.

Δήλεια. καὶ Δηλιάς.

Δηλίῳ [5] κολυμβητῇ. τοῦτο ἐρρέθη εἰς βίβλον Ἡρακλείτου, περὶ τὸ δυσνόητον, Δηλίῳ τινὸς δεῖσθαι κολυμβητῇ, ὃς οὐκ ἀποπνιγήσεται ἐν αὐτῷ. ἀπαράφραστα δὲ αὐτὸ, οἱ μὲν, Μούσας· οἱ δὲ, Περὶ Φύσεως· Διόδοτος δὲ, Ἀγωνίσεως οἰκείωσιν τοῖς φαύλοις εἶναι ἄλλοι, [6] Γνώμην ἠθῶν· [7] Κόσμον τρόπων ἑνὸς τῶν ξυμπάντων. ἢ ὅτως. Δηλίῳ κολυμβητῇ. ἐπὶ τῶν ἄκρως νηχομένων. Σωκράτει γὰρ δόντος τῷ Εὐριπίδου Ἡρακλείτου τὸ Σκοτεινὸν σύγγραμμα, ἐρέσθαι, τί δοκεῖ; τὸν δὲ φάναι· Ἃ μὲν συνῆκα, γενναῖα· οἶμαι δὲ καὶ ἃ μὴ συνῆκα. πλὴν Δηλίου δεῖται κολυμβητοῦ, εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ. καὶ παροιμία· Δήλιος κολυμβητής. ἐπὶ τῶν πάνυ ἐμπείρων νήχεσθαι.

Δηλιαλίων. ἡ Ῥωμαίοις ἡ ἐπαγὴ τοῦ σιτομετρείου, καὶ ἡ ἀνωνᾶν μεταχομιδή.

Δήλημα. βλάβη. δηλήμων, ὁ βλαπτικός. δηλήσεται, βλάψει, διαφθερεῖ. καὶ δήλησις, ἡ βλάβη.

Δηΐα. Bellis vexata. Combusta. Vel, quæ mala passa est. Communiter ita vocatur hostis. Attice vero, infelix, misera. Sophocles: *O misera Tecmessa, genus infelix.*

Δηϊάνειρα. Deianira. Nomen proprium.

Δηϊδάμεια. Deidamea. Nomen proprium.

Δηϊόκεω. Deiocis. Alyattes Cyaxari, Deiocis nepoti, Medisque bellum intulit, & Cimmerios ex Asia expulit.

Δηϊονεύς. Deioneus. Nomen proprium.

Δηϊοπίτης. Deiopistes. Nomen proprium.

Δήϊος. Deius. Nomen proprium.

Δηϊοτῆτος. Pugnæ. Prœlii.

Δηϊώ. Deio. Nomen proprium.

Δηΐων. Dissecans.

Δηΐπυλος. Deipylus. Nomen proprium.

Δηΐπυρος. Deipyrus. Nomen proprium.

Δηΐφοβος. Deiphobus. Nomen proprium.

Δηλαδή. Palam. Manifeste.

Δηλαΐης. Miseranda. Misera.

Δηλάτωρ. Delator. Et δηλάτορες, delatores. Anastasius Imperator Romanorum præter alia etiam delationis crimen ultus est.

Δηλατορείαι. Indicia, quæ deferuntur de publico tributo alicubi instituto. Apud Romanos ita vocantur delationes & accusationes.

Δήλεια. Delia. [Festum.] Et Δηλιάς, Deliaca.

Δηλίῳ κολυμβητῇ. Delii natatoris. De libro Heracliti, qui valde obscurus erat & intellectu difficilis, dicebatur, Delium natatorem esse oportere, qui in eo non submergatur. Hunc librum alii inscribunt, *Musas:* alii, *de Natura.* Diodotus vero, *certamen vitæ dirigendæ rationem secundam normam* [*virtutis.*] Alii, *Regulam morum.* [Alii,] *Ornamentum morum.* Vel sic. *Delii natatoris.* Dicebatur de iis, qui natandi peritissimi erant. Euripides enim, cum Heracliti Σκοτεινὸς vocati librum Socrati [legendum] dedisset, interrogasse fertur, quid ei videretur? Illum vero respondisse: *Ea quidem, quæ intellexi, præclara sunt: puto item & ea, quæ non intellexi: sed Delium natatorem esse oportet, qui in iis non suffocetur.* Et proverbium: *Delius natator.* Dicitur de iis, qui sunt natandi peritissimi.

Δηλιγατίων. Delegatio. Sic apud Romanos vocatur procuratio rei frumentariæ, & annonæ transportatio.

Δήλημα. Damnum. Læsio. Δηλήμων. Qui lædit. Qui nocet. Δηλήσεται. Lædet. Perdet.

1 Δηΐα. καταπεπολ.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 47. ut Portus etiam monuit.

2 Ὅτι Ἀλυάττης Κυαξάρῃ τε τῷ Δηϊόκεω.] Hæc sunt verba Herodoti libro 1. pag. 4.

3 Δηϊοπίτης] Imo Δηϊοπίτης. Vide Homerum Il. Λ. v. 420.

4 Δηΐπυρος] Ejus meminit Homerus Il. I. v. 83.

5 Δηλίῳ κολυμβητῇ ——— ἑνὸς τῶν ξυμπάντων] Hæc leguntur apud Laertium *Heraclito*, Segm. XII. unde Suidas.

6 Γνώμην ἠθῶν] Malim Γνώμονα ἠθῶν, i. e. *Indicem morum.*

7 Κόσμον τρόπων ἑνὸς τῶν ξυμπάντων] Quamvis sic etiam legatur apud Laertium, locum hunc tamen suspectum habeo, qui sic fortasse scribendus & distinguendus est: Κόσμον τρόπων. Ἕνα ἀντὶ ξυμπάντων. i. e. *Ornamentum morum. Unum instar omnium.* Videtur enim liber Heracliti præter alios titulos splendidos & ambitiosos etiam hunc habuisse, Εἷς ἀντὶ ξυμπάντων: quasi liber iste esset unus instar omnium, & qui cum legeret, reliquis carere facile posset. Hæc est mea de loco isto conjectura, quam tamen non ita probo & amplector, ut non eam indictam velim, si quis sit, qui meliora docere me voluerit.

Λῃστὰς ἐπελθόντας ἐπὶ δηλήσει τ̃ βοῶν Θεσπιάδι.

Corrumpet. Et δήλησις. Læſio. Damnum. *Latrones, qui advenerant, ut Theſpiadis boves læderent.*

Δηλητήριον. Φάρμακον.

Δηλητήριον. Venenum.

Δηλιάς.[1] ἡ ναῦς. καὶ ἡ Δημήτηρ. καὶ κύριον ὄνομα.

Δηλιάς. Navis Deliaca. Eſt etiam epithetum Cereris. Item nomen proprium.

Δηλιασταί.[2] οἱ εἰς Δῆλον ἐξελθόντες θεωροί. οὕτω Λυκοῦργος.

Δηλιασταί. Sic vocabantur legati, qui [quotannis] ſacrorum cauſa in Delum inſulam mittebantur. Sic Lycurgus.

Δήλιος. ὁ ἀπὸ τῆς Δήλου. Δῆλος γὰρ ἡ νῆσος τοῦ Ἀπόλλωνος.

Δήλιος. Qui eſt ex Delo. Delus enim erat inſula, Apollini ſacra.

Δήλων.[3] ὁράσεων. καὶ δῆλοι, ὁράσεις, ὀνύπνια.

Δήλων. Viſionum. Et δῆλοι, viſiones, ſomnia.

Δημαγωγεῖ. στρατηγεῖ. ἀρχὴ τοῦ δήμου.

Ὃς[4] ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε Φερέτρας.
Νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ.
τουτέστιν, οὐκ ἐνεγράφη εἰς τοὺς Φερέτρας.

Δήλων. Viſionum. Et δῆλοι, viſiones, ſomnia.

Δημαγωγεῖ. Eſt populi dux. Populum regit. [Ariſtophanes:] *Qui cum ſeptennis eſſet, non edidit tribules. Nunc vero orator eſt apud populum gratioſus.* Id eſt, in album tribulium relatus non eſt.

Δημαγωγικός. στρατηγικός. [5] Πολύβιος· Μολπαγόρας, ἀνὴρ λέγειν καὶ πράττειν ἱκανός, ἦν δὲ τὴν αἵτησιν[6] δημαγωγικὸς καὶ πλεονέκτης· ὃς μοναρχικὴν ἐξουσίαν ἑαυτῷ περιποιησάμενος, ἀνῃρέθη ὑπό τινων. Καὶ αὖθις· Ἡ[7] δημαγωγία δὲ οὐ τοῖς μουσικοῖς ἔστιν ἀνδρὸς, οὐδὲ λέγειν τοὺς τρόπους, ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν. Ἀριστοφάνης φησί.

Δημαγωγικός. Qui facultate dicendi multum apud populum valet. Polybius: *Molpagoras erat vir ad dicendum & ad agendum promptus, &, quod ad vitæ ejus inſtitutum attinet, orator popularis, & ſupra cæteros eminere ſtudens. Hic cum regiam poteſtatem ſibi comparaſſet, a quibuſdam interfectus eſt.* Et iterum: *Reipubl. & populo non amplius præſunt viri eruditi & probi; ſed res iſta ad viros indoctos & flagitioſos recidit.* Ariſtophanes inquit.

Δημαγωγός. Δημαγωγὸς μεταπείσαι τὸν αὐτόν. τουτέστι, τοῦ δήμου ἄρχειν. Ὁ[8] Φλαμίνιος ὀχλοκόπος καὶ δημαγωγὸς τέλειος, τοῖς ἀληθινῶν δὲ καὶ πολεμικῶν πραγμάτων χειρισμὸν οὐκ εὔφυής.

Δημαγωγός. Qui gratia & auctoritate multum apud populum valet. Orator popularis. *Cum vero orator popularis eum a ſententia dimoviſſet. † Flaminius quidem erat plebicola, & populi favorem quovis modo aucupabatur: ſed ad rem bellicam adminiſtrandam & vera certamina ineptus erat.*

Δημάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, καὶ δημαγωγὸς πανοῦργος καὶ εὐτυχής· [9] πρότερον ναύτης ὤν. ἔγραψεν [10] ἀπολογισμὸν πρὸς Ὀλυμπιάδα τὰ ἑαυτοῦ δωδεκαετίας. ἱστορίαν περὶ Δήλου, καὶ τῆς γενέσεως τῶν τῆς Λητοῦς παίδων. οὗτος κατέλυσε τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶνας. τελευτᾷ δὲ ἐπὶ Ἀντιπάτρου.

Δημαίδης. Demades, Athenienſis, orator, & plebicola, homo callidus & fortunatus: qui ante nauta fuerat. Scripſit orationem ad Olympiadem, in qua duodecennii ſui rationes reddit. Item, hiſtoriam Deli, & de ortu liberorum Latonæ. Idem judicia & certamina oratorum ſuſtulit, & ſub Antipatro obiit.

Δημάδης, μετ' [11] Ἀντίπατρον βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε, Δημαίου ναύτου, ναύτης αὐτὸς, καὶ ναυπηγὸς καὶ πορθμεύς. ὑποσὰς δὲ τούτων ἐπολιτεύσατο, καὶ ὑπὸ Φιλίππου δωρεὰν ἔλαβεν. οὗτος Δημοσθένη λέγοντα ὑπὲρ Ὀλυνθίων ἀντέλεγεν· Εὐθυκράτη δὲ τὸν Ὀλύνθιον, ἀλιμωφέντα ὑπὸ

Δημαίδης. Demades, Demææ nautæ filius, & ipſe nauta, & naupegus, & portitor: ſed qui eo inſtituto vitæ relicto ad negotia Reip. tractanda poſtea ſe contulit, & ob venalem fidem opulentiſſimus evaſit, Philippo poſſeſſiones in Bœotia ipſi donante. Hic contra Demoſthenem Olynthiorum cauſam agentem dixit, & Euthycratem Olynthium, ab A-

1 Δηλιάς. ἡ ναῦς] Hæc navis etiam dicebatur Θεωρίς. Vide infra v. Θεωρίς.

2 Δηλιασταί. οἱ εἰς Δῆλον ἐξελθ.] Ex Harpocratione.

3 Δήλων. ὁράσεων] Hoc ſenſu vox iſta accipitur apud LXX Interpretes, ad quos Suidas reſpexit.

4 Ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφ.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Ranis* pag. 231. (147. Ed. Baſ.)

5 Πολύβιος. Μολπαγόρας ἀνὴρ λέγ.] Fragmentum hoc Polybii legitur in Excerptis a Valeſio editis, p. 65. unde id Suidas depromſit. Confer etiam infra v. Μολπαγόρας.

6 Αἴτησιν] In Excerptis modo laudatis legitur αἵρεσιν, uti etiam hic apud Suidam legendum eſt.

7 Ἡ δημαγωγία δὲ ὁ τοῖς μουσ.] Locus hic ex Ariſtoph. *Equit.* pag. 297. (200. Ed. Baſ. P.) ſic ſcribendus & diſtinguendus eſt:
Ἡ δημαγωγία γὰρ ὁ τοῖς μουσικοῖ
Ἔστ' ἐπὶ ἀνδρὸς, οὐδὲ λέγειν τοὺς τρόπους,
Ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ κ' βδέλυρόν.

8 Ὁ Φλαμίνιος ὀχλοκόπος κ' δημαγωγ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. III. cap. LXXX. ejuſque pars repetitur infra v. Ὀχλε.

9 Πρότερον ναύτης ὤν] Idem teſtatur Syrianus in Hermogenem: Οἷον Δημάδης, ὃ ἀπὸ τῆς κώπης ἀνίπτους τοὺς ὦλένας ἐπὶ τὸ βῆμα παθόντας. i. e. *Ut Demadis, qui a remo illotis, ut ajunt, manibus ad tribunal tranſiluit.* Et Quintilianus lib. II. cap. XVII. *Ad cujus rei confirmationem afferunt Demadem remigem & Æſchinem hypocriten oratores fuiſſe.* Hæc duo loca etiam ante me obſervaſſe video Meurſium in *Bibliotheca Attica.*

10 Ἔγραψεν ἀπολογισμὸν πρὸς Ὀλυμπ. τὰ ἑαυτοῦ δωδεκ.] Hujus orationis fragmentum hodie adhuc exſtat inter orationes veterum oratorum Græcorum.

11 Μετ' Ἀντίπατρον βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε] Hæc verba oſcitantia librariorum loco movit, quæ collocanda ſunt poſt vocem ultimam articuli præcedentis, & ſic legenda, ὃς μετ' Ἀλέξανδρον βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε.

Ἀθηναίοις, ἐψηφίσαλο ἐπίπμιον εἶναι καὶ πρόξενον Ἀθηναίοις. λέγει δὲ Δίδυς ἐρχῆς, διεφθαρμένος ἀπεδήμησεν, ὅτε ἑαυτῶν, εἰπὼν, ἐστὲ κύριοι, ὅτε ἐμοῦ. ἐπέστελλε δὲ Φιλίππῳ, καὶ τὸν υἱὸν ἔπεμπε πρὸς αὐτόν. ἱππότροφός δὲ καὶ ἠγωνίζετο Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐνίκα. ἔγραψε δὲ καὶ ψήφισμα, τῷ Φιλίππῳ τὸς Ἕλληνας ὑπακοῦσαι. ἐν Χαιρωνείᾳ δὲ αἰχμάλωτος γενόμενος, ἀφείθη, καὶ πρεσβευτὴς ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων ἀπεσάλη, ὃς ἀνῆκε Φιλίππῳ. δὶς δὲ παρανόμων ἑάλω. ἐπολιτεύσαλο δὲ καὶ ἐπ' Ἀλεξάνδρου.

Δημάδης, Λακιάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ. τοῦτον εἰσεποίησεν ὁ κωμῳδοποιὸς Δημάδης, ὁ καὶ δημαγωγὸς, ὑπὸ αὐλητοῦ τεχθέντα. πατὴρ δὲ καὶ αὐτὸς Δημάδου τοῦ ῥήτορος γέγονε, καὶ ἀπάλετο ριφεὶς εἰς τὴν Ἀμφιπόλεως λίμνην ὑπὸ Ἀντιπάτρου, τοῦ Κασάνδρου πατρὸς, καὶ Ἀλεξάνδρου δόχου.

Δημάρατος, Παυσανίου ἀδελφὸς, ὑπὸ Κλεομένους τοῦ Εὐρυσθένους ἀπογόνου, ὃς Ἱππίαν καθεῖλε συμβασιλεύων, [1] ἐκβέβληλαι ἀς νόθος· διὸ τεχθεὶς αὐτῷ, καὶ ἀγγελθεὶς Ἀρίστωνι τῷ πατρὶ, λογισάμενος ὁ πατὴρ τὸν ἀπὸ γάμου χρόνον ἐλάττονα δέκα μηνῶν ὄντα, οὐκ ἐμὸς παῖς ἔτος ἐστὶν, ἔφη. ὀκτωσὼν δὲ, εἰς Πέρσας ἀνῆλθε, καὶ τελευτήσαντος Δαρείου, συμπροάξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Ξέρξῃ, ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύειν αὐτὸν ἔπεισεν.

Δημαρχία. ὅτε ὁ δῆμος ἀρχή. καὶ ὄνομα ἀξιώματος.

Δήμαρχος. ἑκάστου δήμου τῶν ἐν Ἀθήναις κατάρχων, δήμαρχος ἐλέγετο. [2] ὅτοι δὲ τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν τριττύων ἑκάστῳ δήμῳ χωρίων. ἔτι δὲ καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρ' αὐτοῖς ἦν. ἀλλὰ καὶ συνῆγον τοὺς δήμους, ὁπότε δέησις, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐδίδοσαν, καὶ ἐνεχείριζον δὲ ὅτοι.

Δήμαρχοι. ὁ δῆμος εἰς τὴν τριττὺν ἐπανελθὼν δυσκοσμίαν, δημάρχους εἵλετο Σικίννιον καὶ Βροῦτον, οἳ τοῖς ὑπάτοις εἰς τὸ αὐτὸ τῆς δυνάμεως καθιζάμενοι, ὁμοιωτά τε ταύτῃ καρπούμενοι τὴν ἐξουσίαν, ἐδημαγώγουν τὸ πλῆθος τοῖς καθ' ἡδονὴν πολιτεύμασιν. † Ὄνομα δὲ πολιτείας οἱ δήμαρχοι τοῦτο τοῖς Ἀθηναίοις, οἱ πρώην Ναύκραροι καλούμενοι· οἷς ἐξῆν ἐνεχυράζειν. καὶ Φερεκράτης·

Ὑπέλυσε [4] δήμαρχός τις ἐλθὼν εἰς χρεών.

οἱ τῶν δήμων ἄρχοντες. ὅτοι δὲ διεκόσμουν τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων.

Δημαίνετος. ὄνομα κύριον.

Δημελέτητος. ἐλεεινός.

Δημεύσας. δημοσιεύσας.

1 Καὶ πρεσβευτὴς ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων ἀπ.] Hujus rei ipse Demades meminit in ante laudata oratione ὑπὲρ δωδεκαετίας, pag. 179.

2 Ἐκβέβληται ὡς νόθος] Historia est apud Herodotum lib. VI. pag. 222. 223.

3 Ὅτοι δὲ τὰς ἀπογραφὰς ἐπ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Scholiastam Aristoph. ad *Nubes* pag. 125. apud quem eadem leguntur.

4 Ὑπέλυσε δήμαρχός τις ἐλθ.] Fragmentum hoc ἀνερμήνευτον reliqui, quoniam sensus ejus est omnino mutilus & imperfectus.

thenienſibus ignominia notatum, decreto ſuo in integrum reſtituit, & publicum Athenienſium hoſpitem effecit. Cum autem magiſtratus a ſe geſti rationes redderet, ob metum urbe ceſſit, *Nec ipſi veſtrum*, [*Athenienſes*,] inquiens, *nec mei eſtis domini*. Scripſit ad Philippum, filiumque ad eum miſit. Idem etiam equos aluit, & in ludis Olympiacis certans vicit. Decretum quoque ſcripſit, ut Græci Philippo parerent. Idem in pugna Chæronenſi captus eſt. Dimiſſus vero legationem captivorum gratia obiit, quos Philippus dimiſit. Bis decretorū contra leges factorum reus peractus eſt. Rem publicam etiam ſub Alexandro geſſit.

Δημάδης. Demades, Laciades, Athenienſis, orator: quem ſuperior Demades, qui & Demagogus fuit, ex tibicina natum adoptavit. Fuit & ipſe pater Demeæ oratoris. Periit in lacu Amphipolitano, in quem ab Antipatro Caſſandri patre & [Alexandri] ſucceſſore conjectus fuit.

Δημάρατος. Demaratus, a Patrocle oriundus, arte & dolo Cleomenis (qui ab Euryſtheo genus ducebat, & Hippiam regni ſocium poteſtate regia privavit) ut ſpurius patria ejectus fuit. Pater enim ejus Ariſto, cum eum natum eſſe audiviſſet, negavit hunc eſſe filium ſuum, quod ſubducta ratione temporis deprehendiſſet, nondum x. menſes a nuptiis effluxiſſe. Ejectus igitur, ad Perſas ſe contulit, & Xerxi, quem defuncto Dario in obtinendo regno adjuverat, perſuaſit, ut Græciæ bellum inferret.

Δημαρχία. Imperium, quod eſt penes populum. Item, nomen dignitatis. Tribunatus.

Δήμαρχος. Cujuſque populi Attici princeps vocabatur δήμαρχος. Hi agros & loca ad ſingulos populos pertinentia deſcribebant, tabulas lexiarchicas cuſtodiebant, populoſque, cum res poſtularet, convocabant, & in ſuffragia mittebant. Iidem etiam pignora capiebant.

Δήμαρχοι. Tribuni plebis. Populus [Romanus] ſeditionibus & diſſidiis inteſtinis compoſitis Tribunos plebis creavit Sicinnium & Brutum, qui poteſtate Conſulibus æquati, & annum magiſtratum gerentes, certis artibus plebem arbitratu ſuo gubernabant. † Δήμαρχοι, nomen magiſtratus apud Athenienſes, antea *Naucrari* vocati: quibus pignora capere licebat. Et Pherecrates: * * * * Sic autem appellabantur, qui ſingulis populis [Atticis] præfecti erant. Hi feſtum Panathenæorum curabant.

Δημαίνετος. Demænetus. Nomen proprium.

Δημελέτητος. Miſerandus.

Δημεύσας. Qui publicavit.

Δημηγορ. ἐπὶ τῷ δήμῳ λαλῶν.

Δημήτηρ. ἡ γῆ. οἱονεὶ Γημήτηρ τις οὖσα. Ἐπεὶ δὲ ἕδρα πάσης πόλεως ἡ γῆ ἐστιν, ὡς βαστάζουσα τὰς πόλεις, πλάττεται πυργοφόρος. καὶ αὖθις· Ὤκουν δὲ γῆν εὐδαίμονα μάλιστα, καὶ καρπὸν ἐνεγκεῖν οὖσαν ἀγαθὴν, οἴνου τε ἡδὺν καὶ πολὺν ἔχουσαν.

Δήμητρα. ὄνομα Θεᾶς.

Δημήτρειος καρπός. ὁ τῆς Δήμητρος. ὅτι Ἀπολλώνιον βραχέως, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος (ὅπου καὶ τὴν Θεσμοθέτιδα ἀναγνωστέον) καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος· ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Διονύσιον, καὶ Δημήτριον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὁμώνυμα τοῖς ἀνθρωνυμικοῖς. τὸ δὲ Ποσειδάνειον δῆλον ὅτι Δωρικέως.

Δημήτριος, [2] Φανοστράτου, Φαληρεύς· Φάληρον δὲ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς· ὃς τὸ πρῶτον Φανὸς ἐκαλεῖτο· φιλόσοφος Περιπατητικός. γέγραφε φιλόσοφά τε, καὶ ἱστορικὰ, [3] καὶ ῥητορικὰ, καὶ πολιτικὰ, καὶ περὶ ποιητῶν. ἠκροάσατο δὲ Θεοφράστου, καὶ δημαγωγὸς Ἀθήνησι γέγονε. συνέγραψε δὲ συχνὰ βιβλία. ἔτι δὲ λέγουσιν αὐτὸν εὐπρεπῆ, ὡς καὶ Χαριβολὴν λαβεῖν, ὅτι γέγονεν ἐφήβου [4] νέος ἄν, καὶ [5] προσαγορευθῆναι ὑπό τινων αὐτὸν Λαμπετὼ καὶ Χαριτοβλέφαρον. εἰς μέγα δὲ ἀρθεὶς δόξης καὶ ὑπερηφανείας, ὑπὸ τοῦ φθόνου καθεστατιγήθη, καὶ ἐξελαθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων, εἰς Αἴγυπτον ἦλθεν, καὶ παρὰ τῷ Σωτῆρι Πτολεμαίῳ διατρίβων, δηχθεὶς ὑπὸ ἀσπίδος ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Βυσιρίτῃ νομῷ, πλησίον Διοσπόλεως τῆς ἐν τοῖς ἕλεσι. † [6] Ὅτι τοῦ παιδὸς ἤδη γεγονότος Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, αἱ τῆς βασιλείας ἐλπίδες ἐς τοῦτο τοῦτο προὐκοπτον ἅμα τοῦτο μὲν καὶ τοῦτο δὲ [7] ὄχλων εὔνοιαν. ἦν δὲ τὸ κάλλος καὶ μεγέθει διαφορος· ἔτι δὲ καὶ κεκοσμημένος ὅπλοις βασιλικοῖς εἶχε πολλὴν προσοχὴν καὶ καλάπληξιν, δι' ἃς εἰς ἐλπίδας ἀρὰς ἦγε τοὺς πολλούς. προὔκειτο δὲ τούτοις παράστημά τι ἦν περὶ αὐτὸν, ἁρμόζουσα νέῳ βασιλεῖ, δι' ἃς εἰς θαρσύμιαν ἐξεκαλεῖτο πάντας, ὥστε καὶ τοὺς ἐντὸς τάξεως σωφρονεῖν ἐπὶ τοῦ ἀκροάσεως, συναγωνιῶντας τῇ νεότητι, καὶ τῇ μελλούσῃ γίνεσθαι κρίσει περὶ τῆς διαδόξεως.

Δημήτριος, [8] ὁ ἐπίκλην Ἰξίων, γραμματικὸς, Ἀτραμυττηνὸς, γεγονὼς ἐπὶ τοῦ Αὐγούστου τοῦ Καίσαρος χρόνους· ὃς διέτριψεν ἐν Περγάμῳ. ἐπεκλήθη δὲ τοῦτο, ὡς μέν τινες, διότι λεπίδας χρυσᾶς κλέπτων

Δημηγορ. Qui ad populum verba facit.

Δημήτηρ. Ceres. Tellus. Quasi dicas Γημήτηρ. *Quoniam autem terra omnes urbes sustinet & gestat, fingitur turrifera.* Et iterum: *Incolebant autem terram beatam, frugumque feracissimam, & vini suavissimi copia abundantem.*

Δήμητρα. Cererem. Nomen Deæ.

Δημήτρειος καρπός. Fructus Cerealis. Fruges. † Ἀπολλώνιον, templum Apollinis, penultimam brevem habet; (& sic apud Thucydidem scribendum est) & Ποσειδώνιον, templum Neptuni, & Ἀθήναιον, templum Minervæ, & Διονύσιον, Bacchi, & Δημήτριον, Cereris. Omnia enim hujusmodi vocabula eodem modo efferuntur, quo nomina virorum ejusdem originis. Ποσειδάνειον vero Dorice dici [pro Ποσειδώνιον] manifestum est.

Δημήτριος. Demetrius, Phanostrati filius, Phalereus, (Phalerum autem est portus Atticæ) ante Phanus appellatus, philosophus Peripateticus: qui Philosophica, Historica, Rhetorica, Politica, itemque de Poetis scripsit. Theophrastum quoque audivit, & orator popularis Athenis fuit, pluresque libros scripsit. Idem adeo formosus fuit, ut male audiret, quasi in adolescentia impudicus fuisset, & a quibusdam Lampeto & Charitoblepharus vocatus fuisset. Ad magnam postea gloriam & potentiam evectum invidi artibus & dolis suis subruerunt. Athenis igitur pulsus in Ægyptum venit, & apud Ptolemæum Soterem degens, morsu aspidis periit, & in præfectura Busiritide prope Diospolin in paludibus sitam sepultus est. † Cum pater Demetrii Poliorcetæ jam consenuisset, spes regni, quod successionis jure ad eum pertinebat, benevolentiam populi ei conciliavit. Hic egregia forma & statura præditus erat, &, cum insuper armis regiis ornatus esset, majestatem quandam imperatoriam præ se ferebat, quæ intuentes percellebat, & simul in spem præclaram erigebat. Adhæc clementia, rege juvene digna, in eo elucebat, quæ in omnium animis alacritatem quandam & fiduciam excitabat, adeo ut magno studio concurrerent ad eum audiendum, solliciti de ipsius adolescentia & futuri conflictus eventu.

Δημήτριος. Demetrius, cognomento *Ixion*, Grammaticus, Atramyttenus, qui Augusti Imperatoris tempore Pergami vixit, & secundam quosdam *Ixion* ideo vocatus est, quod deprehensus esset in furto, quo aureas bra-

1 Ἐπὶ δὲ ἕδρα πάσης πόλεως ἡ γῆ ἐς. —— πυργοφόρος] Eadem leguntur etiam apud Codinum *de Origin. CPol.* pag. 14.

2 Δημήτριος, Φανοστρ.] De hoc Demetrio plura lege apud Laertium.

3 Καὶ ῥητορικὰ] Hæc ex 2 MSS. Parisi. revocavi. Desunt enim in prioribus Editt.

4 Νέος ἄν] MSS. Parisi. habent Νέων. Sed legendum est Κλέων, auctoritate Laertii, qui lib. v. Segm. LXXVI. testatur, Demetrium nostrum a Cleone in deliciis habitum fuisse.

5 Προσαγορευθῆναι ὑπό τινων αὐτὸν Λαμπ.] Idem tradit Laertius loco laudato; itemque Athenæus lib. XIII. pag. 593.

6 Ὅτι δὲ παιδὸς ἤδη γεγονότος Δημητ.] Hæc, & omnia quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Diodori Siculi lib. XIX. pag. 721.

7 Ὄχλων] Sic ex Diodoro Siculo rescripsi, cum antea male legeretur ὅπλων; quam vocem miror Wolfium & Portum de medio suspectam non habuisse.

8 Δημήτριος, ὁ ἐπίκλην Ἰξ.] Laertius lib. v. Segm. LXXXIV. varios Demetrios recensens, etiam Ixionis hujus meminit his verbis: Δημήτριος, Ἀδραμυττηνὸς, γραμματικὸς, ἐπικληθὴς Ἰξίων, διὰ τὸ ἁλῶναί τι δοκεῖν περὶ τὴν Ἥραν. Vide ibi Menagium. Hesychius Milesius: Δημήτριός τις ἔπεσε Ἰξίων ἐπικληθὴς, διότι λεπίδας χρυσᾶς κλέπτων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ Ἥρας ἀγάλματος ἐφωράθη. Ixionem hunc in notis Ἀθηναίου Λέξεσι citat Enarrator Comici ad *Aves* pag. 614. & Athenæus lib. IX. cap. XI. ἐν τῷ περὶ τὴν Ἀλεξανδρέων διάλεκτον: & lib. III. cap. I. ἐν περὶ τῆς ἐπιμελουμένων. Præterea, absque nomine operis idem laudatur a Scholiasta Aristophanis ad *Ranas* pag. 227. & ab Eustathio ad Il. E. pag. 518. 18.

τῆ δὲ Ἀλεξανδρεία τῆς Ἥρας ἀγάλμα|ⓒ ἐφωράθη. ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἀπεσώλησεν Εὐριπίδειον Φιλότιμον τὸ δρᾶμα ἔχον τὸν Ἰξίονα. ἕτεροι δὲ, ὅτι τῷ διδασκάλῳ Ἀριστάρχῳ ἀντήρισεν, ὥσωρ ὁ Ἰξίων βύεργετήσασιν αὐτὸν τοῖς Θεοῖς ἀχαριστεῖν ἐπεχείρησεν. ἔγραψε δὲ περὶ τῶν εἰς μι ληγόντων ῥημάτων· καὶ ἄλλα περὶ ἀνωνυμιῶν. εἰς Ὅμηρον ἐξήγησιν. εἰς Ἡσίοδον ὁμοίως.

Δημήτριος, ὁ Ἀντιγόνου, καὶ Πτολεμαῖος, ὁμολόγησαν φιλίαν σφίσιν ἔνσπονδον εἶναι ἐπ' ἐλευθερώσει τῆς πάσης Ἑλλάδος, καὶ ἐπὶ τῷ τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν· καὶ ἅμιλλα ἦν αὐτοῖς, πότερος μᾶλλον τὰ δόξαντα ἔργῳ ἐμπεδώσει. καὶ ὁ Μακεδονικὸς ἄρχων ἀφὶ σχολαιότητος ἀφικνεῖτο, καὶ τιμῶ τε εἰς Μουνυχίαν ὢσαν φρουρὰν ἐνέβαλλε, καὶ Διονύσιον, τὸν ὑπερταγμένον αὐτῇ, κτείνας, καὶ Δημήτριον τὸν Φαληρέα μεθίστησιν, ὃς δὴ τὰ Ἀθήνησιν ἦγεν εἰς ὀλιγαρχίαν, καὶ αὐτονομεῖσθαι, καθάπερ πάτριον, Ἀθηναίοις τε καὶ Μεγαρεῦσιν ἔδωκε, φυλάττειν τε ὅσα ἦν σφίσιν ἐν τῆς εἰς τὸ ἀρχαῖον πολιτείας νόμιμα. ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ἅτε ἀφαφερόνηος τρόπου φαύτης καὶ φιλανθρωπίαν ἔργοις δηλώσας, ἐπῆρε τοὺς Ἕλληνας τῇ τῶ ἐλευθεροῦσθαι ἐλπίδι ἐνδιδόναι σφᾶς ἔτι μᾶλλον· ἐπεὶ καὶ τὰ ἐφολκὰ τῶ λόγων, καὶ ὧν ἔπραττε, θαρσεῖν ἐποίει, πιστεύοντας, ὡς ἐπὶ σαφεῖ τῶ Ἑλλήνων ἐλευθερώσει, καὶ οὐκ ἀρχῆς ὀπιθυμία, τὰ φρονήματα γίγνοιτο. αὐτονόμους τε δὴ τὰς πλείστας τῶ Ἑλλησίδων πόλεων ἀφῆκε, καὶ τὰς Ἰσθμιάδας σπονδὰς ἐπήγγελε, κελεύων οἷα ἐπ' ἐλευθερώσει θαλλοφορεῖσθαι θεωρεῖν εἰς τὰ Ἴσθμια. ἄρας δὲ ἐνθένδε, ἀπέπλευσεν ἐπ' Αἴγυπτον, Λεωνίδην ἐπὶ τῇ Ἑλληνικῇ ἀρχῇ ὑπολιπὼν· καὶ Λιβύης πάσης ἐκράτησεν, Ὀφέλλα τῶ Κυρηναίου δυναστεύσαντος Ἀγαθοκλέους τοῦ Σικελίαν ἀναιρεθέντος δόλῳ. διέμεινε δὲ ἄρα οὐκ ἐπὶ πολὺ Πτολεμαίῳ καὶ Δημητρίῳ ἡ ὁμολογία τῆς ξυμβάσεως πέρι.

Δήμιον. δημόσιον.

Δημιόπρατα.[2] ἃ ὁ δῆμος πιπράσκει. τὰ δημοσίᾳ πιπρασκόμενα. Ἀριστοφάνης·

Ἐπίπαστα λείξας δημιόπρατ' ὁ βάσκανος.

Δήμιος. ὁ κολάζων τοὺς παρανόμους.

Δημιουργεῖ. τὰ μὴ ὄντα ποιεῖ.

Δημιουργός. χειροτέχνης. ὁ τὰ μὴ ὄντα ποιῶν. ὁ τὰ δημόσια ἐργαζόμενος. Ἄδης δημιουργὸς ἄρτι. † Καὶ[4] μηκέτι δέχεσθαι τοὺς κατ' ἔτος ἐκπεμπομένους Κορινθίων Ἐπιδημιουργοὺς κελεύοντες. † Ἑαυτόν τε

ctcas ſimulacri Junonis Alexandrinæ ſurripere conabatur. Ut vero alii dicunt, quod Euripidio Philotimo Ixionem fabulam abſtuliſſet: aut, ut alii, quod cum Ariſtarcho magiſtro contendiſſet; quemadmodum Ixion adverſus Deos, qui beneficiis ipſum affecerant, ſe ingratum præbere non dubitarit. Scripſit de Verbis in μι. De Pronominibus. Commentarium in Homerum & Heſiodum.

Δημήτριος. Demetrius, Antigoni filius, & Ptolemæus amicitiam & fœdus inter ſe pepigerunt, quo cautum erat, ut Græciam totam in libertatem aſſererent, & alter alteri in bello opem ferret. Itaque cum certamen inter eos eſſet, uter majore ſtudio exequeretur ea, quæ inter ipſos convenerant; Rex Macedoniæ ſine cunctatione in Atticam profectus, præſidium Munychia ejecit, Dionyſio, qui ei præfectus erat, interfecto; & Demetrium Phalereum, qui ſummam rerum Athenis a populo ad pauciores transferre ſtudebat, urbe expulit, patriamque Athenienſibus & Megarenſibus libertatem reſtituit, iiſque permiſit, ut legibus ſuis & priſcis majorum inſtitutis uterentur. Ptolemæus vero, cum inſignem clementiam & humanitatem re ipſa demonſtraſſet, in majorem etiam libertatis ſpem Græcos erexit. Verbis enim blandis & factis popularibus efficiebat, ut Græci optimam de rebus ſuis ſpem conciperent, perſuaſi, palam eum omnia, quæ ageret, Græciæ liberandæ cauſa, at nulla imperii cupiditate impulſum facere. Quare pleraſque urbes Græciæ libertate donavit, fœduſque Iſthmiacum promulgavit, & Græcos ob libertatem recuperatam ramos olivæ manibus tenentes Iſthmia ſpectare juſſit. Inde in Ægyptum navigavit, poſtquam Leonidem Græciæ præfeciſſet: totaque Libya potitus eſt, Ophella Cyrenæo Dynaſta per inſidias ab Agathocle in Sicilia interfecto. Cæterum, Demetrius & Ptolemæus non diu ſteterunt conditionibus fœderis, quod inter ſe pepigerant.

Δήμιον. Publicum.

Δημιόπρατα. Quæ populus vendit. Quæ publice venduntur. Ariſtophanes: *Adſperſa placentis condimenta, publice ante vendita, peſſimus ille lingens.*

Δήμιος. Publicus miniſter, qui maleficos punit. Carnifex.

Δημιουργεῖ. Qui facit ea, quæ non ſunt. Qui creat.

Δημιουργός. Opifex. Creator. Qui facit ea, quæ non ſunt. [Proprie,] qui publica opera fabricat. [Sophocles:] *Orcus crudelis opifex.* † *Præcipientes, ne amplius reciperent Corinthiorum Epidemiurgos, qui quotan-*

Περὶ Ἀγαθοκλέους κατὰ Σικελίαν ἀναιρ.] Imo in Africa cæſus ... Ophellæ contigit, ut teſtatur Diodorus Siculus lib. xx. pag. 779. quem vide.

2 Δημιόπρατα. ἃ ὁ δῆμος πιπρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 294 (197. Edit. Baſ. *P.*)

3 Ἄδης δημιουργὸς ἄρτι.] Sic habent MSS. Pariſ. itemque Sophocles *Ajace* pag. 59. unde verba hæc a Suida deprompta ſunt. In prioribus vero Editt. totus hic locus corrupte ſic legitur: Δημιώδη ἐργαζόμενος εἶδη. δημιουργὸς ἄγαν.

4 Καὶ μηκέτι δέχεσθαι——κελεύοντες] Fragmentum hoc legitur apud Thucydidem lib. I. cap. LVI. ut Portus etiam monuit.

παρέχον

παρέχων ὑπόδειγμα, ὅσαφ οἱ πλαστικώτεροι τῶ δημιουργῶν, τὸν χαλκὸν ἄμορφον προσλαβόντες καὶ ἀειδέστερον, εἰς μορφὴν ἐπλείνσι καὶ καταχηματίζουσι.

Δημιουργοί.[1] οἱ κεραμεῖς. οἱ σκυτοποιοί. Δημιουργὸς ἐκάλουν καὶ τὰς νῦν λεγομένας ὑποσυμφίδας· τοιαύτη [2]τὴν παρεστῶσαν τῇ νύμφῃ γυναῖκα. ὅθεν ὅτι καὶ Μενάνδρῳ Δημιουργός. κοινῶς δὲ ἔλεγον δημιουργὸς, τὸν τὰ δημόσια ἐργαζομένους. ποτὲ δὲ καὶ τοὺς ἀρχιτέκτονας. [3]Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. καὶ δημιουργικῶς, ἀντὶ τοῦ, τεκτονικῶς. Δημιουργοὶ γὰρ, [4]οἱ τέκτονες.

Δημιβόρος. ὁ τὰ δημόσια ἐσθίων.

Δημογερόντες. οἱ τῷ δήμῳ ἐνιμόσαντες.

Δημοδόκος. ἀοιδός. ζήτει ἐν τῷ Ἀοιδός.

Δημόθοινα, καὶ δημοθοινία. ἡ τοῦ δήμου θυσία. ἢ θυσία.

Δημοκήδης, Καλλιφῶντος, ἰατροῦ ἐν Κνίδῳ γενομένου Ἀσκληπιοῦ, Κροτωνιάτης, ἰατρός· ὃς ἐν Αἰγίνῃ ἰάτρευσέ τε, καὶ ἔγημε, καὶ Πολυκράτει τὸν Σάμου τύραννον ἰάτρευσεν ἐπὶ χρυσίου ταλάντοις δύο· καὶ ὑπὸ Δαρείου τοῦ Πέρσου μεσεπέμφθη, καὶ συνεγένετο αὐτῷ χρόνον ἱκανόν. ἔγραψεν ἰατρικὸν βιβλίον. † Ὅπ[5] Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς, ἐν ἄγρᾳ θηρῶν, ἀποβρώσκων ἀπὸ ἵππου, ἐτράφη τὸν πόδα κάκιον ἰσχυροτέρως. ὁ γὰρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησεν ἐκ τῆς ἄρθρου. νομίζων δὲ καὶ σοφώτερον σφᾶς ἑαυτὸν ἔχειν τοὺς δοκοῦντας Αἰγυπτίων εἶναι ἀρίστους τῷ ἰατρικῷ, τούτοισιν ἐχρῆτο. οἱ δὲ στρεβλοῦντες καὶ βιάμενοι τὸν πόδα, κακὸν μεῖζον εἰργάζοντο. ἐφ' ἑπτὰ μὲν δὴ ἡμέρας καὶ ἑπτὰ νύκτας ὑπὸ τοῦ παρεόντος κακοῦ ὁ Δαρεῖος ἀγρυπνίην συνείχετο. τῇ δ' ὀγδόῃ ἡμέρῃ ἔχοντι οἱ Φλαύρως, προσκύσας τις πρότερον ἐν ἐν Σάρδισι τῶν Κροτωνιήτεω Δημοκήδεα τῷ τέχνῃ, ἀγγέλλει τῷ Δαρείῳ. ὁ δὲ ἄγχι μιν τῷ ταχίστῳ παρ' ἑωυτὸν ἐκέλευε. τὸν δὲ ὡς ἐξεῦρον ἐν τοῖσιν Ὀρσίτεω ἀνδραποδοισιν ὄντα δὴ ἀπημελημένον, παρῆγον εἰς μέσον, πέδας τε ἔλκοντα καὶ ῥάκεσιν ἐσθημένον. σταθέντα δὲ ἐς μέσον ἠρώτα ὁ Δαρεῖος, τῷ τέχνῃ εἰ ἐπίσταιτο. ὁ δὲ οὐκ ἀπεδέκετο, ὀρρωδέων μὴ ἑωυτὸν ἐκφῶσας τοσοῦδε πάντα τῆς Ἑλλάδος ἢ ἀπεστερημένον. καταφάνη τε τῷ Δαρείῳ τεχνάζων ὑποκάμνων· καὶ τὰς ἀγαγόντας αὐτὸν ἐκέλευσε μάστιγάς τε καὶ κέντρα προσφέρειν ἐς τὸ μέσον. [6]ὁ δὲ ἐν ἑωυτῷ δὴ ὢν ἐκφαίνῃ, φὰς, ἀτρεκέως μὲν οὐκ ἐπίστασθαι, ὁμιλήσας δὲ ἰητρῷ Φλαύρως ἔχειν τῇ τέχνῃ. μιν δὲ, ὡς ἐπέτρεψεν, Ἑλλάνιο-

nis ad ipſos mitti ſolebant. † *Se ipſum præbens exemplar, quemadmodum peritiores ſtatuarii, qui æs rude & informe fingunt & formant.*

Δημιουργοί. Figuli. Vaſorum fabri. Δημιουργὸς etiam vocabant fœminas eas, quæ nunc ὑποσυμφίδες appellantur; id eſt, mulieres, quæ ſponſæ adſtant. Unde & Menander ſcripſit fabulam, Δημιουργός vocatam. Communiter autem δημιουργὸς vocabant eos, qui publica opera faciebant. Interdum architectos: ut Ariſtophanes in *Pace*. Et δημιουργικῶς, more periti artificis, vel architecti. Δημιουργοὶ enim dicuntur artifices & fabri.

Δημοβόρος. Qui bona populi conſumit. Qui bona populi devorat.

Δημογερόντες. Qui in populo ſunt [ſeniores, ac propter ætatem] honoratiores.

Δημοδόκος. Domodocus, cantor. Quære in voce Ἀοιδός.

Δημόθοινα, & δημοθοινία. Epulum publicum. Sacrificium publicum.

Δημοκήδης. Democedes, filius Calliphontis (qui Cnidi Æſculapii ſacerdos fuit) medicus, Crotoniates, Æginæ artem medicam exercuit, & uxorem duxit: idemque Polycratem Sami tyrannum pacta mercede duorum talentorum curavit; & a Dario Perſa accerſitus diu cum illo fuit. Scripſit librum medicum. † Darius Rex, in venatu ex equo deſiliens, graviter diſtorſit pedem, ut talus e junctures emoveretur. Exiſtimans igitur, ſe medicos Ægyptios præſtantiſſimos ſecum habere, eos adhibuit. At illi pedem torquentes & violentius tractantes, malum exaſperarunt: adeo ut ſeptem noctes totidemque dies præ cruciatu inſomnes exigeret. Octavo die eidem male habenti quidam ſignificat ea, quæ Sardibus ante de arte & peritia Democeditis Crotoniatæ audiviſſet. Darius igitur hominem quamprimum ad ſe adduci juſſit. Quem cum neſcio ubi inter Orœtæ mancipia neglectum reperiſſent, in medium produxerunt, vinctum compedibus & laceris veſtibus indutum. Eum adſtantem Darius rogat, an artem medicam noſſet? Negat ille, veritus, ne ſi ſe prodidiſſet, reditu in Græciam omnino privaretur. Verum cum Darius animadverſa ejus diſſimulatione juſſiſſet eos, qui ipſum adduxerant, flagra & ſtimulos in medium proferre; tunc ſe quidem accurate artem illam non ſcire, ſed cum medico verſatum, exiguam ejus notitiam ſe habere dixit. Poſtea facta ei poteſtate curandi, Græcis medicamentis utens, & remedia maximam leniendi vim habentia adhibens, & ſomnum Regi conciliavit, & ſanitatem brevi

1 Δημιουργοί. οἱ κερ.——ἀντὶ τοῦ πικτονικῶς] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 237. (226. Ed. Baſ. *P.*)

2 Τὴν παρεστῶσαν τῇ νύμφῃ γυν.] Lege, τὰς παρεστώσας τῇ νύμφῃ γυναῖκας, ut habet Enarrator Comici loco laudato.

3 Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ] Pag. 651. (448. Ed. Baſ. *P.*)

4 Οἱ τέκτονες] In prioribus Editt. poſt vocem τέκτονες hæc adduntur: Οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμμιμουμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐποίουν. ὁ δὲ Δαίδαλος ἀνεπέπαυτο αὐτοὺς, καὶ τοὺς πόδας διέκρουσε. καὶ Ὅμηρός φησιν· Ὅς ῥα τοῖς ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν. Sed verba iſta hic inducenda putavi, tum quoniam in uno MS. Pariſ. deſunt, & in altero margini adſcripta ſunt; tum quia eadem ὡσπλεξεὶ leguntur ſupra v. Δαιδάλεα ποιήματα, & proinde eorum repetitio hic eſt ſupervacanea.

5 Ὅπ Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς ἐν ἄγρᾳ θηρῶν ἀπόβρ.] Hæc, & omnia quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, leguntur apud Herodotum lib. III. pag. 132. 133. ut Portus etiam monuit.

6 Ὁ δὲ ἐν ἑωυτῷ δὴ ὤν] Herodotus habet, ὁ δὲ σπουδῇ δὴ ὤν, ἐκφ. quæ lectio præferenda eſt.

κοῖσι· ῥήμασι χρεώμενος, καὶ φάρμακα τὰ ἰσχυρὰ προσάγων, ὕπνον τε μελαγχάνειν ἐποίεε, καὶ ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ ὑγιέα μιν ἔνθα ἀπέδειξεν, ὠδαμᾶ ἔτι ἐλπίζοντα ἔσεσθαι. ὅτε φησὶν Ἡρόδοτος ὁ λογοποιός. † Ὅτι καὶ Ἄτοσσα, ἡ Κύρου μὲν θυγάτηρ, Δαρείου δὲ γυνὴ, ἐπὶ τῷ μαστῷ ἔσχε φῦμα. μετὰ δὲ ἐκραγὲν ἐτέμετο προσθεν. ὅσον μὲν δὴ χρόνον ἰδίη ἔλασσον, ἡ δὲ κρύπτουσα καὶ αἰσχυνομένη ἔφερεν οὐδενί. ἐπεί τε δὴ ἐν κακῷ ἰδίῳ, μετεπέμψατο τὸν Δημοκήδεα, καὶ οἱ ἐπέδειξεν. ὁ δὲ φὰς ὑγιέα ποιήσειν, ἐξορκοῖ μιν, ἢν μιν οἱ ἀντιτυργήσῃ ἐκείνῳ τοῦτο, ὃ ἂν αὐτὴς δεηθῇ. δέεσθαι δὲ οὐδενὸς τὰ ὅσα ἐς αἰσχύνην φέρει. καὶ ἠτήσατο τοῦ εἰς Ἑλλάδα ἄφιξιν.

tempore reſtituit, non amplius ſperanti, ſe pedibus integris uſurum eſſe. Hæc narrat Herodotus hiſtoricus. † Atoſſa, Cyri filia, Darii uxor, tuber in mamma habuit: quod, cum erupiſſet, latius ſerpebat. Et quamdiu quidem id minus erat, rem pudore diſſimulavit, nec ulli indicavit. Cum vero malum creſceret, Democedem accerſivit, eique tuber oſtendit: qui ſe illam ſanaturum pollicitus, obteſtatur, ut ſibi viciſſim gratificetur in eo, quod petere velit. Nihil autem ſe petiturum eſſe, quod turpe ſit. Petiit igitur reditum in Græciam.

Δημοκλείδας.[2] ξένους, καὶ μοιχούς. τοιοῦτος ὁ Δημοκλῆς.

Δημοκλείδας. Democlidas. Id eſt, peregrinos & adulteros. Talis enim erat Democles.

Δημοκοπεῖν. καὶ ἑλληνοκοπεῖν.[3] Πολύβιος· Ὁ δὲ Περσεὺς τοῖς πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν ἀνανεωσάμενος, ἑλληνοκοπεῖν ἐπεβάλλετο. λέγεται καὶ δημοκοπία, ἡ δοξοκοπία. Ὑπάτους αἱρεῖσθαι, ὅτι δόξης πολεμικῆς, Λεύκιον· ὅτι δὲ δημοκοπίας, Τερέντιον.

Δημοκοπεῖν. Populi gratiam captare. Et ἑλληνοκοπεῖν, Græcorum benevolentiam aucupari. Polybius: *Perſeus vero renovata cum populo Romano amicitia, Græcos ſibi conciliare omnibus modis cœpit.* Dicitur etiam δημοκοπία, inanis gloriæ ſtudium. *Conſules eligunt, Lucium, bellicæ fortitudinis laude celebrem; & Terentium, qui apud populum gratioſus erat.*

Δημόκομπος. ὁ γαμύλος.

Δημόκομπος. Garrulus. Loquax.

Δημοκρατία. ὅτι[4] Πολύβιός φησιν, ὡς δημοκρατία ἐπανελομένη τοὺς ἐπιβουλεύοντας, οὐκέτι μισθοφόροις πιστεύει τὴν ἑαυτῆς ἐλευθερίαν.

Δημοκρατία. Democratia. Reſpublica. Polybius ait, *Rempubl. inſidiatoribus ſublatis, non amplius mercenariis militibus libertatem ſuam ſervare.*

Δημόκριτος, Ἡγησιστράτου (οἱ δὲ Ἀθηνοκρίτου, ἢ Δαμασίππου) γενόμενος ὅτε καὶ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος, κατ' ἔτος ὀγδοηκοστὸν Ὀλυμπιάδα, (οἱ δὲ κατ' ἄλλους) Ἀβδηρίτης, ἐκ Θράκης, φιλόσοφος, μαθητὴς καλά τινας Ἀναξαγόρου καὶ Λευκίππου· ὡς δέ τινες, καὶ Μάγων, καὶ Χαλδαίων Περσῶν. ἦλθε γοῦν καὶ εἰς Πέρσας καὶ Ἰνδοὺς καὶ Αἰγυπτίους, καὶ τὰ παρ' ἑκάστοις ἐπαιδεύθη σοφά. εἶτα ἐπανῆλθε, καὶ τοῖς ἀδελφοῖς συνὼν Ἡροδότῳ καὶ Δαμάσῃ. ἦρξε δὲ ἐν Ἀβδήροις, ἀφ' οὗ καὶ ἐσοφίαν τιμηθείς. μαθητὴς δὲ αὐτοῦ ἀφανὴς ἐγένετο Μητρόδωρος ὁ Χῖος· ὃς πάλιν ἀκροατὴς, Ἀνάξαρχος, καὶ Ἱπποκράτης ὁ ἰατρός. ἐπεκλήθη δὲ Σοφία Δημόκριτος, καὶ Γελασῖνος, ἀφ' οὗ τὸ γελᾶν πρὸς τὸ κενόσπουδον τῶν ἀνθρώπων. γνήσια δὲ αὐτοῦ βιβλία εἰσὶ δύο· ὅ, τε μέγας Διάκοσμος· καὶ τὸ περὶ φύσεως κόσμου. ἔγραψε δὲ καὶ Ἐπιστολάς.

Δημόκριτος. Democritus, Hegeſiſtrati, vel, ut alii tradunt, Athenocriti, vel Damaſippi filius: vixit eodem tempore, quo Socrates Philoſophus, Olympiade LXXVII, vel, ſecundum alios, LXXX. Abderita, Thrax, Philoſophus, & diſcipulus, ut quidam tradunt, Anaxagoræ & Leucippi: quinetiam, ut alii ſcribunt, Magorum & Chaldæorum in Perſia. Adiit enim & Perſas & Indos & Ægyptios, & ſingulorum ſapientiam addidicit. Deinde domum reverſus, cum fratribus Herodoto & Damaſte vixit. Præfuit & Abderitarum Reipubl. qui honor propter ſapientiam ipſi habitus fuit. Diſcipulus ejus illuſtris fuit Metrodorus Chius: cujus viciſſim auditores fuerunt Anaxarchus & Hippocrates medicus. Idem cognominatus fuit Sapientia, & Gelaſinus, i. e. *Riſor*; quod inania hominum ſtudia ridere ſoleret. Germani ejus libri ſunt duo: *Magnus Diacoſmus*; &, *de Natura Mundi.* Scripſit etiam Epiſtolas.

Δημόκριτος. Democritus Abderita non adiit Athenas, ſed tantam urbem contempſit; ut qui non a loco gloriam mutuari, ſed loco gloriam conciliare vellet. † Cum Hippocrates ad Democritum veniſſet, juſſit afferri lac: quod conſpicatus, dixit eſſe capræ nigræ, quæ primum peperiſſet. Hippocra-

[5] Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης οὐκ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ τοσ-

1 Ἐκλιποῦσι ῥήμασι χρεώμενος, καὶ φάρμακα τὰ ἰσχυρὰ προσάγων.] Apud Herodotum rectius legitur, Ἐκλιποῦσι ἰήμασι χρεώμενος, καὶ ἐπάοιδας τὰ ἰσχυρὰ προσ.

2 Δημοκλείδας. ξένους καὶ μοιχ.] Vide Heſych. v. Δημοκλείδαι.

3 Πολύβιος· Ὁ δὲ Περσεὺς τοῖς πρὸς Ῥωμ.] Fragmentum hoc Polybii legitur in Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 125. unde id Suidas deprompſit. Vide etiam infra v. Καζακαλῶν, & v. Περσεύς.

4 Ὅτι Πολύβιός φησιν] Lib. XI. cap. XI.

5 Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης οὐκ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ τοσ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Laertio.

6 Ἐλθόντα Ἱπποκράτη] Conſtructio requirit ἐλθόντος Ἱπποκράτους, ut legitur etiam apud Laertium.

αὐτὸς

αἰγὸς εἶναι πρωϊτόκου καὶ μελαίνης· καὶ τῷ ἀκεί-
βειαν αὐτῆ θαυμάσαι τὸν Ἱπποκράτη. ἀλλὰ καὶ
τῷ κόρῳ, τῷ μετὰ Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν
ἐλθόσαν, τῇ μὲν πρώτῃ ἡμέρᾳ ἀσπάσασθαι φῶ·
Χαῖρε κόρη. τῇ δὲ ἐρχομένῃ, Χαῖρε γύναι. καὶ ἰδοῦ ἡ
κόρη τῆς νυκτὸς διεφθαρμένη. ἤδη δὲ ὑπέργηρων ὄντα
πρὸς τοῦ καθαιρέθη εἶναι. τῷ δὲ ἀδελφῷ λυπεῖ-
σθαι, ὅτι ἐν τῇ τοῦ Θεσμοφορίων ἑορτῇ μέλλει τε-
θνήξεσθαι, καὶ τῇ Θεσμοῦ τὸ καθῆκον αὐτῷ ἀ ποιῆσαι·
τὸν δὲ θαρρεῖν εἰπεῖν, καὶ κελεῦσαι αὐτοῦ προσφέρειν
ἄρτους θερμοὺς ὁσημέραι· τούτους δὴ ταῖς ῥισὶ προσφέ-
ρων, διεκράτησεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἑορτήν. ἐπεὶ δὲ παρῆλθον
αἱ ἡμέραι, τρεῖς δὲ ἦσαν, ἀλυπότατα τὸν βίον προήκατο.

Δημόκοινον. δημόσιον. τὸ τοῦ δημοσίου. καὶ Δημό-
κοινος, δημόσιος βασανιστής, ἢ ὁ δήμιος.

Δημονιάδης. ὄνομα κύριον.

Δημοποίητος. ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου εἰσποιηθεὶς, καὶ
γεγονὼς πολίτης. Περικλῆς γὰρ ὁ Ξανθίππου, [2] νόμον
γράψας, τὸν μὴ ἐξ [3] ἀμφοῖν ἀστοῖν μὴ εἶναι, ὃς
ἂν μικρὸν τοὺς γνησίους ἀπεβάλων, ἄκων δὲ γάμων
καὶ λύσας τὸν ἑαυτοῦ νόμον, καὶ ἀχημονήσας, ἐλεει-
νὸς ἅμα καὶ μισητὸς ἔτυχεν, ὧν ἠβούλετο. ὅμως γε μὴν
ἀνεβολήσατο καὶ δεκάσαντος τοὺς ἐνθένδε ζῶντας,
ὑφ' οὗ καὶ μόλις τὸν νόθον οἱ παῖδα ἐξ Ἀσπασίας τῆς
Μιλησίας ἐποίησε δημοποίητον. Δημοποίητος ἦν, ὁ φύ-
σει ξένος, ὑπὸ τοῦ δήμου δὲ πολίτης γεγονώς.

a populo donaretur. Δημοποίητος igitur est, pulo civis factus.

Δῆμος. πρῶτον [4] Ἀριστοφάνει ἡ κώμη. ἢ ἡ νῆσος.
σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον.

Ἔκλῳ σ' ἔτει πρόσειπον ἐς
Τὸν δῆμον ἐλθών.

Δημός. τὸ λίπος.

Δημῶ [5] βοείῳ θείου ἐξωπτημένου.
σκευάσμα τι μετ' ἐγκεφάλου γινόμενον ἐν τοῖς θείοις·
τυτθοῖς τοῖς φύλλοις τῆς συκῆς.

Δημοσθένης, Ἀθηναῖος, υἱὸς Δημοσθένους καὶ
Κλεοβούλης, ῥήτωρ, τὸν δῆμον Παιανιεύς· ἐπιμελείᾳ
μᾶλλον, ἢ φύσει, ὡς Ἕρμιππος ἱστορεῖ. καὶ τὰς ἡ-
δονὰς ἀκόλαστος, ὡς αὐτός φησιν. [6] ὅθεν καὶ νέος μὲν
ὢν, Βάταλος ἐκλήθη, ὡς γυναικεία ἐσθῆτι πολ-
λάκις χρησάμενος. [7] Ἀργὰς δὲ, μετὰ τὸ εἰς ἄνδρας
τελέσαι· ὅπερ ἐστὶν ὄνομα ὄφεως. ἐπεθύμησε δὲ ῥητο-
ρικῆς, Καλλίστρατον θεασάμενος τὸν ῥήτορα ὑπὲρ
Ὠρωπίων λέγοντα. διήκουσε δὲ Ἰσαίου, τοῦ Ἰσοκράτους
μαθητοῦ, καὶ τοῖς λόγοις ἐχρῆτο [8] Ζωίλου τοῦ Ἀμφι-

tes igitur accuratam ejus cognitionem rerum admiratus est. Idem puellam, quæ cum Hippocrate venerat, primo die ita salutavit: *Salve puella.* Postridie vero, *Salve mulier.* Noctu enim stuprata fuerat. Idem cum senio jam confectus & morti vicinus esset, sororem mœstam conspicatus, quod Thesmophoriis obiturus esset, & ipsa proinde debitum officium Deæ præstare non posset; eam bono animo esse jussit, & quotidie panes calentes sibi afferri præcepit: quibus ad nares admotis, vitam ad festum usque produxit. Postea vero, cum tres illius festi dies præteriissent, placide & absque ullo dolore vitam finiit.

Δημόκοινον. Publicum. Quod ad Rempub. pertinet. Item δημόκοινος, publicus tortor, vel carnifex.

Δημονιάδης. Demoniades. Nomen propriũ.

Δημοποίητος. Qui a populo in civitatem adscriptus & civis factus est. Pericles enim Xanthippi filius, cum legem tulisset, ne quis civis esset, nisi qui utroque parente cive natus esset, non multo post legitimis liberis amissis, invitus & dolens legem suam solvit, & indigna sẽ faciens, miserabilisque simul & invisus ea impetravit, quæ volebat. Cum enim & humiliter orasset & muneribus corrupisset eos, qui ex illo quotidie vivebant, sero tandem & ægre effecit, ut filius nothus, quem ex Aspasia Milesia susceperat, jure civitatis qui ortu quidem peregrinus est, sed a po-

Δῆμος. Apud Aristophanem, vicus, vel oppidum. Vel, insula. Significat etiam populum Athenienſium. *Sexto nunc anno te alloquor, ut vicum meum adeas.*

Δημός. Pinguedo. Pingue. *Pingue bubulum in folio ficulneo assatum.* Erat edulium quoddam, quod cum cerebro parabatur in foliis ficus.

Δημοσθένης. Demosthenes, Athenienſis, Demosthenis & Cleobulæ filius, orator, populo Pæanienſis: qui majore diligentia & studio quam ingenii felicitate præditus fuit, ut auctor est Hermippus. Idem intemperans & libidinosus fuit, ut itidem Hermippus tradit. Quare, cum adolescens esset, Batalus vocatus est, quod muliebri veste sæpe uteretur. Cum vero ad ætatem virilem perveniſſet, Argas; quod est nomen serpentis. Ad studium eloquentiæ animum appulit, cum Callistratum pro Oropiis dicentem vi-

1 Δημόκοινον, δημόσιον βασαν.] Ex Harpocratione. Vide etiam Helladium apud Photium pag. 1589.

2 Νόμον γράψας, τὸ μὴ ἐξ ἀμφοῖν ἀστοῖν.] Hujus legis meminit etiam Ælianus *Var. Hist.* lib. VI. cap. X. Περικλῆς, στρατηγῶν Ἀθηναίοις, νόμον ἔγραψεν, ἐὰν μὴ τύχῃ τις ἐξ ἀμφοῖν ὑπαρχων ἀστῶν, τοῦτον μὴ μετεῖναι τῆς πολιτείας. Lege ibi & sequentia. Idem lib. XIII. cap. XXIV. Καὶ Περικλῆς ἔγραψε, μὴ εἶναι Ἀθηναῖον, ὃς μὴ ἀμφοῖν γένοιτο ἀστοῖν. Vide ad utrumque locum eruditissimum Perizonium.

3 Ἐξ ἀμφοῖν ἀστοῖν] Scribendum esse, ἐξ ἀμφοῖν ἀστοῖν πολιτῶν, recte monuit Petitus *de Leg. Att.* pag. 138. & ante eum Wolfius.

4 Παρὰ Ἀριστοφάνει] *Acharnens.* pag. 384. (273. Ed. Bas. P.)

5 Δημῶ βοείῳ θείου ἐξωπτ.] Senarius hic legitur apud Aristophanem *Equit.* pag. 345. (242. Ed. Bas. P.) Vide etiam infra. v. Θείον.

6 Ὅθεν καὶ νέος μὲν ὢν Βάταλος ἐκλ.] Æschines *de fals. legat.* pag. 260. Ἐν παισὶ μὲν γὰρ ὢν (Δημοσθένης) ἐκλήθη διὰ αἰσχρόν τινα ἢ κιναιδίαν ΒΑΤΑΛΟΣ· ὃν παίδων δὲ ἐπιπλακτόρμην, ΑΡΓΑΣ ἐκλήθη. Ad hunc locum Suidas respexit. Vide etiam supra v. Βάταλος.

7 Ἀργάς] Vide supra h. v.

8 Ζωίλου δ' Ἀμφιπολίτου] Eandem rem narrans Plutarchus pro Ζωίλου scribit Ζήθου. Sed mendum in codices Plutarchi irrepsisse recte monuit Reinesius *Var. Lect.* lib. III. pag. 328. quem vide.

πολίτου,

πολίτε, σοφιστεύσῃ δ' ὑπ' Αἰσίου, καὶ Πολυκράτους, καὶ Ἀλκιδάμαντος, τῶν Γοργίου μαθητῶν, ᾧ αὐτῶν μέν τι Ἰσοκράτης. συνεφιλολόγησε δὲ Αἰσίωνι τῷ Ἀθηναίῳ, καὶ Θεοπόμπῳ τῷ Χίῳ Φιλοσόφῳ. Διηκροάσατο δὲ καὶ Εὐβουλίδου τοῦ Διαλεκτικοῦ, καὶ Πλάτωνος. ἐτελεύτησε Φυγὼν εἰς Καλαυρίαν ἐν τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερῷ, δείσας τὸν Μακεδόνα Ἀντίπατρον, προσπεφευγὼς Φάρμακον τὸ ἐν τῷ δακτυλίῳ, ἔτη βιώσας δύο καὶ ἑξήκοντα.

diſſet. Audivit Iſæum, Iſocratis diſcipulum; uſuſque eſt orationibus Zoili Amphipolitæ, qui Athenis eloquentiam docuit, itemque Polycratis, & Alcidamantis, Gorgiæ diſcipuli, & ipſius Iſocratis. In eloquentiæ ſtudio ſocios habuit Æſionem Athenienſem, & Theopompum Chium philoſophum. Præterea audivit Eubulidem Dialecticum, & Platonem. Deceſſit in Calabria, quo metu Antipatri Regis Macedoniæ [Athenis] fugerat, hauſto in æde Neptuni veneno, quod in annulo circumferebat; poſtquam vixiſſet annos LXII.

Δημοσθένης, ὁ ῥήτωρ, ἀνὴρ λοιπὸν γνῶναί τε καὶ εἰπεῖν, ὅσα ἐνθυμηθείη, δεινότατος. ὅθεν καὶ δεινότατος ἔδοξε τοῖς καθ' αὐτόν· οἷα δὴ ἱκανώτατος τὸ ἀφανὲς εἰκάσαι, καὶ τὸ γνωσθὲν ἐξηγήσασθαι. καὶ ἐν οἷς ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ λέγειν τι ἢ πράττειν ἐπεχείρησε, χαμαὶ μὲν ὀπτικείῳ ὑ μάλα ἐχρήσατο εἰς δόξαν τοῦ δημαγωγεῖν. πλεῖστα δὲ εἰς ἀνὴρ ὢν τοῖς καθ' αὐτὸν Ἀθηναίων καὶ τοῖς Μακεδόνων τυράννοις σὺν παῤῥησίᾳ ἀντεῖπεν, ὥσθ' οἱ τοῖσδε ἀσωτόταται ἔδοξεν εἶναι· ὅτε δὴ σωέβαινε τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἷα δὴ τοῦ κερδῶν ἕνεκα μᾶλλον τοῦ ἐς τὸ κοινὸν λυσιτελοῦντος, ἑκόντας ζημίαν δοσῇ, τὸ κατ' ὀφθαλμοὺς, ὡς ἐδόκουν, οὐ τοῦ ὠφελοῦντος κέρδους τοῦ ὀφείλοντος εἵνεκα, ὥσθ' οἱ ἐς τὰ κοινὰ συμφέροντος τίθεσθαι. ὅθεν αὐτῷ καὶ ἐφ' οἷς ὕστερον ἠπάτηθη συγγνόντες οἱ Ἀθηναῖοι, κατεδέξαντό τε αὖθις, καὶ ἐς πάντα συμβούλῳ ἐχρήσαντο. καὶ αὐτῷ ἡ τελευτὴ γενναία ἐπιγενομένη μάλιστα, ἐς μεταμέλειαν ἤγαγεν αὐτοὺς ὧν ἀφαιρεῖ τοῦ γνωσθέντος. ὑ πολλῷ γὰρ ὕστερον ἢ ἐξαγγελθῆναι τεθνηκότα Δημοσθένην, μεμεγίνωσκον ἐφ' οἷς δέδρακε Μακεδόνων μᾶλλον, ἢ γνώμῃ τῇ δικαιοτάτῃ ἐκείνων, καὶ ἀτελείαν τε τῷ πρεσβυτάτῳ γένει τῶν Δημοσθένους ψηφίζονται, καὶ χαλκῆν εἶναι αὐτὸν ἐν ἀγορᾷ, καὶ ἐλεγεῖον τῇ βάσει τῶν ἀνδριάντος ἐπέγραψαν·

Εἰ ῥώμην ἴσην γνώμῃ, Δημόσθενες, εἶχες,
Οὔποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

Δημοσθένης. Demoſthenes, orator, vir fuit & judicio ſingulari, & in dicendis iis, quæ animo cogitaſſet, eloquentia ſumma præditus. Quare etiam omnium ætatis ſuæ oratorum præſtantiſſimus habitus eſt, cum & in rebus obſcuris conjectura aſſequendis mire ſagax, & in exponendis iis, quæ mente teneret, admodum facundus eſſet. Alieno autem tempore & eloquentiam & operam ſuam Reip. navare cœpit, quoniam tunc oratorum ſiniſtra erat apud populum fama. Cæterum, unus hic vir omnium Athenienſium maxime Macedonum Regibus dicendi libertate reſtitit, nec ulla ab iis munera accepiſſe viſus eſt: cum reliquarum tunc civitatum oratores, lucri ſui majorem habentes rationem quam publicæ utilitatis, largitione pecuniæ corrupti, ut rei privatæ (ſic enim putabant) in præſens conſulerent, emolumentum proprium Reipubl. commodo præferrent. Quamobrem Athenienſes illis etiam delictis, quorum poſtea accuſatus fuit, ignoverunt, eumque ab exilio revocarunt, & conſiliis ejus in omnibus uſi fuerunt. Poſtea mors ejus, quam generoſo & virili animo ſibi conſciverat, effecit, ut eos decretorum ſuorum non obſcure pœniteret. Paulo enim poſt allatum de morte ejus nuntium pœnituit eos ſententiæ, quam metu Macedonum potius, quam ſuo judicio & pro meritis viri tulerant: eamque ob cauſam natu maximo filiorum Demoſthenis immunitatem decreverunt, & ipſi ſtatuam in foro erigendam cenſuerunt, his verbis baſi inſcriptis: *Si pares animo vires, Demoſthenes, habuiſſes; nunquam Macedones armis Græciam ſubjugaſſent.*

Δημοσθένης, μαχαιροποιὸς, Παιανιεύς· οὗ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ. ὀρφανὸς καταλειφθεὶς, ὑπεροπτεύθη ὑπὸ τριῶν, Ἀφόβου, Δημοφῶντος, Θηριππίδου. ὧν [1] ἀμελούντων αὐτοῦ καὶ τῆς οὐσίας, αὐτὸς αὐτὸν ἐπαίδευσε διδασκάλου Ἰσαίου. Φλύαρον δὲ ὄντα αὐτὸν, ὥστε φασὶν ἑαυτὸν οἴκοι καθείρξαντα, ἑαυτοῦ ξυρήσαι τῆς κεφαλῆς μέρος, ἵνα μήτε προίοι, μήτε δέχοιτό τινα. παιδευθεὶς δὲ εἶπε τοὺς ὑπερορωμένους τοὺς ὑπερόπτας. σοφιστεύειν βουληθεὶς ἀπέστη, ἀγραμματεὺς ἐπὶ Μόλωνι μισθοῦ τοῦ θυγατρὸς. λογογραφεῖν δὲ ἐπεχείρησε, διεβλήθη πάλιν, ὡς ἐναντίους λόγους ἐκδοὺς Ἀπολλοδώρῳ καὶ Φορμίωνι. καὶ τότε μὲν ἔπαυσε, ἤρξατο πο-

Δημοσθένης. Demoſthenes, gladiorum faber, Pæanienſis, cujus filius fuit Demoſthenes orator. Hic pupillus a patre relictus tres habuit tutores, Aphobum, Demophontem, & Theripidem: qui cum & ipſum & patrimonium ejus negligerent, ipſe ſe Iſæo erudiendum tradidit. Idem adeo ſtudioſus fuit, ut domi ſe concluderet, capitiſque partem raderet, ne in publicum prodiret, nec quenquam ad ſe admitteret. Literis inſtitutus tutores male adminiſtratæ tutelæ reos peregit. Rhetoricam docere cum vellet, inſtituto illi renuntiavit, ſiniſtro rumore ob Moſchum nobilem adoleſcentem de eo ſparſo.

1 Διηκροάσατο δὲ καὶ Εὐβουλίδου καὶ Διαλ.] Idem teſtantur Laertius lib. II. Segm. CVIII. & Apulejus in *Apologia*. Poſterioris verba ita ſe habent: *Ita ille ſummus orator cum a Platone Philoſopho facundiam hauſiſſet, ab Eubulide Dialectico argumentationes edidiciſſet*, &c.

2 Ὧν ἀμελούντων αὐτοῦ καὶ τ. ὀσ.] Hinc cum ad ætatem adultam perveniſſet Demoſthenes, dicam tutoribus ſuis ſcripſit: quo nomine eum reprehendit Æſchines ὑπὲρ τοῦ παραπρ. 206.

λιθέσθαι,

λιτθύεσθαι. τραυλὸς δὲ ἦν, καὶ τὸν ῥῶ μὴ ἀφιεὶς ὀρθῶς ἐλίνει, καὶ τῇ ἀκοῇ ἀσθενὴς, καὶ τὸ πνεῦμα ὑπ' ὀλιγοχρόνου διωθούμενος. τῇ τε ὑποκρίσει οὐκ ἂν ἄκρος, ὑπ' Ἀνδρονίκῳ καὶ ταύτῃ ἐξήσκησεν. ἐχορήγησε δὲ, καὶ ἐτριηράρχησε, καὶ αἰχμαλώτους ἐλύσατο, καὶ θυγατέρας συνεξέδωκεν. ὅτε δὲ ἐχορήγει, [1] τυπτηθεὶς ὑπὸ Μειδίου, τετρακισχιλίας, ὡς φασιν, ἐπείθη. καὶ Δημαίνετον ἀνεψιὸν γραφάμενος τραύματος, ὡς φασιν, διέλυσατο. αἰτησάμενος δὲ Χαβρίου τοῦ στρατηγοῦ γυναῖκα, Χαβρίου τελευτήσαντος, Κτησίππου θυγατέρα ἔγημεν. ἐπολιτεύσατο δὲ ὑπὲρ Φιλίππου· ὑπὲρ Θηβαίοις ὑπατεύσας, πεισθεὶς συμμαχῆσαι· ὑπὲρ Χαιρώνειαν ἡττηθεὶς, χιλίων ἀποθανόντων, καὶ μυρίων, ὑπὲρ διχιλίων αἰχμαλώτων. ἀγαπητὴν δὲ σχὼν θυγατέρα, τελευτήσασαν ἐπένθησε· καὶ ἑβδόμαις τοῦ πάθους ἔτεσιν, ἀγγελθέντος ἀνῃρῆσθαι Φίλιππον ὑπὸ Παυσανίου, μεταμφιάσατο, καὶ τοῖς Θεοῖς ἔθυσεν. ἐπολιτεύσατο δὲ καὶ ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου. ὑπὲρ Ἅρπαλος πολλὰ νοσφισάμενος χρήματα, ὡς Ἀθηναίους κατέφυγεν· ὧν καὶ Δημοσθένης εἰληφέναι μέρος ἔδοξε. καὶ ἔφυγεν εἰς Τροιζῆνα. Ἀλεξάνδρου δὲ ἐν Βαβυλῶνι τελευτήσαντος, ὁ Δημοσθένης κατῆλθε κληθείς. Ἀντίπατρος δὲ ἄρξας τῆς Ἑλλήνων, [2] πέμψας ἐξαιτεῖ τοὺς δέκα ῥήτορας. Ὑπολίπων Ἀθηναίων, ὁ Δημοσθένης εἰς Καλαβρίαν ἔφυγεν. Ἀρχίας δὲ ὁ ὑποκείτης ἁρπαλεὺς ἐπ' αὐτὸν ὑπ' Ἀντιπάτρου, βίᾳ ἀποσπᾷ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Ποσειδῶνος, ὁ ὑπὸ ἄσυλον. ὁ δὲ ὑπὸ τῇ σφραγῖδι φάρμακον ἔχων, μυζήσας ἀπέθανε.

Post, orationes scribere aggressus, cum & tunc male audire cœpisset, quasi Apollodoro & Phormioni contrarias orationes edidisset, eo etiam studio relicto Rempubl. capessivit. Quamvis autem esset balbus, humerumque indecore moveret, & minus acute audiret, & spiritus eum dicentem cito deficeret: ea tamen omnia exercitatione correxit. Cum etiam actionem & pronuntiationem haberet non optimam, eam quoque exercuit, Andronico usus magistro. Fuit etiam choragus & trierarcha, & captivos redemit, & aliorum filias, cum elocarentur, dote instruxit. Cum choragus esset, a Midia verberatus, ter mille drachmis, ut ajunt, placatus fuit. Cum Demæneto item consobrino, quem vulneris inflicti accusaverat, in gratiam rediit. Idem cum Chabriæ ducis uxorem ambiisset, eo mortuo, Ctesippi filiam duxit. Rempubl. gessit sub Philippo: quo Thebanis bellum inferente, auctor Atheniensibus fuit, ut Thebanis opem ferrent. Iis igitur ad Chæroneam victis mille & XL interfecti, & bis mille capti fuerunt. Filiam habuit unicam: quam defunctam lugens, septimo post obitum ejus die, cum nuntiatum esset, Philippum a Pausania cæsum esse, veste mutata Diis sacrificavit. In gerenda republica adversatus est etiam Alexandro Philippi filio; cui cum Harpalus magnam pecuniæ summam surripuisset, ad Athenienses confugit. Hujus pecuniæ partem Demosthenes quoque accepisse putabatur: qui proinde cum Trœzenem exulatum abiisset, in patriam revocatus est, Alexandro Babylone mortuo. Postea Antipater, cum in Græcia regnare cœpisset, legatos misit ad deposcendos x oratores. Quos cum Athenienses dedidissent, Demosthenes in Calabriam fugit: ad quem comprehendendum Archias histrio ab Antipatro missus est; qui eum ex æde Neptuni vi abstraxit, quamvis ibi supplices violare ob religionem loci nefas haberetur. Ille vero veneno, quod in annulo circumferebat, exsucto obiit.

Δημοσθένης Θρᾷξ. οὗτος ἔγραψε μετάφρασιν Ἰλιάδος πεζῷ λόγῳ. Ἐπιτομὴν [3] Δαμαγήτου τοῦ Ἡρακλεώτου. Περὶ διθυραμβοποιῶν. Μετάφρασιν εἰς τὴν Ἡσιόδου Θεογονίαν.

Δημοσθένης. Demosthenes Thrax. Hic scripsit metaphrasin Iliadis, oratione soluta. Epitomen Damageti Heracleotæ. De poetis Dithyrambicis. Metaphrasin Theogoniæ Hesiodeæ.

Δημοσιεύω. δωρεὰν ἐργάζομαι. [4] Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' ὦ πόνηρ', ὁ δημοσιεύων τυγχάνω.

οἱ γὰρ δημόσια χειροτονήθεντες ἰατροὶ, καὶ δημόσιοι, τοιγαροῦν ἐθεράπευον. οἷον, ὁ κοινῇ ἐσπεισάμην, ἀλλ' ἐμαυτῷ, καὶ μόνῳ, καὶ ἀμοιβὴ ὁ μεταδίδωμί σοι.

Δημοσιεύω. Operam meam gratis alicui navo, [tanquam publicus minister vel medicus.] Aristophanes: *Sed o miser, non sum publicus minister,* [*ut gratis operam tibi navem.*] Medici enim publice electi ægrotos gratis curabant. Sensus igitur est: Non omnibus, sed mihi soli fœdus pepigi, cujus proinde gratis te participem non faciam.

Δημόσιον. τὸ τοῦ δήμου.

Δημόσιον. Quod ad populum pertinet. Publicum.

Δημόσιος. [5] Δημοσίους ἔλεγον τοὺς τῆς πόλεως δούλους. [6] Ἡ βασιλεία κτῆμα τῆς κοινῆς· ἀλλ' ὁ τὰ δημόσια τῆς βασιλείας κτήματα. διὸ τὰς ἐξ ἀνάγκης καὶ μετ' ὕβρεως εἰσπράξεις ὥσπερ τυραννικὰς ἀ-

Δημόσιος. Publicus. Δημοσίους vocabant servos publicos. †*Regnum possidetur a Republica: non autem Resp. a regno. Quamobrem violentæ & superbæ exactiones odio dignæ sunt, ut quæ a tyrannica regni licentia*

1 Τυπτηθεὶς ὑπὸ Μειδίου] Hac de causa Demosthenes orationem contra Midiam scripsit, quæ hodie adhuc exstat.

2 Πέμψας ἐξαιτεῖ τοὺς δέκα ῥήτορας] Vide quæ diximus supra ad v. Ἀντίπατρος.

3 Δαμαγήτου τοῦ Ἡρακλεώτου. Περὶ διθυρ.] Pearsonius testatur, se in codice quodam MS. locum hunc absque distinctione sic scriptum reperisse, Δαμαγήτου τοῦ Ἡρακλεώτου περὶ διθυρ. Ejus ergo codicis si sequenda est auctoritas, Damagetus Heracleota de poetis Dithyrambicis scripserit, idque opus Demosthenes Thrax in compendium redegerit: quod mihi admodum fit verisimile.

4 Ἀριστοφάνης] *Acharnens.* pag. 420. (301. Ed. Bas. P.)

5 Δημοσίους ἔλεγον τοὺς τῆς πόλεως δ.] Ex Harpocratione.

6 Ἡ βασιλεία κτῆμα τῆς κοινῆς· ἀλλ' ὁ τὰ δημ.] Totum hoc fragmentum αὐτολεξεὶ etiam legitur supra v. Βασιλεία.

κολασίας μισεῖν δεῖ· τὰς δὲ σὺν λόγῳ καὶ φιλανθρωπίᾳ τῆς εἰσφορᾶς ἀπαιτήσεις ὥσπερ κηδεμονίας πεμφθείσας.

Δημοσίων πραγμάτων διοικητής. οἷον χορηγίας, τριηραρχίας, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἰδίως δὲ, οἷον εἰ ἀδικοῖτό τις καὶ δικάζοιτο τοῦτόν τινα, αὐτὸς ἐφρόντιζεν. Ἀπεχθάνη δὲ, διότι ἀλλοτρίοις πράγμασιν ὑπηρετοῦντες μισοῦνται.

Δημοσιώνης. βδελυκτός. Οἱ μὲν ἄλλοι ἀποδεκτῆς ἐτύγχανον· οὗτος δὲ δοκῶν εἶναι δημοσιώνης, παρεθεωρεῖτο.

Δημοτελῆ. δημοσίαν. [2] Δημοτελῆ καὶ δημοτικὰ ἱερὰ διέφερον ἀλλήλων, καὶ τῶν ὀργεωνικῶν, καὶ τῶν γενικῶν.

Δημοτελῶς. παντὶ τῷ δήμῳ.

Δημοσθυόμενος. μετὰ τοῦ δήμου. Φησὶ Δημοσθένης.

Δημοσθένεσθαι. [3] ἔστι τὸ τῷδε τινὲς δήμῳ κωμωδεῖν, καὶ σκωπτίζειν ἀπ' αὐτοῦ.

Δημότης. πολίτης.

Δημοτικά. τὰ τοῖς πολλοῖς ἐμφερόμενα.

Ὁ [4] δὲ εἶλεξε δημοτικωτάτως λόγως·

Ὁρᾶτε μού με σωτηρίας δεόμενον.

Δημῶσαι. δημοκοπεῖν. καὶ [5] ἀντιπαίζειν.

Δημοφάνης. ὄνομα κύριον.

Δημόφιλος, [6] Ἐπίσκοπος Κωνσταντίνου πόλεως, ἄνθρωπος [7] ἦν, οἷος ἐμπεσὼν ὁμοῦ σύμπαντα φύρειν ἀκόσμῳ φορᾷ, καθάπερ ἄπακτος χειμάρρους, πολὺν ἐν τοῖς λόγοις τὸν συρφετὸν ἄγων, ὡς εἰσελαί τις ἂν γνῶν τῆς ἐν τοῖς ἔπι σωζομένοις ὑπομνήμασιν αὐτοῦ γενομένης δημηγορίας, ἔνθα καὶ μᾶλλον εἰκὸς ἦν ἀσφαλείας αὐτὸν φροντίδα θέσθαι τινὰ, ὡς ἐγγράφοις [8] μνήμαις ἀναλαμβανομένων τῶν λεγομένων. ἐν τούτοις γοῦν ἄλλα τε πολλὰ διείλεκται ἀναρθρα, ἀμφρόνως τε ἐν τοῖς περὶ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ λόγοις. Φησὶ γάρ· Υἱὸς μὲν Πατρὸς θελήσει γεγέννηται μόνῃ, ἀχρόνως, ἀμεσιτεύτως, ἵνα ἄμοχθον γένηται καὶ ὑπηρέτης βουλημάτων τοῦ Πατρός. [9] ἐπειδὴ γὰρ ὁ προγινώσκων Θεὸς, ἃ ἔμελλε πράττειν, ἀδύνατα ἦν τῆς ἀκραιφνοῦς τάξεως τοῦ μέλλοντος αὐτὰ ποιεῖν Θεῷ ἐν τῷ γενέσθαι μέλλοντα. ἢ γὰρ ἔδει αὐτὰ πάντα Θεοὺς γενέσθαι πρὸς ἀξίαν τοῦ ποιοῦντος, καὶ ἐν τούτων ἔμελλον εἶναι Θεοί· ἢ ἔδει αὐτὰ γενόμενα λύεσθαι, ὥσπερ κηρὸν πυρὶ θερμῷ προσαγόμενον. γέγονε μὲν οὖν μεσίτης τε τῶν ἐσομένων, καὶ τοῦ γεγεννηκότος αὐτὸν Θεοῦ, ὁ Υἱὸς, ἵνα

proficiſcuntur. At principi, qui tributa moderate & humaniter imperat, tanquam patri patriæ cum debito honore parendum eſt.

Δημοσίων πραγμ. Qui publicas res adminiſtrat; veluti choragus, trierarcha, & ſimiles. Peculiariter vero, ſi quis eum, a quo injuria affectus fuerat, in jus vocaret, is ejus rei curam gerebat. Inviſus autem erat, quoniam qui aliena negotia curant, odio haberi ſolent.

Δημοσιώνης. [Publicanus.] Homo contemptus. *Alii quidem cum honore excipiebantur: ſed iſte, quod publicanus eſſe videretur, contemnebatur.*

Δημοτελῆ. Publicam. Sacra publica & popularia tum inter ſeſe, tum ab orgeonicis & gentilitiis differebant.

Δημοτελῶς. Publice. Publicis impenſis.

Δημοσθυόμενος. Qui cum popularibus verſatur. Sic Demoſthenes.

Δημόσθενεσθαι. Populo alicui accenſeri, & ab eo nuncupari.

Δημότης. Popularis. Civis.

Δημοτικά. Popularia. Quæ populo jucunda ſunt. *Ille verò verbis maxime popularibus uſus eſt: Videtis me ſalutis egentem?*

Δημῶσαι. Gratiâ populi aucupari. Et, ludere.

Δημοφάνης. Demophanes. Nomen proprium.

Δημόφιλος. Demophilus, Epiſcopus Conſtantinopolitanus, vir fuit, qui inconſiderato & temerario impetu ruens, omnia miſceret, & rapidi vagique torrentis inſtar plurimum luti & ſordium in ſermonibus ſuis veheret; ut quivis facile deprehendet ex [prima,] quâ habuit, concione, in commentariis ejus adhuc exſtante: qua quidem in concione veriſimile eſt eum accuratiorem ac diligentiorem fuiſſe, quippe cum hujuſmodi ſermones a notariis excipi ſoleant. In iis igitur commentariis multa diſſerit confuſa atque indiſtincta, & de Patre ac Filio loquens diſertis verbis ita pronuntiat: Filius ſolius Patris voluntate genitus eſt, ſine tempore, ac ſine medio, ut juſſorum Patris miniſter ſit ac famulus. Prævidebat enim Deus, ea, quæ facturus erat, non poſſe conſiſtere, quippe quæ puri ac impermixti ordinis futura eſſent, perinde ac ipſe Deus, qui ea fecerat. Nam prorſus neceſſe erat, ut vel omnia Dii eſſent, juxta dignitatem ejus, qui illa condiderat: ex quo eventurum erat, ut omnia Dii eſſent: vel certe neceſſe erat, ut, poſtquam facta fuerant,

1 Ἀπεχθάνη] Senſus & conſtructio requirunt, ut ſcribatur ἀπεχθάνεται.

2 Δημοτελῆ· ἢ δημοτικὰ ἱερά διάφ.] Ex Harpocratione. Docte Heſychius: Δημοτελῆ· ἢ δημοτικὰ ἱερά. (Sic enim apud eum ſcribendum eſt) ἢ δημοτελῆ μέν, εἰς ἃ χρήματα δίδωσιν ἡ πόλις. δημοτικὰ δὲ, εἰς ἃ οἱ δῆμοι.

3 Δημοσθένεσθαι. ἔστι τὸ τῷδε τινὲς δήμῳ κωμ.] Ex Harpocratione.

4 Ὁ δὲ εἶλεξε δημοσκωπτάτως λ.] Metrum hujus fragmenti prorſus eſt ſolutum & turbatum, quod ex Ariſtoph. *Eccleſ.* pag. 736. unde id Suidas deprompſit, ſic in integrum reſtituendum eſt:

Κἄπειτ' εἶλεξε δημοσκωπτάτως λόγως.
Ὁρᾶτε μού με δεόμενον σωτηρίας.

5 Ἀντιπαίζειν] Sic habent omnes Editt. ſed male. Scribendum enim eſt, ἀντὶ τοῦ παίζειν. Grammatici enim τὸ δημῶσαι etiam interpretantur παίζειν, ut vel ex Heſychio conſtat.

6 Δημόφιλος, Ἐπίσκοπος Κωνσταντ.] Integrum hunc locum de Demophilo ex Philoſtorgio deſcriptum eſſe ſuſpicatur Valeſius, qui proinde eum inter fragmenta Philoſtorgiana refert.

7 Ἄνθρωπος ἦν] Hæ duæ voces a prioribus Editt. abſunt, quas ex 2 MSS. Pariſ. revocavi. Eaſdem etiam agnoſcit codex Vatic. teſte Pearſonio; nec prætermiſit eas Suidas infra v. Οἷον, ubi locus hic repetitur.

8 Μνήμαις] Abeſt a prioribus Editt. ſed legitur in 2 MSS. Pariſ.

9 Ἐπειδὴ γὰρ ὁ προγινώσκων Θεὸς, τὰ ἔμελλε πρ.] Lego cum Porto, ἐπειδὴ γὰρ τὰ ὁ προεγ. Θεὸς ἔμελλε πρ. Aliter enim conſtructio hujus loci erit manca & mutila.

σωπτίζειν

σωταξας ἑαυτὸν καὶ συγκαλαβαίνων τοῖς γινομένοις, ἀπολελέσθε τὸ βέλημα τοῦ πατρὸς, καὶ μεσίτης γένηται τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡμῶν, τῶ δι' αὐτοῦ γενομένων. ἐλάνθανε δὲ ἀφ' ὑπὸν τοῦ Θεοῦ τὸ ὅλων ἀσθένειαν καὶ βασκανίαν καταψευδόμενον, καὶ τὸν Υἱὸν πάντων τῶν κτισμάτων ἀποφαίνων καταδεέστερον. ὁ μὲν γὰρ ἀσθενὴς ἂν εἰη καὶ Δημόφιλον, εἰ βεβληκὼς, ἔπειτα ἀπέσως εἶχε τοῖς πᾶσι τὸ εἶναι δωρήσασθαι. φθόνος δ' οὐκ ἀπήλλακτο ἄν, εἰ ἐξὸν αὐτῷ Θεὸς τὰ πάντα ποιεῖν, ὁ δὲ ἐφαίνετο μηχανώμενον, ὅπως μὴ ταύτης αὐτῷ τύχη τὰ γενησόμενα τῆς ἀξίας. τοῦ δέ γ' ἂν παιδὸς οὐκ εἰη τῶν κτισμάτων ἥδεν, ὁ μὴ ἄμεινον ὑπάρχειν ἐδείχθη ἄν, εἴγε μὴ δι' ἑαυτὸν ἀκεῖνον ἔτυχε γεγενὸς, ἀλλὰ ἀφ' σκοπὸν καὶ χρείαν τῆς τῶν γενέσεως. ἅπαν γέ τοι τὸ δι' ἑτέρων γινόμενον χρείαν, ἔλαττον ὑπάρχειν ἀκείνων ἀνάγκη, δι' ἃ τοῦ εἶναι τυγχάνει. καὶ ἄλλα δὲ ἐληρώδει πολλά.

ſtatim diſſolverentur, perinde ac cera ardentiſſimo igni admota. Ideirco Filius inter creaturas, quæ condendæ erant, & inter Patrem, ex quo genitus erat, medius exſtitit: ut is ſeſe demittens, ſeque adjungens & ſocians iis, quæ creanda erant, voluntatem Patris adimpleret, eſſetque mediator inter Deum atque inter nos, qui per illum facti ſumus. Sed non animadvertit Demophilus, ſe his verbis ſummo omnium Deo infirmitatem & invidiam falſo affingere, & Filium deterioris conditionis facere, quam reliquas omnes creaturas. Nam Pater quidem infirmus fuerit ſecundum Demophili ſententiam, quippe qui, cum voluiſſet cunctis eſſentiam largiri, id poſtea perficere non potuerit. Ab invidia autem nequaquam alienus fuerit, ſi, cum ipſi liceret cunctas creaturas Deos efficere, ipſe ſtudioſe cavit, ne creaturæ ejuſdem cum ipſo conditionis ac dignitatis eſſent. Jam vero Filio nulla eſt creatura quæ non potior ac beatior jure merito eſſe videatur: ſi quidem ille non propter ſemetipſum, ſed ob contemplationem atque uſum creaturarum factus fuerit. Quicquid enim ob aliorum utilitatem fit, inferius ſit neceſſe eſt iis, quorum cauſa factum eſt. Multa quoque alia hujuſmodi proferebat deliria.

Δημοφῶν. ὄνομα κύριον.

Δημοφῶν. Demophon. Nomen proprium.

Δημοχάρης. ἀδελφιδῆς Δημοσθένους. [1] περὶ ᾧ Τίμαιός φησιν, [2] ἠταιρηκέναι μὲν τοῖς ἄνω μέρεσι τοῦ σώματος· οὐκ εἶναι δὲ ἄξιον [3] τὸ ἱερὸν πῦρ φυσᾶν· ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς βδελυρεύμασι τὰ Βότρυος ὑπομνήματα, καὶ [4] Φιλαινίδος, καὶ τῶν ἄλλων ἀναισχυντογράφων. Πολύβιος δὲ λέγει πρὸς Τίμαιον· Ταύτην δὲ τὴν λοιδορίαν καὶ τὰς ἐμφάσεις οὐχ οἷον ἄν τις διέθετο πεπαιδευμένος ἀνὴρ, ἀλλ' οὐδὲ τῶν [5] ἀπὸ τέγους ἄχει τοῦ σώματος εἰργασμένων οὐδείς. [6] οὐδ' ἵνα πρὸς φανῇ χάριν τὴν αἰσχρολογίαν καὶ τὴν ἄλλην ἀναισχυντίαν, καὶ προσκατέψευσται τἀνδρὸς, [7] κωμικόν τινα μάρτυρα προσεπισπασάμενος ἀνώνυμον. ἠξιώθη δὲ ὁ Δημοχάρης ὑπὸ τραλληγίας παρ' Ἀθηναίοις, καὶ τῶν ἄλλων τιμῶν, ὧν οὐδὲν αὐτῷ συνεξέβραμε, τοιαύταις ἀτυχίαις παλαίσας.

Δημοχάρης. Democharis, Demoſthenis ex ſorore nepos. Hunc Timæus ſcribit ſuperioribus corporis partibus impudicum fuiſſe, neque dignum, qui ignem ſacrum flatu accenderet: eundemque Botryis ac Philænidis aliorumque hujuſmodi laſciviæ ſcriptorum commentarios obſcœnitate ſua ſuperaſſe. Timæo vero Polybius ita reſpondet: *Iſtud vero convitium atque eam turpitudinem non ſolum nemo paulo humanior protulerit, ſed ne ullus quidem ex iis, qui in fornice quæſtum corpore faciunt. Hic deinde ut obſcœnis ſuis atque impudentibus maledictis fidem adſtrueret, mendacium quoque adverſus eundem virum confinxit, Comico quodam abſque nomine teſte advocato. At vero Democharis hic non ſolum prætura, ſed etiam cæteris honoribus ab Athenienſibus ornatus eſt; quod profecto non adeptus eſſet, ſi hujuſmodi probris contaminatus fuiſſet.*

Δημώ. ὄνομα κύριον. Ἐξένισεν [8] ἡ Βαβὼ τὴν Δημώ. Δημῷ δὲ, τῷ λίπει.

Δημώ. Demo. Nomen proprium. Babo Cererem hoſpitio excepit. Δημῷ vero, pinguedine.

Δημοσθενέστερος. ἀσχημονέστερος. ἀφ' τὸ ἐν ὄψει πάντων γινόμενον, ἀφ' τὸν δῆμον.

Δημοσθενέστερος. Inhoneſtior. Turpior. Ideo, quod in omnium conſpectu fiat, & vidente populo.

Δημώναξ. ὄνομα κύριον.

Δημώναξ. Demonax. Nomen proprium.

Δημωφελής. δῆμον ὠφελῶν.

Δημωφελής. Qui populo prodeſt.

Διύ. ἐπίρρημα. ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Διύ. Adverbium. Diu. Ad multum tempus

1 Περὶ ᾧ Τίμαιός φησιν, ἠταιρηκέναι μὲν τοῖς ἄνω μέρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur in Excerptis Polybii a Valeſio editis, pag. 53. unde ea Suidas deſcripſit.

2 Ἠταιρηκέναι μὲν τοῖς ἄνω μέρεσι δὲ σ.] Intelligit τὴν τοῦ σώματος μολυσμὸν; quam obſcœnitatem Græci vulgo vocant αἰσχροεργίαν vel αἰρρητοποιΐαν: cujus infamia præter alios etiam Ariſtyllus olim flagrabat. Vide ſupra h. v.

3 Τὸ ἱερὸν πῦρ φυσᾶν] Vide infra v. Ὦ τὸ ἱερὸν πῦρ φυσ.

4 Φιλαινίδος] Inter ſcriptores obſcœnos celebre eſt nomen Philænidis, quæ olim de ſchemis Venereis ſcripſerat; uti etiam Elephantis & Aſtyanaſſa, teſte Suida ſupra v. Ἀσυάνακτα. Philænidem tamen ab hoc probro vindicat Æſchrion apud Athenæum lib. VIII. quem vide.

5 Ἀπὸ τέγους] Sic ex 2 MSS. Pariſ. reſcripſi, cum antea peſſime legeretur, ἀπὸ πλους. Significat autem τέγος lupanar, ſive cellam, in qua mulieres impudicæ proſtant: & αἱ ἐπὶ τέγους ἑστῶσαι vocantur meretrices. Euſtathius ad Il. I. pag. 741. 28. Ἀνθρώπης χαριζόμενον ἴφθη τῶν ἐπὶ τέγους ἑστώτων. i. e. meretricem, quæ in lupanari proſtat. Suidas infra: Καταλυδάδες. ἐπὶ ᾧ τινὶ τῶν ἐπὶ τέγους καὶ ἐπὶ οἰκήματος ἑστώσας γυναῖκας. Euſebius *Hiſtor. Eccleſ.* lib. II. cap. XIII. fœminam, quæ corpore quæſtum fecerat, & publice in lupanari proſtiterat, ἐπὶ τέγους στᾶσαν vocat. Vide ibi Valeſium.

6 Οὐδ' ἵνα] Legendum eſt, ὁ δ' ἵνα.

7 Κωμικόν τινα μάρτυρα] Comicus hic eſt Democlides, ut diſcimus ex iis, quæ leguntur apud Suidam infra, v. Ὦ τὸ ἱερὸν πῦρ φ.

8 Ἐξένισεν ἡ Βαβὼ τὴν Δημώ] Locum hunc emendavimus & illuſtravimus ſupra v. Βαβώ, ante v. Βάψας: quo Lectorem remittimus.

Δἰωάριον. εἰδος ἀργυρίου, ὁ ὁλοκόλινθ ἴσὸν ἔχον ἰσχύν.

Δωρεὰ. ἡ Ῥωμαίοις δωρεὰ βασιλικὴ, στρατιώταις διδομένη.

Δἰωαιόν. τὸ ἐναύσιον. τὸ μακροχρόνιον. καὶ δηναιὸν, ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Δἰούλιον. τὸ βούλευμα.

Δήσομεν, εὑρήσομεν.

Δηοῦν. πολεμεῖν. πορθεῖν. Δηίων δὲ, διέκοπτον, ἐπίεζον.

Δηώ. Δηοῦς κλίνεται. ἡ Δημήτηρ.

Δηώσας. σφαδεύσας. ἀνελών. καθελών.

Δήπου. ὡς δή.

Δήπουθεν. δηλονότι. ἢ ἔκ τινος τόπου. Καὶ χρὴ πείθεσθαι δήπουθεν. † Καὶ τιὼ σχολὴν δήπουθεν ἐκείνῳ ἐπαινῶν.

Δηριάασθον.

Δηιγυθούμενος.[2] ὀφηγούμενος. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ῥωμαϊκή.

Δῆρις, δήριος, δήρι. καὶ δῆριν, μάχην, ἢ Φιλονεικίαν. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Μέλλον ἄρα φυγέειν κἀγὼ πόλεμον δῆριν Ἄρηϊ
Ἐκπροθελιποῦσα, χορῶν παρθενίων ἀίειν.

Καὶ αὖθις·

Φεῦγε[3] Λάκων ποτὲ δῆριν, ὑπαντιάσασα δὲ μάτηρ.

Δηρόν. ὀψέ πολύ.

Δήσαντες. δεσμεύσαντες.

Δῆτα. ὄντως.

Δηφενσίων. ὁ ἐκδικος χάρτης. καὶ Δηφένσωρ, ὁ ἔκδικος.

Δήφηλα. πόλις πρὸς Ἰωσήπῳ.

Δί. ἐπέκτασις.

Δία. τὸν Δία. Δῖα δὲ ἡ ἔνδοξος. καὶ δῖος, ὁ ἔνδοξος.

Διαβάλλειν.[4] χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾶν. Ἄρχιππος·

Τὸν γὰρ γέροντα διαβαλοῦμεν τήμερον.
Διαβάλλειά σ' ὁ θεῖος, ὦ πόνηρε σύ.

Διαβάλλω. τὸ ἐξαπατᾶν καὶ παραλογίζεσθαι. Θουκυδίδης ά, καὶ Κράτης. καὶ διαβάλλω τὸ πέλαγος, τὸ διαπερᾶν. Ἐνθεῦτεν ἐνόει διαβάλλειν τὸ ἐν μέσῳ πέλαγος, καὶ λῃστεύειν τὰς νήσους. καὶ Ἀρριανός· Αὐτόν τε κυβερνῶντα τὴν πρατηγίδα ναῦν διαβάλλειν ἐπιχειροῦντι Ἀλεξάνδρῳ τὸν Ὦξον ποταμόν. ἀντὶ τοῦ περᾶν. καὶ διαβάλλω, αἰτιατικῇ. Διαβάλλει τὸν ἀεὶ παρειλημμένον.

Διαβάσις. ἐπελθοῦσις. Ῥωμαϊκῆς δυνάμεως ἐπ' αὐτοὺς διάβασις.

Δἰωάριον. Denarius. Genus nummi, holocotino parem habens valorem.

Δωρεὰ. Donativum, ſive donum, quod Imperator militibus dabat.

Δἰωαιόν. Annuum. Diuturnum. Item δηναιὸν, [adverbium,] diu.

Δἰούλιον. Conſilium.

Δήσομεν. Inveniemus.

Δηοῦν. Bellum inferre. Vaſtare. Δηίων vero, diſſecabant, vulnerabant.

Δηώ. In genitivo Δηοῦς. Ceres.

Δηώσας. Prædatus. Populatus. Qui interfecit.

Δήπου. Utique. Certe.

Δήπουθεν. Videlicet. Scilicet. Utique. Vel, ex aliquo loco. *Et parere utique oportet.* † *Et illud otium ſcilicet laudans.*

Δηριάασθον. Contenditis. Dimicatis.

Δηιγυθούμενος. Qui in pompis præcedit. Dux pompæ. Eſt vox Latina.

Δῆρις. Pugna. Declinatur δήριος, δήρι. Et δῆριν, pugnam, prœlium. In Epigrammate: *Et ego aliquando, inviſo bello Marti relicto, choros virgineos auditura eram.* Et iterum: *Lacon olim ex prœlio fugiens, a matre obviam ipſi veniente* [*occiſus eſt.*]

Δηρόν. Diu. Ad multum tempus.

Δήσαντες. Qui ligarunt.

Δῆτα. Sic. Ita.

Δηφενσίων. Defenſio. Et δηφένσωρ, defenſor.

Δήφηλα. Dephela. Urbs apud Joſephum.

Δί. Eſt ſyllaba, quæ vocibus quibuſdam in fine addi ſolet.

Δία. Jovem. Δῖα vero, [cum circumflexo,] illuſtris. Et δῖος, [genere maſculino,] illuſtris, clarus, divinus.

Διαβάλλειν. Hoc verbo ſcriptores etiam utuntur pro decipere. Archippus: *Senem enim decipiemus hodie.* † *Decipit te patruus, o miſer.*

Διαβάλλω. Decipere. Fallere. Thucydides lib. 1. & Crates. Et διαβάλλω τὸ πέλαγος, mare trajicere. *Hinc mare, quod erat in medio, trajicere, & inſulas latrociniis infeſtare ſtatuerat.* Et Arrianus· *Ille vero Alexandro, navem prætoriam gubernanti, & Oxum trajicere volenti,* [*reſtitit.*] Et διαβάλλω, accuſativo jungitur. Criminor. Accuſo. *Semper criminatur eum, qui ipſi præfertur.*

Διάβασις. Trajiciente. *Cum exercitus Romanus fluvium trajeciſſet, ut eos invaderet.*

1 Ὁλοκόλινθος] De hac voce vide Dufrenium in Gloſſario Græco.

2 Δηιγυθούμενος] Sic recte habet codex Vatic. teſte Pearſonio: cujus loco in prioribus Editt. legitur δηιγεμόμενος. Meurſius in Gloſſario ſcribendum putabat δηιγυδομηνὸς, a δηιγυέειν & μονή: ſed quam conjecturam merito rejicit Dufrenius in Gloſſario Græco.

3 Φεῦγε Λάκων ποτὲ δ.] Hexameter hic decerptus eſt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. 1. cap. v.

4 Διαβάλλειν. χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἐξαπ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 616.

Διαβα-

Διαβασιλίζειν. ἡ βασιλείας ἀντιποιεῖται.

Διαβάσκ. περιέρχεται. περιπατ.

Διαβίως. ὄνομα κύριον.

Διαβησείοντας. ἐρωτικὰς ἔχοντας τῆς Δημβίου. [1] Ἀγαθίας· Ὁ δὲ πύργους ἐποίησεν, ἀπερύκειν τοὺς Ῥωμαίους Δημβησείοντας.

Διαβήτης. [2] ἐργαλεῖον ὁ Δημβήτης, θύχρηστον τέχναις πολλαῖς, τῷ λάμβδα στοιχείῳ παρεοικός. τύτου τὸ ἓν μέρος ἐνπήγαντες, τὸ δὲ ἕτερον περιάγοντες, κύκλους ποιοῦσι. [3] σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα χωρὶς πρόσταλικόν.

Διάβολον. ἐν τῷ Σατανᾶς.

Διάβολον. Δημ' τοῦτο, ὡς δυνάμενον βάλλειν, καὶ ἐχθροὺς ποιεῖν τοὺς φίλους. καί ἐστιν ἐν τῷ Δύναμις.

Διαβούλιον. ὁ Δημλογισμός. Δαβίδ· Συλλαμβάνεται ἐν Δημβουλίοις, οἷς Δημλογίζονται. καὶ οἷον Δημβούλια, τὰ ἐκ λογισμῶν ἀτόπων παίσματα.

Διαβούλομαι. ἀναπείθω. Θουκυδίδης.

Διὰ βραχέων. ἐν συντόμῳ.

Διάβροχον. οἰνωμένον. Ὡς δὲ ἐμέθυεν ὁ πορνοβοσκὸς, καὶ Δημβρόχους λίαν πάνυ, τί μέλλομεν ἔφη·

Διαβιασάμενον. προσαναγκασθείς. Πολύβιος· Διαβιασάμενος δὲ τὴν ἀσθένειαν τῆς συνηθείας τῆς πρὸ τοῦ, παρὰ τὸ ἔθος Ἄργους εἰς Μεγαλόπολιν αὐθημερόν.

Διὰ [4] γῆς μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥίπτειν δεῖ. ἐπὶ τῶν προβαλλομένων καὶ ῥιψοκινδύνως ποιούντων.

Διαγεγονότος. παρελθόντος. Μετὰ τὸν πρῶτον ἀνοικισμὸν τῆς πόλεως τοὺς Δημγεγονότας. Διαγινώσκειν δέ ἐστι, τὸ δι' ἀκριβείας ὑπομνηματικῆς τὸ πρᾶγμα εἰδέναι μὴ τὴν προλαβοῦσαν γνῶσιν.

Διαγέγραπται. [5] κατέξυται. ἀνήρηται. Ἀπὸ τῆς τοῦ γραμματέως δέλτου, ὅπου αἱ δίκαι ἀναγράφοντο, καὶ αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν δικῶν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

——Ἥδομαι,
Ὅτι πενηπάλαντός μοι Δημγέγραπται δίκη.

Διαγγέλλων. καὶ Δημγελλομένους, προσκελευομένους. Ξενοφῶν· Ἐγίνωσκον αὐτοὺς ἀπιέναι βουλομένους, καὶ Δημγελλομένους. ἢ ἀντὶ τοῦ φανερουμένους. δήλους γινομένους.

Διάγων. [6] Οὐδὲ δίηγε τοὺς λόγους, οὐδὲ λεπτολογίᾳ ἐδίδου, οὐδὲ εἰρωνευομένου τινὸς ἤκουσε. φησὶ Ἀπολλωνίου Φιλόστρατος ὁ Λήμνιος.

Διαγκωνισάμενον. ἐπ' ἀγκῶνος καθίσας. [7] Ὁ δὲ Δημγκωνισάμενον ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἐπιβλεψάμενος εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἶπεν· Ὦ δέσποτα, τί ἐκέλευσας.

Διαβασιλίζειν. Regnum ſibi vendicat.

Διαβάσκ. Circumit. Obit. Curat.

Διαβίως. Diabenus. Nomen proprium.

Διαβησείοντας. Trajicere cupientes. Agathias: *Ille vero turres ædificavit, quæ Romanos trajicere volentes arcerent.*

Διαβήτης. Circinus. Inſtrumentum, ad multas artes utile, & literæ Λ ſimile: cujus alteram partem immotam tenentes, alteram vero circumagentes, circulos deſcribunt.

Διάβολον. Diabolus. Quære in v. Σατανᾶς.

Διάβολον. Diabolus. Ideo ſic dictus, quod homines calumniis petere, & ex amicis inimicos facere poſſit. Quære in v. Δύναμις.

Διαβούλιον. Conſultatio. Conſilium. David: *In conſiliis, quæ animo agitant, comprehenduntur.* Id eſt, ipſi ſibi abſurdis & ſtultis conſiliis malum accerſunt.

Διαβούλομαι. Perſuadeo. Thucydides.

Διὰ βραχέων. Breviter. Compendioſe.

Διάβροχον. Vino madidus. Ebrius. *Cum leno ebrius eſſet, & vino prorſus madidus, quid, inquit, cunctamur?*

Διαβιασάμενον. Qui coegit. Qui vim attulit. Polybius: *Cum autem infirmitatem vi viciſſet, propter ſuperioris temporis conſuetudinem, Argis Megalopolin eodem die pervenit.*

Διὰ γῆς μαχ. *Per enſes & ignem ruere oportet.* Dicitur de hominibus, qui inconſulte & temere ſeſe periculis offerunt.

Διαγεγονότος. Præteriti. [*Annos*] *poſt primam urbis ædificationem præteritos.* Διαγινώσκειν vero eſt, rem, quam ante didiceris, accurate & ſecundum præcepta artis cognoſcere.

Διαγέγραπται. Eraſa eſt. Deleta eſt ex tabula ſcribæ, in qua ſcribebantur lites & cauſæ, quæ in Judicium introducebantur. Ariſtophanes *Nubibus: Gaudeo valde, expunctam mihi eſſe dicam quinque talentorum.*

Διαγγέλλων. Denuncians. Divulgans. Et Δημγελλομένους, de quibus fama aliquid divulgat. Xenophon: *Cognoverant, eos abire velle, & rumorem de iis jam ſparſum eſſe.*

Διάγων. *Neque prolixitatem in ſermonibus affectabat, neque ſubtilitati verborum ſtudebat, neque ironice loquentem quiſquam audiebat.* Sic Philoſtratus Lemnius de Apollonio inquit.

Διαγκωνισάμενον. Cubito innitens. *Ille vero cubito innitens, & in grabatum reclinatus, oculis in Æſculapii ſimulacrum conjectis dixit, Domine, quid imperas?*

1 Ἀγαθίας] Lib. II. pag. 39.

2 Διαβήτης. ἐργαλεῖον ὁ Δημβήτης, εὔχρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 133.

3 Σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα καιρὸς παρὰς.] Quid hæc verba ſibi velint, dicant alii. Ego enim ſenſum illorum me ignorare fateor.

4 Διὰ γῆς μαχαιρῶν ἐστ.] Vide infra v. Διὰ μαχαιρῶν.

5 Διαγέγραπται. κατέξυται. ἀνήρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 170. (101. Ed. Baſ. P.)

6 Οὐδὲ δίηγε τοὺς λόγους, οὐδὲ λεπτ.] Fragmentum hoc legitur apud Philoſtratum *de Vita Apoll.* lib. I. cap. XIII. idemque repetitur infra v. Καπηλωτίσματος.

7 Ὁ δὲ Δημγκωνισάμενον ἐπὶ τοῦ σκ.] Fragmentum hoc depromptum eſt ex Damaſcio, quod longe auctius legitur infra v. Δομνῖνος.

Διαγνώμη. [1] Ἀφάνασις, καὶ ἀφάνεισις. [2] Ὥσωφ καὶ καταβολή. ἡ λέξις ἰδικὴ Θουκυδίδου.

Διαγνώμων. ἀφανίων. ἀφανιστής. [3] Ὁ μὲν δὴ Ἡφαίστου αὐτόφυὴς ἐγένετο ἀφανιστὴς τῶν τε ζώντων καὶ τῶν μὴ ζώντων ἀγαλμάτων. θύοντι γοῦν ἐμβλέπων, ἐπιχώριόν τινα καρδίαν ὑπὸ τοῦ θειασμοῦ, καὶ ἀνεπήδα τό, τε σῶμα καὶ τινὶ ψυχῇ, ὥσπερ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατεχόμενον. εἰ δὲ μὴ κινοῖτο τοιοῦτον, ἄψυχον ἦν ἐκεῖνο τὸ ἄγαλμα, καὶ ἄμοιρον θείας ἐπιπνοίας. ὅπερ διέγνω τὸ ἄῤῥητον ἄγαλμα τοῦ Αἰῶνος, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατεχόμενον, ὃ Ἀλεξανδρεῖς ἐτίμησαν, Ὄσιριν ὄντα καὶ Ἄδωνιν ὁμοῦ, κρυπτικῶν θεοκρασίαν. εἶναι δὲ τοῦ Ἡφαίστου τῇ Φύσει καὶ τὸ τοὺς μολυσμοὺς τῆς Φύσεως ἀναιρούμενον. εἰ γοῦν αἴσθοιτο φθεγγομένης ὅπως δὴ καὶ ὅθεν γυναικὸς ἀκαθάρτου πινός, ἤλγει σφοδρῶς κατὰ τὸν κεφαλαῖον· καὶ τοῦτο σημεῖον ἐπιεῖτο τῆς ἀφεδρείας. ἦν δὲ καὶ ἡ πρώτη αὐτοῦ γένεσις μυστική. λέγεται γοῦν καταληθεῖν ἀπὸ τῆς μητρὸς, ἐπὶ τοῖς χείλεσιν ἔχον τὸν καλαισιάζοντα δάκτυλον, οἷον Αἰγύπτιοι μυθολογοῦσι Ὧρον καὶ Ἥλιον. τοιγαροῦν, ἐπεί οἱ σιωπεφυκὸς τοῖς χείλεσιν ὁ δάκτυλος, ἐδεήθη τομῆς, καὶ διέμεινεν ἀεὶ τὸ χεῖλος ὑπολελυμασμένον.

Διαγόρας, Τηλεκλείδου, ἢ Τηλεκλύτου, Μήλιος, φιλόσοφος, καὶ ἀσμάτων ποιητής· [4] ὃν δοῦλον θεασάμενος Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης, ὠνήσατο αὐτὸν δέλτων ἕνεκα μυρίων δραχμῶν, καὶ μαθητὸν ἐποιήσατο. ὁ δὲ καὶ τῇ Λυρικῇ ἐπέθετο, τοῖς χρόνοις ὢν [5] μὲν Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου, [6] Μελανιππίδου δὲ πρεσβύτερος. ἤκμαζε τοίνυν ὁπὶ Ὀλυμπιάδι· [7] ἐπεκλήθη δὲ Ἄθεος. ἔγραψε τοὺς Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἐκθέμενος ἐν οἷς τὰς αἰτίας δι' ἃς τὸ θεῖον δόξης. κατοικήσας δὲ Κόρινθον Διαγόρας, αὐτόθι τὸν βίον κατέστρεψε.

Διαγόρας ὁ [8] Μήλιος. ἐπὶ τοῦ ἀθέων καὶ ἀπι-

1 Διαγνώμη. Ἀφάνωσις, & ἀφάνεισις.] Ex Scholiasta Thucydidis ad lib. I. cap. LXXXVII.

2 Ὥσωφ & καταβολή] Hæc verba ex margine in textum irrepserunt, quæ vel delenda sunt, vel collocanda post vocem Θουκυδίδου.

3 Ὁ μὲν δὴ Ἡφαίστου αὐτόφυὴς ἐγένετο ἀφανιστής.] Totus hic locus legitur etiam infra v. Ἡφαίστος.

4 Ὃν εὐφυᾶ θεασάμενος Δημόκριτος ὁ Ἀβδ.] Hæc, & quæ sequuntur, totidem pene verbis etiam leguntur apud Hesychium Milesium.

5 Μετὰ Πίνδαρον καὶ Βακχυλ.] Scribendum est, κατὰ Πίνδαρον & Βακχ. ut sit sensus, eum Pindari & Bacchylidis æqualem fuisse. Paulo post enim additur, Diagoram floruisse Olympiade LXXVIII; in quam ætas Pindari incidit, quippe qui, teste Suida, natus est Olymp. LXV. & secundum quosdam vitam produxit usque ad Olymp. LXXXV. Bacchylide vero Diagoras adeo non fuit posterior, ut potius eo antiquior fuerit; quippe quem Eusebius in Chronicis ad Olymp. LXXXII refert. Potuit tamen Bacchylides etiam ante illud tempus vixisse, & jam Olymp. LXXVIII inclaruisse, adeo ut cum ratione temporis non videatur pugnare, si dicas, Diagoram Bacchylidis æqualem fuisse. Enarrator Comici ad *Ranas* pag. 227. Diagoram hunc non Bacchylidis, sed Simonidis & Pindari æqualem facit. Ait enim: Ἦν δὲ ἐκ Τηλεκλύτου παῖς, Μήλιος τὸ γένος, τὸν χρόνον κατὰ Σιμωνίδην & Πίνδαρον. Natus autem fuit Simonides Olymp. LVI, vel LXII, teste Suida: obiit vero Olymp. LXXVIII, ut idem auctor est. Quare Simonidem senem Diagoras adolescens videre potuit.

6 Μελανιππίδου δὲ σχεδὸν πρεσβύτερος. ἤκμαζε τοίνυν ὁπὶ Ὀλυμπιάδι] Hæc verba absunt a prioribus Editt. quæ ex 2 MSS. Paris. revocavi. Eadem etiam leguntur in codice Vaticano, ut testis est Pearsonius. Cæterum in uno MS. Paris. scriptum est Μελανιππίδης; quam lectionem etiam agnoscit codex Vaticanus, teste Pearsonio. At in optimo & antiquissimo MS. Paris. eadem vox breviate scripta est, ita ut Lectori integrum sit, pro ratione sensus & constructionis ſeam in quemcunque casum flectere. Cum igitur ratio constructionis genitivum potius quam nominativum requirat, Μελανιππίδου in hac Editione excudendum curavi. Neque sensus & temporis ratio lectioni huic refragantur, si verba ista de Melanippide juniore intelligas, quippe qui paulo post Diagoram circa Olymp. LXXXVIII vel XC floruit, ut ex Suida colligi potest.

7 Ἐπεκλήθη δὲ Ἄθεος. ἔγραψε τοὺς Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἐκθέμενος τὰς αἰτίας δι' ἃς τὸ θεῖον δόξης.] Locus hic in 2 MSS. plenius ita legitur: Ἐπεκλήθη δὲ Ἄθεος, διότι τοῦτο ἐδόξαζεν, αἰφ' ᾧ τις ὁμοπτυχίᾳ αἰπαθοῖς ὑπ' αὐτοῦ, ὡς παιδία ἀφελόμενον, ὃν αὐτὸς ἐπαύσηκε, ἐξωμόσατο μὴ κακολογήσειν τοῦτον. μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδιξάμενον αὐτὸν, ὑπεμίμνησεν. ὑπεῦθυν ὁ Διαγόρας λυπηθείς, ἔγραψε τοὺς καλουμένους Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἀναχωρήσιν αὐτοῦ & ἔκπτωσιν &c. Sic etiam legitur in codice Vatic. teste Pearsonio; eademque totidem verbis habet Hesychius Milesius in v. Διαγόρας.

8 Ὁ Μήλιος.] Apud Plutarchum *de Placit. Philos.* lib. I. cap. VII. Diagoras hic corrupte vocatur Μιλήσιος: quod mendum esse vetustissimum inde patet, quod Theodoretus *Therap.* III. pag. 506. loco isto Plutarchi fretus, Diagoram hunc Milesium appellat; ut ante nos etiam observavit Cl. Bentlejus ad Fragm. Callim. LXXXVI.

Διαγνώμη. Ratio res dignoscendi & dijudicandi. Est vox Thucydidi peculiaris: uti & καταβολή.

Διαγνώμων. Dignoscens. Dijudicans. Discernens. Heraiscus absque ulla disciplina ipso naturæ instinctu animata & inanimata simulacra dignoscere poterat. Quamprimū enim ea conspexisset, cor ejus quasi vulnerabatur, & ipse extra se raptus, animo & corpore exultabat, quasi Numine quodam afflatus esset. Quod si ea ratione non commoveretur, inanimatum erat simulacrum illud, & divini afflatus expers. Sic cognovit arcanum simulacrum Æternitatis, a Deo insessum, quod Alexandrini sub Osiridis simul & Adonidis nomine colebant, mystica quadam ratione uno Numine ex duobus Diis conflato. In ejusdem Heraisci natura quiddam etiam inerat, quod pollutiones naturæ aversaretur. Nam si mulierem aliquam impuram utcunque & undecunque loquentem audivisset, confestim caput ipsi dolebat: quod ipsi erat indicium menstruorum. Fuit autem & primus ejus ortus vere mysticus. Fertur enim in lucem editus esse, digito silentii indice labiis ejus admoto, quemadmodum Ægyptii Orum & Solem natos esse fabulantur. Quare cum digitus ille labiis firmiter adhæresceret, sectione ei opus fuit: & Heraiscus labium incisum semper retinuit.

Διαγόρας, Diagoras, Teleclidæ, vel Teleclyti filius, Melius, Philosophus, & canticorum scriptor: quem, cum esset servus, Democritus Abderita egregio ingenio præditum cernens, decem millibus drachmarum emit, & in discipulorum suorum numerum recepit. Hic poesi Lyricæ operam etiam dedit, Pindaro & Bacchylide posterior, at Melanippide antiquior; ita ut vixerit Olympiade LXXVIII. Cognominatus fuit Atheus; scripsitque orationes, quæ vocantur Ἀποπυργίζοντες, in quibus rationes reddit, quare ab opinione de Deo defeciverit. Habitavit Corinthi, ibique vitam finiit.

Διαγόρας ὁ Μήλιος. Diagoras Melius. De

φων καὶ ἀσεβῶν. [1] Ὅτ᾽ ὲ μὴ τὸν ἅλωσιν Μήλ᾽ ὤκ᾽ ἐν Ἀθήναις· τὰ δὲ μυστήρια ὅπως ἠτέλιζεν, ὡς πολλοὺς ἐκπερέπῃν [2] τῆς τελετῆς. τοῦτο δὲν [3] ἐκήρυξαν κατ᾽ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν χαλκῇ πλάτῃ ἔγραψαν, τῷ μὲν ἀποκτείναντι, τάλαντον λαμβάνειν· τῷ δὲ ἄγοντι, δύο. ἐκηρύχθη δὲ τοῦτο ἀφ᾽ τὸ ἀσεβὲς αὐτοῦ, ἐπεὶ τὰ μυστήρια πᾶσι διηγεῖτο, κοινοποιῶν αὐτὰ, καὶ μικρὰ ποιῶν, καὶ τοὺς βουλομένους μυεῖσθαι ἀποτρέπων. Φησὶν οὖν [5] Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι·

Τῇδε μύσται δ᾽ ἡμέρᾳ μάλιστ᾽ ἐπαναγρεύει·
Ἤν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον,
Λαμβάνειν τάλαντον. ἰὼ τε τῶ τυράννων τις πανὶ
Τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, καὶ τάλαντον λαμβάνειν.

τεθνηκότων. τουτέστι, τῶν ἐπὶ θανάτῳ φθονούντων. ἐν ὑπερβολῇ δὲ εἴρηται, τοὺς τεθνηκότας ἀποκτείνειν.

atheis & infidelibus & impiis hominibus dicitur. Hic poſt captam Melum Athenis habitavit, & myſteria adeo contempſit, ut multos induceret, ne ſacra ſuſciperent. Quare Athenienſes eo proſcripto non ſolum voce præconis pronuntiari, ſed etiam æreæ columnæ inſcribi juſſerunt, eum, qui Diagoram occidiſſet, talentum; qui vero vivum adduxiſſet, duo talenta accepturum eſſe. Hoc autem Athenienſes fecerunt propter ejus impietatem, quod myſteria omnibus enuntiaret, eaque evulgans & deſpiciens, illos etiam, qui ſacris initiari volebant, a propoſitio iſto dehortaretur. Quare Ariſtophanes in *Avibus* inquit: *Hoc quidem die potiſſimum præconis voce pronuntiatur: Si quis veſtrum Diagoram Melium interfecerit, talentum accipiet: & ſi quis aliquem tyrannorum mortuorum occiderit, item talentum accipiet.* Τεθνηκότων, id eſt, corum, qui capitalis criminis rei ſunt. Per hyperbolen vero dictum eſt, mortuos occidere.

Διαγρεύων. [6] ἀντὶ τοῦ, διαφορα καὶ ὁ τὰ αὐτὰ λέγων. ὅπως Ἰσαῖος. τὸ δὲ ἐναντίον συναγορεύειν· ὥσπερ ἐναντίον καὶ τὸ συμφέρεσθαι τοῖς τὸ διαφέρεσθαι· καὶ τὸ συμφωνεῖν τοῖς τὸ διαφωνεῖν.

Διαγρεύων. Diverſa, nec eadem dicens. Sic Iſæus. Contrarium vero eſt συναγορεύειν, i. e. eadem dicere. Quemadmodum contraria ſunt συμφέρεσθαι & διαφέρεσθαι: & συμφωνεῖν & διαφωνεῖν.

Διαγωνιάσαντες. διενθυμηθέντες. Οἱ [7] δὲ διαγωνιάσαντες, μὴ διὰ τὸ προηπάθαι δόξωσι καταπεπλῆχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξῆγον ἅμα φωτί. ἀντὶ τοῦ βουλαβηθέντες.

Διαγωνιάσαντες. Vehementer metuentes. *Illi vero vehementer metuentes, ne univerſo bello jam victi viderentur, & penitus perculſi; prima luce copias ex caſtris [in aciem] eduxere.*

Διάγραμμα. τὸ μίσθωμα. διέγραφον δὲ οἱ ἀγορανόμοι, ὅσον ἔδει λαμβάνειν τοὺς ἑταίρας ἑκάστους.

Διάγραμμα. Merces meretricum. Ædiles enim ſtatuebant, quantum unamquamque meretricem accipere oporteret.

Διάγραμμα. [8] τὸ ταπτόμενον ἐν ταῖς συμμορίαις, ὁπόσον ἔκαστον εἰσφέρειν δεῖ. ἐτάττετο δὲ ὁ τὸ αὐτὸ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς τιμὴν τῆς οὐσίας. [9] Διαγράφους μύσται ἦν, ὁ καθιστάμενος ἐν ταῖς συμμορίαις ἐπὶ τῷ διακεῖναι, πόσον ἕκαστον εἰσενεγκεῖν ὀφείλει.

Διάγραμμα. Statutum & definitum tributum, quod unumquemque in Symmoriis conferre oportebat. Non idem autem tributum omnibus imperabatur, ſed aliis aliud, pro cenſu facultatum. Et διαγραφεὺς dicebatur ille, qui in Symmoriis conſtitutus erat, ut dijudicaret & ſtatueret, quantum quiſque conferre deberet.

Διαγράμματα. ὅταν εἰσφορᾶς δέησιν εἰς τὸ κοινὸν, πολέμου ὄντος, τὸ ἑκάστῳ ὑπογραφόμενον ἀργύριον διάγραμμα καλεῖται.

Διαγράμματα. Quum tempore belli tributo in commune collato opus erat, portio pecuniæ, ſingulis aſſignata, διάγραμμα vocabatur.

Διαγραφεύς. ὁ καθιστάμενος ἐν ταῖς συμμορίαις, ἐπὶ τῷ διακεῖναι, πόσον ἕκαστον εἰσενεγκεῖν ὀφείλει.

Διαγραφεύς. Sic vocatur ille, qui in Symmoriis conſtitutus eſt, ut ſtatuat, quantum quiſque conferre debeat.

Διαγραφή. [10] ἡ διατύπωσις τῶν πιπρασκομένων μετάλλων, δηλοῦσα διὰ γραμμάτων, ἀπὸ ποίας ἀρχῆς μέχρι πόσου πέρατος πιπράσκεται.

Διαγραφή. Metallorum, quæ venduntur, deſcriptio, literis indicans, a quo initio ad quem uſque terminum vendantur.

Διαγραφή. καὶ τοῦτο ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἐγένετο, ζημίαις πολλαῖς καθυποβάλλεσθαι τοὺς πόλιν.

Διαγραφή. Et hoc ſub Juſtiniano contigit, ut urbs multis afficeretur damnis.

1 Ὅτε δὲ μὴ τὴν ἅλωσιν Μήλ᾽ ὤκ᾽ ἐν Ἀθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 592. (410. Ed. Baſ. *P.*)

2 Τῆς πλεπῆς.] Sic habet MS. Pariſ. A. & Enarrator Comici loco laudato: at priores Editt. minus recte ὀρεπῆς.

3 Ἐκήρυξαν κατ᾽ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, ᾗ ἐν χαλκ.] Huc ſpectant verba Scholiaſtæ ad *Ranas* pag. 227. Ὅθεν ἐν Ἀθηναίοις, ὡς χλευάζοντες τοὺς Θεοὺς κατιψηφισμένοις, ἀνεκήρυξαν, τῷ μὲν ἀναιρήσοντι, δραχμὰς πέλαντος· τῷ δὲ ζῶντα κομίσαντι, δύο. Vide etiam Meurſium ad Lycophronem v. 1172.

4 Τῷ μὲ ἀποκτείναντι ——— τῷ δὲ ἄγοντα] Conſtructio requirit ut legatur, τῷ μὲ ἀποκτείναντα——τῷ δὲ ἄγοντα: ut recte legitur apud Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Aves*, loco eo, quem paulo ante indicavimus.

5 Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι] Pag. 592. (410. Ed. Baſ. *P.*)

6 Διαγρεύων. ἀντὶ δ᾽ διαφ.] Ex Harpocratione.

7 Οἱ δὲ διαγωνιάσαντες, μὴ διὰ τὸ προ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. XI. cap. XXX. ut Jac. Gronovius recte obſervavit. Apud Polybium tamen hodie legitur, μὴ προηπάθαι δόξωσι καὶ καταπεπλῆχθαι &c.

8 Διάγραμμα. τὸ ταπτόμενον ἐν ταῖς συμμ.] Ex Harpocratione. Vide etiam ſupra v. Ἀνασύνταξις.

9 Διαγραφεὺς μύ τις ἦν, ὁ καθ.] Iidem etiam vocabantur Ἐκλογεῖς, Ἐπιγραφεῖς, & Ἐπιγνώμονες, ut docet Suidas infra ſuis locis.

10 Διαγραφή. ἡ διατύπωσις τῶν πιπρ.] Ex Harpocratione.

Διαγραφὴ δίκης. ὅταν ἀπαλλαγῇ τῆ ἐγκλήματος ὁ φεύγων, ἢ κῆ συγχώρησιν τῆ διώκοντος, ἢ κῆ ἀφάνωσιν τυχόντος, καὶ μηκέτι ποθ' ὑπ' οὐδενὸς ἐγκαλῆται, ἀφαγραφὴ δίκης λέγεται.

Διαγράφανται.[1] τινὲς μὲν ἀντὶ τῆ καταβάλλοντος καὶ καταθέντος. ἔνιοι δέ, ἀντὶ τῆ[2] ἀφ' τραπέζης ἀριθμήσαντος, ὡς λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Διαγράψαι.[3] ἀντὶ τῆ ἀνελέαι τὸ ἔγκλημα.

Διὰ δακτυλίου δεῖ σε ἑλκυσθῆναι. ἐπὶ τῶν ἀφ' νόσου ἢ λύπου λεπτῶν καὶ ἰσχνῶν γινομένων.

Διάδημα. τὸ βασιλικὸν ἔνδυμα. τὸ στέμμα.

Διαδιδράσκει. ἀφεύγει. καὶ ἀφαδιδρᾶναι.

Διαδικασάμενος. ἀνειδίσας. ἐξελέγξας. Ὃς διαδικασάμενος αὐτῷ περὶ τῆς ἀπουσίας, ἀπέκτεινεν αὐτῆ τοὺς παῖδας.

Διαδικασία. ἀφαδικασία ἐστὶν, ἡνὰ παιδιαί τινες τοῖς μέλλουσι χορηγεῖν, ὃς ἂν ὁσιωτάτην βάλωνται, πότε χρὴ λειτουργεῖν αὐτούς.

Διαδορατίζω.

Διαδόσεις.[4] τοὺς ἐκ διαιρέσεως ἴσης ὑπερβαλλούσας δόσεις. Λυσίας.

Διαδράναι. ἀφυγεῖν.

Διαδρασιπολίτας. ἀντὶ τῆ δειλούς. ὑποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν.

Διαδρομαί. ἐπὶ τῶν ἐπὶ πολὺ διατάξει κινημάτων. Καὶ ἦγε ἵππους παρήλασε πρώτη τάχει τε καὶ σὺν κόσμῳ· εἶτα διῃρέθησαν, καὶ ἀλλήλοις ἀντιπρόσωποι φάλαγες, μαχομένων σχήματα ἐπεδείξαντο. κἄπειτα ὁπλῖται διαδρομαί τινες ἐγίνοντο, καὶ ἐλελίξεις, καὶ περίοδοι.

Διαζεύγνυμι. γενικῆ.

Διαζηλοτυπούμενοι. Φθονερῶς ἀφακείμενοι.[5] Οἱ δὲ ἀφαζηλοτυπούμενοι πρὸς τὸν Σκιπίωνα, ἐπεβάλοντο ἀφασύρειν τὰς πράξεις αὐτοῦ.

Διάζωμα.[6] τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα.

Διαείδεται. γνωρίζεται. Φαίνεται. [7] Ἔνθ' ἀρετὴ ἀφαείδεται ἀνδρῶν, κῆ τὸν ποιητήν· μᾶλλον δέ, ὅπου ζηλεῖται τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς.

Διαήσει. ἀφαπέμψει. ἀφήσει δὲ, διέρχεται. παρ' Ησιόδῳ.

Διαθέουσα. ἀφαπέχουσα.

Διαθέσθαι. ἀντὶ τῆ ὑποδόσθαι.

Διάθεσις. [8] Ἐπειδὴ οὐκ ἄχετός ἐστιν ὁ δεσμὸς τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα, ἀλλὰ συμπαθής. ἀφαβαίνει

Δ I

Διαγραφὴ δίκης. Quum reus absolvitur, vel actore jus suum remittente, vel judice litem dijudicante, ita ut non amplius a quoquam accusetur, id ἀφαγραφὴ δίκης, i. e. litis expunctio, vocatnr.

Διαγράφανται. Alii vocem hanc accipiunt de eo, qui [pecuniam aliquam] solvit & numerat. Alii vero de eo, qui, ut vulgo dicere solemus, ex mensa solvit.

Διαγράψαι. Actionem expungere.

Διὰ δακτ. *Per annulum te trahi oportet.* Dicitur de iis, qui morbo vel mœrore emaciati & confecti sunt.

Διάδημα. Diadema. Ornamentum regium. Corona.

Διαδιδράσκει. Effugit. Et ἀφαδιδρᾶναι, effugere.

Διαδικασάμενος. Qui exprobravit. Qui redarguit. *Cum defectionem ipsi exprobrasset, ejus liberos interfecit.*

Διαδικασία. Dijudicatio litis inter eos, qui choragi munere functuri sunt, cum tempus definiri volunt, quando publicum munus ipsis obeundum sit.

Διαδορατίζω. Hasta dimico.

Διαδόσεις. Portiones, quæ ex æquali rerum divisione alicui obtingunt. Lysias.

Διαδράναι. Diffugere. Effugere.

Διαδρασιπολίτας. Timidos. Qui negotia Reipubl. fugiunt.

Διαδρομαί. Discursus militum in acie. *Equitatus autem primus composite & ordine præteriit. Deinde in duas divisi partes, & frontibus adversis inter se stantes, pugnantium speciem præbuerunt: militesque armati discurrere, & circuire, & ordines evolvere cœperunt.*

Διαζεύγνυμι. Disjungo. Cum genitivo.

Διαζηλοτυπούμενοι. Invidia affecti. Invidentes. *Illi vero Scipioni invidentes, res ab ipso gestas elevare cœperunt.*

Διάζωμα. Tegumentum partium genitaliũ.

Διαείδεται. Cognoscitur. Apparet. Perspicitur. *Ubi virorum virtus & fortitudo perspicitur, secundum Poetam. Vel potius, ubi virtutis magnitudo requiritur.*

Διαήσει. Dimittet. At ἀφήσει, transit. Apud Hesiodum.

Διαθέουσα. Discurrens. Percurrens.

Διαθέσθαι. [Interdum significat] vendere.

Διάθεσις. Affectio. Anima ita juncta est corpori, ut inter ea sit mutua quædam con-

1 Διαγράψαντος. τινὲς μὲν ἀντὶ τῆ καταβ.] Ex Harpocratione.

2 Διὰ τραπέζης] Id est, per mensarium. Usitatissimum enim erat apud veteres, pecuniam aliquam per mensarium solvere vel numerare: cui opponebatur solutio, quæ dicebatur *ex arca*. Vide Salmasium *de Fœn. Trapez.* pag. 30.

3 Διαγράψασθαι. ἀντὶ τῆ ἀνελέαι τὸ ἔγκλ.] Ex Harpocratione.

4 Διαδόσεις. τὰς ἐκ τῆ ἀφαιρ.] Ex Harpocratione.

5 Οἱ δὲ ἀφαζηλοτ.] Fragmentum hoc Polybio affignat Valesius.

6 Διάζωμα.] Ejusmodi subligaculo, sive velamine partium genitalium, utebantur olim athletæ, cum nudi in certamen descenderent. Thucydides lib. 1. cap. VI. Τὸ δὲ πάλαι καὶ ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι ἀφαζώμασι ἔτι καὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταὶ ἠγωνίζοντο. i. e. *Olim vero & in Olympiaco certamine athletæ circa pudenda habentes certabant.* Hunc locum ideo attuli, quia Suidas eo respexisse puto.

7 Ἔνθ' ἀρετὴ ἀφαείδεται ἀνδρῶν] Hæc sunt verba Homeri Il. N. v. 277.

8 Ἐπειδὴ οὐκ ἄχετός ἐστιν ὁ δεσμὸς τῆς ψυχ.——πρὸς τὴν ψυχῆς δυνάμεις] Totus hic locus descriptus est ex Joanne Philopono in lib. 1. Aristotelis *de Anima*. E. 4.

γῶν ὅτι τῆς ψυχῆς κινημάτων ἴχνη πρὸς τὸ σῶμα, καὶ ὅτι τῶ σώματος πρὸς τὴν ψυχήν. ἄλλο γοῦν τὸ εἶδος τῶ λυπουμένου, καὶ ἄλλο τῶ λυπουμένου. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐμφαίνεται ἴχνος ὅτι τῆ σώματος τῆς κινήσεως τῆς ψυχῆς. ὅθεν καὶ οἱ Φυσιογνώμονες ὅτι τῆς τῶ σώματος ἕξεως τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις. ὅτι δὲ ὅτι τῶν παθῶν τῶ σώματος διαβαίνει τι καὶ πρὸς τὴν ψυχήν, προδήλον. ἀλγοῦντος γὰρ σιτιαλγεῖ, καὶ ἡδυπαθοῦντος συνήδεται. ὅτι δὲ καὶ ἐμποδίζει αὐτῆ τὸ σῶμα, τοίως ἢ τοίως διακείμενον, ἁπλῶς ἀγνοεῖ. ὅπερ οὐκ ἂν ἐγένετο τὸ ἐμποδίζεσθαι αὐτοῦ ὑπ' αὐτῆς, εἰ μὴ διέβαινεν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸ σχέσεως συμπάθειά τις ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ· ἵνας ὡς τῶ ἐγκεφάλου κοιλίας μὲν παθόσης ἡ ὄπισθεν, τὸ μνημονευτικὸν πάσχειν· ἄλλης δὲ, αὐτὸ τὸ λογιστικόν· καὶ τοίως μὲν διακειμένου, ἀφάνταστον εἶναι τὸ ψυχικόν· τοίως δὲ, δυσφάνταστον. καὶ αἱ διάφοροι δὲ τῶν ψυχῶν ἐπιπλοκαὶ στάσεις, καὶ τὸ εἰς τάδε πάθη ἐπιῤῥεπῶς ἔχειν, ὅτι τῆς πρὸς σῶμα σχέσεως καὶ συμπαθείας γίνεται. ὅθεν καὶ νενομίκασί τινες, ταῖς τῶ σώματος κράσεσιν ἕπεσθαι τὰς τῆς ψυχῆς δυνάμεις.

Διάθεσις, καὶ διατίθεσθαι. ἑκάτερον αὐτῶν κεῖται ἐπὶ τῶ διαθήκας γράφειν. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα· Μετὰ ταῦτα τοίνυν τοῦ ἀπόκεισιν ἑτέραν ἐκόμιζον διαθήκην, ἣν ἔφασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμνῳ διατίθεσθαι. καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην· Πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τῶ τελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ὁπότερος διέθετο, ἢ Ἀριστοφῶν, ἢ δὲ γυναικὶ πεισθείς; Ἐχρήσατο δὲ καὶ ἐπὶ τῶ πωλεῖν ἑκατέρῳ αὐτῷ. παρ' Ἰσοκράτει δὲ ἐπὶ τῶ πάσχειν κεῖται τὸ διατίθεσθαι· ὅς φησιν ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ· Γνοίη δ' ἄν τις καὶ ἐκεῖθεν, ὅσον διαφέρει τὰ ὅλων, ἐξ ὧν αὐτοὶ διατιθέμεθα πρὸς ἕκαστον τῶν καλῶν. Ἀντιφῶν δὲ τῇ διαθέσει ἐχρήσατο ἐπὶ γνώμης, ἢ διανοίας. ὁ αὐτὸς καὶ ἐπὶ τῶ διαθεῖναι λόγον, τουτέστιν, ἐπὶ τῶ ἐξαγγεῖλαί τι. [3]Ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς ἀληθείας ὁ αὐτὸς κέχρηται αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῆ διακοσμήσεως.

Διάθεσις.[4] Ἰσοκράτης ἀντὶ τῶ πράσις. Ἀντιφῶν δὲ ἀντὶ τῶ διοίκησις. καὶ διατίθεσθαι, ἐπὶ τῶ διοικῆσαι. παραλαμβάνεται δὲ τὸ διατίθεσθαι καὶ ἀντὶ τῶ συντίθεσθαι, ὡς [5]Ὑπερίδης καὶ Δημοσθένης. † Διαθέσεις δ' μόνον αἱ ἐπιστῆμαι, ἀλλὰ καὶ αἱ τέχναι. ὑπάρχει δὲ τῇ τέχνῃ τὸ φαῦλον καὶ τὸ σπουδαῖον. τῶν γὰρ τεχνῶν αἱ μὲν εἰσι φαῦλαι, αἱ δὲ, σπουδαῖαι. τῷ δὲ ἐπιστήμῃ ὀνόμασε Ἀριστοτέλης ἀντὶ τῆς τέχνης λεγόμενα κοινότερον. ὑπάρχει δ' ἂν καὶ τῇ διαθέ-

sensio, & altera ab altero afficiatur. Ex motibus enim animæ vestigia quædam ad corpus transeunt, & vicissim ex corpore ad animam. Quare alius est vultus cogitantis, & alius dolentis: & sic reliquorum etiam motuum animi vestigia quædam in corpore apparent. Hinc physiognomones ex habitu vultus animi affectiones conjiciunt. Vicissim ex motibus corporis aliquid etiam ad animum pervenire manifestum est. Cum dolente enim dolet, &, cum voluptatem idem percipit, una lætatur. Jam corpus aliter atque aliter affectum animum impedire nullus ignorat. Quod profecto non accideret, nisi propter mutuum, quod inter duo ista intercedit, vinculum, anima eorum, quæ corpus afficiunt, particeps esset. Hinc, cum posterior ventriculus cerebri læsus est, lædirur & vis memoriæ: at cum anterior, ipsa facultas mentis. Præterea, cum hoc vel illo modo corpus affectum est, anima nulla visa concipit: at cum aliter, tristia ei visa obversantur. Quin etiam diversæ animorum proprietates, atque ad hos vel illos affectus propensiones, ex conjunctione & consensione cum corpore oriuntur. Unde etiam quidam existimarunt, animi facultates temperamentis corporis consentaneas esse.

Διάθεσις. Testamentum. Et διατίθεσθαι, testamentum scribere. Isæus in oratione adversus Aristogitonem: *Post hoc responsum alterum testamentum attulerunt, quod ab Archepoli in Lemno conditum dicebant.* Et Lysias in oratione adversus Timonidem: *Non video, quare testamentum defuncti negligere debeamus, quod ille nec a sana mente alienus, nec ab uxore persuasus fecit.* Utroque vocabulo etiam usi sunt pro vendere. Apud Isocratem τὸ διατίθεσθαι significat ab aliquo affici, vel certo modo affectum esse. Is enim in *Helenæ Encomio* inquit: *Quantum autem pulchritudo omnibus rebus antecellat, e nostris affectionibus erga formosos quivis intelligat.* Antipho vero vocem διάθεσις accepit pro sententia vel cogitatione. Apud eundem τὸ διαθεῖναι λόγον significat rumorem differre vel divulgare. Idem in oratione secunda *de Veritate* hoc vocabulo usus est pro apta rerum dispositione & ordinatione.

Διάθεσις. Isocrati significat venditionem. Antiphonti vero administrationem. Et διατίθεσθαι, administrare. Accipitur etiam pro paciscì: ut apud Hyperidem & Demosthenem. † Dispositiones non solum sunt scientiæ & artes, sed etiam virtutes. Arti autem inest malum & bonum, quoniam artium aliæ sunt bonæ, aliæ vero malæ. Aristoteles vero scientiæ nomine pro arte communiter utitur. Dispositioni autem, quæ est genus artis, itidem bonum & malum inest. † Dispositio-

1 Παραναῶν] Sic recte habent MSS. Paris. itemque Editt. Mediol. & Aldina. At in Editt. Basil. & Genev. male excusum est παρακαιρῶν.

2 Γυναικί] Sic MSS. Paris. cujus loco priores Editt. male exhibent γυναικεῖον.

3 Ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς ἀληθείας ὁ αὐτὸς κέχρηται αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῆς διακ.] Hæc Harpocratio non ad vocem διάθεσις sed διάθεσις refert. Sed malim Suidam sequi.

4 Διάθεσις. Ἰσοκράτης ἀντὶ τῆς πρ.——ὁ Δημοσθένης] Ex Harpocratione.

5 Ὑπερίδης ὁ Δημοσθένης] Apud Harpocrationem legitur Ὑπερίδης κατὰ Δημοσθένους, uti etiam hic legendum est.

σῆ, γένος ὕσπ τέχνης, τὸ φαῦλόν τε καὶ σπουδαῖον. † [1] Διαθέσεις λέγουσι, ἃ ἔστιν εὐκίνητα, καὶ ταχὺ [2] μεταβάλλουσι· οἷον θερμότης, καὶ ψύξις, καὶ νόσος, καὶ ὑγεία. διάκεισθαι μὲν γὰρ πως [3] κατ' αὐτὸν ὁ ἄνθρωπος· ταχὺ δὲ μεταβάλλει ἐκ θερμοῦ εἰς ψυχρόν, καὶ ἐκ τοῦ ὑγιαίνειν εἰς τὸ νοσεῖν. εἰ μή τις ἀρχὴν λάβοι πλήθους ἤδη πεφυσιωμένης ἀνίατος ἐστίν, ἢ δυσίατος· ἴσως ἄν τις ἴσως ἔξιν ἤδη προσαγορεύοι. καὶ ἀφαιρεῖ ἕξις ἀφαίρεσιν. ἡ μὲν γὰρ ἕξις δυσκίνητος· ἡ δὲ ἀφαίρεσις, εὐκίνητος.

Διαθέτης. διοικητής. ἐπιμελητής. [4] Ἦν δὲ καὶ τἄλλα σοφὸς οἶκῳ ἀφαθέτης, καὶ πολύ τι τῆς ἡμέρας μέρος εἰς ταῦτα ἀνήλισκε, τὰ μὲν αὐτουργῶν, τὰ δὲ ἀφαλάττων.

Διαθεῖη. ἀφανίσαι.

Διαθηγή.[5]

Διαθήκη. δυσὶ σημαίνεται. ἡ μὲν ἐπὶ θνησκόντων ἀφαλάξεως, καὶ ἐνταλμάτων χαρακτῆρα φέρουσα. θατέρα δὲ ἀφαθήκη, καὶ ἡ Θεοῦ πρὸς Ἀβραὰμ καὶ τοὺς λοιποὺς προπάτορας γενομένη ἐπαγγελία, ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτῶν ἀναστήσειν τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν. καὶ [6] παρ' Ἀριστοφάνει ἀφαθήκη ἡ συνθήκη.

Ἦν μὴ ἀφῇ τιν' οἶδε ἀφαθήκην ἐμοί.
καὶ ἀφαπίθεμαι, ἀντὶ τοῦ συναπίθεμαι.

Διαθήκη. καὶ ὁ νόμος. [7] Δαβίδ· Ἐβεβήλωσαν τὴν ἀφαθήκην αὐτοῦ. εἴρηκε γάρ, Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. οἱ δὲ οὐκ ἤκουσαν αὐτοῦ.

Διαθήκην ἀφαθώμεθα, ἢ διέθελο Πίθηκος τῇ γυναικί. ἀντὶ τοῦ συνθήκην. [8] αἰσχρὸς γάρ τις τὴν ὄψιν συνεχῶς τῇ γυναικὶ [9] ἀφαπληκτιζόμενος, διέθελε ἐπὶ φίλων, μήτε τύπτειν, μήτε τύπτεσθαι· μήτε δάκνειν, ὡς αὐτὸν φιλοῦντα, μήτε δάκνεσθαι. οἷον, σὺ μὴ δῆτ' ἑλκύσῃς τοὺς ὀρχιπέδους, ἐγὼ δέ σ' τοὺς τριχῶν. ἔοικε δὲ Παναίτιον κωμῳδεῖν· ὡς καὶ ἐν Νήσοις· Καταλιπὼν Παναίτιον πίθηκον. ἔνθα καὶ μαγείρου παῖδα εἶναί φησιν αὐτόν. Πίθηκον μέν, ἀφ' τὸ πανοῦργον. μαχαιροποιὸν δέ, τὸν μαχαίρᾳ ἐργαζόμενον, ὡς μάγειρον. αὐτόθεν δὲ φησὶν αὐτὸν μαχαιροποιόν. ὁ γὰρ Παναίτιος μάγειρος μικροφυὴς ἦν. ἀφαβάλλει δὲ αὐτὸν Ἀριστοφάνης, ὡς καταλαβόντα τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχευομένην. ἐδυνατεύετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς μεγάλης οὔσης.

nes vocantur ea, quæ facile moventur, & celeriter mutantur: ut caliditas & frigefactio; morbus & ſanitas. Illis enim homo certo quodam modo afficitur, & celeriter ex calido fit frigidus; & ex ſano æger. Niſi forte quædam diſpoſitio propter longitudinem temporis in naturam jam abierit, & ideo vel prorſus non, vel difficulter ſaltem tolli & mutari queat: quam quis forſan jam habitum appellarit. Differt autem habitus a diſpoſitione: quod ille difficulter; hæc vero facile mutetur.

Διαθέτης. Adminiſtrator. Procurator. *Erat autem & in cæteris prudens adminiſtrator rei domeſticæ, & magnam diei partem in hæc impendebat, partim ipſe manibus ſuis opus faciens, partim aliis,* [*quæ facienda erant,*] *præſcribens.*

Διαθεῖη. Peregerit. Confecerit.

Διαθηγή. Ordo. Diſpoſitio.

Διαθήκη. Duplici ſenſu accipitur. Interdum enim ſignificat ſupremam voluntatem morientis, & vim mandati habet. Altero vero ſenſu ſic appellatur promiſſio, qua Deus Abrahamo & reliquis Patribus promiſit, ſe ex ſemine illorum excitaturum eſſe Dominum noſtrum & Deum Jeſum Chriſtum. Et apud Ariſtophanem ἀφαθήκη ſignificat fœdus & pactionem. *Niſi iſti pactionem mecum faciant.* Et ἀφαπίθεμαι, pactionem facio.

Διαθήκη. Sic etiam Lex [Dei] vocatur. David: *Ipſius legem profanarunt.* Dixit enim: *Diliges proximum tuum ut te ipſum.* Illi vero ipſi non obtemperarunt.

Διαθήκην ἀφαθ. *Niſi pactionem mecum faciant, qualem Pithecus cum uxore fecit.* Διαθήκην enim hic idem ſignificat, quod συνθήκην. Homo autem quidam deformis perpetuo cum uxore rixans & manus conſerens, coram amicis hanc cum ea pactionem fecit, ne vel verberaret, vel verberaretur; neque præ amore morderet, nec morderetur. Ait igitur: Nec tu prehenſis teſticulis me trahes; nec ego te, capillis. Videtur autem Panætium comice perſtringere; quem & in *Inſulis* perſtrinxit his verbis: *Relicto Panætio Simio.* Ibi & coqui filium eum eſſe dicit. Simium vero illum vocat, propter aſtutiam. Μαχαιροποιὸν vero, quod cultris ad artem ſuam exercendam uteretur, ut coquus. Panætius enim coquus parva corporis ſtatura præditus erat: quem Ariſtophanes perſtringit, quod uxorem ſuam in adulterio deprehendiſſet. Illa enim, cum grandis eſſet ſtaturæ, virum parere ſibi cogebat.

Διαθλίβειν. ἔστιν ἐν τῷ Βλιμάζειν.

Διαθλίβειν. Premere. Vide in v. Βλιμάζειν.

1 Διαθέσεις λέγουσι, ἃ ἔστιν εὐκίνητα——ἤδη προσαγορεύοι] Hæc ſunt verba Ariſtotelis in *Categoriis*, cap. περὶ ποιότητος, p. 15.

2 Μεταβάλλουσι] Apud Ariſtotelem loco laudato rectius legitur μεταβάλλοντα.

3 Κατ' αὐτόν] Scribe κατ' αὐτάς: ut apud Ariſtotelem. Refertur enim ad ἀφαθέσεις.

4 Ἦν δὲ καὶ τἄλλα σοφὸς οἶκῳ ἀφαθ.——ἀφαπίθεμαι] Hæc verba ex Damaſcio depromta eſſe diſcimus ex Photio, apud quem idem fragmentum in Excerptis ex illo ſcriptore pag. 1032. legitur, ut Pearſonius recte obſervavit.

5 Διαθηγή] Hac voce Democritum philoſophum peculiariter olim uſum fuiſſe pro ἀφάλαξις, docet Suidas infra v. Ῥυσμός.

6 Παρὰ Ἀριστοφάνει] *Avibus* pag. 561. (385. Ed. Baſ. P.)

7 Δαβίδ] Pſalm. LIV. 21. ubi vide Theodoretum; cujus interpretationem hic ſecutus eſt Suidas.

8 Αἰσχρὸς γάρ τις τὴν ὄψιν συνεχ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Enarratore Comici ad *Aves* pag. 562. (385. Ed. Baſ. P.)

9 Διαπληκτιζόμενος] Apud Scholiaſtam Ariſtophanis hodie minus recte legitur πλησιαζόμενος.

Διαθλῶντες.

Διαθλῆλες. πονῆλες.

Διαθρύπλεται. χαυνῆται. Διαλύεῖ.

Διακαυνίσασθαι.[1] Διακληρώσασθαι. Καῦνος γὰρ ὁ κλῆρος.

Διακεκαυμβύον. πῦρ ἐν ἑαυτῷ ἔχον.[2] Ἀριστοφάνης·

Δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμβύον λύχνῳ.
Τί δ' ὦ τάλας γε τοῦδ' ἔχῃ πλέκους χρέος;
Χρέος μὲν οὐδέν· βόλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.

οἱ γὰρ πρεσβύτεροι, διὰ τὸ μόλις βαδίζειν, ἐν σπυρίδι ἔκρυπτον τὸν λύχνον, ὥστε σώζειν τὸ πῦρ.

Διακεκναισμένη. διεφθαρμένη. καὶ[3] Διακεκναισμένος, ἠμαυρωμένος. Εἰ γενοίμην ὠχρὸς, ὡς οἱ περὶ τὸν Σωκράτη, καὶ ἀνυπόδητος, καὶ ῥυπῶν. οἱ γὰρ ἱππεῖς εὔχροι, καὶ ὑποδεδεμένοι, καὶ ἐν γυμνασίοις ἐξεταζόμενοι καὶ παλαίστραις. καὶ[4] ἐν Ἱππεῦσι·

Μὴ φθονεῖτ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεκλελῃσμένοις.
τουτέστι, λιπῶσι. τοῦτο δὲ καὶ νῦν ὁ νεανίσκος δεδοικέναι φησὶ, τὸ ἀπέχθεσθαι τοῖς περὶ τὸν ἱππικὸν ἔχουσιν, εἰ καταλιπὼν τὸ κοσμεῖν τὸ σῶμα, καὶ μετέπειτα τὰ τῶν ἱππέων ἐπιτηδεύματα, τὰ τῆ φιλοσόφων μετέλθοι. καὶ ἐν Νεφέλαις·

--Οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
Τοὺς ἱππέας, τὸ χρῶμα διακεκναισμένους.

Διακέκοπται. οἷον ἀδόκιμον ὄντι. διέκοπτον γὰρ τὸ ἀδόκιμον νόμισμα οἱ παλαιοί.

Διακεκορῆσθαι. διαπεπλησθαι. τετιμῆσθαι τῇ μίξει.

Διακεκριμένως. διακεχωρισμένως.

Διακενῆς. ἄνευ τινὸς προφάσεως. Δαβίδ· Αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς.

Διάκενος. ἡ κενή.

Διακεχαραγμένος. ξίφεσι πεπληγμένος. Ὁ δὲ διεσώθη εἰς τὸν Ναρσῆν, διακεχαραγμένος τὸ σῶμα.

Διακεχείρικε. Ὥστ' ἄπαντα τὸν βίον ὑπεύθυνον εἶναι ὁμολογῶν, ὧν διακεχείρικεν, ἡ πεπολίτευται παρ' ἡμῖν. Διαχειρίζω δὲ, αἰτιατικῇ. Καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν διεχείρισε. † Καὶ διακεχείρικας ὀρθῶς τοῖς υἱέσιν.

Διακεχρημένον.[6] ἀντὶ τοῦ χρέος μέρος δεδανεισμένον. [7] Δημοσθένης.

Διακεχυμένοι. ἐπηλυμένοι τοῦ ψυχικοῦ ὑποχαρεῖς. [8] Τινὲς δὲ τῶν νεανίσκων ἀπιόντων πρὸς Γάϊον,

Διαθλῶντες. Laborantes. Certantes.

Διαθρύπλεῖ. Luxu enervatur. Diſſolvitur.

Διακαυνίσασθαι. Sortiri. Καῦνος enim eſt ſors.

Διακεκαυμβύον. Ignem in ſe continens. Ariſtophanes: *Da mihi ſportulam, in qua ſit accenſa lucerna. Quis ſportulæ hujus uſus tibi erit, homo miſer? Uſus quidem nullus: volo tamen accipere.* Senes enim, quod ægre incederent, lucernam in ſportula occultabant, ut ignem ſervarent.

Διακεκναισμένη. Perdita. Corrupta. Et Διακεκναισμένος, corruptus, obſcuratus, vitiatus. Si ſim pallidus, ut Socrates, & ſine calceis incedam, & ſordibus ſqualeam. Equites enim bono colore erant præditi, & calceati, & in gymnaſiis & palæſtris ſe exercebant. Et in *Equitibus: Ne invideatis nobis comatis & terſis nitidiſque.* Hoc igitur & nunc adoleſcens ſe metuere dicit, ne in odium incurrat equitum, ſi neglecto cultu corporis & ſtudio rei equeſtris, philoſophiæ operam dare cœperit. Et in *Nubibus: Haud enim poſſim aſpicere equites, adeo pallidus & macie confectus.*

Διακέκοπται. [Per metaphoram ſignificat,] adulterinum eſt. Adulterinam enim monetam veteres pertundere ſolebant.

Διακεκορῆσθαι. Stupratam eſſe. Coitu diviſam eſſe. [De virgine dicitur.]

Διακεχριμένως. Diſcrete. Diſtincte.

Διακενῆς. Sine ulla cauſa. Temere. David: *Erubeſcant, qui ſine cauſa impia facinora patrant.*

Διάκενος. Inanis.

Διακεχαραγμένος. Gladiis vulneratus. *Ille vero ad Narſem fuga ſe recepit, gladiis toto corpore vulneratus.*

Διακεχείρικε. Adminiſtravit. Tractavit. *Quare confitetur, ſe per totam vitam obnoxium fore rationibus reddendis illarum rerum, quas adminiſtravit, aut publicè apud nos geſſit.* † *Et patrimonium, quod rectè adminiſtravit, filiis tradidit.* Item Διαχειρίζω, interficio. *Et ipſe ſe interfecit.*

Διακεχρημένον. Dicitur de pecunia, quam quis per partes aliis fœnori dat. Demoſthenes.

Διακεχυμένοι. Quorum animi gaudio diffuſi ſunt. *Quidam vero adoleſcentum Cajo obvi-*

1 Διακαυνίσασθαι. Διακληρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem* pag. 704. (475. Ed. Baſ. *P.*) ubi legitur Διακαυνίσαι, uti & hic apud Suidam legendum eſt.

2 Ἀριστοφάνης] *Acharnenſibus* pag. 393. (280. Ed. Baſ. *P.*)

3 Καὶ Διακεκναισμένος, ἠμαυρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 130. (65. Ed. Baſ. *P.*)

4 Καὶ ἐν Ἱππεῦσι] Pag. 322. (222. Ed. Baſ. *P.*)

5 Τετμῆσθαι τῇ μίξει] Hæc Suidas ideo addit, ut innuat, τὸ Διακορεῖν proprie ſignificare virginem penetrare & dividere; propter vim præpoſitionis Διά. Sic τὸ Διαμηρίζειν, quod proprie ſignificat femora dividere, itidem de coitu venereo dici conſtat. Apud Latinos quoque vox *dividere* obſcœno ſenſu interdum accipitur.

6 Διακεχρημένον] Scribendum potius eſt Διακεχρεωστημένον, ut monuit etiam Salmaſius *de Modis Uſur.* pag. 191.

7 Δημοσθένης] Locus Demoſthenis, ad quem Suidas hic reſpexit, exſtat in orat. 1. contra Aphobum, pag. 549.

8 Τινὲς δὲ τῶν νεανίσκων ἀπιόντων πρὸς Γάϊον, Διακεχ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. VIII. cap. XXII. ut Jac. Gronovius obſervavit.

ἀφικεχυμένοι, καὶ π ωεσπαίζοντες ἀλλήλοις.

Διακλιμακίζας. ἀφαπαλαίζας. κλίμαξ γὰρ καὶ κλιμακισμὸς, πάλαισμα τοιόν.

Διακλειοθέντες. ἐξαπορήσαντες. κωλυθέντες. εἰρχθέντες. [1] Καὶ πάσης ἀθρόον ἀγορᾶς ἀφικλειοθέντες ὀι ἀκαρεῖ λοιπῷ, ὀκνδύνθυον ἀφοβιαθῆναι.

Διακλῶν. ἀφαθρύπτων.

Διακναιόμενος. ξεόμενος. ἢ λυπούμενος. [2] Ἀριστοφάνης· Ἄοπτός δ' ἔγκειμαί μοι τις πόθος, ὅς με ἀφικναίσας ἔχει.

Διακναιοθήσεται.[3] ἀφοβιαθήσεται. Διακναίειν ἐπὶ τυρίου τὸ ξύειν τυρὸν τῇ κνήτῃ.

Διακομισθείς. διελθών.

Διακόνιον. οἱ μὲν τινὲς τὸ πλακοῦντα κρηπῖδα. Μενεκλῆς δὲ ἐν τῷ Γλωσσοκόμῳ ταῦτα εἴρηκε περὶ αὐτοῦ· Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλάθουσι [4] λύραν τε, καὶ κοτύλην, καὶ κλῆμα, καὶ ἄλλα τὰ κυκλοτερῆ πέμματα, ταῦτα καλοῦσι ἀφακόνιον. [5] λέγεται δ' ἐπί τινων ἐγκρατῶς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀμερίας ἀφακόνια τὰ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων τῷ Ἀπόλλωνι πλασσόμενα πέμματα. τινὲς δὲ λέγουσι ζωμὸν τοιόν. τινὲς δὲ, μάζαν.

Διάκονος. μακρὸν τὸ α. Ὁ δὲ ἱερεὺς, ἀφακόνου τινὸς πεπλεύ. Καὶ Φιλοκτήτης·

Ἀλλ' [6] ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τ' ἀφακόνων,
Ὡς εἰκὸς οἴμαι, τἀμὸν ἐν σμικρῷ μέρει
Ποιούμενοι, τὸν οἶκαδ' ἠπείγον πόλον.

Διακορῆσαι. ἀφαπαρθενεῦσαι. [7] οἱονεὶ ἀφιλεμεῖν.

Διακορεῖς. πεπληρωμένους. Ἰδὼν αὐτοὺς ἀφκορεῖς μέθης ὄντας.

Διακορεῖς. μεμεστωμένοι.

Διακορῶ. κόρῃ ἀφαφθείρω.

Διακόσμησις. τῶν παντὸς ἡ ἀφόρισις. [8] Μέση ἡ γῆ, κέντρου λόγον ἔχουσα. μετ' ἰὼ τὸ ὕδωρ σφαιροειδὲς, ἔχον τὸ αὐτὸ σχῆμα τῇ γῇ· ὥστε τινὶ γίνεσθαι ἐν ὕδατι εἶναι. μετὰ τὸ ὕδωρ δὲ, ἀὴρ ἐσφαιρωμένος. κύκλοι δέ εἰσιν ἐν τῷ οὐρανῷ πέντε.

Διακούω. γενικῇ. Διακούετε ἀνὰ μέσον τοῦ ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως. ὁ Μωϋσῆς φησιν ἐν τῷ Δευτερονομίῳ.

Διακορᾴζεσθαι. ἀτενὲς βλέπειν. ἀφὸ τοῦ τὰς ὀφθαλμὰς κόρας λέγεσθαι.

Διακωδωνίζω. ἀφημίζω. καὶ ἀφακωδωνισθέν-

am venerunt, gaudio diffusi, & inter se nonnihil jocantes.

Διακλιμακίσας. Qui supplantavit. Qui luctа vicit. Κλίμαξ enim & κλιμακισμὸς est quoddam luctæ genus.

Διακλειοθέντες. Ad inopiam redacti. Intercluſi. Prohibiti. *Omni prorsus commeatu brevi temporis momento intercluſi, parum aberat quin perirent.*

Διακλῶν. Frangens. Comminuens.

Διακναιόμενος. Qui laceratur. Qui pungitur. Aut, qui dolore afficitur. Ariſtophanes: *Vehemens animum meum cepit amor, qui me vexat & moleſtia afficit.*

Διακναιοθήσεται. Lacerabitur. Perdetur. Διακναίειν vero proprie ſignificat, caſeum radula radere.

Διακομισθείς. Qui per aliquem locum tranſit.

Διακόνιον. Quidam ſic vocant placentæ crepidinem. Menecles vero in *Gloſſocomo* de voce iſta ſic ſcribit: *Athenienſes Ereſionen, ita dictam, Apollini parantes, lyram, & cotylam, & clema, aliaſque placentas rotundas conficiunt, eaſque diaconium vocant.* Sic autem & placenta quædam vocatur. Similiter etiam Amerias ἀφακόνια vocat placentas, quas [Athenienſes,] cum Ereſionen pararent, Apollini conficere ſolebant. Quidam vero jus quoddam ita appellant. Alii, mazam.

Διάκονος. Miniſter. Τὸ α longum eſt. *Ille vero erat ſacerdos, & honoris gradu Diaconus.* Et Philoctetes [apud Sophoclem:] *Sed vel mortuus eſt, vel miniſtri, ut veriſimile eſt, conditionis meæ exiguam rationem habentes, domum conſcenſis navibus properarunt.*

Διακορῆσαι. Virginem vitiare. Virginem ſtuprare. Quaſi, [coitu] dividere.

Διακορεῖς. Satiatos. *Videns eos vino ad ebrietatem uſque repletos eſſe.*

Διακορεῖς. Satiati. Repleti.

Διακορῶ. Virginem vitio.

Διακόσμησις. Univerſitatis hujus apta & concinna diſpoſitio. Terra [in hoc Univerſo] eſt media, centri rationem obtinens. Poſt hanc aqua globoſa, eandem habens figuram, quam terra: ita ut terra ſit in aqua. Aquam excipit aer, itidem globoſus. Circuli autem in cœlo ſunt quinque.

Διακούω. Genitivo jungitur. Attente audio. *Audite cauſam fratrum veſtrorum, & juſte judicate.* Sic Moſes in *Deuteronomio* inquit.

Διακορᾴζεσθαι. Intentis & fixis oculis intueri. Pupillæ enim oculi appellantur κόραι.

Διακωδωνίζω. Diffamo. Sermonibus differo.

1 Καὶ πάσης ἀθρόον ἀγ.] Præcedentia hujus fragmenti lege apud Suidam infra v. Ἐδωδίμων.

2 Ἀριστοφάνης] *Eccleſ.* 752. (506. Ed. Baſ. P.)

3 Διακναιοθήσεται. ἀφαφ.] Ex Enarratore Comici ad *Pacem*, pag. 639. (443. Ed. Baſ. P.)

4 Λύραν] Sic apud Græcos ſpecies quædam πίμματος appellabatur. Stephanus Byzantius v. Πάτρα: Ἔστι δὲ παῦτα πίμματα, λύρα π, ⊖ πόκα, ⊖ βίλη. Vide etiam Euſtathium ad Dionyſium, pag. 23.

5 Λέγεται δ' ἐπί τινων ἐγκρατῶς] Hæc procul dubio corrupta ſunt, quæ ſic legenda exiſtimo, λέγεται δὲ καὶ ἐπί τινων πλακοῦντος. Διακόνιον enim placentæ quoddam genus fuiſſe ex Grammaticis conſtat.

6 Ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τ' ἀφακ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Philoctete* pag. 403. ut Portus monuit.

7 Οἱονεὶ ἀφαπαρθενεῦσαι] Vide quæ notavimus ſupra ad vocem Διακορῆσαι.

8 Μέση ἡ γῆ, κέντρου λόγον ἔχ.] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. Segm. CLV. ut Pearſonius etiam obſervavit.

τες, ἀφημιωθέντες. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐπὶ τῶν ἐμπαιζομένων λαμβάνεται.

Et ἀφωδωνιωθέντες, diffamati. Plerumque autem [malo ſenſu] dicitur de illis, qui deridentur.

Διακωδωνίσαντες. δοκιμάσαντες. Διακωδωνίσας δὲ ὁ παιδευτὴς τὰ μειράκια, λέγε, ἔφη, ὅ, τι βούλει, πρὸς Ἱππόδρομον ἀφιλεγόμενον τὸν σοφιστήν.

Διακωδωνίσαντες. Qui explorarunt. Qui examinarunt. *Cum autem ludimagiſter adoleſcentes examinaſſet, Dic, inquit, quicquid vis, cum Hippodromo Sophiſta colloquens.*

Διακωδωνίσω. οἷον δοκιμάσω. Ἀριστοφάνης. διότι πολλὰ τῶν ὀρνέων δοκιμάζεται τῷ τὸ κώδωνι φθέγγεσθαι καὶ τοὺς ἵππους ὅπως ἐδοκίμαζον κώδωσιν, εἰ φοβοῖντο εἶεν. ἢ ἀπὸ τῶν ὀρτύγων. οἱ γὰρ ὑποκρινόμενοι τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος, ὑποπτεύονται πρὸς μάχην. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν· ἐπεὶ ὅταν δοκιμάζωσι ἀφιστῶνται. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν φυλάκων. βέλτιον δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀγγείων. τὰ δ' ἄλλα ἐχεδίαστα. τὸ δὲ τοὺς φύλακας ἐρευνᾶσθαι, κώδωσι διασήμαντες, ὅπως ἀνυφθέγγωνται. καὶ Ἰάμβλιχος· Ἐπειδὴ ἀφακωδωνίζων ἕκαστον τῶν ποιμένων, οὐκ οἷός τε ἦν ἀκοῦσαι καὶ μαθεῖν, οἵτινες ἦσαν οἱ παῖδες.

Διακωδωνίσω. Explorabo. Ariſtophanes. Aves enim quædam ſono tintinnabuli explorantur. Equos itidem tintinnabulis explorabant, an ſtrepitum expaveſcerent. Vel [tranſlatio ducta eſt] a coturnicibus. Illæ enim, quæ ſonum tintinnabuli ferre poſſunt, ad pugnam aptæ ſunt. Quidam vero [tranſlationem ductã putant] a vaſis vitioſis, quæ pulſu explorari ſolent. Quidã vero ab excubiis. Præſtat autem dicere ab equis & vaſis ductum eſſe. Reliqua enim perfunctoria ſunt & auctoritate carent. Qui vero excubitores explorabant, an vigilarent, tintinnabulis ſignum dabant, ut [ad illorum ſonum] reſponderent. Et Iamblichus: *Cum omnes paſtores ſciſcitaretur, nec ex quoquam audire & cognoſcere poſſet, quinam eſſent illi pueri.*

Διακωχή. ἀφάνεια.

Διακωχή. Intermiſſio. Ceſſatio. Induciæ.

Διακραδαίνων. σείων.

Διακραδαίνων. Quatiens. Agitans. Movens.

Διακεκριμένως. ἀφωρισμένως.

Διακριδόν. Diſcrete. Diſtincte.

Διακεκριθέν. ἀφωρισθέν. διϋλισθέν. Καὶ μοί τοι ἀφακριθὲν πρότερον ὑπὸ τῶν λεπτῶν ἠθμῶν.

Διακριθέν. Diſcretum. Separatum. Percolatum. *Cum ante per colum percolatum eſſet.*

Διακρίνεται. ἀμφιβάλλει. ἀπιστεῖ. ἀφωρίζεται. καὶ ἀφακρίνομαι, τὸ χωρίζω.

Διακρίνεται. Dubitat. Non credit. Diſcernitur. Et ἀφακρίνομαι, ſeparo.

Διακρίνεσθαι. ἐξωθεῖν. ἢ ὑποτίθεσθαι, καὶ ἄλλοις ἄλλως ἀφαναβάλλεσθαι.

Διακρίνεσθαι. Expellere. Vel, differre, & identidem procraſtinare

Διάκτωρ. ἄφικτον. ἄγγελον. ἀπαγγέλλων.

Διάκτωρ. Miniſter. Nuncius. Internuncius.

Διακυκῶσι. ἀφλαφῶσι.

Διακυκῶσι. Confundunt. Perturbant.

Διαλαβών. ἀφαδεξάμενον. Διαλαβόντες, ὅσα λευσῶν καὶ χρυσίου εἶχεν, καὶ συγχωνεύσαντες.

Διαλαβών. Qui excepit. Qui accepit. *Cum omnem auream & argenteam ſupellectilem accepiſſent, & in maſſam conflaſſent.*

Διαλαβών. προκαταλαβών. Ὁ δὲ ἀφαλαβὼν τὰς ὁδὰς φυλακαῖς.

Διαλαβών. Qui præoccupavit. *Ille vero, cum vias præſidiis præoccupaſſet.*

Διαλλαγή. εἰρήνη.

Ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ, ᾗ Χάρισι ταῖς φίλαις
Ξύντροφε ἀφιλλαγή.

ἐπειδὴ γάμοι καὶ ἑορταὶ ἐν καιρῷ τῆς εἰρήνης ἄγονται. ἢ ὅτι ἡδίστη καὶ ἐπιχαρὴς ὄντι.

Διαλλαγή. Reconciliatio. Pax. [Ariſtophanes:] *O pax, Veneris formoſæ & Gratiarum amicarum contubernalis.* Nuptiæ enim & feſta tempore pacis celebrantur. Vel, quia pax eſt jucundiſſima & ſuavitatis plena.

Διαλλαγῆναι. τὸ δι' αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἀκληθῆναι καὶ φιλιωθῆναι. Ἐναλλαγῆναι δὲ, τὸ ἀπὸ φιλίας εἰς φιλίαν ἄλλου μεταπεσόντα τινός, ἐχθροῦ ὄντος τὸ πρότερον.

Διαλλαγῆναι. Ipſi inimico reconciliari, & cum eo in gratiam redire. Ἐναλλαγῆναι vero, ab amicitia alicujus tranſire ad amicitiam alterius, qui priori amico inimicus eſt.

Διαλαγχάνειν. ἀφαιρεῖσθαι. ἀφακληροῦσθαι. τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ. Διάληξις δὲ, τὸ πρᾶγμα.

Διαλαγχάνειν. Dividere. Diſtribuere. Sorte dividere. Et ἀφάληξις, diviſio, quæ ſorte fit.

Διαλλακτής. Φιλιωτής. Ἀριστοφάνης· Διαλλάττεσθε καὶ ξυμβαίνετε. ἀντὶ τοῦ φιλεῖσθε.

Διαλλακτής. Qui aliquos reconciliat, & ad amicitiam revocat. Ariſtophanes: *Reconciliemini, & in gratiam redeatis.*

Διαλαμβάνει. ὑπονοεῖται. Ἡ δὲ θυμηχάνως διαλαμβάνει. Suſpicatur. *Illa autem facile*

1 Διόπερ πολλὰ τῶν ὀρνέων δοκιμ. —— ὅπως ἀνυφθέγξωνται] Hæc deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 214. (133. Ed. Baſ. P.) Vide etiam v. Ἀκωδώνιστον, v. Διεκωδώνισε, v. Ἐκωδωνίζοντο, & v. Κωδωνίσω.

2 Ὦ Κύπριδι τῇ καλ.] Fragmentum hoc legitur apud Ariſtoph. *Acharn.* pag. 418. (300. Ed. Baſ. P.)

3 Διαλλαγῆναι. τὸ δι' αὐτῶν τ. ἐχθρ.] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. 1. cap. cxx. ut Portus etiam obſervavit.

4 Ἐχθροῦ ὄντος τὸ πρότερον] Scribe ex Scholiaſta Thucyd. ἐχθροῦ ὄντος τῷ πρώτῳ φίλῳ.

5 Διαλαγχάνειν. Ἀφαιρεῖ.] Ex Harpocratione.

λαμβάνει, καὶ δεῖται τῆ Καβείρω, τιμωρῆσαι αὐτῆ, καὶ μὲλελῆθεῖν τὸν ἐπίορκον.

Διαλαμβάναν. Ὑπομνηματίζων. συγγράφων.

Διαλλάττειν.

Καὶ [1] Δι' ἀλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς,
Οἵσι [2] πιστὸν οὐδέν, εἰ μὴ τῷ λύκῳ κεχηνότι.

Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια ἁρπαζόντων. ὃν γὰρ τρόπον λύκοις οὐκ ἔστι πίστις, οὐδὲ τούτοις. τὸ δὲ κεχηνότι, ἐπὶ τῶν μάτην χαινόντων.

Διαλλάττω. δοτικῆ. Ὕπαγε, πρῶτον ἀλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου. Αἰτιατικῆ δὲ Διαλλάξαντες τὰ ὅπλα πρὸς ἀλλήλους.

Διαλαχεῖν. τὸ διανεμεῖσθαι οἱ ῥήτορες εἰρήκασιν. Ἀπολαχεῖν δὲ, τὸ ἀλλάξασθαι τὰ πάτρῳα. ἔστιν ἐν τῷ Ἀπολαχεῖν.

Διὰ λαίλαπος.

Διαλέγεσθαι. τὸ συνουσιάζειν. καὶ ἀλλέγομαι, δοτικῆ.

Διαλέγουσαν. [4] διοικοδομοῦσαν. [5] λέγειν γὰρ τὸ οἰκοδομεῖν. καὶ ἀλέγω. διορύττω. Θουκυδίδης.

Διαλέγοιτο γυναιξίν. ὁμιλοῖεν, ἢ συνουσιάζοιεν. ὥσπερ Ἱεροκλῆς.

Διαλεκτική. ἡ ἐπιστημική. ὀλίγα Διαλεκτικῆς ἁψάμενος. [6] Διαλεκτική ἐστιν ἐπιστήμη ἀληθῶν, καὶ ψευδῶν, καὶ οὐδετέρων. τυγχάνει δ' αὐτὰ ὑπὸ σημαινόμενα καὶ σημαίνοντα. ἢ ὅτε. [8] Μέθοδος δι' ἐνδόξων περὶ παντὸς τοῦ προκειμένου συλλογιστική. καλεῖται δὲ Διαλεκτικὴ ἀπὸ τοῦ Διαλέγεσθαι. τὸ δὲ Διαλέγεσθαι, ἐν ἐρωτήσει τε καὶ ἀποκρίσει. διαφέρει ἡ Διαλεκτικὴ τῆς Ῥητορικῆς. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Διεξοδικῶς.

Διάλογος. [9] λόγος ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως συγκείμενος, περί τινος τῶν φιλοσοφουμένων καὶ πολιτικῶν, μετὰ τῆς πρεπούσης ἠθοποιίας τῶν προσλαμβανομένων προσώπων, καὶ τοῦ κατὰ τὸ λέγειν κατασκευῆς. Διαλεκτικὴ δέ ἐστι τέχνη λόγων, δι' ἧς ἀνασκευάζομέν τι ἢ καθασκευάζομεν, ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως τῶν προσδιαλεγομένων.

Διάλεξις. [10] Αἰσχύλος Νεφέλαις· Διάλεξιν ἡμῖν παρέχουσιν. τέτταρσι, λόγων ἐμπειρίαν. καὶ νοῦν, τοῦτ' ἔστι τὰ νοηθέντα φράζειν. διαφέρει δὲ διάλεξις διαλογισμοῦ, ὅτι ἡ μὲν διάλεξις ἐν τῷ ἐκτὸς ἐστὶ λόγῳ, ὁ δὲ διαλογισμὸς ἐν τῷ ἐνδιαθέτῳ.

rem ſuſpicata, Cabiros orat, ut injuriam ſibi illatam ulciſcantur, & pœnas a perjuro expetant.

Διαλαμβάναν. Commentans. Conſcribens.

Διαλλάττειν. Reconciliare. [Ariſtophanes:] *Et ſuadent, ut pacem faciamus cum Lacedæmoniis, qui non magis fidem ſervant, quam lupus hians.* Hoc proverbium dicitur de illis, qui aliena diripiunt. Sicut enim lupis nulla ineſt fides, ita nec iſtis. Vox κεχηνότι vero dicitur de hominibus, qui vana ſpe lactantur.

Διαλλάττω. Reconcilio. Dativo jungitur. *Abi, & primum reconciliare fratri tuo.* Accuſativo vero [junctum ſignificat permuto.] *Cum inter ſe arma permutaſſent.*

Διαλαχεῖν. Apud Oratores ſignificat diſtribuere. Ἀπολαχεῖν vero, bona paterna dividere. Vide in v. Ἀπολαχεῖν.

Διὰ λαίλαπος. Per procellam.

Διαλέγεσθαι. Cum fœmina coire. Item ἀλλέγομαι, cum dativo, colloquor.

Διαλέγουσαν. Ædificantem. Λέγειν enim eſt ædificare. Et διαλέγω. Perfodiaris. Thucydides.

Διαλέγοιτο γυναιξίν. Cum mulieribus colloquantur, vel coeant. Sic Hierocles.

Διαλεκτική. Dialectica. Ars argumentis aliquid demonſtrandi. *Cum Dialecticam leviter attigiſſet.* Dialectica eſt ſcientia veri & falſi & neutrius. Verſatur autem circa ea, quæ ſignificant & ſignificantur. Vel ſic. [Dialectica eſt] methodus probabilibus rationibus de qualibet re propoſita argumentandi. Dicitur vero Dialectica a ἀλλέγεσθαι, i. e. differere. Differitur autem interrogando & reſpondendo. Differt autem Dialectica a Rhetorica: ut exponitur infra v. Διεξοδικῶς.

Διάλογος. Dialogus eſt oratio, ex interrogatione & reſponſione conſtans, de rebus philoſophicis vel politicis, apte exprimens & imitans mores & affectus perſonarum, quæ colloquentes introducuntur, & argumento, de quo tractatur, accommodata. Dialectica vero eſt ars ſermonis, per quam aliquid refutamus, vel confirmamus. Ea autem conſtat ex interrogatione & reſponſione eorum, qui inter ſe differunt.

Διάλεξις. Ratio loquendi. Dicendi peritia. Ariſtophanes *Nubibus: Dicendi peritiam nobis ſuppeditant.* Et νοῦν, i, e. facultatem animi ſenſa feliciter exprimendi. Dif-

1 Καὶ Δι' ἀλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδρ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Lyſiſtrata* pag. 876. (555. Ed. Baſ. P.)

2 Οἵσι πιστὸν οὐδέν] Perfidiam Ariſtophanes etiam alibi Lacedæmonis exprobrat. In *Acharnenſ.* enim pag. 386. ſic de iiſdem inquit:

Οἵσιν ὅτι βωμὸς, ὅτι πίστις, οὐδ' ὅρκος μόλις.

Id eſt. *Qui nec fœdera, nec juſjurandum, nec fidem ſervant.* Scholiaſta ad eum locum: Ἐπὶ εἰπιστίᾳ γὰρ διεβάλλοντο οἱ Λακεδαιμόνιοι. Καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀνδρομάχῃ

Σπάρτας ἔνοικοι, δόλια βαλδεύετε. Lege ibi & ſequentia.

3 Ὕπαγε, πρῶτον Δι.] *Matth.* cap. v. v. 24.

4 Διαλέγουσαν. διοικ.] Reſpexit Suidas ad locum illum Ariſtophanis *Lyſiſtr.* pag. 883.

Τῶν μὲν γε πρώτων Δι.λέξουσαν τὸν οἶκον.

Scholiaſta ineditus τὸ Δι.λέξουσαν ibi exponit διορύξουσαν.

5 Λέγειν γὰρ τὸ οἰκοδομεῖν.] Sic etiam Heſychius. Et Suidas infra, Ἐξωπλέγησαν, αὐτὶ τοῦ ἐξκατωκοδομήθησαν. Et alibi: Λιθολόγοι, οἰκοδόμοι.

6 Διαλεκτική ἐστιν ἐπιστήμη ἀληθῶν καὶ ψευδῶν καὶ οὐδετ.] Sic Stoici Dialecticam definiebant, ut patet ex Laert. lib. VII. Segm. XLII. unde locum hunc deprompſit Suidas.

7 Τυγχάνει δ' αὐτὰ ὑπομν.] Pearſonius legendum putabat, τυγχάνει δ' αὐτὰ σοφὲ σημαίνοντα καὶ σημ. quod verum puto.

8 Μέθοδος δι' ἐνδόξων περὶ παντὸς τοῦ προκ.] Locus hic depromptus eſt ex Alexandro Aphrodiſeo in *Topica* pag. 4. ut Pearſonius obſervavit.

9 Διάλογος. λόγος ἐξ ἐρωτήσεως συγκείμενος.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Laertii lib. III. Segm. XLVIII. ut itidem Pearſonius monuit.

10 Αἰσχύλος Νεφέλαις] Pag. 143. (78. Ed. Baſ. P.) Vide ibi veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

λέκτῳ.

λέκτω. ὅπ. Ἀβάλεκτος μὲν ἐστὶ φωνῆς χαρακτὴρ ἐθνικός. Ἀβάλεξις δὲ, τῆς συνήθους φωνῆς ἐκβοπὴ ἐπὶ τὸ σεμνότερον καὶ ἀγοικότερον.

fert autem Ἀβάλεξις a Ἀβάλεκτος. Nam Ἀβάλεκτος eſt character ſermonis, genti alicui proprius. Διάλεξις vero, conſueti ſermonis ad ſublimius vel trivialius dicendi genus inflexio.

Διαλεπτολογοῦμαι. Ἀβαλέπομαι. Ὥσπερ καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη· [1] Ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον· ἵνα μὴ ἕλκῃ τινὰ ἰκμάδ' ἐς τὰ κάρδαμα. Οὕτω καὶ ὁ πρεσβύτης·

Διαλεπτολογοῦμαι [2] ταῖς δοκοῖς τὴν οἰκίαν.

Διαλεπτολογοῦμαι. Tenuia & levia diſſero. Ut & Socrates dixit: *Aerem perambulo, & contemplor ſolem: ne humorem trahat in naſturtia.* Sic & ſenex: *Cum trabibus domus ſubtiliter diſputo.*

Διάλειμμα. διάστημα. καὶ Ἀβαλείποντα. Ἀβαχωρήματα. Ἀρριανός· Φυλακαὶ δὲ ἐπὶ τὰ Ἀβαλείποντα τῆς τάφρου ἐτετάχατο.

Διαλείμματα. Ἀβαχωρισμοῦ.

Διάλειμμα. Intervallum. Intercapedo. Et Ἀβαλείποντα. Intervalla. Intercapedines. Arrianus: *Iis vero in locis, ubi foſſa deficiebat, cuſtodiæ diſpoſitæ erant.*

Διαλείμματα. Interſtitii. Intervalli.

Διαλείπουσαι. ἀλλήλων ἀπέχουσαι. [3] Ἀρριανός· Διαλείπουσαι ὅσον ξύμμετρον, εἰς τὸ σωτηρίαν τε ἀλλήλοις, καὶ κατασκέαν εὐπετῆ.

Διαλείπουσαι. A ſe invicem diſtantes. Arrianus: *Modico intervallo disjunctæ, ut alteri alteros facile conſpicere & audire poſſent.*

Διαλειπτὴ φωνή. [4] Ὑφειμένη ἦν καὶ Ἀβαλειπτὴ πολλαχῇ τῇ φωνῇ ἐδεῖτο οἱ ξυγγνώναι βασιλέα.

Διαλειπτὴ φωνή. Interruptæ. *Submiſſa igitur & ſæpe interrupta voce Regem orabat, ut ſibi veniam daret.*

Διάληξις. [5] Ἀβαλαγχάνω μέν ἐστι τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ. Ἀβάληξις δὲ, τὸ πρᾶγμα.

Διάληξις. Διαλαγχάνω eſt rem ſorte dividere. Διάληξις vero diviſio, quæ ſorte fit.

Διάληψις. ὑπόμνησις. ἢ γνῶσις. Πολύβιος· [6] Διὰ γὰρ τινὰ ὑπερβάλλουσαν ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος ὑπόμνησιν ἰδίαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀβάληψις, ὡς οὐδὲν προηγούμενον ποιουμένου πρὸς τὸν βίον τοῦ κυνηγεῖν. † Οἱ [7] γὰρ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐκ ἐκ τοῦ κατὰ λόγον, ἀλλ' ἐκ τῶν συμβαινόντων ἀγαθοὶ πιστεύουσι τὰς Ἀβαλήψεις. (τὰς τοῦ [8] νοὸς ἑρμάς) ἄρτι γὰρ δι' αὐτὸ τοῦτο [9] προκεχειρισμένου τὸν [10] Πεισίστρατον, Ἀβ' ὃ τὴν ὁρμὴν ἔσχε τινὰ καὶ τόλμαν, ἅπαντες μετέπιπτον ἐς τἀναντία ταῖς γνώμαις, Ἀφ' ὧν τὴν εὐπέτειαν. Καὶ αὖθις· Παραπλησίως καὶ τὰ πλήθη ὁμοίως τότε ἔσχε τὰς Ἀβαλήψεις ὑπὸ τῶν κοινῶν, τῆς φύσεως αὐτὰς διδασκούσης. Καὶ [11] Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι οὐκ ἐκ καταφορᾶς, ἀλλ' ἐκ Ἀβαλήψεως ῥώμῃσι ταῖς μαχαίραις, φαλίκαις τοῦ κεντήματος πρὸς αὐτὰς ὑπάρχοντος, τύπτοντες ἐς τὰ στέρνα καὶ ἐς τὰ πρόσωπα, διέφθειραν πάντας.

Διάληψις. Cogitatio. Opinio. Vel cognitio. Polybius: *Quia enim ei ſtudio ſupra modum deditus erat, vulgo omnes opinabantur, venatione ipſum per omnem vitam nihil antiquius habere.* † *Plerique homines non ex conſilio & ratione, ſed ex eventu judicare ſolent. Cum enim nuper Piſiſtratum elegiſſent, quod ad agendum audendumque ſtrenuus eſſet, tum repente ob illum caſum in contrariam ſententiam omnes verſi fuerunt.* Et iterum: *Similiter & vulgus idem de Republ. ſentiebat, quod iſti, natura eos docente.* Et iterum Polybius: *Romani vero non cæſim feriendo, ſed punctim ſubinde rectis gladiis utendo, qui mucronibus valent, [crebro repetitis ictibus] pectora & facies [hoſtium] cædentes, illorum pleroſque obtruncarunt.*

Διαλογή. ὁμιλία. [12] Δαβίδ· Ἡδυνθείη αὐτῷ ἡ Ἀβαλογή μου.

Διαλογή. Colloquium. Oratio. David: *Ipſi oratio mea placeat.*

Διαλοιδορεῖται. δεινῶς σκώπτει. [13] Ὁ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐστὶν οὐ τόσον φιλῶν πρόδικον ταῦτά φησιν, ὅσον

Διαλοιδορεῖται. Maledicit. Convitiis inſectatur. † Ariſtophanes enim non tam amans

1 Ἀεροβατῶ——κάρδαμα.] Vide Ariſtoph. *Nubibus* pag. 136. (71. Ed. Baſ. *P.*) unde locum hunc confuſe & negligenter excerpſit Suidas.

2 Διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκ.] Senarius hic legitur apud Ariſtoph. circa finem *Nubium*.

3 Ἀρριανός.] Lib. v. pag. 332.

4 Ὑφειμένη ἦν κὴ Ἀβαλ.] Fragmentum hoc repetitur infra v. Ὑφειμένει.

5 Διαλαγχάνειν μὲν ἐστι τὸ Ἀβαιρ.] Ex Harpocratione.

6 Διὰ γὰρ τινὰ ὑπερβ.——κυνηγεῖν.] Caſaubonus fragmentum hoc Polybii pertinere putabat ad hiſtoriam de Demetrio obſide Roma fugiente, quæ habetur Legationum Fragmento CXIV. Valeſius vero in notis ad Excerpta a ſe edita, pag. 28. eadem verba de Scipione intelligenda eſſe exiſtimabat. Sed uterque vir ſummus fallitur. Scripſit enim iſta Polybius de Philemene Tarentino, ut patet ex lib. VIII. cap. XX. ubi locus integer exſtat: quod & ante me recte obſervavit doctiſſimus Jac. Gronovius in notis ad Fragmenta Polybii a Caſaubono collecta.

7 Οἱ γὰρ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων——Ἀβαλήψεις.] Fragmentum hoc legitur in Excerptis Polybianis a Valeſio editis, pag. 110.

8 Τὰς τοῦ νοὸς ἑρμάς.] Hæc verba ſunt ſcholium & interpretatio vocis Ἀβαλήψεις, ſed alieno loco poſita, quoniam ſeriem orationis interrumpunt.

9 Προκεχειρισμένου.] Sic habet MS. Pariſ. A. cujus loco in prioribus Editt. minus recte legitur προκεχειρισμένον.

10 Πεισίστρατον.] Hunc Livius Pauliſtratum vocat lib. XXXIII. initio, & in fine libri XXXVI. & alibi.

11 Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμ. οὐκ ἐκ καταφ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. II. cap. XXXIII.

12 Δαβίδ.] Pſalm. CIII. 34.

13 Ὁ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐστὶν οὐ τόσον φιλῶν Πρ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis *Nubibus* pag. 147. (81. Ed. Baſ. *P.*)

Οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμ' ἢ τῶν μεταρσίων,
Πλὴν ἢ Πρόδικῳ, τῇ μὲν σοφίᾳ καὶ γνώμῃ ἄτεκα &c.

Vide ibi veterem Enarratorem.

μισῶν Σωκράτην. ἐν γὰρ ταῖς Ὄρνισι διαλοιδορεῖται Πρόδικῳ.

Διαλύω. Πνεῦμα μὲν ἔστιν, ἀλλὰ διαλύων ἔφη.

Διαμαδῶντες. Διαβρέχοντες.

Διαμαρτία. ἡ ἀπιτυχία. καὶ διαμάρτοι. ἀποτύχοι. μέλλοντα σημαίνει.

Διαμάρτυραι. βεβαίωσαι. καὶ διαμαρτυρεῖν, τὸ προλέγειν τῆς ἀπειθείας τὴν τιμωρίαν, καὶ τῆς ὑπειθείας τὴν ὠφέλειαν.

Διαμαρτυρία, καὶ διαμαρτυρεῖν. τρόπος τις ἦν ἡ διαμαρτυρία προκλήσεως. προῆν τῶν εἰσαχθῆναι τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον, ἐξῆν τῷ βουλομένῳ διαμαρτυρῆσαι, [2]ὡς εἰσαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη, ἢ οὐκ εἰσαγώγιμος. διαφέρει δὲ τῆς προκλήσεως, τῷ τὴν μὲν διαμαρτυρίαν γίνεσθαι ὑπὸ μόνον τῶν φυγόντων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν διωκόντων. καὶ πρότερόν γε ὁ διώκων προεβάλλετό τινα μαρτυρῆσαι, εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. καὶ περὶ τούτου πρῶτον ἐγίνετο ἡ κρίσις [3]πρὸς αὐτὸν τὸν διαμαρτυρήσαντα, ὑπὸ πρὸς τὸν ἐξ ἀρχῆς δικαζόμενον. εἰ δὲ μὴ προβάλλοιτο μάρτυρα ὁ διώκων, τότε ἐξῆν τῷ φεύγοντι προσαγαγεῖν τινα μαρτυρῆσαι, ὡς εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην· καὶ πάλιν πρὸς τὸν διαμαρτυρήσαντα ὁ ἀγὼν ἐγίνετο. ἐπεσκήπτοντο δὲ ψευδομαρτυριῶν ἢ ταῖς διαμαρτυρίαις, ὥσπερ ταῖς μαρτυρίαις. τάχα δὲ ἐπὶ ταῖς τῶν ἀποστασίων δίκαις ἐκεκώλυτο διαμαρτυρεῖν· ἐν δὲ ταῖς τῶν ἀποστασίων οὐκ ἦν.

Διαμαρτάνω. γενικῇ. καὶ τῶν σκοπῶν δοκοῦσιν ἔμοιγε διαμαρτάνειν.

Διαμαρτύρομαί σοι. ἀντὶ τοῦ βεβαιώσω σε. μέλλοντα σημαίνει. ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος ἀπὸ τοῦ ο μικροῦ· ὡς ἐν τῷ, [4]Ἄκουσον λαός μου, καὶ λαλήσω σοι Ἰσραήλ, καὶ διαμαρτύρομαί σοι.

Διαμαρτυρόμενοι. προλέγοντας. ἀπεστέλλοντας. Ἀπέστειλε πρεσβευτὰς, διαμαρτυρομένους, μήτε τὴν πόλιν οἰκίζειν, μήτε συνθήκας ποιεῖν μηδέν. καὶ διαμαρτύρασθαι, βεβαιῶσαι. Ἐβουλήθησαν οὖν καὶ διαμαρτύρασθαι τοῦτο πρόπον τινά.

Διὰ [5]μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥιπτεῖν χρή. ἐπὶ τῶν προβόλως τι ποιούντων.

Διὰ μάχης ἐλθεῖν. Οὐδενὸς τοσοῦτον θαρρήσαντος διὰ μάχης αὐτοῖς ἐλθεῖν, ὅτε μοὶ ἀνετάξασθαι ἐς τὸ παντελές.

Διαμέλλει. ἀναβολῇ χρῆται. Ὁ δὲ πρὸς ὀργὴν ὑπερίδων, καὶ μὴ πάνυ πιστεύσας, διεμέλλησεν.

Prodicum hæc dicit, quam odio prosequens Socratem. In *Avibus* enim Prodicum insectatur.

Διαλύω. Dissolvo. *Ventus quidem est, sed montes dissolvens.*

Διαμαδῶντες. Irrigantes. Rigantes.

Διαμαρτία. Aberratio. Et διαμάρτοι. Aberret. Futuri significationem habet.

Διαμάρτυραι. Affirma. Assevera. Et διαμαρτυρεῖν. Prædicere contumaciæ pœnam, & obedientiæ fructum.

Διαμαρτυρία. Et διαμαρτυρεῖν. Διαμαρτυρία erat modus quidam exceptionis. Nam antequam causa in Judicium introduceretur, cuivis licebat testificari, causam per leges in Judicium introduci posse vel non posse. Differt autem ab exceptione, quod διαμαρτυρία non solum fiat a reis, sed etiam ab actoribus. Et primum quidem actor aliquem producebat, qui testaretur, causam in Judicium introduci posse: de qua re primũ instituebatur disceptatio adversus ipsum testem, non adversus actorem. Si vero actor nullum testem produceret, tunc reo licebat aliquem producere, qui testaretur, causam non posse in Judicium introduci: & rursus disceptatio erat adversus ipsum testem. Actio autem falsi testimonii tam in διαμαρτυρίαις quam μαρτυρίαις locum habebat. In causa autem ἀποστασίου non videtur licitum fuisse διαμαρτυρεῖν: secus ac in causa ἀποστασίου.

Διαμαρτάνω. Aberro. Genitivo jungitur. *Et a scopo mihi videntur aberrare.*

Διαμαρτύρομαί σοι. Affirmabo tibi. [Serio te monebo.] Futuri significationem habet. In præsenti vero per ο scribitur. Ut in hoc [dicto:] *Audi populo mi, & loquar tibi Israel, & serio te moneo.*

Διαμαρτυρομένους. Prædicentes. Interminantes. *Misit legatos, interminaturos, ne urbem conderent, nec quidquam præter fœdus facerent.* Et διαμαρτύρασθαι, confirmare. *Voluerunt igitur & hoc testimonio suo quodam modo confirmare.*

Διὰ μαχ. *Per gladios & ignem ruere oportet.* De iis dicitur, qui temerarium aliquod facinus aggrediuntur.

Διὰ μάχης ἐλθεῖν. Pugnam cum aliquo committere. *Cum nemo prorsus pugnam cum ipsis committere, nec aciem instructam ipsis opponere auderet.*

Διαμέλλει. Cunctatur. Dilatione utitur. *Ille vero cum iratus eum neglexisset, nec rem omnino credidisset, cunctatus est.*

1 Διαμαρτυρεῖν, τὸ προλέγειν τὴν ἀπειθ.] Hæc interpretatio sumpta est ex Theodoreto ad Psalmum LXXX. pag. 724.

2 Ὡς εἰσαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη] Apud veteres Græcos, antequam actor reo litem intenderet, Judex cognoscebat, utrum causa in Judicium introduci posset, an non. Hæc cognitio dicebatur εἴσκρισις. Vide Harpocrationem v. Ἀνάκρισις, & Suidam infra v. Δίκης ἀνάκρισις.

3 Πρὸς αὐτὸν τὸν διαμαρτ.] Vide Harpocrationem v. Αὐτομαχεῖν.

4 Ἄκουσον λαός μου, καὶ λαλ.] Psalm. XLIX. 7.

5 Διὰ μαχαιρῶν καὶ π.] Vide supra v. Διὰ φρ μαχαιρῶν.

‡ Διαμε-

Διαμεμετρημένη ἡμέρα. μέτρον τι ἐστὶν ὕδατος, πρὸς μεμετρημένον ἡμέρας διάστημα ῥέον. [2] ἐμετρεῖτο δὲ τῷ Ποσιδεῶνι μηνί· [3] ὡς δὴ τότε ἠγωνίζοντο οἱ μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνες. [4] διανέμετο δὲ εἰς τρία μέρη τὸ ὕδωρ· τὸ μὲν τῷ διώκοντι, τὸ δὲ τῷ φεύγοντι, τὸ δὲ τρίτον τοῖς δικάζουσιν. [5] Ὑποπτευέον δὲ τὸ παρ' Ἰσαίῳ, ὅτι μεμετρημένης ἡμέρας ὁτὲ μὲν χωρὶς ὕδατος φησι γίνεσθαι τὰς ἀγῶνας, ὁτὲ δὲ μετὰ ὕδατος.

Διὰ [5] μέσου τείχους. τειῶν ὄντων τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, [7] ἀπὸ τοῦ Βορείου, καὶ τοῦ Νοτίου, καὶ τοῦ Φαληρικοῦ, διὰ μέσου τοῦτο παρὰ ἑκάτερα τὸ Νότιον ἐλέγετο· οὗ μνημονεύει καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ.

Διάμετρος. [8] γεωμετρικόν τι εἶδος. Εὐνάπιος· Ὡς καλά τινας διαμέτρους κεραίας κεχρῆσθαι τὴν γλῶτταν τοῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων. Δείναρχος δὲ διάμετρον λέγει τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μεμετρῆσθαι.

Διαμισάμενος. διορύξας. Διαμισάμενος τὴν πᾶσαν τὴν ὑπὸ τὰ κρημνὰ τοῦ Ὀλύμπου ἄμμον, ὕδατος πολὺ καὶ πόσιμον εὗρε. καὶ αὖθις· [9] Διαμισάμενος τῷ χιόνα, τῷ ἐπ' αὐτῇ, ἐξωκοδόμησε τὸν χειμῶνα.

Διαμῆσαι. διακόψαι.

Διαμώμενοι. θεωρῶν. καὶ διαμάμενοι, διασκάπτοντες, ζητοῦντες. [10] Θουκυδίδης· Διαμώμενοι τὸν κάχληκα ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἐκείνων ἐπὶ τῆς χιόνος, διαμώμενοι καὶ μεταξὺ ἐκκαθαίροντες.

Διαμνημονεύω. αἰτιατικῇ συντάσσεται. Οὓς καὶ διαμνημονεῦσαι καθέκαστον ὁ λόγος διὰ τὸ πλῆθος, καὶ τοῦτο ὄνομα διελθεῖν, παρητήσατο.

Διαμπάξ. ὅλως. διαπαντός.

Διαμπερέως. διαμπερές. ὅλως δῆκον. Ὁ [11] δὲ δῆγεν αὐτὸς ἐπί τι ὄρυγμα, ὃ διαμπερὲς μὲν ἦν ὀρωρυγμένον ἐπὶ σταδίους λ', εἶχε δὲ ἔξοδον ἐπὶ θάτερα τοῦ ὀρύγματος.

Διαμετρημένη ἡμέρα. Est mensura quædam aquæ, ad definitū diei spatiū fluens: quæ mense Posideone mensurabatur, quod tunc judicia de causis maximi momenti haberentur. Ea autem aqua in tres dividebatur partes: quarum una actori, altera reo, & tertia Judicibus assignabatur. Videndum autem quid sibi velit Isæus, cum ait, partibus diei ad clepsydram mensuratis, interdum sine aqua, interdum ad aquam causas disceptari.

Διὰ μέσου τείχους. Medius murus. Cum in Attica tres essent muri, Borealis, Australis, & Phalericus; medius inter utrumque dicebatur Australis: cujus & Plato meminit in Gorgia.

Διάμετρος. Diameter. Instrumentum quoddam Geometricum. Eunapius: *Ita ut lingua secundum quasdam diametros adversis & coeuntibus spiculorum ictibus decussata esset.* Dinarchus vero διάμετρον vocat id, quod justæ mensuræ deest.

Διαμισάμενος. Qui effodit. *Cum autem omnem arenam ad Olympi montis radices effodisset, aquam multam & potui aptam invenit.* Et iterum: *Nive effossa & egesta, in ipso præcipitio viam munivit.*

Διαμῆσαι. Dissecare. Discindere.

Διαμώμενοι. Metens. Et διαμώμενοι. Effodientes. Quærentes. Thucydides: *Glarea ad mare effossa aquam, ut credibile est, potabant.* Et iterum: *Illi vero tentoria in nive figebant, eam effodientes, & loca interjecta purgantes.*

Διαμνημονεύω. Cum accusativo construitur. Commemoro. *Quos singulatim commemorare & nominatim recensere multitudo vetat.*

Διαμπάξ. Penitus. Prorsus. Semper.

Διαμπερέως. Penitus. Prorsus. *Ille vero deduxit eos ad locum quendam, qui ad* xxx. *stadia penitus erat perfossus, & in altera parte exitum habebat.*

1 Διαμεμετρημένη ἡμέρα. μέτρον τι ἐστ.] Hæc Suidas descripsit ex Harpocratione: cujus interpretes doctissimos miror non adduxisse locum aliquem oratoris Græci, in quo λέξις proposita reperiatur, & ad quem Harpocratio forte respexerit. Quod igitur ab illis prætermissum est, a me præstabitur. Demosthenes τὸν τοῦ πατρὸς. pag. 215. Οἷς ἦν ἀγῶνας καινὰς, ὥσπερ δράματα, καὶ τούτους ἀμφιεννύειν, πρὸς διαμεμετρημένην ἡμέραν αἰεὶ διάκειν. Wolfius male, vel saltem ambigue, *ad præfinitam diem.* Sensus est, *ad clepsydram.* Idem in oratione adversus Nicostratum pag. 725. Ἡμέρας γὰρ ὁ πολλοῖς ὕστερον εἰσελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἡμέραν διαμεμετρημένην, &c. Et hic Wolfius in eundem lapidem impegit. Quoniam igitur πρὸς διαμεμετρημένην ἡμέραν, sive, ad clepsydram, causæ in Judiciis olim perorabantur, non licebat oratori diutius verba facere, quam aqua flueret, etiamsi quædam dicenda superessent. Hinc Demosthenes orat. 1. contra Stephanum pag. 618. inquit: Πολλὰ εἰ' ἔχων εἰπεῖν, ἐκ ἵκανὸν τὸ ὕδωρ ὁρῶ μοι. i.e. *Cum multa habeam dicenda, non satis aquæ restare mihi video.* Huic autem aquæ judiciali quidam erat præpositus, qui Ἐφ' ὕδωρ dicebatur, & forte ad id munus legebatur. Pollux lib. VIII. cap. IX. sect. ult. Ἐπιμελητὴς δέ τις κληρωτὸς ἐγίγνετο, ὃς ἐκαλεῖτο Ἐφ' ὕδωρ, ὁ παραφυλάττων τὴν ἰσότητα τῆ κλεψύδρᾳ. Hesychius: Ἐφ' ὕδωρ λαχών. Λαχὼν τις ὕδωρ παρακαθήπτων τὸ ἐν ταῖς οἰκίαις. Suidas infra: Ἐφ' ὕδωρ. ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ οἰκίαις ἐλάγχανεν ὁ ἐπιμελησόμενος τούτου. Hic sub se alios habebat ministros, κλεψοφύλακας dictos, qui aquam ex fonte petitam in clepsydram infundebant, ut docet Pollux loco ante laudato. Id autem munus vile admodum & contemptum habebatur, teste Suida infra v. Εἶτ' ἐφ' ὕδωρ, quem consule.

2 Ἐμετρεῖτο δὲ τῷ Ποσειδεῶνι μηνί] Vide infra v. Ποσειδεών.

3 Ὡς δὴ τότε ἠγ.] Lege, πρὸς δὴ τοῦτο, (scilicet ὕδωρ:) ut habet Harpocratio. Sensus enim est, ad aquam, sive ad clepsydram, majoris momenti causas olim peroratas & disceptatas fuisse. Vide Maussacum ad Harpocrationem.

4 Διενέμετο δὲ εἰς τρία μ.] Id expresse docet Æschines in oratione contra Ctesiph. cujus locum adducit Petitus *de Leg. Attic.* pag. 109. quem vide.

5 Ὑποπτευέον δὲ τὸ παρ' Ἰσ.] Hunc locum illustrare conatur idem Petitus *de Leg. Attic.* pag. 165. sed meo quidem judicio ἤμβρυον, οὐκ ἔτυχεν.

6 Διὰ μέσου τείχους. τειῶν ὄντων τ.] Ex Harpocratione.

7 Ἀπό] Hanc vocem tanquam superfluam dele.

8 Γεωμετρικόν] Sic reposui ex 2 MSS. Paris. cum antea male legeretur γεωργικόν.

9 Διαμησάμενος τὴν χιόνα, τὴν ἐπ' αὐτ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. III. cap. LV.

10 Θουκυδίδης] Lib. IV. cap. XXVI.

11 Ὁ δὲ ἤγεν αὐτὸς ἐπί τι ὄρ.] Fragmentum hoc legitur apud Photium in Excerptis ex Iamblicho, Cod. XCIV. pag. 237. ut Pearsonius recte observavit.

Διαμοιρωμένη. διαιρεθεῖσα, καὶ μεμερίζουσα. ἢ τὰς μοίρας μεμφομένη.

Διαμυδαίνει. ἀντὶ τοῦ ἀφαπιδᾷ, καὶ ἀφῥεῖ, καὶ διηθεῖ.

Διαμυλλαίνη. αἰσχρῶς φράπτεις.

Οὗτος[1] δὲ διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξιός.

καὶ ἀφαμυλλαίνειν, τὸ ἀφαμακᾶσθαι τοῖς χείλεσι. ἢ τὸ ἐσθίειν, καὶ ἀφαπόπτειν, καὶ ἀφαφέρειν τὰ χείλη. Ἀριστοφάνης φησί.

Διάνδιχα. διχῶς.

Διανενεύκαμεν. ἀντὶ τοῦ ἐπεράθημεν.

Διανεῦσαι.[2] ἀφαπολυμβῆσαι. Καὶ ἀφανεῦσαι ἐθελήσαντες, ἐβαπτίζοντο ὑπὸ τῆς πανοπλίας.

Διανεῖμαι. μερίσαι.

Διανηξάμενος. ἀφαπολυμβήσας.

Διανίζεται. ἀφαίπτει. καθαιρίζει.

Διανθίζω. τὸ τὰ ἄνθη συλλέγω. καὶ διηνθισμένας.

Διανοεῖσθαι.[3] τοῦτο ἐνέργειά ἐστι καὶ διέξοδος τῆς ψυχῆς. ἐπίστασθαι μὲν γὰρ πολλὰ δυνατὸν εἶναι· ἀφανοεῖσθαι δὲ ἅμα πολλά, ἀδύνατον. πᾶς γὰρ ὁ ἀφανούμενος, ἕν τι ἀφανοεῖται. ὡς γὰρ ἀδύνατον ἅμα λέγειν πολλοὺς λόγους· οὕτω ἀφανοεῖσθαι ἅμα πολλά. λόγος γάρ τις ἡ διάνοια, αὐτῆς τῆς ψυχῆς ἐφ' ἑαυτῆς λεγούσης.

Διάνοια Εὐριπος. ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.

Διάνοια. ἔστιν ἐν τῷ Δόξα.

Διαντίαία πληγή. Τὸ γὰρ εἰς τὸ βραχίονα τραῦμα ὑπὸ ἀφαντίαία πληγῆς καταβαφὲν βαρύνον, κατεξανέστη τοῖς ἀλγηδόσιν.

Διανυσθῶσι. τελειωθῶσι.

Διαξαίνειν. ἀναιρεῖν. ἀφαπόπτειν. Ὁ δὲ ἑάλω, καὶ ἔμελλεν ὁ δῆμος ἀφαξαίνειν αὐτόν. ὁ δὲ οὐκ ἀφῆκεν, ἀλλ' εἴασεν αὐτὸν γῆν τινὰ ἐπὶ γῆς ἀπέναι. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Φόνος ἐργασάμενος ἐναγεῖς, καὶ ἀφῥήξας καὶ ἀφαξιώσας τοὺς νόμους, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀπειπάμενος Φύσιν, καὶ[4] γήμας ἀθύτους τε καὶ ἀγάμους ἐκείνους γάμους.

Διαξῆναι. ἀφαλῦσαι. Ἀριστοφάνης· Ἐπὶ ταῖς ἐρίαις ἀφαξῆναι. τοὺς[5] γὰρ ἐρίων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς ἐρίας καὶ τὰς κορυφὰς πεπιλημένας· καὶ ἐπὰν πλύνωσι, ἀφαλύνει ὁ μαλλός. τοιγὰρ ἑκάτερον θέ· καὶ τὰς κορυφὰς τοῦ ἐρίου πεπιλημένας ἐν τῷ πόκῳ, καὶ τὰς κεφαλὰς τοὺς πονηρῶν σωρισαμένων τοῖς πράγμασι ἀφαλῦσαι δεῖ.

1 Οὗτος δὲ διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Veſpis* pag. 524. (359. Ed. Baſ. P.)

2 Διανεῦσαι] Male Heſychius ἀφανῦσαι; pro quo vir doctus ſcribendum ſuſpicatur ἀφανῦσαι: ſed fallitur. Vera enim lectio eſt ἀφανεῦσαι, ut hic Suidas habet. Quemadmodum enim a πλέω deducitur πλεύσω, & ῥέω, ῥεύσω; ſic a νέω, no, fit νεύσω, & νεῦσαι, & addita præpoſitione ἀφανεῦσαι.

3 Τοῦτο ἐνέργειά ἐστι κ.τ.λ.] Hæc deſcripta ſunt ex Philopono in Ariſtotelem *de Anima*.

4 Γήμας ἀθύτους τε κ.τ.λ. ἐκείνους γάμους] Fragmentum hoc amplius ex ipſo Suida ſupra v. Ἄθυτος.

5 Ἀριστοφάνης] *Lyſiſtrata* pag. 837. unde locus hic ita ampliandus eſt:

Καὶ τὰς γε συνισαμένας τούτους, καὶ τοὺς θλίσοντας ἑαυτούς,
Ἐπὶ ταῖς ἐρίαις ἀφαξῆναι, καὶ πὰς κεφαλὰς ἀπεπλαγ.

In priore verſu pro θλίσοντας in codice MS. Iſaaci Voſſii, in quo *Lyſiſtrata* Ariſtophanis cum vetere Scholiaſta inedito continetur, legitur πλῆσοντας; quam vocem Scholiaſta ille exponit θλίσοντας: unde ſuſpicor Ariſtophanem ſcripſiſſe πλῆσοντας, ſed ejus loco θλίσοντας ex Scholiis in textum poſtea irrepſiſſe.

6 Τῶν γὰρ ἐρίων οἱ μαλλ.] Hæc deſcripta ſunt ex modo laudato Scholiaſta inedito in *Lyſiſtratam*, cujus apographum ex codice Voſſiano penes me habeo.

Διαμοιρωμένη. Dividens & partiens. Vel de fato ſuo conquerens.

Διαμυδαίνει. Saltu ſuperat. Diffluit. Percolat.

Διαμυλλαίνη. Turpiter te geris. [Diſtortis labris derides.] *Hic vero alios deridebat, tanquam cæteris peritior eſſet.* Ariſtophanes. Διαμυλλαίνειν eſt diſtortis labris deridere. Vel, edere, & diſcindere, & labia diſtorquere.

Διάνδιχα. Bifariam. In duas partes.

Διανενεύκαμεν. [Nando] trajecimus.

Διανεῦσαι. Enatare. Natando trajicere. *Cum autem [amnem] nando trajicere vellent, propter pondus armorum ſubmerſi fuerunt.*

Διανεῖμαι. Diſtribuere. Dividere.

Διανηξάμενος. Qui enatavit.

Διανίζεται. Abluitur. Lavatur. Purgatur.

Διανθίζω. Flores colligo. Et διηνθισμένας, variis coloribus pictas.

Διανοεῖσθαι. Cogitare eſt animæ actio & digreſſio. Nam fieri quidem poteſt, ut multa ſcias: ſed fieri nequit, ut multa ſimul cogites. Quiſquis enim cogitat, de una quadam re cogitat. Quemadmodum enim fieri non poteſt, ut quis de multis rebus ſimul loquatur: ſic nec multa ſimul cogitare quis poteſt. Cogitatio enim eſt quædam oratio animæ ſecum loquentis.

Διάνοια Εὔριπος. Animus Euripus. Dicitur de hominibus levibus & inconſtantibus.

Διάνοια. Cogitatio. Mens. Vide in voce Δόξα.

Διαντίαία πληγή. Adverſo ictu. *Cum enim vulnus adverſo ictu brachio inflictum eum gravaret, doloribus fortiter reſtitit.*

Διανυσθῶσι. Confectum eſſe. Perfectum eſſe.

Διαξαίνειν. Interficere. Diſſecare. *Illum autem, cum captus eſſet, populus dilaniaturus erat. Ille vero id non permiſit, ſed eum in aliam regionem abire ſivit.* Et iterum: *Ille vero cum nefarias cædes perpetraſſet, legeſque violaſſet & rupiſſet, & ab humana natura deſciviſſet, infauſtas nuptias nullis ſacris litatis celebravit.*

Διαξῦναι. Diſſolvere. Ariſtophanes: *In principiis diſſolvere.* Lanarum enim vellera habent principia & capita conglobata: quæ ſi vellantur, & vellus diſſolvitur. Utrumque igitur ſignificare vult Ariſtophanes, & capita lanæ conglobata in vellere, & capita malorum hominum, iiſque patrocinantium, diſſolvenda eſſe.

Διαπαρθενεῦσαι.[1] ἐνδελέχειαι.

Διαπαρθενεῦσαι. μιγῆναι παρθένῳ. ἐλέγετο δὲ ὕπω καὶ τὸ παρθενοτροφῆσαι, καὶ ἀφυλάξαι παρθένον.

Διαπαπαλθῆναι[2] χαμαί. Ἀπὸ τῶν τὰς βύρσας ἀφιεινόντων. σημαίνει δὲ τὸ διερευνᾶν καὶ ζητεῖν ὀπιμελῶς. ἢ ἀφαπαλθῆναι, ἀντὶ τοῦ ἐπιλαθῆναι χαμαί. τὰς γὰρ βύρσας ἐπιλεινόντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ σωρόμενοι ἢ συστέλλοιντο ἐκ τοῦ ἡλίου καύσεως, ἢ τὰ ἄκρα παπάλοις καθακρύοντες, ἐπιλείνουσι.

Διαπεπαρθενεῦσθαι.[3] τετμῆσθαι τῇ μίξει.

Διαπεπονημένης. καλῶς θωπευθείσης.

Διαπερόνησαν. ἀφῆκαν τήσαντες.

Διαπεράναι. τελειῶσαι.

Διαπεσούσης. ἀποτυχούσης. [4] Ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἐπισφαλὲς ἔχειν τι κοινωνῆσαι αὐτοῖς τῆς πράξεως, ἢ ἀφανεσούσης καὶ συλλελεωθείσης τῆς ἐπιβουλῆς. καὶ ἀφαπίπλων, ἀπολυγχάνων.

Διαπέσοιμι. οἷον ἀφαμαρτήσαιμι τῆς ἐλπίδος. Ἀριστοφάνης·[5] Εἰ μή σ' ἀπολέσαιμί, εἴ τι τῶν ἐμῶν ψευσμάτων ἐνείη, ἀφαπέσοιμι παλαχῆ.

Διαπεφώνηκεν. ἀντὶ τοῦ ἐσχάτῳ καὶ τελευταίαν φωνὴν ἀφῆκε. τουτέστιν, ἀπέθανεν. [6] ὅτε δὲ λέγῃ, ὅτι ἀφαπεφώνηκε δὲ τούτων οὐδὲ εἷς· ἀφὶ τῆς ὁμονοίας τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν φησιν ὁ Χρυσόστομος.

Διαπεινῶμεν[7] ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ. [8] πρὸς προσδοκίαν. ὡσεὶ ἔφη, ἀφαπίνομεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ. ὁ δὲ εἶπε, ἀφαπεινῶμεν. οἱ γὰρ πότοι χειμῶνος πρὸς τὸ πῦρ γίνονται. εἴρηκε δὲ ὅτι ἀφὸ τοῦ λιμοῦ. τουτέστιν, ἐσχάτως πεινῶμεν, ὥστε καὶ τὰ ἱμάτια ἀποδυόμενοι καθεζόμεθα πρὸς τὸ πῦρ ἀφὸ τοῦ ῥίγους. ἢ ἀφαπύρως καὶ ἐκπόπως πεινῶμεν· ὃ καὶ βέλτιον.

Διὰ πείρας συχνῆς. ἀντὶ τοῦ, κατ' ἀκρίβειαν. Τοῦτον[9] ἐπίσταμαι ἀφὰ πείρας συχνῆς μάλα, τόν τε ἀγαθοειδῆ προαίρεσιν προβεβλημένον, καὶ τῷ πατρὸς ὀλίγου πολύ τι λειπόμενον καὶ τὸν εὐσεβῆ προθυμίαν.

Διαπειρωμένη.[10] Ἀποπειραν ποιουμένη. Ὁ δὲ ἐξώρκισεν αὐτόν, εἰ ταῦτα ὄντως ἐγνωκυῖα λέγῃ, ἢ ἀφα-

Διαπαπαλθῆναι χαμαί. Humi clavis diſtenderis. [Apud Ariſtophanem de Agoracrito dicitur: per tranſlationem ductam] ab illis, qui pelles extendunt. Significat autem ſcrutari & ſtudioſe quærere. Aliter. Διαπαπαλθῆναι, humi pellis inſtar clavis extenderis. Pelles enim, ne ardore Solis corrugentur aut contrahantur, humi extendi ſolent, clavis in extremis earum partibus defixis.

Διαπεπαρθενεῦσθαι. Stupratam eſſe. [Quaſi dicas,] coitu diviſam eſſe.

Διαπεπονημένης. Bene elaboratæ.

Διαπερόνησαν. Qui trajecerunt. Qui tranſfixerunt.

Διαπεράναι. Perficere. Ad finem perducere.

Διαπεσούσης. Ad irritum cadentis. *Videbatur igitur res periculo non vacare, ſi conſpirationis illius particeps fieret, ſive inſidiæ ad irritum cecidiſſent, ſive ad ſperatum finem perductæ fuiſſent.* Et ἀφαπίπλων, ſpe & voto excidens.

Διαπέσοιμι. Spe fruſtrer. Ariſtophanes: *Niſi te perdam, ſi quid modo fraudis & mendacii mihi reſtat, ſpe mea penitus fruſtrer.*

Διαπεφώνηκεν. Extremam & ultimam vocem emiſit. Id eſt, mortuus eſt. Quum vero [Scriptura] dicit: *Horum vero nullus* ἀφαπεφώνηκε, i. e. diſcrepat; id de conſenſu quatuor Euangeliſtarum Chryſoſtomus intelligit.

Διαπεινῶμεν ἀεὶ πρ. *Semper ad ignem eſurimus.* Præter expectationem hoc [ab Ariſtophane dictum eſt:] quaſi dixiſſet, *ad ignem ſemper potamus.* Compotationes enim hieme ad ignem fieri ſolent. Propter famem autem [qua Athenienſes tunc laborabant,] Comicus iſta dixit. Id eſt, maximam famem ſuſtentamus: adeo ut veſtibus carentes ad ignem ſedeamus propter frigus. Vel, vehementiſſime & ſupra modum eſurimus: quod & melius.

Διὰ πείρας συχνῆς. Crebra experientia. *Hujus optimum vitæ inſtitutum crebra experientia exploratum habeo, cognovique, eum, quod ad ſtudium pietatis attinet, patre non multo inferiorem eſſe.*

Διαπειρωμένη. Periculum faciens. Explorans. Tentans. *Ille vero jurejurando eam adegit,*

1 Διαπαρθενεῦσαι] Heſychius habet ἀφαθενεῦσαι. Uterque forte reſpexit ad 1. ad Timoth. VI. 5. ubi hodie quidem legitur παραφθείρεσθαι: at Beza annotat, in antiquis codicibus ſe ἀφαπαρθενεῦσαι reperiſſe. Theophylactus tamen vulgatam lectionem παρεφθαρμένοι agnoſcit.

2 Διαπαπαλθῆναι χαμαί.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Equit.* pag. 309. (209. Ed. Baſ. *P.*) ubi confer veterem Enarratorem, cujus ſcrinia Suidas hic compilavit.

3 Τετμῆσθαι τῇ μίξει] Vide quæ diximus ſupra ad vocem Διακεχρῆσθαι.

4 Ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἐπισφ.] Hoc fragmentum Valeſius ad Polybium refert.

5 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 329. (128. Ed. Baſ. *P.*)

6 Ὅτε δὲ λέγῃ, ὅτι ἀφαπεφ.] Hæc videntur referenda eſſe ad locum illum *Numeror.* XXXI. 49. Καὶ οὐ ἀφαπεφώνηκεν ἀπ' αὐτῶν οὐδὲ εἷς.

7 Διαπεινῶμεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ] Apud Ariſtophanem *Acharnenſ.* p. 407. locus hic Dorica dialecto ſic expreſſus eſt: Διαπεινῶμες αἰεὶ ποτὶ τὸ πῦρ. Megarenſis enim aliquis ibi loquens introducitur, qui Dorica dialecto utebantur.

8 Παρὰ προσδοκίαν. ὡσεὶ ἔφη, ἀφαπ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

9 Τοῦτον ἐπίσταμαι ἀφὰ πείρας συχνῆς μ.] Hæc ſunt verba Damaſcii de Aſclepiodoto Philoſopho, ut diſcimus ex ipſo Suida ſupra v. Ἀσκληπιόδοτος.

10 Διαπειρωμένη. Ἀποπειραν ποιεμ.] Locum hunc auctoritate duorum MSS. Pariſ. ſupplevi & a capite repoſui, qui in prioribus Editt. omiſſa voce ἀφαπειρωμένη. cum articulo præcedenti, invito prorſus & reclamante ſenſu, conjunctus eſt.

πειρωμένη αὐτῶ. ἡ δὲ ὤμοσεν, ἢ μὰ τὸν ὄλε καὶ φρονεῖν ταῦτα, καὶ λέγειν ὥσθ' αὐτῶ.

ut affirmaret, utrum ex animi ſententia hæc diceret, an vero, ut ipſum exploraret. Illa vero juravit, ſe non aliter ſentire ac loqueretur.

Διαπλωκίσαι.[1] ἐξαπατῆσαι. πλωκίλιον γὰρ οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ τὸ ὑπὸ τῶν τειχῶν ὡδοφετιὼ κόμιον. καὶ τὸ φενακίσαι τινὲς ἀπὸ τούτου εἰρῆσθαι λέγουσιν.

Διαπλωκίσαι. Decipere. Fallere. Πλωκίλιον enim veteres Attici appoſititiam comam vocant. Et φενακίσαι quidam inde dictum ajunt.

Διαπαιγνίσαι. τὸ ἀφαπαῦξαι. ἀπὸ τῶν παιδίων. φιλοπραγμονέσταλον[2] γὰρ τὸ ζῶον.

Διαπαιγνίσαι. Ludere. Ductum eſt a ſimiis. Animal enim iſtud maxime eſt curioſum.

Διαπλέκειν. ἀφαπολλύειν. ἀφάγειν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι· Εἴ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν βούλεται ἀφαπλέκειν ζῆν ἡδέως, τὸ λοιπὸν ἂς ἡμᾶς ἴτω.

Διαπλέκειν. Implicare. Degere. Ariſtophanes *Avibus: Si quis veſtrum cum avibus degere vult; ut ſuaviter in poſterum vivat, ad nos veniat.*

Διαπληκίζονται. ἀφαμάχονται.

Διαπληκίζονται. Dimicant. Pugnant.

Διαπλάσας. ἀφαπλεύσας. διελθών.

Ὦ σὺν ἀοιδᾷ[4]
Πάντα ἀφαπλώσας, καὶ σὺν ἔρωτι βίον.

Διαπλάσας. Qui navigando trajecit. Qui emenſus eſt. [Qui tranſegit.] *O qui vitam omnem in cantu & amoribus traduxiſti.*

Διαπνεῖν. τὸ ἀποπνεῖν καὶ πέρδεσθαι. εὐσχημονέστερον τοῦ ἀποφρεῖν.

Διαπνεῖν. Idem quod ἀποπνεῖν, i. e. crepitum ventris emittere. Honeſtius autem ſic dicitur, quam ἀποφρεῖν.

Διὰ πολλοῦ χρόνου.

Ὁ[5] γὰρ γέρων, ὡς ἔπιε διὰ πολλοῦ χρόνου,
Ἡσυχῇ τ' αὐλῶ, σκιρτικὸς τὸ πρᾶγμα ἦν,
Ὀρχούμενος τὰς νυκτὸς ὅλην παύεται
Τ'[6] ἀρχαῖ' ἐκεῖν', οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο.

Διὰ πολλοῦ χρόνου. Multo tempore interjecto. [Ariſtophanes:] *Senex enim, poſt longum temporis intervallum bibens, & tibiam audiens, ſupra modum re iſta lætus, tota nocte ſaltare non deſinit ſaltationes illas veteres, quibus Theſpis certabat.*

Διαπονεῖν. Ἀσκεῖσθαι.

Διαπονεῖν. Laboribus exerceri.

Διαπορηθέντες. ἀφαπορεθέντες.

Διαπορηθέντες. Dubitantes.

Διαπορῶ. ἀφαπορήσω. ζητῶ. ἀμφιβάλλω.

Διαπορῶ. Dubito. Quæro. Ambigo.

Διαπορεία. ἡ ἀφαπόρθησις. ἀφαπορία δὲ, ἡ ἀμφιβολία.

Διαπορεία. Tranſitus. Διαπορία vero, dubitatio.

Διαπορθμεύεται. ἀφακομίζεται. ἀφαπερᾶ.

Διαπορθμεύεται. Tranſportatur. Tranſvehitur. Trajicit.

Διαπορθμεύσων. ἀφαπεράσων. ἀφακομίσων.

Διαπορθμεύσων. Tranſportaturus. Trajecturus.

Διαπραξάμενον ἐλευθερίαν. κατασκευασάμενον.

Διαπραξάμενον ἐλευθερίαν. Qui libertatem alicui peperit. Libertatis auctorem.

Διαπρέπειν. ἀφαφαίνεσθαι ἀφαφέρειν.

Διαπρέπειν. Excellere. Inter aliquos præſtare.

Διαπρεπής. ἐκφανὴς. ἐπίσημος.

Διαπρεπής. Inſignis. Eximius. Excellens.

Διαπράσσει. ἀφανύει. τελειοῖ.

Διαπράσσει. Perficit. Conficit.

Διαπρύσιον. ἀφὰ παντὸς[8] δεξιόν. μέγα. ἐξάκουστον. ἀφαβόητον.

Διαπρύσιον. Quod per omnia penetrat. Magnum. Quod procul audiri poteſt. Clarum. Celebre.

Διαπυνθάνεται. ἐρωτᾷ.

Διαπυνθάνεται. Percontatur. Interrogat.

Διαπυρώτατος. ὁ θερμός.

Διαπυρώτατος. Maxime calidus.

Διάρας. ἀφαλείνας τὸ ὄμμα εἰς οὐρανόν.

Διάρας. Qui oculos in cœlum ſuſtulit.

Διαρράμμων. Ὡς οὐκ εἰκός τε αὐτὸν ἀφαρράμμων βλοσυροῖς ὀφθαλμοῖς ἀνιβλέψαι χρυσίῳ. τἀναντία μὴν ἦν.

Διαρράμμων. *Quia veriſimile non videbatur, eum fixis & torvis oculis aurum aſpexiſſe: ſed contra potius,* &c.

1 Διαπλωκίσαι] Sic etiam Heſychius. At Etymologus ſcribit ἀφαπληκίσαι, & πλωίκη: quod præſtat.

2 Φιλοπραγμονέσταλον] In Editt. Baſileenſi & Genevenſi legitur φιλοπαιγμονέσταλον: quam lectionem etiam agnoſcit Etymologus. At MSS. Pariſ. & duæ antiquiſſimæ Editt. Mediolanenſis & Aldina, exhibent φιλοπραγμονέσταλον; quam lectionem in hac Edit. ſecutus ſum: quamvis nec alteram ſenſus aſpernetur. Vide etiam infra v. Πίσκος, ubi itidem φιλοπραγμονέσταλον legitur.

3 Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 576. (397. Ed. Baſ. P.) ex quo loci hujus metrum ſupplendum eſt.

4 Ὦ σὺν ἀοιδᾷ πάντα ἀφαπλ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis in Anacreontem, quod exſtat Antholog. lib. III. cap. XXV. p. 309.

5 Ὁ γὰρ γέρων, ὡς ἔπιε ἀφὰ πολλ.] Quatuor hi ſenarii leguntur apud Ariſtophanem *Veſpis* pag. 535. (364. Ed. Baſ. P.)

6 Τ' ἀρχαῖ' ἐκεῖν', οἷς Θέσπις ἐκ.] De ſaltationibus Theſpidis vide eruditiſſimum Bentlejum in Diſſertatione de Phalaridis Epiſtolis pag. 264. 265.

7 Ἀσκεῖσθαι] Sic recte legitur in 2 MSS. Pariſ. cujus loco priores Editt. vitioſe exhibent αἰρεῖσθαι.

8 Δεξιόν] Male. Scribendum enim eſt δυξιόν: quam lectionem in verſione expreſſi. Pari modo, quod obiter moneo, emendandus eſt Heſychius voce Διαπρύσιος, apud quem idem mendum reperitur.

Διάγε-

Διάργεμοι. πῆ μὲν, λευκοί· πῆ δὲ, μέλανες. [1] Ἀλλ' οἱ μὲν ὑμῶν, μέλανες· οἱ δὲ, τεφρώδεις· ἕτεροι ξανθοί, καὶ Διάργεμοι φῆτη.

Διαῤῥαῖσαι. Διαφθεῖραι.

Διαῤῥέουσα. τρυφηλή.

Διαῤῥεῖν. Διαχεῖσθαι. χαυνοῦσθαι. Οὗ Διαῤῥεῖ πολὺ καὶ κλεινὸν ὄνομα. ἀντὶ τοῦ, θύφημία γεραίρει.

Διαῤῥήδην. σαφῶς. Φανερῶς. Διαῤῥήδην ἀπειπὼν, μήτε μάχιμον συνάπτειν, μήτε περαιτέρω ἰέναι, μήτε ἄλλο τι πράττειν μηδέν.

Διαῤῥήξομεν. ἀπαλεῖν. Διακόψομεν.

Διαρθρώσας. Διαπυπάσας.

Διαρκῶς. καρτερῶς. δαψιλῶς. Αἰλιανός· Ὁ δὲ, ὃ γὰρ [2] ἐλπλύῃ τὰ ἔνδον, ὑπερήδετο, καὶ τὴν ἐλπίδα ὑπὲρ τὸ παρὸν ἐλάμβανεν ἐς τὸ κρεῖττον, καὶ ἔτι μᾶλλον τῇ πολιορκίᾳ Διαρκῶς ἐνεκαρτέρει.

Δίαρμα. [3] Πολύβιος· Ἅμα δὲ τοῖς τὸν ἀπὸ Λιβύης πλοῦν καὶ πελάγιον δίαρμα λίαν εὐφυῶς ἔκειτο τοῖς Καρχηδονίοις ἡ πόλις. Καὶ αὖθις· Ἦν μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ χάρακος ἐπὶ θάλατταν ἑκατὸν εἴκοσι σταδία. τὸ δὲ δίαρμα βραχὺ πλεῖον ξ'. καὶ Διὰ τοῦτο ἰδὼν ἀδηλότητι καὶ [4] συνέχεια τῆς ἐπιφάσεως. Καὶ αὖθις· Εἶδον ἔγωγε γεφυρωμένον τοῦ θαλατταίου Διάρματος ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου ἕως [5] Καρχηδόνος.

Διὰ [6] ῥωπήια. τὰ παρ' ἡμῖν ῥωπάκια.

Δίαρσις. ἔπαρσις εἰς ὕψος. [7] Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι σωφρονισθέντες ἐς τὰς χεῖρας, τοὺς Κελτοὺς ἀπράκτους ἐποίησαν, ἀφελόμενοι τῷ ἐκ Διάρσεως αὐτῶν μάχιμον· ὅπερ ἐστὶν ἴδιον Γαλατικῆς ῥᾳστώνης, διὰ τὸ μηδαμοῦ κέντημα τὸ ξίφος ἔχειν.

Διαρθῶν. κυρίως, ἀντὶ τοῦ Διαίρειν. καὶ τὸ κρεμᾶσαι, ἐπὶ τοῦ ἀνακρεμάσαι.

Διαρτῆσαι. τὸ ἐξαπατῆσαι. ὅτω Μένανδρος. Διαρτῆσαι δὲ, διὰ τοῦ ι, ἀναπλάσαι, καταρτῆσαι. Διαρτῶ γὰρ, πλάττω, καὶ τελεῖω. Διαρτῶ δὲ, τὸ κρεμῶ.

Διαρτία. ἡ Διάπλασις. Εὐτελὴς Διαρτίας Χριστὲ γεγονώς.

Διαρτίζεται. ὁρμᾷ.

Διαρτώμενος. ἐξαπατώμενος. Ὁ [8] δὲ Ἡρακλῆς τοῖς μὲν ἴχνεσι Διαρτώμενος, ὁδὸν δὲ οὐκ εἶδεν οὐδεμίαν εἶναι διεξελθὼν τὸν χῶρον. Καὶ αὖθις· Πολλαχόθεν ἀκροβολισμοῖς χρώμενοι, ἵνα Διαρτώμενοι τῇ δοκούσῃ τοῦ κατὰ πρόσωπον ἐπόνου, μηδεμίαν αἴσθησιν λάβωσι τοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς. καὶ Διαρτῶ, τὸ κρεμῶ. καὶ [9] Διαρτωμένων, κατασπωμένων.

1 Ἀλλ' οἱ μὲν ὑμῶν μιλ.] Locus hic ita scribendus & distinguendus est:

Ἀλλ' οἱ μὲν ὑμῶν, μέλανες· οἱ δὲ, πεφοίνικες·
Ἕτεροι δὲ ξανθοὶ· καὶ Διάργεμοι φῆτη.

Sunt enim duo Scazontes, quos ex Babrio Suidam descripsisse non dubito.

2 Ἐλπλύῃ] Kuhnius ad Fragmenta Æliani rescribendum censet ἐλπλήσῃ; cujus conjecturam probo.

3 Πολύβιος] Lib. x. cap. VIII. ut Jacobus Gronovius observavit.

4 Καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφάσεως] Locum hunc ex 2 MSS. Paris. emendavi, qui in prioribus Editt. pessime sic legitur: Καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφύσεως: ex qua lectione Portum nullum sensum elicere potuisse non miror.

5 Καρχηδόνος] Scribendū esse Χαλκηδόνος sensus loci hujus clamat.

6 Διὰ ῥωπήια] Recte monuit Pearsonius, respexisse hic Suidam ad locum illum Homeri Il. ϕ. v. 122.

—— Πεδίοιο διὰ ῥωπήια πυκνά.

Ubi Scholiasta: Διὰ ῥωπήια. διὰ τῶν δυσέων καὶ δυμιαδῶν τόπων.

7 Πολύβιος] Lib. II. cap. XXXIII.

8 Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τοῖς μὲν ἴχνεσι Διαρτ.] Fragmentum hoc legitur apud Dionysium Halicarnassēum lib. I. pag. 31. ut Portus etiam monuit.

9 Διαρτωμένων] Scribe, Διαρπαζομένων.

Διάργεμοι. Partim albi: partim vero nigri. *Sed vestrum alii sunt nigri, alii cineracei, alii flavi, alii albi pectoribus.*

Διαῤῥαῖσαι. Perdere. Corrumpere.

Διαῤῥέουσα. Luxu diffluens.

Διαῤῥεῖν. Diffluere. Diffundi. Laxari. *Cujus nomen celebre est, & longe lateque diffusum.*

Διαῤῥήδην. Claris & disertis verbis. Palam. Manifeste. *Cum diserte interdixisset, ne pugnam committeret, neve ulterius pergeret, nec quicquam aliud faceret.*

Διαῤῥήξομεν. Diffringemus. Dirumpemus.

Διαρθρώσας. Qui formavit. Qui expressit.

Διαρκῶς. Fortiter. Largiter. Copiose. Ælianus: *Ille vero (non enim illum latebat, quod in urbe acciderat) valde gaudebat, & meliora omnia de præsentibus sperabat, & multo magis in obsidione strenue perseverabat.*

Δίαρμα. Trajectus. Transitus. Polybius: *Simul etiam urbs hæc Carthaginensibus opportuna erat, sive navigare ex Africa, sive mare trajicere volentibus.* Et iterum: *Nam a vallo usque ad mare erant centum & viginti stadia: trajectus vero paulo major* LX. *stadiis. Hinc cum nox esset obscura, faces continuo ardebant, ad lucem navigantibus præbendam.* Et iterum: *Vidi fretum a Byzantio Chalcedonem usque ponte stratum.*

Διὰ ῥωπήια. Per arbusta: quæ apud nos ῥωπάκια vocantur.

Δίαρσις. Elatio in altum. Polybius: *Romani vero, cum cominus pugnare cœpissent, usum armorum hostibus ademerunt, facultate ablata gladios ad cæsim feriendum attollendi, qui proprius est Gallorum pugnandi modus, quoniam gladii illorum mucrone carent.*

Διαρθῶν. Proprie, in altum tollo. Et κρεμᾶσαι, suspendere.

Διαρτῆσαι. Decipere. Fallere. Sic Menander. Διαρτίσαι vero, per ι, formare, fingere, perficere. Διαρτίζω enim significat, fingo, perficio. Διαρτῶ vero, suspendo.

Διαρτία. Formatio. *Christe, qui in vili utero formatus, & ex eo natus es.*

Διαρτίζεται. Ruit. Impetu fertur.

Διαρτώμενος. Qui decipitur. *Hercules vero, quamvis vestigia eum deciperent, locum tamen illum perscrutari statuit.* Et iterum: *Velites undique lacessere eos jusserunt, ut animis intenti in eos, qui a fronte ipsos invaderent, averterentur a sensu eorum, qui capitibus ipsorū imminebant.* Et Διαρτῶ, suspendo. Et Διαρτωμένων, perfectorum.

Διάῤῥοια. πάθος περὶ τὰς ὓς γινόμενον. τρία δέ εἰσι πάθη, βεράγχη, κραῦρα, ἀφάῤῥοια. ἡ μὲν οὖν βεράγχη, μέρους τινὸς τοῦ σώματός ἐστι. ἡ δὲ κραῦρα, πυρετὸς σὺν κεφαλῆς πόνῳ. σημεῖόν τε τοῦτο τοῦ καταβεβλῆσθαι τὰ ὦτα, καὶ κατηφῆ εἶναι τὰ ὄμματα. ἡ μὲν οὖν ἀφάῤῥοια ὑγιασθῆναι ἀδύνατός ἐστιν. τοῖς δὲ κραῦραν οἱ νομεῖς ἐγχυματίζουσι. τῆς δὲ βεράγχης, ἀποτέμνουσι τὰ σεσηπότα τοῦ σαρκιδίου.

Διαῤῥυῆναι. Φθαρῆναι.

Διασαλακωνίζειν. Ἀφαθρύπτειν. Ἀριστοφάνης·

Ὡδὶ προβὰς τυφερόν τι διασαλακώνισον.

Σαλάκωνας γὰρ ἐκάλουν τοὺς διαθρυπτομένους ἀπὸ τοῦ σαυλοῦσθαι, ὅ ἐστιν ἀβρῶς βαίνειν, καὶ οἱονεὶ σύρεσθαι τὸν πόδα. οἱ δὲ νεώτεροι διαφθείρειν καὶ βιάσασθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάττουσιν ἀδιαφόρως.

Διασαφηνίζειν. τὸ τῇ γλώττῃ ἀκριβῶς.

Διασαφῆσαι. ἑρμηνεῦσαι.

Διασαφώσης. ἀντὶ τοῦ φωτίζουσης. Σελήνης τὸν ζόφον διασαφώσης.

Διασείων τοὺς ὑπευθύνους, εἰ πένητες, ἢ μὴ πένητες. ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ῥᾳδίως διασφαλίσασθαι δυνάμενον. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τοῦ συκάζειν εἴρηται τοῖς ὀνόμασιν Ἀριστοφάνης. ὥσπερ οὖν ἐπὶ τῶν καρπῶν, ἐφ' οἷς ἐπὶ τῶν πεπόνων ἐστὶ σκέψασθαι καὶ φαγεῖν· ἐφ' οἷς δὲ τῶν ὡρῶν ἀκέπι· ἔτω φησὶ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ Κλέων διελογίζετο καὶ διέκρινε, τίς ὀπτήσεται διασφαλίσασθαι, καὶ τίς σκληρὸς καὶ δυσπαλαμάχητος. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, πένης ἢ πλούσιος, ἐνέμεινε τῇ μεταφορᾷ ὡς ἐπὶ σύκων.

Διασείσας. ἐοίκασιν ὀνομάσθαι οἱ διάσεισοι παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διασείεσθαι πρότερον, εἶτα βάλλεσθαι, ἵνα ἀκακώτεροι μᾶλλον ὦσι.

Διασήψειν. διαξύειν. ἀπαλείφειν. διαῤῥάπτεσθαι.

Διασκῶσαι. βαστάσαι δὲ τὸ ἆραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀτθικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι, καὶ διασκῶσαι, καὶ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὸ ὁλκιόν.

Διάσημος. ὁ λαμπρός. καὶ διασημότατος.

Διάῤῥοια. Ventris profluvium. Eſt morbus porcorum. Tres autem ſunt morbi, βεράγχη, κραῦρα, & διάῤῥοια. Ac βεράγχη quidem parti tantum alicui corporis propria eſt. Κραῦρα vero eſt febris cum capitis dolore: cujus indicium ſunt aures demiſſæ, & oculi languidi. Ex his διάῤῥοια ſanari non poteſt. At κραῦραν ſubulci liquorum infuſione curant. In morbo βεράγχη vero putrefactas carnes reſecant.

Διαῤῥυῆναι. Diffluxiſſe. Periiſſe.

Διασαλακωνίσαι. Delicias facere. Molli gradu incedere. Molliter incedere. Ariſtophanes: *Huc progreſſus delicias fac, & mollitiem tuam oſtende.* Homines enim molles & deliciis diffluentes σαλάκωνας vocabant, a σαυλοῦσθαι, quod ſignificat molli gradu incedere, & mobilem natem verſare; quod a σάλος deductum eſt. † Recentiores vero inter διαφθεῖραι & βιάσασθαι nullum ſignificationis diſcrimen ſtatuunt.

Διασαφηνίζειν. Lingua accurate & dilucide explicare.

Διασαφῆσαι. Interpretari.

Διασαφώσης. Illuminante. Illuſtrante. *Luna tenebras illuſtrante.*

Διασείων τοὺς ὑπ. [Ariſtophanes:] *Concutiens eos, qui rationibus reddendis tenentur,* [& *obſervans,*] *an quis maturus ſit, an non.* [Scholiaſta:] Sicut fructus maturos decerpere & edere licet, ſecus ac immaturos: ſic etiam Cleon, inquit, obſervabat & diſcernebat, quis civium calumniis opportunus eſſet; aut contra, quis durus & expugnatu difficilis. Cum autem dicendum eſſet, *quis pauper, aut quis dives;* in metaphora permanſit, quaſi de ficubus loqueretur.

Διασείσας. [Talos] concuſſos. Videntur autem [tali] dicti eſſe διάσεισοι, quod prius moverentur & concuterentur, & deinde [in alveolum] mitterentur, ut fraudibus aleatorum minus eſſent obnoxii.

Διασήψειν. Abradere. Expungere. Delere.

Διασκῶσαι. Pondus manu æſtimare. Τὸ βαστάσαι non ſignificat apud Atticos onus tollere & portare, ſed contrectare, & rei alicujus pondus manu æſtimare & explorare.

Διάσημος. Clarus. Illuſtris. Et διασημότατος. Clariſſimus. Illuſtriſſimus.

1 Διαθρύψαι] Imo, διαθρύψασθαι.

2 Ἀριστοφάνης] *Veſpis*, pag. 514. (353. Ed. Baſ. P.) ad quem locum vide Scholiaſtam, qui lectu digna habet.

3 Σαυλοῦσθαι, ὅ ἐστιν ἁβρῶς β.] Confer Etymologum v. Διασαυλοῦσθαι.

4 Σύεσθαι] Etymologus rectius habet σείεσθαι.

5 Οἱ δὲ νεώτεροι διαφθεῖραι καὶ βιάσ. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάττ. ἀδιαφ.] Hæc non pertinent ad vocem διασαλακωνίσαι, ſed alibi collocanda ſunt.

6 Διασείων τοὺς ὑπευθύνους, εἰ πένητες, ἢ μὴ πένητες] Hic locus eſt mutilus & interpolatus, qui ex Ariſtophane in *Equit.* pag. 301. (203. Ed. Baſ. P.) ſic ſcribendus eſt:

——Πείζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν,
Ὅσις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων.

7 Ἀντὶ δὲ ἁπλῶς καὶ ῥαδ.] Hæc, & quæ ſequuntur, mire ſunt confuſa & mutilata, quæ in integrum reſtitui debent ex Scholiaſta ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

8 Διασείσας] Intellige ἐξεφοβάλλες. Æſchines orat. contra Timarchum, pag. 179. Πρῶτον μὲν συνέτριβον τὰ σκυδάρια, καὶ διερρίπτουν εἰς τὴν ὁδὸν ἀστραγάλους τέ τινας διασείσας, καὶ φιμοὺς, καὶ κυβευτικὰ ἕτερα ὄργανα. Id eſt. *Primum quidem confringebant vaſa, & foras projiciebant talos quoſdam, ſæpe ante concuſſos, & turriculas, & alia inſtrumenta aleatoria.* Hunc ipſum locum Æſchinis Suidas (vel potius Harpocratio, ex quo Suidas) exponere voluit. Pollux etiam inter aleatoria inſtrumenta κύβους & ἀστραγάλους διασείσας recenſet. Appellabantur autem tali διάσεισοι, quod in fritillo, ſive ψηφοδόλῳ, prius concuti, & deinde per turriculam (quam Græci φιμὸν vel πύργον vocabant) in alveolum mitti ſolerent: idque ideo, ne fraudi & fallaciæ aleatorum ullus locus eſſet. Plura de hoc argumento legere licet apud Salmaſium ad Flav. Vopiſcum, cujus ſcrinia hic non compilabo. Confer etiam Valeſium ad Harpocrationem v. Φιμοί.

9 Παράπτεσθαι] Quomodo hæc interpretatio voci διασήψειν convenire poſſit, non video.

10 Διασκῶσαι. βαστάσαι δὲ τὸ ἆραι δηλ.] Hæc nota ſupra rectius ad vocem βαστάσαι refertur.

Διάσια.[1] ἑορτὴ Ἀθήνησι Μειλιχίῳ Διός. ὠνομασμένη δὲ Διάσια, ἀπὸ τοῦ ἀφυγεῖν αὐτοὺς θύελλας τὰς ἄσας. καὶ[2] Ἀριστοφάνης·

Ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἀμαξίδα.

Διασκανδικίσης.[3] ἀπαδειλιάσης. θρηνιπιδίσης. ἀμελήσης. σκώπτει δὲ τὸν Εὐριπίδην ὡς λαχανοπώλιδος υἱόν. σκάνδιξ γὰρ εἶδος λαχάνου λεπτοῦ. ἢ ἀλλαχοῦ·

Σκάνδικά μοι δὸς μητρόθεν δεδεγμένος.

Διασκεδαννύουσι. ἀφασκορπίζουσι. λέγεται γὰρ καὶ ἀφασκίδνησιν.[4] Ἰώσηπος· Οὔτε γὰρ ἀταξία ἀφασκίδνησιν αὐτοὺς τῆς συντάξεως ἔν ἔθη.

Διασκευαζόμενος.[5] Εὔπολις, Ἀθηναῖος, κωμικός, ἔγραψε τόσα καὶ ἄλλα ἀφασκευαζόμενος. ἀφασκευάσαις, ἀντὶ τοῦ συσκευάσαις[6] ἴσως.

Διασκευή. Ἀπὸ τῆς κλίνης σοι γέγραφα, μόλις ἀνεχόμενος εἰς ἀφασκευὴν τῆς γραμμάτων. τουτέστι, συνθήκην.

Διασκεπτέον. καταλυτέον.[7] Ξενοφῶν· Ἐδόκει ἀφασκεπτέον εἶναι εἰς τὰς κώμας, εἰς τέγας.

Διασμώμενος. ἐρευνῶν.

Διασμύχων. ἀφαιρῶν. ἀφαιρῶν.

Διασπαθᾶν. ἀφειδῶς δαπανᾶν.

Διασπεύσας. διεγείρας. παρορμήσας. Τοὺς μὲν στρατιώτας ἀφέσπευσας, τοὺς δὲ χιλιάρχους προσκαλέσας ἄφαντος τῆς πράξεως.

Δι' ἀσπίδος[8] πεδίου. οἱ μέν, ἀφ' τὸ πολλὰς ἀσπίδας ἐν αὐτῷ ἐρρίφθαι. οἱ δὲ, ἀσπιδοειδοῦς, ἀφ' τὸ τοῦ πεδίου στρογγύλου. οἱ δὲ, ἀπὸ μήκους.

Διασπώμενος. συντρίβων καὶ καταγνύων.

Διάστασις.[9] Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ ἀφαρμόσεως.

Διαστελλόμενος. ἀφωρισμένος.

Διαστῆσαι.[10] ἀντὶ τοῦ ἀφανίσαι, καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι.

Διαστῆται. ἐχωρίσθησαν.

Διαστείχειν. διέρχεσθαι.

Διαστείχοντας. ἀφοδευομένους. ἀφεστείχεσαν, διερχομένου.

Διαστολή. ἀφανίσεως. ἐξοχή. Οὐ[11] χρὴ θαυμάζειν, εἰ φιλοτιμότερον ἐξηγούμεθα τὰ κατὰ τὸν Σκιπίωνα

Διάσια. Diasia. Festum Athenis Jovis Milichii: sic dictum, quod Athenienses precibus ἄσας, i. e. mala & calamitates effugissent. Et Aristophanes: *Hoc obolo Diasiis plostellum tibi emi.*

Διασκανδικίσης. Formides. Euripidis more te geras. Negligas. Perstringit vero Euripidem, ut filium venditricis olerum. Est enim σκάνδιξ genus oleris vilis. Et alibi: *Des mihi scandicem, quam a matre accepisti.*

Διασκεδαννύουσι. Dissipant. Dicitur etiam ἀφασκίδνησι, dissipat. Josephus: *Non enim ob disciplinæ neglectum ordinibus desertis hinc & & inde vagantur.*

Διασκευαζόμενος. Emendans & refingens. Eupolis, Athenienſis, Comicus, tum has, tum etiam alias fabulas emendavit & refinxit. Διασκευάσαις pro συσκευάσαις, i. e. farcinas & vasa colligere, posuit Isæus.

Διασκευή. *Ex lecto tibi scripsi, cum ad literas exarandas vix vires mihi suppeterent.* Διασκευὴ hic ponitur pro συνθήκη, i. e. compositio.

Διασκεπτέον. Divertendum est. Xenophon: *Ad vicos & oppida divertendum esse videbatur.*

Διασμώμενος. Scrutans.

Διασμύχων. Abradens. Abstergens. Exurens.

Διασπαθᾶν. Luxu prodigere & dissipare.

Διασπεύσας. Qui excitavit. Qui incitavit. *Cum milites incitasset, & tribunos militum adhortatus fuisset, ut manum operi admoverent.*

Δι' ἀσπιδέος πεδίου. Nonnulli [campum ab Homero ἀσπιδέα vocari putant,] quod multi clypei in eo sparsi jacerent. Alii, quod clypei instar rotundus esset. Alii vero a longitudine [eum sic appellatum putant.]

Διασπώμενος. Conterens & confringens.

Διάστασις. Antiphon posuit pro apta & concinna rerum dispositione.

Διαστελλόμενος. Distinctus. Sejunctus. Separatus.

Διαστῆσαι. Conturbare, & invalidum reddere.

Διαστῆται. Divisi sunt. Separati sunt.

Διαστείχειν. Per aliquem locum ire.

Διαστείχοντας. Per aliquem locum euntes. Et ἀφεστείχεσαν, per aliquem locum euntem.

Διαστολή. Separatio. Eminentia. [Diligens observatio & inquisitio.] *Mirari nemo debet,*

1 Διάσια. ἑορτὴ Ἀθήνησι Μειλιχίῳ Διός] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Nubes* pag. 150. Vide etiam insignem de hoc festo locum apud Thucydidem lib. I. cap. CXXVI.

2 Ἀριστοφάνης] *Nubibus* pag. 174. (104. Edit. Bas. *P.*)

3 Διασκανδικίσης. ἀπαδειλιάσης. θρηνιπ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Equit.* pag. 289. (192. Ed. Bas. *P.*)

4 Ἰώσηπος] *De Bello Jud.* lib. III. pag. 835. ubi rem militarem veterum Romanorum describit.

5 Διασκευαζόμενος] Locum hunc Portus imperite admodum interpretatus erat, cujus hallucinationem ex versione sustulimus, & verum in ea sensum expressimus. Τὸ ἀφασκευάζειν enim dicebatur de Poetis, qui fabulas suas, quæ recto talo non steterant, emendatas & nova lima perpolitas in scena denuo exhibebant, ut erudite docet Casaubonus ad Athenæum lib. III. cap. XXVI. quem consule.

6 Ἴσως] Scribe Ἰσαῖος ex Harpocratione.

7 Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. IV. pag. 328. ut Pearsonius observavit.

8 Δι' ἀσπιδέος πεδίου] Homerus Il. Λ. v. 753.

Τόφρα γὰρ ἔν ἐπίμοιρα δι' ἀσπιδέος πεδίοιο.

Scholiasta ad eum locum: Δι' ἀσπιδέος πεδίου. ἤτοι ἐπιμήκους καὶ μακρᾶς· ἢ πλατείας καὶ στρογγύλης. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀσπίδων. ἢ ἐν ᾧ τῇ ἀγομένων αἱ ἀσπίδες ἔκειντο. Confer etiam Hesychium & Etymologum.

9 Διάστασις. Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ ἀφαρ.] Ex Harpocratione.

10 Διαστῆσαι. ἀντὶ τοῦ ἀφαιρ.] Ex Harpocratione.

11 Οὐ χρὴ θαυμάζειν, εἰ φιλοτιμ.] Fragmentum hoc Fulvius Ursinus & Casaubonus ad Polybium referunt.

να, καὶ πᾶν τὸ ῥηθὲν ὑπ' αὐτῆ ' μὴ Δφροδίλης ἐξαγγέλλομεν.

Διασφάξ.[2] Δφασμὴ ὄρους. καὶ Δφασφάγες. διεφῶσαι πέτρας.

Διαχάν. διελθάν. Δφασπάσας. Πολύβιος· Ὁ δὲ Δφαχὼν τ πολεμίων ὡς τρία στάδια, κατεστρατοπέδευσε, μεταξὺ λαβὼν τὸν ποταμόν.

Διατάγματα. Ὁ δὲ Δφατάγματα προθεὶς, ἱκέτευε τὸν δῆμον εἰς Δφαλλαγὰς ἐλθεῖν, καὶ αὐτοῖς ἀμνηστίαν ὑπισχνεῖτο. ἀντὶ τῆ λήθλω τ ἐπαισμένων.

Διατῆν. σήθειν.

Διαλαλικώτερον. Πολύβιος· [3] Τῆτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι καὶ [4] Δφαλαλικώτερον, τὸ [5] μήτε τῆ καιρῆ, μήτε ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ πολιτικαῖς Δφορμαῖς προσγίνεσθαι τ ἐναντίαν.

Διαδφορβύει. Δφασκάπτει.

Διατάχως. ἐπίτομα.

Διατεθάκηται. τεθρόνηται. [6] διεχώρηται.

Διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα. οἷον κατηδολεσχημένος. ἢ οἷον πλειστάκις καὶ πρὸς τῶν αὐτῶν πλεῖστα ἀκηκοώς.

Διατεθρυμμένος. Δφακεκλασμένος.

Διαλεκμαίρει. στοχάζεται.

Διαλερσαίνω. ξηραίνω.

Διάτηεν. ὁρμᾷν. τρέχειν. ἢ δάκνειν.

Διαλείνει. Δφαβεβαιοῖ.

Διατίθεται. πράττει.

Διαίμαται. δοκιμάζεται.

Διαιμικός. δοκιμαστικός.

Διαιτρᾶν. Δφορυπτᾶν. Ἐς τὰ ὑποκρημνότατα ἄνω Δφαλιέᾶλες. Καὶ αὖθις· Μαχαιρίδιοις Δφαιτρᾶν τὰς ἀσκούς.

Διαλορηθῆναι. Δύο δὲ τῶν ὀρυγμάτων ὑπόβρυχα, καὶ καλωτέρω τῆ χάρακι Δφαλορηθῆναι τὸ γῆ, ὑπὸ τὸν πρόβολον αὐτὸν ἐξενεχθέντα. Δφατορηθῆναι δὲ ἀντὶ τῆ Δφακοπῆναι, Δφορυπτηθῆναι.

Διάτορον.[7] ἐξάκουστον. ὀξύτερον. μεγαλόφωνον.

Διαλοιώταλον. τρανώταλον.

Διὰ τῆ τοίχου λαλεῖν. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτως π Δφαπορημένων.

si res Scipionis diligentiore ſtudio narramus, & ſingula ejus dicta cum obſervatione proferimus.

Διασφάξ. Montis hiatus & ſciſſura. Et Δφασφάγες, rupes hiantes & diductæ.

Διαχάν. Qui penetravit. Qui diduxit. [Item, qui diſtat.] Polybius: *Ille vero cum tria circiter ſtadia ab hoſte diſtaret, caſtra poſuit, fluvium munimenti loco hoſtibus objiciens.*

Διατάγματα. Mandata. Edicta. *Ille vero propoſitis edictis, populum oravit, ut pacem faceret, præteritarum injuriarum oblivionem ei pollicens.*

Διατῆν. Cribrare.

Διαλαλικώτερον. Polybius: *Melius exiſtimantes eſſe, & prudentiæ ducis magis conveniens, neque temporis opportunitatem negligere, neque ad hoſtes accedere, cum duces pro concione animos illorum orationibus accendiſſent.*

Διαδφορβύει. Perfodit. Foſſam per aliquem locum ducit.

Διατάχως. Adverbium.

Διατεθάκηται. In ſede vel ſolio collocatus eſt. Vel, ſeparatus eſt.

Διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα. Cujus aures crebris aliorum ſermonibus obtuſæ ſunt. Vel, qui ſæpius eandem rem audivit.

Διατεθρυμμένος. Diffractus. Comminutus.

Διατεκμαίρεται. Conjicit. Conjecturis aſſequitur.

Διαπερσαίνω. Sicco. Exſicco.

Διάτηεν. Impetu ferri. Per aliquem locum currere. Vel, mordere.

Διατείνεται. Contendit. Affirmat. Aſſeverat.

Διατίθεται. Diſponit. Facit.

Διαπιμᾶται. Probatur. Æſtimatur.

Διαπιμπικός. Vim habens æſtimandi.

Διαπερᾶν. Perforare. *Cum rupes maxime præruptas ad ſummam uſque partem perforaſſent.* Et iterum: *Cultris utres perforantes.*

Διατορηθῆναι. Perforatum eſſe. *Cum autem duos cuniculos admodum profundos egiſſent, & ſub ipſo vallo terram perfodiſſent, intra murorum ambitum evaſerunt.* Διατορηθῆναι hic ſignificat, perfodi, vel perforari.

Διάτορον. Per aures penetrans, ſive: quod clare audiri poteſt. Acutum. Sonorum.

Διατορώτατον. Maxime penetrans. Valde clarum.

Διὰ τῆ τοίχου λαλεῖν. Per parietem loqui. De iis dicitur, qui clam aliquid agunt.

1 Μετὰ Δφασολᾶς ἐξαγγέλλομεν] De hoc loco afferam verba Caſauboni in Commentario ad Polybium pag. 157. "Heic Δφασολᾶ, "inquit vir magnus, eſt obſervatio ſive diſputatio Polybii circa "Scipionis dicta, cauſam & rationes, cur hoc aut illud vir tan"tus dixerit, explicans. Suidas exponit Δφαχώρησις & ἔξοχη, pa"rum ex mente Polybii, qui omnem diligentem tractationem & "veritatis inquiſitionem vocat Δφασολᾶν: ut libro III. Ἐγὼ ἐπὶ τοσοῦ"τον Δφασολᾶς ποιούμενος τοῦτ' τότων. Et ita ſæpe. Libro v. Δφασο"λᾶς appellat idem diſceptationem ad pacis conditiones ſtatuendas "pag. 533." Hæc Caſaubonus.

2 Διασφάξ. Δφασμὴ ὄρ.] Vide Menagium ad Laertium lib. VIII. Segm. LX.

3 Τῆτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι & Δφασαλ.] Obſcuriſſimum hoc fragmentum, prout potui, verti: de cujus vero ſenſu certius nobis conſtare poſſet ſi integer locus Polybii hodie exſtaret.

4 Διαπερικώτερον] Puto ſcribendum eſſe Δφαπερικώτερον: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

5 Τὸ μήτε τῆ καιρῆ] Caſaubonus ad Polybium locum hunc mutilum eſſe exiſtimat, quem ſic ſupplet & emendat, τὸ μήτε τ καιρῶν ἀμελῆσαι.

6 Διεχώρηται] Scribe Δφακεχώρηται, ut habet Heſychius.

7 Διάτορον] Occaſione hujus vocis obiter emendo Heſychium v. Διάκτορος, ubi ſic legitur: Διάκτορος. εὐήκελος. ὁπὸ δ' Δφόμου τὰς εὐηκελίας. ἢ οἷον Δφακτόρεως & σαφῶς Δφαλεγόμενος. Pro Δφακτόρεως lege Δφατόρεως: quæ vox etiam in mendo cubat apud Scholiaſtam Homeri ad Il. B. v. 104. ubi itidem male legitur διακτόρεως. Recte Euſtathius ad Il. B. pag. 182. Ἔστι δὲ Δφάκτορος μέν, ἢ ὁ Δφάτορος, ὅ ἐστι σαφὴς ἐν ταῖς εὐηκελίαις. τορὸν γὰρ τὸ τρανὲς & σαφές.

Διατρέ-

Διαλεχθῆναι· οἱ Ἀθηναῖοι ἀντὶ τοῦ ἀγορεῖς. οἱ Ἀπαστινθηρίζοντες.

Διαλειβή. τόπος, ἐν ᾧ τινες μανθάνουσιν. ἢ χρόνος, καθ' ὃν ἀναφερόμεθα πρός τι. ἢ Ἀθήνησιν Φιλόσοφος. [2] σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὑπόδευμα, καὶ τὸ ἀσχόλημα, δίαιταν, ἀγωγήν, πρόφασιν, ἀφ' ἧς μέλλομεν πρός τι πράγματος ἀθλεύειν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Εἰ μὴ φανεῖταί τις διαλειβὴ τῷ βίῳ.

καὶ τινὶ ἀργίαν. Ἐγίνετο δὲ αὐτῷ ἐκ βραδυτῆτος ἡ διατριβή, καὶ τῆς ἐφόδου ἡ σχολαιότης, τό τε ἀτάκτως ἕνεκα, καὶ τοῦ ἐς τὸ ὑποβησόμενον προμηθοῦς.

Διαλυπή. συμπάθεια. οἰκτος. [3] Τῶν δὲ Καρχηδονίων πολὺν κλαυθμὸν μετὰ δακρύων προϊεμένων, διαλυπὴ μεγάλη τὸ συνέδριον ἐπέσχεν.

Διαλοιχεῖ. ἀντὶ τοῦ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοίχου τοῦ πλοίου, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ γίνεται.

Διαπυπῶν. διαπλάττων ἐπὶ τὸ βέλτιον. Καὶ διαπυπῶν τὸ ἀτύπωτον, καὶ μεταπλάττων πρὸς εὐαρμοστίαν τὸ ἄτακτον.

Διαυανθῆναι. ξηρανθῆναι.

Διαύγεια. ἡ ἔκλαμψις. διαυγία δέ. ὁ [4] Θεολόγος· Μὴ λίθων διαυγίαις. τοῦτο διὰ τοῦ ι γράφεται, καὶ παροξύνεται. προπαροξύνεται δὲ ἐν τῷ ἀττικίζειν. εἰ δὲ ὁ παρὼν λόγος ἀττικίζει, προπαροξύνειν ὀφείλομεν, διαύγειαν λέγοντες, ὡς ἀμέλειαν.

Διαύλειον [5] προσαυλεῖ τις. τοῦτο παρεπιγραφή. Φασὶ δὲ διαύλειον λέγεσθαι, ὅταν ἡσυχίας πάντων γινομένης, ἔνδον ὁ αὐλητὴς ᾄσῃ. Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

Διαυλίζων. βαθύνων. ἢ μηκύνων.

Διάυλος. [6] ὁ διπλοῦς τόπος. ἢ μέτρον [7] πήχεων σ'. διαυλος καὶ ἡ μακρὰ πρόοδος. [8] Τύτυς δὴ τὰς μακρὰς διαύλους ποιεῖσθαι.

Δίαυλος. [9] ὁ δισσὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ σταδιον καὶ ὑποστρέψαι. δολιχοδρόμοι δὲ οἱ ζ' τρέχοντες. διὸ καὶ δολιχοδρόμοι. οἱ γὰρ σταδιοδρόμοι [10] διπλοῦν ἐποίουν τὸν δρόμον. ὁπλίτης δὲ δρόμος, ὅταν μετ' ὅπλων ἀγωνίζωνται. ὀκτὼ δέ εἰσιν ἀγωνίσματα, στάδιον, δίαυλος, δόλιχος, ὁπλίτης, πυγμὴ, παγκράτιον, πάλη, καὶ ἅλμα.

Διαυλαυίζειν. διὰ στενοῦ ῥεῖν.

Διαπτέχοντες. Stellæ trajicientes, & ſcintillæ inſtar proſilientes.

Διαλειβή. Schola, ſive locus, in quo literas diſcimus Vel tempus, quo circa aliquam rem verſamur. Vel diſputatio philoſophica. Significat etiam inſtitutum, ſtudium, certam rationem vivendi, occupationem, itemque cauſam, ob quam in aliqua re operam & ſtudium poſituri ſumus. Ariſtophanes *Pluto: Niſi vita noſtra in aliquo ſtudio occupata ſit.* Significat etiam otium, vel moram. *De induſtria autem moram nectebat, & lento agmine ad hoſtem ducebat, tum ut diſciplinæ militaris melius haberetur ratio, tum ut caute & provide pericula omnia vitaret.*

Διαλυπή. Affectio animi, per quam alienæ calamitatis ſenſu tangimur. Commiſeratio. *Cum autem Carthaginenſes ingentem ejulatum cum lacrymis ederent, vehemens commiſeratio Senatum inceſſit.*

Διαλοιχεῖ. Modo in dextro, modo vero in ſiniſtro latere navis verſatur.

Διαπυπῶν. In melius fingens & formans. *Et id, quod erat rude & informe, in melius formans, & confuſa antea & indigeſta decenti ordine diſponens.*

Διαυανθῆναι. Exſiccatum eſſe.

Διαύγεια. Fulgor. Splendor. At διαυγία, per ι ſcribitur, & acuto in penultima notatur. Theologus: *Non lapillorum ſplendoribus.* Attice vero cum acuto in antepenultima ſcribitur. Quod ſi igitur in præſenti loco Theologus Attice locutus eſt, penultimam acuere debemus, dicentes διαύγειαν, ut ἀμέλειαν.

Διαύλειον προσαυλεῖ. *Diaulium accinit.* Eſt parepigraphe. Ajunt autem διαύλειον vocari, cum omnibus in ſcena tacentibus tibicen intus canit. Ariſtophanes *Ranis.*

Διαυλίζων. Profunde excavans. Vel, in longum extendens.

Δίαυλος. Locus duo habens ſtadia. Vel, menſura ducentorum cubitorum. Item longus circuitus. *Longos hos circuitus conficere [videbatur.]*

Δίαυλος. Curſus, quo ſtadium bis decurritur; a carceribus ad metam, & a meta rurſus ad carceres. Δολιχοδρόμοι vero vocantur, qui ſeptem [ſtadia] decurrunt. Σταδιοδρόμοι duplicem conficiebant curſum. Curſus vero, qui ὁπλίτης vocatur, eſt, quo armati certant. Octo autem ſunt certamina, ſtadium, diaulus, dolichus, curſus in armis, pugilatus, pancratium, luctæ, & ſaltus.

Διαυλαυίζειν. Per anguſtum fluere.

1 Ἀσῆς] Hæc vox in prioribus Editt. deſideratur, quam ex MSS. revocavi.

2 Σημαίνει δὲ & τὸ ὑποδευμα——διατρίβειν] Ex Enarratore Comici ad *Plutum* pag. 91. (45. Ed. Baſ. *P.*)

3 Τῶν δὲ Καρχηδονίων πολὺν κλ.] Fragmentum hoc Polybio tribuendum eſſe exiſtimat Caſaubonus in Commentar. ad Polybium pag. 160. Sed fallitur vir magnus. Verba enim iſta leguntur apud Diodorum in Legationum ecloga XXVII. ut Pearſonius recte monuit.

4 Ὁ Θεολόγος] Locus Theologi, ſive Gregorii Nazianzeni, ad quem Suidas reſpexit, exſtat Orat. XVII. in S. Cyprianum, pag. 275. ſed ubi nunc legitur, ἐκ λίθων διαύγειαν.

5 Διαύλειον προσαυλεῖ τις. τοῦτο παρεπιγρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 270. (179. Ed. Baſ. *P.*) Cæterum, verba illa διαύλειον προσαυλεῖ τις, apud Comicum κατὰ παρεπιγραφήν, ut Suidas hic ex Scholiaſta recte monet, accipienda ſunt. Nulli enim perſonæ tribuuntur, nec ad ſeriem fabulæ pertinent, ſed obiter iis ſignificatur, tibicinem tunc diaulium accinuiſſe.

6 Δίαυλος. ὁ διπλοῦς τ.——προόδος] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 555.

7 Πήχεων σ'] Imo potius πήχεων ω', i. e. cubitorum 800. Stadium enim habet pedes ſexcentos, definiente ipſo Suida: unde conficitur, δίαυλον, ſive ſtadium duplicatum, habere pedes 1200. At cum cubitus ſit menſura pedis unius & ſemis, mille & ducenti pedes erunt cubiti octingenti.

8 Τύτυς δὴ τὰς μακρὰς διαύλους π..] Hoc fragmentum legitur apud Procopium *Hiſtor. Arc.* cap. XII.

9 Δίαυλος. ὁ δισσὸν ἔχων τ. δρ.——πάλη καὶ ἅλμα] Et hæc leguntur apud Scholiaſtam Ariſtophanis loco proxime ante laudato.

10 Διπλοῦν] Imo ἁπλοῦν.

Διαυχενίζεσθαι. [1] Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τὰς θυμοὺς τῶν γαλιωτῶν ἀνηρέθιζε, καὶ διαυχενίζεσθαι πρὸς τὸ ἀγέρωχον τοῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον. ἀντὶ τοῦ, ὑψοῦ τὸν αὐχένα ἔχων.

Διαφανές. [2] Διαφανές φασιν εἶναι φύσιν ἐν πλείοσιν ὑπάρχουσαν, ἀφ' ἧς ὀρθμβολικὴν τῶν χρωμάτων· ἥτις φωτὸς μὲ μὴ παρόντος, δυνάμει ἐστὶν αὐτὸ τοῦτο ἀφανές· ἐνεργείᾳ δὲ γίνεται ἀφανὲς, φωτὸς παρόντος. ἔστι δὲ ἀφανῆ, οὐκ ἀὴρ μόνον, καὶ ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν στερεῶν σωμάτων· οἷον φεγγῖται λίθοι, κέρατα, ὕελος, γύψος, καὶ ἕτερα. ἔστιν οὖν τοῦ ἀφανοῦς ἡ φύσις, ἥτις ἐν πλείοσιν ὑσίαις ὑποκειμένοις ἔχει τὸ εἶναι, ἑτέρα αὐτῶν οὖσα, ὥσαρ καὶ ἐπὶ τῶν ἑτέρων ποιοτήτων ὁρῶμεν. μετέχει δὲ τῆς ἀφανείας καὶ τὸ ἀίδιον τὸ ἄνω σῶμα, οἷον τὸ χῦμα τῶν σφαιρῶν. ἀφανὲς γὰρ ἅπαν. καὶ γὰρ ὁρῶμεν τὰ ἐν τῇ ἀπλανεῖ ἄστρα ἀφ' τούτου. καὶ αἱ μὲν σφαῖραι ἀφανεῖς εἰσι· τὰ ἄστρα δὲ, ἐκεῖ. ὅθεν καὶ ὑποφαίνουσιν ἀλλήλοις. ἐκλεύθεν γοῦν ἡ τῆς ἡλίου ἔκλειψις, ὑποφανθεῖσα ὑπὸ τῆς σελήνης, ἐναργῶς φαίνεται γινεσθαι.

Διαφανῆ [3] χιτώνια. ἢ τὰ λαμπρὰ, ἀλλὰ τὰ ἰσχνὰ, δι' ὧν ἀφαίνεται τὰ σώματα τῶν γυναικῶν. καὶ Ἡσαΐας ὁ προφήτης· Καὶ τὰ ἀφανῆ Λακωνικά.

Διαφανῶς. σαφῶς. ἢ συμφώνως.

Διαφαίνει. ἀποδείκνυσιν.

Διαφέρεσθαι. ἐρίζειν. φιλονεικεῖν. Τοῦτον οὖν ὁμόσπλουν κύων ὑπέρ τινος προπεσόντος ἐδέσματος οἰηθεῖσά οἱ ἀφέρεσθαι, παραιζοντα ἄλλως. ὁ δὲ ἠγανάκτησεν.

Διαφέρει μοι. ἀντὶ τοῦ μέλει.

Διαφερόντως. ἐξαιρέτως.

Διαφερώμεθα. φιλονεικήσωμεν.

Διαφέρων. προσκευάζων. Παρέργως τὸ πρότερα τὸν πόλεμον ἀφέρων Ἰσπανιανὸς, ἀξιολογωτάτου αὐτοῦ πεποίηται τοῦ προσκυνεῖν. καὶ ἀφερόντων, ἀντὶ τοῦ ἐκλέκτων. [4] Πολυανόμου τοῦ πόλιν ἀγρῶσαν, καὶ πλήθος ἀνθρώπων ἀφερόντων εἰς αὐτοῦ ἠθροῖσαν.

Διαφέρω. τὸ ἀφίλλαστω. γενικῇ. Τοσοῦτον ἀφέρομεν τῶν προγόνων. Δοικῇ δὲ, ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνω. Ὑπὲρ ὧν καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ ἀφέρεσθαι τούτοις. Καὶ, Τίνι ἀφέρει στιγμὴ ὑποστιγμῆς; χρόνῳ.

Διαφερούσῃ. πλουσίᾳ. Ὁ δὲ ἐστρατοπέδευσεν ἐν χώρᾳ, πάντα τὰ γεννήματα ἀφερούσῃ.

Διαφεῖναι. ἀφιέναι. καὶ ἀφεῖς· ἀντὶ τοῦ ἀ-

Διαυχενίζεσθαι. Cervicem erigere. Elata cervice incedere. *Ille vero ſpiritus & animos militum irritabat, eoſque ad ferociam erectis cervicibus oſtendendam, & pericula prompte adeunda orationibus ſuis provocabat.*

Διαφανές. Pellucidum. Διαφανὲς dicunt eſſe proprietatem quandam naturalem tranſmittendi colores, quæ pluribus corporibus ineſt. Hæc luce quidem abſente, potentia tantum quid pellucidum eſt: actu vero fit pellucidum, luce præſente. Sunt autem pellucida non ſolum aer & aqua; ſed etiam multa ex ſolidis corporibus, ut lapides phengitæ, cornua, vitrum, gypſus, & alia. Eſt igitur pellucidi natura talis, ut in pluribus ſubjectis ſuum eſſe habeat, quamvis ab iis ſit diverſa: id quod & in aliis qualitatibus cernimus. Pellucidum etiam eſt æternum illud & cœleſte corpus, ex quo ſphæræ conſtant. Omnes enim ſunt pellucidæ: unde ſtellas in cœlo inerrante per eas cernimus. Et ſphæræ quidem, [ut dictum eſt] pellucidæ ſunt: ſed aſtra non item. Alia enim ab aliis obſcurantur. Quare manifeſte apparet, obſcurari ſolem interjecto lunæ corpore.

Διαφανῆ χιτώνια. Veſtes, non ſplendidæ, ſed tenues, ita ut corpora mulierum per eas tranſpareant. Et Eſaias Propheta: *Et pellucidæ veſtes Laconicæ.*

Διαφανῶς. Perſpicue. Vel, cum concentu.

Διαφαίνει. Demonſtrat. Oſtendit.

Διαφέρεσθαι. Contendere. Rixari. Litigare. *Hunc igitur conſervus canis ob fruſtum aliquod cibi, humi delapſum, ſecum contendere putans, cum tamen cum ipſo luderet, indignatus eſt.*

Διαφέρει μοι. Mea intereſt.

Διαφερόντως. Excellenter. Eximie.

Διαφερώμεθα. Diſſideamus. Contendamus.

Διαφέρων. Parans. Apparans. *Juſtinianus bellum ſummo ſtudio apparavit, quod negligenter antea & obiter curaverat.* Et ἀφερόντων. Eximiorum. Delectorum. *Audiens urbem eſſe munitam, & delecta virorum multitudine refertam.*

Διαφέρω. Differo. Genitivo jungitur. *Tantum a majoribus differimus.* Dativo vero junctum ſignificat, inimicus ſum, diſſideo. *Ob quod & tunc & nunc & ſemper mihi litem cum illis interceſſuram eſſe profiteor.* Et, *Quomodo differt punctum a virgula? Tempore.*

Διαφερούσῃ. Abundante. Ferace. *Ille vero caſtra poſuit in regione omnium frugum ferace.*

Διαφεῖναι. Dimittere. Et ἀφεὶς, qui dimi-

1 Ὁ δὲ τὰ φρονήματα ἐς τὰς θυμοὺς κ.τ.λ.] Ex Eunapio. Vide ſupra v. Ἀνηρέθιζε.

2 Διαφανές φασιν εἶναι φύσιν ἐν πλ.] Omnia, quæ Suidas hic habet, excerpta ſunt ex Philopono in lib. II. Ariſtot. *de Anima*, K. 111. b. ut Perſonius etiam monuit. Nonnulla tamen apud Philoponum paulo aliter leguntur.

3 Διαφανῆ χιτώνια. ἢ τὰ λαμπρ.——τῶν γυναικῶν] Hæc ipſiſſimis verbis leguntur apud Scholiaſtam ineditum in *Lyſiſtratam* Ariſtophanis, ad locum illum, qui non procul initio modo laudatæ fabulæ legitur:

Χ' ἥξουσα, ἐς τὰ Διαφανῆ χιτώνια.

Hinc ergo Suidam ſua deſcripſiſſe dubium non eſt.

4 Πολυανόμου τοῦ πόλιν ἀγρῶσ.] Fragmentum hoc exſtat apud Polybium lib. III. cap. XVIII. ut doctiſſimus Jac. Gronovius recte obſervavit. Apud Polybium tamen pro ἀγρῶσαν legitur ἀγρὸν εἶναι πολύσας.

πολύζας. ἐείζας. Ὁ δὲ [1] Ἀφεὶς τὰς ἡγεμόνας, ἐκίνει τὴν στρατοπεδείαν.

Διαφθυμήνας. Ὁ δὲ Ἀφθονήμων Ζηνῶνι, ἐν ἡσυχίᾳ ἔμενεν.

Διαφθορά. Θάνατος. Ἄφλυσις τοῦ σωπήτος σώματος. [2] Φθορά, Ἀφθορά, καὶ καταφθορά. καὶ φθορὰ μὲν ὅτι σωμάτων νέκρωσις, καὶ ἀκινησία τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, ἡ ψυχῆς ἀπὸ τούτου χωρισθείσης. Διαφθορὰ δὲ, Ἄφλυσις σώματος, καὶ παντελὴς ἀφανισμὸς, καὶ σκωλήκων κατάβρωμα. Καταφθορὰ δὲ, ὁ αἰώνιος θάνατος. ἢ πολυνομία, καὶ πολυβάσις, καὶ ἀνομία. ὡς τὸ, Ὁ λαὸς ἐφθάρη ἐν ἀνομίαις. καὶ Φθορὰν μὲν ὑπέστη τὸ τοῦ Κυρίου σῶμα, Ἀφθορὰν δὲ οὔ.

Διάφορα. [3] ἀναλώματα. Θουκυδίδης.

Διαφορά. ἔχθρα. Ἀφορά, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἡ πολυλλαγὴ, καὶ ἀνομοιότης.

Διαφορηθῶ. Ἀφανισθῶ. καὶ Ἀφορηθίωμαι, ἀντὶ τοῦ Ἀφανισθίωμαι.

Διαφόρημα. τὸ παίγνιον. καὶ Ἀφορήσῃ, Ἀφόρως γενήσῃ.

Διαφορῆσαι. [4] Τοὺς ἵππους εἶναι ἀγελίους, ὑπό τε τοῦ ἀήτου οὐ δεσμοῦ, καὶ ὑπὸ οὐ ἀπηρτημένου βάρους ἐπὶ μᾶλλον ἀνασοβηθέντας, Ἀφορῆσαι αὐτόν.

Διαφορότης. ἡ Ἀφορὰ [5] παρ' Αἰλιανῷ.

Διάφοροι. ἐχθροί. πρὸς τὸ Ἀφορείους τὰς γνώμας. λέγεται δὲ καὶ Ἄφορον πρᾶγμα, τὸ τίμιον. Ἐτρέφωσαν δὲ πολλοὺς τούτων, οἷς [6] ἠπίστησαν ἔχειν κεκρυμμένον [7] Ἄφορον, ἢ κατασκεύασμα, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον πλεῖον ἀξίων.

Διαφορμώμενοι. [8] τῆς κρόκης ὑπὸ τοῦ ἀλεκτρυόνων. ἀντὶ τοῦ Ἀφορμώμενοι. Ἀρριανός· Τοὺς δὲ ἵππους ἀνασοβηθέντας Ἀφορῆσαι αὐτόν.

Διαφορήσετε. [9] Ἀφιέμενοι.

Διὰ φροντίδος ἴσον αὐτῷ. ἀντὶ τοῦ ἐβουλεύετο. ἐσπέπτεο. Αἰλιανός· Ὁ δὲ Θεὸς λέγει, ὀκνεῖν μὴ πολυπραγμονεῖν. αὐτῷ γὰρ εἶναι Ἀφὸ φροντίδος.

Διαφυκτᾶν. [10] Ἀφαιρίζειν. Ἀφαιρεῖν. τὸν γὰρ κύαμον ὀνόμαζον φυκτόν. ἀντὶ δὲ ψήφων κυάμοις ἐχρῶντο οἱ τῶν Ἀθηναίων δικασταί.

Διαχειρίσαι. Φονεῦσαι.

Διαχειροτονία. [11] Ἀφαίρεσις ἢ χειροτονίας ἐν πλήθει γινομένης. οὕτω Δημοσθένης.

sit, qui ſolvit. *Ille vero ducibus dimiſſis primum agmen movit.*

Διαφθονήμων. Invidens. *Ille vero Zenoni invidens, quievit.*

Διαφθορά. Mors, ſive corporis compoſiti diſſolutio. Φθορὰ, Ἀφθορὰ, & καταφθορὰ [differunt.] Nam φθορὰ dicitur de corporibus vita privatis, & quorum membra motu carent, anima inde ſeparata. Διαφθορὰ vero eſt, cum corpus putrefit, & prorſus interit, & a vermibus conſumitur. At καταφθορὰ eſt mors æterna. Vel, iniquitates & peccata. Ut, *Populus iniquitatibus corruptus eſt.* Et corpus Domini φθορᾶν quidem paſſum eſt, ſed non καταφθοράν, i. e. corruptionem.

Διάφορα. Sumptus. Impenſæ. Thucydides.

Διαφορά. Diſſidium. Inimicitia. Item Ἀφορὰ vulgo dicitur differentia & diſſimilitudo.

Διαφορηθῶ. Dilacerer. Et Ἀφορηθῆναι, dilacerari, diſcerpi.

Διαφόρημα. Ludicrum. Ludibrium. Et Ἀφορήσῃ, diverſus fiet.

Διαφορῆσαι. Dilaceraſſe. Dilaniaſſe. [*Dicunt*] *equos natura feros, & vinculis inſuetos, & onere ipſis appenſo inſuper perterritos, eum dilaceraſſe.*

Διαφορότης. Apud Ælianum ponitur pro Ἀφορά. Differentia. Diſcrimen.

Διάφοροι. Inimici. Sic dicti, quod ſententiis & animis diſcrepent. Dicitur etiam Ἄφορον πρᾶγμα, res pretioſa. *Multos eorum tormentis cruciarunt, quos norant rem aliquam pretioſam, vel vas, vel aliquid aliud majoris pretii occultaſſe.*

Διαφορμώμενοι. Diſcerptæ. Diſſipatæ. [Ariſtophanes:] *Liciis a gallis gallinaceis diſcerptis.* Arrianus: *Equos vero turbatos eum diſtraxiſſe.*

Διαφορήσετε. Tranſmittetis.

Διὰ φροντ. Curæ ipſi erat. Curabat. Providebat. Ælianus: *Deus vero præcepit, ne de hac re curioſe ſolliciti eſſent. Sibi enim negotium iſtud curæ fore.*

Διαφυκτᾶν. Suffragium ferre. Sorte dividere. Fabam enim vocabant φυκτόν: quibus in ſuffragiis ferendis loco calculorum Judices Athenienſium olim utebantur.

Διαχειρίσαι. Interficere. Occidere.

Διαχειροτονία. Suffragiorum, quæ a populo porrectis manibus feruntur, diſtinctio. Sic Demoſthenes.

1 Ὁ δὲ Ἀφεὶς τὰς ἡγεμ.] Et hæc ſunt verba Polybii lib. VIII. cap. XXI. Vide etiam infra v. Κνίφας.

2 Φθορὰ, Ἀφθορὰ, καὶ καταφθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſunt in Edit. Mediolanenſi, itemque in 2 MSS. Pariſ. in tertio vero ad marginem ſcripta leguntur: quod arguit, notam iſtam a recentioribus ex ſcriptore quodam excerptam, & Collectaneis hiſce inſertam eſſe.

3 Διάφορα. ἀναλώματα] Vide Caſaubonum ad *Charact.* Theophr. pag. 229.

4 Τοὺς ἵππους εἶναι ἀγρίους] Idem fragmentum legitur etiam ſupra v. Ἀνασοβηθέντας. Vide etiam paulo poſt v. Διαφορμώμενοι.

5 Παρ' Αἰλιανῷ] *Var. Hiſt.* lib. II. cap. XXI.

6 Οἷς ἠπίστησαν] Lego, οἷς ἠπίστευσε: vel, οἷς ἠπίστησαν μὴ &c.

7 Διάφορον] Suidas vocem Ἄφορον hic interpretatur τίμιον. Sed rectius & magis ex mente ſcriptoris Anonymi dixiſſet χρήσιμον, i. e. pecuniam. Illo enim ſenſu vocabulum hoc apud Polybium, Dionyſium Halicarnaſſeum, alioſque ſcriptores Græcos interdum accipi, paulo doctiores non ignorant.

8 Διαφορμώμενοι τῆς κρόκης ὑπὸ τοῦ ἀλ.] Locus hic apud Ariſtophanem *Lyſiſtrata*, pag. 892. unde eum deprompſit Suidas, ſic legitur & diſtinguitur:

Ὀλίγων μιλὴ σοι τῆς κρόκης φορεμένης
Ὑπὸ τοῦ ἀλεκτρυόνων, &c.

9 Διαφορήσετε. Ἀφιέμενοι] Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 550. Διαφρήσετε. Ἀφορήσετε. Ἀφιέμενοι. Hinc Suidas ſua hauſit.

10 Διαφυκτᾶν. Ἀφαιρ.] Confer Heſych. v. Διάφυκτος, & Suidam infra v. Κυαμεῦσαι, & Κυαμοπαῖς.

11 Διαχειροτονία. Ἀφαίρεσις τῆς χειρ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium.

Διαχεῖ). χαίρει. Δαχέες).

Διαχωρήματα.[1] τὰ Δφαλείπτρα. Ἀρριανός· Φυλακαὶ δὲ ἐπὶ τὰ Δφαλείπτρα τῆς τάφρου ἐτετάχατο.

Διαχώρησις. τὰ Δφαιρήματα τῶν λόχων. Οὕτω τε ἀνεπλήρωσε τῇ πυκνότητι τῶν φρατῶν τὰς Δφαχώρησις.

Διὰ χρόνου. ἀντὶ τοῦ μετὰ πολὺν χρόνον.

Ἆρ'[2] ἂν βλαβείην Δφὸ χρόνου τί σοι δοκῶ,
Ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τὸ Ὀπώρας καλέλασας;
Οὐκ εἶγε κυκεῶν' ὀπτίοις γλήχωνίαν.

καὶ[3] γὰρ οἱ Δφὸ χρόνου ἐσθίοντες ὀπώραν πολλὴν, βλάπτουσι· καὶ οἱ συνουσιάζοντες συνεχῶς. οἱ δὲν πολλὴν ὀπώραν ἐσθίοντες, ἐὰν γλήχωνα πίωσιν, ὁ βλάπτον), Δφὸ τοῦ ὑγροῦ τοῦ ὀπώρου καθεψίεται[4] τὴν καρδίαν. ἵνα δὲν ἡ δριμύτης ἀποφύῃ, γλήχωνα πίνουσιν.

Διάχυσις. χαρά. τέρψις.

Διαψαλάτευτος. τὸ Δφατέλευτος εἰς ἔρευναν. τὸ γὰρ ἀψάλακτον, ἄθικτον. ὅπου Κράτης.

Διάψαλμα. μέλους ἐναλλαγή.

Διαψᾶν. διορύττειν, Δφανακαλεύειν. Κελεῦσαι πάντας Δφαψᾶν τὸν ἄμμον, καὶ ποιεῖν βοθύνους μεγέθεις.

Διαψαίρουσι.[5] Δφανέουσι. ψαίρειν γὰρ τὸ πνεῖν οἱ ναυτικοὶ λέγουσι.

Διαψεύδονται). Ἐκπίπτουσιν. Ἀπολυγχάνουσιν. Διὸ τοῦ μὲν καλοῦ Δφαψεύδονται, τοῦ δὲ παρ' αὐτοῖς συμφέροντος ὡς ἐπίπαν οὐκ ἀπολυγχάνουσι.

Διαψήφισις,[6] καὶ Ἀποψήφισις. οἱ πολῖται συνίασιν ἕκαστοι κατὰ τοὺς αὐτῶν δήμους, καὶ περὶ τῶν αἰτίαν ἐχόντων, ἢ παρεγγεγραμμένων εἰς τὸν πολιτείαν, ψῆφον φέρουσι κρύβδην· οἷον Ἀχαρνεῖς περὶ Ἀχαρνέων, καὶ περὶ Ἐλευσινίων οἱ Ἐλευσίνιοι, καὶ οἱ λοιποὶ δημόται ὡσαυτῶς. καὶ τοῦτο Δφαψήφισις καλεῖται). οἱ μὲν ἂν πλείονων ψήφων τυγχάνοντες, ἀναμφισβητήτως τὴν πολιτείαν ἔχουσιν. ὅσοι δ' ἂν ἐλάττονας ψήφους λάβωσιν, ἐκπίπτουσιν· καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ Ἀποψήφισις.

Διαψήφισις.[7] ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἐξετάσεων, αἱ γίνονται περὶ ἑκάστου τῶν δημοτευομένων, εἰ τῷ ὄντι πολίτης καὶ δημότης ἐστὶν, ἢ ξένος ὢν παρεγγέγραπται).

Διβητήσια. Δφαβίκια.

Διγῆρες. οἱ λαμπροί. ἢ οἱ φρυαγοί.

Δίγλωσσος. ὁ δύο γλώσσας ἐπιστάμενος. Ἀνάχαρσις Σκύθης ἦν, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος. διὸ καὶ δίγλωσσος ἦν· ὃς ἔθηκε νόμους Σκύθαις.

Δ I

Διαχεῖ). Lætatur. Gaudio diffunditur.

Διαχωρήματα. Intervalla. Interstitia. Arrianus: *In fossæ interstitiis custodiæ erant collocatæ.*

Διαχώρησις. Manipulorum interstitia. *Sic autem manipulorum interstitia militibus dense collocatis replevit.*

Διὰ χρόνου. Post longum tempus. [Aristophanes:] *An putas male mihi fore, Domine Mercuri, si post tantum temporis intervallum Oporam subigam? Non, si potionem pulegii sumpseris.* Qui enim post longum temporis intervallum multa poma edunt, valetudinem suam lædunt; itemque qui crebro coitu venereo utuntur. At pomorum esus valetudini non nocet, si pulegium bibatur, quoniam a succo ejus poma consumuntur. Ut igitur acrimonia aliqua [nimiam humorum copiam] adstringat, pulegium bibunt.

Διάχυσις. Lætitia. Voluptas.

Διαψαλάτευτος. Dimitti ad scrutationem. Ἀψάλακτον enim intactum vocatur. Ita Crates.

Διάψαλμα. Cantus immutatio.

Διαψᾶν. Perfodere. Effodere. [*Dicunt eum*] *jussisse omnes effodere arenam, & magnas fossas facere.*

Διαψαίρουσι. Perflant. Ψαίρειν enim nautæ flare dicunt.

Διαψεύδονται). Excidunt. Frustrantur. Non assequuntur. *Quare nec honesti rationem assequuntur, nec ejus, quod utile ipsis videtur, compotes fiunt.*

Διαψήφισις, & Ἀποψήφισις. Singulorum populorum cives [apud Athenienses] conveniunt, & de iis, qui criminis alicujus suspecti habentur, aut in civium album falso relati sunt, clam suffragia ferunt: veluti Acharnenses de Acharnensibus, & Eleusinii de Eleusiniis, & pariter reliqui populares [de suis civibus.] Atque id vocabatur Δφαψήφισις. Qui igitur plura suffragia consequuntur, jus civitatis absque controversia retinent: qui vero pauciora; non amplius censentur cives. Et hoc appellatur Ἀποψήφισις.

Διαψήφισις. Proprie dicitur de examine, quod singuli populi de popularibus suis instituunt, inquirentes, utrum quis revera civis sit & popularis, an vero peregrinus, & in civitatem falso adscriptus.

Διβητήσια. Diabicia.

Διγῆρες. Illustres. Splendidi. Vel, passeres.

Δίγλωσσος. Qui duas linguas novit. Bilinguis. Anacharsis erat Scytha, at matre Græca natus, & ideo bilinguis: qui etiam Scythis leges tulit.

1 Διαχωρήματα. τὰ Δφαλ.] Supra inverso verborum ordine rectius legitur, Διαλείπτρα. τὰ Δφαχωρήματα. Non enim in hac nota exponitur vox Δφαχωρήματα, sed Δφαλείπτρα, quippe cujus gratia locus Arriani a Suida hic adductus est.

2 Ἆρ' ἂν βλαβείην Δφὸ χρ.] Aristoph. in *Pace* pag. 674. (460. Ed. Bas. P.)

3 Καὶ γὰρ οἱ Δφὸ χρ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis: eademque leguntur supra v. Βλαχανία.

4 Τὴν καρδίαν] Imo potius ἐπίφρεαν.

5 Διαψαίρουσι] Vox hæc legitur apud Aristophanem *Avibus* p. 618. ad quem locum Suidam hic respexisse puto.

6 Διαψήφισις καὶ Ἀποψήφισις] Vide omnino Petitum in Commentario ad Leges Att. pag. 134. & Scaligerum ad Συναγωγὴν ad Olympiadem xc. 2. itemque Suidam supra v. Ἀποψηφισθέντα, & infra v. Ἔκλειψις.

7 Διαψήφισις. ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δ.] Ex Harpocratione.

Δίγνωμος. ὁ ἐπαμφοτερίζων τῇ γνώμῃ.

Διδαξάμενος. τελέσας τι ὑπὲρ ἑτέρου διδασκάλῳ.

Διδάξομαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀλλ' εὐξάμενος τοῖσι θεοῖσι, διδάξομαι.

ἀντὶ τοῦ διδαχθήσομαι. νῦν μὲν παθητικὸν ἀποδεκτέον. τοῦτέστι, διδαχθήσομαι. ἐπὶ δὲ τοῦ μέσου, καὶ παθητικὸν μὲν ἔχει τὸν σχηματισμόν, ἐνέργειαν δὲ δηλοῖ. εἴποι γὰρ ἄν τις διδάξομαι τὸν υἱὸν φιλοσοφεῖν κυριώτερον, ἢ διδάξω. διδάξω μὲν γὰρ ὁ διδάσκαλος ἐρεῖ· διδάξομαι δὲ, ὁ πατὴρ, καὶ πᾶς ὁ βουλόμενος ἕτερον μανθάνειν. δυνατὸν δὲ καὶ νῦν μὲν εἶναι τὸ αὐτό· ἵν' ᾖ νοούμενον, διδάξομαι, ἐπεὶ ὑὸν τὸν υἱὸν, ἐμαυτόν. [2] τοῦ μέτρου δὲ οὐκ ἐπιτρέποντος εἰπεῖν ἐμαυτὸν διδάξας, ἔφη καὶ αὐτὸς βαδίζειν εἰς τὸ φροντιστήριον.

Δίγνωμος. Homo ancipitis & dubiæ mentis.

Διδαξάμενος. Qui magiſtro pro altero inſtituendo mercedem ſolvit.

Διδάξομαι. Diſcam. Erudiendum me alteri tradam. Ariſtophanes *Nubibus: Sed Deos precatus, magiſtro erudiendum me dabo.* Hic τὸ διδάξομαι paſſive accipiendum eſt, pro διδαχθήσομαι. Eſt autem verbum medium, quod formam quidem habet paſſivam, at actionem ſignificat. Magis enim proprie dixeris, διδάξομαι τὸν υἱὸν φιλοσοφεῖν, i. e. filium præceptis philoſophiæ inſtituendum alteri dabo, quam διδάξω. Nam ipſe magiſter dicet διδάξω: at pater, & quilibet, qui aliquem in diſciplinam alteri tradit, διδάξομαι. Poteſt igitur & hic eodem modo res ſeſe habere, ut ſit ſenſus, me ipſe docendum alteri tradam, quoniam filium non potui. Quoniam autem metrum non permittebat, ut diceret διδάξομαι ἐμαυτὸν, tantum dixit διδάξομαι, i. e. docendum me dabo magiſtro, ipſe ludum literarium frequentans.

Διδασκαλεῖον. τὸ σχολεῖον. διδασκάλιον δὲ, αὐτὸ τὸ μάθημα.

Διδασκαλεῖον. Ludus literarius. Schola. Διδασκάλιον vero, ipſa diſciplina.

Διδάσκαλος. [3] ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τοὺς διθυράμβων, ἢ τοὺς κωμῳδιῶν, ἢ τοὺς τραγῳδιῶν. καὶ Σοφοκλῆς·

—— Οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν
Διδασκάλων λόγοισι γίγνονθ') κακοί.

Διδάσκαλος. Doctor. Magiſter. [Hæc vox ita formatur.] Δαίω, diſco, δαίσω, δαΐσκω, & abjecto ι, δάσκω. Verba enim in σκω deſinentia diphthongum repudiant. Hinc per reduplicationem fit διδάσκω: unde διδάσκαλος.

Διδάσκαλος. Peculiariter διδασκάλους vocant poetas Dithyrambicos, vel Comicos, aut Tragicos. Et Sophocles: *Homines immodeſti magiſtrorum ſermonibus mali evadunt.*

Διδαχή. ἀντὶ τοῦ διδασκαλία. Ἡρόδοτος γ'.

Διδαχή. Diſciplina, doctrina. Herodotus lib. tertio.

Δίδημι. τὸ δεσμεύω.

Δίδημι. Ligo. Vincio.

Διδίας. ὄνομα κύριον.

Διδίας. Didias. Nomen proprium.

Διδούς. διδόντος. ἢ καὶ διδῶντος.

Διδούς. Genitivum habet διδόντος. Vel etiam διδῶντος.

Δίδραχμον. σιωτέλεσις. εἰσφορά. λειτουργία. ἔχει δὲ τὸ δίδραχμον [4] ὀγγίας τ'· [5] κ' ὀβολοὺς· γράμματα τ'.

Δίδραχμον. Didrachmum. Collatio. Tributum. Penſitatio publica. Habet autem didrachmum quartam partem unciæ, obolos viginti, & ſcrupulos ſex.

Δίδωμί σοι. παρέχω σοι.

Δίδωμί σοι. Do tibi. Præbeo tibi.

Διδυμαχίας. ὄνομα κύριον. ὅπου [6] Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐπὶ σμικρότητι σώματος διεβέβλητο.

Διδυμαχίας. Didymachias. Nomen proprium. Aſopodorus, & Didymachias ejus frater, ob exiguam corporis ſtaturam cavillis & dicteriis hominum exagitabantur.

Δίδυμον [7] ξύλον. ἢ ῥοῦν Ῥωμαίοις φέρεται. [8] Εὑρὼν δὲ Ἴλλου φθορέα, ἀνεβίβασεν ἐπὶ διδύμου ξύλου. † Οὓς ζῶντας ἐκ διδύμων ξύλων ἀπαγομένους.

Δίδυμον. Geminum lignum, ſive, ut Romani appellant, furca. *Cum autem Illus ſtupratorem inveniſſet, eum ex furca ſuſpendit.* † *Quos vivos ex furcis ſuſpendens.*

1 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 130. (66. Ed. Baſ. P.) ubi vide Scholiaſtam, cujus verba hic more ſuo Suidas deſcripſit.

2 Τοῦ μέτρου οὐκ ἐπιτρ.] Totum hunc locum ſic conſtitue & lege: Τοῦ δὲ μέτρου οὐκ ἐπιτρέποντος εἰπεῖν, διδάξομαι ἐμαυτόν· ἔφη, διδάξομαι, αὐτὸς βαδίζων &c.

3 Διδάσκαλος. ἰδίως διδασκ.] Ex Harpocratione. Hujus autem loci ampliorem enarrationem & illuſtrationem reperiet Lector apud Caſaubonum ad Athen. lib. VI. cap. VII. ubi prolixe & docte de ſignificatione vocis διδάσκαλος & διδασκαλία diſputat.

4 Ὀγγίας γ'] Peſſime. Corrigendum enim eſt ex Heſychio, τὸ πέμπτον τοῦ ὀγγίας, i. e. quartam partem unciæ. Vide rei nummariæ ſcriptores.

5 Κ' ὀβολούς] Imo potius ιβ' ὀβολούς, i. e. duodecim. Tot enim duæ drachmæ Atticæ continebant. Poteſt tamen lectio vulgata ſtare, ſi locus hic accipiatur de drachma Æginetica, quæ x obolos continebat.

6 Ὅπου Ἀσωπόδωρος, καὶ Διδυμ.] Vide ſupra v. Ἀσωπόδωρος.

7 Δίδυμον ξύλον] Lipſius in libello *de Cruce* τὸ δίδυμον ξύλον *crucem* ſignificare putat, reprehenditque Suidam, quod verba iſta de *furca* Romanorum exponat. Sed interpretationem Suidæ contra Lipſium recte defendit Caſaubonus adverſus Baronium Exercit. XVI. num. LXXVII. quem conſule.

8 Εὑρὼν δὲ Ἴλλου φθορέα] Locus hic emendatur infra v. Ἴλλου: quo Lectorem remittimus.

Δίδυμος, [1] Ἀτήιος, ἢ Ἄτλιος ἐπικληθείς, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός. Πιθανῶν καὶ σοφισμάτων λύσεις ἐν βιβλίοις β'. καὶ ἄλλα πολλά.

Δίδυμος, [2] Διδύμου ταυτοπάλου, γραμματικοῦ Ἀριστάρχειος, Ἀλεξανδρεύς, γεγονὼς ἐπὶ Ἀντωνίου καὶ Κικέρωνος, καὶ ἕως Αὐγούστου. Χαλκέντερος κληθείς, ἀφ' ἑνὸς τοῦ περὶ τὰ βιβλία ἐπιμανοῦς. Φασὶ γὰρ αὐτὸν [3] συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ τετρακόσια βιβλία.

Δίδυμος νέος, Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός· ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψε Πιθανά· Περὶ ὀρθογραφίας· καὶ ἄλλα πλεῖστα καὶ ἄριστα.

Δίδυμος, ὁ Κλαύδιος γραμματικός, γραμματικός. Περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρά τινα ἀναλογίαν Θουκυδίδῃ. Περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας. Ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλέωνος· καὶ ἄλλα τινά.

Δίδυμος, ὁ τοῦ Ἡρακλείδου, γραμματικός· ὃς διέτριψε παρὰ Νέρωνι, καὶ ἐχρηματίσατο· μουσικός τε ἱκανῶς λίαν, καὶ ποιητὴς μέλη ἐπιτήδειος.

Δίδυμος, Ἀλεξανδρεύς· Γεωργικὰ ἐν βιβλίοις ιε'. Δίδυμος καὶ ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς.

Δίδυμοι. σωφρόνως ἡμῖν καὶ οἱ συμφυεῖς. [4] ἰδίως οἱ μόνοι. ἢ διαστῶς· καὶ Αὐλοῖσι διδύμοισι.

Δίδυμον τεῖχος. πόλις Καρίας. οἱ πολῖται, Διδυμοτειχῖται.

Δίδυμος. ὁ μετ' ἐτέρου τεχθεὶς ἐκ μιᾶς συλλήψεως.

Διαίνεται. βρέχεται. διαίνω γάρ, τὸ ὑγραίνω.

Διαίρεσις. ἡ ἀφαίρεσις.

Διαιωνιεῖ. δι' αἰῶνος παραμενεῖ.

Διαιρῶν. αἰτιατικῇ. ἀναπτύσσων, δοκιμάζων, καὶ ἀφαιρῶν τὰ περίττωματα, καὶ οἷον ἀφαίρεσιν αὐτῶν ποιῶν.

Δίαιτα. ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τροφή. καὶ ἡ κρίσις. Τοῦ τοιούτου ἐγκλημάτων δίαιταν ἐπίτρεψον ἄλλοις. † Διαίτης [5] ἓν οὐ ἡδονῇ γε τύφῳ πεφεμμένης, [6] τὸ καλὸν ἑκὰς γενόμενον, καὶ τὸ ὑπολυφομένου ἀλαζο-

Δίδυμος. Didymus, Atejus, vel Attius cognominatus, Philosophus Academicus. Scripsit Probabilium & Sophismatum solutiones libris duobus: & alia multa.

Δίδυμος. Didymus, Didymi falsamentarii filius, Alexandrinus, Grammaticus Aristarchius, qui vixit temporibus Antonii & Ciceronis usque ad Augustum: Chalcenterus vocatus, propter assiduitatem, qua in libris legendis & scribendis est usus. Ajunt enim eum ultra M. M. M. D. libros conscripsisse.

Δίδυμος. Didymus Junior, Alexandrinus, Grammaticus, qui Romæ eloquentiam docuit. Scripsit Probabilia: De Orthographia; & alia plurima, eaque optima.

Δίδυμος. Didymus, cognomento Claudius, Grammaticus. Scripsit de iis, quæ præter Analogiam a Thucydide perperam dicta sunt. De Analogia Latinorum. Epitomen Heracleonis: & alia quædam.

Δίδυμος. Didymus, Heraclidæ filius, Grammaticus, qui apud Neronem vixit, & magnas divitias sibi comparavit, & Musicus valde insignis fuit, & ad carmina componenda aptus.

Δίδυμος. Didymus Alexandrinus. De re rustica libros xv. scripsit. † Apostolus Thomas cognominatus etiam fuit Didymus.

Δίδυμοι. Gemini. Gemelli. Proprie de fratribus dicitur. Interdum tamen simpliciter *duos* significat. [Homerus:] *Geminis tibiis.*

Δίδυμον τεῖχος. Urbs Cariæ. Cives, Didymotichitæ.

Δίδυμος. Gemellus. Sive, qui cum altero ex una conceptione natus est.

Διαίνεται. Rigari. Διαίνω enim, rigo, humecto.

Διαίρεσις. Divisio. Separatio.

Διαιωνιεῖ. In æternum permanebit.

Διαιρῶν. Accusativo jungitur. Explicans, explorans, dijudicans & discernens res, easque quasi dividens.

Δίαιτα. Quotidianus cibus. Item judicium, sive arbitrium, *Judicium de criminibus permitte aliis.* † *Vitæ igitur ratione ad voluptatem & superbiam comparata, ab honestis studiis re-*

1 Ἀτήιος] Jonsius *de Scriptor. Hist. Phil.* lib. III cap. 1. pro Ἀτήιος hic legendum censet Ἀρείος, fretus auctoritate Eusebii, qui lib. XV. *Præp. Evang.* c. XV. Didymi cujusdam Ἀρείου mentionem facit. Sed cum non satis constet, utrum Didymus ille idem sit cum eo, de quo Suidas hic agit, conjecturam hanc in medio relinquo. Præterea, etiamsi daretur, & Suidam & Eusebium de eodem Didymo loqui, incertum tamen foret, utrum Suidas ex Eusebio, an vero Eusebius ex Suida emendandus esset.

2 Δίδυμος, Διδύμου παρ.] Hic est celebris ille Didymus, cujus Grammatici veteres & Enarratores Poetarum Græcorum tam crebram mentionem faciunt. Fuit vir singularis industriæ & φιλοπονίας, scripsitque commentarios in plerosque poetas Græcos: itemque in præcipuos oratores veteres, ut constat ex Harpocratione, qui ὑπομνήματα ejus in Demosthenem, Isæum, & Hyperidem laudat. Præterea ἐν τῷ περὶ διαφορᾶς λέξεως citatur a Scholiasta Aristophanis ad *Aves* pag. 277. & Athen. lib. IX. pag. 368. Ἐν παῖς περὶ Ἴωνα ἀσπιχηήσεσιν, ab eodem, lib. XIV. pag. 634. Ἐν τῷ περὶ Ὑπερείδου καὶ Δημοσθένους, ab Harpocratione v. Δημοσθένης. Ἐν ἰδίῳ τῶν παρεμβολῶν λέξεως, ab eodem, v. Διερμηνής. Ἐν τῷ περὶ Λυρικῶν ποιητῶν, ab Etymologo, v. Πεδασέα. Ἐν Συμποσιακοῖς, a Stephano Byzantio v. Ἠπία; Laertio in *Demetrio*, Segm. CXXVI; Etymologo, v. Σκολιά; & Clemente Alexandrino *Strom.* lib. IV. pag. 381. Ἐν τῇ περὶ τῶν ἀξόνων τοῦ Σόλωνος ἀναγραφῇ, a Plutarcho in Vita Solonis. Præterea, vocabula Comicorum & Tragicorum eum collegisse & exposuisse discimus ex Præfatione Lexici Hesychiani, & Harpocratione v. Ξηραλοιφεῖν.

3 Συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ τετρακόσια καὶ πεντ.] Idem testatur Athenæus lib. IV. pag. 139.

4 Ἰδίως οἱ μόνοι. ἢ διαστῶς· ὁ Αὐλ.] Locus hic corruptus est, quem, si mei arbitrii res sit, sic legerim: ἰδίως Ὁμηρος ἐπὶ δύο, οἱ διαστείως τοῦ, Αὐλοῖσι διδύμοισι. Apud Homerum enim Odyss. T. v. 227. ubi verba citata leguntur, τὸ δίδυμοι sumitur pro διστοί, vel, ut Scholiasta exponit, διαλοῖ. Pro οἱ μόνοι autem legendum esse Ὁμηρος nemo mirabitur, qui sciet, nomen illud, quod breviate plerumque in veteribus codicibus scribi solet, imperitos librarios sæpe corrupisse, & nunc in ὅμως, ut infra v. Ἥδως; nunc in ὅλως, ut v. Ἰδίειν; nunc in ὁμοίως, ut v. Ἀχιδνός; nunc in alias voces affines detorsisse.

5 Διαίτης ἓν οὐ ἡδονῇ γε τύφῳ πεφ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba scriptoris cujusdam de Zenone Imperatore, ut discimus ex Suida infra v. Ζήνων βασ. ubi locus hic repetitur.

6 Τὸ καλὸν ἑκὰς γενόμενον] Infra v. Ζήνων rectius legitur, τὸ καλὸν ἑκὰς γενόμενον.

νείαν ἐπὶ τῇ βασιλικῇ καταδοκίᾳ. ἀφ' ὧν τὸ πρόσωπον ἀπεμφαίνων, ἀκροβατεῖν τε ἤρξατο, καὶ μετέωρον τὸν αὐχένα αἴρειν. καὶ συλλήβδην φάναι, πρόσχαρη πᾶσιν ὥσπερ οἰκέτας ἀνθρώποις.

Διαίταις. ταῖς χωρὶς δικαστηρίων κρίσεσι.

Διαιτᾶσαι. κρῖναι. γνῶναι. καὶ διαιτητής, ὁ κριτής.

Διαιτηταί. τοὺς ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότας, καὶ καθαροὺς πάσης αἰτίας ὑπειλημμένους, ἀπὸ τοῦ ληξιαρχικοῦ γραμματείου κληρώσαντες, τὰ τῶν πολιτῶν διαφορὰ ἐποίουν. ξένοις μέντοι γε ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν οὐ συνεχώρουν. ἔξεστι δὲ καὶ τοῖς μεμφομένοις διαιτᾶν, ἐκκαλεῖσθαι τὸ δημόσιον δικαστήριον.

Διαιτητοῖς.[1] ἕτεροι παρὰ τοὺς δικαστάς εἰσιν οἱ διαιτηταί. οἱ μὲν γὰρ ἐν δικαστηρίοις ἐδίκαζον, καὶ τὰς ἀπὸ τῶν διαιτητῶν ἐφεσίμους ἔκρινον. οἱ δὲ διαιτηταὶ πρότερον κληρωθέντες λαχόντες, ἢ ὑποσπονδίλλων αὐτοῖς[2] κεκινημένοις, διήκαζον. καὶ εἰ μὲν ἤρεσκε τοῖς ἀνταδίκοις, τέλος εἶχεν ἡ δίκη. εἰ δὲ μή, τὰ ἐγκλήματα, καὶ τὰς [3]προβλήσεις, καὶ μαρτυρίας, ἔτι δὲ καὶ τοὺς νόμους, καὶ τὰς ἄλλας πίστεις ἑκατέρων ἐμβαλόντες εἰς [4]καδίσκους, [5] καὶ σημηνάμενοι παρεδίδοσαν τοῖς εἰσαγωγεῦσι τῶν δικῶν.

Διαιτητήριον. ἐν ᾧ διαιτῶν).

Διαιτῶν. δικάζων. καὶ διαιτᾶν, τὸ ἴσον νέμων. δοτικῇ.

Δι' αἰφνιδίου ὀπός. τρυτέσι, τῆς ἐνθουσιαστικῆς.

Διέβαλεν.[6] ἐξηπάτησεν. καὶ Θουκυδίδης οὕτως κέχρηται) καὶ [7]Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Καὶ διέβαλέ μ' ἡ γραῦς. ἀντὶ τοῦ ἐξηπάτησε.

Διηγείρωμεν. παροξύνωμεν.

Διέγνωκα. κέκρικα.

Διεγγύησιν.[8] ἀντὶ τοῦ, κελάσασιν ἐγγυητάς. Δημοσθένης.

Διέδριον. τὸ καθέδριον. Ὡς δὲ οὐκ ἴσχυον τῇ εἰσόδῳ χρήσασθαι, ἄραντες αὐτὸν διέδριῳ χρῖ τοὺς οἴκους τῶν λεγομένων σχολῶν εἰσεκόμιζον.

Διεδοιδύκησε.[9] διέγραψε τῇ χειρὶ, στρογγύλλων αὐτὸ ποιήσας ὡς δοίδυκα.

Διέζευξε. διεχώρισε. καὶ ἐπὶ τοῖς μουσικοῖς διεζευγμένον λέγει) τὸ τετράχορδον. καὶ συνεζεῦχθαι λέγουσι τὸ ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι.

Διέθει. διέτρεχε.

Διεθρόησε. [10] Θουκυδίδης· Οἱ δὲ πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων διεθρόησαν, ὡς χρήματα πολλὰ ἴδοιεν. ἀντὶ τοῦ, διελάλησαν, διεθορύβησαν.

motus, & arrogantiam, quam ob ſpem imperii animo conceperat, vultu ipſo præ ſe ferens, ſuperbe incedere, & ſublimem cervicem erigere, ac, ut breviter dicam, omnes haud aliter ac ſervos tractare cœpit.

Διαίταις. Judiciis, quæ privatim fiunt. Arbitriis.

Διαιτῆσαι. Judicare. Cognoſcere. Et διαιτητής. Judex. Arbiter.

Διαιτητάς. Judices. Arbitros. Viros quinquagenariis majores, & nullius probri compertos, ex civium albo ſorte delectos, controverſiarum, quæ inter cives intercedebant, arbitros conſtituebant. Peregrinis vero apud arbitros diſceptare non licebat. Quod ſi quidam in arbitrorum ſententia non acquieſcerent, illis ad publicum judicium provocare licebat.

Διαιτηταῖς. Arbitris. Arbitri a Judicibus ſunt diverſi. Hi enim in dicaſteriis judicabant, & de appellationibus, quæ ab arbitris fiebant, cognoſcebant. Arbitri vero prius electi ſorte, vel litigantium arbitratu, judicabant. Et, ſi [ipſorum arbitrium atque judicium] adverſariis placebat, lis erat finita: ſin minus, crimina, & provocationes, & teſtimonia, præterea vero & leges, & alias utriuſque partis probationes in capſulas conjiciebant, & obſignatas tradebant cauſarum introductoribus.

Διαιτητήριον. Locus, in quo judicant arbitri.

Διαιτῶν. Judicans. Item, qui ſuum cuique tribuit. Dativo jungitur.

Δι' αἰφνιδίου ὀπός. Per vocem, quæ Numinis cujuſdam afflatu editur.

Διέβαλεν. Decepit. Sic & Thucydides hac voce uſus eſt. Et Ariſtophanes *Theſmophoriazuſis: Anus me decepit.*

Διηγείρωμεν. Incitemus. Impellamus.

Διέγνωκα. Cognovi. Judicavi.

Διεγγύησιν. Sponſorum exhibitionem. Demoſthenes.

Διέδριον. Biſellium. *Cum introire ipſis non liceret, eum biſellio impoſitum per ædes, quæ Scholæ vulgo appellantur, [in locum conſtitutum] intulerunt.*

Διεδοιδύκησε. Manu deſcripſit, rotundam eam faciens, ut piſtillum.

Διέζευξε. Disjunxit. Et apud Muſicos tetrachordum vocatur διεζευγμένον. Et συνεζεῦχθαι dicunt in eodem loco eſſe.

Διέθει. Diſcurrebat. Percurrebat.

Διεθρόησε. Divulgavit. Rumorem ſparſit. Thucydides: *Athenienſium vero legati divulgarunt, ſe magnam pecuniæ vim vidiſſe.* Vel, ſermonibus diſtulerunt, & cum ſtrepitu divulgarunt.

1 Διαιτηταῖς, ἕτεροι παρὰ τοὺς δικαστάς εἰσιν οἱ διαιτ.] Ex Harpocratione. De toto autem hoc loco videndus eſt Petitus in Commentario ad *Leges Att.* lib. IV. Tit. V.

2 Τοῖς κεκινωμένοις] Legè τοῖς κεκινωμένων, ut apud Harpocrationem.

3 Προβλήσεις] Harpocratio rectius προσκλήσεις.

4 Εἰς καδίσκους] Portus vertit, *in capſulas.* Melius, *in urnas.*

5 Καὶ σημηνάμενοι] Vide infra v. Ἐχῖνοι.

6 Διέβαλεν. ἐξηπ.] Vide ſupra v. Διαβάλλει.

7 Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφ.] Pag. 540. Ed. Baſ.

8 Διεγγύησιν. οὕτω δ' κατ.] Ex Harpocratione.

9 Διεδοιδύκησε. διέγραψε τῇ χ.] Eadem habet Etymologus.

10 Θουκυδίδης] Lib. VI. cap. XLVI.

Διέκ-

Διέκδυσιν. διεξέλευσιν. Τῶν δεσμωτῶν εἰς ἀπορρήξας τὰ δεσμὰ, καὶ διεκδὺς, εἶτα καταφεύγῃ ἐπὶ τὰ τῆς Δήμητρος προθύρια. ἀντὶ τοῦ, ὑπεξελθὰν, ἐκφυγών.

Διεκερμάτισε[1] τῷ δραχμῇ ἐν τοῖς ἰχθύσιν.

Διεκόρησας[2] τὴν παῖδα. διεπαρθένευσας.

Διεκεκορύγμασε. κορυσσειν λέγεσι τὸ λαλεῖν τῇ γαστέρα. ἐμιμήσατο δὲ τῇ φωνῇ τῶν σπλάγχνων τὸν ἦχον. ὁ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

---Εἶτ' ἐπαφῇ σοι
Τῇ γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτῇ διεκορυσσόμενος.

κλόνος δὲ, τροφός, ἴλιγξ.

Διεκοσμήθησαν. διετάχθησαν.

Διεκωδώνισεν.[4] ἀντὶ τοῦ διεπείρασε, καὶ[5] ἐξήτασεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἡ ἀπὸ τῶν θεσπολούντων τοῖς κώδωσι νυκτὸς τὰς φυλακάς· ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τοὺς μαχίμους ὄρτυγας τῷ ἤχῳ τοῦ κώδωνος.

Διεκπατῆσαι. τοῦ πάτου παρεξελθεῖν. [6] Λέγουσιν Ἐπιμενίδην χρόνον ἕνα διεκπατῆσαι, ἀσχολούμενον περὶ ῥιζοτομίαν.

Διεκπέσαντες.[7] διεκπεσόντες. διεκφαμένες.

Διέκπλοι.[8] τὸ ἐμβάλλειν καὶ διαρρήσσειν τὴν τῶν ἐναντίων τάξιν, καὶ πάλιν ὑποστρέφειν, καὶ αὖθις ἐμβάλλειν. ἀναστροφαὶ δέ εἰσιν, αἱ εἰς τοὐπίσω ὑποχωρήσεις.

Διεκπεδικίσαι.[9] διαφθεῖραι. ἐκφυγεῖν. ἐξαπατῆσαι. ἀπὸ τοῦ πέρδικος, παυόργου ὄντος καὶ ἀπιδιδράσκοντος.

Διέκυψαν. χόρτῳ παραπλησίως ἀπὸ τῆς γῆς διακύψαντες ἤνθησαν.

Διελέσθαι. διαμερίσαι.

Διέλιπεν. ἀφῆκε.

Διεμήσαντο[10] ἄνδρες ἑρασταί. καὶ[11] διαμηρίζομαι, ἀντὶ τοῦ σωφρονίζομαι. [12] Ἀριστοφάνης· Τῆς διακόρου πρώτης ἀναλείνας τὰ σκέλη διαμηρισθ.

1 Διεκερμάτισε τῷ δραχμῇ ἐν τοῖς ἰχθ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Veſpis* pag. 487. quæ Portus peſſime ſic interpretatus erat: *In piſcibus drachmam lucriſecit. Vel, facta piſcium permutatione drachmam eſt lucratus.* Confer cum his verſionem noſtram, quæ longe aliud ſonat. Διακερματίζειν enim hic eſt, monetam argenteam vel auream moneta vilioris, puta æreа, permutare: quod facere ſolemus, cum res vilioris pretii emimus. Vide etiam infra v. Κερματίζειν. Ἐν ἰχθύσιν vero hic non ſignificat *in piſcibus*, ut Portus putabat, ſed *in foro piſcario*. Attici enim locis nomina imponere ſolebant a rebus, quæ in illis erant vel gerebantur. Sic exempli cauſa dicebant ἐν τῷ μύρῳ, pro ἐν τῇ μυροπωλείῳ: ἐν ταῖς χύτραις, pro ἐν τῷ χυτροπωλείῳ: ἐν τῷ ὄψῳ pro ἐν τῷ ὀψοπωλείῳ, & ſexcenta alia hujus generis. Vide nos ſupra ad v. Δεῖπνα.

2 Διεκόρησας] Vide ſupra v. Διακορεῖς.

3 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 149. (83. Ed. Baſ. *P.*) ubi vide Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

4 Διεκωδώνισεν. ἀντὶ τοῦ διεπ.] Ex Harpocratione. Huc pertinent verba Ulpiani in orat. Demoſth. περὶ παραπρ. pag. 119. Διεκωδώνιζον. ἐδεκίμαζον. ἐπειρᾶτο. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κώδωνος, ἃ (lege μεθ' ἃ, περιάγουσιν νύκτωρ οἱ φύλακες, ἀπτιερώμενοι, εἰ ἐγρηγόρασιν οἱ περὶ τὰς πύλας φυλάττοντες. Vide etiam ſupra v. Ἀκωδώνισεν, & Διακωδωνίζειν.

5 Ἐξήτασεν] Male priores Editt. habent ἐξεπάτησεν: cujus loco ſcribendum eſſe ἐξήτασεν vel ex ipſo Suida infra v. Κεκωδωνισμένος patet.

6 Λέγουσιν Ἐπιμενίδην χρόνον ἕνα διεκπ.] Ex Laertio: apud quem legitur ἐκπατῆσαι, &, χρόνον τινά.

7 Διεκπέσαντες] Confer paulo poſt v. Διεξέπεσε.

8 Διέκπλοι. τὸ ἐμβάλλειν——αὖθις ἐμβάλλειν] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. I. cap. XLIX. apud quem tamen verba illa, καὶ διαρρήσσειν τὴν τῶν ἐναντίων τάξιν non leguntur.

9 Διεκπεδικίσαι] Ariſtophanes *Avibus* pag. 577.

Ὡς παῖ' ἡμῖν ἀδὲν αἰχρεῖν ἐσν ἀκπεδικίσαι.

Huc Suidas reſpexit. Vide ibi veterem Enarratorem, qui vocem illam prolixe exponit. Confer etiam infra v. Ἐκπεδικίσαι, & Heſychium tum eadem voce, tum etiam v. Διαπεδικίσαι.

10 Διεμήσαντο ἄνδρες ἑρασταί] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Avibus* pag. 574. (396. Ed. Baſ. *P.*) In prioribus autem Editt. pro ἑρασταί, quod non ſolum Ariſtophanes, ſed etiam 2 MSS. Pariſ. agnoſcunt, male legitur δικασταί.

11 Διαμηρίζομαι. ἀντὶ τοῦ συνεσπάζομαι] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 599. (415. Ed. Baſ. *P.*)

12 Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 599. (415. Ed. Baſ. *P.*) ubi locus hic recte ſic legitur & diſtinguitur:

——Τῆς διακόνε
Πρώτης ἀναπτίνας τὰ σκέλη, διαμηρεῖ
Τὴν Ἶριν αὐτήν

Διέκδυσιν. Tranſitum per aliquem locum. *Captivorum aliquis ruptis vinculis, & fuga elapſus, ad Cereris veſtibulum confugit.* Διεκδὺς ſignificat, qui clam ſe ſubduxit, qui aufugit.

Διεκερμάτισε τῷ δρ. *Drachmam ærea moneta permutavit in foro piſcario.*

Διεκόρησας. Puellam ſtupraſti, vel vitiaſti.

Διεκορυσσόμενος. Murmuravit. Κορυσσειν ſignificat murmurare, & de ventre dicitur. Imitatus autem eſt voce illa ipſum inteſtinorum ſonum & murmur. Ariſtophanes Nubibus: *Deinde ventre tuo turbato, murmur repente ex eo audiri cœpit.* Vel κλόνος ſignificat dolorem inteſtinorum, ſive tormina.

Διεκοσμήθησαν. Diſpoſiti fuerunt. In ordinem redacti fuerunt.

Διεκωδώνισεν. Tentavit. Exploravit. Tranſlatio ducta eſt vel ab illis, qui noctu cum tintinnabulis excubias circumeunt: vel ab illis, qui tintinnabuli ſono pugnaces coturnices explorant.

Διεκπατῆσαι. Ab hominum conſortio recedere. *Ferunt Epimenidem ad aliquod tempus ab hominum conſortio receſſiſſe, in herbis legendis occupatum.*

Διεκπέσαντες. Qui per aliquem locum elapſi ſunt.

Διέκπλοι. In hoſtes impetum facere, eorumque ordines perrumpere, & ad ſuos redire, & iterum impreſſionem facere, id διέκπλους dicitur. Ἀναστροφὴ vero eſt, cum retrocedimus & pedem referimus.

Διεκπεδικίσαι. Diffugere. Effugere. Decipere. Tranſlatio ducta eſt a perdice, quæ aſtuta eſt, & [aucupes] effugit.

Διέκυψαν. *Ex terra tanquam herba prorumpentes floruerunt.*

Διελέσθαι. Diviſiſſe. Diſtribuiſſe.

Διέλιπεν. Dimiſit.

Διεμήσαντο ἄνδρες. *Amatores [multos pueros] ſubegerunt.* Et διαμηρίζομαι, ſubigam, coeam. Ariſtophanes: *Primæ miniſtræ diducens crura, [ipſam Iridem] ſubigam.*

Διεμπολᾶν. [1] τὰ πρὸς πραγματείαν ὠνητίδεια ἀγοράζειν.

Διενέγκαντες. ὑπομείναντες. Πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα διήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, εἰσβολάς τε καὶ μάχας. Καὶ αὖθις· Οὕτω δὲ διενέγκαντός μου ἐπὶ μῆνα ἡμερῶν.

Διενεγκεῖν. ἀγαγεῖν. Εὐνάπιος· Καὶ τὰ τότε τὰς ἡρῴνας ὑπὸ τῆς ἀνδρώδους γυναικὸς ἔργον καλετολμήθη καὶ συνεπράχθη γενναῖον ὅπως καὶ ἀνδρώδες, ὥστε ἄπιστον εἶναι διενεγκεῖν εἰς τὴν δήλωσιν.

Δι' ὁλοντοῦ. ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου τοῦ ὁλοντοῦ. καὶ δι' ἡμέρας· ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Διενοχλῶ σοι. καὶ αἰτιατικῇ.

Διεντέρευμα. [2] τὸ ἐρώτημα.

Διεξάγοντες. διοικοῦντες. [3] Μεθυσκομένους καὶ ῥᾳδίως διεξάγοντας τὰ κατὰ τὴν φυλακήν.

Διεξέπεσε. Τὰ ὅπλα ἀνελόμενος διεξέπεσε ἀπὸ τοῦ πολεμίου. τουτέστι, διήλασε, διῆλθε, διέφυγεν.

Διέξειν. ἀπείρξειν. Οὕτω γὰρ διέξειν τὰς χεῖρας, καὶ φρουρεῖν τοῦ μηδὲν ἀδίκημα ποιήσειν τὸν Προυσίαν εἰς αὐτούς.

Διεξήεσαν.

Δίεξιν. διέξοδον. διεξέλευσιν.

Διεξιφίσω. [4] διεμαχέσω περὶ τῆς χώρας. ὃν Μαραθῶνι πολεμήσας πρὸς τοὺς Μήδους τοῖς ξίφεσι καθ' αὐτῶν ἐχρήσω. Μαραθὼν δὲ τόπος τῆς Ἀττικῆς, εἰς ὃν ἐνωρμίσαντο Δάτις καὶ Ἀρταβάζος Μηδικοὶ σατράπαι, πεμφθέντες ὑπὸ Δαρείου βασιλέως καταδουλώσασθαι τὴν Ἑλλάδα. ἔνθα συμβαλόντες αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι Μιλτιάδου στρατηγοῦντος, μόνων Πλαταιέων συμμαχησάντων αὐτοῖς χιλίοις ἀνδράσι, καὶ ὅτω πληρωθέντος τοῦ ἀριθμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς δυνάμεως, τῆς τε Περσικῆς δυνάμεως περιγενομένου, καὶ τοῖς Ἕλλησι τῆς ἐλευθερίας αἴτιοι κατέστησαν, μόνοι ἐξ ἁπάντων Ἑλλήνων ὡρώντες τὸ Περσῶν ἀφανισθέντας.

Διεξοδικούς. περὶ Ἀφροδισιεὺς Ἀλέξανδρος, ὅτι [6] διαφέρει ἡ Διαλεκτικὴ τῆς ῥητορικῆς, τῷ τὴν Διαλεκτικὴν περὶ πᾶσαν ὕλην τῇ δυνάμει ἔχεσθαι, καὶ μὴ διεξοδικοὺς ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, ἀλλ' ἐν ἐρωτήσει, ᾗ ἐπικείσει (ἀπὸ γὰρ τούτου καὶ ὅλον τὸ ὄνομα αὐτῇ) καὶ καθολικωτέρας καὶ κοινοτέρας τὰς ἐπιφάσεις ποιεῖσθαι. τὴν δὲ ῥητορικὴν μήτε περὶ πᾶσαν ὕλην ὁμοίαν εἶναι τῇ Διαλεκτικῇ (περὶ γὰρ τὴν πολιτικὴν μᾶλλον ὁ ῥήτωρ) καὶ διεξοδικῶς γε ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἔχεσθαι λόγου, καὶ

Διεμπολᾶν. Res ad negotiationem neceſſarias mercari.

Διενέγκαντες. Qui pertulerunt. Qui toleraverunt. *Qui multas nobiſcum moleſtias pertulerunt, & irruptiones hoſtiles, & pugnas.* Et iterum: *Cum has moleſtias integrum menſem toleraſſem.*

Διενεγκεῖν. Adducere. Referre. Eunapius: *His temporibus facinus quoddam a virilis animi muliere patratum & editum eſt, adeo generoſum & virile, ut incredibile videatur, ſi referatur.*

Δι' ὁλοντοῦ. Per totum annum. Et δι' ἡμέρας, per totum diem.

Διενοχλῶ σοι. [Cum dativo. Moleſtus tibi ſum.] Item cum accuſativo.

Διεντέρευμα. Quæſtio de inteſtino.

Διεξάγοντες. [Et διεξάγω, adminiſtro, curo.] *Ebrietati indulgentes, & negligenter admodum cuſtodias agentes.*

Διεξέπεσε. Pervaſit. Evaſit. Effugit. *Cum arma cepiſſet, per medios hoſtes evaſit.*

Διέξειν. Cohibiturum eſſe. *Sic enim ſe manus ejus cohibiturum eſſe, ne Pruſias ullam injuriam ipſis inferret.*

Διεξήεσαν. Pervaſerunt.

Δίεξιν. Tranſitum. Fugam, qua per mediam turbam evadimus.

Διεξιφίσω. Pugnaſti pro patria. In Marathone cum Perſis dimicans gladiis contra eos uſus es. Marathon autem eſt locus Atticæ, in quem Datis & Artabazus Satrapæ Perſarum appulerunt, a Dario Rege miſſi, ut Græciam ſubjugarent. Cum his Athenienſes dicto loco Miltiade duce congreſſi, ſolis Platæenſibus cum mille viris opem ipſis ferentibus, & ſic numero exercitus Græcorum completo, Perſas ſuperarunt, & Græcis auctores libertatis exſtiterunt, cum ſoli omnium Græcorum principes Perſarum occidiſſent.

Διεξοδικούς. Prolixos. Amplos. Dialecticam Alexander Aphrodiſienſis ſic a Rhetorica differre ait, quod Dialecticæ facultas circa omne genus rerum verſetur, nec perpetua & prolixa oratione utatur, ſed interrogatione & reſponſione conſtet (inde enim nomen ipſi impoſitum eſt) & univerſales generaleſque enuntiationes fere adhibeat. Rhetoricam vero dicit non in quavis materia verſari, ut Dialecticam (oratorem enim res civiles magis tractare) perpetuaque & prolixa oratione plerumque uti, & de rebus ſingularibus po-

1 Διεμπολᾶν. τὰ πρὸς πραγμ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 418. (199. Ed. Baſ. P.)

2 Διεντέρευμα] Reſpexit ad locum illum Ariſtophanis *Nubibus* 132. (68. Ed. Baſ. P.)

Ὦ τερετισματίου τὰ διεντερεύματα.

Vide ibi Scholiaſtam.

3 Μεθυσκομένους καὶ ῥᾳδίως διεξ.] Fragmentum hoc excerpſit Suidas ex Polybii libro IV. cap. LVII. ubi pro ῥᾳδίως recte legitur ῥᾳθύμως.

4 Διεξιφίσω. διεμαχέσω περὶ τῆς χώρας. ὃν Μαραθῶνι πολ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 335. (233. Ed. Baſ. P.)

5 Τῆς Ἑλληνικῆς δυνάμεως] Hæ tres voces deſunt in prioribus Editt. quas ex MSS. revocavi.

6 Διαφέρει ἡ Διαλεκτικὴ τῆς ῥητορικῆς——καὶ τὸ ἐξαίφνης, καὶ αἱ εἴκαι] Hæc omnia ad verbum deſcripta ſunt ex Alexandro Aphrodiſienſi in 1. *Topic.* Ariſtot. pag. 5.

περὶ τῶν καθέκαστα μᾶλλον λέγειν, ἢ περὶ πράξεις καὶ τύχας καὶ καιροὺς καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς τόπους καὶ τὰ τοιαῦτα τοὺς λόγους σχηματίζειν, ἄφρ' ἂν τοῖς καθέκαστα ᾖσι. περὶ τοιούτων γὰρ αἵ τε συμβουλαὶ καὶ τὰ ἐγκώμια καὶ αἱ δίκαι. Διεξοδικοὺς οὖν, ἀντὶ τοῦ πλατυτέρους, καὶ καθολικωτέρους. Διεξῳδηκὸς δὲ, τὸ διογκωμένον.

tius verba facere, & circumſtantiis & caſibus fortunæ & temporibus & perſonis & locis & ſimilibus orationem accommodare, quæ rerum ſingularium ſunt. In hujuſmodi enim rebus & conſultationes & laudationes & judicia verſantur. Διεξοδικοὺς igitur hic ſignificat ampliores & magis univerſales. Διεξῳδηκὸς vero, quod intumuit, & inflatum eſt.

Διεξοδικῶς. λεπτομερῶς. καὶ διεξοδικώτερον, λεπτομερέστερον.

Διεξοδικῶς. Oratione prolixa & per ſingulas partes eunte. Et διεξοδικώτερον, oratione prolixiore & ampliore.

Διέξοδοι. ἐκπνοαί. ἐκβάσεις.

Λέγουσι γάρ τοι καὶ ἀνέμων διέξοδοι
Θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκῳ παρῇ.

ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου Σοφοκλέους.

Διέξοδοι. Expirationes. Flatus. Exitus. *Latent enim & ventorum flatus avem fœmellam, niſi cum pullos peperit.* Ex Sophoclis *Oenomao.*

Διεξόδους[2] ὑδάτων. ἀντὶ τοῦ χρυσηδὸν ἐφέρουτο τὰ δάκρυα. Δαβίδ· Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου. διέξοδοι ὖν ὑδάτων, οἱ ὀχετοί.

Διεξόδους ὑδάτων. Sic David vocat lacrymas ubertim ex oculis manantes. Ait enim: *Oculi mei rivos aquarum fuderunt.* Id eſt, lacrymæ ubertim & copioſe ex oculis meis manarunt. Proprie vero διέξοδοι ὑδάτων ſunt rivi aquarum.

Διεπεραιώθη. διειλκύσθη. διῆλθε.

Κολεῶν[3] ἐρυσὰ διεπεραιώθη ξίφη.

ἀντὶ τοῦ, ἐγυμνώθη. εἰ μὴ γὰρ εἰς πέρας ἕλκυσθῇ, οὐκ ἐξέρχεται.

Διεπεραιώθη. Diſtrictus eſt. Extractus eſt. Ex vagina eductus eſt. [Sophocles:] *Ex vaginis educti fuerunt gladii.* Διεπεραιώθη hic ponitur pro, vaginis nudati fuerunt, quoniam, niſi enſis ad finem uſque extrahatur, non exit e vagina.

Διέπεσεν. ἀπέτυχε. Καὶ ἡ μὲν κατὰ τὴν Βιθυνίαν ἐλπὶς τούτῳ τῷ τρόπῳ διέπεσεν.

Διέπεσεν. Ad irritum cecidit. *Et ſpes quidem de Bithynia hoc modo ad irritum cecidit.*

Διέπει. ἐνεργεῖ. διοικεῖ. καθίσταται. ἀμφιτίθει. διακοσμεῖ.

Διέπει. Operatur. Adminiſtrat. Alicui rei præpoſitus eſt. Diſponit. Ordinat.

Διεπίμπρατο. Adurebatur. Cremabatur.

Διέπλυξε. διεσαφήνισε.

Διεπυνθάνετο. ἠρώτα.

Διερά. τὰ χείλη τῶν ποταμῶν καὶ ἄνδηρα λέγουσι, ἀφ' τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά.

Διεργάζεται. ἀναιρεῖ. κλείνει. [4] Ἰώσηπος· Πλήξας δὲ αὐτὸν κάτωθεν ἐπὶ τὸν βουβῶνα δόρατι, παραχρῆμα διεργάζεται. καὶ διεργασθεὶς, ἀναλωθείς.

Διερέσσουσα. ἀμφικωπιλαθοῦσα.

Διεργάζεται. Interficit. Occidit. Joſephus: *Haſta vero ad imam ventris partem, qua inguen eſt, percuſſum confeſtim interfecit.* Et διεργασθεὶς, confectus, abſumptus.

Διερέσσουσα. Remigando trajicientem, vel ſuperantem.

Διέρρει. δύο σημαίνει· τὸ διεφθείρετο, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπεφήμιστο. Καὶ διέρρει δὲ φήμη, λέγουσα, καὶ εὐπατρίδην αὐτὸν εἶναι.

Διέρρει. Duo ſignificat: periit, ſive perditus eſt; & divulgatus eſt. *Et fama ſparſa erat, ipſum etiam eſſe patricium.*

Διερειδόμεθα. σφιζόμεθα.

Διερειδόμεθα. Fulcimur. Innitimur.

Διερεύ. δίυγρον. καὶ διερὸς, ὁ δίυγρος.

Διερεύ. Irriguam. Humidam. Et διερός. Humidus.

Διερεμνοῦντο. διεκαμπυλοῦντο.

Διερεμνοῦντο. Inflectebantur. Incurvabantur.

Διέρριψαν. Τὰ τε ὑσία καὶ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ, ἐπειδὴ φθάσας ἑαυτὸν προαπεχρήσατο, διέρριψαν.

Διέρριψαν. Disjecerunt. Projecerunt. *Et facultates & oſſa ejus projecerunt, quod ſe ipſe interfeciſſet.*

Διερρωγώς. διεχισμένος. καὶ διερρωγότα.

Διερρωγώς. Diſruptus. Diviſus. Et διερρωγότα. Diſrupta. Diviſa.

Διερρύη. διέφθαρται. διῆλθε. Τὸ γάρ τοι κλέος τῶν τελοληφθέντων διερρύη πολύ. λέγεται καὶ διέρρει. Αἰλιανὸς

Διερρύη. Dimanavit. Pervaſit. *Gloria facinorum ejus longe lateque dimanavit.* Dicitur

1 Λήθουσι] Lege λήθουσι, ut infra recte v. Λήθω, ubi fragmentum hoc repetitur. Deinde pro ἐ ἀνέμων metri gratia ſcribendum eſt κἀνέμων; quod & Portus monuit.

2 Διεξόδους ὑδάτων. εἰπὼν Ϝ κρεν.] Locus hic eſt mutilus & confuſus, qui ex Theodoreto ad Pſalm. cxviii. v. 136. ſic ſupplendus & in ordinem redigendus eſt: Διεξόδους ὑδάτων Δαβὶδ τὸ πλῆθος τῶν δακρύων ἐκάλεσε. λεγὶ γάρ· Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου. εἰπὼν Ϝ, κρεῖττον ἐφέροντο τὰ δάκρυα. Hanc lectionem & hunc ordinem in verſione ſecutus ſum. Portus hic ἐδὲν ὑγιές.

3 Κολεῶν ἐρυσὰ διεπ.] Senarius hic legitur apud Sophoclem *Ajace* pag. 44. ut Portus recte monuit. Vide ibi Scholiaſtam, cujus ſcrinia Suidas hic compilavit.

4 Ἰώσηπος] *De Bello Jud.* lib. III. pag. 850. ut vir quidam doctus ad marginem codicis Pearſoniani recte annotaverat.

νός. Διέῤῥει τοίνυν ὑφ' τῦ ἀνθρώπυ κλέος σοβαρώταλον. ἀντὶ τῦ λαμπρὸν, ἐπιφανές.

Διεῤῥυηκόσιν. Ἠλίθιον ἐφθέγξατο καὶ τοῖς χείλεσι διεῤῥυηκόσι. τυτέστι, μωρῶς καὶ ἀνοήτως καὶ ἀπαιδεύτως· καὶ τοῖς χείλεσι κεχαλασμένοις καὶ κεχηνόσιν· ἀντὶ τῦ ὑ σιωπηραμμένοις.

Δίεσθαι. ἀντὶ τῦ διώκειν. ἀπὸ τῦ δίω, τὸ διάκω γίνεται δεύτερον, δίημι· τὸ παθητικὸν, δίεμαι, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, δίεσθαι. οἷον,

Αἶψα δ' ἐρυσάμενος μέγα φάσγανον ὦρτο δίεσθαι.

Διεσαρδάνισε.[1] διεγέλασεν, ὄχι ἐπὶ ἀφθονίᾳ, ἀλλ' οἷον Σαρδάνιον γέλωτα.

Δίεσιν. ἀφανισμόν. καὶ ἡ περὶ μουσικῆς ᾠδῆς κίνησις, δίεσις λέγεται. τὸ [2]ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἐναρμονίων διαστημάτων· ὅθεν ἀπολλὸς ὂν τῆς ἡμετέρας αἰσθήσεως καὶ τὸ ἐναρμόνιον περισπᾶται, ἀγυμνάστυ πρὸς αὐτὸ τῆς ἀκοῆς ἀπολειμμένης.

Δίεσις. τὸ χώρισμα. ἡ ἄνεσις.

Διεσκαλιφησάμεθα.[3] ἀντὶ τῦ διελύσαμεν. σκάλιφον γάρ ἐστι τὸ κάρφος καὶ φρύγανον. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα εὐδιάλυτα καὶ εὐφύσητα. ὅτως Ἰσοκράτης. σκαλιφήσασθαι[4] ἐστι, τὸ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκυσαν ἀκρίβειαν.

Διεσκεδασμένον.[5] διαπεπλυπασμένον. ἢ διεσκέδασε, διεσόβησεν.

Διεσκευασμένῳ. μὴ ὄλῳ γεγραμμένῳ. Πολύβιος· Ἐκπέμπουσι τῶν Κρητῶν τινας ὡς ἐπὶ ληστείαν, δόλῳ ἐπιστολὴν διεσκευασμένην.

Διεσκήπτεν. ἐπεστήριζεν.

Ἦλθεν[7] ποθ' ἑρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ,
Τό μιν διεσκήπτε τὴν τετρωμένην.

Διεσκίασται. ἀποκέκρυπται.

Διεσμιλευμένον. διακεχισμένον. ἠκριβωμένον. ἐξεσμένον. περικεκαθαρμένον.

Διεσπαθηκότα. διεῤῥιφότα.

Διεσπευσάμην. ἀντὶ τῦ ἀφ' σπουδῆς ἐποιησάμην. ἢ ἀντὶ τῦ διεπραξάμην.

Διεσπεκλωμένη.[8] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Οὐκ ἂν ἀφελεχθείην διεσπεκλωμένη
Ὑπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τετρακισχιλίων.

τὸ [9]πλέκειν ἐπὶ τῦ συνουσιάζειν τάττουσιν· ὄχ ὡς παρηγμένως τῦ σημαινομένυ, ἀλλ' ὁμοίως πολλοῖς ετiam διέῤῥει. Ælianus: *Valde illuſtris de hoc homine fama dimanavit.* Σοβαρώταλον enim hic ſignificat valde ſplendidum, illuſtre.

Διεῤῥυηκόσιν. Diſſluentibus. Diductis. *Stultum ſermonem labris diductis protulit.* Id eſt, ſtulte & inſipienter & indocte [locutus eſt,] labiiſque laxatis & hiantibus & apertis.

Δίεσθαι. Perſequi. A δίω, perſequor, deducitur δίημι: paſſivum, δίεμαι, & infinitivus, δίεσθαι. Ut, *Confeſtim autem ingenti gladio diſtricto ſurrexit ad [hoſtem] perſequendum.*

Διεσαρδάνισε. Riſit, non ob lætitiam, ſed Sardonium riſum.

Δίεσιν. Intervallum. Item cantus muſici principium. Sic etiam vocatur minima menſura intervallorum harmonicorum: cujus ſenſum ſi amittamus, univerſum etiam genus muſicæ, quod ἐναρμόνιον dicitur, ſcientiam noſtram fugit, aure ad eam rem inexercitata relicta.

Δίεσις. Intervallum [ſoni muſici.] Item remiſſio & relaxatio.

Διεσκαλιφησάμεθα. Diſſolvimus. Diſſipavimus. Σκάλιφον enim eſt feſtuca & cremium. Ea enim facile diſſolvuntur & flatu diſſipantur. Sic Iſocrates. Vel σκαλιφήσασθαι eſt negligenter aliquid agere, nec ea, qua par eſt, cura & diligentia.

Διεσκεδασμένον. Diſſipatum. Et διεσκέδασε. Diſſipavit.

Διεσκευασμένῳ. [Epiſtolam] commentitiam & doloſe confictam. Polybius: *Emittunt Cretenſium quoſdam, quaſi ad prædandum, quibus fictam epiſtolam dederunt.*

Διεσκήπτεν. Fulciebat. Firmabat. *Venit quondam [anus] lento gradu incedens, cum baculo querno, quo ſe vulneratam ſuſtinebat.*

Διεσκίασται. Obumbratum eſt. Occultatũ eſt.

Διεσμιλευμένον. Diſſiſſum. Elaboratum. Scalptum. Expolitum. Perpurgatum.

Διεσπαθηκότα. Illum, qui [patrimonium] diſſipavit.

Διεσπευσάμην. Feſtinanter feci. Sedulo peregi.

Διεσπεκλωμένη. Subagitatæ. Ariſtophanes *Pluto: Non commutaverim verba cum anu, quæ ab annis ter decies mille ſubagitata ſit.* Σπεκλῶν ponitur pro ſubigere & coire: non quaſi hæc ſit prima & propria vocis illius ſignificatio,

1 Διεσαρδάνισε] Malim διεσαρδάνισε, per ω. Vide infra v. Σαρδάνιον γέλως.

2 Τὸ ἐλάχιστον μέτρον τ' ἐναρμ. ἀφανισμ. ὅθεν ἀπολ.] Fragmentum hoc auctius legitur apud Photium in Excerptis ex Damaſcio pag. 1053. unde de auctore ejus conſtat, cujus nomen Suidas hic reticuit.

3 Διεσκαλιφησάμεθα. ἀντὶ τ' διελύσαμεν. σκάλιφον γάρ ἐστι τὸ κ.] Ex Harpocratione.

4 Σκαλιφήσεσθαί ἐστι, τὸ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, ὃ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν εἶκε.] Hæc totidem verbis etiam leguntur apud Enarratorem Comici ad *Ranas* pag. 281.

5 Διεσκεδασμένον] Ex interpretatione voci huic addita patet, ſcribendum eſſe διεσκευασμένον, ut recte legitur apud Heſychium. Apud eundem vero paulo ante male legitur, Διεσκεδασμένως, ἀφανισμένως. Scribendum enim eſt & ibi, διεσκευασμένως.

6 Ἐκπέμπουσι τ' Κρητῶν τινας ὡς ἐπὶ λης.] Doctiſſimus Jacobus Gronovius in notis ad Fragmenta Polybii a Caſaub. collecta pag. 457. bene monuit, Livium hunc ipſum locum Polybii ob oculos habuiſſe, cum lib. XXIV. cap. XXXI. hæc ſcriberet: *Et Cretenſium quibuſdam ad itinera inſidenda miſſis, velut interceptas literas, quas ipſe compoſuerat, recitat.*

7 Ἦλθεν ποθ' ἑρπύζουσα σὺν δρ.] Fragmentum hoc ampliabis ex Suida ſupra v. Γραῦς.

8 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 104. (51. Ed. Baſ. F.)

9 Τὸ πλέκειν ἐπὶ τ' συνουσιάζειν τάττουσι· ὄχ ὡς παρηγ. τ' σημ.] Locus hic ex Scholiaſta ad modo indicatum locum Ariſtophanis ſic emendandus eſt: Τὸ σπεκλῶν ἐπὶ τ' συνουσιάζειν τάττουσι, ὄχ ὡς παρηγμένως τῦτο σημαίνει, &c.

συμβολικοῖς ὀνομαλοπιεῖλες, καὶ μάλιστα ὅν οἷς τὸ θυρῶσσειν ἐπίσαλ).

Διέστειλεν. [1] ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀναμφιβόλως ἐξηγήσαλο τοῖς λόγοις. ὡς ὁ Μωσέως δὲ ὁ λόγος. Δαβίδ· Καὶ διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν.

Διεσφαιρώθη. ἄσπερ σφαῖρα κατωλίσθη.

Διεσφηκωμένον. Ζωσθεδεμένον.

Διέσχε. διῆλθεν. [2] Ἀρριανός· Οἱ μὲν γὰρ διέσχον τὴ φάλαγγα. (ἀντὶ τοῦ διεχώρισαν) τὰ δὲ [3] ἀσπίδων ὑπερκυλισθεῖσαι αἱ ἅμαξαι, ὀλίγα ἔβλαψαν.

Διατέταλο. Ξύλοις τέσσαρσι ζωτέταλο.

Δίεται. διέρχεται.

Διέτεινε. διαρρήδην εἶπεν.

Διειλείνελο. [4] ἰδίως Ἀντιφῶν. ἀντὶ τοῦ ζωὰ σιωπόνθ ὑπεδεῖς ἀπηρνήσαλο.

Διετῆς. Ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω. ὁ Εὐαγγελιστής.

Διετίτρη. [5] Τῶν Λιβύων τὰ σκάφη μικρὰ ὄντα, ταῖς Ῥωμαϊκαῖς ναυσὶν ὑπολέγοντα, διετίτρη τὰς πρύμνας, καὶ τὰ πηδάλια ἐξέκοπεν.

Διευθετῶ. τὸ καλῶς ζωτίθημι.

Διευκεινῆ. σαφῆ. καὶ διευκείνησις, ἡ σαφήνεια.

Διευκεινημένοι. ζωκείνελες. καὶ διευκεινήσας, καλῶς ζωχωρίσας. Τοὺς ἀλκιμωτάτους τοῦ πλήθους διευκεινήσας.

Διέφερον. Ἀππιανός· Οἱ δὲ Κελτοὶ ἐς Ῥωμαίους τὸ μνῖμα ἐκ πολλοῦ διέφερον. ἀντὶ τοῦ εἶχον, ἐνεκότων.

Διέφερον. ὡς δὲ Θουκυδίδη ἀντὶ [6] τοῦ διήνυον, ἢ ὑπέμενον, ἢ ἐπιμελῶς ἐξήνυον. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον διέφερον.

Διεφθαρμένος. τοῦ πρέποντος ὡς ἀλεκτεῖς τὸν νοῦν. Ἤδη γὰρ Ἀντώνιος τῆ Κλεοπάτρας ἔρωτι διεφθαρμένος, ἅπασιν ὡς ἐν πᾶσι ἦν ἐπιθυμίας.

Διεφορήθη. Χρημάτων δὲ ἄπιστον πλῆθος διεφορήθη. ἀντὶ τοῦ ἐξωνέχθη. ἐξεκομίσθη.

Διεφόρησαν. μελεκόμησαν. Τάς τε καταλειφθείσας ἐν τοῖς χάρασι καταστκευὰς, πολλὰς δ' οὔσας, ὡς εἰς χρόνον πολιορκίαν διεφόρησαν.

Δι' ἔχθρας γενήσομαι. ἀντὶ τοῦ, ἐχθρὸς ἔσομαι. Ἀριστοφάνης· [7]

sed [poetæ] nomen hoc formarunt eodem modo, quo & multa alia, quibus obscure res significatur, quando aperte aliquid eloqui pudor vetat.

Διέστειλεν. David de Mose inquit: Καὶ διέστειλεν ἐν τοῖς χ. Id est, *Et dubie ambigueque locutus est.*

Διεσφαιρώθη. Tanquam pila delatus est.

Διεσφηκωμένον. Ligatum. Constrictum.

Διέσχε. Penetravit. Transivit. [Item, divisit, disjunxit.] Arrianus: *Illi enim phalangem diviserunt. At* [currus] *per clypeos devoluti, parum eis nocuerunt.*

Διατέταλο. Distentus erat. *Quatuor lignis distentus erat.*

Δίεται. Transit. Permeat.

Διέτεινε. Disertissimis verbis dixit. Contendit.

Διειλείνελο. Peculiariter hoc verbo usus est Antipho pro, constanter & acriter negarunt.

Διετῆς. Biennis. *A bienni & infra.* Euangelista inquit.

Διετίτρη. *Afrorum scaphæ, quæ parvæ erant, Romanas naves subibant, earumque puppes perforabant, & gubernacula detergebant.*

Διευθετῶ. Apte disposo.

Διευκεινῆ. Dilucida. Perspicua. Et διευκείνησις. Diluciditas. Perspicuitas.

Διευκεινημένοι. Distinguentes. Discernentes. Et διευκρινήσας. Qui res bene distinxit & discrevit. *Cum fortissimos quosque in populo a reliquis discrevisset.*

Διέφερον. Appianus: *Galli vero a longo jam tempore iram adversus Romanos fovebant.* Διέφερον [μνῖμα] hic significat, ἐνεκότων: i. e. iram fovebant, infensi erant.

Διέφερον. Apud Thucydidem significat, conficiebant, vel sustinebant, vel diligenter perficiebant. *Athenienses vero bellum sustinuerunt.*

Διεφθαρμένος. [Corruptus.] Qui decorum prorsus negligit. *Jam enim Antonius amore Cleopatræ corruptus, omnibus in rebus libidini obsequebatur.*

Διεφορήθη. Elatum est. Exportatum est. *Incredibilis pecuniæ vis exportata est.*

Διεφόρησαν. Transportarunt. *Et relictas in castris machinas bellicas (erant autem multæ) ut ad diuturnam obsidionem tolerandam, inde transportarunt.*

Δι' ἔχθρας γενήσομαι. Aliquem inimicum mihi reddam. Aristophanes: *Neutrum enim i-*

1 Διέστειλεν. κἀπὶ τοῦ οὐκ ἀναμφ.] Locus hic inverso ordine ita legendus est: Διέστειλεν. Δαβίδ· Καὶ διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ. κἀπὶ τοῦ, οὐκ ἀναμφιβόλως ἐχρ. &c. Verba autem Davidis, a Suida hic citata, exstant Psalm. cv. vers. 33. ad quem locum Theodoretus: Θυμῷ δ' λύπῃ ἐπεχρήσθη (Μωϋσῆς,) ἃ μετὰ τῆ συνήθους ἀρμονίας τῆ ψήφω ἐπεστόμωσε διεκόπησεν, τάχ' ἀμφιβολίαν τινὰ τοῖς λόγοις ἀναμίξας, τῶν πέτραν ἐπάταξε, νῦν τὸ ὕδωρ ἐξήγαγε. πῶτο γὰρ δηλοῖ τὸ, Διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ· κἀπὶ τοῦ, οὐκ ἀναμφιβόλως τοῖς λόγοις ἐχρήσατο. Haec lucem fœnerantur Suidæ, quem sua ex hoc ipso loco Theodoreti hausisse apparet.

2 Ἀρριανός] Lib. 1. *de Expedit. Alex.* pag. 5.

3 Ἀσπίδων] Hæc vox in prioribus Editt. deest, quem sensus supplendi gratia ex Arriano addidi.

4 Διειλείνετο. ἰδίως Ἀντιφ.] Ex Harpocratione.

5 Τῶν Λιβύων τὰ σκάφη μικρὰ ὄντα, ταῖς Ῥωμ.] Hæc Casaubonus Polybio tribuit: sed sunt Appiani in *Libycis* pag. 125.

6 Ἀντὶ τοῦ διήνυον. ἢ ὑπέμενον, ἢ ἐπιμελῶς ἐξήνυον] Ex Scholiasta Thucydidis ad librum 1. cap. xi.

7 Ἀριστοφάνης] *Ranis*, pag. 287. (184. Ed. Bas. *F.*)

Οὐ

Οὐ γὰ δι' ἔχθρας ἡδετέρῳ γενήσομαι.
Τὸν μὲν γὰ ἡγεμαι σοφὸν, τὰ δ' ἥδομαι.
τὸν Αἰσχύλον, σοφὸν· ἥδομαι τὰ Εὐριπίδη.

Διεχρήσαλο. αἰτιαλικῆ.

Διέχεσαν. ἀπωκισμένην ἦσαν. Ἐς [1] Σελεύκειαν πόλιν ἐπὶθαλασσίαν ἀφίκελο, Ἀντιοχείας ς' καὶ λ' σαδίοις διέχεσαν.

Διεψευσμένοι. ἠγνοηκότες. Πολύβιος· Πάντων τούτων ἦσαν διεψευσμένοι οἱ Αἰτωλοί. καὶ αὖθις· [2] Διεψεύσθησαν δὲ τῆς λογισμοῖς. καλετάχησε γὰ αὐτὸς Ἀννίβας, ἐξελὰν τὴν πόλιν.

Διζημένη. καὶ διζήμενος. ζητῶν.

Διειδές. λαμπρὸν. ἀφυγές. καὶ καθαρὸν ὕδως.

Διεῖλεν. ἐχώρισε.

Δίειμι. διέρχομαι.

Διεῖπε. διῴκει, ἐπεμέλετο.

Διειργάσαλο. [3] ἐφόνευσεν. ἀπέκλεινεν. Ὁ δὲ καὶ τὸν ἄλλων ἑκάτερον διειργάσαλο.

Διείργω. γενικῆ. Οὔτε ἡ ἀρχὴ τῆς ἀρχῆς εἶναι τῶν ἀνάρχων διείργει. αἰτιαλικῆ δὲ· Οὐ [4] μόνον πλοῦτον διείργων τῶν ὀρεκτῶν κόλπων τοῦ Ἀβραάμ.

Διείρεο.

Διείρεσι. τὸ ὑποβάλλεσι.

Διειρωνόξενοι. [5] ἐξαπατῶντες τοὺς ξένους, καὶ ψευδόμενοι δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως. οἱ Λάκωνες· παρ' [6] οἷς καὶ ὁ τῆς ξενηλασίας ἔκειτο νόμος. ὅτι δὲ αἰσχροκερδεῖς καὶ μικρολόγοι οἱ Λάκωνες, δηλοῖ ὁ χρησμός·

Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν [7] ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν.

ἦσαν δὲ καὶ σφεῖς τοὺς ξένους ἀπάνθρωποι· καὶ οὐκ ἐξῆν ξένῳ τινὶ ἀεὶ τῆς Σπάρτης ἐπιβαίνειν, ἀλλ' ὡρισμέναις ἡμέραις.

Διείς. ἐκλείνας. ἁπλώσας. [8] Διεὶς τὰς πτέρυγας αὐτοῦ, ἐδέξατο αὐτούς.

Δίεισι. διέρχεται.

Διῆγε. παρεξέτεινεν. [9] Ἰωάννης· Ἀντιοχεύς, ὃς ἐρυμνὰ χωρία καταλαβὼν ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων τὴν τοῦ Ἀννίβου ὀξύτητα χρονίαις ἀναβολαῖς.

Διηγκυλημένον. τὸ ἀκόντιον μεταχειριζόμενον. ἀντὶ τοῦ ἐν μαχαίρᾳ [10] κρατῶν τὸ δόρυ. [11] Ξενοφῶν· Ὁ

nimicum mihi reddam. *Nam alterum ſapientem judico: altero vero delector.* Æſchylum ſcilicet ſapientem judico: Euripide vero delector.

Διεχρήσαλο. Accuſativo jungitur. Interfecit.

Διέχεσαν. Diſtantem. Remotam. *Seleuciam pervenit, urbem maritimam, centum & triginta ſtadiis Antiochia diſtantem.*

Διεψευσμένοι. Ignorantes. [Quos opinio vel ſpes fefellit.] Polybius: *Ætolos vero his omnibus in rebus ſpes fruſtrata eſt.* Et iterum: *Sed opinio eos fefellit. Annibal enim ipſos antevertit, & urbem exſcidit.*

Διζημένη, & διζήμενος. Quærens.

Διειδές. Clarum. Perſpicuum. Limpidum. Purum.

Διεῖλεν. Diviſit. Separavit.

Δίειμι. Permeo. Tranſeo.

Διεῖπε. Adminiſtravit. Obivit.

Διειργάσαλο. Confecit. Interfecit. Occidit. *Ille vero & cæterorum utrumque interfecit.*

Διείργω. Diſtinguo. Separo. Genitivo jungitur. *Neque imperium, quatenus eſt imperium, ab anarchia diſtinguitur.* Item accuſativo: *Non ſolum divitias ab expetendo illo ſinu Abrahami ſejungens.*

Διείρεο. Inquire. Interroga.

Διείρεσι. Trajiciunt. Inſerunt.

Διειρωνόξενοι. Qui hoſpites mendaciis verbiſque ſimulatis decipiunt. Sic autem Lacedæmonios Ariſtophanes vocat. Apud eos enim lex lata erat, quæ peregrinos Sparta arcebat. Eoſdem etiam ſordidos & avaros fuiſſe Oraculum hoc declarat: *Nimius lucri amor Spartam perdet, nec aliud quicquam.* Erant etiam erga peregrinos inhumani: nec licebat peregrinis quovis tempore Spartam adire, ſed tantum certis & definitis diebus.

Διείς. Qui expandit. Qui extendit. *Alas ſuas expandens, eos ſuſcepit.*

Δίεισι. Tranſit. Permeat. Penetrat.

Διῆγε. Produxit. Extraxit. Joannes Antiochenſis: *Qui cum loca munita occupaſſet, diu bellum extraxit, Annibalis celeritatem lenta mora retundens.*

Διηγκυλημένον. Jaculum manibus tenentem. Vel, ſub axilla haſtam tenentem. Xenophon:

1 Ἐς Σελεύκειαν πόλιν ἐπιθαλασσ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. II. *de Bello Perſ.* cap. XI.

2 Διεψεύσθησαν δὲ τῆς λογισμ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. XVI.

3 Διειργάσατο] Vide ſupra v. Διειργάζεται.

4 Οὐ μόνον πλοῦτον διείργων τῶν ὀρεκτῶν κόλπων τοῦ Ἀβρ.] Hæc ſunt verba Gregorii Nazianzeni Orat. XLIV. pag. 714.

5 Διειρωνόξενοι. ἐξαπατ.] Totus hic locus deſcriptus eſt ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem* pag. 668. 669. (457. Ed. Baſ. *P.*)

6 Παρ' οἷς καὶ ὁ τῆς ξενηλασίας ἔκειτο νόμος] Ariſtophanes *Avibus* pag. 590.

——Ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι
Ξενηλατοῦνται.

Vide ibi Scholiaſtam.

7 Ὀλεῖ] Cum ad hunc locum perveniſſem, incomparabilis vir Rich. Bentlejus hanc notam mecum communicavit: *In Editione Fragmentorum Poetarum Græcorum oſtendam, veram lectionem eſſe ἴλοι. Nam ea, quæ recepta eſt, ne Græca quidem eſt.* Conjectura hæc viri doctiſſimi facile placebit omnibus, quibus non erunt nares obeſæ.

8 Διεὶς τὰς πτέρυγας αὐτοῦ, ἐδέξατο αὐτούς] Hæc ſunt verba Moſis *Deuteronom.* cap. XXXII. ut Portus etiam monuit.

9 Ἰωάννης· Ἀντιοχ., ὃς ἐρ.] Locus hic ita ſcribendus & diſtinguendus eſt: Ἰωάννης Ἀντιοχεύς· Ὃς &c. Significare enim vult Suidas, locum hunc ex Joanne Antiochenſi depromptum eſſe. In 2 MSS. Pariſ. pro Ἰωάννης legitur Ἰώσηπος: ſed mendoſe.

10 Κρατῶν] Potius κρατοῦντα, ut reſpondeat accuſativo præcedenti διηγκυλημένον.

11 Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. V. pag. 347. ubi ſic legitur: Ὁ δὲ πῖς πλατυσπῖς πᾶσι παρήρτηκε διηγκυλισμένος ἵππῳ, &c.

δὲ πᾶσι παρήγγειλε διηγκυλημένους ἔναι, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, ἀκοντίζειν δέκοσι· καὶ τοὺς τοξότας ὑπιβεβλῆσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, τοξεύειν δέκα. καὶ τοὺς γυμνήτας λίθων ἔχειν μεστὰς τὰς διφθέρας.

Διηθεῖν. διυλίζειν. καὶ διηθεῖται, ἀφυλίζεται. δίηθησις καὶ ἡ διύλισις.

Διῆκαν. διέπεμψαν.

Διήκει. διέρχεται. Ὁ δὲ εἶπεν, ἀλλὰ πιστεύω· πάνυ γάρ σε κλέος ἐπ' ἀρετῇ διήκει.

Διήκοντα. διελθόντα. διερχόμενον.

Διήκουσεν. ἠκροάσατο.

Διήλλαξεν. ἀντὶ τοῦ μετήλλαξεν. ἐτελεύτησεν. ἢ ἀντὶ τοῦ ἤμειψεν.

Διήλυσις. ὁ χωρισμός.

Διήνεγκαν. γενικῇ. ὑπέμειναν. ἐκαρτέρησαν. Προκόπιος· Ῥωμαίων δὲ ἱππεῖς ἦσαν ἄρχοντες ἱππέων, οἳ τὰ πρότερον τῷ ἐς Δάρας μάχῃ διήνεγκαν. τουτέστιν, ὑπήνεγκαν, ἢ διεπεράσαντο. Καὶ αὖθις· Ἐπ' ἐνιαυτὸν διήνεγκε τὴν πολιορκίαν ἔτη.

Διηνέχθη. ἐμαχέσατο.

Διηρέθιζεν. ἀνεκίνει. ἀνεταράττεν. ἀνερρίπιζεν. Ὁ δὲ τὸ θηριῶδες καὶ ἄγριον ὑπεκίνει καὶ διηρέθιζεν, εἴ πῃ κύριος γένοιτο τοῦ χωρίου.

Διῆρες πλοῖον.

Διήρει. διέτεμε. διεμέριζεν. Ὁ δὲ πρεσβύτης ὤν, διήρει τὰς μοίρας τῶν κρεῶν.

Διήρκει. διεχώρισεν.

Διήρης ναῦς. ὑπὸ δύο ἐρετῶν ἐλαυνομένη.

Διήρησαι.[2] δέδεσαι. διηρθρωμένος εἶ.

Διηρθρωμένον. δεδηλωμένον. ἠκριβωμένον.

Διήρκεσε. διέμεινε. παρέμεινεν. Αἱ δὲ ἐντολαί, ἃς τοῖς βασιλεῦσιν ἐνετείλατο, καὶ τὰ ἐπεζαλμένα τοῖς Κελτοῖς, εἰς τοσόνδε διήρκεσεν εἰς ἐπανόρθωσιν τῶν ἀδικημάτων, ὥστε ἀπέδοσαν μὴ τὰ ἁρπασθέντα.

Διῆρξα.[3] ἀντὶ τοῦ, μέχρι τέλους ἦρξα. Λυσίας.

Διϊπόλια. ἑορτὴ Ἀθηναίων, ὑπελαμβάνη Διΐ.

Διήρτησεν.[4] ἐξηπάτησεν. ἐπλάνησεν.

Διήσθην. μεμφόμην. Οὓς ὅτε δέξεσθαι, ὅτε διήσθην μὴ τῆς χώρας ὠμωμόκεισαν.

Διηύθυνεν.[5] ἐκυβέρνησε.

Διηυχενίζετο. ὑψηυχένει. Ἕτερα δὲ ὀλίγῳ τι μείζω ἀναβάθρα καὶ διηυχενίζετο· ἀλλὰ τούτων βαρύτερα, καὶ κεραυνῷ προσεμφερῆ.

Ille vero cetratos prehenſis jaculorũ amentis ingredi juſſit, ut, cum ſignum ipſe dediſſet, jacula vibrarent: itidemque ſagittarios nervis ſagittas admovere juſſit, ut ipſo ſignum dante ſagittas emitterent: velitibus denique præcepit, ut pelles haberent lapidibus plenas.

Διηθεῖν. Percolare. Tranſmittere. Et διηθεῖται. Percolatur. Tranſmittitur. Et δίηθησις, percolatio.

Διῆκαν. Tranſmiſerunt. Dimiſerunt.

Διήκει. Tranſit. Pervadit. *Ille vero dixit: Equidem id credo. Gloria enim virtutis tuæ* [*multas gentes & regiones*] *pervaſit.*

Διήκοντα. Tranſeuntem. Pervadentem.

Διήκουσεν. Alicujus auditor fuit. Audivit.

Διήλλαξεν. Idem quod μετήλλαξεν. Obiit. Vitam finiit. Vel [ſimpliciter,] commutavit.

Διήλυσις. Digreſſio. Separatio.

Διήνεγκαν. Genitivo jungitur. Suſtinuerunt. Tolerarunt. Procopius: *Romanorum vero equitatui præfecti erant iidem illi, qui ante ad Daras prælium* [*contra Perſas*] *commiſerant.* [Διήνεγκαν hic exponi poteſt,] fortiter ſuſtinuerant, vel confecerant. Et iterum: *Obſidionem per novem annos ſuſtinuit.*

Διηνέχθη. Contendit. Pugnavit.

Διηρέθιζεν. Irritabat. Commovebat. Excitabat. Accendebat. *Ille vero iracundum & ferocem illorum animum* [*verbis*] *irritavit & accendit, ſi forte loco illo potiri poſſet.*

Διῆρες πλοῖον. Navigium bireme.

Διήρει. Diſſecuit. Diviſit. *Ille vero, cum eſſet ſenior, carnium portiones diſtribuit.*

Διήρκει. Diviſit. Separavit.

Διήρης ναῦς. Biremis navis.

Διήρησαι. Vinctus es. Diviſus es.

Διηρθρωμένον. [Articulis diſtinctum.] Explanatum. Accurate elaboratum.

Διήρκεσε. Manſit. Permanſit. [Item, ſuffecit, valuit.] *Ea vero, quæ Regibus mandaverat, & Gallis imperaverat, ad hoc valuerunt, ut damna illata ſarcirent, & res raptas reſtituerent.*

Διῆρξα. Ad finem uſque magiſtratum geſſi. Lyſias.

Διϊπόλια. Feſtum apud Athenienſes, quod Jovi celebrabatur.

Διήρτησεν. Decepit. Fefellit. In errorem induxit.

Διήσθην. Tranſmiſſurũ eſſe. Tranſitum daturũ eſſe. *Quibus ſe neque receptum neque tranſitum per regionem ſuam daturos eſſe juraverant.*

Διηύθυνεν. Gubernavit. Direxit.

Διηυχενίζετο. Cervicem erigebat. *Ob alia vero quædam non multo minora caput erigebat, & cervice elata incedebat: ſed his graviora & fulmini ſimilia.*

1 Προκόπιος] Lib. 1. *de Bello Perſ.* cap. XVIII. ex quo ſic apud Suidam ſcribendum eſt: Ἀρχόντων δὲ ἱππέων μὲν ἅπαντες ἦσαν, οἱ πρὸ τοῦ πρότερα τῷ ἐν Δάραις μάχῳ διένεσαν. Vocem Ῥωμαίων Suidas ſenſus ſupplendi gratia addidit. Vide etiam ſupra v. Δάρας.

2 Διήρησαι] Heſychius διήρησαι.

3 Διῆρξα. ἀντὶ τοῦ, μέχρι τέλους ἦρξα] Ex Harpocratione.

4 Διήρτησεν. ἐξηπ.] Vide ſupra v. Διαρτῆσαι, & Διαρτώμενος.

5 Ἐκύβερνε] Hæc interpretatio ſuſpecta mihi eſt, de qua proinde amplius cogitandum cenſeo.

Διήφυσεν.[1] διέκοψεν. Ἀπὸ τοῦ ἀφύσσειν. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀφύσσεσθαι, ὅ ἐστιν ἀπαντλεῖν. ὁ γὰρ ἀντλῶν ἀφυσκόπει τὸ ἀντλούμενον.

Διηυχενίζετο. τὸν αὐχένα ὄρθιον εἶχεν. Εὐνάπιος· Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν πραγμάτων διεξανισάμενος, ἀναῤῥῶτο καὶ διηυχενίζετο πρὸς τὸν λεγόμενον Λέοντα, ὅπως αὐτὸν φονεύσειεν.

Διηχή.[2] ἡ τῶν ἤχων ἀφοριστικὴ δύναμις, ἡ ἀφ' ὑμενίγγων καὶ τοῦ ἔνδοθεν πνεύματος ἐνεργειται.

Διθυραμβοδιδάσκαλοι[3] περὶ τὰ μετεώρων καὶ τὰ νεφελῶν λέγοσι πολλὰ, καὶ σιωπήτους δὲ λέξεις ἐποίουν, [4]καὶ ἔλεγον, ἐνἀφαείαι ἐεινηχέτας· οἷος ἦν Ἴων ὁ Χῖος ποιητής. ἐποίησε δὲ ποίημα, οὗ ἡ ἀρχή· Ἀοῖον ἠεροφοίταν [5]ἀστέρα μιῆα μὺ ἀελίου λευκοπέρυγα προθρομον. παίζων δὲ Ἀριστοφάνης Ἀοῖον αὐτὸν ἀστέρα φησὶ κληθῆναι. προβιβηθεὶς δὲ ἐγένετο. ἔγραψε δὲ κωμῳδίας, καὶ [6]ἐπιγράμματα καταλογάδην, καὶ πρεσβευτικὸν λεγόμενον. καὶ Σωκράτους τοῦ φιλοσόφου εἰς λόγος εἰς αὐτόν. καὶ Καλλίμαχος ἐν Χωλιάμβοις μέμνηται αὐτοῦ, ὅτι πολλὰ ἔγραψε.

Διήφυσεν. Dissecuit. Discidit. A ἀφύσσω. Vel a ἀφύσσεσθαι, quod haurire significat. Qui enim haurit, dividit id, quod hauritur.

Διηυχενίζετο. Cervicem erigebat. Eunapius: *Ille autem adversus ea, quæ reliqua erant, se præparans, corpore erecto & cervice elata stabat, ut Leonem ita dictum aggrederetur, eumque interficeret.*

Διηχή. Facultas sonos transmittendi: cui membranæ & aer intra aures conclusus inserviunt.

Διθυραμβοδιδάσκαλοι. Poetæ Dithyrambici. Hi de rebus, quæ in sublimi fiunt, & nubibus multa dicere solebant, vocibusque compositis utebantur, dicentes exempli causa, ἐνἀφαεσιαεεινηχέτας. Talis erat Ion Chius poeta, qui poema fecit, cujus initium est, Ἀοῖον ἠεροφ. *Matutinam & aerivagam stellam expectavimus, quæ Solem candidis alis præcurrit.* Ideo Aristophanes jocans *matutinam stellam* eum vocatum fuisse ait. Fuit autem valde celebris, scripsitque comœdias, & Epigrammata, & soluto sermone orationem, quæ Πρεσβευτικὸς inscribitur. Exstat etiam Socratis philosophi in eum oratio. Callimachus etiam in *Choliambis* ejus mentionem faciens, multa eum scripsisse dicit.

Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον. † [7]Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λόγῳ ἰδέαν ἐπήσκει, ᾗ τῷ διθυραμβώδει καὶ φλεγμαίνοντα ποιητικοῖς ὀνόμασι. καὶ Διθύραμβος, ὁ Διόνυσος· ἀπὸ τοῦ δύο θύρας βῆναι, τήν τε τῆς μητρὸς Σεμέλης, καὶ τὸν μηρὸν τοῦ Διός.

Διθύραμβος. Hymnus in Bacchum. [Et διθυραμβώδης, Dithyramborum instar tumidus & inflatus.] *Apollonius vero non usus est genere dicendi dithyrambico & poeticis nominibus tumente.* Et Διθύραμβος appellatur Bacchus, quod per binas quasi fores in lucem prodierit, & uteri matris Semeles, & femorum Jovis.

Διθυράμβων[8] νῶν ἔχεις ἐλάττονα. ἐπὶ τῶν ἀδιανοήτων.

Διθυραμβων νῶν ἔχεις ἐλ. *Minus mentis habes quam Dithyrambi.* Dicitur de hominibus stolidis & inconsideratis.

Διθύροις. διπλοῖς θύραις.

Διθύροις. Biforibus. Geminas fores habentibus.

Δίθυρσον. [9]Ἀρριανός. Τὸ δίθυρσον τὸ λογχωτὸν, καὶ τὸ περισφύελον, οἷς ἀνέδην ἐβάκχευεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα.

Δίθυρσον. Agathias [in Epigrammate:] *Et geminum hunc thyrsum hastæ instar cuspide munitum, & talorum fasciam, quibus [Porphyris] effuse bacchabatur, cum ad Bacchi sacra itaret.*

Διϊέναι. διεξελθεῖν.

Διϊέναι. Permeare. Transire.

Διϊέντα. ἐκπέμψαντα.

Διϊέντα. Illum, qui transmisit. Qui emisit.

Διΐεται. διέρχεται.

Διΐεται. Permeat. Transit.

Διϊθύτης.[10] ὁ διευθύνων.

Διϊθύτης. Director. Gubernator.

Διϊείς. ἀφεμένος.

Διϊείς. Qui transmisit.

1 Διήφυσεν. διήκοψεν] Ex Scholiasta Homeri ad Odyss. T. v. 450.

2 Διηχή. ἡ τῶν ἤχων ἀφοριστ.] Ex Philopono in lib. II. Aristotel. *de Anima.* Vide etiam infra v. Μῆνιγξ.

3 Διθυραμβοδιδάσκαλοι περὶ τὰ μετεώρων καὶ τὰ νεφ.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Scholiasta Aristoph. ad *Pacem* pag. 685. 686.

4 Καὶ ἔλεγον ἐνἀφαείαι ἐεινηχ.] Aristophanes loco laudato:

——Ξυνιελέγην' ἀναβολὰς ποτ' ἄμβυκα

Τὰς ἐνἀφαειαιεεινηχέτας πυκάς. Sic etiam apud Suidam legendum est.

5 Ἀστέρα μῆνα μιήν] Emenda ex Enarratore Comici, ἀστέρα μείναμβ.

6 Καὶ Ἐπιγράμματα καταλογάδην] Pessime. Quis enim unquam Epigrammata pedestri sermone scripta viderit vel legerit? Omnino hæc sunt ἀσύστατα; nec dubium est, quin scribi debeat, καὶ Ἐπιγράμματα, ἢ καταλογάδην Πρεσβευτικόν: ut recte habet Scholiasta Aristophanis loco laudato.

7 Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λόγῳ ἰδέαν ἐπήσκει, ᾗ τῷ διθ.] Fragmentum hoc legitur apud Philostratum *de Vita Apoll.* lib. I. cap. XIII. idemque repetitur infra v. Καπηλωτίσμενον. Vide etiam Photium in Bibliotheca pag. 1020.

8 Διθυράμβων νῶν ἔχεις ἐλ.] Una syllaba addita versum hunc sic complebis: Καὶ Διθυράμβων νῶν ἔχεις ἐλάττονα. Apud Enarratorem Comici ad *Aves* pag. 606. legitur: Διθυραμβοποιῶν νῶν ἔχεις ἐλάττονα. Sed lectioni isti metrum refragatur. Syllaba enim prima in Διθυραμβοποιῶν, uti & in Διθυράμβων, longa est.

9 Ἀρριανός] Scribendum est Ἀγαθίας. Verba enim, quæ sequuntur, decerpta sunt ex Epigrammate Agathiæ in Baccham, quod exstat Antholog. lib. VI. cap. V. ut Portus etiam monuit. Ibi autem locus hic recte sic legitur & distinguitur:

——Καὶ τὸ δίθυρσον

Τῆτο τ' ἀοξήτων, τὸ περισφύελον·

Οἷς ἀνέδην βάκχευεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα, &c.

10 Διϊθύτης] Hesychius rectius, διϊθυντής.

Διΐημι, διέρχομαι. καὶ διήσει.

Διϊκνείσθω. φθασάτω. καὶ διϊκνούμενος, διεξχόμενος.

Διΐος ὀργή. καὶ Διΐος βωμός.

Διῆχθαι. διέρρεσθαι.

Διϊππασία, καὶ ἀνθιππασία. τῶν ἵππων ἄμιλλα. ὥσπερ δὴ διωμοσία καὶ ἀνωμοσία τὸ αὐτὸ ἄμφω δηλοῦσι.

Διϊπετές.[1] τῶ ὑπὸ Διὸς πληρουμένω.

Διϊπόλια. ἑορτή τις Ἀθήνησι τὰ Διϊπόλια.

Καὶ[2] Διϊπολιώδη καὶ πεπίονων ἀνάμεσα.

Διϊπόλια, τὰ λεγόμενα Διάσια. ἑορτὴ ἥτις ἐλέγετο, διότι τῷ Πολιεῖ Διὶ ἐτύθετο.

Διϊσθμήσαντα.[3] τὸν Ἰσθμὸν διαβιβάσαντα. Παρεκάλει αὐτὸν βοηθεῖν, τὰς λέμβους διϊσθμήσαντα.[4]

Διϊσθμῆσαι.[5] τὸ διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἕλκειν τὰ πλοῖα. ὥσπερ ἐποίουν οἱ Κορίνθιοι.

Διϊστάς. διαχωρίζων.

Διΐσταται. διαχωρίζεται.

Διΐσχω σε, καὶ διϊσχύω. γενικῇ. τὸ κρείττω σε, καὶ ἄρχω σου.

Διϊσχυρίζομαι. ἀνθίσταμαι. ἀμφιβάλλω. Περὶ τούτων οὐδὲν διϊσχυρίζομαι.

Διϊτρέφης ἀνεπέτρωκεν. ἐπὶ τῶν ἀναπειθόντων ἐπί τι πρᾶγμα. Ἀριστοφάνης· Δεινῶς τέ μοι τὸ μειράκιον ἀνεπέτρωκεν, ὡσθ' ἱππικεῖν. ὅτι γὰρ πρότερον πολυπλόκου ὢν ἔπειτα ἐγένετο φύλαρχος καὶ ἵππαρχος.

Διϊτρέφης[7] πτυνοῖς ἔχων πτερά. ὅτι πολυπράγμων ἐγένετο· ὡς Θάλλινα ποιῶν ἀγγεῖα, ἐπλούτησε καὶ ἱππάρχησε καὶ ἐφυλάρχησε. Εὐφρόνιος δὲ τὰ ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῆς πτυίνης κρεμάμενα ἱμαντάεια ἑκατέρωθεν, πτερὰ καλεῖσθαι· καὶ ὅτι ὅτος πτυίνας ἔπλεκε. πτυὸς δὲ ὡς πέντε εἰρῆσθαι, ἀπὸ τοῦ ἀνυποκείλου. ὡς εἰ ἔφη, μηδὲν ἄλλο ἔχων, ἀλλ' ἢ πίθου πόδας καὶ χύτρας ὀμφαλούς. ὅτος δὲ ἐκ πένητος πλούσιος, καὶ ἅρπαξ, καὶ πονηρός. Πλάτων δὲ ἐν Ἑορταῖς·

Τὸν μαινόμενον, τὸν Κρῆτα, τὸν μόγις Ἀττικόν.

πτύϊνη δὲ ὅτι πλέγμα. Ὃς ἡγέσθη φύλαρχος, ἵππαρχος, εἶτ' ἐξ ὀδυνὸς μεγάλα πράττει, κἄστι νῦν

Διΐημι. Permeo. Tranſeo. Et διήσει. Permeat. Tranſit.

Διϊκνείσθω. Perveniat. Et διϊκνούμενος, permeans, tranſiens, penetrans.

Διΐος ὀργή. Jovialis (Jovis) ira. Et Διΐος βωμός. Jovis ara.

Διῆχθαι. Tranſiiſſe. Permeaſſe. Penetraſſe.

Διϊππασία, & ἀνθιππασία. Certamen equeſtre. Sic etiam διωμοσία & ἀνωμοσία idem ambo ſignificant.

Διϊπετές. [Fluvii,] qui a Jove repletur.

Διϊπόλια. Feſtum quoddam Athenis ita vocatum. [Ariſtophanes:] *Et Diipoliorum inſtar antiqua, & cicadis plena.* Διϊπόλια autem, quæ etiam dicebantur Διάσια, ſic appellata fuerunt, quod Jovi Polico (i. e. Urbis Præſidi) celebrarentur.

Διϊσθμήσαντα. Illum, qui Iſthmum trajecit. *Hortabatur eum, ut lembis per Iſthmum trajectis opem* [*Achæis*] *ferret.*

Διϊσθμῆσαι. Navem per Iſthmum trahere, (trajicere) quod in Iſthmo Corinthii faciebant.

Διϊστάς. Dividens. Separans.

Διΐσταται. Dividitur. Separatur.

Διΐσχω σε, & διϊσχύω σε. Genitivo jungitur. Potentia te ſupero. Impero tibi.

Διϊσχυρίζομαι. Contendo. Affirmo. *De his nihil affirmo.*

Διϊτρέφης. *Diitrephes ſpe injecta* [*adoleſcentem*] *impulit.* Dicitur de iis, qui aliquem ad aliquid faciendum inducunt. Ariſtophanes: [*Diitrephes*] *adoleſcentis mei animo mirificum equitandi amorem injecit.* Hic enim, cum ante eſſet vietor, poſtea factus eſt phylarchus & magiſter equitum.

Διϊτρέφης πτυίν. *Diitrephes vimineas habens alas.* Hic erat homo intempeſtive curioſus, & vaſa ex viminibus contexebat: ex quo quæſtu cum ditatus eſſet, phylarchus & magiſter equitum creatus eſt. Euphronius dicit lora viminea ex collo utrinque pendentia alas vocari: & Diitrephem hunc vimina plexuiſſe. Quidam vero hoc in pauperem dictum putant, propter vitæ genus a ſimulatione alienum. Idem enim eſt, ac ſi dixiſſet, nihil aliud habens niſi dolii pedes & ollæ umbilicos. Hic autem ex paupere dives factus eſt; eratque idem rapax & improbus. Plato in *Feſtis: Et peregrinum, & furioſum, & Cretenſem illum, & vix Atticum.* Πτυ-

1 Διϊπετές. Ὃ ὑπὸ Διὸς πλ.] Ex Scholiaſta Homeri ad Iliadem P. v. 263.

2 Καὶ Διϊπολιώδη κἀμὲ πτ.] Ariſtophanes *Nubibus* pag. 179. (109. Ed. Baſ. P.)

Ἀρχαῖά γε, κἀ Διϊπολιώδη, κἀ πεπίονων ἀνάμεσα,
Καὶ Κηκείδα κἀ Βαφητίων.

Vide ibi Scholiaſtam.

3 Διϊσθμήσαντα.] Cum verbum hoc active a Suida hic exponatur, ſcribendum eſt διϊσθμίσαντα, per ι, a διϊσθμίζω. Τὸ διϊσθμῆσαι enim eſt verbum neutrum, ut Grammatici loquuntur, a διϊσθμεῖν: quod huc non facit.

4 Παρεκάλει αὐτὸν βοηθεῖν, τὰς λέμβους διϊσθμ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. IV. cap. XIX.

5 Διϊσθμῆσαι. τὸ διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἕλκ.] Vide infra v. Ἰσθμός, ubi locus Ariſtophanis aſſertur, ad quem Suidas hic reſpexit.

6 Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 608. (422. Ed. Baſ. P.) ubi locus hic ita legitur & diſtinguitur:

Δεινῶς τέ μοι τὸ μειράκιον ὁ Διϊτρέφης
Λέγων ἐνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππικεῖν.

7 Διϊτρέφης πτυίναις ἔχων πτ.] Ariſtophanes *Avibus*, pag. 578 (399. Ed. Baſ. P.)

Ὡς Διϊτρέφης γε πτυίναις ἔχων πτερά,
Ἡγέσθη φύλαρχος, εἶτ' ἱππαρχος, εἶτ' ἐξ ὀδυνὸς
Μεγάλα πράττει, κἄστι νεὼς ἔκβολος ἱππαλεκτρυών.

Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

ξαλὲς

ξυθὸς ἱππαλεκτυών. ἀντὶ τοῦ, ἤδη μέγας ὄρνις γέγονε, καὶ ὄχ ὁ τυχών. ἢ βυλευτής. ὁ γὰρ ἀλεκτυὼν ἐν τοῖς ὄρνισιν ἐνιαύσιος.

vel vero est vas ex vitilibus plexum. [Aristophanes:] *Qui creatus est phylarchus, & deinde magister equitum, & postea ex nullo ad res magnas gerendas provectus est, & nunc flavus & ingens gallus gallinaceus evasit.* Id est, Senator factus est. Gallus enim inter aves est honoratior & præstantior.

Δικάζεσθαι [1] Βίαντι τῷ Πριηνέως κρείσσων. καὶ, Πριηνὴν [2] δίκη. ἐπὶ τῆς ἰσχὺν ἐχόντων ἐν τῷ δικάζεσθαι.

Δικάζεσθαι Βίαντι. Judex Biante Prienensi præstantior. Et, Judicium Prienense. Dicitur de iis, qui facultate dijudicandi lites excellunt.

Δικαϊκόν. Τρέχε ἐπὶ τὸ σεαυτοῦ ἡγεμονικόν, ἵνα νοῦν δικαϊκὸν αὐτὸ ποιήσῃς.

Δικαϊκόν. Judicialem. Juris dicendi peritum. *Recurre ad mentem tuam, ut justitiæ amantem eam efficias.*

Δικασπόλοι. δικασταί.

Δικασπόλοι. Judices.

Δίκας πραττόμενοι. ἀντὶ τοῦ, πρωείαν ὀπιζητοῦντες.

Δίκας πραττόμενοι. Qui pœnas exigunt.

Δικασταὶ αἱρετοί. οἱ τῶν Ἀμφικτυόνες.

Δικασταὶ αἱρετοί. Judices electi. Vide in v. Ἀμφικτυόνες.

Δικαίαρχεια. πόλις. Δικαιαρχία δὲ, ἡ δικαίως ἄρχουσα.

Δικαιαρχεια. Dicæarchia. Urbs. Δικαιαρχία vero, imperium justum.

Δικαίαρχος, [3] Φειδίου, Σικελιώτης, ἢ πόλεως Μεσσήνης, Ἀριστοτέλους ἀκροατής, φιλόσοφος, καὶ ῥήτωρ, καὶ γεωμέτρης. Καταμετρήσας τὰ ἐν Πελοποννήσῳ ὄρη. [4] Ἑλλάδος βίον ἐν βιβλίοις γ'. ὃν ἔγραψε τῷ πολιτείαν Σπαρτιατῶν· καὶ νόμος ἐτέθη ἐν Λακεδαίμονι, καθ' ἕκαστον ἔτος ἀναγινώσκεσθαι τὸν λόγον εἰς τὸ τῶν Ἐφόρων δρχεῖον, τοὺς δὲ τῷ ἡβητικῷ ἔχοντας ἡλικίαν ἀκροᾶσθαι. καὶ τοῦτο διαμένει μέχρι πολλοῦ.

Δικαίαρχος, Λακεδαιμόνιος, γραμματικὸς, ἀκροατὴς Ἀριστάρχου.

Dicæarchus, Lacedæmonius, Grammaticus, auditor Aristarchi.

Δικαιογένης. ὄνομα κύριον. ὃς τραγῳδίας καὶ διθυράμβους ἔγραψεν.

Δικαιογένης. Dicæogenes. Nomen proprium viri, qui Tragœdias & Dithyrambos scripsit.

Δικαιοδοσία. Πολύβιος· Ὅταν ἢ τὸ δίκαιον ἀπολαβεῖν παρὰ τῶν ἀδικησάντων· ἢ κατὰ νόμους, ἢ κατά τινας ἄλλας ὑποκειμένας δικαιοδοσίας. [5] ἀντὶ τοῦ, δόλους ἀφορμάς.

Δικαιοδοσία. Polybius: *Cum jus suum repetere licet ab iis, qui injuriam nobis fecerunt, vel secundum leges, vel secundum alias moribus hominum receptas rationes sarciendæ injuriæ.*

Δικαιοδότης. ὁ δικαστής.

Δικαιοδότης. Judex.

Δικαιόπολις. πόλις ἐν Θρᾴκῃ, πλησίον Αὐδήρων.

Δικαιόπολις. Dicæopolis, urbs in Thracia prope Abdera.

Δικαιοπραγεῖν. [6] Καὶ μηδὲν δικαιοπραγεῖν παρὲξ τῆς προσταττομένης.

Δικαιοπραγεῖν. *Et ne quid nisi ducum jussu proprio consilio facerent.* [Lege ἰδιοπραγεῖν.]

Δίκαιον πρᾶγμα. ὅ, πρὸς νόμῳ ἐστὶ σύμφωνον, καὶ κοινωνίας ποιητικόν.

Δίκαιον πρᾶγμα. Justum est id, quod est legi consentaneum, & societatem [inter homines] conservat.

Δίκαιος. Καλὰ [7] τὸν Αἰσχύλον, ὃ δοκεῖν δίκαιος,

Δίκαιος. Justus. *Secundum Æschylum,*

1 Δικάζεσθαι Βίαντος ὃ Πρ.] Vide supra v. Βίαντος ὃ Πριηνέως δίκη.

2 Πριηνὴν δίκη] Lege Πριηνὴν δίκην, ut apud Laertium in *Biante.*

3 Δικαίαρχος] De hoc Dicæarcho vide omnino Vossium in egregio opere *de Histor. Græcis*, qui multa de eo docte & diligenter collegit. Quibus addo, Dicæarchum etiam citari ab Enarratore Apollonii Rhodii ad lib. IV. 272. his verbis: Φησὶ δὲ Δικαίαρχος ἐν δευτέρῳ τῆς Ἑλλαδικοῦ βίου Σισυφώνιόν μυθολογοῦσιν· ὃ νόμους αὐτὸν θεῖναι λέγει, ὥστε μηδένα καταλιπεῖν τῷ παιδείαν πλείω. τοῦτο γὰρ ἄεθλον ἔχειν ἐπιεικείας. Hæc Dicæarchum in opere περὶ Βίου Ἑλλάδος memoriæ prodidisse mihi quidem dubium non est. Et ad vers. 276. ejusdem libri: Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ, μετὰ τὸν Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος Ὧρον, βασιλεύσαι μετενέγκαι Σεσόγχωσιν λέγει. Præterea Dicæarchus ἐν τῷ περὶ Μεσσηνιακῶν εἰκόνων laudatur a Scholiasta Aristophanis ad *Ranas* pag. 273. & ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν εἰκόνων ab ejusdem Comici Enarratore ad *Aves* pag. 606. Plura de eo Jonsius l. I. c. XVI.

4 Ἑλλάδος βίον ἐν βιβλίοις γ'] Hujus operis luculentum fragmentum hodie adhuc exstat. Primum ejus librum citat Stephanus Byzantius v. Χαλδικῆς: ubi tamen Salmasius pro ἐν πρώτῳ ὃ τῆς Ἑλλάδος βίου reponendum putat, ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἑλλάδος βιβλίου; omnino male. Titulum enim operis illius fuisse Ἑλλάδος βίον non solum ex hoc loco Suidæ patet, sed etiam ex Athenæo, qui Dicæarchum duobus in locis ἐν τῷ περὶ ὃ τῆς Ἑλλάδος βίου citat. Præterea, Jason etiam Βίον Ἑλλάδος olim scripserat, teste Stephano Byzantio v. Ἀλεξάνδρεια, & Suida infra v. Ἰάσων: quod ideo moneo, ne quis titulum hunc suspectum habeat.

5 Ἀντὶ τοῦ εὐλόγους ἀφορμάς] Perperam. Sensus enim vocis δικαιοδοσίας in loco allegato Polybii est is, quem verbis Casauboni in versione expressi.

6 Δικαιοπραγεῖν. Καὶ μηδὲν δικ.] Doctissimus Jac. Gronovius recte monuit, Suidam corruptam lectionem secutum fragmentum hoc sumpsisse ex Polyb. lib. VIII. cap. XXI. ubi legitur ἰδιοπραγεῖν.

7 Καλὰ τὸν Αἰσχύλον] Locus Æschyli, ad quem auctor anonymus, unde fragmentum hoc excerpsit Suidas, respexit, exstat in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. v. 598.

ἀλλ' εἶναι θέλων, βαθεῖαν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς αὔλακα ἀφ' ἑαυτοῦ καρπὸν ἐμφέρων. † [1] Ἡ κωμῳδία τὸν δίκαιον ὑ πολιτικὸν, ὑδ' ἥμερον καλεῖ.

Δίκαιος. Δοκῶ δὲ ἐγὼ τοῦτον δειλίαν, τῷ ξυνειδέναι ὑ δίκαιος ἂν ἀξίως τὸν βασιλέα· ὧν ἐπάξιος ἰὼ τυχεῖν, ταῦτα ὡς καὶ πεισόμενος ἤδη δειμαίνει.

Δίκαιος. ἔφη τις τῶν ὁσίων· Ἄλλως γὰ ὑ πάντες ἀπαιτήσεσθαι σῶσαι· ἑαυτοὺς δὲ πάντες πάντως. καὶ ἄλλος· Σῴζων σῶζε τιὼ σαυτοῦ ψυχήν. [2] καὶ ὁ Προφήτης ὡς ὅτι Θεοῦ· Ἐν τῷ ἀποστρέψαι δίκαιον ἐκ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, τὰ ποιῆσαι ἀδικίαν, πᾶσαι αἱ δικαιοσύναι αὐτοῦ, ἃς ἐποίησεν, ὑ μὴ μνησθῶσιν· ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ αὐτοῦ ἀποθανεῖται. καὶ δικαιοσύνη δικαίου, ὑ μὴ ἐξέλῃ αὐτὸν, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ πλανηθῇ.

Δικαιοσύνη. [3] ἐπιστήμη ὧν αἱρετέον, καὶ φυλακτέον, καὶ ἀδετέων. † Δικαιοσύνη ἐστὶν ἡ κοινὴ ἀρετὴ, καὶ ἡ ἀλλοδιαφερομένη ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς ὁμωνύμως. Διαφέρει δὲ ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη, ὁμογενεῖς ὄσαι ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος τιὼ ἀρετῶν· οἷον, ἄλλως μὲν ἡ ἀνδρία μεσότης, ἄλλως δὲ ἡ δικαιοσύνη. ἡ μὲν γὰ δυοῖν κακιῶν, θρασύτητος, καὶ δειλίας. ἡ δὲ, πλεονεξίας, ὑ μειονεξίας· ἐξ ὧν ἡ ἀδικία. ὧν γὰ τούτοις τῇ ἀδικίᾳ τὸ εἶναι. καὶ ἀξίως ἄλλα μὲν ἡ ἀνδρία· ἀξίως γὰ τὰς τῶν κινδύνων ὑπομονάς· ἀξίως ἄλλα δὲ ἡ δικαιοσύνη. ἀξίως γὰ τὸ ἴσον, τό, τε ἐν τῇ ἀρχομένῃ, καὶ ἐν τοῖς συμβολαίοις. καὶ ὅτω μὲν τὰ ὁμογενῆ.

non videri justus, sed esse volens, ex profundo mentis sulco fructum capiebat. † Comicus virum justum vocat rusticum & agrestem.

Δίκαιος. Justus. *Ego autem existimo, eum, cum sibi conscius sit, se in Regem fuisse injuriū, pœnam, quam meruit, metuere, tanquam jam jam eam passurus sit.*

Δίκαιος. Dixit quidam ex sanctis: *Non enim a nobis omnibus requiritur, ut alios servemus: sed ut nos ipsi servemus, a nobis omnino exigitur.* Et alius: *Animam tuam omni studio serva.* Et Propheta Dei nomine dixit: *Cum justus a justitia sua se averterit, ut injustitiam committat, omnia, quæ antea juste fecit, oblivioni mandabantur, & in peccato suo morietur: nec justitia justi eum eripiet, quo die a recta via aberraverit.*

Δικαιοσύνη. Justitia est scientia rerum expetendarum, & fugiendarum, & neutrarum. Justitia igitur est virtus communis, & quæ ab aliis virtutibus æquivoce distinguitur. Differunt autem fortitudo & justitia, quamvis sub eodem virtutis genere collocentur. Nam aliter fortitudo est mediocritas; aliter vero justitia. Illa enim inter duo vitia, audaciam & timiditatem, media est. Hæc vero inter excessum illum & defectum, per quem quis vel plus vel minus suo habet. Hæc est enim origo injustitiæ, & in eo essentia ejus consistit. Præterea, in aliis versatur fortitudo; in aliis vero justitia. Illa enim in periculis tolerandis versatur: hæc vero in servanda paritate; quæ tam in rerum distributione, quam in contractibus spectatur. Et sic comparata sunt ea quæ idem genus habent.

Δικαιοσύνη. ἐχ ἡ πολιτικὴ ἀρετὴ, ἀλλ' ἡ μείζων, τῷ δὲ αὐτῷ ὀνόματι λεγομένη. [4] Δικαιοσύνῃ δὲ τιὼ ἑκάστῳ τῶν λοιπῶν ἀρετῶν οἰκειοπραγίαν ἀρχῆς πέρι, καὶ τοῦ ἄρχειν. καὶ δικαιοσύνη, ἀποχὴ τῶν κερδῶν.

Δικαιοσύνη. Justitia, non civilis illa, sed major & nobilior virtus; quamvis eodem nomine appellata. Justitia vero continet cujusque cæterarum virtutum proprium munus in imperando & parendo. † Justitia est abstinentia a lucris.

Δικαιοσύνη. καὶ ἡ τελεία ἀρετὴ, καὶ ἡ δικαία αἴτησις· ὡς ὁ Ψάλλων· [5] Εἰσάκουσον, Κύριε, δικαιοσύνης μου.

Δικαιοσύνη. Justitia. Est & perfecta virtus; & justa petitio: ut Psaltes dicit: *Exaudi Domine justitiam meam.*

Δικαιότερον ζυγάνης. ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων. ζυγάνῳ γὰ οἱ Δωριεῖς τιὼ τριτάνῳ καλοῦσιν. ἴσως ὡσεὶ τιὼ ζάσιν. καὶ ἑτέρα παροιμία· Δικαιότερος τριτάνης.

Δικαιότερον ζυγάνης. *Trutina justius.* De iis, qui justitiam diligunt. Dorienses enim trutinam vocant ζυγάνῳ: fortasse a nomine ζάσις. Et aliud proverbium: Δικαιότερος τριτάνης: quod idem significat.

Δικαιούμενος. κολαζόμενος. δίκης τυγχάνων.

Δικαιούμενος. Qui punitur. Qui pœnas dat.

Δικαιοῦν. [6] δύο δηλοῖ τό, τε κολάζειν, καὶ τὸ δίκαιον νομίζειν. ὅτως Ἡρόδοτος· Δικαιοῦν τοῖς αὐτοῖς τοὺς Σκύθας ἀμύνεσθαι, οἷς δὴ καὶ αὐτοὶ ἐς Ἀθηναίους τοὺς σπονδὰς τιὼ ἄκρην ὑπῆξαν ἀδικήσαντες. Καὶ αὖθις Ἀππιανός· Ξυμβάσεις ποιεῖν, ἐφ' οἷς ἂν Γάβιοι δικαιοῦσιν. ἀντὶ τοῦ, δίκαιον εἶναι νομίζωσι. Καὶ Ἰώσηπος· Οἱ δὲ ἐφ' ὕβρει τιὼ δικαίων λογιζόμενοι

Δικαιοῦν. Justitia, non civilis illa, sed major & nobilior virtus; quamvis eodem nomine appellata. Justitia vero continet cujusque cæterarum virtutum proprium munus in imperando & parendo. † Justitia est abstinentia a lucris.

Δικαιοῦν. Justitia. Est & perfecta virtus; & justa petitio: ut Psaltes dicit: *Exaudi Domine justitiam meam.*

Δικαιότερον ζυγάνης. *Trutina justius.* De iis, qui justitiam diligunt. Dorienses enim trutinam vocant ζυγάνῳ: fortasse a nomine ζάσις. Et aliud proverbium: Δικαιότερος τριτάνης: quod idem significat.

Δικαιούμενος. Qui punitur. Qui pœnas dat.

Δικαιοῦν. Duo significat: & punire, & justum censere. Sic Herodotus: *Justum esse censens, iisdem malis ulcisci Scythas, quibus ipsi priores contra fœdus affecerant Athenienses illos, qui arcem dediderant.* Et iterum Appianus: *Pacem facere iis conditionibus, quas Gabii justas esse censuissent.* Et Josephus: *Illi vero animadversionem contumeliæ*

1 Ἡ κωμῳδία] Intelligit Aristophanem, apud quem hæc me legisse memini, quamvis locus nunc non succurrat.

2 Καὶ ὁ Προφήτης] Ezech. III. 20.

3 Δικαιοσύνη. ἐπιστήμη ὧν αἱρετέον, καὶ φυλακτέον, καὶ ἀδετ.] Sic Stoici Justitiam definiebant, ut testatur Laertius lib. VII. Segm. CII.

4 Δικαιοσυνῶν δὲ τὸν ἑκάστῳ τῶν λοιπ.] Locum hunc ita lego: Δικαιοσυνῶν δὲ φησι τιὼ ἑκάστης τῶν λοιπῶν ἀρετῶν &c.

5 Εἰσάκουσον, Κύριε, δικ.] Psalm. XVI. 1.

6 Δικαιοῦν] Vide infra v. Ἐδικαίε & Ἐδικαιώθησαν: itemque Paul. Leopardum *Emend.* lib. V. cap. IX. & Gatakerum in Dissertat. *de Stylo Nov. Instr.* cap. VIII.

ἰοι, καταστάσαντες τῶν ὅπλων πολλὰ, ὡχυλο εἰς τ χωρίον.

Δικαιῶσαν. καταδικάζουσιν. [1] Ὑπὲρ δὴ τούτων τιὼ Ἄρτεμιν μηνίσαι, καὶ μέλλησιν δικαιῶσαν αὐτὰς τῆς γῆς ἀγονίαν.

causa factam esse putantes, armis dereptis, ad locum aliquem [occupandum] iverunt.

Δικαιῶσαν. Condemnantem. [Punientem.] *Hac de causa Dianam iratam esse, & terræ sterilitate eos ulciscî.*

Δικαίωμα. Ὅπου [2] οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον. πᾶς γὰρ ὁ δυνάμει τούτων, δικαιότερα ἀεὶ τῷ πράττειν καὶ λέγειν δοκεῖ. † Ἀρχέλαος, ὁ Φυσικὸς τιὼ αἱρέσιν ὀνομασθεὶς, ἐδόξασε τὸ δίκαιον καὶ αἰσχρὸν οὐ φύσει εἶναι, ἀλλὰ νόμῳ.

Δικαίωμα. Jus. *Nullum jus armis est potentius. Quisquis enim potentia præstat, justiora semper & facere & dicere videtur.* †Archelaus, a secta, quam sequebatur, Physicus appellatus, censuit, nihil esse justum vel turpe natura, sed instituto.

Δικαιώματα, νόμος, ἐντολαὶ, κέλευσμα. [3] Νόμον καλεῖ, τὸν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Μωσέως δεδομένον. Ἐντολὰς δὲ καὶ προστάγματα πάλιν τὸν αὐτὸν, ὡς βασιλικῶς ἐπιταγέντα καὶ προσταχθέντα. Δικαιώματα, ὡς δικαιοῦν τὸν κατορθοῦντα δυνάμενον. Κελεύσματα δὲ, ὡς τὰς θείας ψήφους ὑποδεικνύντα καὶ τὰς ἀξίας ἀνταποδόσεις τοῖς τε ἐννόμως καὶ παρανόμως βιοῦσιν. Μαρτύρια δὲ, ὡς διαμαρτυρόμενον καὶ ὑποδεικνύντα, οἵαις ὑποβληθήσονται ποιναῖς οἱ ταῦτα παραβαίνοντες. Δικαιώματα δὲ, καὶ αἱ κατακρίσεις.

Δικαιώματα, νόμοι, ἐντολαὶ, κέλευσματα. Jura, Lex, Præcepta, Judicia. Legem vocat eam, quæ per Mosen a Deo data est. Præcepta vero & mandata eandem Legem vocat, ut regio more latam & imperatam. Δικαιώματα vero, ut quæ justum reddere possit eum, qui recte facit. Κελεύσματα vera, ut judicia hominibus ostendentem, & digna præmia eorum, qui vel a criminibus vacuam, vel impiam vitam egerunt. Μαρτύρια denique, ut interminantem & declarantem, quas pœnas subituri sint, qui eam violaverint. Δικαιώματα etiam vocantur condemnationes, [sive pœnæ.]

Δικαιώματα. βουλεύσεις ἀφορμάς. Ἐάν τε γὰρ νικῶμεν ἡμεῖς, ἕξεις παρὰ ἐμὲ δικαιώματα μεγάλα, διότι κεκοινώνηκας ἡμῖν τῶν μεγίστων κινδύνων.

Δικαιώματα. Jura. Privilegia. *Si enim vincamus, magna a me consequeris privilegia, quia maximorum periculorum socius nobis fuisti.*

Δικαίως κἀδίκως. ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ. [4] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

--- Ἡ γὰρ οἰκία
Αὕτη 'στὶν, ἣν δεῖ χρημάτων σὲ τήμερον
Μεστὴν ποιῆσαι, καὶ δικαίως κἀδίκως.

τυτέστι, πάσῃ τέχνῃ.

Δικαίως κἀδίκως. Per fas nefasque. Sive, quovis modo. Aristophanes *Pluto: Hæc enim est domus, quam te hodie per fas nefasque pecunia replere oportet.* Sive, omni arte, & quavis ratione.

Δικαίωσις. καλάκρισις. Οὐ γὰρ ἐπὶ πολὺ μακρὰν ἐπολάβη δικαίωσις. † Δικαιωθέντων πάντων τῶν ἀδελφῶν Ἀριστάιου τοῦ Γιγαντος δικαίωσιν τιὼ πρεπωδεστάτην.

Δικαίωσις. Condemnatio. Pœna. *Haud enim diu post justa pœna affectus est.* † *Cum omnes fratres Aristæi Gigantis dignas [impietatis suæ] pœnas dedissent.*

Δικαιώσεις. [5] Λυσίας τὰς δικαιολογίας. Θουκυδίδης δὲ τὰς κολάσεις λέγει.

Δικαιώσεις. Sic Lysias vocat causarum defensiones in Judicio. Thucydides vero pœnas & supplicia.

Δικαιωτήρια. ἤγουν δικαστήρια.

Δικαιωτήρια. Loca, in quibus exercentur judicia.

Δίκελλα. γεωργικὸν ἐργαλεῖον. Οὐ βουσὶ καὶ δικέλλῃ πορίζομένοις τὸν βίον, ἀλλ' ἵππῳ καὶ μαχαίρᾳ. καὶ δικελλίτης.

Δίκελλα. Instrumentum rusticum. Ligo. *Non bobus & ligone, sed equo & gladio victum sibi parantibus.* Et δικελλίτης, qui ligone terram fodit.

Δικέρασιν. δύο κέρατα ἔχουσαν. ὡς [6] Ἐπιχάρμειος·

Δέρμα δὲ, τὸ δικέρασιν ἀπὸ φρυγία μέλοπαν
Σπασάμενος, κόρᾳ θῆκε παρ' ἀγρόπδι.

Δικέρασιν. Bicornem. In Epigrammate: *Pellem vero, & bina hæc cornua, a frontibus avulsa, Dianæ venatrici dedicavit.*

Δίκη. ἡ ὑπὲρ ἰδιωτικῶν ἀδικημάτων συνιστάμενη κατηγορία, καὶ ἧς τὸ τίμημα ὥρισται τοῖς νόμοις. Ὁ δὲ δίκην [7] ἄδικον δικάσας, καὶ διαφυγὼν μὴ ἀποτέ-

Δίκη. Accusatio, quæ de privatis delictis instituitur, & cujus æstimatio legibus definita est. *Ille vero de causa semel jam judicata*

1 Ὑπὲρ δὴ τούτων τιὼ Ἄρτεμιν μηνίσαι, καὶ μελλησ.] Idem fragmentum legitur etiam supra v. Ἀγόνων.

2 Ὅπου οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλ.] Eadem recitat Suidas supra v. Γιγάντων.

3 Νόμον καλεῖ τὸν ὑπὸ Θ Μωσ.] Totum hunc locum descripsit Suidas ex Theodoreto ad Psalm. cxviii. v. 2. pag. 879. ut Pearsonius observavit.

4 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 24. (13. Ed. Bas. P.)

5 Δικαιώσεις. Λυσίας τὰς δικαιολ.] Ex Harpocratione.

6 Ἐν Ἐπιχάρμῳ] Anthol. lib. vi. cap. xv. pag. 568. ut Portus etiam monuit.

7 Δίκην ἄδικον] Legendum esse ἀνάδικον, ex sequentibus patet. Est autem δίκη ἀνάδικος judicium, quod rescissa priore sententia de re aliqua de integro instituitur. Vide Hesychium v. Ἀνάδικοι, & Harpocrationem v. Ἀναδικάσασθαι.

ἀθαι προσῆς, τούτων ὠφελοῦ καὶ δίκιλω γενέσθαι ἄδικον. αἱ τοιαῦται δίκαι ἄτω λέγονται, αἷς εἰς [1] ἄκαιρον ἐπικαθιζάμεναι, ἤτοι διὰ πολιτικὸν αἰτίαν, ἢ τῶν μαρτύρων ἀλόντων [2] ψευδοκατηγόρων.

Δίκη.[3] κοινὸς σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα· ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων λέγεται, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος δῆλον ποιεῖ.

Δίκη δίκιλω ἔπικλ., καὶ βλάβη βλάβιλω. παροιμία ἐπὶ τῶν φιλοδίκων καὶ συκοφαντῶν δίκας δίκαις. καὶ

Δίκιλω ὑφέξει, κἂν ὄνος δάκῃ κύνα.

ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικροῖς συκοφαντουμένων.

Δίκιλω. τρόπον. [4] Καὶ ὁ μὲν ἐξετείβη πίτυος δίκιλω, ῥιφεὶς εἰς θάλασσαν, καὶ δίδωσι δίκας αὐτῷ γένει.

Δίκης. δικαιοσύνης. ἢ πωλείας. [5] Ἥξομεν κομιοῦμενοι παρ' ἀνδρῶν ἀνοσίων καὶ ψευδέρκων δίκας. † Ὅτι τὴν δίκην φασὶν οἱ παλαιοὶ θυγατέρα τε εἶναι, καὶ ἀκλινῆ, καὶ ἄτρεπτον· καὶ τοῦτο ἄδουσι μὲν πλεῖστοι. ἦδη δὲ καὶ ἀνάγκη. φύσιν γὰρ δήπου τὸ δίκαιον τοιαύτην εἴληχεν. Ἡσίοδος δὲ αὐτὴν λέγει καὶ παρθένον, καὶ ἀδιάφθορον, τῇ τε ἄλλῃ, καὶ μέντοι καὶ ὑπὸ θυμῆς Ἀφροδισίου· αἰνιττόμενος, ὅτι μὴ χρὴ δολοῦν τὸ δίκαιον, μήτε ἄλλως πειθόμενα, μήτε λέχη διαφθαρέντα. φησὶ δὲ καὶ μελέτην αὐτὴν πωλουμένων τούτων, οἷσπερ ἂν ὕβρεις μέμηλε κακὴ καὶ ἔργα. τοῖς γε μὴν ἐκείνην σέβουσι τήν τε γῆν τὰ οἰκεῖα βρύειν φησὶν ἀγαθὰ, καὶ τὴν θάλατταν χορηγεῖν ὅσα τίκτει καὶ τρέφει μάλ' ἀφθόνως. ἀκοὴν δὲ αὐτὴν καὶ παρ' αὐτῷ Διὸς καθῆσθαι θρόνῳ, καὶ κοινωνὸν τῆς ἀρίστων βουλευμάτων εἶναι. καὶ Ὅμηρος δὲ μέγα αὐτῆς τὸ κράτος ὑμνεῖ, καὶ λέγει, τοῖς ἀπειλοῦσιν αὐτὴν μηνιῆν τὸν Θεὸν, καὶ λάβρους καταντλεῖν ὑετοὺς[6] αὐτὴν, καὶ χειμάρρους ἐπ' αὐτοὺς ὠθεῖσθαι, καὶ ἀφανίζειν πόλεις αὐτῶν καὶ ἔργα καὶ ποίμνας. καὶ ταύτην κολάζεσθαι τῆς ἀεί

ωβολογράφῃ), λέγων, εἰσαγώγιμον μὴ εἶναι αὐτῷ, πρότερον ἐπὶ τούτῳ γίνεται κρίσις, ἥτις δίκης ἀνάκρισις λέγεται).

Δίκης δικαιότερος. καθ' ὑπερβολὴν ἐπὶ τοῦ σφόδρα δικαίου.

Δίκης ὀφθαλμός. [1] Ὡς καὶ πάντας ἀνθρώπους ὁμολογῆσαι, διότι, κατὰ τινὰ παροιμίαν, [2] ἔστι δίκης ὀφθαλμὸς, ὃς μηδὲ πόλεμον καταφρονεῖν ἀνθρώπους ὑπάρχειν.

Δίκηλα. [3] μιμήματα. εἰκάσματα. τὸ δὲ δίφθογγον. κυρίως τὸ ὁμοίωμα καὶ εἴκελον τοῦ Διός· καταχρηστικῶς δὲ, πᾶν ὁμοίωμα.

Δικηλιστῶν, [4] καὶ μιμηλῶν. εἴδους ἐστὶ κωμῳδίας, ὡς φησι Σωσίβιος ὁ Λάκων.

Δικόλοπτεῖ. Φυγαδεύει.

Δικιδίοις. Ὑποκοριστικῶς, ταῖς δίκαις.

Δικλίς. θύρα. [5] ἐν Ἐπιγράμματι·

Δικλίδας ἀμφεπάξεν ἐμοῖς Γαλάτεια προσώποις.

Δικορράφειν. [6] δίκας συρράπτειν. ἐν τοῖς δικαστηρίοις διατρίβειν.

Δίκορος. ὅτι Ἀναστάσιος ὁ τῶν Ῥωμαίων βασιλεὺς Δίκορος ἐκαλεῖτο.

Δίκορσον. δικόρυφον.

Δικραές. δικέφαλον.

Δίκρανα. Παρεσκεύαστο δὲ καὶ δίκρανα, ὥστε ἀπωθεῖσθαι τοὺς τὰ λεγομένα σκαλᾶς προσαγωγούς.

Δίκρανος.

Δικραίρω [7] δικέρωτα· δασυκνάμῳ δασυχαίταν. ἐν Ἐπιγράμματι.

Δίκροτα. δίκρηνα. [8] Πλοῖα μονήρη, ἔστιν ἃ καὶ δίκροτα καλεσκευάσαντο. πινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρῴρας ἑκατέρωθεν πηδαλίοις ἤσκηντο, ὅπως αὐτοί τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐμπλέωσι, καὶ ἀναχωρῶσι, καὶ τοὺς ἐναντίους ἐν τῷ προσπλῷ καὶ ἀποπλῷ αὐτῶν σφάλλωσιν.

Δικροῖς. διφυέσι ξύλοις. δικρανίοις. [9] Ἀριστοφάνης·

Δικροῖς ἐώθην τοὺς Θεοὺς κεκράγμασι.

τὴν εἰρήνην λέγων. ἔδει δὲ εἰπεῖν ξύλοις, καὶ εἶπε κεκράγμασι. ἐπειδὴ οἱ ῥήτορες δημηγοροῦντες τῇ κραυγῇ ἔπειθον μὴ ποιῆσαι εἰρήνην.

reus exceptione utitur, negans, litem ab actore sibi intendi posse, tunc ea de re prius instituitur judicium, quod Δίκης ἀνάκρισις dicitur.

Δίκης δικαιότερος. Justitia justior. Per hyperbolen de hominibus valde justis dicitur.

Δίκης ὀφθαλμός. Justitiæ oculus. *Adeo ut omnes faterentur, esse quendam, ut proverbio dicitur, justitiæ oculum, quem quidem ab hominibus sperni haudquaquam fas sit.*

Δίκηλα. Simulacra. Effigies. Syllaba prima per diphthongum *ei* scribitur. Proprie significat simulacrum & imaginem Jovis: quasi dicas Διὸς εἴκελον. Abusive vero quamlibet imaginem.

Δικηλιστῶν, & μιμηλῶν. Diceliſtarum, & mimorum. Genus est Comœdiæ, ut ait Sosibius Laco.

Δικόλοπτεῖ. In exilium pellit.

Δικιδίοις. Diminutive. Liticulis.

Δικλίς. Fores. In Epigrammate: *Fores Galatea coram me subito clausit.*

Δικορράφειν. Lites consuere. In judiciis frequenter versari.

Δίκορος. Anastasius Romanorum Imperator Dicorus vocabatur.

Δίκορσον. Quod geminum habet verticem. Bivertex.

Δικραές. Biceps.

Δίκρανα. Furcæ. *Paratas etiam habebant furcas, quibus scalæ muris admotæ dejicerentur.*

Δίκρανος. Biceps. In Epigrammate: *Bicipiti [Pani] bicornem; & hirsuta crura habenti hirsutam [capram donat.]*

Δίκροτα. Biremes. *Naves uniremes, quasdam etiam biremes confecerunt. Nonnullæ & a puppi & a prora gubernaculis utrinque instructæ erant, ut nec, cum in hostem vela darent, nec cum se reciperent, se convertere necesse haberent, sed tam in accessu quam recessu hostem eludere possent.*

Δικροῖς. Bifurcis. Bicipitibus. Bifidis. Aristophanes: *Bifurcis Deam expellebant clamoribus.* Pacem intelligit. Cum autem dicere oporteret [δικροῖς] ξύλοις, i. e. bifurcis lignis, [præter expectationem δικροῖς] κεκράγμασι dixit: idque ideo, quia oratores magno cum clamore in concionibus populo persuadebant, ne pacem faceret.

1 Ὡς ἓ πάντας εὐθρώπους ὁμολ.] Hæc sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis a Valesio editis pag. 117.

2 Ἔστι δίκης ὀφθαλμός] Diphilus apud Theodoretum Θεραπ. pag. 564. Ἔστι δὲ δίκης ὀφθαλμὸς, ὃς τὰ πανθ' ὁρᾷ. Eusebius orat. de Laud. Constant. pag. 661. Καὶ δίκης ὀφθαλμὸν ὑπάρχειν, ἴφορον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Anthol. lib. III. cap. VI. pag. 301. Ὅμμα δίκης κρατερὸν πάντα τὰ γιγνόμενα.
Vide etiam Stobæum in Eclog. Phys. lib. I. cap. VII.

3 Δίκηλα] Scribe δείκηλα, per ει diphthongum, ut recte supra.

4 Δικηλιστῶν] Vide omnino Athenæum lib. XIV. pag. 621.

5 Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. lib. VII. pag. 593.

6 Δικορράφειν] Voce hac usus est Aristophanes *Avibus* pag. 607. ad quem locum nota hæc Suidæ referenda est.

7 Δικραίρω δικέρ.] Hexameter hic est pars Epigrammatis, quod integrum exstat Anthol. lib. VI. cap. XXIV. ut Portus monuit.

8 Πλοῖα μονήρη. ἔστιν ἃ καὶ δίκρ.] Fragmentum hoc apud Dionem, vel potius Xiphilinum in Epit. Dionis pag. 402. paulo auctius sic legitur: Καὶ πλοῖα δὲ τοῖς Βυζαντίοις πεντηκόσια, τὰ μὲν πλεῖστον μονήρη, ἔστι δ' ἃ καὶ δίκροτα κατεσκεύαστο· ἐμβόλους ἔχοντα· καὶ πινα αὐτῶν ἑκατέρωθεν καὶ ἐκ τῆς πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρῴρας πηδαλίοις ἤσκητο, καὶ κυβερνήτας καὶ τὰ ὅπλα ἐς εἶχεν, ὅπως αὐτοὶ μὲν ἀναστρέφόμενοι (melius Suidas μεταστρεφόμενοι) καὶ ἐμπλέωσι καὶ ἀναχωρῶσι, καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τοῦ προσπλοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἀποπλοῦ σφᾶλλωσι. Narrat ibi Dio historiam de urbe Byzantio a Severo Imperatore per triennium obsessa, & tandem capta.

9 Ἀριστοφάνης] Pace 668. (457. Ed. Bas. P.) ubi sic legitur: Τὴν δὲ μ' δικροῖς ἐώθειν τοὺς Θεοὺς κεκραγμασι.
Scholiasta ad eum locum: Δικροῖς. δικεφάλοις. ἐδεῖ εἰπεῖν ξύλοις δικεφάλοις, τουτέστι διφυέσι. ὁ δὲ εἶπε, δικροῖς κεκρ. &c. Sic & apud Suidam scribendum est.

Δικταλαξία. ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος.

Δικτάτωρ. ὁ διπλασίαν τιὼ ἀρχὴν ἔχων. [1] ὃς παρὰ Ῥωμαίοις καὶ δισύπατος καλεῖται. ἀρχὴ δ' ἦν αὕτη παρὰ βίαν, καὶ ἀνεύθυνος. ἢ ὁ μοναρχὶς πάντων κρατῶν.

Δικτάτωρ. Ἐπειδὴ [2] Μάλλιος, ἀνὴρ Λατῖνος μὲν γένος, καὶ μέγα παρὰ τοῖς ὁμοφύλοις δυνάμενος, ἀναπείσας πανδημεὶ τὸ Λατίνων γένος, χεῖρά τε μισθοφόρων πολλὴν ἀγείρας, πικρᾶν τοῖς κηδεστᾶς ἀτίμως παρεωσμένοις ἐξίσι τῆς δυναστείας, ἡ βουλὴ καταδείσασα τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων νέφος, καινὸν ἡγεμονίας εἶδος γένος, παρεσκευασμένην τότε πρῶτον Δικτάτωρα, [3] ὃς καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν κληθείη ἂν εἰσηγητὴς τῶν λυσιτελῶν. ὑπερέχων μὲν τῆς τῶ ὑπάτων ἀρχῆς, τοῖς δὲ βασιλεῦσι παρισφερόμενος. ἀνυπεύθυνός τε ὢν τὸν ὅλον εἶχε τὸ κράτος, καὶ ἰσοτύραννον ἐν τῷ καθεστηκότι χρόνῳ τιὼ ἐξουσίαν. [4] τοιγαροῦν Γάϊος Καῖσαρ παρέτρεψε, καὶ μὴν τοῦτον Αὔγουστος Ὀκτάβιος, ὧν ὕστερον κατὰ τοὺς οἰκείους χρόνους μνημονεύσομεν, ὑπὸ τῶνδε ἀνόμασι τῆς μοναρχίας ἀπειλημμένα διέγνωσαν.

Δικαῖον σπήλαιον.

Δικτυεύς. ὁ ἁλιεύς.

Δίκτυον. καὶ παροιμία· Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾶς. ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνοήτως πονούντων. καὶ, Δίκτυον φυσᾶς. ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἀνοήτων.

Δικτυωτή. καγκελωτή. καὶ δικτυωτός. ὁ πολύπλοκος.

Δίκτυς, ἱστορικός. ἔγραψεν Ἐφημερίδα. [5] ἔστι δὲ Τὰ μετ' Ὅμηρον καταλογάδην ἐν βιβλίοις θ'. Ἰταλικά. Τρωϊκῶν διάκοσμος. ὅτι ἔγραψε τὰ περὶ τῆς ἁρπαγῆς, καὶ περὶ Μενελάου, καὶ πάσης Ἰλιακῆς ὑποθέσεως.

Δίκτυς. Ἐπὶ Κλαυδίου τῆς Κρήτης ὑπὸ σεισμῶν καλενεχθείσης, καὶ πολλῶν τάφων ἀνεωχθέντων, εὑρέθη ἐν ἑνὶ τόπῳ [6] τὸ σύνταγμα τῆς ἱστορίας Δίκτυος, τὸν Τρωϊκὸν περιέχον πόλεμον, ὅπερ λαβὼν Κλαύδιος ἐξέδωκε γράφεσθαι.

Δικῦμα. τὰ δίδυμοτόκα πρόβατα.

Δίλημμα. τὸ διττὰς λαμβανόμενον φρόνημα.

Διλήμμαλον. διχῶς νοούμενον.

Διλιμνῖται. [7]

[1] Ὃς παρὰ Ῥωμαίοις κτλ.] Hæ sunt germanæ nugæ, & merum Græculi cujusdam somnium, qui in historia Romana plane hospes erat.

[2] Μάλλιος ἀνὴρ Λατῖνος, Imo Manlius, ut ex Livio & Dionysio Halicarnassæo constat.

[3] Ὃς καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν κλ. ἂν εἰσηγ.] Inepte. Quid enim commune habet hæc interpretatio cum voce *Dictator*?

[4] Τοιγαροῦν Γάϊος Καῖσαρ πρ.] Eutropius in *Breviario*: *Nec quicquam similius potest dici, quam Dictatura antiqua huic imperii potestati, quam nunc Tranquillitas vestra habet: maxime cum Augustus quoque Octavianus, de quo postea dicemus, & ante eum Cajus Cæsar sub Dictaturæ nomine atque honore regnaverint.* Idem plane dicit, quod hic Suidas.

[5] Ἔστι δέ.] In codice Vaticano, teste Pearsonio, legitur ἔπι δέ: quod fortasse verum est. Videntur enim Ἐφημερεῖς, & Τὰ μετ' Ὅμηρον, opera diversa fuisse.

[6] Τὸ σύνταγμα τ. ἱστορίας Δικτ.] Intelligit ipsam illam historiam belli Trojani, quæ hodie adhuc exstat, & Dictys nomen mentitur. Nec de alio opere & scriptore accipiendus videtur Eustathius ad Il. γ. pag. 1192. ubi τὰ περὶ Δικτυϊκὰ μελετήσαντα laudat. Cæterum, fabulam de reperta in Creta insula Dictys Historia Trojana Joannes Malala quoque pag. 322. his verbis refert. Τοῦ δὲ αὐτοῦ ἔτους τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου Καίσαρος ἔπαθεν ὑπὸ σεισμοῦ ἡ Κρήτη νῆσος πᾶσα. ἐν οἷς χρόνοις κυρίως ἐν τῷ μνήματι τοῦ Δίκτυος ἐν κασσιτερίνῳ κιβωτίῳ ἡ Ἐφημερὶς ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος, μετὰ πλήθους παρὰ αὐτοῦ συγγραφεῖσα πᾶσι. Ἔκειτο δὲ παρὰ κεφαλὰ τοῦ λευκήνου τοῦ Δίκτυος· ἃ νομίσαντες τὸ αὐτὸ κιβώτιον θησαυρὸν εἶναι, παρεσίνεγκαν αὐτὸ τῷ βασιλεῖ Κλαυδίῳ· ὁ ἀνελίξας μετὰ τῶν ἀναξίων, ὁ γνοὺς, τί ἐστί, μεθερμηνεῦσαι αὐτά, ὁ ἐν τῇ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ ἀπθῆναι αὐτά.

[7] Διλιμνῖται.] Est nomen gentis, de qua vide Agathiam l. III. p. 93.

Δικτατωρεία. Dictatura. Magistratus summus: quo qui fungitur, nemini rationes reddere tenetur.

Δικτάτωρ. Dictator. Geminum habens magistratum: qui apud Romanos etiam Bisconsul appellatur. Magistratus autem ille ad tempus tantum durabat, nec erat perpetuus: & qui eo fungebatur, a rationibus reddendis immunis erat.

Δικτάτωρ. Dictator. Cum Manlius, homo Latinus, & apud suos magnæ auctoritatis, omne Latinum nomen concitasset, & magnam mercenariorum manum coegisset, ut injuriam affinibus suis factam, qui per ignominiam regno pulsi erant, ulciscerentur, Senatus hostium multitudine territus, novum imperii genus excogitat, creato tunc primum Dictatore, quem Græce dicas εἰσηγητὴν τῶν λυσιτ. i. e. suasorem rerum utilium. Hic & Consulibus erat superior, & Regibus similli'mus: quippe qui nemini rationes reddere teneretur, & potestatem haberet ad tempus regiæ parem. Quamobrem etiam Cajus Cæsar, & post eum Octavius Augustus, quorum deinceps suis locis mentionem faciemus, sub hoc nomine imperium susceperunt.

Δικαῖον σπήλαιον. Dictæum antrum.

Δικτυεύς. Piscator.

Δίκτυον. Rete piscatorium. Et proverbium: *Reti ventos venaris.* De iis, qui frustra & stulte aliquid faciunt. Et, *Rete inflas.* Itidem de stultis dicitur.

Δικτυωτή. Reticulata. Cancellata. Et δικτυωτὸς, reticulatus, multos nexus habens.

Δίκτυς. Dictys, Historicus. Scripsit Ephemeridē. Item, Rerum, post id tempus gestarum, in quo Homerus desinit, libros novem, oratione prosa. Res Italicas. Ad hæc, opus, quod Τρωϊκὸν Διάκοσμον inscripsit. Præterea, de raptu Helenæ, & Menelao, & omnibus historiæ Trojanæ partibus.

Δίκτυς. Dictys. Cum sub Claudio [Imperatore] Creta terræ motu quassata fuisset, & multis in locis terra discessisset, in sepulcri cujusdam hiatu opus historicum Dictys de bello Trojano repertum fuit: quod Claudius cum accepisset, describendum curavit.

Δικῦμα. Oves gemelliparæ.

Δίλημμα. Dilemma. Sententia anceps.

Διλήμμαλον. Quod ancipitem habet sensum.

Διλιμνῖται. Diliminitæ.

Διλοχία. δύο λόχοι. καὶ ὁ ἡγούμενος αὐτῶν διλοχίτης.

Διμήτωρ. ὁ Διόνυσος.

Διμίτρι@. ὁ ἔχων δύο μίτρας. Δημίτρι@ δὲ, ἀφὰ τῦ η, ὄνομα κύριον.

Διμοιρίτης. τῦτο οὕτοις τελώλον ἐπεδέκοσιν, ἐπειδὴ τῦτο δίμοιρόν ἐστι τῆς δραχμῆς. ὁ ὢν τῦτο λαμβάνων τραπεζίτης, διμοιρίτης ἐλέγετο. ἔστι δέ τις καὶ τραπεζικὴ ἀρχὴ, ὡς λοχαγὸς, ἀφὰ τὸ παρ' ἄλλους τραπεζίτας δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν τὰυτό φασι. καὶ διμοιρίτης, καὶ ἡμιλοχίτης· ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας, καὶ τῆς ἡμιλοχίας.

Δινδύμοις. οἱ ἐν Δινδύμοις τῆς Μιλησίας οἰκοῦντες, Ξέρξῃ χαριζόμενοι, τὸν νεὼν τῦ Ὑπαίου Ἀπόλλωνος τοῖς βαρβάροις προὔδοσαν. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Βραγχίδαι.

Δῖναι. αἱ τῶ ὑδάτων συστροφαί. καὶ δίνης, τῆς συστροφῆς τῦ ὑδάτων.

Δινεύοντες. στρέφοντες.

Δινήεντ@. Δίνας ἔχοντ@. συστροφὰς ὕδατ@ φερεῖς τινὰς πεποιημένας.

Δινήσας. στρέψας. Ἀρριανός· Δῖναί τε εἰσιν ὅπη ἀτόπως ὑπεστρέφουσαι, ὡς μὴ ῥᾳδίως ἐμπίπλειν ἐξῆναι τῷ ἑπομένῳ τῇ πρόσθεν νηΐ, ἢ τῷ φθάνουσαν τῇ ἄγαν εἰρεσίᾳ ὀπίσω τῆς δίνης ἐξελαθεῖσαν εἰς ὀρθὸν τὸ πλῦ καταστῆναι.

Δῖν@. ἡ περιδίνησις ἡ αἰθερία. ἡ συστροφή. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἀλλ' αἰθέρι@ δῖν@. οἱ δὲ, ὅπερ κεραμεᾶν ἐστιν ἀγγεῖον. τετέσι, βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δῖν@. Δῖνόν φησι Ἀριστοφάνης, καὶ τὰς νεφέλας Θεάς.

Διπλῶ. περιφερῆ.

Διπλοῖς. λιθοστρώτοις.

Διό. σύνδεσμ@.

Διόβλητ@. ὁ ὑπὸ κεραυνῦ βληθείς. Ὁ δὲ τῦ πολεμίου ἡγεμὼν διόβλητ@ γενόμενος, εἶτα κατεφρήσθη.

Διόβλητοι. ὑπὸ κεραυνῶν βαλλόμενοι. Σκηπτοί τε κατωλίσθανον καὶ ἐγένοντο διόβλητοι ἅπαντες.

Διογενής. εὐγενέστατ@.

Διογενιανὸς, Ἡρακλείας Πόντ@, γραμματικὸς, γεγονὼς αὐτὸς ἐπὶ Ἀδριανῦ βασιλέως. Ὑποπτεύειν δὲ, μή πῃ ἐστὶν ὁ ὑπ. τῆς Ἀλβάκης Ἡρακλείας τῆς ὑπ Καρίᾳ ἰατρός. ἦ γὰρ λῶ ὅτ@ παντοίοις λόγοις. ἃ γὰρ εὗρον ῥητῶς τὸ ἐξ Ἡρακλείας αὐτὸν εἶναι τῆς ἐν Πόντῳ· ἀλλ' ὕστερον πᾶσι δεδίξασθαι. ἔστι δὲ αὐτῦ βιβλία ταῦτα. Λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ στοιχεῖον, ἐν βι-

Διλοχία. Duo manipuli. Et διλοχίτης appellatur eorum dux.

Διμήτωρ. Bimater. Eſt epithetum Bacchi.

Διμίτρι@. Qui duas mitras habet. Δημίτρι@ vero, per η, eſt nomen proprium.

Διμοιρίτης. Sic appellabatur miles, qui tres obolos accipiebat. Illi enim dimidiam partem drachmæ conſtituunt. Διμοιρίτης etiam vocabatur dux quidam ordinum militarium, ut λοχαγός; quod præ cæteris militibus duas [ſtipendii] partes acciperent. Alii vero διμοιρίαν & ἡμιλοχίαν idem eſſe dicunt. Et διμοιρίτης vocatur dux Dimœriæ; ut ἡμιλοχίτης, dux Hemilochiæ.

Δινδύμοις. Dindymis. *Qui Dindymis in Mileſia habitabant, Xerxi gratificantes, templum Apollinis, qui iſthic colebatur, Barbaris prodiderunt.* Vide in v. Βραγχίδαι.

Δῖναι. Vortices. Et δίνης. Vorticis.

Δινεύοντες. Verſantes. Contorquentes.

Δινήεντ@. Vortices habentis. Aquam in gyrum torquentis.

Δινήσας. Qui contorquet. Arrianus: *Vortices erant rapidiſſimi, ita ut navis, quæ præcedentem ſequebatur, non prius in eos impellenda eſſet, quam altera ſumma remorum vi inde eluctata recto curſu rurſus pergeret.*

Δῖν@. Vortex ætherius. Turbo. Ariſtophanes *Nubibus: Sed vortex ætherius.* Alii dicunt, τὸ δῖν@ hic ſignificare vas fictile, ſive poculum profundum. Ariſtophanes vorticem [cœleſtem] & nubes Deas vocat.

Διπλῶν. Tornatam. Rotundam.

Διπλοῖς. Teſſellatis.

Διό. Conjunctio. Quamobrem.

Διόβλητ@. Fulmine ictus. *Facinoris vero illius dux & auctor fulmine ictus poſtea conflagravit.*

Διόβλητοι. De cœlo tacti. Fulmine icti. *Et omnes fulminibus, quæ e cœlo cadebant, percuſſi perierunt.*

Διογένης. Nobiliſſimus. Jove genitus.

Διογενιανός. Diogenianus Heracleota, Ponticus, Grammaticus, qui ſub Adriano vixit. Videndum autem an non forte ſit medicus ille, qui ex Albace Heraclea, urbe Cariæ, oriundus erat. Erat enim omni doctrinæ genere eruditus: neque expreſſe a quoquam traditum reperi, eum eſſe ex Heraclea Ponti, ſed ita nonnulli opinantur. Libri ejus hi

1 Οἱ δὲ διμοιρίαν & ἡμιλ.] Ælianus *Tactic.* cap. v. Τὰς δὲ δύο ἐναμοτίας διμοιρίας ὀνόμασεν· ᾗ τ ἡγεμόνα αὐτῆς διμοιρίτην. ὥστε τὸ ἡμιλόχιον ᾗ διμοιρίαν καλεῖσθαι & τ ἡμιλοχίτην, διμοιρίτην.

2 Πεπτηνῶτας] Scribe πεπτῶτας. Scholiaſta Homeri ad Il. B. pag. 877. Διήνεπτε. Δίνας & συστροφὰς πεπτῶτας ἐν τῷ καταφέρεσθαι.

3 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 148. (82. Ed. Baſ. *P.*)

4 Παντοίοις λόγοις] Deeſt παπαιδευμένοις, vel ſimile quid: ut Portus etiam monuit.

5 Λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ στοιχ.] De hoc opere audiendus eſt Heſychius in Epiſtola ad Eulogium: Διογενιανὸς δέ τις μεσὶ τέτες γεγονὼς, εἰκὴ παιδαῖ& & φιλόκαλ@, τὰ τ παρειμένα βιβλία, ᾗ πόσας πῆς ἀποράδην παρὰ πᾶσι κειμένας λέξεις συναγαγὼν ἐμῷ πόσας, καθ' ἕκαστον στοιχῖον συντάξαι· λέγω δὴ τὰς τ Ὁμηρικὰς, & Κωμικὰς, & Τραγικὰς, τάς τ παρὰ τοῖς Ῥήτορσι κειμένας. Lege ibi & ſequentia. Ad hoc opus Diogeniani procul dubio reſpexit Scholiaſta Nicandri ad *Theriaca* pag. 15. ubi inquit: Διογενιανὸς δὲ χλοάσειν, ἀλλοις

βλίοις ε'. Ἐπιτομὴ δέ ἐστι τ῀ Παμφίλε λέξεων βιβλίων ε' καὶ [1]τεσσαρακοσίων. καὶ τ῀ Ζωπυρίων⟨ος⟩ ἐπιγραμμάτων Ἀνθολόγιον. Περὶ ποταμῶν, λιμνῶν, κρηνῶν, ὀρῶν, ἀκρωρειῶν. Περὶ [2]ποταμῶν κ⟨αὶ⟩ στοιχεῖον, ἐπίτομον[3] ἀναγραφή. Συναγωγὴ καὶ πίναξ τ῀ ἐν πάσῃ τῇ γῇ πόλεων. καὶ τὰ λοιπά.

Διογένης. Ὄνομα φιλοσόφε, ὃς καὶ Κυνὸς. Ὅτι χρὴ περὶ τῆς ἀνδρείας Διογένους λέγειν, τῆς ὡραιότητ⟨ος⟩ Ξενοκράτους, τῆς Ἀριστοτέλους θυμοσίας, τῆς Θεοφράστου βαρύτητ⟨ος⟩, Ζήνων⟨ος⟩ αὐστηρῶ καὶ γενναίῳ τρόπῳ, Πλάτων⟨ος⟩ σεμνότητ⟨ος⟩, Πολέμων⟨ος⟩ ἐγκρατείας. τούτων γὰρ οὐκ ἔστιν ὅστις ὁ πάντα ἀγαθὸς ὢν, διέφερεν ὅμως τοῖς πλησίον καταπλού. Φέρεται καὶ Ἐπίγραμμα[4] εἰς αὐτόν·

Διόγενες, ἄγε, λέγε, τίς ἐλάβέ σε μόρ⟨ος⟩
Ἐς ἄϊδος; ἔλαβέ με κυὼς ἄγριον ὀδάξ.

τὸ δὲ Ἐπίγραμμα ἓξ συλλαβαῖς.

Διογένης, ὁ Οἰνόμα⟨ος⟩, Ἀθηναῖ⟨ος⟩, τραγικός. γέγονεν ἐπὶ τῶν τριάκοντα λ' καταλύσεως. δράματα αὐτοῦ, Ἀχιλλεύς, Ἑλένη, Ἡρακλῆς, Θυέστης, Μήδεια, Οἰδίπους, Χρύσιππος⟨, Σεμέλη⟩.

Διογένης, Ἱκεσίου υἱός, τραπεζίτης, Σινωπεύς. ὃς φυγὼν τὸν πατρίδα διὰ τὸ παραποίησαι νόμισμα, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ Ἀντισθένει παραβαλὼν τῷ Κυνικῷ, ἠράσθη τοῦ ἐκείνου βίου, καὶ τὸν Κυνικὸν φιλοσοφίαν ἠσπάσατο, πολλῆς οὔσης αὐτῷ εὐπορίας οὐσίας. γηραιὸς δὲ ὢν ὑπὸ [6]πειρατοῦ Σκιρτάλου ἐλήφθη, καὶ πραθεὶς ἐν Κορίνθῳ Ξενιάδῃ τινὶ, παρ' ᾧ τὸν παιδαγωγὸν διέμεινεν, οὐκ ἐλόμενο⟨ς⟩ λυθῆναι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἢ τῶν οἰκείων φίλων. ἐπὶ δὲ τῆς [7]εἰκοστῆς Ὀλυμπιάδ⟨ος⟩ κατέστρεψε τὸν βίον, δηχθεὶς ὑπὸ κυνὸς τὸ σκέλ⟨ος⟩, καὶ θεραπείας ὑπαρχούσης, κατὰ τὸν αὐτὸν ἡμέραν, ὅτε καὶ ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρ⟨ος⟩ ἐν Βαβυλῶνι ἀπέθανεν.

Διογένης, Ἀντισθένους ὁμιλητής· ὃς πρῶτ⟨ος⟩ Κλέων[8] ἐπεκλήθη. ἐν πίθῳ δὲ διέτριβεν. ἐρομένῳ δὲ αὐτὸν, πῶς ἂν πρωτεύσειεν, ἐπολιτεύετο γὰρ, ὁ Θεὸς ἀνεῖλεν, εἰ παραχαράξειεν. ὁ δὲ τὸ νόμισμα παρεχάραξεν· ἐφ' ᾧ φυγὼν, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. ἐντυχὼν δὲ

sunt. Omnis generis vocabula ordine alphabetico libris v. exposita. Est autem epitome vocabulorum, quæ Pamphilus & Zopyrion libris ccccv. exposuerant. Florilegium Epigrammatum. De fluminibus, lacubus, fontibus, montibus, & promontoriis. Fluminum brevis recensio secundum ordinem alphabeticum. Collectio & tabula omnium totius terræ urbium: & alia.

Διογένης. Diogenes. Nomen Philosophi, qui & Canis appellatus fuit. *Oportet dicere de Diogenis fortitudine, de Xenocratis mansuetudine, de Aristotelis varia eruditione, de Theophrasti gravitate, de Zenonis austeris ac virilibus moribus, de Platonis majestate, de Polemonis continentia. Horum enim nemo est, qui quamvis non in omni virtutum genere excelleret, aliis tamen non longe præstaret.* Circumfertur etiam epigramma hoc in Diogenem: *Diogenes, age, dic, quonam correptus fato ad Orcum descendisti? Sævo morsu canis interii.* Epigramma hoc syllabis brevibus constat.

Διογένης. Diogenes, vel Oenomaus, Athenienſis, Tragicus: vixit eo tempore, quo xxx Tyranni sublati fuerunt. Fabulæ ejus sunt, *Achilles, Helena, Hercules, Thyestes, Medea, Oedipus, Chrysippus, Semele.*

Διογένης. Diogenes, Hicesii trapezitæ filius, Sinopensis; qui, cum monetam adulterasset, ex patria profugus Athenas venit, & Antisthenem Cynicum sectari cœpit; cujus vivendi rationem cum valde probaret, Cynicam philosophiam amplexus est, magnis opibus, quas habebat, contemptis. Senex vero a Scirtalo pirata captus, & Xeniadæ cuidam Corinthio venditus, apud eum permansit, nec ab Athenienſibus nec ab amicis suis redimi volens. Obiit Olympiade cxiii. cum curationem cruris a cane admorsi neglexisset; eodem die, quo Alexander Babylone obiit.

Διογένης. Diogenes, Antisthenis discipulus, primum Cleon cognominatus, in dolio habitavit. Huic sciscitanti, quo pacto principatum [inter cives suos] consequi posset, (Rempubl. enim gerebat) Deus respondit: Si [numisma] adulteraret. Is igitur mone-

καλῶς αὐξεῖ ⟨καὶ⟩ βλαστάνει. Item auctor Lexici Rhetorici apud Eustathium ad Odyss. E. pag. 1533. Διοφάνους οἰάκας λέγε, οἷς τὰ παιδάρια ἐπιτρέφουσιν. ἦγεν κανόνας καὶ κρίκους, οἳ ἂν ἡμάρτῃς διέργουσι. Vide etiam Harpocrationem v. Ἀσεσῶ, & Suidam cad. v. itemque Etymologum v. Ἀπαλαίπωρος, & v. Βρύπλειν.

1 Τεσσαρακοσίων. καὶ τ῀ Ζωπυρ.] Locus hic prava interpunctione laborat, quem Reinesius *Var. Lect.* lib. II. cap. I. pag. 128. sic distinguendum esse recte monuit: τεσσαρακοσίων, καὶ τ῀ Ζωπυρίων⟨ος⟩. Ἐπιγραμμάτων Ἀνθολόγιον. Non enim Zopyrion Epigrammata scripserat, ut priores interpretes putarunt; sed varias λέξεις a litera α usque ad δ digesserat; reliquas καὶ στοιχεῖον usque ad ω Pamphilus adjecerat, teste Suida infra v. Πάμφιλος. Hujus igitur operis a Zopyrione inchoati, & a Pamphilo absoluti epitomen Diogenianum confecisse, Suidas Lectorem hic docere vult: cujus tamen mens propter pravam interpunctionem a plerisque hactenus intellecta non fuit.

2 Περὶ ποταμῶν] Cum τὸ ποταμῶν jam ante præcesserit, assentior Andreæ Schotto, qui in Præfat. ad Paræmiographos a se editos hic legendum censet παρρημιῶν. Exstat enim adhuc hodie brevis Collectio Proverbiorum, a Diogeniano secundum ordinem alphabeticum digesta: quam ipsam Suidam hic designare voluisse puto. Antequam Diogenianum linquam, moneo Lectorem, Eusebium *de Præpar. Evang.* lib. IV. cap. III. ex Diogeniano quodam fragmentum contra μαντικήν; & l. VI. c. VIII. ex eodem fragmentum de Fato contra Chrysippum producere: qui Diogenianus an idem sit cum eo, de quo hic Suidas agit, videant eruditi.

3 Ἐπίτμον ἀναγραφήν] Scribendum est in casu recto, ἐπίτμος ἀναγραφή; & deinceps, συναγωγὴ ⟨καὶ⟩ πίναξ. Præcesserat enim, ἔστι δὲ αὐτῷ βιβλία πεῦτε.

4 Ἐπίγραμμα] Epigramma hoc in Diogenem legitur etiam apud Diogenem Laertium lib. VI. Segm. LXXIX. & supra v. Ἀγι.

5 Σεμέλη] Hujus fabulæ meminit Athenæus.

6 Ὑπὸ πειρατοῦ Σκιρτάλου] Vide Menag. ad Laert. lib. VI. Segm. LXXIV.

7 Ριγ' Ὀλυμπ.] Meursius *Lect. Att.* lib. II. cap. XXII. legendum monet ρια' Ὀλυμπιάδος.

8 Κλέων] Forte Κλύων, inquit Menagius ad Laert. lib. VI. Segm. XX.

Ἀντισθένη

Ἀνιαθένει κατὰ δόξης Ἀφαλεγμένῳ, ἐφιλοσόφησε. πλέων δὲ ὑπὸ καταπλιφῶν ληφθεὶς, ἐπράθη. κηρυττόμενος δὲ, καὶ ἐρωτώμενος, τί εἰδείη, ἄρχειν ἀνθρώπων, ἔφη. καὶ θεασάμενος Κορίνθιον πλούσιον ἄνθρωπον, καὶ ἄσωτον, τούτῳ με, ἔφη, πώλησον. δεσπότης γὰρ δεῖται. ὁ δὲ ὠνεῖται, καὶ εἰς Κόρινθον ἄγει, καὶ τῶν παίδων ἀποδείκνυσι παιδαγωγόν. ἔλεγε δὲ δαίμονα ἀγαθὸν εἰς τὴν οἰκίαν εἰσεληλυθέναι.

tam adulteravit, eaque de causa ex patria profugus Athenas venit: cumque Antisthenem contra gloriam differentem forte audivisset, ad philosophiam animum adjunxit. Idem mare navigans a piratis captus & venditus est. Cumque præco eum venalem pronuntiaret, interrogatus, quam artem sciret? Hominibus se imperare nosse respondit. Et Corinthium quendam divitem, qui & prodigus erat, conspicatus, huic, inquit, me vende. Domino enim indiget. Is igitur eum emptum & Corinthum ductum liberorum suorum pædagogum constituit, dixitque, bonum Genium ædes suas ingressum esse.

Διογένης. [1] Ὅτι Διογένης εἶχεν ἐρῶντα παῖδα, ᾧ πικρὸς ὢν πατὴρ, ἁ σωφρονίζοντα νέα ῥαθυμίαν, ἀλλὰ ἀνείργων αὐτὸν καὶ ἀναστέλλων τῆ πόθῳ, μᾶλλον οἱ τὸ πάθος παρώξυνε. καὶ δὴ τῷ κακῷ δεινὴ ἐπίτασις. ἐξερρίπίζετο γὰρ ὁ ἔρως, ἐμποδὼν ἱσταμένου τῷ Διογένους, καὶ ἐς τοσοῦτον παρῆλθεν νόσον μᾶλλον ἐξάπτετο ὁ νέος. ἦκεν οὖν εἰς Δελφοὺς, ὡς ἑώρα Φιλόνεικον ὂν τὸ κακὸν, καὶ δυσανασχετῶν τε ἅμα καὶ ἀθυμῶν, ἐρωτᾷ, εἴ οἱ πέπαυται νοσῶν ποτε ὁ παῖς. ὁ δὲ, ὡς εἶδεν ἁ πάνυ φρενήρη γέροντα, ἁδὲ ἐρωτικαῖς συγγνώμονα ἀνάγκαις, λέγει ταῦτα·

Λήξει παῖς σὸς ἔρωτος, ὅταν κύρῃ νεότητι
Κούρειος ἱμερόεντι καλαφλεχθῆ φρένας οἴστρῳ.
Ὀργὴν οὖν πρηΰνον ἀμειδέα, μηδ' ὀπίεινε
Κωλύων. πρόσαντές γὰρ ἐναντία σοῖσι λογισμοῖς.
Ἢν δ' ἐφ' ἡσυχίου ἔλθῃς, λήθην τάχος ἕξεις
Φίλτρων, ἁ νήψας αἰχρᾶς καλαπαύσει ὁρμῆς.

Ἀκούσας τοίνυν ὁ Διογένης ταῦτα, τὸν μὲν θυμὸν κατεστόρεσεν, ἐλπίδος δὲ ὑπεπλήσθη χρηστῆς, ἔχων τῆς τοῦ παιδὸς σωφροσύνης ἐγγυητὰς ἀξιόχρεως· καὶ ἐν ταυτῷ βελτίων ἐγένετο πατὴρ, ἡμερωθείς τε καὶ πραϋνθεὶς τὸν τρόπον. τοῦτό τοι καὶ ὁ τραγικὸς Αἵμων, ὁ τοῦ Σοφοκλέους, ἀπεδείξατο, τῆς Ἀντιγόνης ἐρῶν, καὶ πικρῷ ζυγομαχῶν πατρὶ τῷ Κρέοντι· καὶ γάρ τοι καὶ ἐκεῖνος ὁμοίως ἐλαυνόμενος, ξίφει τοὺς τὸν ἔρωτα καὶ τὸν πατέρα τὸ νόσον διελύσατο.

Διογένης, ὁ Διογενειανὸς, Κυζικηνὸς, γραμματικός. ἔγραψε πάτρια [2] Κυζίκου. Περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις [3] σημείων. Περὶ ποιητικῆς. Περὶ στοιχείων.

Διόγνητος. ὄνομα κύριον.

Διοδεία. ἡ διέλθωσις.

Διόδωρος μονάζων, ἐν τοῖς χρόνοις Ἰουλιανοῦ καὶ Οὐάλεντος ἐπισκοπήσας Ταρσῶν τῆς Κιλικίας. ὅστις ἔγραψεν, ὡς φησι Θεόδωρος Ἀναγνώστης ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ, διάφορα. εἰσὶ δὲ τάδε. Ἑρμηνείαν εἰς τὴν παλαιὰν πᾶσαν· Γένεσιν, Ἔξοδον, καὶ ἑξῆς. καὶ εἰς Ψαλμούς· καὶ εἰς τὰς δ' Βασιλείας. εἰς τὰ ζητήματα τῶν Παραλειπομένων. εἰς τὰς Παροιμίας. Τίς διαφορὰ [4] θεωρίας καὶ ἀλληγορίας. εἰς

Διογένης. Diogenes. Hic filium habebat amantem: cumque, ut durus pater, adolescenti minime indulgeret, sed eum identidem coerceret & ab amore revocaret, morbum magis irritavit & auxit. Amor enim quasi flabello incendebatur, obsistente Diogene, & præsentis morbi vis in adolescentis animo vehementius exardescebat. Diogenes igitur, ut vidit malum esse pertinax, Delphos proficiscitur, & indignationis doloriſque plenus interrogat oraculum, an filius suus aliquando desiturus esset hoc morbo laborare. Deus autem, cum parum cordatum senem videret, nec amatoriis aliquid dantem necessitatibus, hæc respondit: *Desinet filius tuus amare, cum levi juventute veneris amabili conflagraverit animus æstro. Iram igitur tempera tristem, neque intende prohibendo. Tuis enim ipse contraria facies cogitationibus. Si vero mitior esse cœperis, celeriter obliviscetur amorum, & resipiscens turpi cessabit a libidine.* His auditis Diogenes iram compressit, & bona spe repletus est, idoneos quippe habens sponsores, filium suum ad bonam frugem rediturum esse: simulque melior evasit pater, moribus mitior & lenior factus. Idem & tragicus Hæmon apud Sophoclem demonstravit, Antigones amore flagrans, & cum duro parente Creonte conflictans. Nam & ille simili modo vexatus, gladio morbum abrupit, ut amoris simul & parentis sævitiam effugeret.

Διογένης. Diogenes, vel Diogenianus, Cyzicenus, Grammaticus: scripsit Origines Cyzici. De notis librorum. De Poetica. De Elementis.

Διόγνητος. Diognetus. Nomen proprium.

Διοδεία. Transitus.

Διόδωρος μονάζων. Diodorus monachus, Juliani & Valentis temporibus vixit, & Tarsi in Cilicia Episcopus fuit. Scripsit varia, ut Theodorus Lector in historia Ecclesiastica tradit. Sunt autem hæc: Interpretationes in totum vetus Testamentum; Genesin, Exodum, & reliqua. In Psalmos. In quatuor libros Regum. In loca difficiliora Paralipomenorum. In Proverbia. Quomodo inter se dif-

1 Ὅτι Διογένης εἶχεν ἐρῶντα π.] Totum hoc fragmentum Kuhnius ad Ælianum refert; sed qui id male cum alio fragmento conjungit, in quo non de Diogene, sed de Dionysio quodam mercatore agitur.

2 Πάτρια Κυζίκου] Hoc opus septem libris constitisse discimus ex Stephano Byzantio v. Βίσβικος.

3 Σημείων] Intellige notas Criticorum, quales erant *obelus, antisigma, diple, ceraunium*, & similes. Confer cum hoc loco, quæ diximus supra v. Ἀριστόνικος.

4 Θεωρίας] Θεωρία hic significat sensum abstrusiorem & mysticum: cui opponitur τὸ ῥητὸν, sive sensus literalis. Sozomenus *Histor. Eccles.* lib. VIII. cap. 2. de Diodoro nostro: Ὁν ἐπιφά-

τὸν Ἐκκλησιαστήν. εἰς τὸ ᾆσμα τῶν ᾀσμάτων. εἰς τοὺς Προφήτας. Χρονικὸν, διορθώμενον τὸ σφάλμα Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου περὶ τῶν χρόνων. εἰς τὰ δ' Εὐαγγέλια. εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. Περὶ τοῦ, εἷς Θεὸς ἐν Τριάδι. Κατὰ Μελχισεδεκιτῶν. Κατὰ Ἰουδαίων. Περὶ νεκρῶν ἀναστάσεως. Περὶ ψυχῆς. Κατὰ Διαφόρων περὶ αὐτῆς αἱρέσεων. Πρὸς Γαλατικὰ κεφάλαια. Κατὰ ἀστρονόμων καὶ ἀστρολόγων καὶ εἱμαρμένης. Περὶ σφαίρας, καὶ τῶν ζ' ζωνῶν, καὶ τῆς ἐναντίας τῶν ἀστέρων πορείας. Περὶ τῆς Ἱππάρχου σφαίρας. Περὶ προνοίας. Κατὰ Πλάτωνος περὶ Θεοῦ καὶ Θεῶν. Περὶ Φύσεως καὶ ὕλης, ἐν ᾧ, τί τὸ δίκαιόν ἐστι. Περὶ Θεοῦ καὶ ὕλης Ἑλληνικῆς πεπλασμένης. ὅτι αἱ ἀόρατοι φύσεις οὐκ ἐκ τῶν στοιχείων, ἀλλ' ἐκ μηδενὸς μὴ τῶν στοιχείων ἐδημιουργήθησαν. Πρὸς Εὐφρόνιον Φιλόσοφον, κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν. Κατὰ Ἀριστοτέλους περὶ σώματος οὐρανίου. Πῶς θερμὸς ὁ ἥλιος. Κατὰ τῶν λεγόντων ζῷον τὸν οὐρανόν. Περὶ τοῦ, πῶς ἀεὶ μὲν ὁ δημιουργὸς, οὐκ ἀεὶ δὲ τὰ δημιουργήματα. Πῶς τὸ θέλειν καὶ τὸ μὴ θέλειν ἐπὶ Θεοῦ ἀϊδίως ὄντος. Κατὰ Πορφυρίου περὶ ζώων καὶ θυσιῶν.

Διόδωρος,[3] ὁ Οὐαλέριος ὑπικληθεὶς, φιλόσοφος, μαθητὴς Τηλεκλέους, Ἀλεξανδρεὺς, υἱὸς Πολίωνος[4] τοῦ φιλοσόφου, τοῦ γράψαντος τὴν Ἀττικὴν λέξιν· γεγονὼς ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ.

Διόδωρος Σικελιώτης, ἱστορικός. ἔγραψε Βιβλιοθήκην. ἔστι δὲ ἱστορία Ῥωμαϊκή τε καὶ ποικίλη ἐν βιβλίοις μ'. γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Αὐγούστου Καίσαρος, καὶ ἐπάνω.

Διόδωρος, καὶ αὐτὸς κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν, Αὐλητρὶς, ἃς Ἀθήναιος ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν λέγει. ὁ δὲ τῷ ιβ' φησὶν, ὅτι Ἐπίκλητος, καὶ Πανηγυριστής.

Δίοδοι. αἱ ὁδοὶ. ἀπὸ τοῦ διοδεύειν. ⁵Ἀριστοφάνης·

Αἱ δὲ γυναῖκες χὠ τὰς διόδους
Προσπίπτουσαι τοῖς ἀπὸ τοῦ δείπνου,
Τάδε λέξουσιν· Δεῦρο παρ' ἡμᾶς·
Ἐνθάδε μείρακες ἁβραί.

Διοκαισάρεια, ἡ νῦν λεγομένη Ἀνάζαρβα, πόλις ἐν Κιλικίᾳ. πρότερον δὲ Κύινδα ἐλέγετο. καὶ ἔστιν ἐν τῇ Ἀνάζαρβα.

Διοκλῆς, Ἀθηναῖος, ἢ Φλιάσιος, ἀρχαῖος κωμικὸς, σύγχρονος Σαννυρίωνι καὶ Φιλλυλίῳ. δράμα-

ferant theoria & allegoria. In Eccleſiaſten. In Canticum Canticorum. In Prophetas. Chronicon, in quo errata ab Euſebio Pamphili in chronologia admiſſa emendantur. In IV Euangelia. In Acta Apoſtolorum. In Epiſtolam Joannis Euangeliſtæ. De eo, quod ſit unus Deus in Trinitate. Contra Melchiſedecitas. Contra Judæos. De reſurrectione mortuorum. De anima. Contra diverſas de ea hæreticorum opiniones. Ad Gratianum capita. Contra Aſtronomos, & Aſtrologos, & Fatum. De Sphæra, & VII Zonis, & contrario aſtrorum motu. De Hipparchi ſphæra. De providentia. Contra Platonem de Deo & Diis. De natura & materia: in quo opere tractatur de eo, quod juſtum eſt. De Deo, & falſa Græcorum materia. Naturas inviſibiles non ex elementis, ſed una cum elementis ex nihilo factas eſſe. Ad Euphronium philoſophum per interrogationem & reſponſionem. Contra Ariſtotelem de corpore cœleſti. Quomodo Sol ſit calidus. Contra eos qui cœlum animal eſſe dicunt. De eo, quomodo opifex quidem ſemper, opera vero ejus non ſemper [permaneant.] Quomodo velle & nolle ſit in Deo æterno. Contra Porphyrium de animalibus & ſacrificiis.

Διόδωρος. Diodorus, cognomento Valerius, Philoſophus, Teleclis diſcipulus, Alexandrinus, filius Polionis Philoſophi, qui de vocibus Atticis ſcripſit. Vixit ſub Adriano Cæſare.

Διόδωρος. Diodorus Siculus, Hiſtoricus, ſcripſit *Bibliothecam*, quæ hiſtoriam Romanam & variam libris XL complectitur. Vixit ſub Imperatore Auguſto, & ante illum.

Διόδωρος. Diodorus, Comicus. Hujus comœdiis ab Athenæo lib. x. *Dipnoſophiſtarum* accenſetur *Tibicina*: & lib. XII. *Epiclerus* & *Panegyriſtæ*.

Δίοδοι. Viæ, per quas itur. A διοδεύειν, per aliquem locum ire. Ariſtophanes: *Fœminæ vero in viis accedentes ad eos, qui a cœna redibunt, hæc dicent: Huc veni: hic enim adoleſcentula adeſt formoſa.*

Διοκαισάρεια. Diocæſarea, nunc Anazarba dicta, urbs Ciliciæ, quæ ante Cyinda vocabatur. Vide in v. Ἀνάζαρβα.

Διοκλῆς. Diocles, Athenienſis, aut Phliaſius, Comicus antiquus, æqualis Sannyrionis &

μων ἰδίων συγγραμμάτων πολλὰς καταλιπὼν βίβλους· περὶ δὲ τῶν ῥητῶν τῆς ἱερᾶς λόγων τὰς ἐξηγήσεις ποιησάμενος, τὰς θεωρίας ὑπεφήνατο. Id eſt: *Quem accepi multos libros a ſe ſcriptos poſteris reliquiſſe, & ſacram ſcripturam ad literam expoſuiſſe, omiſſo ſenſu myſtico.* Et Socrates lib. VI. cap. III. Διόδωρος δὲ αὐτῶν ὕστερον Ἐπίσκοπος Ταρσοῦ γεγόμενος, πολλὰ βιβλία συνεγράψε, ψιλὴ τῇ γραμματικῇ τῶν θείων ἀναγνωσμάτων χαρᾶν, τὰς θεωρίας αὐτῶν ὑπερεπόμενος. *Diodorus vero poſtea ad Epiſcopatum Tarſi promotus, multos conſcripſit libros, ſimplicem tantum atque obvium ſcripturarum ſenſum inquirens, myſticam vero earum interpretationem refugiens.* Θεωρία igitur quid ſignificet, hinc patet. Ab ea differt *allegoria*; quod hæc in inferioribus ſubſiſtat, nec in tam ſublimi argumento verſetur, quam *theoria*: quæ ratio eſt, quare Diodorus, ut Suidas hic teſtatur, de differentia *theoriæ* & *allegoriæ* ſcripſerit.

1 Περὶ ψυχῆς. Κατὰ διαφ.] Lego, περὶ ψυχῆς, καὶ διαφόρων &c. Κατὰ enim cum καὶ, & vice verſa, a librariis ſæpe confundi ſolere, non ignorant, qui in ſtudio Critico vel leviter verſati ſunt.

2 Πεπλασμένης] Priores Editt. habent πεπλασμένης. Sed magis placet πεπλασμένης, quod in 2 MSS. Pariſ. reperi.

3 Διόδωρος] De variis Diodoris egit Meurſius ad Chalcidium pag. 20. & 21. quem vide. Omiſit autem Diodorum Megaricum, cujus mentio exſtat apud Euſtathium ad Odyſſ. A. pag. 1397. 34. & Diodorum Ariſtophanium, quem idem laudat ad Odyſſ. Δ. pag. 1480. 24. & Athen. lib. IV. pag. 180.

4 Υἱὸς Πωλίωνος] Vide infra v. Πωλίων.

5 Ἀριστοφάνης] *Eccleſiazuſis* pag. 745. (500. Ed. Baſ. P.)

τα αὐτῆ, [1] Θάλαττα, Μέλιτται, Ὄνειροι, [2] Βακχαι, Θυέστης β'. τοῦτον [3] δέ φασιν ὑφεῖν καὶ τιὼ ἐν τοῖς ὀξυβάφοις ἁρμονίαν, ἐν ὀστρακίνοις ἀγγείοις, ἄτερ ἔχρεν ἐν ξυλυφίῳ. τὸ δὲ Θάλαττα ἑταίρας ὄνομά ἐστιν, [4] ὡς Ἀθηναῖός φησιν.

Philyllii. Fabulæ ejus ſunt, *Thalatta. Apes*, *Somnia*, *Bacchæ*, *Thyeſtes ſecundus*. Hunc ajunt inveniſſe harmoniam quandam muſicam, ex ſono acetabulorum & vaſorum fictilium conſtantem, quæ bacillo percutiebat. Thalatta autem meretricis erat nomen, ut ait Athenæus.

Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς, βασιλεῖς Ῥωμαίων. Ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ διωγμὸς κατὰ Χριστιανῶν ἐκινήθη φοβερώτατος. ἀποστέταξαν γὰρ κατὰ χώραν καὶ πόλιν τὰς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καθαιρεθῆναι, καὶ τὰς θείας αὐτῶν γραφὰς καταικαίεσθαι. τοὺς δὲ Χριστιανοὺς θύειτοῖς δαίμοσιν. ἡττηθέντες δὲ τῷ πλήθει τῶν ἀναιρουμένων Χριστιανῶν, ἐξέθεντο δόγμα, ὥστε τοὺς θύειν μὴ Χριστιανοὺς ἐξορύττεσθαι τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν· ὃ μόνον ἀφ' τὸ ὀδυνηρὸν, ἀλλὰ καὶ ἀφ' τὸ ἄτιμόν τε καὶ αἰσχρόν, καὶ τῆς τῶν Ῥωμαίων πολιτείας ἀλλότριον· ὃς ἡ θεία δίκη οὐδίκως μὲν ἐτελεύτησε, δικαίως ἐξέκοψε. καὶ ὁ μὲν ἐσφάγη ὑπὸ τῆς συγκλήτου· ὁ δὲ ἀπήγξατο. Οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐμισοκέρτης [5] μήνιμα καὶ ὀργῇ τῶν θεῶν τῶν ἔχθιστον ἀναιρεθέντων θεῶν τιὼ Αἰγύπτου, ὃν μετίως δὲ ἡμέρως τοῦ κρατεῖν ἀπεχρήσατο, ἀλλὰ αἰσχραφαῖς τε καὶ φόνοις τῶν ὑποσήμων μιαίνων ἐπῆλθε τιὼ Αἰγύπτου. ὅτε δὴ καὶ τὰ περὶ [6] χυμείας ἀργύρου καὶ χρυσοῦ τοῖς παλαιοῖς αὐτῶν γεγραμμένα βιβλία διερευνησάμενος ἔκαυσε, μὴ εἰς τὸ μηκέτι πλοῦτον Αἰγυπτίοις ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπιγίνεσθαι τέχνης, μηδὲ χρημάτων αὐτοὺς θαῤῥοῦντας θεοσεβείᾳ, τοῦ λοιποῦ Ῥωμαίοις ἀνταίρειν. ἦν δὲ τὸ ἦθος ποικίλος τις καὶ πανοῦργος· τοῦ δὲ λίαν συνετοῦ καὶ ὀξεῖ τῆς γνώμης ἐπεκάλυπτε πολλάκις τὰ τῆς οἰκείας Φύσεως ἐλαττώματα, πᾶσαν σκληρὰν πρᾶξιν ἑτέροις ἀναλιθεὶς. ὑποπελὴς δὴ ὅμως καὶ ταχὺς ἐν ταῖς τῶν πραγμάτων ὑποβολαῖς. καὶ πολλὰ τῆς βασιλικῆς θεραπείας ἐπὶ τὸ αὐθαδέστερον τοῦ τὰ καθεστηκότα Ῥωμαίοις πάτρια μετεσκεύασεν. † Ὅτε Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς τιὼ βασιλείαν ἀφέντες, τὸν ἰδιώτιν μετῆλθον βίον. καὶ ὁ μὲν εἰς Σαλωνας, πόλιν Ἰλλυρικοῦ· ὁ δὲ εἰς τὴν Λευκανῶν ἀφίκετο. καὶ ὁ μὲν Μαξιμιανὸς ποθῶ τῆς ἀρχῆς εἰς μελαμέλειαν ἦλθε. Διοκλητιανὸς δὲ ἐν ἡσυχίᾳ καλεγήρα ἐν ἔτεσι τρισὶν, ὑπερβάλλων ἀρετιὼ ἐνδειξάμενος· τῆς δὲ Ἑλληνικῆς θρησκείας ὅλ' ὅλως ἀποστάς.

Diocletianus, & Maximianus, Imperatores Romanorum. Sub Diocletiano, & Maximiano ipſius genero, atrociſſima perſecutio contra Chriſtianos exorta eſt. Juſſerunt enim in ſingulis provinciis & urbibus Chriſti Eccleſias everti, & divinas earum ſcripturas comburi,& omnes Chriſtianos, quotquot invenirentur, cogi, ut dæmonibus immolarent. Sed victi multitudine Chriſtianorum, qui occidebantur, decretum promulgarunt, ut omnibus Chriſtianis, quotquot invenirentur, dexter oculus effoderetur; idque non ſolum propter dolorem, ſed etiam manifeſtam ignominiam, & [modum ſupplicii] a moribus Romanorum abhorrentem. Sed hos vindicta divina non ſivit impunitos, ſed merito perdidit. Alter enim a Senatu jugulatus eſt: alter vero ſe ipſe ſuſpendit. † Hic [Diocletianus] amens & Chriſti inimicus, infenſus Ægyptiis ob tumultum, quem concitaverant, victoria acerbe uſus eſt, totamque Ægyptum gravibus proſcriptionibus cædibuſque fœdavit. Sed & libros a veteribus Ægyptiis de Chemia auri & argenti conſcriptos cum perquiſiviſſet, igni tradidit, ne ex hujuſmodi arte opes, & ex opibus fiducia atque animus ad rebellandum poſthac ſuppeterent Ægyptiis. Erat porro Diocletianus verſutus & callidus, ſed qui ſagacitate ac ſubtilitate ingenii naturæ vitia velaret, in alios culpam ſemper conferens, ſi crudelius quoddam facinus admiſiſſet. Idem tamen diligentiſſimus fuit & ſolertiſſimus, & imperialem habitum ac cultum primus ad inſolentiorem formam præter Romanam conſuetudinem mutavit. † Diocletianus & Maximianus, cum imperio ſe abdicaſſent, privatam vitam egerunt: quorum ille Salonas urbem Illyrii ſe contulit; hic vero in Lucanos abiit. Et Maximianum quidem & deſiderium imperii & pœnitentia facti ſubiit. Diocletianus vero tranquille conſenuit, & per triennium eximiæ virtutis ſpecimina dedit: quamvis ethnicæ religionis cultor ſtrenuus ſemper permanſerit.

Διακοχή. ἀνακωχὴ χρόνου. Ἐν μάχαις ποιῶν αὐτοὺς νικήσας, καὶ διακωχιῶ αἰτήσασιν, ἔδωκε.

Διακοχή. Induciæ. *Cum ipſos in aliquot præliis viciſſet, inducias, quas petierunt, iis dedit.*

Διολισθαίνω. καὶ διολισθεῖν, ἐκφυγεῖν. [7] Ὥστε τοὺς χρήστας διολισθεῖν. τουτέστι, τοὺς δανειστὰς ἐκφυγεῖν.

Διολισθαίνω. Elabor. Effugio. Et διολισθεῖν. Elabi. Effugere. *Ut creditores effugiam.*

1 Θάλαττα] Hujus fabulæ meminit Athenæus: ut & ſequentis Μέλιτται.

2 Βάκχαι] Hæc fabula laudatur a Suida infra v. Κακὰ κακῶν.

3 Τοῦτον δέ φασιν ὑφεῖν κ. τ. λ. ἐν τοῖς ἑξυβ.] Vide de hoc loco Caſaubonum ad Athenæum lib. v. cap. IV.

4 Ὡς Ἀθήναιός φησιν] Lib. XIII. pag. 567.

5 Μήνιμα καὶ ὀργῇ τῶν θεῶν τῶν ἔχθ. —— πάτρια μετεσκεύασεν] Hæc omnia *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Joannem Antiochenum in Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 834. unde Suidas ea deſcripſit.

6 Χυμείας] Lege potius Χημείας, ut apud Joannem Antiochenum. Vide etiam infra v. Χημεία, ubi locus hic repetitur.

7 Ὥστε τοὺς χρήστας διολισθεῖν] Ariſtophanes *Ranis* 152. ubi vide Scholiaſtam, cujus interpretationem Suidas more ſuo hic ſecutus eſt.

Διολκή.

Διόμεια.[1] δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς ἀπὸ Διόμου ἐρωμένου τοῦ Ἡρακλέους. Ἀριστοφάνης·

---Ἐφρόντισα,
Ὅπου Ἡράκλεια τὰ ἐν Διομείοις γίνεται.

τὸ δὲ Ἡράκλειον, ἱερὸν Ἡρακλέους. καὶ [2] διομεαλαζόνας λέγει, ἀπὸ Διομείων τοῦ δήμου· ὃς ὠνόμασται ἕνεκα ἀπὸ τινος Διόμου.

Διομήδεια. ἡ νῆσος.

Διομήδειον ἔπος. τὸ τοῦ Διομήδους.

Διομήδειος[3] ἀνάγκη. παροιμία· ἀπὸ τοῦ Τυδέως, ἢ ἀπὸ τοῦ Θρᾳκός· ὃς ἠνάγκαζε τοὺς ξένους αἰσχροῖς οὖσαις ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ μίγνυσθαι, (ἃς καὶ ἵππους ἀλληγορεῖ) εἶτα ἀνῄρει. οἱ δέ, ὅτι Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλάδιον κλέψαντες, νυκτὸς ἐπανῄεσαν. ἐπόμενος δὲ Ὀδυσσεὺς τὸν Διομήδην ἐβουλήθη ἀποκτεῖναι. ἐν τῇ σελήνῃ δὲ ἰδὼν τὴν σκιὰν τοῦ ξίφους ὁ Διομήδης, δείσας, τὸν Ὀδυσσέα ἐποίησε προάγειν, παίων αὐτοῦ τῷ ξίφει τὸ μετάφρενον. τάφρον δὲ ἐπὶ τῷ κατ' ἀνάγκην πεπτώκοντι. ἀφ' οὗτο λέγει, ὅτι ἵππους ἀνθρωποφάγους εἶχεν ὁ Διομήδης. † Διομήδης εἰς τὸν ἀπόπλουν καλαχθεὶς εἰς τὰ ἴδια, οὐκ ἐδέχθη· ἀλλὰ διωχθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Καλαβρίαν, καὶ κτίζει πόλιν, ἣν ἐκάλεσεν Ἀργυρίππην, τὴν μετονομασθεῖσαν Βενεβέντον.

Διόμνυται. ὀμνύει.

Δῖον. ἔνδοξον.

Διονύσια. ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις. καὶ [4] παροιμία· Ἐξ αὐτοῦ σχεδὸν τοσοῦτον, ὅσον ἐπὶ Διονυσίοις. ἦσαν δὲ τοῖς Ἀττικοῖς λέγειν τὰ ἔτη καὶ τὸν ἀποτιττόμενον ἀριθμὸν ἀπὸ τῶν Διονυσίων. Καὶ αὖθις·

———— [5] Ὦ Διονύσια·
Αὗται μοὐζεσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος εἴρηνῆς ἐπὶ τῇ ἀποδοχῇ ἀξίων. προσδοκῶν εἰρήνης ὄντος τῆς Διονυσίων τιμὴν πανήγυριν ἔσεσθαι. ἀντὶ τοῦ ἥδιστα· ἄξιαι τῶν Διονυσίων. Διονύσια δὲν ἑορτὴ Διονύσου, ἣν ἦγον Ναυπάκτιοι.

Διονύσιος, ὁ Ἀρεοπαγίτης, Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακώς· ἀκούσας Παύλου, περὶ τὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ θρησκείαν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ καλεσθεὶς εἰς αὐτὰς Ἀθήνας Ἐπίσκοπος. Οὗτος ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐπὶ τοῦ κράτους Τιβερίου Καίσαρος ἀπῆλθεν εἰς Αἴγυπτον, τοῖς ἐκεῖσε σοφοῖς ὁμιλήσων. συὼν δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλοφάνης ὁ σοφιστὴς, ὃν Πολέμων ὁ Λαοδικεὺς

Διολκή. Distractio.

Διόμεια, Diomea, populus tribus Ægeidis, a Diomo Herculis amasio sic dictus. Aristophanes: *Cogitabam, quando festum Herculis apud Diomenses celebraretur.* Ἡράκλεον vero est festum Herculis. [Idem Aristophanes] διομεαλαζόνας vocat [homines jactabundos & glorioſos:] a Διόμεια, quod est nomen populi Attici, a Diomo quodam sic appellati.

Διομήδεια. Diomedia, insula.

Διομήδειον ἔπος. Diomedis verbum.

Διομήδειος ἀνάγκη. Diomedea necessitas. Proverbium, [ductum vel a Diomede] filio Tydei, vel a [Diomede] Thrace; qui hospites, postquam eos cum filiabus suis deformibus, quæ allegorice equæ vocabantur, concumbere coegisset, occidebat. Alii vero dicunt, cum Ulysses & Diomedes noctu furati Palladium [in castra] redirent, Ulyssem pone sequentem stricto gladio interficere voluisse Diomedem: qui conspecta ad Lunam ensis umbra territus, Ulyssem præcedere coegerit, ense tergum ejus verberans. Proverbium autem hoc dicitur de illis, qui necessitate coacti aliquid faciunt. Hinc orta est fabula, Diomedem habuisse equos, qui homines devorarent. † Diomedes [ab Ilio] domum reversus, a suis receptus non fuit: sed ab iis expulsus in Calabriam abiit; ubi Argyrippam condidit, postea Beneventum vocatam.

Διόμνυται. Jurat.

Δῖον. [Divinum.] Illustrem. Clarum.

Διονύσια. Dionysia. Festum apud Athenienses. Et proverbium: *Ex eo fere tantum [effluxit temporis,] quantum a Dionysiis.* Mos enim erat Atticis, annos & dies excedentes a Dionysiis numerare. Et iterum: *O Dionysia! Hæc quidem [fœdera] ambrosiam & nectar redolent.* Dicitur de rebus vehementer expetendis. Sperans, si pax esset, spectacula Dionysiis celebratum iri. Vel, [fœdera] jucundissima, & Dionysiis digna. Dionysia igitur festum erat Bacchi, quod Naupactii celebrabant.

Διονύσιος. Dionysius Areopagita, Episcopus Athenarum, vir celeberrimus, & doctrinæ Græcorum longe peritissimus, cum Paulo audito ad religionem Christianam conversus esset, ab eo Athenarum Episcopus constitutus est. Hic Areopagita imperante Tiberio in Ægyptum abiit, ut cum sapientibus illius regionis colloqueretur: eratque cum eo Apollophanes Sophista, quem Polemo

1 Διόμεια. δῆμος τῆς Αἰγηίδος φ.] Ex Enarratore Comici ad *Ranas* pag. 243. (156. Ed. Bas. P.) Confer etiam Harpocrationem v. Ἐν Διομείοις Ἡρ. & Meursium in *Græc. Fer.* v. Ἡράκλεια.

2 Διομεαλαζόνας] Vox hæc legitur apud Aristophanem *Acharnensibus* pag. 399. (285. Ed. Bas. P.) ad quem locum Suidas respexit. Etymologus: Διομεαλαζόνας τὰς ὑπερφάνους εἶπεν Ἀριστοφάνης. ἀπὸ τῆς Διομείας, πάγου τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἀλαζόνευον οἱ ὀπλῖται ἐνοικοῦντες. Hæc Suidam egregie illustrant.

3 Διομήδειος ἀνάγκη] Meminit hujus proverbii Aristophanes *Ecclesiaz.* pag. 754. Καὶ παῦτ' ἀνάγκη μᾶλλον. Διομηδεία γε. Scholiasta ad eum locum: Διομηδεία. Ὅτι Διομήδης ὁ Θρᾷξ πόρνας ἔχων θυγατέρας, τὰς παιδόντας ξένους ἐδίδοτο αὐτοῖς συνεῖναι, ἕως ἃ κόρην χῶρος, τὴν ἀναλῶσιν οἱ ἄνδρες. ἃς καὶ ὁ μῦθος ἵππους ἀνθρεφόρους εἶπεν.

4 Καὶ παροιμία· Ἐξ αὐτοῦ κ.τ.λ.] Vide Henr. Steph. in Animadvers. ad Adag. Erasmi, pag. 29. & Paul. Leopardum *Emendat.* lib. XII. cap. ult.

5 Ὦ Διονύσια. αὗται μοὐζεσ'.] Fragmentum hoc legitur apud Aristophanem *Acharnens.* pag. 380. (269. Ed. Bas. P.)

ἐν Σμύρνῃ διήκουσεν, ὁ διδάσκαλος Ἀριστείδης. χρόνον τὸν καιρὸν τοῦ σωτηρίου πάθους Ἄμφω ἦτον ἐν ἡλίου πόλει τῇ ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ δὴ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως ὑπὲρ φύσιν γεγενημένης· ὁ γὰρ ἰδίου σεισμὸς καιρός· ἀλλὰ παραδόξως τοῦ ἡλίου τῆς σελήνης συμπαθούσης, καὶ ἀπὸ τῆς ἕκτης ὥρας ἄχρι τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ τοῦ ἡλίου διάμετρον ὑπεναντίως ἀνθυπαλλάσσοντος. ἰδίου γὰρ ἡ ἔμπλασις αὐτῆς ἐξ ἀνατολῶν δεξαμένη, καὶ μέχρι τοῦ ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθοῦσα, εἶτα ἀναποδίσασα· καὶ αὖθις οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἡ ἔμπλωσις καὶ ἡ ἀνακάθαρσις, ἀλλ' ἐκ τοῦ κατ' διάμετρον ἐναντίου γεγενημένη· ἃ οὐκ ἔξεστιν ἄλλως γενέσθαι, εἰ μὴ θεσμοῦ καὶ οἰκονομίᾳ μόνου τοῦ παντοδυνάμου. τούτων τῶν ὑπερφυῶν ὄντων τότε καινουργηθέντων, ἔφη ὁ σοφιστὴς Ἀπολλοφάνης, ὥσπερ προφητεύσαντος· Ὦ καλὲ Διονύσιε· ἀμοιβαὶ θείων πραγμάτων. ὁ αὐτὸς Διονύσιος ἔφη· Ἢ τὸ θεῖον πάσχει· ἢ τῷ πάσχοντι συμπάσχει. ἔγραψε δὲ ὁ αὐτὸς τάδε· Πρὸς Τιμόθεον Ἐπίσκοπον Ἐφέσου, καὶ αὐτὸν μαθητὴν Παύλου, περὶ θείων ὀνομάτων βιβλία ιβ'. περὶ ἡνωμένης καὶ διακεκριμένης θεολογίας. περὶ τοῦ, τίς ἡ τῆς θυσίας δύναμις. περὶ τοῦ μακαρίου Ἱεροθέου. περὶ εὐλαβείας καὶ συγγραφῆς Θεολογικῆς. περὶ ἀγαθοῦ, φωτός, καλοῦ, ἔρωτος, ἐκστάσεως, ζήλου· καὶ ὅτι τὸ κακὸν οὔτε ὂν, οὔτε ἐξ ὄντων. περὶ τοῦ ὄντος. περὶ ζωῆς. περὶ σοφίας, νοῦ, λόγου, ἀληθείας, πίστεως. περὶ δυνάμεως, δικαιοσύνης, σωτηρίας, ἀπολυτρώσεως. περὶ μεγάλου καὶ μικροῦ, ταυτοῦ, ἑτέρου, ὁμοίου, ἀνομοίου, στάσεως, κινήσεως, ἰσότητος. περὶ παντοκράτορος, παλαιοῦ ἡμερῶν. περὶ αἰῶνος, καὶ χρόνου. περὶ εἰρήνης. περὶ ἁγίου ἁγίων, βασιλέως βασιλέων, Κυρίου Κυρίων, Θεοῦ Θεῶν. Περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας. Περὶ τῆς οὐρανίου ἱεραρχίας. Περὶ μυστικῆς θεολογίας. Περὶ τῶν οὐρανίων ταγμάτων, καὶ ὅσα τοῦ ἀριθμοῦ. Οὗτος πλήρης ἡμερῶν γεγονὼς, τοῦ τοῦ πνεύματος μαρτυρίου τελειωθεὶς ἐπὶ Τραϊανοῦ Καίσαρος, ὅτε καὶ ὁ θεοφόρος Ἰγνάτιος. Οὗτος, ἡνίκα ἐν τοῦ καιροῦ τοῦ σωτηρίου πάθους μεσούσης ἡμέρας ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο, ἔφη· Ἄγνωστος πάσχει Θεὸς, διὸ ὃν τὸ πᾶν ἐζόφωται καὶ σεσάλευται. ὃ καὶ ἐτεκμηριώσατο, σημειωσάμενος τὸν καιρόν.

Διονύσιος[3] Ἁλικαρνασσεύς, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος, σοφιστὴς, καὶ Μουσικὸς κληθεὶς, διὰ τὸ πλεῖστον ἀσκηθῆναι τὰ τῆς μουσικῆς. ἔγραψε δὲ ῥυθμικῶν ὑπομνημάτων βιβλία κδ'. Μουσικῆς ἱστορίας βιβλία λγ'. ἐν δὲ τούτοις αὐλητῶν, καὶ κιθαρῳδῶν, καὶ ποιητικῶν παντοίων μέμνηται. Μουσικῆς παιδείας, ἢ Διατριβῶν, βιβλία κβ'. Τίνα μουσικῶς εἰρῆσθαι ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτείᾳ, βιβλία έ.

Laodicenſis, magiſter Ariſtidis, Smyrnæ audivit. Hi igitur tempore paſſionis Dominicæ ambo erant Heliopoli in Ægypto: quo tempore defectus Solis præter naturam accidit. Non enim tunc erat interlunium, ſed luna mira quadam ratione cum ſole coiens, ab hora ſexta uſque ad veſperam contra naturæ leges diametro ejus oppoſita ſtabat. Ab oriente autem in Solem primum incidens, totum ejus orbem pervadebat, & deinde regrediebatur: nec ab eadem parte Sol & obſcurari & lucem recipere incipiebat, ſed locis e diametro oppoſitis; quod profecto fieri non poteſt, niſi jubente & moderante illo, qui ſolus eſt omnipotens. Cum hæc igitur miracula præter ſolitum naturæ ordinem acciderent, Apollophanes Sophiſta velut vaticinans dixit: *O bone Dionyſi! vices ſunt rerum divinarum.* Idem Dionyſius dixit: *Vel Deus patitur: vel patientis vicem dolet.* Scripta ejus hæc ſunt: Ad Timotheum Epiſcopum Epheſi, qui & ipſe Pauli diſcipulus erat, De divinis nominibus libri XII. [quorum argumenta hæc ſunt:] De conjuncta & diſtincta Theologia. De viribus orationis. De beato Hierotheo. De religione & verecundia, qua libri Theologici ſcribendi ſint. De Bono, Lumine, Pulchro, Amore, Ecſtaſi, Zelo; & quod malum neque ens ſit, neque ex entibus. De eo, quod eſt. De Vita. De Sapientia, Mente, Ratione, Veritate, Fide. De potentia, Juſtitia, Salute, redemptione. De Magno & Parvo, Eodem, Alio, Simili, Diſſimili, Quiete, Motu, Paritate. De Omnipotente, & Antiquo dierum. De Ævo & Tempore. De Pace. De Sancto Sanctorum, Rege Regum, Domino Dominorum, Deo Deorum. De Eccleſiaſtica Hierarchia. De cœleſti Hierarchia. De Myſtica Theologia. De ordinibus cœleſtibus, eorumque numero. Hic plenus dierum Spiritus S. martyrio conſummatus eſt ſub Trajano Imperatore: quo tempore & divinus Ignatius [martyrii coronam adeptus eſt.] Hic, cum tempore paſſionis Dominicæ Sol ipſo meridie deficeret, dixit: *Ignotus Deus patitur, propter quem Univerſum hoc obſcuratum & concuſſum eſt:* id quod [vere] tunc conjecit, obſervato [Solaris defectus] tempore.

Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς. Dionyſius Halicarnaſſeus, qui vixit ſub Hadriano Imperatore, Sophiſta, cognominatus *Muſicus*, quod in arte muſica valde exercitatus eſſet. Scripſit commentariorum Rhythmicorum libros XXIV. in quibus tibicinum & citharœdorum & poetarum omnis generis mentionem facit. Doctrinæ Muſicæ, ſive Diatribarum libros XXII. De iis, quæ in Republica Platonis muſice dicta ſunt, libros V.

1 Ἄμφω ἦτον ἐν ἡλίου πόλει τῇ ἐν Αἰγ——σεισμὸς γεγονυῖα] Hæc leguntur apud Michaelem Syncellum in Encomio S. Dionyſii, pag. 214. 215. unde Suidas ea deſcripſit.

2 Βιβλία ιβ'] Capita pro libris hic accepit Suidas. Opus enim Dionyſii Areopagitæ *de Divinis Nominibus*, quod & hodie exſtat, non quidem XII, ſed XIII capitibus conſtat; quorum argumenta Suidas hic recenſet: omiſſo tamen argumento capitis ultimi, quod eſt περὶ πλείου καὶ ἐνός.

3 Διονύσιος] De variis Dionyſiis vide Meurſium in peculiari libello, quem de hoc argumento conſcripſit: & Jonſium *de Script. Hiſt. Phil.* lib. III. cap. VIII. ubi LIV hujus nominis ſcriptores recenſet. Cæterũ, hic articulus, & qui proxime ſequitur, deeſt in Edit. Mediol.

Διονύσιος[1] Ἀλεξανδρεύς, Θρᾷξ δὲ ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ Γήρα, Τήρος τοῦνομα κληθείς, Ἀριστάρχου μαθητὴς, γραμματικός. ὃς ἐσοφίσθησεν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου, καὶ ἐξηγήσαλο Τυραννίωνι τῷ πρεσβυτέρῳ. συνέταξε δὲ πλεῖστα γραμματικά τε, καὶ συνταγματικὰ, καὶ ὑπομνήματα.

Διονύσιος Ἀλεξανδρεὺς, ὁ Γλαύκου υἱὸς, γραμματικός· ὃς τις ἀπὸ Νέρωνος συνῆν, καὶ τοῖς μέχρι Τραϊανοῦ, καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν προῆκτο, καὶ τῶν ἐπιστολῶν καὶ πρεσβειῶν ἐγένετο, καὶ ὑπομνήματων. ἦν δὲ καὶ διδάσκαλος Παρθενίου τοῦ γραμματικοῦ· μαθητὴς δὲ Χαιρήμονος τοῦ φιλοσόφου· ὃν καὶ διεδέξατο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακὼς, ἀκροατὴς Παύλου, πρὸς τὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ θρησκείαν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ καθαγιασθεὶς εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας Ἐπίσκοπος. πρὸς δὲ τῷ πάτριον τὴν Ἑλληνικῶν μαθημάτων ἄσκησιν πάντων προὐκέκειτο. ἑκάστης γὰρ ὡς εἰπεῖν αἱρέσεως, τῆς ὑπ' αὐτῶν προσβυομένης, ἐν πολλῇ καθεστήκει τῇ πείρᾳ. ὅτε ἤκουσε Παύλου δημηγοροῦντος ἐν Ἀθήναις, καὶ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἀνάστασιν μὴ παῤῥησίας τοῖς Ἕλλησιν εὐαγγελιζομένου. ᾧ πιστεύσας τῷ Παύλου κηρύγματι, ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῆς πόλεως ἐπισκοπεῖν τάπείλαι. ἐπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου Τιβερίου Καίσαρος, ὅτε δὴ καὶ τὴν ἡλικίαν ἤκμαζεν, ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον, τοῖς ἐκεῖσε σοφοῖς ὁμιλῆσαι γλιχόμενος. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλοφάνης ἐκεῖνος ὁ σοφιστὴς, ὃν Πολέμων ὁ Λαοδικεὺς ἐν Σμύρνῃ διήκουσεν, ὁ διδάσκαλος Ἀριστείδου. ἐπ' ἐκείνου τὸν καιρὸν τοῦ σωτηρίου πάθους τοῦ δεσπότου Χριστοῦ, ἄμφω ἦσαν ἐν Ἡλιουπόλει τῇ ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ δὴ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως ὡς ἐπ' Φύσιν γεγενημένης, ὡς γὰρ οὐ συνῆδε καιρὸς, εἰπεῖν λέγεται πρὸς τὸν μακάριον Διονύσιον τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην ταῦτα· Ὦ καλὲ Διονύσιε· ἀμοιβαὶ θείων πραγμάτων. Μνημονεύει δὲ τούτων ὁ αὐτὸς Διονύσιος[3] ἐν τῇ πρὸς Πολύκαρπον τὸν μέγαν ἐπιστολῇ, τὸν Σμύρνης Ἐπίσκοπον. ἐπεὶ γὰρ ὁ Ἀπολλοφάνης τῷ Διονυσίῳ τῷ Χριστιανισμῷ ἕνεκα βλασφημοῦντι, καί φησι· Σὺ δὲ φὴς λοιδορεῖσθαί μοι τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην, καὶ παῤῥησίαν ἐπικαλεῖν, ὡς τοῖς Ἑλλήνων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας οὐχ ὁσίως χρωμένῳ. καί τοι πρὸς αὐτὸν ἡμᾶς ἐπ' ἀληθέστερον εἰπεῖν, ὡς Ἕλληνες τοῖς θείοις οὐχ ὁσίως ἐπὶ τὰ θεῖα χρῶνται, βλασφημίας τοῦ Θεοῦ τὸ θεῖον ἐκβάλλειν πειρώμενοι σέβας. Καὶ μικρόν· Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς Ἀπολλοφάνης οὐχ ὁσίως τοῖς θείοις ἐπὶ τὰ θεῖα χρῆται. τῇ γὰρ τῶν ὅλων γνώσῃ καλῶς λεγομένῃ πρὸς αὐ-

Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς. Dionyſius Alexandrinus, (Thrax vero a patre Tero) Terus cognominatus, Ariſtarchi diſcipulus, Grammaticus: qui Romæ docuit Pompeji M. tempore, & Tyrannionis prioris magiſter fuit. Plurima ſcripſit Grammatica, & Syntagmatica: itemque Commentarios.

Διονύσιος Ἀλ. Dionyſius Alexandrinus, Glauci F. Grammaticus, qui tempore Neronis & ſequentium Imperatorum uſque ad Trajanum vixit, & Bibliothecis præfuit, & ab epiſtolis, reſponſis, legationibuſque fuit. Idem etiam Parthenii Grammatici magiſter fuit; diſcipulus vero Chæremonis Philoſophi: cui etiam Alexandriæ ſucceſſit.

Διονύσιος. Dionyſius Areopagita, Athenarum Epiſcopus, vir clariſſimus, ad ſummum Græcæ diſciplinæ faſtigium provectus, auditor Pauli, ad Chriſtianiſmi cultum [ab eo adductus, & Athenarum Epiſcopus conſtitutus. In patria vero Græcarum diſciplinarum exercitatione [excellebat, & ideo] omnibus anteponebatur. Unius enim cujuſque (ut ita loquar) ſectæ, quæ ab ipſis [Græcis] honorifice celebratur, magnam habebat peritiam. Hic Paulum Athenis concionantem audivit, & Chriſtum, & mortuorum reſurrectionem liberrime Græcis annuntiantem. Et Pauli præconio fide adhibita ab ipſo etiam Athenarum Epiſcopus eſt conſtitutus. Hic igitur ſub Tiberii Cæſaris imperio, quo tempore etiam ætate florebat, in Ægyptum abiit, cum illius loci ſapientibus colloqui cupiens. Cum ipſo autem erat Apollophanes Rhetor, quem Polemo Laodicenſis Smyrnæ audivit, ille Ariſtidis præceptor. Salutaris igitur paſſionis tempore, quo Dominus Chriſtus patiebatur, ambo fuerunt in urbe Heliopoli, quæ eſt in Ægypto. Cum autem ſolaris defectus non ſecundum naturam factus fuiſſet (neque enim [ſolaris & lunaris] congreſſus erat tempus) Apollophanes Rhetor hæc beato Dionyſio dixiſſe fertur: *O præclare Dionyſi, rerum divinarum ſunt vices!* Horum autem omnium idem Dionyſius mentionem facit in Epiſtola ad Magnum Polycarpum, Smyrnæ Epiſcopum. Nam Apollophanes Dionyſium propter Chriſtianiſmum conviciis inſectabatur. Sic autem [ad Polycarpum ſcribit:] *Tu vero dicis, me ab Apollophane Rhetore conviciis peti, & parricidam vocari, quod Græcorum* [*argumentis*] *adverſus ipſos Græcos impie utar. Atqui nos adverſus illum verius dicere poſſemus, Græcos divinis adverſus divina non pie uti, quod per divinam ſapientiam divinum cultum evertere conentur.* Et paulo poſt: *Quinetiam ipſe Apollophanes divinis adverſus divina non religioſe utitur. Nam per ip-*

1 Διονύσιος Ἀλιξανδρ.] Vide Meurſium in *Rhodo* pag. 95. 96.

2 Διονύσιος ὁ Ἀρειωπ.] Huc uſque verſionem Porti, invitis ſane Muſis elaboratam, totam fere induxi, aliamque in ejus locum ſubſtitui: ſed cum propter magnitudinem laboris & temporis anguſtiam eodem tenore ulterius pergere non poſſim, interpretationem ejus qualemcunque, ſaltem in articulis longioribus, retinere deinceps conſtitui: quod ideo moneo, ne quis forte hallucinationes & peccata Porti mihi tribuenda putet.

3 Ἐν τῇ πρὸς Πολύκαρπον τὸν μέγαν Ἐπισ.] Hæc Epiſtola inter opera S. Dionyſii hodie ad nos exſtat, eſtque inter reliquas ejus epiſtolas ordine & numero ſeptima.

τῇ φιλοσοφίᾳ, ἢ πρὸς τῆ θείᾳ Παύλῃ σοφίᾳ Θεοῦ κεκλημένῃ, πρὸς τὸν αἴτιον καὶ αὐτῶν τῶν ὄντων, καὶ τῆς γνώσεως αὐτῶν, ἐχρῆν ἀνάγεσθαι τὰς ἀληθεῖς φιλοσόφους. Καὶ μετ' βραχέα· Ἔδει σωιδεῖν Ἀπολλοφάνῃ σοφὸν ὄντα, μὴ ἂν ἄλλως ποτὲ δυνηθῆναι τῆς ὑφηλοτάτης τάξεως καὶ κινήσεως, εἰ μὴ τὸν τοῦ εἶναι αὐτῇ καὶ σωοχέα καὶ αἴτιον ἔχει, εἰς τοῦτο κινοῦντα, τὸν ποιοῦντα πάντα, καὶ μεταστρέφοντα, κατὰ τὸν ἱερὸν λόγον. Καὶ αὖθις μετ' μικρόν· Εἶπε δὲ αὐτῷ, τί λέγεις περὶ τῆς ἐν τῷ σωτηρίῳ σταυρῷ γεγονυίας ἐκλείψεως; ἀμφοτέρω γὰρ τότε κατ' Ἡλιόπολιν ἅμα παρόντε καὶ συνεστῶτε παρὰ δόξαν τῷ ἡλίῳ τινὰ σελήνην ἐμπίπτουσαν ἑωρῶμεν. ἢ γὰρ ἦν σωόδου καιρός. αὖθίς τε αὐτὴν ἀπ' ἐννάτης ὥρας ἄχρι τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ τοῦ ἡλίου διάμετρον ὑφ' ἡμῶν ὑποφυᾶς ἀνιοῦσαν κατασᾶσαν. ἀνάμνησον δέ τι καὶ ἕτερον αὐτόν. οἶδε γὰρ ὅτι καὶ τινὰ ἔμπροσθεν αὐτῷ ἐξ ἀνατολῶν ἑωράκαμεν ἀρξάμενον, ἢ μέχρι τοῦ ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθόντα, εἶτα ἀναποδίσαντα· καὶ αὖθις οὐκ ὀπίσω τοῦ αὐτοῦ καὶ τινὰ ἔμπροσθεν, καὶ τινὰ ἀνακάμψαντα, ἀλλ' ὀπίσω τῆς ἀφ' ἡμέρας ἐναντίου γεγενημένου. τοσαῦτα τοῦ τότε καιροῦ τὰ ὑφ' ἡμῶν ἢ μόνῳ Χριστῷ τῷ παναιτίῳ δυνατὰ, τῷ ποιοῦντι μεγάλα καὶ ἐξαίσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός. ταῦτα εἴ σοι θεμιτὸν, εἰπὲ, καὶ δυνατὸν, Ἀπολλόφανες, ἐξέλεγχε καὶ πρὸς ἐμὲ τὸν τότε συμπαρόντα σοι, καὶ συνεωρακότα, καὶ συναναπεπαυμένα πάντα, καὶ συναγάλλοντα. ἀμέλει καὶ μανίας τότε, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ὁ Ἀπολλοφάνης ἀπάρχεται, καὶ πρὸς ἐμὲ, ὥσπερ τὰ γινόμενα συμβάλλων, ἔφη ταῦτα· Ὦ καλὲ Διονύσιε θείων ἀμοιβαὶ πραγμάτων. Τοσαῦτα ὡς κατ' ὀπτασίαν εἰρηκεν ὁ μέγας Διονύσιος πρὸς τὸν θεοφόρον Πολύκαρπον. Τῆς δὲ γε σοφίας αὐτοῦ καὶ τῆς βύγλωττίας ἔνδειξις ἀκριβὴς ἡ τῶν παρ' αὐτοῦ γραφεισῶν βίβλων ἀνυπέρβλητος φράσις. τῇ γὰρ πρὸ τοῦ ἔξωθεν καλουμένῃ παιδείᾳ, τῇ τε θείᾳ, καὶ ἡμετέρᾳ, πολλαχοῦ εἴληπται τινὰ ὀπτάνια ἐν ἑκατέρᾳ. εἰ γάρ τις ἀπίδοι πρὸς τὰ κάλλη τοῦ αὐτοῦ λόγων, καὶ τὰ βάθη τῶν νοημάτων, οὐκ ἀνθρωπίνης φύσεως ταῦτα νομίσοι γεννήματα, ἀλλά τινος ἀκηράτου καὶ θείας δυνάμεως. καὶ τοίνυν αὐτῷ γέγραπται τάδε· Πρὸς Τιμόθεον Ἐπίσκοπον Ἐφέσου, καὶ αὐτὸν μαθητὴν Παύλου τυγχάνοντα, περὶ θείων ὀνομάτων, βιβλία ιβ'. [3] περὶ ἡνωμένης καὶ διακεκριμένης θεολογίας. περὶ τοῦ, τίς ἡ τῆς ψυχῆς δύναμις, καὶ περὶ τοῦ μακαρίου Ἱεροθέου. περὶ εὐλαβείας καὶ συγγραφῆς θεολογικῆς. περὶ ἀγαθοῦ, φωτὸς, καλοῦ, ἔρωτος, ὑπερώσεως, ζήλου· καὶ ὅτι τὸ κακὸν οὔτε ὄν, οὔτε ἐξ ὄντων,

sam rerum cognitionem, quæ ab ipso philoſophia recte vocatur, & a divino Paulo ſapientia Dei nominatur, ad ipſum auctorem & rerum naturæ & cognitionis ipſarum veros Philoſophos oportebat adſcendere. Et paulo poſt: *Oportebat igitur Apollophanem, cum ſapiens eſſet, illud perſpicere, nunquam quidquam in ordine motuque cæleſti temere mutari potuiſſe, niſi ab ipſo* [*ordinis & motus*] *auctore & conſervatore, qui in hoc* [*ordine motuque res omnes arbitratu ſuo*] *movet: ille ſcilicet, qui omnia facit & mutat, ut oracula ſacra teſtantur.* Item rurſus paulo poſt: *Dixit autem ipſi: Quid dicis de illo Solis defectu, qui in ipſa ſalutari cruce factus eſt? Nos enim ambo tunc Heliopoli ſimul eramus præſentes, & ſimul ſtabamus, quum præter omnem expectationem vidimus Lunam incidentem in Solem. Haud enim Lunaris & Solaris congreſſus erat tempus. Et rurſus eandem ab hora ſexta uſque ad veſperam præter naturam Solis diametro oppoſitam ſtare vidimus. Aliquid etiam aliud ipſi in memoriam revoca. Scit enim quomodo* [*Lunæ in Solem*] *incurſionem ab oriente viderimus incipientem, & uſque ad ſolarem terminum progreſſam, & deinde regreſſam: nec ex eadem parte Solem obſcurari & lucem recipere cœpiſſe, ſed locis e diametro ſibi oppoſitis. Hæc ſunt, quæ tunc temporis acciderunt præter naturam, & quæ ſolus Chriſtus omnium rerum creatarum auctor facere potuit: qui res magnas & admirabiles facit, quarum non eſt numerus: Hæc, ſi tibi fas eſt, Apollophanes, redargue, & apud me* [*refelle,*] *qui tunc tecum fui præſens, & tecum vidi & tecum accurate examinavi omnia, & ſimul ſum admiratus. Quinetiam Apollophanes tunc neſcio quo inſtinctu quaſi vaticinans, & conjiciens ea, quæ fiebant, hæc ad me dixit: O præclare Dionyſi! rerum divinarum ſunt vices.* Hæc in epiſtola magnus ille Dionyſius ad Deo plenum Polycarpum ſcripſit. Ipſius vero ſapientiæ & eloquentiæ manifeſtum eſt indicium librorum ab ipſo ſcriptorum incomparabilis dictio. Nam utriuſque doctrinæ, tam profanæ quam ſacræ, valde erat peritus. Si quis enim ſpectet elegantiam ipſius orationum, & ſententiarum profunditatem, ea non humani ingenii, ſed alicujus cœleſtis & divinæ facultatis fœtus judicabit. Scripta vero ejus ſunt: Ad Timotheum Epheſi Epiſcopum, qui & ipſe Pauli erat diſcipulus, de Divinis Nominibus libri xii. De conjuncta & diſtincta Theologia. De viribus precationis. De beato Hierotheo. De verecundia & ſcriptione theologica. De Bono;

1 Ἀπὸ τῆ ἐννάτης ὥρας] Sic etiam legitur apud ipſum Dionyſium Tom. II. Oper. ejus p. 91. ſed minus recte. Scribendum enim potius eſt ἀπὸ τῆ ἕκτης ὥρας; propter auctoritatem Euangeliſtarum, qui tempore paſſionis Dominicæ ab hora ſexta uſque ad nonam orbi tenebras offuſas fuiſſe referunt.

2 Ἔμπροσθεν] Sic non ſolum in MSS. Pariſ. ſed etiam apud ipſum Dionyſium in epiſtola ad S. Polycarpum recte legitur. At Editt. Baſil. & Genev. male habent ἔκπροσθεν: quam lectionem Portus ſecutus, locum hunc peſſime ſic verterat: *Et rurſus non ex codem loco & excurſionem & repurgationem, ſed ex contrario per diametrum eſſe factam.* Hæc ſane nemo intelligat. Quæ ratio eſt, quare iis inductis, aliam loci hujus interpretationem dederim.

3 Περὶ ἡνωμένης καὶ διακεκρ——νῆς Θεοῦ Θεῶν] Recenſet hic Suidas capita operis *de Divinis Nominibus*; omiſſo tamen ultimo, quod eſt περὶ πλείω ἢ ἑνός: ut diximus etiam paulo ante. Id autem ideo hic iterum moneo, ne quis forte argumenta iſta capitum pro titulis integrorum operum accipiat.

ὅτε

ὄντε ἐν τοῖς θεοῖς. περὶ τοῦ ὄντος· ἐν ᾧ καὶ παραδείγματα. περὶ ζωῆς. περὶ σοφίας, νοῦ, λόγου, ἀληθείας, πίστεως. περὶ δυνάμεως, δικαιοσύνης, σωτηρίας, ἀπολυτρώσεως. περὶ μεγάλου καὶ μικροῦ, ταυτοῦ, ἑτέρου, ὁμοίου, ἀνομοίου, στάσεως, κινήσεως, ἰσότητος. περὶ παντοκράτορος, παλαιοῦ ἡμερῶν· ἐν ᾧ καὶ περὶ αἰῶνος καὶ χρόνων. περὶ εἰρήνης· καὶ τί βούλεται αὐτὸ τὸ αὐτοεῖναι. περὶ ἁγίου ἁγίων, βασιλέως βασιλέων, καὶ Κυρίου Κυρίων, καὶ Θεοῦ Θεῶν. Ἑτέρα βίβλος πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον, περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, περιέχουσα κεφάλαια ιέ. Ἑτέρα βίβλος πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον, περὶ τῆς οὐρανίου Ἱεραρχίας, περιέχουσα ᾗ αὐτὴ κεφάλαια ιέ. Ἄλλη πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον βίβλος, περὶ μυστικῆς θεολογίας, περιέχουσα κεφάλαια πέντε. Φέρονται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπιστολαὶ πρὸς Γάϊον θεραπευτὴν δ'. πρὸς Δωρόθεον λειτουργὸν ά. πρὸς Σόπατρον ἱερέα, ά. πρὸς Πολύκαρπον ἱεράρχην Σμύρνης, ά. πρὸς Δημόφιλον θεραπευτήν, ά. πρὸς Ἰωάννην τὸν Θεολόγον, τὸν Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστήν, ά. Ἰσέον δὲ, ὡς τινες τῶν ἔξω σοφῶν, καὶ μάλιστα Πρόκλος, θεωρήμασι πολλάκις τοῦ μακαρίου Διονυσίου κέχρηται, καὶ αὐταῖς δὲ ξηραῖς ταῖς λέξεσι. καὶ ἔστιν ὑπόνοιαν ὅτι τούτου λαβεῖν, ὡς οἱ ἐν Ἀθήναις παλαιότεροι τῶν φιλοσόφων, σφετεισάμενοι τὰς αὐτοῦ πραγματείας, ὧν αὐτὸς μνημονεύει πρὸς Τιμόθεον γράφων, ἀπέκρυψαν, ἵνα πατέρες αὐτοὶ ὀφθῶσι τῶν θείων αὐτοῦ λόγων. ὁ τοίνυν θεοφάντωρ Διονύσιος, ἤδη που μακρὸν ἐλάσας χρόνον, καὶ πλήρης ἡμερῶν γεγονὼς, τῷ τοῦ πνεύματος μαρτυρίῳ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ τελειοῦται ἐπὶ Τραϊανοῦ Καίσαρος· ὅτε καὶ ὁ θεοφόρος Ἰγνάτιος τὸν τῆς ἀθανασίας διήθλησεν ἀγῶνα. Ὅλη εἰς τὸν μέγαν Διονύσιον ἔγραψεν ἐγκώμιον Μιχαὴλ Σύγκελλος Ἱεροσολύμων, ἐν ᾧ φησιν· Ὅσα δὲ δι' ἀγράφου παραδόσεως, ἣ ἐγγράφως παρειλήφαμεν, ἥκομεν ὑμῖν τοῖς φιλακροάμοσι παραθησόμενοι. τοιοῦτος οὖν εἰς ἡμᾶς κατήντηκε λόγος, ἀνέκαθε πρὸς παλαιὸς παιδὶ παραδεδομένος, ὡς ὁ μέγας Διονύσιος ἔτος τῷ τὸν τοῦ σωτηρίου πάθους καιρὸν, ἡνίκα μεσούσης ἡμέρας ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο, ὑπὸ τοῦ παραδόξου σφόδρα πεφηνὼς, καὶ τῷ ἀνθρωπείαν ὑπερβεβηκὼς γνῶσιν, καταπλαγέντα τὸ γεγονὸς, Ἄγνωστος, ἔφη, πάσχει Θεὸς, δι' ὃν τόδε τὸ πᾶν ἐξόφωτοί τε καὶ σεσάλευται. καὶ παράχρημα τὸν ξένον, καθ' ὃν τοτὲ τὸ παγκόσμιον ἐτετέλεστο τεραστούργημα, τεκμηριωσάμενος, ἐτήρει παρ' ἑαυτῷ, τηνικαῦτα προαγγελούμενον καραδοκῶν. μέμνηται μού τοι καὶ αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Πολύκαρπον ὑπομνήσει τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως ἐκείνης τῆς φενακοδεστάτης. Ἀπολλοφάνης γὰρ, ἀνδρὸς φιλοσόφου, τοῦ θρησκείαν Ἕλληνος τυγχάνοντος, νεμεσῶντός τε καὶ λοιδορουμένου τῷ τετολμηκότι τότε, ὡς ἑταίρῳ δῆθεν ὄντι φιλτάτῳ καὶ ὁμογενεῖ, τὰ παρ' ἐμοῦ μυ-

Lumine, Pulchro, Amore, Ecſtaſi, Zelo; & malum nec eſſe ens, nec ex entibus, nec in entibus. De Ente: in quo etiam de exemplaribus [agitur.] De Vita. De Sapientia, Mente, Oratione, Veritate, Fide. De Potentia, Juſtitia, Salute, Redemptione. De Magno & Parvo, Eodem, Alio, Simili, Diſſimili, Statu, Motu, Paritate. De Omnipotente. De Antiquo dierum; in quo & de ævo & temporibus. De pace, & quid ſibi velit τὸ per ſe eſſe. De Sancto Sanctorum, Rege Regum, Domino Dominorũ, Deo Deorum. Alter liber ad eundem Timotheum, de Eccleſiaſtica Hierarchia, xv. capita continens. Alius liber ad eundem Timotheum, de cœleſti Hierarchia, continens & ipſe xv. capita. Alius liber ad eundem Timotheum, de Myſtica Theologia, continens quinque capita. Circumferuntur etiam ejus epiſtolæ ad Cajum Monachum quatuor. Ad Dorotheum publicum miniſtrum una. Ad Sopatrum ſacerdotem una. Ad Polycarpum Epiſcopum Smyrnæ una Ad Demophilum Monachum una. Ad Joannem Theologum, Apoſtolum, & Euangeliſtam, una. Sciendum autem eſt, quoſdam ex profanis ſapientibus, præcipue vero Proclum, ſæpe theorematis beati Dionyſii, & interdum nudis ejus verbis uſos eſſe. Hinc autem ſuſpicari licet, vetuſtiores Philoſophos, qui Athenis erant, ipſius opera (quorum ipſe meminit ad Timotheum ſcribens) ſibi vendicaſſe, eaque occultaſſe, ut ipſi divinorum ipſius ſermonum auctores eſſe viderentur. Hic igitur Dei præco Dionyſius, jam ætate provectus, & plenus dierum, ſpiritus martyrio propter Chriſtum conſummatur ſub Trajano Cæſare: quo tempore etiam ille Deo plenus Ignatius immortalitatis certamine defunctus eſt. Michael Syncellus Hieroſolymitanus in magnum Dionyſium ſcripſit encomium, in quo [inter alia] dicit: *Quæcunque vero per traditionem nullis ſcriptis mandatam, vel ex aliorum ſcriptis accepimus, ea vobis audiendi cupidis expoſituri venimus. Talis igitur ſermo ad nos pervenit, antiquitus a patre filio per manus traditus: Magnum illum Dionyſium ſalutaris paſſionis tempore, cum Sol ipſo meridie deficeret, miraculo illo vehementer attonitum, & humana cognitione ſuperata, animadvertentem id, quod acciderat, dixiſſe: Ignotus Deus patitur, propter quem hæc rerum univerſitas tenebris obducta & concuſſa eſt. Eundem etiam tempus, quo prodigium hoc toti orbi conſpicuum accidit, protinus notatum memori mente ſervaſſe, ut eventum, qui conſecuturus eſſet, expectaret. Meminit & ipſe in epiſtola ad Polycarpum illius ſupra modum horrendæ ſolaris eclipſis. Nam cum Apollophanes Philoſophus, religione Græcus, indignaretur, & huic beatiſſimo viro convicia diceret, quod nimirum, cum ejus chariſſimus amicus eſſet & popularis, patrios tamen ritus averſaretur, & Chriſtianorum fidem illis*

1 Εἰς τ μέγαν Διονύσιον ἔγραψεν ἐγκώμιον Μιχαὴλ Σύγκ.] Hoc Encomium S. Dionyſii, a Mich. Syncello conſcriptum, hodie adhuc exſtat, editumque eſt Tom. II. Oper. S. Dionyſii, p. 207. & ſeqq.

2 Τοιοῦτος οὖν εἰς ἡμᾶς κατ.——— σεσάλευται] Hæc leguntur etiam ſupra v. Ἀνέκαθεν.

παραδεδομένα

σαπομβύῳ σεβάσμαλα, τιὼ δὲ τ̃ Χειριανῶν ϖοθιμῶνι καὶ ἀσπαζομβύῳ πίσιν, καὶ ταύτης ἀγωνιακώταλα ϖαρασπίζοντι, καὶ τοῖς Ἑλλήνων χ̣ τ̃ Ἑλλήνων λεωμβύῳ, τιὼ λοιδορίαν καὶ τιὼ νέμεσιν ἀνασκευάζειν ϖειρώμβυ⊙, μᾶλλον δὲ ϒατιεθέμβυ⊙ τ̃ῷ Πολυκάρπῳ, ϖρὸς ὃν καὶ ὁ συφαλιάτης ἐποιεῖτο τὰ σκώμματα, τάδε φησί· Σὺ δὲ φὴς λοιδορεῖσθαί μι τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνιν, καὶ παλφαλοίαν ϗπικαλεῖν, καὶ τὰ ἑξῆς.

Διονύσι⊙,[1] Ἀλεξάνδρε, Ἁλικαρναασεὺς, ῥήτωρ, ϗ παιλοίως λόγι⊙· γέγονεν ἐπὶ Καίσαρ⊙ ϓ Σεβαστ̃, ϖρόγον⊙ ϓ ἐπὶ Ἀδριανῦ γεγονότ⊙[2] Ἀτικιστ̃.

Διονύσι⊙ Μιτυληναῖ⊙, ἐποποιός. ϓτ⊙ ἐκλήθη Σκυλοβραχίων, καὶ Σκυτεύς. Τιὼ Διονύσου καὶ Ἀθηνᾶς ϖραξιν. Ἀργοναύτας ἐν βιβλίοις ἓξ. ταῦτα δέ ἐστι ϖεζά. Μυθικὰ ϖρὸς Παρμένοντα.

Διονύσι⊙ Βυζάντι⊙, ἐποποιός. [3] Περιήγησιν τ̃ῆ ἐν τ̃ῷ Βοσπόρῳ ἀνάπλου. Περὶ Θρήνων. ἔστι δὲ ποίημα μεσὸν Ὀπικηδείων.

Διονύσι⊙ Κορίνθι⊙, ἐποποιός. Ὑποθήκας. Αἴτια ἐν βιβλίῳ ά. Μετεωρολογούμενα. καὶ καταλογάδην ὑπόμνημα εἰς Ἡσίοδον. Οἰκουμένης ϖερίηγησιν δ' ἐπῶν. ταῦτα δὲ εὕρον καὶ ἐν [4] Διονυσίῳ τ̃ῷ τὰ Λιθιακὰ γράψαντι. πότερ⊙ δ' ἂν αὐτῶν ὃν οἶδα.

Διονύσι⊙, Σικελίας τύραννο⊙· ἔγραψε τραγῳδίας, καὶ κωμῳδίας, καὶ ἱστορικά. Οἳ καὶ ἕτεροι ἐτυράννησαν· ἀλλ' ἡ τελευταία καὶ μεγίστη κάκωσις πάσας ταῖς ϖόλεσιν ἡ Διονυσίου τυραννὶς ἐγένετο.

Διονύσι⊙, υἱὸς τ̃οῦ Σικελίας τυράννου, καὶ αὐτὸς τύραννο⊙ καὶ Φιλόσοφο⊙. Ἐπιστολάς· καὶ ϖερὶ τ̃ ϖοιημάτων Ἐπιχάρμου.

Διονύσι⊙[5] Μιλήσι⊙, ἱστορικός. Τὰ μ̃ Δαρεῖον ἐν βιβλίοις έ. Περιήγησιν οἰκουμένης. Περσικά, Ἰάδι διαλέκτῳ. Τρωϊκῶν βιβλία γ'. Μυθικά. Κύκλον ἱστορικὸν ἐν βιβλίοις ζ'.

Διονύσι⊙ Μισσηνίου, Ῥόδι⊙, [6] ἢ Σάμι⊙, ἱστορικός. ἦν δὲ καὶ ἱερεὺς τ̃οῦ ἐκεῖσε ἱερο̃ τ̃οῦ ἡλίου. Ἱστορίας τοπικὰς, βιβλία ἓξ. Οἰκουμένης ϖερίηγησιν. Ἱστορίας ϖαιδευτικῆς βιβλία ι. † [7] Ὑπολαμβάνω, ὅτι Διονύσι⊙ ὁ Περιηγητὴς [8] Βυζάντι⊙ ἦν, διὰ τὸν ϖοταμὸν Ῥήβαν.

Διονύσι⊙,[9] ἐξ Ἀλεξανδρείας· ϓ εὗρον ὑπόμνη-

anteponeret ac amplecteretur, eamque acerrime defenderet, & Græcorum rationibus contra Græcos uteretur; ea convicia eamque criminationem refutare ſtudens, vel potius Polycarpo defenſionem ſuggerens, apud quem etiam ille, qui olim commilito ipſius fuerat, convitia iſta jactaverat, hæc ſcribit: Tu vero dicis, Apollophanem ſophiſtam mihi maledicere, meque parricidam vocare, &c.

Διονύσι⊙. Dionyſius, Alexandri F. Halicarnaſſeus, orator, & omni doctrinæ genere excultus: ſub Cæſare Auguſto vixit. Ex hujus poſteris fuit [Dionyſius] Atticiſta, qui ſub Adriano vixit.

Διονύσι⊙. Dionyſius Mitylenæus, poeta Epicus: qui Scythobrachion & Sutor dictus fuit. [Scripſit] Bacchi & Minervæ expeditionem. Argonautica libris ſex, oratione ſoluta. Mythica ad Parmenontem.

Διονύσι⊙. Dionyſius Byzantius, poeta Epicus. Deſcriptionem navigationis per Boſporum. De Threnis. Eſt autem poema refertum Epicediis.

Διονύσι⊙. Dionyſius Corinthius, poeta Epicus. Scripſit præcepta morum. Cauſarum librum unum. Meteorologica. Item oratione ſoluta commentarium in Heſiodum. Orbis terrarum deſcriptionem verſibus. Hæc autem reperi etiam in Dionyſio, qui *Lithiaca* ſcripſit. Uter tamen horum ſit auctor, ignoro.

Διονύσι⊙. Dionyſius, Siciliæ Tyrannus: ſcripſit tragœdias & comœdias & hiſtorica. † *Quamvis autem & alii fuerint* [*Siciliæ*] *tyranni, ultima tamen & maxima vexatio, qua omnes* [*illius inſulæ*] *urbes afflictæ fuerunt, Dionyſii tyrannis fuit.*

Διονύσι⊙. Dionyſius, filius Siciliæ tyranni, & ipſe tyrannus & philoſophus. Scripſit epiſtolas; & de poematibus Epicharmi.

Διονύσι⊙. Dionyſius Mileſius, hiſtoricus, res poſt Darium geſtas quinque libris deſcripſit. Orbis deſcriptionem. Perſica, Ionica dialecto. Rerum Trojanarum libros tres. Fabulas. Circuli hiſtorici libros ſeptem.

Διονύσι⊙. Dionyſius, Muſonii F. Rhodius, aut Samius, hiſtoricus: qui etiam ſacerdos fuit templi Solis, quod illic erat. Scripſit locorum hiſtorias libris ſex. Orbis deſcriptionem. Hiſtoricæ inſtitutionis libros decem. † Exiſtimo Dionyſium, qui orbem deſcripſit, Byzantium fuiſſe, propter fluvium Rhebam.

Διονύσι⊙. Dionyſius Alexandrinus: cujus

1 Διονύσι⊙, Ἁλικ.] Hic eſt Dionyſius ille Halicarnaſſenſis, cujus hiſtoria Romana, aliaque nonnulla opera Rhetorica hodie adhuc exſtant: de quo viri docti abunde.

2 Ἀτικιστ̃] De hoc Dionyſio Atticiſta vide Suidam paulo ante; itemque Photium in *Bibliotheca*; & Meurſium in notis ad Helladii Beſant. *Chreſtomathiam.*

3 Περιήγησιν δ' ἐν τ̃ῷ Βοσπ.] Hoc opus citat Stephanus v. Χρυσόπολις.

4 Διονυσίῳ, τ̃ῷ τὰ Λιθιακὰ γρ.] Euſtathius in Epiſtola ad Joannem Ducam τ̃ῶν Λιθιακῶν auctorem facit Dionyſium illum, cujus Περιήγησις hodie exſtat.

5 Διονύσι⊙ Μιλήσι⊙] Alius eſt Dionyſius Mileſius, cujus vitam deſcribit Philoſtratus lib. 1. *de Vit. Soph.*

6 Ἢ Σάμι⊙] Euſtathius in Epiſtola ante laudata huic Dionyſio etiam tribuit Βασσαρικά: de quibus Suidas hic tacet.

7 Ὑπολαμβάνω, ὅτι Διονύσι⊙ ὁ Περ.] Hæc alieno loco poſita ſunt, & referri debent ad v. Διονύσι⊙ Βυζάντι⊙.

8 Βυζάντι⊙ ἦν, διὰ τ̃ ϖοταμὸν Ῥήβαν] Cum Rhebas Bithyniæ fluvius fuerit, ut ex antiquis Geographis conſtat; pro Βυζάντι⊙ hic apud Suidam legendum videtur Βιθυνός: ut jam olim etiam monuit Voſſius *de Hiſt. Gr.* lib. II. cap. III. quem conſule.

9 Διονύσι⊙, ἐξ Ἀλεξ.] De hoc Dionyſio vide Hieronymum in *Catalogo.*

μα εἰς τὸν Ἐκκλησιαστὴν Σολομῶντα, λίαν βυβλῶδες.

inveni commentarium valde difertum in Eccleſiaſten Solomonis.

Διονυσίων σκωμμάτων. [1] Ποτὲ μὲν βάλλων καὶ σκώπτων τοῖς ἐπὶ Διονυσίοις σκώμμασι. ἑορτὴ δὲ ἦν τὰ Διονύσια. † Ὃς λοξὰ βλέπων ᾧ δεδοκὼς, ἄλλο μὲν ἔκυθε φρεσὶν, ἄλλο δὲ ἔφασκεν. ᾧ ἀρᾶς, καὶ πικρίας, καὶ δόλου τὸ στόμα ἐγέμετο. ὃν ἐνδίκως ἡ δίκη δικάσασα καθεδίκασεν. ὃς, κατὰ τὸν ποιητὴν, ἐπώσιον ἄχθος ἀρούρης ἐτύγχανεν ὤν. ἀλλ' ἐς κόρακας βέβληται, καὶ οἴχεται ἄϊστος, ἄπυστος· νιγλύμβ πολυτροφάτῳ ἐν τοῖς πρακτέοις ἀποδεικνύμενος. ἐρρώσθω, οἰχέσθω, [2] μηδ' ἐν ταῖς εἰδείπνῳ ἐπαινεθησόμενος ὁ τετσβδέλυξ, καὶ κυκᾶν, καὶ φύρδην καὶ μίγδην ἅπαντα πιεῖν· τὸ Κυκλώπειον τέρας· ὁ εἰδεχθὴς καὶ ἐμβρόντητος, καὶ πλατύδην ἠγημένος βιῶναι, θεὸν ὅπιν οὐκ ἀλέγων, οὐδὲ καλεπηχὼς ἀδράστειαν ἄφυκτον. ὁ βωμολοχεύων ἀεὶ, καὶ πέρπερα γλιχρυβόμενος. ὁ κυνῶν κύντερος, καὶ δαιμόνων χαλεπώτερος.

Διονυσόδωρος. ὄνομα κύριον.

Διόνυσος, ὁ Σεμέλης υἱός. [3] ὡδὲ τὸ Δραυύειν ἑκάστους τὸν ἄγριον βίον ζῶσιν. ἢ [4] ὡδὲ τὸ Δραυοεῖν ἕκαστα τοῖς τὸν ἄγριον βίον ζῶσι.

Διονυσόδωρος. A nomen proprium.

Διόνυσος. Bacchus, Semelæ filius. [Sic appellatus,] quod hominibus agreſtem vitam viventibus omnia expediat.

Δι' ὀξείας δραμεῖν. ἐπὶ τῶν Δραμανδυνυβυόντων. ὀξεῖαν γὰρ λέγουσι τὴν λόγχην.

Δι' ὀξείας δραμεῖν. Per haſtæ cuſpidem currere. De iis, qui periclitantur. Ὀξεῖαν enim vocant haſtæ cuſpidem.

Διοπετές. ἐξ οὐρανοῦ καταερχόμενον. [5] Οἱ παρ' Ἕλλησι τὰ ξόανα κατασκευάζοντες, φόβον ἐμποιῆσαι βουλόμενοι τοῖς ὁρῶσιν, ἔφασκον, ὅτι τὸ ἄγαλμα ὡδὲ τῶ Διὸς ἐπέμφθη καὶ κατέπτη, κρεῖττον ὑπάρχον πάσης ἀνθρωπίνης χειρὸς καὶ ἀναλώματος. ὅθεν καὶ Διοπετὲς αὐτὸ καὶ οὐράνιον βρέτας ἐκάλουν, ὡδὲ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. τοῦτο δὲ ὅπως ἐπήγγελλον, τοὺς ἀγαλματοποιοὺς ἢ ἀποκτείνοντες, ἢ Φυγαδεύοντες, ἵνα μὴ λέγοιεν, ὅτι χειροποίητον τὸ ξόανον. φήμην πλάσαντες ἐν ταῖς ἀκοαῖς τῶν πεφενακισμένων ἦφίεσαν, ἥπερ καὶ τὴν Ἐφεσίων ἐπλάνα πόλιν. καὶ μαρτυρεῖ τοῦτο τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἄγαλμα. Πτολεμαῖος γὰρ συναγαγὼν τεχνίτας, ὥστε τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀνδριάντα ποιῆσαι, μὴ τὸ ἔργον βάθρον μέγαν ὀρύξας, καὶ τὸν δόλον κρύψας, ἐκέλευσε τοὺς τεχνίτας ἐν αὐτῷ δειπνῆ-

Διοπετές. A Jove delapſum. De cœlo deſcendens. Qui apud Græcos ſimulacra conficiebant, terrorem hominibus ea ſpectantibus incutere volentes, dicebant, hocvel illud ſimulacrum a Jove demiſſum, & omni humano artificio ſumptuque præſtantius de cœlo devolaſſe. Quamobrem etiam id & a Jove delapſum, & cœleſte βρέτας, (i. e. ſimulacrũ) vocabant; quod homini ſimile eſſet. Hoc autem ita per præconis vocem promulgabant, ſtatuariis vel occiſis, vel in exilium pulſis, ne ſimulacrum illud manu factum eſſe dicerent. Famam autem fictam ſpargebant per aures illorum, qui [falſis ipſorum rumoribus] decipiebantur: quæ ipſam quoque Epheſiorum urbem decepit. Ejus autem, quod dixi, argumentũ eſt Alexandrinũ ſimulacrum. Ptolemæus enim artificibus ad conficiendam Dianæ ſta-

1 Ποτὲ μὲ βάλλων & σκόπτων τοῖς ἐπὶ Διον. σκ.] Fragmentum hoc excerptum eſt ex Syneſii *Dione*, ut monuimus etiam ſupra v. Βάλλων, ubi hic ipſe locus auctior legitur.

2 Μηδ' ἐν εἰδείπνῳ] Sic recte habent 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male, μηδὲ εἰδείπνῳ.

3 Παρὰ τὸ Δραυύειν ἑκάστους τὸν ἄγρ.] Locus hic ad ſomniorum interpretationem pertinet, ut patet ex Artemidoro, apud quem lib. II. cap. XLII. pag. 134. ubi de Baccho agitur, inter alia ſic legitur: Ἀγαθὸν δὲ & πᾶσι τοῖς ἐπὶ τοῦτον τὸν θεὸν. σπῦλλαν γὰρ & ἀπαλαζὸν τὸ δίκην σημαίνει, ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα· ἔστι γὰρ διήνυσις· παρὰ τὸ Δραυύειν ἴσως. πᾶσι δὲ τὸ ἄβροβιον ζῶσι, καὶ μάλιστα παισὶ, παρέχειν ——— σημαίνει. Hinc Suidas ſua deſcripſit: quamvis ſenſum & verba Artemidori turbaverit & corruperit.

4 Ἢ παρὰ τὸ Δραυεῖν ἕκαστα τ.] Hæc nihil aliud ſunt, quam interpretationis præcedentis diverſa lectio.

5 Οἱ παρ' Ἕλλησι τὰ ξόανα κατασκ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Iſidori Peluſ. lib. IV. epiſt. CCVII. apud quem tamen locus hic plenior ſic legitur. Οἱ παρ' Ἕλλησι τὰ ξόανα κατασκευάσαντες, φόβον ἐμποιῆσαι τοῖς ὁρῶσι βουλόμενοι, ἔφασκον, ὅτι ἐξ οὐρανοῦ παρὰ τοῦ Διὸς ἐπέμφθη ἢ κατέπτη, κρεῖττον ἀνθρωπίνης χειρός. διὸ & Διοπετὲς αὐτὸ νῦν οὐράνιον βρέτας προσηγόρευον. βρέτας δὲ, παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. τὸ γὰρ ὅμοιον ἦν· τὰλλα τοὺς ἀγαλματοποιοὺς ἢ φυγαδεύοντες, ἢ ἀποκτείνοντες, ἵνα μηδεὶς εἰπῶν ἔχοι, ὅτι χειροποίητόν ἐστι τὸ ξόανον, πιστὸν τῷ φήμῃ πλανᾶσθαι· οὐ ταῖς ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων ἠφίεσαν· ἥπερ & τὴν Ἐφεσίων ἐπλάνα πόλιν. διὸ & ὁ γραμματεὺς αὐτῶν τοῦτο αὐτοῖς ἔφη. πῶς μὲν φασιν, ὅτι ὡδὲ ἦν τὸ Ἀρτέμιδος εἰδώλιον εἴρηται, τετέτι τὸ μεγάλης Ἀρτέμιδος. ὅτι δὲ πλανῆς ἐστι τὸ ἢ ἀποκτείνειν τοὺς ἀγαλματοποιοὺς, ἢ φυγαδεύειν, μαρτυρεῖ τὸ χθὲς & σεαῦτ οὐ Ἀλεξανδρείᾳ τῇ ὡδὲ Αἰγυπτίων μεγαλυμβόν· Πτολεμαῖος γὰρ συναγαγὼν τοὺς τεχνίτας, ὥστε τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀνδριάντα δημιουργῆσαι, μετὰ τὸ ἔργον βάθρον μέγαν κελεύσας ὀρυγῆναι, καὶ σοφίσας τὸν δόλον, ἐκέλευσεν αὐτοὺς δειπνεῖν. οἱ δὲ δειπνοῦντες, εἰς τὸ χάσμα ἐκεῖνο καπνιζόμενοι, ἐπέθανον, δικαίως, ὡς γε μοι δοκεῖ, δίκλωσ ἀδωκόπος, ὅτι τὸν ἐπιχείρον ξόανα ὡδὲ ἀπατῶν τὸν ὑποδεξόμενον. ὁμοίως δὲ ὀκεῖνος βουλόμενος ἐκ ποδῶν ποιῆσαι τοὺς τεχνίτας, ἵνα ἀχειροποίητος δεδηλωμένος ᾖ Θεὸς, ὃν οὐ χειροποίητον κέκληκε, τοῦτο δέδρακε. Locus eſt inſignis & lectu dignus. Vide etiam Photium in *Bibliotheca*, Cod. CCXV.

σω.

ὁσῳ· οἵ πινες δειπνθλες ἐκεῖσε, καλεχώθησαν καὶ ἀπέθανον, ἄξιον μισθὸν κομισάμενοι.

Διοπείθης. κύριον. καὶ κλίνε῀ εἰς ους. Αἰλιανὸς περὶ Διοπείθους· Οὗτος νόμον εἰσάγει, τὸν ὑπὸ τοῦ ἄστεος ἐν Πειραιεῖ μείναντα, θάνατον ἔστω ὃν ὠφίθη ποτὲ ἄκων, καὶ κατέμεινεν ἐν τῷ Πειραιεῖ καὶ αὐτὸν οἱ ἐχθροὶ εἰς δίκιν ὑπάγουσι.

Διοπομπεῖσθαι. ἀποσοπάζεσθαι, καὶ ἀποκαθαίρεσθαι. καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι.

Δίοπος. ὁ διέπων καὶ ἐποπτεύων. ὁ τῆς νεὼς ἐπιμελητής. καὶ δίοποι, οἱ βασιλεῖς. ἀπὸ τοῦ διοπεῖν, ἢ διοπτεύειν.

Διοπτεύσων. διοψόμενος. κατασκοπήσων.

Διοπτῆρα. κατάσκοπον. οἰκονόμον. Διοπτὴρ καὶ μηχανικόν τι ὄργανον, δι' οὗ ἐτοχάζοντο τὸ ὕψος τῶν ἐπάλξεων. ἢ διόπτρα.

Διοπτῆρες. οἱ ἐπιτηρηταί. οἱ προφύλακες. Καταχεομένου τοῦ ἐξ ὑπολειχήσεως ὄμβρου τῶν Ἀβάρεων, καὶ συννεφοῦς ὄντος τοῦ ἀέρος, καὶ ἐσκοτωμένου, ἰσχ οἱοί τε ἐγένοντο οἱ διοπτῆρες διαγνῶναι ὑπόνοιας τοὺς δυσμενεῖς.

Διόπτης.

Ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα παντοκρᾶτορ.

ταῦτά φησιν, ἐπειδὴ πολύτρητα ἰδὼν τὰ ῥάκη, δι' ὧν ἰδὼν πάντα ὑπεσκοπήσατο. ἀντὶ τοῦ παντεπόπτα.

Διόπτρα. μηχανικὸν τεχνούργημα, δι' οὗ οἱ γεωμέτραι ἀπεμέτρουν τινὸς τῶν ἐπάλξεων ἐκ διαστήματος ἀναμέτρησιν. Πισίδης·

Ταῦτα πρὸ πολλοῦ τῇ διόπτρᾳ σου βλέπεις.

Διορία. προθεσμία. εἰ δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, χωρὶς δηλοῖ, διωρία γραφόμενον.

Διορισθέον. διαχωριστέον.

Διορυγή. ἡ ὄρυξις. διώρυξ δὲ, διάρυγος. καὶ διορωρυγμένος.

Δῖος. ὄνομα μηνὸς παρὰ Μακεδόσιν. ὁ νέος δὲ καὶ ὁ ἔνδοξος. ἡ κλητικὴ, ὦ δῖε. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα τόπου.

Διὸς [3] ἄνθος. Φυτὸν ἀκανθῶδες.

Διὸς ἐγκέφαλος. τὸ κάλλιστον βρῶμα. ὅπου λέγουσιν οἱ Πέρσαι ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων. ἢ, βασιλέως ἐγκέφαλος.

Διοσημία. [4] Θεομηνία. [5] Παρῆσαν δὲ οἱ διχιλίοι Σκύθαι, πάσης ὀξύτεροι διοσημίας, ἤτοι ἀστραπῆς, ἢ σφενδόνης, ἢ κεραυνοῦ, ἢ σκηπτοῦ, ἢ ἀφάτου ἀέρος.

tuam convocatis, opere jam perfecto, magna foſſa effoſſa, doloque occultato, artifices in illo loco cœnare juſſit: qui cœnantes illic ruina oppreſſi perierunt, dignam [ſuis laboribus] mercedem reportantes.

Διοπείθης. Diopithes. Nomen proprium. Declinatur Διοπείθους. Hic, ut Ælianus ſcribit, legem tulerat, ut civi in Pyræo pernoctare capitale eſſet. Cum igitur ipſe aliquando opprimente veſpera in Pyræo noctem manſiſſet, inimici eum lege ſua capitis accuſarunt.

Διοπομπεῖσθαι. Averruncari. Luſtrari. Expiari. Et ἀποδιοπομπεῖσθαι. Idem.

Δίοπος. Adminiſtrator. Inſpector. Curator navis. Et δίοποι, Reges: a διοπεῖν, vel διοπτεύειν.

Διοπτεύσων. Inſpecturus. Speculaturus. Exploraturus.

Διοπτῆρα. Speculatorem. Inſpectorem. Diſpenſatorem. Διοπτὴρ etiam, vel διόπτρα, erat mechanicum quoddam inſtrumentum, cujus ope [Geometræ] propugnaculorum altitudinem æſtimabant.

Διοπτῆρες. Speculatores. Excubitores. *Cum autem imber factitius in Abares effunderetur, & aer nubiloſus eſſet & tenebroſus, excubitores hoſtes adventantes dignoſcere non potuerunt.*

Διόπτης. Inſpector. *O Jupiter, qui omnia inſpicis & deſpicis.* Hæc ideo dicit, quia veſtes [Telephi] erant laceræ, & foraminibus plenæ, per quæ omnia cernere licebat. Διόπτα igitur hic idem ſignificat, quod παντεπόπτα.

Διόπτρα. Dioptra. Inſtrumentum mechanicum, cujus ope Geometræ ex intervallo propugnaculorum dimenſionem æſtimabant. Piſides: *Hæc multo ante dioptra tua cernis:*

Διορία. Dies præſcriptus. Dies præſtitutus. Si vero per ω ſcribatur, διωρία, ſignificat ſpatium duarum horarum.

Διοριστέον. Diſtinguendum. Separandum.

Διορυγή. Foſſio. Διώρυξ vero, foſſa, canalis. Et διορωρυγμένος, perfoſſus.

Δῖος. Dius. Nomen menſis apud Macedones. Item, illuſtris. Vocativus eſt ὦ δῖε. Significat etiam nomen loci.

Διὸς ἄνθος. Jovis flos. Planta ſpinoſa.

Διὸς ἐγκέφαλος. Jovis cerebrum. Id eſt, cibus lautiſſimus. Proverbio hoc Perſæ utuntur de iis, qui delicate vivunt. Vel, Regis cerebrum.

Διοσημία. Oſtentū. Tempeſtas ſolito gravior. *Aderant autem illi bis mille Scythæ, omni velociores tempeſtate, vel fulgure, vel fulmine, vel*

1 Οὗτος νόμον εἰσάγει, τὸν ἀπ.] Vide ſupra v. Γοργὼ, & infra v. Ὠφίθη.

2 Ὦ Ζεῦ διόπτα κὴ κατόπτα παντ.] Senarius hic legitur apud Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 392.

3 Διὸς ἄνθος] Vide Bodæum a Stapel ad Theophr. *Hiſt. Plant.* lib. VI. pag. 667.

4 Διοσημία] Unus MS. Pariſ. habet διοσημεία, per ει.

5 Θεομηνία] Unus MS. Pariſ. θεοσημια.

Ἡ διοσημία ἐστὶν ὁ πρὸ καιροῦ χειμών. [1]Αἰσχυλος·

Διοσημί' ἐστὶ καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.
Τὰς θοίνας ἀπίεναι, παρεῖναι δ' εἰς ἔνδον.

οἱ γὰρ Πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν. ἐπὶ τοῖς ἀναβαλλομένοις. παρεφυλάττοντο δὲ Ἀθηναῖοι τὰς διοσημίας, καὶ διέλυον τὰς ἐκκλησίας, διοσημίας γενομένης, ἢ ἄλλο τι μέλλοντες ἀνύειν. καὶ Εὐνάπιος φησὶ περὶ Καρίνου τοῦ βασιλέως· Καὶ [2]πάντα μὲν αὐτῷ βαρύτερα διοσημίας, καὶ ἐλύετο ἐν μέσοις τοῖς ὑπηκόοις.

Διοσκουρίδης [3]Ἀναζαρβεύς, ἰατρός· ὁ [4]ἐπικληθεὶς Φακᾶς, διὰ τοὺς ἐπὶ τῆς ὄψεως φακούς. [5]σωιλῶ δὲ Κλεοπάτρᾳ ἐπὶ Ἀντωνίου. γέγραπται αὐτῷ βιβλία κδ' τὰ πάντα ἰατρικὰ περιβόητα.

Διὸς [6]Κόρινθος. ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων παροιμία. ἐρρέθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Μεγαρεῖς ὑπακούοντες Κορινθίοις, ἐβαρύνοντο τοῖς ἐπιτάγμασι, καὶ φανεροὶ δυσανασχετοῦντες ἦσαν ἐπὶ τούτῳ. Κορινθίων δὲ πρέσβεις ἦλθον εἰς τὰ Μέγαρα, καὶ ὑβρισμένοι [7]προσέχοντες αὐτοῖς, ἀγανακτοῦντες ἐβόων· Οὐκ ἀνέξεται ταῦτα ὁ Διὸς Κόρινθος. Φασὶν οὖν τοὺς Μεγαρεῖς ἐκβάλλοντας αὐτοὺς παίειν, καὶ λέγειν, Παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον.

Διοσκόρος, [8]Μυραῖος, γραμματικὸς, ὕπαρχος πόλεως καὶ πραιτωρίων· ὁ διδάξας τὰς θυγατέρας Λέοντος τοῦ βασιλέως ἐν Βυζαντίῳ.

Διόσκουροι. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. Αἰλιανός· Καὶ μήν τοι καὶ Διοσκούρων τῶν ἀγάλματα δύο· νεανίαι μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρειὰς ἑκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος, καὶ χλαμύδας ἔχοντες ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐφημμένην ἑκατέραν· καὶ ξίφη ἔφερον τῶν χλαμύδων ἠρτημένα, καὶ λόγχας εἶχον παρεστώσας, ἐν αἷς ἠρείδοντο, ὁ μὲν τῇ δεξιᾷ· ὁ δὲ τῇ λαιᾷ.

Διὸς [9]κώδιον. ἢ τὸ ἱερεῖον Διΐ πεθυται. θύουσί τε τῷ Μειλιχίῳ καὶ τῷ Κτησίῳ Διΐ. τὰ δὲ κώδια τούτων φυλάττουσι, Δία προσαγορεύοντες. χρῶνται δ' αὐτοῖς οἵ τε Σκιροφορίων τὴν πομπὴν στέλλοντες, καὶ ὁ δαδοῦχος ἐν Ἐλευσῖνι· καὶ ἄλλοι τινὲς πρὸς τὰς καθαρμοὺς ὑποφωννύοντες αὐτὰ τοῖς ποσὶ τῶν ἀνιέρων.

1 Αἰσχυλος] *Acharnens.* pag. 379. (268. Ed. Baſ. P.)

2 Καὶ πάντα ἦν αὐτῷ βαρύτερα διοσ.] Locus hic multo auctior legitur infra v. Καρῖνος.

3 Διοσκουρίδης Ἀναζ.] De variis hujus nominis ſcriptoribus vide Jonſium *de Scriptor. Hiſt. Phil.* lib. II. cap. VI. Omiſit autem Dioſcoridem quendam, quem ἐν παθμοῖς καὶ μίξεσι citat Tzetzes Chil. XIII. cap. CDLXXIX.

4 Ὁ ἐπικληθεὶς Φακᾶς] Confundit hic Suidas duos Dioſcorides. Anazarbenſis enim Dioſcorides, cujus hodie adhuc *de Materia Medica* & *Alexipharmacis* ſcripta exſtant, diverſus erat ab eo, qui Φακᾶς cognominabatur, ut monuit etiam Jonſius loco laudato, quem conſule.

5 Σωιλῶ δὲ Κλεοπάτρᾳ ἐπὶ Ἀντ.] De ætate Dioſcoridis Anazarbenſis videndus eſt Marſilius Cagnatus *Var. Obſerv.* lib. II. cap. XXVIII. qui recte quidem contra Suidam oſtendit, eum poſt Cleopatræ & Antonii tempora vixiſſe; ſed in eo non habet aſſentientes eruditos, quod eundem Plinio juniorem faciat: cum vel paulo eo antiquior fuerit, ut exiſtimat Salmaſius in *Excrcitat. Plin.* vel ſaltem eodem, quo ille, tempore vixerit, ut contendit Jonſius loco ante laudato.

6 Διὸς Κόρινθος] Proverbium hoc fuſius enarrat Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 232. quem omnino confer.

7 Προσέχοντες] Addita negatione, ὑ προσέχοντες legendum eſſe, ſenſus manifeſto flagitat.

8 Διοσκόρος, Μυραῖος, γρ.] Hæc repetuntur infra v: Θυάτειρα ſed loco alieno.

9 Διὸς κώδιον] Confer Heſychium h. v.

micante ſtella. Vel διοσημία eſt tempeſtas, quæ inſolito tempore contingit. Ariſtophanes: *Tempeſtas mala ingruit: & jam gutta me percuſſit. Thraces abire jubeo, & adeſſe trigeſimo die menſis.* Prytanes enim concionem dimittunt. Dicitur hoc autem de illis, qui rem in aliud tempus rejiciunt. Athenienſes enim obſervabant oſtenta, & concionem dimittebant, ſi quod oſtentum ipſis apparuiſſet: vel ſi quid aliud agere decreviſſent. Et Eunapius de Carino Imperatore inquit: *Et omnia, quæ faciebat, quavis tempeſtate graviora erant, & in medio ſubjectorum ſuorum furebat.*

Διοσκουρίδης. Dioſcorides Anazarbenſis, medicus; qui cognomento vocatus eſt Phacas, ob lentes, quas in facie habebat. Vixit apud Cleopatram ſub Antonio: ſcripſitque libros XXIV, omnes de re medica, eoſque celeberrimos.

Διὸς Κόρινθος. Corinthus Jovis. Dicitur de iis, qui eadem ſemper inculcant. Proverbium hoc inde ortum eſt, quod Megarenſes, cum Corinthiis parerent, imperium illorum iniquo animo ferentes, indignationem ſuam manifeſte oſtenderent. Cum igitur hac de re legati Corinthiorum Megara miſſi, populum dicto audientem non haberent, indignabundi exclamarunt: *Non feret hæc Jovis Corinthus.* Ajunt igitur Megarenſes legatos [ex urbe] expuliſſe, verberaque iis ingerentes dixiſſe: *Feri, feri Jovis Corinthum.*

Διοσκόρος. Dioſcorius, Myræus, Grammaticus, Præfectus urbi & Prætorio: qui Leonis Imperatoris filias Byzantii docuit.

Διόσκουροι. Dioſcuri. Id eſt, Caſtor & Pollux. Ælianus: *Erant autem Dioſcurorum duo ſimulacra: adoleſcentes proceri, nudi genas, ambo ſimili figura, & chlamyde induti ex humeris dependente. Enſes etiam geſtabant ex chlamydibus ſuſpenſos: haſtæque juxta eos ſtabant, quibus innitebantur; alter ad dextram, & alter ad ſiniſtram.*

Διὸς κώδιον. Pellis Jovis. Sive pellis victimæ, quæ Jovi immolabatur. Immolabant autem victimas Jovi Milichio & Cteſio: quarum pelles ſervabant, Jovis nomine eas appellantes. His utebantur illi, qui Scirophoriorum pompam inſtruebant: itemque Daduchus Eleuſine, & alii quidam luſtrationis gratia, ſubſternentes eas pedibus eorum, qui piaculo polluti erant.

Διόσμ@. [1] ἡ ἀφροδισιακὴ δύναμις τῆς ὀσφρανσῶν ὡδῆς Θεοφράστῳ. Οὐκ [2] ἔστι δὲ ἡ ῥὶς τὸ αἰσθητήριον, ἀλλ' ἡ μασθοειδὴς τῆς ἐγκεφάλου ἀπόφυσις.

Διὸς φήμη. ἡ μαντεία. ὁ γὰρ Ἀπόλλων ὑποφήτης τοῦ πατρὸς, καὶ παρ' ἐκείνου λαμβάνει τὰς μαντείας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀναφέρει. καὶ [3] Ὅμηρος·

Διὸς ἄγγελος ὄσσα δεδήει.

Διὸς [4] ψῆφος. ὅπως [5] καλεῖται, ἐν ᾧ Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν ἐκρίθησαν. Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις·

Ἔνθα Διὸς μεγάλου θῶκος πεποίηται καλεῖται. ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ ἐκρίθησαν, Διὸς ψῆφος καλεῖται. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ ἀθίκτων.

Διόσμος. Facultas transmittendi odores ad nares, apud Theophrastum. Non est autem ipse nasus instrumentum odoratus, sed pars cerebri mammæ instar extuberans.

Διὸς φήμη. Oraculum Jovis. Apollo enim est patris minister in oraculis edendis, & ab illo oracula accepta hominibus reddit. Et Homerus:

Jovis nuncia fama percrebescebat.

Διὸς ψῆφος. Jovis suffragium. Sic locus vocatur, in quo de Minerva & Neptuno judicium factum est. Cratinus Archilochis: *Illic Jovis magni sedes calculique vocantur.* Locus enim, in quo [de Minervæ Neptunique controversia] judicium factum est, *Jovis suffragium* vocatur. Hoc autem proverbium de rebus sacris & non tangendis usurpatur.

Διότ. ἔστ' ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι λαμβάνεται. ὅτω γὰρ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἱεροκλῆς. † Καὶ [6] τρεῖς δὲ τρόπους τὸ σαφέστερον ἡμῖν θεωρεῖται. καθ' ἕνα μὲν τὸ ὅτι τοῦ διότι. σαφέστερον μὲν γὰρ, καὶ πρῶτον εἰς γνῶσιν. καὶ γὰρ ὅτι ἔχομεν ψυχὴν, καὶ ὅτι ἀθάνατος, προχειρότερον εἰς νόησιν τοῖς πολλοῖς μᾶλλον, ἢ τὸ διαλαμβάνειν, [7] καὶ ὑπιβάλλειν τῷ λόγῳ, τῷ ταῦτα κατασκευάζοντι. δεύτερον, τὸ [8] καθόλου καὶ συγκεχυμένον τοῦ μεμικτοῦ καὶ διηρημένου. οἷον τὸ εἰδέναι ἁπλῶς, ὅτι σῶμα, ἢ ὅτι τοιόνδε σῶμα, τουτέστιν οὐράνιον, ἢ γήϊνον, ἢ τοιῶσδε ἢ τοιῶσδε κεκραμένον. τρίτον, τὸ ὡς πρὸς ἡμᾶς μὲν πρῶτον, ὕστερον δὲ τῇ φύσει. τὰ γὰρ ἁπλούστερα, ἅπερ ἐστὶ τῇ φύσει πρῶτα ἡμῖν, τὰ συνθετώτερα γνωριμώτερα.

Διότιμος. ὄνομα κύριον.

Διοτρεφής. ὑπὸ Διὸς τεθραμμένος.

Διοφάνης. [9] ὅτος Μεγαλοπολίτης ἦν. ὃς μεγάλην ἕξιν εἶχεν ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ἀφ' τὸ πολυχρονίου γενόσθαι τοῦ πρὸς Νάβιν πολέμου τοῖς Μεγαλοπολίταις ἀφυλάκτου, πάντα σωματικῶς τὸν χρόνον ὑπὸ τὸν Φιλοποίμενα τελαμῶνος, τειβιῶν ἐγκρατέστατος τῶν πολέμου ἔργων ἀληθινῶν. χρεὼν τε τύπων, καὶ τινὶ ὄψεως φάνειαν, καὶ καὶ τινὶ σωματικὴν ῥώμην, ἦν ὁ ἀνὴρ δυνατὸς καὶ καταπληκτικός. τὸ δὲ κυριώτερον, πρὸς πόλεμον ὑπῆρχεν ἀνὴρ ἀγαθὸς, καὶ τοῖς ὅπλοις ἐχρῆτο ἀφαιρουμένοις.

Διόφαντος. ὄνομα κύριον.

Δι' ὄχλου. ὀπιβαρές. [10] Ἀριστοφάνης·

Καί γὰρ δι' ὄχλου τοῦτ' ἐστὶ τοῖς θεωμένοις,
Ὅμως ἔχει τερπνόν τι καὶ κωμῳδικόν.

Διόβολον, καὶ τριόβολον, καὶ ἡμιωβόλιον ὁμοίως.

Διόσμος. Facultas transmittendi odores ad nares, apud Theophrastum. Non est autem ipse nasus instrumentum odoratus, sed pars cerebri mammæ instar extuberans.

Διὸς φήμη. Oraculum Jovis. Apollo enim est patris minister in oraculis edendis, & ab illo oracula accepta hominibus reddit. Et Homerus:

Jovis nuncia fama percrebescebat.

Διὸς ψῆφος. Jovis suffragium. Sic locus vocatur, in quo de Minerva & Neptuno judicium factum est. Cratinus Archilochis: *Illic Jovis magni sedes calculique vocantur.* Locus enim, in quo [de Minervæ Neptunique controversia] judicium factum est, *Jovis suffragium* vocatur. Hoc autem proverbium de rebus sacris & non tangendis usurpatur.

Διότι. Interdum sumitur pro ὅτι, tum apud multos alios, tum etiam Hieroclem. † Tribus modis id, quod notius nobis est, consideratur. Primum enim, rem esse, notius nobis est, & prius a nobis cognoscitur, quam cur sit. Etenim, habere nos animam, eamque esse immortalem, facilius vulgo intelligitur, quam rationes, quibus istud confirmatur & demonstratur. Deinde res universalis & confusa notior est particulari & distincta: ut, scire simpliciter esse corpus, quam esse tale corpus: id est, cœleste, vel terrestre, vel hoc aliove modo temperatum. Tertio loco, id, quod respectu quidem nostri prius est, at natura posterius. Nam simplicibus, quæ prima sunt natura, composita nobis sunt notiora.

Διότιμος. Diotimus, Nomen proprium.

Διοτρεφής. A Jove nutritus.

Διοφάνης. Diophanes. Hic Megalopolitanus fuit, & magno usu rei militaris instructus. Bello enim adversus Nabidem tyrannum diuturno, & Megalopolitanis finitimo, sub Philopœmenis disciplina assidue militans, veram bellicarum rerum peritiam collegerat. Præterea, ipsa specie & corporis robore conspicuus ac formidabilis erat: quodque est præcipuum, strenuus bellator, & tractandorum inprimis armorum peritus.

Διόφαντος. Diophantus. Nomen proprium.

Δι' ὄχλου. Molestum. Grave. Aristophanes:

Quamvis enim molestũ hoc sit spectatoribus,
Tamen habet aliquid jucundum & comicum.

Διόβολον, & τριόβολον, & ἡμιωβόλιον, [per ω scribuntur.]

1 Διόσμος. ἡ ἀφροδισιακὴ δύναμις τῆς ὀσφρ.] Vide Philoponum in lib. II. Aristot. *de Anima* M. III. b. & Suidam infra v. Κογχύλη.

2 Οὐκ ἔστι δὲ ἡ ῥὶς τὸ αἰσθητήριον, ἀλλ' ἡ μασ] Hæc apud Philoponum in lib. II. Aristot. *de Anima*, M. 4. a. paulo plenius sic leguntur: Ἔστι δὲ τὸ ὀσφραντικὸν αἰσθητήριον ἡ καπὶ τὰ ἐμπροσθία τῆς ἐγκεφάλου μασθοειδὴς αὐτῆς ἀπόφυσις. Sed pro ἀπόφυσις legendum est ἀπόφυσις: uti etiam hic apud Suidam pro ἀπόψεις rescribi debet.

3 Ὅμηρος.] Il. B. v. 93.

4 Διὸς ψῆφος. ὅπως καλ.] Huc spectant ea, quæ habet Hesychius v. Διὸς δάκρυ, cujus verba hic adscribam, ut emendem: Διὸς δάκρυ· οἱ πεσοί· πινὲς γράφουσι ψῆφοι. φασὶ δὲ οὐ τῇ τῶν Ἀθηναίων ἀφαιρέσει, (lege ἀφαιρέσει) ὅτε ἠμφισβήτει Ἀθηνᾶ & Ποσειδῶν, τῶν Ἀθηναῖοι Διὸς δεηθῆναι ὑπὲρ αὐτῆς τῶν ψῆφον ἀνελεῖν, καὶ ὑπάρχειν αὐτὴ τοῦτο τὸ τῶν Πολιέως ἱερὸν (lege ἱερεῖον) πρῶτον θύειν ἐπὶ βωμοῦ.

5 Καλεῖται] Adde τόπος.

6 Καπὰ τρεῖς δὲ τρόπους τὸ σαφ.] Hæc, & quæ sequuntur, apud Alexandrum Aphrod. in *Topica* me legisse memini; quamvis locus nunc non succurrat.

7 Παραλαμβάνειν] Wolfius recte monuit, legendum esse προσλαμβάνειν.

8 Τὸ καθόλου & συγκεχ.] Vide Aristotel. *Physic.* lib. I. cap. I.

9 Διοφάνης. ὅτος Μεγαλοπ.] Hæc, & quæ sequuntur, leguntur apud Polybium in Excerptis a Valesio editis pag. 110.

10 Ἀριστοφάνης] Ecclesiaz. pag. 750.

Διωγκωμένον. πεφυσημένον.

Διώδει. ἐφλέγμαινε.

Διωδηκότα. ἐξωγκωμένον. Ὅσοι γὰρ ἐκ τῆς αὐτῆς σποράδος γεγόνασι, κάτω τὸν πόδα τὸν δεξιὸν ἔχουσι διωδηκότα, καὶ βάδισιν ἀσθενῆ τε καὶ νωθῆ. καὶ διωδηκὰς, ὁμοίως.

Διωθεῖτε. ἀποστρέφετε. καὶ διωθέμενοι. ἀναζεπόμενοι. ἐκβαλλόμενοι.

Δίωκε ἀρετήν. ζήλει. ὀπτιδίδου.

Διώκειν. εἰς ἀγορὰν ἄγειν. τοῦτο λέγεται, ὅταν τις ὑποφύγῃ τις. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σωτόνως ἐλαύνειν. καὶ διωκόμεθα, ἀντὶ τοῦ καθηγορούμεθα.

Διώκειν. ἀντὶ τοῦ ἄγειν εἰς κρίσιν, καὶ κατηγορεῖν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμεῖν καὶ ἐρίεσθαι. διώκειν γὰρ φαμὲν ἀρετήν. καὶ ἐπὶ τοῦ διελθεῖν. Αἱ δὲ νῆες ἐς φυγὴν καταφᾶσαι, πολλοὺς μεταδιώξαν τόπους. αἱ μὲν γὰρ εἰς Ἰόνιον κόλπον ἐξέπλευσαν· αἱ δὲ ἄλλη.

Διαχίσαλο. διεχώρισεν. ἀπ' ἀλλήλων ἐποίησε. Καὶ διαχίσαλο τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ Θεοῦ ἡ ἀνοσιότης. ὅστις δὲ δι' ἀρετῆς καὶ ὁσιότητος ἀπάγων ἑαυτὸν ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ σπουδασμάτων ἐπ' αὐτὸν τὸν Θεὸν, καὶ ζῶν τυγχάνῃ παρόντος, καὶ τελευτήσας μεταχίσαλο πρὸς αὐτόν.

Διαχισμοῦ. γενικῇ. κεχωρισμοῦ.

Διώκω σε. ἐλαύνω σε. τὸ δὲ καθηγορῶ, γενικῇ. Ὁ γὰρ διώκων τοῦ ψηφίσματος.

Διωλύγιον. μέγα. καὶ παροιμία· [1] Διωλύγιον κακόν. ἐπὶ τὸ μέγα λέγεται καὶ δεινὸν ὑφισταμένων. Διωλύγιον γάρ ἐστι τὸ μέγα καὶ ἐπὶ πολὺ διῆκον. [2] Οὕτω δυσπαλίζεις διωλύγιος φλυαρία. [3] Πλάτων δέ. καὶ Δαμάσκιος· Ταῦτα γὰρ διωλύγιος φλυαρία δόξειεν ἂν εἶναι; καὶ δικαίως γε τῶν γραῶν ὕθλον λεγόμενον, ἀλλὰ πέρα τοῦ μυθώδους φλυαρίας.

Διωμοσία. ὅρκοι οἱ ὑπὸ τῶν δικαζομένων γινόμενοι· τῷ μὲν ὀμνύντι, ὅτι παθὼν ἐγκαλεῖ· τῷ δὲ ἄρα, ὅτι οὐκ ἐποίησε.

Διωμοσία, καὶ [4] ἀντωμοσία. ὅταν οἱ κατηγορούμενοι ὀμνύωσιν, ὡς ἀληθῶς καθηγορῶσι, τοῦτο διωμοσία. ὅταν δὲ οἱ κατηγορούμενοι ὀμνύωσι τὸν αὐτὸν ὅρκον, διαλυόμενοι τὰ ἐγκλήματα, τοῦτο ἀντωμοσία.

Διώμοσε. [5] Διωμόσατο συνίσασθαι τοῖς ἀμφιερομένοις ἐκέλευε τοὺς ῥήτορας. τουτέστι τοὺς συνηγόρους. † Ὅτι ὁ Σιμόκαττα ἐπὶ τοῦ ὅρκου ἐχρήσατο τῷ διωμοσία, λέγων· [6] Οἱ Μαυρούσιοι διωμοσίαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐποιήσαντο.

1 Διωλύγιον κακόν] Synesius *de Providentia* pag. 106. Typhonis uxorem διωλύγιον κακὸν, id est, *immane malum* vocat. Vide etiam Paræmiographos.

2 Οὕτω δυσπαλίζεις διωλ. φλ.] In fragmento hoc nil nisi tenebras cerno, quas aliis discutiendas relinquo.

3 Πλάτων δὲ.] Plato in Theæteto pag. 122. διωλύγιος φλυαρία dixit: ad quem locus Suidas procul dubio respexit. Sed mirum est, cum ipsa verba Platonis non adduxisse, absque quibus sensus hujus loci mutilus est, nec scias, quid Suidas hic sibi velit.

4 Ἀντωμοσία] Vide supra h. v.

5 Διωμόσατο συνίσασθαι τοῖς ἀμφιερομένοις ἐκέλ. τοὺς ῥήτ.] Hæc sunt verba Procopii *Hist. Arcan.* cap. xxvi.

6 Οἱ Μαυρούσιοι διωμοσίαν κατὰ τῶν Ῥωμ.] Ad hæc notaveram, *Ex Simocatt.* lib. vii. cap. vi. Sed ad Simocattam rediens, locum istum ibi non inveni: unde suspicor, me in numero libri vel capitis errasse.

‡

Διωγκωμένον. Inflatum. Tumens.

Διώδει. Tumebat.

Διωδηκότα. Tumentem. Inflatum. Tumidum. *Quotquot enim ab eadem origine procreati sunt, inferne dextrum pedem tumidum habent, & gressum infirmum & tardum.* Et διωδηκάς. Inflatus. Tumidus.

Διωθεῖτε. Propellite. Avertite. Et διωθέμενοι. Repulsi. Ejecti.

Δίωκε ἀρετήν. Sectare virtutem. Stude virtuti. Virtutis studio da operam.

Διώκειν. Aliquem in jus rapere. Vel, reum judicio persequi. Dicitur etiam de eo, qui magna contentione aliquem persequitur. Et διωκόμεθα, accusamur.

Διώκειν. In judicium adducere, & accusare. Item, concupiscere, desiderare, & optare. Dicimus enim διώκειν ἀρετήν: sectari virtutem. Id est, desiderare, optare, ejusque consequendæ desiderio teneri. Item, transire. *Naves vero in fugam versæ, per multa loca transiverunt. Aliæ enim in sinum Ionium; aliæ vero alio enavigarunt.*

Διαχίσαλο. Disjunxit. Sejunxit. Alios ab aliis separavit. *Et impietas homines a Deo disjunxit. Quisquis vero per virtutem & sanctitatem a rebus & studiis humanis sese ad ipsum Deum convertit, & vivens præsentia ejus fruitur, & mortuus ad ipsum commigrat.*

Διαχισμοῦ. Genitivo jungitur. Disjunctus.

Διώκω σε. Persequor te. At cum significat accuso, genitivo jungitur. *Ille vero ob decretum eum accusans.*

Διωλύγιον. Magnum. Ingens. Et proverbium: Διωλύγιον κακόν. Quod de iis dicitur, qui magnum aliquod & grave malum sustinent. Διωλύγιον enim dicitur magnum, & quod longe penetrat. * * * * * Plato [dixit διωλύγιος φλυαρία: i. e. Nugæ maximæ.] Et Damascius: *Hæccine nugæ immanes esse videantur? Imo, non solum anilibus fabulis similia sunt, sed maximam etiam futilitatem superant.*

Διωμοσία. Jusjurandum de calumnia, quod a litigantibus juratur: quorum alter quidem jurat, se ab eo, quem accusat, injuria affectum esse: alter vero negat, se id, [quod ipsi objicitur,] feciisse.

Διωμοσία, & ἀντωμ. Cum actores jurant, se bona fide & non animo calumniandi alterum accusare, id vocatur διωμοσία. Cum vero rei idem jusjurandum jurant, crimina diluentes, id vocatur ἀντωμοσία.

Διώμοσε. Juratus. *Oratores ligantium patrocinium juratos suscipere jussit.* † Simocatta voce διωμοσία pro jurejurando usus est, cum dicit: *Mauritii contra Romanos conjurarunt.*

Δίων,

Δίων,[1] Ἱππαρίνου, Συρακούσιος, φιλόσοφος Πλατωνικός, τῆς Σικελίας τυράννου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τῆς γαμετῆς Ἀριστομάχης ἀδελφός· ὃς καὶ ἐκράτησε τῆς Σικελίας τυραννίδος, ἐκβαλὼν τὸν τοῦ πρεσβυτέρου Διονυσίου υἱὸν Διονύσιον· ὃν πάλιν ἀδελφὸς Νισαῖος ἐξέβαλε Δίωνα τοῦτον. ἔγραψεν ἐπιστολὰς πρὸς Πλάτωνα, καὶ ἄλλους τινάς.

Δίων, ὁ[2] Κάσιος ἱστορικός, ὁ ἐπίκλην Κοκκήϊος· οἱ δὲ, Κοκκηϊανός· Νικαεύς, ἱστορικός, γεγονὼς ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμαίας. ἔγραψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις π'. διαιρῆται δὲ εἰς δεκάδας. Περσικά. [3]Γετικά. Ἐνόδια. Τὰ εἰς Τραϊανόν. Βίον Ἀρριανοῦ τοῦ φιλοσόφου.

Δίων, ὁ Πασικράτους, Προυσαεύς, σοφιστὴς, καὶ φιλόσοφος· ὃν Χρυσόστομον ἐκάλεσαν.[4] ἀνελεητοποιεῖτο δὲ σεμνότητι, ὡς καὶ λεοντῆν φορεῖν περιέναι. ἰδεῖν δὲ λεπτὸς τὸ σῶμα, καὶ διέτεινε τὸ πλεῖστον τοῦ βίου Τραϊανῷ Καίσαρι, ὡς καὶ συγκαθέζεσθαι ἐν τῷ βασιλικῷ ὀχήματι. [5]ἔγραψεν, εἰ φθαρτὸς ὁ κόσμος. Ἐγκώμιον Ἡρακλέους, καὶ Πλάτωνος. Ὑπὲρ Ὁμήρου πρὸς Πλάτωνα δ'. Περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου ἀρετῶν, ἡ.

Διώνασα. ὄνομα κύριον.

Διωναία.[6] ἡ Ἀφροδίτη. καὶ Διώνη. ἡ αὐτή.

[*] Διώνυμον. ἀξιόλογον. ὀνομαστόν. περίφημον. Διώνυμοι ἐν τοῖς Ἕλλησι. † [7]Διώνυμοι κόλακες περιηχοῦσιν ἡμᾶς, Κλείσοφοί τε, καὶ Στρουθίαι, καὶ Θήρωνες, καὶ οἱ περὶ τὴν Διονυσίου βομβοῦντες τράπεζαν, καὶ οἱ περὶ τὸν δαῖτα Ἀλεξάνδρου μεμιμοῦντες.

Διωξικέλευθα[8] κέντρα.

Διώξιππος, Ἀθηναῖος, κωμικός. δράματα αὐτοῦ, [9]Ἀντιπορνοβοσκὸς, Φιλάργυρος, Ἱστοριογράφος, Διαδικαζόμενοι.

Διώξομαί σε δειλίας. ἀντὶ τοῦ κατηγορήσω σου. Εἰς δικαστὰς αὐτὸν ἀγαγόντες, ἐδίωξαν κατηγορήσαντα τυραννίδος.

Διώρης. ὄνομα κύριον.

Διωρία.[10] ἀνακωχή. Δόξαν δ' ἐπανεῖναι τῷ πολιορκίαν, καὶ διωρίαν βουλῆς τοῖς φασιατοῖς παρασχεῖν.

Δίων. Dion, Hipparini filius, Syracuſanus, Philoſophus Platonicus, Ariſtomachæ, uxoris Dionyſii prioris, Siciliæ tyranni, frater, qui Siciliæ tyrannide potitus eſt, ejecto Dionyſio, Dionyſii prioris filio; cujus frater Niſæus viciſſim hunc Dionem ejecit. Scripſit epiſtolas ad Platonem, & alios quoſdam.

Δίων ὁ Κάσιος. Dion, Caſſius vulgo dictus, cognomento Coccejus, vel, ut alii, Cocceĳanus, Nicenus, Hiſtoricus: qui vixit temporibus Alexandri Mammææ filii. Scripſit hiſtoriæ Romanæ libros LXXX. qui in Decades diſtributi ſunt. Item, Perſica: Getica: Enodia: Res a Trajano geſtas: Vitam Arriani Philoſophi.

Δίων. Dion, Paſicratis filius, Pruſaenſis, Sophiſta, & Philoſophus: quem Chryſoſtomum appellarunt. Hic gravitatem adeo affectabat, ut & leonina pelle indutus prodiret. Corpore fuit tenui & gracili, maximamque ætatis partem apud Trajanum Imperatorem exegit, ut etiam in curru imperatorio cum eo ſederet. Scripſit, An mundus interire poſſit. Encomium Herculis & Platonis. Pro Homero adverſus Platonem libros quatuor. De Alexandri virtutibus libros VIII.

Διώνασα. Dionaſa. Nomen proprium.

Διωναία. Dionæa. Venus. Eadem & Dione vocatur.

Διώνυμον. Celebrem. Clarum. Famoſum. *Celebres inter Græcos.* † *Celebres aſſentatores nos circumſonant, Cliſophi, Struthiæ, & Therones, & illi, qui Dionyſii menſam circumſtrepunt, & circa epulas Alexandri inſaniunt.*

Διωξικέλευθα κέντρα. Stimuli, vel calcaria, quibus equus ad curſum incitatur.

Διώξιππος. Dioxippus, Athenienſis, Comicus. Ejus fabulæ ſunt, *Antipornoboſcus, Philargyrus, Hiſtoriographus, Litigantes.*

Διώξομαί σε δειλίας. Timiditatis te accuſabo. *Ad judices adductum accuſarunt, quod in tyrannidem invectus fuiſſet.*

Διώρης. Diores. Nomen proprium.

Διωρία. Induciæ. Intermiſſio. Temporis intervallum. *Cum autem obſidionem remittere viſum fuiſſet, & ſpatium deliberandi ſeditioſis præbere.*

1 Δίων] Hujus Dionis vitam prolixe deſcribit Plutarchus, quem vide.

2 Δίων, ὁ Κάσιος χρ.] De eo vide Voſſium *de Hiſt Gr.* lib. II. cap XV.

3 Γετικά] Imo Dionem Caſſium cum Dione Chryſoſtomo Suidas hic confudit. Poſteriori enim *Getica* tribuenda eſſe diſcimus ex Philoſtrato, qui lib. II. *de Vit. Soph.* pag. 491. expreſſe refert, Dionem Chryſoſtomum de iſto argumento ſcripſiſſe.

4 Ἀνεπορεῖτο δὲ σεμνότητος, ὡς καὶ λεοντῆν φορεῖν περιέναι.] Idem teſtatur Photius in *Bibliotheca*, Cod. CCIX. ubi plura de hoc Dione legere licet.

5 Ἔγραψεν] Mirum eſt, Suidam hic nullam mentionem facere orationum, quas Dio ſcripſit: quarum argumenta recenſet Photius loco laudato. Cæterum a Dionibus, quos Suidas hic recenſet, diverſus fuiſſe videtur ille, quem noſter infra v. Οὐδὲ Ἡρακλῆς citat ἐν δευτέρῳ τῶν δευτέρας συντάξεως; & Scholiaſta Nicandri pag. 29. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν τρίτης συντάξεως.

6 Διωναία. ἡ Ἀφροδ.] Epithetum hoc Veneri procul dubio tributum fuit a Διωνία, quæ erat urbs Cypri, teſte Stephano Byzantio.

7 Διώνυμοι κόλακες περιηχ.] Fragmentum hoc ampliabis ex ipſo Suida infra v. Κλείσοφος.

8 Διωξικέλευθα κέντρα] Ex Anthol. lib. VI. cap. 2. Epigr. 1. Vide etiam infra v. Κημός.

9 Ἀντιπορνοβοσκὸς, Φιλ.] Harum fabularum, excepta ultima, meminit Athenæus.

10 Διωρία] Vide ſupra v. Διορία: ubi oblitus ſum monere, Phrynichum τὸ διορία pro περίσταμαι prorſus damnare. Verba ejus hæc ſunt: Διωρία (ſcribe διορία, per ο) ἰχθὺς ἀβέκιμος. ἀντ' αὐτοῦ δὲ περίσταμαι ἐρεῖς.

Διώρυ-

Διάροφον. τὸ οἴκημα τὸ δύο ἔχον στέγας.

Διάρυξ, ἡ διάρυγος.

Διαρυχή. Σκάνοιξις τοίχων, ἢ χωμάτων. Διορυγὴ δὲ, ἡ ὄρυξις.

Διωσόμεθα. ἀπωσόμεθα, καὶ ἀποπεμψόμεθα.

Διωστῆσιν. ἀναφορεῦσι τοῖς ἀναβαστάζουσι.

Δίπαλλος. ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν. οἷον[2] εὐδεξίοις. παντὶ σθένει. [3] Σοφοκλῆς· Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλλος ἄν με χειρὶ φονεύοι. ἢ ὅπως· Ὁ στρατός με φονεύοι, λαβὼν τὰ δίπαλλα δοράτια.

Διπλασιάσαι.[4] διχῶς λέγεται. ἢ γὰρ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἡ φάλαγξ, μένοντος τοῦ πλήθους τῶν ἀνδρῶν· ἢ τὸ ἀριθμὸν αὐτόν. γίνεται δὲ ἑκάτερον διχῶς. ἢ κατὰ λόχους, ἢ κατὰ ζυγά. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν, κατὰ μῆκος ἢ κατὰ βάθος. κατὰ μῆκος μὲν οὖν γίνεται διπλασιασμὸς ἀνδρῶν, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων λόχων παρεμβάλωμεν, ἢ [5] παρεμπλέκωμεν ἄλλους αὐτοῖς ἀριθμούς, τὸ μῆκος φυλάττοντες τὸ αὐτὸ τῆς φάλαγγος. ὥστε πύκνωσιν γενέσθαι μόνον ἐπὶ τῆς τῶν ἀνδρῶν διπλασιάσεως. κατὰ βάθος δὲ, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων ζυγῶν παρεμβάλωμεν, ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα· ὥστε κατὰ βάθος πύκνωσιν εἶναι μόνον. κατὰ μῆκος δὲ τόπου γίνεται διπλασιασμὸς, ὅταν τῷ προειρημένῳ κατὰ μῆκος πύκνωσιν μανότητι μεταπάσωμεν· ἢ οἱ παρεμπεσόντες ἐξελίξωσι κατὰ βάθος. ἔνιοι δὲ τὰς τοιάσδε ἀποδοκιμάζουσι· καὶ μάλιστα, ἐγγὺς ὄντων τῶν πολεμίων. ἐφ' ἑκάτερα δὲ τῶν κεράτων τοὺς [6] ψιλοὺς καὶ [7] τοὺς ἵππους ἐπεκτείνασιν, τῷ ὤμῳ τῶν διπλασιασμῶν χωρὶς ταττομένης τῆς φάλαγγος ἀποδιδόασι.

Διπλαῖ. τὸ θηλυκὸν πληθυντικόν. ὅτι τὸ ἁπλᾶ, καὶ διπλᾶ, καὶ πολλαπλᾶ, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα περισπῶσιν οἱ Ἀττικοί. ἀργυρᾶ, ξυσᾶ, κεραμεᾶ· ἀπὸ τοῦ κεραμεῦν· καὶ φοινικᾶ, ἀπὸ τοῦ φοινικοῦν.

Διπλόη. ἡ ἀπάτη.

Διπλόη. ἡ ἔξωθεν ἀρετὴ φαινομένη· ἔσωθεν δὲ γέμουσα κακίας. καὶ οἱ φιλίαν μὲν ὑπαγγέλλοντες, πεφιέμενοι δὲ αὐτὸν τοῖς πολεμίοις. Πίσιδης·

Ἐπέσχεν ὑμῶν τὸν βολὸν ὑπηγμένην
Ἡ τῶν χιτώνων ἐμπεσοῦσα διπλόη.

τάττεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν σκολιῶν τοὺς τρόπους.

Διπλοῦν κάππα. ἀντὶ τοῦ διπλοῦν κακόν. καὶ, Τρία κάππα κάκιστα· Καππαδοκία, Κρήτη, καὶ Κιλικία.

Διποδία.[8] εἶδος ὀρχήσεως. Ἀριστοφάνης·

Διάροφον. Domus geminum tectum habens.

Διάρυξ. Fossa.

Διωρυχή. Perfossio parietum & aggerum. Διορυγὴ vero, fossio.

Διωσόμεθα. Repellemus, & amandabimus.

Διωστῆσιν, Vectibus, quibus aliquid portamus.

Δίπαλλος. Ambabus manibus. Vel, dextre & prompte. Totis viribus. Sophocles: *Totus exercitus utraque manu tela conjiciens me interficiet.* Vel sic: Exercitus me interficiet, correptis hastis, quæ utraque manu vibrantur.

Διπλασιάσαι. Conduplicare. Bifariam dicitur: aut locum, in quo est phalanx, manente virorum eadem multitudine; aut ipsum numerum. Fit autem utrumque bifariam; vel manipulatim, vel jugatim: id est, vel secundum longitudinem, vel secundum latitudinem. Ac secundum longitudinem fit conduplicatio virorum, cum inter eos manipulos, qui adsunt, interseruerimus aut implicuerimus alios numeros, eadem seruata phalangis longitudine, ut ex ista virorum conduplicatione densitas tantum aciei accedat. Secundum profunditatem vero, cum inter priora juga interseruerimus aut implicuerimus alia numero eis paria, ut in profunditate modo sit densitas. In longitudine vero fit conduplicatio loci, cum supra dictam in longitudine densitatem raritate transferimus: aut cum ii, qui intersiti sunt, secundum profunditatem se explicant. Nonnulli vero hos improbant, præsertim vicinis hostibus. In utroque autem cornu velitibus & equitibus extensis, conspectum conduplicationis absque perturbatione phalangis efficiunt. *Wolf.*

Διπλαῖ. Fœmininum pluralis numeri. Duplices. Hæc autem nomina ἁπλᾶ, διπλᾶ, πολλαπλᾶ, & omnia hujus generis, Attici circumflectunt. Sic & ἀργυρᾶ, ξυσᾶ, κεραμεᾶ, a κεραμεῦν; & φοινικᾶ, a φοινικοῦν.

Διπλόη. Fraus.

Διπλόη. Virtus, quæ extrinsecus quidem ita apparet: sed intrinsecus vitiis referta est. Dicitur etiam hæc vox de illis, qui se amicos quidem aliorum fore pollicentur, sed tamen hostibus eos produnt. Pisides: *Teli vestri clam in me contorti ictum repressit opposita vestis duplicata.* Idem vocabulum etiam dicitur de iis, qui non sunt moribus simplicibus & apertis, sed dolosis.

Διπλοῦν κάππα. Duplex cappa. Id est, duplex malum. Et, Tria cappa pessima. Cappadocia, Creta, & Cilicia.

Διποδία. Genus saltationis. Aristophanes:

1 Διάρυξ, διώρυγος] Phrynichus: Διάρυγος, διάρυγα, ἀλλὰ διώρυχος, οἱ μὲν ὀρχαῖοι πᾶσαι ἀλλὰ διώρυχος, διώρυχα.

2 Πεφιδξίοις] Lege εὐδεξίως, ut apud Scholiastam Sophoclis ad *Ajacem* pag. 25. unde Suidas hæc descripsit.

3 Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 25. ut Portus observavit.

4 Διπλασιάσαι. διχῶς λ.] Vide Æliani *Tactica* cap. XXVIII. XXIX. Cæterum, versionem Wolfii in hoc articulo retinui, iis tantum in locis interpolatam & mutatam, ubi & textum Græcum mutavi.

5 Παρεμπλέκωμεν] Sic habet MS. Paris. A. At priores Editt. minus recte παρακαλέκωμεν.

6 Ψιλούς] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Editt. male, πολεμίους. Vide Arcerium in notis ad Æliani *Tactica* cap. XXVIII.

7 Τοὺς ἵππους] Potius, τοὺς ἱππέας

8 Διποδία] In prioribus Editt. non solum male excusum est διαποδία; sed etiam totus hic articulus alieno loco inter Διοκεύω & Διπλάκιον legitur, unde eum in sedem hanc retraxi, quam duo

Ἰὺ ἐγὼ [1] διποδιέξω γε, καἐισω καλὸν
Ἐς τὸς Ἀσαναίϐς τε καὶ ἡμᾶς ἅμα.
ἀντὶ τῦ Ἀθηναίϐς.

Διπλύχια.[2] δύο ϖεριϐόλαια ἔχοντα· ὡς τὸ μὲν ὑπεστρῶσθαι, τὸ δὲ ἕτερον ὑποϐεϐλῆσθαι.

Δίπυρον ἄρτον. ὃν καὶ Ῥωμαίοις λεγόμενον παξαμᾶς.[3] Σισύρας[4] ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντες, ἐν αἷς δὴ ἄλλο ϐδὲν, ὅτι μὴ δίπυρους ἄρτους οἴκοθεν ἐμϐεϐλημμένοι ἀφίκοντο.

Δίρκη. ἡ πηγή. καὶ κύριον ὄνομα. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀνιόπῃ.

Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς [5] πολύπους πλεσμένον. ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων. παρόσον ὁ πολύπους ϑηρευθεὶς τύπλεται πολλάκις ϖρὸς τὸ πίων γενέσθαι. καὶ ἑτέρα παροιμία· Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν. ὅπω χρὴ τὸ καλὸν πολλάκις λέγειν. καὶ, Δὶς παῖδες οἱ γέροντες. ἐπὶ τῶν ϖρὸς τὸ γῆρας ϐυϑιεστέρων εἶναι δοκούντων. καὶ,

Δὶς [6] ϖρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν ϖροσκεῖσθαι λίθον.
ἐπὶ τῶν ἐκ δευτέρου τοῖς ἀτοπήμασι ϖεριπιπτόντων.

Δισκεύων. ἐκδεχόμενος. ἢ κυλίων. καὶ ἐν Ἐπιγράμμασι· Καὶ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον.

Δίσκος. ὁ [7] σόλος.

Διτάλαντον. Καταπάλτην διτάλαντον ϖέτροϐόλον, τὰ μὲν κατέϐαλλον τῶν τειχῶν, τὰ δὲ διέσεισον.

Δὶς κεφάλη ϑανάτου.

Διοιγνύντες. ἀνοίγοντες.

Διοιδοῦντων. ἐκφυσώντων.

Διοιδῶσα. ἀντὶ τῦ ὀγκωμένη.

Διοικιεῖν. ἀντὶ τῦ διαιρῆσαι· ὥστε μὴ ἐν ταυτῷ πάντας οἰκεῖν, ἀλλὰ χωρὶς, καὶ κατ' μόνας.

Διοικίζω. τὸ ἀφανίζω. καὶ διοικίζεσθαι. χωρίζεσθαι. διοικῶ δὲ, τὸ τελεῖν.

Διοιμώζειν.

Διοίσασα. ἀφαπεράσασα.

Διοίσειν. ἀφοροὴν ἕξει.

Διοίσειν. [8] Σοφοκλῆς·

Τροφῆς τερηθεὶς σῦ διοίσειν μόνος.
ἀντὶ τῦ, ἀφέξει, βιώσεται.

Διοίσειν. ἀφοροὴν ἕξειν. [9] Πίστεις τε ἔδοσαν, ὡς καὶ ϖροθύμως σφίσι τὸν πόλεμον διοίσαντες. ἀντὶ τῦ σωδιενεγκόντες. † Τὸν πίθον ὅτ' ἐπει-

Ut ego ſaltem, & pulchrum in Athenienſes & nos ſimul carmen canam. Ἀσαναίϐς enim hic [Dorice] dictum eſt pro Ἀθηναίϐς.

Διπλύχια. Duplicem veſtem ſtragulam habentia: ita ut altera ſit ſubſtrata, altera vero ſuperſtrata.

Δίπυρον ἄρτον. Panis bis coctus: qui apud Romanos Paxamas vocatur. *Pelles humeris portantes, in quibus nihil aliud quam panes bis coctos domo diſcedentes ſecum tulerant.*

Δίρκη. Dirce. Fons. Item nomen proprium. Vide in voce Ἀνιόπη.

Δὶς ἑπτὰ πλ. *Bis ſeptem plagis polypus contuſus.* De iis dicitur, qui pœna digni ſunt. Polypus enim captus ſæpe cæditur, ut pinguis fiat. Et aliud proverbium: *Bis & ter, quod pulchrum eſt.* Oportet enim id, quod pulchrum eſt, ſæpe iterare. Et, *Senes bis pueri.* Dicitur de iis, qui ob ſenectutem ſimpliciores eſſe videntur. Et, *Bis ad eundem lapidem impingere turpe eſt.* De iis, qui in eoſdem errores iterum incidunt.

Δισκεύων. Diſco ludens. Vel, volvens. Et in Epigrammate. *Et nunc diſcus mihi eſt crepitaculum.*

Δίσκος. Diſcus. Globus ferreus.

Διτάλαντον. Duorum talentorum pondus habens. *Cum autem catapultam, duorum talentorum ſaxa jaculantem, [eo loco] conſtituiſſent, muros partim proſtraverunt, partim vero concuſſerunt.*

Δὶς κεφάλη. Crambe bis [cocta] mors eſt.

Διοιγνύντες. Aperientes.

Διοιδόντων. Inflatorum. Tumidorum.

Διοιδῶσα. Tumens. Inflata. Tumida.

Διοικιεῖν. Disjuncturum eſſe: ita ut non in eodem loco omnes habitent, ſed ſeparatim & ſingulatim.

Διοικίζω. Disjungo. Separo. Et διοικίζεσθαι. Disjungi. Separari. Διοικῶ vero, perficio. [Adminiſtro.]

Διοιμώζειν. Lamentari.

Διοίσασα. Quæ trajecit.

Διοίσειν. Differet.

Διοίσειν. Vivet. Deget. Sophocles: *Te nutritio orbatus ſolus vitam deget.*

Διοίσειν. Differre. Diverſum eſſe. [Item, tolerare, ſuſtinere.] *Et fidem dederunt, ut qui prompte & alacriter cum ipſis bellum ſuſtinuiſ-*

MSS. recte ei aſſignant. Pro διαποδίζω autem ſcribendum eſſe διποδίζω, non ſolum probatur auctoritate MStorum, itemque Pollucis & Heſychii: ſed idem etiam patet ex verbo διαποδίζω, quod inde formatum legitur apud Ariſtophanem *Lyſiſtrata* pag. 910. (569. Ed. Baſ. P.)

1 Διποδιέξω] Lege διποδιάξω, ut apud Ariſtophanem loco laudato.

2 Διπτύχια] Legendum potius δίπτυχα, ut habet Heſychius. Et deinde ὑποϐεϐλῆσθαι pro ὑποϐεϐλῆσθαι.

3 Παξαμᾶς] Vide de hac voce Dufrenium in Gloſſario Græco.

4 Σισύρας ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium *Hiſt. Arc.* cap. VI. idemque repetitur infra v. Σισύρα.

5 Πολύπους] Metri gratia ſcribendum eſt πολύπους.

6 Δὶς ϖρὸς τὸν αὐτ.] Senarius hic in legem metri peccat, quem præeunte Scaligero in Collectione proverbiorum ſic legerim:

Δὶς ϖρὸς τ αὐτὸν αἰσχρὸν εἰσκρέειν λίθον.

7 Ὁ σόλος] Editt. Baſil. & Genev. inepte habent ὁ φέλος.

8 Σοφοκλῆς] *Ajace*, pag. 31. ut Portus monuit.

9 Πίστεις τε ἔδοσαν] In hoc exemplo, & eo, quod proxime ſequitur, τὸ ἀφοφέρειν, vel διοίσειν, nihil facit ad ſignificationem illam, quam Suidas ei hic tribuit. Quare ſuſpicor, duo iſta loca non eſſe ab ipſo Suida, ſed ab alio, qui ea primum ad oram libri annotaverat: unde poſtea in textum irrepſiſſe videntur. Tolle enim iſta, & ſuccedet ῥῆσις hæc, Οὐδὲν διοίσειν χαιρ. in qua τὸ διοίσειν ex mente Suidæ *differre* ſignificat. Sane, exploratum nobis eſt, Suidam eo, quo diximus, modo, ſæpiſſime interpolatum eſſe, eamque eſſe rationem, quare ῥήσεις ex auctoribus excerptæ tot in locis Lexici hujus a mente & interpretatione Suidæ diſcrepent.

κὲς διοίσῃ, ὅτε ἀσφαλὲς καινὸν ἄνοιγα. ἀντὶ τοῦ ἀνοῖξαι. καὶ παροιμία·

Οὐδὲν [1] διοίσῃς Χαιρεφῶντος τὴν Φύσιν.

ἐπὶ τῶν ὠχρῶν καὶ ἰκτερικῶν. ἐπεὶ τοιοῦτος ὁ Χαιρεφῶν τὴν φύσιν καὶ τὴν ἰδέαν, ἅτε σοφίᾳ [2] σωλητικώς. ὅθεν καὶ νυκτερὶς ἐκαλεῖτο. καὶ [3] Ἀριστοφάνης·

--- Οὐδὲν διοίσεντ' ἄνικμος

Τῶν Ἡρακλειδῶν, ἢ ὁπῶν τὸ Παμφίλου.

ὅτι τραγῳδοποιὸς ἐγένετο, καὶ ἔγραψε τὰ συμβάντα τοῖς Ἡρακλείδαις.

Διοίσομαι. ἀμφιβαλῶ. Οὐ μὴν τοῦτο διοίσομαί σοι.

Δίυγρος. ὁ ἀσθενής.

Διύλισις. [4] ἡ διήθησις.

Διϋπνίζω. ἐξανιστῶ. καὶ διύπνισεν, ἐξύπνισεν.

Διφαλαγγία [5] ἀντίστομος. ἥτις μὴν ἡγεμόνας ἔχει μέσους τεταγμένους· τοὺς δὲ ἄγοντας ἔξω ἔχουσα ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν ὑποχωρήσεσι τεταγμένους, ὧν μὲν ἐν δεξιᾷ, ὧν δὲ ἐν εὐωνύμῳ. τοὺς δὲ ἄγοντας ἐν μέσῳ τεταγμένους. καὶ διφαλαγγίαι, αἱ δύο φαλαγγαρχίαι· ἄνδρες ὀκτακισχίλιοι ἑκατὸν ἐνενήκοντα δύο. τοῦτο δὲ καὶ μέρος ὑπ' ἐνίων καλεῖται. ἀλλὰ καὶ κέρας. καὶ ὁ ἡγούμενος, κεράρχης.

Διφασία. ἡ [6] δικαιολογία, καὶ δικαιοσύνη.

Διφάσια. [7] Ἐν τοῖς τρώμασι μεγάλα διφάσια Μιλησίων ἐγένετο, ἔν τε Λιμνείῳ χώρης τῆς σφετέρης μαχεσαμένων, καὶ ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ.

Διφθέρα. ποιμενικὸν περιβόλαιον ἐκ δερμάτων. † Ὅπου [8] ἀσκώματα λέγεται τὰ ἐν ταῖς κώπαις σκεπαστήρια ἐκ δερμάτων, οἷς ἀρτῶνται ἐν ταῖς τελήσεσι, καθ' ὃ τρῆμα ἡ κώπη βάλλεται. εἰς διφθέρας γὰρ τοὺς λόγους ἑαυτῶν γράψας ὁ [9] Θωρακίων, ἔπεμπε τοῖς πολεμίοις ἐν τῇ Λακωνικῇ.

Διφρεία. ἡ τοῦ ἅρματος περιφέρεια.

Διφρηλατῶν. [10] Σοφοκλῆς·

Σὺ δ' ὦ τὰ πάντ' ἄνακτα δίφρηλατῶν
Ἥλιε, παλαιφάτου τύχης ἐμῆς ὅταν θρόνα
Ἴδῃς, ὑπέσχες χρυσέοις ἡνίαις,
Ἄγγελον ἄτας τὰς ἐμὰς, μόρου τ' ἐμοῦ.

ὁ Αἴας φησί. καὶ διφρηλάτης.

Διφρίσκος. [11] τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ ἐφεστῶτες οἱ ἡνίοχοι ἐλαύνουσιν. Ὑποκοριστικῶς δὲ εἶπε, διὰ τὸ κοῦφος εἶναι καὶ μικροὺς τοὺς ἀγωνιστικούς.

sent. † *Nec æquum est, nec tutum, dolium novum aperire.* Διοίσειν enim hic positum est pro ἀνοῖξαι. Et proverbium: *Specie oris & corporis nihil a Chærephonte differes.* Dicitur de hominibus pallidis & macilentis. Tali enim corpore & vultu erat Chærephon, ut qui studio philosophiæ impalluisset. Unde etiam *Vespertilio* appellabatur. Et iterum Aristophanes: *Qui nihil prorsus differt ab Heraclidis Pamphili.* Hic fuit poeta Tragicus, & de Heraclidis eorumque fatis fabulam scripsit.

Διοίσομαι. Ambigam. Dubitabo. *Haud tamen hac de re ullo modo dubitabo.*

Δίυγρος. [Humidus. Mollis.] Infirmus.

Διύλισις. Percolatio.

Διϋπνίζω. Ex somno excito. Expergefacio. Et διύπνισεν. Expergefecit. Excitavit.

Διφαλαγγία ἀντ. Phalanx duplex, frontem fronti oppositam habens. Hæc cum instruitur, duces in medio collocantur; tergiductores vero extrinsecus ab utraque aciei obliquæ parte: alii quidem ad dextram, alii vero ad sinistram. Et διφαλαγγίαι sunt duæ phalangarchiæ, sive viri 8192. Idem autem & μέρος a quibusdam appellatur; ut & κέρας: ejusque dux κεράρχης.

Διφασία. Sermo duplex, & secum non consentiens.

Διφάσια. Gemina. Bina. [Herodotus:] *Quibus annis Milesii binas magnas clades acceperunt, prælio & in Limenio, regionis suæ loco, & in Mæandri planitie commisso.*

Διφθέρα. Pellicea pastorum vestis. † Ἀσκώματα vocantur remorum tegumenta ex pellibus confecta, quibus [nautæ] utuntur in eo foramine, cui remus inseritur. Thorycion enim consilia sua in pellibus scripta cum hostibus in Laconia communicabat.

Διφρεία. Aurigatio.

Διφρηλατῶν. Currum agitans. Curru invectus. Sophocles: *Tu vero, qui per altum cœlum currum agis, Sol, cum patriam meam aspexeris, aureo fræno inhibens equos, infelix fatum meum annuntia.* Sic Ajax inquit. Et διφρηλάτης, auriga.

Διφρίσκος. Locus in curru, ubi aurigæ stantes aurigantur. Diminutive vero [διφρίσκος] dixit, quia currus, quibus ad certamina utuntur, sunt leves & parvi.

1 Οὐδὲν διοίσῃς Χαιρ.] Senarius hic legitur apud Aristophanem *Nubibus*, pag. 155. (88. Ed. Bas. P.) Vide etiam infra v. Χαιρεφῶν.

2 Σωλητικώς] Apud Scholiastam ad modo indicatum locum Comici hodie male legitur σωιτικώς.

3 Ἀριστοφάνης] *Pluto* pag. 41. (22. Ed. Bas. P.)

4 Διύλισις] Sic recte MS. Paris. A. At priores Editt. male διύλησις, per η.

5 Διφαλαγγία ἀντίστομος] Confer omnino Ælianum in *Tactis* cap. XL. ubi Lectori schema διφαλαγγίας ἀντιστόμου exhibetur. Notandum autem est, pro διφαλαγγία ἀμφίστομος ibi legendum esse διφαλ. ἀντίστομος, ut hic apud Suidam.

6 Δικαιολογία] Scribe διλογία: ut recte habet Hesychius. Sequens vero vox δικαιοσύνη prorsus inducenda est, quoniam eam inceptus aliquis sciolus adjecit, qui non videbat, præcedens δικαιολογία corruptum esse.

7 Ἐν τοῖς τρώμασι μεγάλα διφ.] Fragmentum hoc legitur apud Herodotum lib. 1. pag. 5. ut Portus observavit.

8 Ὅπου ἀσκώματα λέγεται τὰ ἐν ταῖς κώπ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ Aristophanis ad *Ranas* pag. 230. eademque legantur supra v. Ἀσκώματα. Vide etiam Enarratorem ad *Acharnens.* pag. 376.

9 Θωρακίων] Sic habet MS. Paris. A. a quo leviter discrepat Aristophanes, apud quem *Ranis* pag. 230. idem vocatur Θωρυκίων. Priores vero Editt. male habent Ἐρμιόνων.

10 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 51. ut Portus monuit.

11 Διφρίσκος. τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ ἑφ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Nubes* pag. 124. (60. Ed. Bas. P.)

Δίφρον. σελλίον. ἅρμα. ἢ καθιστήριον. καὶ διφρηφόρος, ἡ τὸ σελλίον βαστάζουσα. Ἀριστοφάνης· Δίφρων διφροφόρος. ταῖς γὰρ καινηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἠκολούθει τις ἔχουσα. καὶ διφροφορούμενοι, φορείοις φερομένοις.

Διφροφόροι. Στρατίοις ἐν Ἀταλάντῃ. [1] Ἡρόδοτος· Διφροφορούμενοι ὑπὸ Πέρσας. φορείοις φερομένοις. † Καὶ πεφεύγως αὐτοῦ δίφρου τινὸς, ἱζήσας, κήρυκας διεπέμπετο, τοὺς ἐν τῷ πόλει σφᾶς ἐκδιδόναι παραινῶν.

Δίφρος. καὶ τὸ ἅρμα. ὑπὸ τὸ δύο φέρειν· τὸν ὑποβάτην, καὶ τὸν ἡνίοχον. ἐξ οὗ καὶ διφρηλάτης.

Διφυᾶ. δύο φύσεις ἔχοντα.

Διφῶν. ζητῶν. ἐρευνῶν.

Δίχα. διχῶς.

Διχαζόσης. κλινόσης. Ἤδη δὲ τῆς καύματος ἀκμάζοντος, καὶ διχαζόσης τῆς ἡμέρας.

Διχῇ. διχῶς.

Δίχηλα ζῶα. βῶς, ἔλαφος, δόρκων· οἷς συμβέβηκεν ἐν τοῖς ὀπισθίοις ποσὶν ἀστραγάλους ἔχειν.

Διχομηνία. τῆς μηνὸς τὸ ἥμισυ. καὶ διχομηνιαία, πεντεκαιδεκαταία τῆς μηνὸς, ἢ τῆς σελήνης.

Διχόθεν. ἀπὸ τῶν δύο μερῶν.

Διχοτομία [3] Φάλαγγος. ἡ εἰς δύο ἴσα τομή. ταύτης δὲ τὰ μέρη καλεῖται κέρατα· ὧν τὸ μὲν βούνυμον κέρας λέγεται καὶ οὐρά· τὸ δὲ ἕτερον, δεξιὸν κέρας, καὶ κεφαλή, καὶ δεξιὸν ἀκρωτήριον, καὶ δεξιὰ ἀρχή. ἄκρα γε, καὶ ὀμφαλὸς, καὶ συνοχὴ, φύγμα, ὡς ἔνιοι, καὶ φῶμα, ὡς ἕτεροι, ἡ διχοτομία καλεῖται.

Δίψα. τῇ δίψῃ, καὶ τὸ δίψος, καταχρηστικώτερον βδελυκτέον, ὅταν ἡ δίψα. δίψη δὲ τότε χάφεται ἀφὰ τοῦ η, ὅταν ἔχῃ ἐπαγόμενον θηλυκὸν ὄνομα οὗτό. ὡς ἂν δίψῃ τῇ ἐπιγινομένῃ. εἰ δὲ μὴ ὅπως εἴη, ἀφὰ διφθόγγου τῆς δίψῃ.

Διψάς. εἶδος ὄφεως. ἔστι δὲ ἔχεως ὀλιγώτερα, ἀποκλείναν δὲ ὀξυτέρα. οἱ δὲ δηχθέντες ἐξ αὐτῆς, ἐξάπονται εἰς δίψος, ὥστε ῥήγνυσθαι. λύκη δέ ἐστι, καὶ ἔχει ἐν τῇ ὠρᾷ χραμμὰς β'. θρηττέα δὲ αὐτὴν τινες καλοῦσιν. καύσωνα δὲ ἄλλοι. γίνεται δὲ ἐν Λιβύῃ καὶ Ἀραβίᾳ μᾶλλον. καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ μελάνουρον, καὶ ἀμμοάτην, καὶ κενχρίδα.

Διψῶ. [4] αἰτιατικῇ. τὸ ἐπιθυμῶ. Θεὸν γὰρ βούλομαι θρέσκειν, καὶ τοὺς ἐκείνου ὁρᾶν, καὶ τῇ ἐκείνου βουλήσει ἕπεσθαι· τοῦ οἴακι τοῦ ἐκείνου.

Δίφρον. Sella. Currus. Sedes. Et διφροφόρος, ſellam geſtans. Ariſtophanes: *Ubi eſt ſellifera.* Caniſtriferas enim quædam ſequebatur, umbellam & ſellam ferens. Et διφροφορούμενοι, qui ſellis vel lectis geſtantur.

Διφροφόροι. Selliferi. Strattis in *Atalantis.* Et Herodotus: *Illos, qui apud Perſas ſellis geſtabantur.* † *Cum autem ſella quadam ipſi poſita ſediſſet, præconibus miſſis, illis, qui intra urbem erant, ſuaſit, ut ſe dederent.*

Δίφρος. Sic etiam currus dicitur: quod duos vehat; militem & aurigam. Hinc διφρηλάτης, auriga.

Διφυᾶ. Duas naturas habentia.

Διφῶν. Quærens. Scrutans. Inveſtigans.

Δίχα. Bifariam. Dupliciter.

Διχαζόσης. Inclinante. Vergente. *Cum æſtus eſſet maximus, & dies jam inclinare cœpiſſet.*

Διχῇ. Bifariam. Bipartito. Duobus modis.

Δίχηλα. Animalia biſulca: ut bos, cervus, caprea; quæ in poſterioribus pedibus talos habent.

Διχομηνία. Dimidia menſis pars. Et διχομηνιαία, quæ decimo quinto die menſis aliquid facit.

Διχόθεν. A duabus partibus.

Διχοτομία Φάλαγγος. Phalangis in duas partes æquales diviſio. Hæ autem partes vocantur *cornua:* quorum alterum quidem ſiniſtrum cornu appellatur, & cauda; alterum vero dextrum cornu, & caput, & dextra acici extremitas, & dextrum principium. Præterea, dimidia illa phalangis pars appellatur etiam ἄκρα, & ὀμφαλὸς, & συνοχὴ, & ſecundum nonnullos, φύγμα, vel, ut alii, φῶμα.

Δίψα. Sitis. Τῇ δίψῃ & τὸ δίψος abuſive poſitum reperitur pro ἡ δίψα. Δίψῃ vero, ſequente nomine fœminino, quod ad præcedens illud referatur, ſcribitur per η. Ut, δίψῃ τῇ ὕστερον. *Siti, quæ ſecuta eſt.* Sin ſecus, ſcribitur per diphthongum ει, δίψει.

Διψάς. Genus ſerpentis, vipera minus, ſed celerius [veneno ſuo] necans: a quo morſi tanta ſiti exardeſcunt, ut rumpantur. Eſt autem hæc dipſas alba, & caudam habet duabus lineis diſtinctam; naſciturque præcipue in Libya & Arabia. Eandem etiam quidam vocant preſterem: alii vero cauſonem; itemque melanurum, & ammoatin, & centridem.

Διψῶ. Accuſativo jungitur. Cupio. Concupiſco. *Deo enim placere volo, & illum intueri, & ejus voluntutem ſequi, illiuſque ductu regi.*

1 Ἀριστοφάνης] *Eccleſiazuſis* pag. 746. (501. Ed. Baſ. P.) ubi tamen non legitur, δίφρων διφροφόρος: ſed, Πᾶ δ' ἡ διφροφόρος; Διφροφόροι autem appellabantur apud Athenienſes pediſſequi vel pediſſequæ, quæ viros vel fœminas opulentiores ſequi ſolebant, ſellas plicatiles, quas ἀκλιδίας vocabant, ferentes. Ælianus *Var. Hiſt.* lib. IV. cap. XXII. Καὶ ἀκλιδίας αὐτοῖς δίφρους οἱ παῖδες ὑπεφερον, ἵνα μὴ καθίζωσιν ἑαυτὰς εἰκῇ, ᾧ ὡς ἔτυχε. Loquitur ibi de Athenienſibus.

2 Ἡρόδοτος] Lib. III. pag. 137. ubi ſic legitur: Τῶν Περσέων τοὺς διφροφορεομένους.

3 Διχοτομία φάλαγγος] Huc egregie faciunt verba Æliani in *Tactic.* cap. VII. Διωρίσθω δὲ ἡ φάλαγξ ἅπας. εἰς μὲν ὁλοχερῆ μέρη δύο, ἀπὸ τε μεσότητος διχοτομίας οἱ ὅλοι δ' βάθος· ὧν τὸ μὲν ἥμισυ δεξιὸν καλείσθω κέρας καὶ κεφαλή· τὸ δὲ λοιπὸν, εὐώνυμον λεγέσθω κέρας, καὶ οὐρά. Αὐτὴ δὲ ἡ διχοτομία δ' μήκους ὀμφαλὸς προσαγορευέσθω, καὶ φῦμα, καὶ ἄκρα ἑκατέρως. Pro voce ultima ἄκρα ος Suidas hic habet ἄκρως: quarum lectionum neutra ſuſpicione mendi apud me caret.

4 Διψῶ. τὸ ἐπιθυμῶ] Artemidorus lib. I. cap. LXVIII. pag. 56. Τὸ μὲν γὰρ διψᾶν ὁδόν ἐστι, ἡ ἐπιθυμεῖν. Vide etiam Athen. lib. X. pag. 433. qui pluribus exemplis ſignificationem iſtam verbi διψᾶν confirmat.

Διψῶν. καὶ δίψα, ἡ ὑπερυμία. Δημοσθένης. Διψῶ τὸ κανείου.

Δμηθέντα. δαμασθέντα. ὑπείξαντα.

Δεδμηκότες. δαμάσαντες.

Δμῆσις. ἡ δάμασις.

Δμωΐς. ἡ δούλη.

Δμώς. ὁ δοῦλος. καὶ δμωός.

Δνοπαλίζω. [2] Οὕτω δνοπαλίζεις διωλύγι φλυαρίᾳ.

Δνοπαλίξεις. τυπήσι, ἀφ' ὧ τις χειρῶν κινήσεις, καὶ ἐλιγμός. ἡ ὠθεῖα, ἡ δνοπάλιξις.

Δνοφερόν. μέλαν. σκοτεινόν.

---Ὀλοφύρατο [3] χερσὶν ἀμήσας
Αἰθροφόροις διερῇσι κράτας ὑπερδὲ κόνιν.

Δοάξω. [4] ἀμφισβήξω.

Δόβειρα. ὄνομα πόλεως.

Δογματίζει. Θεολογεῖ. [5] Φυσιῶται. δογματίζειν ἐστὶ, τὸ δόξαν τιθέναι· ὡς τὸ νομοθετεῖν, νόμους τιθέναι.

Δόγματα [6] ἑκατέρως καλεῖται· τό, τε δοξαζόμενον, καὶ ἡ δόξα αὐτή. τούτων δὲ τὸ μὲν δοξαζόμενον, πρόταστς ἐστὶν· ἡ δὲ δόξα, ὑπόληψις. ὁ τοίνυν Πλάτων, ὧν μὲν ἐλάβετο, ἀπεφήνατο· τὰ δὲ ψευδῆ διελέγχει· περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχει. καὶ περὶ τῶν αὐτῷ δοκούντων ἀπαίνεσθαι ἀφ' τεσσάρων προσώπων, Σωκράτους, Τιμαίου, [7] ξένου. εἰσὶ δ' οἱ ξένοι, οὐχ ὡς τινες ὑπέλαβον, Πλάτων καὶ Παρμενίδης, ἀλλὰ πλάσματά ἐστιν ἀνώνυμα. περὶ δογμάτων. Οἱ μὲν γεννητόν, οἱ δὲ ἀγέννητον· καὶ οἱ μὲν ἔμψυχον, οἱ δὲ ἄψυχον. Ἀναξαγόρας δὲ καὶ Πυθαγόρας εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμενοι, καὶ τοῖς Αἰγυπτίων καὶ Ἑβραίων αὐτόθι σοφοῖς ὁμιλήσαντες, τοῦ περὶ τῆς ὕλην γνῶσιν ἠκριβώσαν. ὕστερον δὲ καὶ Πλάτων, ὡς Πλούταρχος ἐν τοῖς Παραλλήλοις φησίν. ὃ μὲν δὲ ἄλλα καὶ Θεοὺς [8] Αἰγύπτιοι πρῶτοι τὸν ἥλιον καὶ τοῦ σελήνου ὠνόμαζον· καλέσαντες τὸν μὲν ἥλιον, Ὄσιριν· τοῦ δὲ σελήνου, Ἶσιν· ἅτε [9] ὁρῶντες αὐτοὺς δρόμῳ ἰόντας, Θεοὺς ὀνομάσαι τῷ θεῖν καὶ ἰέναι ὠνόμαζον.

Δοθιῆνι. [10] σκορόδῳ ἀμφισμηνῷ ἔοικεν.

Διψῶν. [Sitiens. Vehementer cupiens.] Et δίψα. Cupiditas. Deſiderium. Demoſthenes. *Cicutam concupiſco.*

Δμηθέντα. Domitum. Victum. Cedentem.

Δεδμηκότες. Qui domuerunt.

Δμῆσις. Subactio. Ipſe domandi actus.

Δμωΐς. Serva.

Δμώς, & δμωός. Servus.

Δνοπαλίζω. [Manu moveo. Quatio. Tundo.] *Sic* [*aures noſtras*] *ingenti garrulitate obtundis.*

Δνοπαλίξεις. Motiones & agitationes, quæ manibus fiunt. Caſus rectus eſt δνοπάλιξις.

Δνοφερόν. Nigrum. Atrum. Obſcurum. [In Epigrammate:] *Luxit, manibus bellicoſis atrum ſupra caput pulverem accumulans.*

Δοάξω. Ambigam. Dubitabo.

Δόβειρα. Dobera. Nomen urbis.

Δογματίζει. De Deo vel natura diſſerit, & dogma aliquod tradit. Δογματίζειν eſt, dogma vel opinionem aliquam proponere: ut νομοθετεῖν, leges ponere.

Δόγματα ἑκατ. Dogmata duplici ſenſu dicuntur: & id quod opinamur; & opinio ipſa. Ex his id, quod opinamur, eſt propoſitio: opinio vero, perſuaſio de aliqua re. Plato igitur, quæ percepit, ea enuntiat: falſa vero coarguit, & de incertis aſſenſum inhibet. Atque de his quidem, quæ ipſi vera videntur, quatuor perſonas loquentes inducit: Socratem, Timæum, hoſpitem [Athenienſem, & hoſpitem Eleatam.] Sunt autem hoſpites, non, ut quidam putarunt, Plato & Parmenides; ſed fictæ quædam perſonæ, quæ nomine carent. De dogmatibus. Philoſophorum alii [mundum] ortum habuiſſe, alii vero ortu caruiſſe dicunt. Item alii animatum, alii vero inanimatum cum ſtatuunt. Anaxagoras vero & Pythagoras in Ægyptum profecti, & Ægyptiorum & Hebræorum uſi conſuetudine, rerum cognitionem ab illis hauſerunt. Poſtea vero & Plato, ut Plutarchus in *Parallelis* refert. Quinetiam Ægyptii primi Solem & Lunam Deos vocarunt: Solem quidem Oſirin; Lunam vero Iſidem nominantes. Vocarunt autem eos Θεούς, i. e. Deos; a θεῖν currere: quod eos currere & ire viderent.

Δοθιῆνι. *Similis eſt furunculo, qui allio veſtitus eſt.*

1 Δαμασθέντα] Hæc vox in prioribus Editt. deſideratur, quam ex MSS. revocavi.

2 Οὕτω δνοπαλίζεις διωλ.] Idem fragmentum legitur ſupra v. Διωλύγιον.

3 Ὀλοφύρατο χερσὶν ἀμ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum extat Anthelog. lib. III. cap. VII. pag. 319.

4 Ἀμφισβήξω] Potius ἀμφισβήξω, vel ἀμφισβήξαιμι. Præſens enim eſt ἀμφισβήξιω.

5 Φυσιῶται] Hoc nihil ad rem facere videtur; niſi forte conſequens pro antecedenti poſitum eſſe dicas: quod doctores & magiſtri ſæpe cum faſtu aliquo dogmata ſua tradere ſoleant. Sed & ſic interpretatio illa eſt frigida, & ineptæ proxima.

6 Δόγματα ἑκατέρως κτλ.——τῶν ἀσωμάτων ἐστὶν ἀνώνυμα.] Hæc ſunt verba Laertii Lib. III. Segm. LII.

7 Ξένου] Supple ex Laertio, Ἐλεάτου ξένου, Ἀθηναίου ξένου.

8 Θεοὺς Αἰγύπτιοι πρῶτοι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελ.] Diodorus Siculus lib. I. pag. 10. Τοὺς οὖν ἐν κατ' Αἴγυπτον ἀνθρώπους τὸ παλαιὸν ἀγροικίας, ἀναβλέψαντας εἰς τὸν κόσμον, καὶ τὴν τῶν ὅλων φύσιν καταπλαγέντας καὶ θαυμάσαντας, ὑπολαβεῖν εἶναι δύο θεοὺς ἀϊδίους τὸν μὲν πρώτους, τόν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, ὧν τὸν μὲν Ὄσιριν, τὸν δὲ Ἶσιν ὀνομάσαι. Id eſt, *Vetuſtiſſimos igitur in Ægypto mortales, mundum ſupra ſe contemplatos, & non ſine ſtupore demiratos univerſi naturam, duos eſſe Deos exiſtimaſſe æternos & primos, Solem & Lunam, quorum iſtum Oſirin, hanc vero Iſidem appellarint.* Hunc locum Diodori ad verbum tranſcripſit Euſebius lib. I. *Præp. Euang.* cap. IX. Vide præterea Diogenem Laertium in *Proœmio*, qui idem de Ægyptiis teſtatur.

9 Ἅτε ὁρῶντες αὐτοὺς δρόμῳ ἰόντας, Θεοὺς ὀνομάσαι τῷ θεῖν καὶ ἰέναι ὠνόμαζον] His gemina habet Plato in *Cratylo* pag. 263. quem Suidas, vel potius auctor anonymus, ex quo Suidas, ſecutus fuiſſe videtur. Verba Philoſophi hæc ſunt: Ἅτε ἐν αὐτῷ (ſcilicet αἰθέρι) ἐρῶντες πάντα ἀεὶ ἰόντα ὁρῶμεν τὸν θεὸν πάντης τῆς φύσεως τὸν θεὸν θεῖν, Θεοὺς αὐτοὺς ἐπονομάσαι. Idem etiam verbis Platonis tradit Euſebius *Præp. Euang.* lib. I. cap. IX. pag. 29.

10 Δοθιῆνι. σκορόδῳ ἀμφ.] Non miror Portum loco huic notam ſuam ſolitam. N. L. qua ſibi non liquere fatetur, appinxiſſe. Neſciebat enim, unde locus hic excerptus eſſet: quem Suidas deſcripſit ex Ariſtoph. *Veſpis* pag. 514. ubi ſic legitur:

Δο-

Δοφίων.[1] Φῦμα φλυκταίνῃ ἐοικός. Ἔχουσα δοφίωνα ὑποφυόμενον ἄρτι.

Δόκανα.[2] τάφοι τινὲς ἐν Λακεδαιμονίᾳ· ᾧ δοκεῖ τὸ δέξασθαι τοὺς Τυνδαρίδας.

Δοκεύει. Ὀπτεύει.

Δόκησις. Ὑπόνοια. ἢ τὸ μὴ ὂν, νομιζόμενον δέ. Ὃ ἐστὶ φαντασίᾳ, καὶ σκιὰ, καὶ ὄναρ.

Δόκησις ἀληθείας. περιφραστικῶς ἡ ἀλήθεια παρὰ Θουκυδίδῃ.

Δοκησίσοφος. ἀντὶ τοῦ φρόνιμος.[3] Ἀριστοφάνης· Νεανίας δοκησίσοφος.

Δοκίδες. ἀστέρων ὀνόματα.

Δοκιμάζας. ἀντὶ τοῦ κρίνας. καὶ δοκιμασθείσας. κριθείσας. βεβαιωθείσας. Μαθὼν ὡς ταῖς ἤδη ὑπὸ Ζαχαρίου δοκιμασθείσαις σπονδαῖς ὁ στρατὸς Ῥωμαίων, ἐπαφίησι τὸν[4] Χωσδρὼ σὺν τῇ Ῥωμαίων ἐπικρατείᾳ.

Δοκιμασθείς.[5] Δημοσθένης μὲν ἀντὶ τοῦ[6] εἰς ἄνδρας ἐγγραφείς. λέγει δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχόντων τὸ δοκιμασθῆναι. ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πολιτευομένων τὸ δοκιμασθῆναι, εἰ καὶ μηδ' ὁτιοῦν[7] ἦρχον ἀρχήν. ἐσκόπει δὲ καὶ αὐτῶν ἐξητάζετο ὁ βίος. Λυκοῦργος δὲ τρεῖς δοκιμασίας φησὶ γίνεσθαι τὸν νόμον. καὶ γὰρ μία μέν ἐστιν,[8] ἣν οἱ ἐννέα ἄρχοντες δοκιμάζουσι. ἄλλην[9] δὲ, ἣν οἱ ῥήτορες. τρίτη δὲ, ἣν οἱ στρατηγοί. λέγει[10] δὲ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ καὶ[11] ἱππέων δοκιμασίαν.

Δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι. τὸ[12] δίκην ἐταιρήσεώς πο-

Δοφίων. Furunculus, vel puſtula, phlyctænæ ſimilis. *Habens furunculum recens enatum.*

Δόκανα. Sepulchra quædam in Laconia: in quibus Caſtor & Pollux conditi fuerunt.

Δοκεύει. Obſervat.

Δόκησις. Opinio. Sive id, quod non eſt, quamvis eſſe putetur. Hoc eſt, phantaſia, & umbra, & ſomnium.

Δόκησις ἀληθείας. Sic apud Thucydidem periphraſtice ipſa veritas dicitur.

Δοκησίσοφος. Qui ſapiens ſibi videtur. Ariſtophanes: *Adoleſcens, qui ſapiens ſibi videtur.*

Δοκίδες. Stellarum nomina.

Δοκιμάσας. Qui judicavit. Qui exploravit. Et δοκιμασθείσας, judicatis, confirmatis. *Cum intellexiſſet, Romanos non eſſe contentos fœdere a Zacharia jam confirmato, Choſdroum* [*cum exercitu*] *in ditionem Romanorum mittit.*

Δοκιμασθείς. Apud Demoſthenem ſignificat eum, qui in virorum album relatus eſt. Dicebatur vero etiam τὸ δοκιμασθῆναι de magiſtratibus: itemque de iis, qui Reipubl. negotia tractabant, etiamſi nullo magiſtratu fungerentur. Interdum vero etiam illorum vita & mores examinabantur. Lycurgus autem dicit, tria examina ſecundum leges fieri ſolita fuiſſe. Unum, quo novem Archontes: alterum, quo Oratores; & tertium, quo belli Duces examinarentur. In eadem oratione Equites etiam examinatos fuiſſe dicit.

Δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι. Impudicitiæ crimine

Ἰδὲ. γρῶ τὸ χεῖρα, ᾧ σκίψαι μ' ὅτῳ
Μάλις' ἔοικε τὴν βάσιν τῶ πωγώνων.
Ὅτῳ δεῖται σκόρδου ἡμφιεσμένου.

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt. Senſum autem hujus loci ex ipſo Comico, ejuſque interpretibus Lector petat. Nobis enim ſufficit digitum ad fontes intendere, & Lectorem docere, unde Suidas ſua deprompſerit: quod tamen ſi quis leve putet, & tale, quod a quovis facile præſtari poſſit, non parum fallitur.

1 Δοφίων.] Idem quod δοθίην. Neſcio tamen an ſolius Suidæ auctoritas ſufficiat, ad vocem iſtam civitate Græca donandam: præſertim, cum apud Enarratorem Comici ad *Veſpas* pag. 515. unde noſter hæc deſcripſit, legatur δοθήν. Certe & alii ſcriptores Græci id, quod Latinis eſt *furunculus*, δοθῆνα vocant, non δοθίονα, ut ex Lexicis vulgatis notum eſt. Heſychius tamen δοθίων pro δοθῆν etiam agnoſcit: dummodo locum, ubi vox illa exſtat, a mendo prius liberes. Hodie enim apud eum in ſerie ſua ſic legitur: Δολίων, ὁ δοθῆν. At certum eſt, τὸ δολίων mendo laborare, ejuſque loco ſcribendum eſſe δοθίων: quamvis Henricus Stephanus in Theſauro ſuo mendoſam lectionem Heſychii, uti ſæpe alibi, ita & hic, bona fide ſecutus ſit. Cæterum, apud eundem Heſychium δοθῆν habes non ſolum loco laudato, ſed etiam v. Ἀμάνορες, & v. Ὀλοφυτής.

2 Δόκανα. πάφοι τινὲς ἐν Λακεδ.] Miror, quo auctore hæc Suidas tradat. Alii enim ſcriptores δόκανα apud Spartanos vetuſta quædam Caſtoris & Pollucis ſimulacra appellata fuiſſe docent. Plutarchus ἐν τῷ περὶ φιλαδελφίας pag. 478. Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιᾶται) ὀκάνα καλοῦσιν. ἔστι δὲ δύο ξύλα παρήλληλα ἀνὰ πλαγίοις ἐπιζευχθέντα. Ad hunc locum Plutarchi reſpexit Euſtathius ad Il. P. pag. 1125. 60. ubi ait: Παράγουσι δὲ δοκὸν ἐπὶ τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὀκάνα, ὧν μνημονεύει ὁ παρὰ Πλουτάρχῳ. ἦσαν δὲ αὐτὰ Διοσκούρων ἀφιδρύματα, ὡς οἶμαι καὶ ἱστορεῖ καὶ ὁ Ῥηγῖνος.

3 Ἀριστοφάνης] Pace pag. 627. (436. Ed. Baſ. P.)

4 Τὸν Χωσδρώ] Lege una voce Ταγχωσδρώ. Eſt enim nomen proprium ducis Perſarum, qui Tanchoſdro appellabatur. Vide infra v. Ἐμβεβροθῶ, & v. Ταγχοσδρώ.

5 Δοκιμασθείς. Δημοσθένης μὲν ἀντὶ τοῦ, εἰς ἄνδρ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium.

6 Εἰς ἄνδρας ἐγγραφείς] Hinc ille, qui nondum in virorum album relatus erat, appellabatur ἀδοκίμαστος. Harpocratio: Ἀδοκίμαστος. Δοκιμασθῆναι λέγεται, τὸ εἰς ἄνδρας ἐγγραφῆναι. ὁ ἀδοκίμαστος, ὁ μήπω ἐγγεγραμμένος. Appellationis autem iſtius ratio eſt, quod apud Athenienſes nemo virorum albo inſcriberetur, antequam populares habito examine cognoviſſent, aliquem parentibus civibus Atticis natum, vel ſecundum leges adoptatum fuiſſe. Vide Petitum *de Leg. Att.* lib. II. cap. IV. pag. 152.

7 Ἦρχον ἀρχήν] Sic MSS. Pariſ. & Harpocratio. At priores Editt. εἶχον ἀρχήν.

8 Ἡν οἱ ἐννέα ἄρχοντες δοκιμ.] De hac Novemvirorum apud Athenienſes δοκιμασίᾳ prolixe agit Petitus in Commentario ad *Leges Att.* pag. 237. 238. quem vide.

9 Ἄλλην δὲ, ἣν οἱ ῥήτορες] Et hunc locum illuſtrat idem Petitus pag. 260. 261.

10 Λέγει δὲ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ] Scilicet Lycurgus ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως, ut ex Harpocratione conſtat.

11 Ἱππέων δοκιμασίαν] Equites olim apud Athenienſes examinatos fuiſſe, diſcimus etiam ex oratione Lyſiæ κατὰ Ἀλκιβιάδου λειποταξίου, pag. 140.

12 Τὸ δίκην ἐπιεικείας τινὰ καλεῖν.] At latius patebat actio illa, nec impudicitiam ſolum perſequebatur, ſed etiam alia quædam crimina, ut expreſſe nos docet Æſchines orat. contra Timarchum, pag. 174. 175. cujus verba, quoniam ſunt lectu digna, & apprime huc faciunt, hic deſcribere non gravabor. Τίνας οἴει οὖν εἶσθαι (ὁ νομοθέτης) δεῖν λέγειν; τοὺς αἰσχρῶς βεβιωκότας. τούτους οὖν ἐᾷ δημηγορεῖν. καὶ πῶς τοῦτο δηλοῖ; δοκιμασίαν φησὶ ῥητόρων· Ἂν τις λέγῃ σὺ τῷ δήμῳ τὸ πατέρα τύπτειν ἢ τὴν μητέρα, ἢ μὴ τρέφειν, ἢ μὴ παρέχειν οἰκεῖν, τοῦτον οὐκ ἐᾷ λέγειν. —— Ὃ πῶς οὐ δεινὸν ἀπεῖπε μὴ λέγειν; εἰ πρὸς γραμματίας, φησὶ, μὴ ἐγραμματικῷ, ὅσοι δ' αὐτῶν σωφρονοῦσιν, ἢ τὴν ἀσπίδα ὑπερβεβληκώς. —— τρέφειν πῶς ἀμελέστατα; εἰ πιστευόμενον, φησὶν, ἢ ἡνιοχικὸς —— πατρῷον πῶς ἀμελέστατα; εἰ τὸ πατρῶα, φησὶ, κατεδηδεκὼς, ἢ ὧν κληρονόμος γένηται. —— τούτους ἐν ἐξεργῇ τὸ βῆματος. τούτοις ἀπαγορεύει μὴ δημηγορεῖν. ἐὰν δέ τις παρὰ τοῦτο μὴ μόνον λέγῃ ἀλλὰ καὶ συκοφαντῇ καὶ εἰσελαύνῃ, καὶ μηκέτι πιθῶν ἀνήρηται· δύνηται φέρειν ἡ πόλις, ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΝ μοι, φησὶν, ΕΠΑΓΓΕΙΛΑΤΩ Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος, οὗ τύχοι. Locus eſt inſignis: ex quo diſcimus, actionem, quæ δοκιμασία vocabatur, inſtitutam fuiſſe contra oratores, non ſolum eos, qui impudici fuiſſent, ſed etiam qui patrem vel matrem verberaſſent, aut non aluiſſent, aut tectum ad habitandum non præbuiſſent: vel qui militiæ nomina non dediſſent; vel clypeum in prœlio abjeciſſent; vel patrimonium diſſipidaſſent. Hæc paucis complexus eſt Pollux lib. VIII. cap. VI. pag. 387. κινησία τῆς ὀνομαζομένης ἐπιγείλετο, εἰ ἀταξικός εἶεν, ἢ τὸ πατρῷα καταδηδοκότες, ἢ τὰς τριάς κεκακωκότες, ἢ ἄλλως κακῶς βεβιωκότες· ἀτίμους αὐτοὺς ἐχρῆν εἶναι, καὶ μὴ λέγειν.

ια καλαγγεῖλαι. γίνεται δὲ ἡ τῆς ἐταιρήσεως δοκιμασία ὑ πᾶσιν, ἀλλὰ πολιτευομένοις ῥήτορσι, καὶ ψηφίσματα γράφουσι.

Δοκιμασῆρες.[1] οἱ ἐπόπται. [2] Ὁ δὲ ἂν καὶ πρότερον ἔν γε Ἰταλιώταις πᾶσι δόκιμος, μεῖζον, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ κλέος ἀπηύγασε.

Δοκιμώταται τῶν πόλεων.

Δοκός. τὸ μέγα ξύλον.

Δοκοῦντα. ἀντὶ τῶν δεδογμένα. Πολλὰ λέγει παράδοξα, καὶ δοκοῦντα τοῖς φιλοσόφοις, πολλὰ τῶν καθ' ᾅδου, ὅπου πρὸς ἀκριβῆ φέρουσι τῷ Ἰσιδι τοσούτων ἀκουσμάτων.

Δολίων. ὄνομα κύριον.

Δολιχά. μακρά. πολλά. [3] Δόλιχος, τὸ ἱπποδρόμιον. ἀπὸ τοῦ κάμπτειν. Στάδιον δὲ, ὁ ὀρθὸς δρόμος.

Δολιχθύσι. πολυπλεύσιν. Αἰλιανός· [4] Διονύσιος τις ὄνομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτήδευμα, δολιχεύσας πολλὰς πολλάκις πλοῦς, πολυβάλλεται πλοῦτον εὖ μάλα ἀφθόνον.

Δολιχόν. μακρόν. ἢ πολύ. Ἐχέτω δὲ δόρυ, ὃ χρὴ τὸ ἐξ ἵππου μαχόμενον δολιχὸν, ἀλλ' ὥστε μόνον τὸ ὀπισθοφανδὰ ὑπερέχειν ἐς ὕψος.

Δόλιχος. τὸ ὄσπριον. καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δρόμου παροξυτόνως. δολιχὸς δὲ, τὸ ἐπίπεδον, ὁ μακρὸς, ὀξυτόνως. ἔστι δὲ ὁ δόλιχος [5] κδ' στάδια.

Δολιχόσκιον. τὸ [6] μακροπόρευτον.

Δολοβέλλας. ὄνομα κύριον.

Δολόμητις. δολιόβουλος.

Δόλος. ἡ ἐπὶ λύμῃ τῶν ἀδελφῶν ὑπόβουλή τε καὶ μηχανὴ παρὰ τοῦ Ἀποστόλου.

Δόλοψ. ὄνομα κύριον.

Δόλοπες. ἔθνος Θεσσαλικόν.

Δόλων. ὅπου καλεῖται ὁ παρὰ τοῖς Κυζικηνοῖς τιμὴ Ἀρτέμιν θεραπεύων γυναικεῖος θίασος, ὡς φησιν Αἰλιανός. καὶ Δόλων, ὁ παρὰ Ὁμήρῳ. καὶ φυτόν.

Δόλωνες. τὰ μικρὰ ἱστία. [7] Χαλάσαντες τὰ μεγάλα ἄρμενα, τοῖς μικροῖς, ἃ δὴ δόλωνες καλοῦσιν, ἔπλεον. καὶ αὖθις· Προσβαλόμενος τῷ παντὸς φόβου ναῦς ὀλίγας, ταύτας, τοὺς δόλωνας ἐπαράμενος, ἔπλει. † Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι πλησίον γενόμενοι καθεῖλον τοὺς δόλωνας.

aliquem accusare. Actio autem illa impudicitiæ non adversus quosvis iustituebatur, sed oratores negotia publica tractantes, & decreta scribentes.

Δοκιμασῆρες. Examinatores. Censores. [Et δόκιμος. Laudatus. Probatus.] *Ille vero cum jam ante apud omnes Italos magno in pretio haberetur, majorem etiam, ut par est, ob humanitatem consecutus est gloriam*

Δοκιμώταται τῶν πόλεων. Omnium urbium laudatissimæ & præstantissimæ.

Δοκός. Trabs.

Δοκοῦντα. Placita. *Multa dicit relatu mira, quæ a Philosophis statuuntur: multa item eorum quæ apud Inferos fiunt* * * * *

Δολίων. Nomen proprium.

Δολιχά. Longa. Multa. Δόλιχος, curriculum. A κάμπτω, i. e. flectere. Stadium vero est cursus rectus.

Δολιχθύσι. Multas terras mariaque obeunt. Ælianus: *Dionysius quidam nomine, mercator, cum multas longasque navigationes sæpe confecisset, ingentes divitias sibi comparavit.*

Δολιχόν. Longum. Vel multum. *Habere hastam, non longam, qualem habere solet is, qui ex equo pugnat; sed talem, cujus summa tantum cuspis promineat.*

Δόλιχος. Nomen leguminis. Item, nomen cursus, cum acuto in antepenultima. Δολιχὸς vero adjectivum, [significat] longus, habetque accentum in ultima. Continet autem dolichus xxiv stadia.

Δολιχόσκιον. Longe se extendens.

Δολοβέλλας. Dolobella. Nomen proprium.

Δολόμητις. Dolosis consiliis instructus. Dolosus.

Δόλος. Apud Apostolum ita vocantur insidiæ & machinæ, quæ in fratrum perniciem parantur.

Δόλοψ. Dolops. Nomen proprium.

Δόλοπες. Dolopes. Gens Thessalica.

Δόλων. Apud Cyzicenos ita vocatur muliebris cœtus, qui Dianam colit, ut ait Ælianus. Dolon etiam est nomen viri, cujus meminit Homerus. Item, planta.

Δόλωνες. Parva vela. *Jussit eos majora vela demittere, & minoribus, quæ dolones vocant, expansis, sequi.* Et iterum: *Cum ante totam classem paucas quasdam naves [hostibus] objecisset, cum his præcessit, minoribus velis expansis.* † *Romani vero, cum propius accessissent, dolones demiserunt.*

1 Δοκιμασῆρες] Sic apud Lacedæmonios magistratus quidam appellabatur. Vide infra v. Χαίρων.

2 Ὁ δὲ ἂν καὶ πρότερον ἔν γε Ἰταλ.] Hoc exemplum non pertinet ad vocem δοκιμασῆρες, sed δόκιμος, quæ incuria librariorum excidit.

3 Δόλιχος, τὸ ἱπποδρόμιον. ἀπὸ τοῦ κ.] Nescio, an hæc Lector absque censura dimissurus sit. Certe mihi non probantur.

4 Διονύσιος τὄνομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Κέρη.

5 Κδ' στάδια] Sic habent omnes editi, & unus MS. Paris. At in duobus aliis codicibus MSS. exaratum reperi κ' στάδια, i. e. viginti stadia. Quomodo autem hæc concilies cum iis, quæ Suidas habet supra v. Δίαυλος, ubi Dolicho septem tantum stadia tribuuntur? Confer loca & examina.

6 Τὸ μακροπόρευτον] Secundum hanc interpretationem τὸ δολιχόσκιον non fuerit compositum ex δολιχὸς, & σκιὰ umbra; sed ex δολιχὸς, & κίω, eo, vado: quasi dicas δολιχόκιον. Vide Etymologum.

7 Χαλάσαντες τὰ μεγάλα ἄρμ.——ἔπλεον] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. 1. *Vandal.* cap. xvii.

Δολώ-

Δολώνεια. πόλις.

Δόμα. τὸ διδόμενον δῶρον.

Δόμεν, ὅσκεν δῶ· καὶ μὴ δόμεν, ὅσκεν μὴ δῶ. Ἡσίοδός φησιν. ἀντὶ τοῦ, δόμεναι καὶ μὴ δόμεναι.

Δομέστικοι.[2] οἱ τῶν Ῥωμαίων ἱππεῖς. οἱ χαῖ Ῥωμαίοις οἰκειακοὶ στρατιῶται.

Δομετιανὸς,[3] βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου νεώτερος, Νέρωνι, καὶ Καλιγόλᾳ, καὶ Τιβερίῳ, τοῖς αἴσχιστα καὶ φαυλότατα προστᾶσι τῆς ἡγεμονίας, ἤσῳ τῷ παλαὶ καὶ τἀδελφῷ προστοικὼς τὸν τρόπον. μελέοις γὰρ δὴ τῆς ἀρχῆς προσομίοις χρησάμενος, θύβις εἰς πλείονά τε καὶ ἄτοπα γνώμης ἐκπίπτει μειονεκτήματα. πλεονεξίαν τε νοσῶν ἄμετρον καὶ ἀσέλγειαν, θυμῷ τε ἀκρατὴς ὤν, καὶ ἀπαραίτητος ἐν τοῖς κολάσεσι, φιλαπεχθήμων τε καὶ φιλάργυρος, εἴ καί τις ἕτερος. ταχέως γὰρ πρὸς ἁπάντων μῖσος ἐφελκύσατο, ὥστε τό, τε τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ πατρὸς ἀποβέσθαι κλέος. σφαγαῖς τε γὰρ τῶν ἐπισήμων τῆς βουλῆς ἑκάστης ἡμέρας ἐμίαινε τὴν πόλιν. τάς τε ἴσας τοῖς κρείττοσι μεταδιώκων τιμὰς, οὐχ ὑπέμενεν ἑτέρων αὐτοῦ γενέσθαι χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πεποιημένων. ἀπείχετο δὲ οὐδὲ τοῦ τῶν συγγενῶν φόνου, ἀλλ' ἐπὶ πάντας τοὺς ἀφ' αἵματος τὴν ἀνοσίαν ἤγαγε δεξιάν· οὔτε θεοὺς ὁμογνίους, οὔτε δίκην αἰδούμενος· ἀλλ' ὁμοῦ τά τε θεῖα προφρονῶν, καὶ τὰ ἀνθρώπινα.

Δομετιανὸς,[4] βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου· ὃς διάδοχος γενόμενος, ὁ τὴν παρθικὴν καὶ ἀδελφικὴν ἐζήλωσεν ἀρίστην πολιτείαν, ἀλλὰ τὴν Τιβερίου καὶ Νέρωνος ἀνοσιουργίαν ὑπερέβαλε. καὶ δὴ πᾶν εἶδος κακίας ἐπελθὼν, μιαιφονίας τε καὶ γυναικομανίας ἅμα καὶ ἀνδρομανίας ἀνάπλεως γενόμενος, αὐτὸν ὁ ἄθεος τελευταῖον ἀπεθέωσε. κἀλεῦθεν ὃν ἔχθιστον ἅπασι καὶ ἀποβλητον, διὰ τὸ φονικόν τε καὶ θηριώδες τῆς μιαρᾶς γνώμης, ἑαυτὸν ὁ τάλας ἀποφήνας, εἰκότως μάλα τὰ ἐπίχειρα τῆς οἰκείας δυσμενείας κομισάμενος, αἰσχίστῳ μόρῳ τὸν μυσαρὸν καὶ βέβηλον καταφρέφει βίον. ὅτε σὺν τῷ βασκάνῳ δαίμονι νεμεσήσας τῷ ἀδελφῷ, τὸν ἀναιρεῖ φαρμάκῳ, ἔρωτι τῆς ἀρχῆς. καὶ πονηρῶς πράγματα Ῥωμαίων διαθεὶς, οὐδὲν ὠμότητος, οὐδὲ πλεονεξίας, οὐδὲ φονικῆς ἐνεργείας, ἢ ἑτέρου τινὸς παραλέλοιπεν εἶδος ἢ αἴσθασμα, μὴ καὶ τὸν ἀκρατὴς εἶναι καὶ ἀκόλαστος τὰ περὶ τὸ σῶμα. ὅτε καὶ Νέρβαν μετέστησεν, ὡς ὑποβουλεύοντα τῇ βασιλείᾳ. καὶ Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα, ὡς Φίλον Νέρβᾳ, συλλαβὼν ἀπέκειρε, καὶ δέσμιον εἰς δικαστήριον ἤγαγεν. καὶ ἐπεὶ ὁ φιλόσοφος οὐκ ἐνεδίδου, [5] ἐπεγέλων τὰ γινόμενα παρ'

Δολώνεια. Dolonia. Urbs.

Δόμα. Donum, quod datur.

Δόμεν. Pro δόμεναι, dare. Heſiodus: *Da ei, qui dedit: non vero da ei, qui non dedit.*

Δομέστικοι. Equites, vel milites apud Romanos, qui vulgo *Domeſtici* vocantur.

Δομετιανός. Domitianus, Romanorum Imperator, Titi frater natu minor, Neroni, & Caligulæ, & Tiberio, qui turpiſſime & peſſime imperio præfuerunt, quam patri aut fratri moribus ſimilior. Moderatis enim imperii principiis uſus, confeſtim in plurima & graviſſima animi vitia incidit, immoderata pluris habendi cupiditate & libidine [luxuque] laborans, & iræ impotens, & inexorabilis in animadverſionibus, & inimicitiarum gerendarum amans, & pecuniæ cupidus, ſi quis alius. Celeriter autem omnium odium in ſe attraxit [ſibique conciliavit,] ita ut & fratris & patris gloriam extinxerit. Nam & cædibus inſignium Senatorum quotidie urbem polluebat, & præſtantioribus pares honores ſectans, non patiebatur aliorum, præter ſuas, ex auro & argento factas ſtatuas in Capitolio collocari. Ac ne a cognatorum quidem cæde abſtinuit, ſed in omnes conſanguineos impiam injecit dextram, neque Deos gentilitios, neque Juſtitiam veritus: ſed ſimul & divina & humana jura contemnens. *Port.*

Δομετιανός. Domitianus, Romanorum Imperator, frater Titi, cujus ſucceſſor cum fuiſſet, nec paternam, nec fraternam, optimam adminiſtrandæ Reipubl. formam eſt æmulatus, ſed Tiberii & Neronis impietatem, ex diametro [illi oppoſitam.] Quamobrem etiam omne vitiorum [& ſcelerum genus] perſequutus, & cædium pollutione, & mulierum amatarum inſania, ſimul etiam virorum amatorum furore repletus, ſe ipſum atheus [ac impius] ille in Deorum numerum retulit. Hinc igitur ille miſer, cum ob ingenii cædibus addicti crudelitatem & impuræ mentis feritatem ſe omnibus inimiciſſimum & dignum, qui ab omnibus rejiceretur, oſtendiſſet, jure optimo præmia ſui hoſtilis animi, [quo omnes perſequebatur,] conſequutus, fœdiſſima morte impuram & profanam vitam finivit. Hic imperii cupiditate [flagrans,] ac æſtuans invidia adverſus fratrem, eum veneno tollit, & Romanorum res male adminiſtrans, nullum crudelitatis, nullum avaritiæ, nullum ſanguinarii facinoris, aut alicujus alius [impietatis ac inhumanæ feritatis] genus aut ſtudium præteriit. Huc adde, quod & impotens eſſet, & intemperans in corporis voluptatibus. Hic

1 Ἡσίοδος] *Oper. & Dier.* v. 354.

Καὶ δόμεν, ὅσκεν δῷ, ὃ μὴ δόμεν, ὅσκεν μὴ δῷ.

2 Δομέστικοι] Vide Ducangium in utroque Gloſſario.

3 Δομετιανὸς, βασιλεὺς Ῥωμ.] Totus hic locus *aὐτολεξεὶ* etiam legitur apud Joannem Antiochenum in Excerptis a Valeſio editis, pag. 817. unde Suidas iſta deſcripſit. Joannes Antiochenus autem eadem vel ipſe ex Eutropio vertit, vel, quod potius crediderim, a Græco aliquo iſtius ſcriptoris interprete, qui olim exſtabat, mutuatus eſt. Latina enim Eutropii Græcis Joannis Antiocheni mire reſpondent.

4 Δομετιανὸς, βασιλεὺς Ῥωμ.——καπιερέφει βίον] Hæc *aὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Cedrenum pag. 244.

5 Ἐπεγέλων τὰ γινόμενα παρ' *aὐτῷ, αἰσχ.*] Duo MSS. Pariſ. plenius: Ἐπεγέλων τὰ γινόμενα παρ' αὐτοῦ, ὃ ἐπαλήθευσε τῆς προφητείας, αἰσχυνθεὶς &c.

αὐτῷ,

αὐτῷ, αἰσχυνθεὶς ἀφῆκεν αὐτόν. τότε φασὶ καὶ τὸ πολυθρύλλητον ἔπος εἰπεῖν τὸν Ἀπολλώνιον·

Οὐ μή με κτενέεις, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμος εἰμί·

καὶ ἄφαντον γενέσθαι τὸ ἀκριβὲς ἔτος καὶ τοὺς φιλοσόφους καὶ μαθηματικοὺς ἐφυγάδευσεν ἀπὸ Ῥώμης. ἐπὶ τούτου καὶ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς εἰς Πάτμον ἐξορίζεται. καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ γένους Δαβὶδ ἀναιρεῖσθαι προσέταξε· καὶ Χριστιανοὶ πολλοὶ ἐπ' αὐτοῦ μαρτυροῦσι. Νέρβας δὲ ἀπολύει τῆς ἐξορίας τὸν Θεολόγον Ἰωάννην. Ἀδριανὸς δὲ πολλὰ ἀνορθώσας, καὶ Λαζοῖς, ἤτοι Κόλχοις, βασιλέα ἐπέστησεν. οὐκ ἀβούλως δὲ τῆς Μεσοποταμίας παραχωρεῖ Πέρσαις δεηθεῖσιν αὐτοῦ, κτησάμενος ὑπὸ Τραϊανοῦ Ῥωμαίων, καὶ τὸν Εὐφράτην ὅρον ποιεῖται τῆς ἀρχῆς. ὅτε δὴ τὸ φονικὸν καὶ τὸ θηριῶδες ἔχθιστος ἂν, πρὸς τοὺς οἰκείων συγκλήτων ἐπ' αὐτῷ καταλείπεται, καὶ παρασκευασάμενος εἰσπέμψας σὺν ξιφιδίῳ Στέφανον τ' ἀπελεύθερον· καὶ τοῦτον προσποιήσασθαι Δομιτιανῷ κατεύδοντι τὸ μεθημερινόν, παλάξας μέν, οὐ μέντοι καιρίαν, ἀναπηδήσαντα ἐκεῖνον.

etiam Nervam, ut imperio insidiantem, amovit: & Apollonium Tyaneum, ut Nervæ amicum, comprehensum totondit, & vinctum in judicium adduxit. Cum vero Philosophus illi non cederet, deridens ejus acta, verecundia motus, eum dimisit. Tunc autem ajunt Apollonium illud valde celebre carmen dixisse: *Nequaquam me occides, quia non est in fatis, ut a te interficiar.* Atque e vestigio ipsum evanuisse ferunt. Hic & Philosophos & Mathematicos Roma expulit. Sub hoc & Joannes Euangelista in Patmum relegatur. Idem etiam Davidici generis homines interfici jussit: multique sub eo Christiani Martyres facti sunt. Sed Nerva Joannem Theologum illa relegatione liberavit. Adrianus vero multis rebus emendatis [atque correctis,] Lazis etiam, seu Colchis, Regem præfecit. Non prudenter tamen Mesopotamiam a Trajano Romanis partam, Persis orantibus concessit, & imperii [Romani] terminum Euphratem constituit. Hic Domitianus cum ob suam crudelitatem & feritatem omnibus odiosissimus esset, a suis, qui conspirationem in ipsum fecerant, interficitur. Nam ex composito [in ejus cubiculum] immiserant cum pugione Stephanum ejus libertum: qui in Domitianum meridianis horis dormientem irruens, ipsum percussit quidem, at non letali plaga, quod ille [ex suo lecto statim] exiluisset. *Port.*

Δομήτιος. ὄνομα κύριον.

Δομιτία. ὄνομα κύριον.

Δομνῖνος, φιλόσοφος, Σύρος τὸ γένος, ἀπό τε Λαοδικείας καὶ Λαρίσσης πόλεως Συρίας, μαθητὴς Συριανοῦ, καὶ τοῦ Πρόκλου συμφοιτητής, ὡς φησι Δαμάσκιος. ὁ μὲν τοῖς μαθήμασιν ἱκανὸς ἀνήρ· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις φιλοσοφήμασιν ἔτι παλαιότερος. διὸ καὶ πολλὰ τῶν Πλάτωνος δοξάσμασιν οἰκείοις διέφθειρε. καὶ ἀμαλυμωάμβου, ἀπυρράσας ὅμως θύσιάς τοι τῷ Πρόκλῳ δέδωκε, γράψαντι πρὸς αὐτὸν ὅλην πραγματείαν, καθαρτικὴν, ὡς φησιν ὁ ἐπιγραφὴ, τῶν δογμάτων τοῦ Πλάτωνος. ἰοῦ δὲ ὁδὲ τοῦ ζωοῦ ἄκρος, οἷον ἀληθῶς φιλόσοφον εἰπεῖν. ὁ γοῦν Ἀθήνησιν Ἀσκληπιὸς τοὐτοῦ ἴασιν ἐχρησμῴδει Πλουτάρχῳ τε τῷ Ἀθηναίῳ, καὶ τῷ Σύρῳ Δομνίνῳ. τούτῳ μὲν αἷμα ἀποπτύοντι πολλάκις, καὶ τοῦτο φέροντι τῆς νόσου τὸ ὄνομα· ἐκείνῳ δὲ οὐκ οἶδα ὅ, τι νενοσηκότι. ἡ δὲ ἴασις ἰοῦ ἐμπίπλασθαι χοιρείων κρεῶν. ὁ μὲν δὴ Πλούταρχος οὐκ ἀνέχεται τῆς τοιαύτης ὑγείας, καίτοι οὐκ ὄντος αὐτῷ παντάπασι τὰ πάλαια· ἀλλ' ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, καὶ παραγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἀπέβλεπεν εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, (καὶ γὰρ ἐτύγχανεν ἐγκαθεύδων τῷ προδόμῳ τοῦ ἱεροῦ) Ὦ δέσποτα, ἔφη, τί δὲ ἂν προσέταξας Ἰουδαίῳ νοσοῦντι τοιοῦτον τι νόσον; ὁ γὰρ ἂν ἐκείνῳ ἐμφορεῖσθαι χοιρείων κρεῶν προσέταξας. ταῦτα εἶπεν. ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς αὐτίκα ἀπὸ τοῦ ἀγάλμα-

Δομήτιος. Domitius. Nomen proprium.

Δομιτία. Domitia. Nomen proprium.

Δομνῖνος. Domninus Philosophus, natione Syrus, ex Laodicæa, vel Larissa, urbe Syriæ, Syriani discipulus, & Procli condiscipulus, ut ait Damascius. In mathematicis quidem disciplinis vir fuit exercitatus, sed in aliis Philosophiæ partibus longe exercitatior. Quamobrem etiam multa Platonica [dogmata] suis sententiis pervertit. Cumque ea corrupisset, sufficientes tamen justasque pœnas Proclo persolvit, qui scripsit adversus ipsum integrum librum, Platonicorum dogmatum, ut fert inscriptio, purgatorem. Sed ne in ipsa quidem vita fuit adeo exquisitus, ut vere Philosophus dici posset. Nam Æsculapius Athenienſis eandem medicinam præscripsit & Plutarcho Athenienſi, & Domnino Syro; huic quidem sanguinem sæpe expuenti, & hoc morbi nomen ferenti: illi vero, nescio quo morbi genere laboranti. Medicina vero hæc fuit, ut suillis carnibus replerentur. Plutarchus tamen talem recuperandæ sanitatis rationem non tulit, quamvis ea non esset ipsi legibus patriis interdicta: sed somno excitatus, & ulnis in lectulo diductis, Æsculapii statuam intuens, (in templi enim vestibulo dormiebat) O Domine, inquit: Quid si Judæo, hoc morbo laboranti, [idem remedium] præscripsisses? Neque enim illi imperasses, ut suillis carnibus se repleret. Hæc cum dixis-

1 Τόπ φασὶ ὃ τὸ πολυθρύλλητον ἔπος εἰπεῖν τ' Ἀπολ.] Confer Philostratum lib. VIII. cap. 2. & Cedrenum pag. 245.

2 Παρασκευασάμβους] Cum Porto legere malim, παρασκευασαμβών, propter præcedens συγκλήτων.

3 Δομνῖνος, φιλόσοφος, Σύρος τὸ γ.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Damascii Historia Philosophica, ut & stilus & argumentum fuadent.

4 Διέφθειρε] Sic habet MS. Paris. A. cujus loco in prioribus Editt. legitur ἀνέστρεψε; quod minus placet.

5 Διαγκωνισάμβος] Vide supra h. v.

τ@ ἐμμελέσαλον δή πνα Φθόγγον, ἑτέραν ὑπεγράψατο θεραπείαν τῷ πάθ. Δομνῖν@ δὲ ὁ κτ θέμιν πειθαὶς τῷ ἐνέιφ, θέμιν τοῖς Σύροις πάλειον, ὑδὲ ὠδομδείγμαλι τῷ Πλυτάρχῳ χρησάμδν@, ἔφαγε τότε καὶ ἤσθιεν ἀεὶ τῶν κρεῶν. λέγελαί πυ, μίαν εἰ διέλειπεν ἡμέραν ἄγδυτ@, ἐπιπεσθαι τὸ πάθημα πάντως, ἕως ἀνεπλήσθη. τότῳ ὃν ἤδη γεγενκότι νεάτερ@ ἂν συτυχεῖν ὁ Ἀσκληπάδης λέγεται, ἰδεῖν δὲ ἄνθρωπον ἔχοντά π ἄθλιτον καὶ ἀτεμφὲς, ὃν ἀξιῶσαι λόγυ πολλῶ τὸς συτυγχάνοντας ἰδιώτας, ἢ ξένυς, ἄλλως τε καὶ τὸς τῷ ἀμφέρειν αὐχοῦντας. ἀμέλῃ καὶ αὐτῷ προσενεχθῆναι τραχύτερον. ἐπεὶ δὲ περὶ ἀριθμητικῆ ὅτυ δὴ θεωρήμαλ@ ὃν ἠξίυ ὁμολογεῖν προὶς αὐτὸν, οἷα δὲ νέ@ ἂν, ὑδὲ συδιδόναι τι μαλθακὸν, ἀλλὰ διελέγχειν τὸν λόγον ὅπυ θρασέως, ὥστε τὸν Δομνῖνον μηκέτι προσπέσθαι αὐτὸν εἰς ὁμιλίαν.

Δόμν@. ὄνομα κύριον.

Δόμ@. οἶκ@.

Δόναξ. κάλαμοι ἁλιευτικοί. ἢ αὐλοί. ἡ θύτεῖα, δόναξ.

Δονάτ@. ὄνομα κύριον.

Δονεῖται. κλονεῖται. σαλεύεται. [1] Ἀριστοφάνης·

Πάνυ γάρ πς ἔρως με δονεῖ
Τῶνδε τῶν σῶν βοφύχων.

ἀντὶ τῦ κινεῖ, ἐρεθίζει.

Δόξα. Ὑπόνοια. Ὑπόληψις. Δόξα δέ ὅστν, ὁ προὶς τῶν πολλῶν ἔπαιν@. εἰ δὲ τῶν πολλῶν, ὅπ τῶν ὐκ εἰδότων.

Δόξα. [3] τὸ λογικὸν καὶ γνωστικὸν μέρ@ τῆς ψυχῆς διαιρεῖται εἰς νῦν, φάνησιν, δόξαν. ἡ μὴν ὃν δόξα καταγίνεται περὶ τὸ καθόλυ, τὸ ἐν τοῖς αἰσθηλοῖς. οἶδε γὰρ ὅπ τὸ λευκὸν φαγκελικὸν ὄψεως· καὶ ὅπ πᾶς ἄνθρωπ@ δίπυς. ἔπ γε μὴν τῶν φανοητῶν οἶδεν ἄνυ λόγυ τὰ συμπεράσματα. οἷον, ὅπ ἡ ψυχὴ ἀθάνατ@, οἶδε. φερὶ δὲ, φκέπ. ὥστε [4] δοξαστά ὅστ τά, τε ἐν τοῖς αἰσθηλοῖς καθόλυ, καὶ τῶν φανοητῶν τὰ [5] συμπεράσματα. ὅθεν καὶ καλῶς ὁρίζεται τὴν δόξαν [6] Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ, φάνοίας λέγων ἀπέλευτσιν. τῆς γὰρ φάνοίας συλλογισαμένης, ὅπ ἀθάνατ@ ἡ ψυχὴ, τὸ συμπέρασμα μόνον οἶδεν ἡ δόξα. φάνοίας δέ ὅστ τὸ οἷον ὁδόν πνα φάνύειν, μεταβαίνειν ἀπὸ προτάσεως εἰς συμπέρασμα· ἐξ ᾧ καὶ τὴν κλῆσιν εἴληφε.

Δόξα. [7] Σοφοκλῆς·

Τί δῆτα δόξης, ἢ τί κληδόν@ καλῆς

fet, Æſculapius ſtatim ex ſtatua ſonum ſuaviſſimum edens, alteram curandi morbi rationem ipſi præſcripſit. Domninus vero, cum nec ſecundum patrias Syrorum leges ſomnio paruiſſet, nec Plutarchi exemplum ſequutus fuiſſet, tunc ſuillas carnes comedit, & iis ſemper veſcebatur. Fertur autem, ſi forte diem unum intermiſiſſet, nec ſuillas carnes comediſſet, ille morbus ipſum omnino invaſiſſe, donec iis impleretur. Hunc igitur jam ætate provectum Aſclepiades adoleſcens conveniſſe fertur, & vidiſſe hominem illum habere quiddam eximium & conſtans; qui cum idiotis aut peregrinis non multum colloqui vellet, præcipue vero cum illis, qui ſe cæteris præſtare gloriarentur. Quinetiam ſe ab ipſo dicebat tractatum aſperius, quum de neſcio quo arithmetico theoremate contenderet cum ipſo, &, ut adoleſcens, ipſi nullo modo cedere vellet: at ipſius rationem adeo audacter redargueret, ut Domninus ipſum ad colloquium admittere noluerit. *Port.*

Δόμν@. Domnus. Nomen proprium.

Δόμ@. Domus. Ædes.

Δόναξ. Calami piſcatorii. Vel, tibiæ. Rectus caſus eſt, δόναξ.

Δονάτ@. Donatus. Nomen proprium.

Δονεῖται. Turbatur. Agitatur. Quaſſatur. Et δονεῖ, movet, laceſſit. Ariſtophanes: *Plane enim me amor quidam cincinnorum tuorum movet.*

Δόξα. Opinio. Gloria. Gloria autem eſt laus, quæ a populo tribuitur. Si vero a populo, manifeſtum eſt, eam ab illis tribui, qui ſunt imperiti.

Δόξα. Pars illa animæ, qua ratiocinamur & intelligimus, dividitur in mentem, intellectum, & opinionem. Ac opinio quidem verſatur circa univerſalia ſenſilia. Novit enim album facillime a viſu diſcerni: & omnem hominem eſſe bipedem. Adhæc, rerum intellectilium concluſiones abſque ratione novit: veluti, animam eſſe immortalem. Cur vero [ſit immortalis,] non novit. Quamobrem ſub opinionem cadunt tam univerſalia ſenſilia, quam concluſiones intellectilium. Unde Plato in *Sophiſta* opinionem recte definit, intellectus concluſionem. Poſtquam enim intellectus ratiocinando collegit, animam eſſe immortalem, opinio ſolam tantum concluſionem novit. Intellectus autem velut iter quoddam conficit, a propoſitione ad concluſionem tranſiens: unde etiam appellationem traxit.

Δόξα. Gloria. Sophocles: *Quid igitur gloria, aut vana fama, quæ in ore hominum ver-*

1 Φθόγγον] Deeſt verbum *ſtis*, vel ſimile quid.

2 Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 752. (506. Ed. Baſ. *P.*)

3 Δόξα. τὸ λογικὸν νῦν γνωστικὸν μέρ@ τῆ ψυχ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Philoponi in Proœm. ad Ariſtot. *de Anima*, A. 1. ut Pearſonius recte obſervavit.

4 Δοξαστά] Apud Philoponum loco laudato hodie legitur δόξα. Sed lectio Suidæ præferenda eſt.

5 Συμπεράσματα. ὅθεν καὶ καλ.] In prioribus Editt. inter voces συμπεράσματα & ὅθεν hæc addita leguntur: Καὶ τοῦτ' ἐστὶν ἡ δόξα, γνῶσις ἀπὸ πρότασεως ἡ δὲ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ ἐκεῖνο οἶδεν ἡ δόξα. Φαινοίας γὰρ ἴδιον τοῦτο. Sed verba iſta, quæ nec Philoponus agnoſcit, & manifeſtam ταυτολογίαν continent, tanquam ſupervacanea hic inducenda putavi.

6 Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ] Pag. 167. F. ubi Philoſophi verba hæc ſunt: Οὐκοῦν ἐπειδὴ λόγος εἰλήφθη ἢ νῷ ψευδὴς, τότων εἰ' ἐφάνη φάνοια μὲ αὐτῆς ἐωυτῇ ψυχὴς διάλογ@· δόξα δὲ, φάνοιας ἀπόπλευσις· φαίνεται δὲ, ὁ λέξομεν, συμμιξις αἰσθήσεώς π καὶ δίξης· ἀνάγκη δὴ καὶ τούτων τῷ λόγῳ ξυγγενῶν ὄντων, ψευδῆ π αὐτῶν εἶναι ἐν ὑμῖν εἶναι.

7 Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon.* pag. 280. ut Portus monuit.

Μάτην βάσις ὠφέλημα γίνεται;
Εἰ τὰς Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας
Εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακόμοιρον ξένον
Σώζειν οἵας τε, καὶ μόνας δρκεῖν ἔχειν·
Κἀμοί γε πῶς ταῦτ' ἔστιν;

Δόξα. ἔπαινος.

Δόξα Θεοῦ. ᾧ φησὶ πρὸς Ἀποστόλῳ τὸ δημιουργικὸν καὶ προνοητικόν. ταύτην τοιγαροῦν προσεκύρωσαν εἰδώλοις, ὑπ' ὁμοιώματι ἀνθρώπων καὶ πετεινῶν καὶ τῶν λοιπῶν.

Δόξαν. δρέσαν. βεβαιωθῆναι. Δόξαν δὲ τοῖς Αἰγυπτίοις τὸν μὲν ἕτερον αὐτόθι μένειν, τὸν δὲ ἕτερον εἰς τὰς προσχώρους πόλεις ἀφικόμενον, ἐφ' οἷς πολιτείαν εἰρήνην, δείσας. Καὶ αὖθις· [2] Δοξάζων ἑαυτὸν ὑπὸ τῶν ἐναντίων καταφρονεῖσθαι. Σοφοκλῆς·

Σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστιν· ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.
εἶεν, σοὶ μὲν ταῦτα ὑπὸ δόξης καταλαμβάνεται· ἐγὼ δὲ σαφῶς ἐπίσταμαι.

Δοξάριον. δόξα. ὑπονοήσας· εἰκάσας. [3] Ἀριστοφάνης·

Δοξάσαι ἐτὶ κόραι, τὸ δ' ἐτήτυμον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

καὶ [4] Σοφοκλῆς·

——Δόξα μοι παρεστάθη
Ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
Στέφη λαβόντα.

Τὸν [5] ἀπιθανὸν ὃ δεῖ δοξάσαι. τοῦτο, ψεύδει μὴ συγκαταθέσθαι.

Δοξασίας. δόξης. ὑπολήψεως. Δίων ἐν Ῥωμαϊκῶν νγ'· Προσέτασσε δὲ καὶ ὑπὲρ ἐμῆς δοξασίας.

Δόξης. Οἱ δὲ σὺν τῷ Φαβίῳ μέγα ἐκβοήσαντες, οὐκέτι δόξης ἀλλὰ πολέμου ἔργα παρείχοντο.

Δοξοκοπία. κενοδοξία. Ἀππιανός· Ὁ δὲ Φλαμίνιος ἐπὶ τῷ ἔργῳ ὑπὸ δοξοκοπίας ἡσθεὶς, ἀπεγέλα Ἀννίβα συμπλακῆναι. Λέγεται δὲ καὶ δημοκοπία, καὶ δοξοκοπία. [6] Ὑπάτους αἱρεῖσθαι, ὃν δόξης πολεμικῆς Λεύκιον· ὃν δὲ δημοκοπίας, Τερέντιον.

Δοξολογῶ σε. ὑμνῶ σε.

Δοξολογούμενος. ὑμνούμενος.

Δορά. τὸ δέρμα. καὶ δορὰ ὄνων. [7] Ὁ Ἐμπεδοκλῆς Κωλυσανέμας ἐπεκλήθη, ἀφ' οὗ τὸ ἀνέμων πολλῶν ἐπιθεμένων τῇ Ἀκράγαντι, ἐξελάσας αὐτοὺς, δορὰς ὄνων περιθέντα τῇ πόλει.

Δόρατα. λογχάρια.

Δορύκιον. μικρὸν δόρυ.

Δορί. τῷ δόρατι.

Δορίαλωτον. αἰχμάλωτον.

1 Παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ] Intelligit Divum Paulum ad Romanos cap. 1.

2 Δοξάζων ἑαυτὸν ὑπὸ τῶν ἐναντ. καταφρ.] Fragmentum hoc legitur apud Polyb. lib. III. cap. LXXXII.

3 Ἀριστοφάνης] Pac. pag. 632. sed ubi pro οὐκ ἔχω εἰπεῖν, hodie legitur, ἀτρεμὲς ἴσθι.

4 Σοφοκλῆς] Oedip. Tyran. ut Portus monuit.

satur, prodest? Si enim Athenas dicunt esse religiosissimas, & solas afflictum hospitem servare, eique opem ferre posse: ubinam hæc mihi sunt?

Δόξα. Gloria. Laus.

Δόξα Θεοῦ. Sic apud Apostolum vocatur vis illa Dei, qua omnia creavit; itemque ejus providentia. Hanc [gentiles] sub hominum, volucrum, aliarumque rerum specie falsis Diis attribuerunt.

Δόξαν. [Pro δόξαντος.] Cum visum fuisset. Cum placuisset. Cum decretum fuisset. *Cum autem Ægyptiis placuisset, ut alter quidem illic maneret, alter vero ad vicinas urbes profectus statueret, quibus conditionibus pax facienda esset.* Et iterum: *Existimans se ab adversariis contemni.* Sophocles: *Tibi quidem hæc opinari licet: meum vero est, accuratius ea intelligere.* Vel, tu quidem ea opinaris, ego vero certo scio.

Δοξάριον. Diminutive. Parva gloria.

Δοξάσαι. Opinari. Suspicari. Conjicere. Aristophanes: *Conjicere quidem licet, puellæ: non autem certi quid affirmare possum.* Et Sophocles: *Faciendum mihi putavi, ut templa Deorum adirem, has corollas manibus tenens.* † Virum probum non oportet opinari. Id est, mendacio non assentiri.

Δοξασίας. Opinionis. Suspicionis. Conjecturæ. Dion Histor. Rom. lib. LIII. *Addam etiam meam hac de re opinionem.*

Δόξης. Opinionis. *Illi vero, qui cum Fabio erant, ingenti clamore sublato, non amplius opinionis sed belli opera faciebant.*

Δοξοκοπία. Vana jactantia. Affectatio gloriæ. Popularis auræ captatio. *Flaminius vero, qui populi favore Consulatum adeptus erat, cum Annibale manus conserere quamprimum cupiebat.* Pro δοξοκοπία autem dicitur etiam δημοκοπία. *Consules autem eligunt: Lucium, ut rei bellicæ peritum; & Terentium, ut qui apud populum gratiosus esset.*

Δοξολογῶ σε. Celebro te. Laudo te.

Δοξολογούμενος. Laudatus. Celebratus.

Δορά. Pellis. Et δορὰ ὄνων, pellis asinorum. Empedocles vocatus est Κωλυσανέμας: quod, cum vehemens ventus in Agrigentum irruisset, urbe pellibus asinorum circundata, eum propulsasset.

Δόρατα. Hastæ.

Δορύκιον. Parva hasta.

Δορί. Hasta. Pro δόρατι.

Δορίαλωτον. Bello captum.

5 Τὸν ἀπιθανὸν ὃ δεῖ δοξάσαι. τοῦτο. ψεύδει μὴ συγκ.] Hæc sunt verba Laertii *Zenone* Lib. VII. Segm. 121. ut Pearsonius etiam observaverat.

6 Ὑπάτους αἱρεῖσθαι, ὃν δόξης πολ.] Idem fragmentum legitur etiam supra v. Δημοκοπῶν.

7 Ὁ Ἐμπεδοκλῆς Κωλυσ.] Vide Laertium *Empedocle*, segm. LX. & nostrum supra v. Ἄνεμος.

Δορύκλητος.[1] περὶ τὸ δόρυ ἔνδοξος.

Δορίκτητος πλοῦτος. ὁ ἀπὸ πολέμου.

Δόριλλος.[2] τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· ἐφ' ὕβρει τοῦ τραγῳδοποιοῦ Δορίλλου.

Δορίσκος.[3] χωρίον Θρᾳκικόν.

Δορκαλίδες. ὄργανόν τι κολαστικόν τι. ἢ μάστιγες αἱ ἀπὸ ἱμάντων δορκάδων.

Δορκάς. καὶ παροιμία·

Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἄψωμαι μάχης.

ἐπὶ τοῦ τὸν ἰσχὺν ἀνίσου.

Δόρκων. ὄνομα τόπου. καὶ ὁ ἔλαφος.

Δοροδόκος.[4] τὸ [5] ξύλον τὸ ὑποδεχόμενον τὴν οἰκίας τὸν ὄροφον.

Δορός. δοράλ.

Ἴσως[6] τοι, κεἰ βλέπουσα μὴ 'πύθην,
Θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.

Τέκμησσά φησι, γυνὴ Αἴαντος περὶ Ἀγαμέμνονος.

Δορπήσας. δειπνήσας.

Δόρπεια. ἡ πρώτη ἡμέρα, ἡ τῶν Ἀπατουρίων. ἡ δ' ἑξῆς, Ἀναῤῥύσις. Κυρεῶτις δὲ, ἡ τρίτη. καὶ πλατύτερον ἐν τῷ Ἀπατουρίᾳ.

Δόρπη. δείπνου ὥρα.

Δόρπος. ὁ δεῖπνος. καὶ δορπερή. ὁ αὐτός. δόρπος οὖν τὸ ἑσπερινὸν δεῖπνον· παρὰ τὸ δόρυ παύειν. καὶ ἐν τῷ Δεῖπνος.

Δόρυ. τὸ ἀκόντιον. Καὶ δορύκτητον ὄλβον ἐδέξαλο.

Δόρυ[7] κηρύκειον. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων. Οἱ [8] δὲ καλευθέντες εἰς Δελφοὺς ὑπ' Ἀθηναίων Γεφυραῖοι, λαβόντες χρησμόν· Ἀνδρὶ Γεφυραίῳ φίλος οἶκος· ἀκολουθοῦντες βουσὶν, ἕως ἂν ᾗ ἐκεῖνοι κοπιάσωσιν, ὡς ὁ Θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσι, πολεμοῦντων Ἀθηναίων μετὰ Εὐμόλπου, μετὰ τοῦ Τάναγραν καλουμένου ἔβαλον, δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον, καθοπλίσαντες δὲ κατόπιν τοὺς νέους.

Δορυάλειον. τόπος. καὶ Δορύλαιον. τόπος.

Δορυμέδων. ὄνομα κύριον.

Δορυμήστωρ. τῷ ὀπτιμιόνως πολεμοῦντι.

Δορύξενος.[9] ὁ ἐκ τῶν πολεμίων φίλος, ὡς[10] Γλαῦκος καὶ Διομήδης.

Δορύκλητος. Haſta clarus. Bello inclytus.

Δορίκτητος πλοῦτος. Divitiæ bello partæ.

Δόριλλος. Pudendum muliebre, [ſic vocatum,] in contumeliam Dorilli Tragici.

Δορίσκος. Doriſcus. Oppidum Thraciæ.

Δορκαλίδες. Inſtrumentum quoddam, quo ſontes torquentur. Vel flagella, ex caprearum loris confecta.

Δορκάς. Caprea. Dama. Et proverbium: *Ne caprea cum leone pugnam ineam.* Dicitur de iis, qui viribus ſunt impares.

Δόρκων. Nomen loci. Item cervus.

Δοροδόκος. Lignum, quod tectum domus ſuſtinet.

Δορός. Pro δοράλ. Haſtæ. [Sophocles:] *Fortaſſe, quamvis viventem non amaverint, mortuum deplorabunt, urgente belli neceſſitate.* Tecmeſſa Ajacis uxor de Agamemnone hæc dicit.

Δορπήσας. Qui cœnavit. Qui cœnam ſumpſit.

Δόρπεια. Dorpia. Primus Apaturiorum dies. Secundus autem appellabatur Anarrhyſis; & tertius Cureotis. De hac re fuſius agitur v. Ἀπατούρια.

Δόρπη. Cœnæ hora.

Δόρπος. Cœna. Et δορπερή. Idem. Δόρπος igitur vocatur veſpertina cœna: quod tunc haſta quieſcat. Vide in v. Δεῖπνος.

Δόρυ. Haſta. Jaculum. *Et opes bello partas accepit.*

Δόρυ κηρύκειον. Haſta & caduceum. Proverbium de iis, qui precibus minas jungunt. Gephyræi ab Athenienſibus Delphos miſſi, accepto Oraculo: *Viro Gephyræo domus amica:* cum boves ſequerentur, ut illic manerent, ubi illi defatigati fuiſſent, prout oraculum ipſis præceperat; Eumolpo Athenienſes oppugnante, Tanagram ita dictam profecti ſunt, & duci quidem caduceum dederunt, juventutem vero pone ſequentem armarunt.

Δορυάλειον, & Δορύλαιον. Nomen loci.

Δορυμέδων. Dorymedon. Nomen proprium.

Δορυμήστωρ. Artis bellicæ periti.

Δορύξενος. Qui ex hoſte factus eſt amicus:

1 Δορύκλητος] Scribendum eſſe δορικλυτὸς vel cœcus videat.

2 Δόριλλος] Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 237. ſcribit δορίαλλος. At Heſychius, δορύαλλος. In hoc trivio quæ via ſequenda ſit, difficile dictu eſt.

3 Δορίσκος. χωρίον Θρᾳκ.] Vide Harpocrationem h. v. & Herodotum lib. VII. pag. 406.

4 Δοροδόκος] Vide omnino Valeſium ad Harpocrationem v. Σπεῶτήρ.

5 Τὸ ξύλον] Hæ duæ voces deſunt in prioribus Editt. at exſtant in 2 MSS. Pariſ.

6 Ἴσως περ. κεἰ βλ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 56. ut Portus monuit.

7 Δόρυ κηρύκειον. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακ.] Locus hic Suidæ emendandus & ſupplendus eſt ex Euſtathio ad Iliad. Γ. pag. 408. qui eadem plane ex Pauſaniæ Lexico recitat. Verba Euſtathii hæc ſunt: Θαυμάζει δέ τις δόρυ, ζητήσει καὶ κηρύκειον προσθήσειν. ὁ δὴ παροιμία ἦν, ὡς φησι Παυσανίας, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων. οἱ δεκατοῦντες γοῦν, φησὶν, εἰς Δελφοὺς ποτὲ Ἀθηναίων Γεφυραῖοι, λαβόντες χρησμὸν, ὡς

Ἀνδρὶ Γεφυραίῳ οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος·

εἶπε βουσὶν ἀκολουθοῦντες, ἕως ἔκειτο κοπιάσωσιν, οἱ βόες δηλαδὴ, ὡς ὁ Θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσι πολεμοῦντων Ἀθηναίων τότε Εὐμόλπου. ἐπὶ Τάναγραν ὥρμησαν, δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον, ὡς ἐπὶ πρεσβείᾳ καὶ εἰρήνῃ, καθοπλίσαντες δὲ κατόπιν τοὺς νέους. ὅθεν παροιμία ἐξέπεσεν, ἐπὶ τῶν ὁμοίως (lege ἀνόμοια) πολὺ ποιούντων, λέγοσα, δόρυ καὶ κηρύκειον. Qui hæc legerit, vix dubitabit, quin & Suidas ſua ex eodem Pauſaniæ Lexico deſcripſerit. Cæterum, non ſolum Euſtathius loco citato, ſed etiam Zenobius & Heſychius proverbium hoc cum copula efferunt, δόρυ καὶ κηρύκειον: quod magis placet.

8 Οἱ δὲ κατοῦθεν] Sic habent omnes Editt. ſed mendoſe: cujus loco Portus legendum putabat, οἱ δὲ κατοῦθεν, i. e. decimati: quæ lectio an veritati hiſtoriæ congruat, propter ſilentium veterum ſcriptorum affirmare non habeo

9 Δορύξενος. ὁ ἐκ τῶν πολ.] Sophocles *Electra* pag. 82.

Μίσγει δ' αὐτοῖς τις ξυγκύρ δορυξένων.

Scholiaſta ad illum locum: Δορυξένων. φίλων. κυρίως δὲ δορύξενοι καλοῦνται, οἱ ἐν πολέμῳ χειρόμβιοι φίλοι, ὡς Γλαῦκος & Διομήδης. Huc Suidas reſpexiſſe videtur. Pauſanias apud Euſtath. ad Il. Γ. pag. 405. Δορύξενος, ὁ ἐκ πολεμίων φίλος. καὶ ὁ πρεσβεύων περὶ λύσεων, εἰ ζωγρηθεῖεν τινες. Hæc ad verum reſpondent iis, quæ Suidas hic habet. Vide etiam infra v. Ἰδόξενος.

10 Ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης] Hæc verba in prioribus Editt. male collocata ſunt poſt ζωγρηθεῖεν τινες: quæ nos ſuo recte reſtituiſſe non ſolum ex ſenſu patet, ſed etiam ex Scholiaſta Sophoclis, cujus verba paulo ante adduximus.

κ&Ω καὶ Διομήδης. ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθεῖέν τινες. [1] Δορυξένους ἐκάλουν καὶ τοὺς ὁπωσοῦν ἐπιξενωθέντας. [2] Ἀνδρὸς τοιοῦδ', ὅτου πρῶτον μὴ ἡ δορύξεν&Ω κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰεί ἐστιν ἑστία. ἢ ἐπιταλικῶς νῦν· ἀντὶ τοῦ, ἣ καὶ πολεμίοις φίλη.

Spitibus communi, ſedes deneganda non eſt.

Δορυξό&Ω. [3] Ἀριστοφάνης·

Κεἴ τις δορυξό&Ω, ἢ κάπηλ&Ω ἀσπίδων,
Ἦν [4] ἐμπολῶν βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,
Ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν ἐδίοι κριθὰς μόνας.

Δορυσθάπων [5] μόχθων. τοιοῦτοι, τῶν πόλεμον μόχθων. ἐξ οὗ, πολεμικῶν.

Δορυφορεῖ. αἰτιατικῇ. τιμᾷ ἀξιοῖ.

Δορυφόροι. Φύλακες. ὑπηρέται βασιλέως. ὁπλοφόροι. ὑπασπισταί.

Δορύχνιον, [6] καὶ δορύκνιον. ἔστι δὲ πόα τις. πινόμενον γὰρ ὑπάρχει τοῖς θηρσὶν ὅμοιον. ἔστι δὲ χυλὸς τιθυμῷ ὁσμῇ καὶ τῷ γεύσει γάλακτι ἀφομοιούμενον. ὅθεν δυσδιάκριτον τοῖς πίνουσι, ἀφ' ὃ τὸ εἶναι γάλακτι ἀφομοιούμενον. Δημοφῶν δὲ ἐτυμολογεῖ αὐτὸ ἅτινα κεκλῆσθαι ἀφ' ὃ τὸ δόρατι ἴσον εἶναι χυλοῦ τὴν ἀναίρεσιν.

Δός. δότε.

Καὶ [7] δός, πᾶς ὁ βί&Ω· λάβε δ' ὦδ' ἐπὶ νηυσὶν ἀκόσας.

Δοσίθε&Ω. [8] ὄνομα κύριον.

Δόσις. [9] ἰδίως λέγεται ἀφ' οἷς ῥήτορσιν συμβόλαιον γεγράφθαι, ὅταν τις τὰ αὐτοῦ διδῷ ἀφ' ὧν ἔχει.

Δοσοληψία.

Δότε [10] μοι λεκάνιον. ἐπὶ τῶν ὀργιζομένων καὶ ἀποστομωθέντων ὑπὸ χολῆς ἐμεῖν.

Δότειρα. δοτὴρ. δότις. δῶτωρ δέ.

Δουλεία. [11] κατὰ τρεῖς τρόπους. τὴν κατὰ τὴν δημιουργίαν. καθά φησιν· Ὅτι τὰ [12] σύμπαντα δοῦλα σά. τὴν ἀφ' ἧς πίστεως· ὡς εἴρηται, [13] Ἐλευθερωθέντες δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἐδουλώθητε τῇ δικαιοσύνῃ. τρίτον, ἀπὸ τῆς πολιτείας· κατὰ τὸ εἰρημένον· [14] Μωϋσῆς ὁ θεράπων μου.

Δούλειον ἦμαρ.

Δουλίχι&Ω. νῆσος&Ω.

ut Glaucus & Diomedes. Item, qui legatus mittitur captivorum redimendorum gratia. Δορυξένους etiam vocabant, qui quomodocunque hoſpitio ab aliquo excepti fuiſſent. [Sophocles:] *Quis viri iſtius benevolentiam rejiciat, cui in terra noſtra, omnibus ho-* Vel ſenſus eſt, quæ vel hoſtibus amica eſt.

Δορυξό&Ω. Haſtarum faber. Ariſtophanes: *Et ſi quis haſtarum faber, aut clypeorum inſtitor bellum cupit, ut merces ſuas melius vendat, a latronibus captus ſolum hordeum edat.*

Δορυσθόντων μόχθων. Laborum, qui in bello ſuſtinentur. Δορυσθόντων enim hic eundem ſenſum habet quem πολεμικῶν.

Δορυφορεῖ. Accuſativo jungitur. [Satellitio ſtipat.] Honorem conciliat.

Δορυφόροι. Cuſtodes. Regis miniſtri. Armigeri. Satellites.

Δορύχνιον, & δορύκνιον. Herba quædam, quæ, ſi bibatur, letalis eſt. Eadem odore & ſapore lacti ſimilis eſt. Unde difficulter a bibente diſcerni poteſt, quod lacti ſimilis ſit. Demophon vero eam inde dictam eſſe putat, quod haſtæ inſtar occidat.

Δός. δότε. Da, date. *Et, da, tota eſt vita. Accipe vero, ne in navibus quidem audias.*

Δοσίθε&Ω. Doſitheus. Nomen proprium.

Δόσις. Apud oratores peculiariter ſic vocantur tabulæ teſtamenti, in quibus quis, quæ ſua ſunt, alteri dat, interveniente magiſtratu.

Δοσοληψία. Donorum acceptio.

Δότε μοι λεκάνιον. Date mihi pelvim. De iis dicitur, qui iraſcuntur, & præ ira ſe vomere ſimulant.

Δότειρα, δοτὴρ, & δότις, [per ο ſcribuntur.] Δῶτωρ vero, per ω.

Δουλεία. Servitus. Triplici ſenſu dicitur. Primo quatenus Deo, ut creatori, ſubjecti ſumus; ſecundum illud: *Omnia tibi ſerviunt.* Deinde eſt etiam ſervitus reſpectu fidei; ſecundum illud: *Liberati a peccato ſervi Juſtitiæ facti eſtis.* Tertia ſervitus eſt civilis & politica; ſecundum illud: *Moſes ſervus meus.*

Δούλειον ἦμαρ. Servitus.

Δουλίχι&Ω. Dulichius, inſula.

1 Δορυξένους ἐκάλουν κ.τ.λ.] Hæc deſcripta ſunt ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* pag. 292. ut Portus bene monuit.

2 Ἀνδρὸς τοιοῦδ', ὅτου μὴ πρ.] Supple & diſtingue ex Sophocle:

Τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμβύσειε ὠκεάλους
Τοιοῦδ', ὅτου πρῶτον μὲν ἡ δορύξεν&Ω
Κοινὴ τ' ἀφ' ἡμῶν αἰὲν ἵστ' ἑστία.

Sed verſum ſecundum ſenſus gratia ita refinxerim:

Τοιοῦδ', ὅτου πρῶτον μὲν ἡ δορυξένιος. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum. Et deinde, pro κοινὴ τ' ἀφ' ἡμῶν, ex Suida referibendum eſt, κοινὴ παρ' ἡμῶν.

3 Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 449. (653. Ed. Baſ. *P.*)

4 Ἦν ἐμπολῶν] Scribe, ἢν ἐμπολᾷ, ut legitur apud Ariſtophanem.

5 Δορυσθόντων μόχθων] Sunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 66. ut Portus obſervavit.

6 Δορύχνιον, καὶ δορύκνιον. ἔστι δὲ πόα τις] Hæc & quæ ſequuntur, adhuc exſtant etiam leguntur apud Etymologum: ſed deſunt in MSS. Pariſ.

7 Καὶ δός, πᾶς ὁ β.] Scaliger in Collectione Proverbiorum metricorum verſum hunc ita edidit:

Δός, δότε, πᾶς ὁ βι&Ω. λάβε σὺ δ' ὦδ' ἐπὶ ναυσὶν ἀκόσας.

8 Δοσίθε&Ω] De eo vide apud Photium Cod. ccxxx. pag. 884.

9 Δόσις. ἰδίως λέγεται παρὰ τοῖς ῥήτ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum & Valeſium.

10 Δότε μοι λεκάνιον] Sunt verba Ariſtophanis *Nubibus* pag. 176. (106. Ed. Baſ. *P.*)

11 Δουλεία. κατὰ τρεῖς τρόπους. ἢ κατὰ τὴν δημ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Chryſoſtomi Homil. 1. in Epiſt. ad Roman. pag. 5. His apprime conſona ſunt, quæ habet Theophylactus ad cap. 1. Epiſt. ad Rom. v. 1. Πολλοὶ δουλείας τρόποι· ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δημιουργίας, καθ' ὃν τὰ πάντα δοῦλα σά. ὁ δὲ ἀπὸ τῆς πίστεως, καθ' ὃν εἰρηται, ὅτι ἐπηκούσατε εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχῆς. ὁ δὲ ἀπὸ τῆς πολιτείας, καθ' ὃν καὶ Μωσῆς θεράπων Θεοῦ.

12 Τὰ σύμπαντα δοῦλα σά] Pſal. cxviii. 91.

13 Ἐλευθερωθέντες δὲ ἀπὸ τ. ἁμαρτ.] Rom. vi. 18.

14 Μωϋσῆς ὁ θεράπων μου] Deuteron. xxxiv. 5.

Δηλιχοδείρων. μακροδειρχήλων.

Δηλοκρατίαν. Γάϊος Ῥωμαίων βασιλεὺς δηλοκρατίαν νομοθετήσας ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τοῦ δεσποτῶν, εἴ τι ἂν εἰδεῖεν αὐτῶν πλημμέλημα. τὰ λοιπὰ ἐν τῷ Γαΐου.

Δῆλος. δύηλίς τις ὤν. δύη γὰρ ἡ κακοπάθεια καὶ δυστυχία.

Δῆλος [1] ὢν κόμιν ἔχεις. ἐπὶ τῶν ἀβελτέρως πραττόντων· παρόσον ἐλευθέρων τὸ κομᾶν. λέγεται δὲ καὶ δηλότερος κατὰ σύγκρισιν.

Δηλοσύνη. [2] Οἱ δὲ Φωκέες βαρυμόχλειον τὴν δηλοσύνην. ἀντὶ τοῦ, ἐδυσφόρουν.

Δήλων [3] πόλις. παροιμία. ἐν Λιβύῃ. Ἔφορος δέ. καὶ ἑτέρα ἱερόδηλων· ἐν ᾗ εἷς ἐλεύθερός ἐστιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν Κρήτῃ δηλόπολις, ὡς Σωσικράτης ἐν τῇ α τῶν Κρητικῶν. ἔστι δέ τις καὶ βαρὺ Θρᾴκιον Πονηρόπολις, ἣν Φίλιππόν φασι συνοικίσαι, τοὺς ἐπὶ πονηρίᾳ βλαβαλλομένους αὐτόθι συναγαγόντα, συκοφάντας, ψευδομάρτυρας, καὶ τοὺς συνηγόρους, καὶ τοὺς ἄλλους πονηρούς, ὡς διχιλίους· ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ αγ' τῶν Φιλιππικῶν φησι.

Δῆλοι πάντες μὲν φύσει θεοῦ· βλαβεῖσι δὲ, οἱ τούτου τὴν δεσποτείαν ἀσπασίως αἱρούμενοι. καὶ δῆλοι οἱ φαῦλοι τῶν [4] κακῶν. οἱ δὲ σπουδαῖοι ἐλεύθεροι. [5] εἶναι δὲ καὶ ἄλλην δουλείαν, τὴν ἐν ὑποτάξει. καὶ τρίτην ἐν κλήσει καὶ ὑποζύξει· ἣν ἀνελευθερίαν ἡ δεσποτεία, φαύλη οὖσα καὶ αὐτή. ὃ μόνον δὲ ἐλευθέρους εἶναι τοὺς σπουδαίους, ἀλλὰ καὶ βασιλέας. [6] ἡ γὰρ βασιλεία ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος. ἅπερ εἰκὸς μόνους ἂν τοὺς σοφοὺς συμβαίνειν.

Δύπησεν. ἔπεσεν, ὥστε ψόφον ἰσχνὰ ἀπὸ ἑλέσθαι.

Δοῦπον. ψόφον. καὶ δοῦπος, θάνατος μετὰ ψόφου.

Δύπων. ὄνομα κύριον.

Δουράτειος ἵππος. καὶ δουράτης.

Δύρειος. ὁ ξύλινος ἵππος τῶν Ἑλλήνων. [7] Ἀριστοφάνης· Μέγεθος ὅσον ὁ δύρειος, ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελάσαιτο. τὸ δὲ μῆκος ἑκατοντόργυον.

Δουρικλές. [8] ὅσον δόρατος βολή. ὅσον δόρυ ἀφεῖναι. ἢ μῆκος δόρατος.

Δηλιχοδείρων. Longa colla habentium.

Δηλοκρατίαν. *Cajus Romanorum Imperator ſervis lege lata eam poteſtatem & licentiam conceſſit, ut dominos accuſare eis liceret, ſi quod crimen ab iis admiſſum eſſe ſcirent.* Cætera quære in v. Γάϊος

Δῆλος. Servus. Quaſi dicas δύηλις. Δύη enim ærumnam & infelicitatem ſignificat.

Δῆλος ὢν κόμ. *Servus cum ſis, comam habes?* Dicitur de iis, qui indecore aliquid faciunt. Ingenuorum enim eſt comam alere. Dicitur etiam δηλότερος in comparativo.

Δηλοσύνη. Servitus. *Phocenſes vero ſervitutem iniquo animo ferebant.*

Δήλων πόλις. Servorum urbs. Proverbium. Erat autem in Africa ſita, ut auctor eſt Ephorus libro v. Et altera, ſacrorum ſervorum urbs, in qua unus erat ingenuus. Erat & in Creta Dulopolis, ut ait Soſicrates libro primo rerum Creticarum. Erat & alia quædam Poneropolis (i. e. urbs improborum) in Thracia, quam Philippus, ut ferunt, condidit, conductis eo hominibus, qui flagitiis infames erant; veluti calumniatoribus, falſis teſtibus, cauſidicis, & aliis hujus generis hominibus ad duo millia, ut ait Theopompus rerum Philippicarum lib. XIII.

Δῆλοι. Servi. Omnes quidem natura ſervi ſunt Dei: at animi voluntate illi, qui imperio ejus ſe libenter ſubjiciunt. Et mali ſunt vitiorum ſervi: boni vero, liberi. [Dicunt autem Stoici,] eſſe & aliam ſervitutem, quæ in ſubjectione conſiſtat: itemque tertiam, qua mancipia dominis ſubjecta ſint: cui dominatio, quæ & ipſa mala eſt, opponitur. Non ſolum autem viros bonos ajunt eſſe liberos, ſed & Reges. Regnum enim eſt imperium nemini obnoxium, quod in ſolos tantum ſapientes cadat.

Δύπησεν. Cum ſonitu cecidit.

Δοῦπον. Strepitum. Et δοῦπος, mors ejus, qui cum ſtrepitu cadit.

Δύπων. Dupon. Nomen proprium.

Δουράτειος, & δουράτεος ἵππος. Ligneus equus.

Δύρειος. Ligneus equus Græcorum. Ariſtophanes: *Duo currus in muri dorſo propter ejus latitudinem facile ſe prætereant; etiamſi eum trahant equi, ligneo Græcorum equo magnitudine pares. Longitudo vero ejus eſt centum orgyiarum.*

Δουρικλές. Quouſque haſtæ jactus pertingit. Quantum haſta extendi poteſt. Vel, haſtæ longitudo.

1 Δῆλος ὢν κόμιν ἔχεις] Ariſtophanes *Avibus* pag. 584. (404. Ed. Baſ. P.)

2 Οἱ δὲ Φωκέες βαρυμόχλειον τὴν δηλ.] Hæc ſunt verba Herodoti lib. 1. pag. 42. ſed ubi pro βαρυμόχλειον legitur βαρυμοχθήσιος.

3 Δήλων πόλις] Confer Stephanum Byzantinum h. v. & Vaticanam Proverbiorum Append. Centur. III. Adag. XCIV. & ibi Schottum.

4 Κακῶν] Lego κακιῶν, id eſt, vitiorum.

5 Εἶναι δὲ καὶ ἄλλην δουλείαν, τὴν ἐν ὑπ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Laertii lib. VII. ſegm. CXXI. CXXII. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

6 Ἡ γὰρ βασιλεία] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male ὁ γὰρ βασιλεύς.

7 Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 595. (412. Ed. Baſ. P.) unde locus hic ita ampliandus & diſtinguendus eſt:

Ὦδ' ὑπερᾶραι ἅμ' Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς
Καὶ Θεαγένης σιαυτὸν δύ' ἅρματε,
Ἵππων ὑπόντων μέγεθος, ὅσον ὁ Δούρειος,
Ὑπὸ δὲ πλάτους ἂν παρελασαίτην. Ἡράκλεις.
Τὸ δὲ μῆκός ἐστι, ᾧ γὰ ἰμείρεσθ' αὐτ' ἐγώ,
Ἑκατοντόργυον.

Senſus eſt clarus. Scholiaſta ad illud, ὅσον ὁ Δούρειος: Οὐ πᾶσιν κοινῶς λέγειν αὐτόν· εἰ μὴ τοῖς ἐν Ἀκροπόλει. οὐκέτι γὰρ ἐν Ἀκροπόλει Δούρειος ἵππος, ἐπεὶ ἐπράφη ἔχων Χαιρέδημον Εὐαγγέλου ἐκ Κοίλης ἀνήκοντα. δύνασθαι δὲ ὁ ἐν Ἰλίῳ λαμβάνειν. ἐν Ἀκροπόλει δὲ χαλκοῦς ἵππος οὐκέτι, κατὰ μίμησιν τοῦ Ἰλιακοῦ. Confer etiam Heſychium v. Κοῖλος ἀστεροπήσιος, & Meurſium *Cecrop.* pag. 26.

8 Δουρικλές] Scribe δορικλές. Vide Homerum Il. K. v. 357. & ibi interpretes.

Δαεί, καὶ δορί. τῷ δόρατι.

Δαϊλητῶ. αἰχμάλωτος.

Δᾶϊς. ὄνομα ποιητοῦ.

Δαρδάνης.[1] τῆς τὰ δόρατα δεχομένης.

Δοχμή. σπιθαμή.[2] Ἀριστοφάνης·

Πρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μείζον' ἢ δυοῖν δοχμαῖν.

Δοχμή. ἡ παλαιστή. λέγει δὲ πρὸς βυρσοδέψου τοὺς δέρματος.

Δόχμιον. πλάγιον.

Δῶ. κατ' ἀποκοπήν. δῶμα. ὁ οἶκος.

Δωδεκάβοιον. δώδεκα βοῶν ἄξιον.

Δωδεκαδώρῳ. δώδεκα παλαιστῶν ὄντι. δῶρον γὰρ ἡ παλαιστή. ἐν Ἐπιγράμματι·[3] Κυλλήνιον ἀνεύσαντες ἔρρεξαν, καὶ οἱ δωδεκάδωρα κέρα ἄλλῳ μακρολέσχῃ ποτὶ πλατάνιστον ἐπάξαι.

Δωδεκάκρηνος. ἡ[4] κρήνη Ἀθήνησιν ἣν.[5] Θουκυδίδης Ἐννεάκρηνον[6].

Δωδεκάκρηνον φῦμα. ὁ γὰρ Κρατῖνος ἑαυτὸν ἐπῄνεσεν ἐν Πυτίνῃ λέγων·

Ἄναξ[7] Ἀπόλλων, τὰ ἑπτὼν τὰ ῥεύματα
Καναχῶσι[8] πηγαὶ, δωδεκάκρηνον φῦμα.
Ἰλισὸς[9] ἐν τῇ Φάρυγγι ἂν εἴποιμι.
Εἰ μὴ ἐπιβύσαι τις αὐτοῦ τὸ φῦμα
Καταπλύσαι τοῖς λόγοισιν.

Δωδεκαμήχανον. ἐπὶ τῶν πανοδαποῖς καὶ ποικίλοις ἤθεσι χρωμένων. [10] Κυρήνη γάρ τις ἑταίρα ἐπίσημος γέγονεν, δωδεκαμήχανος ἐπικαλουμένη, ἀφ' οὗ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου· Ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄφρον. καὶ δωδεκαμήχανος πόρνη, ιβ' σχήμασι χρωμένη, Κυρήνη τὶς ἦν.

Δωδεκατημόριον ἡ δωδεκάτη μοῖρα.

Δωδεκάϊδες.[11] θυσίαι δώδεκα ἱερεῖαι· ὡς τριττύς, ἡ ἐκ τριῶν.

Δωδωναῖον[12] χαλκεῖον. ἐπὶ τῶν[13] μακρολογούντων. Δήμων γάρ φησιν, ὅτι τὸ τοῦ Διὸς μαντεῖον ἐν Δωδώνῃ λέβησιν ἐν κύκλῳ περιείληπται. τούτους δὲ φαύειν ἀλλήλους, καὶ κρουστὸν εἶναι τοῦ ἑνός, ἥκειν ἐκ παραδοχῆς

Δ Ω

Δαεί, & δορί. Idem quod δόρατι. Haſta.

Δαϊλητῶ. Bello captus.

Δᾶϊς. Duris. Poetæ nomen.

Δαρδάνης. Thecæ haſtarum.

Δοχμή. Palmus. Ariſtophanes: *Priuſquam unum diem ſoleæ geſtatæ eſſent, ultra duos palmos ſeſe dilataverant.* Hæc aliquis de corio dicit ad coriarium.

Δόχμιον. Obliquum.

Δῶ. Per apocopen pro δῶμα. Domus.

Δωδεκάβοιον. Quod duodecim boves valet.

Δωδεκαδώρῳ. Duodecim palmorum longitudinem habenti. Δῶρον enim eſt palmus. In Epigrammate: [*Juvencam*] *capite reſupinato immolarunt Cyllenio, eique cornua duodecim palmorum longo clavo ad platanum affixerunt.*

Δωδεκάκρηνος. Fons erat Athenis, ita dictus: quem Thucydides Ἐννεάκρηνον vocat.

Δωδεκάκρηνον φῦμα. Duodecim fiſtulas vel ſcatebras habens os. Cratinus in *Pytina* ſe ipſe laudat, ſic dicens: *Rex Apollo, os ejus inſtar fontis plures ſcaturigines habentis verſuum flumina cum ſtrepitu fundit. Iliſſus eſt in faucibus ejus. Quid dicam? Niſi quis os ejus obturaverit, omnia hæc obruet poematibus.*

Δωδεκαμήχανον. Vox hæc dicitur de illis, qui variis artibus & technis utuntur. Cyrene enim nobilis meretrix, δωδεκαμήχανος vocata fuit, quod in concubitu duodecim ſchemis venereis uti ſoleret. Hoc autem expreſſum eſt ex illo verſu Euripidis *Hypſipyla*: Ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄφρον. Et δωδεκάμηχανος πόρνη, meretrix, duodecim ſchemis venereis utens, quæ vocabatur Cyrene.

Δωδεκατημόριον. Duodecima pars.

Δωδεκάϊδες. Sacrificia duodecim victimarũ: ut τριττύς, ſacrificium ex tribus victimis conſtans.

Δωδωναῖον χαλκεῖον. Æs Dodonæum. Proverbium de iis, qui multa garriunt. Demon enim narrat, Dodonæi Jovis oraculum lebetibus fuiſſe circundatum, inter ſe contiguis;

1 Δαρδάνης] Homerus Odyſſ. Α. v. 128.
Δαρδάνης ἐντοσθεν ἐὼν ἐϋξόου.
Brevis Scholiaſta ad eum locum τὸ δαρδάνης exponit δορατοθήκης.

2 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 305. (206. Ed. Baſ. *P.*)

3 Κυλλήνιον ἀνεύσαντες ἔρρ.] Locus hic eſt corruptiſſimus, quem Portus infeliciter tentavit. Ejus autem veram emendationem afferam ex Cod. MS. Anthologiæ ineditæ, in quo integrum Epigramma, cujus verba iſta pars ſunt, ſic legitur: Ἑρμοκλ.

Γλαύκων τε Κορύδων, οἱ ἐν ὄρεσι βουκολέοντες,
Ἀρκάδες ἀμφίπεροι, τὸν κεραὸν δαίκαλιν
Πανὶ φιλοσείτᾳ Κυλλήνιῳ αὖ ἐρύσαντες
Ἔρρεξαν, τε οἱ δωδεκάδωρα κέρα
Ἄλλῳ μακρογόνοτι ποτὶ πλατάνιστον ἔπηξαν
Εὐρεῖαν, νομίῳ κλῆδον ἄγαλμα θεοῦ.

Glaucon & Corydon, in montibus armenta paſcentes, ambo Arcades, cornutam hanc juvencam Pani montium amanti & Cyllenio capite reſupinato immolarunt, eique duodecim palmorum cornua clavo longo ad patulam platanum affixerunt, pulcrum paſtorali Deo donarium. In Hexametro ſecundo Pan dicitur Κυλλήνιος, a Cyllene, monte Arcadiæ; quæ regio ei præcipue ſacra erat. In Hexametro tertio τὸ ἄλλῳ Dorice dictum eſt pro ἥλῳ, i. e. clavo. Reliqua ſunt plana.

4 Κρήνη Ἀθήνησιν ἦν. Θουκυδ.] Lego & diſtinguo: Κρήνη Ἀθήνησιν, ἣν Θουκυδίδης &c.

5 Θουκυδίδης] Lib. II. cap. xv. ubi Hiſtoricus ſic inquit: Καὶ τῇ κρήνῃ, τῇ νῦν μέν, ἐπὶ πεφάνων ἔστω σκοδασάντων, Ἐννεακρούνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ πάλαι φανερῶν ἐπὶ πηγῶν ὄντων, Καλλιρόῃ ὀνομασθῆναι &c.

6 Ἐννεάκρουνον] Sic non ſolum Thucydides, ſed etiam alii ſcriptores fontem hunc vocant. Quare miror, unde Suidas expiſcatus ſit, eundem etiam δωδεκάκρηνον vocatum fuiſſe.

7 Ἄναξ Ἄπολλον, τὰ ἑπ.] Hi verſus Cratini leguntur apud Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 319. (219. Ed. Baſ. *P.*) unde Suidas eos deſcripſit. Vide etiam ſupra v. Ἀφέλεια. & Tzetzem Chil. VIII. cap. CLXXXIV. qui tres priores fragmenti hujus verſus itidem adducit.

8 Καναχῶσι] Sic MSS. & ipſe Suidas ſupra v. Ἀφέλεια. At priores Editt. minus recte καναχῶσι.

9 Ἰλισὸς ἐν τῇ Φαρ.] Hi tres verſus male ſe habent, qui ex Scholiaſta Ariſtophanis ſic emendandi ſunt:

Ἰλισὸς ἐν Φάρυγι. τί ἂν εἴποιμί σοι;
Εἰ μὴ ἔνδοθέν τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
Ἅπαντα τοῦτο καταπλύσει ποιήμασιν.

10 Κυρήνη γάρ τις ἐπίσημος γέγονεν ἑτ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 275. (181. Ed. Baſ. *P.*)

11 Δωδεκάϊδες] Confer Heſychium v. Δωδεκάδες, & v. Δωδεκάϊδα.

12 Δωδωναῖον χαλκεῖον] Confer Paræmiographos, & præcipue Stephanum Byzantium v. Δωδώνη.

13 Μακρολογούντων] Imo μακρηγορούντων: ut Portus etiam monuit.

πάντας

πάλας· ὡς ἀφ' ἑνὸς πολλῶν χρόνον γίνεσθαι τῆς ἠχῆς τὴν περίοδον. [1] Ἀριστοτέλης δὲ ὡς πλάσμα διελέγχων, δύο [2] φησὶ τύλας εἶναι, καὶ ἐπὶ μὲν τῇ ἑτέρᾳ λέβητα, ἐπὶ θατέρᾳ δὲ, παῖδα κραδαίλα μάστιγα, ἧς τὰς ἱμάντας χαλκοῦς ὄντας σειομένους ὑπ' ἀνέμου τῷ λέβητι προσπεσεῖν. τὸν δὲ τυπτόμενον ἠχεῖν. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Αὐλητρίδι. † Πρὸς Δήμωνα. Εἰ δὲ πολλοὶ ἦσαν, οὐκ[3] ἂν ἐνικῶς ἐλέγετο ἡ παροιμία.

Δωδωναῖος. ὁ Ζεύς. παρόσον ἐν Δωδώνῃ τῆς Θεσπρωτίδος ἐπᾶτο.

Δωδώνη. πόλις ἐν τῇ Θεσπρωτίδι Πελασγία, ἐν ᾗ ἦσαν δρῦς, ἐν ᾗ μαντεῖον ἦν γυναικῶν προφητίδων. καὶ εἰσιόντων τῶν μαντευομένων, ἐκινεῖτο δηθεν ἡ δρῦς ἠχοῦσα. αἱ δὲ ἐφθέγγοντο, ὅτι τάδε λέγει ὁ Ζεύς. καὶ ἀνδριὰς ἦν ἐν ὕψει ῥάβδον κατέχων, καὶ παρ' αὐτὸν λέβης ἦν· καὶ ἔπαιεν ὁ ἀνδριὰς τὸν λέβητα· ἐξ οὗ ἠχός τις ἐναρμόνιος ἀπελέλειπτο. αἱ δὲ τῶν δαιμόνων φωναὶ ἄναρθροί εἰσι.

Δωΐκ. ὄνομα κύριον. ὁ Σύρος.

Δῶμα.[4] ὁ οἶκος. καὶ δωμάτιον, οἰκημάτιον.

Δωνατικά. Δόσεις, ἃ διδόμενα τοῖς τὰ βασιλέως τοῖς στρατεύμασι.

Δῶρα Θεοὺς πείθει, καὶ αἰδοίους βασιλῆας. οἱ μὲν Ἡσιόδειον οἴονται τὸν στίχον. εἴρηται δὲ καὶ Πλάτωνος ἐν τρίτῃ πολιτείας.

Δῶρα καὶ δωρεὰ διαφέρει. Δωρεαὶ μὲν γάρ, αἱ σιτίσεις, καὶ αἱ προεδρίαι, καὶ αἱ ἀτέλειαι, καὶ τὸ ἱερᾶσθαι, καὶ ὅσα ἄλλα λαμπρύνει ἄνδρας. Δῶρα δὲ, χρυσὸς, ἄργυρος, ἵπποι, ἀνδράποδα, καὶ ὅσα ἐρμηνεύει πλοῦτον. Ἀπὸ τοῦ δῶρα ἡ δωρεά, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, δωρεά. ἢ ὅτι· Δῶρα μὲν τὰ ἐπὶ δωροδοκίᾳ διδόμενα· Δωρεὰ δὲ, ἐπὶ τιμῇ.

Δωρεά. δόσις ἀναπόδοτος. ἔστι δὲ ἡ δόσις γένος τῆς δωρεᾶς.

Δωρήκ. ὄνομα κύριον.

Δωρησάμενος χρήμασι μεγάλοις. ἀντὶ τοῦ δωροδοκήσας.

Δωρητόν. τὸ ὡς δῶρον διδόμενον. ἡ τραγῳδία·

Ὅσος[6] παρ' ἡμῖν ὁ φθόνος φυλάσσει·
Εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς ἄνεχ', ἵν' ἐμοὶ πόλις
Δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισε,
Ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,
Λάθρᾳ μ' ὑπελθὼν ὤνπερ ἐκβαλεῖν ἱμείρεται.

Δωρητός. ὁ δῶρα λαμβάνων.

adeo ut uno pulſato, reliqui omnes ordine reſonarent, diu durante ſoni illius circuitu. Ariſtoteles vero ut figmentum hoc explodens, duas dicit eſſe columnas, in quarum altera lebes ſit, & in altera puer, flagellum tenens, æreis loris inſtructum, quæ a vento agitata impingant in lebetem; qui pulſatus ſonum edat. Proverbio hoc uſus eſt Menander in *Tibicina*. † Adverſus Demonem. Si multi fuiſſent [lebetes,] proverbium hoc non efferretur numero ſingulari.

Δωδωναῖος. Dodonæus. Sic appellabatur Jupiter, qui Dodonæ, quæ erat urbs Theſprotiæ, colebatur.

Δωδώνη. Dodona. Urbs Pelaſgia in Theſprotia, in qua quercus erat, & oraculum mulierum fatidicarum. Intrantibus igitur illis, qui oraculum conſulturi erant, quercus movebatur, & ſonum edebat: quod cum fieret, fœminæ fatidicæ hoc vel illud Jovem dicere ajebant. Ibidem etiam ſtatua in loco altiore ſtabat, virgam tenens; cui proximus erat lebes. Hic igitur a ſtatua percuſſus ſonum quendam harmonicum edebat. Dæmonum enim voces ſunt inarticulatæ.

Δωΐκ. Doeg. Nomen proprium. Syrus.

Δῶμα. Domus. Et δωμάτιον. Cubiculum.

Δωνατικά. Donativum. Sive, dona, quæ militibus ab Imperatore dabantur.

Δῶρα Θεοὺς πείθει. *Dona & Deos flectunt & venerandos Reges.* Hic verſus, quem nonnulli Heſiodi eſſe dicunt, legitur etiam apud Platonem lib. III. *de Republica.*

Δῶρα & δωρεὰ differunt. Δωρεαὶ enim dicuntur ex. gr. victus, qui publice alicui præbetur; prima ſedes; immunitates; ſacerdotia, & quivis alii honores. Δῶρα vero, aurum, argentum, equi, mancipia, & quæcunque ad opes & divitias pertinent. A δῶρα igitur fit δωρά, & inſerto per pleonaſmum ε, δωρεά. Vel ita. Δῶρα dicuntur dona, quæ corrumpendi alicujus gratia dantur. Δωρεὰ vero, quicquid honoris cauſa alicui tribuitur.

Δωρεά. Quod ita datur, ut non reddatur. Eſt autem δόσις genus, ſub quo δωρεὰ tanquam ſpecies continetur.

Δωρήκ. Dorec. Nomen proprium.

Δωρησάμενος χρ. Magnis muneribus donatus.

Δωρητόν. Donatum. Gratis datum. Sophocles: [*O opes & regnum,*] *quantæ invidiæ obnoxia eſtis! Siquidem hujus regni cauſa, quod mihi civitas ultro, nec petenti dedit, Creon, fidus ille a longo jam tempore amicus, clam me circumventum urbe expellere cupit.*

Δωρητός. Qui dona accipit.

1 Ἀριστοτέλης] Stephanus Byzantius hanc æris Dodonæi deſcriptionem non Ariſtoteli, ſed Ariſtidi tribuit. Quare alterutra lectio mendo laborare videtur. Euſtathius tamen ad Odyſſ. Ξ. pag. 1760. ubi de eodem argumento agit, Suidæ lectionem confirmat.

2 Δύο φησὶ τύλας εἶναι —— τὸν δὲ παιδάριον ἠχεῖν] Hæc αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Euſtathium loco laudato.

3 Οὐκ ἂν ἐνικῶς] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. male, οὐκ ἂν δυϊκῶς.

4 Δῶμα. ὁ οἶκος. καὶ δωμ.] Ammonius: Δῶμα καὶ δωμάτιον διαφέρει. Δῶμα μὲν ἡ κοινῶς τὸ οἰκοδόμημα· τὸ δωμάτιον δὲ, διάλαμος.

5 Πλάτων] Malim Πλάτωνι, vel παρὰ Πλάτωνι. Locus autem Platonis, ad quem Suidas reſpexit, exſtat lib. III. *de Republ.* p. 435.

6 Ὅσος παρ' ἡμῖν ὁ φθόνος φυλ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Oedip. Tyran.* pag. 163. ut Portus obſervavit.

Δωρεά-

Δωριάζειν. [1] ὠδέμυμνῆσθαι. Δωρικὸν γάρ ἐστι τὸ ὠδρᾶφαίνειν τὸ σῶμα, ἀφὰ τὸ μηδὲ ζώνας ἔχειν, τὸ πολὺ δὲ χιτῶνας φορεῖν· ἐν Σπάρτῃ δὲ καὶ τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι.

Δώριος αὔλησις. μουσική· ἁσσὰρ καὶ Λύδιος, καὶ Φρύγιος. [2] Τιὼ δὲ προφὶ ἐκληρώσαλο μελέων πνὰ καὶ ἄθυπτον, ὅτε κεκερᾳσμένην ἀφὰ πενίαν, ὅτε ἀφὰ πλοῦτον ἐλακεύζων, ἀλλὰ μέσιω καὶ μουσικιῶ, τὸν Δώριον τρόπον τῆς τύχης ἀληθῶς ἡμιοσμένιον. Καὶ παροιμία· Ἀπὸ Δωρίου ἐπὶ Φρύγιον. [3] Οὐ φανοῦμαι τραγύλλων λογάεια, αὐτὰς δὲ τὰς θέσεις τῆς νοημάτων εἰς μέσον προφέρω, μόνον εἰ τῆς γλώττης τὸν τόνον ἀπὸ τῆς ἀμφιλέξεως εἰς ὑποφορὰν μεθαρμόσαιμι, ἀπὸ Δωρίου φασὶν ἐπὶ Φρύγιον.

Δώριος. ὄνομα κύριον. καὶ, Δώριος οἰκονομία. Τὴν [4] τε ἀκακίαν καὶ τὴν αὐχμὸν ὁ Πολέμων ἐνεδέδυτο Ξενοκράτης, καὶ τὸ βάρος, οἱονεὶ [5] Δώριος οἰκονομία. καὶ Δώριον μέλος.

Δωρίς, Δωρίδος. ὦ Δωρί.

Δωρίσκος. ὄνομα τόπου.

Δωριστί. [6] τυτέσι, δωροδοκιστί. [7] Ἀριστοφάνης· Τιὼ Δωριστὶ μόνιω ἁρμονίαν ἁρμόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν· ἄλλιω δ' οὐκ ἐθέλειν λαβεῖν.

Δωρίχα. ὄνομα κύριον. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ῥοδώπιδος ἀνάθημα.

Δωροληψία. [8] ὅταν τις αἰτίαν ἔχῃ τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, τὸ ἔγκλημα τὸ κατ' αὐτοῦ δίκη ἐλέγετο, δωροδοκία τε, καὶ δώρων γραφή.

Δωροδοκεῖν. ὃ μόνον δῶρα διδόναι καὶ ἀναπείθειν, ἀλλὰ καὶ τὸ λαμβάνειν. [9] Δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης πλεῖν ἢ μνᾶς ἑξ.

Δωροδοκήσας. αἰτιατικῇ. δῶρα λαβών.

Δωροδόκος. δῶρα δεχόμενος.

Δῶρον. ἡ παλαμή. καὶ [10] Ὅμηρος· Ἑκκαιδεκάδωρα πεφυκώς.

Δώρων δόκησιν. τιὼ δωροδοκίαν. Θουκυδίδης.

1 Δωριάζειν. παρεγμυνάζ. Δωρικὸν γάρ ἐστι τὸ περαφ.] Hæc, & quæ sequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Eustathium ad Il. Ξ. Pag. 975. qui ea ex Paulaniæ Lexico se excerpsisse testatur. Confer etiam Hesychium h. v.

2 Τὴν δὲ προφὴν ἐκλεξάμενος —— ἡμιοσμένιον] Hæc verba esse Damascii non solum patet ex ipso Suida v. Ἄθυπτος, sed etiam ex Photio, apud quem inter excerpta ex illo scriptore pag. 1037. etiam hic ipse locus legitur, ut Pearsonius recte observavit.

3 Οὐ φανοῦμαι τραγύλλων λογάεια, αὐτὰς δὲ τὰς θ. τ.] Fragmentum hoc legitur apud Synesium in *Encom. Calvit.* ut bene monuit Paulus Leopard. *Emendat.* lib. v. cap. XXIII. quem de hoc loco vide.

4 Τὴν τε ἀκακίαν ἐνεδέδυτο ὁ Πολ.] Fragmentum hoc legitur apud Laertium *Polemone* segm. XIX.

5 Δώριος οἰκονομία] Forte legendum est Δώριος ἁρμονία: quæ olim conjectura fuit Chrisciani, teste Menagio ad modo indicatum locum Laertii.

Δωριάζειν. Partem corporis nudare. Dorienſium enim mos erat, partem aliquam corporis nudam conſpiciendam præbere, quod nec zonis uterentur, & tunicas plerumque geſtarent; Spartæ vero puellæ etiam nudæ conſpicerentur.

Δώριος αὔλησις. Dorius cantus. Eſt modus quidam muſicus: ut & Lydius & Phrygius. *Cibo uſus eſt mediocri & minime delicato, neque propter paupertatem noxio, neque ob divitias [& luxum] animum enervante, ſed medio, & muſico, & qui vere Dorio quodam modo temperatus eſſet.* Et proverbium: *A [modo] Dorio ad Phrygium.* [Syneſius:] *Non videbor verba torquere & rotundare: ſed nudas ſenſuum animi enuntiationes in medium proferam. Liceat modo linguæ tonum a diſputatione ad rei propoſitæ conſiderationem convertere; a Dorio, ut ajunt, ad Phrygium.*

Δώριος. Dorius. Nomen proprium. Et Δώριος οἰκονομία, modus Dorius. *Polemo Xenocratis innocentiam, & externi cultus negletum, & gravitatem, vita & moribus exprimebat, adeo ut modo muſico, qui Dorius dicebatur, ſimilis eſſe videretur.* Et Δώριον μέλος, carmen Dorium.

Δωρίς. Doris. Doridis. [Vocativus,] Dori.

Δωρίσκος. Doriſcus. Nomen loci.

Δωριστί. Dorice. Apud Ariſtophanem [ſenſu jocoſo dicitur] pro δωροδοκιστί, i. e. more ejus, qui donis corrumpitur. *Doricæ tantum harmoniæ eum ſemper accommodare lyram: aliam vero nolle diſcere.*

Δωρίχα. Doricha. Nomen proprium. Quære in Ῥοδώπιδος ἀνάθημα.

Δωροληψία. Cum quis eorum, qui Rempubl. adminiſtrabant, munerum acceptorum accuſabatur, actio, quæ contra ipſum inſtituebatur, duplici nomine appellabatur, & δωροδοκία, & δώρων γραφή.

Δωροδοκεῖν. Non ſolum dona dare, iiſque aliquem corrumpere ſignificat: ſed etiam dona accipere. [Ariſtophanes: *Oſtendam,*] *te a Mitylenæis corruptum eſſe, minis plus quam quadraginta ab iis acceptis.*

Δωροδοκήσας. Accuſativo jungitur. Qui dona accepit.

Δωροδόκος. Qui dona accipit.

Δῶρον. Palmus. Homerus: [*Cujus ex capite cornua*] *ſedecim palmorum enata erant.*

Δώρων δόκησιν. Acceptionem munerum, quibus quis corrumpitur. Thucydides.

6 Δωριστί. τυτέσι, δωροδοκιστί] Hæc non ſunt accipienda ſenſu Grammatico, ſed Comico. Ariſtophanes enim, ex quo hæc ſumpta ſunt, jocum captat ex affinitate vocum Δωριστὶ & δωροδοκιστί; tacite perſtringens Cleonem, tanquam hominem venalis fidei, & qui muneribus ſe corrumpi fineret. Adi ipſum Comicum.

7 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 336. (243. Ed. Baſ. P.) ſed ubi vox ἁρμονίαν deeſt, quam Suidæ ſenſus ſupplendi gratia addidit. Quomodo autem hi verſus diſtinguendi ſint, apud ipſum Comicum vide.

8 Δωροληψία] Ex Harpocratione: ſed apud quem duabus vocibus legitur δώρων γραφή. Nihil tamen apud Suidam mutandum eſſe, literarum ſeries indicat.

9 Δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλ.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Equit.* pag. 338. ſed apud quem pro μνᾶς ἓξ legitur μνᾶς πεντεκαίδεκα; uti etiam hic apud Suidam ſcribendum eſt. Sic ergo totum hunc verſum leges.

Δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης πλεῖν ἢ μνᾶς πεντεκαίδεκα.

10 Ὅμηρος] Il. Δ. v. 109.

Δῶρον,[1] ὁ διδοῖ τις, ἐπαίνη.

Δωροξενία. ὅταν τις γραφῇ ξενίας, [2]καὶ δῶρα δοὺς ἐκφύγῃ τὴν συκοφαντίαν, δωροξενία λέγεται.

Δῶρ@.[3] ὁ ἀπὸ τῆς Ἀραβίας· ὃν φησι Δαμάσκιος εἰς τὴν Φιλόσοφον Ἱστορίαν, δεινότατον εἶναι ζητητὴν ἀληθείας. τοῦτον Ἰσίδωρος ὁ Φιλόσοφος ἠθέλητο μὲν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ταῖς Ἀριστοτέλους ὑποθέσεσιν ἐνδεδεμένον, ἅτε ἐκ παίδων ἐν αὐταῖς τεθραμμένον, πορρωτέρω τῆς ἡλικίας, καὶ ἀφ' [4]ἧς τὴν ἀλήθειαν τῆς Πλάτωνος μεγαλοφυΐας ὀπτῆμης ἐδύνατο ἀναπτῆναι πρὸς τὰ ὑψηλὰ καὶ λαμπρὰ τῶν νοημάτων. ὅπως τε ἔχοντα καταμαθὼν, ἀνεκαλέσατο κατὰ βραχὺ, καὶ ἀνεπέτασεν αὐτῷ τὸν ψυχὸν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας· ὥστε ἀποσκευασάμενον τὸν τὰ μικρὰ συλλογιζομένου ἀκρίβειαν περιπατητικὴν, εἰς τὸν ἀφ' Προμηθέως τινὸς ἅμα φανοτάτῳ πυρὶ καταπεμφθεῖσαν ἀφελεκτικὴν, αὐτοψίαν καθαρωτάτην τε ὄντων νῷ καὶ φρονήσεως, ἀναθεάσασθαί τε, καὶ ἐν αὐτῇ εἰσοικίσας τὰς τοῦ βίου φιλοσόφου ἐλπίδας.

Δωρεῖσθαι. δοτικῇ. αἰτιατικῇ δέ· Δωρεῖσθαί σε χρήμασιν.

Δόσις. ἡ δόσις. ἡ δωρεά.

Δῶς[5] ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότειρα. καὶ Αἰλιανὸς ἐν Ποικίλῃ Ἱστορίᾳ περὶ τῶν Ῥωμαίων γυναικῶν· Αἱ δεξάμεναι παρὰ Πύρρου τὰ δῶρα, ἔφασαν, ἰδεῖν μὲν αὐταῖς θέμιτον εἶναι τοῦ πέμψαντος Πύρρου· ἀνόσιον δὲ αὐταῖς εἶναι φορεῖν.

Δωσιάδης. ὄνομα κύριον. καὶ Δωσίας.

Δωσιδίκους. ἐνδότους τῇ δίκῃ. Περὶ[6] δὲ τῶν τεθνεώτων δωσιδίκους παρέχοι τοὺς ἠδικηκότας.

Δωσίπυγ@.

Μισῶ[7] τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν.
ἀπὸ τῆς ἀπονίας καὶ δωσιπύγης.

Δώτων. ὄνομα κύριον.

Δωτίνη. ἡ δωρεά.

Δώτωρ. ὄνομα κύριον. καὶ βώτωρ.

Δωτὺς,[8] δωτύ@. τῆς τροφῆς.

Δρᾷ. ποιεῖ. ἢ ποιεῖ.

Δρᾶ. ἀντὶ τοῦ πράξει. ποιητικῶς. [9]Ἀριστοφάνης Ὄρνισι· Σὺ δ' αὐτὸς ἤδη τἄλλα δρᾶ.

Δράγματα. ἀπαρχαί. [10]Ἡσίοδος τρῶτα δράγ-

1 Δῶρον, ὁ διδοῖ τις, ἐπ.] Metri gratia ſcribe, Δῶρον δ' ὁ διδοῖ τις &c. De hoc autem proverbio, præter Zenobium, vide etiam Paul. Leopard. *Emend.* lib. II. cap. XIV.

2 Καὶ δῶρα δοὺς ἐκφύγῃ τὴν συκοφ.] Hæc repetuntur infra v. Παράσασις: ſed ubi pro συκοφαντίαν legitur ξενίαν, quæ lectio & hic reponenda eſt.

3 Δῶρ@.] Hujus Dori mentionem facit Photius ex Damaſcio pag. 1053.

4 Διὰ τὴν ἀλήθειαν] Sic recte habent 2 MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. legitur ἐνήθειαν· quod a ſenſu hujus loci omnino alienum eſt. Portus locum hunc infeliciter vertit; cujus interpretationem peritus Lector facile emendabit.

5 Δὼς ἀγαθὴ, ἅρπ.] Eſt notiſſimus verſus Heſiodi ἐν Ἔργ. καὶ Ἡμ.

6 Περὶ δὲ τῶν τεθνεώτων δωσιδ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. IV. cap. IV.

7 Μισῶ τὴν ἀφελ.] Verſus hic legitur Anthol. lib. VII. pag. 631. (486. Ed. Henr. Steph. *P.*)

8 Δωτὺς, δωτύ@.] Scribendum eſt ἐδητὺς, idque ſuo loco ponendum. Inciderat enim Suidas in corruptum codicem, in quo pro ἐδητὺς, extrito ε. δητὺς vel δωτὺς legebatur: quod dum ille temere & ἀδοκιμάστως in Collectanea ſua retulit, ſtuporem ſuum prodit, & dignus eſt, qui paſtoritia fiſtula a Grammaticorum corona excipiatur.

9 Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 596. (413. Ed. Baſ. *P.*)

10 Ἡσίοδος πρῶτα δράγματα φυτ.] Portus recte monuit, locum

Δῶρον, ὁ διδ. *Donum, quod quis dat, boni conſule.*

Δωροξενία. Quum quis peregrinitatis accuſatus judices muneribus corrumpit, & ſic judicium evadit, [accuſatur criminis, quod] δωροξενία vocatur.

Δῶρ@. Dorus, Arabs: quem Damaſcius in Hiſtoria Philoſophica ait fuiſſe veritatis acerrimum indagatorem. Hunc Iſidorus Philoſophus initio quidem ſenſit Ariſtotelicis opinionibus irretitum, ut qui a puero iis innutritus fuiſſet, & ætate jam provectiorem, propter morum ſimplicitatem, non poſſe ad illas Platonis magnificæ ſcientiæ ſublimes & illuſtres ſententias evolare. Hoc igitur ejus ingenio perſpecto, paulatim hominem inde revocavit, & animum ipſius explicatum in amplum veritatis pelagus deduxit: ita ut rejecta illa Peripatetica ſubtilitate, res minutas colligente, ſe conferret ad illam, quæ per Prometheum quendam una cum ignis ſplendore [cœlitus ad homines] demiſſa eſt, Dialecticam, quæ eſt mentis & prudentiæ puriſſima inſpectio; & in ea philoſophicæ vitæ ſpes collocaret. *Port.*

Δωρεῖσθαι. Dativo jungitur. [Dono tibi.] Item accuſativo. Dono te pecunia.

Δόσις. Donatio. Donum. [Heſiodus:] *Donatio eſt bona; rapina vero mala & letifera.* Et Ælianus in *Varia Hiſtoria* de matronis Romanis dicit: *Quæ dona a Pyrrho accipientes, dixerunt, fas quidem ſibi eſſe illa aſpicere, nec Pyrrho, qui miſerat, indigna videri: nefas autem ſibi eſſe eadem geſtare.*

Δωσιάδης. Doſiades. Nomen proprium. Et Doſias.

Δωσιδίκους. Qui ad pœnam traduntur. *Quod ad mortuos attinet; delicti auctores ad pœnam tradat.*

Δωσίπυγος. Quæ facile copiam ſui facit. [In Epigrammate:] *Odi nimis ſimplicem, odi pudicam nimis.* Hæc dicuntur de puella ſimplici & nimis facili.

Δώσων. Doſon. Nomen proprium.

Δωτίνη. Donum.

Δώτωρ. Dotor. Nomen proprium. [Scribitur per ω, ut] βώτωρ.

Δωτὺς. Cibus. Alimentum.

Δρᾷ. Facit. Vel, præbet.

Δρᾶ. Fac. Eſt imperativus. Ariſtophanes *Avibus: Tu vero fac cætera.*

Δράγματα. Primitiæ. [In Epigrammate:]

μαζα Φυταλῖδης, τεττῶν οἰνοπέδων τεττὰς ἰφάσελο τύσδε κάδας.

Heronax vitis primitias, pro numero trium vinearum, tres hoſce dedicavit cados.

Δραχμὴ χαλαζῶσα. ἐπὶ Διοφάντου τὸ θεωρητικὸν ἐγένετο δραχμή. ἐπεὶ δὲ ἐπέσχε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, δραχμὴν αὐτὴν χαλαζᾶν ἐπέσκωπτε.

Δραχμὴ χαλαζῶσα. Drachma grandinans. Sub Diophanto ſtatutum fuit, ut drachma ludorum ſpectandorum cauſa perſolveretur. Cum autem tunc grando e cœlo forte cecidiſſet, eam per jocum drachmam grandinantem vocarunt.

Δράκαυλος.[3] Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς. ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ τοῖς αὐτοῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα, τοῖς Κέκροπος θυγατράσι. ὅτι συναυλίζονται τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὑπὸ διφυεῖ. ὅτι συναυλίζεται μία τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει δρακόντων, προσημειωθέντα τῷ Θεῷ.

Δράκαυλος. Penes quem draco vel ſerpens habitat. [Epithetum Cecropis, quo uſus eſt] Sophocles *Tympaniſtis*. Putatur enim Minerva Cecropis filiabus draconem contubernalem addidiſſe. Et merito [ſerpentes] contubernales eſſe dicuntur Cecropis, qui biformis eſt. Una [filiarum Cecropis] contubernalis eſt draconis in Arce, & toto die Deæ præſto eſt.

Δρακοντίδης.[5] εἷς τῶν τριάκοντα.

Δρακοντίδης. Dracontides. Unus e xxx. Tyrannis.

Δράκων,[6] Ἀθηναῖος νομοθέτης. ὃν εἰς Αἴγιναν ἐπὶ νομοθεσίαις θύρι μύθων ἐν τῷ θεάτρῳ,[7] ἐπιῤῥιφάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετάσους πλείονας, καὶ χιτῶνας, καὶ ἱμάτια, ἀπεπνίγη, καὶ ἐν αὐτῷ ἐτάφη τῷ θεάτρῳ. γέγονε δὲ τοῖς ἑξῆς χρόνοις τῶν ἑπτὰ σοφῶν, ἢ μᾶλλον καὶ πρεσβύτερος. τῇ ἕνδεκάτῃ Ὀλυμπιάδι τοὺς νόμους ἔθετο τοῖς Ἀθηναίοις, γεραιὸς ὤν. ἔγραψεν ἔτη δισχίλια.

Δράκων. Dracon, Athenienſium Legiſlator. Hic cum Æginæ in theatro propter leges latas lætis acclamationibus celebraretur, pluribus petaſis, & tunicis, & palliis in ejus caput injectis, ſuffocatus eſt, & in ipſo theatro ſepultus. Vixit autē iiſdem temporibus quibus ſeptem Sapientes; aut potius fuit illis antiquior. Cum ſenex jam eſſet, Olymp. xxxix. leges Athenienſibus tulit. Vitæ degendæ præcepta ſcripſit verſuum circiter tribus millibus. *Port.*

Δράκων Στρατονικεύς, γραμματικός. Τεχνικά. Ὀρθογραφίαν. Περὶ τῆς συζυγίας ὀνομάτων. Περὶ ἀντωνυμιῶν. Περὶ μέτρων. Περὶ σατύρων. Περὶ τῆς Πινδάρου μελῶν. Περὶ τῆς Σαπφοῦς μέτρων. Περὶ τῶν Ἀλκαίου μελῶν.

Δράκων. Dracon Stratonicenſis, Grammaticus. [Scripſit] de Arte Grammatica: Orthographiam: De conjugatis Nominibus: De Pronominibus: De Verſibus: De Satyris: De Pindari carminibus: De Sapphonis verſibus: De Alcæi carminibus.

Δράκων, υἱὸς Ἱπποκράτους, τοῦ Ἡρακλείδου ἰατροῦ, ἀπὸ Θεσσαλοῦ· πατρὸς δὲ Ἱπποκράτους· ὃς πάλιν γόνος Δράκων, ἰατρὸς καὶ αὐτός, ὃς Ῥοξάνην ἰάτρευσε, σωσικόμην Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι.

Δράκων. Dracon, nepos Hippocratis, medici illius celeberrimi, filius Theſſali, pater Hippocratis: cujus filius rurſus fuit Dracon, & ipſe medicus, qui Rhoxanen Alexandri Macedonis conjugem curavit.

Δράκων,[9] τὸ θηρίον, διπλῆν ἔχει τὴν γλῶσσαν. καὶ ὁ ῥήτωρ ὁμοίως. Φασὶν ὅτι δράκων, ἐὰν ἁλῷ, εἰς τὸν κεφαλὸν παίσαντος ἀποθνήσκει. Δράκων ἐν τῷ Ἰὼβ ὁ Διάβολος λέγεται.[10] Ψελλίῳ πεπιστεύσθαι τὸ χεῖλος αὐτό.

Δράκων. Dracon, ſive ſerpens, linguam habet biſulcam: ut & orator. Ajunt draconem captum, ſi caput ejus percutias, mori. Apud Jobum Diabolus dicitur Draco. *An torque labrum ipſius perforabis.*

Δρᾶμα. πόημα. πρᾶγμα. ὡς καὶ δρᾶσαι, πρᾶξαι. λέγεται δρᾶμα καὶ τὸ ὑπὸ τῶν θεατρικῶν μιμουμένων γινόμενον ὡς ἐν ὑποκρίσει. Ὁ δὲ ἐβουλήθησαν ἀστειότερόν τι δράματι πλανῆσαι τὸν ἀπατηθέντα. τὸν

Δρᾶμα. Fabula. Poema. Res. Et δρᾶσαι, facere. Præcipue vero δρᾶμα dicitur fabula, quam hiſtriones in ſcena agunt. *Ille vero commento lepidiore fallere ſtatuit eum, qui ipſum deceperat.* Eunapius: *Et tanquam fa-*

hunc ex Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. ult. ſic ſupplendum & emendandum eſſe

Πρ[illegible] πατέρεσιν ἐμπλοφόοισι Βάκχῳ
[illegible] δράκοντας φυταλῆς,
Τεττάρων οἰνοπέδων τριάτας ἱερώσατο τῇσδε
Ἑρμοκλάπας ὧνερ σπουδοχύτιο κάδας.

Vide etiam infra v. Κάδες.

1 Δραχμὴ χαλαζ.] Pearſonius ad locum hunc ſequentia notavit: [illegible] Suidæ [illegible] Περσίοις, qui ordinem alphabeticum ſervat; neque ex aliquo, ut opinor, Lexico, ſed Scholiaſta: apud quem perperam ſcribebatur δραχμὴ, per γ. Sane Suidam δραγμὴν per γ, conſulto hic ſcripſiſſe, ſeries literarum arguit. Sed temere enim corrupti codicis fidem ſecutum eſſe Pearſonius recte monuit.

2 Τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δρ.] Totus hic locus ex Zenobio ſic emendandus eſt: Τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραχμή. ἐπεὶ δὲ ἔπεσε χάλαζα ἀπὸ τοῦ ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκωπτον. De pecunia autem [illegible] drachma theorica Suidas plura habet infra v. Θεωρικά.

3 Δράκων.] Σοφοκλῆς Τυμπ.] Hæc ὡσαύτως etiam leguntur apud Etymologum. Conferi Meurſium *Cecropia* cap. xx.

4 Τῷ Θεῷ.] Scribe τῇ Θεᾷ, ut habet Etymologus. Intelligit enim Suidas Minervam Poliadem.

5 Δρακοντίδης.] De hoc vide Enarratorem Comici ad *Veſpas* p. 441.

6 Δράκων, Ἀθηναῖος, νομοθ.——ἀπεπνίγη.] Hæc ad verbum etiam leguntur apud Heſychium Milleſium v. Δράκων.

7 Ἐπιῤῥιφάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφ.] Vide quæ de hoc more obſervavimus ſupra ad v. Ἀκροδρύα.

8 Τοὺς νόμους] Magis proprie Suidas dixiſſet θεσμούς. Sic enim Draconis leges Græci appellabant: ut Solonis, νόμους. Ælianus *Var. Hiſt.* viii. x. Καὶ τότε ἐπαύσαντο Ἀθηναῖοι χρώμενοι τοῖς (νόμοις) Δράκοντος· ἐκάλουν δὲ ἔτι ΘΕΣΜΟΙ. Etymologus v. Θεσμοθέτ): Θεσμοὺς μὲν εἶναι τοὺς Δράκοντος· νόμους δὲ τοὺς Σόλωνος. Plura de hoc argumento vide apud Meurſium in *Solone*, & Menagium ad Laert. lib. i. Segm. liii.

9 Δράκων, τὸ θηρίον, διπλῆν ἔχει τὴν γλ.] Artemidorus lib. iv. cap. lxix. pag. 241. Γυνὴ ἐδόκει, ὡς μοι ἔδοξε, δράκοντα μεγάλην καὶ ἐξ αὐτῆς ῥηγνύμενον· ὁ γὰρ ἀνὴρ ἐμὸς διώνυμος ἐγένετο. διττὴν μὲν ἔχει τὴν γλῶτταν ὁ δράκων· ὥσπερ καὶ ὁ ῥήτωρ. Huc Suidas reſpexit, ut Pearſonius recte obſervavit.

10 Ψελλίῳ πεπίστευται τὸ χ.] Hæc ſunt verba τῶν LXX interpretum, Job. cap. xl.

τερι,

τέσι, πεφύξει. Εὐπόλιδι· Καὶ [1] τῦτο ὥσπερ δράμαλι μεγάλῳ καὶ πραχεῖ τὸ κῦ Μισωνιον ἐπεισόδιον Οὐκ ἐλαθεν ὁ δαίμων ἐπήνεγκε.

Δραματυργήσας. [2] συνείς.

Δρᾶς καὶ Σάος πόταμοι, συλαμβάνοντες εἰς δευτέραν [3] Παιονίαν, εἰς τὸν [4] ποταμὸν Ἴστρον καταφέρονται.

Δραπετεύσας. Φυγών.

Δραπέτης. ὁ ἀποδρὰς τῆς δουλείας. ὁ τὸ δρᾶν πεπεύων, ὅ ἐστι Φεύγων. δραπέτης, τὸ δρᾶ μακρόν.

Δραπέτης κλῆρος. ὁ μὴ παυεργίας γινόμενος. τῦτο δὲ ἱστορηται περὶ Κρεσφόντα καὶ τῶν Ἀριστοδήμυ παίδων· ὅτι παῦργος ὁ Κρεσφόντης βῶλον ὑγρὰν εἰς τὴν ὑδρίαν ἐνέβαλε, κληρυμένων περὶ Μεσσήνης. Σοφοκλῆς· [6] Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεὶς ἀλλ' ὃς βύλοφα κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κραιπνῶν. καὶ δραπέτιδι, ἠλυκῶς, παρὰ Κρατίνῳ.

Δραπετίνδα. εἶδος παιδιᾶς.

Δράπων. ὄνομα κύριον.

Δράσας. ποιήσας. καὶ δρᾶσαι.

Δρασείειν. δρᾶν βραδέως. Ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις ποθ' ὧν τὸν λεών. [7] Ἀριστοφάνης. καὶ δρασείοντες, ὑπομενόντες πράξαι τι.

Δρασμός. ἡ Φυγή.

Δρᾶσον. [8] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; τῷ σιελῇ θένε τὴν πέτραν. Ἀττικῶς.

Δραστήριον. Τὸ κόσμιον καὶ ἡσύχιον μετὰ τοῦ δραστηρίου αὐτῷ ἐτέτακτο, καὶ τοῦ ἀνδρώδους. Ὅπου γὰρ ἦν, καὶ ποθὲν γ' ἐπ' ἀπράγμων, ὅμως εἰς ἀγῶνα πραγμάτων ἐμβεβηκὼς ἐξ ἀνάγκης, ὀδενὸς ἐλείπετο τῶν περὶ ταῦτα καλινδουμένων.

Δραστήριος. ὁ πολύεργος.

Δραστηρίως. πανοικιπαταπτώς.

Δραχαρνεύς. [9] δρυΐνε Ἀχαρνεύς· ἀναίσθητε. [10] Ὑπωμοδόητο γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς, ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. Ποτάμιοι δὲ, ὡς ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράφους. Θυμοιτάδαι, καὶ Προσπάλτιοι, ὡς δικαστικοί.

Δραχμή. ἔστιν ἐν τῷ Τάλαντα. αἱ ῥ' δραχμαὶ

1 Καὶ τῦτο ὥσπερ δρ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Ἐπεισόδιον.

2 Συνείς] Scribe συνήις: ut Portus etiam ex Hesychio reponendum esse monuit.

3 Παιονίαν] Cum Dravus & Savus sint fluvii Hungariæ, olim dictæ Pannoniæ; forsan erunt, qui putabunt, mendum in hunc locum irrepsisse, & pro Παιονίαν scribendum esse Παννονίαν: quod tamen secus est. Solent enim Græci scriptores Pannoniam passim vocare Παιονίαν: quod multis exemplis demonstrare facile mihi foret, si quenquam ea de re dubitare existimarem. Fateor tamen consuetudinem illam primum ortam fuisse ex errore illorum, qui Pæoniam cum Pannonia confundebant, ut discimus ex hoc loco Dionis lib. XLIX. Τῶν δὴ Ἑλλήνων τινὲς τ' ἀληθῆ ἀγνοήσαντες, Παίονας σφᾶς (Παννονίας nempe) ἀπεφήναν, ὀρχεῖσθαι μὲν τι καὶ ἀσπίδας ὁπλίζεσθαι ὅθεν, ἃ μήπω καὶ ἐκεῖ, ἀλλ' ἐν τῇ Ῥοδόπῃ ἀφ' αὐτῇ τῇ Μακεδονίᾳ τῆς τῶν μιγάδων ἢ Θρᾳκῶν. ὑφ' ἃς ἐγὼ ἐκείνως μὲν Παίονας, τότε δὲ Παννονίας, ὥσπερ τινὲς καὶ νῦν ἐκάλεσαν, καὶ Ῥωμαῖοι σφᾶς καλοῦσι, προσαγορεύουσι. Locus est notatu dignus: ex quo patet, jam ante Dionis tempora, eam quam Latini Pannoniam vocant, a Græcis nonnullis scriptoribus Παιονίαν appellatam fuisse.

4 Ποταμὸν] Sic recte habent 2 MSS. Paris. At in prioribus Editt. male legitur ποτὲ: quod mendum ex scripturæ compendio natum est. Solet enim vox ποταμὸς in libris MSS. breviate sæpe sic scribi, πο, addito τ super ο: quæ captiosa scribendi ratio librarios in errorem facile inducere potuit. Sane in uno MS. Paris. vocem illam eo, quo dixi, modo exaratam reperi, non solum hoc loco, sed etiam infra v. Ἐπὶ παίδι; ubi priores Editt. Suidæ itidem ποτὲ pro ποταμῶν male exhibent, ut Lectorem ibi docemus. Idem etiam mendum, quod obiter noto, irrepsit hodie in Stephanum Byzantium v. Αἰγιτῶν πύλαι, ubi pro παρὰ αἶγα ποτὲ, ut vulgatæ Editt. exhibent, Salmasius in MSS. Palatinis recte scriptum invenit παρὰ Αἶγαν ποταμόν: ut Berkelius ad locum illum monuit.

5 Δραπέτης κλῆρος. ὁ μετὰ πανεργίας γιν.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 70. ut Portus monuit.

6 Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μ.] Locus hic ex Sophocle sic supplendus & distinguendus est:

Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μέσον καθεὶς,
Ἰχθᾶς ἁρπάσας βῶλον· ἀλλ' ὃς εὐλόφα
Κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κραιπνῶν.

7 Ἀριστοφάνης] Pace pag. 628. (436. Ed. Bas. P.) sed ubi pro ποθ' ὧν recte legitur πρὸ ἡμῶν.

8 Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν] Pag. 544. (370. Ed. Bas. P.)

9 Δραχαρνεῦ] Scribe Δρυαχαρνεῦ, eamque vocem suo loco redde. Vide Hesychium & Etymologum v. Δρυαχαρνεῦ.

10 Ὑπωμοδόητο γὰρ οἱ Ἀχαρν.] Vide supra v. Ἀχείους.

bulam aliquam ingentem & tristem non minore hoc episodio Musoniano Deus interpolavit.

Δραματυργήσας. Qui aliquid machinatus est.

Δρᾶς καὶ Σάος. Dravus & Savus fluvii, Pannoniam secundam utrinque alluentes, in fluvium Istrum se exonerant.

Δραπετεύσας. Qui aufugit.

Δραπέτης. Qui ex servitute aufugit. Servus fugitivus. Δραπέτης syllabam δρα longam habet.

Δραπέτης κλῆρος. Sors fugitiva. Sive fors, cui fraus subest. Hoc autem referendū est ad historiam de Cresphonte & Aristodemi liberis. Cresphontes enim, homo callidus & fraudulentus, madidam glebam in urnam injecit, cum de Messene fors jaceretur. Sophocles: *Haud deponens in medio sortem illam fugitivam, [humidam terræ glebam;] sed talem, quæ levi saltu ex cristata galea primum exitura erat.*

Δραπετίνδα. Genus lusus.

Δράπων. Drapon. Nomen proprium.

Δράσας. Qui fecit. Et δρᾶσαι, fecisse.

Δρασείειν. Facere cupis. Facere cogitas. *O Jupiter! Quid tandem populo nostro facturus es?*

Δρασμός. Fuga.

Δρᾶσον. Fac. Aristophanes *Avibus: At scis quid sis facturus? crure tunde saxum.* Attice hoc dictum est.

Δραστήριον. [Efficax. Strenuum.] *Modestia & tranquillitas in illo conjuncta erat cum strenuitate & fortitudine. Cum enim modestus esset, & vitæ quietæ amans; idem tamen, cum necessitate cogente ad negotia accederet, nullo erat inferior eorum, qui in illis assidue versati erant.*

Δραστήριος. [Strenuus. Industrius.] Curiosus.

Δραστηρίοις. Efficacissimis. Maxime strenuis.

Δραχαρνεύ. Querne Acharnensis. Id est, stupide. Acharnenses enim a Comicis carpebantur, ut agrestes & duri. Potamii vero, ut qui facile reciperent homines falso in civitatem adscriptos. Thymœtadæ vero & Prospaltii, ut litium amantes.

Δραχμή. Drachma. Vide in v. Τάλαντα.

πιθῆι μίαν μνᾶν. [1] δραχμὴ δὲ ὁλκὴ νομίσματος εἰς ἀργυρίου δραχμὰς ἑ.

Δραχμή. ἓξ ὀβολῶν. καὶ [2] Ἀριστοφάνης· Εἰς χοιρίδιον δάνεισόν μοι τρεῖς δραχμάς. ἐπὶ τῶν μελλόντων τεθνήξειν, ἢ μυεῖσθαι. ἐπεὶ οἱ μυούμενοι χοῖρον ἔθυον. ἐδόκουν δὲ οἱ μυούμενοι εἰς τοὺς εὐσεβεῖς τάττεσθαι.

Δραχμῆς μοι αὐλεῖ, τετράων δὲ παύεται. ἐν τῷ Ἀραβίου ἄγγελος.

Δρεπανηφόρα τέθριππα. [3] Ἦν δὲ τῷ Δαρείῳ ὑπ' Ἀλεξάνδρῳ πολεμουμένῳ τέθριππα δρεπανηφόρα κεκοσμημένα τῇδε τῷ τρόπῳ. τῶν τροχῶν ἦσαν εἰς τὸν κύκλον ἐξεσταλκυῖα δρέπανα· σιωπῶντά τε ἐπεσχημένων τὰς τάξεις ἀναιρεῖσθαι, καὶ τοὺς ἐμπίπτοντας οἰκτρῶς διόλλυσθαι. ἐλαυνομένων γὰρ δρεπάνων, οἱ μὲν τῶν ποδῶν, οἱ δὲ τῶν χειρῶν, οἱ δὲ ὅπλων κρατοῦντες ἐσύροντο ἐπὶ πολὺ, καὶ ἀνηρέθιζο.

Δρεπανηφόρος. ξιφηφόρος. καὶ δρεπανηφόροι. Ξενοφῶν· [4] Τὰ δὲ δρεπανηφόρα καλούμενα, εἶχον δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων εἰς πλάγιον ἐκτεταμένα, καὶ ὑπὸ τοῖς δίφροις εἰς γῆν βλέποντα, ὡς διακόπτειν, ὅτῳ ἐνέτυγχανον.

Δρέπει. θερίζει. ἀπαντᾷ. τρυγᾶται.

---Ἐφ' [5] ἧς μνηστῆρες ἀγαυοὶ
Πλείονες, ἢ νύμφης εἵνεκα Τυνδαρίδος·
Δρεπόμενοι χαρίτας τε, καὶ ὠκυτόκου ἀφροδίτης.

Δρέπομαι. γενικῇ. Τῶν αὐτῶν σοι λόγων ἐδρεψάμην κἀγώ. αἰτιατικῇ δέ. Πονηρὸν πονηρᾶς δόξης καρπὸν δρεπόμενος. καὶ, Τὰ κάλλιστα δρεπόμενος τῆς Φιλίας ἄνθη.

Δρέπω. τρύγα. [6] Ἡρόδοτος· Τῶν δένδρων φλοιὸν ἐξειλέποντες, καὶ τὰ φύλλα καταδρέποντες ἤσθιον.

Δρεφθεῖσαι. ἐπιδραπετεῦσαι.

Δρῆσος. ὄνομα κύριον. καὶ ὄνομα ποταμοῦ.

Δρῆτας. οἰ οἰκέτας.

Δρηστοσύνη.

Δριμέα. τὰ δριμύτατα. καὶ δριμεῖα, ἡ δριμυτάτη.

Δριξίπαρος. πόλις τῆς Θράκης.

Δριμώ. μία τῶν Ἀλκυονίδων. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀλκυονίδες.

Δρυμός. σύνδενδρος τόπος.

Οὐκέτ' ἂν ὑλῆεν δρυμὸς θῦσκιον, ἀγρόται [7] πέρδιξ,
Ἠχήσεις, ἀπὸς γῆθεν ἀπὸ τομαίου.

Centum drachmæ faciunt minam unam. Drachma [auri,] pondus nummi, qui valet decem drachmas argenti.

Δραχμή. Drachma, quæ ſex obolos continet. Et Ariſtophanes: *Ad porcellum emendum mutuo mihi da tres drachmas.* Dicitur de iis, qui morti erant proximi; vel, qui initia ſuſcepturi erant. Ii enim porcellum immolabant. Initiati autem in piorum numerum referebantur.

Δραχμῆς. *Si ei drachmam dederis, tibia canit: ſin quatuor, tacet.* Vide in v. Ἀραβίου ἄγγελος.

Δρεπανηφόρα τέθριππα. Quadrigæ falcatæ. *Habebat autem Darius, cum Alexander ei bellum faceret, currus falcatos, hoc modo fabricatos. Summis rotarum orbibus falces erant affixæ: quibus, cum currus in hoſtem emitterentur, obvii quique lacerati miſere peribant. Falcibus enim circumactis, alii ex pedibus, alii ex manibus, alii ex armis prehenſi, & diu raptati, tandem necabantur.*

Δρεπανηφόρος. Falcifer. Enſifer. Et δρεπανηφόροι. Falciferi. Enſiferi. Xenophon: *Currus autem, qui falcati vocabantur, falces habebant ab axibus oblique protenſas, & ſub curruum ſellis terram verſus directas, ut obvios quoſque diſſecarent.*

Δρέπει. Metit. Decerpit. Vindemiat. [In Epigrammate:] *Quæ plures habebat procos illuſtres, quam ipſa Helena, fruentes ejus forma & venali venere.*

Δρέπομαι. Genitivo jungitur. *Ex eadem, qua tu, doctrina, partem aliquam decerpſi.* Item accuſativo. *Malum malæ gloriæ fructum percipiens.* Et, *Pulcherrimos amoris flores decerpens.*

Δρέπω. Vindemia. Decerpe. Herodotus: *Cortices arboribus detractos, & folia decerpta edebant.*

Δρεφθεῖσαι. Falce refectum fuiſſe.

Δρῆσος. Dreſus. Nomen proprium [viri.] Item, nomen fluvii.

Δρῆτας. Famuli. Servi.

Δρηστοσύνη. Strenuitas in agendo.

Δριμέα. Acria. Et δριμεῖα, acris.

Δριξίπαρος. Drixiparus. Urbs Thraciæ.

Δριμώ. Drimo. Una Alcyonidum. Quære in voce Ἀλκυονίδες.

Δρυμός. Locus nemoroſus. Sylva. [In Epigrammate:] *Non amplius, agreſtis perdix, in denſa & opaca ſylva vocem ore emittes.*

1 Δραχμὴ δὲ ὁλκὴ νομ.] Supple ex Heſychio: Δραχμὴ χρυσίου, ὁλκὴ νομίσματος εἰς ἀργυρίου λόγον δραχμῶν ἑ. Sic recte ſe res habet. Senſus enim eſt, aurum ad argentum eandem habere proportionem, quam habet unus ad decem: quod olim quidem ita ſeſe habebat, ut ex veteribus ſcriptoribus colligere licet. Hodie vero pretium auri crevit, & proinde major eſt ejus ad argentum proportio.

2 Ἀριστοφάνης] *Pace* p. 647. (446. Ed. Baſ. P.) ubi ſic legitur: Εἰς χοιρίδιόν μοι νῦν δάνεισον τρεῖς δραχμάς. Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

3 Ἦν δὲ τῷ Δαρείῳ ὑπ' Ἀλεξάνδρῳ πολ.] Hæc nec apud Arrianum, nec Diodorum Siculum reperio. Quare miror unde ea Suidas ſumpſerit.

4 Ξενοφῶν· Τὰ δὲ δρεπανηφόρα καλ.] Fragmentum hoc legitur apud Xenophontem lib. 1. *De Expedit. Cyri*, pag. 264. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

5 Ἐφ' ἧς μνηστῆρες ἀγαυοὶ κτλ.] Fragmentum hoc eſt pars Epigrammatis in Laidem meretricem, quod integrum exſtat Anthol. lib. III. cap. XII. Epigr. VIII. ſed ubi pro ἐφ' ἧς rectius legitur ἰφ' ἧς; & pro δρεπόμενοι, δρεπτόμενοι: quæ lectio propter metrum præferenda eſt.

6 Ἡρόδοτος] Lib. 1. pag. 317. ut Portus monuit.

7 Πέρδιξ] Portus reponendum putabat πέπλιξ: ſed male. Nam πέρδιξ etiam legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. Epigr. XIX. unde locus hic depromptus eſt: quod Portum fugiebat.

Δρόγγυλον. χωρίον Θρᾳκικόν.

Δρομαῖος. ὑπερῤῥηματικόν. ἐπὶ ἑνικοῦ. Δρομαίως δὲ, ὑπερῤῥηματικῶς· πληθυντικῶς. ὡς τὸ, Δρομαίως ἦλθον οἱ ἄνδρες. Δρομαῖος δὲ ἦλθεν ὁ ἀνήρ. δρομεὺς δὲ, δρομέως.

Δρομιχαίτης. ὄνομα κύριον. ὁ βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν.

Δρομοκήρυκες. οἱ ἀγγελιαφόροι παρὰ Δίωνι.

Δρόμοις. τοῖς γυμνασίοις, ἢ τοῖς Κρῆτας.

Δρόμῳ δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ πράγματα,
Νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.

παρὰ Ὀρέστῃ φησίν. οἷον, οὐκ ἐλλείπων ἢ τὰ τέρματα, ἀλλ' ἴσος φανεὶς τοῖς τέρμασιν. ἀντὶ τοῦ ἴσος, καὶ πεφασμασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι, ὡς ἐπὶ τῆ μορφῆ. πετέφιν ὡς θαυμαστὸς ἐπὶ τῇ μορφῇ, ὅπω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνη. ὡς ἐπὶ τῷ εἴδει, ὅπω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

Δρώμενα. πραττόμενα. ἐνεργούμενα. καὶ δρωμένων. πραττομένων.

Δρώντων.[2] ἀντὶ τοῦ δράσαντα. λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ λέγουσιν.[3] Ἀττικὴ δέ ἐστιν ἡ σύνταξις· ὥσπερ ποιούντων ὄντων· ἀντὶ τοῦ ποιήσαντα· φρονούντων, ἀντὶ τοῦ φρονήσαντα· καὶ νοούντων, νοήσαντα.

Δρωπακίζειν. παρ' ἡμῖν τὸ μετ' ἀλοιφῆς τινος λείεσθαι τὸ σῶμα, πρὸς ψίλωσιν τῶν τῆς σαρκὸς τριχῶν, καὶ μεσικήν τινα κένωσιν τῶν ταύτῃ προσγινομένων αἰτιῶν· ἀπὸ τοῦ μυζᾶν αὐτάς.

Δρωπακίζω. συκάζω. τρυγῶ. δρωπὰ γάρ,[4] τὰ δρεπανὰ, τὰ δρέπανα.

Δρώπαξ. ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνήρ. Πολλοὺς ὁρῶ δι' ἀλλοτρίαν ὑγίειαν ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ δρώπακα καταφεύγοντας.

Δρώπης. πλανήτης. πτωχός.

Δρωπίδης. ὄνομα κύριον.

Δρύϊνος. ξύλινος. ὡς ἄν τις εἴποι λίθινος. πᾶν γὰρ ξύλον δρῦς καλεῖται κατ' ἐξοχήν· καὶ τὰ ἀκρόδρυα, καὶ δρύφακτοι, καὶ δρυμὰν, καὶ δόρατα.

Δρυΐδαι.[5] παρὰ Γαλάταις οἱ Φιλόσοφοι, καὶ Σεμνόθεοι.

Δρυμός. ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένης. πόλις ἐπὶ μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.

Δρυμός.[6] ὁ σύνδενδρος τόπος. Ἐν τοῖς δρυμοῖς αὐτόματος ἐξάπτεται φλόξ, τῶν δένδρων ὑπὸ σφοδρᾶς πνοιῶν κινουμένων καὶ ἀλλήλοις ἐντριβομένων.

Δρυοκοίτης.

Ἀκρίδι[7] τῇ κατ' ἄρουραν ἀηδόνι, καὶ δρυοκοίτῃ

Δρόγγυλον. Drongylum. Locus, vel oppidum Thraciæ.

Δρομαῖος. Eſt nomen, adverbii ſignificationem habens, & de uno tantum dicitur. Δρομαίως vero eſt adverbium, & de pluribus etiam dicitur. Ut, *Viri curſim venerunt.* Et, *Vir curſim venit.* Δρομεὺς vero, curſor.

Δρομιχαίτης. Dromichætes. Nomen proprium. Odryſſarum Rex.

Δρομοκήρυκες. Nuncii apud Dionem.

Δρόμοις. [Curſibus.] Exercitiis, ſecundum Cretenſes. [Sophocles:] *Cum curſibus ſui terminos æquaſſet naturæ terminis, præmium victoriæ, cum maximo honore conjunctum, reportavit.*

Δρώμενα. Quæ geruntur. Quæ fiunt. Et δρωμένων. Eorum, quæ fiunt.

Δρώντων. Pro δράσαντα, faciant. Et λέγουσιν, pro λέγωσαν. Sic Attici dicunt. Ut ποιούντων, pro ποιήσαντα: φρονούντων, pro φρονήσαντα: & νοούντων pro νοήσαντα.

Δρωπακίζειν. Apud nos ſignificat, aliquo unguento ungere corpus, quo pilis vulſis cutis glabra reddatur. * * * * *

Δρωπακίζω. Colligo. Vindemio. Δρωπὰ enim, vel δρεπανὰ, ſunt falces.

Δρώπαξ. Vulſus. Glaber. Comptus. *Multos video ſanitatis gratia ad novaculam & dropacem confugere.*

Δρώπης. Erro. Mendicus.

Δρωπίδης. Dropides. Nomen proprium.

Δρύϊνος. Ligneus. Eodem modo formatum eſt, quo λίθινος. Nam omne lignum vocatur δρῦς; a genere ejus præcipuo. Hinc etiam deducta ſunt nomina ἀκρόδρυα, & δρύφακτος, & δρυμὸς, & δόρατα.

Δρυΐδαι. Druidæ. Apud Gallos ita vocantur Philoſophi, & Semnothei.

Δρυμός. Drymus. Urbs inter Bœotiam & Atticam; cujus meminit Demoſthenes in orat. de falſa legatione.

Δρυμός. Sylva. Nemus. *In ſylvis ultro accenditur flamma, arboribus a vehementi vento agitatis, & inter ſe colliſis.*

Δρυοκοίτης. In arboribus ſedens. Vel, in ſylvis commorans. [In Epigrammate:] *Locu-*

1 Δρόμῳ δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ πράγ.] Scribe, Δρόμῳ δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ πράγματα. Sic enim legitur apud Sophoclem *Electra* pag. 112. unde locus hic depromptus eſt, ut Portus obſervavit. Vide ibi Triclinium, qui mentem Tragici melius mihi aſſecutus videtur, quam vetus Scholiaſta: cujus interpretatio obſcurior eſt ipſis verbis Sophoclis.

2 Δρώντων] Sic MSS. At priores Editt. male, δράσαν.

3 Ἀττικὴ δέ ἐστιν ἡ σύνταξις. ὥσπερ ποιούντων ὄντων.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 152. (85. Ed. Baſ. P.)

4 Τὰ δρεπτά] Hanc vocem agnoſcunt 2 MSS. Pariſ. At eadem deeſt in prioribus Editt.

5 Δρυΐδαι. παρὰ Γαλάταις οἱ φιλ.] Laertius in proœmio: Γεγόνασι δὲ παρά τε Κελτοῖς καὶ Γαλάταις τοὺς καλουμένους Δρυΐδας καὶ Σεμνοθέας. Huc Suidam reſpexiſſe puto.

6 Δρυμός. ὁ σύνδενδρος τ.] Scholiaſta Nicandri ad *Theriaca* p. 7. Δρυμοὺς δὲ τοὺς συμφύτους τόπους, πᾶν γὰρ δένδρων σκάλαν οἱ Ἀρχαῖοι δρῦν.

7 Ἀκρίδι τῇ κατ' ἄρουραν ἀηδ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. pag. 382.

Τέτιγι ξωὸν τύμβον ἔτθυξε Μυρὼ,
Παρθένιον χάξασα κόρη δάκρυ.

ſtæ, quæ in agris luſciniæ inſtar eſt, & cicadæ arboribus inſidenti, commune hoc ſepulcrum fecit Myro, virgineam puella fundens lacrymam.

Δρύοπες. [1] ἔθνος περὶ τὴν Πυθῶνα ἄδικον, [2] ὃ Ἡρακλῆς μεθίκισεν. ὅτε γὰρ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον ἔφερεν, ἐζήτει αὐτὸς τροφήν. οἱ δὲ οὐκ ἔδωκαν.

Δρύοπες. Dryopes. Gens injuſta circa Pythonem, quam Hercules in alias ſedes migrare juſſit. Cum enim Erymanthium aprum ferret, victum ab ipſis petiit, ſed non impetravit.

Δρύοχοι. πάσσαλοι, οἱ ἐνηλοῦμενοι ναυπηγουμένης νεώς. [3] καταχρηστικῶς δὲ τὰ προοίμια. [4] Ἀριστοφάνης·

Ἀγάθων ἔρχεται,
Δρυόχους πλέκων δράμασι κεχάς.
Κάμπτει δὲ νέας ἁψίδας ἐπῶν·
Τὰ δὲ τορεύει· τὰ δὲ [5] κωλομελεῖ,
Καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει,
Καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγυλίζει,
Καὶ [6] χανδύει.

ἐν Ἐπιγράμμασι·

--- Τὸν δ' ἔπι δείκνη
Εὔτοκον ἐν πόντῳ, τὸν δὲ χθὼν δρυόχους.

Δρυόχους [7] Πλάτων ἐν Τιμαίῳ καλεῖ τὰ σημεῖα τῆς πηγνυμένης νεώς. Στρόβος δ' ὁ δρύοχον ναυπηγούμενος, καθ' ἕνα χωρὶν λαβεῖν ἀδύνατον.

Δρύοχοι. Lignei clavi, quibus naves compinguntur. Abuſive vero ſic vocantur procœmia. Ariſtophanes: *Agatho venit, clavis compacta fabulæ fundamenta poſiturus. Novos autem fornices verborum curvat, eorumque alia tornat, alia vero concinne conglutinat. Idem & ſententias format, & antonomaſiis utitur, & ex cera quaſi fuſas* [dictiones] *fingit, eaſdemque conflat, & rotundat.* Et in Epigrammate: *Hunc etiam prædæ compotem reddas in mari; illum vero in ſylvis.* Plato in *Timæo* δρυόχους vocat ſtatumina ſive fundamenta navis. *Dum autem claſſis navium a fundamentis ædificatur, fieri non poteſt, ut toto tempore* [res illa hoſtes] *lateat.*

Δρύπωα. [8]

——— Ἄτ' ἐφιβλὴς
Δρύπωα, καὶ τυρῷ δρύφια κυκλιάδων.

τυτέσιν, ἐλαία, καὶ τυρῷ ξύσματα θεμιφερῆς.

Δρύπωα. Drupa. Olivæ genus. [In Epigrammate:] *Et cœnæ additamentum drupa, & caſei rotundi ramenta.*

Δρυπέπης. [9] ὁ πέπειος καρπὸς τῆς δένδρου. ἢ ὅτι τῆς δένδρου πεπανθεῖσα ἐλαία· ὡσαύτως καὶ ἡ ἰσχὰς, καὶ δρύπεπα. [10] Τιὺ δ' ἁλίπασον [11] δρύπεπα. τυτέσιν, ἐλαίαν.

Δρυπέπης. Maturus arborum fructus. Oliva, quæ in arbore maturuit. Item ficus ſic dicitur. Et δρύπωα. *Et ſale conſperſam drupam.* Id eſt, olivam.

Δρυπολεῖν. τὸ ξύλοις πολιορκεῖν.

Δρυπολεῖν. Lignis urbem obſidere.

Δρῦς. ἔστι μὲν πόλις ἐν Ἠπείρῳ. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ἐν Θράκῃ. δρῦς, τὸ δένδρον· τὸ δρῦ βραχύ.

Οὐκέτι [12] θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτρας
Ἄξεις. ——— ———
καὶ [13] Ὅμηρος·
Ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὲν ὑπὸ καπνῷ ὄμβρῳ.

Δρῦς. Drys. Eſt urbs in Epiro: itemque in Thracia. Δρῦς, quercus, [ſyllabam] δρῦ [in caſibus obliquis] brevem habet. *Non amplius, Orpheu, quercus & rupes cantu tuo delinitæ te ſequentur.* Et Homerus: *Aut quercus, aut piceæ: quod arborum genus non computreſcit ab imbre.*

Δρυτόμος. ὑλοτόμος. δενδροτόμος.

Δρυτόμος. Qui ligna cædit. Qui arbores cædit.

Δρύφακτοι. ξύλινοι θώρακες. τὰ περιφράγματα. τὰ περιτειχίσματα. ἢ κιγκλίδες. περιφράγματα. τὰ [14] νῦν ταυλωτὰ καλούμενα. τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα. Ὁ δὲ τελεσκοπίας, φορτίδας νῆας

Δρύφακτοι. Lignææ loricæ. Sepimenta. Vel cancelli. Septa. Item ea, quæ nunc ταυλωτὰ, i. e. tabulata, vocantur. Et prominentia ædificiorum ligna. *Cum autem quadrin-*

1 Δρύοπες, ἔθνος περὶ τὴν Πυθ.] Hæc ecloga repetitur infra v. Κάπρος.

2 Ὁ Ἡρακλῆς μετ.] Vide Pauſaniam lib. IV. pag. 283.

3 Καταχρηστικῶς δὲ τὰ προοίμια] Inepte. Non enim ſola vox δρύοχοι in ſubjuncto loco Ariſtophanis ponitur pro προοίμια, ſed conjuncta cum κεχαί.

4 Ἀριστοφάνης] *Theſmophor.* pag. 768. (513. Ed. Baſ. *P.*)

5 Κωλομελεῖ] Apud Ariſtophanem rectius hodie legitur κωλομελεῖ: a κῶλα, conglutinare.

6 Χανδύει] Scribe χανδύῃ, ut apud Ariſtophanem.

7 Πλάτων ἐν Τιμαίῳ] Pag. 547.

8 Δρύπωα] Sic legitur in MS. Pariſ. A. cujus loco priores Editt. minus recte habent δρύπεπα. Δρύπωα autem eſt Latinorum *drupa*. Gloſſæ Græco-Latinæ: Γεγλυμμένον. ἐλαία μέλαινα. *Drupa*. Athenæus lib. II. pag. 56. Δρυπεπῆς τ' ἐλαίας, παῦλαν Ῥωμαῖοι δρύπας λέγουσι. Cæterum, vox *drupa* detorta eſt ex Græco δρυπέπης, vel δρυπεπής: de cujus ſignificatione vide Suidam voce ſequenti.

9 Δρυπέπης] Sic MS. Pariſ. A. At priores Editt. δρυπέπης: cui lectioni alteram prætuli, ut interpretationi Suidæ magis convenientem. Cæteroqui fateor, τὸ δρυπέπης, vel δρυπεπὴς, quod proprie ſignificat *ab arbore decidens*, paſſim etiam in veterum libris occurrere, & itidem dici de fructibus maturis, quod, qui tales ſunt, ab arboribus decidere ſoleant. Confer Athen. lib. II. pag. 56.

10 Τὴν δ' ἁλίπασον δρύπεπα] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod integrum exſtat Anthol. lib. VI. cap. VII. pag. 555.

11 Δρύπεπα] In Anthologia loco laudato legitur δρύπεπα. Sed neutra lectio ſana eſt. Scribendum enim eſt δρύπωαν, i. e. drupam: de qua voce vide quæ diximus paulo ante.

12 Οὐκέτι θελγομένας, Ὀρφ.] Integrum Epigramma, ex quo verba hæc deprompta ſunt, exſtat Anthol. lib. III. cap. XXV. ut Portus etiam monuit.

13 Ὅμηρος] Il. Ψ. v. 328.

14 Τὰ νῦν ταυλωτὰ καλ.] Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 328. Τὰς δρυφάκτους· τὰ νῦν ταυλώματα καλούμενα. τὰ τῶν οἰκοδεμημάτων ἐξέχοντα ξύλα. ἢ τὰ κάγκελλα. δρυόφακτός τις ὢν. οἱ γὰρ βραχίονες τῶν δικτύων δρῦς οὐκ εἶναι.

συλλὼν, δρυφάκτους τε ταύταις περιέβαλε καὶ ἐν κύκλῳ.

Δρύφη. ξέσματα.

Δρύψαι. ἀποξέσαι.

Δισά. δύο. Δισὰ δὲ θεὸς ἄροτρα ποιῆσαι ἐπειρᾶτο.

Δισκοποιός. ὁ τὰ κοχλιάρια ποιῶν.

Δοῖδυξ. κοχλιάριον. ἀπὸ τοῦ δαδύσσω, τοῦ ταράσσω.

Δοῖδυξ. ὁ ἀλεῖβανος. [1] Ἀριστοφάνης·

Ὡς εἰ μὴ γένοιτ' ἔστιν ἐν
Τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἦν-
Στιν σκεύη δύο χρήσιμα,
Δοῖδυξ [2] καὶ ἀλεῖβανος.

ἔστιν ἐν τῷ Ἀλεῖβανος.

Δοίημεν. ἀπόδοιμεν.

Δοισί. ἀντὶ τοῦ δύο. ὡς τὸ

Δοισὶ [3] γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει.

Δυάζει. φλυαρεῖ. ἀλογεῖ.

Δυεῖν. Πολύβιος· Ἀπελθεῖν εἰς πόλιν, ἣ δυεῖν μὲν ἡμερῶν ἀπεῖχε. καὶ αὖθις· Δυεῖν προαιρεῖσθαι θάτερον, ἢ τὸ, ἢ τό.

Δυερόν. βλαβερόν. Ὑπόβλαβές.

Δύη. ἡ κακοπάθεια. ἡ δυσχέρεια. ὅθεν καὶ δῆλος· δυηλός τις ἂν. Καλλίμαχος· [4] Δύην ἀποφέρτ' ἀλάλκοι, τὸν οὐδεὶς ποθεῖ. ἐν Μύθοις·

Τέκνα τίν' ἰδίαν ὄψις ὄπωπε δύην.

Δυηπαθής. ὁ καρτερικός.

Αὐτῆ [5] σοὶ παρ' ἄλωῃ, δυηπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ,
Ἠέριον ὄν. βάλε δι' ἀφάδος ὀπισάμαν.

Δῦθι. ἔνδυσαι.

Δύμας, ὁ Φρὺξ, ὁ πατὴρ Ἑκάβης, εἰς Ἴλιον Πριάμῳ τῷ ἑαυτοῦ ἐξέδοτο θυγατέρα. ὁ δὲ Πρίαμος καὶ Φρυξὶ συμμαχεῖ.

Ἤδη [6] καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν. Ὅμηρος.

Δύμη. πόλις. καὶ Δυμαῖος, ὁ πολίτης.

Δύναμις. ὁ φρατός. Σωσαχθείσης δυνάμεως θαυμαστῆς ἡλίκης τὸ μέγεθος. ἀντὶ τοῦ, πλείστης ὅσης, κατ' Ἀττικὴν σύνταξιν. ἢ πολλῆς τὸ πλῆθος. Δύναμις λέγεται καὶ ἰσχὺς, καὶ ὁ φρατός. Τῷ ἀνὰ τὰς ἑῴας πολέμους τὰς Ῥωμαίων [7] τελεσφθῆναι δυνάμεις.

Δύναμις. καὶ ἡ ἰσχύς. Δαμάσκιος περὶ Ἰσιδώρου· Ὁ δὲ ἐμελέτα ἅπερ τοῖς παιδικοῖς, οὐχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ' ὅσον ὀρέξεως εἶχε.

Δύναμις. εἴ τις τοῖς φυκτῶν τινος τὸν δύναμιν ὑποδοίη· οἷον, ἄν τις τὸν κλέπτην ἢ σοφιστὴν ἢ διάβο-

gentas naves onerarias in unum coegisset, & septis ligneis eas circumdedisset.

Δρύφη. Ramenta.

Δρύψαι. Abrasisse. Abradere.

Δισά. Duo. Bina. *Bina vero aratra facere conatus.*

Δισκοποιός. Qui cochlearia facit.

Δοῖδυξ. Cochleare. A verbo δαδύσσω, turbo, agito.

Δοῖδυξ. Pistillum. Aristophanes: *Nisi iste magnus in urbe vir evasisset, non forent in ea duo instrumenta utilia, pistillum & cochleare.* Vide in v. Ἀλεῖβανος.

Δοίημεν. Demus. Præbeamus.

Δοισί. Duo. Bini. Ut, *Duo namque dolia jacent in Jovis atrio.*

Δυάζει. Nugatur. Ineptias loquitur.

Δυεῖν. Duorum, vel duarum. Polybius: *Abiisse in urbem, quæ duorum dierum spatio aberat.* Et iterum: *Alterum duorum elegisse, vel hoc, vel illud.*

Δυερόν. Damnosum. Noxium.

Δύη. Calamitas. Infelicitas. Unde etiam servus appellatur δῆλος: quasi dicas δύηλος. Callimachus: *Calamitatem longe propulset, quam nemo optat.* In *Fabulis: Idcirco suum nemo vidit malum.*

Δυηπαθής. Ærumnæ patiens. Laboriosus. *Hic tibi juxta aream, laboriosa formica, tumulum ex gleba sicca condidi.*

Δῦθι. Indue. Subi.

Δύμας. Dymas, Phryx, pater Hecubæ, filiam suam Priamo, Ilii Regi, in matrimonium dedit. Priamus vero Phrygibus opem in bello tulit. *Jam & Phrygiam intravi vitibus abundantem.* Homerus.

Δύμη. Dyme, urbs. Et civis ejus, Dymæus.

Δύναμις. Exercitus. *Coacto exercitu longe maximo.* Hanc enim significationem habet θαυμαστῆς ἡλίκης τὸ μέγεθος: quæ est constructio Attica. Δύναμις tam significat potentiam, quam copias, sive exercitum. *Quod in bellis orientalibus copiæ Romanorum diu multumque versatæ essent.*

Δύναμις. Vires. Potentia. Damascius de Isidoro inquit: *Carmina etiam quædam scribebat, non pro ea, qua præditus erat, ingenii facultate, sed quantum desiderio ejus satis esset.*

Δύναμις. Potestas. Facultas. Si quis alicujus rei fugiendæ facultatem tradat: ut, si

1 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 346. (243. Ed. Bas. P.)

2 Δοῖδυξ κ. ἀλειτ.] Apud Aristophanem loco laudato rectius hodie legitur, δοῖδυξ ἢδὲ περύτη.

3 Δοισὶ γάρ τε πίθοι κατακ.] Est notissimus versus Homericus Il. Ω. v. 527.

4 Δύην ἀποφέρτ' ἀλλ] Lege & distingue:
——Δύην ἀποφέρτ' ἀπαλάλκοι
Ἣν οὐδεὶς ποθεῖ.

5 Αὐτῆ σοὶ παρ' ἄλωῃ, δυηπ.] Distichum hoc decerptum est ex Epigrammate, quod integrum exstat Anthol. lib. III. cap. XXIV. pag. 383.

6 Ἤδη κ. Φρυγίην εἰσήλυθ. ἐϋμπ.] Est versus Homericus Il. Γ. v. 184. sed qui nihil ad rem facit.

7 Τετράφθαι] Malim πεπίφθαι, i. e. usu exercitatum esse, vel multum in aliqua re versatum esse.

Sic enim legendum esse recte monuit vir πολυμαθέστατος Richardus Bentlejus ad Fragm. Callim. CCCII.

λαι ἐειζόμθ@, λέγοι, τὸν μὴ ἀμύβολον, τὸν δυνάμθον βάλλειν καὶ ἐχθρὸς ποιεῖν τὸς φίλους· τὸν δὲ κλέπτην, τὸν δυνάμθον λάθρα τὰ ἀλλότρια ἀφαιρεῖσθαι· τὸν δὲ σοφιστὴν, τὸν δυνάμθον ἀπὸ ψευδοῦς στρίας γραπτίζεσθαι. οὐδεὶς γὰρ τούτων ποιητὸς ἐστὶ τῷ δύνασθαι, ἀλλὰ τῷ προαιρεῖσθαι ποιεῖν. δύναμιν μὲν γὰρ καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἔχουσι τοῦ τὰ φαῦλα μὴ πράττειν, ἀλλ' οὐ θέλουσιν αὐτὰ, τῷ μὴ προαιρεῖσθαι. ἔστι δὲ δύναμις ὀργανικὸν ἀγαθὸν δι' ἄλλο αἱρετὸν, δυνάμει, ἢ ἐνεργείᾳ, ἢ ἐντελεχείᾳ. [2]ἀντὶ μὲν τοῦ σώματι@ ἐλέγσαλο ὁ Ἀριστοτέλης τῇ δυνάμει· ἀντὶ δὲ τοῦ ἀσωμάτου τῇ ἐντελεχείᾳ, περὶ ψυχῆς τὸν λόγον διαιρῶν. καὶ γὰρ τὰ σωμάτων τὰ μὲν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ, δυνάμει ἐστὶ, καὶ κατ' οὐσίαν, καὶ κατὰ ποιότητα, καὶ κατὰ ποσότητα, καὶ τὸ ὅπου εἰς τόπον μεταβολήν. δυνάμει γὰρ ἐσμὲν ἄνθρωποι ἐν τῷ σπέρματι, καὶ ἐν τῷ καταμηνίῳ. καὶ δυνάμει παῖδες ὄντες, ἐκρίμθα τὸ τοῦ ἀνδρὸς μέγεθ@. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ ποιοῦ. δυνάμει ψυχροὶ θερμοὶ ὕλες, καὶ δυνάμει κινούμεθα καθήμθοι. τὰ δὲ οὐράνια ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ μόνον ἔχουσι τὸ δυνάμει. ἀνατέλλων γὰρ ὁ ἥλι@ δυνάμει μεσουρανεῖ· καὶ μεσουρανῶν, δυνάμει δύνει. καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης αὐτοῦ κινήσεως, καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων, ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ τὸ δυνάμει ἔστι θεωρεῖν. † Ὅτι αἱ δυνάμεις τῷ μὲν χρόνῳ μὴ τῶν ἐνεργειῶν πρότεραι· τῷ δὲ λόγῳ, δεύτεραι. πρότεραι μὲν γὰρ τῇ διδασκαλίᾳ, καὶ σαφέστεραι ἡμῖν εἰσὶν εἰς γνῶσιν αἱ ἐνέργειαι τῶν δυνάμεων, τῇ τελειότητι. τελειότης γὰρ τοῦ δυνάμει ἡ ἐνέργεια. ταύτης γὰρ ἕνεκα ἡ δύναμις. τὸ δὲ οὗ ἕνεκα, πρότερον τοῦ ἕνεκά του. καὶ παντὸς δὲ τὸ μὲν τέλ@ τῷ μὲν χρόνῳ ὕστερον, τῷ δὲ λόγῳ, πρότερον. προτιθέμθοι γὰρ τῷ λόγῳ τὸ τέλ@, ὅπω τὰ πρὸς αὐτὸ ζητοῦμθ καὶ παρασκευαζόμεθα. Δυνάμεις γεωμέτραι πέντε. Πισίδης·

Τὰς πέντε δυνάμεις Ἀρχιμήδης εἰς μίαν
Συνάψας[3] ὅλῳ, εἰς τὸ κινῆσαι μόλις
Τῶν δυσπαχήλων ἐξοχῶν τὰ βαρέα.

Ὅτι Φίλων ἔφη, δύο δυνάμεις εἰς πᾶσαν ψυχὴν συνέρχεσθαι, σωτηρίου τε καὶ φθοροποιόν. ὧδ' ὅναρ ὅτ@ τῆς σωτηρίου ἐπήσθετο, ἀλλ' ὅλ@ ἄκραι@ ὅτι τῆς φθοροποιοῦ ὑπέστη.

quis furem, vel ſophiſtam, vel calumniatorem definiens, dicat, calumniatorem eſſe illum, qui criminari alios, & ex amicis inimicos facere poſſit: furem, qui aliena clam ſurripere: ſophiſtam, qui ex falſa ſapientiæ ſpecie quæſtum facere poſſit. Nullus enim horum talis eſt facultate, ſed voluntate. Nam & boni facultatem habent mala faciendi: ſed ea non faciunt, quia non volunt. Eſt autem facultas inſtrumentale bonum propter aliud expetendum, facultate, vel actu, vel perfectione. Ariſtoteles autem uſus eſt voce τῆς δύναμεως, eam corpori tribuens; & voce τῆς ἐντελεχείας, eam incorporeo tribuens, de anima diſſerens. Nam corpora, quæ in ortu & interitu verſantur, facultate ſunt, & ſubſtantia, & qualitate, & quantitate, & loci mutatione, quæ fit ex uno in alterum. Facultate enim ſumus homines in ſemine & menſtruo: & facultate, dum pueri ſumus, viri magnitudinem habemus. Sic etiam in qualitate [ſeſe res habet.] Facultate frigidi ſumus, quum calidi ſumus. Et quum ſedemus, facultate movemur. Cœleſtia vero corpora in ſola loci mutatione hanc facultatem habent. Sol enim oriens, facultate medium cœli ſpatium occupat; & quum in medio cœlo jam eſt, facultate occidit. In reliquis etiam ipſius & cæterorum aſtrorum motionibus facultas in loci mutatione cerni poteſt. Facultates autem tempore quidem ſunt actionibus priores; ratione vero poſteriores. Nam actiones doctrina quidem ſunt facultatibus priores, & nobis magis perſpicuæ ad cognitionem, propter perfectionem. Actio enim eſt perfectio illius, quod eſt facultate. Hujus enim cauſa facultas eſt. Illud vero, cujus cauſa aliquid eſt, eſt prius eo, cujus cauſa illud eſt. Atque adeo rerum omnium finis tempore quidem poſterior eſt; ratione vero prior. Finem enim ratione nobis proponentes, ea, [quæ ad finem illum ſpectant, poſtea] quærimus, & nobis comparamus. † Facultates Geometricæ ſunt quinque. Piſides: *Cum Archimedis quinque facultates in unam contraxiſſet, ut machinis quibuſdam graviſſima onera moverentur.* Philo dixit, duas facultates in omnem animam convenire; unam quidem, ſalutarem; alteram vero, pernitioſam. Hic tamen ne in ſomnis quidem illam ſalutarem ſenſit: ſed totus ac merus ex illa pernitioſa conflatus eſt. *Port.*

Δυναστεύω. τὸ ἄρχω. γενικῇ.

Δυναστεία. ἡ ἰσχύς.

Δυνάστην.[4] ἡ θεία γραφὴ τὸν Διάβολον ἐκάλεσε. Φησὶ γὰρ ὁ Δαβίδ· Ὅτι ἐῤῥύσατο πτωχὸν ἐκ δυνάστου. τουτέστιν, ἀνθρωπείαν φύσιν, ὡς ἔρημον γεγενημένην τοιαύτα θεοῦ.

Δυνατήν. ἐνδεχομένην. Ξενοφῶν ἔφη· Ἡγήσα

Δυναστεύω. Impero. Genitivo jungitur.

Δυναστεία. Potentia. Poteſtas.

Δυνάστην. Dynaſtam. Sic ſacra Scriptura Diabolum appellat. Ait enim David: *Eripuit pauperem ex manibus Dynaſtæ.* Id eſt, humanam naturam, ut tunc temporis a Deo deſertam.

Δυνατήν. Eam, quæ fieri poteſt. Xeno-

1 Βάλλειν] Cum Porto malim Διαβάλλειν.

2 Ἀντὶ μὲν τοῦ σώματι ἐχρήσατο——τὸ δυνάμει ἐπὶ θεωρεῖν] Hæc omnia *αὐτολεξεὶ* pene leguntur apud Philoponum in lib. 1. Ariſtot. *de Anima*, A. 8. a. ut Pearſonius recte obſervavit. Hinc ergo Suidam ſua deſcripſiſſe puto.

3 Συνάψας ὅλῳ] Metri gratia ſcribendum eſt, Ὅλῳ συνάψας, ut Portus etiam monuit.

4 Δυνάστην. ἡ θεία γραφὴ τὸν Διάβολον ἐκάλ.] Locum hunc excerpſit Suidas ex Theodoreto ad Pſalmum LXXI. pag. 680. ut Pearſonius monuit.

σθαι δυνατὸν ὑποζυγίοις πεφύκασθαι ὁδόν.

Δῦναι. καταβῆναι. ἢ εἰς δύσιν ἀπελθεῖν.

Δύνωμαι. γίνε) ἐκ τοῦ δύνημι, δύναμαι. τὸ ὑποτακτικὸν, ἐὰν δύνωμαι. πᾶν δὲ ὑποτακτικὸν ἔχον ἐνεργητικὸν περισπώμενον, περισπᾶται· ἰῶ, ἐὰν ἰῶμαι. ἐὰν δὲ ὀρθὸν ἔχῃ ἐνεργητικὸν, παραληγόμενον· δύνωμαι, δύνωνται. καὶ Ὅμηρος·

Εἰ δύναμαί γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.
† Περιέφρασε γὰρ τὸ ὑποδεχόμενον τελέσαι δυνατὸν εἶναι δεῖν· καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θῆττον εἶναι πρὸς τὴν τελείωσιν.

Δυσκαιδεκάτη. καὶ δυσκαιδέκατος. δυωδεκάτη δὲ, καὶ δυώδεκα.

Δύο τοίχους ἀλείφειν. λέγε) ἐπὶ τῶν ἐναμφοτερίζοντων, καὶ πρὸς μέσα χωρούντων ἐν μάχαις, ἢ φιλίαις. εἴρηται δὲ ἴσως ἀπὸ τῶν δύο τοίχους θύραγγέας ποιούντων.

Δύο ἐτῶν ἐν τοῖς Ἕλλησι καταμείνας τῆς ἀδίκου φυγῆς ἄνηλο.

Δυοῖν. ἀντὶ τοῦ δύο.

Δυοῖν ἀποκείνας κακοῖν·

Ἢ γῆς ἀπῶσαι παλεῖν, ἢ κλεῖναι λαβών.

ἀντὶ τοῦ, ἓν τῶν δύο ποιήσας.

Δυρράχιον. πόλις, τὸ πάλαι Ἐπίδαμνος καλουμένη· νῦν δὲ πάλιν καλουμένη Δυρράχιον, ἀπὸ τὸν τόπον περιέχουσης ἄκρας γωλόφου, ὅπου τὸ κῦμα προσπίπτον καὶ ἀφιζόμενον ῥαχίαν ποιεῖ μεγάλην. ὅθεν καὶ ἀπὸ τῆς ῥαχίας δύσορμον, Δυρράχιον ὠνόμασαν τὸν τόπον.

Δυσάλγητος. ἀσυμπαθής.

Δυσαλθές. δυσίατον.

Δυσάλωτον. δύσληπτον.

Δυσανάγωγος. δυσχερής. ἀπειθής.

Δυσαναχετῶσι. βαρέως οἴσουσι. φέρειν) Δυσαναχετῶν δὲ τῇ συμφορᾷ, ἐκ Καλυδῶνος ἐξεχώρει μὴ τῆς Δηϊανείρας.

Δυσαναχέτως. ὀκνηρῶς. ἀπειθῶς. Ὁ δὲ δυσαναχέτως εἶχε δέξασθαι τὰ βασιλικὰ δῶρα.

Δυσάνιος. ' Ἀνιφῶν. ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνιώμενος, κἂν μικρὸν καὶ εὐκαταφρόνητον ᾖ.

Δυσαῶν ἀνέμων. τῶν σφοδρῶς πνεόντων. Πνευμάτων ἐπελαυνόντων δυσαῶν αὐτοῖς ἀνδράσι κατέδυσαν.

Δυσάντητον. δυσχερές. δυσπάντητον.

Δυσαρεστήμων. μὴ ἀρεσκόμενος. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔφασαν, τὸ σύγκλητον δυσαρεστεῖσθαι τῇ τῶν ἐν Λακεδαίμονι τειχῶν καθαιρέσει. Καὶ αὖθις·

Χαλεπὸν μὲν ἦν ἄνδρας δυσαρέστους νουθετεῖν,

phon dixit: *Existimare eum, viam esse talem, quam jumenta ingredi possint.*

Δῦναι. Descendere. Vel, occidere.

Δύνωμαι. A verbo δύνημι, fit δύναμαι; & subjunctivus modus, ἐὰν δύνωμαι, si possim. Omne autem verbum subjunctivi modi, quod habet activum circumflexum, circumflexo in penultima notatur: ut, ἰῶ, ἐὰν ἰῶμαι. Nisi vero habeat activum [circumflexum,] acuto notatur in antepenultima: ut, δύναμαι, possim: δύνανται, possint. Et Homerus: *Si modo possim hoc perficere, & perfici [a quoquam] possit.* † Descripsit enim illum, qui recipit in se aliquid perficiendum, oportere præditum esse facultate rem perficiendi: & simul rem ipsam talem esse debere, ut facile effici possit.

Δυσκαιδεκάτη, & δυσκαιδέκατος, [per ο scribuntur.] At δυωδεκάτη, & δυώδεκα, [per ω.]

Δύο τοίχους ἀλείφειν. *Duos parietes illinis.* Dicitur de illis, qui inter duas partes ancipitem animum gerunt, & in inimicitiis vel amicitiis medios se præbent.

Δύο ἐτῶν ἐνέτ. *Biennium inter Græcos commoratus, injusti exilii fructum cepit.*

Δυοῖν. Pro, δύο. Duorum. *Cum e duobus malis alterum delegisset: vel ex patrio solo ejicere; vel comprehensum interficere.* Id est, cum ex duobus unum fecisset.

Δυρράχιον. Dyrrhachium. Urbs, quæ olim Epidamnus vocata, nunc rursus Dyrrhachium appellatur. [Est autem sita] eo loco, ubi rupes in mare procurrit, quæ littus scopulosum reddit, ad quod fluctus allisi franguntur. Quare etiam a littore importuoso locus ille vocatus est Δυρράχιον.

Δυσάλγητος. Qui non facile dolore & miseratione movetur.

Δυσαλθές. Sanatu difficile.

Δυσάλωτον. Captu difficile.

Δυσανάγωγος. Contumax. Inobediens.

Δυσαναχέτως. Graviter ferunt. Recusant. *Illam vero calamitatem iniquo animo ferens, Calydone cum Deianira excessit.*

Δυσαναχέτως. Iniquo animo. Gravate. *Ille vero dona regia gravate accipiebat.*

Δυσάνιος. Antiphon. Qui ob quamlibet rem, licet levissimam & nullius momenti, dolore afficitur.

Δυσαῶν ἀνέμων. Ventorum vehementer spirantium. *Vehementi vento in eos irruente, naves una cum viris submersæ sunt.*

Δυσάντητον. Difficile. Cui difficulter occurri potest.

Δυσαρεστήμων. Cui aliquid displicet. Qui rem aliquam iniquo fert animo. *Romani vero dixerunt, murorum Lacedæmonis demolitionem Senatui displicere.* Et iterum:

Molestum enim profecto est, viros morosos monere,

1 Δυσάνιος. 'Ανιφῶν. ὁ ἐπὶ παντὶ ἀν.] Ex Harpocratione: ex quo pro δυσάνιος, ut priores Editt. male exhibent, reposui δυσάνιος.

Εἰ τὺς φιλεῖν μὲ βελομένυς δεδοίκαλε;

Τὺς δ' ἀκ ἐθέλονλας ἀνιβολεῖσθ' ἑκάσλε.

Si illos quidem, qui vos amare volunt, timetis,

Illos vero, qui [vos amare] *nolunt, ſupplici ter ſemper oratis. Fort.*

Δυσαελοτόκεια.[1] δυσχερῶς ἄελον τεκεῖζαν. ἢ διὰ τὼ χειρίαν δύζλωον.

Δυσαελοτόκεια. Quæ malo fato fortiſſimum peperit. Vel, quæ peperit filium, propter fortitudinem ſuam infelicem.

Δυσαύλης.[2] ὗτ⟨ος⟩ αὐτόχθων μὲν ἦν, σωμάκησε δὲ Βαβοῖ, καὶ ἔσχε παῖδας Πρωτονόην τε καὶ [3]Νῆσαν.

Δυσαύλης. Dyſaules. Hic indigena fuit, & Babonem uxorem habuit, ex qua filias Protonoen & Neſam ſuſcepit.

Δυσαχθές. βαρύ. ἀβάσακλον.

Δυσαχθές. Grave. Quod difficulter ferri poteſt.

Δυσβᾶγες.[4] οἱ δύσβαλοι τόποι.

Δυσβᾶγες. Loca tranſitu difficilia.

Δυσβελία. κακοβελία.

Δυσβελία. Malum conſilium.

Δυσβεάκαν⟨ον⟩.[5] δυσκαλανόη⟨ον⟩. βεάκανα γὰρ, ἄγρια λάχανα δύσπλυζα.

Δυσβεάκαν⟨ον⟩. Difficilis intellectu. Βεάκανα enim ſunt olera agreſtia, quæ difficulter lavari poſſunt.

Δυσγάργαλις.[6] δυσπόταλο⟨ν⟩. γαργαλίζειν γὰρ, τὸ εἰς γέλωζα ἄγειν, καὶ πείθειν.

Δυσγάργαλις. Contumax. Refractarius. Γαργαλίζειν enim ſignificat, riſum alicui movere, & verbis flectere.

Δυσγενής. ὁ ἐκ κακῆ γένες. καὶ δυσγένεια, ὁμοίως.

Δυσγενής. Ignobilis. Et δυσγένεια, generis obſcuritas.

Δυσδιάλλακλον.[7] δυσθεμύλλον.

Δυσδιάλλακλον. Difficile reconciliatu.

Δυσδιάφυκλον. δυσχερῶς λανθάνον.

Δυσδιάφυκλον. Quod difficulter vitari poteſt.

Δυσδιόρθω⟨ος⟩. ὁ ἀδιόρθω⟨ος⟩.

Δυσδιόρθω⟨ος⟩. Qui difficulter emendari poteſt.

Δυσαιάκλε. δυσθεμύλλε.

Δυσαιάκλε. Valde lugubris. Valde triſtis.

Δυσεκλογίσων. δυσαρέσων. δυσδιαγνώσων. Ἀδήλων δὲ ὄντων καὶ δυσεκλογίσων τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων.

Δυσεκλογίσων. Rerum, quæ difficulter cognoſci & conjici poſſunt. *Cum caſus belli incerti ſint, & conjectu difficiles.*

Δυσέκλυζα. δυσχερῶς λυόμενα.

Δυσέκλυζα. Quæ difficulter ſolvuntur.

Δυσέκλων. δυσγνώμων.

Δυσέκλων.. Malum animum habentium.

Δυσέμβολ⟨ον⟩. δυσεπιχείρη⟨ον⟩. καὶ δυσεμβολώταλον. Φρούριον Ἀρμενίας ἄπορθμον ὑπάρχειν δοκοῦν, ἀφ' οὗ τὸ δυσεμβολώταλον.

Δυσεμβολώταλον. Accelſu difficilis. Quem quis difficulter aggredi poteſt. Et δυσεμβολώτατον, [ſuperlativus.] *Caſtellum Armeniæ nunquam captum videri, quod ſit acceſſu difficillimum.*

Δυσένθυκ⟨ος⟩. δυσομίλη⟨ος⟩.

Δυσένθυκ⟨ος⟩. Qui non facile ſui conveniendi copiam alteri facit. Non aſſabilis.

Δυσέξιτ⟨ος⟩. τόπ⟨ος⟩ ἀδιόδευ⟨ος⟩.

Δυσέξιτος. Locus tranſitu difficilis. Impervius.

Δυσέξοιζον. δυσεκκόμιζον.

Δυσέξοιζον. Quod difficulter exportari poteſt.

Δυσεπίβολ⟨ον⟩. [8]Ἀγάπι⟨ον⟩ φιλόσοφ⟨ον⟩ ἐθαυμάζετο ἐπὶ φιλομαθίᾳ καὶ ἀπορίαν προβολῇ δυσεπιβόλων.

Δυσεπίβολ⟨ον⟩. Conjectu difficilis. Difficilis explicatu. *Agapium philoſophum omnes admirabantur ob ſtudium diſcendi, & quod quæſtiones obſcuras & difficiles in promptu ſemper haberet.*

Δύσεργον. δυσχερές. δύσκολον. Ἐπ' ἄμφω τὰ πλευρὰ ᾧ δόραλ⟨ον⟩ μεταλαμβανομένυ, ὁ δὴ δύσεργον λυ τοῖς ἀρρωζοτέραν ἔχεσι τὴν ἑτέραν.

Δύσεργον. Difficile factu. Difficile. *Cum haſta ab utroque latere prehenderetur, quod erat difficile illis, qui alteram manum infirmiorem habebant.*

Δύσερον. φιλόνεικον.

Δύσερον. Litigioſum. Contentioſum.

Δυσερμίας.[9] κακῆς ἀπολυχίας. [10]δυσερμίαν γὰρ τὴν ἀτυχίαν καλοῦσι.

Δυσερμίας. Infelicis ſucceſſus. Εὐερμίαν enim felicem ſucceſſum vocant.

1 Δυσαελοτόκεια] Uſus eſt hac voce Homerus Il. Σ. v. 54.

2 Δυσαύλης. ὅτ⟨ος⟩ αὐτ.] Ex Harpocratione.

3 Νῆσαν.] Harpocratio habet Νίσαν. Sed ipſe Suidas infra Νῆσαν, per duplex σ.

4 Δυσβᾶγες] Heſychius: Δυσβηείς. δύσβατοι. δυσχερείς. Hinc & apud Suidam ſcribendum puto, Δυσβᾶγεῖς. οἱ δύσβατοι τόποι.

5 Δυσβεάκαν⟨ον⟩] Sic etiam Heſychius. At Pſellus in Synopſi inedita, verſibus politicis ſcripta, cujus & alibi mentionem feci, habet δυσβέρκαν⟨ον⟩. Sic enim ille:

Δυσβέρκαν⟨ον⟩, ὁ δύσληπλος, οἱ δυσεῖς, δυσυλίδες.

6 Δυσγάργαλις] Sic etiam Etymologus. At Heſychius, δυσγάργαλ⟨ος⟩.

7 Δυσαλάκλον. δισθ.] Ex interpretatione, quam Suidas huic voci addidit, patet, legendum eſſe δυσαίακλον. Recte Suidas paulo poſt: Δυσιάκλε. δυσθρώλε. Apud Heſychium pro δυσιάκλε male legitur δυσαλάκλε; ut viri docti jam ante monuerunt.

8 Ἀγάπι⟨ον⟩ φιλόσοφ⟨ον⟩ ἐθαυμ.] Fragmentum hoc, quod ex Damaſcio depromptum eſſe exiſtimo, legitur etiam ſupra v. Ἀγάπιος.

9 Δυσερμίας] Sic recte habent MSS. Pariſ. itemque Heſychius & Etymologus. At priores Editt. mendoſe δυσεργίας. Dictum eſt autem δυσερμία, a δύς, & Ἑρμῆς, Mercurius. Deus enim ille ſortium præſes habebatur: & proinde, qui eum minus faventem haberent, iis ſortes male cadere exiſtimabantur. Hinc igitur factum, ut δυσερμία latiori ſignificatione quemvis infelicem ſucceſſum denotaret.

10 Εὐερμίαν] Vide infra h. v.

‡

Δύστερμος. ὁ δύσελπις.

Δύστεφος. ὁ σφόδρα κακῶς ἐρῶν. ἢ ὁ ἐπὶ κακῷ ἐρῶν. Ἀποφαγεῖσαν γὰρ αὐτὴν ὑπὸ ἐραστοῦ δυσέρωτος.

Δύσζηλοι. φθονερώταλοι.

Δυσειδής. ὁ ἄμορφος.

Δυσείκαστον. ἀπρεπῶς εἰκασθέν.

Δυσείμων. ὁ ἀχίτων.

Δυσερεσία. τὸ κακῶς ἐρέσσειν.

Δυσηλεγής. κακόηχος. χαλεπός.

Δυσήνεμον. τὸ κακοὺς ἀνέμους ἔχον. δυσάερον.

Δυσνίους. δυσπειθεῖς. ἀνυπολάκτους. δυσαγώγους. δυσμετόχους. ὑπ μεταφορᾶς τῶν ἵππων. ἡνία γὰρ τὰ λῶρα.

Δυσήνυκτον.[1] δυσκατόρθωτον.

Δυσῆρες. δυσχερές.

Δυσηχής. ὁ κακόηχος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ῥυσαμένη[2] Πύθωνα δυσηχέος ἐκ πολέμοιο
Ἀσπὶς, Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαμαι.

Δυσίατον. ἀθεράπευτον.

Δυσθάλασσα. τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαλλόμενα. Καὶ[3] δίκτυα δυσθάλασσα.

Δυσθανατῶντα. βιαίως τὸν βίον καταφέροντα. Ἐν δέ τινι μοίρᾳ τῆς ἀσπαπῆ δυσθανατῶντα φαλιώτην Ῥωμαῖον ἐφεβλέψαμεν, τέτρασι βολαῖς τὸ σῶμα κεκομμένον.

Δύσθεος. ἀσεβής.

Ὦ[4] δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
Τέθνηκε;

Δυσθετήσας. Ὁ[5] δὲ Νάβις δυσθετήσας ταῖς συνθήκαις, ὑ ἐφεστήκει τοῖς γεγραμμένοις. ἀντὶ τοῦ, μὴ φέρων ταῖς σπονδαῖς. μὴ ἐμμένων. καὶ δυσθετούμενοι, ἀντὶ τοῦ κακῶς διατιθέμενοι. Καὶ δυσθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν, ἀπδυσπετοῦσι.

Δυσθήρατος. ὁ δυσεύρετος.

Δύσθυμος. κακόβουλος. [6] Σοφοκλῆς·

Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
Δύσθυμος· εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς,
Γνώμῃ δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγε.

Δυσκάθεκτον. δυσνόητον. ἀκαλάληπτον.

Δυσκελάδος. κακόηχος.

Δυσκίνητε. ἀμείλικτε. δυσμετάθετε.

Ἄδη[7] δυσκίνητε, τί τ' ἐπέρασον ἑταίρῃ
Ἥρπασας; ἢ καὶ σὴν Κύπρις ἔμηνε φρένα.

Δυσκλέα. [8] Ὅμηρος καὶ συγκλὴν ἐπφέρει τὰ τοιαῦτα. Δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι. καὶ ἀκλέα, ἀν-

1 Δυσήνυκτον] Rectius Hesychius *δυσήνυστον*.

2 Ῥυσαμένη Πύθωνα δυσηχ.] Epigramma hoc Anacreonti tribuitur in Anthologia inedita.

3 Καὶ δίκτυα δυσθάλασσα] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. cap. III. Epigr. XI. ut Portus observavit.

4 Ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μ.] Hæc sunt verba Sophoclis *Electra* pag. 95. ut Portus monuit.

Δύστερμος. Cui mala spes est.

Δύστερως. Qui infeliciter amat. Vel, cujus amor alteri malum adfert. *Ipsam enim ab infelici amatore jugulatam esse.*

Δύσζηλοι. Valde invidi.

Δυσειδής. Turpis aspectu. Deformis.

Δυσείκαστον. Quod difficulter conjici potest.

Δυσείμων. Male vestitus. Veste carens.

Δυσερεσία. Difficilis vel mala remigatio.

Δυσηλεγής. Malum habens sonum. Molestus.

Δυσήνεμον. Malis ventis expositum. A ventis turbatum.

Δυσνίους. Refractarios. Contumaces. Intractabiles. Frænis repugnantes. Translatio ducta est ab equis. Ἡνία enim significat lora sive habenas.

Δυσήνυκτον. Quod difficulter perfici potest.

Δυσῆρες. Difficile. Molestum.

Δυσηχής. Horrisonus. In Epigrammate: *Qui servavit Pythonem horrisono ex bello Clypeus, jam in delubro Minervæ pendet.*

Δυσίατον. Curatu difficile. Sanatu difficile.

Δυσθάλασσα. Quæ in mare demittuntur. *Et retia, quæ in mare demittuntur.*

Δυσθανατῶντα. Eum, qui vitam violenta morte finit. Vel, cum morte conflictantem. *In quadam autem semitæ parte viderunt militem Romanum cum morte conflictantem, corpore ejus quatuor ictibus vulnerato.*

Δύσθεος. Impius. [Sophocles:] *O Diis hominibusque invisa! tibi ne soli pater mortuus est?*

Δυσθετήσας. Qui in aliqua re non acquiescit. *Nabis vero, cum in conditionibus pacis non acquiesceret,* (vel, *iis non staret,*) *literarum ad se scriptarum nullam rationem habuit.* Et δυσθετούμενοι, male affecti. Ægre ferentes. *Et casus ægre ferentes, animum despondent.*

Δυσθήρατος. Captu, vel inventu difficilis.

Δύσθυμος. Quem pœnitentia facti subit. Sophocles: *Me quidem eorum, quæ feci, non pœnitet. Quod si autem tibi videor male judicare, cum recte sentiam, vicinos vitupera.*

Δυσκάθεκτον. Intellectu difficile. Quod comprehendi nequit.

Δυσκελάδος. Malum sonũ edentis. Horrisoni.

Δυσκίνητε. Inexorabilis. Præfracti. *Pluto inexorabilis, quid amabilem amicam rapuisti? An & tuam Venus mentem amore replevit?*

Δυσκλέα. Inglorium. Homerus hujusmodi nomina corripit. *Inglorium Argos adire.* Et

5 Ὁ δὲ Νάβις δυσθετ.] Casaubonus fragmentum hoc ad Polybium refert.

6 Σοφοκλῆς] *Electra* pag. 107. *Port.*

7 Ἄδη δυσκίνητ, τί τὸν ἑτάῤῥ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XII. Epigr. X. ut Portus monuit.

8 Ὅμηρος] Il. B. v. 115.

τὶ τῷ ἄδοξον. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐπιλείπουσι.

Δυσκλεές. ἄδοξον. ἄτιμον. ἀαρεπές. Μὴ γὰρ ἔστω ὑφ' ἡλίῳ δυσκλεὴς εἶη, ἅτε τὸν ἐμὲ σώσαντα μὴ ἀντισῶσαι.

Δυσκληδόνιστον. δυσφήμιστον. Δυσκλυδόνιστον δὲ, δυσέκβαλον, ἀφ' οὗ τὸ υ ψιλόν.

Δυσκολαίνει. λέγει Ἀριστοτέλης· Δυσκολαίνει γὰρ, ὁ μὴ ἁρμοττόντως ἀποκρίσεων φθείρων καὶ κωλύων γίνεσθαι συλλογισμόν. Δυσκολία δ' ἐστὶν ἀπόκρισις παρὰ τὰς διαλεκτικὰς ἀποκρίσεις, συλλογισμὸν φθαρτική.

Δυσκολοκάμπτους ᾠδάς. τὰς κεκλασμένας. [3] Ἀριστοφάνης·

Εἰ δέ τις ἐπικάμψειέ τινα καμπτὴν,
Οἵας οἱ νῦν τὰς χρῶν Φρύνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,
Ἐπελίβελο τυπτόμενον πολλὰς, ὡς τὰς μέσας ἀφανίζων.

Δύσκωφον. ὁ ἐκ μέσης ἀκοῆς.

Δύσλοφα. χαλεπὰς φερόμενα.

Δυσλυτόπαλον. ὁ πάνυ δύσλυτον.

Δυσμαῖς βίου. τῷ τέλει τῆς ζωῆς.

Δυσμενῶ. δοτικῇ. καὶ δυσμενῶς ἔχω. δοτικῇ.

Δυσμένεια. ἔχθρα. κακόνοια. καὶ δυσμενὴς, ὁ πολέμιος.

Δύσμικτος. βαρύθυμος. ὀργίλος. μνησίκακος.

Δύσμηλος. ὁ κακόβουλος.

Δυσμικῶν. τῶν τῆς δύσεως. Προνοήσας δὲ καὶ τὰς τῶν δυσμικῶν ὁμηχμίας, [4] ἔπεισε κοινοπραγῆσαί τινας τῶν δυναστῶν.

Δυσμίσητος. ὁ πάνυ ἀπεχθανόμενος.

Δένδρεα [5] δυσμίσητα, ἢ ἦν τοῖχος ἴδωσι
Τρῳϊον, αὐαλέαν φυλλοχοΐσι κόμην.

Δύσμορος. δυστυχὴς. κακοθάνατος.

Ἦν [6] δὲ θάνῃς παλάμῃσιν ἐμαῖς, μήτηρ μὲ ἀκούσῃ
Δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ παλλίδι σωζομένη.

Δύσνους. ἐχθρός. Ὁ δὲ τοῦ δύσνους βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις.

ἀκλέα, obscurum, ignobilem. Attici vero eadem producunt.

Δυσκλεές. Inglorium. Inhonoratum. Indecorum. Infame. *Absit enim, ut, dum vivo, infamiæ hujus reus sim, ut eum, qui me servavit, non vicissim servem.*

Δυσκληδόνιστον. Quod est mali ominis. Male ominatum. Δυσκλυδώνιστον vero, per υ, ex cujus fluctibus egredi quis difficulter potest.

Δυσκολαίνει. Aristoteles inquit: *Ille vero difficilem in disputando & iniquum se præbet, qui responsionibus instituto non convenientibus syllogismum corrumpit, ejusque conclusionem impedit.* Δυσκολία *vero est responsio a more & modo Dialecticarum responsionum abhorrens, & syllogismum corrumpens.*

Δυσκολοκάμπτους ᾠδάς. Cantiones fractas: sive tales, in quibus cantandis vox varie inflectitur. Aristophanes. *Quod si quis illorum in cantando vocem varie inflecteret, secundum difficilem illam modulandi rationem, quam Phrynnis introduxit; multis cædebatur verberibus, ut qui artem musicam corrumperet.*

Δύσκωφον. Surdaster.

Δύσλοφα. Quæ difficulter portantur.

Δυσλυτόπαλον. Qui difficulter solvi potest.

Δυσμαῖς βίου. Fine vitæ.

Δυσμενῶ. Dativo jungitur. Infensus sum. Et δυσμενῶς ἔχω. Itidem dativo jungitur. Hostili & infenso sum animo.

Δυσμένεια. Inimicitia. Odium. Et δυσμενὴς, hostis.

Δύσμικτος. Qui diu & graviter irascitur. Iracundus. Injuriarum acceptarum memor.

Δύσμηλος. Qui mala consilia animo volvit.

Δυσμικῶν. Occidentalium. *Cum autem occidentalium etiam gentium fœdera provide sibi conciliasset, Dynastis quibusdam persuasit, ut societatem secum inirent.*

Δυσμίσητος. Exosus. Vehementer odiosus. [In Epigrammate:] *Arbores invisæ si quando murum viderint Trojanum, arida amittunt folia.*

Δύσμορος. Infelix. Qui mala morte perit. *Si vero manibus meis mortem tibi conscisca, mater quidem vocabor infelix, at in patria mea salva* [*& incolumis vixero.*]

Δύσνους. Inimicus. *Ille vero erat inimicus Regi & Romanis.*

1 Λέγει Ἀριστοτέλης] Sensum non verba Aristotelis Suidas hic retulit. Verba enim Philosophi lib. VIII. *Topic.* cap. III. hæc sunt: Τὸ μὲν οὖν συστάσεως ἢ ἄσεως ἢ δοκήσεως, κωλύειν τὸν λόγον, δυσκολαίνειν ἐστί. Et paulo post: Ἐὰν δὲ ἡ οὐ λόγοις δυσκολία, διάκρισις παρὰ τὰς εἰρημένας τρόπους, συλλογισμὸν φθαρτική.

2 Παρά] Sic recte MSS. Paris. & Aristoteles loco laudato. At priores Editt. male, ὡσί.

3 Ἀριστοφάνης] *Nubibus* pag. 178. (108. Ed. Bas. *P.*) ubi primus versus rectius sic legitur:

Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ καμψειέν τινα καμπτήν,

Vide etiam supra v. Βωμολοχεύσαιτο; & infra v. Κάμπτω.

4 Ἔπεισε] Sic 2 MSS. Paris. At priores Editt. minus recte ἐ πείσας.

5 Δένδρεα δυσμίσητα, ἢ ἦν π.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in Protesilaum, quod integrum exstat Anthol. lib. III. cap. XIV. pag. 343. Sed ibi pro δυσμίσητα male hodie legitur δυσμάωτα; pro quo Brodæus scribendum conjiciebat δυσμήνιτα; & Vinet. Obsopœus, δυσμείλικτα. Sed lectionem Suidæ, quæ viros illos doctos latebat, veram esse dubitari non debet. Cæterum, in Anthologia inedita in eundem Protesilaum exstat Epigramma Philippi, quod propter argumenti affinitatem cum Lectore curioso hic communicabo. Φιλίππου εἰς Πρωτεσίλαον, ὃν Τρωϊάς πρῶτον πελάσητε. ὅπ᾽ ὃν τῷ τότε πύργῳ, ὅπου φυτὰ βλέπῃ εἰς τὸ Ἴλιον, ξηραίνοντες τὰ φύλλων τοὺς κόμας ἀποβάλλουσι.

Ἥρως Πρωτεσίλαε, σὺ μὲν πρώτῳ ἐμύησας
Ἴλιον Ἑλλαδικῇ δηϊοτῆτι ἰδεῖν ἀθλίῃ.
Καὶ σοὶ πῖτ᾽ ὀλοὸν ὅπου δένδρεα μακρὰ πέλλει
Πάντα τὰ τῆς Τροίης ἀκρεχύπτει χθόνα.
Ἴλιον ἦν εἰσάδῃ ἦρ, ἐπ᾽ εὐρυσθένων κορυφαίων
Κεκρῶπα, πεπλων [illegible] αἰνοπάθεια.
Θυμὸν ἐπὶ Τροίῃ πάντα ἔχουσας, ἥκιστα τοῖσδε
Σοὶ δὲ πλέον μὴ [illegible]

Idem Epigramma ante nos etiam publici juris fecit Bodæus a Stapel ad Theophrastum pag. 492.

6 Ἦν δὲ θάνῃς παλάμῃσιν ἐμαῖς.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. I. cap. V. pag. [illegible]

Δυσξύμβολα. δυσνόητα.

Δυσοδία. ἡ κακὴ ὁδός.

Δύσοδος, καὶ δυσόδης ὁδός. τραχεῖα. δυσχερῆ διάβασιν ἔχουσα.

Δυσόμοια. ἀνόμοια. Στράττις.

Δύσοργος. ὀξύχολος. [1] Σοφοκλῆς·

Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρὺς
Ἐρεῖ, πρὸς ἡδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.

πρὸς ἡδέν, ἀντὶ τοῦ πρὸς ἡδέν ἀληθές· ἢ αἴτιον ἐμοί. καὶ αὖθις·

Ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, καίπερ ὢν δύσοργος ὤν,
Δηχθεὶς, πρὸς ἃ ἔξήκουσεν, ὧδ' ἠμείψατο.

Δυσόρφναια. μέλαινα.

Δύσοσμος. δυσώδης.

Δυσωδία. ἡ φαύλη ὀσμὴ, καὶ κακὴ πνοή.

Δυσωδίαν· νόμιζε τιὼ ἀηδίαν.

Δυσώνυμος. κακώνυμος.

Δυσωπεῖσθαι. ὑφοράσθαι, ἢ ὑποπτίως ἔχειν. Φοβεῖσθαι μετ' ὑπονοίας. Ὁρῶν δὲ τὸν ἀδελφὸν πάντα δυσωπούμενον, καὶ ὀδὲν ἐπὶ τοῖς ὄψιν ἐκ ὑφορώμενον. καὶ ἐπὶ τοῦ κακῶς πάσχειν ὑπὸ τοῦ ἡλίου τὰς ὄψεις. Ὡς ἂν καταλάμποντος τοῦ ἡλίου, δυσωπεῖν τοὺς ἐχθρούς. ἔνιοι δὲ, εἰ καὶ μὴ τοῖς Ἀττικῶν, ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι. ἡ δὲ σωφρόσυνη καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκείθεν καὶ ὠθοῦσθαι κέχρηται.

Δυσωπῆσθαι. [3] Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, καὶ Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι.

Δυσωπῶ. αἰτιατικῇ. ἱκετεύω. Δυσωπῶ καὶ ἐπὶ τοῦ παρακαλῶ. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐντρέπομαι. Τοὺς Ἰουδαίους ἐλπίσας δυσωπήσειν ἐν τοῖς κακοῖς ἔξον μὴ θέλειν.

Δυσωρήσουσι. δυσφυλακτήσουσι.

Δύσωρον. ὄνομα ὄρους.

Δυσπάλαστος. δυσκαταγώνιστος. ὅπως Εὐριπίδης. καὶ δυσπαλές. δυσχερές. δυσκαταγώνιστον.

Δύσπαρι. [4] ἐπὶ κακοῦ Πάρι ὠνομασμένε. οἷον ζήσας ὡς Πάρις. δυσώνυμε.

Δυσπάρελον. δυσπόρευτον. Ξενοφῶν· Ἐρωτώμενος δ', εἰ εἴη δυσπάρειτόν τι χωρίον. τὸ ἄβατον.

Δυσπέμφελον. δυσταράχων.

Δυσπαίπαλος. τραχεῖα.

Δυσπετὴς. δυσχερής.

Δυσπετῶσα. κακῶς πάσχουσα.

Δυσπινῆ. [5] τὰ ἐρρυπωμένα. τὰ ῥυπαρά. πῖνος γὰρ, ὁ ῥύπος. Ἀριστοφάνης·

Δυσξύμβολα. Conjectu difficilia. Intellectu difficilia.

Δυσοδία. Malum iter.

Δύσοδος, & δυσόδης ὁδός. Via aspera & salebrosa.

Δυσόμοια. Dissimilia. Strattis.

Δύσοργος. Iracundus. Sophocles: *Talia vir iracundus & ob senectutem morosus dicet, nulla de causa iratis verbis me incessens.* Et iterum: *Ille autem huc veniens, quamvis non sit iracundus, verbis tamen illis animum ejus mordentibus, ad ea sic respondit.*

Δυσόρφναια. Nigra. Obscura.

Δύσοσμος. Malum odorem spirans. Fœtidus.

Δυσωδία. Malus odor. Malus halitus. Fœtor.

Δυσωδίαν νόμ. Fœtorem existima molestiam.

Δυσώνυμος. Mali nominis. Infaustus. Detestabilis.

Δυσωπεῖσθαι. Suspectum habere. Suspicacem esse. Cum suspicione formidare. *Videns autem fratrem omnia suspecta habere, & a nullis non cibis sibi timere.* Dicitur etiam de iis, quorum visus a sole perstringitur. *Ut splendore solis oculi hostium perstringerentur.* Quidam vero, quamvis non sint Attici, vocem hanc accipiunt pro, pudore & verecundia moveri. At vulgo verbum hoc accipi solet pro, supplicibus precibus aliquem orare & rogare.

Δυσωπῆσθαι. Demosthenes in *Philippicis*, & Xenophon in *Memorabilibus* vocem hanc accipiunt pro metuo, timeo.

Δυσωπῶ. Accusativo jungitur. Suppliciter oro. Rogo. Precor. Item, revereor. Verecundia moveor. *Sperans fore, ut Judæos puderet, quod, cum posset, eos tamen nullo maleficio afficere vellet.*

Δυσωρήσουσι. Difficulter custodient.

Δύσωρον. Dysorum. Montis nomen.

Δυσπάλαστος. Superatu difficilis. Sic Euripides. Et δυσπαλές. Difficile. Superatu difficile.

Δύσπαρι. Infauste Pari. Vel, qui vixisti ut Paris. Infaustum, vel male ominatum nomen habens.

Δυσπάρειτον. Difficile transitu. Xenophon: *Interrogatus autem, an locus esset transitu difficilis.* Vel invius.

Δυσπέμφελον. Valde turbatum. Tempestuosũ.

Δυσπαίπαλος. Aspera.

Δυσπετὴς. Difficilis.

Δυσπετῶσα. Male se habentem. Qui cum malo aliquo conflictatur.

Δυσπινῆ. Squalida. Sordida. Πῖνος enim sordes significat. Aristophanes: *An vero*

1 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 58. ut Portus monuit.
2 Δυσωδίαν νόμιζε τιὼ ἀηδ.] Senarius hic onirocriticus legitur apud Astrampsychum.
3 Δυσωπῆσθαι. Δημοσθένης ἐν Φιλ.] Ex Harpocratione.
4 Δύσπαρι] Homerus Il. Γ. v. 39. Obiter hic emendo Hesychium, apud quem v. Δύσπαρις, pro ἐπὶ κακοῦ παρακληθείς, legendum est, ἐπὶ κακοῦ Πάρι κληθείς.
5 Δυσπινῆ. πὶ ἐρρυπ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Acharnens.* pag. 392. (279. Ed. Bas. P.)

Ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα;
Καὶ αὖθις· Εἶτ' ἔδυσε δυσπινεῖς φολάς.

Δυσπόριστον. δυσθήρατον.

Δυσπολμότερον. ἀθλιώτερον. καὶ δυσπολμία Οἰδίποδος, ἡ δυστυχία. καὶ Πολύβιος· Ἐς παραπλησίαν ἀθλιότητα ἦλθον τοῖς ἐν ταῖς πολυχρονίοις ἀῤῥωστίαις δυσπολμοῦσι.

Δυσπρόσιτα. δυσχερῆ ἐγγισθῆναι.

Δυσπροσπέλαστος.

Δυσερυθρότερος. ὁ φευκαδέστερος.

Δυστέκμαρτον. δυσκατέργαστον. δυσζήτητον. δυσθήρατον. δυσκαλάληπτον.

---Πῆ [2] τόδ' εὑρεθήσεται
Ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;

καὶ δυστεκμαρτότερον. δυσκαταληπτότερον.

Δύστλητος. ταλαίπωρος. δυστυχής. ἄθλιος. τάττεται δὲ καὶ παρὰ [3] Σοφοκλεῖ δυστλητοτάτῃ ἐπὶ τῇ ἐξωλεστάτῃ, οὐκ ἐπὶ τῇ οἰκτρᾷ, ἐν οἷς φησιν·

Ἰὼ παῖ δυστηνοτάτης
Ἠλέκτρα μητρός.

ᾗ γὰρ ὄφελεν νῦν ἐπὶ οἰκτρᾷ.

Δύστλητος. ἐπὶ τῇ ἀθλίᾳ, παρὰ [4] Σοφοκλεῖ.

— Τῇ τε δυστλήτῳ τροφῷ.
Ἥτις ταλαινα τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
Ἥσῃ μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.

Δυστόπαστος. κακοὐπονόητος. παρὰ τὸ τοπάζω.

Δυστοπώταλα. δυσχερέστατα.

Δυσπάπελος. δύστροπος. ἄμορφος. δυσμετάθετος.

Δυσπάπελος. [5] δυσκίνητος. ἀμεταστρεπτος. δυσμετάθετος. ὃς οὐχ εὗρεν ὑπηφυγεῖν τὸ πάθος. οὕτω λέγουσι καὶ δυσπάπελον ὄργημα, τὸ οὐκ εὐδιάλυτον. ἢ [6] ἡ ἀμεταπείθητος ὀργή. ἢ ἀμετάθετος, ἢ φιλαφυείᾳ τὸν αὐτὸν δὲ καὶ ἀπερράπελον. Σοφοκλῆς· Κεῖται ὁ δυσπάπελος. (τουτέστιν, ὁ δύσκολος) δυσάνυμος Αἴας.

Δύστροπος. [7] ὁ ἄχρηστος μαργαρίτης.

Δυστροπία. ἡ κακότροπος γνώμη.

Δύστροπον. σκολιόν. δυσάρεστον. Οἰκέτιν δύστροπον δεσμοῖς ἔβαλον, ἄγριος ὢν καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν.

Δύστρος. ὁ Μάρτιος μὴν παρὰ Μακεδόσιν.

Δυσοίκτως. δυσθρήνητα.

Δύσοιμος. δύσοδος. οἷον, ἐπὶ κακῷ [8] ἄγουσα.

Δυσύποιστος. ὁ δυσυποφόρητος.

Δύσποτος. ἀνυπόφορος.

Δυσφημία. ἡ κακὴ ἀγγελία. Ὁ δὲ γραπτὸς

1 Εἶτ' ἔδυσε δυσπινῆς στολ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Oedip. Colon.* pag. 323. ut Portus obſervavit. Pro ἔδυσε autem apud Sophoclem legitur ἕλυσε, uti & hæc apud Suidam ſcribendum eſt.

2 Πῆ τόδ' ἐυρεθ.] Et hæc ſunt verba Sophoclis *Oed. Tyran.* pag. 154. ut itidem Portus monuit.

3 Παρὰ Σοφοκλεῖ] *Electra* pag. 86.

4 Παρὰ Σοφοκλεῖ] *Ajace* pag. 51. *Port.*

5 Δυσπάπελος. δυσκ.——— ἢ ἀπραπίλον] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 54. *Port.*

ſordida vis veſtimenta? Et iterum: *Poſtea ſordidas ſolvit veſtes.*

Δυσπόριστον. Inventu, vel paratu difficile.

Δυσπολμότερον. Infelicius. Miſerius. Et δυσπολμία Οἰδίποδος, Oedipodis infelicitas & miſeria. Et Polybius: *Eodem modo affici cœperunt ac illi, qui cum diuturnis morbis conflictantur.*

Δυσπρόσιτα. Difficilia acceſſu.

Δυσπροσπέλαστος. Difficilis acceſſu.

Δυσερυθρότερος. Maxime alſioſus.

Δυστέκμαρτον. Quod difficulter conjici poteſt. Quod difficulter quæri vel inveniri & comprehendi poteſt. [Sophocles:] *Ubi invenietur veſtigium hoc inventu difficile veteris criminis?* Et δυστεκμαρτότερον, quod difficilius conjici & inveniri poteſt.

Δύστλητος. Ærumnoſus. Infelix. Miſer. Apud Sophoclem etiam δυστλητοτάτῃ ponitur pro ἐξωλεστάτῃ, i. e. exitio digniſſima, vel peſſima; non autem pro miſerrima, in hoc loco: *O Electra, peſſimæ matris filia.* Jam enim vox illa non dicitur commiſerationis gratia.

Δύστλητος. Miſer, apud Sophoclem. *Et miſeræ nutrici. Sane infelix illa, cum famam iſtam audiet, magnum ululatum per totam urbem edet.*

Δυστόπαστος. Difficilis conjectu. A τοπάζω, conjicio.

Δυστοπώταλα. Difficillima.

Δυσπάπελος. Moroſus. Deformis. Durus. Rigidus.

Δυσπάπελος. Qui difficulter movetur. Rigidus. Mutatu difficilis. Qui ſuæ calamitatis effugium non invenit. Sic etiam vocant δυσπάπελον ὄργημα, iram, quæ non facile ſedatur. Vel hominem, qui in ira, vel affectione, vel avaritia ſua pertinaciter perſiſtit. Eundem etiam ἀπεράπελον vocant. Sophocles: *Cecidit contumax ille & infauſti nominis Ajax.*

Δύστροπος μαργ. Inutilis margarita.

Δυστροπία. Malignitas & pravitas animi.

Δύστροπον. Pravum. Contumacem. *Cum ſævus eſſet, & implacabilem iram gereret, famulum contumacem in vincula conjecit.*

Δύστρος. Dyſtrus. Menſis Martius apud Macedones.

Δυσοίκτως. Lugubris.

Δύσοιμος. Cujus adventus malum alicui affert.

Δυσύποιστος. Intolerabilis.

Δύσοιστος. Qui ægre ferri poteſt.

Δυσφημία. Mala fama. Malus nuntius.

6 Ἡ ἡ ἀμεταπείθητος ὀργή] Lege, ἢ ἡ ἀμετακίνητον ἐν ὀργῇ. Sic enim recte habet Scholiaſta Sophoclis loco laudato.

7 Δύστροπος] Sic habent omnes Edit. At in 2 MSS. Pariſ. legitur δύσκρητος; & in uno δύσριπος: quarum lectionum priorem veram eſſe cenſeo. Videtur enim ſic appellari margarita ea, quæ difficulter perforari vel trajici poteſt, & eam ob cauſam inutilis cenſetur. Hac expoſitione ſi quis meliorem afferat, ei libenter docilis aures præbebo.

8 Ἄγουσα] Heſychius rectius ἥκουσα.

θεωρᾶν τὴν περὶ τὸ στρατόπεδον δυσφημίαν, ἐπιφέρεσθαι.

Δύσφορα. χαλεπά. δυσπόριστα.

Λέγω γὰρ αὐτὰ καὶ τὰ δύσφορ' εἰ τύχοι
Κατ' ὀρθὸν ἐξιόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

ὅ ἐστι, καὶ τὰ χαλεπὰ κατ' ὀρθὸν προϊόντα, εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω. καὶ αὖθις·

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς μελέων ἐπ' ἀμήχανον
Ἄλγος ἀεὶ πεσάχθουσα διόλλυσαι,
Ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν ὀδυρμία κακῶν.
Τί μοι τῆς δυσφόρων ἐρίζῃς;

ἀντὶ τῆς, ἐπιθυμεῖς. τί μοι, φησὶ, τῶν γλίχῃ, ἄφ' ἑαυτὴν ὀκ εὐκόλως φέρειν, θρηνοῦσα καὶ πένθους.

Δυσφόρατος.[2] δυσκόλως ἐλεγχόμενος. ἢ ὁ κακῶς ὑφορώμενος, καὶ ὑποπτεύων.

Δυσφόραλος. μόλις φωραθῆναι δυνάμενος.

Δυχερασμάτων. ἀτυχημάτων. Ὁ δὲ ἐπὶ τὸν ἀπράγμονα βίον ἐτράπετο, μισῶν τὴν ἐν πολιτείᾳ δυσχερασμάτων.

Δυχέραινε. δολερῶς. λυπῶ.

Δυσχέρεια. Εἰ γάρ που καὶ εὑρίσκετο ὕδωρ, ἄπορον ἦν διὰ δυσχερείας ἰδεῖν.

Δυσχρηστόμενος. κακῶς διαλεγόμενος. Ὁ[3] δὲ Ἀννίβας δυσχρηστόμενος ἤδη τοῖς πράγμασι, διεπέμπετο εἰς Καρχηδόνα, ταύτην τὴν βεβαίωσιν διασαφῶν.

Imperator autem videns, malum nuntium per caſtra [ſparſum eſſe,] turbabatur.

Δύσφορα. Moleſta. Intolerabilia. *Dico ſi res hæ adverſæ proſperum exitum habuerint, omnia recte ſeſe habitura eſſe.* Id eſt, dico nos felices fore, ſi res iſtæ difficiles nobis feliciter ſucceſſerint. Et iterum: *Sed nullum in luctu modum ſervans, immoderato dolore animum ſemper conficis, quamvis ex ea re nullum malis tuis lenimen accedat. Quid ita moleſto luctui indulges?* Sive, quare concupiſcis ea, quæ hominibus moleſtiam afferunt? Id eſt, fletum & luctum.

Δυσφόρατος. Qui difficulter convinci poteſt. Vel, qui malam de altero ſuſpicionem fovet.

Δυσφόραλος. Qui difficulter deprehendi poteſt.

Δυχερασμάτων. Infortuniorum. *Ille autem negotiis relictis ad otium ſe contulit, pertæſus moleſtiarum, quæ Reip. adminiſtrationem comitari ſolent.*

Δυχέραινε. Dativo gaudet. Dole. Indignare.

Δυχέρεια. Difficultas. *Sicubi enim aliqua aqua inveniretur, ea propter difficultatem potari non poterat.*

Δυχρηστόμενος. Qui cum rerum difficultatibus conflictatur. *Annibal vero, non idoneum amplius ſe rebus ſuſtentandis animadvertens, nuntios Carthaginem miſit, qui urgentem rerum neceſſitatem ſignificarent.*

Α Ι.

ΑἿ ψιλούμενον καὶ περισπώμενον τὸ ὄφελον σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ αἴθε. δασυνόμενον δὲ, ἄρθρον θηλυκὸν καὶ ἀναφορικόν. σημαίνει δὲ καὶ ἐπίρρημα θρηνητικὸν, περισπώμενον καὶ ψιλούμενον. καὶ ὁ διπλασιάζεται.

Αἰ αἰ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη.

Αἶα. ἡ γῆ.

Αἴαγμα. θρῆνος. καὶ σύντριμμα.

Αἰάζειν. θρηνεῖν. ἢ τὸ καταικτίζειν.

Αἰακίδης. ὁ τοῦ Αἰακοῦ υἱός.

Αἰακίξ.[4] εἶδος κύλικος.

Αἰανὴς κύκλος. σκοτεινός. ἀδιάλειπτος.[5] Σοφοκλῆς· Νυκτὸς αἰανὴς κύκλος. ἢ αἰανῆς. θρηνητικῆς. παρὰ τὸ αἰάζω, τὸ θρηνῶ.

Αἰανή.[6] πόλις Μακεδονίας· ἀπὸ Αἰανοῦ, παιδὸς Ἐλύμου τοῦ βασιλέως Τυρρηνῶν, μετοικήσαντος εἰς Μακεδονίαν. τὸ ἐθνικὸν, Αἰανεύς.

Αἰάντειος γέλως. ἐπὶ τῆς παραφρόνως γελώντων.

Α Ι.

ΑἿ tenui ſpiritu notatum, & circumflexum, ſignificat *utinam*; diciturque per apocopen pro αἴθε. Cum vero aſpiratur, eſt articulus fœmininus & relativus. Eſt etiam adverbium lamentandi. Sed tunc circumflectitur & tenui ſpiritu notatur, & geminatur. *Heu, heu, miſera nutrix combuſta.*

Αἶα. Terra. Tellus.

Αἴαγμα. Ejulatus. Lamentatio. Item, contritio.

Αἰάζειν. Lugere. Lamentari. Vel, miſerari.

Αἰακίδης. Æaci filius.

Αἰακίξ. Poculi genus.

Αἰανὴς κύκλος. Orbis obſcurus. Perpetuus. Continuus. Sophocles: *Noctis obſcurus circulus.* Vel αἰανῆς, lugubris. Ab αἰάζω, lugeo, lamentor.

Αἰανή. Æane. Urbs Macedoniæ: [ſic dicta] ab Æano, filio Elymi Regis Tyrrhenorum, qui in Macedoniam migravit. Gentile, Æanæus.

Αἰάντειος γέλως. Riſus Ajacis. Dicitur de

1 Ἀλλ' ἀπὸ τῆς μετρίων ἐπ' ἄλγος.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Electra* pag. 87. ut Portus monuit.

2 Δυσφόρατος] Vocem hanc ſuſpectam habeo.

3 Ὁ δὲ Ἀννίβας δυχρη.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. I. cap. XVIII.

4 Αἰακίξ] Sic etiam Heſychius. Sed Athenæus & Euſtathius rectius Αἰακής. Vide Caſaub. ad Athen. lib. XI. cap. IV.

5 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 40. ut Portus monuit.

6 Αἰανὴ. πόλις Μακεδ.] Ex Stephano Byzantio.

καὶ

καὶ Αἰάντειος οἰκος. ὁ τοῦ Αἴαντος. καὶ Αἰαντὶς φυλὴ, ἡ τοῦ Αἴαντος.

Αἴαξ. ὄνομα κύριον.

Αἴαφος. ποικίλος.

Αἰβάλη.[1] ἡ θύρα.

Αἴβηλος. ὄνομα κύριον.

Αἰβιωναῖος. ὄνομα κύριον.

Αἰβοῖ. χαιρετισμὸν ἐπιρρῆμα. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ ἡδονῆς[2] ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισιν· Αἰβοῖ

Οὐκ ἔστιν ἡδὺν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον.

Αἴγαγρος.[3] εἶδος ζάου.

Αἰγανέα. ἀκόντιον ὁλοσίδηρον. ἐν[4] Ἐπιγράμμασι·

Ἄνθετο δέρμα λέοντος

Τεύκρος Ἄραψ, καὐτὸν ἀγρότην αἰγανέαν.

ἔστι δὲ ἀκόντιον μικρὸν ἡ αἰγανέα· ὡς ἀπὸ τοῦ ἄγαν νεῖσθαι, ὅ ἐστι πορεύεσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἵεσθαι. ἢ ἀφὸ τὰς αἶγας. ἐπ' αὐτὰς γὰρ μάλιστα ἵενται. ἢ ἀφὸ τὸ βούλεσθαι αὐτὸ εἰς ἄγραν αἰγῶν.

Αἰ γάρ. εἴθε γάρ.

Αἶγας[5] ἀνιερμένας.

Αἰγαῖον πέλαγος. ὅτω καλούμενον ἀπὸ ἱστορίας. Θησεὺς ὁ Αἰγέως υἱὸς, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, βασιλεύει Κρητῶν, καὶ διώκει τὸν Μινώταυρον[6] ἐκ τῆς λαβυρίνθου χώρας, καὶ κρυπτόμενον αὐτὸν ἐν σπηλαίῳ ἀνεῖλε, καὶ λαμβάνει τὴν Ἀριάδνην γυναῖκα, τὴν ἀπὸ τοῦ Μίνωος τεχθεῖσαν τῇ Πασιφάῃ, καὶ ὅτε κρατεῖ τῆς Κρήτης. εἶτα ἠπείγετο ἀπελθεῖν πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τὸν Αἰγέα, καὶ τὴν ἑαυτοῦ νίκην τὴν τοῦ Μινωταύρου ἀπαγγεῖλαι. ὡς δὲν ἔπλει ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν χώραν, πρασλαβών πως τὴν ἀφὸ θαλάσσης πορθουμένην, ἐφθύσαλο τὸν τότε ταλαίφρονα, εἰρηκὼς αὐτῷ, ὅτι παρέβησαν οἱ Κῆτες τὸν Θησέα (ἔχουσι γὰρ καὶ ψευδομένων ἐκολήψεις) καὶ προδεδώκασι τῷ Μίνωϊ τοῦτον εἰς θυσίαν. πεθύσας δὲ ὁ Αἰγεὺς, καὶ καλολιχήσας, ἔρριψεν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἀκρωρείας εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπεπνίγη. διόπερ ἐκεῖνο τὸ πέλαγος μέχρι τῆς σήμερον Αἰγαῖον ἐκλήθη. ἐλθὼν δὲ ὁ Θησεὺς εὗρεν αὐτὸν τελευτήσαντα. καὶ καταφρονήσας τῆς βασιλείας τῆς Κρήτης, καὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς Ἀριάδνης, ἐβασίλευσεν ἀντὶ τοῦ πατρὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ Αἰγεὺς ὁ κόλπος. Αἰγαῖον δὲ πέλαγος τὸ φοβερώτατον. Ἀττικώτερον δὲ τὸ Αἴγαιον.

Αἰγεύς, ὁ κόλπος.

Αἰγαίωρος. ὄνομα κύριον.

Αἰγέα. τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα. Αἰγέα, καὶ Ἐρεχθέα, καὶ[7] πάντων τῶν τοιούτων ἐκείνα τὸ τελευταῖον ἀλ-

iis, qui ſtulte rident. Et Αἰάντειος οἶκος domus Ajacis. Et Αἰαντὶς φυλὴ, tribus Ajacis.

Αἴαξ. Ajax. Nomen proprium.

Αἴαφος. Varius.

Αἰβάλη. Janua.

Αἴβηλος. Æbelus. Nomen proprium.

Αἰβιωναῖος. Æbionæus. Nomen proprium.

Αἰβοῖ. Adverbium indignantis, & dolentis. Ponitur etiam pro adverbio lætantis [& admirantis,] apud Ariſtophanem *Avibus: Vah! Nihil eſt jucundius, quam volare.*

Αἴγαγρος. Ægaſtrus. Animalis genus.

Αἰγανέα. Jaculum totum ferreum. In Epigrammate: *Dedicavit pellem leonis Teucer Arabs, & ipſum jaculum venatorium.* Eſt autem αἰγανέα parvum jaculum: ſic dictum ab ἄγαν νεῖσθαι, quod *valde ire* ſignificat. Vel ab ἄγαν ἵεσθαι: quod crebro mittatur. Vel a capris; quas Græci αἶγας vocant. In eas enim potiſſimum torquetur. Vel, quod hoc teli genus ad caprarum venationem valde aptum ſit.

Αἰ γάρ. Utinam enim.

Αἶγας ἀνιερμένας. Capras excoriantes.

Αἰγαῖον πέλαγος. Mare Ægæum: quod ab hac hiſtoria nomen accepit. Theſeus filius Ægei, Regis Atticæ, in Creta regnavit, & Minotaurum ex Labyrinthi regione expulit, eumque in ſpelunca latentem interfecit; &, cum Ariadnam Minois ex Paſiphae filiam uxorem duxiſſet, Creta potitus eſt. Deinde ad patrem ſuum Ægeum redire cupiens, ut victoriam a Minotauro reportatam ei nuntiaret, in Atticam navigavit. Quidam vero mari trajecto Theſeũ antevertit, ejuſque patri falſũ nuntium retulit, dicens, Theſeũ a Cretenſibus perfide & contra datam fidem (Cretenſes enim mendaces habebantur) Minoi proditum fuiſſe, ut ab eo immolaretur. Cui nuntio Ægeus fidem adhibens, vitæque pertæſus, e promontorio in mare ſe præcipitavit, & ſic ſuffocatus eſt. Hinc mare illud ad hunc uſque diem Ægeum appellatur. Theſeus igitur cum in Atticam veniſſet, & Ægeum mortuum inveniſſet, regno Cretæ & uxore ſua Ariadna contemptis, patri in regno Atticæ ſucceſſit. Ab eodem etiam dictus eſt ſinus Ægeus. Mare autem Ægeum eſt maxime terribile. Cæterum, magis Atticum eſt ſi ſcribatur Αἴγαιον, [cum accentu in antepenultima.]

Αἰγεύς. κόλπος. Ægæus ſinus.

Αἰγαίωρος. Ægæorus. Nomen proprium.

Αἰγέα. Pellis caprina. Αἰγέα & Ἐρεχθέα & omnia hujuſmodi nomina producunt ulti-

1 Αἰβάλη] Heſychius habet αἰβάνη. Sed lectionem Suidæ confirmat Theognotus Grammaticus in *Canonibus* ineditis, qui MSS. exſtant in Bibliotheca Oxonienſi. In eo enim opere *Canone* v. inter alia & hæc leguntur: Αι ante Β. Αἰβάλη. ὁ δηλοῖ τὴν θύραν.

2 Παρὰ Ἀριστοφάνει] *Avibus*, pag. 604.

3 Αἴγαγρος] Brodæus *Miſcell.* lib. IX. cap. 2. legendum putat αἴγαρος: quæ conjectura minime mihi diſplicet. Αἴγαγρος enim animalis genus eſſe vel ex Heſychio patet, qui αἴγαγρον interpretatur, ὕαγα ἄγριον. At αἴγαρος animalis quis meminit?

4 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VI. cap. XV. ut Portus etiam obſervavit.

5 Αἶγας ἀνιερμένας] Hæc ſunt verba Homeri Odyſſ. Β. v. 300.

6 Ἐκ τῆς Λαβυρίνθου χ.] Duo MSS. Pariſ. habent, εἰς τὴν Λαβυρίνθου χώραν. Unus vero, ἐν τῇ Λαβυρίνθῳ χώρᾳ.

7 Καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐκείνα τὸ τελ.] Locus hic corruptus eſt, quem ſic lego, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐκτείνῃ τὸ τελ. Vel ſic, καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐκτείνεται τὸ τελ.

Φα. Ἀισχύλος Δαναΐσι·

Τὸν Ἐρεχθέα μοι, καὶ τὸν Αἰγέα κάλει.

Αἶγες.[1] τὰ μεγάλα κύματα ἐν τῇ σωτηρίᾳ. καὶ ἐπαιγίζω, ἐπὶ τοῦ σφοδρῶς πνέω. τοῦ ἀστέρος τῆς αἰγὸς λάμψαντος, σφοδροὶ πνέουσιν ἄνεμοι. ἔνθεν τὸ [2]λάβρος ἐπαιγίζων. καὶ [3] Αἰγαῖον πέλαγος, τὸ φοβερώτατον.

Αἰγεσταῖος. ὄνομα κύριον. καὶ Αἰγεστεύς, Αἰγεστέως.

Αἰγεῖδαι.[4] Δημοσθένης ἐν τῷ Ὑπὲρ Φανοστράτου, εἰ γνήσιός ἐστιν. ἔστι δὲ Αἰγηὶς Φυλὴ, ἀπὸ Αἰγέως τοῦ Πανδίονος· ἧς οἱ Φυλέται, Αἰγεῖδαι. καὶ Αἰγείδης, ὁ τοῦ Αἰγέως παῖς.

Αἰγεῖον.[5] τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Αἰγεῖόν ἐστι, Αἰγέως ἡρῷον ἐν Ἀθήναις.

Αἴγειρος. ἡ [6]λεύκη. εἶδος φυτοῦ. [7] Αἰγείρου θέα· Αἴγειρος ἦν Ἀθήνησι πλησίον [8] τοῦ ἱεροῦ· ἔνθα, πρὶν γενέσθαι τὸ θέατρον, τὰ ἰκρία ἐπήγνυον. ἀφ' ἧς αἰγείρου οἱ μὴ ἔχοντες τόπον, ἐθεώρουν. Αἴγειρος δὲ, ὄνομα πόλεως.

Αἴγειρος. Populus arbor. Et, Spectaculum, quod ex populo, vel alno, ſpectatur. Populus Athenis ſtabat prope locum illum, in quo, antequam theatrum exſtructum eſſet, tabulata poſita erant. Ex hac populo ii, quibus nulla ſedes erat, ſpectare ſolebant. Αἴγειρος etiam eſt nomen urbis.

Αἰγεύς, Αἰγέως. ὄνομα κύριον.

Αἰγηὶς. ἡ τοῦ Αἰγέως Φυλή.

Αἰγιάζειν.

Σὺ δ' αἰγιάζεις οἰφάδε καθήμενος.

Αἰγιαλεύς. ὄνομα κύριον.

Αἰγιάλεια. ὄνομα κύριον.

Αἰγιάλη. ὄνομα κύριον.

Αἰγιαλῷ λαλεῖς. ἐπὶ τῶν ἀνηκόων. καὶ, Ἀνέμῳ λαλεῖν. ὁμοίως ἐπὶ τῶν ἀνηκόων.

Αἰγιάδος. Aegeus. Nomen proprium.

Αἰγηὶς. Ægei tribus.

Αἰγιάζειν. Capras paſcere. *Tu vero capras paſcis hic ſedens.*

Αἰγιαλεύς. Ægialeus. Nomen proprium.

Αἰγιάλεια. Ægialea. Nomen proprium.

Αἰγιάλη. Ægiale. Nomen proprium.

Αἰγιαλῷ λαλεῖς. Littori loqueris. De iis, qui non exaudiuntur. Et, Vento loqueris. Similiter de iis, qui non exaudiuntur.

Αἰγίβολος γῆ. Terra capris paſcendis apta.

Αἴγιγες. Ægiges. Gentis nomen.

Αἰγίζειν.[9] Διασπᾶν. ὃν. μεταφορᾶς· παρ' ὃ καὶ τὸ [10] αἰγίζεσθαι. ἀπὸ τῶν καλαυγιδῶν. Αἰσχύλος. ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἠδωνοῖς καὶ τὰς νεβρίδας οὕτω καλεῖ.

Αἰγίζειν. Dilacerare. Dilaniare. Dictum eſt per tranſlationem a vehementibus procellis, quæ καταιγίδες vocantur. Æſchylus. Idem autem in *Edonis* & pelles cervinas ſic appellat.

Αἰγιεῖς [11] οὔτε τεταῖοι, οὔτε τεταρταῖοι· ἀλλ' οὐδὲ δεκαταῖοι. ἐπὶ τῶν ἄγαν θρυλουμένων. οἱ γὰρ ἐν Ἄργει Αἰγιεῖς, νικήσαντες Αἰτωλοὺς, ἠρώτων τὸν Πυθίαν, τίνες εἶεν. ἀπεῖπε δὲ αὐτοῖς· Αἰγιεῖς οὔτε τεταῖοι, οὔτε τεταρταῖοι, ἀλλ' οὐδὲ δεκαταῖοι.

Æginenſes neque tertii, neque quarti, ſed ne decimi quidem ſunt. Dicitur de hominibus valde contemptis. Nam Ægienſes Argivi victis Ætolis Pythiam interrogarunt, quinam eſſent? Illa vero eis reſpondit: *Æginenſes neque tertii, neque quarti, ſed ne decimi quidem ſunt.*

1 Αἶγες. τὰ μεγάλα κύματα ἐν τῇ σωτηρ.] Artemidorus lib. II. cap. XII. Αἶγες δὲ, ὅτε λευκὴν ἀναθολὴ, ὅτε μέλαιναν· ἀλλὰ πᾶσαν σημαίνει. λευκὴν μὲν οὖν ὅτι μέλαιναν δὲ μᾶλλον, ὡς μαλίστα τοῖς πολίταις. ἡ γὰρ τὰ μεγάλα κύματα αἶγας ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. καὶ λάβρος ἐπαιγίζων, φησὶν ὁ ποιητής· ἀεὶ σφοδρὸν πνεύματος λέγων. καὶ τὸ φοβερώτατον πέλαγος Αἰγαῖον λέγεται. Hinc Suidam ſua deſcripſiſſe Pearſonius recte monuit.

2 Λάβρος ἐπαιγίζων] Homerus Il. Ε. v. 148.

Ὡς δ', ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν
Λάβρος, ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἠμύσῃ ἀσταχύεσσιν.

Huc Suidas (vel potius Artemidorus, ex quo Suidas) reſpexit.

3 Αἰγαῖον πέλαγος. τὸ φοβερ.] Vide Bochartum *Geograph. Sacr.* Part. II. lib. I. cap. XIII.

4 Αἰγεῖδαι. Δημοσθ.] Ex Harpocratione.

5 Αἰγεῖον. τὸ δὲ Αἰγέως μαντ.] Ex Harpocratione.

6 Ἡ λεύκη] Si Grammaticus noſter vocem hanc interpretationis loco τοῦ αἴγειρος junxit, fallitur. Λεύκη enim ſignificat populum albam: αἴγειρος vero, populum nigram; ut ex aliis Lexicographis conſtat.

7 Αἰγείρου θέα] Vide Suidam ſupra v. Ἀπ' αἰγείρου θέα; & Heſychium v. Θέα παρ' αἰγείρῳ, & v. Παρ' αἰγείρου θέα; itemque Meurſium *Lect. Attic.* lib. IV. cap. ult.

8 Τοῦ ἱεροῦ] Meurſius loco laudato legendum cenſet τῷ ἰκρίῳ: cui emendationi περισσολογία obſtare videtur, quoniam paulo poſt ſequitur, τὰ ἰκρία ἐπήγνυον. Sed nulla erit περισσολογία, ſi ἱερόν hic accipiatur pro loco, in quo erant τὰ ἰκρία, ſive tabulata; more Atticorum, qui locis nomina imponere ſolebant a rebus, quæ in illis erant, ut oſtendimus ſupra v. Δεῖγμα. Exiſtimo igitur emendationem Meurſii ſpernendam non eſſe.

9 Αἰγίζειν. Διασπᾶν. ὃν. μεταφ.] Eadem habet Heſychius: quem etiam vide v. Καταιγίσας.

10 Αἰγίζεσθαι] Scribe αἰκίζεσθαι: ut habet Heſychius.

11 Οὔτε τεταῖοι, οὔτε πεμπτ.] Lege, οὔτε τρίτοι, οὔτε πέμπτοι· ἀλλ' οὐδὲ δέκατοι. Zenobius: Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε πέμπτοι. ἐπὶ τῶν εὐπλοῦν ὁ μηδὲν ὠφελῶν. Diogenianus: Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὐδὲ πέμπτοι. ἐπὶ τῶν παντελῶς ἀπλοῦν (lege εὐπλοῦν) ὁ μικρῶν. Simile autem proverbium, ſive oracului, olim de Megarenſibus etiam circumferebatur, ut diſcimus ex Suida infra v. Ἰμεῖς οἱ ὦ Μεγαρεῖς: quem locum conſule.

Αἰγίθαλ⟨ος⟩. τὸ ζῶον. καὶ ἡ ὄρχησις.

Αἰγιλία.[1] δῆμ⟨ος⟩ Ἀντιοχίδ⟨ος⟩. ἧς ὁ δημότης, Αἰγιλιεύς.

Αἰγίλιψ. πόλις Κεφαλληνίας. σημαίνει δὲ καὶ πέτραν ὑψηλήν.[2] Ὅμηρ⟨ος⟩·

Ἥτε κατ' αἰγίλιπ⟨ος⟩ πέτρης δνοφερὴν χέει ὕδωρ.

ὥστε ὑπὸ τῦ ὕψους καὶ τὰς αἶγας λείπεσθαι αὐτῆς ὑπιβαίνειν.

Αἴγιλλ⟨ος⟩. εἶδ⟨ος⟩ βοτάνης.

Αἰγίλοψ. κόρης πάθ⟨ος⟩.

Αἰγίμι⟨ος⟩. ὄνομα κύριον.

Αἰγιμώ. ὄνομα πόλεως.

Αἴγινα. πόλις. καὶ Αἰγιναία ναῦς. καὶ Αἰγινήτης, ὁ ἀπὸ τῆς Αἰγίνης.

Αἴγινθ⟨ος⟩. ὄνομα κύριον.

Αἴγιον. ὄνομα τόπου.

Αἰγίοχ⟨ος⟩. ὁ Ζεύς.

Αἴγιρ⟨ος⟩. ὄνομα πόλεως.

Αἰγίς.[3] ἰῶ Λίβυες φορεῦσι δορά.

Αἰγίς. τὸ ἐκ τῦ στεμμάτων πλέγμα. καὶ τὸ ἀφ' στεμμάτων πεπλεγμένον δίκτυον. ὡς Λυκοῦργ⟨ος⟩ καὶ Ἡρόδοτ⟨ος⟩. ἡ δὲ ἱέρεια Ἀθήνησι τὴν ἱερὰν αἰγίδα φέρουσα, τοὺς τὰς νεογάμους εἰσήρχετο. ἐπὶ τῶ ἀναίδην ἢ ποιούντων τάττεται ἡ παροιμία. καὶ ὁ θώραξ. καὶ ἡ ἐν ταῖς πεύκαις ἕλκτις.[4] Νυμφόδωρ⟨ος⟩ δὲ ταῦτα ὑπὸ Λιβύων αἰγέας φησὶ καλεῖσθαι.

Αἰγίς. καλαυγίς. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις· Οἴμοι κακοδαίμων, αἰγὶς ἔρχεται.

Αἴγισθ⟨ος⟩. ὄνομα.

Αἰγισθύς, Αἰγισθέως. ὄνομα κύριον.

Αἴγλη.[5] βόλ⟨ος⟩ κυβευτικός. λαμπηδών. αὐγή. Κρατῖν⟨ος⟩. καὶ ποτάνθ εἶδ⟨ος⟩ θηλοῖ, καὶ θυσίαν, ὥς φησι Λεαγόρας. ἔστι καὶ παιδιά τις. ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη οὕτω καλεῖται, καὶ ὁ Ἀσκληπιός.

Αἰγλήεντ⟨ος⟩. λαμπρῶ. ἡ θύθεια, αἰγλήεις.

Αἰγλῆς[6] Χάριτες. πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας· ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς εἶναι δοκεῖ.

Αἰγόκερως. εἶδ⟨ος⟩ ζώου.

Αἰγὸς[7] τρόπον. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ὑπαφερόντων κακόν. ἀπὸ Κορινθιακῆς παροιμίας. Ἡ αἶξ δοῦσα τὴν μάχαιραν.

Αἰγοφάγ⟨ος⟩.

Αἰγόνη. ὄνομα πόλεως. καὶ Αἰγωνίεια, ὁμοίως.

Αἰγῶν ὀνόματα. οἷον ἄχρηστα πράγματα. ὅμοιαι γὰρ αἱ αἶγες. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀφανέσι ὡς χαρακτηριστι-

Αἰγίθαλ⟨ος⟩. Avis quædam. Item, ſaltatio.

Αἰγιλία. Populus tribus Antiochidis: cujus popularis vocatur Αἰγιλιεύς.

Αἰγίλιψ. Urbs Cephalleniæ. Significat etiam rupem excelſam. Homerus: *Qui (fons) ab excelſa rupe nigram fundit aquam.* Sic autem dicta, quod proter ipſius altitudinem vel ipſæ capræ eam adſcendere nequeant.

Αἴγιλλ⟨ος⟩. Genus herbæ.

Αἰγίλοψ. Pupillæ oculi morbus.

Αἰγίμι⟨ος⟩. Ægimius. Nomen proprium.

Αἰγιμώ. Ægimo. Nomen urbis.

Αἴγινα. Ægina. Urbs. Et Æginæa navis. Et Ægineta, civis Æginæ.

Αἴγινθ⟨ος⟩. Æginthus. Nomen proprium.

Αἴγιον. Ægium. Nomen loci.

Αἰγίοχ⟨ος⟩. Jupiter ægidem geſtans.

Αἴγιρ⟨ος⟩. Ægirus. Nomen urbis.

Αἰγίς. Caprina pellis, quam Libyes geſtant.

Αἰγίς. Quod ex vittis contextum eſt. Et rete ex vittis contextum. Sic Lycurgus & Herodotus. Sacerdos vero Athenis, ſacram ægidem ferens, ad novos ſponſos accedebat. Proverbium igitur hoc dicitur de illis, qui impudenter aliquid faciunt. Αἰγὶς etiam vocatur lorica. Item, criſpum illud, quod eſt in piceis. Nymphodorus vero hæc a Libyis αἰγέας vocari ait.

Αἰγίς. Procella. Turbo. Pherecrates *Myrmecanthropis: Hei mihi infelici, procella venit.*

Αἴγισθ⟨ος⟩. Ægiſthus. Nomen proprium.

Αἰγισθύς. Ægiſteus. Nomen proprium.

Αἴγλη. Jactus aleatorius. Coruſcatio. Splendor. Cratinus. Significat etiam quoddam placentæ genus; itemque ſacrificium, ut ait Leagoras. Eſt etiam luſus quidam. Adhæc, Luna & Æſculapius ita vocantur.

Αἰγλήεντ⟨ος⟩. Splendidi. Rectus caſus eſt, αἰγλήεις.

Αἰγλῆς Χάριτες. Gratiæ Ægles filiæ. Veriſimiliter Gratias ab Ægle prognatas eſſe fingunt. Gratias enim ſplendidas eſſe oportet.

Αἰγόκερως. Animalis genus. Capricornus.

Αἰγὸς τρόπον. Capræ inſtar. De iis dicitur, qui ſibi ipſi malum accerſunt. Proverbium autem hoc a [capra] Corinthiaca ortum eſt. *Capra gladium præbens.*

Αἰγοφάγ⟨ος⟩. Caprivorus.

Αἰγόνη. Ægone. Nomen urbis. Et Ægoniea, ſimiliter.

Αἰγῶν ὀνόματα. Caprarum nomina. Dicitur de rebus inutilibus. Capræ enim ſibi ſimiles

1 Αἰγιλία. δῆμ⟨ος⟩ Ἀντιοχ.] Ex Harpocratione.
2 Ὅμηρ⟨ος⟩] Il. Π. v. 4.
3 Αἰγίς. ἰῶ Λίβυες φορεῦσι δορ.] Ex Lexico Herodoti.
4 Αἰγίς. τὸ ἐκ τῦ στεμμ. κτλ.] Eadem habet Harpocratio: ex quo Suidas.
5 Νυμφόδωρ⟨ος⟩] Imo Herodotus, ut recte monuit Mauſſacus ad Harpocrationem. Locus Herodoti exſtat in *Melpomene* pag. 178. ubi hiſtoricus ille ita inquit: Αἰγίας γὰρ (ſic enim ibi legendum eſt pro αἰγίδας) ἐξεδάκοντας ψιλὰς περὶ τῶν ἐσθῆτα θυσανωτὰς αἱ Λίβυσσαι, κεχρισμένας ἐρυθρηδανῳ· ἐκ δὲ τῦτ' αἰγίνην τινὰ αἰγίδας οἱ Ἕλληνες μετωνόμασαν. Huc Suidas (vel potius Harpocratio, ex quo Suidas) relpexit.
6 Αἴγλη. βόλ⟨ος⟩ κυβ.] Huc apprime faciunt verba Euſtathii ad Il. K. pag. 823. Αἴγλη δ μόνον ἡ λαμπηδὼν, ἀλλὰ καὶ ποτάνθ εἶδος, κατὰ Παυσανίαν. καὶ θυσία τις πεμπομένη εἰς Δελφοὺς ὑπὲρ κυβευτικοῦ βόλ⟨ου⟩. ἕτερος δέ τις φησὶν, ὅτι αἴγλη ὄνομα κυβευτικῦ βόλου φαύλου.
7 Αἰγλῆς Χάριτες. πιθανῶς ἐχθ.] Rectius Heſychius: Αἴγλαι Χάριτες. πιθανῶς ἐχθυεαλόγησαν τὰς Χάριτας Αἴγλης καὶ Ἡλίου. ἐπὶ τῶν Χαρίτων λαμπρὰς εἶναι δεῖ. Hinc Suidas ſupplendus eſt.
8 Αἰγὸς τρόπον. ἐπὶ τῶ ἑαυτ.] Vide infra v Αἶξ.

καὶ πάθεια τὰ ὀνόματα.

Αἰγυπτόν. ὕτως οἱ παλαιοί· ἀλλ' ὁ γῦπα. Αἰγυπτῶν δὲ πληθυντικῶς, γυπῶν. Ἡρόδοτος. ἡ θῆλεια, αἰγυπιὸς, ὁ γύψ.

Αἰγυπτιάζειν. τὸ πανουργεῖν, καὶ κακοξοπεύεσθαι· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι. καὶ παροιμία· Αἰγύπτιος πλινθοφόρος. ὅτι ἀμφιβάλλονται ὡς ἀεὶ ἀχθοφόροι ὄντες.

Αἰγυπτία[2] κληματίς. ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν καὶ ὑσομήκων· ὁποῖος ἦν Ζήνων ὁ Κιτιεύς. ὃν [3]Φασι χρηστηριαζόμενον, πῶς ἄριστα βιώσεται, ἀποκρίνασθαι τὸν Θεὸν, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς. ὅθεν ξυνιέντα, τὰ τῶν ἀρχαίων ἀναγινώσκειν.

Αἴγυπτος. ὄνομα κύριον. καὶ ἡ χώρα τῶν Αἰγυπτίων. [4]ὅτε ἀφίκετο ὁ Ἑρμῆς, ὁ υἱὸς Πίκου, τῷ καὶ Διὸς, Μεφρὶμ ἐβασίλευε τῶν ὀνειῶ ὃν μετωνόμασαν Αἴγυπτον· (ἀφ' οὗ καὶ Αἴγυπτος ἡ χώρα) τῶ γένους τοῦ Νῶε. † Ἐν ταῖς πανσαράκοντα ἡμέραις γεγόνασιν αἱ κατ' Αἴγυπτον πληγαί.

Αἰδέσασθαι.[5] ἀντὶ τοῦ [6]μεταπεισθῆναι. ὅτω Λυσίας, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι καὶ πεῖσαι.

Αἰδεσία,[7] Ἑρμείου γυνή. αὕτη μὲν οὖν τοσοῦτον γένει τῷ μεγάλῳ Συριανῷ, καλλίστη δὲ καὶ ἀρίστη γυναικῶν τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· τὰ μὲν ἤθη τῷ ἀνδρὶ σωφρονιστικά, ἁπλᾶ, καὶ γενναία, καὶ δικαιοσύνης οὐδὲν ἧττον ἢ σωφροσύνης ἐπιμεληθεῖσα διὰ βίου παντός. τὸ δὲ ἐξαίρετον αὐτῆς φιλόθεον καὶ φιλάνθρωπον. διὰ τοῦτο καὶ τοσοῦτον δύναμιν οὖσαν ποιεῖν ἐπεχείρει τοὺς δεομένους· ὥστε καὶ τοῦ Ἑρμείου τελευτήσαντος ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα τῶν αὐτῶν εἴχετο δαπανημάτων εἰς τὰς εὐποιΐας. ποιγάριοι καὶ ὑσόχρεων τοῖς υἱέσι τὸν βίον ἐποίησεν· ἐφ' ᾧ καὶ μεμψαίατό τινες αὐτῇ ἐπεχείρουν. ἡ δὲ ἕνα θησαυρὸν ἡγουμένη τῆς ἀμείνονος ἐλπίδος, εἴ τις ἐθέλει τοῖς ἱεροῖς καὶ ἐπιεικέσιν ἀνθρώποις ὑπουργίζειν τὰ ἄχθη τῆς χρησμοσύνης, εὐδενὸς ἐφείδετο, διὰ τὸν ἔλεον τῆς τῶν ἀνθρωπείων τύχης. ποιγαρῶν ἠγάπων αὐτῇ καὶ τῶν πολιτῶν οἱ πενιχρότατοι. μάλιστα δὲ τῶν υἱέων ἐπεμελεῖτο τὰ περὶ Φιλοσοφίαν, ἐρεγομένη τινὶ τοῦ παιδὸς ὑπομνήμιον αὐτοῖς καταλιπεῖν, καθάπερ κλῆρόν τινα πατρῴας οὐσίας. ἥγε καὶ τινὶ δημο-

Αἰγυπτόν. Sic antiqui vulturem appellabant, non autem γῦπα. Αἰγυπτῶν vero, vulturum, eſt [genitivus] pluralis. Herodotus. Caſus rectus eſt αἰγυπιὸς, vultur.

Αἰγυπτιάζειν. Fraudibus & dolis uti. Callido & improbo ingenio præditum eſſe. Tales enim erant Ægyptii. Et proverbium: Ægyptius laterifer. Ægyptii enim ut bajuli perſtringebantur.

Αἰγυπτία κληματίς. Ægyptia clematis. Dicitur de hominibus gracilibus & longis; qualis erat Zeno Cittieus: cui oraculum conſulenti, quomodo optime vitam tranſigere poſſet, Deum reſpondiſſe ajunt: Si mortuis concolor fieret. Unde intellecta mente oraculi, ad antiquorum ſcriptorum lectionem animum appuliſſe fertur.

Αἴγυπτος. Ægyptus. Nomen proprium viri. Item regio Ægyptiorum. Cum Mercurius filius Pici, qui & Jupiter vocatur, in Ægyptum veniſſet, Meſtrem illic Rex erat, poſtea Ægyptus vocatus, (a quo & regio Ægyptus nomen accepit) qui ex genere Noe oriundus erat. † Plagæ Ægypti XL dies durarunt.

Αἰδέσασθαι. [Verecundia moveri.] A priore ſententia ad aliam traduci. Flecti. Sic Lyſias. Demoſthenes vero in oratione contra Ariſtocratem verbum hoc accepit pro placare & exorare.

Αἰδεσία. Ædeſia, Hermiæ uxor, cognata magni Syriani, pulcherrima & optima Alexandrinarum mulierum, moribus marito ſimilis, candida & generoſa, juſtitiæque non minus quam modeſtiæ per omnem ætatem ſtudioſa, & inſigni amore Deum & homines proſequens. Quapropter etiam ſupra vires egentibus benefacere ſtudebat; adeo ut Hermia quoque defuncto, vidua cum pupillis relicta, eoſdem ſumptus in beneficentiam conferret. Unde factum, ut patrimonium liberis obæratum traderet. Qua de cauſa non deerant, qui illam reprehenſam vellent. At illa, quæ unum theſaurum duceret ſpei melioris, ſi quis ſacros & modeſtos homines onere inopiæ levaret, nullis ſumptibus parcebat, propter humanæ ſortis commiſerationem: eaque de cauſa vel ab improbiſſimis civibus diligebatur. In primis autem dabat operam, ut in philoſophia filii erudirentur, cupiens doctrinâ patris velut hæreditatem quandam illis tradere. Hæc & publicum victum, qui patri præbebatur, pueris adhuc parvulis, cũ philoſopharentur, conſervavit: id quod ne-

1 Αἰγύπτου πλινθοφόρος] Proverbio hoc uſus eſt Ariſtophanes *Avibus* pag. 595. ubi vide Scholiaſtam. Confer etiam Suidam ſupra v. Ἄρχιτο.

2 Αἰγυπτία κληματίς. ἐπὶ τῶν ἰσχν.] Laertius in vita Zenonis Cittiei: Ἰσχνὸς ἦν (Ζήνων,) ὑσομήκης, μελαγχρὼς. ὅθεν τις αὐτὸν εἶπεν Αἰγυπτίαν κληματίδα, καθά φησι Χρύσιππος ἐν πρώτῳ παροιμιῶν. Huc Suidas reſpexit. Proverbium autem hoc ideo in homines graciles & longos dicebatur, quod Ægyptiæ clematides eſſent longæ & tenues, ut teſtatur Plinius lib. XXIV. cap. XV. quem conſule.

3 Ὃν φασι χρηστηριαζόμενον] Ne oratio ſit ἀνακόλουθος, vel ſcribendum eſt, ᾧ φασι χρηστηριαζομένῳ: vel, ὃν φασι χρηστηριαζομένῳ.

4 Ὅτε ἀφίκετο ὁ Ἑρμῆς, ὁ υἱὸς Πίκου, ᾧ καὶ Δ.] Emendationem hujus loci tentat Berkelius ad Stephanum v. Αἴγυπτος: quem vide.

5 Αἰδέσασθαι. ἀντὶ τοῦ μεταπ.] Ex Harpocratione.

6 Μεταπεισθῆναι] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male μεταποιηθῆναι.

7 Αἰδεσία, Ἑρμείου γ.] Totum hunc articulum de Ædeſia deſcripſit Suidas ex Damaſcio.

σίαν τῷ παλαὶ [1]σίτησιν διδομένῳ, τοῖς παισὶ διεφύλαξε, νέοις ἔτι ὄσιν, ὡς ἐφιλοσόφησαν· ὅθεν οὐκ ἴσμεν οὐδὲ ἀνδρῶν ἕτερον πεποιημότα, μήτι γε δὴ γυναικῶν. ἐπεὶ γοῦν τοῖς παισὶ πάσι πάνυ καὶ αἰδοῦς οὐκ ὀλίγης τῆς Αἰδεσίας. ἀλλ' ἐπεὶ καὶ συνέπλευσε τοῖς υἱέσιν Ἀθήναζε τελουμένοις ἐπὶ φιλοσοφίαν, ἐθαύμαζεν αὐτῆς τὴν ἀρετήν, ὅ, τε ἄλλος χρὸς τῷ φιλοσόφων, καὶ ὁ κοσμοκράτωρ Πρόκλος. αὕτη ἦν Αἰδεσία, ἣν κόρην οὖσαν ἔτι τῷ Πρόκλῳ καλεγγυήσειν ἔμελλεν ὁ Συριανὸς, εἰ μὴ Θεῶν τις ἀπεκάλυσεν ἐπὶ γάμον ὁρμῆσαι τὸν Πρόκλον. τὰ δὲ πρὸς Θεὸν εὐσεβὴς ἦτο καὶ ἱερά, καὶ τὸ ὅλον φάναι [2]θεοφιλὴς, ὥστε πολλῶν ἐπιφανειῶν ἀξιωθῆναι. ἡ δὲ Αἰδεσία τοιαύτη καὶ διετέλει πάντα τὸν βίον ὑπὸ θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων ἀγαπωμένη καὶ ἐπαινουμένη. καὶ ταύτην ἐπισταμένη γεραιὰ γυναῖκα, καὶ ἐπ' αὐτῇ τεθνηκυίᾳ τὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ λεγεσθαι νομιζόμενον ἔπαινον ἐπεδειξάμην ἠρωϊκοῖς ἔπεσι κεκοσμημένον, ἔτι νέος ὢν καὶ κομιδῇ μειράκιον. τούτης δὲ παῖδες ὑπῆρξ Ἑρμείου, νεώτερος μὲν, Ἡλιόδωρος· πρεσβύτης δὲ, Ἀμμώνιος. ἦτος μὲν ἦν θυμοειδέστερος καὶ φιλομαθέστερος. ὁ δὲ ἁπλούστερος ἦ ἔτι παλαιότερος, ἔν τε τοῖς ἤθεσιν, ἔν τε τοῖς λόγοις. ἄμφω μὲν γὰρ ἐφιλοσοφησάτην ὑπὸ Πρόκλῳ, μετὰ τῆς μητρὸς ὡς αὐτὸν ἀφικομένω παιδαγωγοῦσης. καὶ ὁ Πρόκλος αὐτοῖς [3]προσεῖχε τὸν νοῦν ὑπομελέστερον, ὡς παισὶν Ἑρμείου, φίλου τε καὶ ἑταίρου ἀνδρός· παισὶ δὲ Αἰδεσίας, τῇ γένει συγγενοῦς προσηκούσης, καὶ ἅμα σοφίαι τὸ πλωτικοῦτα παρούσης. ἀφίκετο μὲν δὴ σὺν αὐτοῖς Ἀθήναζε καὶ Ἱέραξ ὁ Συνεσίου ἀδελφός.

Αἰδέσιμον. ἀξιοτίμητον. καλόν. ἢ λαμπρόν.

Αἰδημόνως. αἰδεσίμως.

Αἰδήμων. αἰδέσιμος.

Ἀΐδου κυνῆ. ἐπὶ τῶν ἀποκεκρυμμένων, καὶ ἀφανῶν, καὶ λανθάνειν βουλομένων.

Αἰδῶ. τὸ αἰδοῖον. καὶ [4]ἡ σελήνη παρὰ Χαλδαίοις. καὶ ἡ ῥιπὴ παρὰ Λάκωσι. [5] καὶ ἡ τροφὸς τῆς Ἀθηνᾶς. καὶ ὁ [6]βωμὸς ὁ ἐν τῇ Ἀκροπόλει.

Αἰδώς.[7] ἡ ἐπιμελία. καὶ παροιμία·

Αἰδὼς[8] δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ πενίῃ.

ἐπὶ τῶν δι' ὑπείκειαν βλαπτομένων. Ὅμηρος. καὶ Ἡσίοδος·

Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει.

καὶ ἑτέρα παροιμία· Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς. παρόσον οἱ κεκακωμένοι τὰς ὄψεις οὐκ αἰδοῦνται. [9] ἢ ὅτι

minem alium virum conſecutum novimus, nedum mulierem. Omnes enim non mediocriter Ædeſiam & honorabant, & venerabantur. Cum autem cum filiis, Philoſophiæ operam daturis, Athenas profecta eſſet, ipſius virtutem cum reliquus Philoſophorum cœtus, tum ejus anteſignanus Proclus, ſunt admirati. Hæc eſt Ædeſia illa, quam adhuc puellam Syrianus Proclo deſponſurus erat, niſi Deus quiſpiam Proclum ab illo conjugio revocaſſet. Adeo autem pia, & religioſa, &, ut breviter dicam, Deo chara fuit, ut multis apparitionibus digna judicata fuerit. Hæc igitur Ædeſia talis fuit, & totam vitam a Deo & ab hominibus dilecta & laudata tranſegit. Eandem etiam ætate provectam vidi, & in ipſam defunctam more ſolito laudationem funebrem, verſibus heroicis ſcriptam, adoleſcens adhuc publice recitavi. Hujus ex Hermia filii, natu minor, Heliodorus; natu vero major, Ammonius, fuerunt: quorum ille & ingenio & ſtudio diſcendi alteri præſtitit; hic vero ſimplicior fuit, idque ipſum tam in moribus quam ſermonibus præ ſe tulit. Ambo tamen ſub Proclo philoſophiæ operam dederunt, ad quem cum matre, quæ ipſis pædagogi loco erat, acceſſerunt. Proclus autem ſingulari cura & favore eos proſecutus eſt, ut filios Herniæ, quocum ipſi amicitia & familiaritas interceſſerat; itemque filios Ædeſiæ, quæ Syriano cognatione juncta erat, & tunc temporis una cum ipſis aderat. Cum eis autem Athenas una ivit Hierax, Syneſii frater.

Αἰδέσιμον. Venerandum. Honore dignum. Præclarum. Illuſtre.

Αἰδημόνως. Verecunde. Reverenter.

Αἰδήμων. Venerandus.

Ἀΐδου κυνῆ. Orci galea. De occultis, & obſcuris, & latere volentibus.

Αἰδῶ. Pudendum. Et Luna, apud Chaldæos. Et jactus, apud Lacones. Et Minervæ nutrix. Et ara, quæ eſt in Arce.

Αἰδώς. Pudendū. Quod etiam Græce ἐπιμελία vocatur. Et proverbium: *Pudor autem non eſt utilis viro mendico.* Homerus. Dicitur de iis, quibus modeſtia ſua obeſt. Et Heſiodus: *Pudor autem non bonus virum egenum tenet.* Et aliud proverbium: *Pudor ineſt oculis.* Illi enim, quorum oculi vitio laborant, nullo pudore moventur. Vel quia

1 Σίτησιν] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male αἴτησιν.

2 Θεοφιλὴς] Et hanc lectionem ex 2 MSS. Pariſ. revocavi, cujus loco in prioribus Editt. excuſum eſt θεοσεβὴς: quod non placet, quia paulo ante præceſſit εὐσεβὴς. Illi enim ſi τὸ θεοσεβὴς hic ſubjungas, *pœnologiam* haud ſane effugere queas.

3 Προσεῖχε] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. minus recte προσεῖχε.

4 Καὶ ἡ σελήνη] Heſychio non αἰδὼς eſt luna, ſed αἰδώς: quod magis placet.

5 Καὶ ἡ τροφὸς τῆς Ἀθηνᾶς] Locum hunc egregie illuſtrat Pauſanias apud Euſtathium ad Il. X. pag. 1279. Ἀθήνησιν αἰδοῦς ἱερὸν αἰφνιδίως ἦν βωμὸς ἐπὶ τῇ Πολιάδος Ἀθηνᾶς νεῴ, καθὰ Ἑκαταῖος Παυσανίας ἱστορεῖ· ἃς οἱ μὲ παιδαγωγὸς, οἱ δὲ ΤΡΟΦΟΥΣ τῆς Θεᾶς χρηναῖ φασιν.

6 Καὶ ὁ βωμὸς ὁ ἐν τῇ Ἀκροπ.] Melius Heſychius: Αἰδοῦς βωμὸς Ἀθήνησιν ἐν τῇ Ἀκροπόλει. i. e. *Verecundiæ ara Athenis in Arce erat.* Sic quoque Suidas hic intelligendus eſt. Huc adde locum Euſtathii, quem in nota præcedente adduximus.

7 Αἰδώς. ἡ ἐπιμελία] Hæc nemo intelligat, quin prius ſciat, unde ea Suidas ſumpſerit. Sumpſit autem ex Artemidoro, qui lib. I. cap. XLVII. de pudendis agens, inter alia & hæc ſcribit: Περὶ δὲ κόμης αἰχμωτάων ἐπιτιμίαν. ΑΙΔΩΣ γὰρ κόμη ΕΠΙΤΙΜΙΑ καλεῖται. Huc Suidam reſpexiſſe nemini dubium fore puto. Ex loco autem hoc Artemidori obſervandum eſt, pudendum a Græcis ἐπιμελίαν etiam appellari: quod haud temere alibi legas.

8 Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγ.] Eſt verſus Homericus Odyſſ. Σ. v. 347.

9 Ἢ ὅτι τὴν παροιμίαν τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι αἰδῶ. Ἀφ' οὗτο τὰς τοῖς παιγνιμένοις μᾶλλον αἰσχύνοντας, καὶ τὰς προσέχοντας αὐτοῖς, ἀφ' ὧν εἶναι ἐν ὀφθαλμοῖς ἀμφότερα.

τὰς

τὰς παρούσας αἰδεῖσθαι μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι, ἢ τὰς ἀπούσας. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν αἰδῶ.

Αἰδοῖ εἴκων. αἰδούμενος. Καὶ χρυσοῦν στέφανον ἐπέβαλεν, αἰδοῖ τοῦτο δρᾶν τῆς περὶ τὸν Μάρκελλον ἀρετῆς.

Αἰδοῖον. τὸ μόριον· ὃ καὶ ἀναγκαῖον πρός τινων καλεῖται· ἐπεὶ τῆ ἀνάγκης ἐστὶ σύμβολον. Ὅτι μεγάλα ἔχων αἰδοῖα ἀνδροσάθων ἐλέγετο.

Αἰδοῖος. ὁ αἰδοῦς καὶ ἐνδοξότης ἄξιος. Δαμάσκιος· Ὁ Ἰσίδωρος ἐξεπλήττετο, ὁρῶν τὸν Πρόκλον αἰδοῖόν τε καὶ δεινὸν ἰδεῖν, αὐτὸ δοκῶν ἐκεῖνο ὁρᾶν τὸ Φιλοσοφίας τῷ ὄντι πρόσωπον.

Αἴδυλος. ὁ θρασύς.

Αἰ αἰ.

Αἰ[2] αἰ, τίς ἄν ποθ' ᾧδ' ἐπώνυμον
Τἀμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
Νῦν γὰρ πάρεσι καὶ δίς αἰάζειν ἐμοί,
Καὶ τρίς.

ὁ Αἴας φησί. τοῦτο δεξαιότροπόν ἐστι, τὸ πρὸς τὰς ὀνομασίας ἀναφέρειν τὰς συμφοράς. καλῶς μὲν οὖν πράττων, οὐκ ἂν ἐμνήσθη τοῦ ὀνόματος· ἐν συμφορᾷ δὲ ὤν, τοῦτο ποιεῖ.

Αἰαία.[3] νῆσος.

Αἰακοί. οἱ σύγγαμβροι.

Αἱ ἐμοὶ πόλεις. αἱ πόλεις μου.

Αἰένυπνος. ὁ θάνατος, ὁ ἀεὶ κοιμώμενος. ὑφὲν δὲ ἀναγνωστέον. [4] Σοφοκλῆς· Σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον.

Αἴεχος.[5] ὁ τῆς δάφνης κλάδος.

Αἰετός. τὸ ὄρνεον. Πισίδης φησίν·

Οἷς ἅτε δίψης ἐστὶν ἥττων ἡ φύσις,
Οὐδ' αὖ κονίφρας ἐνδεὴς ἡ τερπρότης·
Ἀλλ' εἰσὶ δίψης καὶ κρύους ἀνώτεροι.

Αἰετὸς[6] ἐν νεφέλαις. ἐπὶ τῶν δυσαλώτων. παρόσον αἰετὸς ἐν νεφέλαις ὢν οὐχ ἁλίσκεται.

Αἰζηός. ὁ ἀκμάζων.

Αἰζήρ. ὄνομα κύριον.

Αἰεί. ἀντὶ τοῦ ἀεί.

Αἰεί με τοιοῦτοι πολέμιοι διώκοιεν.
ἐπὶ τῶν εὐκαταφρονήτων. καὶ αὖθις·

Αἰεί[7] γὰρ ἡ γυνή σ' ἔχει ἀφ' ᾧ τόμα.
Κἂν ὠὸν ἢ μῆλον λάβοι, κυνησίᾳ
Τοῦτ' γένοιτο, φησί.

Αἰεὶ[8] δὲ γέροντι νέαν παλιβάλλεο κούρην.

præſentes magis vereri ſolemus, quam abſentes. Accuſativus eſt αἰδῶ.

Αἰδοῖ εἴκων. Qui verecundia, vel pudore movetur. Qui veretur. *Et auream coronam injecit, propter reverentiam, qua virtutem Marcelli proſequebatur.*

Αἰδοῖον. Membrum genitale. Pudendum. Idem etiam ἀναγκαῖον a quibuſdam appellatur, quoniam neceſſitatis eſt ſymbolum. † Bene vaſatus appellabatur ἀνδροσάθων.

Αἰδοῖος. Venerandus. Reverentia & veneratione dignus. Damaſcius: *Iſidorus vero admiratione percellebatur, cum Proclum videret, aſpectu adeo venerabilem & gravem, ut exiſtimaret, ſe revera ipſum Philoſophiæ vultum videre.*

Αἴδυλος. Audax.

Αἰ αἰ. [Interjectio dolentis. Sophocles:] *Ai, ai! quis unquam putaſſet, nomen meum reſponſurum fuiſſe calamitatibus meis? Nunc enim eo redactus ſum, ut juſta mihi ſit cauſa iterum iterumque lamentandi.* Sic Ajax inquit. Antiqui autem moris eſt, in calamitatum commemoratione ad nomina alludere. Si enim Ajax felix fuiſſet, nominis ſui nullam mentionem feciſſet; quod fecit cum malis conflictans.

Αἰαία. Ææa, inſula.

Αἰακοί. Duarum ſororum mariti.

Αἱ ἐμοὶ πόλεις. Meæ urbes.

Αἰένυπνος. Epithetum mortis. Semper dormiens. Una vero voce legendum eſt [αἰένυπνος; non duabus.] Sophocles: *Te invoco perpetuo dormientem.*

Αἴεχος. Lauri ramus.

Αἰετός. Aquila. Piſides inquit: *Quarum* [aquilarum] *natura neque ſiti eſt obnoxia; neque robur & firmitas corporis palæſtra indiget: ſed ſitis & frigus eas nunquam vexat.*

Αἰετὸς ἐν νεφέλαις. *Aquila in nubibus.* Dicitur de iis, qui difficulter capiuntur. Aquila enim, cum in nubibus eſt, capi nequit.

Αἰζηός. Juvenis ætate florens.

Αἰζήρ. Æzer. Nomen proprium.

Αἰεί. Pro ἀεί. Semper. *Semper me tales hoſtes inſequantur.* Dicitur de hominibus contemptis, & quorum nulla ratio habetur. Et iterum: *Semper enim mulier te in ore habet: & ſi ovum vel malum ceperit, dicit, Cineſiæ hoc ſit.*

Αἰεὶ δὲ γέρ. *Seni vero juvenem ſemper admove puellam.*

1 Ὃ δὲ ἀναγκαῖον πρός τινων καλεῖται· ἐπὶ τῶν ἀνάγκης ἐστὶ σύμβ.] Hæc ſunt verba Artemidori lib. 1. cap. XLVII. ut Pearſonius bene obſervavit. Vide etiam ſupra v. Ἀναγκαῖον.

2 Αἰ αἰ, τίς ἄν π.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 26. ut Portus obſervavit.

3 Αἰαία. νῆσος] Vide Heſychium, qui plura de hac inſula Lectorem docet.

4 Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon.* pag. 322. ut Portus monuit.

5 Αἴεχος] Heſychius habet Αἰεχλος.

6 Αἰετὸς ἐν νεφέλαις] Proverbium hoc ſumptum eſt ex oracula quodam, Athenienſibus olim reddito, ut nos docet Enarrator Comici ad *Equit.* pag. 347. Ἐχίνετο χρησμὸς τοῖς Ἀθηναίοις ὡς δ' δή-μος αὐτῶν λειχήσῃ.

Εὐδαιμον πτολίεθρον Ἀθηναίης ἀγελείης,
Πολλὰ ἰδὲν, ὃ πολλὰ παθὲν, κὴ πολλὰ μογῆσαν,
Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι χθονίοις ἥκασα πάσσι.

Οἷον βασιλεὺς μέγας ὑποξέξεις ἀπάντων, ὡσαὺτως αἰετὸς τῶν ὀρείων. Idem Scholiaſta ad *Aves* pag. 588. Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσιν. Οὐχ ἁπλῶς τοῦτό φησιν, ἀλλ' ὅτι χρησμὸς ὦν τοῖς Ἀθηναίοις δεδομένος, ποσῶν αὐξηθήσεσθαι, ὅσον αἰετὸς τῶν ἄλλων ὀρνέων ἐν ταῖς νεφέλαις πέτεται. Vide etiam Parœmiographos.

7 Αἰεὶ γὰρ ἡ γυνή σ' ἔχ.] Ariſtophanes *Lyſiſtrata* pag. 890.

8 Αἰεὶ δὲ γέρ.] Ut metrum verſus hujus fulciatur, ſcribendum eſt, Αἰεὶ δ' ἀνδρὶ γέροντι &c.

Αἰειεσῶ.[1] Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα, καὶ τὸ ἐπὶ τ῀ αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι· ὥσπερ καὶ εὐεσῶ, ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. ἡ λέξις Διογενειανὸς ἐν [2]ἀληθείας δευτέρῳ τῶν Ἀντιφῶντος.

Αἰεὶ Φέρει τι Λιβύη κακόν. ἐπὶ τ῀ κακόεργον, καὶ ἀεί τι κακὸν ἐξευρισκόντων νεώτερον. παρόσον ἡ Λιβύη πολυποικιλάτατα εἴωθε φέρειν θηρία.

Αἴητης. ὄνομα κύριον. καὶ Αἰήτειον ἔπος.

Αἰθάλη. σποδός. τέφρα. τὸ ὂν καμίνου μέλαν. ἡ αἰθάλη, εἶδος καπνῶ πεπυκνωμένου. Αἰθάλη λέγεται καὶ κονιορτός. [3]Ἀσκὸν πλήσας κονιορτῶ, κατὰ τὴν συμπλοκὴν ἐπέλθωσι τὰ ταμεῖα τῆς αἰθάλης μαχαιρίοις αἰθίοψ ἄν. ἤγουν ἀμαυρᾶν, ἀμαυρώσειν.

Αἰθαλείδης.[4] δῆμός ἐστιν Αἰθαλεῖδαι τῆς Λεοντίδος φυλῆς· ἧς ὁ [5]Φυλέτης Αἰθαλείδης.

Αἰθαλέον. κεκαυμένον.

Αἰθαλόεις Θεός. ὁ Ἥφαιστος· ὡς χαλκεύς. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ κλυτοτέχνης λέγεται, ὡς ἔχων ἔνδοξον τὴν χαλκευτικήν.

Αἰθαλοκομπίαις.[6] καπνοῖς, καὶ ψευδολογίαις.

Αἴθαλος. ὄνομα κύριον. καὶ τόπου.

Αἰθαλώδης. σποδώδης.

Αἴθε. εἴθε.

Αἰθέρα νηὸς ἐρέσσεις. ἐπὶ τοῦ μάτην πονούντων.

Αἰθέριον ὕψος. τὸ τοῦ αἰθέρος. τὸ ὂν τῷ αἰθέρι.

Αἰθέριος. ἐπῶν ποιητής. ἔγραψε Διάφορα, καὶ Ἐπιθαλάμιον δι' ἐπῶν εἰς Σιμπλίκιον τὸν ἴδιον ἀδελφόν.

Αἰθεροβατεῖν. εἰς τὸν αἰθέρα βαίνειν. Καὶ ὃς δοκῶν αἰθεροβατεῖν, καὶ αὐτῆς ἥψατο ἡ ὀφρύος ἀφίδος, καὶ συμπεριπολεῖν τοῖς ἄστροις, ἠγνόησε τὸ κερματισθῆναι, καὶ ὡς μῦς ἐκφισθῆναι.

Αἴθεσι. λαμπρῶς.

Αἴθειν. καίειν. [7]Ὡς δὲ ἐνέβαλεν εἰς τὴν πολεμίαν, παρεκελεύσατο αἴθειν καὶ φθείρειν τὴν χώραν.

Αἰθήρ. ὄνομα θηλείας ἵππου. [8]Ὅμηρος· Αἰθὼν τὴν Ἀγαμεμνονείου.

Αἰθήρ. ὁ ἐν ὕψει ἀήρ. ὁ ἐπάνω τοῦ ἀέρος κεχυμένος ὃν τοῦ ἡλίου αἰθήρ. θηλυκῶς Ὅμηρος· Αἰ-

Αἰειεσῶ. Antipho ita vocat æternitatem, & ſtatum rerum perpetuo durantem: ut εὐεσῶ dicitur felicitas. Vox hæc reperitur apud Diogenianum, qui eam ſumpſit ex oratione ſecunda Antiphontis de Veritate.

Αἰεὶ Φέρει τι Λιβ. *Semper Libya aliquid mali affert.* De iis dicitur, qui aliis nocent, & ſemper malum aliquod novum excogitant. Libya enim beſtias varias & multiformes gignere ſolet.

Αἴητης. Æetes. Nomen proprium. Et Αἰήτειον ἔπος. Æetæ verbum.

Αἰθάλη. Favilla. Cinis. Fuligo. Vel αἰθάλη, genus fumi ſpiſſioris. Αἰθάλη etiam dicitur pulvis. *Cum utres pulvere implevisſet, juſſit eos inter pugnandum cultris perforari.*

Αἰθαλείδης. Æthalidæ eſt populus tribus Leontidis: cujus popularis dicitur Æthalides.

Αἰθαλέον. Uſtum. Fuliginoſum.

Αἰθαλόεις Θεός. Fuliginoſus Deus. Id eſt, Vulcanus. Eſt enim faber ferrarius. Idem etiam vocatur κλυτοτέχνης, quod peritia artis ferrariæ excellat.

Αἰθαλοκομπίαις. Fumis. Mendaciis.

Αἴθαλος. Æthalus. Nomen proprium viri & loci.

Αἰθαλώδης. Fuliginoſus. Tenebricoſus.

Αἴθε. Pro εἴθε. Utinam.

Αἰθέρα νηὸς ἐρ. *Ætherem tranquillum remigas.* Dicitur de iis, qui fruſtra laborant.

Αἰθέριον ὕψος. Ætheris altitudo [Et αἰθέριον,] quod eſt in æthere.

Αἰθέριος. Ætherius, poeta Epicus. Scripſit tum alia, tum Epithalamium in fratrem ſuum Simplicium, carmine Heroico.

Αἰθεροβατεῖν. Per ætherem incedere. *Et ille cum ſibi videretur per ætherem incedere, & ipſum cœlum vertice attingere, & aſtris caput inſerere, ignorabat ſe minutatim conciſum, & tanquam purgamentum projectum iri.*

Αἴθεσι. Splendidis.

Αἰθειν. Urere. *Cum autem terram hoſtium ingreſſus eſſet, juſſit milites ferro flammaque regionem vaſtare.*

Αἴθη. Equæ nomen. Homerus: *Æthen Agamemnonis.*

Αἰθήρ. Aer ſupremus. Sive, æther ſupra aerem, qui a Sole accenditur. Homerus gene-

1 Αἰειεσῶ.] Vide ſupra v. Αειεσῶ.

2 Ἐν ἀληθείας ἐστιν.] Si vera eſt conjectura Reineſii *Var. Lect.* lib. II. pag. 128. ſcribendum erit ἐν Ἀμαλθείας δευτέρῳ; & ſequentia illa, Ἀντιφῶντος, tanquam ſupervacanea, ex textu ejicienda ſunt. Scripſerat enim Diogenianus Lexicon variarum vocum, ut ex Heſychio & Suida conſtat: cui operi nomen Ἀμαλθεία, vel Κέρας Ἀμαλθείας ab auctore inditum fuiſſe, idque ipſum a Suida hic deſignari, modo laudatus vir doctiſſimus ſuſpicatur. Sed conjecturæ huic, quamvis ingenioſæ, haud temere tamen ſubſcripſerim, exiſtimoque potius locum hunc ſic conſtituendum & legendum eſſe: Ἡ λέξις Διογένειανὸς ἐξ Ἀντιφῶντος ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ. Vel, ſi hoc non placeat, ſimpliciter dicendum eſt, Diogenianum opus aliquod τῶν ἀληθείας conſcripſiſſe, & verba illa ultima, Ἀντιφῶντος, adjecta eſſe a ſciolo quodam, qui, cum legiſſet, Antiphontem de ſimili argumento orationes compoſuiſſe, ſcriptorem illum a Suida hic deſignari exiſtimabat. Certe apud Harpocrationem v. Αειεσῶ (unde Suidas hæc deſcripſit) τὸ Ἀντιφῶντος initio deerat; quam vocem Mauſſacus poſtea ex Suida adjecit: quod conjecturam, ultimo loco a me propoſitam, non parum confirmare videtur.

3 Ἀσκὸν πλήσας κον.] Fragmentum hoc repetitur infra v. Κονιορτός.

4 Αἰθαλείδης. δῆμός ἐστιν Αἰθ.] Ex Harpocratione.

5 Φυλέτης. Sic hinc δημότης.

6 Αἰθαλοκομπίαις. Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 329. Ψολοκομπίαις. αἰθαλοκομπίαις. μεγαλοδοξίαις. ψευδολογίαις. μεγαλορρημοσύναις. καπνοῖς. Hinc Suidas ſua deſcripſit. Vide etiam infra v. Ψολοκομπίαις.

7 Ὡς δὲ ἐνέβαλεν εἰς τὴν πολ.] Fragmentum hoc legitur apud Xenophontem *de Expedit. Cyri* lib. IV. pag. 338.

8 Ὅμηρος.] Il. Υ. v. 295.

θέρος. ὃν δίης. καὶ Πίνδαρος· [1] Ἐρήμας δι' αἰθέρος. διόλου πυρσάδης ὢν ὑ τρέφ. καὶ αὖθις· [2] Ἀστροειδέα νῶτα διφρεύσασ' αἰθέρος.

re fœminino dixit, Αἰθέρος ἐκ δ. *Ex æthere dio.* Et Pindarus: Ἐρήμας δι' αἰθ. *Deſertum per ætherem.* [Ideo autem deſertum dixit,] quia, cum ſit igneus, [nulla animalia] nutrit. Et iterum: *Per ſtellatum cœli dorſum currum agens* [*Luna.*]

Αἴθικες. ὄνομα ἔθνους.

Αἰθικες. Æthices. Nomen gentis.

Αἰθιόλας. ὄνομα κύριον.

Αἰθιόλας. Æthiolas. Nomen proprium.

Αἰθίοπα σμήχειν. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Αἰθίοπα σμήχειν. Æthiopem lavare. Dicitur de iis, qui fruſtra laborant.

Αἰθιοπία. χώρα.

Αἰθιοπία. Æthiopia regio.

Αἰθιόπιον. τῆς Εὐβοίας ἐστὶ χωρίον.

Αἰθιόπιον. Æthiopium.

Αἰθίοψ. ὁ μέλας.

Αἰθίοψ. Æthiops. Niger.

Αἴθλη. ἡ Χίος.

Αἴθλη. Chius.

Αἰθόμενος. καιόμενος.

Αἰθόμενος. Ardens. Qui uritur.

Αἴθοπα. ἀντὶ τοῦ ζαφπυρον. Φλεγμαίνουσαν. [4] ἐν Ἐπιχαρμείῳ·

--- Μέχει καὶ αὐτῶ
Βλέμματος ἐνῆσας αἴθοπα βασκανίᾳ.

Αἴθοπα. Igneum. Ardentem. Tumentem. In Epigrammate: *Præ atra invidia & mutuum aſpectum noſtrum impedire conatus eſt.*

Αἴθοπος. ζαφπύρου. Θερμοῦ ἐν ταῖς μάχαις. [5] ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ ζαφκεκινηκότος ἐχρήσατο. Οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθοπος ἀγγελίαν ἄτλητον ὠδὲ φθυτήν.

Αἴθοπος. Ignei. Ardentis. In prœliis fervidi. Sophocles vero hac voce uſus eſt de eo, cui non eſt mens ſatis ſana. *Qualem mihi de viro in bellis ſtrenuo & forti affers nuntium, haud ſane ferendum, nec audientibus gratum.*

Αἶθος. ὁ [6] ἐκκαύσης.

Αἶθος. Ardor. Æſtus.

Αἰθός. ὁ καιόμενος.

Αἰθός. Uſtus.

Αἴθ' ὄφελε. ζαλλήλως τὰ βύκλικὰ κείμενα μόρια χωρὶς τοῦτο ζαφέρουσιν, ὅτι τὸ μὲν ὄφελον ἀπαρέμφατον ζοῆτον· τὸ δὲ ὄφελον τὰ ζοῆτα ἐμφαίνει.

Αἴθ' [7] ὄφελες θανεῖν, ἢ πανύσταλον ὀρχήσασθαι. ἐπειδὴ τιὼ γλαῦκα ὅταν λάβωσιν τὰ παιδία, ζειάγουσιν. ἡ δὲ μὴ βλέπουσα δι' ἡμέρας, ὥσπερ ὀρχεῖται. ἢ ὅταν πληγῇ τελευτῶσα τρέφεται, ὥσπερ ὀρχουμένη. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ λέγει ζερὶ αὐτῆς.

Αἴθ' ὄφελες. Utinam. Duæ hæ particulæ optandi ſimul junctæ hac ratione differunt, quod altera quidem nullam certam perſonam deſignet: altera vero, i. e. ὄφελον, perſonas ſignificet. *Utinam mortuus eſſes, vel poſtremus ſaltares.* Pueri enim, cum noctuam ceperunt, eam circumferunt. Illa vero, cum interdiu non videat, quodammodo ſaltat: vel, cum percuſſa fuerit, moriens circumagitur, tanquam ſaltans. Callimachus in *Hecale* de ea loquitur.

Αἰθοψ. ὁ μέλας.

Αἰθοψ. Niger.

Αἰθραν. [8] τὸ γυναικεῖον ξυλοπόδιον, ἐν ᾧ ὡς δι' ὀπῆς αὐτῶν θερμαίνουσι τοῖς κάρβωσιν.

Αἰθραν. Scabellum muliebre: per cujus foramina pedes illarum prunis calefiunt.

Αἴθουσα. ἡ στοά.

Αἴθουσα. Porticus.

Αἴθω. τὸ καίω.

Αἴθω. Uro. Comburo.

Αἰθώ. ὄνομα πόλεως.

Αἰθώ. Ætho. Nomen urbis.

Αἴθων. [9] ὁ βίαιος λιμός. Ἀπὸ [10] Αἴθωνος [11] Ἡλίου

Αἴθων [λιμός.] Violenta fames. [Sic dicta]

1 Πίνδαρος] *Olympion.* 1. v. 10.

2 Ἐρήμας δι' αἰθ.] Peſſime infra Φερήμας δι' αἰθ. ubi locus hic repetitur.

3 Ἀστροειδέα νῶτα διφρ. αἰθ.] Hæc apud Sophoclem me legiſſe memini: quamvis locum nunc in promptu non habeam.

4 Ἐν Ἐπιχαρμείῳ] Anthol. lib. VII. pag. 588. unde ſenſus hujus loci petendus eſt.

5 Ὁ δὲ Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 15. ſed ubi pro αἴθοπος legitur αἴθωνος.

6 Ὁ ἐκκαύσης] Cum Porto malim ἡ ἔκκαυσις. Heſychius: Αἶθος. καῦμα.

7 Αἴθ' ὄφελες θαν.] Lege,
Αἴθ' ὄφελες θανεῖν, ἢ ὑπατον ὀρχήσασθαι.
Sic enim verſum hunc ſcribendum eſſe recte monuit eruditiſſimus Bentlejus ad Fragm. Callim. XLIII.

8 Αἴθραν. τὸ γυναικ.] Ad hunc locum Suidæ reſpexit Euſtathius ad Odyſſ. H. pag. 1571. 25. 26. ubi ſic ait: Πολλῶν δὲ παραγραφῶν οὐ δ' αἴθων, παραδίδοται ἀπ' αὐτοῦ ὃ ἡ παρὰ τῷ Σουΐδᾳ αἴθραν, (ſcribe αἴθρα, ut hic apud Suidam) ἢ ᾗ ἀνδράχλη, ὡς σκεῦος λέγει. δηλοῖ δὲ τὸ ἰδιωτικῶς γυναικεῖον ποδανιπτήριον. Vide etiam Suidam ſupra v. Ἀνδράχλη; & Salmaſium ad Flav. Vopiſcum.

9 Αἴθων. ὁ βίαιος λ.] Callimachus *Hymno in Cerer.* v. 67.
Αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καὶ ἄχθιον ἔμβαλε ΛΙΜΟΝ,
ΑΙΘΩΝΑ, κραιπνόν.
Huc Suidam reſpexiſſe, recte, ni fallor, monuit Reineſius *Var. Lect.* lib. III. pag. 370.

10 Αἴθωνος] Id eſt, Eryſichthonis. Eum enim ob βουλιμίαν & inexplebilem eſuriem Αἴθωνα dictum fuiſſe veteres ſcriptores teſtantur. Athen. lib. X. pag. 416. Ἑλλάνικος Ἐρυσίχθονα φησὶ τὸν Μυρμιδόνος, ὅτι ἀπώλησε τὴν βορᾶς, Αἴθωνα κληθῆναι. Euſtath. ad Il. Λ. pag. 862. 7. Ἐρέξθη δὲ ἰδίως Αἴθων ὁ Ἐρυσίχθων ὁ Μυρμιδόνος, ἀφ' τὸ εἶναι, φασὶ, βορᾶς ἀπλήστης. Ælianus *Var. Hiſt.* lib. I. cap. XXVII. Ἀδδηφάγως λίαν ἀνθρώπους γεγενῆσθαι Πιτυρία τὸ Φρύγα ——— τὸν Ἐρυσίχθονα τὸν Μυρμιδόνος. ἔνθα τοι ὁ Κάνθων ἀκλήθη ἄτος. Pro Κάνθων, ut hodie apud Ælianum excuſum eſt, in codice quodam MSto Αἴθων ſe reperiſſe teſtatur Brodæus ad Anthol. Epigr. lib. II. pag. 227. quam veram eſſe lectionem ex locis auctorum proxime ante citatis patet.

11 Ἡλίου] Non diſplicet conjectura Reineſii, qui *Var. Lect.* lib. III. pag. 370. Θεσσαλοῦ hic apud Suidam ſcribendum eſſe exiſtimat. Erat enim Æthon, ſive Eryſichthon, Theſſalus; teſtibus Palæphato, Ovidio, & aliis. At filium Solis eundem fuiſſe, quis veterum memoriæ prodidit?

πινός

πνός· ὃς τὸ Δήμητρος ἄλσος κατέκοψε, καὶ πμωρίαν ὑπέσχε ἀξίαν, καὶ ἀφ' τοῦτο ἐλίμωττεν ἀεί.

Αἰθωνίδης. ὄνομα κύριον.

Αἴθρει.[1] χειμάζει.

Αἴθρη. ὄνομα κύριον.

Αἰθρηγενέτης.

Αἰθρία. ἔξω ὑπὸ τὸν ἀέρα. λέγεται δὲ καὶ ὑπαίθριον. καὶ ἡ οἰκία. Ξενοφῶν· Οἱ δὲ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες, δίκην ἔδοσαν, ὑπὸ τῆς αἰθρίας κακῶς σκηνοῦντες.

Αἰθρία[2] στέφη. τὰ ἐξ Ὑπερβορέων κομιζόμενα· ὡς ἀεὶ ὂν ὑπαίθρῳ πεφύμενα.

Αἰθριαίνης. ὄνομα κύριον.

Αἴθριξ. ὄνομα κύριον.

Αἴθριον. καὶ αἰθριος. ὁ ὑπὸ τὸν ἀέρα.

Αἰθροπος. ὁ ταχύς.

Αἶθρον.[3] τὸ καῦμα.

Αἴθυια. ἡ ἴγδη. καὶ ἡ θαλαττία ὄρνις.[4] Αἰθυίης ὑπὸ πτερύγεσσιν ἔλυζαν πείσματα νηός. οἱ γὰρ αἴθυιαι ὅταν δύνωσι, κάκιστος οἰωνὸς ὑπάρχει τοῖς πλέουσι· τιθᾶσι δὲ αἰτίαν λέγουσιν, ὅτι γαλήνης ὄσης ἡ τολμᾷ προϊέναι, φοβεμένη τὰ θαλάσσια ζῶα. χειμῶνα δὲ προσημαίνει, προέχεται, τῶν ἄλλων ζώων ἐν ταῖς καταδύσεσιν ὄντων.

Αἴθυγμα. ὄρμημα. Ὁ δὲ βασιλείαν ὀνειροπόλει, καὶ αἴθυγμα μηγέπει καὶ φαντασίαν τινὰ ἀπετέλει μοναρχίας. ταύτῃ καὶ[5] ἐκποδὼν ἐγένετο τῷ ἀνδρὶ ὑπάτῳ γενέσθαι.

Αἴθυγμα. ἐπὶ πυρός.

Αἰθύξασα. κινήσασα.

Αὐτόθεν ἐξ θύννης ὀλίγον ῥάκος αἰθύξασα.

Αἰθύσσω. τὸ θερμαίνω. ἐκλείνω.

Οὐδ'[6] ὑπὸ μαρμαρυγαῖς θαλερᾶπιδος ἠριγενείης
Ἄκρα παρηθύσσῃς θαλπομένων πτερύγων.

καὶ αἰθύσσων, ἀφλάμπων. ἐν[7] Ἐπιγράμματι εἰς Ἀνακρέοντα·

Αἰθύσσον λιπαρῆς ἄνθος ὑπερθε κόμης.

Αἰκάλλει. θωπεύει. κινεῖ. προτρέπει. Τινὰ βασιλέως θεραπεύων καὶ ὑπακάλλων δάφνιν. λέγεται καὶ ὑπακάλλειν. Τινὰ Ἀνίωνα θεραπεύων καὶ ὑπακάλλων ἅμα φάτνιν.

Αἰκάλλῃ.[8] σαίνει.[9] Αἰκάλλῃ τι καρδίαν ἐμήν.

Αἰκανός. ὄνομα ὄρους.

Αἰκαλεείνα. ὄνομα κύριον.

Αἴκεν πως. ἐάν πως.

Αἴκε[10] πάθοι τά κ' ἔρεξε, δίκη δ' ἰθεῖα γένοιτο.

ab Æthone quodam Solis filio, qui, cum lucum Cereris excidisset, dignas impietatis suæ pœnas dedit, & fame semper laboravit.

Αἰθωνίδης. Æthonides. Nomen proprium.

Αἴθρει. Sub dio versatur.

Αἴθρη. Æthra. Nomen proprium.

Αἰθρηγενέτης. Serenitatem inducens.

Αἰθρία. Sub dio versans. Item, locus subdialis. Aer serenus. Xenophon: *Illi vero, cum ædificia incendissent, pœnas dederunt, male in tentoriis sub dio habitantes.*

Αἰθρία στέφη. Coronæ subdiales. Sive coronæ, quæ ab Hyperboreis afferuntur: quod sub dio semper ponantur.

Αἰθριαίνης. Æthriænes. Nomen proprium.

Αἴθριξ. Æthrix. Nomen proprium.

Αἴθριον. Subdiale. Et αἰθριος. Subdialis.

Αἰθροπος. Celer. Velox.

Αἶθρον. Fervor. Æstus.

Αἴθυια. Pila. Mortarium. Item, avis marina. Mergus. *Mergo volante solverunt funes navis.* Cum enim mergi mare subeunt, id pessimum navigantibus omen est. Causam autem hanc esse dicunt, quod mergus mari tranquillo prodire non audeat, belluas marinas metuens: tempestatem vero præsentiens, progrediatur, quod aliæ belluæ tunc in latebris suis lateant.

Αἴθυγμα. Impetus. [Umbra.] *Ille vero regnum somniabat, & umbram quasi & inanem quandam monarchiæ speciem sibi fingebat, eamque ob causam impedimento fuit viro illi, ne Consul fieret.*

Αἴθυγμα. Splendor vel calor ignis.

Αἰθύξασα. Quæ movit. *Cum statim ex lecto exiguum & lacerum pannum sustulisset.*

Αἰθύσσω. Calefacio. Extendo. [In Epigrammate:] *Non amplius rosea aurora illucescente summas tepidarum alarum partes explicabis.* Et αἰθύσσων, splendens. In Epigrammate in Anacreontem: *Splendentem nitida florem in coma.*

Αἰκάλλῃ. Blanditur. Assentatur. Movet. Impellit. Adhortatur. *Regis laurum colens, eique assentans.* Dicitur & ὑπαικάλλω. *Antonii præsepe colens, eique simul blandiens.*

Αἰκάλλῃ. Blanditur. Assentatur. [Demulcet.] *Demulcet quiddam cor meum.*

Αἰκανός. Æcanus. Nomen montis.

Αἰκαλεείνα. Nomen proprium.

Αἴκεν πως. Si quo modo.

Αἴκε παθ. *Si patiatur, quæ fecit, justissi-*

1 Αἴθρει] Hesychius rectius, ut puto, αἰθρεῖ.

2 Αἰθρία στέφη] Sic MSS. Paris. itemque Hesychius, & ipse Suidas infra v. Στέφη. At priores Editt. minus recte, αἰθρία στέφη.

3 Αἶθρον. τὸ καῦμα] Contra Etymologus ψύχος exponit. Et sic brevis Scholiasta Homeri ad Odyss. κ. v. 318.

4 Αἰθυίης ὑπὸ πτ.] Si præpositionem ὑπὸ deleas, erit versus hexameter.

5 Ἐκποδὼν] Portus malebat ἐμποδὼν: quod non damno.

6 Οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγαῖς θαλερ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in perdicem, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. pag. 380.

7 Ἐν Ἐπιγράμματι εἰς Ἀνακρ.] Anthol. lib. III. cap. XXV. ut Portus monuit.

8 Αἰκάλλῃ] Hoc verbum proprie de canibus dicitur, qui cauda alicui blandiuntur. Scholiasta Aristophanis ad *Equit.* pag. 291. Αἰκάλλειν ἐστὶ τὸ τὴν κύνα τοῖς ὠσὶ καὶ τῇ ἀρᾷ σαίνειν τὰς ἡδονάς.

9 Αἰκάλλῃ τι καρδίαν ἐμ.] Aristophanes *Thesmophor.* pag. 814.
Ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλῃ τι καρδίαν ἐμήν.
Hinc Suidæ verba deprompta sunt.

10 Αἶκε πάθοι τά κ' ἔρεξε. εἴκη δ' ἰθ.] Hæc, & quæ sequuntur, in prioribus Editt. male cum præcedentibus cohærent, quæ inde separanda esse & sensus & series literarum suadent.

χρησμὸς δοθεὶς περὶ τῶν Αὐρηλιανὸν φόνων καὶ ἀδικιῶν. [1] Ἀριστοφάνης·

Ἀθηναίων πᾶς τις εἰσιὼν,
Κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας·
Ζητεῖτε πῦ 'στιν ἡ χύτρα;
Τίς τὸν κεφαλὸν ἀπεδήδοκε
Τῆς μαγίδος; τὸ τρυβλίον
Τὸ περυσινὸν τέθηκέ μοι;
Πῦ τὸ σκόροδον τὸ χθεσινόν;
Τίς τὰς ἐλάας παρέπαγε,

ταῦτα μιγφορεπῆ πάντα. τὸ δὲ τέθηκεν, ἀντὶ τοῦ κέκλαστα.

Αἴκε ποθί. ἐάν ποτε.

Αἰκία. ὕβρεις ἔμπληγος. Καὶ μὴν ἡ ἄλλη αἰκία, καὶ ἰσομοιρία τῶν κακῶν, ἔχουσά πινα ὅμως τὸ μετὰ πολλῶν κύφισιν, ὧδ' ὡς ῥᾳδία ὧδ' ἐν τῷ παρόντι ἐδοξάζετο.

Αἰκία. ἡ τρῶσις. [2] Αἰκία εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδιωτικῆς, ἐπὶ πληγαῖς λαγχανομένης· ἧς τὸ τίμημα οὐ τοῖς νόμοις ὥρισται, ἀλλ' ὁ μὲν κατήγορος τίμημα ἐπιγράφει ὁπόσου δοκεῖ ἄξιον εἶναι τὸ ἀδίκημα· οἱ δὲ δικασταὶ ἐπικρίνουσιν.

Αἰκίζει. κακοῖ. τύπτει. καθυβρίζει.

Αἰκίστρια. ἡ αἰκίζουσα. καὶ αἰκίστριος.

Αἶκλος. ὄνομα κύριον.

Αἶκνον. [3] τὸ σύνδειπνον.

Αἰκόλος. ὄνομα κύριον. καὶ ὄνομα ὄρους.

Αἱ λαχάνων προσθῆκαι. ἐπὶ τῶν μὴ μίαν ὄνησιν ἐμποιούντων.

Αἰλία. ὄνομα πόλεως. ἡ Ἱερουσαλήμ.

Αἰλιανός, [4] ὁ ἀπὸ Πραινέστου τῆς Ἰταλίας, ἀρχιερεὺς, καὶ σοφιστὴς, ὁ χρηματίσας Κλαύδιος· ὃς ἐπεκλήθη μελίγλωσσος, ἢ μελίφθογγος, καὶ ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ αὐτῇ, [5] ἐπὶ τὰ μὴ Ἀδριανοῦ χρόνων.

Αἰλιανός. [6] ὕστερος ἐπὶ Οὐάλεντος ἐστρατήγησεν. ἰσχὺν δὲ ὅτι [7] Συέδρων, ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ ἀνεσηκὰς ὅτι παιδὸς τὸν ψυχὸν γενόμενος, ἀφθόνως ἐχορηγήθη τὰ πρὸς τὸ σώματος. τὰ γὰρ ὄργανα συνεπετήνει, καὶ ἐνέτρεχε τοῖς τῆς ψυχῆς κινήμασιν· ὥστ' ἅμα τε πράξαι [8] ἐδέδοκτο, καὶ ἐπέπρακτο. καὶ παιδείας [9] ὅτε οὐτὸς ἰσχὺν, ὅτε ἄμοιρος, ἀλλ' ἰσχὺν ἀγροι-

mam luet pœnam. Oraculum redditum de Aureliani cædibus & injuſtis facinoribus. Ariſtophanes: *Athenienſium unuſquiſque domum ingreſſus, magno clamore ſervos rogat: Ubi eſt olla? Quis caput devoravit mænidis? An patella, anno ſuperiore empta, fracta eſt? Ubi eſt allium heſternum? Quis olivas arroſit?* Hæc omnia in homines ſordidos conveniunt. Τέθηκε vero hic poſitum eſt pro κέκλασται, fractum eſt.

Αἴκε ποθί. Sicubi. Si quando. Si forte.

Αἰκία. Injuria cum verberibus conjuncta. *Atqui cæteræ injuriæ cum verberibus conjunctæ, & malorum æqualitas, quamvis aliquod levamentum haberent, quod cum multis* [*aliis hæc mala tolerarentur,*] *tamen ne ſic quidem in præſentia faciles eſſe videbantur* [*hæ injuriæ.*] *Port.*

Αἰκία. Vulneratio. Verberatio. Αἰκία eſt genus actionis, quæ ob verbera illata contra aliquem inſtituitur: cujus æſtimatio quidem legibus definita non eſt, ſed actor in libello ſuo injuriam æſtimat, & Judices ea de re cognoſcunt.

Αἰκίζει. Male tractat. Verberat. Injuria vel contumelia afficit.

Αἰκίστρια. Quæ male aliquem tractat. Injuria afficiens. Et αἰκίστριος, [eſt maſculinum.]

Αἶκλος. Æclus. Nomen proprium.

Αἶκνον. Convivium. Cœna.

Αἰκόλος. Æcolus. Nomen proprium [viri.] Item nomen montis.

Αἱ λαχάνων προσθῆκαι. Olerum additamenta. [Proverbium] de iis, qui nullam utilitatem adferunt.

Αἰλία. Ælia. Nomen urbis. Hieruſalem.

Αἰλιανός. Ælianus, ex Italiæ urbe Præneſte, ſummus Pontifex & Sophiſta, Claudius dictus, qui [ob melleam eloquentiam] cognomen *Meliglooſſi* vel *Meliphthongi* habuit. Docuit in ipſa urbe Roma poſt tempora Adriani.

Αἰλιανός. Ælianus, ſub Valente copiarum dux, ex urbe Syedris, valde liber, & a puero animo erecto, corporiſque dotibus a natura abunde inſtructus. Membra enim corporis habebat firma & robuſta, quæque motum & impetum animi facile ſequerentur: adeo ut, ſimul ac aliquid facere decreviſſet, id ſtatim ab eo perficeretur. Idem doctrinæ nec peri-

1 Ἀριστοφάνης] *Ranis* pag. 258. (169. Ed. Baſ. *P.*) ſed cujus verba nihil omnino ad inſtitutum Suidæ faciunt.

2 Αἰκία. εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδ.] Ex Harpocratione: vel Scholiaſta Ariſtophanis ad *Eccleſiaz.* pag. 745. Apud utrumque enim hæc leguntur.

3 Αἶκνον] Alii αἴκελον. Vide Caſaub. ad Athen. lib. IV. cap. VI. & VIII.

4 Αἰλιανός] De hoc vide Philoſtrat. *de Vit. Soph.* lib. II. circa finem.

5 Ἐπὶ τὰ μετὰ Ἀδρ.] De ætate hujus Æliani legendus omnino eſt eruditiſſimus Perizonius in præfatione ad Ælianum, ubi docte oſtendit, ſcriptorem illum ad tempora Alexandri Severi referri debere, eundemque diverſum eſſe ab altero Æliano, *Tacticorum* ſcriptore; quem tamen omnes viri docti cum priore illo antea confuderant.

6 Αἰλιανός. ὕστερος ἐπὶ Οὐάλεντος ἐστρ.] Totum hunc locum ex hiſtoria deperdita Eunapii depromptum eſſe diſcimus ex Suida ſupra v. Ἀνεσηκώς· ubi fragmenti hujus pars addito ſcriptoris iſtius nomine adducitur.

7 Ἐκ Συέδρων] Sic recte 2 MSS. Pariſ. & ipſe Suidas infra v. Συέδρων. At priores Editt. male συνέδρων; quod Portus plane ἀσήχως verterat, *ex aſſeſſoribus*: non animadvertens ſcilicet, voce hac patriam Æliani deſignari. Eſt enim Συέδρα nomen urbis, in Iſauria olim ſitæ, teſte Stephano Byzantio: ex qua Ælianum hunc oriundum fuiſſe Suidas Lectorem hic docere vult.

8 Ἐδέδεκτο] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. male ἐδέδοντο.

9 Οὔπω οὐτὸς ἦν] Sic habent MSS. Pariſ. At priores Editt. ὅπου οὐτὸς ἦν: quæ lectio propter παυτολογίαν admitti non poteſt. Sequitur enim ὅπου ἄμοιρος ἦν, quod idem plane ſignificat, ac præcedens illud ὅπου οὐτὸς ἦν: cum tamen particula ὅπου requirat aliquid, quod a priore diverſum ſit.

κότερος, ἔστιν θυμοειδέστερος, καὶ τὸ θηριῶδες τῆς θυμοῦ καὶ ἄγριον οὐκ ἐξημέρωτο καὶ καλλίεργον ὑπὸ τῆς λόγου.

Αἴλινον. εἶδος θρήνου καὶ ᾠδῆς.

Αἴλινον[1] ἀκυμόρῳ με λεχοΐδι τῆτο κεκόφθαι
Τῆς Διοδώρεια γράμμα λέγει σοφίης.

Αἴλινον. κοινῶς καὶ ἐπὶ θρήνου καὶ ἐπὶ ὕμνου ἐστίν. ἀπὸ Αἴλινου τῆ Καλλιόπης.

Αἴλινος. ὀδυρτικὴ. θρηνητική.

Οὐκ ἐμάλαξε τὸν θρασὺν αἴλινος αὐδή.

Αἰλιος Ἀδριανός. ὁ ἐν τῷ Βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως.

Αἴλιος. ὄνομα ἐθνικόν.

Αἴλουρος. τὸ ζῶον.

Αἷμα. τὸ ζωϊκὸν τῆ ἀνθρώπου.

Αἷμα. τὸ γένος.

Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. καὶ τὸ ἐν ἡμῖν τοσάδων χυμῶν τὸ κυριώτατον. Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἠλέκτρᾳ τὴ μάχαιραν αἷμά φησιν.

Αἱματέαι.

——Ὀκτὼ[2] ὑφαντὸς
Θώρηκας, τόσας δ' αἱματέας κορύδας.

Αἱμασιά. τὸ ἐκ χαλίκων ἀκοδομημένον τειχίον ἄνευ πηλοῦ ὡς φησὶ Ἡρόδοτος. οἱ μὲν ἥπαζον. καὶ Ἴωνες ἕτω λέγουσι. δηλοῖ δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. Φύλας δὲ οἱ πολλοὶ τὸ χωρίον τὸ ὑπὸ αἱμασιῶν περιεχόμενον, αἱμασιὰν καλοῦσι.

Αἱμασιαῖς. τοῖς φραγμοῖς. κυρίως τοῖς ἠκανθωμένοις.

Αἵματι κλαίειν. καθ' ὑπερβολὴν, ὃ δάκρυσιν. ἐφ' ὧν μὴ δυναίμην πεῖσαι πάντα πράττοντες, ὅτε ἔλεγον οἱ παλαιοί. Οὐκ ἂν πείσῃ αὐτὸν, ὃ δ' αἵματι κλαίων. λέγουσι δὲ καὶ, Οὐδ' ἂν αἵματι φέναν πείσειεν.

Αἱματόεντα. αἱματώδη.

Αἱματοπότης.[3] ὁ φονεύς. οἰκείως δὲ ἐπὶ τῆ δράκοντος. αἱματοπωλεῖ γὰρ τὸ ζῶον. καὶ ἐπὶ τῆ ἀλλαντοπώλου. τὰ γὰρ ἔντερα καὶ τὰς ἀλλᾶντας μὲ αἵματος καὶ πιμελῆς καὶ ἀλφίτων φυρῶντες πληροῦσιν. αἱματοπότην οὖν τὸν τὸ αἷμα καταναλίσκοντα, καὶ ὥσπερ ἐκροφοῦντα.

Αἵματος[4] ἆσαι Ἄρηα. αἵματος πρῆσαι. ἢ αἵματι μολύναι καὶ κρᾶσαι. ἄσαι γὰρ ἡ ῥυπαρία. ὅθεν καὶ ἀσάμινθος, ἐν ᾗ τὰ ἄσια μινύθοντες ἐλούοντο· ὅ ἐστι, τὰ ῥυπαρίαν μειοῦντες.

Αἱματωπός. ὁ τὰς ὄψεις ἡμαγμένους ἔχων.

tus valde, nec omnino expers erat; agreſtior tamen & iracundior, inſita quadam ingenio ejus ferocia & feritate, quæ rationis cultura non eſſet mitigata vel ſubacta.

Αἴλινον. Genus lamentationis & carminis. *Lamento hoc obitum puerperæ præmaturo fato exſtinctæ defletum fuiſſe, viri ſapientis Diodori inſcriptio teſtatur.*

Αἴλινον. Communiter & de lamentatione & de hymno dicitur. Ab Ælino Calliopes filio.

Αἴλουρος. Lugubris. Luctuoſus. *Non mollivit ferociam tuam lamentatio & fletus.*

Αἴλιος Ἀδρ. Ælius Adrianus. Quære in v. Βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως.

Αἴλιος. Nomen gentile.

Αἴλουρος. Felis. Catus.

Αἷμα. Sanguis: ſive id, quo hominis vita continetur.

Αἷμα. Genus. [Homerus:] *Hoc genere & ſanguine me ortum eſſe glorior.* Item [proprie] ſanguis, qui eſt quatuor humorum corporis præſtantiſſimus. Sophocles vero in *Electra* gladium vocat αἷμα, i. e. ſanguinem.

Αἱματέας. Sanguineas. Cruentas. [In Epigrammate:] *Octo textos thoraces, totidemque cruentas bipennes.*

Αἱμασιά. Sic apud Herodotum vocatur murus ex parvis lapidibus ſine luto conſtructus: quem nonnulli ἥπαζον appellant. Sic Ioues vocabulum hoc accipiunt, ut declarat Herodotus libro primo. Male autem vulgo locus maceriis ſeptus αἱμασιὰ appellatur.

Αἱμασιαῖς. Sepibus. Proprie iis, quæ ſpinis munitæ ſunt.

Αἵματι κλαίειν. Sanguine flere. Per hyperbolen: non lacrymis. Hoc de iis dicebant antiqui, qui, cum omnia tentarent, fruſtra tamen aliquem flectere conabantur. *Non flectes ipſum, ne ſanguine quidem flens.* Dicunt etiam, *Ne ſanguine quidem gemens illum flectet.*

Αἱματόεντα. Sanguinea. Cruenta.

Αἱματοπότης. Interfector. Homicida. Proprie autem de dracone dicitur. Animal enim iſtud ſanguinem bibit. Et de allantopola. Illi enim inteſtina & exta cum ſanguine, pinguedine, & farina miſcent. Αἱματοπότην igitur vocat illum, qui homines occidit, & ſanguinem quodammodo exſorbet.

Αἵματος ἆσαι Ἄρηα. Sanguine ſatiare Martem. Vel, polluere, & cruentare. Ἄσαι enim ſignificat ſordes. Unde etiam ſolium balneatorium dicebatur ἀσάμινθος, quod illi, qui in eo lavabantur, ſordes corporis minuerent.

Αἱματωπός. Qui oculos ſanguine cruentatos habet.

1 Αἴλινον ἀκυμόρῳ με λεχ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis hactenus inediti, quod ex Anthologia MS. integrum hic cum Lectore communicat o. Διοδώρου.

Αἴλινον ἀκυμόρῳ με λεχαΐδι τῆτο κεκόφθαι
Τῆς Διοδώρεια γράμμα λέγει σοφίης.
Κῆρον ἐπὶ πίκτασσε κατὶφθιτον, παῖδα δὲ Μήλας
Δεξάμεν' ὠλεσεν ὠλεσίην κλαίειν Ἀθηναίην.

Λεσβιάδεσσιν ἄχος ἐπὶ Ἰησόνι πατρὶ λιπέσθαι,
Ἄρπυιαι, σὺ δὲ κωκυτῶν θηρσὶν ἔμελεν.

2 Ὀκτὼ ὑφαντὸς θώρ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum exſtat Anthol. l. VI. c. XXV. ut Portus etiam monuit.

3 Αἱματοπότης. ὁ φονεύς. οἰκείως δὲ ἐπὶ τ. δρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 298. (200. Ed. Baſ. P.)

4 Αἵματος ἆσαι Ἄρηα] Hæc ſunt verba Homeri Il. E. v. 289.

Αἱμηρόν. αἵματος πλῆρες.

Αἰμιλία,[1] Σκιπίωνος τοῦ μεγάλου γυνή· ἣν συνέβαινε μεγαλοπρεπῆ τινὰ τοῦ βίου καὶ τῆς τύχης τοῦ Σκιπίωνος. χωρὶς γὰρ τοῦ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὸν ἀπήνιον κόσμου, καὶ τὰ κανᾶ καὶ τὰ ποτήρια καὶ τἄλλα τὰ πρὸς θυσίαν ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ πάντα συνεξηκολούθει τὰς ἐπιφανεῖς ἐξόδους αὐτῆς. τό, τε τῶν παιδισκῶν καὶ τῶν οἰκετῶν παρεπομένων πλῆθος, ἀκόλουθον ἦν τούτοις. ταύτην δὲ τὴν περικοπὴν ἄπασαν (τοιαύτη τις ὑπάρξις) θύτεως μὲν τὸν Αἰμιλίας τάφον ἐδωρήσατο τῇ μητρί. ἣ συνέβαινε κεχωρίσθαι μὲν ἀπὸ τοῦ Λιβυκοῦ πρότερον ἤδη πολλοῖς χρόνοις, τὸν δὲ τοῦ βίου χρηγίαν ἐλλειπεστέραν ἔχειν τῆς κατ' εὐγένειαν φαντασίας. διὸ τοῦ μὲν τοῦ χρόνου ἀνακεχωρηκυίας αὐτῆς ὅτε τὰ ἐπισήμων ἐξόδων, τότε κατὰ τύχην ὄψις ἐπιφανὴς καὶ πανδήμου θυσίας, ὅτε περιθορυβήσης αὐτῆς ἐν τῇ τῆς Αἰμιλίας περικοπῇ καὶ χρηγίᾳ, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τῶν ἁρεωκόμων καὶ τοῦ ζεύγους καὶ τὸ ἀπήνης τὸ αὐτῆς ὑπαρχόντος, συνέβη τὰς γυναῖκας θεωμένας τὸ γεγονὸς, ὅτε πλήσθαι τοῦ Σκιπίωνος χρηστό-

Αἰμιλιανός. Ἔνομα κύριον.

Αἰμίλιος,[2] ὁ Ῥωμαῖος, ὁ τὸν Περσέα τὸν τῶν Μακεδόνων βασιλέα χειρωσάμενος. ὅτος ἀνὴρ μὲν σώφρων, καὶ φέρειν εὐπραγίας εἰδὼς καὶ ἱκανὸς ὤν. ἅμα γὰρ βασιλικῇ θεραπείᾳ τὸν ἄνδρα ὑπεδέξατο, πεσεῖν τε βεβηκότα πρὸς τοῖς γόνασιν αὐτοῦ, ἀναστήσας, καὶ ἐπειπών, Ἄνθρωπε, τί με καταβάλλεις τὸ κατόρθωμα; ἐπί τινος βασιλικοῦ θρόνου πάρεδρον ἑαυτῷ καθεσήσατο. Μακεδόνας δὲ καὶ Ἰλλυριοὺς τῆς πρόσθεν δουλείας ἀπαλλαγμένους, ἐλευθέρους εἶναι καὶ αὐτονόμους προστάξει τὸ συνέδριον, δασμόν τε φέρειν βραχύν, καὶ πολλῷ τινι τοῦ πάλαι κομιζομένου τοῖς ἑκατέρων βασιλεῦσι καταδεέστερον· ὡς ἂν ὁμολογοῖτο πρὸς ἁπάντων, Ῥωμαίους τῶν ὑπαρξάντων εἰς αὐτοὺς ἀδικημάτων, ἢ περ ἐφέσει τῆς Μακεδονικῆς ἡγεμονίας, ἐξενηνοχέναι τὸν πόλεμον. [3] ὁ γὰρ Αἰμίλιος ἐς τὸν ἁπάντων τῶν παρόντων ἀκοὴν (ἦσαν δὲ πολλοὶ ὅτε πολλῶν ἐθνῶν συνειλεγμένοι) τὸ τῆς βουλῆς ἐξενεγκὸν δόγμα, ἐλευθέρους εἶναι τοὺς ἄνδρας ἀπεφήνατο· τούς τε πρὸς αὐτὸν ἀφικομένους τῶν Εὐρωπαίων πρέσβεις εἰσίει πολυτελῶς, τῇ λαμπρότητι τοῦ συμποσίου φιλοτιμούμενος. ἔλεγε γὰρ, τῶν αὐτῶν ἀνδρῶν εἶναι, τοῦ τε πολέμου κρατεῖν, καὶ ταῖς πανηγύρεσι τῶν συμποσίων ἐπιμελεῖς τε καὶ φιλοτίμους φαίνεσθαι.

τὸ γεγονὸς, ὅτε πλήσθαι τοῦ Σκιπίωνος χρηστό-

Αἰμιλιανός. Æmilianus. Nomen proprium.

Αἰμίλιος. Æmilius Conſul, is, qui Perſem Macedonum Regem ſuperavit, vir fuit inprimis modeſtus, & qui ſecundam fortunam præclare ferret. Nam & regio cultu & honore excepit Perſem, ſubmittentemque ſe ad pedes ſuſtulit, additis hiſce verbis: Miſer, quid victoriæ meæ decus labefactas? & juxta ſe in ſella collocavit. Macedones vero & Illyrios priore ſervitute liberatos ſui juris eſſe Senatus juſſit, modicumque tributum pendere, & longe minus, quam olim Regibus ſuis præſtitiſſent: ut omnes confiterentur, Romanos injuriarum potius ulciſcendarum cauſa, quam regni Macedonici cupiditate inductos bellum illud ſuſcepiſſe. Itaque Æmilius omnibus præſentibus & audientibus (multi autem ex variis gentibus collecti aderant) recitato Senatuſconſulto, Macedones & Illyrios liberos eſſe juſſit. Poſt hæc legatos, qui ex variis Europæ populis ad eum venerant, magnificentiſſimo convivio excepit. Gloriabatur enim hujuſmodi apparatu, dicens, eorundem virorum eſſe & bello vincere, & convivium ſcite & magnifice apparare.

Αἴμιλλος. Ἔνομα κύριον.

Αἴμιλλος. Hæmillus. Nomen proprium.

Αἴμιον. τὸ ἄγγος τὸ αἱμοδόχον.

Αἴμιον. Vas, quo [victimarum] ſanguis excipitur.

Αἱμοβόρος. ὁ αἷμα ἐσθίων.

Αἱμοβόρος. Qui ſanguinem vorat.

Αἷμος. ὄρος Θρᾴκης. Αἷμος δὲ, υἱὸς Βορέου ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄρος.

Αἷμος. Hæmus, mons Thraciæ. Hæmus etiam Boreæ filius, a quo & mons ita dictus eſt.

1 Αἰμιλία, Σκιπίωνος τοῦ μεγάλου γυνή.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis, pag. 154. unde ea Suidas excerpſit. Vide etiam ſupra v. Ἀπήνη.

2 Αἰμίλιος, ὁ ὕπατος, ὁ τὸν Περσ.] Totus hic locus αὐτολεξεὶ legitur in Excerptis Joh. Antiocheni a Valeſio editis, pag. 790. unde Suidas eum deſcripſit.

3 Ὁ γὰρ Αἰμίλιος ἐς τὸν ἁπάντ.] Hæc, & quæ ſequuntur, expreſſa videntur ex Eutropio, qui idem plane refert.

Αἰμονία. ὄνομα κύριον.

Αἰμόνι©, Ῥωμαῖ©, ὃς τὸν Περσῶν πρὸς Ἀθηναίους πόλεμον τραυματίας δραμὼν εἰς Ἀθήνας, καὶ εἰς τὸν πρυτάνεις εἰσελθὼν, εἶπεν αὐτοῖς· Χαίρετε, καὶ χαίρομεν· καὶ πεσὼν ἀπέθανεν.

Αἱμόῤῥους. γέν© ἔχεως ἐν τοῖς πετρώδεσι χωρίοις ἔχον τὰς ὀφρῦς βαθείας.

Αἱμοπότης.[1] ὁ φονεύς.

Αἵματα. τὰς δρόσους φησὶν ὁ Αἰσχύλ©.

Αἱμωδεῖν. τὸ αἱμωδιᾶν, καὶ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι.

Αἱμωπός. αἱματοχαρεῖς.

Ἄ[2] πάρ© αἱμωπὸς ἐφυφέλιξε λύκους.

Αἰμύλ©. κόλαξ. ἀπατεών. Τῶν μὴν τινες αἰμύλων καὶ κομψῶν ἡγήσονταί με παίζειν. παροξυτόνως τὸ αἰμύλ©, ὡς Τερτύλ©, Ῥωμύλ©, Αἰσχύλ©.

Αἰμύλι©. ὄνομα κύριον.

Αἰναρέτης.[3] ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκλημέν©.

Αἰνέας. ὄνομα κύριον.

Αἰνείας. ὄτ© [4]ἔγραψε περὶ πυρσῶν, ὥς [5]φησι Πολύβι©. καὶ [6]περὶ στρατηγημάτων ὑπόμνημα.

Αἰνειάδες. οἱ ἐκ τῆς Αἰνείου καταγόμενοι. Αἰνιᾶνες δὲ, ὄνομα ἔθνους. καὶ Αἰνιεῖς, πληθυντικόν.

Αἰνή. ἡ δεινή. Αἴνη δὲ, τὸ τῆς Σικελίας ὄρ©.

Αἱ νῆται. αἱ νῆσαι. Αἰνῖται δὲ, οἱ ἀπὸ τῆς Αἴνου.

Αἰνίζω, καὶ αἰνίσσω. τὸ ἐν παραβολαῖς λαλῶ.

Αἰνίγματα. ζητήματα.

Αἴνιξ©, [7]Ἀθηναῖ©, κωμικός. ἔστι δὲ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. δράμα αὐτοῦ Ἄλωσις. ἔστι δὲ καὶ Αἴνει© σοφιστὴς, ὅτιν© βιβλία αἱ Μεταβολοι.

Αἰνικτά. ἄγνωστα. κεκρυμμένα. Ὡς [8]πάντα γ' αἰνικτὰ κἀσαφῆ μοι λέγεις.

Αἴνιον, καὶ Αἰνία. πόλις. [9]Σωσίβιος δὲ τοὺς Αἰνίους πάλαι μὲν σπάζειν, ὕστερον δὲ σπονδεύειν τοὺς μὲν πρὸς Εὐμένη, τοὺς δὲ πρὸς Μακεδονίαν.

Αἶν©. πόλις ἐπὶ τῆς Θρᾴκης· ἣν οἱ Ἕλληνες τὰ πρῶτα Ἀλωπεκοννησίοις καλέσαντες, ὕστερον δὲ ὀν-

Αἱμονία. Hæmonia. Nomen proprium.

Αἱμόνι©. Hæmonius, Romanus, in bello Perſarum contra Athenienſes vulneratus, Athenas curſu contendit, & ad Prytanes ingreſſus, eis dixit: *Salvete, & ſalvi ſumus.* Quibus dictis, mortuus concidit.

Αἱμόῤῥους. Hæmorrhus. Genus ſerpentis, quod in ſaxoſis cavernis degit.

Αἱμοπότης. Qui ſanguinem bibit. Interfector.

Αἵματα. Sic Æſchylus rores vocat.

Αἱμωδεῖν. Idem quod αἱμωδιᾶν. Dolere dentibus. Stupore dentium laborare.

Αἱμωπός. Sanguine gaudentes. Sanguinarios. *Quæ (clava) antea ſanguinarios percuſſit lupos.*

Αἰμύλ©. Adulator. Aſſentator. Impoſtor. *Aſſentatorum igitur ac feſtivorum hominum aliqui me jocari putabunt.* Scribendum vero eſt αἰμύλ©, cum acuto in penultima, ut Τερτύλος, Ῥωμύλ©, Αἰσχύλ©.

Αἰμύλι©. Æmylius. Nomen proprium.

Αἰναρέτης. Cui ſua virtus obeſt, vel nocet.

Αἰνέας. Æneas. Nomen proprium.

Αἰνείας. Æneas. Hic ſcripſit de facibus, quæ in ſpeculis accenduntur, ut inquit Polybius. Item commentarium de ſtratagematibus.

Αἰνειάδες. Qui ab Ænea genus ducunt. Αἰνιᾶνες vero, nomen gentis. Et Αἰνιεῖς, pluralis, Ænienſes.

Αἰνή. Gravis. Æne vero, Siciliæ mons.

Αἱ νῆται. Anates. Αἰνῖται vero, qui ſunt ex urbe Æno.

Αἰνίζω, & αἰνίσσω. Per parabolas loquor.

Αἰνίγματα. Ænigmata. Quæſtiones [obſcuræ.]

Αἴνιξ©. Ænicus, Athenienſis, Comicus Comœdiæ antiquæ. Ex fabulis ejus eſt Antia. Eſt & Αἴνει© Sophiſta, qui librum ſcripſit, Μεταβολοι vocatum.

Αἰνικτά. Ignota. Obſcura. Abſtruſa. *Ut omnia abſtruſa & obſcura mihi dicis.*

Αἴνιον, & Αἰνία. Ænium, & Ænia, urbs. *Accidit autem, ut Ænii jamdudum ante ſeditione laborantes, tunc pars ad Eumenem, pars vero ad Macedones vergere inciperent.*

Αἶν©. Ænus, urbs Thraciæ, in quam Græci primum quidem ex Alopeconneſo; dein-

1 Αἱμοπότης] Vide ſupra v. Αἱματοπότης.

2 Ἄ πάρ© αἱμωπ.] Diſtichum hoc legitur Anthолog. lib. vi. cap. xxiv. Epigr. 2. ut Portus etiam obſervavit.

3 Αἰναρέτης. ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρ.] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Π. v. 31.

4 Οὗτος ἔγραψε περὶ πυρσ.] Cum hoc loco confer, quæ notavimus infra ad v. Κλεόξεν©.

5 Ὡς φησι Πολύβι©] Lib. x. cap. xl.

6 Περὶ στρατηγημάτων] Imo περὶ στρατηγικῶν, (id eſt, de iis, quæ ad artem imperatoriam pertinent) ut recte monuit Caſaubonus in Præfat. ad Æneam Tacticum. Pro emendatione hæc ſtat auctoritas Polybii, qui lib. x. cap. xl. Αἰνείας δὲ, inquit, βαληθεὶς διορθώσασθαι τὴν πταίσαν ἀπειρίαν, ὁ πεὶ τῶν ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ὑπομνήματα συντεταχὼ©, &c. Hunc locum Polybii Suidas in animo habuit, ſed qui vel errore μνημονικῷ deceptus, vel fidem exemplaris ſui ſecutus, στρατηγημάτων pro στρατηγικῶν ſcripſit. Præter Polybium, Ælianus quoque *De inſtruenda acie* cap. 1. Æneam *Strategica* ſcripſiſſe expreſſe teſtatur his verbis: Ἐξειργάσαντο δὲ τὴν ῥωμαλέαν τῷ Τακτικὴν, Αἰνείας τε ἀφ' ἱκανοῦ πλείονα, ὁ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΑ βιβλία ἱκανῶς συνταξάμεν© ὧν ἐπιτομὴν ὁ Θετταλὸς Κινέας ἐποίησε. i. e. *Tacticum argumentum perpolivit pluribus ſcriptis Æneas; is, qui libros de arte imperatoria non paucos compoſuit: quorum epitomen Theſſalus Cineas confecit.* Satin' jam planum & certum eſt, Æneam non περὶ Στρατηγημάτων, (ut Suidas hic ait,) ſed περὶ Στρατηγικῶν ſcripſiſſe?

7 Αἴνιξ©] A Polluce lib. x. cap. xxiv. citatur Εὔνιξ© ἐν Ἀντίᾳ: quam ipſam fabulam Suidas hic Ænico tribuit. Quare vel apud Pollucem Αἴνιξ© pro Εὔνιξ© ex Suida reponendum eſt; vel, quod potius exiſtimo, ex Polluce apud Noſtrum ſcribendum eſt Εὔνιξ©: quamvis vox iſta non hic, ſed alibi, propter literarum ſeriem collocanda ſit. Videtur autem Suidas ad hunc ipſum locum Pollucis reſpexiſſe, ſed codice quodam uſus fuiſſe, in quo Αἴνιξ© pro Εὔνιξ© exaratum erat. Eam enim diverſæ hujus lectionis veram originem & cauſam eſſe exiſtimo.

8 Ὡς πάντα γ' αἰν.] Eſt verſus Jambicus, ſed luxatus, qui apud Sophoclem *Oed. Tyran.* pag. 170. recte ſic legitur:

Ὡς πάντ' ἄρα γ' αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις.

9 Σωσίβιος δὲ τοὺς Αἰνίους π.] Fragmentum hoc Caſaubonus Polybio aſſignat.

Μιτυλήνης καὶ Κύμης ἐπηγάγοντο ἐποίκους. καὶ ἐξ αὐτῶν Αἰνίτης, ὁ πολίτης.

de vero ex Mitylene & Cuma colonos deduxerunt. Ejus civis dicitur Αἰνίτης.

Αἰνίττεται. ἀντὶ τοῦ δηλοῖ. Ἀριστοφάνης·

Δοκέω μὴν ὡς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίττεσθαι.

καὶ αἰνίττεσθαι, τὸ λεληθότως πως εἰπεῖν λέγειν.

Αἰνίττεται. Indicat. Innuit. Ariſtophanes: *Exiſtimo in Cleonem id obſcure dictum eſſe* Et αἰνίττεσθαι, obſcure de re aliqua loqui.

Αἰνοβίας. πολεμικός.

Ἀβδήρων τὸν θεσπιανόπλα τ' αἰνοβίλιον Ἀγάθωνα
Πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊᾶς ᾤδ' ἐβόησε πόλις.

Αἰνοβίας. Bellicoſus. [In Epigrammate:] *Bellicoſũ Agathonẽ, qui pro Abderis mortẽ oppetiit, tota civitas rogo impoſitum clara voce luxit.*

Αἰνόθεν. αἰνῶς. λίαν. δεινῶς.

Αἰνόθεν. Graviter. Valde. Atrociter.

Αἰνόμορος. ὁ κακόμορος.

Αἰνόμορος. Infelix. Qui mala morte perit.

Αἶνος. λόγος παροιμιώδης. ἢ ἔπαινος, καὶ ἐγκώμιον. Αἶνός τίς ἐστιν, ὃς [2] ἀνὴρ τε καὶ οὐκ ἀνὴρ, ὄρνιθα κἀκ ὄρνιθα δ' ὅμως, ἐπὶ ξύλῳ κἀ ξύλῳ καθημμένον, λίθῳ τε κἀ λίθῳ βαλὼν διώλεσεν.

Αἶνος. Oratio proverbialis [& ſymbolica. Ænigma.] Vel laus & encomium. Ænigma quoddam circumfertur, virũ non virum, avem non avem, in arbore non arbore ſedentem, lapide non lapide percuſſam necaſſe.

Αἶνος διαφέρει μύθου, τὸν μὲν αἶνον μὴ πρὸς παῖδας, ἀλλὰ πρὸς ἄνδρας πεποιῆσθαι, καὶ μὴ πρὸς ψυχαγωγίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ παραίνεσιν ἔχειν τινά. βούλεται γὰρ ὑποκρυπτόμενος παραινεῖν τι καὶ διδάσκειν· ὥσπερ Ἡσίοδος φαίνεται πεποιηκώς. Αἰνὸς δὲ, ὀξυτόνως, ὁ δεινὸς ἄνθρωπος. καὶ αἶνος. ἔπαινος, ὕμνος, δόξα.

Αἶνος differt a μῦθος: quod αἶνος non puerorum ſed virorum gratia factus ſit, nec tantum animum oblectet, ſed etiam præcepta virtutum contineat. Propoſitum enim ei eſt, occulte aliquid ſuadere & docere: quod ab Heſiodo factum videmus. Αἰνὸς vero, cum acuto in ultima, homo ſævus & atrox. Et αἶνος, laus, hymnus, gloria.

Αἶνος. πόλις Θρᾴκης, Ἄψινθος καλουμένη. ἑτέρα δέ ἐστιν ἡ ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γυνέως ἀδελφοῦ.

Αἶνος. Ænus, urbs Thraciæ, Abſynthus vocata. Eſt & altera, ab Æno Gunei fratre ſic dicta.

Αἰνῶ. [3] παραιτοῦμαι. Σοφοκλῆς.

Αἰνῶ. Recuſo. Sophocles.

Αἰνών. ἀπὸ τοῦ Εὐαγγελίου. [4] Ἦν δὲ καὶ Ἰωάννης βαπτίζων ἐν Αἰνὼν ἐγγὺς τοῦ Σαλήμ.

Αἰνών. Ænon. Ex Euangelio. *Joannes autem baptizabat in Ænon prope Salem.*

Αἰνοῖλω. ἀντὶ τοῦ συγκατένευσα.

Αἰνοῖλω. Annui. Aſſenſus ſum. Comprobavi.

Αἶνυτο. ἀφῄρητο. ἐλάμβανε.

Αἶνυτο. Abſtulit. Cepit.

Αἴξ, αἰγός. καὶ παροιμία· Ἡ [5] αἴξ δοῦσα τὴν μάχαιραν. Κορινθίων γὰρ Ἥρᾳ [6] Ἀχραίᾳ θυόντων, ἣν λέγεται ἱδρύσαι Μήδειαν, οἱ ἐν τῇ παρόχῳ μεμισθωμένοι, γῇ κρύψαντες τὴν μάχαιραν, ἐσκήπτοντο ὑπολελῆσθαι. ἡ δὲ αἴξ αὐτὴν τοῖς ποσὶν ἀνεσκάλευσεν.

Αἴξ. Capra. Et proverbium: *Capra præbens gladium.* Cum enim Corinthii Junoni Acrææ (cujus ſtatua a Medea fertur dedicata) rem divinam facerent, qui ad præbendam victimam cæteraſque res ad ſacrificium neceſſarias conducti fuerant, gladio ſub terra occultato, ſe ejus oblitos eſſe ſimulabant. Capra vero eum pedibus eruit. *Port.*

Αἴξ θεσπία. τὰ τῶν λευκῶν κυάμων γένη, ᾧ ἐπεψήφιζον καὶ ἐχειροτόνουν. ὁ δὲ Κρατῖνος καθάπερ τοῦ Διὸς αἶγα Ἀμαλθείαν τροφὸν, ὅπως καὶ τὴν δωροδοκούντων αἶγα θεσπίαν. οἱ δὲ τὰ εἰς τὸ χρυσίζεσθαι ποιοῦντα ἀρθόνως ἀφορμὴν παρέχοντα, ὅπως εἰώθασι λέγειν κωμῳδοῦντες, καὶ καταλαμβάνειν. Αἴξ ἐν θεσπία, ἐπὶ τοῦ τυγχάνοντος ὅπου βούλεται. τινὲς γὰρ αἶγα τινὲς Διὸς τροφὸν κατηστερίσθαι φασί. καὶ φασὶ τὸν ἐπιφθασάμενον [7] ἐπιτελοῦσαν αὐτῷ, ἐπιτυγχάνειν ὅσα ἂν βούληται.

Αἴξ θεσπία. Capra cœleſtis. Albarum fabarum genera, quibus in ſuffragiis, & ſententiis ferendis olim utebantur. Cratinus vero, ut capram Amaltheam Jovis nutricem fuiſſe dicit; ſic etiam capram cœleſtem illorum, qui dona accipiebant. Alii vero ea, quæ aliquibus pecuniæ parandæ facultatem copioſe præbent, ita comice dicere & uſurpare ſolent. Capra igitur cœleſtis dicitur de illo, qui rerum omnium ſit compos, quaſcunque cupit. Capram enim Jovis nutricem in aſtra tranſlatam fuiſſe ferunt. Ajunt autem illum, qui ipſam orientem conſpexerit, omnium votorum compotem fieri. *Port.*

1 Ἀβδήρων θεσπιανόπλα τ' αἰνοβ.] Diſtichum hoc legitur Anthol. lib. III. cap. v. Epigr. III.

2 Ὡς ἀνὴρ τε & οὐκ ἀν.] Senſus hujus ænigmatis eſt, veſpertilionem ſambuco inſidentem ab eunucho pumice percuſſum fuiſſe.

3 Αἰνῶ. παραιτ.] Græci, cum beneficium aliquod oblatum recuſabant, vel ſibi eo opus non eſſe ſignificare volebant, dicere ſolebant αἰνῶ, vel ἐπαινῶ: ut non ſolum ex hoc loco Suidæ, ſed etiam ex aliis Grammaticis conſtat. Eodem etiam ſenſu interdum adhibere ſolebant vocem καλῶς, ut diſcimus ex Suida infra h. v. Item, ἔχω κάλλιστα; ut obſervavit Caſaubonus *Lect. Theocr.* cap. XVI. Sic Latini *benigne*: ut apud Horatium lib. I. Epiſt. VII. & VIII.

4 Ἦν δὲ καὶ Ἰωάννης βαπτ.] Joh. cap. III. v. 23.

5 Ἡ αἴξ δοῦσα τὴν μάχ.] De proverbio hoc plenius Heſychius.

6 Ἥρᾳ Ἀχραίᾳ.] Junonis Ἀχραίας meminit etiam Zenobius in hoc ipſo proverbio; & Pauſanias lib. II. pag. 128. Hoc autem ideo moneo, ut obiter emendem Heſychium, apud quem in ſerie ſua hodie legitur, Ἀκρεία, ἡ Ἀθηνᾶ——————ἴσι δὲ καὶ ἡ Ἥρα & Ἀρτεμις & Ἀφροδίτη. Dicit Ἀκρεία eſſe epithetum Minervæ, Junonis, Dianæ, & Veneris: ſed male. Scribendum enim eſt Ἀκραία; quæ vox deducta eſt ab ἄκρα, i. e. mons, vel arx urbis. Dii enim, quorum ſimulacra vel templa in montibus vel arcibus urbium dicata erant, appellabantur Ἀκραῖοι. Pollux lib. IX. cap. V. Τὰ δήμοσια, ἐκρεπόλις· ἣν καὶ ἄκραν τὴν εἰπόις, καὶ πόλιν. καὶ τοὺς αὐτοὺς θεοὺς, Ἀκραίους. Apud eundem Heſychium alibi legas: Ἀκρεία, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ Ἀφροδίτη. Sed & ibi ſcribendum eſt Ἀκραία per αι. Diphthongus enim αι cum vocali ε ſexcentis in locis apud Grammaticos confundi ſolet.

7 Ἐπιφθασάμενον] Alii ἐπιφθασάμενον: quod non diſplicet.

Αἶξ Σκυρία. ἐπὶ τῶν τὰς θυσίας ἀναξιούντων. Φασὶ γὰρ αὐτὰς πολὺ γάλα ἔχουσας, ἐπειδὰν ἀμελχθῶσιν, ἀναλέγειν τὸ ἀγγεῖον.

Αἰξωνεύεσθαι. τὸ κατηγορεῖν βλασφημοῦντας. μεταλαβὸν δὲ ἀπὸ τοῦ δήμου τῶν Αἰξωνέων. βλάσφημοι γὰρ κωμῳδοῦνται.

Αἰξωνθύς. ὁ βλάσφημος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν τὰς αἶγας ὠνούμενον.

Αἰξωνεία. ἡ βλασφημία.

Αἰξωνὶς.[1] δῆμός ἐστι Φυλῆς Κεκροπίδος. ἐκωμῳδοῦντο δὲ ὡς βλάσφημοι. ἀφ' οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγεσθαι αἰξωνθύεσθαι ἔλεγον.

Αἰξωνίδα τείγλιν. δοκοῦσιν αὐταὶ κάλλισται εἶναι, καὶ τῶν ἄλλων διαφέρειν ταύτην.

Αἰόλαν. πηδητικήν. [2] Αἰόλαν χορείαν ἐφηγξάμεθα βρεκεκέξ.

Αἰόλαν. σκοτεινήν.

Αἰόλλει. ποικίλλει. τρέφει. πλανᾷ.

Αἰόλη[3] νύξ. ἤτοι μέλαινα. ἢ ποικίλη· διὰ τὰ ἄστρα.

Αἰόλιος ὄνομα κύριον.

Αἰολοκέντωρος.

Αἰολομίτρης.[4] ποικίλην ἔχων μίτραν.

Αἰολόπωλος.[5] ποικίλους ἵππους ἔχων.

Αἴολος. ὄνομα κύριον.

Αἰόλος. θυελλήεις. ποικίλος. ἢ ταχύς. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄελλαν, ἥτις ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ εἰλεῖν.

Αἰονᾶν. τὸ βρέχειν.

Αἰών. ὁ νωτιαῖος μυελός. ἢ χρόνος ἀίδιος. Αἰὼν δὲ καὶ ὁ παρὼν βίος. [6] Δαβίδ· Ὁ αἰὼν ἡμῶν εἰς φωτισμὸν τοῦ προσώπου.

Αἰῶνα. ζωήν. βίον. [7] Σοφοκλῆς·

Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι βροτῶν, πρὶν ἂν
Θάνοι τις· ἤτ' εἰ χρηστὸς, ἤτ' εἰ τῷ κακῷ.
Ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πρὶν εἰς ᾅδου μολεῖν,
Ἔξοιδ' ἔχουσα δυσχερῆ τε καὶ βαρύν.

Αἰωνίζει. διὰ παντὸς μένει.

Αἰωνίου μακαριότητος.

Αἰωναέου. ὁ Ἰανουάριος μήν. ὅτι Λογγῖνος αὐτὸν ἑρμηνεύσας βιάζεται, ἀσανεὶ αἰῶνος πατέρα.

Αἰῶνος ἄγαλμα. ἐν τῷ Διαγνώμονι.

Αἰώρα.[8] ἀγχόνη. ὕψωσις. ἔπαρσις.

Ὡς[9] δ' οὐκ ἐφικνεῖτ', ἀλλ' ἔχαμνε πηδῶσα,
Οὐδὲν κρεμαστῆς σχοῦσα πλεῖον αἰώρας,
Παρῆλθεν ὅτω βουκολοῦσα τῷ λύπῃ.

Αἶξ Σκυρία. Capra Scyria. De iis, qui beneficia ſua irrita faciunt. Ajunt enim eas multum habere lactis: ſed cum [paſtores] eas mulſerint, evertere mulctram.

Αἰξωνεύεσθαι. Maledicere. Maledictis inſectari. Tranſlatio ducta eſt a populo Æxonenſium, qui ut maledici a Comicis perſtringuntur.

Αἰξωνθύς. Maledicus. Significat etiam caprarum emptorem.

Αἰξωνεία. Maledicentia.

Αἰξωνὶς. Populus tribus Cecropiæ. Æxonenſes vero ut maledici a Comicis perſtringebantur: unde etiam αἰξωνεύεσθαι ponebatur pro maledicere.

Αἰξωνίδα τείγλιν. Mullum Æxonenſem. [Id eſt, optimum.] Mulli enim hi pulcherrimi, & reliquis præſtantiores eſſe putantur.

Αἰόλαν. Saltatricem. *Choream luſimus, accinentes brececex.*

Αἰόλαν. Obſcuram.

Αἰόλλει. Variat. Vertit. Decipit.

Αἰόλη νύξ. Nox atra. Vel, variis ſtellis diſtincta.

Αἰόλιος. Æolius. Nomen proprium.

Αἰολοκέντωρος. Centaurorum inſtar agilis.

Αἰολομίτρης. Variam zonam habens.

Αἰολόπωλος. Varios equos habens.

Αἴολος. Æolus. Nomen proprium.

Αἰόλος. Agilis. Varius. Vel, velox. Ab ἄελλα, procella: ſic dicta ab ἄειν, ſpirare, & εἰλεῖν, convolvere.

Αἰονᾶν. Rigo. Irrigo.

Αἰών. Medulla dorſi. Vel, tempus perpetuum. Ævum. Item, vita præſens. David: *Vita noſtra a vultu tuo illuminetur.*

Αἰῶνα. Ævum. Vitam. Sophocles: [*Vulgo quidem dici ſolet,*] *neminem mortalium ſcire poſſe, utrum quis felicem, an vero infelicem vitam egerit, antequam moriatur. Ego vero, vel antequam ad inferos deſcenderim, de vitæ meæ infelicitate ſatis perſuaſa ſum.*

Αἰωνίζει. In æternum durat.

Αἰωνίου μακαριότητος. Beatitudinis æternæ.

Αἰωναέου. Menſis Januarius. Sic enim Longinus menſem illum dictum eſſe contendit, quaſi patrem ævi.

Αἰῶνος ἄγαλμα. Ævi ſimulacrum. Vide in v. Διαγνώμονι.

Αἰώρα. Suſpenſio. In altum ſublatio. Elevatio. [Babrius:] *Cum autem eo pertingere non poſſet, ſed ſaltando defatigata fruſtra pendentia [in arbore pira] ſpectaret, abiit, hoc modo animi ſui dolorem fallens.*

1 Αἰξωνίς. δῆμός ἐστι φυλ.] Ex Harpocratione: ſed apud quem pro Αἰξωνὶς rectius legitur Αἰξωνή.

2 Αἰόλαν χορείαν ἐφθ.] Ariſtoph. *Ranis* pag. 223. (140. Ed. Baſ. P.)

3 Αἰόλη νύξ. ἤτοι μέλαινα. ἢ ποικ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Trachin.* pag. 334. ut Pearſonius obſervavit.

4 Αἰολομίτρης] Eſt vox Homerica Il. E. v. 707.

5 Αἰολόπωλος] Et hac voce uſus eſt Homerus Il. Γ. v. 185. ſed quam brevis Scholiaſta ibi exponit ἱπποκόμος, i. e. equiſo.

6 Δαβὶδ] Pſalm. LXXXIX. v. 8.

7 Σοφοκλῆς] Initio *Trachin.*

8 Αἰώρα] Vide infra v. Ἐώρα.

9 Ὡς οὐκ ἐφικν.] Fragmentum hoc ex Babrio depromptum eſt, idque pertinere videtur ad fabulam de vulpe, quæ cum mala vel pira in arbore conſpecta fruſtra appeteret, neque ſe eorum compotem fieri poſſe videret, ſe eadem contemnere ſimulabat. Fabula exſtat apud Æſopum.

Αἰωρηθέντες. ἀντὶ τοῦ μετεωρισθέντες.

Αἰωρήσεις. κρεμάσεις.

Αἰωρῶνται. κρέμανται. Εἰς ὃν τὰ τῶν Καρχηδονίων αἰωρεῖται πεφύκασι.

Αἴωρ. ὥσωρ.

Αἴπει. τῷ ὑψηλῷ. ἡ θύτεια, αἴπῳ, ὑδετέρως.

Αἴπεια. ὄνομα κύριον.

Αἰπεινή. ὑψηλή.

Αἰπεινὴ ἐλάτην ἔρις ἄρχεν αἰσυλα φάζ.

Αἰπεναῖς. ὑψηλαῖς. μακραῖς. ἐν μύθῳ·

Αἰπεναῖς ἐλάταις ἔρισεν βάλῳ. ἡ μὲ ἔπειπε,
Καὶ ναῦς καὶ νηὸς τεμνομένην πελέειν.

Αἰπεινός. ὁ χαλεπός.

Αἰπήεσσα. ὑψηλή.

Αἰπόλια. αἰγονόμια. καὶ αἰπόλῳ, αἰγονόμῳ. καὶ αἰπολῶ, δολιχῶ.

Αἰπύ. ὑψηλόν. μέγα.

Λευκάδῳ[1] αἰπὺν ἔχων ναύταις τηλέσκοπον ὄχθον.

Σὺ[2] δ' ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν
Ἥλιε, παμφαὲς τιὼ ἐμοὶ ὅταν χθόνα
Ἰδῃς, ὑπαχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν,
Ἄγγελον ἄτας τὰς ἐμάς.

Αἰπύκερως ἔλαφος. ὑψηλὰ κέρατα ἔχων.

Αἰπύς. ὁ ὀλέθριος.

Αἰπύ[3] οἱ ἐστεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι. μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ δυσπρόβαλον, δυσχερές.

Αἶρα. ἡ τοῦ σίτου ἀμφιφορά· ἀπὸ διφθόγγου. Ἔρα δὲ ἡ γῆ, ἀπὸ τοῦ ε ψιλοῦ. σημαίνει δὲ καὶ τὸν σφαῖραν. καὶ ὄνομα πόλεως.

Αἴρεσθαι. προσπένεσθαι. Κρατῖνος Τροφωνίῳ.

Οὐ σῖτον αἴρεσθ', οὐχ ὕπνον λαχεῖν μέλος.

Αἶρε. προσφερε. Ὅμηρος· Μή μοι οἶνον ἄειρε. καὶ Ἀριστοφάνης·

Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.

Αἶρε δάκτυλον. τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαρρωδούντων ἐν τῇ[6] ἀγωνίᾳ. ἐπαίρεσθαι γὰρ τιὼ χεῖρα, σύμβολον τοῦ νενικῆσθαι. καὶ Πολύβιος· Ὁ δὲ προσπεσὼν, αἴρεται νίκιον εὐτυχεστάτιον.

Αἱρεθέν. θεληθέν.

Αἶρε[7] μασχάλιον. ἐπὶ τῶν ὀρχήσασθαι.

Αἰωρηθέντες. In altum ſublati. Suſpenſi. Pendentes.

Αἰωρήσεις. Elevationes. Suſpenſiones.

Αἰωρῶνται. Pendent. Suſpenſa ſunt. *Ex quo res Carthaginenſium pendent.*

Αἴπερ. Quemadmodum.

Αἴπῃ. Altitudini. Rectus eſt αἰπῷ: idque generis neutrius.

Αἴπεια. Æpea. Nomen proprium.

Αἰπεινή. Excelſa. Alta. Procera. *Procera abies, contentionis ſtudio impulſa, protervis verbis* [*rubum*] *laceſſivit.* Et αἰπεναῖς, altis, proceris. In Fabula: *Altis cum abietibus contendit rubus: cui abies dixit, ex lignis ſuis & naves & templa ædificari.*

Αἰπεινός. Gravis. Moleſtus.

Αἰπήεσσα. Excelſa. Alta.

Αἰπόλια. Greges caprarum. Et αἰπόλῳ, caprarius, ſive paſtor caprarum. Et αἰπολῶ, capras paſco.

Αἰπύ. Altum. Magnum. [In Epigrammate:] *Qui altum & nautis longe conſpicuum Leucadis promontorium tenes.* [Et Sophocles:] *Tu vero, qui per altum cœlum currum agis, Sol, cum terram meam patriam conſpexeris, aureo fræno adducto, calamitates meas annuntia.*

Αἰπύκερως ἔλαφος. Excelſa cornua habens cervus.

Αἰπύς. Pernicioſus.

Αἰπύ. Arduum. Acceſſu difficile. Difficile. Per metaphoram. *Arduum hoc ipſi erit & difficile, quamvis pugnandi valde cupido.*

Αἶρα. Per αι diphthongum, lolium. Ἔρα vero, per ε, terra. Significat etiam malleum. Item, nomen urbis.

Αἴρεσθαι. Sumere. Capere. Cratinus *Trophonio: Nec cibum nec ſomnum capere.*

Αἶρε. Admove. Affer. Præbe. Homerus: *Ne mihi vinum præbe.* Et Ariſtophanes: *Præbe, præbe quam citiſſime ſcarabæo mazam.*

Αἶρε δάκτυλον. Tolle digitum. De iis dicitur, qui in certamine ſuccumbunt. Qui enim manum tollebant, victos ſe eſſe ſignificabant. Et Polybius: *Ille vero hoſtem adortus, inſignem victoriam reportavit.*

Αἱρεθέν. Quod quis ſponte elegit, vel voluit.

Αἶρε μασχάλιον. Tolle axillam. De ſaltatione dicitur.

1 Λευκάδῳ αἰπὺν ἔχ.] Hexameter hic eſt pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum publici juris fecimus ſupra v. Βερενικιανὸς.

2 Σὺ δ' ὦ τὸν αἰπ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 51. ut Portus quoque monuit. Vide etiam ſupra v. Διφρηλατῶν, ubi idem fragmentum legitur.

3 Αἰπύ οἱ ἐστ.] Eſt verſus Homericus Il. N. v. 317.

4 Σφαῖραν] Sic habent omnes Editt. itemque Etymologus: ſed male. Scribendum enim eſt σφῦραν. Recte Heſychius: Αἶρα. σφῦρα. ὀξίνη. Quæ vero apud eundem ſequuntur, fœde corrupta ſunt: Αἱ ῥαὶ αἴρασαι, αἴ πνες δὴ ἄρχοντες. Scribe abſque novo principio, ἡ ῥαιστήρ: idque refer ad vocem præcedentem αἶρα. Significat enim ῥαιστὴρ malleum, æque ac αἶρα: cui proinde τὸ ῥαιστὴρ interpretationis loco recte jungitur. Quid vero facias illis: Αἴπνες δὴ ἄρχοντες? Equidem, lituram ea mereri exiſtimo, quoniam a librariis neſcio quid ſomniantibus temere in textum intruſa videntur. Saltem fateor, me non videre, quomodo verba iſta inſtituto Heſychii convenire queant: & proinde liberum cuivis Lectori de hoc loco judicium relinquo.

5 Ἀειστοφάνης] Initio *Pacis.*

6 Ἀγωνίᾳ] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. male, γωνίᾳ. Ἀγωνία autem idem ſignificat, quod ἀγὼν, i. e. certamen.

7 Αἶρε μασχάλιον] Aliter proverbium hoc interpretantur Zenobius Centur. v. Adag. VII. & ipſe Suidas infra v. Μασχάλιον: quæ loca confer.

Λίξε[1] πλῆκτρον. τετέσιν, ὅπλον ἀμυντήριον. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. καθ' οὓς γὰρ ἔχουσι πλῆκτρα, ἐν οἷς μάχονται· ἃ ἡμεῖς κέντρα λέγομεν τὰ ὀρνίθων· οἱ δὲ, πλῆκτρα. πλῆκτρα δέ εἰσι, τὰ ἐμβαλλόμενα τοῖς πλήκτροις τῶν ἀλεκτρυόνων τὰ χαλκᾶ.

Αἵρεσις. καταστροφή. κατάλυσις. Διὸ καὶ πρώτῳ τῶν ἄλλων ἐπέθεντο δι' ὑποβουλῆς, ἵνα σφίσι, τὸ λεγόμενον, ἐξ ἄκρας ἡ αἵρεσις γένηται τῶν θεοφιλῶν καὶ ἐξ ἀρχαιοτρόπων ἠθῶν τε καὶ ὑποδευμάτων.

Αἵρεσις.[2] ἡ λόγῳ τινὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀκολουθοῦσα, ἢ δοκοῦσα ἀκολουθεῖν. Ἱππόβοτος δὲ θ' φησὶν αἱρέσεις εἶναι τῶν φιλοσόφων καὶ ἀγωγάς· Μεγαρικὴν, Ἐρετριακὴν, Κυρηναϊκὴν, Ἐπικούρειον, Ἀννικέρειον, Θεοδώρειον, Ζηνώνειον, τὴν καὶ Στωϊκὴν, Ἀκαδημαϊκὴν, Περιπατητικήν. ὅτε δὲ Κυνικὴν, ὅτε Ἡλιακὴν, ὅτε Διαλεκτικήν. τὴν γὰρ Πυρρώνειον διὰ τὸ πλείστας παρασπασθῆναι ἀφ' αὐτῆς ἀσάφειαν. εἰ γὰρ αἵρεσιν νοσεῖσθαι[3] παρόκλισιν ἐν δόγμασιν, ἀκολουθίαν ἔχουσαν, ἐκεῖ ἂν παραγράφοιτο αἵρεσις ἡ Πυρρώνειος. ἃ γὰρ ἔχει δόγματα. ἔτι δὲ καὶ Ἐκλεκτική τις εἰσῆλθεν ὑπὸ Ποτάμωνος τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἐκλεξαμένη τὰ δοκοῦντα ἐξ ἑκάστης τῶν αἱρέσεων.[4] Κριτήρια δέ φησιν εἶναι τἀληθοῦς· τὸ μὲν ὡς ὑφ' οὗ γένηται ἡ κρίσις· τοῦτο, τὸ ἡγεμονικόν· τὸ δὲ, ὡς δι' οὗ, οἷον τὴν ἀκριβεστάτην φαντασίαν. δοκεῖ τε τῶν ὅλων τήν τε ὕλην καὶ τὸ ποιοῦν· ποιήσιν τε καὶ τόπον. ἐξ οὗ γὰρ, καὶ ὑφ' οὗ, καὶ ποίῳ, καὶ ἐν ᾧ. τέλος δὲ εἶναι, ἐφ' ὃ πάντα ἀναφέρεσθαι, ζωὴν κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν τελείαν, οὐκ ἄνευ τῶν τοῦ σώματος κατὰ φύσιν ἀγαθῶν, καὶ τῆς ὑπαρχούσης.

Αἱρέσιος. ὄνομα κύριον.

Αἱρετίζω. τὰ τῶν αἱρετικῶν φρονῶ. σημαίνει καὶ τὸ προαιροῦμαι. ἐξ οὗ καὶ αἱρετισάμην, καὶ ἡρετισάμην.

Αἱρετόν. ὑποθυμητόν.[5] τοῦτο τριχῶς λέγεται. τὸ καλὸν, τὸ ἡδὺ, καὶ τὸ συμφέρον. ᾧ δὴ ταῦτα πάντα ὑπάρχει, καὶ ἀφ' οὗ πάντα αἱρετόν, τοῦτο τῷ μὴ πάντα ἐχόντων αἱρετώτερον· οἷον ἡ φρόνησις. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ[6] Αὐρηλιανὸς ὁ βασιλεὺς μᾶλλον ἀναγκαῖος ἦν στρατηγὸς, ἢ ἀφ' αἱρετὸς βασιλεὺς, ὢν παντὶ καιρῷ δυσχερὴς ὤν, καὶ ἀπρόσιτος, ὡς μηδὲ τῶν οἰκείων αἵματος ἀφαμένων καθαρός.

Αἱρετώτερος. προκειτότερος. Οὐκ ἐκ τοῦ ἀλλήλων κεῖται τὸ αἱρετώτερον τοῦ βελτίονος, ἀλλ' ἐπὶ

Αἶξε πλῆκτρον. Tolle calcar. Id eſt, telum, quo vis hoſtilis propulſatur. Tranſlatio ducta eſt a gallis gallinaceis, qui ferreis ſtimulis armati pugnare ſolent. Eos autem ſtimulos nos κέντρα; alii vero πλῆκτρα vocant. Πλῆκτρα vero ſunt ferrei illi ſtimuli, qui calcaribus gallorum addi ſolent.

Αἵρεσις. Everſio. Deſtructio. *Quamobrem etiam illum primum omnium per inſidias aggreſſi ſunt, ut Deo grata & antiqua inſtituta moreſque funditus, quod ajunt, everterent.*

Αἵρεσις. Secta, quæ rationem aliquam probabilem ſequitur, aut ſequi videtur. Hippobotus dicit novem eſſe ſectas, ſive diſciplinas Philoſophorum: Megaricam, Eretriacam, Cyrenaicam, Epicuream, Anniceriam, Theodoriam, Zenoniam (quam & Stoicam vocant) Academicam, Peripateticam. Cynicæ autem & Eliacæ atque Dialecticæ nullam mentionem facit. Nam Pyrrhonia quidem propter obſcuritatem a pleriſque repudiatur. Si enim ſectam intelligimus propenſionem ad dogmata, quæ aliquam habent conſequentiam; Pyrrhonia non poterit appellari ſecta. Nulla enim habet dogmata. Præterea vero ſecta quædam Eclectica introducta eſt a Potamone Alexandrino, qui ex ſingulis ſectis ea, quæ ſibi placerent, eligebat. Hic criteria veritatis duo eſſe dicebat: unum, a quo fiat judicium, id eſt, mentem: alterum, per quod; id eſt, phantaſiam claram & certam. Principia vero omnium rerum idem ſtatuebat, materiam, efficiens, effectionem, & locum. Ex quo enim fiant omnia [inquirimus,] & a quo, & quali, & in quo. Finem vero, ad quem omnia referantur, dicebat eſſe vitam, omni virtute perfectâ, boniſque corporis naturalibus & externis inſtructâ.

Αἱρέσιος. Hæreſius. Nomen proprium.

Αἱρετίζω. Cum Hæreticis ſentio. Hæreticorum opinionem ſequor. Item, eligo. Hinc αἱρετισάμην, & ἡρετίσατο.

Αἱρετόν. Expetendum. Hoc triplex eſt: Honeſtum, jucundum, & utile. Cui igitur hæc omnia inſunt, & quod ob omnia iſta expetendum eſt, præferendum utique eſt illis, quibus ea omnia non inſunt: ut prudentia. Et iterum: *Aurelianus vero magis neceſſarius erat belli dux, quam Imperator amabilis, trux omni tempore, & acceſſu difficilis, & qui ne a neceſſitudinum quidem cæde abſtineret.*

Αἱρετώτερος. Magis expetendus. Anteponendus. Τὸ αἱρετώτερον, & τὸ βέλ-

1 Αἶξε πλῆκτρον. τετέσιν, ὅπλ. ἀμ.] Totum hunc locum deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 577. Vide etiam infra v. Πλῆκτρον.

2 Αἵρεσις. ἡ λόγῳ τινὶ κατὰ τὸ φ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Laertii lib. 1. ſegm. xix. xx.

3 Παρόκλισιν] Sic recte MS. Pariſ. A. At priores Editt. male παρέκλασιν.

4 Κριτήρια δὲ φησιν εἶναι τἀληθοῦς] Locus hic ex Laertio ſic emendandus eſt: Κριτήρια δέ φησιν εἶναι τὸ ἀληθοῦς δύο, &c.

5 Τοῦτο τριχῶς λέγεται——ἡ φρόνησις] Locus hic ex Alexandro Aphrodiſeo in *Topica* pag. 140. ſic ſupplendus & ampliandus eſt: Λέγεται δὴ τὸ αἱρετὸν τριχῶς. ᾧ γὰρ τὸ καλὸν, καὶ τὸ ἡδὺ, ᾧ τὸ συμφέρον αἱρετόν. ᾧ δὴ πάντα ταῦτα ὑπάρχει, ᾧ ἀφ' οὗ πάντα ἐστὶν αἱρετὸν, τοῦτο τῷ μὴ πάντα ἐχόντων αἱρετώτερον. ᾧ οὖν τὰ τελεῖα τῶν οὐκ ἐλάττων, ἂν τὸ ὁρμῶντας αὐτοῖς ὑπάρχῃ. ἐπειδὴ δυνατόν τι τὸ κατὰ τὴν τοῦ σοφοῦ αἵρετον, ὃ κατὰ πάντα μὲν μὴ μόνοι σοφοῦ αἱρετὸν αἱρετώτερον εἶναι. Ἡ γὰρ φρόνησις οὐ αὐτῷ μόνον ἔστι αἱρετὴ, αἱρετωτέρα ἐστὶν ἐχούσῃ ἀφ' οὗ πάντα ἔσονται αἱρετὰ, &c.

6 Ὁ δὲ Αὐρηλιανὸς ὁ βασιλεὺς μᾶλλον ἀναγκ.] Fragmentum hoc exſtat in Excerptis Joannis Antiocheni a Valeſio editis pag. 834. idemque legitur ſupra v. Αὐρηλιανός.

πλεῖον τὸ βέλτιον τῶ αἱρετωτέρω. τὸ μὲν γὰρ αἱρετώτερον ἐν τοῖς αἱρετοῖς καὶ μόνοις· τὸ δὲ βέλτιον καὶ ἐν ἄλλοις. καὶ γὰρ ἐν θεωρητικοῖς, καὶ φυσικοῖς, καὶ λογικοῖς ἡ ζήτησις ἡ τῶ βελτίονος. ὁ μὲν γὰρ ζητῶν, πότερα βελτίων οὐσία, ἡ κινουμένη, ἢ ἀκίνητος· φυσικὸν μεταχειρίζεται πρόβλημα. λογικὸς δὲ, ὁ ζητῶν, πότερον βέλτιον, ἐπαγωγὴ, ἢ συλλογισμός. θεωρητικὸς δὲ, ὁ ζητῶν, πότερον ἡ φρόνησις πρακτικώτερον, ἢ θεωρητικώτερον.

πον melius, non ſunt ſynonyma, nec ejuſdem plane ſignificationis: ſed τὸ βέλτιον latius patet quam τὸ αἱρετώτερον. Nam τὸ αἱρετὸν in rebus expetendis, iiſque ſolis verſatur: τὸ βέλτιον vero etiam in aliis. Nam & in Theoreticis & Phyſicis & Logicis quæſtio de eo, quod eſt melius, locum habet. Qui enim quærit, utra ſubſtantia ſit melior, mobiliſne, an vero immobilis; is quæſtionem phyſicam tractat. Logicus vero quærit, utrum Inductio, an vero Syllogiſmus præſtet. Theoreticus vero quærit, utrum prudentia in actione, an vero in contemplatione potius verſetur.

Αἰρούμενον. ἀφαιρούμενον.

Αἰρά. πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Αἰρᾶς.

Αἰρεῖ. ἀναιρεῖ. φονεύει. Σοφοκλῆς·

——Πόλεμον ᾐδέν' ἄνδρ' ἐκὼν
Αἰρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.

Αἰρεῖ. καταλαμβάνει. καὶ αἱρεῖν, κατακράτησαι τι λαμβάνειν.

Αἴρειν. αὔξειν. Ἢ τράπεζαν ἀφελεῖναι, ἢ αἴρειν.

Αἴρειν ἔξω πόδα πηλοῦ. ἐπὶ τῶν βουλομένων μὴ ἐν πράγμασιν εἶναι. λέγεται δὲ καὶ αἴρειν ἔξω πόδα αἰτίας.

Αἴρειν. καὶ τὸ ἀφαιρεῖσθαι δηλοῖ.

Αἶρε, αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα καντάρου.
Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ. καὶ μετὰ τῆς ἀφαιρέσεως, Φερεκράτης Πετάλῃ·

Πέρασιρε τὸ κανοῦν. εἰ δὲ βούλει, ἀφαίρει. ἐτίθεσαν δὲ τινὲς λέξιν, ὡς καὶ ἡμεῖς, ἐπὶ τοῦ ἀφαιρεῖσθαι τινὰ τράπεζαν. Μένανδρος Κεκρυφάλῳ·

Εἶτ' οὐχὶ θᾶττον τὰς τραπέζας αἴρετε.
Μύρα, στεφάνους ἑτοίμασον, σπονδὰς ποίει.
καὶ Σωσιστράτοις·

Ἂν ἔτι πιεῖν μοι δῷ τις. ἀλλ' ἡ βάρβαρος
Ἅμα τῇ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον ᾤχετο
Ἄρασ' ἀφ' ἡμῶν.

Αἱρεῖς. δοξάζεις. ἡγῇ. ὅτι τοῦ Θεολόγου· καὶ ὁ λόγος αἱρεῖ, μὴ πρόσκομμα τοῖς ἀκούουσι.

Αἱρεῖσθαι. ἐργάζεσθαι.

Αἱρῇ. βούλῃ. Ἐπεὶ σὺ αὐτὸς αἱρῇ λέγειν.

Αἱρησαμένων. βουλευσαμένων.

Αἱρήσασθαι. λαβεῖν.

Αἱρήσεται. λήψεται.

Αἱρήσειν. κρατήσειν, συλλαβεῖν, ἑλκύσαι, χειρώσασθαι, παρασπάσαι.

Αἱρήσω τάχα. οἱ πειρώμενοι μέλλειν τινας, εἰώθασι τοῦτο λέγειν. καὶ, Αἱρεθέντες ἡρήμεθα. ἐπὶ τῆς ἐλπισάσης κρατήσειν τινῶν, καὶ ὑπ' ἐκείνων ἁλόντων. Αἱρεθέντες δὲ ἡρήμεθα· δοκοῦντες κρατεῖν ἐλήφθημεν.

Αἱρόμενον. Auferens.

Αἶρα. Æræ. Urbs Macedoniæ. Gentile eſt, Αἰρᾶς.

Αἱρεῖ. Cædit. Occidit. E medio tollit. Sophocles: *In bello vix unquam homines mali, ſed ſemper boni e medio tolluntur.*

Αἱρεῖ. Capit. Occupat. Et αἱρεῖν, per vim aliquid occupare, vel expugnare.

Αἴρειν. Augere. [De medio tollere.] *Vel menſam apponere, vel tollere.*

Αἴρειν ἔξω πόδα π. Pedem ex luto extrahere. De iis, qui negotia fugiunt. Dicitur etiam, pedem extra crimen habere.

Αἴρειν. Significat etiam admovere, vel præbere. Ariſtophanes *Pace: Præbe, præbe quam celerrime mazam ſcarabæo.* Et cum præpoſitione πρὸς, Pherecrates *Petale: Admove caniſtrum: vel, ſi vis, affer.* Significabat etiam hæc vox apud veteres, uti & apud nos, menſam poſitam removere. Menander *Cecryphalo: Deinde menſas confeſtim removete. [Tu vero] unguenta & coronas para, & libationes perage.* Idem *Synariſtoſis: Adhuc mihi [vinum] aliquis bibendum det. Sed hæc barbara abiit, ablato cum menſa & vino.*

Αἱρῇς. Opinaris. Exiſtimas. Ex Theologo: *Et ratio convincit, non oportere cuiquam præbere offendiculum.*

Αἱρεῖσθαι. Operari. Opus facere.

Αἱρῇ. Vis. *Quandoquidem ipſe dicere vis.*

Αἱρησαμένων. Illorum qui conſultarunt.

Αἱρήσασθαι. Cepiſſe. Capere.

Αἱρήσει. Capiet. Vel, capietur.

Αἱρήσειν. Capturum, comprehenſurum, tracturum, ſubacturum, direpturum eſſe.

Αἱρήσω τάχα. Capiam fortaſſe. Qui aliquos perſequuntur, hoc dicere conſueverunt. Et, *Captantes capti ſumus.* Dicitur de illis, qui, cum ſperarent, ſe alios capturos eſſe, ipſi ab illis capiuntur.

1 Σοφοκλῆς] *Philoctete* pag. 401.

2 Ἐπέθεσαν δὲ τινὲς λέξιν, ὡς καὶ ἡμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ex Athenæo procul dubio deſcripſit Suidas, quamvis ea apud ſcriptorem iſtum hodie non reperias. Ratio ejus rei eſt, quod duorum priorum librorum Athenæi epitomen tantum hodie habeamus, quibus integris Suidam uſum fuiſſe ex multis apud eum eclogis colligere licet. Exiſtimo autem locum hunc deſcriptum eſſe ex libro primo *Dipnoſophiſtarum*, quoniam illic Athenæus ex veterum ſcriptis congeſſerat, quæ ad morem apponendi & removendi menſas pertinent, ut colligi poteſt ex iis, quæ hodie adhuc in Epitome iſtius libri pag. 11. & 12. leguntur.

Αἰρήσομαι. λήψομαι. σκέψομαι. βουλεύσομαι.

Αἰρεῖτω. καθαιρέτω.

Αἱρεσιέων. ὄνομα ἔθνους. καὶ Αἱρεσιεύς.

Αἰρόμενος. Φερόμενος.

Αἰρόπνιον.[1] σκοτεινόν. καὶ τὸ κόσκινον, ἐν ᾧ πυροὶ σήθονται, ὑφ' οὗ τὰς ἀέρας διελθεῖν.

Αἱρόμενος. βουλόμενος. καὶ δεῖπνον αἱρομένοις, ἀντὶ τοῦ ἑλομένοις δειπνεῖν. Σῖτόν τε αἱρῇ τὸν αὐτὸν ἐκείνοις, καὶ πόμα ὡσαύτως.

Αἶσα. ἡ μοῖρα. ὡς [2]Ἐπιγράμματι·

Οὐ φθονέω· τοὶ σοὶ ἤθελον αἶσαν ἔχειν.

καὶ αὖσα, ἡ μανία. Τὸν [3]αἰσ' ἄπαλαι ἴχει. τουτέστι, μανία.

Αἴσακος. ὁ κλάδος τῆς δάφνης, ὃν κατέχοντες ὕμνουν τοὺς Θεούς.

Αἰσαλάν. εἶδος ζώου.

Αἴσηπος. ὄνομα ποταμοῦ.

Αἴσιμα. τὰ πρόσηκοντα. πρὸς τοὶ αἶσαν. ἐνίοτε δὲ τὰ καθήκοντα, ἢ τὰ ἀγαθά. ἔστι δ' ὅτε δὲ τὰ εἱμαρμένα.

Αἰσιμία. ἡ μανία.

Αἴσιμος. ὁ χωλός, καὶ ἄπειρος, καὶ ἀμαθής. [4]Ἀριστοφάνης·

Ἰδίᾳ σκοπεῖ' ἕκαστος ὅ, τι τὶς κερδανεῖ·
Τὸ δὲ κοινὸν ὥσπερ Αἴσιμος κυλίνδεται.

Αἰσιμοῦ.[5] τὸ καταναλίσκω.

Αἴσιον. τὸ καλόν. μέτριον. δίκαιον. καὶ ὑπαίσιον, τὸ ὑπὲρ τοὶ μοῖραν. ὑπὲρ τὸ πρόσηκον.

Αἴσιος. ὁ καθήκων, ἀληθής. Μένανδρος· [6]Ἀλλ' οὐκ αἰσίως αὐτοῖς ἀπέπνευσεν ἡ τύχη. οἱ γὰρ ἐθελοκακοῦντες [7]οὐχ ὑπερᾶλλεσθαι. καὶ αὖθις· Καὶ τοῦτο οὐκ αἴσιον δόξει ἂν βασιλεῖ. † [8]Ὅτι Δημοσθένης συνεφιλολόγησεν Αἰσίῳ τῷ Αἰσχίνου.

Αἰσθάνεσθαι. γενικῇ. τοῦτο δύο σημαίνει· τὸ κατ' δύναμιν, καὶ κατ' ἐνέργειαν. αἰσθάνεσθαι τοίνυν λέγονται οἱ κοιμώμενοι, δύναμιν ἔχοντες τοῦ αἰσθάνεσθαι.

Αἰσθέσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ αἰσθέσθαι, ἐπὶ τοῦ ἀκριβῶς εἰδέναι τι. τὸ δὲ αἰσθάνεσθαι, ἐπὶ τοῦ ὑπονοεῖν τι. καὶ πρὸ μὲν τοῦ αἰσθάνεσθαι Ἀντιφῶν ἐν Προοιμίοις· Ἐγραψάμην ταύτην τὴν γραφὴν ἠδικημένος ὑπὸ τούτου νὴ Δία πολλά· ἔτι δὲ καὶ πλείω ὑμᾶς ἠδικημένους ἠδικημένους, καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας. Τὸ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑποπτεύειν, καὶ οὐκ ἐπὶ τοῦ βεβαίως εἰδέναι. Λυ-

Αἰρήσομαι. Capiam. Diſpiciam. Deliberabo.

Αἰρεῖτω. Capiat. Comprehendat.

Αἱρεσιέων. Hæriſeorum. Ab Αἱρεσιεὺς, quod eſt nomen gentis.

Αἰρόμενος. Qui tollitur. Qui fertur.

Αἰρόπνιον. Obſcurum. Tenebroſum. Item cribrum, quo frumentum cribratur, ut lolium per ejus foramina tranſeat.

Αἱρόμενος. Volens. Et δεῖπνον αἱρομένοις. Cœnam capientibus. Et αἱρῇ. Capis. Particeps es. *Et cibum eundem capis, quem illi, & ſimilem potum.*

Αἶσα. Fatum. Sors. In Epigrammate: *Non invideo* [*tibi.*] *Tua autem vellem ſors mihi obtigiſſet.* Et αὖσα, inſania. *Fatalis eum inſania tenet.*

Αἴσακος. Lauri ramus, quem tenentes hymnis Deos celebrare ſolebant.

Αἰσαλάν. Animalis genus

Αἴσηπος. Æſepus. Nomen fluvii.

Αἴσιμα. Quæ conveniunt. Quæ decent. Ab αὖσα. Interdum etiam officia, ſive ea, quæ honeſta ſunt. Item, fatalia.

Αἰσιμία. Vaticinium.

Αἴσιμος. Claudus. Item, infamis, & imperitus. Ariſtophanes: *Proprii unuſquiſque lucri & quæſtus rationem habet. Reſpubl. vero ut Æſimus claudicat.*

Αἰσιμοῦ. Abſumo. Conſumo.

Αἴσιον. Honeſtum. Moderatum. Juſtum. Et ὑπαίσιον. Quod eſt præter fatum, præter decorum, vel præter officium.

Αἴσιος. Decens. Conveniens. Verus. [Felix] Menander: *Sed rem ex ſententia non geſſerunt, militibus pugnam ſponte remittentibus.* Et iterum: *Hoc vero Regi non videbitur decorum.* † Demoſthenes in diſcenda eloquentia Æſionem Athenienſem ſocium habuit.

Αἰσθάνεσθαι. Sentire. Genitivo jungitur. Duplici autem ſenſu aliquis *ſentire* dicitur: vel ſecundum facultatem, vel actum. Nam & dormientes ſentire dicuntur, quia ſentiendi facultatem habent.

Αἰσθέσθαι & αἰσθάνεσθαι differunt. Nam αἰσθέσθαι ſignificat, aliquid certo ſcire. Αἰσθάνεσθαι vero, aliquid ſuſpicari. Et verbo αἰσθέσθαι uſus eſt Antipho in *Proœmiis: Hanc actionem inſtitui, non ſolum multis ab eo injuriis affectus, ſed etiam qui ſcirem, vos & cæteros cives longe pluribus injuriis affectos eſſe.* Αἰσθάνεσθαι vero ſignificat aliquid ſuſpicari, non vero certo ſcire. Lyſias in ora-

1 Αἰρόπνιον] Sic Pollux lib. x. cap. xxv. in f. & Etymologus. At Heſychius αἰρόπιον.

2 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vii. pag. 607.

3 Τὸν αἰσ' ἄπαιτος ἴσχει] Hæc ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 56. ut Portus obſervavit.

4 Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 730. (490. Ed. Baſ. *P.*) ubi vide Scholiaſtam.

5 Αἰσιμοῦ] Vide ſupra v. Ἀναισίμως.

6 Ἀλλ' οὐκ αἰσίως αὐτ.] Hæc ſunt verba Menandri hiſtorici, non Comici; quod ideo moneo, ne quem in errorem inducat Portus, qui fragmentum hoc, tanquam ex Menandro Comico depromptum, in verſus Jambicos redigere conatus eſt.

7 Οὐχ] Voculam hanc delendam cenſeo. Senſui enim repugnare videtur, quantum quidem ex tam brevi fragmento colligere licet.

8 Ὅτι Δημοσθένης συνεφιλολόγησεν Αἰσ.] Hæc occurrunt etiam ſupra v. Δημοσθένης: ſed ubi pro Αἰσίῳ rectius legitur Αἰσίωνι. Confer de hoc loco Reineſium *Var. Lect.* lib. iii. pag. 330. 331.

σίας

σίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην Φησίν· Οἶμαι μὲν τοίνυν καὶ ἐκεῖνο ἡμᾶς αἰσθάνεσθαι, ὅτι Ἀλκιβιάδης οὐκ ἄλλο τι ἐζήτει κομίσασθαι, ἀλλὰ τὰ ἐμοῦ ἡμφισβήτει. Ἔταξαν δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ εἰδέναι. Ἴσασιν· Τὰ δὲ τοιαῦτα δὴ μαρτυρίων οἱ δικάζοντες τὰ μὲν αὐτοὶ σωφρονοῦντες, ὅτι ὑγιαίνει ὁ παῖς, τοῖς ἐωρακόσιν αἰσθανόμενοι μαρτυρίαν· τὰ δὲ ἀκοῇ πυνθανόμενοι.

Αἰσθήσεις ε. ὅτι τραχυτέρα ἡ ὄψις τῆς ἀκοῆς, καὶ αὐτὴ τῆς ὀσφρήσεως· ἡ ὄσφρησις τῆς γεύσεως, καὶ τῆς ἁφῆς. ἡ μὲν τοι ἁφὴ δοκεῖ μηδὲ αἴσθησις εἶναι. ἑκάστη γὰρ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων περὶ μίαν τινὰ τῶν αἰσθητῶν τὴν ἀντίθεσιν ἐνεργεῖ, καὶ τὰ ταύτης μεταξύ· οἷον, ὄψις μὲν περὶ τὸ μέλαν, καὶ τὸ λευκόν, καὶ τὰ τούτων μεταξὺ χρώματα. ἀκοὴ δὲ, περὶ τὸν βαρὺν καὶ τὸν ὀξὺν φθόγγον, καὶ τοὺς μεταξύ. ὄσφρησις περὶ τὸ εὐῶδες καὶ τὸ δυσῶδες. γεῦσις περὶ τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρὸν, καὶ τὰ τούτων μεταξύ. ἡ μὲν τοι ἁφὴ περὶ πλείους ἀντιθέσεις ἔχει, οὐκ ὄντας ὑπ' ἀλλήλους. περί τε γὰρ τὸ θερμὸν, καὶ τὸ ψυχρὸν καὶ τὸ ὑγρὸν, καὶ τὸ ξηρόν· καὶ τὸ σκληρὸν, καὶ μαλακόν· καὶ τὸ βαρὺ καὶ τὸ κῦφον· καὶ τὸ μανὸν, καὶ τὸ πυκνόν· ἅπερ ὑπάλληλα εἶναι ἀδύνατον. † Ὅτι αἱ[1] αἰσθήσεις τῶν μειζόνων αἰσθητῶν ἀντιλαμβανόμεναι, ἐκεῖ μετ' ἐκείνων τὰ ἡδίονων ἀντιλαμβάνεσθαι δύνανται. ὁ γὰρ πληκτικωτέρων χυμῶν γευσάμενος, τὰ ἠρεμαιοτέρων οὐκ ἐπαισθάνεται. καὶ ὁ μεγάλων φόφων ἀκηκοὼς, περὶ τοὺς ἥττους ἐστὶν ἀνεπαίσθητος. καὶ ὁ πρὸς ἥλιον ἀτενίσας, ἀναγνῶναι ἀδύνατον, ἀδὲ τῶν ἄλλων ἀκριβῶς ὁρατῶν ἀντιλαμβάνεσθαι. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῆς ἁφῆς. ὁ δὲ νοῦς τούτοις ἐναντίως ἔχει. ὅσῳ γὰρ τῶν μειζόνων νοητῶν ἀντιλαμβάνεται, τοσοῦτον καὶ ἀκριβέστερός ἐστι πρὸς τὴν ἀντίληψιν τῶν ἡδέων. καὶ τὰς μὲν αἰσθήσεις ὑπερβολαὶ τῶν αἰσθητῶν φθείρουσιν· ὑπερβολὴ γὰρ φωτὸς, ἢ ζόφος, ἔφθειρε τὴν ὄψιν. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. τὸν δὲ νοῦν τῶν μειζόνων νοητῶν ἡ ἀντίληψις ὀξυδερκέστερον ποιεῖ. † Ὅτι[3] κοιναὶ αἰσθητὰ ε. κίνησις, ἠρεμία, ἀριθμὸς, σχῆμα, μέγεθος. κοινὰ δὲ ταῦτα εἶναι λέγομεν, οὐχ ὅτι ἓν ἕκαστον αὐτῶν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν ὑποπίπτει, ἀλλ' ὅτι ἕκαστον πλείοσι, καὶ ἡ μιᾷ τινὰ δὲ καὶ πάσαις ἅμα. τὸ μὲν γὰρ μέγεθος κοινόν ἐστιν αἰσθητὸν ὄψεως καὶ ἁφῆς. ὁρῶμεν γὰρ, ὅτι μέγας ἐστὶ τυχὸν ὁ ἄνθρωπος· καὶ ἁπτόμενοι αἰσθανόμεθα, ὅτι μέγας ἢ μικρὸς ὁ προσπεσὼν ὄγκος, καὶ τὸ ἀφόσημα. ἤδη δὲ καὶ φόφον λέγομεν ἠκηκοέναι μεγάλον, ἢ μικρόν. ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ μέγεθος κατ' ἀναλογίαν εἴληπται, ἡ κυρίως. μέγεθος γὰρ λέγομεν τὸ συνεχὲς τῶν κοινῶν εἶναι αἰσθητῶν. ὁ μὲν τοι μέγας φόφος, ποιότητός ἐστιν ἐπιτεταμένης καὶ ἀνειμένης. Αἰσθήσεις πέντε. Quinque ſunt ſenſus. Ex his viſus clarior & diſtinctior eſt auditu; auditus olfactu; olfactus guſtatu & tactu. Tactus tamen ne ſenſus quidem eſſe videtur. Nam cæterorum ſenſuum quilibet in una tantum rerum ſenſilium oppoſitione, & in intermediis verſatur: veluti viſus in albo & nigro, & interjectis coloribus: auditus in ſono gravi & acuto, & interjectis: olfactus in odoribus & fœtoribus: guſtatus in dulci & amaro, & interjectis ſaporibus. Tactus autem in pluribus oppoſitionibus cernitur, non ſubalternis; ut in frigido & calido; humido & ſicco; duro & molli; gravi & levi; raro & denſo: quæ ſubalterna eſſe non poſſunt. † Senſus majoribus ſenſilibus perceptis, poſtea minora ſentire non poſſunt. Nam qui acriores ſapores guſtavit, is remiſſiores non percipit: & qui magnos ſtrepitus audivit, minores non ſentit: itemque qui ſolem intuitus eſt, legere non poteſt, aut alia quævis viſu dignoſcere. Idem etiam de tactu dicendum eſt. Mentis vero contraria eſt ratio. Quo enim majora intellectilia comprehenderit, eo expeditior eſt ad minora comprehendenda. Et ſenſum quidem immoderata ſenſilium vis corrumpit. Nimia enim lux vel obſcuritas viſui nocet: idemque de reliquis ſenſibus dicendum eſt. Mentem vero majorum intellectilium comprehenſio acutiorem facit. † Communia ſenſilia ſunt quinque: motus, quies, numerus, figura, magnitudo. Communia vero dicuntur, non quod eorum quodlibet ſub omnes ſenſus cadat: ſed quod ſingula ſub plures, non unum tantum, quædam vero etiam ſub omnes ſimul cadant. Nam magnitudo quidem eſt commune ſenſile viſus & tactus. Videmus enim ex. gr. magnum eſſe hominem; & tangendo ſentimus magnam aut parvam eſſe objectam molem & intervallum. Quinetiam ſtrepitum magnum vel parvum nos audiviſſe dicimus. Sed tunc magnitudo ſecundum proportionem quandam ſumitur, non autem proprie. Magnitudinem enim dicimus eſſe id, quod eſt continuum in rebus ſenſilibus. Magnus vero [vel parvus] ſtrepitus qualitatem intenſam vel remiſſam ſignificat. Quare lenis aut vehemens ſtrepitus magis proprie dicetur. Figura autem tam ſub viſum quam ta-

1 Ἡ μὲν τοι ἁφὴ δοκεῖ μηδὲ αἴσθ.—— ἅπερ ὑπάλληλα εἶναι ἀδύνατον] His ſimilia leguntur apud Philoponum in lib. II. Ariſtot. *de Anima*, M. 7. b. Non tamen Suidæ verba inde deſumpta ſunt. *Pearſ.*

2 Ὅτι αἱ αἰσθήσεις τῶν μειζόνων αἰσθ.——ὀξυδερκέστερον ποιεῖ] Totus hic locus ad verbum deſcriptus eſt ex Philopono in lib. II. Ariſt. *de An.* H. 5. a.

3 Ὅτι κοιναὶ αἰσθητὰ ε. κίνησις, ἠρεμ.] Hæc, & omnia quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, itidem deprompta ſunt ex modo laudato Philopono in lib. II. Ariſtot. *de An.* I. 8. a. b. ut Pearſonius recte obſervavit.

μβίης δηλωϊκός. διὸ τὸ ἀμωδρὸν ἢ σφοδρὸν κυειώτερον ἐπὶ τ ψέφων ἁρμόζει λέγων. τὸ δὲ σχῆμα κοινὸν ὄψεως καὶ ἁφῆς. σχῆμα δὲ, ὑ τὸ περιέχωνον, ἢ ὀκλάγωνον (τοῦτο γὰ λόγω ἐπὶ τὸ εἰπεῖν, ὅτι σχῆμά ἐστι τὸ ὑπὸ μιᾶς γραμμῆς περιεχόμενον, ἢ ὑπὸ τειῶν, ἢ ὅσων δήποτε) ἀλλ' ὅ, τι ἁπλῶς περιγέγραπται. πᾶσα δὲ περιγραφὴ κατά τι τῶν σχημάτων γίνε). καὶ τὰ ἄλογα γῆν, ὅταν ἐπὶ μικρὸν ὕψ@ καὶ ἐπανάστημα γῆς ἐμπέσωσιν, ὑπιβαίνουσι διελθεῖν, ἅτε δὴ ὑπιχάμψα, ὡς περιγέγραπται τὸ μέγεθ@, καὶ οἷά τε ἐστὶ διελθεῖν. εἰς δὲ ὑψηλὸν καὶ ἀπόκρημνον ἐμπεσόντα, οὐκ ὑπάγει παρελθεῖν, σωματόμψα τῷ μεγέθει τῷ σχήματ@. ὁ δὲ ἀριθμὸς κοινόν ἐστιν αἰσθητὸν πασῶν. ὁρῶμψ γὰ, ὅτι ἑ τυχὸν ἄνθρωποι ἀλλὰ καὶ ψηλαφῶντες τοῦτο αὐτὸ ἴσμψ, καὶ μὴ ἀκούοντες.

Αἴσθομαί σε. τὸ αἰσθήσεως ὑπολαμβάνομαι.

Αἰσθόμψοι. νοήσαντες. Οἱ δὲ τῷ περιθυμίαν τῆ Καίσαρ@ ἰδόντες, καὶ τὰ ἔργα ὁμολογοῦντα ταῖς ἐλπίσιν αἰσθόμψοι.

Αἴσων. αἰσθόμψ@, καὶ βασανιζόμψ@ ἢ ἐκπνέων.

Αἰσύη. ὄνομα κύριον.

Αἰσώπειον αἷμα. ἐπὶ τῶν ἀδίκως ἀναιρεμψάντων. ὃ γὰ ἀδίκως ἀπέκτειναν τὸν Αἴσωπον οἱ Δελφοί. Αἰσώπειον ὃν αἷμα, ἐπὶ τῆ[2] δυσαπορρύπτοις ἀνείδεσι καὶ κακοῖς συνεχομψῶν. Δελφοῖς γὰ συνέβη τὸ δαιμόνιον ὀργιαθῆναι, ἀδίκως ἀνελεῖν Αἴσωπον.

Αἴσωπ@, Μιθριδάτε ἀναγνώστης.[3] Ἔγραψε περὶ Ἑλένης· ἐν ᾧ φησὶ,[4] πᾶνα ἰχθὺν καλεῖσθαι κητώδη. ἐν τούτῳ δὲ ἀστερίτιν λίθον βύρσκεσθαι, ὃς ὑπὸ τῷ ἡλίῳ ἀνάπτεται. ποιεῖ δὲ πρὸς φίλτρα. ἔγραψε καὶ Μιθριδάτε ἐγκώμιον.

Αἴσωπ@, Σάμι@, ἢ Σαρδιανός. Εὐγείτων δὲ[5] Μεσημβριανὸν εἶπεν. ἄλλοι, Κοτυαέα Φρύγα. ἐγένετο δὲ λογοποιὸς, ὅ ἐστιν θύρετὴς λόγων καὶ ὑποκειμάτων. διέτριψε δὲ πρῶτ Κροίσῳ Φιλόμψ@, τοῖς χρόνοις πρὸ Πυθαγόρου· ὃς[6] μετὰ ἐπὶ τῆς μ' Ὀλυμπιάδ@. ἔγραψε τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα ἐν βιβλίοις β'. μᾶλλον δέ τινες φασὶ τὸν Αἴσωπον ὑποκείμαθα γεγραφέναι μόνον. [7]ἐν γὰ Δελφοῖς ἀδίκως ὑπολέσθαι, ὑπ' αὐτῶν καλακρημνιοβέντα ὑπὸ τ Φαιδριάδων καλουμψίων πέτρων, ἤτ τῷ νδ' Ὀλυμπιάδα. οἰκέτην δὲ γενέσθαι Ξάνθου τοῦ Λυδοῦ. ἄλλοι, ἀνδρός τινος Σαμίου [8]Ἰάδμονος, ἕτινος καὶ ἡ Ῥοδῶπις

1 Ὁρῶμψ γὰ, ὅτι ἑ τυχὸν ἄνθρ.] Plenius Philoponus loco laudato: Ὁρῶμψ γὰ, ὅτι ἑ τυχὸν οἱ ἄνθρωποι ἀλλὰ καὶ ψηλαφῶντες τὸ αὐτὸ τοῦτο ἴσμψ. Ἐ ἀκούοντες δὲ ἴσμψ, ὅτι πλειόνων ἢ ἐλαττόνων ἢ ἑνὸς ἔστι ἡ προσπεσοῦσα φωνή.

2 Δυσαπορρύπτοις] In prioribus Editt. legitur δυσαποῤῥίπτοις: quod mendum esse librarii facile cuivis patet. Zenobius habet δυσαπονίπτοις; lectione quidem diversa, sed sensu eodem.

3 Ἔγραψε περὶ Ἑλένης· ἐν ᾧ φ.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Hesychio Milesio: eademque repetuntur infra v. Πάν.

4 Πᾶνα ἰχθὺν καλεῖσθαι κητώδη. ἐν τούτῳ δὲ ἀστερ.] Huc apprime faciunt ea, quæ refert Photius ex Hephæstione cod. cxc. in fine: Πᾶνα δέ φησιν ἰχθὺν εἶναι θαλάσσιον, κητώδη, ὅμοιον τῷ Πανὶ κατὰ τὸν ὄφιν. ἐν τούτῳ λίθον εὑρίσκεσθαι τ Ἀστερίτην, ὃν εἰς ἥλιον πτύσαι ἐκκάπτεσθαι. πιεῖν δὲ καὶ πρὸς φίλτρον. τοῦτον δὴ τ λίθον εἶχεν Ἑλένη, γλυ-

A I

ctum cadit: figura inquam, non quadrangula, aut octangula; (rationis enim est dicere, figuram linea una, aut duabus, aut tribus, aut quotcunque tandem, circumscriptam esse) sed simpliciter circumscripta. Omnis autem circumscriptio fit secundum aliquam figuram. Itaque & brutæ animantes, cum ad tumulum aliquem vel collem modice editum pervenerunt, adscendere non dubitant, quippe scientes, magnitudinem esse circumscriptam, eamque a se transiri posse. Sin in locum nimis altum & præcipitem inciderint, transire non audent, animadversa figuræ magnitudine. Numerus vero sensuum omnium commune est sensile. Nam quinque homines ex. gr. in aliquo loco esse videmus: idemque tactu atque auditu cognoscere possumus.

Αἴσθομαί σε. Sentio te. Sensu te percipio.

Αἰσθόμψοι. Qui senserunt. Qui animadverterunt. *Illi vero, cum Cæsaris alacritatem vidissent, & facta spei respondere animadvertissent.*

Αἰσθῶν. Sentiens. Animadvertens. Item, examinans. Vel, expirans.

Αἰσύη. Æsur. Nomen proprium.

Αἰσώπειον αἷμα. Æsopeus sanguis. De iis, qui injuste occiduntur. Delphi enim Æsopum injusta morte affecerunt. Æsopeus igitur sanguis dicitur de illis, qui criminibus & piaculis obstricti sunt, quæ difficulter elui queunt. Deum enim Delphis iratum fuisse ferunt, quod Æsopum injuste interfecissent.

Αἴσωπ@. Æsopus, Mithridatis Anagnosta. Scripsit de Helena: in quo opere dicit, esse piscem quendā cetacei generis, Pana vocatum, in quo reperiatur lapis Asterites, qui a Sole accendatur, & ad amores conciliandos aptus sit. Idem etiam scripsit Encomium Mithridatis.

Αἴσωπ@. Æsopus, Samius, aut Sardianus. Eugiton vero Mesembrianum fuisse dicit. Alii Cotyaensem Phrygem. Fuit autem inventor fabularum, vixitque apud Crœsum, a quo in deliciis habebatur. Idem Pythagora antiquior fuit, utpote qui vixit circa Olympiadem quadragesimam. Scripsit historiam eorum, quæ Delphis sibi acciderant, libris duobus. Vel potius, ut alii dicunt, [fabulas tantum, & arguta] responsa scripsit. Apud Delphos autem injusta morte periit, præcipitatus ab illis a rupibus, quæ Phædriades appellantur, Olympiade LIV. Servum fuisse ajunt Xanthi Lydi. Alii vero, Samii cujusdam Iadmo-

φῶ ἔχοντα αὐτὸν τ ἰχθὺν τ Πᾶνα, ᾧ παύτῃ ἐκέχρητο τῇ σφραγῖδι. Hæc Hephæstionis verba adeo gemina & affinia sunt iis, quæ Suidas hic habet, ut non dubitem, quin utriusque ecloga ex eodem fonte, id est, ex libro Æsopi de Helena, deprompta sit.

5 Μεσημβριανόν] Unus MS. Paris. habet, Μαρμαριανόν. Sed duo reliqui cum excusis consentiunt.

6 Ὃς μετὰ ἐπὶ τ μ' Ὀλ.] Sensus hujus loci clarus est: quamvis verba sint mendosa. Docere enim vult Suidas, Æsopum Olymp. XL. vixisse. Quare pro ὃς μετὰ legi poterit, ὥσπ βιῶν αὐτόν; vel simile quid.

7 Ἐν γὰ Δελφοῖς ἀδίκως ὑπολέσθ.] De morte Æsopi, ejusque causa, videndus omnino est Scholiasta Aristophanis ad *Vespas* p. 534.

8 Ἰάδμονος, ἕτινος ἡ Ῥοδ.] Eadem leguntur infra v. Ἰάδμων.

δῶπις δέλη λῷ· λῷ ἑταίρᾳ γενομένῳ, Θρᾷσσαν τὸ γένος, Χάραξος ὁ ἀδελφὸς Σαπφοῦς ἔλαβε γυναῖκα, καὶ ἐξ αὐτῆς γεννᾷ.

Αἴσωπος,[1] ὁ τῶν μύθων ποιητής, [2]Σάμιος, δοῦλος, ὑ τῷ τύχῳ μᾶλλον, ἢ τῷ προαιρέσει· οὐκ ἄφρων[3] μὲν, οὐδὲ [4]κατ' αὐτὸ τοῦτο ἀνήρ. ᾧ γὰρ ὁ νόμος ὑ μεμέδωκε παῤῥησίας, τούτῳ πρόσκειται λῷ, [5]ἐσκιαγραφημένας τὰς συμβουλὰς ὑ πεποικιλμένας ἡδονῇ καὶ χάριτι προσφέρειν· ὅσπερ καὶ τῶν ἰατρῶν οἱ μὲν ἐλεύθεροι τὸ δέον ὑπετάξαντο· ἐὰν δέ τις οἰκέτης γένηται τῷ τύχῳ, καὶ τῷ τέχνῳ ἰατρὸς, πράγματα ἔχει, κολακεύειν ἅμα καὶ θεραπεύειν τὸν δεσπότην ἀναγκαζόμενος.

Αἴσωπον[6] δὴ δεῖπνα βαδίζοντ' ἐσπέρας,
Θρασεῖα καὶ μεθύσα λις ὑλακτεῖ κύων.
Κἄπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν· Ὦ κύον, κύον,
Εἰ νὴ Δί' ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
Πυρὸς πέπεικο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκοῖς.

Τὸν[7] Αἴσωπόν φασί τινες τοσοῦτον ἄρα θεοφιλῆ γενέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτὸν, [8]καθάπερ ὃν τὸν Τυνδάρεων, καὶ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Γλαῦκον. [9]καὶ Πλάτων φησὶν ὁ κωμικὸς· Καὶ νῦν ὄμοσόν μοι μὴ πεθνάναι τὸ σῶμα. ἐγὼ ψυχὴ δ' ὅπου νίκης ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ.

Αἴγωρ.[10] ὁ ἁγνός.

Αἰσυητῆει. χαιροδοσκῶ.

Αἴσυλα. προσφέρομαι. ἄδικα. ἐν Μύθοις·

Αἰπεινὸν[11] ἐλάτην ἔρις ὤρορεν αἴσυλα φάσθαι.

Αἰσύμη. πόλις. καὶ Αἰσύμνη, πόλις.

Αἰσυμνητής. ὁ βασιλεύς.

Αἰσυμνῆται. οἱ ἀγωνοθέται. οἱ τῶν ἀγώνων προεστῶτες. ἢ οἱ νεανίαι. ἢ οἱ νεμηταί· ὅ ἐστι, βραβευταί.

Αἰσυμνῆτις. ἡ δέσποινα.

Αἴσυμνος. ὄνομα κύριον.

Αἰσύφηλος. ὁ δειλός.

Αἰσχίνης,[12] Χαρίνου, ἀλλαντοποιοῦ, φιλόσοφος Σωκρατικός. τινὲς δὲ Λυσανίου παῖδά φασιν, Ἀθηναῖον, Σφήττιον. Διάλογοι δὲ αὐτοῦ, Μιλτιάδης,[13] Καλλίας,

nis; cujus & Rhodopis ancilla fuit, quam, corpore quæſtum facientem, & gente Thraciam, Charaxus Sapphonis frater uxorem duxit, liberoſque ex ea ſuſcepit.

Αἴσωπος. Æſopus, fabularum ſcriptor, non fortuna magis quam voluntate ſervus: non ille quidem inſipiens, neque ideo vituperandus. Nam cui lex libertatem ademerat, huic conſentaneum erat conſilia ſua & monita adumbrata quaſi, & voluptate leporeque condita, in medium proferre. Quemadmodum e medicis ingenui quique, quod facto opus eſt, [palam & aperte] præſcribunt. Sin quiſpiam ſit conditione ſervus, & profeſſione medicus, haud mediocriter laborat, dum eodem tempore hero ſuo & adulari & mederi cogitur. [Ariſtophanes:] *Æſopum veſperi a cœna redeuntem audax & ebria allatrabat canis. Cui ille dixit: O canis canis, ſi loco maledictorum frumentum tibi alicunde comparares, ſapere mihi videreris.* † Æſopum quidam ajunt Diis adeo charum fuiſſe, ut mortuus revixerit; ſicut & Tyndareus, & Hercules, & Glaucus. Et Plato Comicus inquit: *Et nunc jura mihi, corpus quidem interiiſſe; animam vero redituram eſſe [in vitam,] ut quondam Æſopi.*

Αἴγωρ. Caſtus. Purus.

Αἰσυητῆει. Subulco.

Αἴσυλα. Iniqua. Injuſta. In Fabulis: *Excelſam abietem contentio impulit, ut protervis verbis [rubum] laceſſeret.*

Αἰσύμη. Æſyme. Urbs. Et Æſymne, pariter.

Αἰσυμνητής. Rex.

Αἰσυμνῆται. Agonothetæ. Certaminum ac ludorum præſides. Vel, juvenes & adoleſcentes. Vel, præmiorum victoriæ arbitri.

Αἰσυμνῆτις. Domina.

Αἴσυμνος. Æſymnus. Nomen proprium.

Αἰσύφηλος. Ignavus. Improbus.

Αἰσχίνης. Æſchines, Charini fartoris filius, Philoſophus Socraticus. Quidam vero ipſum Lyſaniæ filium, Athenienſem, Sphettium,

1 Αἴσωπος, ὁ τῶν μύθων ποιητ. —— τῷ δεσπότῃ ἀναγκαζόμενος] Hæc omnia αὐτολεξεὶ leguntur apud Julianum Orat. VII. pag. 388. unde ea Suidas deſcripſit. Eadem etiam occurrunt apud Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Veſpas* pag. 521. unde tamen Suidas ſua non deſcripſit. Contra enim potius exiſtimo, locum hunc, uti & multa alia, a Muſuro, vel alio quopiam, ex Suida in Scholia Ariſtophanis tranſlatum eſſe: qua de re alibi accuratius & prolixius a nobis agetur.

2 Σάμιος, δοῦλος] Hæ duæ voces in prioribus Editt. deſiderantur, quas ex Juliano, & 2 MSS. Pariſ. loco huic reſtitui.

3 Ἄφρων μέν] Sic recte Julianus, & MSS. Pariſ. At priores Editt. male, ἄφρων μόνον.

4 Οὐδὲ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἀνήρ] Apud Julianum hoc loco lacuna occurrit. Nec lectionem Suidæ ſatis ſanam vel integram eſſe puto, ſed ei mendum aliquod ſubeſſe ſuſpicor, quoniam ſenſum planum fruſtra quis inde elicere conetur.

5 Ἐσκιαγραφημένας] Hæc vox apud Julianum hodie deſideratur; quæ proinde ex hoc loco Suidæ ei reſtituenda eſt.

6 Αἴσωπον δὴ δεῖπν. βαδ.] Quinque hi ſenarii Jambici leguntur apud Ariſtophanem *Veſpis* pag. 530. (361. Ed. Baſ. P.)

7 Τὸν Αἴσωπόν φασί τινες πτσ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam ſupra v. Ἀναβιῶναι.

8 Καθάπερ ὃν τὸν Τυνδάρ.] Vide Apollodorum lib. III. cap. X. §. 3.

9 Καὶ Πλάτων φησὶν ὁ κωμικός. Καὶ νῦν.] Eundem locum Platonis Comici adducit Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 563. Ὁ δὲ Κωμικὸς Πλάτων φησὶν ἀναβιῶσαι αὐτόν φησιν ἐν τοῖς Λάκωσιν ὕστερον· Καὶ μοὶ ὄμοσόν μοι μὴ πεθνάναι· ψυχὴν δ' ὅπου ἥκειν ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ. Sed tam apud Scholiaſtam, quam Suidam, locus hic Platonis in mendo cubat, nec metri ratio ei conſtat, qui ſic in integrum reſtitui poteſt:

Καὶ νῦν ὄμοσόν μοι, μὴ πεθνάναι τὸ σῶμά· Ἐγώ.
Ψυχὴν δ' ἐπανήκειν ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ.

Vel ſic:

Καὶ νῦν ὄμοσον τὸ σῶμα μή μοι πεθνάναι,
Ψυχὴν δ' ἐπανήκειν ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ.

10 Αἴγωρ. ὁ ἁγνός] Scribendum puto, Ἀϊς. ὁ ἀγνώτος. Id eſt, homo ignotus & obſcurus. Lectio enim vulgata meis ſaltem auribus nova prorſus eſt & inaudita.

11 Αἰπεινὸν ἐλάτ.] Idem fragmentum legitur etiam ſupra v. Αἰπεινή.

12 Αἰσχίνης] De eo vide Laertium lib. II. & Meurſium in *Bibliotheca Attica.*

13 Καλλίας] Quodnam fuerit Dialogi hujus argumentum, docet Athenæus lib. V. cap. ult. pag. 220. Ὁ δὲ Καλλίας αὐτῷ (Αἰσχίνῃ) προσῆκε τὴν δ' Καλλίᾳ πρὸς τὸ πατέρα διαφοράν, ἣν τὴν περὶ Κίμωνα καὶ Ἀναξαγόραν τὸν σοφιστὴν διαμάχησιν, &c.

Ῥίνων, [1] Ἀσπασία, [2] Ἀξίοχος, [3] Τηλαύγης, Ἀλκιβιάδης, καὶ οἱ καλούμενοι Ἀκέφαλοι, Φαίδων, Πολύαινος, Δράκων, Ἐρυξίας, περὶ ἀρετῆς, Ἐρασίστρατοι, [4] Σκυθικοί.

fuiſſe dicunt. Ejus Dialogi ſunt, Miltiades, Callias, Rhinon, Aſpaſia, Axiochus, Telauges, & Alcibiades. Item illi, qui vocantur Acephali; ut, Phædon, Polyænus, Dracon, Eryxias, De virtute, Eraſiſtratus, Scythici.

Αἰσχίνης, [5] Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, υἱὸς Ἀτρομήτου καὶ Λευκοθέας, μαθητὴς μὲν τοῦ ῥητορικοῦ Ἀλκιδάμαντος τοῦ Ἐλεάτου. τινὲς δὲ καὶ δούλους τοὺς γονεῖς αὐτοῦ γεγράφηκασιν. ὅτε ἐπειδὴ συναίτιον ἐν δίκῃ τινὶ διέφθειρε τοὺς δικαστάς, ἐμβληθεὶς ἅμα αὐτοῖς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, καὶ κώνειον πιὼν, ἀπέθανε, καὶ τὰ πράγματα αὐτῶν ὡς ἀτέκνων ἐδημοσιώθη. ὤκησε μέν τοι ἐν Ῥόδῳ, καὶ ἐπαίδευσεν, ἡττηθεὶς ὑπὸ Δημοσθένους τὸν περὶ τοῦ στεφάνου ἀγῶνα. πρῶτος δὲ πάντων τὸ θείως λέγειν ἤκουσε, ἀφ' τὸ κεδιάζειν, ὡς ἐνθουσιῶν.

Αἰσχίνης. Æſchines. Athenienſis, orator, Atrometi & Glaucotheæ filius, in arte dicendi diſcipulus Alcidamantis Eleatæ: quem nonnulli etiam ſervis parentibus natum fuiſſe ſcripſerunt. Hic cum cauſæ alicujus patrocinio ſuſcepto Judices corrupiſſet, una cum ipſis in carcerem conjectus, hauſta cicuta obiit: eorumque bona publicata ſunt, ac ſi ſine liberis obiiſſent. Rhodi habitavit & docuit, victus a Demoſthene in cauſa de Corona. Primus autem divinitus dicere dictus eſt, quod tanquam divino numine afflatus ex tempore diceret.

Αἰσχίνης, Ἀθηναῖος, Ἀτρομήτου γραμματοδιδασκάλου, καὶ Λευκοθέας τῆς τελεσφίας, αὐτὸς ὑποκριτὴς, εἶτα γραμματεύς, εἶτα ῥήτωρ, συκοφάντης, ὁ Κερσοβλέπτου καὶ Φωκέας προδούς. γραφάμενον δὲ παράνομον Κτησιφῶντα, στεφανοῦν χρύσῳ Δημοσθένην, ἡττήθη, καὶ ἔφυγεν εἰς Ῥόδον, καὶ ἐπαίδευσεν ἐκεῖ.

Αἰσχίνης. Æſchines, Athenienſis, Atrometi ludimagiſtri & Leucotheæ ſacrificulæ filius, hiſtrio, deinde ſcriba, poſtea orator: proditor, qui Cerſoblepten, & Phocenſes prodidit. Hic cum Cteſiphontem legum violatarum accuſaſſet, quod [aurea] corona donandum Demoſthenem decreto ſuo cenſuiſſet, [a Demoſthene] victus Rhodum fugit, ibique docuit.

Αἰσχίνης, ὁ τοῦ Λυσανίου. [6] ὅτε παρὰ Διονύσιον εἰς Σικελίαν ὑπὲρ χρημάτων ᾤχετο. Πλάτων δὲ τοὺς ἀναμετρήσαι λέγει τῷ Χαρυβδει ὑπὲρ πλοῦτου Σικελικοῦ. Ἀριστιππος δὲ ὁ Κυρηναϊκὸς, καὶ Ἑλίκων ὁ Κυζίκου, καὶ [7] Φοίτων, ὅτε ἔφυγε Ῥήγιον, ὅπου εἰς τοὺς Διονυσίου κατέδυσαν θησαυρούς, ὡς μόγις ἀναχθῆναι ἐκεῖθεν. καὶ μὴν καὶ τὸν Κνίδιον φασιν Εὔδοξον εἰς Αἴγυπτόν ποτε ἀφικόμενον, ὑπὲρ χρημάτων τε ὁμολογεῖν ἥκειν, καὶ ἀφανθῆναι τῷ βασιλεῖ ὑπὲρ τούτου. καὶ ἵνα μὴ πλείους ἀφαβάλλω, Σπεύσιππον τὸν Ἀθηναῖον ὅπου ποτὲ ἐρασιχρήματον γενέσθαι φασὶν, ὡς ἐπὶ τὸν Κασάνδρου γάμον εἰς Μακεδόνας κωμάσαι, καὶ ποιήματα ψυχρὰ ξυνθέντα, δημοσίᾳ ταῦτ' ὑπὲρ χρημάτων ᾆσαι.

Αἰσχίνης. Æſchines, Lyſaniæ filius, in Siciliam ad Dionyſium pecuniæ cauſa profectus eſt. Plato vero Sicularum opum cauſa Charybdim ter emenſus fuiſſe fertur. Item Ariſtippus Cyrenæus, & Helicon Cyzicenus, & Phyton, cum Rhegio exularet, ita Dionyſii theſauris ſe immerſerunt, ut vix inde emergere poſſent. Quin etiam Eudoxum Cnidium pecuniæ cauſa in Ægyptum olim profectum, idque etiam fateri auſum, & cum Rege ea de re collocutum fuiſſe ferunt. Et ne plures criminer, Speuſippum Athenienſem adeo pecuniæ cupidum fuiſſe dicunt, ut ad Caſſandri nuptias in Macedoniam profectus, frigida poemata a ſe compoſita pecuniæ cauſa publice caneret.

Αἰσχίους ἄνδρας. ἀμόρφους.

Αἰσχίους. Viros deformes & turpe.

Αἰσχίω. χείρω.

Αἰσχίω. Turpiora. Deteriora.

Αἶσχος. ἀπιμία.

Αἶσχος. Turpitudo. Ignominia. Dedecus.

Αἰσχρὰ γυνή. ἄμορφος. καὶ αἰσχρὸν, ἐπὶ κακοῦ. Ταῦτα αἰσχρὰ μὲν οἱ ἀμφ' αὐτὸν ἐγίνωσκον, καὶ τὴν ἀποχώρησιν ὅτε ἐν τῷ παυτὶκα θύραιεπῆ, ὅτε ἀσφαλῆ ἐς τὰ μέλλοντα.

Αἰσχρὰ γυνή. Mulier deformis, vel fœda. Et αἰσχρὸν, malum, turpe. *Et amici quidem ejus hæc mala eſſe norant, & diſceſſum ejus nec in præſens honeſtum, nec in poſterum tutum* [*fore videbant.*]

Αἰσχρίων, [8] Μιτυληναῖος, ἐποποιὸς, ὃς συνεξεδήμησ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου. ἐν δὲ Ἀριστοτέλης

Αἰσχρίων. Æſchrion, Mitylenæus, poeta Epicus: qui Alexandro Philippi filio itine-

1 Ἀσπασία] Athenæus ibidem: Ἐν δὲ τῇ Ἀσπασίᾳ Ἰσποκράτην μὲν τὸν Καλλίου καλούμενον σοφιστεύσαι (Αἰσχίνης) πάνυ δὲ εὐ τὸν Ἰωνίας γυναῖκας συνηδέσθη, μοιχάδας ἓξ κεφαλαίας.

2 Ἀξίοχος] Vide Suidam ſupra v. Ἀξίοχος: itemque Athenæum loco laudato, & Menag. ad Laert. lib. II. ſegm. LXI.

3 Τηλαύγης] Quodnam fuerit argumentum hujus Dialogi, docet Athenæus eodem loco: quem proinde conſule.

4 Σκυθικοί] Hunc Dialogum quidam Phædoni olim tribuerunt, teſte Laertio in *Phædone*: ubi vide quæ notavit Menagius.

5 Αἰσχίνης, Ἀθην.] De eo præter veteres vide Meurſium in *Bibliotheca Attica*.

6 Οὗτος παρὰ Διονύσιον εἰς Σικελίαν ὑπὲρ χρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ad verbum deſcripta ſunt ex Philoſtrato *de Vit. Apoll.* lib. I. cap. XXII.

7 Φοίτων] De hoc Phœtone, vel, ut alii eum vocant, Phytone, vide omnino Diodorum Siculum lib. XIV. cui cum Philoſtrato (ex quo, ut diximus, locum hunc excerpſit Suidas) non bene convenire videtur.

8 Αἰσχίων, Μιτυλ.] Vide Jonſium *de Scriptor. Hiſtor. Philoſ.* lib. II. cap. II. ubi plures Æſchriones recenſet. Omiſit autem Æſchrionem Grammaticum, cujus mentionem facit Euſtathius ad Il. Α. pag. 841. 24.

γνώμη

γνώριμος καὶ ἑταῖρος, ὡς Νίκανδρος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν.

Αἰσχρόν. [1] Σοφοκλῆς·

Αἰσχρὸν γάρ ἐστι τῷ μακρῷ χρήζειν βίου
Κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.

Τυπτέσθω, ὅστις ἀεὶ ἐν κακοῖς ἐξεπάζεται.

Αἰσχρῶν [2] εἴδη δ'· Ἄδικον, δειλόν, ἄκοσμον, ἄμορφον.

Αἰσχύλος, Ἀθηναῖος, τραγικός, [3] υἱὸς μὲν Εὐφορείωνος, ἀδελφὸς δὲ Ἀμεινίου, Εὐφορίωνος καὶ Κυναιγείρου, τῶν εἰς Μαραθῶνα χρηστομυθησάντων ἅμα αὐτῷ. ἔσχε δὲ καὶ υἱοὺς τραγικοὺς δύο, Εὐφορίωνα καὶ [4] Βίωνα. ἠγωνίζετο δὲ αὐτὸς ἐν [5] τῇ Γ' Ὀλυμπιάδι, ἐτῶν ὢν κέ. ὅτε πρῶτον εὗρε πρόσωπεῖα δεινὰ καὶ [6] χρώμασι κεχρισμένα ἔχειν τοὺς τραγικούς, καὶ ταῖς σκυβάλαις τοῖς καλουμένοις ἐμβάταις κεχρῆσθαι. ἔγραψε δὲ ἐλεγεῖα, καὶ [7] τραγῳδίας ἐννενήκοντα. νίκας δὲ εἴλεν κή. οἱ δὲ, τεσσαρεσκαίδεκά φασι. Φυγὼν δὲ ἐπὶ Σικελίαν, ἀφ' ὃ τὸ πεσεῖν τὰ ἰκρία ὑπεδείκνυτο αὐτῷ, χελώνης ὑπερῤῥιφείσης αὐτῷ [sic] ὑπὸ ἀετοῦ φέροντος κατὰ τῆς κεφαλῆς, ἀπώλετο, ἐτῶν νη γενόμενος.

Αἰσχύνει. αἰκίζεται. λυμαίνεται. αἰσχος πρόσθησιν.

Αἰσχύνη πόλεως, πολίτου ἁμαρτία.

Αἰσχύνομαι. ἀπαλικῆ. καὶ,

Αἰσχύνομαί [8] τοι τοῖς πρεσβύταις ἁμαρτάνειν.

Αἴτημα. ἡ ἐπιθυμία. Δαβίδ· Καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τὸ αἴτημα αὐτῶν.

Αἰτήσασθαι. [9] τὸ χρήσασθαι. [10] Ἀνδρὸς πίτθη, ᾧ ἄν τις ὑμῶν παιδίον ἠτήσατο, ἢ κέχρηκεν ἄνδρες γλυκύτατοι. Μένανδρος Ὑμνίδι·

Οὐ [11] πῦρ γὰρ αὐτῶν, ἐδὲ λοπάδ' αἰτήσεται.

Αἴτησις. πρὸς Ἀριστέλη αἴτησίς ἐστι τοῦ ἐναντίου ἡ ἐν λόγοις προαγωγὴ, τὸ λαμβάνειν τι πρὸς τοῦ ἀποκρινομένου, καὶ μὴ ταῦτα πειρᾶσθαι τὸ ἀνθικείμενον αὐτῷ παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν, καὶ ἀφ' οὗτος τοῦ τρόπου δεῖξαι τὴν ἐναντιολογίαν τῶν ἀποκρίσεων.

ris comes fuit. Eundem Ariſtotelis diſcipulum & amaſium fuiſſe ſcribit Nicander in libro de Ariſtotelis diſcipulis.

Αἰσχρόν. Turpe. Sophocles: *Turpe enim eſt, longæ cupidum eſſe vitæ, cum quis malis ſemper vexatur.* Vel, cum quis cum malis ſemper conflictatur.

Αἰσχρῶν εἴδη δ'. Turpitudinis ſpecies ſunt quatuor: Injuria, ignavia, immodeſtia, deformitas.

Αἰσχύλος. Æſchylus, Athenienſis, Tragicus, Euphorionis filius, & frater Aminiæ, Euphorionis, & Cynægiri, qui una cum ipſo in pugna Marathonia fortiter dimicarunt. Filios habuit duos Tragicos, Euphorionem & Bionem. Certavit Olympiade IX, natus annos XLV. Primus auctor fuit, ut Tragici perſonis terribilibus & pictis, arbyliſque calceis ita vocatis, uterentur. Scripſit Elegias & Tragœdias XC. Vicit octies & vicies: vel, ut alii, decies ter. Cum autem in Siciliam fugiſſet, quod eo tragœdiam agente tabulata theatri cecidiſſent, teſtudine ab aquila in caput ejus dejecta obiit, anno ætatis LVIII.

Αἰσχύνει. Male tractat. Lædit. Dedecore & ignominia afficit.

Αἰσχύνη πόλ. Peccatum civis eſt civitatis dedecus.

Αἰσχύνομαι. Pudore afficior. Erubeſco. Accuſativo jungitur. [Item dativo. Ut,] *Priorum peccatorum me pudet.*

Αἴτημα. Petitio. Quod petitur. Quod deſideratur. David: *Et dedit eis id, quod cupiebant.*

Αἰτήσασθαι. Utendum rogaſſe. Commodato accepiſſe. Menander *Nutrice*: *Si quis veſtrum, viri ſuaviſſimi, puerum utendum rogaverit, vel commodaverit.* Idem *Hymnide*: *Neque enim ignem [ab aliquo] petens, neque patinam commodato accipiens.*

Αἴτησις. Petitio. Apud Ariſtotelem αἴτησις eſt contrarii in diſputationibus productio. Quod fit, quum aliquid a reſpondente accipimus, & poſtea conamur id, quod eſt ipſi contrarium, ab ipſo accipere, atque hoc modo reſponſionum contradictionem demonſtramus. *Port.*

1 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 28. ut Portus monuit.

2 Αἰσχρῶν εἴδη δ'. ἄδικον, δειλ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Sophoclis.

3 Υἱὸς μὲν Εὐφορίωνος, ἀδελφὸς δὲ Ἀμεινίου, Εὐφορ. καὶ Κυν.] Locum hunc ex 2 MSS. Pariſ. ſupplevi, qui in prioribus Editt. mutilus ſic legitur: Υἱὸς μὲν Εὐφορίωνος καὶ Κυναιγείρου, τῶν &c. Confer vitam Æſchyli, ab Anonymo conſcriptam quæ operibus ejus præfixa eſt.

4 Βίωνα] Sic excuſi omnes. At in 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt, Εὐείωνα; & in tertio, Εὐαίωνα.

5 Ἐν τῇ Γ' Ὀλυμπ.] In numero hic erratum eſſe, vel pueri videant. Quis enim neſcit, Æſchylum diu poſt Olymp. IX. vixiſſe? Quare vel dicendum eſt, excidiſſe hic numerum majorem, qui præcedebat minorem, ſcribique debere, ἐν τῇ ξθ' Ὀλυμπιάδι; quæ eſt ſententia Caſauboni in libello *de Satyrica Poeſi* lib. I. cap. V. Vel ſimpliciter dici poteſt, numerum eſſe corruptum, & pro Γ' reponendum eſſe ο', i. e. LXX: ut cenſent Meurſius *de Archont.* lib. II. cap. 2. & Sam. Petitus *Miſcellan.* lib. III. cap. XIV.

6 Χρώμασι] Vocem hanc ex 2 MSS. Pariſ. revocavi, quæ in prioribus Editt. deeſt.

7 Τραγῳδίας ἐννεν.] De fabulis Æſchyli ſingularem libellum conſcripſit Meurſius, quem conſule. Confer etiam Stanlejum ad Vitam Æſchyli ab Anonymo conſcriptam.

8 Αἰσχύνομαί τοι τοῖς πρ.] Senarius hic, legitur apud Ariſtophanem *Equit.* pag. 363. (257. Ed. Baſ. *P.*)

9 Αἰτήσασθαι. τὸ χρήσ.] Ut locum hunc recte intelligas, videndus eſt Noſter paulo poſt v. Αἰτέρμων. Huc adde Ammonium: Αἰτῶ καὶ αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ αἰτῶ, ἐπὶ δ' ἄπαξ τι λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδώναι. τὸ δ' αἰτοῦμαι, ἐπὶ δὲ χρήσεως εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῷ Ὑμνίδι διαφέρει·

Οὐ πῦρ γὰρ αὐτῶν, ἐδὲ λοπάδ' αἰτήσεται.

Sic enim verſus iſte legendus eſt. Confer etiam Harpocrationem v. Ἡτημένου.

10 Ἀνδρὸς πίτθη] Sic habent libri tam ſcripti quam excuſi: ſed peſſime. Scribendum enim eſt, Μένανδρος Τίτθῃ; i. e. Menander in fabula, Τίτθη vel *Nutrix* vocata: quomodo locum hunc emendandum eſſe jam ante etiam recte monuerunt Meurſius in *Bibliotheca Attica*, & Valeſius in notas Mauſſaci ad Harpocrationem v. Ἡτημένου.

11 Οὐ πῦρ γὰρ αὐτῶν, ἐδὲ λοπ.] Fragmentum hoc Menandri citat etiam Ammonius loco laudato; itemque Harpocratio v. Ἡτημένου, & Suidas paulo poſt v. Αἰτέρμων.

Αἰτήσιος. ὁ αἰτῶν.

Αἰτηλαί. οἱ ῥόδα παρὰ τὰ αἰτοῦντες. Οἱ δὲ Ῥόδιοι τῷ Περσεῖ οὐκ αἰτηλαὶ τῆς εἰρήνης μᾶλλον, ἢ δόται ὄντες, ὑπερήφανα τοῖς Ῥωμαίοις διελέχθησαν.

Αἰτία. ἡ παιδιατία.

Αἰτίζων. ποιητικῶς.

Αἰτίζων' ἀκόλυς, οὐκ ἄορας, ὐδὲ λέβητας.

Αἴτιον. πενταχῶς τὰ αἴτια· ὡς ὕλη, ὡς εἶδος, ὡς τέλος, ὡς ποιητικόν. καὶ τῶν αἰτίων τὰ μὲν, προηγουμενικά· τὰ δὲ, συνεργά, ἢ συναίτια· τὰ δὲ, τελικά.

Αἰτιῶδες [2] ψεῦδος. ἤτοι, ὃ ἀπὸ ψεύδους ἄρχεται, ἢ μὴ εἰς ἀκόλουθον λήγει, ἢ ἔχει τῷ λήγοντι τὸ ἀρχόμενον [3] ἀνακόλουθον. οἷον, διότι νύξ ἐστι, Δίων περιπατεῖ.

Αἰτιᾶμαι. δοτικῇ. Τί ἡμῖν αἰτιᾷ, ὡς αἰτίοις; Αἰτιατικῇ δέ· Εἰ μὴ καὶ τὸν ἰατρὸν αἰτιῷτό τις.

Αἰτναία πᾶλος. ἡ μεγάλη. [4] Αἰτναίας ἐπὶ πώλου βεβῶσαν.

Αἰτναῖον πῦρ. τὸ Σικελικὸν πῦρ, ὃν τῷ ὄρει τῷ λεγομένῳ Αἴτνα.

Αἴτνη. ὄρος Σικελίας.

Αἰτναῖος [5] κάνθαρος. ὁ μέγας. διὸ καὶ τὸ ὄρος μέγα. † [6] Ἀειτᾶιον μόνον τὸν γίγαντα σωθῆναί φασι, καὶ ὅτε πῦρ οὐράνιον ἐπ' αὐτὸν ἦλθεν, ὅτε Αἴτνη πίπτει αὐτόν.

Αἰτούμενον. [7] κιχρώμενον. Μένανδρος Ὑμνίδι·

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, ἀλλὰ λοπάδ' αἰτούμενος. τὸ μὲν αἰτῶν, εἰσαεὶ ἔχων· τὸ δὲ αἰτούμενος, λαβὼν, καὶ αὖθις ἀποδώσων.

Αἰτωλία. χώρα. Αἰτωλὸς, ὁ ἀπὸ Αἰτωλίας.

Αἱ [8] Οἰδίποδος ἀραί. ἐπὶ τῶν μεγάλως δυστυχούντων.

Αἴφνης. ἐξαίφνης.

Αἰφνίδιον. αἰφνιδίως.

Αἱ Χάριτες γυμναί. δεῖ ἀφελῶς καὶ φανερῶς χαρίζεσθαι. ἢ ὅτι οἱ ἀχάριστοι τὸν ἑαυτῶν κόσμον περιῄρηνται.

Αἰχμάσουσι. δορυμαχήσουσιν.

Αἰχμή. ἡ ὀπισθορραπίς. ὁ σίδηρος ὁ δορατος.

Αἰχμητής. πολεμικός.

Αἶψα. θᾶττον.

Αἰτήσιος. Qui petit.

Αἰτηταί. Qui aliquid ab aliquo petunt. *Rhodii vero, qui pacem a Perseo non tampetebant, quam ei dabant, superbe cum Romanis egerunt.*

Αἰτία. Causa.

Αἰτίζων. Poetice, [pro αἰτῶν.] Petens. Mendicans. *Mendicans panis frustula, non enses, nec lebetes.*

Αἴτιον. Causa. Quatuor sunt causæ, materia, forma, finis, efficiens. Et causarum aliæ sunt procatarcticæ; aliæ, adjuvantes; aliæ vero finales.

Αἰτιῶδες ψεῦδος. Falsum causale. Id est, quod a falso incipit; vel, quod desinit in id, quod non est consequens; vel, quod habet initium fini non respondens. Ut, Quia nox est, Dion deambulat.

Αἰτιῶμαι. Dativo jungitur. Accuso. Criminor. *Quid nos accusas, ut [harum rerum] auctores?* Item accusativo. *Nisi quis etiam ipsum medicum accuset.*

Αἰτναία πᾶλος. Ætnæa equa. Id est, magna. [Sophocles:] *Equa Ætnæa vectam.*

Αἰτναῖον πῦρ. Ignis, quem Ætna, mons in Sicilia, eructat.

Αἴτνη. Ætna, Siciliæ mons.

Αἰτναῖος κάνθαρος. Scarabæus Ætnæus. Id est, magnus. Nam Ætna est mons ingens. † *Aristæum Gigantem solum evasisse salvum ferunt: eumque nec ignis cœlestis feriit, nec Ætna pondere suo premit.*

Αἰτούμενον. Utendum rogans. Vel, utendum accipiens. Menander in *Hymnide: Non enim ignem petens, sed patinam utendam rogans.* Et quidem αἰτῶν dicitur de eo, qui, quod ab altero accepit, id semper retinet: αἰτούμενος vero de eo, qui rem commodato ab altero accipit.

Αἰτωλία. Ætolia. Regio. Et Αἰτωλὸς, Ætolus.

Αἱ Οἰδίποδος. Oedipis imprecationes. Dicitur de hominibus valde infelicibus.

Αἴφνης. Idem ac ἐξαίφνης. Repente. Statim.

Αἰφνίδιον, & αἰφνιδίως. Repente. Statim.

Αἱ Χάριτες γυμναί. Gratiæ nudæ. Simpliciter enim & aperto animo aliis gratificari oportet. Vel, quia ingrati ornamento suo spoliati sunt.

Αἰχμάσουσιν. Hasta pugnabunt.

Αἰχμή. Hastæ cuspis. Hastæ mucro.

Αἰχμητής. Bellicosus. Bellator.

Αἶψα. Celeriter. Confestim. [In Epigram-

1 Αἰτίζων ἀκόλυς, οὐκ ἄορας, ὐδὲ λέβ.] Est versus Homericus Odyss. P. v. 222.

2 Αἰτιῶδες ψεῦδος. ἤτοι, ὃ ἀπὸ ψ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Laertii lib. VII. segm. LXXIV.

3 Ἀνακόλουθον] Sic recte Laertius. At priores Editt. male ἀκόλουθον.

4 Αἰτναίας ἐπὶ πώλου βεβ.] Sophocles *Oedip. Colon.*

——Γυναῖχ' ὁρᾷ
Σπίχουσαν ἅρμα τῶν ἡμῶν, Αἰτναίας ἔπι
Πώλου βεβῶσαν.

Hinc Suidæ verba deprompta sunt, ut Portus etiam monuit.

5 Αἰτναῖος κάνθαρος. ὁ μ.] Hæc nota referenda est ad locum illum Aristophanis *Pace* pag. 629. (436. Ed. Bas. *P.*)

Εἰσίμεν' Αἰτναῖον μείζονα κάνθαρον

Vide ibi Scholiastam.

6 Ἀειτᾶιον μόνον τ. γίγ.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἀειτᾶιον.

7 Αἰτούμενος. κιχρ.] Vide quæ diximus paulo ante ad v. Αἰτήσασθαι. Iis adde Tzetzem Chil. XII. cap. CD.

8 Αἱ Οἰδίποδος ἀρ.] Locum hunc fide 2 MSS. Paris. supplevi & a capite reposui, qui in prioribus Editt. omissa vocula αἱ, male cum præcedentibus cohæret.

Λάζεο,[1] πμήεσσα Κυθηρειὰς, ὑμνοπόλοιο
Αἶψα τάδε κλυτὰ δῶρα Λεωνίδεω.

Αἶψα. ἀντὶ τῦ ταχέως. καὶ [2]Ὅμηρος·
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.

Αἰψηρήν. ἀντὶ τῦ αἰψηρῶς, ταχέως. [3] Λῦσαν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν. Οὐκ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. καὶ αἰψηρὸς, ὁ ταχύς. Ἀπὸ τῦ ῥαίειν, ὃ σημαίνει, ταχύνειν.

mate:] *Accipe cito, veneranda Venus, inſignia hæc dona poetæ Leonidæ.*

Αἶψα. Confeſtim. Celeriter. Et Homerus: *Celeriter enim in miſeriis mortales conſeneſcunt.*

Αἰψηρήν. Pro αἰψηρῶς. Celeriter. Cito. *Concionem autem cito dimiſerunt.* Hic τὸ αἰψηρὴν non eſt epithetum vocis ἀγορήν: [ſed adverbialiter accipitur.] Et αἰψηρὸς, velox. A ῥαίειν, quod accelerare ſignificat.

E A.

Ἔ[4]A. συγχώρει.
Ἐάγη. ἐῤῥάυθη. ἐκλάσθη.
Ἔα δή. ἄγε δή.

Ἑαδότα. χρήσιμα. [5]Ἡρόδοτος· Τοῖσι δὲ ἔαδε μὲν βοηθέειν, ἀδύνατα δέ σφι ἦν.

Ἑακότες. παρῃτημένοι. ἀποπεπαυκότες.

Ἑάλη.[6] συνεστράφη. ὠθῆται τὸ ἁλῶ, τὸ ἐκκλίνω, καὶ πλανῶ.
Ἑάλω. ἥλω. ἐκρατήθη. ἑάλωκεν, ἐλήφθη.

Ἑανόν.[7] τὸ λεπτὸν, καὶ ποικίλον.

Ἑανῷ[8] λιτῷ. ὅπω κέκληκε τ' λεπτόν. καὶ αὖθις·
Ἃ [9]μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑανῷ δάψαντο χαίταν.

Ἔαρ. εὐκρασία τῦ ἀέρος. ἔαρα τῦ ἔτους, χρόνου τοῦ πρὸς ἡμᾶς τῦ ἡλίου πορείαν. κλίνεται δὲ ἔαρος, καὶ κρᾶσις, ἦρος. καὶ ἡ δοτικὴ ἔαρι, καὶ κρᾶσις, ἦρι. ἔαρ λέγεται καὶ τὸ αἷμα, ἀφ' τὸ ἐν τῷ ἔαρι πλεονάζειν.

——— [10]Ἦκε κονίσῃ
Ἄξεινοι λύθρῳ τε καὶ εἴαρι πεπλήθασι.

Ἔαρος χρήζει. ἐπειδὴ παλαιὸν χιτῶνα ἔχει. καὶ Ἀριστοφάνης·[11]

Δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων.
μία γὰρ χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ.

Ἐαρινός. ὁ χρόνος τοῦ ἔαρος.
Ἕαται. Ἰωνικῶς. καὶ πλεονασμῷ, εἵαται.

Ἑαυτῷ. ἐπὶ γ' προσώπου. οἱ Ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ β' προσώπου κέχρηνται.

Ἑαυτούς. ἀντὶ τῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Ἑάφθη. ἐπικολούθησεν. ἕπω, ἕψω, ἧφα, ἧμμαι, ἥφθην, καὶ ἐν συστολῇ, ἑάφθην. τὸ τελικὸν ἑάφθη.

E A.

Ἔ[1]A. Sine. Concede. Permitte.
Ἐάγη. Ruptus eſt. Fractus eſt.
Ἔα δή. Age igitur.

Ἑαδότα. Placentia. Grata. Herodotus: *Illis quidem placuit opem ferre* [*Athenienſibus,*] *ſed in præſentia id facere illis non licebat.*
Ἑακότες. Qui recuſarunt. Qui ceſſarunt, vel ſiverunt.
Ἑάλη. Convolutum eſt. Contortum eſt. Ab ἁλῶ, declino, vito, erro.
Ἑάλω. Captus eſt. Comprehenſus eſt. Et ἑάλωκεν, idem.
Ἑανόν. Tenue, ſimplex, nec coloribus variis diſtinctum.
Ἑανῷ λιτῷ. Tenui velo, vel peplo. Et iterum: *Magna vero Ægyptus ſuam vulſit & laceravit comam.*
Ἔαρ. Ver. Sive tempus anni, quo Sol ad nos accedit. Declinatur ἔαρος, & per craſin, ἦρος. Et dativus ἔαρι, & per craſin ἦρι. Ἔαρ etiam dicitur ſanguis, quod vere corpus noſtrum eo abundet. *Ubi palæſtræ inhoſpitales cruore & ſanguine repletæ ſunt.*

Ἔαρος χρήζει. Veris indiget. Veterem enim & attritam tunicam habet. Et Ariſtophanes: *Non paucis vero hirundinibus indigere videtur.* Una enim hirundo non facit ver.
Ἐαρινός. Vernus. Qui eſt veris tempore.
Ἕαται. Sedent. Ionice, [pro ἧνται.] Et per pleonaſmum inſerto ι, εἵαται.
Ἑαυτῷ. Sibi. De tertia perſona dicitur. Attici vero etiam de ſecunda perſona vocem illam uſurpant.
Ἑαυτούς. Apud Atticos ſignificat ἀλλήλους, i. e. ſe invicem.
Ἑάφθη. Sequutus eſt. Ab ἕπω fit ἕψω, ἧφα, ἧμμαι, ἥφθην, & per diſſolutionem ἑάφθην, & in tertia perſona, ἑάφθη.

1 Λάζεο, πμήεσσα Κυθηρ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. cap. VII. pag. 555.
2 Ὅμηρος] Odyſſ. T. v. 360.
3 Λῦσαν δ' ἀγορὴν αἰψ.] Homerus Odyſſ. B. v. 257.
4 Συγχώρει] In Cod. MS. qui eſt Antwerpiæ, poſt hanc vocem additur, ἄφες. ὃ σκωπτικὸν ἐπίῤῥημα.
5 Ἡρόδοτος] Lib. VI. pag. 233. ut Portus monuit.
6 Ἑάλη. συνεστράφη. παρὰ τ.] Articulus hic deeſt in Cod. MS. Antwerpienſi.
7 Τὸ λεπτὸν καὶ ποικ.] Scribe & ſupple, τὸ λεπτὸν ὃ ἀποίκιλον ὑφασμα. Vide Scholiaſtam Homeri ad Il. Σ. v. 352.
8 Ἑανῷ λιπ] Homerus Il. Σ. v. 352.

Ἐν λεχέεσσι δὲ ἧσπε ἑανῷ λιπὶ καλύψας.

Scholiaſta ad eum locum: Ἑανῷ. λεπτῷ πέπλῳ. παρὰ τὸ ἔννυσθαι. Hinc & apud Suidam hic ſcribendum eſt, ὅπω κέκληκεν Ὅμηρος τ' λεπτὸν πέπλον.

9 Ἃ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑανῷ δ.] Fragmentum hoc haud leviter corruptum eſt, quod ſic emendari debet:

Ἃ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑὰν ὠλέψατο χαίτην.

Vide nos ſupra ad v. Δάψατο, ubi rationem hujus emendationis reddimus, & ſimul Lectorem docemus, unde Suidas locum hunc deprompſerit.

10 Ἦκε κονίσῃ ἄξεινοι λ.] Idem fragmentum poetæ anonymi citat etiam Euſtathius ad Odyſſ. Σ. pag. 1851. 44.
11 Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 607. (422. Ed. Baſ. P.)

Ἔβα με. κατέλαβέ με. [1] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Τί δ᾽ ἐστὶν ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν;

Ἐβαρύνετο. κυριώτερον. ὃ δεῖ γὰρ λέγειν ἐβαρεῖτο, ἢ βαρεῖμαι, ἢ βαρέμην, οὐδὲ ἄλλῃ πινὰ κλίσιν ποιεῖσθαι τῆς βαρεῖμαι ῥήματος· ἀλλὰ βαρύνομαι, καὶ βαρυνόμην. Ὁρῶν δὲ τοῦτο βαρυνομένῳ τινὶ σύγκλητον.

Ἐβαρυώπησαν. βαρεῖς ἔσχον τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἔβασον. [2] ἔασον.

Ἐβάσανεν. [3] ἀντὶ τοῦ ἐδοκίμασεν. Πάσας δ᾽ ἰδέας ἐξήτασε, πάντα δ᾽ ἐβάσανε φρενὶ, πυκνῶς τε καὶ ποικίλως τοὺς λόγους ἀνεύρων.

Ἐβδελύχθησαν. ἀπερρίφησαν.

Ἑβδομάτη. ἑβδόμη.

Ἑβδομᾶος. ἕβδομος.

Ἑβδομηγόνια. [4] τοῖς ἀπολειχθεῖσι παιδίοις τὰς ἑβδομάδας καὶ τὰς δεκάτας ἦγον, καὶ τά γε ὀνόματα ἐτίθεντο αὐτοῖς, οἱ μὲν, τῇ ἑβδόμῃ, οἱ δὲ, τῇ δεκάτῃ. † [5] Ἐπὶ ἓξ σελήναις βοῦν ἕβδομον ἔπεθον, κέρατα ἔχοντα τὴν μίμησιν τῆς πρωΐφαοῦς σελήνης· Ἕβδομον οὖν βοῦν, ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

Τὸν ἕβδομον βοῦν ἡ σοφὴ παροιμία.

Ἔβενος. τὸ μέλαν ξύλον. καὶ ἔβελος, ὁμοίως.

Ἐβιάζοντο. καὶ ἐπὶ τῶν παχόντων Θουκυδίδης.

Ἐβίσκος. τὴν ἰατρὸς ἡ μαλάχην, ἣ καὶ ἀλθαία λεγομένη.

Ἐβλητῶντο. ἐπὶ τῶν προβάτων.

Ἐβόησεν. ἐφώνησεν.

Ἐβόμβησεν. ἤχησεν.

Ἐβόων. ἐκραύγαζον. καὶ ἔβωσεν. ἔκραγεν. ἔκραξεν.

Ἐβωλιμίασαν. λίαν ἐπείνασαν. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Βωλιμιᾶν.

Ἐβραγχίασε. κεκοπίακεν. ἐβρόντησεν.

Ἔβρασεν. ὅτι τῆς θαλάσσης εἰς τὴν γῆν ἔρριψεν.

Μυριόπων [6] σκολόπενδραν ὑπ᾽ Ὠρίωνι κυνηθεὶς
Πόντος Ἰαπύγων ἔβρασ᾽ ἐπὶ σκοπέλους.

Ἑβραῖοι. ἀπὸ Ἕβερ τοῦ Σάλα, ὃς ἐμέρισε τοῖς ἔθνεσι τὴν γῆν, τοὺς προσοίκους ὀνομάσας Ἑβραίους. οὗτος δὲ συνεπόνησε τοῖς πυργοποιοῖς, καὶ διέμεινεν ἡ ἀφαλεκὶ αὐτοῦ ἀμεταβλήτη.

Ἐβρέμησεν. ἤχησεν.

Ἐβρόντησεν. ἤχησεν.

Ἔβα με. Invasit me. Comprehendit me. Aristophanes *Nubibus* : *Quod debitum mihi restat post Pasiam.*

Ἐβαρύνετο. Gravabatur. Sic enim dicere oportet, non ἐβαρεῖτο, vel βαρεῖμαι, vel βαρέμην, nec ulla inflexione uti, a verbo βαρεῖμαι deducta: sed dicendum est βαρύνομαι, & βαρυνόμην, &c. *Videns autem Senatum hoc graviter ferentem.*

Ἐβαρυώπησαν. Graves oculos habuerunt.

Ἔβασον. Pro ἔασον. Sine.

Ἐβάσανεν. Examinavit. Exploravit. *Omnes vero formas examinavit, omniaque prudenter mente perpendit, multasque & varias rationes excogitavit*

Ἐβδελύχθησαν. Tanquam abominanda rejecta sunt.

Ἑβδομάτη. Idem quod ἑβδόμη. Septima.

Ἑβδομᾶος. Septimus.

Ἑβδομηγόνια. Celebratio diei septimi. Septimos enim & decimos a nativitate infantū dies veteres celebrabant, nominaque eis imponebant, alii septimo, alii vero decimo die. † Post sex lunas bovem septimum pinsebant, habentem cornua ad imitationem lunæ primum apparere incipientis. Septimus igitur bos proverbii loco dicebatur de hominibus stupidis. *Septimum bovem sapiens proverbium* [*celebrat.*]

Ἔβενος. Ebenus. Lignum nigrum. Et ἔβελος, pariter.

Ἐβιάζοντο. Apud Thucydidem passive accipitur. Vim patiebantur.

Ἐβίσκος. Sic a medicis vocatur malva, quæ & althæa dicitur.

Ἐβλητῶντο. Balabant. De ovibus dicitur.

Ἐβόησεν. Vociferatus est.

Ἐβόμβησεν. Bombum edidit. Sonum edidit.

Ἐβόων. Clamabant. Et ἔβωσεν, [pro ἐβόησεν,] clamavit, vociferatus est.

Ἐβωλιμίασαν. Valde esurierunt. Gravi fame laborarunt. Vide in v. Βωλιμιᾶν.

Ἐβραγχίασε. Laboravit. Intonuit.

Ἔβρασεν. Ex mari in terram ejecit. [In Epigrammate:] *Multos pedes habentem scolopendram ab Orione turbatus pontus Iapygum ejecit in scopulos.*

Ἑβραῖοι. Hebræi, sic dicti ab Hebero, filio Salæ, qui terram gentibus distribuit, & accolas vocavit Hebræos. Hic turris conditores non adjuvit, & ideo lingua ejus confusionis & mutationis expers permansit.

Ἐβρέμησεν. Strepitum edidit. Insonuit.

Ἐβρόντησεν. Intonuit. Fragorem edidit.

1 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 124. (60. Ed. Bas. *P.*)

2 Ἔβασον. ἔασον] Vide supra v. Διεξιών.

3 Ἐβάσανεν. ἀντὶ τοῦ ἐδοκ.] Vide supra v. Βασάνας.

4 Ἑβδομηγόνια. τοῖς ἀπολ. —— οἱ δὲ τῇ δεκάτῃ] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum. Confer etiam Nostrum supra v. Ἀμφιδρομία, & v. Δεκαπύρι.

5 Ἐπὶ ἓξ σελήναις βοῦν ἕβδ.] Vide supra v. Βοῦς ἕβδομος.

6 Μυριόπων σκολόπενδραν ὑπ᾽ Ὠρ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum hic cum Lectore communicabo. Θεοδωρίδα εἰς σκολόπενδραν.

Μυριόπων σκολόπενδραν ὑπ᾽ Ὠρίωνι κυνηθεὶς
Πόντος Ἰαπύγων ἔβρασ᾽ ἐπὶ σκοπέλους,
Καὶ τόδ᾽ ἀπὸ βλοσυρῆς σελάχους μέγα θαῦμα θαλάσσης ἀνῆψαν
Δαίμοσι, βυθίοπτοι κείραμοι εἰνοσίφυλλοι.

In Pentametro primo pro Ἰαπύγων metri gratia scribendum existimem Ἰαπυγίης. Syllaba enim tertia in Ἰαπύγων brevis est. Vide præterea Suidam supra v. Βυθίοπτον, & infra v. Κυκᾷ, ubi itidem fragmenta Epigrammatis hujus adducuntur.

Ἔβρ,

Ἕβρος, ποταμὸς Θρᾴκης, τὰ ῥεύματα ἔχων ἐκ Ῥοδόπης τῆς Θρᾳκικῆς ὄρους.

Ἐβρυάζοντο. θυφραίνοντο.

Ἔβυσαν.[1] ἐπλήρουν. ἔφραττον. [2] Ἀριστοφάνης· Χρυσίῳ τούτων ἔβυσαν τὸ στόμα. τουτέστι, τῶν ῥητόρων.

Ἐγανώθην.[3] ἐχάρην. εὐφράνθην. Ἀπὸ τοῦ γάνυμαι. Ὅμηρος· Γάνυται δέ τε θυμὸς ποιμένι. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λαμπρυνομένων χαλκωμάτων.

Ἐγαστρίμυθος. ἐγαστρίμαντις· ὃν νῦν τινες πύθωνα. Σοφοκλῆς δὲ γαστρόμαντιν. Πλάτων ὁ φιλόσοφος [4] Εὐρυκλέα· ἀπὸ Εὐρυκλέους τοιούτου μάντεως. Ἀριστοφάνης Σφηξί·

Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν. Φιλόχορος δ' ἐν γ' περὶ μαντικῆς, καὶ γυναῖκας ἐγγαστριμύθους. αὗται τὰς τῶν τεθνηκότων ψυχὰς ἐξεκαλοῦντο. μιᾶς δὲ αὐτῶν ἐχρήσατο Σαοὺλ, ἥτις ἐξεκαλέσατο τὴν ψυχὴν Σαμουὴλ τὸν προφήτην.

Ἐγεγήθει. ἔχαιρεν.

Ἐγγελάσῃ. γελάσει.

Ἐγένετο. ἐγεγόνει. Ἐγεγώνει δὲ, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ἀντὶ τοῦ ἐβόησεν.

Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς. λέγεται ἐπὶ τοῦ παρ' ἐλπίδα καὶ παρ' ἀξίαν εὐτυχησάντων, εἶτα θρυπτομένων ἐπὶ τοῖς παροῦσιν. ὁ γὰρ [5] Μάνδρων παρ' Ἀθηναίοις ναύαρχος γενόμενος, ἀναξίως ὢν τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ συκίνη ναῦς τὸ εὐτελὲς δηλοῖ.

Ἐγενήθη. ἐπὶ τῆς ποιήσεως, δι' ἑνὸς ν. ἐπὶ δὲ τῆς γεννήσεως, διὰ δύο. καὶ Δαβίδ· Ἐγενήθη τὰ δάκρυά μου ἐμοὶ ἄρτος. τουτέστιν, οἷόν τινα τροφὴν ποιοῦμαι τὰ δάκρυα.

Ἔγγεον.[6] τὸ ἀσφαλές.

Ἔγεσα.[7] πολεμικὸν μηχάνημα, ἐκ λίθων καὶ ξύλων καὶ χοὸς ἐγειρόμενον.[8] τοῦτο δὲ οἱ ἐργαζόμενοι στεγάλυμμα πλέκουσιν ἐξ αἰγείων τριχῶν, τῶν λεγομένων κιλικίων· ἃ δὴ πάχους τε καὶ μήκους διαφερόντως ἔχοντα ἀναρτήσαντες ἐκ ξύλων μακρῶν, ἐπίστεγον ἑαυτοῖς ἐποίουν. ὥστε γὰρ ὅτε πυρφόροι οἵδε, ὅτε ἄλλα βέλη ἐξικνεῖσθαι εἶχον, ἀλλ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ στεγαλύμματος ἐμένον. οἱ δὲ διὰ τοῦ α, ἄγεσά φασι τὸ ποιοῦν μηχάνημα.

Ἐγεύσαντο. Καὶ πού τινες ἀλλήλων ἐγεύσαντο. ἀν-

Ἔβρος. Hebrus, Thraciæ fluvius, qui ex Rhodope monte Thraciæ oritur.

Ἐβρυάζοντο. Delectabantur. Voluptate afficiebantur.

Ἔβυσαν. Replebant. Obturabant. Ariſtophanes: *Auro illorum obturabant os.* Hoc eſt, oratorum.

Ἐγανώθην. Gaviſus ſum. Lætatus ſum. A γάνυμαι. Homerus: *Lætatur autem animo paſtor.* Metaphora ducta eſt ab æreis vaſis, quæ ſplendent & nitent.

Ἐγαστρίμυθος. Engaſtrimythus. Qui ex ventre vocem reddit. Sive, qui dæmonem in ventre habet, interrogantibus reſponſa dantem. Hunc quidam nunc Pythonem vocant. Sophocles vero γαστρόμαντιν appellat. At Plato Philoſophus Εὐρυκλέα: ab Eurycle, qui hujuſmodi vates fuit. Ariſtophanes *Veſpis: Imitans Euryclis divinationem & mentem.* Philochorus libro tertio *de divinatione* mulieres etiam ventriloquas fuiſſe dicit. Hæ mortuorum animas evocabant: quarum una uſus eſt Saulus, quæ Samuelis Prophetæ animam evocavit.

Ἐγεγήθει. Gaudebat. Lætabatur.

Ἐγελάσῃ. Irrideat. Rideat.

Ἐγένετο. Idem quod ἐγεγόνει. Fuit. Ἐγεγώνει vero, per ω, ſignificat, clamavit.

Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι. *Fuit & Mandroni ficulna navis.* Dicitur de iis, qui præter ſpem & meritum rem ex ſententia gerunt, & præſenti felicitate inſoleſcunt. Mandron enim apud Athenienſes prætor claſſis creabatur, cum honore illo indignus eſſet. Navis vero ficulna ſignificat rei alicujus vilitatem & contemptum.

Ἐγενήθη. Cum ſignificat, factum eſt, per unum ν ſcribitur: cum vero, natum eſt, per duo. Et David: *Lacrymæ meæ mihi fuerunt panis.* Id eſt, lacrymis pro cibo utor.

Ἔγγεον. Firmum. Tutum.

Ἔγεσα. Agger ex lapidibus & ligno & terra excitatus. Hunc autem qui moliebantur, tegumenta juſtæ craſſitudinis & longitudinis, ex pilis caprinis, quæ cilicia vocantur, contexta, & ex longis perticis ſuſpenſa, ſibi prætendebant: quo facto nec igniferæ ſagittæ, nec alia tela ad ipſos pervenire poterant, ſed omnia, cum in tegmina incidiſſent, in illis hærebant. Quidam etiam per α ſcribunt, Ἄγεσα.

Ἐγεύσαντο. Guſtarunt. Comederunt. *Quin-*

1 Ἔβυσαν] Scribe ἐβύσω; ut recte legitur apud Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 670. (458. E. Baſ. P.) unde notam hanc Suidas deſcripſit.

2 Ἀριστοφάνης· Χρυσίῳ τούτ.] Apud Ariſtophanem loco laudato verſus integer ſic legitur:

Χρυσίῳ τῶ παῦπα πεπίονται ἐβύσω τὸ στόμα.

3 Ἐγανώθην. ἐχάρην. εὐφρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 370.

4 Εὐρυκλέα] Pearſonius ad hunc locum ſequentia notaverat: "Henr. Stephanus legit Εὐρυκλείτην, vel Εὐρυκλείτας: ſed perperam. Quamvis enim hi ab aliquibus Εὐρυκλεῖται dicantur, non "tamen ita eos nominavit Plato; cujus verba in *Sophiſta* hæc ſunt: "Ἐντὸς ὑποφθεγξόμενον, ὥσπερ τὸν ἄπαιδα Εὐρυκλέα. Hæc Pearſonius: cujus obſervatio recte ſe habet.

5 Μάνδρων παρ' Ἀθηναίοις] Hæc verba ex MSS. revocavi: quæ in prioribus Editt. deſunt.

6 Ἔγγεον] Imo ἔγγυον. Vide Salmaſium *de Modo Uſur.* p. 88.

7 Ἔγεσα] Id eſt, agger, ex humo aggeſta exſtructus: quem Procopius (unde locum hunc depromptum eſſe in nota ſequente docebimus) rectius vocat ἄγεσα; a voce Latina *aggeſtus.* Vide etiam Suidam ſupra v. Ἄγεσα.

8 Τοῦτο δὲ οἱ ἐργαζόμενοι στεγαλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Procopii lib. II. *de Bello Perſ.* cap. XXVI.

τὶ τῶ ἑαυτῶν. ὅπως Εὐριπίδης καὶ Θουκυδίδης.

Ἐγείνανθ). γεννήσωσιν. [1]Ὅμηρος·
Εὐλὰς ἐγείνανθ), ἀεικίσασι δὲ νεκρόν.

Ἔγειον. χέρσον. [2]Ξηρόν. Πισίδης·
Ταύτην, κέραστε, τὴν ἀπεξεσμένην
Ὁδὸν περάσας, ὥσπερ ἔγειον δρόμον.

Ἔγειον.[3] Ὁ δὲ καλλικληδὴς τὴν χώραν, διδοὺς ἑκάστῳ ταλάντειον κλῆρον, ὅπως ὑπολαμβάνων εἶναι τὰ κατὰ τὴν πόλιν, προσδεθέντων τῶν ἀνθρώπων ταῖς ἐγγείοις κτήσεσι. πνὲς ἐπὶ τῶ ἐγγυτέρω. οὐχ ὅτω δὲ οἱ ῥήτορες ἔπαισον, ἀλλ' ὅταν τὸ ἐν γῇ δηλώσωσι δηλοῦσαι· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον· Οὐκ ὄντος ἐμοὶ πρὸς τοῦτον ὅτου ναυκλήρου, [4]ὅτου ἐγγείου συμβολαίου. καὶ Λυσίας· Τῶ νόμω κελεύοντος τοὺς ὀρφανοῖς ἔγγειον τὴν οὐσίαν καταστάσαι· ὅτου δὲ ναυκλήρους ἡμᾶς ἀποφαίνῃ. Ἔγειον δὲ, μετὰ τοῦ ι, τὸ ἐγγύτερον.

Ἔγειον κτῆσιν. τὴν ἐπὶ γῆς.

Ἐγείρεθ) τῆς νυκτός. ὅπως οἱ Ἀττικοί.

Ἐγήγαρθ). ὁ ὑπόχαρης.

Ἐγηγερμένουθ). μεμεριμνημένουθ).

Ἐγκάθετθ). δόλιοθ). κατάσκοποθ). καὶ ἐγκάθηλα, ἀντὶ τοῦ ἐγκεκρυμμένοι εἰσίν. οἱ γὰρ κρυπτόμενοι ὑποκάθηνται.

Μὴ τοῖς[5] τείχεσιν ἐγκάθηνταί πε λίθοι.
καὶ ἐγκάθηλα, ἐνέδρευε.

Ἐγκαθειργνύντες. ἀποκλείοντες.

Ἐγκάθηλα. ἐνέδρευε. [6]Δαβίδ· Ἐγκάθηται ἐνέδρα μετὰ πλουσίων. ἢ ἐν ἕδρᾳ.

Ἐγκαθιέμενοι. ἀφιέντες.

Ἐγκαθίζουσιν. ἐνεδρεύουσι. Οἱ δὲ ἐγκαθίζουσι λόχους ἐν τοῖς ὑπαίθροις τῶν χειμερίων τόποις.

Ἐγκαλῶ. δολερῇ. Ἐγκαλῶ σοι ῥαθυμίαν. ἐγκαλέσομαι δὲ, αἰτιατικῇ. Ἡμεῖς τὰς αἰσχίστας σχεδὸν ὡς πράξεις ἐγκαλούμεθα.

Ἐγκαλλωπισαμένου. ἐναβρυνομένου. Εἴτε τοῦ βασιλέως τῇ ψεύσματι ἐγκαλλωπισαμένου.

Ἐγκάναξον. ἔνεγκον. προσένεγκε. ἔγχεον. πεποίηται δὲ ἡ λέξις. [7]Ἀριστοφάνης·
Ἴθι νῦν ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν.
ἔλκυσον, ἐκρόφησον, ἔκπιε.

Ἔγκαρπον. ἔγκυον. Ὁ δὲ Φίλιππος Ἀρσινόην ὁμιλήσας, εἶτα ἐξ αὐτοῦ κατέλιπεν ἔγκαρπον, καὶ ὕστερον τὴν Ὀλυμπάδα ἠγάγετο.

Ἐγκάρσιον. πλάγιον.

etiam nonnullis in locis ſe ipſi comederunt. Ἀλλήλων enim hic poſitum eſt pro ἑαυτῶν. Sic Euripides & Thucydides.

Ἐγείνανθ). Generent. Homerus: *Vermes generent, ejuſque cadaver fœdent.*

Ἔγειον. [Terreſtre. Vel,] terram. Continentem. Piſides: *Hoc, optime, ignotum iter cum confeceris, velut curſum terreſtrem.*

Ἔγειον. Terreſtre. *Ille vero regionem viritim diviſit, unicuique aſſignans poſſeſſionem talenti pretio æſtimandam, ſic ſperans res civitatis conſtitui & ſtabiliri poſſe, ſi homines fundis & agris affixi forent.* Quidam autem vocem illam accipiunt pro ἐγγυτέρω, i. e. propius. At apud oratores vox illa ſignificabat quicquid in terra poſſidetur vel habetur. Demoſthenes in oratione adverſus Apaturium: *Cum nullus mihi cum hoc homine contractus ſit, ſive nauticus, ſive terreſtris.* Et Lyſias: *Cum jubeat lex tutores pecuniam pupillorum in agros collocare, hic nos navicularios & mercatores reddit.* Ἔγειον vero, per ι, ſignificat, propius.

Ἔγειον κῆσιν. Poſſeſſionem terreſtrem. Id eſt, prædium, fundum.

Ἐγείρεθ) ἡ νυκτός. Noctu excitatur. Ita Attici.

Ἐγήγαρθ). Lætus. Hilaris.

Ἐγηγερμένουθ). Excitatus.

Ἐγκάθετθ). Inſidiator. Explorator. Et ἐγκάθηλα, in inſidiis latent. Inſidiatores enim in occultis locis delitescere ſolent. *Ne in viis alicubi lateant lapides.* Et ἐγκάθηλα, inſidiatur.

Ἐγκαθειργνύντες. Includentes. Coercentes.

Ἐγκάθηλα. Inſidiatur. David: *Cum opulentis in inſidiis latet.* Vel ſcribendum eſt, ἐν ἕδρᾳ, duabus vocibus.

Ἐγκαθιέμενοι. Immittentes. Dimittentes.

Ἐγκαθίζουσιν. In inſidiis collocant. *Illi vero in opportunis illarum regionum locis inſidias collocant.*

Ἐγκαλῶ. Dativo jungitur. Accuſo. *Socordiæ te accuſo.* Ἐγκαλέσομαι vero, accuſativo. *Nos turpiſſimorum prope flagitiorum accuſamur.*

Ἐγκαλλωπισαμένου. Illius, qui re aliqua gloriatur, & ideo delicias facit. *Sive quod Rex illo mendacio gloriaretur.*

Ἐγκάναξον. Immitte. Adfer. Infunde. Eſt autem vocabulum fictum. Ariſtophanes: *Age, multum nunc merum mihi infunde.* Vel, hauri, ſorbe, ebibe.

Ἔγκαρπον. Gravidam. Prægnantem. *Philippus vero, poſtquam cum Arſinoe rem habuiſſet, eam gravidam ex ſe reliquit, & Olympiadem uxorem duxit.*

Ἐγκάρσιον. Obliquum. Tranſverſum.

1 Ὅμηρος] Il. τ. v. 26.

2 Ξηρόν] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. ξηρόν: minus recte. Ξηρὸν enim eſt adjectivum: at ξηρὸν, ſubſtantive capitur, ſubintelligendo χῆν; quæ vox proinde recte cum παραλλήλῳ jungitur τῷ χέρσῳ.

3 Ἔγειον] Vide Salmaſium *de Mod. Uſur.* pag. 83.

4 Οὔτε ἐγγείου συμ.] Legendum eſſe ὅτου ἐγγύου συμβολ. oſtendit Salmaſius *de Modo Uſur.* pag. 88. quem de hoc loco vide.

5 Μὴ τοῖς πείσωσιν] Portus legendum ſuſpicabatur, μὴ τοῖς τείχεσιν: quod non aſpernor.

6 Δαβίδ] Pſalm. IX. 30. ubi hodie rectius legitur, ἐν τῷ ἐνέδρᾳ.

7 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 294. (197. Ed. Baſ. *P.*)

Ἐγκασι-

Ἔγκασιν. ἐγκάτοις. σπλάγχνοις.

Ἐγκαλελέγησαν[1] λίθοι. ἀντὶ τοῦ ἐγκαλῳκοδόμησαν. καὶ Ὅμηρος· Λίμασιάς τε λέγων.

Ἐγκαλῳκοδόμησεν.[2] Ὁ δὲ πατὴρ μισήσας τὸ παῖδα ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ παλλακῇ, ἐπήρωσεν αὐτὸν, καὶ ἐγκαλῳκοδόμησεν. ἱστορεῖ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ τραγῳδοποιῶν.

Ἐγκαλαζεύξας. σωφρονίσας. σωφρονίσας.

Νέας βουλὰς νέοις ἐγκαλαζεύξας τρόποις.

Σοφοκλῆς.[3]

Ἐγκατέσκηψαν. ἐφάρμοσαν. ἐπέδραμον. ἐπεδράξαντο. Τὰ Αἰγυπτίων κακὰ, τὰ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ πόλει, ἐγκατέσκηψε καὶ τῇ Ῥώμῃ. Οὐάρρων φησίν.

Ἐγκαλειλημμένου. ληφθέντος.

Ἐγκαλειλεγμένος. τεταγμένος.

Ἔγκαφος. τὸ ἐλάχιστον. Εὔπολις·

Οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος.

παρὰ τὸ ἐγκάπτω, ἔγκαφος. τὸ μηδὲ ἐγκάψαι δυνάμενον.

Ἐγκαίνια. ἑορτὴ καθ' ἣν ἐκαινουργήθη τι.

Ἐγκαμνίδες. μέρος τι τοῦ πλοίου. [4]Ξύλα ἰθυλενῆ καθάπερ ζυγὰ, καὶ ἐγκαμνίδας ὑπερθε κεῖ· τὸ ἐγκάρσιον ἐνθένδε, ὁ ἀφ' ἑκατέρου, ἀλλὰ μόνον ἀμφὶ τὰ ἄκρα καὶ τὸ μεσαίταιον δεσμοῖς παρισφίγξαντες.

Ἐγκεκορδυλημμένος.[5] ἐντετυλιγμένος, ἐγκεκαλυμμένος, καὶ σωκεφαλισμένος, ὥστε μηδ' ἀνθρώπου σχῆμα δηλοῦν, ἀλλ' ἐξοχὴν φαίνεσθαι τῶν τραυμάτων. κορδύλη γὰρ ἰδίως λέγεται τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ ἐξέχον οἴδημα, ὑπὸ πληγῆς εἰς ὕψος καὶ ὄγκον ἀρθὲν, ὃ καλοῦμεν κόνδυλον. Κρέων δὲ ἐν τῷ α τῶν ῥητορικῶν, κορδύλλιον φησὶ καλεῖσθαι παρὰ Κυπρίοις τὸ περὶ κεφαλὴν περισκέλισμα· ὃ δὴ παρ' Ἀθηναίοις καλεῖται κράβυλον· παρὰ δὲ Πέρσαις [6]νιδάριον. ὅπερ δὲ νῦν φησὶν Ἀριστοφάνει ἐγκεκορδυλημμένος, ἀντὶ τοῦ ἐνειλημμένος, καὶ ἐγκρύψας ἑαυτὸν, δῆλον ὅτι τὴν ὑπαρχουσαν.

Ἀλλ', εἰ δοκεῖ, ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι.

ψύχος γὰρ ἦν, ὡς εἰκὸς, καὶ περιεκαλύπτοντο. ὅθεν καὶ πένης περιβόλαια περιβεβλημένος τὸν υἱὸν εἶπεν.

Ἐγκεκοισυρωμένως.[7] ἀντὶ τοῦ περιττῶς κεκοσμημένως. τὰ Κοισύρας φρονοῦσαν. ἔστι δὲ Ἐρετριακὸν τὸ ὄνομα. ὅτοι δὲ εἰς τρυφὴν ἐβαρύνοντο. αὕτη δὲ ἐγαμήθη Πεισιστράτῳ, ὑπερεφανεύεσθαι τυραννεῖν. λέγει δὲ τὴν περιεργίαν τῆς κομμωτικῆς. πολλοῖς γὰρ, οἷα εἰκὸς, ἐκέχρητο καλλωπίσμασιν· τοῖς νίμμασι, καὶ

Ἔγκατα. Viſceribus. Inteſtinis.

Ἐγκαλελέγησαν λίθοι. Lapides ædificio inſerti fuerunt. Et Homerus: *Maceriaſque ſtruens.*

Ἐγκαλῳκοδόμησεν. In muro concluſit. Parietibus ſtruxit. *Pater autem filio iratus, quod cum pellice rem habuiſſet, eum parietibus ſtruxit.* Hoc refert Hieronymus in libro de poetis Tragicis.

Ἐγκαλαζεύξας. Conjungens. Componens. Adaptans. Sophocles: *Nova conſilia novis modis adaptans.*

Ἐγκατέσκηψαν. Irruerunt. Incurrerunt. Invaſerunt. Corripuerunt: *Mala urbis Alexandrinæ in Ægypto Romam etiam invaſerunt.* Ita Varro inquit.

Ἐγκαλειλημμένου. Interceptam. Correptam. Captam.

Ἐγκαλειλεγμένος. In aliquem ordinem allectus.

Ἔγκαφος. Minimum fruſtum. Eupolis: *Ne minima quidem rerum mearum pars relicta eſt.* A κάπτω, fit ἔγκαφος. Id eſt, quod adeo parvum eſt, ut edi vel deglutiri non poſſit.

Ἐγκαίνια, Encænia, ſive feſtum, quo nova aliqua res ſolenniter dedicatur.

Ἐγκαμνίδες. Encænides. Pars quædam navigii. [Agathias:] *Perticas in longum porrectas tanquam juga vel tranſtra, & ſuper eas encænides tranſverſim poſitas, eaſque non totas, ſed tantum circa extrema & media majoribus vinculis circumligatas,* [*inter ſe committebant & coaptabant.*]

Ἐγκεκορδυλημμένος. Involutus. Tectus, ita ut ne hominis quidem figura appareat, ſed ſummæ tantum ſtragulorum partes conſpiciantur. Κορδύλη enim proprie dicitur tuber capitis, a plagis & verberibus ortum, & tumore inflatum: quod κόνδυλον vocamus. Creon vero libro 1. *Rhetoricorum* inquit, κορδύλην apud Cyprios vocari faſciam capitis; quæ apud Athenienſes vocatur κράβυλον, & apud Perſas νιδάριον. Ἐγκεκορδυλημμένος igitur ſignificat involutus, vel ſe ipſe involvens: id quod ex ſequentibus patet. *Sed, ſi ita videatur, ſtertamus ſtragulis involuti.* Frigus enim erat, ut credibile eſt, eamque ob cauſam ſtragulis ſe involvebant. Quare & filium quinque ſtragulis involutum fuiſſe dicit.

Ἐγκεκοισυρωμένως. Nimio ſtudio ornatam & comptam. Eadem mente præditam, qua Cœſyra. Eſt autem vocabulum Eretriacum. Eretrienſes enim ob luxum & delicias male audiebant. Hæc Cœſyra Piſiſtrato tyrannidem affectanti nupſit. Intelligit autem nimium formæ ornandæ ſtudium. Multis e-

1 Ἐξαπλέγησαν λίθοι] Reſpexit Suidas ad locum illum Thucydidis lib. 1. cap. xciii. Πελλαί τε σῦλαι λόγῳ σημάτων τε λίθοι εἰργασμένοι ἐγκαπλέγησαν. Vide ibi Scholiaſtam, cujus interpretationem Suidas hic ſecutus eſt.

2 Ἐξεκορδύλησεν] Vide infra v. Κατακορδύλησεν.

3 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 44. ut Portus monuit.

4 Ξύλα ἰθυπτὴ καθάπερ ζυγ.] Fragmentum hoc legitur apud Agathiam lib. v. pag. 167. ex quo poſt περισφίγξαντες ſenſus ſplendi gratia addendum eſt, ξυνῆπτον ἀλλήλοις αὐτὰς καὶ συνεμίγνυον.

5 Ἐξεκορδυλημμένος. σύντυλ.] Nota hæc referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis initio *Nubium:*

Ἐν πίνακι σούρας ἐξεκορδυλημμένος.

Confer ibi Scholiaſtam, apud quem pro περὶ κεφαλῆς περισκέλισμα. rectius legitur κεφαλῆς περιείλημα.

6 Νιδάριον] An potius κιδάριον? Vide Heſychium v. Κίδαρις.

7 Ἐγκεκοισυρωμένως] Ariſtophanes pag. 126.

Σιμυθίνη, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένως.

Vide ibi Scholiaſtæ: itemque Noſtrū infra v. Κεκοισυρῶσθαι, & v. Κοισύρα.

τοῖς τῆς κεφαλῆς πλέγμασι, καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς κοσμεῖσθαι γυναῖκας ἔθος. Ἐγκεκοισυρωμένη ἦν, οἷον τρυφῶσα· ἀπὸ Κοισύρας γυναικὸς πλουσίας, Ἀλκμαίωνος γαμετῆς.

Ἐγκεράσαι. ἐγχεῖν.

Ἐγκεκύκλησαι. ἀνέστραψαι. [2] Ἀριστοφάνης· Οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκεκύκλησαι.

Ἐγκέλευστοι. μὴ προτραπέντες. [3] Ξενοφῶν· Προσῆγον τῷ Κυαξάρει δῶρα, οἱ μὲν καθ' ἑαυτούς, οἱ δὲ ὑπὸ Κύρου ἐγκέλευστοι.

Ἐγκεντρωθείς. ἀσφαλισθείς.

Ἐγκέχοδα. ἀπεπάτησα ἀφ' φόβον πνά. ἔχεσα. Ἀριστοφάνης [4] Βαβυλωνίοις· Ἐγκέχοδα. κάλει Θεὸν εἰς βοήθειαν.

Ἔγκειται. ἐπίκειται. λίαν ὀπτυμικῶς ἔχει. Λαχάρης δὲ, ὁπλίτικα ἀπέδρα, ἁλόντα μέλλων, τῶν δαρεικῶν κατ' ὀλίγον τοὺς ἐγκειμένους μαθεὶς, τελεώτατα τῷ δελεάματι ἐξέφυγε τὸ δυσμενές.

Ἐγκιλικίζεται. [5] κακοηθεύεται. κακοποιεῖ. διαβέβληνται γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Κίλικες. ἐνθεύθεν λέγεται καὶ Κιλίκιον ὄλεθρον. ἐγκιλικίζειν γὰρ, τὸ κακοηθίζεσθαι.

Ἐγκιασήσωσι. συλλάβωσιν. ὀπτυμήπωσιν. Ἐγκίασησις, ἡ ὄχθυσις.

Ἔγκλητον [6] λέγουσι δικαστήριον, καὶ δίκην ἔγκλητον, ἐγκαλέσασθαι ᾗ λέγουσι.

Ἔγκλισιν. [7] Ἀναξαγόρας φησὶν, ὥστε κατὰ κορυφὴν τῆς γῆς τὸν ἀεὶ φαινόμενον εἶναι πόλον· ὕστερον δὲ τινὰ ἔγκλισιν λαβεῖν. τυτέστι, παραλλαγὴν.

Ἐγκολεήσαιο. καθῆκεν εἰς τὸν κολεὸν τὸ ξίφος.

Ἐγκολπίζονται. [8] Οἱ δὲ Βάρβαροι τὸ πόλισμα ἐγκολπίζονται, προσχωρήσαν Ῥωμαίοις ὑποκινάμενοι, οἱ ὑ [9] τὸν ἀριθμόν.

Ἔγκομμα. τὸ πρόσκομμα.

Ἐγκομβάσασθαι. [10] Ἀπολλόδωρος Καρυστίοις ἀ-

nim, ut verisimile est, pigmentis, & fucis, formæque lenociniis, & capillorum nexibus, aliisque ornamentis mulierum utebatur. Ἐγκεκοισυρωμένη igitur significat, delicias faciens: a Cœsyra, muliere opulenta, Alcmæonis uxore.

Ἐγκεράσαι. Infundere.

Ἐγκεκύκλησαι. Conversus es. Aristophanes: *Nescio, quo conversus sis.*

Ἐγκέλευστοι. Jussi. Xenophon: *Attulerunt autem Cyaxari dona, alii quidem sua sponte; alii vero a Cyro jussi.*

Ἐγκεντρωθείς. Aculeis munitus.

Ἐγκέχοδα. Præ metu cacavi. Cacavi. Aristophanes *Ranis: Cacavi. Dei opem implora.*

Ἔγκειται. Imminet. Urget. Valde cupit. *Lachares autem, cum fugeret, & jam jam capiendus esset ab illis, qui ipsum insequebantur, Daricos [aureos] subinde humi spargens, his illecebris hostes inescatos effugit.*

Ἐγκιλικίζεται. Improbo ingenio præditus est. Maleficia admittit. Cilices enim ob improbitatem male audiebant. Hinc etiam dictum est *Cilicium exitium.* Et ἐγκιλικίζειν, improbis moribus præditum esse.

Ἐγκιασήσωσι. Concipiant. Concupiscant. Et ἐγκίασησις, coitus venereus.

Ἔγκλητον. Quamvis dicatur ἔγκλητον δικαστήριον, (i. e. Judicium, ad quod a reo provocatur) & δίκην ἔγκλητον (i. e. lis, de qua ad alios Judices provocatur) non tamen ἐγκαλέσασθαι dicitur [pro, ad alios Judices provocare.]

Ἔγκλισιν. Inclinationem. Anaxagoras ait, polum, qui semper apparet, [initio] supra verticem terræ constitutum fuisse: postea vero inclinationem accepisse.

Ἐγκολεήσαιο. Gladium in vaginam recondidit.

Ἐγκολπίζονται. In potestatem suam redigunt. *Barbari vero oppidum in potestatem suam redigunt: illi nempe* cccc. *qui defectionem ad Romanos simulaverant.*

Ἔγκομμα. Offendiculum. Offensio.

Ἐγκομβάσασθαι. Induere. Constringere.

1 Γαμετῆς] Hæc vox non tam deest in prioribus Editt. quam culpa librariorum in locum alienum, post ἀφ' φόβον πνά in v. Ἐσκίρωσα, rejecta est, quam fide 2 MSS. Paris. in sedem suam reposui.

2 Ἀριστοφάνης] *Vespis* pag. 480. (335. Ed. Bas. *P.*)

3 Ξενοφῶν· Προσῆγον τῷ Κυαξ.] Sensum, non ipsa verba Xenophontis Suidas hic retulit. Apud Xenophontem enim lib. v. *de Instit. Cyri.* pag. 147. locus hic ita legitur: Οἱ δὲ Μῆδοι, ὅσον χρόνον σχολὴ ἦν διέπειν ἦρχον ὁ Κυαξάρης, ἥσαν πρὸς αὐτὸν, οἱ μὲν καθ' αὑτοὺς, οἱ δὲ πολῖται ὡς κεκέλευστο ὑπὸ Κύρου, δῶρα ἄγοντες &c. Notanda hic est diversitas lectionis. Nam pro ἐγκελεύστοι, cujus vocis gratia locum hunc attulit Suidas, apud Xenophontem hodie legitur ὡς κεκέλευστο: cui lectioni tamen τὸ ἐγκελεύστοι prætulerim.

4 Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις] Pag. 234. (149. Ed. Bas. *P.*) ubi versus integer sic legitur:

Οὔτις σ' ἔδρακας; Ἐγκέχοδα. κάλει Θεόν.

5 Ἐγκιλικίζεται. κακοηθ.] Vide infra v. Κιλίκιον.

6 Ἔγκλητον] Rectius Ἔκκλητον. Vide Suidam infra v. Ἔφεσις.

7 Ἀναξαγόρας φησὶν, ὥστε κατὰ κορυφ.] Hæc sunt verba Laertii *Anaxagora* segm. IX.

8 Οἱ δὲ Βάρβαροι τὸ πόλισμα ἐγκολπ.] Fragmentum hoc confarcinavit Suidas ex Theophyl. Simoc. lib. III. cap. V. ubi quæ scriptor ille prolixius refert, Noster in pauciora hic contraxit.

9 Οἱ ὑ τὸν ἀριθμόν] Sic Simocatta, & 2 MSS. Paris. At priores Editt. mendose, οἱ ὑπὸ τὸν ἀριθμόν.

10 Ἀπολλόδωρος Καρυστίοις ἀπολιπ.] Joannes Crojus in *Observat. in Nov. Test.* pag. 281. legit, Ἀπολλόδωρος Καρυστίοις, ἢ Ἀπολιπόσῃ: quippe existimans, Apollodorum fabulam scripsisse, quæ Καρύστιος vel Ἀπολιπὼν appellata fuerit. Sed subscribo potius Thomæ Gatakero, qui *Cinn.* Part. I. cap. IX. legendum monet, Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀπολιπόσῃ. Verba viri doctissimi hæc sunt: "Apud Suidam pro Καρυστίοις Ἀπολιπὼν, Καρύστιος Ἀπολιπόσῃ omnino legendum. Apollodori scilicet Comici duo fuerunt; Carystius alter, alter Gelous: a patria uterque sic dictus. Ex utroque excerpta exstant adhuc in veterum monumentis, apud Athenæum, Hesychium, Pollucem, Ammonium, Eustathium, Suidam, Donatum, alios. Utriusque disertim distinctimque eodem loci meminit Pollux lib. X. cap. XXXI. Ἀπολλόδωρος ὁ Γελῷος ἐν Ψοδυδαίᾳ. —— Ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀντιγραπτέον. Nec me movet, quod Ἀπολιπὼν non Carystio, sed Geloo ab Athenæo adscribitur. Siquidem pari modo, quod & Casaubonus observavit, fabulam alteram, cui titulus Γεμελοποιοὶ ἢ Ἀποδιοπομπὸς, Carystio Athenæus lib. VII. Geloo Pollux lib. X. cap. XXIII. attribuit. Alterius itaque, prout istic, ita illius fuerit σφάλμα μνημονικόν: nisi de auctore, hoc an illo, variæ fuerint Criticorum sententiæ; quod in multis, & Apollodori alterius inter alios, contigisse, ex Athenæo & Polluce (alios ut taceam) liquido patet." Hæc Gatakerus

πολιπὼν.

πολιτᾶσι· [1] Τὴν ἐπωμίδα πτύξασα διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην. Ἐπίχαρμος· Εἴγε μὴν ὅπ κεκόμβω καλῶς. [2] Ἀμύκῳ.

Ἐγκονέουσα. διεγείρουσα. ἐποτρύνουσα.

Δεινὸν [3] μαιμώσαις ἐγκονέουσα κυσίν.

Ἐγκόνει. [4] ἀντὶ τοῦ σπεῦδε. μέλλοντας γὰρ ἐσθίειν ἐπέχεις δειπνεῖν. καταγελώμενος πάλαι. καὶ ἐγκονεῖν. ἐνεργεῖν.

Ἐγκονεῖτε. [5] ἐνεργεῖτε. ταχύνατε. ἢ ἐπεὶ οἱ πρέχνιες κόνεως πληροῦνται. ἢ ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν. ἐν κόνει γὰρ ἐκείνων τὸ ἔργον. ἢ ὅπι πρὸ τῆς κόνεως ἅψασθαι, νικῶσιν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύσατ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλει,
Ἀλλ' ἕστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς.

Ἐγκονίδες. αἱ ὑπηρέτιδες.

Ἐγκοπεύς. ἐργαλεῖον λιθοξόου.

Ἐγκοπή. [6] ἔνεδρον. ἐμπόδιον. Χωρὶς ἐγκοπῶν καὶ [7] κλημακτήρων οὐκ ἦν ὑπερβῆναι ἢ πέτρας.

Ἐγκορδυλῶ. δολερῶ.

Ἐγκοτῶ σοι. Ἐνεκότει Ἡσαῦ Ἰακὼβ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.

Ἐγκώμιον. ἔνδημον. κώμαι γὰρ τὰ τοῦ δήμου συστήματα.

Ἐγκώμιον ἐπαίνου διαφέρει. ἔπαινος μὲν γάρ ἐστι λόγος ἐπαινετικὸς, μίαν πρᾶξιν ἐπαινῶν. ἐγκώμιον δὲ, λόγος ἐγκωμιαστικὸς, πολλὰς ἢ ἑαυτῷ πράξεις περιλαμβάνων. καὶ ἐπιστολὴ, ἡ μίαν πρᾶξιν ἐπαινοῦσα τινὸς, ἐπαινετικὴ καλεῖται. ἡ δὲ πολλὰς, ἐγκωμιαστική.

Ἔγκολον. ἐχθρόν. ἐνδιάθετον. καὶ ἐγκότως, ὀργίλως.

--- Τίς [8] φθόνος αἰὲν
Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκολος αἰὲν ἔχει;
ἔγκολος ἦν, ἡ ἐπίμονος ὀργή.

Ἐγκωμπάσασθαι. [9] φολίσασθαι.

Ἐγκώπαια. τὰ περιδέρραια.

Ἐγκεκαγάνειν. ἐμβοᾶν.

Ἐγκεκαγών. [10] λόγοις καθεξανασταίς. διαλοιδορησάμενος. δολερῷ συνταράσσει.

Apollodorus Caryſtius Ἀπολιτᾶσι: *Epomida duplicem cum complicaſſem, eam deſuper conſtrinxi.* Epicharmus *Amyco: Si modo recte conſtrictus eſt.*

Ἐγκονέουσα. Excitans. Incitans. *Mirum in modum prædæ cupidos ad curſum incitans canes.*

Ἔσκονει. Propera. [Ariſtophanes:] *Feſtina. Iampridem enim cœnare volentes moraris.* Et ἐσκονεῖν, feſtinare. Propere aliquid facere.

Ἐσκονεῖτε. Properate. Feſtinate. Urgete opus. [A κόνις, pulvis.] Vel quia, qui currunt, pulvere replentur. Vel tranſlatio ducta eſt ab athletis. Illi enim in pulvere ſe exercere ſolent. Vel quia, antequam pulverem attigerint, adverſarios vincunt. Ariſtophanes *Pluto: Ite, properate. Non enim tempus eſt cunctandi, ſed maxime opportuna nunc ſeſe offert rei gerendæ occaſio.*

Ἐγκονίδες. Ancillæ. Famulæ. Miniſtræ.

Ἐγκοπεύς. Inſtrumentum, quo lapides ſecantur & inciduntur.

Ἐγκοπή. Inſidiæ. Impedimentum. [Inciſura.] *Sine inciſuris & ſcalis rupes adſcendi non poterat.*

Ἐγκορδυλῶ. Involvo. Dativo jungitur.

Ἐσκοτῶ σοι. Iraſcor tibi. *Eſau iraſcebatur Jacob fratri ſuo.*

Ἐσκώμιον. Quod eſt in aliquo pago vel populo. Κῶμαι enim ſunt partes minores populi.

Ἐσκώμιον. Encomiũ. Ἐσκώμιον differt ab ἔπαινος. Nam ἔπαινος eſt oratio, quæ unicam tantũ rem vel actionem laudat. Ἐσκώμιον vero oratio, multarum actionum laudes complectens. Sic epiſtola, quæ unicam tantum alicujus actionem laudat, vocatur ἐπαινετική: quæ vero plures, ἐγκωμιαστική.

Ἔσκοτον. Inimicum. Pertinaciter infeſtum. Et ἐσκότως, irate, animo infenſo. [In Epigrammate:] *Quæ invidia bonis infeſta Athenienſes ſemper tenet?* Ἔσκοτος ὀργὴ igitur eſt ira pertinax.

Ἐσκωμπώσασθαι. Veſtire. Amicire.

Ἐσκώπαια. Monilia collum circundantia.

Ἐσκαγάνειν. Inclamare. Vociferari.

Ἐσκραγών. Qui verbis & clamore in aliquẽ invehitur. Qui maledictis inſectatur. Dativo jungitur.

1 Τὴν ἐπωμίδα πτύξασα διπλ.] Idem fragmentum Apollodori citat etiam Etymologus v. Ἐγκόμβωμα: ſed apud quem legitur, τὴν ἐπωμίδα πτύξας διπλῆς &c. Hanc lectionem ſi ſequamur, (ſequendam autem eſſe metrum ſuadet) locus hic ita diſtingui poterit:

——Τὴν ἐπωμίδα
Πτύξας διπλῆς ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην.

2 Ἀμύκῳ] Vox hæc ſede ſua mota eſt, quæ reponi debet poſt Ἐπίχαρμος; ut legatur, Ἐπίχαρμος Ἀμύκῳ. Scripſerat enim Epicharmus fabulam *Amycus* vocatam, cujus meminit Enarrator Sophoclis ad *Ajacem* pag. 44. & ex eo Suidas infra v. Κυδάζεται.

3 Δεινὸν μαιμώσαις ἐγκον.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibemus infra v. Εἰνοσίφυλλον.

4 Ἐγκόνει. ἀντὶ τοῦ σπεῦδε] Ariſtophanes *Acharnenſ.* pag. 423. (303. Ed. Baſ. *P.*)

Ἀλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν καθακωλύεις πάλαι.

Huc Suidas reſpexit.

5 Ἐγκονεῖτε. ἐνεργεῖτε. ταχ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Plutum* pag. 28. (14. Ed. Baſ. *P.*)

6 Ἔνεδρον. ἐμπόδιον] Hæ interpretationes nihil faciunt ad mentem ſcriptoris anonymi, ex quo fragmentum, quod ſtatim ſubjungitur, Suidas excerpſit. Ibi enim vox ἐγκοπὴ non ſignificat impedimentum, ſed inciſuram in rupe, ut ex ſenſu manifeſtum eſt.

7 Κλημακτήρων] Scribe κλιμακτήρων, per ι. Infra v. Κλημακτήρων, ubi locus hic repetitur, Suidas vocem iſtam exponit δυσχερειῶν: inepte ſane. Τὸ κλιμακτήρων enim (ſic namque & ibi ſcribendum eſt) nihil affine habet cum δυσχερειῶν, ſed notat, ut proprie notare conſuevit, *ſcalas.* Compilator autem ſubodorari ſibi viſus eſt interpretationem τῶ κλημακτήρων ex adjuncta voce ἐγκοπῶν, quæ, etſi hic minime, ſed alibi ſæpe idem ſignificat quod δυσχέρειαν, i. e. moleſtia, impedimentum. Heſychius: Ἔγκοπαι, δυσχερεῖς.

8 Τίς φθόνος αἰὲν Θησ.] Locus hic repetitur infra v. Θησείδας.

9 Ἐγκωμπάσασθαι] Rectius ſupra ἐγκεκωβώσασθαι.

10 Ἐγκεκαγών] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male, ἐγκεκαπῶν.

Ἐγκρα-

Ἐγκρατέστερος. [1] Θουκυδίδης· Τοὺς τε ἀρχοὺς ἐγκρατεστέραν ἐποίησαν καὶ καλεστήσαντο, καὶ αὐτοὶ ἐπὶ μέγα δυνάμεως ἐχώρησαν.

Ἐγκράτεια. [2] Ἀφαίρεσις ἀνυπέρβαλος τοῦ κατ' ὀρθὸν λόγον. ἢ ἕξις ἀήττητος ἡδονῶν. † [3] Ὅτι ἐστὶ δεικνύναι, ὡς ποτὲ μὲν σπουδαῖος ὁ σώφρων, μεταλαβόντας τὸν σώφρονα εἰς τὸν ἐγκρατῆ. εἰ γὰρ τῷ μὲν ἐγκρατοῦς ὁ συμφωνεῖ τὰ μέρη τῆς ψυχῆς πρὸς ἄλληλα, τῷ δὲ σπουδαίῳ συμφωνεῖ, οὐκ ἂν εἴη ὁ σπουδαῖος ἐγκρατής. ὥστε οὐδὲ σώφρων, εἰ ταυτὸν ἡ σωφροσύνη τῇ ἐγκρατείᾳ. πάλιν δ' αὖ δύναταί τις δεικνύναι τὸν σπουδαῖον ἐγκρατῆ, μεταλαβὼν τὸν ἐγκράτειαν εἰς τὸν σωφροσύνην. εἴγε ὁ μὲν σπουδαῖος ἐν ὁμολογίᾳ τὰ τῆς ψυχῆς δυνάμεων πρὸς ἀλλήλας εἴη· ἡ δὲ τῶν τῆς ψυχῆς δυνάμεων ὁμολογία πρὸς ἀλλήλας σωφροσύνη. ὅπου καὶ ὁ Δημοσθένης καταισθυάσαι βουληθεὶς, μὴ δεῖν χάριν ἔχειν Φιλίππῳ, ὑπὲρ ὧν ἔδωκεν, μετέλαβε τὸ ἔδωκεν εἰς τὸ ἀποδέδωκεν. καὶ ὁ Θουκυδίδης βουληθεὶς παροξύναι τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τοὺς Μιτυληναίους, τὴν ὑπόστασιν αὐτῶν εἰς τὴν ἐπανάστασιν μετέλαβε. καὶ ἡ συνήθεια δὲ πλήρης τῆς τοιαύτης χρήσεως, μεταλαμβάνουσι ἀεὶ τὰ ὀνόματα πρὸς τὰ ἐμφαινόμενα· τὸ τέμνειν, τὸ ἐσθίειν, εἰς τὸ κατατέμνειν, καὶ κατεσθίειν· τὸ μειδιᾶν, εἰς τὸ γελᾶν. μεταλαμβάνουσι δὲ καὶ τὸν πανοῦργον εἰς τὸν φρόνιμον, τὸν δὲ τολμηρὸν εἰς τὸν ἀνδρεῖον, τὸν θρασὺν εἰς τὸν χρηστὸν καὶ ἀκίνδυνον, τὸν ἐλεύθερον εἰς τὸν ἄσωτον, τὸν οἰκονομικὸν εἰς τὸν ἀνελεύθερον. ὅπου καὶ Καλλικλῆς ἐν τῷ Γοργίᾳ τοῦτο Πλάτωνι, τοὺς σώφρονας εἰς ἠλιθίους μεταλαμβάνει. [4] Δεῖξαι δὲ θέλοντες, ὅτι ὁ σώφρων οὐκ ἔστιν ἐγκρατὴς, μεταληφόμεθα τὸν ἐγκρατῆ εἰς τὸν [5] αὐτοκρατῆ, (τοῦτο δὲ σημαίνει τὸ ὄνομα) καὶ δείξαντες, ὅτι ἔνθα τὸ κρατοῦν, οὐδαῦθα καὶ κρατούμενόν τι ἔστι· τὸ δὲ κρατούμενον ἀνισοῦν καὶ μαχόμενον κρείττονι· ἔνθα δὲ τὸ μὲν κρατοῦν, τὸ δὲ κρατούμενον ἔστι τῆς ψυχῆς, οὐκ ἔστιν οὐδαῦθα ὁμολογία. ὁ δὲ σώφρων ὁμολογοῦσαν ἔχει τὰ τῆς ψυχῆς μέρη πρὸς ἄλληλα. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκρατοῦς, καὶ ἀκολάστου.

Ἐγκρατέστερος. Firmior. Potentior. Thucydides: *Et imperium magis firmarunt & ſtabiliverunt, & ipſi magnam potentiam adepti ſunt.*

Ἐγκράτεια. Continentia. Eſt affectio animi, quæ rectam rationem non tranſcendit. Vel, habitus a voluptatibus invictus. Demonſtrari autem poteſt, ſi nominibus abutamur, facta eorum permutatione, quomodo interdum vir bonus non ſit temperans, ſi temperantis nomine abutamur pro continente. Si enim continentis inter ſe non conſentiunt partes animi; boni vero viri, conſentiunt; vir bonus non erit continens. Quare ne temperans quidem erit, ſi temperantia idem ſit, quod continentia. Rurſus vero demonſtrare quis poteſt, virum bonum eſſe continentem, ſi continentiæ nomine quis abutatur pro temperantia. Bonus enim vir facultates animi inter ſe conſentientes habet: & ipſa illa facultatum animi inter ſe conſenſio eſt temperantia. Sic Demoſthenes confirmare volens, Philippo nullam gratiam habendam eſſe pro iis, quæ dederat: facta verbi permutatione dixit, ἀποδέδωκεν (reddidit,) pro, δέδωκεν, (dedit.) Thucydides etiam, cum Athenienſes adverſus Mitylenæos irritare vellet, facta nominum permutatione, ipſorum defectionem non vocavit ὑπόστασιν, ſed ἐπανάστασιν. Conſuetudo autem eſt plena hujuſmodi uſus, ſemper ſignificantiſſima quæque nomina per iſtam nominum permutationem uſurpantis. Nam pro τέμνειν & ἐσθίειν dici ſolet καταταμεῖν & κατεσθίειν; & pro μειδιᾶν, γελᾶν. Sic etiam facta nominum permutatione accipiunt callidum pro prudente, audacem pro forti, lenem pro ignavo & ſtupido, liberalem pro prodigo, & frugalem pro illiberali & ſordido. Sic etiam Callicles in Gorgia apud Platonem facta nominum permutatione modeſtos homines vocat fatuos. Si vero velimus demonſtrare, temperantem non eſſe continentem, facta nominum permutatione ſumemus continentem pro eo, qui ſe ipſe vincit. Hoc enim ſignificat hæc vox. Et poſtquam demonſtrarimus, ubi eſt id quod vincit, illic etiam fore aliquid, quod vincatur; & id, quod vincitur, reluctans & repugnans vinci. Ubi vero eſt id, quod vincit, itemque id, quod vincitur, illic non eſſe conſenſionem animi. Temperans vero animi partes inter ſe conſentientes habet. Eadem eſt & incontinentis & intemperantis ratio. *Port.*

Ἐγκράτεια [6] σωφροσύνης διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ σωφροσύνη ἠρεμαίας ἔχει τὰς ἐπιθυμίας. ἡ δὲ ἐγκράτεια, σφοδράς. † [7] Ἐγκρατὴς λέγεται, ὁ κατ' ἀπάθειαν, ἀλλὰ διὰ τὸ πάσχειν μὲν, μὴ ἄγεσθαι δὲ ὑπὸ τῶν παθῶν. καὶ ἐγκρατὴς, ὁ ὑπερκατέστερος.

Ἐγκράτεια. Continentia differt a temperantia. Temperantia enim habet remiſſas cupiditates: continentia vero, vehementes. Continens autem quis dicitur non propter affectuum vacuitatem; ſed quia affectibus quidem afficitur, non tamen ab ipſis abripitur. Et ἐγκρατὴς, potens, ſuperior.

1 Θουκυδίδης] Lib. 1. cap. CXVIII.

2 Ἐγκράτεια. Ἀφαίρεσις ἀνυπ.——ἡδονῶν] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. ſegm. XCIII.

3 Ὅτι ἐστὶ δεικνύναι——εἰς ἠλιθίους μεταλαμβάνει] Hæc omnia ad verbum deſcripta ſunt ex Alexandro Aphrodiſeo in *Topica* Ariſtot. pag. 84. 85.

4 Δεῖξαι δὲ θέλοντες, ὅτι ὁ σώφρων οὐκ ἔστιν ἐγκρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, excerpta ſunt ex eodem Alexandro Aphrod. in *Top.* Ariſtot. pag. 94. ut Pearſonius etiam monuit.

5 Αὐτοκρατῆ] Scribe ἑαυτῷ κρατοῦντα, ut habet Alexander Aphrod. loco laudato.

6 Ἐγκράτεια σωφρ.——σφοδράς] Et hæc ſunt verba Alexandri Aphrod. in *Top.* Ariſt. pag. 65.

7 Ἐγκρατὴς λέγεται——ὑπὸ τῶν παθῶν] Hæc itidem deprompta ſunt ex Alexandro Aphrod. in *Top.* Ariſt. pag. 176.

Ἐγκράτεια. ἡ τῶν κακῶν ἀποχή.

Ἐγκρατής. Ὁ δὲ πολλάκις ἐνόσησε· καὶ ἀνέῤῥωσεν αὐτὸν ὁ Θεός. ἐπεὶ δὲ ἐγκρατὴς ἐγένετο ἑαυτῷ καὶ τῆς ὑγιείας, τῷ σωτῆρι ἡδέμιαν ὤρκων ἐπῄρετο. Καὶ αὖθις· Ἔλεγεν ὁ Λεώργιος τῶν φθανόντων ἰάσεων τύχῃ μᾶλλον, ἢ βουλῇ Θεοῦ ἐγκρατὴς γεγονέναι.

Ἐγκείναι. σωτάζειν. Οὔτε τοὺς μὲν ἐγκείναι, τοὺς δὲ ἀποκείναι.

Ἔγκεις. γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρές.

Ἔγκεισις. ἱερὸς ἀγών.

Ἐγκρυφίας ἄρτος. ἐν σποδῷ κεκρυμμένος. τὰ δὲ γ' μέτρα τῆς σεμιδάλεως, ἐξ ὧν ὁ ἐγκρυφίας ἐγένετο, τῷ τριήμερον τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς ταφῷ ὑπαινίττεται.

Ἐγκυκλήθηθι. [2] Εἰ μὴ σχολὴ ἔχεις καθεδεῖν, ἐγκυκλήθηθι. τουτέστι, [3] συγκάμφθητι. Ἐγκύκλημα δὲ λέγεται μηχάνημα ξύλινον, τροχοὺς ἔχον, ὅταν περιφερόμενον τὰ δοκοῦντα ἔνδον ὡς ἐν οἰκίᾳ περάτεσθαι, καὶ τοῖς θεαταῖς ἐδείκνυεν. λέγει οὖν, ὅπως κἂν φανερὸς γένοῦ.

Ἐγκύκλιον. ἀπαίσχρου καθολικόν. Εὐνάπιος περὶ Καρίνου φησίν· [4] Ἀλλ' ἵνα ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ προσῇδον, τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν. τουτέστιν, εἰς παῖδας ὑβρίζειν. † [5] Οἱ δὲ ἀξιώματος ἀνθιποιούμενοι, τὴν ἐγκύκλιον ἐπαιδεύοντο παιδείαν. ἡ δὲ ἐγκύκλιος παιδεία ἀφ' πάσης ἐχόμενη παιδεύσεως, καὶ ῥυθμοῦ, καὶ παντὸς κινήματος.

Ἐγκύκλιος. ἡ ἐτησία τῶν χρημάτων δόσις. [6] Τοῦ δὲ Χαγάνου τοῦ ἡγεμόνος τῶν Ἀβάρων ἐξαιτοῦντος τὸν ἐγκύκλιον πλοῦτον, ὃν ἀν' ἔτος ἕκαστον παρὰ Ῥωμαίων ἐλάμβανον. Καὶ αὖθις· [7] Ὁ δὲ στρατηγὸς τὰς ἐγκυκλίους ἀφανομὰς τῶν χρημάτων αὐτοῖς ἐποίησατο. Θεοφύλακτος Σιμοκάττης. Καὶ αὖθις· [8] Ἡ ἐγκύκλιος τῶν χρημάτων ἐπίδοσις τῷ Ῥωμαϊκῷ ἐχεῖτο συντάγματι. Ἐγκύκλια λέγεται καὶ τὰ ποιητικά.

Ἔγκυκλον. ἱμάτιον. [9] Ἀριστοφάνης· Ἐγώ γ' ἂν εἰ μοι χρεὼν ἦν τἄγκυκλον τοῦτ' καταφαγεῖν. καὶ ἀλλαχοῦ·

Φέρ' [10] ἔγκυκλον τοῦτί. λάμβαν' ἀπὸ τῆς κλινίδος. καὶ δῆλον, ὡς τὸ μὲν ἔγκυκλόν ἐστιν ἱμάτιον· [11] ὁ δὲ κροκωτὸς, ἔνδυμα.

1 Μέτρα] Sic habent 2 MSS. Paris. At priores Editt. minus recte μίσῃ.

2 Ἐγκυκλήθητι] Scribe ἐκκυκλήθητι; & paulo post ἐκκύκλημα, pro ἐγκύκλημα, ut recte legitur apud Scholiastam Aristophanis ad *Acharnenses*, pag. 392. unde hæc Suidas descripsit. Vide etiam infra v. Ἐκκυκλεῖ.

3 Συγκάμφθητι] Inepte. Τὸ ἐκκυκλεῖν enim, (sic namque scribendum esse paulo ante diximus) hic & alibi significat ἐκκαλύπτειν, i.e. ostendere, conspiciendum præbere, vel in medium proferre: per translationem ductam a machina theatrali, cujus versatione res oculis spectatorum exhibebantur. Vide infra v. Ἐκκυκλήθηθι, & v. Ἐξεκύκλησεν; & Casaubonum ad Athen. lib. VIII. cap. XV.

4 Ἀλλ' ἵν ἐγκύκλιον αὐτῷ ᾖ σε.] Vide infra v. Ὕβρεις.

5 Οἱ δὲ ἀξιώματος ἀντιπ.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Scholiasta Aristophanis ad *Equit.* pag. 297.

6 Τοῦ δὲ Χαγάνου δ' ἡγεμόνος τῶν Ἀβ.——Ῥωμαίων ἐλάμβ.] Fragmentum hoc consarcinavit Suidas ex Theophylacto Simocatta lib. I. cap. VIII. ubi inter alia & hæc leguntur: Παρεσκευάζετο ὁ πόλεμος, ἐπ Σαρκίᾳ δ' βασιλικῇ ἐποικίσοντος ἄστος οὐ σφέτερα μοίρα, ἀλλ' τὸ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ πλοῦτον παρὰ Ῥωμαίων ὑποθελίζοντος, ὃν αἱ συνθῆκαι τῷ Χαγάνῳ ἀν' ἔτος ἐπέλάσυνον ἔκαστον. τοῦτό τι δ' βασιλέα οὐκ ἀπὸ τρόπου ἀεὶς ὀργὴν ὑποπτεύοντα, ἐκ ἤκιστα φενακίζεσθαι ὑπὸ τῶν Ἀβάρων ἀξιοῦντος· δ' μὲ ἐξαιτοῦντος τὸ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ πλοῦτον, ἀλλὰ τὰς εἰρηναίας ἀποστόλους &c. Hinc Suidæ verba deprompta esse manifestum est.

7 Ὁ δὲ στρατηγὸς τὰς ἐγκυκλίους ἀφαν.] Fragmentum hoc itidem mutuatus est Suidas a Theophyl. Simocatta, quem vide lib. VI. cap. VI.

8 Ἡ ἐγκύκλιος τῶν χρημάτων ἐπίδ.] Et hic locus exstat apud eundem Simocattam lib. I. cap. VIII.

9 Ἀριστοφάνης· Ἐγώ γ' ἂν εἰ μοι χρ.] Apud Aristophanem *Lysistr.* pag. 842. (543. Ed. Bas. *P.*) locus hic ita legitur & distinguitur:

Ἐγὼ δέ γ' ἂν κἂν εἰ με χρὴ ἢ τἄγκυκλον
Τοῦτ' καταφαγεῖν ἐκπεῖν αὐθημερόν.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

10 Φέρ' ἔγκυκλον τουτί. λάμβ.] Senarius hic legitur apud Aristophanem *Thesmophor.* pag. 781. (518. Ed. Bas. *P.*)

11 Ὁ δὲ κροκωτὸς, ἔνδυμα.] Cum ista scriberet Suidas, respexit procul dubio ad versum illum Aristophanis, qui exstat in eadem fabula, pag. 780.

Ὅ, τι; τὸ κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύσῃ λαβών.

Ἐγκύμων. ἐγκύε ὄσης.

Ἐγκυρῆσαι. ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν. ὅπω Κρατῖνος.

Ἐγκύρπια. τὰ ὑπὸ τοῖς κύρτοις ἐνυφάσματα. Πλάτων δὲ χρῆται ὑπὸ Τιμαίῳ ἐπὶ τῆς φάρυγγος τῇ λέξει.

Ἐγκαφσίχολοι.[2] ὀξύχολοι. χολὴν ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχοντες. οἱ γὰρ ἰχθύες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν χολὴν ἔχουσιν.

Ἐγκυσίχολος.[3] εἴρηται ἀπὸ τοῦ κύσου. ὁ ἀπὸ τοῦ κύσου χολὸς καὶ τῆς κοτύλης. κύσον γὰρ εἰώθασιν οἱ κωμικοὶ καὶ τὸν πρωκτὸν καλεῖν, περὶ ὃν ἡ κοτύλη ἐστίν.

Ἐγκυτί.[4] ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ὅπω Καλλίμαχος.

Ἐγλιξάμην. ἐπεθύμησα. ὅπω Πλάτων.

Ἐγγλωττογάστωρ. [5] Ἐγγλωττογάστορες, οἱ ἀπὸ τῆς γλώττης βιοτεύοντες· ὡς ἐγχειρογάστορες, οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν.

Ἐγγλωττοτυπεῖν.[6] τὴν γλῶτταν φορεῖν τὰ κατορθώματα, καὶ σεμνολογεῖν τὰ ἐκείνων κατορθώματα, καὶ ἀεὶ ἐπὶ τῆς γλώττης ἔχειν.

Ἔγνω. ἀντὶ τοῦ ἔκρινεν. Ἔγνω οὖν ὁ βασιλεὺς αὐτοὺς ἀδικεῖν. οἱ δὲ φεύγουσιν. καὶ ἔγνωσαν. ἀντὶ τοῦ ἔκριναν. † Καὶ τὸν Μάγκινον ἐνδοῆλῖαι τοῖς Νομάνταις ἔγνωσαν.

Ἐγνωμάτευεν. Ὁ δὲ τῶν βαρβάρων ἡγεμὼν ἐγνωμάτευε ξὺν τῷ ἀδελφῷ, καὶ ἔλεξεν, ὡς ἐγὼ μὲν ἐνέδραν ποιήσομαι· σὺ δὲ χρῶ ἀκροβολισμοῖς καὶ τοξεύμασιν. ἀντὶ τοῦ, βουλὰς ἐδίδου καὶ γνώμας. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐγνωμάτευε πάντη ἀξύμφορον εἶναι Πέρσαις, φιλίαν θέσθαι ὡς πρὸς Τύρκους.

Ἐγνωσμένον. βεβουλευμένον. Ὁ δὲ φράζει, ὡς ἐγνωσμένον αὐτῷ εἴη, ἐπὶ νυκτὸς ἐμβαλεῖν εἰς τοὺς πολεμίους.

Ἐγνωσμένον. κεκριμένον. Ἀρριανός· Ἔδοξε δὲ εἶναι σφίσιν, ἐπειδὰν ἐλάσωσιν οἱ Μαυρούσιοι εἰς αὐτούς, τοὺς μὲν ἐν πρώτοις αὐτῶν φεύγειν, ὡς πεφοβημένους· τοὺς δὲ ἐφ' ἑκάτερα τεταγμένους, ἐς τὰ πλάγια ἐμβάλλειν τῶν διωκόντων.

Ἔγωγε. ἐν ἑπτὰ διαιρεῖται σύνθεσις ἀπὸ παραθέσεως· ἐν τόνῳ, ἐν γραφῇ, ἐν πνεύματι, ἐν εἰσβολῇ μορίου, ἐν ἀφαιρέσει. ἐν τόνῳ, ὥσαφ τὸ πάρεστι. ἐν γραφῇ, ὥσαφ τεττίγιον. ἐν πνεύματι, ὡς ἔνεστι, καὶ ἔξεστι. ἐν εἰσβολῇ μορίου, ὡς τὸ, ὡσεὶ χνοῦς. ἐν διαλέκτῳ, ὥσαφ ἔγωγε.

Ἐγώγυον.[7] ἀρχαῖον. Ὠγύγιον. τὸ ἀρχαῖον.

Ἐγῷδα. ἐγὼ γινώσκω. παρὰ Αἰσχύλῳ·

Ἐγῷδα[8] τοῦτον, καὶ διέσκεμμαι πάλαι
Ἄνδρωπον ἀγελαστοποιόν.

1 Πλάτων δὲ χρῆται ἐν Τιμαίῳ] Pag. 549.

2 Ἐγκαφσίχολοι.] Hæc vox extra seriem suam posita est, quæ proinde alibi collocanda est. Confer Etymologum, apud quem legitur ἐγκρεασίχολοι.

3 Ἐγκυσίχολος. εἴρηται παρὰ τὸ κ.] Eadem habet Etymologus.

4 Ἐγκυτί] Vide infra v. Ἐν χρῷ.

† Ἐγκύμων. Gravidæ. Prægnantis.

Ἐγκυρῆσαι. Incidisse. Ita Cratinus.

Ἐγκύρπια. Ea quæ sagenis intexta sunt. Plato vero in *Timæo* hac voce usus est pro gutture, vel faucibus.

Ἐγκαφσίχολοι. Iracundi. Bilem in capite habentes. Pisces enim in capite bilem habent.

Ἐγκυσίχολος. A podice usque claudus. Vox enim ista composita est ex κύσος [& χολός.] Κύσον autem Comici vocare solent podicem, circa quem est κοτύλη, i.e. cavitas coxæ.

Ἐγκυτί. Prope. Ita Callimachus.

Ἐγλιξάμην. Concupivi. Sic Plato.

Ἐγλωττογάστωρ. Ἐγλωττογάστορες vocantur, qui lingua victum sibi quærunt: ut ἐγχειρογάστορες, qui manibus victum sibi parant.

Ἐγλωττοτυπεῖν. Magno verborum strepitu præclara aliquorum facinora prædicare & extollere, eaque in ore semper habere.

Ἔγνω. Judicavit. Decrevit. *Rex igitur eos injuste facere judicavit. Illi vero fugiunt.* Et ἔγνωσαν, censuerunt. *Et Mancinum Numantinis dedendum esse censuerunt.*

Ἐγνωμάτευεν. Consultabat. Censebat. *Barbarorum vero dux consultabat cum fratre, dicens: Ego quidem hostibus insidias struam; tu vero velitationibus & sagittis hostem lacessse.* Et iterum: *Ille vero censebat haud e re fore Persarum, amicitiam cum Turcis inire.*

Ἐγνωσμένον. Statutum. Decretum. *Ille vero dicit, apud se statutum esse, noctu adhuc hostes adoriri.*

Ἐγνωσμένον. Judicatum. Statutum. Decretum. Arrianus: [*Dixerunt autem*] *id sibi visum esse faciendum, ut, postquam Mauruſii se invaserint, alii quidem terga dent, tanquam timore perculsi; alii vero, ab utraque aciei parte collocati, hostem persequentem ex transverso aggrediantur.*

Ἔγωγε. Quinque modis distinguitur synthesis a paratheſi: Tono, scriptura, spiritu, additione alicujus particulæ, dialecto. Tono, ut, πάρεστι. Scriptura, ut τεττίγιον. Spiritu, ut ἔνεστι, & ἔξεστι. Additione particulæ, ut, ὡσεὶ χνοῦς. Dialecto, ut ἔγωγε.

Ἐγώγυον. Antiquum. Vetustum.

Ἐγῷδα. [Pro ἐγὼ οἶδα.] Novi. Scio. [Euripides apud Aristophanem] de Æschylo dicit: *Ego novi hunc & perspexi jampridem, ut hominem, qui Heroes truces & crudeles in scenam introducit.*

5 Ἐγλωττογάστορες] Voce hac usus est Aristophanes *Avibus* pag. 617. ad quem locum Suidas hic respexit.

6 Ἐγλωττοτυπεῖν. τὴν γλῶτταν φορ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Equit.* pag. 335. (233. Ed. Bas. P.)

7 Ἐγώγυον] Mendose pro ὠγύγιον.

8 Ἐγῷδα τοῦτον, κοὐ διέσκ.] Hæc sunt verba Aristophanis *Ranis* pag. 251. (163. Ed. Bas. P.)

Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ ταὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν. ἐπὶ τῶν ὁμοια καὶ ἀδυνατὰ πάσχόντων.

Ἐγῶμαι. ἀντὶ τοῦ ἐγὼ οἶμαι.

Ἐγὼ[1] μὲν ὃν τοῦ καλοῦ εἰς καλὸν μετήνεγκα. ὃν τοῦ κιθαρῳδικοῦ καλοῦ ὄντος εἰς τὸ τραγικόν. ἐπὶ τῶν ὁμοίως τι πραττόντων.

Ἐγὼ ποιήσω πάντα κτλ. Νικόστρατον. ὁ Νικόστρατος ὅτος κωμῳδίας μὲν ὑποκριτὴς, δοκῶν καλλιστα ὑποκρίνεσθαι.

Ἐγώ σε ὀναίμην. ἐγώ σε ὠφελήσω.

Ἐγγώνιος τράπεζα. ἡ μὴ τρογύλη, καὶ μὴ ἄγαν περιφερής. Ἐν τῷ συμποσίῳ τοῦ Μαικήνα τράπεζα ἐγγώνιος μὲν ὑπὸ τὴν κλισίαν, τὸ μέγεθος μεγίστη, καὶ κάλλος ἄμαχος, καὶ οἷα εἰκὸς ἐπῄνουν ἄλλοι ἄλλως αὐτήν. ὁ δὲ Ἱέρπων, οὐκ ἔχων ὅπως ἐαυτῷ[2] περιπέσαιτο, σιγῆς γενομένης, Ἐκεῖνο δὲ οὐκ ἐνοεῖτε, ὦ φίλοι συμπόται, ὡς τρογύλη ἐστὶ καὶ ἄγαν περιφερής. ἐπὶ τοίνυν τῇ ἀκράτῳ κολακείᾳ, ὡς τὸ εἰκὸς, γέλως κατερράγη. Πλούταρχος.

Ἐγρήγορεν. ἔνηφεν. ἐγρήγορος. ὁ νηφάλεος.

Ἐγρήγοροι. Ἄγγελοι, οἱ τοῦ Σὴθ υἱοί.

Ἐγρηγορώς. ἄγρυπνος Δίφιλος.

Ἔγρυπε. Σεισμὸς, φησὶ, γέγονε, καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ. Μελάνθιος. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Γρυπάνιον.

Ἐγγύη. ἡ ἀσφαλὴς ἀνάληψις, καὶ παθητά. ἀπὸ τοῦ γῆ, γύη, καὶ ἐγγύη. καὶ γὰρ ἡ γῆ τῶν ἄλλων στοιχείων παγιωτέρα.

Ἐγγύη. ἡ πρός τινος ἀναδοχή.

Ἐγγυήσασθαι. μνηστεύσασθαι. καὶ ἐγγυητὴ γυνὴ, ἡ μεμνηστευμένη. Περσόπος[3] Ἡ δὲ ἐγγυητὴ ὕστερον Βελλισαρίῳ γυνὴ γέγονεν, ἤδη παίδων μήτηρ γενομένη πολλῶν. θύων οὖν ἤξιε μοιχεύεσθαι τὸ ἔξης εἶναι.

Ἐγγύθεν. ὁ πρόσθεν τόπος.

Ἐγγυθήκη.[4] σκεῦός τι πρὸς[5] τὸ κρατῆρας ἢ λέβητας ἢ τι τοιοῦτον οὐκ ἀλλότριον ὑπόκεῖσθαι, ὑποστήδειον εἶναι.

Ἔγγυον. ἀσφαλές. καὶ ἔγγυος, ὁ ἐγγυητής. καὶ ἐγγυωμένη, ἀσφαλιζομένη. Πισίδης·

Νῦν πανσελήνῳ ἡ σελήνη λαμπέτω,
Τοῦ Χοσρόου λέγοντος ἐγγυωμένη,
Πέρσας τὸ λοιπὸν μὴ θεουργεῖν τ' ἔπος.

Ἐγγυῶ. ὑπισχνοῦμαι.

Ἐγγυώμεθα. ἀνθυφωνοῦμεν.

Ἐγχανών. ἀντὶ τοῦ καταγελάσας. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξῃ.

Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ τ. *Ego vero & tu idem jugum trahimus.* Dicitur de iis, qui ſimilia mala patiuntur.

Ἐγῶμαι. Pro, ἐγὼ οἶμαι. Puto.

Ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ καλ. *At ego ex bono in aliud bonum hæc tranſtuli.* Nimirum a cithara, quæ bona eſt, ad tragœdiam. Dicitur hoc de iis, qui ſimile quid faciunt.

Ἐγὼ ποιήσω πάντα κτλ. Νικ. *Nicoſtratum in omnibus imitabor.* Nicoſtratus hic fuit hiſtrio Comicus, qui ſcite admodum & pulchre fabulas agere norat.

Ἐγώ σε ὀναίμην. Utilitatem ex te percipiam.

Ἐγγώνιος τράπεζα. Menſa habens angulos; ſive, quæ non eſt perfecte rotunda. *In convivio Mæcenatis menſa ſub tentorio poſita erat, angulos habens, magnitudinis & pulchritudinis eximiæ; quam, ut par eſt, alii aliter laudabant. Iortius vero, cum nihil novum & inſolitum proferre poſſet, facto ſilentio: Illud vero non animadvertitis, chari compotores, inquit, menſam hanc eſſe apprime rotundam. Hanc igitur immodicam & ineptam aſſentationem omnes effuſo riſu exceperunt.* Plutarchus.

Ἐγρήγορεν. Vigilabat. Et ἐγρήγορος. Vigilans. Sobrius.

Ἐγρήγοροι. Angeli, filii Sethi.

Ἐγρηγορώς. Qui vigilat.

Ἔγρυπε. *Terra, inquit, tremore concuſſa eſt.* Melanthius. Vide in v. Γρυπάνιον.

Ἐγγύη. Securitas. Sponſio. Fidejuſſio. A γῆ, γύη, & ἐγγύη. Nam terra cæteris elementis eſt ſtabilior & firmior.

Ἐγγύη. Sponſio. Fidejuſſio.

Ἐγγύησασθαι. Deſpondere. Et ἐγγυητὴ γυνὴ, mulier deſponſa. Sponſa. Procopius: *Illa vero mulier Belliſario poſtea deſponſa fuit, cum multorum jam liberorum mater fuiſſet. Statim igitur poſt ad adulterium animum adjecit.*

Ἐγγύθεν. Locus adſitus.

Ἐγγυθήκη. Vas quoddam, in quo crateres, vel lebetes, vel alia vaſa reponuntur. Repoſitorium.

Ἔγγυον. Firmum. Tutum. Et ἔγγυος. Sponſor. Fidejuſſor. Et ἐγγυωμένη, firmans, ſpondens. Piſides: *Nunc pleno orbe ſplendeat luna, Choſroe annuente ſpondens, Perſas non amplius rebus creatis divinos honores attributuros eſſe.*

Ἐγγυῶ. Eloco. Spondeo. Deſpondeo.

Ἐγγυώμεθα. Spondemus. Fidejubemus.

Ἐγχανών. Ore hianti deridens. Ariſtophanes *Nubibus: Tu vero ore hianti me deridens,*

1 Ἐγὼ μὲν οὖν ἐκ τοῦ καλοῦ εἰς καλ.] Et hoc fragmentum legitur apud Ariſtophanem *Ranis* pag. 272. (180. Ed. Baſ. P.)

2 Περιπέσαιτο] Lege, περιπύσαιτο, ut recte infra v. Ἱέρπων, ubi locus hic repetitur.

3 Περσόπος] *Hiſtor. Arc.* cap. 1.

4 Ἐγγύθηκη] Vide Caſaubonum ad Athen. lib. v. cap. XIII. & Mauſſacum ad Harpocrationem h. v. unde locum hunc deſcripſit Suidas.

5 Πρὸς τὸ κρατῆρας ἢ λέβ. ἢ τι τοιοῦτον οὐκ ἀλλότρ. ἐστ.] Locum hunc ſic legendum eſſe puto: Πρὸς τὸ κρατῆρας ἢ λέβητας ἢ τι τοιοῦτον δέχασθαι ἐπιτήδειον. Ex lectione enim vulgata nemo ſenſum planum & perſpicuum elicere queat.

6 Ἀνθφωνοῦμεν] Ἀνθφωνεῖν proprie ſignificat *reſpondere.* Hic vero accipitur, pro ſpondere, vel fidejubere: eodem modo uti apud Latinos *reſpondere* pro *ſpondere* barbare dici ſolet. Vide Salmaſium *de Modo Uſur.* pag. 718.

7 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 202. (125. Ed. Baſ. P.)

καὶ αὖθις·

Οὐ[1] γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει,
Ἀλλὰ πλείτω χωλὸς αὐτὸς ἐς κόρακας.

Ἔγχεα. δόρατα.

Ἐγχέλεις[2] θηρώμενος. ἐπὶ τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ κέρδος ἴδιον παρασκευαζόντων ποιούντων. ὅταν γὰρ τὸ ὕδωρ καθαρὸν ᾖ, οὐδὲν λαμβάνουσιν. ὅταν δὲ ἄνω καὶ κάτω τὸ ὕδωρ ταράξωσιν, κινῶσι, καὶ λαμβάνουσιν. οὕτω καὶ οἱ ταράττοντες τὴν πόλιν.

Ἔγχελυς.[3] Ἀττικῶς. παρὰ Βοιωτοῖς δὲ, ἔγχελις.

Ἐγχεσίμαχος.[4] ὁ πολεμιστής.

Ἔγχει. ἔμβαλε.

Ἐγχεία.

--- Ἀνὴρ Θρῄων[5] τε
Πολλάκις ἐγχείῃ γθυσαμένῃ χολάδων.

Ἐγχεῖν. ἐγκεράσαι. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ τοῖς νεανίσκοις ἐγχεῖν ἐπέλθοι, εὔχεσθαί τε τοῖς Θεοῖς. ἢ ἀντὶ τοῦ σπένδειν.

Ἐγχειρίδιον. ξίφος. ὄργανον. τμητικὸν ὄργανον.

Ἐγχειροτάφοι. οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶντες.

Ἐγχειρῶ ἐγώ. δολικῇ. Ἐγχειρίζω δὲ ἕτερον. καὶ ἐγχειρίζω, δολικῇ.

Ἔγχος. δόρυ. 6 Ὅμηρος· Ἔγχος ἑνδεκάπηχυ. τὸ διπλάσιον, δύο καὶ εἰκοσίπηχυ.

Ἔγχος. ἀλληγορικῶς παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ βοήθεια. παρὰ τὸ ἔχεσθαι. 7 Οὐδὲ νῷ φρονοῦντος ἔγχος. οἷον, οὐκ ἔστι τῷ φρονοῦντι ἔγχος· τυτθόν, βοηθὸς καὶ ἀφορμητήριον ἔρυμα.

Ἐγχώριον. οἰκεῖον. 8 Ἐγχώριοι γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐγχωρίων ἀνθρώπων ἤθη κάλλιστα γινώσκουσιν.

Ἐγχείπτεται. ἐγγίζει. Τοῖς δὲ κειοῖς, ὁπότ' ἐπιφέροιντο, ἐπέβαλλον βάρη, ὡς ἐγχειπτόμενοι ὀλλύοιτο ἡ βία.

Ἐγχείπων. παρασπελάζων. παρασείων.

Ἐγχειμφθεῖσα. παρασπελασθεῖσα. καὶ ἐγχείψαι παρ' Ἡροδότῳ, ἐμπεσεῖν, παραπολαῦσαι.

Ἐγχρόνων. ὑπὸ παλαιῶν χρόνων συμπεφυσῶν.

morieris. Et iterum: *Haud enim nobis saltem ducibus deridebit civitatem, sed naviget solus ad corvos.*

Ἔγχεα. Lanceæ. Hastæ.

Ἐγχέλεις θηρώμενος. Anguillas captans. Dicitur de iis, qui privati commodi causa turbas excitant. Cum enim aqua tranquilla est, [piscatores] nihil capiunt. Cum vero eam turbant, pisces capiunt. Sic etiam isti, qui turbant civitatem.

Ἔγχελυς. Attice per υ. Apud Bœotos vero dicitur ἔγχελις, per ι.

Ἐγχεσίμαχος. Bellicosus. Bellator.

Ἔγχει. Infunde.

Ἐγχείη. Hasta. [In Epigrammate:] *Et hastam, quæ sæpe hostium gustavit intestina.*

Ἐγχεῖν. Infundere. Miscere. Libare. Xenophon: *Ille vero pueris imperavit, ut Diis libarent, iisque vota facerent.*

Ἐγχειρίδιον. Pugio. Gladius.

Ἐγχειροτάφοι. Qui manibus propriis victum sibi parant.

Ἐγχειρῶ ἐγώ. Cum dativo. Manum injicio. Aggredior. At Ἐγχειρίζω ἕτερον. Alterum in manus trado. [Cum accusativo rei, &] dativo personæ.

Ἔγχος. Hasta. Homerus: *Hasta undecim cubitos longa.* Hasta autem duplex est viginti & duorum cubitorum.

Ἔγχος. Apud Sophoclem allegorice sic vocatur auxilium. Ab ἔχεσθαι. *Neque adest hasta consilii, qua [malum] propulsari queat.* Id est, nulla consilii vel prudentiæ ope præsentia mala propulsari queunt.

Ἐγχώριον. Domesticum. [Et ἐγχώριοι, indigenæ.] *Indigenæ enim non solum ventorum stationes, ut proverbio dicitur, sed & popularium mores optime norunt.*

Ἐγχείπτει. Accedit. Appropinquat. *Arietibus vero, cum muris admovebantur, pondera injiciebant, ut debili ictu mœnia ferirent.*

Ἐγχείπων. Accedens. Admovens. Atterens.

Ἐγχειμφθεῖσα. Admota. Quæ accessit. Et ἐγχείψαι apud Herodotum, incidisse, leviter degustasse.

Ἐγχρόνων. Dicitur de rebus, quæ non mul-

1 Οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχαν.] Fragmentum hoc exstat apud Aristophanem *Equit.* pag. 360. Huc pertinet alius locus, qui legitur apud eundem Comicum *Vespis* pag. 501.

Κἀν ἐγχανεῖταί σ' ἐξαπατῶν Ἱπέρβολος.

Ubi Scholiasta: Κἂν ἐγχανεῖται. οὐκ ἐκλελάσῃ τοι.

2 Ἐγχέλεις θηρώμενος. ἐπὶ τῶν ἀφ' ἑ. κ.] Nota hæc referenda est ad locum illum Aristophanis *Equit.* pag. 341. (239. Ed. Bas. *P.*)

Ὅσοις γὰρ οἱ πὰς [illegible] ἐρέσσομεν πόντους,
Ὅταν μὲν ἡ λίμνη [illegible],
Ἐὰν δ' ἰλὺν πατάξωμεν [illegible],
Λέγειν. Ὦ σὺ λαμπάνεις, ἢν τὴν πόλιν παράττῃς.

I. c. interprete Frischlino: *Idem accidit tibi, quod his, qui anguil- [illegible] Ubi tranquillus est lacus, nil piscium reportant. [illegible] turbarum commerint & deorsum; ibi capiunt de- [illegible] ta capis, ubi prius civitatem perturbaris.* Locus est [illegible]

3 Ἔγχελυς. Ἀττικῶς. παρὰ Βοιωτ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Acharn ns.* pag. 414.

4 Ἐγχεσίμαχος.] Scribe ἐγχεσίμωχος, per ω, ut apud Homerum passim.

5 Ἀνὴρ Θρῄων π πολλάκις ἐγχ.] Verba hæc sunt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. cap. XXV.

6 Ὅμηρος.] Il. Θ. v. 494.

7 Οὐδὲ νῷ φρονοῦντος ἔγχος.] Apud Sophoclem *Oedip. Tyran.* pag. 158. sic legitur, uti etiam apud Suidam legendum est:

Οὐδ' ἔνι φρονοῦντος ἔγχος,
Ὦ τᾶς ἀλιξετᾶς.

Scholiasta: Οὐκ ἔνεστι τῷ νῷ φρονοῦντος ἔγχος. τοῦτο δὲ, οἷον τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχεσθαι ἢ βοηθὸς καὶ ἀφορμητήριον καὶ ἐπιτήδειον πρὸς ἀμυνητήριον. Hæc Suidæ lucem fœnerantur.

8 Ἐγχώριοι γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶν ἀν.] Hæc sunt verba Polybii, quæ leguntur in Excerptis a Valesio editis, pag. 34. unde ea Suidas deprompsit. Vide etiam supra v. Ἀνέμων στάσις.

Ἀπει-

Ἀππιανός· Καταφρόνουν τῶν σπονδῶν ἔτι ἐγχρόνων ὄσων.

Ἐγχυτρίσεια.[1] αἱ τὰς χοὰς τοῖς τετελευτηκόσιν ὑποφέρουσαι. [2]Μίνως, ἢ περὶ νόμου. ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι, καταχυτρίσαι· ὡς Ἀριστοφάνης. Ἐγχυτρίσεια δὲ λέγονται, καὶ ὅσαι τοὺς ἐναγεῖς καθαίρουσιν, αἷμα ὑποχέουσαι ἱερείου. καὶ τὰς θεσπιστρίας. ἔτι γε μὴν καὶ τὰς μαίας τὰς [3]ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη. ὅθεν καὶ ἐγχυτρίζειν, τὸ ἀποκτείνειν.

Ἐδάϊσεν. ἐμέρισεν.

Ἐδάμη. ἐδαμάσθη.

Ἑδανόν. ἡδύ. θυώδες. [4]Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ. παρὰ τὸ ἥδω, τὸ θυμαίνω, ἡδανόν, καὶ συγκοπῇ, ἑδανόν.

Ἐδάσαντο. διεμερίσαντο.

Ἔδαφος. γῆ.

Ἔδαυσεν. θώρηξεν.

Ἐδάσατο. κατέφαγεν.

Ἐδέατρος.[5] τὸ μὲν ὄνομα Ἑλληνικόν· ἡ δὲ πρᾶξις, Περσική. ἦν δὲ [6]προγεύστης τὸ πρῶτον, καὶ προήδετο τοῦ βασιλέως εἰς ἀσφάλειαν. ὕστερον δὲ συνήθη ἐδέατρον καλεῖν τὸν ὑποφάτην τῆς ὅλης ἀρχιτρικλίνου καὶ ὀψοποιοῦ.

Ἐδεδίεσαν. ἐφοβήθησαν.

Ἐδεδίσκετο. ἐξεφόβει.

Ἐδεδίξατο. ἐφοβήθη.

Ἐδέδμητο. ᾠκοδόμητο.

Ἔδεθλον. ἕδρασμα.

Ἐδεκάζε πολλούς. ἐδωροδόκει πολλούς.

Ἐδέμ. τρυφὴ ἑρμηνεύεται. καὶ ὁ παράδεισος.

Ἔδεσσα. πόλις Συρίας· εἰς ἣν ἀφικομένῳ Τραϊανῷ ὑπαντιάζει παρὰ τῆς πόλεως Ἄβγαρος, ἵππους τε δῶρ' ἄγων ν' καὶ σ', καὶ τοὺς καταφράκτους θώρακας ἱππεῦσι καὶ τοῖς ἵπποις ν' καὶ σ', καὶ βέλη ἑξακισμύρια. ὁ δὲ Τραϊανὸς τρεῖς λαβὼν θώρακας, τἄλλα ξύμπαντα αὐτὸν ἔχειν ἐκέλευσεν.

to ante factæ ſunt. Appianus: *Fœdera non multo ante facta, ſed adhuc recentia, contemnebant.*

Ἐγχυτρίσεια. Mulieres, quæ defunctis inferias faciunt. [Sic apud Platonem] in *Minoe* ſive *de Lege*. Dicebant etiam τὸ καταχυτρίσαι pro βλάψαι, i. e. nocere, lædere. Ἐγχυτρίσεια etiam vocantur fœminæ, quæ homines piaculo obſtrictos luſtrant, ſanguine victimæ eos aſpergentes. Item præficæ: nec non obſtetrices, quæ infantes in ollis exponunt. Inde etiam ἐγχυτρίζειν ponitur pro occidere.

Ἐδάϊσεν. Diviſit. Diſſecuit.

Ἐδάμη. Domitus eſt.

Ἑδανόν. Suave. Suavem odorem ſpirans. [Homerus: *Se vero unxit oleo*] *divino, & ſuaviter olenti.* Ab ἥδω, delecto, deducitur ἡδανόν, & per ſyſtolen, ἑδανόν.

Ἐδάσαντο. Diviſerunt. Diſtribuerunt.

Ἔδαφος. Terra. Solum. Pavimentum.

Ἔδαυσεν. Epulatus eſt.

Ἐδάσατο. Comedit. Epulatus eſt.

Ἐδέατρος. Hoc quidem nomen eſt Græcum: at res, quam ſignificat, Perſica. Sic autem primum appellabatur præguſtator, ſive is, qui cibos ante Regem ſecuritatis gratia præguſtabat. Poſtea vero uſus obtinuit, ut totius convivii & apparatus præfectus & magiſter ſic vocaretur.

Ἐδεδίεσαν. Timuerunt. Formidarunt.

Ἐδεδίσκετο. Terrebat.

Ἐδεδίξατο. Timuit. Formidavit.

Ἐδέδμητο. Ædificatum eſt.

Ἔδεθλον. Sedes.

Ἐδεκάζε πολλούς. Multos muneribus ac largitionibus corrumpebat.

Ἐδέμ. Hæc vox Edem, ſi eam interpreteris, ſignificat delicias. Item, paradiſum ſive hortum.

Ἔδεσσα. Edeſſa. Urbs Syriæ. Ad hanc proficiſcenti Trajano Abgarus ante urbem occurrit, dona adducens CCL. equos, & cataphractas loricas pro equitibus & equis CCL. & telorum LXM. Trajanus vero, tribus tantum loricis acceptis, cætera omnia ipſum ſervare juſſit.

1 Ἐγχυτρίσεια. αἱ τὰς χοὰς τῆς πτ.] Totum hunc locum deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Veſpas* pag. 449. (320. Ed. Baſ. P.) ſed ubi pro ἐγχυτρίσεια legitur ἐγχύτρια.

2 Μίνως] Locus Platonis in *Minoe*, ad quem Suidas reſpexit, ſic habet: Ὥσπερ ἐν ἡμῖν αὐτοῖς εἴδωλά πῃ ἐν αὐτοῖς ἀκέων, εἴτε νόμοις ἐχρώμεθα περὶ τοὺς ἀποθανόντας, ἱερεῖά τε προσφάττοντες περὶ τὰ ἐκφορὰς ἢ νεκρῶν, ἐν ἐγχυτρισίαις μεταπιμπάμενοι. I. e. *Nos quoque antiquiſſi quales quondam ritus circa defunctos obſervaverimus, hoſtias jugulantes, antequam efferretur cadaver, præfiaſque accerſentes.*

3 Ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη] Infantes olim ἐν χύτραις, i. e. in ollis, exponi ſolebant. Hinc ἐγχυτρίζειν vel χυτρίζειν pro exponere dicebatur. Heſychius: Ἐγχυτρισταί. ἀποκτεῖσαι. μεταπέμπεται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς χύτραις ἐκτεθειμένων παιδῶν. Idem alibi: Χυτρίζειν. ἐν χύτραις τιθέναι. Lege, ἐκτιθέναι. Apud Ariſtophanem *Ranis* pag. 267. Æſchylus de Oedipo ait:

Πῶς γάρ; ὅτε δὴ σπαργάνων αὐτὸν ῥηθέντα
Χειμῶν' ἔντος ἐξέθεσαν οἱ ὀρφανοί.

I. e. *Quomodo enim? Cum cum recens natum tempore hiberno in olla expoſuerit.* Scholiaſta ad eum locum: Τὸ δὲ ἐν ὀρφανοί, ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξετέθησαν τὰ παιδία. διὸ καὶ χυτρίζειν ἔλεγον. Vide etiam Noſtrum infra v. Ἥτορ.

4 Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ] Homerus Il. Ξ. v. 270. 271.

——Ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ.

5 Ἐδέατρον. τὸ μὲν ὄνομα Ἑλλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ex Lexico deperdito Ælii Dionyſii Suidam deſcripſiſſe, diſcimus ex Euſtathio, qui in Commentar. ad Odyſſ. A. pag. 1403. 40. eadem ex ſcriptore illo αὐτολεξεὶ refert; ut Pearſonius etiam obſervaverat.

6 Προγεύστης] Hi *præguſtatores* a Latinis dicuntur: de quibus præter alios vide Meurſ. *Exercit. Crit.* Part. II. cap. III. Notandum autem eſt, quos Suidas & Euſtathius auctore Ælio Dionyſio vocant ἐδεάτρους, ab Athenæo lib. IV. pag. 171. appellari ἐλεάτρους, per λ. Verba ejus hæc ſunt: Ἐκάλουν δὲ τοὺς προγεύστας ἐλεάτρους, ὅτι προήδοντο τοῦ βασιλέως πρὸς ἀσφάλειαν. νῦν δὲ ὁ ἐλεάτρου ἐπιστάτης γέγονε τῆς ὅλης ἀρχιτρικλίνου. Qui ἐλεάτρου ſcribebant, vocem illam deducebant ab ἐλεὰς, i. e. menſa coquinaria. Athenæus loco laudato: Ἐλεάτρους δὲ καλοῦντες, ὡς φησι Πάμφιλος, οἱ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν καλουμένης τραπέζης, παρὰ τὸ ἐλεόν. Cæterum ἀντιγραφία iſta procul dubio orta eſt ab affinitate Γ Δ & Λ: quas literas veteres librarii frequentiſſime inter ſe confundere ſolebant, ut alibi pluribus demonſtravimus.

Ἐδεσιλώς. Ἀπὸ πόλεως Ἐδέσης.

Ἕδεσιν. ἱεροῖς. Ἀπὸ τῆς ἕδρας θυτείας.

Ἑδεσὰ κρέατα. τὰ τρωγόμενα.

Ἐδεσή. βρωτή.

Ἐδεύετο. ἐνδεὴς ἐγένετο. ἐν ἑτέρῳ, ἀποφαίνουσι, θύφραίνετο, ἐβρέχετο.

Ἔδει. ἔπρεπεν.

Ἐδείμαλο. κατεσκεύασεν. Ἀπὸ τοῦ δέμω, τὸ κατασκευάζω.

Ἐδείμαλο. ἀποδόμησαν. καὶ ἐδειμάτων. ἀντὶ τοῦ ἐξεφόβων. εἰς πλοῖον ἦγον καὶ δέσμας. [1] Δραπετεύοντες δὲ μεγέθει μέντοι σωσέτελλον αὐτοὺς καὶ ἐδειμάτων, τὰ ἐρεῖα μέρη εἰς πτερυγας ἐλίξαντες.

Ἐδείναζον. δεινῶς ἔφερον.

Ἐδεινολόγων. ἐχαετλίαζον. Οἱ δὲ ἐδεινολόγων ὅτι τῇ τοῦ βασιλέως ῥᾳθυμίᾳ. καὶ ἐδεινοπάθων. ἀντὶ τοῦ, δεινὰ πεπονθέναι ἔλεγον. Διὸ πρὸς ἀλλήλους ἐδεινοπάθων, εἰ γυναικῶν τρόπον γυμνώσουσιν ἑαυτοὺς ὅπλων.

Ἔδειξεν. ὑπέδειξεν.

Ἔδειραν. ἐξέδειραν. Ἔδηραν δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔτυψαν, διὰ τοῦ η.

Ἔδεισα. ἐφοβήθην.

Ἐδεῖτο. ἐδέετο τοῦ Θεοῦ. σημαίνει δὲ, καὶ τὸ ἐδεσμεῖτο.

Ἕδη. τὰ ἱερά. τὰ ἐδάφη. ἐκ τοῦ ἕδρας.

Ἐδηδοκώς. καταφαγών. καὶ ἐδήδοκα, καὶ ἐδηδώς.

Ἐδηλήσαντο. ἔβλαψαν.

Ἐδήμευσαν. δημόσιον ἐποίησαν. Καὶ ἐπρήτησεν ὁ Φθόνος, καὶ τινὰ [2] οὐσίαν ἐδήμευσαν αὐτοῦ. ὁ δὲ ὑπεξαιρεῖται χρυσίου δέκα τάλαντα.

Ἐδημοσίωσαν. δημόσιον ἐποίησαν. Ὁ δὲ Θευδέριχος ἐπὶ Ζήνωνος ἐδημοσιώθη, χιλίας καμήλους πρεπέμφας χρυσίου καὶ ἀργυρίου. Καὶ αὖθις· Ὁ [3] δὲ Αἰσχίνης, ἐπειδὴ συναίρων ἐν δίκῃ τινὶ διέφθειρε τοὺς δικαστὰς, ἐμβληθεὶς ἅμα αὐτοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ, καὶ κώνιον πιὼν, ἀπέθανε, καὶ τὰ πράγματα αὐτῶν, ὡς ἀτέκνων, ἐδημοσιώθη.

Ἐδημώθη. ἐν τῷ δήμῳ διεδόθη. δῆλος πᾶσιν ἐγένετο. ὕστω Δίων ἐν Ῥωμαϊκῶν ἑπταικαιδεκάτῳ· Καί τις λόγος περὶ αὐτῶν τοιόσδε ἐδημώθη.

Ἔδηξεν. ἔδακεν.

Ἐδήουν. τοῦτ' Θουκυδίδη, ἀντὶ τοῦ διέκοπτον, διέφθειρον. Ἅπασαν καταδήουν τὴν ἀνατολικὴν χώραν. καὶ ἐδήωσαν, ὁμοίως.

Ἔδησα. ἐδέσμευσα.

Ἐδητύος. βρώσεως.

Ἐδεσηνός. Edeſſenus. Ab Edeſſa urbe ſic dictus.

Ἕδεσιν. Templis. Sedibus. A recto ſingulari ἕδος.

Ἐδεσά κρέατα. Carnes, quæ eduntur, aut edi poſſunt.

Ἐδεσή. Quæ edi poteſt. Quæ eſui eſt.

Ἐδεύετο. Indigebat. Alibi vero exponitur, ſatiabatur, voluptate afficiebatur, rigabatur.

Ἔδει. Oportebat. Decebat.

Ἐδείματο. Ædificavit. Extruxit. A verbo δέμω, ædifico.

Ἐδείμαντο. Ædificarunt. Extruxerunt. At ἐδείματον, terrebant. Terrorem incutiebant. *Sed ſerpentes immani magnitudine præditi eos reprimebant & terrebant, caudas in ſpiram convolventes.*

Ἐδείναζον. Graviter ferebant.

Ἐδεινολόγων. Graviter conquerebantur. Indignabantur. *Illi vero de Regis ſocordia graviter conquerebantur.* Et ἐδεινοπάθων, ſe gravia mala paſſos eſſe dicebant. *Quamobrem miſeram conditionem ſuam fore dicebant, ſi mulierum inſtar ſe ipſos armis eſſent nudaturi.*

Ἔδειξεν. Oſtendit. Demonſtravit.

Ἔδειραν. Excoriarunt. Pellem detraxerunt. At ἔδηραν, per η, verberarunt.

Ἔδεισα. Timui. Metui. Formidavi.

Ἐδεῖτο. Pro ἐδέετο. Rogabat. Orabat. Item, vinciebatur, ligabatur.

Ἕδη. Templa. Sedes. Pavimenta. A nomine ἕδος.

Ἐδηδοκώς. Qui comedit. Qui devoravit. Et ἐδήδοκα. Edi. Comedi. Et ἐδηδώς. Qui edit.

Ἐδηλήσαντο. Læſerunt.

Ἐδήμευσαν. Publicarunt. *Et invidia vincente, bona ejus publicarunt. Ille autem decem talenta auri ſubtraxit.*

Ἐδημοσίωσαν. Publicarunt. *Theuderichi vero bona tempore Zenonis publicata ſunt, qui mille camelos auro & argento onuſtos* [*ad Imperatorem*] *præmiſerat.* Et iterum: *Æſchines vero, cum cauſæ alicujus patrocinium ſuſcepiſſet, judices corrupit: cum quibus in carcerem conjectus, hauſta cicuta obiit; eorumque bona, ac ſi ſine liberis deceſſiſſent, publicata ſunt.*

Ἐδημώθη. Divulgatus eſt. Per populum ſparſus eſt. Omnibus innotuit. Dio *Rerum Romanarum* lib. XVII. *Et hujuſmodi rumor de ipſis divulgatus eſt.*

Ἔδηξεν. Mormodit.

Ἐδήουν. Apud Thucydidem ſignificat, exſcindebant, perdebant, vaſtabant. *Omnem orientalem regionem vaſtarunt.* Et ἐδήωσαν, ſimiliter.

Ἔδησα. Ligavi. Vinxi.

Ἐδητύος. Eſcæ. Cibi. Alimenti.

1 Δραπετεύοντες δὲ μεγέθει μ.] Vide infra v. Οὐρεῖα.

2 Οὐσίαν] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. mendoſe, ὀυσίαν.

3 Ὁ δὲ Αἰσχίνης, ἐπειδὴ συναίρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτοῖς etiam leguntur ſupra v. Αἰσχίνης.

Ἐδιδαξάμιν.[1] ἐπαιδευσάμην δι' ἑτέρου, αὐτὸς ἐπιμεληθεὶς τούτου. τὸ παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. δύναται εἶναι μεσότητος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίδευσα.

Ἐδίδαξεν. ἔπεισεν. ἠνάγκασεν. Ἐδίδαξεν αὐτοὺς ἀνάγκη καταστιβάσαι, ὃ πρῶτον εἶδον κώμας.

Ἐδίδη. ἐδέσμευεν.

Ἐδικανίωντο.[2] ἐδεξιοῦντο.

Ἐδικαίου.[3] δίκαιον εἶναι ἔλεγεν. Καὶ μὴ τιν βασιλείαν ἑαυτῷ ἀποδίδωσί τις, ἀλλὰ τοῦ γε ἀπαλλάσσεσθαι κύειν ἐδικαίου εἶναι αὐτός. Ἀππιανός· Σύφαξ δὲ τ γενομένων πυθανόμενος, ἐπεχείρει διαταῖν ξυμβούλοις, καὶ ἐδικαίου μήτε Ῥωμαίους Λιβύης, μήτε Καρχηδονίους Ἰταλίας ἀποβαίνειν ἐπὶ πολέμῳ. εἰ δέ τις ἀπειθοῖ, τοῖς πειθομένοις ἔφη συμμαχήσειν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Μάρκιος ἀνελέγετο μὴ τοὺς δὲ ἐν αὐτῶν ἐδικαίου. Ἐδικαίου τοίνυν, ἀντὶ τοῦ ἔκεινε, δίκαιον εἶναι ἐνόμιζεν.

Ἐδικάσθησαν. δίκαιοι ὠνείθησαν.[4] σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐναντίον, καὶ ἐδικάσθησαν δικαίως. Δίων ἐν Ῥωμαϊκοῖς ιε'· [5]Ἐκ τε γὰρ τῆς ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου ἀξιώσεως, καὶ ὅτι τῆς παλαιᾶς πρὸς τοὺς Ῥωμαίους φιλίας, οὐκ ἠνέγκαν [6]δικαιωθέντες· ἀλλ' ἐπεχείρησαν καὶ οἱ Καμπανοὶ τῷ Φλάκκῳ, καὶ οἱ Συρακούσιοι τῷ Μαρκέλλῳ κατηγορῆσαι· καὶ ἐδικαιώθησαν ἐν τῷ συνεδρίῳ. Πολλαχοῦ δὲ οὕτως ἀκέχρηται τῇ λέξει ταύτῃ ἐπὶ τοῦ εἰρημένου σημαινομένου· ὡς καὶ ἐν τῷ ιζ'· Πάντες[7] ἀποθανεῖν ἐστὲ ἄξιοι· ἐγὼ μέν τοι καὶ ἐγὼ πάντας ὑμᾶς θανατῶσω, ἀλλ' ὀλίγους μέν, οὓς καὶ σιωπέληφα ἤδη, δικαιώσω, τοὺς δὲ ἄλλους ἀφίημι. Καὶ ἀλλαχοῦ δὲ πολλαχοῦ ὁμοίως.

Ἐδικάσαν. ἀντὶ τοῦ κατέκειναν. [8]Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι καταγαγόντες αὐτὸν, ἐδικάσαν θανάτῳ.

Ἐδίνευον. κύκλῳ περιήεσαν. ὠρχοῦντο.

Ἐδίωσεν. ἐξέωσεν. ἐδίωξεν.

Ἐδίψησαν. ἐπεθύμησαν. Ὁ δὲ ἐλευθερῶσαι τὴν πατρίδα ἐδίψησεν.

Ἔδνα. τὰ διδόμενα δῶρα ὑπὸ τοῦ γαμοῦντος τῇ γαμουμένῃ.

Ἑδναία.[9] ἡ καθέδρα.

Ἐδοκίμαζεν. ἔκεινε. Σιωπηλὸς ἦν. ἐπὶ τούτοις

Ἐδιδαξάμιν. Per alterum erudivi, ipſe curam hujus rei gerens. Paſſivum ponitur pro activo, Attice: pro, per alterum erudivi; ſive, inſtituendum & erudiendum curavi.

Ἐδίδαξεν. Docuit. Perſuaſit. Induxit. *Docuit ipſos neceſſitas illic tentoria habitandi cauſa ponere, ubi primum vicos vidiſſent.*

Ἐδίδη. Ligabat. Vinciebat.

Ἐδικανίωντο. Excipiebant.

Ἐδικαίου. Juſtum eſſe dicebat. *Et niſi quis regnum ſibi reſtitueret, ſaltem æquum eſſe judicabat, ut penes ſe liberum eſſet arbitrium diſcedendi.* Appianus: *Syphax autem auditis iis, quæ acciderant, bellum auctoritate ſua componere conabatur, æquum eſſe cenſens, ut & Romani Africa, & Carthaginenſes Italia abſtinerent. Si quis vero dictis ſuis parere recuſaſſet, ſe opem laturum eſſe illis, qui ſibi obtemperaſſent.* Et iterum: *Marcius vero æquum eſſe cenſebat, ne contra ullum eorum, [quæ propoſita eſſent, caput,] quicquam diceretur.* Ἐδικαίου igitur ſignificat, æquum eſſe judicabat. Juſtum eſſe cenſebat.

Ἐδικαιώθησαν. Juſti judicati ſunt. Significat etiam contrarium, juſte condemnati ſunt. Dio Hiſtor. Roman. lib. xv. *Nam & propter antiquam admodum dignitatem, & veterem amicitiam, quæ ipſis cum Romanis intercedebat, eorum condemnationem æquo animo non tulerunt. Sed & Campani Flaccum, & Syracuſani Marcellum accuſare agreſſi ſunt; qui in Senatu condemnati fuerunt.* Multis vero in locis Dio vocem illam eo, quo diximus, ſignificatu adhibet: ut libro xvi. *Quamvis omnes morte digni ſitis, non tamen vos omnes morte mulctabo, ſed paucos quidem, jam comprehenſos, juſtis pœnis afficiam; reliquos vero dimittam.* Et alibi ſæpe τὸ ἐδικαιώθησαν poſitum reperitur pro, condemnati ſunt, vel juſtis pœnis affecti ſunt.

Ἐδικαίωσαν. Condemnarunt. *Romani vero, cum ipſum in medium adduxiſſent, capitali ſupplicio affecerunt.*

Ἐδίνευον. Se in orbem agebant. Saltabant.

Ἐδίωσεν. Expulit. Perſecutus eſt.

Ἐδίψησαν. [Sitiverunt.] Concupiverunt. Vehementer optarunt. *Ille vero patriam liberare vehementer cupivit.*

Ἔδνα. Dona, quæ a ſponſo dantur ſponſæ.

Ἑδναία. Cathedra. Sedes.

Ἐδοκίμαζεν. Judicabat. Explorabat. *Ta-*

1 Ἐδιδαξάμιν. ἐπαιδευσάμην δι' ἑτ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 198. (122. Ed. Baſ. P.) ubi locus hic rectius ſic legitur: Ἐδιδαξάμιν. παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. λέγεται (malim λέγεται) δ' εἶναι μεσότητος, Ἀττικῶς. ἀντὶ δ' ἐξεπαίδευσα δι' ἑτέρου. τὸ γὰρ ἐδίδαξα δι' ἐαυτοῦ. Vide etiam Suidam ſupra v. Διδάξομαι.

2 Ἐδικανίωντο] Imo ἐδικανιοῦντο, per ει; a δικανιάζω: ut Portus etiam monuit. Diphthongus enim ει frequentiſſime cum vocali ι a librariis confundi ſolet.

3 Ἐδικαίου. δίκαιον εἶναι ἔλ.] Vide ſupra v. Δικαῖν.

4 Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐναντίον, καὶ ἐδικάσθησαν] Verba hæc in præcedentibus Editt. peſſime ad finem præſentis articuli rejecta ſunt, quæ hic collocanda eſſe non ſolum ex Etymologo patet, (apud illum enim eadem, quæ Suidas hic habet, αὐτολεξεὶ quoque leguntur) ſed etiam ſenſus manifeſto oſtendit. In exemplis enim, quæ ſubjunguntur, τὸ δικαίως non ſignificat, δίκαιον κρίνειν, i. e. juſtum judicari, vel omnis criminis expertem cenſeri; ſed καταδικάζειν, i. e. condemnari, vel juſta pœna affici.

5 Ἐκ τε γὰρ τ ἀπὸ τοῦ πάν.] Hic locus exſtat etiam apud Zonaram pag. 86. ſed aliquot verbis mutilatus: ut Pearſonius quoque monuit.

6 Δικαιωθέντες] Puto ſcribendum potius eſſe δικαιωθῆναι.

7 Πάντες ἀποθανεῖν ἐσ.] Et hoc fragmentum legitur apud Zonaram pag. 91.

8 Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι κάλ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Ἐμπολιμῶσιν.

9 Ἑδναία] Ex interpretatione vocis hujus patet, ſcribendum eſſe ἕδρα, vel ſaltem ἑδραία. Vulgata enim lectio, licet ordini alphabetico reſpondeat, ſenſui omnino repugnat.

Ἐπικρύ-

Σποφύπειν ἐδοκίμαζεν. καὶ Ἀππιανός· Ὁ δὲ ἐπὶ τὰς οἰκίας χωρῶν, συνελάμβανεν, ὅσους ἐδοκίμαζεν. ἀντὶ τοῦ, ἔκρινεν ἐπάστους εἶναι ἀξίους.

Ἐδοκίμασαν. προέκειναν. ἐκύρωσαν. Πολλῶν δὲ ῥηθέντων εἰς ἑκάτερα λόγων, οἱ πλείους γνώναι τιὼ προτέραν ἐδοκίμασαν.

Ἔδοξεν. εἰς ἐκκλησίαν ἦλθε.

Ἕδος.[1] τὸ ἄγαλμα. καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται.

Ἑδος. ἔδαφος. ἕδρασμα. ἱερόν. ναός. Τότε τῆς τύχης ἕδος τὸ πάτριον προσκυνήσας, τιὼ ἐπάνοδον αἰτεῖ.

Ἐδός. ὁ φαγᾶς.

Ἔδοσαν δίκιν.

Ἐδῶνοι. ὄνομα ἔθνους.

Ἐδωδή. βρῶσις. τροφή.

Ἐδωδίμων. βρωσίμων. Ἐπείπερ ὧν τιὼ προπαρασκευιὼ αὐτοῦ ἀγνοοῦντες, οὐδὲν ἐδώδιμον ἐποίησαν ἐν ἀποθέτῳ, λυπρᾶς οὔσης αὐτῶν τῆς γῆς, καὶ πάσης ἀθρόου ἀγορᾶς [2] ἀμφικλεισθέντες.

Ἑδώλια. τὰ σανιδώματα. κυρίως τῶν πλοίων, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέται καθέζονται. καθέδραι, ἢ ἑδράσματα. Σοφοκλῆς· Ἀρχαιόπλουτα πατρὸς ἑδώλια. ᾗ ἑδωλίοισι, φησὶν Ἡρόδοτος, ἐπισφώμασι νεώς. [4] Σοφοκλῆς δέ·

Ἄκροισιν ἤδη ναυικοῖς ἑδωλίοις
Πυρὸς φλέγονται.

Ἑδωλιάσαι. συγκαθίσαι.

Ἑδωλιάσαι, καὶ ἰκριῶσαι. ἑκατέρῳ αὐτῶν ἐχρήσαντο. [5] τὸ μὲν οὖν ἑδωλιάσαι οἷον συνθεῖναι ἔκ τινων ξύλων ἁπλῶς πρός τόπον τινὰ συμπήξαντας. τὸ δὲ ἰκριῶσαι δύναιτ' ἂν καὶ ὡς κοινότερον λεχθὲν νοεῖσθαι. πολλοὶ γοῦν τῶν ἰδιωτῶν ἰκρία καλοῦσι τὰς ἐκ τῶν μακρῶν ξύλων συνηρεφεῖς στέγας, ἐπὶ στέγαις ἑτέραις.

Ἑδώμ. ὄνομα κύριον. ἑρμηνεύεται δὲ θερμασία.

Ἔδων. ἐσθίων.

Ἐδωρεῖτο. δώροις ἐτίμα. Ἐδωρεῖτο δ' ἐσθῆτι καὶ τοῖς ἄλλοις κειμηλίοις.

Ἐδωρήσαντο. ἐφιλοφρονήσαντο. Τὰ περιττὰ τῶν ὅπλων τοῖς ὑπηρετικοῖς προσανέδωκε, πολλοῖς δὲ τῶν ἡγεμόνων σκηνὰς ἐδωρήσαντο [6] τῶν ὑπηρετικῶν· καθόλου δὲ πᾶν τὸ περίσσευον ἐπειρᾶτο πιεῖν ἑκάστοις.

Ἕδρα. βάσις. καθέδρα. ἕδρα, καὶ ἡ προεδρία, φησὶ [7] Ἀριστοφάνης·

Καί σ' ἀντὶ τούτων εἰς τὸ Πρυτανεῖον καλῶ,
Εἰς τ' ἕδραν ἥ, ἵν' ἐκεῖνος ἰὼ ὁ Φαρμακός.

citurnus erat: & ideo alios quoque [*arcana silentio*] *tegere debere judicabat.* Et Appianus: *Ille vero ædes intrans, comprehendebat, quoscunque inquisitione dignos esse judicabat.*

Ἐδοκίμασαν. Comprobarunt. Ratum fecerunt. Confirmarunt. *Cum multa in utramque partem dicta fuissent, plures priorem sententiam comprobarunt.*

Ἔδοξεν. Visum est.

Ἕδος. Simulacrum. Item locus, in quo simulacrum collocatur.

Ἕδος. Solum. Sedes. Templum. Fanum. *Tunc patrio Fortunæ simulacro adorato, reditum petit.*

Ἐδός. Edax. Vorax.

Ἔδοσαν δίκιν. Pœnas dederunt.

Ἐδῶνοι. Eduni. Gentis nomen.

Ἐδωδή. Esca. Cibus. Alimentum.

Ἐδωδίμων. Rerum esculentarum. Cibariorum. *Cum igitur præparationem ejus ignorantes, nulla cibaria in futurum usum seposuissent, & ager illorum sterilis esset, omni commeatu repente intercluſi,* [*parum aberat, quin fame perirent.*]

Ἑδώλια. Proprie sic vocantur transtra, sive sedilia remigum. Cathedræ. Sedes. Sophocles: *In antiquas patris sedes.* Vel, in antiquam domum patris. Et ἑδωλίοισι, apud Herodotum, tabulatis navis. Et iterum Sophocles: *In summis jam tabulatis navium igne flagrante.*

Ἑδωλιάσαι. In tabulatis navium, vel transtris collocare, vel, considere.

Ἑδωλιάσαι, & ἰκριῶσαι. Utroque verbo scriptores usi sunt. Atque ἑδωλιάσαι quidem significat, ex aliquibus lignis, vel tabulis compactis, transtra vel sedilia remigum conficere. Ἰκριῶσαι vero, quod tabulatis instruere proprie significat, & alio sensu magis communi accipi potest. Multi enim indoctorum hominum ἰκρία vocant tecta, ex longis lignis composita, super quæ sunt alia tecta.

Ἐδώμ. Edom. Nomen proprium, quod *calorem* significat.

Ἔδων. Edens. Comedens.

Ἐδωρεῖτο. Donabat. Donis honorabat. *Illum vero veste & cæteris rebus pretiosis donabat.*

Ἐδωρήσαντο. Donavit. *Arma supervacanea amicis & familiaribus dedit: nonnullis etiam ducibus tentoria donavit; &, ut paucis omnia dicam, quidquid singulis erat commodum & utile, id ipsis præstare conabatur.*

Ἕδρα. Basis. Sedes. Item prima sedes, apud Aristophanem. *Et te ob hæc* [*facinora*] *in Prytaneum voco, inque primam illam sedem, ubi prius erat veneficus ille.* Et Arrianus:

1 Ἕδος. τὸ ἄγαλμα. ᾗ ὁ τ.] Huc spectant verba Photii in *Bibliotheca* pag. 1069. Ὅπ πὰ ἕδη ᾗ αὐτὰ αὐτῶν λαμβάνῃ τῇ πρῶτον. πάπει δὲ ᾗ ἐπὶ τῇ ἀγαλμάτων. λέγεται δὲ ἕδος ᾗ τὸ ἕδαφος ᾗ νεώ.

2 Διακλῃσθέντες] Ex ipso Suida supra v. Διακλῃσθέντες, sensus supplendi gratia hic addendum est, ἐν ἀκαιρεῖ χρόνῳ ἐκινδύνευον ἀμφιλεγῆναι.

3 Σοφοκλῆς] *Electra* pag. 140. sed ubi pro ἑδώλια hodie male legitur ἐδράσματα: glossemate locum genuinæ vocis occupante. Nam ἑδώλια etiam agnovit vetus Enarrator ad locum illum Sophoclis; qui vocem istam per ἑδράσματα exponit: certo indicio, olim apud Poetam istum ἑδώλια, non vero ἑδράσματα, lectum fuisse.

4 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 70. ut Portus etiam monuit.

5 Τὸ μὲ ἓν ἑδωλιάσαι, οἷον συνθ] Hæc, & quæ sequuntur, leguntur etiam apud Etymologum.

6 Τῶν ὑπηρετικῶν] Duas has voces tanquam supervacaneas delendas censeo.

7 Παρὰ Ἀριστοφάνῃ] *Equit.* pag. 364. (258. Ed. Bas. *P.*)

καὶ

καὶ Ἀρριανός. Ὅπ με καὶ ὄμμασι, καὶ φωνῇ, καὶ ἕδρᾳ ἐτίμησας. ἀντὶ τῦ καθέδρᾳ.

Ἕδρα. καὶ ὁ σφιγκτὴρ τῦ̀ ἀνθρώπων. καὶ τῦτό φησιν ὁ Προφήτης· Καὶ ἐπάταξε τὰς ἐχθρὰς αὐτῦ εἰς τὰ ὀπίσω τῆς ἕδρας. τὸ πάθος σημαίνων. σεμνότερον δὲ τῦτο εἴρηκεν, εἰπὼν, εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἕδραι· λέγονται καὶ αἱ σέλλαι, στελλάρια, σωτήρια.

Ἕδραν. τὴν μονὴν εἴρηκεν ὁ [2] Θουκυδίδης. καλῦσι δὲ καὶ τὸ μέρος, ὡς ἡμεῖς, ἕδραν.

Ἑδράνων. θρόνων. [3] Σοφοκλῆς· Ἀλλ' ἄναξ ἐξ ἑδράνων, ὅπῳ μακραίωνι σπεύζῃ σχολῇ. καὶ ὁ [4] Ἐπιγράμματος· Νηῶν ἕδρανον ἀσταθέων ἄγκυραν. ἀντὶ τῦ ἕδρασμα.

Ἕδρασεν. ἐποίησεν. [5] Ἐκάθισεν.

Ἑδραῖος. καὶ ἑδραίωμα, σπήριγμα.

Ἑδρεύοντο. Ἐκαθίζοντο.

Ἑδρῶνται. [6] οἱ ἱκέται. Ἀπὸ τῦ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν ἑστίαν.

Ἒ ἔ. ἐπίῤῥημα ὀκτλιαστικόν.

Ἑδνωτής. ὁ πενθερός.

Ἑέλδωρ. ἐπιθύμημα. βούλημα.

Ἕεστο. ἐνεδέδυτο.

Ἑέσχατος. ὁ ἔσχατος.

Ἑεπῶς. εὐχερῶς.

Ἑζεκίας, βασιλεὺς Ἱερουσαλὴμ, υἱὸς Ἄχαζ, ἀπάντων εὐσεβέστερος. ὃ γὰ μόνον τὰ εἴδωλα κατέσκαψεν, καὶ τὰς στήλας αὐτῶν συνέτριψεν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὑψηλοῖς καθεῖλε, καὶ τὰ ἄλση κατέκοψε, καὶ τὸν ὄφιν, ὃν ἐποιήσατο Μωϋσῆς (ἔτι γὰ αὐτῷ πάντες ἐθυμίων) μετὰ τῶν λοιπῶν βδελυγμάτων ἠφάνισε, τύς τε Ἰουδαίους εἰδωλολατρεῖας ἐπαυσάμενος ἐκόλασε τὰ μνημόσυνα καὶ λείψανα τῆς ἀθεότητος. τοσοῦτον γὰ θεοσεβείας ἀφειστήκεισαν, ὡς ὄπισθεν τῶν θυρωμάτων ζωγραφεῖν τὰ εἴδωλα, καὶ προσκυνεῖν· ἵν', εἴ πως τῦ παρ' Ἐζεκίᾳ ἐρευνήσει, ἀνεγνωσμένων τῦ θυρῶν, σκέποιτο τὰ βδελύγματα. καὶ μόνος ἐβασίλευσεν Ἰουδαίας κατὰ προαίρεσιν Θεῦ. Φέρεται δέ τι καὶ τοιοῦτον. ἦν Σολομῶνος βίβλος ἰαμάτων πάθους παντὸς, ἐγκεκολαμμένη τῇ τῦ ναῦ φλιᾷ. ταύτην ἐξεκόλαψεν Ἐζεκίας, ὃ προσέχοντος τῷ λαῷ τῷ Θεῷ, ἀφ' ὃ τὰς θεραπείας τῶν παθῶν ἐνθένδε τὰς πάντας αὐτὸς νομίζεσθαι, περιορῶντας αἰτεῖν τὸν Θεόν. ἐπολέμησε δὲ μέχρι Γάζης τοῖς ἀλλοφύλοις, Ἀσσυρίων ἤδη, πρότερον ὑπήκοος ὤν.

Quia me oculis, & voce, & ſede honoraſti.

Ἕδρα. Sedes. Sic etiam vocatur podex hominum. Et Propheta dicit: *Et ipſius inimicos percuſſit in poſterioribus podicis partibus.* De morbo loquitur. Honeſtius autem dixit, εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἕδραι. Sic etiam vocantur ſellæ familiaricæ, & latrinæ.

Ἕδρανον. Thucydides libro v. ſic vocavit moram in aliquo loco. Ἕδρανον etiam partem corporis noſtri, ſive podicem, vocant.

Ἑδράνων. Soliorum. Sedium. Sedilium. Sophocles: *At ſurge ex ſede, cui longo jam tempore affixus quaſi fuiſti.* Et in Epigrammate: *Ancoram navium inſtabilium firmamentum.*

Ἕδρασεν. Fecit. [At ἕδρασεν,] in ſede collocavit.

Ἑδραῖος. Stabilis. Firmus. Et ἑδραίωμα. Fundamentum. Firmamentum.

Ἑδρεύοντο. Sedebant. Conſidebant.

Ἑδρῶνται. Supplices. Sic dicti, quod ad focum confugiant.

Ἒ ἔ. Ee. Adverbium. lamentantis.

Ἑδνωτής. Qui dotem dat. Socer.

Ἑέλδωρ. Deſiderium. Voluntas.

Ἕεστο. Indutus erat.

Ἑέσχατος. Pro ἔσχατος. Extremus. Ultimus.

Ἑεπῶς. Facile.

Ἑζεκίας. Ezechias, Hieroſolymorum Rex, filius Achazi, omnium religioſiſſimus. Non ſolum enim idola ſubvertit, & ipſorum ſtatuas contrivit: ſed & ea, quæ in montium jugis erant, ſuſtulit, & lucos concidit, & ſerpentem illum, quem Moſes ſuſpenderat (adhuc enim odores ipſi omnes incendebant) cum reliquis abominandis ſuperſtitionibus delevit, & Judæos, qui Idola colerent, pœnis mulctavit, monumenta & reliquias impietatis exſcindens. Adeo enim a vero Dei cultu defecerant, ut poſt [ædium ſuarum] januas Idola pingerent & adorarent; & Ezechiæ miniſtris ædes ſcrutantibus, foreſque aperientibus, abominanda illa ſimulacra occultarent. Et ſolus in Judæa ex Dei voluntate regnavit. Fertur etiam tale quiddam. Exſtabat liber quidam Salomonis, remedia omnium morborum continens, qui Templi limini inciſus erat. Hunc Ezechias abolevit, quod populus mentem ad Deum non adverteret, ſed quicunque ægri eſſent, morborum curationes inde peterent, neglecta divini Numinis invocatione. Bellavit autem uſque ad Gazam adverſus Philiſtæos, poſtquam defeciſſet ab Aſſyriis, quorum imperio ante paruerat.

1 Ἕδρα λέγονται καὶ αἱ σέλλαι, σπλ.] Vide quæ de hoc loco notavimus ſupra v. Ἀφ' ἑδρῶν.

2 Θουκυδίδης] Lib. v. cap. VII. init.

3 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 13. ut Portus monuit.

4 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VI. cap. III. Epigr. VIII. ubi ſic legitur:

——Νηῶν δ' ἕδρανον ἀσταθέων
Ἄγκυραν χειτὸς, Ἐξιόνη, σοὶ πάλε βαίτας,
Δῶρα φέρε &c.

5 Ἐκάθισεν] Hæc interpretatio pertinet ad vocem ἕδρασεν, ab ἕδρα; non vero ἕδρασεν, a ἕδρᾶω.

6 Ἑδρῶνται. οἱ ἱκέται] Vide Meurſium *Exercit. Crit.* Part. II. lib. III. cap. ult.

Ἕζεσθαι. καθέζεσθαι. καὶ ἕζετο.

Ἕζει. ἔβραζεν. Ἕζη δὲ ᾳ διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ ζᾶν ἐῶ.

Ἐζήλωσεν. ἐπεθύμησεν.

Ἐζημίωσεν. ἀνεῖλεν. Ὁ δὲ Αὐρηλιανὸς ὁ βασιλεὺς τοὺς πολίτας θανάτῳ πολλοὺς ἐζημίωσεν. ἀντὶ τοῦ κατέκρινε, καὶ ἐδίκασεν.

Ἕζων. ἀντὶ τοῦ ζᾶν ἐῶ.

Ἐζωσμένοι. [1] Ἐνδεδυμένοι.

Ἐζυγοστατεῖτο. ἐφ' ἑκάτερα ῥοπὰς ἐλάμβανε. Πολύβιος. [2] Ἐζυγοστατεῖτο τοῖς Ῥωμαίοις ὁ πόλεμος.

Ἐεικόσορος ναῦς. καὶ [3] ἐεικοσόρειο νηός. τῆς εἰκοσακώπου.

Ἐεισάμενος. ὁμοιωθείς.

Ἔεκα. συνεχάρησα.

Ἑήλακεν. ἐλήφθη.

Ἐῆος. τοῦ ἀγαθοῦ. Ἀνδρὸς ἐῆος, [4] Ὅμηρός φησιν.

Ἐϊκτέν. τὸ ὅμοιον.

Ἐίση. ἡ ἴση. καὶ ἐίσας ναῦς.

Ἐίσκω. τὸ ὁμοιῶ. αἰτιατικῇ.

Ἐθαγενής. [5] ὁ ἐγχώριος. ὁ ἐν τόπῳ ἰδίῳ γεγεννημένος.

Ἐθάδας. συνήθεις. φίλους. Ἐθὰς, ἡ εὐθεῖα.

Ἐθαναπώθη. ὡς ἔνοχος θανάτῳ ἐκρίθη.

Ἐθέλγετο. ἐπείθετο. ἐθηλύνετο. Αἰλιανός· Οὐ μὴν ἐθέλγετο ὁ ὕπατος, τοῖς ὑπηρέταις σὺν ὀργῇ βεβυμένος.

Ἐθέλημος. ἥσυχος.

Ἐθελήσαι. ἀντὶ τοῦ ἐθελήσειεν.

Ἐθελήσῃ. [6] δυνηθείη. [7] Ὅμηρος. Οὐδ' ἔθελε πρηΰνεον. καὶ [8] Ἀριστοφάνης· Οὐδ' ἐθελήσῃ μαθεῖν. ἀντὶ τοῦ, ὐ δυνηθῇ.

Ἐθελοδουλεία.

Ἐθελοθρησκεῖ. ἰδίῳ θελήματι σέβει τὸ δοκοῦν.

Ἐθελοκακῆσαι. ἑκουσίως ἐλέσθαι τὸ κακόν. καὶ ἐθελοκακοῦντα, ἑκουσίως τὸ κακὸν αἱρούμενον. Ἐθελοκακοῦντα αὐτὸν ἀεὶ τινὰ πρεῖαι, καὶ καταλειφθῆναι ῥᾳθυμοῦντα.

Ἐθελοκακία.

Ἐθελοκάκως. ἑκουσίως τὸ κακὸν ἐκλεγόμενον. Ἀππιανός· Τῷ δὲ στρατηγῷ στρατὸς ἰὼν δυσειθὴς ἦν μνησικακίας, ἐθελοκάκως τε ἠγωνίζοντο, καὶ ἔφυγον, ὑπὸ δισμάρμοι τὰ σώματα, ὡς πεζομάχοι, καὶ τὰς σκηνὰς διέλυον, καὶ ἀναχωρεῖν ἐπεχείρουν, ἀπειθίαι [9] ὑπὸ

1 Ἐκδεδυμένοι] Cum Porto legere malim ἐνδεδυμένοι.
2 Πολύβιος] Lib. 1. cap. xx.
3 Ἐεικοσόρειο νηός] Homerus Odyſſ. I. v. 322.
Ὅσσον τ' ἰξὺν νηὸς ἐεικοσόρειο μελαίνης.
Huc Suidas reſpexit, ut Pearſonius etiam obſervaverat.
4 Ὅμηρος] Il. A. v. 393. & alibi.
5 Ἐπιχθυής] Alias ἰηχθυής. Vide Suidam infra h. v.

Ε Θ

Ἕζεσθαι. Sedere. Et ἕζετο. Sedebat.

Ἕζει. Fervebat. Ebulliebat. Ἕζη vero per η, vivebat.

Ἐζήλωσεν. Æmulatus eſt. Concupivit. Optavit.

Ἐζημίωσεν. Mulctavit. Suſtulit. Interfecit. *Aurelianus vero Imperator multos cives morte mulctavit.* Vel, condemnavit, atque damnatos capitali ſupplicio affecit.

Ἕζων. Vivebam.

Ἐζωσμένοι. Induti. Cincti.

Ἐζυγοστατεῖτο. In utramque partem vergebat. Polybius: *Fortuna belli, quod a Romanis gerebatur, modo huc, modo illuc inclinabat.*

Ἐεικόσορος ναῦς. Navis, quæ viginti remis agitur. Et ἐεικοσόρειο νηός. Navis viginti remis actæ.

Ἐεισάμενος. Aſſimilatus.

Ἔεκα. Conceſſi.

Ἑήλακεν. Captus fuit.

Ἐῆος. Boni. Ἀνδρὸς ἐῆος, (i. e. viri boni,) Homerus inquit.

Ἐϊκτόν. Aſſimilatum. Simile.

Ἐίσης. Æqualis. Et ἐίσας ναῦς. Æquales naves.

Ἐίσκω. Aſſimilo. Accuſativo jungitur.

Ἐθαγενής. Indigena. In loco proprio natus.

Ἐθάδας. Familiares. Amicos. Rectus caſus eſt ἐθάς.

Ἐθαναπώθη. Capitis damnatus eſt. Morte mulctatus eſt.

Ἐθέλγετο. Flectebatur. Deliniebatur. Placabatur. Ælianus: *Nihil tamen Conſul leniebatur, lictoribus iratus & dira minitans.*

Ἐθέλημος. Quietus.

Ἐθελήσαι. Pro ἐθελήσειεν. Voluerit. Velit.

Ἐθελήσῃ. [Proprie, volet. Interdum vero,] poterit. Homerus: *Nec profluere poterat.* Et Ariſtophanes: *Nec diſcere poterit.* Nam τὸ ἐθελήσῃ hic idem ſignificat, quod δυνηθῇ.

Ἐθελοδουλεία. Voluntaria ſervitus.

Ἐθελοθρησκεῖ. Arbitratu ſuo Numen aliquod ſibi fingit & colit.

Ἐθελοκακῆσαι. Sponte ſua malum eligere. [Vel, pugnam ſponte remittere, & ſimulato pavore hoſti cedere.] Et ἐθελοκακοῦντα, malum ſponte ſua eligentem. Vel, per voluntariam ignaviam hoſti cedentem. *Eum in itinere de induſtria rem ignaviter geſſiſſe, & relictum eſſe, cum illic remaneret.*

Ἐθελοκακία. Voluntaria ignavia.

Ἐθελοκάκως. Dicitur de eo, qui ſua ſponte malum eligit, & ignaviter ſe gerit. Appianus: *Exercitus autem, ob veteres injurias duci infenſus, ei parere recuſabat, militeſque pugnam ſponte remittentes, obligatis corporibus, quaſi*

6 Ἐθελήσῃ. δυνηθείη. Ὅμηρος· Οὐδ' ἔθ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 569. Confer etiam Suidam infra v. Οὐ θελήσῃ.
7 Ὅμηρος] Il. Φ. v. 366.
8 Ἀριστοφάνης· Οὐδ' ἐθελ.] Apud Ariſtophanem *Avibus* pag. 569. legitur, uti etiam apud Suidam legendum eſt: Οὐκ ἐθελήσῃ μὰ Δία &c.

καλεῖτε· τῷ στρατηγῷ.

Ἐθελοκώφων. μὴ βουλομένων ἀκούειν. θελήσει παρακούειν.

Ἐθελονταί.[2] Φερωνύμως ἐκλήθησαν οἱ δοῦλοι οἱ στρατευθέντες ἐκουσίως ὑπὲρ τῶν δεσποτῶν, τῶν ἐν Κάνναις τελευτησάντων.

Ἐθελοντηδόν.[3] Θουκυδίδης διὰ τοῦ η.

Ἐθελοντήν. ἐπίρρημα. Τὸν ὑπὲρ βολὴν κινδύνους ἑθελοντὴν ἀναδεδεγμένος. Καὶ Πολύβιος· Τοῖς βουλομένοις πάντα κίνδυνον ἑθελοντὴν ὑπομένειν. Καὶ αὖθις·[4] Ἐκ παντὸς ἐπέλεξε τοὺς στρατεύμασιν ἑθελοντὴν τοὺς ἀρίστους.

Ἐθελοντής. βουλόμενος. ἢ[5] χορηγός. [6] Ξενοφῶν· Διερωτᾶν, εἴ τις εἴη, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς ἑθέλει ἂν γενέσθαι, ὥστε ἑθελοντὴς πορεύεσθαι. † Προσλαβὼν ἑθελοντὰς ἐκ παντὸς τοῦ στρατεύματος. λέγεται καὶ ἑκουσίως. Προσεδέκησεν ἑθελοντὴς τοὺς Ἄραβίους ὁμολογήσειν.

Ἐθελοντί. ἐπίρρημα.

Ἐθελοξενήσειν.[7] ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γενόμενος, καὶ μὴ κελευσθεὶς ἐκ τῆς πόλεως. οἱ γὰρ πρόξενοι κελεύμενοι ἐκ τῆς ἑαυτῶν πόλεως ἐγένοντο.

Ἐθελουργός. ἕτοιμος.

Ἐθελυμνοί.[8] πυκνοί.

Ἐθέμην. ἔκρινα. ἐνόμισα. Κἀγὼ παύτῳ γνώμην ἐθέμην. οἷον, κἀμοὶ τοῦτο δοκεῖ σύμφορον, τὸ μὴ εἶναι δικαστήρια. Ἀριστοφάνης.

Ἔθεσαν. ἐποίησαν.

Ἔθει. ἔτρεχεν. Ὁ δὲ ἐξελθὼν ἐκ τῆς πόλεως, ἔθει [illegible].

Ἔθει. ἔτρεχεν. ἔπλεεν. Ὁ δὲ ἄνεμος τὰ ἱστία ἐπλήρου, ἡ δὲ ναῦς ἔθει καλῶς.

[illegible]. ἡ θρίξ. ἡ κατακομή, ἔθειρα. οἱ δὲ, ἔθειρα, εὐθείας φασί.

Ἔθειραι. αἱ ἐξ ἔθους ὑπομελόμεναι τρίχες.

Πρώτας ὁπόσ' ἔπεξε καλὰς Εὔδοξος ἐθείρας.
ἀντὶ τοῦ, ὑπέθηκε. καὶ ἐν [9] Ἐπιγράμμασι·

vulnerati eſſent, fugiebant, & tentoria refigebant, abitum parantes, & imperitiæ ducem accuſantes.

Ἐθελοκώφων. Illorum, qui ſponte ſua ſunt ſurdi, vel audire nolunt.

Ἐθελονταί. Volones. Hoc nomine vocati ſunt illi ſervi, qui pro dominis, ad Cannas defunctis, ad militiam ultro profecti ſunt.

Ἐθελοντηδόν. Apud Thucydidem vox hæc per η ſcribitur. Sponte. Ultro.

Ἐθελοντήν. Adverbium. Voluntarie. Ultro. *Temeraria pericula ultro ſuſcipiens.* Et Polybius: *Illis, qui quodvis periculum ultro ſuſtinere volebant.* Et rurſus: *Ex toto exercitu fortiſſimos quoſque ultro delegit.*

Ἐθελοντής. Qui ſponte & ultro aliquid facit. Volens. Xenophon: *Quærere ex iis ſtatuit, ecquis ſit, qui ſe virum fortem præſtare velit, & profectionem hanc ultro ſuſcipere.* [Et paulo poſt:] *Socios adſciſcens eos, qui ex toto exercitu ſe ſponte offerebant.* Dicitur etiam ἐθελοντὴς. *Sperabat Arabes ultro deditionem facturos eſſe.*

Ἐθελοντί. Adverbium. Voluntarie. Ultro. Sponte.

Ἐθελοξενήσειν. Qui hoſpites ultro, non autem a civitate juſſus recipit. Πρόξενοι enim vocabantur, qui hoſpites juſſu civitatis ſuæ excipiebant.

Ἐθελουργός. Paratus. Promptus.

Ἐθελυμνοί. Denſi.

Ἐθέμην [γνώμην.] Judicavi. Exiſtimavi. *Et ego hujus ſum ſententiæ.* Sive, mihi quoque videtur utile, ut nulla ſint judicia. Ariſtophanes.

Ἔθεσαν. Fecerunt.

Ἔθει. Currebat. *Ille vero ex urbe egreſſus, currens abiit.*

Ἔθει. Currebat. Navigabat. *Vento autem vela implente, navis cito curſu ferebatur.*

Ἔθειρ. Capillus. Accuſativus, ἔθειρα, capillum. Alii vero dicunt, ἔθειραν, ἐθείρας.

Ἔθειραι. Capilli, quos comere conſuevimus. [Ab ἔθος, mos, conſuetudo. In Epigrammate:] *Cum primum pulchros Eudo-*

1 Ἐπικαλεῖτε τῷ στρατ.] Scribe, ἐγκαλεῖτε τῷ στρ.

2 Ἐθελονται] Latini *volones* vocant. Feſtus: *Volones dicti ſunt milites, qui poſt Cannenſem cladem uſque ad octo millia, cum eſſent ſervi, voluntarie ſe ad militiam obtulerunt.* Hæc egregie confirmant ea, quæ Suidas hic tradit. Locum Feſti obſervaverat etiam Portus.

3 Θουκυδίδης] Lib. VIII. cap. XCVIII.

4 Ἐκ παντὸς ἐπέλεξε &c. στρατ.] Fragmentum hoc exſtat apud Polybium lib. I. cap. XLIX. ſed ubi pro ἑθελοντὴν hodie legitur ἑθελοντάς.

5 Χορηγός] Quid hoc? Forte legendum eſt χορηγὸς, ex Heſychio; idque intelligendum videtur de iis, qui ultro & volentes olim chorum ſumptibus ſuis inſtruebant. Plerumque enim juſſu tribuum choragi apud Athenienſes conſtituebantur, & raro quiſquam ad λειτουργίαν illam ultro ſeſe offerebat, quoniam magni in eam rem ſumptus faciendi erant. Hinc laudabatur generoſitas Demoſthenis, quod, cum ludi habendi eſſent, & nemo in tribu ejus reperiretur, qui chorum ſumptibus ſuis inſtruere vel poſſet vel vellet, ipſe λειτουργίαν illam ſponte & ultro in ſe ſuſciperet. Libanius in argumento orationis contra Midiam: Ἔοικεν ἔχειν οἱ Ἀθηναῖοι Διονύσῳ, ὃν ἐκάλουν Δῆλον ὃ Θεὸν Διονύσου. οὐ δὲ παύτην τραγικοὶ καὶ κωμικοὶ ἐν αὐλητῶν χορῷ ἐνηγωνίζοντο. καθίσασαν δὲ τὰς χορὰς αἱ φυλαὶ, δέκα τυχάσασαι. Χορηγὸς δὲ ἦν ἑκάστης φυλῆς, ὁ τὰ ἀναλώματα παρέχων τῷ θεῷ τῷ χορῷ. ὁ πίνυν Δημοσθένης τῇ ἑαυτοῦ φυλῇ τῇ Παιονιδῶν ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ ἐτόλμησε ΧΟΡΗΓΟΣ. i. e. *Feſtum Bacchi celebrabant Athenienſes, quod a Deo illo Bacchanalia nominabant. In eo feſto Tragici & Comici & tibicinum chori inter ſeſe certabant. Hi chori conſtituebantur a tribubus, quæ decem erant; & eligebatur choragus ex unaquaque tribu, qui choro ſumptus ſuppeditaret. Demoſthenes igitur ultro tribus ſuæ Pandionidæ choragus eſſe voluit.* Hic locus & Heſychium egregie illuſtrat, & clare ſimul, ni fallor, probat, pro χορητὸς apud Suidam χορηγὸς ſcribendum eſſe.

6 Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. IV. pag. 319. ut Pearſonius obſervavit. Sed ibi locus hic ita legitur: Ἐνεῦθεν ἐβούλετο —— ἐρωτᾶν, εἴ τίς ἐστιν ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐθέλοι γίγνεσθαι, καὶ ὥστε ἐθελοντὴς πορεύεσθαι. Sic & apud Suidam ſcribendum eſt.

7 Ἐθελοξενήσειν. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γεν.] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. III. cap. LXX.

8 Ἐθελυμνοί] Imo πυκνόλυμνοι. Scholiaſta Homeri ad Il. I. v. 537. Πυκνόλυμνα. πυκνόριζα, ἐπάλληλα, καὶ ΠΥΚΝΑ. Vide etiam Suidam infra h. v.

9 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VII. pag. 591.

Χρυσῆς εἰρύσασα μίαν τρίχα Δωρὶς ἐθείρης.

Ἔθείρει. ἐξ ἔθους ἐπιμελεῖται.

Ἐθηήσαλο. ἐθαύμασε.

Ἔθηκεν. ἐποίησεν. καὶ κυρίως. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἱππικὸν ἀγῶνα ἔθηκεν.

Ἐθηλύνθη. ἐκηλήθη.

Βαφῇ σίδηρος ὡς ἐθηλύνθην ἐγώ.

ἐν τῇ βαφῇ οὐκ ἀνίεται ὁ σίδηρος, ἀλλὰ μᾶλλον σκληρύνεται. ὅπως ἐν φησὶ Σοφοκλέους. Κἀγὼ γάρ, φησὶν, ὡς ἠπείλουν, καὶ ἔζεον, καὶ ἐβόων ὡς ἐν βαφῇ σίδηρος, νῦν ἐθηλύνθην ὑπὸ τῶν λόγων τῆς γυναικός. ἢ ὅτι διττῶς βάπτεται ὁ σίδηρος. εἰ μὲν γὰρ μαλθακὸν βούλονται αὐτὸν εἶναι, ἐλαίῳ βάπτουσιν· εἰ δὲ σκληρὸν, ὕδατι.

Ἐθημοσύνη. συνήθεια. ἐθισμός. καὶ ἔθιμος, συνήθης. καὶ ἐθάς.

Ἐθνῖται. οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους.

Ἐθνοπάκτην.[3] ὁ Ἰώσηπος λέγει ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Μακκαβαίων.

Ἔθνος. τὸ πλῆθος.[4] Ἥρωδιος μοιχοὶ, πόρνοι, τοιχωρύχοι, βαλανειοτόμοι, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔθνη.

Ἔθνος.[5] ὃ μόνον τὸ μέρος καὶ πολυάνθρωπον γένος, ἀλλὰ καὶ ἰδίως μέρος τι τῆς πόλεως. ὅτω Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, καὶ ἐν τῇ θ' τῶν Φιλιππικῶν.

Ἔθος. ἀντὶ τοῦ σημεῖον. ἢ νόμος ἄγραφος. Νόμος δὲ ἔθος ἔγγραφον. τὸ ἔθος οὐκ ἔστιν εὕρημα ἀνθρώπων, ἀλλὰ βίου καὶ χρόνου. καὶ ὁ μὲν νόμος ἔοικε τυραννίδι. φόβῳ γὰρ ἅπαντα καὶ μᾶλλον σωφρονίζεται. τὸ δὲ ἔθος μᾶλλον τῇ φιλανθρωπίᾳ τῆς βασιλείας. βούλονται γὰρ αὐτῷ πάντες δίχα ἀνάγκης ἕπεσθαι. καὶ ὁ νόμος τοσαύτης δικαιοσύνης καὶ φιλανθρωπίας μέτεστι, ὥστε καὶ τοῖς ἀτυχοῦσι χρησιμώτερος καθέστηκε τῶν γένει σωφρονούντων, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἰσχυρότερος τῆς αὐτῆς ἐκείνων ῥώμης, καὶ πατράσιν υἱέων βουθετικώτερος, καὶ παισὶ γονέων, καὶ ἀδελφοῖς ἀδελφῶν. πολλοὶ γὰρ ὑπὸ τῶν φίλων ἀδικούμενοι, πρὸς τοῦτον καταφεύγουσι. καὶ ἄλλα πλείονά εἰσι περὶ νόμου.

Ἔθω. τὸ ἐξ ἔθους ποιῶ. ὡς τὸ, [7] Ἔθων Οἰνῆος ἀλωὴν.

Ἐθάπθυον. ἐκολάκευον.

Ἐθωύμαζον. ἀντὶ τοῦ ἐθαύμαζον.

Ἐθείγκωσε. περιετείχισε. περιεχάρωσε.

Ἔθεισεν. ἐκ τοῦ θείζω.

1 Βαφῇ σίδηρος ὡς ἐγώ.] Versus hic legitur apud Sophoclem *Ajace* pag. 39. ut Portus observavit.

2 Ἐν τῇ βαφῇ οὐκ ἀνίεται ὁ σίδ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Sophoclis.

3 Ὁ Ἰώσηπος λέγει ἐν τῇ ἱστ. τῶν Μακκ.] Cap. xvi. sed ubi legitur ἐθνοπάτερα, i. e. patrem gentis: ut Pearsonius etiam observaverat.

4 Ἥρωδιος μοιχοὶ, πόρνοι, τοιχ.] Fragmentum hoc excerptum est ex Phi otirato *de Vit. Apoll.* lib. iv. cap. vii. idemque legitur supra v. Βαλανειοτόμος.

5 Ἔθνος. ὃ μόνον τὸ μέρος καὶ πολυάνθρ.] Ex Harpocratione.

6 Νόμος ἄγραφος.] Artemidorus lib. iv. cap. iii. Τῶν δὲ νομισμάτων οἱ μὲν συνθήκαι εἰσὶν ἀλλήλοις οἱ ἀνθρώποις αὐτοῖς ἑαυτοῖς πρόσθεσι, καὶ καλεῖται τὸ τοιοῦτον ἔθος. ἔστι δὲ, ὡς ἡ φήμη λέγει, ΝΟΜΟΣ ΑΓΡΑΦΟΣ. Hunc locum Artemidori acceptum refero Pearsonio, qui eum ad marginem Suidæ sui annotaverat.

7 Ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν.] Hæc sunt verba Homeri Il. I. v. 536.

8 Περιετείχισε.] Vox hæc mihi suspecta est. Forte legendum est περιέχωσε, i. e. aggere cinxit: a περιχόω.

xus pexuit capillos. Et in alio Epigrammate: *Cum unicum pilum aureæ Doris vulsisset comæ.*

Ἐθείρει. Ex consuetudine comam sive capillum comit.

Ἐθηήσαλο. Admiratus est.

Ἔθηκεν. Fecit. Idque proprie. *Julianus vero certamen equestre instituit.*

Ἐθηλύνθη. Delinitus est. Mollitus est. [Sophocles:] *Ego autem* [*verbis mulieris hujus ita repente*] *delinitus & mitigatus sum, ut ferrum tinctura.* Ferrum tinctura non mollitur, sed durius evadit. Sic igitur locus hic distinguendus & intelligendus est. Nam & ego, inquit, qui ante minabar, & fervebam, & vociferabar, ut in tinctura ferrum; nunc mulieris hujus verbis delinitus & mitigatus sum. Vel [hoc ideo dictum,] quia ferrum duplici modo tingitur. Si enim id molle fieri volunt, oleo tingunt; sin durum, aqua.

Ἐθημοσύνη. Mos. Consuetudo. Et ἔθιμος, & ἐθάς. Consuetus. Familiaris.

Ἐθνῖται. Qui sunt ex eadem gente.

Ἐθνοπάκτην. Hac voce usus est Josephus in historia Maccabæorum.

Ἔθνος. Gens. Multitudo. *Adducebantur adulteri, scortatores, parietum perfossores, crumenarum sectores, & alii id genus homines.*

Ἔθνος. Hæc vox non solum significat gentem, sed & peculiariter partem quandam urbis. Ita Demosthenes in oratione contra Aristocratem, & in nona Philippica.

Ἔθος. Mos. Consuetudo. Interdum, signum. Vel, lex non scripta. Lex vero est consuetudo scripta. Consuetudo non est inventum hominum, sed vitæ & temporis. Ac lex quidem est similis Tyranno. Cum terrore enim omnia imperat. Consuetudo vero magis similis est Regi benigno & humano. Omnes enim absque necessitate volentes & sponte ei parent. Et lex adeo est æqua & humana, ut miseris magis prosit, quam cognati; & injuriam passis longe fortius viribus ipsorum robur præstet; filiorumque erga patres, & patrum erga filios, & fratrum erga fratres benevolentiam superet. Multi enim ab amicis injuria affecti ad eam confugiunt. Sunt & multa alia, quæ de lege dici possunt.

Ἔθω. Aliquid ex consuetudine facio. Ut, *Vastare solitus Oenei vineam.*

Ἐθώπθυον. Blandiebantur. Assentabantur.

Ἐθωύμαζον. Pro ἐθαύμαζον. Mirabor.

Ἐθείγκωσε. Septo circumdedit. Vallo cinxit.

Ἔθεισεν. [Pro ἐθείσεν.] Demessuit. A θείζω.

Ἐθρυλλίχθη. ἐταράχθη.

Ἐθοινήσαντο. εὐωχήθησαν.

Ἄθυσας. ἀντὶ τοῦ θύσῃ. τοῦτο ᾠδικὸ Φιλοξένῳ ὁ Κύκλωψ λέγει πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. ἀπεκδέχονται γοῦν τὸ,

Ἐνθάδε τοι κεῖνται, ἐθύσαμεν,

ᾠδικὸν τοῦ ποιητοῦ εἰρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀρνῶν, οὐχὶ δὲ τὸ ἀπεθύσαμεν νοεῖσθαι.

Ἐθνέται. ἔθνος Θεσσαλίας.

Ἑκάβη. ἡ ἑκαθεν βεβηκυῖα πρὸς τὸν ἄνδρα. ὁ γοῦν πατὴρ Δύμας, ὁ Φρὺξ, εἰς Ἴλιον Πριάμῳ ἐξέδοτο. ὅθεν Πριάμου Φρυξὶ συμμαχεῖ.

Ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν.

Ὅμηρος.

Ἑκαδημία. ὅπως πρότερον ἐκαλεῖτο ἡ Ἀκαδημία, ἀπὸ Ἑκαδήμου τινὸς ἥρωος.

Ἑκαθεν. πόρρωθεν.

Ἐκκακῶ. ἀπειροκακῶ. πλειοσάκις τοῦτο ποιῶ.

Ἐκκαλαμᾶται. Ἡ θυγάτηρ παπποῦσα ἅμα τῇ γλώττῃ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται.

Ἐκαλαμήσαντο. ἀπεθέρισαν.

Ἐκκαλέσασθαι. προθυμῆσαι. παρορμῆσαι. Ἐκκαλέσασθαι πρεσβεύοντας τοὺς ἐπὶ πραγμάτων τασσομένους πρὸς τὰς τῶν Ῥωμαίων ἐλπίδας.

Ἐκκαλεῖται. προκαλεῖται. Ὁ δὲ Κεκίλιος, θεωρῶν αὐτὸν καταθαρρήκοτα, βουλόμενος ἐκκαλεῖσθαι τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ, σωεῖχε τοὺς θαλιώτας ἐντὸς τῶν πυλῶν. ἀντὶ τοῦ, προκαλεῖσθαι. καὶ ἐκκαλούμενοι, προκαλούμενοι, ἢ προθυμούμενοι. Τῆς δὲ βουλῆς ὑπὲρ προθυμουμένης, εἴτε τὴν καθ' αὐτῶν ἐκκαλούμενοι ἐκβολὴν, ἵνα μὴ δοκοῖεν αὐτοὶ Μάρκιον ἐπάγειν ἐπὶ τὴν πόλιν· εἴτε τῷ δήμῳ φιλονεικοῦντες, καὶ ἐθίζοντες αὐτὸν, μὴ ῥᾳδίως ἀνδρὸς πατρικίου καταδικάζειν.

Ἑκάλη. ὄνομα κύριον. ἡ ἡρωὶς, ἡ παρὰ Καλλιμάχῳ, ἡ πρὸς ἑαυτὴν καλοῦσα. ἔχει γοῦν τεῖχος ἀκλῄστου.

Ἐθρυλλίχθη. Turbatum eſt.

Ἐθοινήσαντο. Epulati ſunt.

Ἄθυσας. Pro θύσῃ. Immolabis. Hoc apud Philoxenum Cyclops Ulyſſi dicit. Quidam in verbis illis Homeri, Ἐνθάδε τοι κεῖνται, ἐθύσαμεν: vocem ἐθύσαμεν de caſco, non vero de ſacrificio dictum putant.

Ἐθνέται. Ethneſtæ. Gens Theſſaliæ.

Ἑκάβη. Hecuba. Sic dicta, quod ex longinquo loco ad maritum venerit. Pater enim Dymas, Phryx, Priamo Ilii Regi eam elocavit. Unde Priamus Phrygibus in bello opem tulit. *Jam & Phrygiam vitiferam intravi.* Homerus.

Ἑκαδημία. Hecademia. Sic ante vocabatur Academia, ab Hecademo quodam Heroe.

Ἑκαθεν. Eminus. E longinquo.

Ἐκκακῶ. Malorum expers ſum. [Malis ſuccumbo.]

Ἐκκαλαμᾶται. Elicit. Subtrahit. *Filia patrem me blande appellans, ſimul lingua triobolum a me elicit.*

Ἐκαλαμήσαντο. Demeſſuerunt.

Ἐκκαλέσασθαι. [Evocare.] Exacuere. Incitare. [Allicere.] *Omnes, qui munere aliquo fungerentur, ad Romanorum partes allicere ſtudens.*

Ἐκκαλεῖται. Evocat. Provocat. *Cæcilius autem, temeraria ejus audacia cognita, quo impetum ejus magis etiam irritaret, ſuos intra portas continuit.* Et ἐκκαλούμενοι, provocantes, vel caute vitantes. *Cum autem Senatus nullum hac in re ſtudium ſuum oſtenderet, ſive, ut calumniam, qua ſe peti videbant, declinarent, ne ipſi Marcium adverſus patriam exciviſſe viderentur: ſive, ut cum plebe contenderent, eumque aſſuefacerent, ne patricium temere condemnarent.*

Ἑκάλη. Hecale. Nomen proprium heroinæ apud Callimachum: ſic dictæ, quod [hoſpites] ad ſe vocaret. Domus enim ejus nunquam clauſa erat [hoſpitibus.]

1 Ἐνθάδε πῦρ κεῖωπες, ἐθ.] Hæc ſunt verba Homeri Odyſſ. I. v. 231.

2 Ἐπὶ τῶν ἀρνῶν] Portus legendum putat ἐπὶ τῶν πυρῶν: quod non diſplicet. Apud Homerum enim loco laudato ſequitur:

——Ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν.

3 Ὁ γοῦν πατὴρ Δύμας ὁ Φρ.] Vide ſupra v. Δύμας.

4 Ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθ.] Eſt verſus Homericus Il. Γ. v. 184.

5 Ἑκαδημία. ὅπως πρ.] Vide Laertium in *Platone*, ſegm. VII. & VIII.

6 Πλειοσάκις τοῦτο ποιῶ] Quid hæc ad vocem ἐκκακῶ?

7 Ἡ θυγάτηρ παππ.] Ariſtophanes *Veſpis* pag. 473. (332. Ed. Baſ. *P.*)

——Καὶ πρῶπα μὲν ἡ θυγάτηρ μου
Ἀπονίζει, κοὐ πώ ποθ' ἁλείφει, καὶ προσούσα φιλεῖ με,
Καὶ παππίζει· ἄρτι τῇ γλώττῃ [τὸ] τριώβολον ἐκκαλαμᾶται.

Scholiaſta ad eum locum: Ἐκκαλαμᾶται. ὑποπαῖζει. ἀπὸ τοῦ ἅμα καλάμους τὰς ἰχθύας ἀφελκύσασα. Idem Comicus in eadem fabula pag. 456.

Ἄγε νῦν, ἢν αἰσθωμαί τέτοκε ζητοῦσά μ' ἐκκαλαμᾶσαι.

Ubi vetus Enarrator: Ἐκκαλαμᾶσαι. ἀναστῆσαι. ἀπὸ τοῦ τοὺς καλάμους τῶν πτερυμάτων ἀναπωόντων, ἕνεκα τέχνης τοῦ οἰκημάτου. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνιμᾶσθαι· ὡς εἰ τις καλάμοις τὰς ἰχθύας ἀνέλκυστις.

8 Ἐκκαλέσασθαι πρεσβεύοντας τὰς ἐπὶ πρ.] Fragmentum hoc exſtat apud Polybium lib. III. cap. LXIX. ſed ubi pro Ῥωμαίων legitur Καρχηδονίων, ut Cl. Jac. Gronovius reſte obſervavit.

9 Ὁ δὲ Κεκίλιος θεωρῶν αὐτὸν καθαπθ.] Et hoc fragmentum legitur apud Polybium lib. I. cap. XL.

10 Προθυμούμενοι] Hæc interpretatio omnino aliena eſt a verbo ἐκκαλούμενοι, neque ullo modo ei convenire poteſt; cujus proinde loco Portus reponendum putabat προθυμούμενοι: quod nec ipſum ſatis mihi arridet. Τὸ προθυμεῖσθαι enim, ut vel tironibus notum eſt, ſignificat, alacri & prompto eſſe animo; vel, alacri ſtudio aliquid facere: at τὸ ἐκκαλεῖσθαι ἐρωμένην vel προθυμίαν, ſtudium alicujus provocare, vel alacritatem excitare; quæ duæ ſignificationes a ſe invicem non parum differunt. Quare potius exiſtimo, Suidam, cum iſta ſcriberet, reſpexiſſe ad locum aliquem ſcriptoris, in quo ἐκκαλούμενοι vitioſe ſcriptum erat pro ἐκκλινούμενοι: quod mendum licet Noſter non ſubodoraretur, ex ſenſu tamen totius loci vidit, τὸ ἐκκαλούμενοι ibi nihil aliud ſignificare poſſe quam ἐκκλινούμενοι, i. e. vitaturi, vel declinaturi. Certe, quin in exemplo, quod hic ſubjungitur, ex mente auctoris anonymi pro ἐκκαλούμενοι ſcribendum ſit ἐκκλινούμενοι, nullus dubito. Lectio enim vulgata ſenſui omnino repugnat: cum contra τὸ ἐκκλινούμενοι optime ei quadret; ut nemini non manifeſtum eſt.

11 Ἡ παρὰ Καλλιμάχῳ] De hac Hecale Callimachus poema ſcripſerat, a nomine ejus *Hecale* vocatum, cujus ſæpe apud veteres fit mentio. Vide de eo Caſaub. ad Athen. lib. III. cap. I. & Meurſium in *Theſeo* cap. X.

12 Ἔχει γοῦν τεῖχος ἀκλῄστου] Lege, ἔχει γοῦν στέγος ἀκλῄστου. Scho-

Ἐκαλλίστρευν.[1] Ἰακόν ἐστιν.

Ἑκαμήδη.[2] ἡ Νέστορος παλλακίς. ἀπὸ τοῦ ἑκὰς μήδεσθαι, ὅ ἐστι βουλεύσασθαι.

Ἔκαμον. ἐκοπίασαν.

Ἐκκαπηλεύειν. δολῶν. πανουργεῖν.

Ἐκάπυσεν.[3] ἐξέπνευσεν. ἐκ τοῦ κάπω, τὸ πνέω· ἀφ' οὗ καπύω.

Ἐκαραδόκησεν.[4] ἀπέβλεψεν. ἢ ἐμοὶ προσέθετο τὴν κεφαλὴν μειδιάσας. ἀπὸ τοῦ Ὁμηρικόν· Καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει. ἀντὶ τοῦ ἐκαραδόκει, προσεδόκα, ἐκαρτέρει, ἀπεσκόπει.

Ἐκπαρπασάμενοι. προσόδους μεγάλας λαβόντες.

Ἐκαρπώσαντο. μεμιλήφασιν. Οἱ ἡσυχηθέντες φυγῇ ἐκαρπώσαντο τὸ εἶναι.

Ἑκάς. πόρρω. Ὅτι μύθοι ἐχ ἑκὰς, ὡδὲ ἀπὸ σφῶν τὸν κίνδυνον ἡγοῦντο, εἰ οἱ πολέμιοι κρατήσαι, σωτηρίαν ἕξοντες ἑκόντες, καὶ οὐκ ἐπίκλητοι.

Ἐκαστάτω. πορρωτάτω.[5] Προκόπιος· Ἐκαστάτω τῆς τοῦ βαρβάρου ἐπιβουλῆς ὄντες.

Ἐκαστοχῇ. ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ. Ταῦτα μὲν οὖν ἐκαστοχῇ ἐπεξίασιν.

Ἑκάστοτε. ἀντὶ τοῦ ἀεί. οὐδὲ γὰρ λέγεται πάντοτε. Βάβριος·

Τῶν δὴ τειχῶν ἑκάστοθ' ἡ μὲν ἀκμαίαν
Ἔπλεν,[6] ἃς εὔειπε λευκανθιζούσας.

καὶ αὖθις.

Τοὺς[7] μὲν φιλεῖν βουλομένους δεδοίκασι·
Τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας, ἀνιβολεῖσθ' ἑκάστοτε.

ἀντὶ τοῦ ἀεί.

Ἐκ καταλόγου. τοῦ εἰς στρατιώτας τελοῦντος.[8] Τῶν γάρ τοι πλῆθυν, καὶ τοὺς ἐκ καταλόγου, ἐῶ νῦν. Αἰλιανὸς φησιν.

Ἑκαταῖος,[9] Ἀβδηρίτης, Φιλόσοφος· ὃς ἐπεκλήθη κριτικὸς καὶ γραμματικός· οἷα γραμματικῷ ἔχων προσκυνήν. γέγονε δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου. βιβλία αὐτοῦ ταῦτα· Περὶ τῆς ποιήσεως Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου.

Ἑκαταῖος,[10] Ἡγησάνδρου, Μιλήσιος, γέγονε κατὰ τοὺς Δαρείου χρόνους, τοῦ μετὰ Καμβύσην βασιλεύσαντος· ὅτε καὶ Διονύσιος ἦν, ὁ Μιλήσιος· ἐπὶ τῆς ξέ

Ἐκαλλίστρευν. Verbum est Ionicum. Vocabant.

Ἑκαμήδη. Hecamede. Nestoris pellex; sic dicta ab ἑκὰς, procul, & μήδεσθαι, consultare.

Ἔκαμον. Laborarunt. Defatigati sunt.

Ἐκκαπηλεύειν. Cauponum more adulterare. Astu & dolis uti.

Ἐκάπυσεν. Exspiravit. A verbo κάπω, spiro: unde καπύω. Idem.

Ἐκαραδόκησεν. Longe prospexit. Vel, caput arrectum mihi admovit. [Arrecto capite prospexit, vel expectavit. Δοκεύειν enim est prospectare, vel observare:] secundum Homericum illud, *Et Orionem observat*. Et ἐκαραδόκει, expectabat, tolerabat, prospectabat.

Ἐκπαρπασάμενοι. Qui magnos reditus & fructus perceperunt.

Ἐκαρπώσαντο. Fructum vel utilitatem perceperunt. *Victi vero hunc ex fuga fructum consecuti sunt, ut mortem evaderent.*

Ἑκάς. Longe. Procul. *Quoniam vero periculum non longe a se remotum ducebant, si hostes vicissent, ultro nec vocati convenerunt.*

Ἐκαστάτω. Longissime. Procopius: *A barbari insidiis longissime remoti.*

Ἐκαστοχῇ. Ubique. *Haec igitur ubique gerebantur.*

Ἑκάστοτε. Semper. Non enim dicitur πάντοτε. Babrius: *Puella igitur aetate florens ex capillis semper evellebat eos, quos canos inveniebat.* Et Aristophanes: *Illos quidem, qui vos amare volunt, timetis: at eos, qui nolunt, suppliciter semper oratis.*

Ἐκ καταλόγου. Milites, qui in numeros relati sunt. Milites legionarii. *Nam reliquam multitudinem & milites legionarios taceo.* Ælianus inquit.

Ἑκαταῖος. Hecataeus, Abderites, Philosophus: qui & Criticus & Grammaticus cognominatus est, quod apparatu Grammatico abunde instructus esset. Vixit sub [Alexandri] successoribus. Scripsit praeter alia, de Homeri & Hesiodi poesi.

Ἑκαταῖος. Hecataeus, Hegesandri F. Milesius: vixit temporibus Darii, qui post Cambysen regnavit, (quo tempore & Dionysius Milesius vixit) Olympiade LXV. Historiogra-

liasta Aristophanis ad *Acharnens.* pag. 377. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ.

——Τῶν δὲ ἐ πάντες ἐδῶτιν

Ἦ ῥα φιλοξενίης, ἔχε σέρας ἀκλ.

Scribe & ibi, ἔχε δ' σέρας ἀκλ. Id est: *Honorabant autem eam omnes viatores ob hospitalitatem. Habebat enim domum nunquam clausam.* Hecales hujus hospitalitatem celebrat etiam Epigramma Crinagorae Anthol. lib. 1. cap. LXVII. itemque aliud Epigramma, cujus partem adducit Suidas infra v. Ἐπαύλια. Confer etiam Meursium in *Theseo* cap. x. & Kuhnium ad Ælianum lib. XIV. c. XIV. itemque Richardum Bentlejum ad Frag. Callimachi XL. & XLI.

1 Ἐκαλλίστρευν] Harpocratio, (ex quo Suidas) rectius ἐκαλίστρευν, per unum λ. Hesychius: Καλιστρεῖν, καλεῖν.

2 Ἑκαμήδη] Homerus Il. Λ. v. 623.

3 Ἐκάπυσεν. ἐξέπνευσεν] Homerus Il. X. v. 467.

——Ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσεν.

Scholiasta ad illum locum: Ἐκάπυσεν. ἀπέπνευσε τὴν ψυχήν. κάπος γὰρ καλεῖται τὸ πνεῦμα, καπὸ Δωρικῶς. ἐξ οὗ & ὁ κῆπος. Huc Suidas respexit.

4 Ἐκαραδόκησεν. ἀπέβλεψεν. ἢ ἐμοὶ προσέθητο τὴν κεφ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Equit.* pag. 328.

5 Περσικοῦ] *De bello Vandal.* lib. 1. cap. 2.

6 Ἔπλεν] Sic ex 2 MSS. Paris. repositi, cum ante minus recte legeretur, ἔπλη.

7 Τοὺς μὲν φιλεῖν βελ.] Duo hi senarii leguntur apud Aristophanem *Ecclesiaz.* pag. 729. (489. Ed. Bas. *P.*) Prior autem metri gratia sic scribendus est:

Οἱ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδίκασι.

8 Τῶν γάρ τοι πλῆθυν, ἐ τοὺς ἐκ κατ.] Idem fragmentum legitur etiam infra v. Κατάλογος.

9 Ἑκαταῖος, Ἀβδηρ.] De hoc vide omnino Vossium *de Histor. Gr.* lib. 1. cap. x.

10 Ἑκαταῖος, Ἡγησ.] De hoc Hecataeo vide itidem Vossium, qui accurate de eo egit in modo laudato opere de *Hist. Gr.*

Ὀλυμπιάδος

Ὀλυμπιάδ, ἱστοριογράφ. Ἡρόδοτ δὲ Ἁλικαρνασσὺς ὠφέλησε τότε νεώτερ ὤν. καὶ ἴω ἀκούσης Πρωταγόρου ὁ Ἐκαταῖ. Πρῶτ δὲ ἱστορίαν πεζῆς ἐξήνεγκε· συγγραφὴν δὲ Φερεκύδης. τὰ γ[2] Ἀγησιλάου νοθεύεται.

Ἑκάτου.[3] Ἑκάτης ἄγαλμα. ἐπὶ παροιμίας· [4] Θεαγένους ἑκάτου· ἐπὶ ἐπυνθάνετο παντὸς ἀποῦ. ὃς [5] Καπνὸς ἐκαλεῖτο. [6] ἦσαν δὲ Θεαγένεις ἄλλοι β', ὁ περὶ Ὁμήρου γράψας, καὶ ὁ ἐπὶ μαλακίᾳ διαβεβλημένος.

Ἑκατηβελέτης. ὁ Ἀπόλλων. ὁ αὐτὸς καὶ ἑκατηβόλος.

Ἑκάτῃ.

---[7] Ἀπὸ ταύτης ἐστὶ μαθεῖν,
Εἴτε τὸ πλουτεῖν, εἴτε τὸ πενιᾶν βέλτιον. Φησὶ γὰρ αὕτη,
Τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον ἐπὶ μηνὶ ἑκάστῳ καταπέμπειν,
Τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνδρώπων ἁρπάζειν, πρὶν καταφθεῖναι.

ἔθος γὰρ ἦν ἄρτους καὶ ἄλλα τινὰ κρύβδην τῇ Ἑκάτῃ τοὺς πλουσίους, καὶ λαμβάνειν ἐξ αὐτῶν τοὺς πένητας.

Ἑκάτῃ.[8] οἱ μὲν τὴν Ἄρτεμιν· οἱ δὲ τὴν σελήνην, ἢ [9] φάσματα ἐκπόποις φαινομένοις τοῖς καταρωμένοις. τὰ δὲ φάσματα αὐτῆς σφακοκεφαλοι ἄνδρωποι, καὶ ὑπερμεγέθεις· ὡς τὴν θέαν ἐκπλήττειν τοὺς ὁρῶντας.

Ἑκάτης[10] νῆσος. περὶ τῆς Δήλου κειμένη π νησύδριον, ὃ ὑπ' ὀλίγων [11] Ψαμμίτη καλεῖται. καλεῖσθαι δὲ ὅτι φασὶν αὐτὴν διὰ τὸ τοῖς ψαμμίτοις πράττειν τὴν Θεόν. ψάμμιτον δέ ἐστι ψαιστῶν τις εἶδος.

Ἑκατομβαιών. μὴν Ἀθηναῖος. ἐκλήθη δὲ ὅτι ἐν τούτῳ τῷ μηνὶ ἑκατόμβας θύεσθαι τῷ μηνὶ τούτῳ.

Ἑκάτομνος.[12] ὄνομα κύριον.

Ἑκατόμπεδος[13] νεώς. ὁ Ἀθήνησι παρθενών. καὶ Ἑκατόμπεδον. Λυκοῦργος. ὁ παρθενὼν ὑπό τινων Ἑκατόμπεδος ἐκαλεῖτο, διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν, ἢ διὰ μέγεθος.

phus. Hoc junior fuit Herodotus Halicarnaſſeus, qui multum ei debet. Fuit autem Hecatæus auditor Protagoræ, & primus hiſtoriam oratione proſa ſcripſit; uti primus Pherecydes [res philoſophicas] itidem oratione ſoluta expoſuit. Scripta enim Acuſilai adulterina ſunt.

Ἑκάτου. Hecates ſimulacrũ. Et proverbiũ: *Theagenis Hecateũ.* [Habebat enim Theagenes Hecates ſimulacrũ,] quod, quocunque iret, conſulebat. Hic *Fumus* vocatus fuit. Fuerunt autẽ & alii duo Theagenes, quorũ alter de Homero ſcripſit; alter vero ob mollicié fuit infãis.

Ἑκατηβελέτης. Longe jaculans. Epithetum Apollinis: qui & ἑκατηβόλος vocatur.

Ἑκάτῃ. Hecaten. [Ariſtophanes:] *Ex hac diſcere licet, utrum divitem eſſe, an vero inopem vivere ſatius ſit. Nam ipſa ait, opulentos & divites quovis menſe ſibi apponere cœnam; pauperes vero eam rapere, priuſquam menſæ inferatur.* Moris enim erat, ut ditiores ſingulis menſibus panes & alia quædam Hecatæ apponerent, ex quibus partem pauperes capiebant.

Ἑκάτῃ. Hecaten. Hanc alii Dianam, alii vero Lunam eſſe ajunt: quæ iis, qui alios diris devovent, horrenda ſpectra objicit. Ea autem ſunt homines draconum capitibus terribiles & inſolita magnitudine præditi; ut eorum aſpectus intuentes terreat.

Ἑκάτης νῆσος. Hecatæ inſula. Ante Delum ſita eſt parva quædam inſula, a quibuſdam Pſammite vocata. Ajunt autem eam ſic appellari, quod Hecate pſammitis illic colatur. Eſt autem pſammitum genus placentæ.

Ἑκατομβαιών. Hecatombæon, menſis Atticus: ſic appellatus, quod eo menſe plurimæ Hecatombæ immolarentur.

Ἑκάτομνος. Hecatomnus. Nomen propriũ.

Ἑκατόμπεδος. Sic Athenis vocabatur Parthenon, ſive templum Minervæ virgini ſacrum. Dicitur & Ἑκατόμπεδον, [genere neutro.] Lycurgus. Parthenon a quibuſdam Hecatompedus vocabatur, propter pulchritudinem & concinnitatem, non vero propter magnitudinem.

1 Πρῶτος δὲ ἱστορίαν πεζῆς ἐξήνεγκε.] Vide omnino, quæ de hoc loco notamus infra v. Ἱστορίαν.

2 Ἀγησιλάου] Legendum eſſe Ἀκουσιλάου monet Voſſius *de Hiſt. Gr.* lib. I. cap. 2.

3 Ἑκάτιον. Ἑκάτης εἴδ.] Vide Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Veſpas* pag. 488. (339. Ed. Baſ. P.)

4 Θεαγένους ἑκάτιον. ἐπυνθάνετο παντ.] Scribe & ſupple: Θεαγένους ἑκάτιον. ἦσαν δισσοὶ ἦν. εἶχε δὲ Ἑκάτης ἄγαλμα, ἐπυνθ. Sic enim recte legitur infra ſuo loco. Cæterum, nota hæc Suidæ referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis *Lyſiſtratæ* pag. 839.

——Ἦ ἐν Θεαγένους
Ὡς δεῦρ' ἥκουσα πάκατον ἥρετο.

In verſu ultimo pro πάκατον & ſenſus & metri gratia ſcribendum eſt τἀκάτιον; quod dictum eſt pro τὸ ἑκάτιον, i. e. Hecates ſimulacrum: ut ante nos recte etiam monuit ὁ κριτικώτατος Bentlejus ad Fragm. Callim. CCXXVII. Doctiſſimus Florens Chriſtianus in loco hoc Ariſtophanis interpretando πάκατον pro *acatio* vel *lembo* accepit; quod a mente Comici omnino eſt alienum. Eundem errorem erravit etiam Odoardus Bizetus in Græcis ad locum iſtum ſcholiis, ubi ſic inquit: Τάκάτιον, τὸ ἀκάτιον. τᾶτο οἶ' ἂν εἴδες πλοῖα ἀλιεύτικᾶ. Tu pro πάκατον, ut & paulo ante a nobis dictum eſt, ſcribe τἀκάτιον, totumque hunc locum ſic verte:

——*Uxor Theagenis,*
Ut huc itura, Hecates ſimulacrum conſuluit.

5 Ὃς Καπνὸς ὠνομ.] Vide infra v. Θεαγένης.

6 Ἦσαν δὲ Θεαγένεις ἄλλοι β'· ὁ περὶ Ὁμ.] Hæc repetuntur infra v. Θεαγένης χρήματα.

7 Ἀπὸ ταύτης ἐστὶ μαθεῖν, εἴτε τὸ πλ.] Locus hic exſtat apud Ariſtophanem *Pluto* pag. 63. (32. Ed. Baſ. P.) ſed ubi initium rectius ſic legitur:

——Παρὰ τ' Ἑκάτης ἔξεστι τᾶτο πυθέσθ.

Vide ibi veterem Enarratorem.

8 Ἑκάτιον. εἰ μὲ τὴν Ἄρτεμιν· οἱ δὲ τὴν σελ.] Huc pertinent verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Plutum*, pag. 63. Τὴν Ἑκάτην ὁ μὲν παῖδας τριόδους ἐτίμων τὸ παλαιὸν, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν σελήνην τε Ἀρτεμιδα καὶ Ἑκάτην καλεῖσθ.

9 Ἐν φάσμασιν ἐκπόποις φαιν.] Hinc πολυφάσματος dicitur in Oraculo, quod exſtat apud Euſeb. *de Prap. Evang.* lib. IV. cap. XXIII.

10 Ἑκάτης νῆσος. περὶ τῆ Δ.] Ex Harpocratione.

11 Ψαμμίτη] Harpocratio habet ψαμμιτίχα. Sed lectionem Suidæ præferendam puto. Vide etiam infra v. Ψαμμίτη.

12 Ἑκάτομνος] Vide infra v. Ἰδριεύς.

13 Ἑκατόμπεδος νεώς. ὁ Ἀθ.] Ex Harpocratione.

Ἑκατοστύς,

Ἑκατοφός. ὁ ἑκατόμβοιος.

Ἐκβακχθθείς. ἐκμανείς. Ὁ δὲ Οὐάλης ἐκβακχθθείς, ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἀθρόαν παρήγειλεν ἔξοδον.

Ἑκαλοντάρχης.

Ἐκκαυλίζων.[1] ἀποκλῶν. ἀναστῶν. Ἐκ μεταφορᾶς τῶν τὰ λάχανα ἀναστώντων.

Ἐκβαλεῖν.[2] λέγουσιν ἰδίως τὸ κρῦσαι ταῖς ναυσίν.

Ἐκβάλλω. αἰτιατικῇ. Τὸν Ἀδὰμ ἐξεβαλε τοῦ παραδείσου. Ἐκβάλλομαι δὲ, γενικῇ. Ἐξεβλήθη Ἀδὰμ τοῦ παραδείσου.

Ἐκβεβόλισται. ἐξεχάρυκται.

Ἐκβιαστής. Ἄμφω γάρ εἰσιν ἐκβιασταὶ τῆς δίκης, ἢ νύττουσιν ἡμᾶς ὡσὲι τὸ τῆς δίκης πέρας. ὡδὶ Γρηγορίου καὶ Βασιλείου φησίν.

Ἐκβαίνει. αἰτιατικῇ. καὶ ἐκβῇς, ἐξέλθῃς.

Ἐκβιβάσας. ἐξαγαγών.

Τὸν[3] δ' ἡδυμελῆ ξύμφωνον ἀηδόνα μούσης
Καλάλειφ' ἡμῖν, δεῦρ' ἐκβιβάσας, ἵνα παίσωμεν μετ' ἐκείνης.

ἀντὶ τοῦ, χορεύσωμεν.

Ἐκβραδῇ.[4] ἐκβληθῇ. ἐκριφῇ. λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ θαλάσσης ἐκπεμπομένων. λέγεται δὲ καὶ ἐξεπύσθη ὑπὸ τοῦ θαλάσσης.

Ἐκγαμηθῆναι. ὅταν εἰς ἕτερον γένος ἐκδοθῇ παρθένος, οἱονεὶ τοῖς μὴ προσήκουσι, τοῦτο ἐκγαμεῖσθαι λέγεται.

Ἐκγεγάμεν. ἐξ Ὁμήρου· Εὔχεται ἐκγεγάμεν. ἀντὶ τοῦ γεγενῆσθαι. ἀπὸ τοῦ γῶ, γήσω, γέγημι· ἀπαρεμφάτως γεγάναι, καὶ Δωρικῶς, γεγάμεν· ὡς πθέναι, πθέμεν.

Ἐκ γενετῆς τυφλός.

Ἐκ γειτόνων. Ἐκ γειτόνων τῆς μεγαλοφροσύνης παροικοῦσαν τινὰ ἀλαζονείαν ἐκφεύγει. ἀντὶ τοῦ γειτνιῶσαν.

Ἐκδεδαρμένον δέρεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Ἐκδεές. ἀτελές. ἐλλιπές. Ἔδοξε δὲ αὐτοῖς πρῶτον, ὡς μηδὲν ἐκδεὲς εἴη τῶν θείων λογίων, εἰς τὴν πόλιν εἰσελθεῖν, ὅπως τὸ ἄγαλμα, εἰ δύναιντο, κλέψειαν τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἐκδέξασθαι. Οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀναμεῖναι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀναδέξασθαι καὶ ἀναλαβεῖν. [5] Ἐκδέξασθαι ἐστὶ τὸ παρ' ἑτέρου λαβόντα, αὐτὸν ἐγχειρεῖν τὸ δεύτερον. ἐπισκεπτέον δὲ τὸ ἐν τῷ ἑ Φιλιππικῷ ληφθέν· Καὶ τὸ δοκεῖν ἐκδέχεσθαι τῶν ἐκείνῳ πεπραγμένων.

Ἑκατοφός. Centeſimus.

Ἐκβακχευθείς. Ad inſaniam adactus. Inſaniens. *Valens vero, quaſi furore agitatus, ſubito copias adverſus hoſtes educi juſſit.*

Ἑκαλοντάρχης. Centurio.

Ἐκκαυλίζων. Defringens. Convellens. Per tranſlationem ductam ab illis, qui olera evellunt & defringunt.

Ἐκβαλεῖν. Sic peculiariter dicitur, remis aquam pulſare.

Ἐκβάλλω. Ejicio. Accuſativo jungitur. [*Deus*] *Adamum ex paradiſo ejecit.* Ἐκβάλλομαι vero, genitivo. *Adam ex paradiſo ejectus fuit.*

Ἐκβεβόλισται. Effoſſus eſt. Ejectus eſt.

Ἐκβιαστής. Qui aliquem vi cogit. Acris exactor. *Ambo enim ſunt acres exactores juris: qui nos ſtimulis quaſi ad terminum juſtitiæ incitant.* Hæc de Gregorio & Baſilio dicuntur.

Ἐκβαίνῃ. Cum accuſativo. Exit. Egreditur. Et ἐκβῇς. Exeas. Egrediaris.

Ἐκβιβάσας. Qui eduxit. [Ariſtophanes:] *Suaviter canentem, & Muſæ in canendo ſociam luſciniam huc eductam nobis relinque, ut cum ea ludamus.* Vel παίσωμεν hic ſignificat, ſaltemus.

Ἐκβραδῇ. Ejectum fuerit. Dicitur de rebus, quæ æſtu maris in terram ejiciuntur. Pro eodem etiam dicitur ἐξεπύσθη.

Ἐκγαμηθῶσι. Quum virgo in alteram gentem vel familiam elocatur, & nuptui datur illis, qui nulla cognatione eam contingunt, id ἐκγαμεῖσθαι dicitur.

Ἐκγεγάμεν. Natum eſſe. Genus ducere. Homerus: [*Iſtis parentibus*] *ſe natum eſſe gloriatur.* A γῶ, γήσω, fit γέγημι: unde infinitivus γεγάναι, & Dorice γεγάμεν; ut πθέναι, πθέμεν.

Ἐκ γενετῆς τυφλός. A tempore nativitatis cœcus.

Ἐκ γειτόνων. Vicinam. *Arrogantiam magnitudini animi vicinam effugit.*

Ἐκδεδαρμένον δέρεις. Excoriatum excorias. Dicitur de iis, qui fruſtra laborant.

Ἐκδεές. Mutilum. Imperfectum. *Placuit autem ipſis, (ut divinis oraculis ſua in omnibus veritas conſtaret) in urbem ingredi, ut, ſi poſſent, Minervæ ſimulacrum furarentur.*

Ἐκδέξασθαι. Non accipitur pro expectare: ſed pro excipere & ſuſcipere. Ἐκδέξασθαι ſignificat aliquid ab altero accipere, quod ipſe deinde tractandum ſuſcipias. Videndum vero, quomodo hæc vox accipiatur a Demoſthene *Philipp.* v. ubi ait: Καὶ τὸ δοκεῖν ἐκδέχεσθαι τῶν ἐκείνῳ πεπραγμένων.

1 Ἐκκαυλίζων. ἀποκλ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 338. (236. Ed. Baſ. P.)

2 Ἐκβαλεῖν] Imo ἐμβαλεῖν. Vide infra v. Ἐμβαλεῖς.

3 Τὸν δ' ἡδυμελῆ ξύμφ.] Fragmentum hoc legitur apud Ariſtophanem *Avibus*, pag. 572. (394. Ed. Baſ. P.)

4 Ἐκβραδῇ] Sic recte MS. Pariſ. A. At in prioribus Editt. male excuſum eſt ἐκβιαδῇ.

5 Ὁμήρου] Il. E. v. 248.

6 Ἐκδέξασθαι ἐπὶ τοῦ παρ' ἑτ.] Ex Harpocratione.

Ἐκδέχω.

Ἔνδεξαι. ἀντὶ τοῦ, ἀληθεύων ὁ ψεύδομαι. πίστευσον ὑποχομαίῳ τῷ δήλῳ σοι. αὐτὸς ἐγγυητὴς γενοῦ τῆς ἐμῆς ὑποχέσεως.

Ἐνδέχεσθαι. ἀπείργειν. κωλύειν. Γέρρα τε παρεπλεταγμένα ἵν', εἰς τὸ ἐνδέχεσθαι τὰ τῶν βαρβάρων τοξεύματα.

Ἐνδέχῃ. νοεῖς. ὑπολαμβάνεις. Πολύβιος· Οὐκ ὀρθῶς, ὦ στρατηγέ, τοὺς ἡμετέρους ἐνδέχῃ λόγους.

Ἔνδεια. ἡ κεχρεωστημένη λοιπάς. ἔνδεια γάρ ἐστι, τὸ μέρος καταβαλεῖν, ὧν ὀφείλει τις, εἰ καὶ μὴ πάντα. ἔνδεια δὲ, τὸ μηδὲν ὅλως καταβαλεῖν. ἢ ἔνδεια μέν ἐστι τὸ ἔχοντα μὴ καταβαλεῖν· ἔνδεια δὲ, τὸ μηδὲν ἔχειν. ὡς εἶναι τὸ μὲν ἑκούσιον, τὸ δὲ ἀκούσιον. [2] Ἔνδεια μέν ἐστιν ἑκούσιος στέρησις χρημάτων. ἔνδεια δὲ, [3] ἀκούσιος.

Ἐνδειματοῦλες. ἐκφοβοῦντες.

Ἐνδιαστηθῆναι. [4] Διαπεφθῆναι.

Ἐνδιήτησε. κακῶς διῴκησεν.

Ἐνδιαίτησις.[5] ἡ τρυφή. Ὁ δὲ τρυφαῖς μαλακαῖς καὶ ἐνδιαιτήσεσι διαλυθεὶς ἐπανῆει, νωθείᾳ τε καὶ μαλακίᾳ καὶ ἀβουλίᾳ τὰς τῆς ἀρχῆς ἡνίας ἀφίησι. Καὶ αὖθις· Ἀπαγορεύει πρὸς τοὺς πόνους, πόθῳ τῆς ἐν Συρίᾳ ἐνδιαιτήσεως. Καὶ αὖθις· Τοῦ Νέωνος ἐς τρυφὴν ἐνδιαίτησιν.

Ἐνδικάσασθαι.[6] Ἰσαίου, ἀντὶ τοῦ ἀνάδικον ἐκπραξαι διὰ τὸ δικάσασθαι.

Ἔνδικον. τὸ ἔξω τοῦ δικαίου. Αἰλιανός· Τετόλμηκε μὲν αὐτῷ τὸ ἔνδικον ἐκεῖνο καὶ προσήκοντα ἔργον.

Ἐνδίκους. ἀδίκους, καὶ ἔξω τοῦ δικαίου ὄντας. Ὁ δὲ τοῦ ἔνδικός τε καὶ ἔννομος. ἀντὶ τοῦ ἄδικος. [7] Σοφοκλῆς·

Καί τοι σὲ Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν.
Οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐνδίκους τρέφειν.
Σὺ δ' ἀξίαν σοῦ θᾶσαν αἰσχύνεις πόλιν
Τοῦ αὐτὸς αὐτοῦ. καὶ σ' ὁ πλοῦτος ἐξόν
Γέροντ' ὁμοῦ τίθησι, καὶ τοῦ νοῦ κενόν.

Ἐνδίκως.[8] Δεῖν γὰρ τοῖς ἐνδίκως τῶν Αἰτωλῶν πεπονθόσιν ἐπάγειν. Καὶ αὖθις· Καὶ μεγάλα ἀνάρσια ἀνηκεμμένως ἐνδίκως.

Ἔνδοσις.[9] τὸ ναυτικὸν δάνεισμα. οἱονεὶ ἔξω δόσις. ὅπου καὶ [10] Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀφόβου φησίν.

Ἐνδέξαι. Interdum ſignificat, promittenti hoc ſervo tuo crede. Vera enim dico, nec mentior. Ipſe ſis promiſſionis meæ ſponſor.

Ἐνδέχεσθαι. Excipere. Arcere. Propulſare. *Et crates vimineæ objectæ Barbarorum ſagittas excipiebant.*

Ἐνδέχῃ. Accipis. Intelligis. Putas. Polybius: *Non recte, Imperator, noſtros ſermones accipis.*

Ἔνδεια. Debiti reliquiæ. Ἔνδεια enim dicitur, cum quis pecuniæ debitæ partem, non autem totam ſummam perſolvit. Ἔνδεια vero, cum quis nihil prorſus [creditori] ſolvit. Vel, ἔνδεια eſt, cum quis debitum non ſolvit, licet habeat, unde ſolvat. Ἔνδεια vero, cum quis nihil habet, quod ſolvat. Quamobrem alterum quidem eſt voluntarium; alterum vero invitis nobis accidit. Ἔνδεια igitur eſt, cum volentes pecunia caremus: ἔνδεια vero, cum inviti.

Ἐνδειματοῦλες. Terrentes.

Ἐνδιαστηθῆναι. Luxu corruptum eſſe.

Ἐνδιήτησε. Male adminiſtravit.

Ἐνδιαίτησις. Deliciæ. Luxus. *Ille vero deliciis & luxu enervatus rediit, & præ ignavia & mollitie & imprudentia imperii habenas e manibus dimiſit.* Et iterum: *Moleſtiis autem & laboribus tandem ſuccubuit, præ deſiderio vitæ delicatæ & mollis, quam in Syria egerat.* Et iterum: *Neronis delicatum & molle vitæ genus.*

Ἐνδικάσασθαι. Apud Iſæum ſignificat, cauſam ſemel judicatam denuo ad Judices referre, quod ante male judicatum fuerit.

Ἔνδικον. Iniquum. Injuſtum. Ælianus: *Illud igitur injuſtum & nefarium facinus ab ipſo patratum eſt.*

Ἐνδίκους. Injuſtos, & juſtitiæ expertes. *Ille vero erat injuſtus & ſceleratus.* Sophocles: *Et tamen te Thebæ non educarunt malum virum. Haud enim viros injuſtos alere ſolent. Tu vero indignam [hoc opprobrio] dedecoras civitatem ipſe tuam: & longum tempus ſimul & ſenem & mente vacuum te reddit.*

Ἐνδίκως. Injuſte. *Inferias Ætolis injuſte cæſis faciendas eſſe [dicebant.]* Et iterum: *Et qui magna & injuſta facinora nefarie patraverat.*

Ἔνδοσις. Nauticum fœnus. Quaſi dicas ἔξω δόσις. Sic & Demoſthenes oratione prima contra Aphobum.

1 Πολύβιος] Lib. x. cap. xviii.

2 Ἔνδεια μέν ἐστιν ἑκούσιος στέρ.] Scholiaſta Thucydidis ad lib. i. cap. xcix. Ἔνδεια, ἑκούσιον· ἔνδεια, ἀκούσιον.

3 Ἀκούσιος] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. ejus loco inepte excuſum eſt, ὁ διαμίσθης: quæ duæ voces in iiſdem MSS. poſt vocem ſequentem ἐνδειματοῦσης a capite, ſed abſque interpretatione, leguntur; ubi eas collocandas eſſe ſeries literarum arguit.

4 Διαπεφθῆναι] Hæc interpretatio procul dubio corrupta eſt; cujus loco apud Heſychium legitur, διαπεφθεῖναι, ἢ διαπεπαχθῆναι. Sed & iſtum locum emendatione indigere monuit Salmaſius ad Sparti num in *Adriano*; qui poſterius quidem διαπεπαχθῆναι ex annotat one variæ lectionis ortum eſſe ſuſpicatur: at pro priori διαπεφθῆναι, recte, ut puto, διαπεφθεῖναι, i. e. perverti, reponendum eſſe cenſet. Τὸ ἐνδιαπαῦσ enim nihil aliud eſt, quam luxu perverti & corrumpi, & a communi vivendi ordine & more recedere; quod διαφθείρεσθαι vel διαφθαῦναι recte dixeris.

5 Ἐνδιαίτησις] Vide omnino de hac voce modo laudatum Salmaſium ad Spartianum pag. 96.

6 Ἐνδικάσασθ. Ἰσαίου, ἀντὶ τοῦ ἀνάδ.] Eadem habent Harpocratio & Etymologus. Sed apud poſteriorem pro Ἰσαίου male legitur Ἰσοκράτης.

7 Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. pag. 301. ut Portus monuit.

8 Δεῖν γὰρ τοῖς ἐνδίκως τῶν Αἰτ.] Fragmentum hoc auctius legitur ſupra v. Ἄκος. Vide etiam infra v. Χοάς.

9 Ἔνδοσις. τὸ ναυτικὸν δάν.] Ex Harpocratione. Confer omnino Salmaſium *de Modo uſur.* pag. 192.

10 Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀφ.] Verba Demoſthenis exhibet Salmaſius loco laudato.

Ἐκδ[illegible]. προδιδομί.

Ἐκδοχεῖον. τὸ ταμιεῖον.

Ἐκ δυεῖν τρία βλέπεις. ἐπὶ τῶν λίαν γήρας ἢ ἄλλο τι πάθος ὀξυδερκῶς, ὧδε εἰλικρινεῖς ἐχόντων τὰς ὄψεις.

Ἑκκαιδεκάδωρα. ἑκκαίδεκα παλαιστῶν. δῶρον γὰρ καλεῖται ἡ παλαιστή. Ὅμηρος· Τῶ κέρα ἑκκαιδεκόδωρα πρόσθε.

Ἔκκαιον. ἔκοπτον.

Ἐκκαίω. αἰτιατικῇ.

Ἐκκαίομαί σου. γενικῇ. ἐρῶ σου.

Ἐκκέκοφε[2] ἡ μουσική. Φασὶν ὅτι τῶν παλαιῶν ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσει χρωμένων, οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαριστρίας [3] καὶ ὀρχηστρίας ἐπεισήγαγον. ὅθεν τινὲς χαριεντιζόμενοι πρὸς τὴν παροιμίαν ἐχρῶντο.

Ἐκεκράγεισαν. ἔκραζον.

Ἐκκεκριμένος. ἐκκεχωρισμένος.

Ἐκκεκυμασμένους. τοὺς τῶν κυμάτων ἐκβεβλημένους. Ὁ δὲ κατέλαβε τοὺς περὶ τὸν ἀδελφὸν νεκροὺς καὶ τὸν αἰγιαλὸν ἐκκεκυμασμένους.

Ἐκκέλευστος.[4] καὶ κατήγορος. Ἐκκέλευστος, ὃς ἂν μὴ γράψῃ, παρανόμων ἑάλωκεν.

Ἐκενώθησαν. ἠρημώθησαν.

Ἐκεραΐζον. κατέτρεχον. ἐληίζοντο. ἐπόρθουν.

Ἐκερασφόρους.[5] τοὺς κεφαλοὺς ἀνέτεινες ὑψοῦ τῶν κεφαλοφορούντων ζώων. ὅτι εὐειδῆ γίνεται μετεωρίζουσα τὸ κορυφοῦν. δηλοῖ δὲ τὸ γαυριᾶν. ὡς ἔλαφος, φησὶν, ἐγάλλου τοῖς κέρασιν. Ἀνεστηλίζες, καὶ κερασφόρους.

Ἐκεύθανον. ἔκρυπτον.

Ἐκεχειρία. ἄνεσις. ῥᾳθυμία. σιωπή. ἔνδεσις. ἀνοχὴ πολέμου. ἢ τοῦ ὀλίγον χρόνον τοῦ πολέμου ἀναβολὴ καὶ ἡσυχία. παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας· ἐκεχειρία τις οὖσα. [6] Ἰώσηπος· Ὥσαυτως τοῖς ὅπλοις συμπεφυκότες, οὐδέποτε τῆς ἀσκήσεως λαμβάνουσιν ἐκεχειρίαν.

Ἐκκεχυλωμένου.[7] ἐψευσμένου. ἢ κεχεσμένου. ὅτι ὁ χυλὸς ἐν χέσῳ φύεται. τοῦτο δέ ἐστι χόρτος. οἷον ἐξημελημένου.

Ἔκζεσις. ἐκβρασμός. Φασὶ δὲ αὐτὸν φθείρειν ἐκζέσαι.

Ἐκζωπυρῆσαι.[8] ἀνάψαι. κυρίως τὸ ἐκ μικροῦ φυσῶντα μεγάλην φλόγα κινῆσαι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀνθράκων.

Ἔκδοτος. Deditus. Proditus.

Ἐκδοχεῖον. Receptaculum. Promptuarium.

Ἐκ δυεῖν τρία βλ. Pro duobus tria vides. Dicitur de iis, qui propter ſenectutem, vel alium quendam morbum, obtuſam nec acutam oculorum aciem habent.

Ἑκκαιδεκάδωρα. Sedecim palmorum longitudinem habentia. Δῶρον enim vocatur palmus. Homerus: *Cujus ex capite cornua ſedecim palmorum enata erant.*

Ἔκκαιον. Secabant. Cædebant.

Ἐκκαίω. Accuſativo jungitur. Exuro. Incēdo.

Ἐκκαίομαί σου. Cum genitivo. Amo te. Ardeo tui amore.

Ἐκκέκοφθ' ἡ μουσική. Exciſa eſt Muſica. Cum veteres olim in conviviis eruditas quæſtiones tractare ſolerent, poſteri pſaltrias & citharistrias & ſaltatrices earum loco introduxerunt. Unde quidam novitatem hanc reprehendentes, proverbio ante dicto uſi ſunt.

Ἐκεκράγεισαν. Clamarunt. Vociferati ſunt.

Ἐκκεκριμένος. Qui ſecrevit. Qui delegit.

Ἐκκεκυμασμένους. Fluctibus ejectos. *Ille autem fratris & reliquorum cadavera a fluctibus in littus ejecta deprehendit.*

Ἐκκέλευστος. Accuſator. * * * * *

Ἐκενώθησαν. Evacuati ſunt. Habitatoribus vacui redditi ſunt.

Ἐκεραΐζον. Incurſionibus vaſtabant. Prædabantur. Populabantur. Diripiebant.

Ἐκερασφόρους. Caput ſublime ferebas inſtar animalium cornigerorum. Ea enim aſpectu pulchra & ſpecioſa ſunt, cum ſublimem tollunt verticem. Significat autem ſuperbire & faſtu ſe efferre. Ut cervus, inquit, cornibus ſuperbiebas. [Ariſtophanes:] *Cervicem tollebas, & caput ſublime gerebas.*

Ἐκεύθανον. Occultabant.

Ἐκεχειρία. Remiſſio. Relaxatio. Ceſſatio. Belli ad exiguum tempus dilatio. Induciæ. Dicta eſt vox iſta ab ἔχειν τὰς χεῖρας, i. e. a continendis manibus: quaſi dicas ἐχεχειρία. Joſephus: *Quaſi cum armis coaluiſſent, ita nunquam ab exercitatione bellica ceſſabant.*

Ἐκκεχυλωμένου. Mentitam. Vel, factam continentem, & in terram mutatam. Χυλὸς enim, i. e. herba, in terra naſcitur. Vel, neglectam.

Ἔκζεσις. Ebullitio. [Et ἐκζέσαι, efferveſcere, ſcatere.] *Ferunt autem eam pediculis ſcatuiſſe.*

Ἐκζωπυρῆσαι. Accendere. Proprie autem ſignificat, magnam flammam ex parva flatu excitare. Tranſlatio ducta eſt a carbonibus.

1 Ὅμηρος] Il. Δ. v. 109.

2 Ἐκκέκοφθ' ἡ μουσική. Φασὶν ὅτι τῶν παλ.] Ex Zenobio.

3 Καὶ ὀρχηστρίας] Has duas voces ex MSS. Pariſ. revocavi, quæ in prioribus editt. deſunt.

4 Ἐκκέλευστος. ἢ κατήγορος. Ἐκκέλ.] Hujus loci tenebras alius diſcutiat. Ego, enim me nihil hic videre fateor.

5 Ἐκερασφόρους. τοὺς κεφαλοὺς ἀνέτ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 362. (256. Ed. Baſ. P.) Vide etiam Suidam infra Κἀκερασφόρους.

6 Ἰώσηπος] Lib. III. *de Bello Jud.* pag. 835. ut Pearſonius etiam monuit.

7 Ἐκκεχυλωμένου. ἐψευσμένου. ἢ κεχεσ.] Eadem ex Pauſaniæ Lexico αὐτοσχεδίως adducit Euſtathius ad Il. I. pag. 773. 1. unde patet & Suidam ſua inde deprompſiſſe. Cæterum, a Suida & Euſtathio diſcrepat Heſychius, quem confer. Etymologus vero manifeſte corruptus eſt, apud quem pro ἐλώσμενον ex Suida reponendum eſt ἐψώσμενον. Vide etiam infra v. Χυλή.

8 Ἐκζωπυρῆσαι. ἀνάψαι. κυρίως τὸ ἐκ μικρ.] Ex Enarratore Comici ad *Pacem* pag. 643.

Ἐκεῖ, ἐκεῖσε, ἐκεῖθεν, ἐκείνοθι, ἐκείνοθεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἐκεῖθεν, τὰ ἐν τόπῳ κέσιν δηλοῖ.

Ἐκκείμεθα. Μόνῳ σοι τῶν ζώντων ἐκκείμεθα. † [1] Οὐ γάρ ἐστιν ἡ ἀλήθεια πρᾶγμα ἐκκείμενον, οὐδὲ καταβεβλημένον, [2] οὐδὲ θήκη ληπτέον. ἀντὶ τοῦ καλαπεφρονημένον.

Ἐκείνη. ἐπίρρημα. ἀντὶ τοῦ τῆς αὐτόθι. Τὰς ἐκείνη νάπας διεξελθών. Καὶ αὖθις· Τοῖς τε Γέταις καὶ τοῖς ἐκείνη βαρβάροις.

Ἐκείνη. τὰ ἐκεῖσε. Εἰς Παρθυαίαν ἐμβάλλειν, καὶ τὰ ἐκείνη ἄγειν καὶ φέρειν, καὶ τῇ γραλιᾷ σῖτα παρέχειν.

Ἐκεῖνος, [3] καὶ κεῖνος, καὶ τὸ αὐτὸς, ἀντὶ τοῦ ὀνόμαλος λαμβάνουσιν οἱ ποιηταί. Αἰσχύλος Νεφέλαις· Ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῶν ἐπιτύχῃ. καὶ Ὅμηρος τὸν Θέτιν παρεισάγει λέγουσαν· Τίπτε μ' ἐκεῖνος ἄνωγε μέγας Θεός; καὶ τὸ, αὐτὸς ἔφα, παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις.

Ἔκηαν. ἔκαυσαν.

Ἐκηβολία.

Ἐκηβόλιος, [4] σοφιστὴς Κωνσταντινουπόλεως. ὅστις ἐπὶ [5] Κωνσταντίνου χριστιανίζειν ὑποκεινόμενος, ἐπὶ Ἰουλιανοῦ ἄλογος [6] Ἕλλην ἐφαίνετο. ῥίψας γὰρ ἑαυτὸν πρὸ τῆς πύλης τοῦ δικτηρίου οἴκου, Πατήσατέ με, ἔβοα, τὸν ἄλας τὸ ἀναίσθητον. τοιοῦτος ὢν κἄφος καὶ εὐχερὴς Ἐκηβόλιος, καὶ πρότερον καὶ ὕστερον.

Ἐκηβόλος. ὁ Ἀπόλλων.

Ἐκήδευσαν. κατ' ὀπτιλίαν συνήφθησαν. Ἐκήδευσάν τε αὐτοῖς δόντες γυναῖκας, καὶ αὐτοὶ παρ' ἐκείνων λαβόντες.

Ἐκήκιεν. ἀνεφέρετο.

Ἐκήλει. σὺν ἡδονῇ ἔτερπε. [7] κηλῶ γὰρ τὸ ὑπ' αὐλὸν ᾄδομαι. Οὕτω μοι ὁ κατάρατος συνήθως τὸν ἄνθρωπον ἐκήλει. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ διηγεῖτο μυρία ὅσα, δι' ὧν ἐκήλει τοὺς ἀκούοντας.

Ἔκηλος. ἥσυχος.

Ἐκηλίωθεν. ἐσκοτώθην. ἢ ἀφ' τοῦ δέος κήρινον ἐγενόμην.

Ἐκκήρυκτον. ἀπέβλητον. καὶ ἐξεκήρυξαν. ἀντὶ τοῦ ἀπεσκορακίσαν.

Ἔκηλι. ἀντὶ τοῦ ἕνεκα. σημαίνει δὲ καὶ χωρίς.

Ἐκεῖ, Illic, ἐκεῖσε, Illuc, ἐκεῖθεν, Illinc, ἐκείνοθι, Illic, ἐκείνοθεν, Illinc, & per ſyncopen, ἐκεῖθεν: ſunt adverbia loci.

Ἐκκείμεθα. Expoſiti ſumus. *Soli tibi viventium expoſiti ſumus.* † *Veritas enim non eſt res obvia, neque abjecta, nec quæ altera, ut ajunt, manu capi queat.* Vel, contempta.

Ἐκείνη. Adverbium. Significat idem quod αὐτόθι. Illic. *Cum lucos, qui illic erant, pertranſiviſſet.* Et iterum: *Et Getis & Barbaris illic habitantibus.*

Ἐκείνη. Illic. *In agrum Parthorum irruptionem facere, omniaque illic vaſtare & diripere, exercituique commeatus præbere.*

Ἐκεῖνος, & κεῖνος, & αὐτὸς, apud Poetas ſæpe pro ipſo nomine ponuntur. Ariſtophanes *Nubibus: At intra, ne ille* (i. e. Socrates) *nos hic offendat.* Et Homerus Thetin introducit dicentem: *Cur magnus ille Deus me hoc facere jubet?* Huc etiam ſpectat tritum illud apud Pythagoreos, Αὐτὸς ἔφα, i. e. *Ille dixit.*

Ἔκηαν. Uſſerunt. Combuſſerunt.

Ἐκηβολία. Jaculatio.

Ἐκηβόλιος. Hecebolius, Sophiſta Conſtantinopolitanus. Hic ſub Conſtantino ſe ardenti Chriſtianiſmi zelo flagrare ſimulans, ſub Juliano ſe fatuum Gentilem oſtendit: [poſt cujus obitum rurſus Chriſtianam religionem profiteri voluit.] Etenim pro Eccleſiæ foribus ſe proſternens, *Conculcate me*, clamitabat, *fatuum ſalem.* Adeo levis & inconſtans & ante & poſt fuit Hecebolius.

Ἐκηβόλος. Longe jaculans. Sic Apollo vocatur.

Ἐκήδευσαν. Affinitate conjuncti ſunt. *Et affinitatem mutuam inter ſe contraxerunt, uxores illis dantes, & ab ipſis viciſſim accipientes.*

Ἐκήκιεν. Proſiliebat. Surſum ferebatur.

Ἐκήλει. Demulcebat. Κηλῶ enim ſignificat, tibiæ ſono oblecto. *Sic igitur execrandus ille hominem demulcere conſueverat.* Et rurſus: *Ille vero infinita narrabat, per quæ auditores demulcebat.*

Ἔκηλος. Quietus.

Ἐκηλίωθεν. Vertigine correptus ſum. Vel, præ metu ceræ inſtar expallui.

Ἐκκήρυκτον. Ejectum. Abjectum. Et ἐξεκήρυξαν, in malam rem abire juſſerunt.

Ἔκηλι. Pro ἕνεκα. Cauſa. Gratia. Item, ſine, abſque.

1 Οὐ γάρ ἐστιν ἡ ἀλήθεια πρᾶγμα ἐκκ.] Hæc ſunt verba Syneſii in *Dione* pag. 52.

2 Οὐδὲ θήκη ληπτέον] Vir doctus in Indice ad Ælianum v. Ἕτερος, legendum monet, οὐδὲ χειρὶ ἑτέρᾳ, vel τῇ ἑτέρᾳ (ſubintellige χειρὶ) ληπτέον: quæ elegans eſt emendatio. Rem enim, quam quis facili negotio conficere vel conſequi poſſe videbatur, Græci vocabant χειρὶ ἑτέρᾳ ληπτόν: i. e. talem, ad quam capiendam una tantum manu opus eſſet, non vero duabus. Phraſi hac uſus eſt Numenius apud Euſebium *de Præp. Evang.* lib. XIV. cap. VII. pag. 735. ſed ubi pro χειρὶ ἑτέρᾳ ληπτὸν male hodie legitur χείρονα ληπτόν: quod interpreti Latino fraudi fuit. Quæ præterea de hoc proverbio notavit vir doctus in modo laudato Indice ad Ælianum v. Ἕτερος, hic non repetam, ne aliena ſcrinia compilare velle videar.

3 Ἐκεῖνος, κἀγὼ κεῖνος, ὃ τὸ αὐτ.] Eadem leguntur apud Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 134. (70. Ed. Baſ. *P.*)

4 Ἐκηβόλιος, σοφιστὴς Κωνσταντ.] Hic articulus deſcriptus eſt ex Socratis *Hiſtor. Eccleſ.* lib. III. cap. XIII.

5 Ἐπὶ Κωνσταντίνου] Socrates habet, ἐπὶ Κωνσταντίου.

6 Ἕλλην ἐφαίνετο. ῥίψας γὰρ ἑαυτ.] Hic locus eſt mutilus, qui ex Socrate ſic ſuppleri debet: Ἕλλην ἐφαίνετο· ὃ αὖθις μετὰ Ἰουλιανὸν χριστιανίζειν ἠθέλε. ῥίψας γὰρ ἑαυτὸν, &c.

7 Κηλῶ γὰρ τὸ ὑπ' αὐλὸν ᾄδ.] Scribe, κηλῶμαι γὰρ, τὸ ὑπ' αὐλῶν ᾄδεμαι.

Ἐκίασησεν. ἐν γαστρὶ ἔσχε. μεθ' ἡδονῆς συνέλαβεν. ἐγέννησεν.

Ἐκθαμβῶ ἰῶ. ἐν θάμβει καὶ ἐκπλήξει ἰῶ.

Ἐκθανεῖν. ἀποθανεῖν.

Ἐκθεατρίζουσιν. ἐκπομπεύουσιν. ἐκφαυλίζουσιν. ἐξελέγχουσιν. [1] Οἱ γὰρ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῶν εὐτυχούντων ἀπειρῶνται μιμεῖσθαι, τὰ δὲ πάρεργα ζηλοῦντες, ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκεισίαν.

Ἔκθεσμον. ἀθέμιτον.

Ἔκθετα. ἐκκείμενα.

Ἐκθεῖ. ἔξεισιν. ἐξέρχεται. [2] Ἀριστοφάνης· Ἐσθραμὼν ἐς τὸ πρυτανεῖον κενῇ τῇ κοιλίᾳ, ἐκθεῖ πλέᾳ. τουτέστιν, ἔξεισιν ἐκ τῆς πόλεως, γενόμενος πλούσιος, προσελθὼν τῇ πολιτείᾳ. ἐμφανικῇ δὲ λέξει κέχρηται, ἵνα δείξῃ αὐτὸν ὑπερπεπηδηκότα ἀναισχύντως τὴν πολιτείαν.

Ἐκθλίβω. αἰτιατικῇ.

Ἐκθειάσαι. θεοποιῆσαι.

Ἔκθορεν. ἐξεπήδησεν. Βάβριος·

Φείξας δὲ χαίτῃσιν ἔκθορε φωλάδος κοίλης.

Ἐκθορεῖν. ἐκθραμεῖν. ἐκφυγεῖν.

Ἐκθρώσκειν. ἐκπηδᾶν.

Ἐκθυμία. ἡ προθυμία. Ἐπεὶ δ' ἔλαβε καιρὸν τῆς ἐκείνων ἐκθυμίας κατὰ τῶν μάχῃ πρὸς τοὺς πολεμίους, παρέσφαξεν αὐτούς.

Ἐκθύμως. προθύμως. Ὁ δὲ ἡγανίζετο πεζὸς ἐκθύμως.

Ἐκθύσασθαι. τὸ ἐξιλεάσασθαι, καὶ ἐκμειλίξασθαι.

Ἐκκυκλήθητι. [3] Ἀριστοφάνης [4] Ἀχαρνεῦσιν· Ἀλλ' ἐκκυκλήθητι. Ἐκκύκλημα λέγεται μηχάνημά τι ξύλινον, τροχοὺς ἔχον, ὅταν προφερόμενον καὶ τὰ δοκοῦντα ἔνδον ὡς ἐν οἰκίᾳ διαπεράσειαν, τοῖς ἔξω ἐδείκνυε τοῖς θεαταῖς.

Ἐκλαβεῖν. ἀπολαβεῖν. Πολύβιος· [5] Ὅταν ᾖ τὸ δίκαιον ἐκλαβεῖν παρὰ τῶν ἀδικησάντων, ἢ κατὰ νόμους, ἢ κατ' ἄλλας τινὰς ὑποκειμένας δικαιοδοσίας.

Ἔκλαγξαν. ἤχησαν.

Ἐκλεγόμενος. αἰτιατικῇ. προκρίνων. προαιρούμενος. Ὁ δὲ [6] καταπιστεύων τοῖς πράγμασιν, ἔσπευδε δι' αὐτῶν κρῖναι τὰ ὅλα. διόπερ ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκλεγόμενος καιρὸν, ἀλλὰ τὸν ἴδιον, ἔμελλε τῷ δέοντι συμβαλεῖν.

Ἐκλέγοντες. ἀπαιτοῦντες.

Ἐκλεκτός. ὀξυτόνως. ἐπιλεκτὸς δὲ, προπαροξυτόνως. διότι τὸ μὲν ἐκ τοῦ ῥήματος· τὸ δὲ ἐκ τοῦ ὀνόματος συντέθειται. ὁ δὲ Σολομὼν φησι· Χεὶρ ἐκ-

Ἐκίασησεν. In utero geſſit. Cum voluptate concepit. Genuit. Generavit.

Ἐκθαμβῶ ἰῶ. Stupore perculſus erat.

Ἐκθανεῖν. Emori. Mori.

Ἐκθεατρίζουσιν. Publice traducunt. Contemnunt. Redarguunt. *Vulgus ſeria quidem fortunatorum hominum opera imitari non ſtudet, at ludicra eorum facta æmulans, ſe nullo judicio præditum eſſe manifeſte declarat.*

Ἔκθεσμον. Iniquum. Injuſtum.

Ἔκθετα. Expoſita. Ejecta.

Ἐκθεῖ. Exit. Egreditur. Ariſtophanes: *Cum in Prytaneum inani ventre intraverit, exit inde pleno.* Id eſt, dives ex civitate exit, cum [pauper] ad Rempubl. acceſſerit. Emphatica autem uſus eſt voce, ut indicaret, [Cleonem] impudenter in Rempubl. ſe intruſiſſe.

Ἐκθλίβω. Accuſativo jungitur. Exprimo. Elido.

Ἐκθειάσαι. In Deorum numerum referre.

Ἔκθορεν. Exiluit. Proſiliit. Babrius: *Horrente autem juba ex cavo luſtro proſiluit.*

Ἐκθορεῖν. Exilire. Proſilire. Effugere.

Ἐκθρώσκειν. Exilire. Proſilire.

Ἐκθυμία. Animi alacritas, vel promptitudo. *Cum autem milites magnam in prælio adverſus hoſtes alacritatem oſtenderent, ea occaſione utens eos jugulavit.*

Ἐκθύμως. Prompte. Alacriter. *Ille vero pedes prompte dimicabat.*

Ἐκθύσασθαι. Sacrificiis placare.

Ἐκκυκλήθητι. Conſpiciendum te præbe. Ariſtophanes *Acharnenſibus: Sed conſpiciendum te præbe.* Ἐκκύκλημα vero vocatur machina quædam lignea, rotas habens, quæ verſata, ea, quæ intus, ut in domo fieri videbantur, ſpectatoribus oſtendebat.

Ἐκλαβεῖν. Recipere. Polybius: *Cum jus noſtrum repetere licet ab iis, qui injuriam nobis fecerunt, vel ſecundum leges, vel ſecundum alias moribus hominum receptas rationes damnum datum ſarciendi.*

Ἔκλαγξαν. Reſonuerunt.

Ἐκλεγόμενος. Accuſativo jungitur. Eligens. Præferens. Anteponens: *Ille vero rebus ſuis nimis confidens, de ſumma belli per ſe ipſe decernere properabat. Quare, cum conſilia ſua non rerum temporibus, ſed ſuis accomodaret, imperite & temere eum omnia facturum eſſe nemini dubium relinquebatur.*

Ἐκλέγοντες. Eligentes. Repetentes.

Ἐκλεκτός. Electus. Acuto notatur in ultima ſyllaba. Ἐπίλεκτος vero, in antepenultima. Nam illud deductum eſt a verbo;

1 Οἱ γὰρ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῶν εὐτ.] Fragmentum hoc infra v. Θεατρίζω Polybio tribuitur.

2 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 303. (204. Ed. Baſ. *P.*) ubi locus hic ita legitur & diſtinguitur:

——Κενῇ τῇ κοιλίᾳ
Ἐσθραμὼν ἐς τὸ πρυτανεῖον, εἶτα πάλιν ἐκθεῖ πλέα.

3 Ἐκκυκλήθητι. Ἀρισ.] Hæc omnia leguntur etiam ſupra v. Ἐξ-

κυκλήθητι: ubi nos vide. Cæterum, articulus hic deeſt in MSS. Pariſ.

4 Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι] Pag. 391. (279. Ed. Baſ. *P.*)

5 Ὅτα. ᾖ τὸ δίκαιον ἐκλ.] Fragmentum hoc Polybii legitur etiam ſupra v. Δικαιοδοσία.

6 Ὁ δὲ καταπιστεύων τοῖς πρ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. LXX.

λεκτῶν

λεκτῶν κρατήσῃ εὐχερῶς. τὸ μὲν γὰρ κρατεῖν ἴσως ἐστὶν καὶ τῶν ἐπὶ πλεῖον φαύλων, ἢ φόβῳ, ἢ αἰσχύνῃ τινὶ ἀφ' ἑτέρου σώματος ἐνέργειαν κωλυόντων μὴ πολλῆς τῆς ἀνάγκης. τὸ δὲ ἕπεσθαι τῶν ἄνω μὴ ἡττηθῆναι τοῖς κάτω, μόνων ἐστὶ τῶν φιλοθέων, καὶ οὓς ἡ γραφὴ ἐκλεκτοὺς ὀνόμασεν.

Ἐκλελάκιεν. ὑποβέβληκεν. ἀπέφυγεν.

Ἐκκλείεται. ἐμποδίζεται. Ἐκκλείει ἡ πάροδος ἡ εἰς τινὰ Χερόννησον ἀφ' ἑτέρου πόλεως παύτης.

Ἐκκλείουσι. κωλύουσιν. εἴργουσιν. Πολύβιος· Ἐπεὶ τὸν Φίλιππον ἐκκλείουσιν οἱ καιροὶ, βέλεσθαι τὸν βασιλέα τινὰ ἐπιγραφὴν τῆς πράξεως ἐκείνῳ ποιῆσαι, ὡς ἐν εὐεργεσίᾳ προφέρων τόπῳ τοὺς λόγους.

Ἔκλειπία. ἡ [1] συγχώρησις. [2] Ἄδικον ἡγεῖτο τινὰ ἔκλειπίαν τῆς πρὸς τοὺς συνομωμοκότας πίστεως. καὶ σφάζει ἑαυτόν.

Ἔκλειψις,[3] καὶ ἐξέλιπεν. ἑκάτερον αὐτῶν τέτακται ἐπὶ τῶν ἀφαιρέσεων, ἃ γινομένων ἐν τοῖς δήμοις πρὸ τῶν γινομένων εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον. ὅσοι μὲν ἂν ἐγκαλούμενοι, ὅτι μὴ εἰσὶν [4] ἀστοὶ, ἅπασι πρὸς τὰ ἐγκλήματα, πρὸ τούτων οἱ δημόται ψῆφον φέρουσιν. ὅστις δὲ μὴ παρεγένετο κριθησόμενος, ἐξέλιπεν ὅτου τινὰ πρὸ αὐτὸν ἀφάγνωσιν. καὶ τοῦτο ἔκλειψις καλεῖται.

Ἐκλειπέτωσαν.

Ἐκληδονίζετο. ἐμαντεύετο.

Ἐκληπτέον. δεῖ λαμβάνειν.

Ἐκκλήσεις. Πρόδηλος γὰρ ἐγένετο ἡ φυγὴ, καὶ ὑπεναντίων ἐκκλήσεις πρὸς ἐπίθεσιν.

Ἐκκλησιάζων. εἰς ἐκκλησίαν συγκαλῶν. Ἡνίκα ἐκκλησιάζων ἐδίδα τὸ προάγγελμα.

Ἐκκλησία [5] κυρία. ἅτω λέγεται κυρία, ἐν ᾗ ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα. εἰσὶ δὲ νόμιμοι ἐκκλησίαι, αἱ λεγόμεναι κύριαι, [6] τρεῖς τῷ μηνὸς Ἀθήνησιν· ἡ [7] πρώτη, καὶ ἱ, καὶ ἡ τελευταία. εἰσὶ δὲ καὶ σύγκλητοι συναγόμεναι κατά τινα ἐπείγοντα πράγματα. αἱ μὲν οὖν νόμιμοι καὶ ὡρισμέναι, κύριοι καλοῦνται· αἱ δὲ πρὸς τὸ καιρὸν συναγόμεναι, σύγκλητοι.

Ἐκκλησίαν. συναγωγὴν ὄχλου. [8] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐκκλησία δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίγνεται;

hoc vero ex nomine compositum est. *Solomon dicit: Manus electorum facile vincet. Nam vincere fortasse & malorum interdum est, qui vel metu vel pudore coacti sibi imperant, ne corpori obsequantur. Sed amore rerum cœlestium a terrestribus non vinci, eorum tantum est, qui Deum amant, & quos Scriptura electos vocat.*

Ἐκλελάκιεν. Recalcitravit. Rejecit. Aufugit.

Ἐκκλείεται. Excluditur. Impeditur. *Accessus in Chersonesum per hanc urbem impeditur.*

Ἐκκλείουσι. Excludunt. Impediunt. Arcent. Polybius: *Cum tempora hæc Philippum impediant, Regem velle dicebat actionis hujus gloriam ei tribuere; beneficii quasi loco hanc rem ei offerens.*

Ἔκλειπία. Defectus. *Injustum esse ducebat, fidem conjuratis datam non servare. Quare se ipse interfecit.*

Ἔκλειψις, & ἐξέλιπεν. Utrumque vocabulum dicebatur de inquisitionibus, quæ a singulis populis Atticæ per suffragia fiebant de illis, quorum nomina in publicas civium tabulas relata erant. Quotquot igitur peregrinitatis accusati, ad causam dicendam in judicio se sistebant, de iis populares suffragium ferebant. Qui vero in judicium non veniebat, is inquisitionem de se instituendam subterfugere videbatur: idque ἔκλειψις vocabatur.

Ἐκλειπέτωσαν. Derelinquant. Deserant.

Ἐκληδονίζετο. Vaticinabatur.

Ἐκληπτέον. Sumendum est.

Ἐκκλήσεις. Evocationes. Provocationes. *Manifesta enim fuit fuga, quæ hostes ad eos invadendos invitabat.*

Ἐκκλησιάζων. In concionem convocans. *Quum concione convocata illud præciperet.*

Ἐκκλησία κυρία. Sic vocabatur concio populi, statuto & fixo tempore haberi solita, in qua decreta rata fiebant. Ter autem quovis mense conciones ejusmodi legitimæ, sive κύριαι dictæ, Athenis habebantur: die nimirum primo, decimo, & trigesimo. Erant & aliæ, σύγκλητοι vocatæ, quæ exigente rerum necessitate convocabantur. Conciones igitur legitimæ, & stato tempore haberi solitæ, vocabantur κύριαι: quæ vero ob urgens aliquod negotium cogebantur, σύγκλητοι.

Ἐκκλησίαν. Concionem populi. Aristophanes *Pluto: Nonne vero concio populi propter hunc habetur?* In concionem enim con-

1 Συγχώρησις] Mira interpretatio vocis ἔκλειψις, quæ longe aliud significat, ut non solum ex Lexicis vulgatis, sed etiam ex exemplo subjuncto patet.

2 Ἄδικον ἡγεῖτο τινὰ ἔκλειψιν τ. πρ.] Fragmentum hoc legitur apud Josephum *Antiquit. Jud.* lib. xix. cap. iii. in fine: ut Pearsonius recte observavit.

3 Ἔκλειψις] Confer omnino Suidam supra v. Διαψήφισις.

4 Ἀστοὶ] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Editt. male, αὐτοί.

5 Ἐκκλησία κυρία. ἅτω λέγ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Acharnens.* pag. 371. (261. Ed. Bas. P.)

6 Τρεῖς δὲ μηνὸς Ἀθ.] Confer de hoc loco Petitum *de Leg. Att.* pag. 196.

7 Ἡ πρώτη] Sic etiam Enarrator Comici loco laudato. At aliter Ulpianus in Timocratem, qui primam ἐκκλησίαν κυρίαν non primo die mensis habitam esse tradit, sed undecimo. Verba ejus quia apprime huc faciunt, adducere non gravabor. Ἴσιον γὰρ, ὅτι κατὰ μῆνα τρεῖς ἐκκλησίας ἐποιοῦντο, βουλόμενοι πρὸ τῶν πολέμων πράττειν, εἰ μὴ ἄρα ἀνάγκη τις κατέλαβε πολέμου· ὥστε ἐν πρὸ ἐκείνης ἄλλην ἐκκλησίαν ποιῆσαι πλέον τῶν ὡρισμένων. ἡ γένετο ἡ πρώτη, ἐνδεκάτῃ δὲ μιᾶς. ἡ δὲ δευτέρα, πρὸ τῆς εἰκοστῆς. ἡ δὲ τρίτη, πρὸ τῆς τριακοστῆς. Locum hunc Ulpiani adducit etiam Petitus, qui ex eo Suidam corrigit, & pro πρώτη scribendum esse ἑνδεκάτη contendit: cujus sententiæ non refragor.

8 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 18. (9. Ed. Bas. P.)

ἐκκλησιάζομεν γῆ, ἢ τῆς ἰδίων τι σῶσαι βουλόμενοι, ἢ τῶν ἀλλοτρίων σφετερίσασθαι. Ἀμβάλλει δὲ τὸ ἐπὶ φιλοδικίᾳ τῶν Ἀθηναίων τεθόρυβον.

venire ſolemus, aut ut res noſtras ſervemus; aut, ut alienas intervertamus. Carpit autem Athenienſes, ut trioboli vel mercedis judicialis cauſa litium & judiciorū nimis amantes.

Ἐκκλησίαν. σῶμα ἑαυτῶν τινὰ Ἐκκλησίαν καλεῖ ὁ Χριστὸς, καὶ ἀφ' ταύτης ἱεραλεύει ὡς ἄνθρωπος· δέχεται δὲ τὰ προσφερόμενα ὡς Θεός. προσφέρει δὲ ἡ Ἐκκλησία τὰ τῶ σώματος αὐτῶ καὶ τῶ αἵματος σύμβολα, πᾶν τὸ φύραμα ἁγιάζουσα.

Ἐκκλησίαν. Eccleſiam. Corpus ſuum Chriſtus Eccleſiam vocat, & per hanc ut homo ſacerdotis munere fungitur: res autem oblatas accipit ut Deus. Eccleſia vero corporis ipſius & ſanguinis ſymbola offert, totam maſſam per primitias ſanctificans.

Ἐκκλησίαις[1] ἐξῶσιν ἔγκλησιν φέρειν.

Ἐκκλησίαις ἐξῶσιν ἔγκλ. *In concione ſtantibus metuenda eſt accuſatio.*

Ἐκκλητεύειν.[2] τὸ εἰς κρίσιν ἄγειν, ἵνα ἐπάναγκές τις μαρτυρῇ. ὕτως Αἰσχίνης.

Ἐκκλητεύειν. Aliquem in jus vocare, ut teſtimonium vel invitus perhibeat. Teſtimonium alicui denuntiare. Sic Æſchines.

Ἐκκλητευθῆναι.[3] τὰ ἐγκαλαλιπόντων μαρτυρίαν τὰ ὀνόματα ἐν τῷ δικαστηρίῳ κηρύττεσθαι. ὅθεν ἔλεγον ἐκκλητευθῆναι, καὶ ἐκκλητεύειν.

Ἐκκλητευθῆναι. Nomina illorum, qui teſtimonii dicendi cauſa in jus venire recuſaverant, in judicio a præcone recitabantur: quod ἐκκλητευθῆναι, & ἐκκλητεύειν vocabant.

Ἐκλήτευσεν.[4] ἐκάλεσεν.

Ἐκλήτευσεν. In jus vocavit.

Ἐκκλητικῶς. ἐκκαλουμένου.

Ἐκκλητικῶς. More ejus, qui evocat, vel evocatur.

Ἔκκλητον.[6] τινὰ ἐπὶ συνόδῳ προκάτησιν.

Ἔκκλητον. Appellationem, vel provocationem ad aliud judicium.

Ἐκλιπαρεῖ. προκαλεῖ.

Ἐκλιπαρεῖ. Orat. Rogat.

Ἐκλογισίαν. ἀρίθμησιν. καὶ Ἐκλογιζόμενος τὸ πλῆθος τῶ στρατῶ. ἀντὶ δ' ἀριθμῶν. καὶ ἀντὶ τῶ λογισάμενος.[7] Ἐμπείρως καὶ φρονίμως ἐκλογιζόμενος. † Ὁ δὲ καὶ ἐκλογισμοῖς καθυπεβάλλετο.

Ἐκλογισίαν. Enumerationem. Et ἐκλογιζόμενος, numerans. *Exercitus multitudinem numerans.* Item, reputans, perpendens. *Sapienter & prudenter omnia ſecum reputans.* † *Ab illo vero etiam exigebatur, ut rationes redderet.*

Ἐκλογεῖον.[8] ἡ ἐκλογάς.

Ἐκλογεῖον. Eclogium.

Ἐκλογεῖς. οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ ἐκλογεῖς.[9] ὁπότε δέοι χρήματα τοὺς πολίτας εἰσφέρειν, τούτους κατ' δύναμιν οἱ καλούμενοι ἐκλογεῖς διέγραφον. ἀλλὰ καὶ οἱ τὰς φόρους ἀπὸ τῶν ὑπηκόων ἀθροίζοντες πόλεων, οὕτως ἐλέγοντο.

Ἐκλογεῖς. Sic vocabantur illi, qui colligebant & exigebant ea, quæ Reip. vel ærario debebantur. Quoties enim cives pecuniam ad uſus publicos conferre oportebat, ſingulis pro cenſu facultatum modum tributi aſſignabant illi, qui ἐκλογεῖς vocabantur. Sed & ſic dicebantur, qui tributa ſubjectarum civitatum colligebant.

Ἐκλόνησεν. ἐτάραξεν.[10] Ἐκλώνισεν δὲ, κλῶνας ἔκοψαν.

Ἐκλόνησεν. Turbavit. Ἐκλώνισεν vero, ramos amputavit.

Ἐκκλώζεται.[11] κλωσμὸν ἔλεγον τὸν γινόμενον ἐν τῷ στόματι ψόφον, ᾧ χρῶνται τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ἀκροαμάτων, ὧν ἧχ ἡδέως ἤκουον.

Ἐκκλώζεται. Exploditur. Κλωσμὸν enim vocabant ſtrepitum illum oris, quo auditores explodebant ea, quæ ſibi non placerent.

Ἐκλώπθουν. ἀντὶ τῶ ἔκλεπτον. Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει.

Ἐκλώπθουν. Pro ἔκλεπτον. Furabantur. Xenophon in *Anabaſi.*

Ἐκλωπίζω. ἐκδέρω.

Ἐκλωπίζω. Excorio. [Exuo. Spolio.].

Ἔκλυεν. ὑπήκουσεν. ἐκέλευσεν.

Ἔκλυεν. Audivit. Juſſit.

Ἐκ λύκου φόματος. ἐπὶ τῶν ἀνελπίστως σωθέντων

Ἐκ λύκου φόματος. Ex ore lupi. Dicitur de

1 Ἐκκλησίαις ἐξῶσιν ἔγκλ.] Senarius hic ad ſomniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Aſtrampſychum.

2 Ἐκκλητεύειν. τὸ εἰς κρ.] Ex Harpocratione. Confer etiam Petitum *de Leg. Attic.* pag. 357.

3 Ἐκκλητευθῆναι.] Confer omnino Suidam infra v. Κλητῆρες.

4 Ἐκλήτευσεν.] Vide Noſtrum infra v. Κλητεύει, & v. Κλητήρ.

5 Ἐκκαλούμενος.] Voci huic in prioribus Editt. hæc ſubjuncta leguntur: καὶ ἐκκλήσεις. Προδηλοῖ δ' ἐγένετο φυγὴ, καὶ τὸ ὑπεναντίων ἐκκλήσεις ἀντὶ τοῦ ἐπίῃσαν. Sed cum eadem paulo ante v. Ἐκκλήσεις loco ſuo legantur, eorum repetitionem hic ſupervacaneam judicavi.

6 Ἔκκλητον.] Vide infra v. Ἔφεσις.

7 Ἐμπείρως καὶ φρονίμως ἐκλογ.] Polybius lib. III. cap. XXXIII. de Annibale inquit: Πάνυ δ' ἐμπείρως ἐ φρονίμως ἐκλογιζόμενον, ἐκ μὲ Λιβύης εἰς Ἰσπανίαν, ἐκ δ' Ἰσπανίας εἰς Λιβύην διαβαίνοντα τραπώσας, ἐκδεδομένων τ' ἑκατέρων πίστιν εἰς ἀλλήλους ἀφ' ὧν τοιαύτης εἰσηγήσατο. Hinc Suidam tua hauiſſe apparet.

8 Ἐκλογεῖον.] Significatio vocis hujus obſcura eſt. Portus putabat hic torium vocari locum, in quem collecta tributa ferebantur; vel, in quo tributa exigebantur; idque ex voce ſequenti colligi poſſe, ubi Suidas tributorum collectores vel exactores ἐκλογεῖς vocatos fuiſſe ait. Sed hanc conjecturam, quæ nullius ſcriptoris auctoritate fulcitur, in medio relinquo.

9 Ὁπότε δέοι χρήματα τοὺς πολ.] Confer omnino Suidam ſupra v. Δικὰς μὴ ἔχ.

10 Ἐκλόνισεν δὲ, κλῶνας ἔκ.] Hæc verba in præcedentibus Editt. male ad finem articuli ſequentis rejecta ſunt, quæ hic collocari debent.

11 Ἐκκλώζεται. κλωσμὸν ἔλ.] Ex Harpocratione.

πνων π λαμβανόντων, κ᾽ τὸν μῦθον τῶ λύκῳ καὶ τῆς γεράνῳ.

Ἐκμαγεῖον. ἐκτύπωμα, ἢ ἀποσφράγισμα. [1] Ξυνειλημμένοις τε καὶ κατασφαλισθένοις ἐκμαγείοις κηρίνοις, καὶ ἐκτυπώμασι δακτυλίων, ἐπεδίδοτο.

Ἐκμαγῆσαι. ἐκτυπῶσαι.

Ἐκμαλθακῶσαι. ἐκμαλάξαι. χαυνῶσαι. [2] Ἄλλα τε πλεῖστα, ἐκμαλθακῶσαι οἷά τε ὄντα ἀλαζονείας ἀνάπλεα φρονήματα.

Ἐκμαρτυρεῖν [3] φασὶ τὸ λέγειν, ἃ μὴ αὐτὸς εἶδεν, ἀλλ᾽ ἄρα ἑτέρων ἤκουσε λεγόντων. Ἐκμαρτυρία γὰρ γεγραμμένη ἀναγινώσκεται, ὅταν τις ἢ τελευτήσας, ἢ ἢ ἀποδημεῖ.

Ἐκμαρτυρία [4] διαφέρει τῆς μαρτυρίας· ὅτι ἡ μὲν, τῶν παρόντων ἐστὶν· ἡ δὲ ἐκμαρτυρία τῶν ἀπόντων.

Ἐκμαρτυρίᾳ. διαμαρτυρίᾳ. Οὐκ ὤκνησαν δὲ δευτέρᾳ ἐκμαρτυρίᾳ χρήσασθαι.

Ἐκμαίνω. αἰτιατικῇ.

Ἐκμελές. ἠμεληκός. Ὁ δὲ δὴ [5] Βᾶν, οὐκ ἐς τὸ ἐκμελὲς αὐτῷ, οὐδ᾽ ἐς τὸ ῥᾳθυμώτερον ἐτράπη ὁ νοῦς, ἀλλὰ σωτῆρι τῷ ταχεῖ πρὸς τὴν σωτηρίαν ἐχρήτο. † Καὶ τἄλλα πάθη κ᾽ τὴν [6] ἐκμελῆ λύραν ἐθεραπεύετο. φησὶν Εὐνάπιος. Ἐκμελὴς ὢν, ἢ κακόηχος. Ὅπ καὶ Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐκμελὴς ἦν, καὶ πάσης ῥᾳθυμίας ἐκεῖνον.

Ἐκ Μασσαλίας ἥκεις. ἐπὶ τῆ θηλυδρίαν καὶ τεθρυμμένων· παρόσον ἐκείνους φασὶ θηλύτερον πολίζεσθαι μεμυρισμένους, καὶ τὰς τείχας ἀναθεμένους, καὶ διὰ ταύτην τὴν μαλακίαν ἀχρηστεῖν.

Ἐκ μέσων νυκτῶν λέγουσι, ἢ ἐκ μεσημβρίας.

Ἐκ μεταβολῆς. [7] Οἱ δὲ μὴ ταῦτα ὀνομεταβολῆς ὡς ἐπ᾽ Ὀλυμπίας. τουτέστι, μεταμελείας τῆς προτέρας ὁρμῆς.

Ἐκμειλίσσεσθαι. καταπραύνειν.

Ἐκμηνῶ. τῶν ἓξ μηνῶν.

Ἐκμηνῶ. μηνῶν ἓξ. Λαβὼν δῆλος σὺν τροφῇ ἐκμηνῷ [8] ἠλευθέρωσεν.

Ἐκμηκυσμένους. [9] Δυσχερῶς ἐκμηκυσμένους καὶ μακρῶς τὰς δυσχωρίας. ἀντὶ τοῦ ἀναλελυμένους.

Ἐκμηκυσάμενος. ἐξελκύσας. ἐπεκτείνας. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μηκυμάνων. Ὁ δὲ ἐκμηκυσάμενος τὸν

iis, qui præter ſpem beneficium aliquod ab altero conſequuntur: ſecundum fabulam de lupo & grue.

Ἐκμαγεῖον. Expreſſa imago. Effigies. Sigillum. *Ea involuta & obſignata ſigillis, annulo in cera impreſſis, tradebantur.*

Ἐκμαγῆσαι. Effingere. Exprimere.

Ἐκμαλθακῶσαι. Emollire. Mitigare. Laxare. *Et alia plurima [dicebat,] quæ animos tumidos & faſtu plenos mitigare poſſent.*

Ἐκμαρτυρεῖν. Significat, dicere ea, non quæ quis ipſe vidit, ſed quæ ex aliis audivit. Ἐκμαρτυρία enim ſcripta legi ſolet, cum quis mortuus eſt, vel peregre degit.

Ἐκμαρτυρία differt a μαρτυρία: quod hæc quidem ſit præſentium; ἐκμαρτυρία vero, abſentium teſtimonium.

Ἐκμαρτυρίᾳ. Teſtificatione. Teſtimonio *Non dubitarunt autem ſecundo teſtimonio uti.*

Ἐκμαίνω. Accuſativo jungitur. Ad inſaniam adigo.

Ἐκμελές. Neglectum. [Negligentia. Socordia.] *Bonus vero animum non ad negligentiam nec ſocordiam convertit, ſed ſummo & intento ſtudio ad ſalutem ſibi parandam uſus eſt.* [Item ἐκμελές, ingratum auribus ſonum edens.] *Et cæteri ejus morbi ad ingratum lyræ cantum ſanabantur.* Sic Eunapius inquit. Ἐκμελὴς hic ſignificat, ingratum ſonum reddens. † Theodoſius Imperator iners erat, & omni ſocordiæ deditus.

Ἐκ Μασσαλίας ἥκεις. E Maſſilia venis. Dicitur de hominibus effœminatis & delicatis. Ajunt enim Maſſilienſes mollibus & delicatis veſtibus olim uſos fuiſſe, & unguentis delibutos, comamque certo quodam modo religantes, mollitiem viris turpiſſimam affectaſſe.

Ἐκ μέσων νυκτῶν. Media nocte. Eodem modo dicitur, ut ἐκ μεσημβρίας, meridie.

Ἐκ μεταβολῆς. Animo, vel conſilio mutato. [Polybius:] *Deinde mutata ſententia Olympiam petunt.*

Ἐκμειλίσσεσθαι. Delinire. Demulcere. Placare.

Ἐκμηνῶ. Semeſtris ſpatii.

Ἐκμηνῷ. Sex menſium. *Aſſumptis autem ſervis cum commeatu ſex menſium, eos libertate donavit.*

Ἐκμηκυσμένους. [Explicantes. Superantes.] *Cum difficili & longo itinere locorum anguſtias tandem ſuperaſſent.* Vel, relegentes.

Ἐκμηκυσάμενος. Qui explicavit. Qui extraxit. Qui extendit. Per tranſlationem ſum-

1 Ξυνειλημμένοις π. κατασφ.] Fragmentum hoc legitur apud Menandrum in *Excerpt. Legat.* pag. 142.

2 Ἄλλα π πλεῖστα, ἐκμαλθ.] Et hic locus exſtat apud eundem Menandrum in *Excerp. Legat.* pag. 100. ubi & ea legenda ſunt, quæ præcedunt.

3 Ἐκμαρτυρεῖν φασὶ τὸ λέγ.] Confer Petitum *de Leg. Attic.* pag. 355. 356.

4 Ἐκμαρτυρία διαφέρει τ. μαρτ.] Ammonius: Ἐκμαρτυρία μαρτυρίας ἔν τινι διαφέρει, δηλοῖ Διόναρχος (ſic enim pro Μένανδρος ibi ſcribendum eſt) ἐν τῷ κατὰ Κλεομήδοντος, λέγων· Ἀναγινώσκεται δὲ τὸ μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας· τὸ δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας.

5 Βᾶν] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. minus recte Βῆν. Erat enim Bonus dux quidam belli ſub Juſtiniano, cujus apud Suidam & alibi fit mentio; veluti v. Βᾶν, v. Ἐπιδιδόσθαι, & v. Ὑψαγόρας.

6 Ἐκμελῆ λύραν] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male ἐμμελῆ.

7 Οἱ δὲ μὴ ταῦτα ἐκ μεταβ.] Imperfectam hujus loci ſententiam Lector ſupplere poterit ex Polyb. lib. IV. cap. X. unde Suidas iſta ſumpſit.

8 Ἐκμήνῳ] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. male, ἐκμάνων.

9 Δυσχερῶς ἐκμηκ.] Fragmentum hoc Caſaubonus Polybio tribuit. Certe voce ἐκμηκύνειν Polybius ſimili ſenſu uſus eſt lib. III. cap. LIII. Vide etiam infra v. Ἐξεμηκύσατο.

δύναμιν ὅτι τ̃ δυσχωρείαν, καὶ ἐστρατοπέδευσε. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐκμηχυσάμενος τὸν ποταμὸν, πάλαι χὴ [1] Χαλδαῖος ὢν. ἀντὶ τ̃ ἀφαπλεύσας.

Ἐκμηχανώμενος. κατασκευάζων.

Ἐκμυζήσας. ἐκπίσας. ἐκθλίψας.

Ἐκμυκτηριεῖ. βδελύσσεται.

Ἐκνάπητο. ἐξύετο. ἐδαπανᾶτο. [2] Διαμερίζεσθαι.

Ἐκνενέμηκε.[3] ἐξῆλθεν.

Ἐκνευρίσας. ἀντὶ τ̃ ἀδυνάτους καταστήσας. Ὁ δὲ ἀπεκεφάλισε, καταπόψας πάλαι, ἵνα πολλῷ δυνάμιν τῆς Ῥώμης ἐκνευρίσῃ. Καὶ αὖθις· [4] Εἰ δοίημεν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι, ἀφ' τ̃ Ἐπικούρου λόγων τῷ ψυχὴν [5] ἐκνευρισθεὶς καὶ θῆλυς γενόμενος.

Ἐκνεφίας. ἐκ νεφῶν ἄνεμος.

Ἔκνιζεν. ἔδακεν. Ἀπὸ τ̃ πόας. Ἡρόδοτος.

Ἔκνισεν. ἐκίνησε. καθῆψατο. [6] Ἀππιανός· Σύφακα δ' ἄρα τὸν βασιλέα ἔρως ἔκνιζε τῆς παιδός. οἱ δὲ Καρχηδόνιοι ἔδωκαν αὐτῷ.

Ἐκνομίως. ἀντὶ τ̃ μεγάλως. ὑπερβαλλόντως. κυρίως δὲ τὸ ὑπὲρ τὸ νενομισμένον. [7] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ᾐδύνετο. λέγεται δὲ καὶ ἐκνόμως.

Ἔκνομοις. ἀνόμοις.

Ἔκνοον. ἀνενοημένον. ἔξω τ̃ νοός. [8] σαλόν.

Ἐκνοσηλεύων. ἐκθεραπεύων.

Ἔκνυεν. ἔξυεν ἠρέμα. ἀπὸ τ̃ κνᾶν. [9] Ἀριστοφάνης.

Οὕτω ποθῶ μου κνυεν ἐλθὰν τ̃ θύραν.

Ἐκ ξυγκλύδων. ἔστιν ἐν τῷ Συγκλύδων.

Ἐκόησεν. συνῆκεν. Ἰακτᾶς. ἀπὸ [10] Καλλιμάχου.

Ἐκκοκκίσας. ἐρημώσας. ἀπὸ μεταφορᾶς τ̃ ῥοιῶν, τῶν τὰς κόκκους ἐκβαλλουσῶν. ὥσπερ γὰρ αἱ πόλεις σπέρμα τ̃ ἀνθρώπων εἰσὶν, οὕτω καὶ αἱ ῥοιαὶ τ̃ κόκκων. ἐχρήσατο δὲ τῇ μεταφορᾷ ὁ ἄγροικος. [11] Ἀριστοφάνης·

——— Ὦ Ζεῦ,

ptam a filis, quæ e colo deducuntur. *Ille vero, cum copias ex locorum angustiis expedivisset, castra metatus est.* Et iterum: *Ille vero, cum totum fluvium navigando emensus esset*, &c. Hic enim τὸ ἐκμηχυσάμενος idem significat, quod ἀφαπλεύσας.

Ἐκμηχανώμενος. Moliens. Conficiens. Parans.

Ἐκμυζήσας. Qui exsuxit. Qui expressit.

Ἐκμυκτηριεῖ. [Deridebit.] Fastidiet. Abominabitur.

Ἐκνάπητο. Radebatur. Absumebatur. Dividebatur.

Ἐκνενέμηκε. Exivit. Egressus est.

Ἐκνευρίσας. Qui enervavit. Qui viribus privavit. Qui debilitavit. *Ille vero, cum omnes concidisset, respondit,* [*se hoc fecisse,*] *ut magnam Romæ potentiam debilitaret.* Et iterum: *Si demus eum virum esse, qui Epicuri sermonibus enervatus omnino & effœminatus erat.*

Ἐκνεφίας. Ventus ex nubibus erumpens.

Ἔκνιζεν. Pungebat. Mordebat. [Dictum est verbum hoc] ab herba, [quæ κνίζα vocatur.] Herodotus.

Ἔκνισεν. Movit. Vellicavit. Punxit. Appianus: *Syphacem igitur Regem amor illius puellæ ceperat, quam Carthaginenses ei dederunt.*

Ἐκνομίως. Enormiter. Insuetate. Supra modum. Proprie vero id, quod morem solitum excedit. Aristophanes *Pluto: Mirum enim in modum me reverebatur.* Dicitur etiam ἐκνόμως.

Ἐκνόμοις. Iniquis. Injustis.

Ἔκνοον. Sana mente carentem. Amentem. Insania agitatum.

Ἐκνοσηλεύων. Curans. Medens.

Ἔκνυεν. Leviter radebat, vel scalpebat. Aristophanes: *Hic mei desiderio unguibus januam leviter scalpsit.*

Ἐκ ξυγκλύδων. Vide in v. Συγκλύδων.

Ἐκόησεν. Animadvertit. Intellexit. Est vox Ionica, qua usus est Callimachus.

Ἐκκοκκίσας. Qui desertum & habitatoribus vacuum reddidit. [Proprie, qui grana excussit.] Metaphora sumpta est a malis Punicis, quæ grana amittunt. Ut enim urbes tegunt homines, sic mala Punica grana. Hac autem metaphora usus est rusticus apud Aristophanem, sic inquiens: *O Jupiter, tuas-*

1 Καὶ Χαλδαῖος ὢν] Hæc quia corrupta putavi, in versione prætermisi.

2 Διαμερίζεσθαι] Vox hæc deest in antiquissimo MS. Paris.

3 Ἐκνενέμηκε] Non sola vox ἐκνενέμηκε significare potest ἐξῆλθε, sed conjuncta cum πόδα, ut Portus recte monuit. Sophocles *Ajace* pag. 23.

Οὐκ ἐκτὸς, οὐκ ἐνόρθιον ἐκνεμῇ πόδα;

Scholiasta ad illum locum: Ἐκνεμῇ, ἐξάξεις, ἐξοίσεις. Hæc Suidæ lucem fenerantur.

4 Εἰ δοίημεν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Εὐήχου.

5 Ἐκνευρισθεὶς καὶ θῆλυς γενόμενος. Ut hæc præcedentibus respondeant, legendum est ἐκνευρισθέντα καὶ θῆλυν γενόμενον; ut Portus etiam monuit.

6 Ἀππιανός] *De Bellis Hispan.* pag. 462. Idem in *Libyc.* pag. 10. de eodem Sypha e inquit: Σύφαξ δὲ κατέμαθε τὰ ἐρωτικὰ ἐπὶ τῇ παιδὶ τῇ Καρχηδονίων ἐληλακώς, &c. Vide etiam infra v. Σίφαξ.

7 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 96. (47. Ed. Basil. P.)

8 Σαλόν] Hæc vox mihi suspecta est, de qua Lector cogitet velim.

9 Ἀριστοφάνης] *Thesmophor.* pag. 792. (523. Ed. Basil. P.) Huc pertinent verba Eustathii ad Odyss. N. pag. 1746. 3. Κνῶ δηλοῖ τὸ ξύω, ὡς κὸν μὲ ὤν. ὡσφρεσθόμην δὲ καὶ παρὰ Ἀπίωνι καὶ Ἴωσιν ἔλεγεν καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

Οὕτω πόθῳ μου κνυεν ἔλαχεν (scribe ἐλθὼν) τὴν θύραν.

ἤγαγεν ἀφ' τ̃ πόθου μου ἔξυε τὴν θύραν. Vide etiam infra v. Κνῦμα.

10 Παρὰ Καλλιμάχῳ] In *Hecale*; ut nos docet Helladius apud Photium his verbis: Μακκοᾶν, ἀρχαϊκῶς τὸ μὴ κρεῖν, ὅπερ τὸ νοεῖν ἐδήλωε. Καλλίμαχος δ' ἐν Ἑκάλῃ ἐκόησε φησὶν ἀντὶ τ̃ ἐνόησε. Locum Callimachi, quem Helladius & Suidas innuunt, profert Etymologus v. Κοάλεμεν. quem vide. Confer etiam Richard. Bentlejum ad Fragm. Callim. LIII.

11 Ἀριστοφάνης] *Pace*, pag. 628. (436. Ed. Basil. P.)

Λύσῃς

Λύσῃς σαυτῆ τὰς πόλεις ἐκκεκινύσας.

Ἐκολάβευσας.[1] προσέκρουσας. τὸ δὲ ὅλον, καταπάλαισας αὐτὸν, καὶ ἐκπεριελθὼν καὶ ἀφαιρεῖσας χρυσίζῃ. ἀπὸ τοῦ ἐπὶ κόλαις βαίνειν. κόλα δὲ, ἡ γαστήρ. ἢ ἔφαγας, ἔκλασας, κατέπιες. ἀπὸ τῆς κολλάβου, ὅ ἐστι ψωμός. βέλει δὲ λέγειν, ὅτι ὃν ἂν προσλάβῃ, ἄδηλον ἀπόλλυσιν.

Ἐκποβαλικεύει.[2] ἔστιν ἐν τῷ[3] Ὑπέρχει.

Ἐκολάφισαν. ἐβασάνισαν. ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς πανίον ἐπέθηκαν.

Ἐκολλόπωσε.[4] κόλλῃ συνήρμοσεν. ἀπὸ γὰρ τῆς νωπαίης κόλλοπος ἡ δέρμαθος ἐψομένη ἐγίνετο ἡ κόλλα τῶν βοῶν. ὅθεν καὶ ᾧ ἐπιτείνουσι τὰς χορδὰς, κόλλοψ λέγεται.

Ἐκολώα.[5] ἐθορύβει.

Ἐκκομιδήν. ἐκφοράν.

Ἐκομπάθη. ἠπάτηται. εἰς ὄγκον διετέθη.

Ἐκομπολάκων.[6] κομπώδεσιν ἐχρῶντο λόγοις.

Ἐκονδύλιζον. τοῖς δακτύλοις ἔκοπτον.

Ἑκοντίῳ. Ἀρριανός· Τῷ μέσῳ τῶν ποταμῶν γῇ, ἑκοντίῳ ἐδεδώκεσαν τῶν ἐπικτήτων, κατέσχεν.

Ἑκοντί. ἐθελοντί. καὶ παροιμία· Ἑκὰν ἀέκοντί γε θυμῷ.

Ἑκόντων εἶναι. βουλομένων. Οἱ δὲ ἐπεραιώσαντο τὸν Ἴστρον, δόντων ἑκόντων εἶναι τὴν ὁδὸν Ἰαζύγων, ἔχθει τῷ πρὸς Ῥωμαίους. καὶ, Ἑκών γε εἶναι. Ὁ δὲ ἐξηπάτηται πρὸς τῆς γυναικὸς ἑκών γε εἶναι.

Ἐκόπασεν. ἐπαύσατο.

Ἔκκοπος. καλάκοπος. Ὁ δὲ ἀφανύσας πεντακοσίους σταδίους, καὶ γενόμενος ἔκκοπος, ἐπέμεινεν.

Ἐκκορακίζειν. ἀποδιώκειν.

Ἐκκορηθείης.[7] παντελῶς ἀφανισθείης. Μένανδρος· Ἐκκορηθείης σύ γε.

Ἐκοκίζετο. ὑπεκοκίζετο. ὑφημιστέροις ἐχρῆτο λόγοις.

Ἐκοκίζετο.[8] ἐκολάκευεν· οἷα τοῖς μικροῖς παιδίοις ἔθος χαριεντιζομένους προσαιζειν τοὺς γονεῖς. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνων ἐκοκίζετο.

Ἐκορωνία. ἐγαυριᾶ. [9] Τὸ δὲ μειράκιον μετέωρον ὂν τῇ φύσει, καὶ πάσης πονηρίας ἔμπλεων, ἐκορωνία, καὶ παρελυμαίνετο τοὺς ὑπανδρους ἄνδρας.

Ἐκυρία. ἐδεῖτο κουρᾶς.

nè ipsius urbes imprudens habitatoribus excussis desertas reddes?

Ἐκολάβευσας. Allisisti. Sensus vero est, eum devicisti, eumque circumvenisti & concussisti, ut pecuniam ab eo extorqueres. Composita est autem hæc vox a κόλα venter, & βαίνειν, ire. Vel, comminuisti, fregisti, deglutivisti: a κόλλαβος, buccella, vel frustum. Significare autem vult, de eo penitus actum esse, quem is corripuerit.

Ἐκκοβαλικεύει. Fallit. Decipit. Vide in v. Ὑπέρχει.

Ἐκολάφισαν. [Colaphis percussêrunt.] Cruciarunt. Vel, oculis pannum imposuerunt.

Ἐκολλόπωσε. Glutine conglutinavit. Gluten enim ex duriori boum pelle, quæ cervicem & dorsum tegit, elixata, conficiebatur. Hinc etiam instrumentum illud, quo chordæ intenduntur, κόλλοψ dicitur.

Ἐκολώα. Tumultuabatur. Strepebat.

Ἐκκομιδήν. Elationem funeris.

Ἐκομπάθη. Deceptus fuit. Fastu inflatus fuit.

Ἐκομπολάκων. Jactabundis verbis utebantur.

Ἐκονδύλιζον. Pugnis cædebant.

Ἑκοντίῳ. Ultro. Sponte. Arrianus: *Agrum qui inter duos fluvios medius erat, ab incolis ultro traditum, occupavit.*

Ἑκοντί. Voluntarie. Sponte. Ultro. Et proverbium: *Volens nolente animo.*

Ἑκόντων εἶναι. Volentibus. Ultro. *Illi vero Istrum trajecerunt, quod Juthungi propter odium erga Romanos transitum ipsis volentes dedissent.* Et ἑκών γε εἶναι, volens. *Ille vero ab uxore volens & ultro deceptus fuit.*

Ἐκόπασεν. Cessavit. Sedatus est.

Ἔκκοπος. Defessus. Defatigatus. *Ille vero confectis trecentis stadiis, defessus illic remansit.*

Ἐκκορακίζειν. Rejicere. Ad corvos amandare.

Ἐκκορηθείης. Omnino delearis. Omnino perdaris. Menander: *Omnino perdaris.*

Ἐκοκίζετο. Diminutivis nominibus utebatur. Mollioribus & blandioribus verbis aliquem alloquebatur.

Ἐκοκίζετο. Alicui blandiebatur, more parentum, qui puerulis arridere solent, blandis & jocosis verbis utentes. Aristophanes *Nubibus: Filium hunc ulnis exceptum blandis verbis alloquebatur.*

Ἐκορωνία. Superbiebat. Se jactabat. *At juvenis suopte ingenio levis, omnique malitia refertus, sese jactare, & viris clarissimis obtrectare cœpit.*

Ἐκυρία. Tonsura indigebat.

1 Ἐκολάβευσας. προσέκρ.] Hæc nota referenda est ad locum illum Aristoph. *Equit.* pag. 301. (203. Ed. Bas. P.)
Εἶτ' ἀπορείᾳς τὸν ὅμιλον, αὐτὸν εἰσκολάβευσας.
Confer ibi Scholiastam.

2 Ἐκποβαλικεύειν] Hac voce usus est Aristophanes *Equit.* pag. 302. (204. Ed. Bas. P.)

3 Ὑπέρχειν] Hanc lectionem ex MS. A. revocavi: cujus loco priores Editt. male exhibent ἐπέρχειν.

4 Ἐκολλόπωσε] Confer Hesychium h. v. & v. Κόλλοπες. Cæterum articulus hic, uti & præcedens, deest in MSS. Paris.

5 Ἐκολώα] Usus est hac voce Homerus Il. Β. v. 212.

6 Ἐκομπολάκων] Voce hac usus est Aristoph. *Ranis* pag. 287.

7 Ἐκκορηθείης] Vide infra v. Κόρημα.

8 Ἐκοκίζετο. ἐκολάκευεν. οἷα τοῖς μικρ.] Eadem pene habet Scholiasta Aristoph. ad *Nubes* pag. 127. (63. Ed. Bas. P.)

9 Τὸ δὲ μειράκιον μετέωρον ὂν τῇ φ.] Hæc sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis a Valesio editis, pag. 129.

Ἑκούσια. ἃ ἄχ ἐπάνειμι νόμῳ, ἀλλὰ προαιρέσει. καὶ [1] βρεχλὺ ἑκούσιον. ὅπως οἱ ὁ. ὁ δὲ Ἀκύλας, ὄμβριον ἑκούσιον. ὁ δὲ Σύμμαχος, ὑετὸν ἑκούσιον. τὸ θηλυκὸν, ἡ ἑκούσιος.

Ἑκουσιάζομαι. προσφέρω.

Ἐκκόψαντες αὐτῷ τὼς ὀφθαλμούς. τυτέσι, περώσαντες, τυφλώσαντες.

Ἐκκόψαι. ἀντὶ τῷ νικῆσαι. ὅπως Ἀλεξις. καὶ ἐπὶ τῷ περῶσαι τὸν ὀφθαλμόν. καὶ ἐξεκόπη, ἐπὶ τῷ ἐπηράθη.

Ἐκωδωνίζοντο. περιβόητοι ἐγένοντο. πεπειραμένοι καὶ ἐπὶ τῷ [2] ἐπειρᾶσθαι. ὅπου Λυσίας.

Ἐκωθώνιζον. ἔπινον.

Ἐκώμασε. μετ' ἡδονῆς ἦλθε. [3] Θρῆν δ' εἰς ὑμέναιον ἐκώμασεν.

Ἐκὼν [4] ἀέκοντί γε θυμῷ. ἔστω γάρ μοι νῦν τῆς ἐκείνου γνώμης ζωγράφῳ ὁμοιάζουσα γλῶττα.

Ἐκπαγλόμενον. ἐκπληττόμενον. Ῥωμαίοις μὲν γὰρ ἐκπλαγλόμενον ὁ Πύρρος ταῦτά φησιν. ἢ ἀντὶ τοῦ σεμνυνόμενον.

Ἐκπαγλόμενοι. θαυμάζοντες. ἐκπληττόμενοι. Ἐν εἰρήνῃ ἔνεμον, ἐκπαγλόμενοι τὸν Ἡρακλέα.

Ἐκπαθεῖς. ὑγιεῖς. ἐκτὸς πάθους. Ἵνα μὴ ὦσιν ἐκδιψῶντες καὶ [5] προσκλυζόμενοι, ἀλλ' ἐκπαθεῖς, καὶ κεκμηκότες πονοῦντες.

Ἐκπαθής. [6] Αἰλιανός. Ἐκπαθὴς δὲ γεγονὼς καὶ πρὸς τὰς ἀκρατοποσίας, ὥστε καὶ μεθ' ἡμέραν πλεονάκις μεθύοντα καταφανῆ γενέσθαι τοῖς φίλοις.

Ἐκ παντός. διόλου. Εἴγε ἓν τοῦτο καταμαθόντες οἱ πολέμιοι ἐκ παντὸς ἀπίασιν, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσεν ἀπολωλέναι τὴν φαλαγγα πᾶσαν.

Ἐκ παντὸς ξύλου. ἐλλείπῃ τὸ, [7] κῦφον γένοιτ' ἄν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὁραθῆναι μὲν οὐκ ἀξίων, ἀναγκαίων δέ. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν δόξαν παρεχόντων ὡς ἀγαθῶν, εὑρεθέντων δὲ ἑτεροίων.

Ἐκ παλλήλου. ἐξ ὁμοίου.

Ἐκ παλόγου. Ὁ δὲ σῳσθεὶς ἐκ παλόγου θαλασσίου κλύδωνος. ἀντὶ τοῦ, παρ' ἐλπίδα.

1 Καὶ βρεχλὺ ἐκέσ.] David Pſalm. LXVII. v. 10. ſecundum τὸς LXX. Βροχὴν ἑκούσιον ἀφορίεις ὁ Θεὸς τῇ κληρονομίᾳ σου. Hunc Suidas reſpexit.

2 Ἐπιρᾶσθαι] Sic recte MS. Pariſ. A. At reliqui MSS. ut & priores Editt. mendoſe exhibent, ἐπηρῶσθαι. Vide Noſtrum ſupra v. Διακωδωνίσαι.

3 Θρῆν ὁ' οἱ εἰς ὑμέναιον ἐκ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Κάμνι.

4 Ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.] Eſt ῥῆσις Homerica Il. Δ. v. 43.

5 Περικλελυσθαι] Sic duo MSS. Pariſ. At priores Editt. vitioſe, προσεκλυζόμενοι.

6 Αἰλιανός.] Male nomen Æliani pro Polybii in locum hunc irrepſit. Fragmentum enim, quod ſequitur, non eſt Æliani, ſed Polybii, ut patet ex Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 21. ubi id inter Excerpta ex Polybio αὐτολεξεὶ legitur, ut Pearſonus etiam obſervaverat.

7 Κῦφον γένοιτ' ἄν.] Locus hic mendoſus eſt, in quo pro κῦφον legendum eſſe κυφῶν, (i. e. vinculum ligneum, vel nervus) monuit Salmaſius *de Mod. Uſur.* pag. 814. Verba viri ſummi hæc ſunt: "Κύφωνες Græcis vincula lignea, quibus collum inſerebatur, "quod caput κύφειν cogerent: Latinis *cuſpi*. At Suidas notat vo- "cari Romanis κάσσας, quæ Græcis ποδοκάκκαι. Sic enim apud "eum ſcribendum: Ποδοκάκκη, ξύλον, εἰς ὃ ἐν εἱρκτῇ τὰς πόδας ἐμ- "βάλλοντες συνέχουσιν, ὃ παρὰ Ῥωμαίοις κάσσα καλεῖται. Eoſdem & "κυφῶνας Græci vocarunt, quia idem vinculum ligneum pedes & "cervices vinciebat, & nutare caput faciebat. Unde κυφόν. Sui- "das in Epicureo: Διεδέθω ἐν κυφῶνι σὺς τῷ ὀρχείῳ, ἡμίσας ἐκησπ. "Hinc proverbium apud eundem in v. Ἐκ παντὸς ξύλου, ubi ſcribi "oportet, Ἐκ παντὸς ξύλου ἐλλείπῃ, κυφὸν γένοιτο. *Ex omni lig-* "*no fiat cuſpus*, vel *nervus*. At non ex omni ligno Mercurius. "Idem proverbium apud Zenobium ſic reſtituendum: Ἐκ παντὸς "ξύλου κυφὸν ἂν γένοιτο. Item in Collectione Vaticana. Male etiam "apud Apoſtolium legitur κῦφον, pro κιφῶν." Hæc Salmaſius: in cujus ſententia acquieſco.

Ἑκούσια. Voluntaria. Sive ea, quæ nulla lege præcepta ſunt, ſed a voluntate noſtra pendent. Et ἑκούσιον βρ. pluviam ſponte ſua cadentem. Sic LXX Interpretes. At Aquila pro eodem dixit ὄμβριον ἑκούσιον: & Symmachus, ὑετὸν ἑκούσιον. Dicitur etiam in fœminino ἡ ἑκούσιος.

Ἑκουσιάζομαι. Sponte offero.

Ἐκκόψαντες αὐτ. Cum ejus oculos eruiſſent. Vel, cum eum oculis privaſſent, vel excæcaſſent.

Ἐκκόψαι. Vincere. Sic Alexis. Item, oculum eruere. Et ἐξεκόπη, oculus ei erutus eſt.

Ἐκωδωνίζοντο. Celebres evaſerunt. Item, tentati, vel explorati ſunt. Sic Lyſias.

Ἐκωθώνιζον. Bibebant. Potabant.

Ἐκώμασε. Cum voluptate venit, vel acceſſit. [In Epigrammate:] *Luctus ad hymenæum acceſſit.* [I. e. Nuptiæ in luctum converſæ fuerunt.]

Ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμ.. *Volens nolente animo. Liceat enim nunc mihi mentem illius verbis Homericis exprimere.*

Ἐκπαγλόμενον. Territus. Obſtupefactus. *Pyrrhus enim admiratione perculſus hæc Romanis dixit.* Vel, glorians, & gravitatem quandam affectans.

Ἐκπαγλόμενοι. Admirantes. Metuentes. *Pacate vivebant, Herculis metu perculſi.*

Ἐκπαθεῖς. Sani. Illæſi. Incolumes. *Ne ſiti eſſent confecti, nec defatigati, ſed illæſi & integri.*

Ἐκπαθής. Qui præter modum rebus aliquibus delectatur, ac iis immoderate deditus eſt. Ælianus: *Vino autem ſupra modum deditus erat, adeo ut interdiu etiam ſæpe ab amicis ebrius conſpiceretur.*

Ἐκ παντός. Omnino. Prorſus. *Si igitur hoſtes hoc intellecto prorſus abiiſſent, nihil impediviſſet, quo minus totus exercitus periiſſet.*

Ἐκ παντὸς ξύλου. Ex quovis ligno. Subintellige, vinculum ligneum vel nervus fiat. Dicitur de rebus aſpectu quidem vilibus, ſed tamen neceſſariis. Alii vero proverbium hoc accipiunt de illis, qui boni quidem viri eſſe videntur, ſed experientia alii deprehenduntur.

Ἐκ παλλήλου. Ex ſimili. Similiter.

Ἐκ παλόγου. Præter ſpem. *Ille vero præter ſpem ex tempeſtate maris ſervatus.*

Ἐκπεπλῆχθαι.[1] ἐκβεβλῆσθαι.

Ἐκπεπολέμωϑ.[2] ἐχθρωδῶς διάκειμαι.

Ἐκπερδικίσαι.[3] τὸ διαφθεῖραι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν περδίκων, πανύργων ὄντων.

Ἐκ περισσίας. ἐκ περισσοῦ. ἐκ περισσίας λέγει ὁ Ἀριστοτέλης. Μεταπεμψάμενοι ἐκ περισσίας καὶ Παμπρέπιον. ἐκ περισσίας ὄν, ἀντὶ τοῦ, ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος.

Ἐκπεράναι. ἔστιν ἐν τοῖς ἐκπεπύσμαι.

Ἐκ[4] περισσίας τοῦ ἀναγκαίου διαφέρει. ἀναγκαῖον μὲν ὅν ἐστιν, οὗ χωρὶς ἀδύνατον εἶναι. ἐκ περισσίας δὲ, οὗ ἡ παρουσία οὐκ ἔστιν ἀναγκαία· καὶ, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, ὅταν ὑπαρχόντων τῶν ἀναγκαίων ἄλλα τινὰ [5]προσκαλασκευάζηται τῶν καλῶν. οἷον, τὸ μὲν ζῆν ἀναγκαῖον· ἐκ περισσίας δὲ, τὸ εὖ ζῆν. τῇ γὰρ τοῦ εὖ παρουσίᾳ, οὐκ ὄντι πρὸς τὸ εἶναι ἀναγκαίᾳ, ἐπικοσμεῖται τὸ ζῆν, ἀναγκαῖον ὄν. βελτίω δὲ τὰ ἐκ περισσίας τῶν ἀναγκαίων φησί. βέλτιον γὰρ τὸ εὖ ζῆν τοῦ ζῆν· τὸ δὲ εὖ λέγειν, τοῦ λέγειν. οὐκ ἀεὶ μὲν αἱρετώτερα τὰ βελτίω, εἰ καὶ ἁπλῶς αἱρετώτερα. τὰ γὰρ ἡμῖν ἀδύνατα, εἰ καὶ βελτίω εἴη τῶν δυνατῶν, ἀλλ' οὐχ αἱρετώτερα. βέλτιον μὲν γὰρ ἀθανασία μακροβιότητος· ἀλλ' ἡμῖν οὐχ αἱρετωτέρα. καὶ τῶν ἐκ περισσίας δὴ τὰ μὲν πρὸς τὰ βελτίω εἶναι, καὶ αἱρετώτερά ἐστι· ὥσπερ τοῦ λέγειν τὸ εὖ λέγειν· τὰ δὲ βελτίω ἐστὶν, ἃ μὴ καὶ αἱρετώτερα. τὸ γὰρ φιλοσοφεῖν τε καὶ θεωρεῖν βέλτιον μέν ἐστι τοῦ χρηματίζεσθαι· ἃ μὴ καὶ αἱρετώτερον τοῖς ἐν ἐνδείᾳ ὦσι, καὶ μὴ δυναμένοις ἄλλως εἶναι. ὅπου δὴ καὶ τὸ ὑγιαίνειν τοῦ φιλοσοφεῖν τοῖς νοσοῦσιν αἱρετώτερον. † Καὶ [6]Δημοσθένης ἐν τοῖς ὑπὲρ Κτησιφῶντος· Ἐγὼ μὲν εἰς τοῦτ' ἐλήλυθα κινδύνου ὑπὲρ δὲ ἐκ περισσίας μὲν κατηγορεῖ. ἀντὶ τοῦ, ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος.

Ἐκπεπλῆχθαι. Ejici.

Ἐκπεπολέμωϑ. Hoſtilem animum habet.

Ἐκπερδικίσαι. Aufugere. Per tranſlationem ductam a perdicibus, quæ ſunt aſtutæ.

Ἐκ περισσίας. Ex abundantia. Ex ſupervacuo. Uſus eſt hac phraſi Ariſtoteles. *Cum autem Pamprepium etiam accerſiviſſent, licet præſentia ejus ſupervacanea eſſet.*

Ἐκπεράναι. Vide in voce ἐκπεπύσμαι.

Ἐκ περισσίας. Ex abundantia. Ex ſupervacuo. Hoc differt a neceſſario. Nam neceſſarium quidem eſt id, ſine quo eſſe non poſſumus. Ἐκ περισσίας vero dicitur de rebus illis, quarum præſentia non eſt neceſſaria; &, ut ait Ariſtoteles, quum ſuppetentibus rebus neceſſariis, alia quædam pulchra iis adjiciuntur. Ut, vivere quidem eſt neceſſarium: at bene vivere, ſupervacaneum. Nam præſentia bene vivendi, quæ non eſt neceſſaria ad id, ut ſimus, exornat ipſum vivere, quod eſt neceſſarium. Supervacanea autem neceſſariis meliora eſſe dicit. Melius enim eſt bene vivere, quam vivere: & bene dicere, quam dicere. Non ſemper tamen optabiliora ſunt ea, quæ ſunt meliora, quamvis ſimpliciter & per ſe ſint optabiliora. Nam quæ conſequi non poſſumus, quamvis ſint meliora illis, quæ conſequi poſſumus, non ſunt tamen optabiliora. Immortalitas enim eſt longævitate melior: ſed nobis non magis expetenda. Ac ſupervacaneorum alia quidem non ſolum ſunt meliora, ſed etiam optabiliora: ut bene dicere quam dicere. Alia vero ſunt meliora, non tamen etiam optabiliora. Nam philoſophari & contemplari melius quidem eſt, quam quæſtum facere; non tamen etiam eſt optabilius illis, qui in rerum omnium inopia verſantur, & qui aliter eſſe non poſſunt. Sic etiam valere eſt optabilius ægrotanti, quam philoſophari. † Et Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte dicit: *Ego quidem extremo periculo compulſus in certamen hoc deſcendo: Æſchines vero nulla neceſſitate cogente me accuſat. Port.*

Ἐκ περιτροπῆς. ἐξ ὑποστροφῆς. ἐκ νίκης.

Ἐκπέρσαι. ἐκπορθῆσαι.

Ἐκπεσών. ῥηθείς. δοθείς. Χρησμὸς δὲ ἐκπεσὼν περὶ Εὐτοκίου Θρᾳκός.

Ἐκπεφυσημένον. φιλοτίμως διατεθειμένον. [7]Ὁρῶν δὲ τὸν Μάρκον ἐκπεφυσημένον.

Ἐκπήγνυσθαι.[8] τὸ ἐκπλήττεσθαι.

Ἐκπλωιεῖται. ἐξελκύσῃ. ἀπὸ τοῦ πλοῦ κρόκιν μηρυομένων εἰς πλοῖα. [9]Ὅμηρος· Πηνίον ἐξέλκουσα.

Ἐκπλαγεῖς. ἐκπλήξεως πλέοι.[10] Πολύβιος· Ἐκ-

Ἐκ περιτροπῆς. Ex converſione. Ex victoria.

Ἐκπέρσαι. Devaſtare. Exſcindere.

Ἐκπεσών. [Qui excidit.] Dictus. Redditus. Datus. *Oraculum autem de Eutocio Thracé redditum eſt.*

Ἐκπεφυσημένον. Inflatum. Ambitioſum. *Videns autem Marcum faſtu inflatum.*

Ἐκπήγνυσθαι. Terreri.

Ἐκπλωιεῖ). Extrahet. Educet. Sumpta tranſlatio ab illis, qui filum in glomos deducunt. Homerus: *Stamen extrahens.*

Ἐκπλαγεῖς. Terroris pleni. Polybius: *A-*

1 Ἐκπεπλῆχθαι. ἐκβεβλῆσθαι.] Heſychius: Ἐκπεπλεύκασι. ἐξωθοῦσι. Uterque intelligit vocabulum Latinum *expello*, ut Portus etiam ſubodoratus fuit. Græci enim recentiores multa vocabula Latina a Romanis mutuati ſunt, ut vel ex Gloſſariis Meurſii & Dufremii unicuique conſtare poteſt.

2 Ἐκπεπολέμωται] Vide paulo poſt v. Ἐκπολεμῶσαι.

3 Ἐκπερδικίσαι] Vide ſupra v. Διεκπερδικίσαι; & Heſychium v. Διακερδικίσαι. Referenda eſt autem nota hæc Suidæ ad locum illum Ariſtophanis *Avib.* pag. 577. (398. Ed. Baſ. *P.*)

Ὡς πᾶς ἡμῖν ἀνὴρ ἐσθλὸς ἐστι διακερδικίσαι.

Vide ibi veterem Enarratorem.

4 Ἐκ περισσίας δ' ἀναγκαίᾳ διαφέρει. —— τὸ ὑγιαίνειν τοῦ φιλοσοφεῖν τοῖς νοσοῦσι αἱρ.] Hæc omnia deſcripta ſunt ex Alexandro Aphrod. in *Topica* pag. 134.

5 Προσκαλασκευάζηται] Sic recte 2 MSS. Pariſ. & Alexander Aphrod. loco laudato. At priores Edit. συγκαλασκευάζηται: quod ſenſus repudiat.

6 Καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς ὑπὲρ Κτησ.] Ex Harpocratione.

7 Ὁρῶν δὲ τὸν Μάρκον ἐκπεφ.] Hæc deſumpta ſunt ex Polyb. lib. III. cap. CIII.

8 Ἐκπήγνυσθαι] Mendoſe pro ἐκπλήγνυσθαι. Scholiaſta Thucydidis ad lib. IV. cap. CXXV. Ἀσαφῶς ἐκπήγνυσθαι ἀδήλως ἐκπλήττεσθαι.

9 Ὅμηρος] Il. Σ. v. 762.

10 Πολύβιος] Lib. I. cap. LXXVI.

πλαγεῖς γενόμενοι οἱ Λίβυες ἀφ' τὸ ωδ/δοξον, ἐκκλίναντες ἔφυγον. Καὶ αὖθις· Οὕτως ἐκπλαγεῖς ἦσαν, καὶ καταφοβοι τὸ μέλλον. καὶ ἐκπλαγεῖς, θηλυκῶς, ἀντὶ τῦ θαυματαί. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες ἐκπλαγῆς φωσφανείας ἔτυχον.

Ἔκπλεα. πλήρη. Ἐσθῆτας δὲ καὶ τὰ ὀπτιδεια ἔκπλεα παρεῖχεν. ἀντὶ τῦ αὐτάρκη. καὶ αὖθις Αἰλιανός· Οἱ δὲ καταφρονῆς εἰς αὐτὸν, καὶ φιλοφρονύνης ἐκπλέας ἀπολαύσαντες.

Ἐκπλεύσαντες. ἔξω γενόμενοι. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τ' φρενῶν, εἶτα ἐνεοὶ ἐγένοντο.

Ἐκπλεύσειν. ἔξω γενέσθαι. Μὴ γὰρ ἂν ἐκπλεύσειν ποτὲ τ' φρενῶν ἐς τοσῦτον, ὡς ἀνθρώπους ωσπιμῆσαι Θεῦ.

Ἐκπλήγδην. ἐκπληκτικῶς.

Ἔκπληξις. Φόβος.

Ἐκπλήσει. πληρώσει.

Ἐκπλινθεύσας.[3] Ἰσαῖος ἀντὶ τῦ ἀφελύσας καὶ ἐξελὼν τὰς πλίνθους.

Ἔκπλυτον. ἐξίτηλον. ἀφανές.

Ἐκ ποδὸς εἶπεν κατόπιν. ἀντὶ τῦ σύνεγγυς.

Ἐκποδὼν. τὸ ωσὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστέλλεσθαι. Ἀριστοφάνης· Οὗτός ἐστιν, ὃν ζητοῦμεν. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδών. Καὶ αὖθις· Ἀργεῖοι καὶ Θηβαῖοι ἐκποδὼν ἔστησαν. Καὶ παροιμία·

Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.

Ἐκποδὼν γενέσθαι. Φυγεῖν. ἢ ἐξαλείφεσθαι. ἢ ἐκ τῦ μέσου γενέσθαι.

Ἐκποκιῶ. τὰς τρίχας ἐκσπάσω.[5] Ἀριστοφάνης· Ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας. ἐπὶ γυναικείων τριχῶν ὡς τὸ πολύ. παρετυμολογεῖ δὲ τὸν πόκον. Λυκόφρων δὲ ἁπλῶς τὰς τρίχας. ἐμπλοκὴ δέ τις φαίνεται καὶ πλοκαμίδες. σπανίως ποτὲ ὑπ' ἀνδρῶν λέγεται.

Ἐκπολεμῶσαι.[6] αἰτιατικῇ. ἀντὶ τῦ εἰς πόλεμον καταστῆσαι. χρήσεται δὲ καὶ ἀφ' τῦ η, ἐκπολεμῆσαι· ὡς καὶ ωσπὸ Ξενοφῶντος· Ἐκπολεμῶσαι δὲ, τὸ πολεμίους ποιῆσαι, οἷον ἐπὶ πόλεμον τινὰς παροξύναι.

Ἐκ πολλοῦ. ἐκ παλαιῶν τῶν χρόνων. Ἄγαλμα ἦν πεποιημένον ὑπ' αὐτῦ ἐκ πολλοῦ.

Ἐκ πολλῶν ἀχύρων ὀλίγον καρπὸν συνήγαγον. ἐπὶ τῶν πολλὰ μὲν πονούντων, ὀλίγα δὲ καρπουμένων.

Ἐκποιζόμεθα. ἐξοθενούμεθα.

Ἐκποιήσας. συλλέξας.

Ἐκπορπᾶσθαι. ἐκφιβλᾶσθαι.

Ἐκπομπεύων. ἀχρειῶν. λοιδορῶν. Ὁ δὲ ἐκπομ-

fri inopinata illorum virtute perculſi in fugam ſubito inclinantur. Et iterum: *Adeo metu futuri perterriti erant.* Et ἐκπλαγεῖς, genere fœminino, pro, admirandæ. *Paſtoribus in agris pernoctantibus admiranda lux apparuit.*

Ἔκπλεα. Plena. Quæ ſufficiunt. *Veſtes autem, & res ad victum neceſſarias abunde ei præbuit.* Et iterum Ælianus: *Cum ad ipſum divertiſſent, & humaniſſime ab ipſo excepti fuiſſent.*

Ἐκπλυθύσαντες [τῶν φρενῶν.] Amentes facti. *Illi vero amentes facti, poſtea etiam muti evaſerunt.*

Ἐκπλυθύσειν [τ' φρενῶν.] Amentem fore. *Dicebant enim, ſe nunquam eo dementiæ proceſſuros eſſe, ut homines Deo anteponerent.*

Ἐκπλήγδην. Cum terrore. Cum ſtupore.

Ἔκπληξις. Pavor. Metus. Terror.

Ἐκπλήσει. Explebit. Replebit.

Ἐκπλινθεύσας. Iſæus ſumit pro eo, qui lateres diſſolvit & ex muro exemit.

Ἔκπλυτον. Quod colorem facile amittit. Evanidum.

Ἐκ ποδὸς εἶπ. A tergo proxime ſequebatur.

Ἐκποδὼν [γενέσθαι.] Ad exiguum tempus ab aliquo recedere. Ariſtophanes: *Hic eſt, quem quærimus. Sed quiſque ab eo recedens, huc veniat.* Et iterum: *Argivi & Thebani inde procul ſteterunt.* Et proverbium: *Viri infelicis amici procul ſunt.*

Ἐκποδὼν γενέσθαι. Recedere. Fugere. Vel, deleri. Vel, de medio tolli.

Ἐκποκιῶ. Capillos evellam. Ariſtophanes: *At capillos tibi evellam.* Ποκάδες autem de muliebribus capillis plerumque dicitur. Alludit autem ad etymologiam τῦ πόκος. Lycophron vero ſimpliciter ita vocat capillos. Videtur tamen ea voce etiam ſignificari capillorum quidam nodus, vel cincinnus. Raro tamen de viris hæc vox dicitur.

Ἐκπολεμῶσαι. Accuſativo jungitur. Belli auctorem eſſe. Bellum inter aliquos movere. Scribitur etiam ἐκπολεμῆσαι, per η. Ἐκπολεμῶσαι vero eſt, aliquos hoſtes facere, & ad bellum incitare.

Ἐκ πολλοῦ. A multo tempore. Ab antiquis temporibus. *Simulacrum erat, quod ab ipſo a longo jam tempore colebatur.*

Ἐκ πολλῶν ἀχ. *Ex multis paleis exiguum fructum collegi.* De iis, qui multum quidem laborant, ſed exiguum laborum ſuorum fructum percipiunt.

Ἐκποιζόμεθα. Excogitamus. Suppeditamus.

Ἐκποιήσας. Qui collegit.

Ἐκπορπᾶσθαι. Fibulis adſtringi.

Ἐκπομπεύων. Publice traducens. Contem-

1 Οὕτως ἐκπλαγεῖς ἦσαν κτλ. κατ.] Et hoc fragmentum legitur apud Polyb. lib. III. cap. CVII. in fin.

2 Μὴ γὰρ ἂν ἐκπλεύσειν π.] Sententiam pleniorem habes infra v. Κατέγραφον.

3 Ἐκπλινθεύσας] Ex Harpocratione.

4 Ἀφανές] Hæc vox in prioribus Editt. deeſt: ſed agnoſcunt eam 2 MSS. Pariſ.

5 Ἀριστοφάνης] *Theſmophor.* pag. 797. (525. Ed. Baſ. *P.*)

6 Ἐκπολεμῶσαι] Ex Harpocratione. Vide etiam paulo ante v. Ἐκπολέμωσαι.

πεμπῆναι

πθυθῆναι μὴ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ποιεῖ.

Ἐκφερεπεῖς. ἐπίσημοι.

Ἐκ προνοίας. ἐκ προμηθείας. ἑκουσίως.

Ἐκ [1] προσαγωγῆς. ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνάγκην, καὶ οὐκ ἐκ φύσεως, οὐδὲ ἁπλοϊκῶς.

Ἔκπωμα. Φιάλη. ποτήριον. Δῶρά τε λαμβάνει ἄλλα τε, καὶ ἐκπώματα ἀπὸ ἀργυρίου.

Ἐκποίητον γενέσθαι. ἀποκηρυχθῆναι τοῦ γένους. οἱ δὲ φασὶ διαφέρειν ἐκποίητον ἀποκηρύκτου. ὅτι ὁ μὲν ἀποκηρυχθεὶς ἐπὶ κολάσει ἐκβάλλεται· ὁ δὲ ἐκποίητος ὑπὸ τοῦ φύσει πατρὸς εἰς ἕτερον οἶκον δίδοται τῇ προθέσει.

Ἔκπυστα. ἐξάκουστα. ἔκπυστα. ἢ ἐκπύστου. [2] ἀκουστόν. πανταχόσε ἀκουσθείσης. Φαίνεται δὲ ἐκπύστου τὸ πράξεως γεγενημένης. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ προδιδασκαλίας τῇ τοῦ ζῆν ἀνταδόσει ἔκπυστον μὴ ποιῆσαι τὸν πρᾶξιν, ἀφῆκε πρὸς τὸν φιλαυτίαν φοιτῆσαι.

Ἐκκραγχανομένων. μετὰ κραυγῆς λεγομένων.

Ἔκφεκεν. ἀντὶ τοῦ ἤχει.

Ἐκρέαινεν. ἐτελείου.

Ἐκκρεμαννύμενοι. ἀπηρτημένοι. [3] Θουκυδίδης· Τῶν τε ξυσκήνων ἤδη ἀπόνων ἐκκρεμαννύμενοι.

Ἐκρήγματα. τὰ ἐκ τῶν χειμάρρων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα.

Ἐκρήμνισε. κατήγαγεν.

Ἔκρηξις. ἡ ἐκραγή.

Ἐκκεκριμένος. ἐκκεχωρισμένος.

Ἐκεινεν. ἐχώρισεν. ἐπελέξατο.

Ἐκκεκρίσθαι. ἐκείσθαι. ἐκρέει. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης γονῆς· ἔστι γε μὴν καὶ τῆς τῶν κτηνῶν.

Ἐκκρίνειν. δοκιμάζειν.

Ἐκεινόμεθα. ἐπὶ πολὺν χρόνον διεφερόμεθα καὶ διημφισβητοῦμεν. [4] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Τέως μὲν οὖν ἐκεινόμεθα.

Ἐκκρούμενος. παρεκλείνων. προσπαίπων. [5] Ὁ δὲ ἔστη ἐν μεταιχμίῳ, ἀ μονομαχήσων, ἀλλὰ τὸν χαλκὸν τοῦτον τοῖς ἐναντίοις ἐκκρούμενος.

Ἐκεπιθέντες. ἐξαφθέντες. [6] ῥιπίζειν γὰρ, τὸ ὀπτᾶν ἀπὸ τῶν ῥιπιδίων.

Ἔκκριτον. ἐπίλεκτον. προκεκριμένον. Οὐδενὶ δὲ ὅπλων διαλλάττουσιν οἱ περὶ τὸν στρατηγὸν ἔκκριτοι τῶν ἐν ταῖς ἴλαις ἱππέων.

Ἐκσάλθυσον [7] αὐτό. ἐξένεγκον. ἰὼ δὲ ἐμπὶς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ αὐτοῦ.

1 Ἐκ προσαγωγῆς] Et hanc notam ab Harpocratione Suidas mutuatus est.

2 Ἀκουκόν] Sic 2 MSS. Paris. At priores Editt. male χρικόν, quod Portus pro nomine proprio viri accipiebat. Significat autem χρικῶν, qui clare audit, vel auditur: ab ἄκρι, particula intensiva, & ἀκούω.

3 Θουκυδίδης] Lib. VII. c. LXXV. unde sensus hujus loci petendus est.

nens. Conviciis infectans. *Ille vero Sancta Sanctorum publico contemptui exponit.*

Ἐκπρεπεῖς. Insignes. Valde speciosi.

Ἐκ προνοίας. Ex providentia. De industria. Consulto. Sponte.

Ἐκ προσαγωγῆς. Per vim; non autem secundum naturam, nec simpliciter.

Ἔκπωμα. Phiala. Poculum. *Cum alia dona accipit, tum etiam argentea pocula.*

Ἐκποίητον γενέσθαι. Idem quod ἀποκηρυχθῆναι, i. e. abdicari. Alii vero dicunt, ἐκποίητον differre ab ἀποκηρύκτῳ, i. e. abdicato. Nam ἀποκήρυκτος quidem dicitur ille, qui pœnæ causa ex familia ejicitur. At ἐκποίητος ille, qui a patre naturali per adoptionem in alteram familiam consulto traditur.

Ἔκπυστα. Audita. Fama cognita. Divulgata. Et ἐκπύστου, rei divulgatæ, & ubique terrarum auditæ. *Cum autem fama illius rei percrebuisset.* Et iterum: *Ille vero, cum præcepisset, ut pro hac vitæ remuneratione rem illam non divulgaret, abire eum sivit ad illum qui ipsum miserat.*

Ἐκκραγχανομένων. Cum clamore dictorum.

Ἔκφεκεν. Resonabat.

Ἐκρέαινεν. Perficiebat.

Ἐκκρεμαννύμενοι. Pendentes. Thucydides: *Ex contubernalium abeuntium cervicibus & amplexu pendentes.*

Ἐκρήγματα. Loca a torrentibus in campis excavata.

Ἐκρήμνισε. Præcipitavit.

Ἔκρηξις. Eruptio.

Ἐκκεκριμένος. Qui secrevit. Qui separavit.

Ἔκρινεν. Separavit. Delegit.

Ἐκκρίνεται. Ejicitur. Effluit. Secernitur. Dicitur de semine hominum, itemque brutorum.

Ἐκκρίνειν. Explorare. Examinare.

Ἐκεινόμεθα. Ad multum tempus inter nos dissidebamus & contendebamus. Aristophanes *Nubibus: Aliquandiu igitur inter nos contendebamus.*

Ἐκκρούμενος. Producens. Avertens. *Ille vero inter utramque aciem stetit, non ut singulari certamine dimicaret, sed ut hostes mora illa deluderet.*

Ἐκεπιθέντες. Accensi. Ῥιπίζειν enim significat, ignem flabellis accendere, vel excitare.

Ἔκκριτον. Selectum. Delectum. Antepositum. *Nullo vero armorum genere delecti illi, qui ducem stipant, differunt ab equitibus turmarum.*

Ἐκσάλθυσον αὐτό. Excute ipsum. Ejice ipsum. Culex autem erat in oculo ejus.

4 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 127. (62. Ed. Bas. P.)

5 Ὁ δὲ ἔστη ἐν μεταιχμίῳ, ἀ μονομαχ.] Hæc sunt verba Procopii lib. IV. *de Bello Goth.* cap. XXXI. sed ubi pro ἔστη legitur ἐγένετο, & pro ἐκκρούμενος, ἐκκρούων.

6 Ῥιπίζειν γὰρ, τὸ ὀπτ.] Hæc clarius habes infra v. Ῥιπίζειν.

7 Ἐκσάλθυσον] Confer Suidam infra v. Ἐξεσάλαξας.

Ἐκσιφωνιθείη.[1] ἐκπνευσθείη. ἐκρυῆ. Διαπνευσθείη.

Ἐκσκέπτωρ.[2] ἐκσκέπτωρ.

Ἔκσπονδος. ὁ τὰς σπονδὰς μὴ φυλάξων. Ὁ τοίνυν τὸν ὅρκους ἐκσπόνδους μὴ ποιήσας, καλῶς μὲν ἐβίωσεν, ἐπὶ πολὺ δὲ ἤλασε δόξης.

Ἔκστασις. θαυμασμός, καὶ ἀλλοίωσις.

Ἔκστασις.[3] καὶ ἡ ἁμαρτία. Δαβίδ· Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσῃ μου, ἀπέῤῥιμμαι. ᾤμην, φησὶ, τῇ ἁμαρτίᾳ προσπεσὼν, πόῤῥω τῆς σῆς γενέσθαι κηδεμονίας. τοιοῦ γὰρ τῆς δικαιοσύνης ὁδοῦσιν ὁδὸν, ἐξέστη μου ἐκείνης, καὶ ἐξέκλινε. παρεσκέπασε δὲ, καὶ προσέπεσε τοῖς[4] ὠμοβόροις γενέσθαι.

Ἐκστῆναι. παρακρουσθῆναι. Τῆς ἐπὶ τοῖς ἥθεσι παλαιότητος ἑτέροις ἐκστῆναι. Καὶ αὖθις· Μιθριδάτην ἐκστῆναι Βιθυνίας Νικομήδει.

Ἔκστρεψον.[5] μετάβαλε. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥυπωμένων καὶ ἐκστρεφομένων ἱματίων. ἐκστρέψαι γὰρ ἱμάτιον λέγεται, τὸ ἀλλάξαι τὸ πρὸς τὸ σῶμα μέρος ἔξω. Ἄλλαξον, φησὶ, τοὺς τρόπους σου. μετάβαλε. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τὸν σαυτοῦ τρόπον.

Ἐκ συγκειμένου. προϋπηργμένου. προεγεγυμνασμένου. [6] Τότε δὲ καὶ εἰς τάξιν τινὰ ὥσπερ ἐκ συγκειμένου κατέστησαν, καὶ ἐν κόσμῳ τὸν ἀγῶνα ἐποίησαν.

Ἐκσφενδονῶ.

Ἐκτάδην. ἐκτεταμένως, ἁπλωμένως.

Ἔκτακτοι. τούτους τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν, ὡς καὶ τὄνομα δηλοῖ, διότι τῆς τάξεως ἔξ[7] ἀριθμοὶ ἦσαν. εἰσὶ δὲ πέντε· κραυκηρύξ, σαλπιγκτὴς, σημειοφόρος, ὑπηρέτης, ἡγεμών. νῦν δὲ καὶ τὸ σωτάγματος λέγω, καὶ τῶν ἄλλων. ἔχει δὲ δεῖ τούτους τὴν τάξιν, ἢ καὶ τὸ σύνταγμα· τὸν μὲν, ὅπως τῇ φωνῇ σημαίνῃ τὸ προσταττόμενον· τὸν δὲ, ὅπως τῷ σημείῳ, εἰ μὴ ἡ φωνὴ κατακούοιτο διὰ θόρυβον. τὸν δὲ σαλπιγκτὴν, ὁπότε μηδὲ σημεῖον βλέπεσθαι διὰ κονιορτόν. καὶ τὸν ὑπηρέτην, ὅτε τῶν εἰς τὴν ἡγεμονίαν προσκομίσαι. τὸν γε μὴν ἔσχατον ἡγεμόνα, πρὸς τὸ ἐπανάγειν τὸν λειπόμενον ἐπὶ τὴν τάξιν· ὃς τῶν στοιχάρων ἄνω τυπτομένων κατὰ μέτωπον, κάτω τάσσεται.

Ἐκτὸς. ὁ ἔξω.

Ἐκτεθνεῶτα. οἷον τὸν ἐν ἐσχάτοις ὄντα.

Ἐκτενές. ὀπτιμελές. Ἔργον δ' ἰὼ αὐτοῖς ἐκτενές.

1 Ἐκσιφωνιθείη] Vide infra v. Σιφωνίζειν.

2 Ἐκσκέπτωρ] Eſt ipſa vox Latina *exceptor*: quod Portus non animadvertens, male exploratorem, ſive ſpeculatorem, vocabulo hoc notari putabat. Quinam autem apud Latinos dicti fuerint *exceptores*, præter alios docet Valeſius ad Amm. Marcell. pag. 44. Vide etiam Dufrenium in Gloſſar.

3 Ἔκστασις. ἡ ἁμαρτ.] Totum hunc locum deſcripſit Suidas ex Theodoreto ad Pſalm. xxx. pag. 512.

Ἐκσιφωνιθείη. Per ſiphonem evacuetur. Effluat. Diſſipetur.

Ἐκσκέπτωρ. ἐκσκέπτωρ. Exceptor.

Ἔκσπονδος. Qui fœdera non ſervat. *Ille igitur, cum fœdus jurejurando ſancitum non violaſſet, præclare vixit, magnamque gloriam conſecutus eſt.*

Ἔκστασις. Stupor, & mentis commotio.

Ἔκστασις. Sic etiam peccatum vocatur. David: *Ego vero in ecſtaſi mea dixi, rejectus ſum* [*a facie tua.*] Exiſtimabam, inquit, cum in peccatum incidiſſem, nullam mei rationem a te amplius haberi. Cum enim juſtitiæ ſemitam ingrederetur, poſtea ab ea recedens & deflectens, offendit, & in crudeles latrones incidit.

Ἐκστῆναι. Cedere. Decedere. * * * * * Et iterum: *Mithridatem Nicomedi Bithynia cedere* [*jubebant.*]

Ἔκστρεψον. Inverte. Muta. Per tranſlationem ductam a ſordidis veſtibus, quæ vertuntur. Nam ἐκστρέψαι ἱμάτιον ſignificat, veſtem vertere, ita ut pars interior fiat exterior. Muta, inquit, mores tuos. Ariſtophanes *Nubibus: Muta quam citiſſime mores tuos.*

Ἐκ συγκειμένου. Ex compoſito. Ex præparato. *Tunc vero quaſi ex compoſito aciem inſtructam oſtenderunt, & ordine pugnam commiſerunt.*

Ἐκσφενδονῶ. Funda ejaculor.

Ἐκτάδην. Extenſus. Exporrectus.

Ἐκτάδην. Dicitur de re extenſa, & explicata.

Ἔκτακτοι. Extraordinarii. Hi olim, ut & nomen indicat, unicuique ordini additi erant, dicebanturque ἔκτακτοι, quod extra reliquorum numerum cenſerentur. Erant autem quinque: Præco, Tubicen, Signifer, Miniſter, Tergiductor. Nunc vero etiam ordinibus, ut reliqui, accenſentur. Oportet autem hos in ordinibus militum eſſe; illum quidem, ut imperium ducis voce ſignificet: hunc vero, ut vexillo vel ſigno idem faciat, ſi vox propter tumultum exaudiri non poſſit. Tubicinem, cum propter pulverem ne vexillum quidem cerni poteſt. Miniſtrum, ut ultro citroque portet ea, quæ ſunt neceſſaria. Tergiductorem denique extraordinarium, ut eos, qui a tergo relinquuntur, ad ordines ſuos reducat. Huic in poſtica aciei parte locus aſſignatur, cum reliqui quatuor in fronte collocentur.

Ἔκτος. Sextanus. Sextus.

Ἐκτεθνεῶτα. In extremis conſtitutum. Semimortuum.

Ἐκτενές. Quod intento ſtudio fit. *Illi autem opus intento ſtudio peragebant.*

4 Ὠμοβόροις θηρσὶ] Scribe, ὠμοβόροις λησταῖς, ut apud Theodoretum loco laudato.

5 Ἔκστρεψον. μεταβ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 128. (63. Ed. Baſ. *P.*)

6 Τότε δὲ καὶ εἰς τάξιν κ.τ.λ.] Fragmentum hoc Caſaubonus Polybio tribuit.

7 Ἔξ ἀριθμοί] Scribendum eſſe una voce ἑξάεθμοι, Pearſonius ad marginem Suidæ ſui recte obſervavit. Τὸ ἐξ ἀριθμοί enim, quod omnes excuſi habent, ineptum eſt, & ſenſui omnino contrarium. Quare in verſione lectionem alteram ſecutus ſum.

Ἐκτενέ-

Ἐκτενέστερ. εἰεργμενέστατ. ἐπιμελέστερ. Ὁ δὲ ἔλεγεν ἔσεσθαι αὐτῷ σύμβουλον καὶ συναγωνιστὴν ἐπιτενέσταν.

Ἐκτένεια. ἡ συνέχεια.

Ἐκτενῶς. ὁλοψύχως. προθύμως. [1] Πολύβιος· Ὁ δὲ Ἀχαιὸς προσδεξάμενος ἐκτενῶς καὶ φιλανθρώπως τὸν Βῶλιν, ἀνέκρινε περὶ πλειόνων ὑφ' ἕκαστα τῶν κατὰ μέρος.

Ἐκτέον. κρατητέον.

Ἐκτετηκυῖα. ἀπερρυηκυῖα. [2] Ἐκτετηκυῖα τὰς ὄψεις ὑπὸ τῶν δακρύων.

Ἐκτετικότες. ἀποδεδακότες.

Ἐκτετυναγμένων. Υἱοὶ [3] τῶν ἐκτετυναγμένων. οἱ σφόδρα ταλαιπωρούμενοι. ἐν τῷ Υἱοὶ Θεοῦ.

Ἐκτετοξεῦσθαι. ἐκκενῶσθαι. ἀνηλῶσθαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ τοξείᾳ ἀναλισκόντων τὰ βέλη. [4] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Τὸν ἐμὸν ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον.

Ἐκ [5] τετρημένης κύλικος πίειν. ἐπὶ τῶν διημαρτημένων ἐν πίστει.

Ἑκτεύς. μέτρον ἐστὶν, ὃ ταυτὸν εἶναι λέγουσι τῷ χοίνικι. [6] Ἀριστοφάνης·

Οἶσθ' ὃν ἀπολωλεκυῖα πυρῶν ἑκτέα;
τουτέστι τριῶβολον.

Ἐκτείνω.

Ἐκλειχίσαι. περιχαρῆσαι. Ἐν ὀρεινῷ χωρίῳ ἐδόκει ἐκλειχίσαι τὴν πόλιν.

Ἑκτῆνες. οἱ Βοιωτοὶ ὅπως ὠνομάζοντο.

Ἐκτιθέναι τὰ βρέφη. ἀντὶ τοῦ, εἰς βορὰν θηρίοις, ἢ καὶ ἄλλως εἰς ἀφθορὰν ἀποτιθέναι ἐπ' ἐρημίας.

Ἑκτικός. ἀκτικός.

Ἑκτικῶς. ἐπίρρημα, ἀκτικῶς.

Ἐκπλαῆ. ἀποσπασθῆναι.

Ἐκπλεκτόμβοι. [7] συνήθεις. ἐπεὶ ὁ κπλ ἡγούμενος τῆς ποίμνης κριὸς συνήθης τῷ ποιμνίῳ.

Ἐκπεμᾶται. ἀντὶ τοῦ ἐπιτείνεται. ἠύξηται καὶ πωλεῖται.

Ἐκ πεμπάδων. Τέσσαρα [8] Ἀθήνησιν πεμπάδα ὑπὸ Σόλωνος γέγονε, Πεντακοσιομεδίμνων, Ἱππέων, Ζευγιτῶν, Θητῶν.

Ἔκπεμπ. καὶ ἐκτίμους, ἔξω καὶ ἐκτὸς τῆς τιμῆς. [9] Ἰάχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων.

Ἐκτενέστερ. Qui majore contentione & ſtudio aliquid agit. *Ille vero dicebat ſe ipſi fore conſiliarium, & pugnæ ſocium maxime ſtrenuum.*

Ἐκτένεια. Intentio. Aſſiduitas.

Ἐκτενῶς. Toto animo. Prompte. Polybius: *Achæus vero, cum prolixo animo ſingularique comitate Bolin excepiſſet, ſuper unaquaque re ſingillatim multa ex eo quæſivit.*

Ἐκτέον. Habendum, vel tenendum eſt.

Ἐκτετηκυῖα. Tabe confecta. *Cui præ fletu oculi contabuerant.*

Ἐκτετικότες. Qui perſolverunt. Qui reddiderunt.

Ἐκτετυναγμένων. Excuſſorum. [David:] *Filii excuſſorum.* Id eſt, valde miſeri. Vide in v. Υἱοὶ Θεοῦ.

Ἐκτετοξεῦσθαι. Exhauſtum eſſe. Evacuatum eſſe. Conſumptum eſſe. Per tranſlationem ductam ab illis, qui omnes ſagittas jaculando conſumpſerunt. Ariſtophanes *Pluto: Jam exiſtimans rem meam familiarem exhauſtam eſſe.*

Ἐκ τετρημένης κύλ. Ex perforato calice bibere. Dicitur de iis, qui fidem datam fallunt.

Ἑκτεύς. Sextarius. Eſt menſura, quam nonnulli eandem dicunt eſſe, quam Chœnicem. Ariſtophanes: *Sciſne igitur, te amiſiſſe ſextarium frumenti?*

Ἐκτείνω. Extendo.

Ἐκλειχίσαι. Murum exſtruere. Muro munire. *In opportuno loco urbem illam muro munire placuit.*

Ἑκτῆνες. Hectenes. Ita vocabantur Bœoti.

Ἐκτιθέναι τὰ βρ. Exponere infantes. Id eſt, eos feris devorandos objicere, vel etiam alio modo perdendos in deſertis exponere.

Ἑκτικός. Habitu aliquo præditus. Vel, habendi cupidus.

Ἑκτικῶς. More ejus, qui habet, vel retinet.

Ἐκπλαῆ. Evulſiſſe. Avulſiſſe.

Ἐκπλεκτόμβοι. Familiares. Conſueti. Noti. [A κπλ, aries.] Aries enim, dux gregis, paſtori ſuo notus eſt & familiaris.

Ἐκπεμᾶται. Dicitur de re, cujus pretium intenditur & augetur.

Ἐκ πεμπάδων. Ex cenſibus. Ex cenſu. Quatuor cenſus Athenis a Solone inſtituti fuerunt: Pentacoſiomedimnorum, Equitum, Zeugitarum, & Thetarum.

Ἔκπεμπ. Expers honoris. Et ἐκπέμπους. Expertes honoris. Inhonoros. [Sophocles:] *Inhonoras acutiſonorum luctuum habens alas.*

1 Πολύβιος] Lib. VIII. cap. XVI.

2 Ἐκτετηκυῖα τὰς ὄψεις ὑπὸ τῶν δακρ.] Hæc ſunt verba Dionyſii Halicarn. de Columnia, Marcii matre, lib. VIII. pag. 516. 13.

3 Υἱοὶ τῶν ἐκπεπαγμένων. οἱ σφόδρα ταλαιπ.] Hæc Suidas ſumpſit ex Theodoreto ad Pſalm. CXXVI. pag. 921.

4 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 6. (4. Ed. Baſ. *P.*) ubi Scholiaſta: Ἐκπεπτεῦσθαι. πεπλεωσθαι. ἀνηλῶσθαι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξόντων, ὅταν τὰ φαρέτρας κενώσωσιν.

5 Ἐκ τετρημένης] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. mendoſe, ἐκ πεπιμπλῆς.

6 Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 739. (497. Ed. Baſ. *P.*)

7 Ἐκπλεκτόμβοι] Portus recte monuit, ſcribendum eſſe ἐκπλωμβοι, a κπλόω. Vide Euſtath. ad Il. Γ. pag. 403.

8 Τέσσαρα Ἀθήνησιν πεμπάδα ὑπὸ Σόλ.] Vide Noſtrum infra v. Ἱππῆς; itemque Nicephorum ad Syneſ. *de Inſomn.* pag. 400. & Petitum *de Leg. Attic.* pag. 126.

9 Ἰάχουσα πτέρυγας ὀξυτ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Electra* pag. 93. ut Portus monuit.

Ἐκπίναν.

Ἐκτίναν. δεῖκῆ. Ἀποδιδόν. Τῇ μητρὶ γῇ τὸ χρέος ἐκτίσαν, τὸν ναυηγὸν θάψαι. καὶ ἐκλευνύσαν, ἀποδιδόν.

Ἐκλιναγμός. καὶ ἀναβρασμὸς μὲν γῆς, ὅταν καχλάζῃ μὴ κινήμασι· ἐκλιναγμὸς δὲ, ὅταν ἀναρριπτῆται.

Ἐκπῆσαι. Ἀποδῶναι.

Ἐκλισε. κατέστησε. κατέταξεν.

Ἐκπίσῃ. Ἀποδώσῃ. Ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς ἐκτίσῃ μοι δίκας ὧν δέονται.

Ἐκ' πτυνῶν. Ἐκ μικρᾶς ἡλικίας.

Ἐκπολυπεύσας. ἐργασάμενος. καὶ ἐκπολυπεῦσαι, πληρῶσαι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς πολύπης τῶν κατειργασμένων ἐρίων.

Ἐκτομίας. εὐνοῦχος.

Ἔκτοπα. ξένα.

Ἐκτόπια. τὰ κεχωρισμένα. Ἐκτόπια πολισμάτα τὰ χαραμένων καὶ ἀποδιαγελλομένων.

Ἐκτοπίζω. πόρρω ἀφάγω. Τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων ἐν Ἀκαδημίᾳ διέτριβεν.

Ἐκτόπιος. Ἀπὸ ξένης τόπου. Ἔκτοπι συφεὶς. τυτέσιν, ὁρμήσας.

Ἐκτοπίσαι. μακρὰν καλασῆσαι. ἀεὶ ἀφ' τῶν ι.

Ἐκλοπισμός. πόρρω ἀφαγωγή. Οἱ δὲ Φοβούμενοι τὸν εἰς Ἰταλίαν ἐκτοπισμὸν, ὧν τοῖς ὁδοιπορίαις διεδίδρασκον.

Ἔκλοπον. παρηλλαγμένον. βίαιον. μέγα. Αἰσχύλος·

Ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς
Ἔκτοπόν τι, Καρδίας
Ἀπωτέρω, Κλεώνυμος·
Χρήσιμον μὲν ὑδέν· ἀλλ-
Λως δὲ δεινὸν, καὶ μέγα.
Τοῦτο μὲν ἦρος αἰεὶ
Βλαστάνει, καὶ συκοφανλεῖ.
Τοῦτο δὲ χειμῶνος πάλιν
Τὰς ἀσπίδας φυλορροεῖ.

Δένδρῳ ἀπεικάζει τὸν Κλέωνα, ἢ ὡς μέγαν, ἢ ὡς ἀναίσθητον, ἀφ' τὸ Ὁμηρικόν. Καρδία δὲ πόλις. καὶ Καρδιανοὶ, οἱ πολῖται. ἀφ' τὸ ἀκάρδιον δὲ τοῦτο φησίν.

Ἔκλοπος. παρηλλαγμένη. ἀφόρητος. Τοῖς δὲ Κέλτοῖς παρέστη ἔκλοπος ἡλίκη πρὸς τὸ ἀποδόξον ὀργή. ἀντὶ τοῦ, μεγίστη ὅση.

Ἐκτόπως. μεγάλως. ἀπρεπῶς. παρηλλαγμένως. ἀφορήτως.

Ἄρχει φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως πύχῃ.

† Εἶθ' ὕστερον ἐραθεῖσα αὐτοῦ ἐν ἀποβύστῳ.

Ἐκτόπως. ὑπερβαλλόντως. Πρὸς τὴν ὀπλοκὴν ἡ κόρης ἔχαιρεν ἐκτόπως.

Ἐκπίων. Dativo jungitur. Perſolvens. Reddens. *Matri Telluri debitum perſolvens, naufragum ſepelit.* Et ἐκπιών, idem.

Ἐκπναμὸς [& ἀναβρασμὸς inter ſe differunt.] Ἀναβρασμὸς enim eſt, cum terra aquæ ebullientis inſtar exultat. Ἐκπναμὸς vero, cum eadem alte ſuccutitur.

Ἐκπῆσαι. Perſolviſſe. Reddidiſſe.

Ἔκπισε. Condidit. Conſtituit. Collocavit.

Ἐκπίσῃ. Perſolvet. Reddet. *Rex vero noſter pœnas mihi eo, quo decet, modo perſolvet.*

Ἐκ πτυνῶν. A pueritia. Ab infantia.

Ἐκπολυπεύσας. Qui elaboravit. Et ἐκπολυπεῦσαι. Elaborare. Perficere. Tranſlatio ducta eſt a glomo lanæ carminatæ.

Ἐκτομίας. Exſectus. Caſtratus. Eunuchus.

Ἔκτοπα. Peregrina. Inuſitata.

Ἐκτόπια. Peregrina. Remota. *Oppida remota a præceptis & mandatis* [*Regis.*]

Ἐκτοπίζω. Procul dego. [Longe ſubmoveo.] *Negotiis Reip. valere juſſis, in Academia commorabatur.*

Ἐκτόπιος. Qui ex peregrino loco venit. *Qui ex peregrino loco huc profectus eſt.*

Ἐκτοπίσαι. Longe ſubmovere. Longe amandare. Semper per ι ſcribitur.

Ἐκτοπισμός. Tranſlatio in ſedes peregrinas & remotas. *Illi vero metuentes fore, ut in Italia procul a patria ſedes ipſis aſſignarentur, in itinere fuga dilapſi ſunt.*

Ἔκτοπον. Inuſitatum. Novum. Violentum. Magnum. Ariſtophanes: *Stat enim arbor quædam inuſitatæ magnitudinis, procul ab urbe Cardia, nomine Cleonymus: inutilis quidem omnino; at denſa & ingens. Hæc vere ſemper germinat, & ficus producit: at hyeme rurſus clypeos ut folia amittit.* Arbori Cleonem aſſimilat, vel ut magnum; vel ut excordem & inſipientem, ſecundum Homerum. Cardia vero eſt urbs: cujus cives dicuntur Cardiani. Hoc autem ideo dicit, ut Cleonem tanquam excordem perſtringat.

Ἔκτοπος. Inuſitata. Intolerabilis. *Celtas vero maxima invaſit ira.*

Ἐκτόπως. Valde. Indecore. Præter morem Supra modum. *Urſa gloriabatur, ſe hominem ſupra modum amare.* † *Poſtea clam & occulte ipſum amans.*

Ἐκτόπως. Supra modum. *Ob arctum complexum illius puellæ ſupra modum gaudebat.*

1 Ἐκ πτυνῶν] Portus malebat ἐκ πυγῶν; quod non diſplicet.

2 Ἔκτοπος συφεὶς] Ex Sophocl. *Oed. Colon.* pag. 275. ut Portus obſervavit.

3 Αἰσχύλος] *Avibus* pag. 609. (423. Ed. Baſ. P.)

4 Εἶθ' ὕστερον ἐραθεῖσα αὐτοῦ.] Apud Procopium *Hiſtor. Arc.* cap 1. pag. 3. unde locum hunc deprompſit Suidas, legitur, εἶθ' ὕστερον ἐραθεῖσα αὐτῷ ἐκτόπως. Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt. Nam vocis ἐκτόπως gratia fragmentum iſtud Procopii huc allatum eſſe manifeſtum eſt.

Ἐκλοπώταλον. ἐξεφαμμένον.

Ἐκπορμεῖν. τὸ ἐκ τῆς καθηκούσης ὁρόμου ἐκβαίνειν.

Ἐκτὸς[1] ἰόντας. ἐξερχομένους.

Ἐκτὸς[2] πηλοῦ πόδας ἔχειν. ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνῳ καθεστώτων. [3]Ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ, ἐπὶ ξυρῆς.

Ἐκ τοῦ γεύματος γινώσκω. ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ πολλὰ καταλαμβανόντων.

Ἐκ τοῦ ὀπισθείου.

Ἐκ τοὐμπαλιν. ἐκ τοῦ ἐναντίου.

Ἐκ τοῦ παραχρῆμα. ἐκ τοῦ παυλομάτου.

Ἐκ τοῦ παρούσης. ἐκ τοῦ ὑπαρχούσης. Ὀνομάζεται δὲ οὕτω διὰ τὸ ἐκ τῶν παρόντων ἀκούσαντας αἰτῆσαι παρὰ τοῦ θεοῦ, καὶ ἐρωτῆσαι τὴν Πυθίαν.

Ἐκ τῶν παρόντων. ὡς ἐκ τῶν παρόντων. ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, καὶ ἐνεστηκότων, καὶ εὐπορουμένων.

Ἕκτωρ. ὁ ἥρως. ἐχέτωρ τις ὤν. καὶ Ἑκτορείδης, ὁ υἱὸς τοῦ Ἕκτορος. καὶ ἐπὶ κλητικῆς, ὦ Ἕκλος, διὰ τοῦ ο μικροῦ.

Ἐκβασδιναείους. Ῥωμαϊκὴ λέξις. δηλοῖ δὲ ἐπιλέκτους.

Ἐκβαγῳδῶ. αἰτιατικῇ.

Ἐκβαχιλίζω. καὶ ἐκβαχιλιοῦσι, τοὺς τραχήλους συγκλασοῦσι. Ἱππασίας μὴ θορύβου γενομένης, πολλοὶ μὲν τῶν ἱππέων ἐκβαχιλιοῦσι, πλείους δὲ τῶν ἵππων ἐξασθματήσουσιν, οἱ μέν, ὑδροπιγεῖς γενόμενοι, οἱ δὲ, ὑπέρπονοι.

Ἐκλειβήσεται.[4] Διαπέλφει ἐν τοῖς κακοῖς. ἢ ἀπολεῖται. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σμηχομένων ἀργυρῶν, ἢ χαλκῶν, ἢ ἄλλων τοιούτων σκευῶν, ἅτερ ἐν τῷ πλύνειν σφόδρα τριβόμενα ἐλαττοῦται. [5]Σοφοκλῆς·

--- Σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν
Κάκιον ὅστις ἐκλειβήσεταί ποτε.

Ἐκ τειχῶν κρέμαται. παροιμία ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων.

Ἐκβυπῆσαι.[6] ἐξελθεῖν μὴ βίᾳ.

Ἐκβυχωθείς.[7] ἐκπαιδείς. ἐκφθαρείς.

Ἐκτυπώτερον. Φανερώτερον.

Ἐκτοπάτατον. Valde inuſitatum, & a communi more abhorrens.

Ἐκτρεμεῖν. Ex itinere vel curſu recto excedere.

Ἐκτὸς ἰόντας. Exeuntes. Egredientes.

Ἐκτὸς πηλοῦ π. *Extra lutum pedes habere.* Dicitur de iis, qui extra periculum conſtituti ſunt. Huic proverbio contrarium eſt illud, *In acie novaculæ.*

Ἐκ τοῦ γεύματος γινώσκω. Ex guſtu cognoſco. De iis dicitur, qui ex parva re multa deprehendunt.

Ἐκ τοῦ ὀπισθείου. Ex eo, quod plerumque fieri ſolet. Plerumque.

Ἐκ τοὐμπαλιν. E contrario.

Ἐκ τοῦ παραχρῆμα. Ex tempore. Repente.

Ἐκ τοῦ παρ. Pro re nata. Prout res quæque ſe primum offert.

Ἐκ τῶν παρ. Pro præſenti rerum ſtatu. Confeſtim. *Cum igitur vincerentur, confeſtim remedium a Deo petunt, & Pythiam interrogant.*

Ἐκ τῶν παρόντων. Pro præſenti rerum ſtatu. Pro facultatibus. Pro præſentibus facultatibus, & rerum copia.

Ἕκτωρ. Hector, Heros ita dictus, quaſi ἐχέτωρ. Et Ἑκτορείδης, Hectoris filius. In vocativo dicitur, Ἕκτορ, per ο parvum.

Ἐκβασδιναείους. Extraordinarios. Eſt vocabulum Romanum. Significat autem eos, qui reliquis extra ordinem adduntur.

Ἐκβαγῳδῶ. Accuſativo jungitur. Tragice aliquid narro.

Ἐκβαχιλίζω. Cervicem frango. Et ἐκβαχιλιοῦσι. Cervices frangant. *Ne, ſi equitatio cum tumultu fiat, multi equites cervices frangant. & equi plures viribus deficientibus langueant, alii quidem nimia curſus concitatione propemodum ſuffocati; alii vero, nimio labore confecti.*

Ἐκλειβήσεται. Atteretur. Conteretur. Perdetur. Tranſlatio ducta eſt ab argenteis, vel æreis, vel aliis hujuſmodi vaſis, quæ ſæpius mundata & eluta attenuantur & atteruntur. Sophocles: *Nemo enim eſt mortalium, qui pejus te peribit.*

Ἐκ τριχὸς κρ. E pilo pendet. Proverbium de iis, qui in ſummo periculo verſantur.

Ἐκβυπῆσαι. Per vim ex aliquo loco exire.

Ἐκβυχωθείς. Attritus. Malis confectus. Perditus.

Ἐκτυπώτερον. Expreſſius. Manifeſtius.

1 Ἐκτὸς ἰόντας] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. minus recte, ἐκτὸς ἰόντως.

2 Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχ.] Huic proverbio ſimile eſt illud, Αἴξῃ, ἔξω πόδα πηλοῦ, quod legitur ſupra ſuo loco.

3 Ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ, ἐπὶ ξ.] Senſum Suidæ hic non aſſequor. Si enim intelligit proverbium illud, ἐπὶ ξυρῆς ἀκμῆς; falſum eſt quod dicit. Tantum enim abeſt, ut proverbium hoc priori ſimile ſit, ut potius ſenſum illi contrarium habeat: ut Portus etiam monuit.

4 Ἐκλειβήσεται. Διαπέλφει ἐν τοῖς κ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad Oedip. Tyran. pag. 170. ut Portus quoque monuit.

5 Σοφοκλῆς] Loco in nota præcedente indicato.

6 Ἐκβυπῆσαι] Ariſtophanes Eccleſiaz. pag. 734.

Ἀλλ' ἐκβυσήσειν λαθεῖσά μ' ἔνδοθεν.

At ibi τὸ ἐκβυσῆν non ſignificat per vim exire, ut Suidas hic exponit; ſed potius, clam, & ita, ut alios fallas & lateas. Vide etiam infra v. Εἰσβυσᾶν.

7 Ἐκβυχωθείς] Sic pro ἐκβιωθείς, ut præcedentes Editt. habent, ſcribendum eſſe, non ſolum ſenſus, ſed etiam ſeries literarum oſtendit.

Ἐκτυποῖ. ἐξομοιοῖ.

Ἐκκυβεύειν. ῥιπτεῖν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον. [1] Ὀϊσάμενος, κτλ. τὸν ποιητὴν, δόλον εἶναι, ὡδαμῶς ἔκεινεν ἐκκυβεύειν· οὐδὲ ὡμβάλλεσθαι τοῖς ὅλοις· ἦγε δὲ τ ἡσυχίαν ἐπὶ τῷ χάρακι. Καὶ αὖθις· Ἔδοξε τοῖς Καρχηδονίοις ἐκκυβεύειν καὶ ὡμβάλλεσθαι. ἔτι δὲ καὶ παροιμία· Ἐρρίφθω κύβος.

Ἐκύει. ἐνεκυμόνει. ἐν γαστὶ εἶχεν. Ὁ δὲ ἔκρυπτεν, καὶ ἐξαιτεῖν τινὰ ὠδῖνα, ἣν ἐκύει, οὐκ ἐτόλμα.

Ἐκύησεν. ἐγέννησε.

Ἐκύκα. ἐτάραττεν.

Ἐκκυκλεῖ. [2] ἐκκαλύπτει. καὶ ἐκκυκλούμενος, ἐκκύκλημα ἔχων.

Ἐκυλινδεῖτο πρὸ τ ποδῶν αὐτοῦ.

Ἔκυλος. εἶδος βοτάνης. ἄκυλος δὲ, πέπων ὁ καρπός.

Ἐκκυμανθῆναι. ἐκ τ κύματος τῷ λιμένι προσορμισθῆναι.

Ἐκυρά. ἡ πενθερά. καὶ ἐκυρὸς, ὁ πενθερός.

Ἐκύρων. ἐτύγχανον. Βωμὸν θύων [3] ἐκύρων. ἠκύρων δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀβέβαια ἐποίων.

Ἐκφανεστάτας. πάνυ λαμπράς. Πολύβιος· Τὸ γὰρ μάλιστα λυποῦν ἀεὶ τ ἐν χερσὶν ὄντων, ἐκφανεστάτας ἔχει τὰς χαράς.

Ἐκφανῆναι. ἐκφανῶς φανερῶσαι.

Ἐκφαυλίζων. εὐτελίζων.

Ἐκφέρεσθαι. λέγεσθαι. ἢ ἐκκομίζεσθαι.

Ἐκφθαρείς. [4] ἐξελθών. ὅπου λέγεται τὸ ἐπὶ κακῷ ἐξελθεῖν. εἰσφθαρεὶς δὲ, τὸ ἐπὶ κακῷ εἰσελθεῖν πω.

Ἐκφορὰν. ταφὴν. ἐπὶ τοῦ ἐπὶ μνήματος ἐκφέρεσθαι.

Ἔκφορος. Αἰθάνομαι γνόμῳ ἐκφορος. τουτέστι, ὡμβφορος.

Ἐκφορήμενοι. ἐκκενούμενοι.

Ἐκφρηθέντων. [5] ἐκβληθέντων. [6] Ἐκφρηθέντων δὲ τ [7] Ἐπικούρων ἐκ τῆς πόλεως, τοὺς ἱερεῖς ἐκάθηραν τὰ ἱερά. † Οἱ δὲ ὠφελείας αὐτίκα ὑπεπλήσθησαν, τῷ μὴ ἐκφρηθῆναι ἐκφαυλισθέντα καὶ ἀλιμασθέντα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ αὐτόν.

Ἐκφρόνως. ἀνοήτως.

Ἔκφρων. ἐξεστηκώς. ὡμπαίων. ἔξω φρενῶν. Ὁ δὲ ὑπὸ μέθης ἔκφρων γενόμενος.

Ἐκτυπτῶ. Effingit. Aſſimilat. Format.

Ἐκκυβεύειν. Aleam jacere. Se in periculum conjicere. *Dolum, ut Poeta ait, ſubeſſe ratus, aleam jacere & periculum ſummæ rerum facere noluit, ſed ſuos intra caſtra continuit.* Et iterum: *Carthaginenſibus viſum eſt aleam jacere & belli fortunam tentare.* Eſt & proverbium: *Facta ſit alea.*

Ἐκύει. Gravida erat. Prægnans erat. *Ille vero rem tegebat, & dolorem, quem pectore fovebat, eloqui non audebat.*

Ἐκύησεν. Peperit. Genuit.

Ἐκύκα. Miſcebat. Turbabat.

Ἐκκυκλεῖ. Oſtendit. Manifeſtum facit. Et ἐκκυκλούμενος, qui verſatione machinæ ligneæ ſpectatoribus in theatro oſtenditur.

Ἐκυλινδεῖτο πρὸ τῶν π. *Ante pedes ejus volutabatur.*

Ἔκυλος. Ecylus. Genus herbæ. Ἄκυλος vero, fructus, ſive glans ilicis.

Ἐκκυμανθῆναι. Ex fluctibus ad portum appelli.

Ἐκυρά. Socrus. Et ἐκυρός. Socer.

Ἐκύρων. Eram. *Ad altare immolabam.* Ἠκύρων vero, irrita faciebam, reſcindebam.

Ἐκφανεστάτας. Illuſtriſſimas. Maxime inſignes. Polybius: *Quod enim in præſens nos maximo dolore afficit, illud* [poſtea] *inſignem nobis lætitiam afferre ſolet.*

Ἐκφαντορία. Rerum occultarũ manifeſtatio.

Ἐκφαυλίζων. Elevans. Parvi faciens. Contemnens.

Ἐκφέρεσθαι. Dicitur. Vel, effertur.

Ἐκφθαρείς. Egreſſus. [Proprie ἐκφθαρῆναι] ſignificat, in aliquorum perniciem ex loco aliquo exire: ut εἰσφθαρῆναι, in aliquorum perniciem in locum aliquem intrare.

Ἐκφορὰν. Sepulturam. [Proprie, elationem.] Mortui enim ad monumenta efferri ſolent.

Ἔκφορος. Qui tranſverſus rapitur. Impos animi. *Sentio me ab affectu tranſverſum abripi.*

Ἐκφορήμενοι. Qui efferuntur. Qui evacuantur.

Ἐκφρηθέντων. Ejectorum. Ejectis. *Epicureis ex urbe ejectis, ſacerdotes templa luſtrare jubebant.* † *Illi vero magno confeſtim gaudio repleti fuerunt, quod Deus cum contemptu & ignominia eum ex loco illo non ejeciſſet.*

Ἐκφρόνως. Stulte.

Ἔκφρων. Amens. Delirans. Inſanus. *Ille vero, cum ebrietas ſanam mentem ipſi ademiſſet* &c.

1 Ὀϊσάμενος, κατὰ τ ποιητ.] Fragmentum hoc excerpſit Suidas ex Polyb. lib. III. cap. XCIV.

2 Ἐκκυκλεῖ] Vide ſupra v. Ἐγκυκλήπτη.

3 Ἐκύρων] Apud Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 309. unde hæc deſcripſit Suidas, legitur ἔκυρον. Verba Tragici illius ſic habent:

——— Πρόσεισόν γε πως
Βωμὸν καθ' ἁγνὸν τῆς Ποσειδῶνος, πάρα·
Θύων ἔκυρον.

Scholiaſta ad eum locum: Ἔκυρον. ἀντὶ τοῦ ἐκύρουν. τινὲς δὲ τὴν ἰσχύουν.

4 Ἐκφθαρείς. ἐξελθ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem* pag. 629.

5 Ἐκφρηθέντων] Confer Noſtrum infra v. Εἰσέφρησα.

6 Ἐκφρηθέντων δὲ τ Ἐπικ.] Fragmentum hoc ex Æliano depromptum eſt, ut patet ex Suida infra v. Ἐπίκουρος. Ibi autem pro ἐκφρηθέντων legitur ἐκφορηθέντων.

7 Ἐπικούρων] Scribe Ἐπικουρείων. Verba hæc enim de Epicureis intelligenda eſſe, diſcimus ex Suida infra v. Ἐπίκουρος, ubi locus integer Æliani, ex quo fragmentum hoc decerptum eſt, adducitur.

Ἐκφυλον. ἀλλόφυλον. ἄηθες. ξένον. ὀθνεῖον.

Ἐκφυλος. ξένος. παρηλλαγμένος. Αἰλιανός· Ἐκάτερος δι' ἁρπαγῆς τινὸ κόρης ποιήσασθαι ἐμαίνοντο. πόλεμος οὖν ἔκφυλος ἐγένετο, καὶ ἀναίσθητος καὶ μάλα ἀδόκητος, οὔτε ἔχων ὅτε γενναίαν ὅτε εὐπρεπῆ τινὰ πρόφασιν.

Ἐκφυλλοφορεῖν.[1] οἱ ψήφου τινὰ ἄξιόν τινες, ἂν εὐθυνόμενοι ὑπὸ τῆς βουλῆς ἁλῶσιν, οἱ φύλλοις ἐλαίας τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἔγραφον οἱ βουλευταί, καὶ καθιᾶσιν εἰς τοὺς ἐχίνους. ἅμα τε ἡ περὶ αὐτῶν πίστις προσαναγράφετο τοῖς φύλλοις.

Ἐκφυλλοφορῆσαι,[2] καὶ ἐκφυλλοφορία. εἴ τις τῶν πολιτῶν ἀδικεῖν ἐδόκει, καὶ ἀνάξιος εἶναι τοῦ συνεδρίου τῶν Φ', ἐσκόπει ἡ βουλὴ περὶ αὐτοῦ, εἰ χρὴ αὐτὸν μηκέτι βουλεύειν, ἀλλ' ἐλαθεῖσαν ἐκ τοῦ συνεδρίου. ἀντὶ δὲ τῆς ψήφου φύλλοις ἐπεσήμαινε τὸ αὐτοῦ γνώμιον ἕκαστος· ὥσπερ ὀστράκῳ ἐπὶ τοῦ ὀστρακισμοῦ. καὶ ἐλέγετο τοῦτο ἐκφυλλοφορῆσαι, καὶ ἐκφυλλοφορία. ὕπου Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας.

Ἐκφύναι. ἐκγεννηθῆναι.

Ἐκφύς. ἐκγεννηθείς.

Ἔκφυσιν. βλάστησιν, ἢ γονήν.

Ἐκφοιτᾷ. ἐξέρχεται.

Ἐκ χειρὸς βοηθεῖν τοῖς πράγμασι. Πολύβιος. ἀντὶ τοῦ μετὰ πάσης ἐπιμελείας. ἐπιπαμφύως. σωτόνως.

Ἐκχοΐζω. τὸ σκάπτω.

Ἐλάα. ὁ καρπός. ἐλαία δὲ, τὸ δένδρον. ὅπου[3] τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλάαν γηγέρμιον ἔλεγον· παρ' ἡμῖν δὲ ῥοπάτην.

Ἐλάαν. ἐλάυνειν. καὶ ἐλάειν, ὁμοίως.

Ἐλαφοθήρει. ἐκυνηγέτει. λαγὼς ἐθήρα.

Ἑλλάδιος,[4] Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς, γεγονὼς ἐπὶ Θεοδόσιον τὸν βασιλέα τὸν νέον. Λέξεως παντοίας ἐξῆσιν ἐπὶ στοιχεῖον. Ἔκφρασιν Φιλολογίας. Διόνυσον, ἢ Μῶσαν. Ἔκφρασιν τοῦ [5] λουτροῦ Κωνσταντιανοῦ. Ἔπαινον Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως.

Ἐλαΐδας. ἐλαίας δένδρα.

Ἐλαϊτή. πόλις.

Ἐλάκησε.[6] μέσον ἐρράγη. ἐλάκησε καὶ ἐκτύπησεν, ἀνεκροτάλησεν.

Ἐλάκκισε. λάκκους ὤρυξεν.

Ἐλακωμάνων.[7] τῆς πρὸς Λακώνων ἥρων πολιτείας. ἐμνήσθη δὲ αὐτῶν, ἅμα τὸ ὑπερέχειν τότε τοὺς Λάκωνας τῷ πολέμῳ.

Ἔκφυλον. Peregrinum. Inſolitum. Externum. Alienum.

Ἔκφυλος. Peregrinus. Inuſitatus. Ælianus: *Uterque inſana puellam rapiendi cupiditate tenebatur. Bellum igitur ortum eſt inſolens, invaluitque prorſus præter expectationem, nullam habens honeſtam vel decoram cauſam.*

Ἐκφυλλοφορεῖν. [Aliquem Senatu vel ordine movere, latis per folia, calculorum vicem, ſuffragiis.] Qui magiſtratum aliquem geſſerant, ſi inſtituto examine [muneris male geſti] a Senatu convicti fuiſſent, Senatores nomina eorum in foliis oleæ ſcripta in echinos demittebant; argumentis & rationibus latæ ſententiæ ſimul adſcriptis.

Ἐκφυλλοφορῆσαι, & ἐκφυλλοφορία. Si quis civium aliquid contra jus & fas feciſſet, & Senatu quingentorum indignus eſſe videretur, Senatus judicabat, an ordine Senatorum movendus eſſet. Pro calculis autem foliis arborum utebantur, in quibus quiſque ſententiam ſuam ſcribebat: ut in oſtraciſmo teſtulis [ſuffragia inſcribere ſolebant.] Sic Demoſthenes in oratione contra Neæram.

Ἐκφύναι. Enatum eſſe. Progenitum eſſe.

Ἐκφύς. Enatus. Progenitus.

Ἔκφυσιν. Germinationem. Generationem.

Ἐκφοιτᾷ. Exit. Erumpit.

Ἐκ χειρὸς βοηθ. Omni ſtudio & conatu enixiſque viribus Rempubl. juvare. Polybius.

Ἐκχοΐζω. Fodio.

Ἐλάα. Fructus olivæ. Ἐλαία vero, arbor oliva. Oleam in arbore ad maturitatem perductam γηγέρμιον vocabant: quæ apud nos ῥοπάτα vulgo dicitur.

Ἐλάαν, & ἐλάειν. Idem quod ἐλαύνειν. Agere. Impellere.

Ἐλαφοθήρει. Lepores venabatur.

Ἑλλάδιος. Helladius, Alexandrinus, Grammaticus, qui ſub Theodoſio Imperatore juniore vixit. Scripſit ordine alphabetico de uſu omnis generis vocabulorum. Deſcriptionem ambitionis. Bacchum, ſive Muſam. Deſcriptionem balnei Conſtantiani. Laudes Imperatoris Theodoſii.

Ἐλαΐδας. Oleas arbores.

Ἐλαϊτή. Elaite. Urbs.

Ἐλάκησε. In medio diſruptus eſt. Et ἐλάκησε, crepuit, ſonuit.

Ἐλάκκισε. Foſſas fodit.

Ἐλακωμάνων. Laconibus favebant, eorumque Remp. amabant. Eorum autem mentionem fecit, quod Lacones bello tunc ſuperiores eſſent.

1 Ἐκφυλλοφορεῖν] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male, ἐκφυλλοχαρεῖν.

2 Ἐκφυλλοφορῆσαι] Ex Harpocratione. Confer etiam Etymologum v. Ἐκφυλλοφορῆσαι, qui plura habet, quam Suidas.

3 Τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθ.] Vide ſupra v. Γηγέρμιον.

4 Ἑλλάδιος, Ἀλεξ.] Ab hoc Helladio diverſus eſt Helladius Beſantinous, auctor Chreſtomathiæ, ex qua Excerpta habentur apud Photium. Vide Meurſium in notis ad illa Excerpta.

5 Τοῦ λουτροῦ] Scribe τῷ λουτρῷ, ut reſpondeat voci ſequenti Κωνσταντιανῶν.

6 Ἐλάκησε. μέσον ἐρ.] *Actor.* 1. v. 18. de Juda dicitur: Καὶ πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος. Huc Suidas reſpexit.

7 Ἐλακωμάνων] Scribe ἐλακωνομάνων, ut apud Ariſtophanem *Avibus* pag. 601. (416. Ed. Baſ. P.)

Ἐλακωνομάνων πάντες ἄνθρωποι τότε.

Huc enim Suidas reſpexit.

Ἔλαμψαν αὐτῶν τὰ ἔργα. ἀντὶ τοῦ φανερὰς αὐτὰς ἐποίησαν.

Ἑλλάνικος, Μιλήσιος, ἱστορικός. Περίοδον γῆς καὶ ἱστορίας.

Ἑλλάνικος, Μιτυλήναῖος, ἱστορικός, υἱὸς Ἀνδρομένους, οἱ δέ, Ἀριστομένους, οἱ δέ, Σκάμωνος· ὃ ὁμώνυμον ἔσχεν υἱόν. διέτριψε δὲ Ἑλλάνικος καὶ σὺν Ἡροδότῳ παρὰ Ἀμύντᾳ Μακεδόνων βασιλεῖ, κατὰ τοὺς χρόνους Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους· καὶ Ἑκαταίῳ τῷ Μιλησίῳ ἐπέβαλε, γεγονότι κατὰ τὰ Περσικά, καὶ μικρῷ πρόσθεν. ἐξέτεινε δὲ καὶ μέχρι τῶν Περδίκκου χρόνων, καὶ ἐτελεύτησεν ἐν Περπερήνῃ, τῇ κατ' ἀντικρὺ Λέσβου. συνεγράψατο δὲ πλεῖστα πεζῶς τε καὶ ποιητικῶς.

Ἑλλανοδίκαι. οἱ κριταὶ οἱ καθήμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας. Εὐνάπιος φησί. Καὶ τότε ὁ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαϊνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοθέτησε.

Ἑλλανοδίκαι. τὸ μὲν πρῶτον ἕνα καθίστων Ἑλλανοδίκην οἱ Ἠλεῖοι· εἶτα δύο· τελευταῖον δὲ, θ'. Ἀριστόδημος δὲ ὁ Ἠλεῖος τοὺς τελευταίους πέμπειν τὸν ἀγῶνα δέκα εἶναι Ἑλλανοδίκας, ἐφ' ἑκάστης Φυλῆς ἕνα.

Ἐλαολόγοι. Ὥσπερ ἐλαολόγοι χρεὼν ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχειν.

Ἐλασίβροντ' ἀναρρήγνυς ἔπη. Ἀριστοφάνης. παρὰ τὰ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου· Ἐλασίβροντε παῦ Ῥέας· ἀντὶ τοῦ, ὡς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενε. τοιοῦτοι, μεγαληγορῶν, καὶ ὑπερόγκοις χρώμενος ῥήμασι, καὶ γέμουσι ψόφου. ἤτοι ἅμα τῷ φωνὴν σκώπτει τὸν Κλέωνα, ὅτι τραχέως ἐφθέγγετο, ἢ ὡς ταχέως.

Ἐλαολόγοι. οἱ τὰς ἐλάας συλλέγοντες.

Ἐλασμὸς μολίβδου. Εἰς ἐλασμοὺς μολίβδου γράφοντες.

Ἐλάσσων. ἀπὸ τοῦ ἐλαχὺς, ἐλαχύτερος, ἐλαχίων, ἐλάσσων.

Ἐλαφρηθείς. βιασθείς. κινηθείς.

Ζανὸς ἐλαφρηθεὶς γιονοπαγεῖ νιφάδι.

Ἐλάτεια. πόλις μεγίστη τῶν ἐν Φωκεῦσιν. ἔνιοι δὲ ἅμα τῷ ρ προφέρουσιν, Ἐλάτρειαν δοκοῦντες ἀμείνων γράφειν.

Ἐλαμψαν αὐτ. Ipſorum opera ſplenduerũt. Id eſt, ipſos claros ac illuſtres reddiderunt.

Ἑλλάνικος. Hellanicus, Mileſius, hiſtoricus. Scripſit Terræ periodum. Item, Hiſtorias.

Ἑλλάνικος. Hellanicus, Mitylenæus, hiſtoricus, filius Andromenis; vel, ſecundum alios, Ariſtomenis; vel, ut alii, Scamonis: cui cognominem habuit filium. Idem commoratus etiam eſt cum Herodoto apud Amyntam Macedonum Regem, Euripidis & Sophoclis temporibus; ſectatuſque eſt Hecatæum Mileſium, qui vixit tempore belli Perſici, & paulo ante. Pervenit autem uſque ad Perdiccæ tempora, obiitque Perperenæ, quæ eſt e regione Lesbi. Scripſit plurima tam proſa quam metrica oratione.

Ἑλλανοδίκαι. Hellanodicæ, ſive judices, qui certaminibus præſunt. Eunapius: *Tunc vero maximus Hellanodica Gainas perniciem Romanorum diſpenſavit.*

Ἑλλανοδίκαι. Hellanodicæ. Primum quidem quidem Elei unum Hellanodicam conſtituerunt: deinde vero, duos: poſtremo, novem. Ariſtodemus vero Eleus dicit, Hellanodicas, qui poſtremi certamen proponerent, decem fuiſſe, unum ex ſingulis tribubus delectum.

Ἐλαολόγοι. Qui oleas legunt. *Nunc vero tanquam ii, qui oleas legunt, ſectamini eum, qui mercedem habet.*

Ἐλασίβροντ' ἀναρρ. *Verba fulminantia & tonitrui ſimilia ex ore erumpens.* Ariſtophanes. [Id autem dictum eſt ad imitationem] Pindarici illius: *Fulminum vibrator fili Rheæ.* Id eſt, verbis magnificis & jactabundis & ſonoris utens. Ridet autem Cleonem ob ipſius vocem, quod aſpere & celeriter loqueretur.

Ἐλαολόγοι. Qui oleas legunt.

Ἐλασμὸς μολίβδου. Lamina plumbi. *In laminis plumbi ſcribentes.*

Ἐλάσσων. Minor. Inferior. Ab ἐλαχὺς, parvus, fit ἐλαχύτερος, ἐλαχίων, & ἐλάσσων.

Ἐλαφρηθείς. Coactus. Compulſus. Motus. [*Petram ſubiit,*] *compellente eum gelida nive, quæ e cœlo cadebat.*

Ἐλάτεια. Elatea, urbs Phocenſium maxima. Quidam vero per ρ proferunt Ἐλάτρειαν, exiſtimantes melius ita ſcribi.

1 Ἑλλάνικος] De hoc Hellanico vide Voſſium in egregio opere *de Hiſt. Gr.* qui multa de eo congeſſit. Quædam tamen ab eo prætermiſſa in gratiam Lectoris φιλολόγου hic addam. *Troica* Hellanici præter ſcriptores a Voſſio memoratos laudat etiam Parthenius *Erotic.* cap. xxx. ubi de Corytho agit. Ejuſdem operis librum primum citat eruditus Enarrator Apollonii Rhodii ad lib. I. v. 916. nec aliud opus intelligi puto a Scholiaſta Homeri ad Il. Υ. v. 145. ubi Trojam ab Hercule captam eſſe ex Hellanico refert. Ἀτθίδα ſcripſiſſe Hellanicum Voſſius ex Harpocratione obſervavit. Ejus operis librum ſecundum laudat Suidas v. Μανυχία, & v. Στεφάνη. Νομίμων Βαρβαρικῶν præter Etymologum & Suidam v. Ζάμολξις, mentionem etiam facit Porphyrius apud Euſebium *de Præpar. Evang.* lib. x. cap. III. ubi ſimul traditur, opus illud ex Herodoti Damaſique ſcriptis conſarcinatum fuiſſe. Ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἀτλαντίδων Hellanicum teſtem advocat Scholiaſta Homeri ad Il. Σ. v. 486. idemque Βοιωτικὰ ejus memorat ad verſum primum *Boeotiæ.* Neutrius operis a Voſſio facta eſt mentio. Περσικὰ Hellanici præter Stephanum laudat etiam Enarrator Ariſtophanis ad *Aves* pag. 590. Hæc ſunt quæ Voſſianis de Hellanico addenda putavi.

2 Καὶ μικρῷ πρόσθεν] Cum Porto legendum puto, καὶ μικρῷ πρότ.

3 Μέχρι τῶν Περδίκκου χρ.] Infra v. Ἐπίδαλος, ubi locus hic repetitur, legitur μέχρι τῶν Περδίκκου χρ. quod magis placet. Intelligitur enim Prodicus Cejus, qui circa Olymp. xc. floruit, quo tempore Hellanicus jam natu grandis erat.

4 Ποιητικῶς] Sic MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. legitur ἐμπικῶς.

5 Καὶ τότε ὁ μέγ.] Fragmentum hoc repetitur infra v. Ἡλοθέτης.

6 Ἑλλανοδίκαι] Ex Harpocratione.

7 Ὥσπερ ἐλαολόγοι χρεὼν] Locus hic exſtat apud Ariſtophanem *Veſpis* pag. 482. (336. Ed. Baſ. P.) ubi verſus integer ſic legitur: Νῦν εἰ' ὥσπερ ἐλαιολόγοι χρεὼν ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντα.

8 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 326. (225. Ed. Baſ. P.) ubi vide Scholiaſtam, cujus verba Suidas deſcripſit.

9 Ζανὸς ἐλαφρηθεὶς γιονοπ.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis, quod integrum exſtat Anthol. lib. VI. cap. XI.

10 Ἐλάτεια] Ex Harpocratione: apud quem plura habes.

Ἐλάτειραν

Ἐλάτειραν. ἀπελαστικήν.

Ἐλατής.[1] πλακουντῶδες πέμμα πλατύ· ὅθεν καὶ ἡ ἐπανυμία. ᾠδὴ τὸ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος. ἢ ἄρτος πλατὺς, ἐν ᾧ τὸ ἔτνος ἐπῆσαν, καὶ προσῆγον τοῖς βωμοῖς.

Εἰδήσεις[2] Ἀλκμᾶνα, λύρης ἐλατῆρα Λακαίνης
Ἔξοχον, ὃν μεσσῶν σὺν ἐρίθμιος ἔχει.

εἰσὶ δὲ καὶ λαγαρώδεις. ᾠδὴ τὸ λαγαρόν. καὶ πέλανον, παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ[3] ἐλατῆρος, πέμματος. εἶδος ἀζύμου. Εὐριπίδης δὲ πεπά.

Ἐλατῆρι. ἡνιόχῳ.

Ἐλαύνουσιν. αἰτιατικῇ.[4] Ὄγμον ἐλαύνουσι. τύπτουσι. πρᾶσσι δὲ ᾗ ἐπὶ τῆς ἐπιχειρούσης πληγῆς τὸ ἐλάσαι. Ὁμηρος.

Ἐλάφειον. τὸ τῆς ἐλάφου κέρας καὶ κρέας. καὶ Ἐλάφειος ἀνήρ. ἐπὶ τοῦ δειλοῦ. ὅτι μεταφορᾶς τοῦ ζώου. δειλὸν γὰρ ἡ ἔλαφος.

Ἐλαφηβόλος. ὁ κυνηγός. καταχρηστικῶς.

Ἐλαφεία. ἡ ὀλιγότης.

Ἐλαφείζω. ἀναστικῶ.

Ἐλαφροτάτους.[5] οὓς ἐπαίνῳ λέγουσι τὸ ὄνομα οἱ παλαιοί. ἀντὶ τοῦ ῥᾳοτάτους· κεῖται δὲ τὸ ἐναντίον τοῦ βαρυτάτου καὶ φορτικωτάτου.

Ἐλάχεια.[6] † Ἐλάχιστον. ὅτας ἐκάλεσε Χριστὸς ἐπίγειον πλοῦτον. Φησὶ γάρ· Ὁ[7] πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ, τουτέστιν, ὁ καλῶς εἰδὼς βιοῦν, καὶ τὸν πλοῦτον τὸν ἐπίγειον, ὃν καὶ Μαμωνᾶν ἐκάλεσεν, εἰς τὰς ἀνδρείας δαπανᾶν, ὁ τοιοῦτος ὁ ἐν τῷ ἐλαχίστῳ πιστὸς εὑρισκόμενος, καὶ ἐν πολλῷ πιστὸς ἔσται. τουτέστιν, ἐν τοῖς Θείοις χαρίσμασιν. ὁ δὲ ἐν τῷ πλούτῳ τούτῳ ἄδικος γενόμενος, καὶ εἰς ἑαυτὸν μόνον σωτηρῶν αὐτὸν, δηλονότι καὶ ἐν τοῖς θείοις χαρίσμασιν ἄδικος εὑρεθήσεται. ἀλλότριον δὲ τινὰ τῶν χρημάτων ἀφιεσίαν ὠνόμασεν. ἐπειδὴ γὰρ μὴ πλοῦτος γεγενήμεθα· γυμνοὶ δὲ μᾶλλον· καὶ ὡς ἀληθῶς οὐδὲν εἰσηνέγκαμεν, καὶ οὐδὲν ἐξενεγκεῖν δυνάμεθα.

Ἔλγη. πόλις.

Ἐλδυομένους. πρωίοις ἰούλοις ἐλδυομένους, καὶ γενείοις ταχέσι.

Ἐλαύει. διεγείρει. καὶ ἐλαυόμενος, διεγειρόμενος.

Ἐλαία. τὸ δένδρον. Ἐλάα δὲ, ὁ καρπός.

Ἐλαιόδευλος. ὁ ἐλαίῳ ἐμβρεχος.

Ἔλαιον ἄγριον. τὸ ἀγριέλαιον.

Ἐλάτειραν. Expultricem. Propulſatricem.

Ἐλατής. Placentæ latæ genus: ſic dictum, quod manibus dilatetur & extendatur. Vel, panis latus, in quo pultem ponebant & ad aras afferebant. [Et ἐλατὴς, qui pulſat, vel agitat.] *Cognoſces Alcmanem, lyram Laconicam ſcite pulſantem, quem novem Muſæ habent.* Et ἐλατῆος, placentæ. Vel ἐλατὴς eſt genus panis fermento carentis. Euripides πεπὰ vocat.

Ἐλατῆι. Aurigæ.

Ἐλαύνουσιν. Accuſativo jungitur. [Impellunt. Agitant.] Verberant. Homerus: *Sulcum metentes obeunt.* Dicitur etiam de plaga, quæ manu infligitur.

Ἐλάφειον. Cervinum. Veluti, cervinum cornu, & cervina caro. Et, Ἐλάφειος ἀνὴρ, homo timidus. Per tranſlationem ductam a cervo, qui timidus eſt.

Ἐλαφηβόλος. Venator. Abuſive.

Ἐλαφεία. Levitas.

Ἐλαφείζω. Levo.

Ἐλαφροτάτους. Leviſſimos. Hoc nomine veteres ad laudem utuntur, ſic vocantes homines mitiſſimos, vel facillimos: quibus opponuntur homines difficiles & moleſti.

Ἐλάχεια. Parva. Et ἐλάχιστον, minimum. Sic Chriſtus terrenas opes vocavit. Ait enim: *Qui fidelis eſt in minimo.* Hoc eſt, qui novit recte vivere, & opes terrenas (quas etiam Mamonam vocavit) in egenos impendit, hujuſmodi homo, qui in minimo fidelis reperitur, etiam in magno fidelis erit; hoc eſt, in divinis muneribus. Qui vero in his opibus terrenis injuſtus fuerit, & illas ſibi ſolum ſervaverit, nimirum etiam in divinis muneribus infidelis reperietur. Opes vero & divitias vocavit ἀλλότριον, i. e. alienum. Cum opibus enim nati non ſumus; ſed nudi potius. Et ut nihil in hanc vitam intulimus, ſic etiam nihil inde efferre poſſumus.

Ἔλγη. Elge. Urbs.

Ἐλδυομένους. Creſcentes. *Præcoci lanugine, & barba veloci florentes.*

Ἐλαύει. Excitat. Et ἐλαυόμενος, excitatus.

Ἐλαία. Oliva arbor. Ἐλάα vero, oliva, ſive oleæ fructus.

Ἐλαιόδευλος. Oleo rigatus. Oleo perfuſus.

Ἔλαιον ἄγριον. Olea ſylveſtris. Oleaſter.

1 Ἐλατήρ. πλακουντῶδες π.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 384. (272. Ed. Baſ. P.)

2 Εἰδήσεις Ἀλκμᾶνα, λύρης ἐλ.] Anthol. lib. VI. cap. XXV. Epigr. XLIV. ut a Porto quoque obſervatum fuit. Cæterum fragmentum hoc alieno loco poſitum eſt, quod collocari debet poſt verba illa ſequentia, Εὐριπίδης δὲ πεπά.

3 Ἐλατῆος, πέμματος] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis *Equit.* pag. 355.

Ἢ γοργολέφα σ' ὀκέλδυσε τετρὶ φαγεῖν
Ἐλατῆος.

Scholiaſta: Ἐλατὴρ, πέμματος εἶδος. πνὶξ μὲ, ἀζύμου. Εὐριπίδης δὲ πεπά.

4 Ὄγμον ἐλαύνουσι] Homerus Il. Λ. v. 68.

5 Ἐλαφροτάτους] Ex Harpocratione.

6 Ἐλάχεια] Heſychius: Ἐλαχία μικρὰ, ἢ βαθύχειος, ἢ εὔχειος. Reſpexit uterque ad Homerum Il. I. v. 116.

Νῆσος ἔπικλα λάχεια περὶν λιμένος πεπύνυσται.

Scholiaſta ad illum locum: Λάχεια. εὔχειος, ἢ εὔσκαφος. λαχαίνειν γὰρ σκάπτειν δυναμένη. Notet hic lector diverſitatem lectionis. Nam pro λάχεια, ut hodie Homeri codices habent, Heſychius olim legit ἐλαχία, ut ex verbis ejus modo adductis patet. Idem tamen ſuo loco τὸ λάχεια etiam agnoſcit. Ait enim: Λάχεια. εὔσκαφος καὶ εὔχειος. παρὰ τὸ λαχαίνειν, ὃ ἐστι σκάπτειν πυκνῶς. Reſpexit ad eundem locum Poetæ. Huc etiam referri debet illud Suidæ infra: Λάχεια γῆ. βραχεῖα.

7 Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ] Lucæ XVI. v. 10.

Ἐλαιὰν, ἐλαιῶν. τὸ θηλυκόν. † [1] Ὀρῶν ἔλαιον, ἐκφύγῃς πᾶσαν βλάβην.

Ἐλέα, ὄνομα πόλεως, ἡ πατρὶς Ζήνωνος. αὕτη πρότερον [2] Ὕλη ἐκαλεῖτο, [3] Φωκαέων ὅσοι ἀποικία, πόλις ὅσα εὐτελὴς, καὶ μόνον ἀγαθοὺς ἄνδρας τρέφειν δυναμένη· διὸ ἠγάπησε μᾶλλον τῆς Ἀθηναίων μεγαλαυχίας, ὁπόθ' ὑπεδήμησας τὰ πολλὰ πρὸς αὐτούς, ἀλλ' αὐτόθι κατεβιώς. τὸ [4] δὲ ἐθνικὸν, Ἐλεάτης. λέγε δὲ καὶ ἑτέρα πόλις Ἐλαία, διὰ διφθόγγου· ἧς ὁ πολίτης, Ἐλαίτης. καὶ κόλπος ὕπο καλούμενος.

Ἐλεάτας. πόλεις τὰς ἰδρυμένας ἐφ' ἕλεσι. καὶ Ἐλεάτης, ὁ ἀπὸ τῆς πόλεως.

Ἐλλεβορίᾳν. [5] τὸ ἐλλεβόρῳ δεῖσθαι ὡς φαρμάκῳ. ὕπω Καλλίας. καὶ ἐλλεβορίζω, αἰτιατικῇ. ἐλλεβορίζειν δὲ, τὸ διὰ ἐλλεβόρου καθαίρειν.

Ἐλλέβορον. εἶδος βοτάνης. Φάρμακον, τὸ παρὰ τοῖς ἰατροῖς [6] κατὰ λεγόμενον.

Ἐλεγείνειν. [7] τὸ παραφρονεῖν πινὲς τῶν παλαιῶν. καὶ τὸ ἐλεγεῖον μέτρον ἀπό τούτου τινὸς κληθῆναι νομίζουσιν. Θεοκλῆς Νάξιος, ἢ Ἐρετριεὺς, ὑφ' οὗ αὐτὸ ἀνεφθέγξατο μανείς.

Ἐλεγεῖον. μέτρον π. καὶ ἐλεγεία, θηλυκῶς.

Ἔλεγος. [8] θρῆνος. ἀπὸ τοῦ ἐ ἐ λέγειν. ἢ οἱ [9] πρὸς αὐλὸν ᾀδόμενοι θρῆνοι. τὸν γὰρ αὐλὸν πένθιμον ὑπειλήφθαι. ἢ ὅτι πρὸς αὐλὸν ᾖδοντο οἱ θρῆνοι. τοῦτέστιν, οἱ ἔλεγοι. τὸν δὲ αὐλὸν ὕστερον ὀπισθίδειον Μίδαν, φασὶ, τὸν Γορδίου, βασιλεύοντα, πρωτεβώμιον ποιῆσαι, βουλόμενον τιμῆσαι ἑαυτοῦ μητέρα ἀποθεῶσαι τελευτήσασαν.

Ἐλέγιστος. ἐπονειδιστος.

Ἐλέγχομεν. ἀντὶ τοῦ κακολογοῦμεν. Νυκτὶ δ' ὅλῃ βασιλῆας ἐλέγχομεν. καὶ, Ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει.

Ἔλεγχος. αἰσχύνη. καὶ, ἐλέγχω σε.

Ἐλεδανός. ὁ δεσμός.

Ἐλεδόνη. [10] εἶδος πολύποδος· ἥτις ἔχει μίαν κοτυληδόνα, καὶ ἐστιν [11] ἑπτάπους, ὡς φησιν Αἰλιανός. ἔστι δὲ τὸ λ περισσόν. καλεῖται δὲ ἐλεδόνη ἀπὸ τοῦ ἑαυτὴν ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν. καὶ Ἡσίοδος· Ὅτ' ἀνὴρ ὃν πόδα τένδει.

Ἐλεεινός. ὁ ἐλέους ἄξιος. Ἐλεεινοὶ [12] τῷ πάθει, ἀ-

Ἐλαιών, ἐλαιῶνος. Olivetum. *Oleum videns, omne damnum effugies.*

Ἐλέα. Elea, nomen urbis, patria Zenonis, olim Hyle vocata, Phocæenſium colonia: urbs obſcura, & quæ bonos tantum viros ferre poterat. Hanc Zeno magis amans quam urbem Athenarum, qua ſe Athenienſes tantopere jactabant, in patria conſenuit, nec Athenas ſæpius profectus eſt. Nomen gentile eſt, Ἐλεάτης. Eſt & altera urbs, Ἐλαία dicta, per diphthongum αι, cujus civis vocatur Ἐλαίτης. Eſt & ſinus ita dictus.

Ἐλεάτας. Urbes in paludibus ſitas. At Ἐλεάτης, civis urbis Eleæ.

Ἐλλεβορίᾳν. Elleboro indigere, ut medicamento. Ita Callias. Et ἐλλεβορίζειν, accuſativo jungitur, elleboro purgare.

Ἐλλέβορον. Elleborum, genus herbæ, & medicamentum, quod apud Medicos καρπὸν vocatur.

Ἐλεγείειν. Deſipere. Delirare. Sic quidam veterum. Et carmen elegiacum hinc aliqui dictum putant. Theocles Naxius, aut Eretrienſis, inſania correptus carmen hoc primus cecinit.

Ἐλεγεῖον. Carmen elegiacum. Et ἐλεγεία, genere fœminino, elegia.

Ἔλεγος. Elegus, ſive carmen lugubre: ſic appellatum, quod ſæpe in eo ἐ ἐ dicatur. Vel, lamentationes, quæ ad tibiam canuntur. Tibia enim lugubris habebatur. Vel, quia ad tibiam verſus lugubres cani ſolebant. Poſtea vero Midam Gordii filium, dum regnaret, tibiam ad aras & ſacrificia tranſtuliſſe dicunt, quod matrem ſuam defunctam in Deorum numerum referre vellet.

Ἐλέγιστος. Maxime probroſus. Vituperio dignißimus.

Ἐλέγχομεν. Maledicimus. Maledictis infectamur. *Nocte vero tota Reges maledictis infectamur.* Et, *Opera manus arguunt.*

Ἔλεγχος. Dedecus. Probrum. Et, ἐλέγχω σε. Redarguo te.

Ἐλεδανός. Vinculum.

Ἐλεδόνη. Eledone. Polypi ſpecies, quæ unum acetabulum habet, & eſt ſeptipes, ut Ælianus inquit. Eſt autem in hac voce τὸ λ ſuperfluum. Dicitur vero ἐλεδόνη, ab ἑαυτὴν ἔδειν, quod ſe ipſam edere ſignificat. Et Heſiodus: *Qui oſſibus carens ſuum pedem edit.*

Ἐλεεινός. Miſerabilis. Miſeratione, vel mi-

1 Ὀρῶν ἔλαιον, ἐκφ.] Senarius hic legitur apud Aſtrampſychum.

2 Ὕλη] Herodotus & Strabo Ὑέλη: quam lectionem confirmare videtur vetus nummus apud Joann. Marſhamum, in quo legitur ΥΕΛΗΤΑΙ; ut Pearſonius ad oram Suidæ ſui notaverat.

3 Φωκαέων] Sic habent 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. Φωκαίων: minus recte. Prior enim lectio confirmatur auctoritate Strabonis, Laertii in *Zenone Eleate*, & Heſychii; qui expreſſe teſtantur Eleam fuiſſe coloniam Φωκαίων, i. e. Phocæenſium: a quibus diverſos eſſe Φωκέων, i. e. Phocenſes, ex Geographis conſtat.

4 Τὸ δὲ ἐθνικὸν Ἐλεάτης] Hæc verba deſunt in prioribus Editt. quæ ex 2 MSS. Pariſ. revocavi.

5 Ἐλλεβορίᾳν] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Veſpas* pag. 537.

6 Καρπόν] In MSS. Pariſ. legitur κραπίν.

7 Ἐλεγείειν] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. ἐλεγίζειν: cui lectioni ſeries literarum refragatur. Etymologus habet ἐλεγαίζειν, per diphthongum αι.

8 Ἔλεγος. θρῆνος] Confer Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Aves* pag. 551.

9 Πρὸς αὐλὸν] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. mendoſe, πρὸς αὐτόν.

10 Ἐλεδόνη.] Sic 2 MSS. Pariſ. itemque Heſychius & Etymologus. At priores Editt. ἐλεδίνη, per ι.

11 Ἑπτάπους] Brodæus *Miſcell.* lib. IX. cap. 2. legendum contendit ἑκτάπους: quem vide.

12 Ἐλεεινοὶ δὲ πάθει, εἰρῆσθαι.] Fragmentum hoc (quod ad hiſtoriam de interitu Fabiorum pertinet) ex Appiano depromptum eſſe diſcimus ex Suida ſupra v. Ἀποφοίδις.

ξιέπαυσι τῆς ἀρετῆς γενόμενοι. μέγα γὰρ τοῦτο πάθος Ῥωμαίοις ἐγένετο, καὶ πληθος ἕνεκα, καὶ πανωλεθρίας· καὶ τὴν ἡμέραν ἀποφράδα ἔθεντο.

Ἐλεεινῶς. οἰκτρῶς. ἀθλίως.

Ἐληλάτων. ἐφάνιζον.

Ἐλεήμων. ἀντὶ τοῦ ἥττων.

Οἴμ', ὡς ἐλεήμων εἰμ' ἀεὶ τὸν ζευσίδην.

καὶ συνέλλ.

Ἐλεημοσύνη. [2]Ἀποστέρησίς ἐστι, τὸ τὰ ἀλλότρια λαβόντας κατέχειν· καὶ ὅταν ἐλεημοσύνην μὴ ποιῶμεν, ἐν ἴσῳ τοῖς ἁρπαγῶσι κολαζόμεθα.

Ἐλελεῦ. [3]ἐπίφθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελεῦ. καὶ γὰρ οἱ προσιόντες εἰς πόλεμον τὸ ἐλελεῦ ἐφώνουν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως· καθὸ καὶ Ἀχαιὸς Ἐρετριεὺς ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ποιεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα προσαγγέλλοντα τοῖς Ἀχαιοῖς·

Ὥρα βοηθεῖν ἐστὶν· ἐγὼ δ' ἡγήσομαι.
Προσλαβέτω[4] τις χειρὶ φασγάνου λαβῆς,
Σάλπιγι δ' ἄλλος ὡς τάχος σημαινέτω.
Ὥρα τανύειν, ἐλελεῦ.

μή ποτε καὶ τὸ Καλλιμάχειον,

--- Θεῷ τ' ἀλάλαγμα νομαῖον
Δοῦναι, ————

ποιητόν ἐστιν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἐλελ.ῦ.[5] χάζου, κάθες τὸ ῥύγχος, οὐ μένειν ἐλευθερίου.

Ἐλελιξάμενος.[6] ὑποστραφείς.

Ἐλελίχθησαν. συνεστράφησαν.

Ἑλένη, βασίλισσα, μήτηρ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, πάσῃ ἀρετῇ κεκοσμημένη. εἶχε δὲ καὶ ἀριστομίμητον ταπεινοφροσύνην πρὸς πάντας μέν, ἀφθονέστερον δὲ πρὸς τὸ ἱερὸν τῶν μοναζόντων ἄγημα. [7]τὰς γάρ τοι ἀφ' ἁβὶς τὴν παρθενίαν ἀσκήσας συναγείρουσα πολλάκις, καὶ ἐπὶ στιβάδος καθαπλίνουσα, αὐτὴ δι' ἑαυτῆς διηκόνει, ὄψα παραθεῖσα, καὶ κύλικας ὀρέξασα, καὶ ὕδωρ ταῖς ἐκείνων χερσὶν ἐπιχέουσα. θεσπίζουσι δὲ τὸν ἀείμνηστον αὐτῆς υἱὸν ἐξεπαίδευεν, ἄτυφον ἔχειν φρόνημα ἀρετῆς, καὶ πολιτείας ἀνεμβάτου ὑπομελεῖσθαι, καὶ δουλεύειν τῷ Θεῷ μετὰ φόβου καὶ τρόμου. † Ὅτε ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐβαπτίσθησαν καὶ οἱ [8]ἐνδότεροι Ἰνδοί, ἐλεεινῶς. Miſerabiliter. Miſere.

Ἐληλάτων. Prædabantur. Vaſtabant.

Ἐλεήμων. Miſericors. [At apud Ariſtophanem in *Pace* ſumitur] pro inferior. *Hei mihi, quam me ſemper aurearum paterarum miſeret!* Contrahitur [in hac voce το ε cum η.]

Ἐλεημοσύνη. Eleemoſyna. *Defraudatio eſt, aliena cum acceperis, retinere: &, cum eleemoſynam pauperibus non damus, eadem pœna afficimur, qua illi, qui alios defraudant.*

Ἐλελεῦ. Eleleu. Eſt acclamatio bellica. Qui enim pugnam inituri erant, τὸ ἐλελεῦ cum concinno quodam motu corporis pronuntiabant: ſicut etiam Achæus Eretrienſis in *Philoctete* Agamemnonem his verbis Achæos adhortantem introducit: *Tempus nunc eſt opem ferendi. Ego autem dux veſter ero. Corripiant alii manu gladii manubrium: alii vero tuba quam citiſſime ſignum dent. Maturato enim opus eſt, eleleu.* Huc etiam pertinere videtur illud Callimachi: *Et Deo clamorem paſtoralem tollere.* Ariſtophanes *Avibus: Eleleu! ito, demitte roſtrum. Non enim cunctandum eſt.*

Ἐλελιξάμενος. Qui ſe convertit.

Ἐλελίχθησαν. Converſi ſunt.

Ἑλένη. Helena, Regina, Conſtantini M. mater, fœmina fuit cum aliis ornata virtutibus, tum etiam modeſtia vere Chriſtiana, in genere quidem erga omnes, præcipue vero erga ſacrum monachorum ordinem. Puellas enim, quæ perpetuam virginitatem profitebantur, ſæpe convocatas paratis pluribus ſtibadiis diſcumbere juſſit, & ipſa ancillæ munus implens, eis miniſtravit, epulas apponens, & calices præbens, & aquam manibus ipſarum affundens. Sic etiam filium ſuum æterna memoria dignum inſtituit, ut animo quidem ob virtutis fiduciam eſſet excelſo, ſed faſtus experte, & publicam rem ſummo ſtudio curaret, Deoque cum timore & tremore ſerviret. † Sub Conſtantino M. bap-

1 Οἴμ', ὡς ἐλ.] Senarius hic legitur apud Ariſtophanem *Pace*, pag. 650. (448. Ed. Baſ. *P.*)

2 Ἀποστέρησίς ἐστι, τὸ τὰ ἀλλ.] Fragmentum hoc legitur etiam ſupra v. Ἀποστέρησις.

3 Ἐλελεῦ. ἐπίφθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 559. (382. Ed. Baſ. *P.*)

4 Προσλαβέτω τις χ.] Ut metrum verſus hujus fulciatur, vel ſcribendum eſt, Καὶ προσλαβέτω τις &c. Vel, Προσλαμβανέτω τις χ. Interdum enim & Anapæſtus in ſecunda ſede ſenarii Iambici pro Iambo poni ſolet.

5 Ἐλελεῦ. χάζου, κάθ.] Apud Ariſtophanem *Avibus* pag. 559. (382. Ed. Baſ. *P.*) locus hic ita legitur:

Ἐλελεῦ. χάζου. κάθες τὸ ῥύγχος· ὦ μέλλων ἐχεῖν.

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

6 Ἐλελιξάμενος.] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. minus recte ἐλιξάμενος.

7 Τὰς γάρ τοι ἀφ' ἁβὶς ——— παῖδα κρῆν αὐτῆ ἐπιχέουσα.] Eadem αὐτῇ ἐπιχέουσα pene etiam leguntur apud Theodoretum *Hiſtor. Eccleſ.* lib. 1. cap. XVIII. Sic enim ille: Τὰς γὰρ ἀφ' ἁβὶς τὴν παρθενίαν ἀσκούσας συναγείρουσα πάσας, καὶ ἐπὶ στιβάδων πολλῶν ἀνακλίνασα, αὐτὴ διηκονεῖτο ἔργον ἐπιτήδειον, ἀφανιοῦσα, ἢ ὄψα παραθεῖσα, ἢ κύλικας ὀρέξασα, ἢ οἰνοχοῦσα, ἢ ποτὸν ἐπὶ λέβητος φέρουσα, ἢ ὕδωρ ταῖς ἐκείνων χερσὶν ἐπιχέουσα. His affinia ſunt, quæ habet Socrates *Hiſtor. Eccleſ.* lib. 1. cap. XVII. Καὶ τὰς παρθένους τὰς ἀναγραμμένας ἐν τῇ τῶν Ἐκκλησιῶν καταλόγῳ, ἐπὶ ἑστιάσεις παρεστημένη, δι' ἑαυτῆς λειτουργοῦσα, τὰ ὄψα ταῖς τραπέζαις παρέφερε. I. e. *Virgines quoque in matricula Eccleſiarum adſcriptas ad convivium vocabat, eiſque ipſa per ſe miniſtrans, menſæ apponebat fercula.* De Helena Conſtantini M. matre hæc dicuntur.

8 Οἱ ἐνδότεροι Ἰνδοί] Sic recte habent 2 MSS. Pariſ. & ipſe Suidas infra v. Ἴονες, ubi locus hic repetitur. At priores Editt. male ἐνδεξότεροι. Lectionem MStorum confirmat Socrates *Hiſtor. Eccleſ.* lib. 1. cap. XIX. ubi ſic inquit: Ἐπὶ τοῦ καιροῦ τοῦ βασιλέως (Κωνσταντίνου) Ἰνδῶν τε τῶν ἐνδοτέρων γῆν Ἰσήρων τὸ ἔθνος πρὸς τὸ χριστιανίζειν ἐλάμβανεν τὴν ἀρχήν.

δεῖ

δοὶ καὶ Ἴβηρες καὶ Ἀρμένιοι. † [1] Ὅπ ἐν τῇ ἀψῖδι τῆς καμάρας τῆ φόρῳ ἵσαντο δύο εἰκόνας, Ἑλένης καὶ Κωνσταντίνου, καὶ σταυρὸς ἐν μέσῳ αὐτῶν, γράφων ὅτως· Εἷς [2] ἅγιος. καὶ δύο παχυσφύρων εἰκόνας ὁμοίως. ἀνετέθησαν δὲ ὑπὸ τῆ τῶν φόρων [3] ἐπεχούσῃ.

Ἕλενος. [4] ὃς συνέγραψε τὸ χειροσκοπικὸν οἰώνισμα, ὡς ὅταν τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν τῆς παλάμης ἀπὸ τῶν ῥυπάδων εἴπωμεν, παιδοποιεῖ, ἢ τι τοιοῦτον.

Ἑλεόθρεπτον. [5] τὸ ἐν ἕλεσι τεθραμμένον.

Ἑλεσκόπους. [6] Λυσίας, τοὺς τὰ ἕλη κόπτοντας, τοῦ ε παρεμβεβλημένου· ὡς τὸ ἐλεόθρεπτον σέλινον παρ' Ὁμήρῳ. μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἐλεὸν, ὅπερ ἐστὶ ξύλινον, γεγένηται τοὔνομα.

Ἔλεος. Σπανικῶς, ἡ ἐλεημοσύνη. [7] Ἐλεὸς δὲ, ὀξυτόνως, ἡ μαγειρικὴ τράπεζα. [8] Ἀριστοφάνης· Ἴθι δὴ, κάθελ' αὐτοῦ τὸν ἐλεόν. τουτέστι, τὸ μαγειρικὸν ἱματιδάριον. Ὅμηρος· Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν. ἔστι δὲ ἐλεὸς καὶ εἶδος ὀρνέου.

Ἐλεοῦσα. πόλις ἐστὶν ἐν Χερρονήσῳ τῆς Θρᾴκης. Ἐλεοῦς δέ ἐστιν ἡ εὐθεῖα.

Ἐλέου βωμός.

Ἐλεπτύνθαι.

Ἐλεών. ὄνομα πόλεως.

Ἐλεῶ σε. αἰτιατικῆ.

Ἑλεπόλεις. μηχανήματα πόλεις πορθοῦντα. λιθοβόλα ὄργανα, δι' ὧν αἱ πόλεις ἁλίσκονται.

Ἔλερρα [9] ἔργα. φόνια. χαλεπά. κακά.

Ἐλέσθαι. θέλειν. προαιρεῖσθαι.

Ἑλετή. αἱρεθῆναι δυναμένη.

Ἐλεύθερα αἶγες ἀρότρων. παροιμία ἐπὶ τῶν βάρους τινὸς ἢ κακῶν ἀπηλλαγμένων.

Ἐλευθέριος. [10] ὁ Ζεὺς διὰ τοῦτο ἐκλήθη, διὰ τὸ τοὺς ἐξελευθέρους τιμᾶν [11] σὰν οἰκοδομήσαι τὸ πλησίον αὐτοῦ. ὅτι μὲν Ὑπερείδης. ὁ δὲ Δίδυμος, ὁ διὰ τοῦτο φησὶν, ἀλλὰ διὰ [12] τὸ τῆς Μηδικῆς δουλείας καὶ ὑπερηφανείας ἀπαλλαγῆναι τοὺς Ἀθηναίους.

Ἐλευθεριότης. ἡ μὴ κατ' αἰσχροκέρδειαν χάρις. Ἐπὶ τιμῇ τοῦ τὰς δωρεὰς ἐλευθεριότητας· φησὶν Οὐεσπασιανὸς βασιλεὺς Ῥωμαίων. Ὁ δὲ εἰς τοσοῦτον ἐλευθεριότητος ἐληλάκει, ὥστε οὐδὲ ἀπὸ τῆς πολιτείας ἠνέσχετο σίτησιν αὐτῷ καθασταθῆναι, καὶ τῆς οἰκίας οὐκ ἦσκε μονήρης, ἀλλὰ συχνῆς ἀμπεχόμενος.

tizati ſunt interiores Indi & Iberi & Armenii. † In arcu cameræ fori collocatæ erant duæ ſtatuæ, Helenæ & Conſtantini, & in earum medio crux, cui inſcriptum erat, *Unus ſanctus*. Item viſebantur ibi duæ ſtatuæ curſorum, erectæ a Præfecto fori.

Ἕλενος. Helenus. Hic conſcripſit divinationem, quæ fit per inſpectionem manuum: veluti cum expanſis & apertis manibus ex ipſarum rugis [& lineis] conjicere poſſumus, aliquem liberes procreaturum eſſe, vel ſimile quid.

Ἑλεόθρεπτον. In paludibus vel ſylvis natum.

Ἑλεσκόπους. Sic Lyſias vocat illos, qui ſylvas cædunt: τοῦ ε inſerto, veluti in voce ἐλεόθρεπτον apud Homerum. Videndum autem, annon forte nomen hoc deductum ſit ab ἐλεὸς, i. e. menſa culinaria.

Ἔλεος. Cum eſt generis maſculini, ſignificat, miſericordia. Ἐλεὸς vero, cum acuto in ultima, menſa coquinaria. Ariſtophanes: *Age, everte menſam ejus culinariam.* Homerus: *Conjecerunt autem [fruſta] in menſas culinarias.* Eſt etiam ἐλεὸς genus avis.

Ἐλεοῦσα. Eleuntem. Ἐλεοῦς vero eſt urbs in Cherſoneſo Thraciæ.

Ἐλέου βωμός. Miſericordiæ ara.

Ἐλεπτύνθαι. Extenuatum eſſe.

Ἐλεών. Eleon. Nomen urbis.

Ἐλεῶ σε. Accuſativo jungitur. Miſereor tui.

Ἑλεπόλεις. Machinæ bellicæ, quibus urbes expugnantur. Vel catapultæ & baliſtæ, quibus urbes capiuntur.

Ἔλερρα ἔργα. Facinora crudelia, ſæva, & mala.

Ἐλέσθαι. Velle. Malle. Anteponere.

Ἑλετή. Quæ poteſt capi. Expugnabilis.

Ἐλεύθερα αἶγες ἀρότρων. *Capræ immunes ab aratris.* Proverbium de iis, qui ab aliquo onere vel malo liberi ſunt.

Ἐλευθέριος. Sic vocatus eſt Jupiter, quod liberti porticum ipſi vicinam exſtruxerint. Sic Hyperides. At Didymus non ideo [Jovem ſic appellatum eſſe] ait, ſed quod Athenienſes a Perſica ſervitute & dominatione liberati fuiſſent.

Ἐλευθεριότης. Liberalitas. Beneficium a ſincero animo profectum. *Ad liberalitatem & dona danda [proclivis:]* inquit Veſpaſianus Imperator Romanorum. *Ille vero eo generoſitatis progreſſus eſt, ut ne a Republ. quidem victum ſibi præberi pateretur, quamvis numeroſam haberet ſobolem.*

1 Ὅπ ἐν τῇ ἀψῖδι τ. καμ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, αὐτόθι ξέσι etiam leguntur apud Codinum de *Origin. CPol.* num. XXXII.

2 Εἷς ἅγιος. Ϲ δύο παχυδρ.] Plenius Codinus: Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, εἷς δέξαι Θεοῦ παντὸς, ἀμήν. ὁμοίως Ϲ δύο παχυδρόμων εἰκόνας πτερωτάς.

3 Ἐπέχοντος] Codinus rectius ὑπαρχόντος.

4 Ἕλενος· ὃς συνέγρ.] Vide Suidam infra v. Οἰωνιστικὸν, ubi eadem leguntur.

5 Ἑλεόθρεπτον] Eſt vox Homerica Il. B. v. 776.

6 Ἑλεσκόπους. Λυσ.] Ex Harpocratione.

7 Ἐλεὸς δὲ, ὀξυτ. ἡ μαγ.] Conſer Athen. lib. IV. pag. 173.

8 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 296. (198. Ed. Baſ. P.)

9 Ἔλερρα] Vox eſt ſuſpecta: de qua amplius cogitandum cenſeo.

10 Ἐλευθέριος. ὁ Ζεὺς διὰ τοῦτο ἐκλ.] Ex Harpocratione.

11 Τὴν στοάν] Hujus porticus mentio fit ſupra v. Βασιλεύς.

12 Διὰ τὸ τῆς Μηδικῆς δουλ.] Hanc opinionem confirmat Strabo lib. IX. pag. 412. ubi ſic inquit: Εἴρηται δ', ὅτι παραβάλλουσι πρὸς Πλαταιεῖς οἱ Ἀσωποῦ. Ἐντεῦθεν Μαρδόνιον καὶ τοὺς περὶαὐτὸν μυρίους Περσῶν αἱ τῶν Ἑλλήνων δυνάμεις ἀνεῖλον ἠφάνισαν· ἱδρύσαντό τε Ἐλευθερίου Διὸς ἱερὸν, καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν προεστήσαν ἀπέδειξαν, Ἐλευθέρια ἐπωνομασμένον. Huc etiam pertinet Epigramma Simonidis, quod legitur Anthолog. lib. VI. cap. XIX.

Ἐλευθεριώτερος Σπάρτης. Αἰσὶ τὸ ἀνυπότακτον καὶ γενναῖον φρόνημα. διὸ οὐδὲ τείχη περιεβάλλοντο, νόμοις παιδευόμενοι. ἀλλ' οὐδὲ ἠθέλησαν ὑπ' ἀνδρὸς ἡττηθέντες ὑποστρέψαι, οὐδὲ ἐτυραννήθησαν.

Ἐλεύθερος. Μόνος ἐλεύθερος ὁ σπουδαῖος· οἱ δὲ φαῦλοι, δοῦλοι. εἶναι γὰρ τοῦ ἐλευθερίαν ἐξουσίαν αὐτοπραγίας. ἐλεύθερος γάρ, ὁ ἐλεύθων ὅπου ἐρᾷ. † Τὸν[1] ἐλευθερώσαντα τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἄνδρα ἀγαθὸν φαίνεσθαι, πολλῷ βέλτιον τοῦ δουλείαν ἐπάγειν τῇ πόλει· οἷος ὁ τῶν Γάγγης βασιλεὺς Αἰθιόπων.

Ἐλευθεροστομῶ. παῤῥησιάζομαι. Καὶ ἁπλῶς φάναι, λόγοις ἐλευθερίοις προσέχειν[2] λ' ἐτῶν ἤρξατο.

Ἐλευθερῶ σε. αἰτιατικῇ. ἐλευθεροῦμαι δὲ, γενικῇ.

Ἐλευσίνια. τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια [3]ἐδίδοτο ἆθλον. ὠνομάσθη δὲ ἡ πόλις ἀπὸ Ἐλευσίνος τοῦ Ἑρμοῦ. ἄλλοι δὲ ἄλλην αἰτίαν φασί· καὶ ἑορτὴν εἶναι μόνον τὰ Ἐλευσίνια.

Ἐλευσινός. ὄνομα κύριον.

Ἐλεύσιος, καὶ Μαραθώνιος ὁ μὲν, Κυζικηνός, ὁ δὲ, Κωνσταντινοπολίτης ἦσαν τῆς[4] μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες, ὥστε μέγα τι καὶ λαμπρὸν ἀπ' αὐτοῦ διωνῆσθαι εἰς ὄχλων παραγωγὴν τῷ[6] γε μὴ κατεσκληκότι τὸν βίον, καὶ τῇ εἰς μετριότητα[7] πλάσει τῆς ἠθῶν, ὅτω δυνηθέντες, ὥστε οὐκ ἐλάχιστα. καὶ ὅτοι πλῆθη ἀνθρώπων περιεβάλλοντο, ἀσκητήρια πολυάνθρωπα συστησάμενοι ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ ἄλλων οὐχ ἥκιστα πολλῶν εἰς αὐτοὺς ἀνήγαγον ὄχλον, τῆς τὸ αὐχμηρῶς ζῆν καὶ τλῆναι ἐν τῇ διαίτῃ σκληραγωγίαν αὐταρκέστατον εὐσεβείας ἔνδειγμα λογιζομένων.

Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν. ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάχιστα ἐπαυξόντων τῷ λόγῳ, καὶ μεγάλα ποιούντων. Λουκιανὸς μυίας ἐγκωμίῳ· Μὴ καὶ δόξω, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

Ἐλεφαντόκωπον.[8] Ἀπὸ τῆς λαβῆς τὴν μάχαιραν ἔφη.

Ἐλέφαντι οὐδὲν διαφέρεις. ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀναισθήτων· παρόσον καὶ τὸ ζῶον τοιοῦτον. καὶ Ἐλέφαντα ἐκ μυίας. ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάχιστα ἐπαυξόντων τῷ λόγῳ καὶ μεγάλα ποιούντων. †[9] Ὅπου σῦκα

Ἐλευθεριώτερος Σπάρτης. Generosior Sparta. [Proverbium.] Spartani enim ingenio erant libero & generoso, legumque suarum disciplinam sequentes, nullis muris urbem cingebant. Quinetiam ne voluerunt quidem ex præliis victi domum reverti, neque tyrannidem unquam tulerunt.

Ἐλεύθερος. Liber. Solus vir bonus est liber: mali vero, servi. Libertatem enim esse ajunt potestatem arbitratu suo quidvis agendi. Ἐλεύθερος vero proprie dicitur, qui vadit, quo vult. † *In liberanda patria virum bonum se ostendere, longe melius est, quam eandem in servitutem redigere: qualis erat Ganges Æthiopum Rex.*

Ἐλευθεροστομῶ. Libere loquor. *Et, ut paucis rem expediam, tricesimo ætatis anno ad liberalia studia animum adjicere cœpit.*

Ἐλευθερῶ σε. Accusativo jungitur. Libero te. Ἐλευθεροῦμαι vero, liberor, genitivo.

Ἐλευσίνια. Eleusinia. Vincentibus Eleusinia dabatur præmium. Urbs autem [Eleusis] ab Eleusino Mercurii filio nomen accepit. Alii vero causam aliam afferunt, & Eleusinia festum tantum esse dicunt.

Ἐλευσινός. Eleusinus. Nomen proprium.

Ἐλεύσιος. Eleusius & Marathonius, alter Cyzicenus, alter vero Constantinopolitanus, non quidem tantam dicendi facultatem consecuti erant, ut ea multum valerent ad multitudinem alliciendam; sed austero genere vitæ & fictæ modestiæ simulatione magnam adepti auctoritatem, plurimos sectatores sibi conciliarunt, & monasteria ingenti hominum utriusque sexus multitudine referta instituerunt. Quinetiam alios quam plurimos ad se attraxerunt, ex illorum hominum genere, qui horridam & duram vivendi rationem perfectissimum pietatis argumentum esse statuunt.

Ἐλέφαντα ἐκ μ. *Elephantem ex musca facere.* De iis, qui res minimas verbis extollunt & magnas faciunt. Lucianus in Muscæ Encomio: *Ne fortasse videar, ut fert adagium, elephantem ex musca facere.*

Ἐλεφαντόκωπον. Eburneum manubrium habens. Sic a manubrio ensem vocavit.

Ἐλέφαντι οὐδ. *Ab Elephante nihil differs.* Dicitur de hominibus magnis & stupidis. Nam & elephas talis est. Et, *Elephantem ex musca.* Dicitur de iis, qui res minimas verbis extollunt & exaggerant. † Annuli e suc-

1 Μόνος ἐλεύθερος ὁ σπουδ.——αὐτοπραγίας] Hæc sunt verba Laertii lib. VII. segm. CXXI.

2 Τὸν ἐλευθερώσαντα τὴν ἑαυτ.] Fragmentum hoc depromptum est ex Philostrato *de Vit. Apoll.* lib. III. cap. VI.

3 Λ' ἐτῶν] Legendum est, λ' ἐτῶν ἄν. Illud enim ἄν a voce præcedenti ἐτῶν propter similem terminationem absorptum est.

4 Ἐδίδοτο ἆθλον] Sic etiam Etymologus. Sed apud utrumque post ἆθλον excidisse vocem κεῖται, monuit Meursius *Eleusin.* cap. XXVIII. cujus verba hic adducere operæ pretium erit. "Et præ-"mium victori (Eleusiniorum) hordeum erat. Scholiastes Pindari "*Olymp.* Od. IX. Ἄγεται δὲ αὐτοῦ (de Eleusine loquitur) ἀγὼν "Κόρης ὁ Δημήτερος, ὃς καλεῖται Ἐλεύσινια· ἔθος ἐπάθλου κεῖται. At "mutilum censeo Etymologici auctorem in Ἐλευσίς. Ἐλευσίνια. "ἑορτή· καὶ τῶν νικῶν τὰ Ἐλευσίνια ἆθλον ἐδίδετο. Restituenda in "fine vox, quæ excidit, ἆθλον ἐδίδετο. κεῖται. Eodem modo labo-"rat Suidas, apud quem itidem est, Ἐλευσίνια. τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευ-"σίνια ἐδίδετο ἆθλον. Et huc fortasse respexit Plinius lib. XVIII. "cap. VII. *Antiquissimum in cibis hordeum; sicut Atheniensium* "*ritu, Menandro auctore, apparet.* Causam hordei dati arbitror, "quod id primum Eleusine inventum fuerit. Phurnutus: Οὗλαι "δὲ λέγονται αἱ κριθαί. Ἐλεύσις δὲ ὁ τόπος, ὅπερ πρῶτον εὑρέθησαν. "Atque hoc est, quod dicit Aristides *Eleusinia*: Ἀγῶνά τε γυμνικὸν "χθιζὸς παρῆν Ἐλεύσινι τῷ Ἀττικῇ, καὶ τὸ ἆθλον εἶναι δὲ καρπὸν δὲ φυ-"τόν." Hæc Meursius: quæ Suidam non parum illustrant.

5 Τῆς μὲν οὖν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσ.] Hæc leguntur etiam supra v. Ἀνήκει.

6 Τῷ γε μὴ κατ.] Vide infra v. Κατεσκληκώς, ubi locus hic repetitur.

7 Πλάσει τῆς ἠθῶν, ὅτῳ δυνηθέντες, ὥστε οὐκ ἐλάχιστα. καὶ ὅτοι πλ.] Locum hunc ex 2 MSS. Paris. supplevi, qui in prioribus Editt. sic legitur, πλάσει τῆς ἠθῶν πλὴν δυνηθέντες, πλῆθη &c.

8 Ἐλεφαντόκωπον] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Editt. mendose ἐλεφαντόκηρον, per ο.

9 Ὅπου σῦκα νῦν ὁ ἐλεφ.] Hoc fragmentum ad somniorum interpretationem pertinet: quod legitur apud Artemidor. lib. II. cap. V.

κιναι καὶ ἐλεφάντινοι δακτύλιοι γυναιξὶν εἰσὶ σύμφοροι.

cino facti & eburnei mulieribus conducunt.

Ἐλεφαίρετο.[1] ἐπλανᾶτο. ἐσφάλλετο.

Ἐλεφαίρετο. Decipiebatur. Fallebatur. Lædebatur.

Ἐλεφῆναι. βλάψαι. ἀπατῆσαι.

Ἐλεφῆναι. Læsiſſe. Decepiſſe. Fefelliſſe.

Ἔλεψεν. ἐλέπισεν.

Ἔλεψεν. Decorticavit. Delibravit.

Ἐλείας πρὸς αὐλῶνας. τυτέστι, τὰς ἐλώδεις διώρυχας. ἢ, ἐλώδεις τόπους τινός. Ἀπὸ τοῦ ἕλος, ἕλειος, ἐλεία.

Ἐλείας πρὸς αὐλῶνας. Ad foſſas paluſtres. Vel, ſylvarum & nemorum anguſtias. Ab [ἕλος,] ἕλειος, fit ἔλειος & ἐλεία.

Ἐλειβάται. βαίνοντες ἐν τῷ ἕλει. καὶ ἐλειβάτης.

Ἐλειβάται. Qui per paludem, vel ſylvam gradiuntur.

Ἐλεῖν. λαβεῖν.

Ἐλεῖν. Cepiſſe.

Ἐλειονόμος[2].

Ἐλειονόμος. In ſylvis degens.

Ἔλειος.[3] ὁ κάθυγρος καὶ σύνδενδρος τόπος. καὶ ἔλειος ὄρνις. καὶ ἔλειος ᾠδή. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα ὄρους.

Ἔλειος [τόπος.] Locus paluſtris & ſylveſtris. Et ἔλειος ὄρνις, avis paluſtris. Et ἔλειος ᾠδή, carmen ſylveſtre. Significat etiam nomen montis.

Ἐλλεῖπον. τὸ ἐνδεές. Ἐλλιπὲς δὲ, διὰ τοῦ ι. καὶ ἐλλείποντες. ἐλλιπόντες δέ.

Ἐλλεῖπον. Id, quod deeſt. [Per ει ſcribitur.] Ἐλλιπὲς vero, per ι. Et ἐλλείποντες, deficientes, [per ει.] Ἐλλιπόντες vero, per ι.

Ἔλη.[4] ἡ θερμασία. καὶ ἔλη, τὰ τυφλὰ, καὶ ἀπροόπτα.

Ἔλη. Calor. Et ἔλη, cæca, & improviſa.

Ἐληγάτευσε.[5] τῇ Ῥωμαίων, ἀπένειμεν.

Ἐληγάτευσε. Romanorum lingua ſignificat, legavit.

Ἐλήθετο. ἐπελάθετο.

Ἐλήθετο. Oblitus eſt.

Ἐληίζοντο. ἐληστεύοντο.

Ἐληίζοντο. Prædabantur. Populabantur.

Ἐλήλευσε. τῇ Ῥωμαίων, ἀναγνὺς διόρθωσεν.

Ἐλήλευσε. Romanorum lingua ſignificat, legit & correxit.

Ἐλήλακεν. ἐλήλυθεν.

Ἐλήλακεν. Ivit. Venit.

Ἐλήλαται. σωέχεται.

Ἐλήλαται. [Clavis tranſfixum eſt. Clavis] continetur.

Ἐληλεγμένον. κατηχυμμένον.

Ἐληλεγμένον. Redargutum. Dedecore affectum.

Ἐληλέδαλο. ἐκ[6] τοῦ ἐλεύθω.

Ἐληλέδαλο. Ab ἐλαύνω.

Ἕλλιν. Φρένιμος.

Ἕλλιν. Græcus. Prudens.

Ἑλληνικὸν ἐπένευσαν ἄνδρες ἐκεῖνοι. Ἀριστοφάνης. ὡς διαφέροντος καὶ τοῦ νεύματος τοῦ Ἑλληνικοῦ.

Ἑλληνικὸν ἐπέν. *Græcorum more annuerunt viri illi.* Ariſtophanes. Significare nimirum vult, vel ipſum nutum Græcorum a nutu aliarum gentium differre.

Ἑλλήνειος στρατός. καὶ Ἑλλήνειος γλῶσσα.

Ἑλλήνειος στρατός. Græcus exercitus. Et Ἑλλήνειος γλῶσσα, lingua Græca.

Ἑλλησοκοπεῖν.

Ἑλλησοκοπεῖν. Græcorum benevolentiam captare.

Ἑλλησταμίαι.[8] οἱ τὰ ἐκ τῶν φόρων χρήματα φυλάττοντες, ἃ πρότερον κοινῇ οἱ Ἕλληνες ἐν Δήλῳ ἀπετίθεντο, ὅπως ἀναλῶσι.[9] παραλαβόντες γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἡγεμονίαν ἑκόντων τῶν ξυμμάχων, διὰ τὸ Παυσανίου μῖσος, ἔταξαν, ἃς τε ἔδει παρέχειν τῶν πόλεων χρήματα πρὸς τὸν βάρβαρον, καὶ ἃς ναῦς. πρόσχημα γὰρ ἦν, ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον, δηώσαντας τὴν βασιλέως χώραν.[10] καὶ Ἑλλησταμίαι κατέστησαν τοῖς

Ἑλλησταμίαι. Sic vocabantur illi, qui pecuniam ex tributis collectam ſervabant, quæ olim a Græcis in Delo velut in communi ærario reponebatur. Athenienſes enim principatum Græciæ ſociis volentibus adepti, propter odium, quo omnes Pauſaniam proſequebantur, ſtatuerunt, a quibus urbibus pecuniam, & a quibus naves adverſus Barbarum præberi oporteret. Cauſa enim, quæ

1 Ἐλιφαίρετο] Sic melius 2 MSS. Pariſ. quam Editt. præcedentes, quæ exhibent ἐλιφαίρητο, per η.

2 Ἐλειονόμος] Apollonius *Argonaut.* lib. II. Νύμφαι ἐλειονόμοι. Ubi Scholiaſta: Ἐλειονόμοι, αἱ ἐν τοῖς ἕλεσι διατρίβουσαι. *Port.*

3 Ἔλειος. ὁ κάθυγρος.] Vide infra v. Ἐλαΐδης.

4 Ἔλη. ἡ θερμ.] Vide Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Veſpas* pag. 486.

5 Ἐλήκτευσε] Sic MSS. Pariſ. itemque Edit. Mediolanenſis. At in reliquis Edit. mendoſe excuſum eſt, ἐλήτευσε. Vide etiam Suidam infra v. Ληλεύω.

6 Ἐκ δ' ἐλεύθω] Scribe, ἐκ δ' ἐλαύνω.

7 Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 376. (266. Ed. Baſ. *P.*)

8 Ἑλλωσταμίαι] Scholiaſta Thucydidis ad lib. I. cap. 96. Οἱ δεχόμενοι τὰς φόρους συναγομένας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ φυλάσσοντες αὐτὰς, ἐκαλοῦντο Ἑλλωσταμίαι.

9 Παραλαβόντες γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἡγεμ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Thucydidis lib. I. cap. xcvi.

10 Ἀμύνεσθαι] Hæc vox non ſine diſpendio ſenſus in prioribus Editt. deſideratur; quam ex Thucydide revocavi.

11 Καὶ Ἑλλωσταμίαι κατέστη τοῖς Ἀθην. ἀρχὴ πρῶτον ἀρχ.] Rectius apud Thucydidem ſic legitur: Καὶ Ἑλλωσταμίαι πρῶτον μὲν Ἀθηναίοις κατέστη ἀρχή.

Ἀθηναίοις πράττειν ἤρχε. illatas ulciſcerentur, Regis [Perſarum] regionem vaſtare velle. Et tunc primum apud Athenienſes conſtituti ſunt illi, qui Hellenotamiæ vocabantur.

Ἑλληνοταμίαι. ἦρχε δὲ οἱ διεχείριζον τὰ πράγματα. † Υ' τάλαντα καὶ ξ' ἐτάχθη ὁ φόρος ὑπὸ Ἀριστείδου τοῦ δικαίου.

Ἕλῃς. αὐξυπότακτον.

Ἑλλήσποντος.

Ἐλιάσθη. ἐξέκλινεν.

Ἕλιγμός. ἡ συστροφή.

Ἕλικας. τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλλια. ἢ ἐνώτια.

Ἑλίκη. πόλις.

Ἑλικών. ὄρος.

Ἑλικώνιος, σοφιστὴς, Βυζάντιος. ἔγραψε χρονικὸν ἐπίτομον ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ μέχρι Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἐν βιβλίοις δέκα.

Ἑλικώνιος, ἀστρονόμος. Ἀποτελεσματικά. Περὶ διοσημείων· καὶ ἄλλα πολλά.

Ἑλικῶπις. εὐόφθαλμος. καὶ ἑλίκωψ, εὐόφθαλμος.

Ἑλικώτιον ὕδωρ. τὸ ἑλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥεῦσιν. ἢ διαυγές.

Ἑλικτήρ.[3] εἶδος ὠτίου. καὶ ἑλικτῆρες, ὁμοίως.

Ἑλιμενίζω.

Ἑλλινῶ.[4] ὑμνῶ.

Ἕλιξ. καρπός.

Ἑλινύειν. ἡσυχάζειν, βραδύνειν.

Ἑλινεύειν. τραγγεύειν.

Ἑλινύοντας.[5] Διατρίβοντας. ἢ ἐγχρονίζοντας. καὶ πότμον ἑλινύσθειν. ἀντὶ τοῦ τὴν δυσχίαν παύσθειν. [6]Ἡρόδοτος· Διέβη δὲ ὁ στρατὸς ζ' ἡμέρησι, καὶ ζ' εὐφρόνῃσιν, ἑλινύσας οὐδένα χρόνον. καὶ Ἀρριανός· Αἱ δὲ κατασκοπαὶ οὐδέν τι ἑλινύσασαι ἐγίνοντο. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἀπῆγε τὴν στρατιὰν, μηδέν τι ἑλινύσας. τουτέστι, χρονίσας. καὶ ἐν [7]Ἐπιγράμματι·

Εὖτε δ' ἐπέλθῃ

Ὄρθρος, ἑλινῦσαν μικρὰ κατιζόμενος.

καὶ αὖθις· Ἑλινύοντα καὶ βλακεύοντα κλάειν ἐῶσι. καὶ αὖθις· Μήποτε ἄρα ἐν τῷ ἑλινύειν καὶ μέλλειν διαφυῇ ὁ καιρός.

Ἕλιξ. ἕλιξ.

Ἑλίξας. συστρέψας.

Ἕλιξ.[8] εἷς τῶν ὀπφανῶν ἀνδρῶν παρὰ Μεγαρεῦσιν.

Ἐλίπανας. λιπαρὸν ἐποίησας.

bello prætexebatur, hæc erat, ſe, ut injurias

Ἑλληνοταμίαι. Hellenotamiæ. Magiſtratus erat, qui pecuniæ ex tributis collectæ curam gerebat. † Tributum CCCCLX talentorum ab Ariſtide juſto ſtatutum fuit.

Ἕλῃς. Eſt ſubjunctivus. Capias.

Ἑλλήσποντος. Helleſpontus.

Ἐλιάσθη. Separatus eſt. Declinavit.

Ἑλισμός. Convolutio.

Ἕλικας. Capreolos & claviculas [vitis, aliorumque] fructuum. Vel, inaures.

Ἑλίκη. Helice. Urbs.

Ἑλικών. Helicon. Mons.

Ἑλικώνιος. Heliconius, Sophiſta, Byzantinus. Scripſit compendium chronicum ab Adamo uſque ad Theodoſium M. libris decem.

Ἑλικώνιος. Heliconius, Aſtronomus. [Scripſit] Apoteleſmatica: De Dioſemiis; & multa alia.

Ἑλικῶπις. Pulchris oculis prædita. Et ἑλίκωψ, idem.

Ἑλικώτατον ὕδωρ. Aqua fluxum habens intortum. Vel, pellucida & limpida.

Ἑλικτήρ. Inauris ſpecies. Et ἑλικτῆρες, pluralis eſt numeri.

Ἑλιμενίζω. Ad portum appello.

Ἑλλινῶ. Carmine celebro.

Ἕλιξ. Fructus quidam.

Ἑλινύειν. Quieſcere. Ceſſare. Tardare. Morari.

Ἑλινεύειν. Morari. Cunctari.

Ἑλινύοντας. Moras nectentes. Commorantes. Diu in aliquo loco manentes. Et, πότμον ἑλινύσθειν, calamitatem vel malum ſedet. Herodotus: *Exercitus autem ſeptem diebus & ſeptem noctibus trajecit, nullo tempore ceſſans.* Et Arrianus: *Exploratores vero nullo tempore ab explorando ceſſabant.* Et iterum: *Ille vero nihil cunctatus exercitum abduxit.* Et in Epigrammate: *Cum autem advenerit aurora, paululum quietis mihi concedens.* Et iterum: *Illum vero cunctantem & otio indulgentem flere ſinunt.* Et iterum: *Ne cunctando & morando occaſio ex manibus elabatur.*

Ἕλιξ. ἕλιξ. Capreolus. Clavicula.

Ἑλίξας. Qui convolvit. Qui verſavit.

Ἕλιξ. Helixus. Unus de viris illuſtribus apud Megarenſes.

Ἐλίπανας. Pinguefeciſti. Pinguem feciſti.

1 Τὰ πράγματα] Apud Harpocrationem (ex quo Suidas) rectius legitur τὰ χρήματα.

2 Υ' τάλαντα καὶ ξ' ἐτάχθ.] Thucydides loco laudato: Ἦν δὲ ὁ πρῶτος φόρος τριακόσια τάλαντα ἐξ ἐκείνου. Scholiaſta ad iſtum locum: Φόρος ὠνομάσθη ἐπειδὴ ὑπὸ Ἀριστείδου τοῦ δικαίου ὁ πρῶτος. Huc Suidas reſpexit. Confer etiam Meurſium *de Fortuna Attica*, cap. VII.

3 Ἑλικτήρ] Apud Harpocrationem, ex quo Suidas, legitur ἑλικτήρ, per unum λ.

4 Ἑλλινῶ] Vide infra v. Λῦν.

5 Ἑλινύοντας. Διατριβοντας] Scholiaſta Apollonii Rhodii ad lib. I. v. 589. Ἑλινύσασαι. ἀντὶ τοῦ διέτριψαν. ἢ ἐπεύχοντο ἐμποδιζόμενοι τοῦ ἐλθεῖν.

6 Ἡρόδοτος] Lib. VII. pag. 256. ut Portus monuit.

7 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VII. pag. 599.

8 Ἕλιξ. εἷς τῶν ὀπφ.] Ex Harpocratione,

Ἐλιπάρησε. παρεκάλεσε λιπαρῶς.

Ἐλλιπές. τὸ ἀνδεές.

Ἐλισσαιέ. ὄνομα κύριον. καὶ Ἐλισσαῖος.

Ἐλισθιαῖος.

Ἐλισσόμενος. ἀναστρεφόμενος.

Ἐλίσσετο. ἐλιτάνευε. παρεκάλει. καὶ ἐλίσσοντο. ἱκέτευον.

Ἐλλιχθένων.[1] συστραφέντων.

Ἐλίχρυσος. τὸ τῶν κισσῶν ἄνθος. Ἄνθει ἐλιχρύσῳ ἐναλίγκιος.

Ἔλθεμος. ὄνομα κύριον.

Ἐλθεῖν. τὸ γυμνῇ τῇ παῤῥησίᾳ χρήσασθαι. παρεισελθεῖν δὲ, τὸ μετ' ἄλλου πλαγιάσαντι συνεισελθεῖν. ἀφ' οὗ τοῦτό φησιν ὁ Ἀπόστολος· Παρεισῆλθεν ὁ νόμος.

Ἔλθῃ. ἀντὶ τοῦ ἐλθέτω. Νόμων θ'· Μήτε εἰς ἱερὸν ἔλθῃ μηδέν.

Ἑλκεσίπεπλοι. ἐφελκόμεναι τοὺς πέπλους ἐν τῷ φορεῖν. τὸ ο ἐν ταῖς συνθέσεσι πολλάκις εἰς τὸ ε μεταβαλλόμενον καὶ τοῦ σι συλλαβοῦ προσλαμβάνει· ἕλκω, ἑλκόπεπλος, ἑλκέπεπλος, ἑλκεσίπεπλος. πρῶτος, πρωτόλαος, πρωτέλαος, πρωτεσίλαος. πηγὸς, πηγόμαλλος, πηγέμαλλος, πηγεσίμαλλος. ἔνιοι δὲ αὐτὰ ἀπὸ μέλλοντος σχηματίζουσι, τὸ διπλοῦν μὴ ἀναλυομένων, τοῦ δὲ ε παρεμπίπτοντος· οἷον, ἕλξω, ἑλξίπεπλος, ἑλκεσίπεπλος· πήξω, πηξίμαλλος, πηγεσίμαλλος.

Ἕλκει μοιχὸς εἰς μοιχόν. παροιμία.

Ἑλκηθμός. ἑλκυσμός. σπαραγμός.

Ἕλκος. τὸ τραῦμα τὸ χρονίσαν. ἀπὸ οὗ μὴ τοῦ τρῶσιν ἕλκεσθαι τὸ σῶμα. Καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ πᾶν ἑλκῶν ἐξέζεσεν.

Ἐλμησός.

Ἕλξει. ἑλκύσῃ.

Ἐλλόβια. τὰ ἐνώτια. ἀφ' οὗ τὸ ἐν τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων εἶναι. Ὁ δὲ Τραϊανὸς λέγει τῷ Αὐγάρου παιδί· Μέμφομαί σε, ὅτι μὴ πρόσθεν ἦκες παρ' ἐμὲ συστρατεύσων, καὶ πόνων συμμεταδώσων· καὶ ἐπὶ τῷδε ἂν ἡδέως σοῦ ἑλλοβίων τούτων τὸ ἕτερόν σοι ἀποσπάσαιμι· ἐφαψάμενος ἅμα τοῦ ὠτὸς τοῦ ἑτέρου. τῷ δὲ τοῦ ἄμφω τὰ ὦτα τετρημένα, καὶ ἐξ ἀμφοῖν χρύσεα ἐνώτια ἐξηρτημένα.

Ἐλωβήσαλο. ὕβρισεν.

Ἐλλόγιμος. τίμιος. σεβάσμιος. καὶ χωρίον ἐλλόγιμον, τὸ τίμιον.

Ἐλογήσαλο. ἐλάλησεν. ἐφθέγξατο. Δαβίδ· Ὅλην τὴν ἡμέραν ἀδικίαν ἐλογήσαλο ἡ γλῶσσά σου.

Ἐλογοποίουν. πρὸς ἀλλήλους λόγους διεπλέκοντο.

1 Ἐλιχθέντων] Hesychius rectius, ἐλιχθέντων, per unum λ.
2 Ὁ Ἀπόστολος] Ad Rom. v. 20.

Ἐλιπάρησε. Suppliciter oravit. Assidue rogavit.

Ἐλλιπές. Id, cui aliquid deest. Imperfectum.

Ἐλισσαιέ. Elisæe. Nomen proprium. Et Ἐλισσαῖος, Elisæus.

Ἐλισθιαῖος. Helisthiæus. [Nomen proprium.]

Ἐλισσόμενος. Qui circumagitur. Qui versatur.

Ἐλίσσετο. Rogabat. Orabat. Et ἐλίσσοντο. Suppliciter orabant.

Ἐλλιχθένων. Conversorum. Contortorum.

Ἐλίχρυσος. Helichrysus. Hederæ flos. *Flori helichrysi similis.*

Ἔλθεμος. Elthemus. Nomen proprium.

Ἐλθεῖν. Aperte & recta intrare. At παρεισελθεῖν, cum alio clam vel precario intrare. Hinc Apostolus dicit: *Lex precario intravit.*

Ἔλθῃ. Veniat. Intret. [Plato] *Legum* nono: *Nec in templum quicquam intret.*

Ἑλκεσίπεπλοι. Quæ peplos inter ferendum trahunt. Τὸ ο in compositionibus sæpe in ε mutatur, & syllabam σι assumit. Ut, ἕλκω, ἑλκόπεπλος, ἑλκέπεπλος, ἑλκεσίπεπλος. Πρῶτος, Πρωτόλαος, Πρωτέλαος, Πρωτεσίλαος. Πηγὸς, πηγόμαλλος, πηγέμαλλος, πηγεσίμαλλος. Alii vero hæc a futuro formant, duplicibus literis dissolutis, & ε interjecto. Ut, ἕλξω, ἑλξίπεπλος, ἑλκεσίπεπλος. Πήξω, πηξίμαλλος, πηγεσίμαλλος.

Ἕλκει μοιχ. Mœchus ad mœchum trahit. Proverbium.

Ἑλκηθμός. Raptatio. Laceratio. Dilaniatio.

Ἕλκος. Ulcus. Vulnus inveteratum. [Sic autem dicitur,] quod corpus post vulnerationem trahatur. *Et totum ejus corpus ulceribus scatuit.*

Ἐλμησός. Elmesus. [Nomen proprium.]

Ἕλξει. Trahet.

Ἐλλόβια. Inaures: sic dictæ, quod extremis aurium partibus (quas λοβοὺς Græci vocant) insertæ sint. *Trajanus Abgari filio dicit: Incuso te, quod non ante ad me veneris, mecum militaturus, & eorundem laborum socius futurus; & propterea alteram harum inaurium libenter tibi avellerem: simul alteram aurem attrectans. Illi vero ambæ aures erant perforatæ, & ex ambabus aureæ inaures pendebant.*

Ἐλωβήσαλο. Contumelia, vel injuria affecit.

Ἐλλόγιμος. Honoratus. Venerandus. Et χωρίον ἐλλόγιμον. Locus honoratus & eximius.

Ἐλογήσαλο. Loquutus est. Dixit. David: *Totum diem lingua tua injustitiam loquuta est.*

Ἐλογοποίουν. Inter se verba faciebant. *Illi*

3 Τὸ ο ἐν ταῖς συνθέσεσι πολλ.] Eadem plane docet Etymologus v. Ἀλφισίοεια, quem confer.

Οἱ

Οἱ δὲ ἐς ἀλλήλους ἐλογοποίουν, περατουμένοι τε καὶ κομπάζοντες, ὡς εἰς πολλὰ τῦ τόπυ κατάληψις τύτυς ὀνήσῃ.

Ἔλλογος. ὅταν ἡ δῆμος ἔλλογος τὸ ἀρχόμενον.

Ἑλώδης. ὁ καθυγρὸς τόπος.

Ἐλωΐ. Ἑβραϊστὶ ὁ Θεός.

Ἕλωμαι. ἀφέλωμαι. λήψομαι.

Ἑλόμενοι. βουλόμενοι. Ξενοφῶν· Ὁ μὲν ἦρχεν. οἱ δὲ ἐπείθοντο, ὐχ ἑλόμενοι, ἀλλ' ὁρῶντες, ὅτι μόνος ἐφρόνει, οἷα ἔδει τὸν ἄρχοντα.

Ἑλόμενος. θέλων.

Ἑλόντες. λαβόντες.

Ἐλῶν. ἐλάσας. Ἡρόδοτος. καὶ ἐλῶντες δὲ, ἐλαύνοντες.

Ἕλλοπες. οἱ ἰχθύες.

Ἕλος. δίυλον διάσος. ἢ ὑδαλος ἰλὺς ὑπεκχυμένη πηλῷ καὶ βαθείας ὕλης, ἢ παπύρου, ἢ καλάμου ἀειφυομένης ἀεὶ τῷ πηλῷ, καὶ ὑφαιρεσηκυίας τῷ ὑδαλος.

Ἑλοφόνος. ἡ Ἄρτεμις, ἡ τοὺς ἐλάφους φονεύουσα, ὅ ἐστιν ἐλάφους. κυνηγετικὴ γὰρ ἡ Θεός.

Ἐλυσρός. ἐθνικόν.

Ἔλουσε. ἀντὶ τοῦ ἐβάπτισε. Τὸν δὲ Εὐνομιανὸν ἔλουσε Βελισάριος τὸ θεῖον λουτρὸν, χερσὶ δὲ οἰκείαις ἀνελόμενος, εἰσποίητον ἐποιήσατο παῖδα, ἥπερ εἰσποιεῖσθαι Χριστιανοῖς νόμος.

Ἐλοχεύθη. ἢ ἐγεννήθη, ἢ ἐγαμήθη.

Ἐλόχισε.[3] ὡς δὲ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ εἰς λόχους κατέταξεν.

Ἐλόχων. ἐνήδρευον. Ὁ δὲ ἔχων κοινωνοὺς τῶν ἀσεβημάτων, ἐλόχα τὰς ὁδούς.

Ἕλως. τὸ λῆμμα.

Ἑλάσεια. ἑλκύσματα. σπαράγματα.

Ἐλῶσα. ἐλαύνουσα.

Ἕλωσι. καταλάβωσιν.

Ἐλάφησεν.[4] ἐπαύσατο. ἀπὸ τῆς ὑποζυγίων. ὅθεν καὶ τὸ εὐλόφως φέρειν.

Ἐλπιδηφόρος. ὄνομα κύριον.

Ἐλπίσας.[5] οὐ μόνον ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπὶ τῇ τοῦ μέλλοντος ἐκβάσει λέγει ὡς Ἀττικοί.

Ἐλπίς.[6] ὡρισμένη ἀγαθῶν. καὶ ὁ φοβούμενος ὡρισμένα, ἀλλ' οὐκ ἀγαθά. κακῶν γὰρ ὡρισμένη ἐστὶν ὁ φόβος· ἀγαθῶν δὲ, ἡ ἐλπίς. ἐπεὶ οὖν ὐχ ὑφεστώτων πραγμάτων οἱ ἀσεβεῖς ὡρισμένοι, ἀπλ-

vero inter ſe verba faciebant, mira crepantes, jactanteſque, loci illius occupationem ad multa eis utilem fore.

Ἔλλογος. Eximius. Inſignis. Clarus.

Ἑλώδης τόπος. Paluſtris ac humidus locus.

Ἐλωΐ. Hebraice Deus.

Ἕλωμαι. Auferam. Eripiam. Capiam.

Ἑλόμενοι. Volentes. [Eligentes. Creantes.] Xenophon: *Ille imperabat: reliqui vero ei parebant, non quod eum ducem creaſſent, ſed quod viderent eum ſolum ſapere, ut ducem decet.*

Ἑλόμενος. Volens.

Ἑλόντες. Qui ceperunt.

Ἐλῶν. Agens. Impellens. Herodotus. Et ἐλῶντες. Agentes. Impellentes.

Ἕλλοπες. Piſces.

Ἕλος. Silva denſa. Vel aqua paluſtris, cœno mixta, papyro vel arundine ſemper ex luto naſcente, & aquæ innatante.

Ἐλοφόνος. Diana, quæ τοὺς ἐλάφους, id eſt, cervos, interficit. Cervorum interfectrix. Eſt enim Dea venatrix.

Ἐλυσρός. Ellurus. Nomen gentis.

Ἔλουσε. [Lavit. Abluit.] Baptizavit. *Eunomianum Beliſarius divino lavacro abluit, ſuiſque manibus ſuſceptum, in filii locum adſcivit, quo more Chriſtiani liberos adſciſcere conſueverunt.*

Ἐλοχεύθη. Generatus eſt. Vel, nupſit.

Ἐλόχισε. Apud Herodotum ſignificat, in inſidiis collocavit.

Ἐλόχων. Inſidiabantur. *Ille vero impiorum facinorum ſocios habens, inſidias in viis collocavit.*

Ἕλως. Præda.

Ἑλάσεια. Prædæ, quæ raptantur ac dilacerantur.

Ἐλῶσα. Agens. Impellens.

Ἕλωσι. Ceperint. Corripuerint.

Ἐλάφησεν. Ceſſavit. Quievit. Tranſlatio ducta eſt a jumentis. Unde etiam dicitur εὐλόφως φέρειν, i. e. fortiter & generoſe aliquid ferre.

Ἐλπιδηφόρος. Elpidephorus. Nomen proprium.

Ἐλπίσας. Non ſolum de eo dicitur apud Atticos, qui bonum aliquod ſperat, ſed etiam ſimpliciter, qui rei alicujus futuræ eventum expectat.

Ἐλπίς. Spes, ſive expectatio bonorum. Et ille, qui metuit, expectat: ſed non bona. Metus enim eſt malorum expectatio: ſpes vero, bonorum. Quoniam igitur impii res ex-

1 Ὅταν ἡ δῆμος ἔλλ.] Ex lacero hoc & mutilo fragmento nullus ſenſus elici poteſt.

2 Τὸν δὲ Εὐνομιανὸν ἔλουσε Βελ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium *Hiſtor. Arc.* cap. 1.

3 Ἐλόχισε] Scripſerim potius ἐλόχισε, a λοχίζειν, quod ſignificat, in manipulos vel cohortes diſtribuere, ſive, ut Suidas hic exponit, εἰς λόχους καταπίπτειν.

4 Ἐλάφησεν. ἐπαύσατο. ἀπὸ τῶν ὑποζ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 5. ut Portus obſervavit.

5 Ἐλπίσας. οὐ μόνον ἐπ' ἀγαθ.] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. 1. cap. 1. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

6 Ἐλπίς. ὡρισμένη ἀγαθ. —— ἀγαθῶν δὲ ἡ ἐλπίς] Hæc ad verbum leguntur etiam apud Didymum in Catena in cap. VI. Jobi, pag. 199. ut obſervavit Suicerus in *Theſ. Eccleſ.* v. Ἐλπίς.

λυῆ αὐτῶν ἡ ἐλπὶς· ὡς μύθοισι τοῖς ἡδέσι λεχθῆ. pectant, in quibus nihil eſt firmi, nec certi, idcirco ſpes illorum perit; quippe qui voluptatibus tanquam rebus permanentibus fruuntur.

Ἐλπωρή. ἐλπίς.

Ἑλσεμών.

Ἐλοιδόρησε. διέβαλεν. ἐσυκοφάντησε. Αἰλιανός· Ὁ δὲ Κλέανδρος ἐλοιδόρησε τὸν [1]ὕπαλον τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἀρχῆς [2]κωμῳδῶν, καὶ ᾠδήλωσε αὐτὸν τῆς ἀρχῆς ὄντα ἀδικώτατον.

Ἐλοιδορούμεθα. ἐρισιάζομεν, ὡς ἐπὶ τῆς φιλονεικίας ἐς λοιδορίαν τραπείσης. [3]Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Περὶ τῶνόματος δή τ' ἐλοιδορούμεθα. [4]Ἀγαθίας· Καὶ δὴ τὸν Ναρσῆν πάντες ἐλοιδορεῖτο, ἀλαζόνα τε ἀποκαλοῦντες, καὶ ἀτάθαλον, καὶ ἔργῳ μὲν αὐτὸν εἶναι λέγοντες βίαιόν τε καὶ μιαφόνον, τὴν δὲ τοῦ εὐσεβεῖν ἀεὶ καὶ τὸ θεῖον θεραπεύειν δόξαν ἄλλως αὐτῷ κεκομψεῦσθαι.

Ἔλοιτο. θέλοι.

Ἐλύγωσεν. ἔκαμψε. Καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὅδε φρένα. τυτέπιν, ὁ χρυσός.

Ἔλυμα. σκέπασμα.

Ἐλυμαῖοι. ἔθνος. ἀπὸ Ἔλύμου τοῦ Ἀγχίσου ῥᾳθυμότερον, καὶ ἐλαφρότερον εἰς Σικελίαν.

Ἐλυμήναλο. ἔβλαψεν. Οἱ δὲ σύστημα γενόμενοι, ἐλυμαίνοντο πολλοῖς ὁδίταις, ἐμπίπτοντες εἰς τὰ καταλύματα.

Ἔλυμος. σπέρμα, ὃ ἕψοντες οἱ Λάκωνες ἐσθίουσιν.

Ἐλυσάμην. ἀπέδωκα.

Ἐλύσαντο. ἐλυτρώσαντο.

Ἐλύθη. σιωπηρώφη. ἐσύρθη. [5]Ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύθη. ᾠδὴ τὸ ἐλεύθη, καὶ ἐλύθη. ἢ παρὰ τὸ εἴλω, εἰλύω, εἰλύθη· ὅ ὅστι σιωπηρώφη. [6]Ἐγὼ δ' ὑπὸ γαστέρ' ἐλυθείς.

Ἔλυτρον. κάλυμμα. ἐκπέτασμα. [7]ἐνείλημμα ὁμοίως. καὶ ἡ θήκη τοῦ δόρατος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ τοῦ ὀστέου ὄστρακον.

Ἐμαλάκισε. μαλακὸν ἐποίησε.

Ἐμάλθαξαν. Ἐν δὲ τῷ πρανεῖ καὶ ὀλισθηρῷ τόπῳ ξύλα χαυσῶντες τῇ καταβάσει, καὶ τὸ μέσον ἄλλοις ἐγκαρσίοις στελεοποιοῦντες, καὶ φορμοὺς ὑπεβα-

Ἐλπωρή. Idem quod ἐλπίς. Spes.

Ἑλσεμών. Helſemon.

Ἐλοιδόρησε. Conviciis infectatus eſt. Calumniis petiit. Criminatus eſt. *Ælianus: Cleander autem Præfectum Ægypti Comico more conviciis proſcidit, eumque, licet nihil peccaſſet, præfectura exuit.*

Ἐλοιδορούμεθα. Conviciis mutuis nos infectabamur. Vel, inter nos diſſidebamus, adeo ut præ ſtudio contentionis ne conviciis quidē temperaremus. Ariſtophanes *Nubibus: De nomine illi imponendo ad convicia uſque altercati ſumus.* Agathias: *Omnes autem Narſetem conviciis inceſſebant, arrogantem & impium eum appellantes, & re quidem ipſa violentum & ſanguinarium eſſe dicentes, pietatem vero & divini numinis cultum falſo eum jactitare.*

Ἔλοιτο. Velit.

Ἐλύγωσεν. Flexit. *Et Danaes mentem aurum flexit.*

Ἔλυμα. Tegumentum. Tegmen.

Ἐλυμαῖοι. Elymæi. Gens, [ſic dicta ab] Elymo, notho Anchiſæ filio, qui in Siciliam venit.

Ἐλυμήναλο. Læſit. Nocuit. *Illi vero cœtu facto, cum in diverſoria incidiſſent, multos viatores damno affecerunt.*

Ἔλυμος. Semen, vel legumen, quod coctum Lacones edunt.

Ἐλυσάμην. Reddidi. [Liberavi. Redemi.]

Ἐλύσαντο. Redemit.

Ἐλύθη. Convolutus eſt. Contortus eſt. Raptatus eſt. *Temo autem per terram raptatus eſt.* Ab ἐλθύθη: [pro quo eliſo ε dicitur] ἐλύθη. Vel ab εἴλω, εἰλύω, εἰλύθη. Id eſt, convolutus eſt. *Ego vero ſub ventre* [*arietis*] *raptatus.*

Ἔλυτρον. Putamen. Integumentum. Involucrum. Item theca haſtæ. Significat etiam teſtam oſtrei.

Ἐμαλάκισε. Mollivit. Molle reddidit.

Ἐμάλθαξαν. Molliverunt. *In præcipiti autem & lubrico loco, cum, qua deſcendendum erat, vallos* [*utrinque*] *defixiſſent, & medium ſpatiū aliis vallis tranſverſis muniviſſent, faſciculoſ-*

1 Ὕπαλον] Placet conjectura amiciſſimi Maſſonii, qui pro ὕπαλον hic legendum eſſe ὕπαρχον mihi ſuggeſſit. Qui enim ſub Imperatoribus Ægyptum regebant, non erant Conſules, ſed equeſtris tantum ordinis, ut ex Dione & Tacito conſtat. Præterea, Heliodorus, qui M. Aurelio imperante Ægypti Præfectus erat, ὕπαρχος appellatur ab Ariſtide *Serm. Sacr.* IV. Tom. I. pag. 602. ut modo laudatus vir doctiſſimus itidem me monuit.

2 Κωμῳδῶν] Sic habent MSS. At priores Editt. κωμῳδοῦς: quod mendoſum eſt. Si enim adverbio uti voluiſſet Ælianus, κωμικῶς utique dixiſſet, non vero κωμῳδοῦς; quippe quæ vox apud nullum ſcriptorem Græcum reperitur. Cæterum, locus hic alia medicina indigere videtur modo laudato Joanni Maſſonio, quippe qui exiſtimat, excidiſſe hic voculam παρὰ, & pro κωμῳδοῦς ſcribendum eſſe Κωμώδῳ, totumque hunc locum ſic vertendum: *Cleander autem Ægypti Præfectum conviciis apud Commodum proſcidit, eumque, licet nihil peccaſſet, Præfectura exuit.* Sane cum Cleander magna apud Commodum gratia floruerit, & potentia ſua ad eorum, quos odio proſequebatur, perniciem abuſus ſæpe fuerit, ut ex hiſtoriæ Romanæ ſcriptoribus conſtat, conjecturam iſtam ut ingenioſam mihi placere fateor.

3 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 126. (62. Ed. Baſ. P.) ubi verſus integer ſic legitur:

Περὶ τῶνόματος δὴ τοῦτ' ἐλοιδορούμεθα.

4 Ἀγαθίας] Lib. I. pag. 24.

5 Ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλ.] Homer. Il. Φ. v. 393.

6 Ἐγὼ δ' ὑπὸ γαστέρ' ἐλ.] Et hæc ſunt verba Homeri Odyſſ. I. v. 433.

7 Ἐνείλημμα] Sic etiam MSS. At ſcribendum potius eſt ἐνειλημμα, per unum μ, ut Portus etiam monuit. Cæterum, in prioribus Editt. vox hæc, quaſi novi articuli initium eſſet, a præcedentibus divulſa, & a capite excuſa eſt; quod non ſolum auctoritati MStorum, ſed etiam ordini literarum repugnat.

λόντες

λύλες ὕλης, ἐμάλαξαν τὸ πάνυ τραχύ τε καὶ ὀλιοδηρόν. τυτέσι, καλεπεκόνναν, καθωμάλισαν.

Ἐμμαπέως. σπουδαίως.

Ἐμαχαλίσθη. [1] ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις, ὁπότε φονεύσειαν ἐξ ἐνέδρας τινά, τὸ ἔργον ἀφοσιωμένοις, ἀκρωτηριάζειν τὸν νεκρὸν, καὶ τῶν μοχλῶν ὁρμαθὸν ποιήσαντας, κρεμνάναι κατὰ τῶν τραχήλων, [3] κατὰ τῶν μασχαλῶν διείροντας. ἀφ' ὧν δὴ καὶ [4] μασχαλίσματα προσηγόρευσαν αὐτά. Σοφοκλῆς ἐν Τρωΐλῳ, πλήρη μασχαλισμάτων εἴρηκε τὸν μασχαλισμόν. καὶ ἐν Ἠλέκτρᾳ, ἐμασχαλίσθη.

Ἐμματάζων. μαλακολογῶν.

Ἐμαλαίασε. μάταια ἐλάλησεν.

Ἐμάτησεν. ἠμέλησεν. ἐμαλακοπόνησεν.

Ἐμαυτῷ [5] βαλανεύσω. οἱονεὶ, ἐμαυτῷ διακονήσω. εἴρηται δὲ, ὅταν ὁ βαλανεὺς ἑαυτῷ λαμβάνῃ τὴν [6] ῥυτάνιν, καὶ διακονῇ. ἢ ἀπὸ τῶν τὰς βαλάνους ἐγκρυπτόντων εἰς πῦρ.

Ἐμβαδόν. [7] διὰ τῶν εἰς ναῦν ἐμβιβῶν. καὶ αὖθις. ἢ [8] τὸ ἐμβαδὸν ὑποδήλωσε εἶναι κρυπτήρια, ἔτρεφον τοὺς οἴκους.

Ἐμβαλεῖς. εἰσελεύσῃ. [9] ἰδίως δὲ ἐμβαλεῖν, τὸ ταῖς ναυσὶ κρῦσαι, ἢ ταῖς κώπαις. [10] Ῥυππαπαῖ· τίς ἐμβαλεῖ; ἔστι δὲ καὶ τὸ ῥυππαπαῖ μίμημα φόρμιγγος ναυτικῆς, ὑπὸ τῶν κωπῶν ἀπολειμμένης.

Ἐμβαλόντα. Ὁ δὲ [11] παῖς ἂν ἔτι, τὸν διδάσκαλον Λίνον πληγὰς αὐτῷ ἐμβαλόντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, δυσαναχετήσας, καὶ οὐκ ἐθέλων ἄρχεσθαι, λίθῳ βαλὼν ἀπέκτεινεν.

Ἐμβάλλουσι. καταντῶσιν. ἀπέρχονται. Ἐμβάλλουσι δὲ, ὁ μὲν βασιλεὺς εἰς Λυδίαν, ὁ δὲ Προκόπιος εἰς Φρυγίαν τὴν ἄνω.

Ἔμβαρός [12] εἰμι. νευνεχής. Φρόνιμος. Ἦν πρόπαρον ὁ Πειραιεὺς νῆσος· (ὅθεν καὶ τὄνομα εἴληφεν, ἀπὸ τοῦ διαπερᾶν) ἣν τὰ ἄκρα Μόνιχος κατεῖχον, Μουνιχίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσαντο. [13] ἄρκτου δὲ γενομένης ἐν αὐτῷ, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀναιρεθείσης, λιμὸς ἐπεγένετο· ἣν τινὰ ἀπαλλαγὴν ὁ Θεὸς ἔχρησεν, ἂν τις τὴν θυγατέρα θύσῃ τῇ Θεᾷ. Ἐμ-

que lignorum ei injeciſſent, deſcenſum molliorem & minus lubricum effecerunt.

Ἐμμαπέως. Studioſe. Prompte.

Ἐμαχαλίσθη. Mos erat antiquis, ut, cum per inſidias aliquem interfeciſſent, facinoris illius expiandi gratia, extremas cadaveris partes amputarent, eaſque in lineam digeſtas ex collo & axillis ſuſpenderent. Hinc etiam ab axillis, quas Græci μασχάλας vocant, amputatæ illæ cadaveris partes dictæ fuerunt μασχαλίσματα. Sophocles in *Troilo* dixit, πλήρη μασχαλισμάτων τὸν μασχαλισμόν. Idem in *Electra*, ἐμασχαλίσθη inquit.

Ἐμματάζων. Stulta & vana loquens.

Ἐμαλαίασε. Stulte loquutus eſt.

Ἐμάτησεν. Neglexit. Fruſtra laboravit.

Ἐμαυτῷ βαλανεύσω. Mihi ipſe balneator ero. Id eſt, mihi ipſe miniſtrabo. Ductum eſt [proverbium hoc] a balneatore, qui ſumpta arytæna ipſe ſibi miniſtrat. Vel ab illis, qui glandes in igne occultant.

Ἐμβαδόν. Dicitur de eo, qui in navem intrat. * * * *

Ἐμβαλεῖς. Intrabis. Proprie autem ἐμβαλεῖν ſignificat, remis aquam pulſare vel verberare. [Ariſtophanes:] *Rhyppapæ, quis remis aquam verberabit?* Eſt autem ῥυππαπαῖ imitatio ſtrepitus nautici, quem remi edunt.

Ἐμβαλόντα. Illum, qui injecit, vel inflixit. *Ille vero puer adhuc, plagas a magiſtro Lino inter docendum ſibi inflictas iniquo animo ferens, nec parere illi volens, eum lapide percuſſum interfecit.*

Ἐμβάλλουσι. Perveniunt. Abeunt. Intrant. *Intrant autem, Rex quidem Lydiam; Procopius vero Phrygiam ſuperiorem.*

Ἔμβαρός εἰμι. Embarus ſum. Id eſt, cordatus & prudens. Olim Piræeus inſula fuit' (unde etiam nomen accepit a verbo διαπερᾶν, i. e. trajicere;) cujus arcem Munychus tenuit, & Dianæ Munychiæ templum illic exſtruxit. Cum autem Athenienſes urſam ibi repertam interfeciſſent, fames conſecuta eſt: quam ceſſaturam eſſe Deus reſpondit,

1 Ἐμαχαλίσθη. ἔθος ἦν τοῖς ἀρ.] Articulus hic in prioribus Editt. capite ſuo truncatus eſt, & male cohæret cum voce præcedente Ἐμμαπέως, ad quam nullo modo pertinet. Nos igitur voce ἐμαχαλίσθη, quæ culpa librariorum omiſſa erat, ex MSS. revocata, locum hunc integritati ſuæ reſtituimus, & a præcedentibus ſeparavimus.

2 Ἔθος ἦν τοῖς ἀρχ.] Solebant veteres iis, quos e medio ſuſtuliſſent, extremitates corporis, puta manus, pedes, aures, nares, &c. amputare, & e collo appendere, ut hoc pacto manes cæſorum impedirent, quo minus ſe perſequerentur & infeſtarent. De hoc more, (quem μασχαλισμὸν Græci dixere) viri docti abunde. Vide præter alios Meurſium ad Lycophron. v. 1225. & Stanlejum ad Æſchyli *Choeph.* v. 437. Confer etiam Noſtrum infra v. Μασχαλισθῆναι, & v. Μασχαλίσματα.

3 Κατὰ τῶν μασχ.] Lege κατὰ τῶν μασχαλῶν.

4 Μασχαλίσματα] Huc pertinent illa Heſychii: Τομία, τὰ ἀποτμήματα τῶν ἀκρωτηριασμάτων ἢ νεκρῶν. Intelligit enim τὰ μασχαλίσματα.

5 Ἐμαυτῷ βαλανεύσω. οἱονεὶ, ἐμαυτῷ διακ.] Eadem habent Heſychius & Zenobius.

6 Ῥυτάνιν] Portus hic fluctus, ut ajunt, in ſimpulo movet, & poſtquam multa attulit ad rem nihil facientia, ſtatuit tandem ſcribendum eſſe ῥύτραιναν, nulla Heſychii facta mentione, apud quem recte ſic legitur. Quid ſit autem arytæna (nam & Latini voce illa uſi fuerunt) docet Caſaubonus ad *Charact.* Theophr. pag. 225. quem confer.

7 Διὰ τῶν εἰς ν.] Lege, ἐπὶ τῶν εἰς ναῦν &c. quam lectionem in verſione expreſſi.

8 Ἢ τὸ ἐμβαδὸν ὑπεν.] Senſus hujus fragmenti omnino eſt incertus & obſcurus, cujus proinde verſionem conſulto prætermiſi.

9 Ἰδίως δὲ ἐμβαλεῖν, τὸ ταῖς ναυσὶ κρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 324. (223. Ed. Baſ. *P.*)

10 Ῥυππαπαῖ· τίς ἐμβαλεῖ;] Hæc ſunt verba Ariſtophanis loco laudato: ſed ubi pro ῥυππαπαῖ legitur ἱππαπαῖ, quam vocem Comicus, de equitibus ibi loquens, lepide finxit, ad imitationem τῆς ῥυππαπαῖ, quod erat celeuſma nauticum, ut interpretes ibi notant.

11 Ὁ δὲ παῖς ὢν ἔτι, τὸν διδάσκ.] Fragmentum hoc intelligendum eſt de Hercule, quippe cujus magiſter erat Linus, ut ex veteribus ſcriptoribus conſtat. Pauſanias in *Bœoticis* pag. 585. Λέγεται δὲ καὶ παῖδα ὑπὸ Θηβαίων.——καὶ ὡς Ἡρακλῆς ἔπαισεν αὐτὸν (de Lino ibi loquitur) διδάσκαλον μουσικῆς ὄντα.

12 Ἔμβαρός εἰμι. νευνεχ.] Heſychius in ſerie ſua: Οὐκ ἐμβαρεῖς· ἀ φρονεῖς. Lege, οὐκ Ἔμβαρος εἶ. εὖ φρονεῖς.

13 Ἄρκτου δὲ χρωμένης ἐν αὐτῷ, ἢ ὑπὸ τῶν Ἀθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτὰ λέξει quoque leguntur apud Euſtathium ad Il. B. pag. 351. qui tamen ſua non ex Suida, ſed ex Pauſaniæ Lexico, ut ipſe teſtatur, deſcripſit. Hinc ergo & Noſter forſan ſua mutuatus eſt.

βαρ-

ὁ δὲ μὴ ὑποχόμενος ἐπὶ τῷ τὴν ἱερωσύνην αὐτῷ τὸ γένος ἀφ' βίᾳ ἔχῃ, ἀφαιρεμήσας αὐτῷ τὴν θυγατέρα, [1] αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψεν ἐν τῷ αὐτῷ, αἶγα δὲ ἐσθῆτι κοσμήσας ὡς τὴν θυγατέρα, ἔθυσεν. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἦλθεν. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν παιδαρίων καὶ μεμηνότων.

Ἐμβάς. τὰ ὑποδήματα τὰ ἀνδρεῖα. ἀπὸ τοῦ ἐμβαίνειν. [3] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

—— Ἐκτυπεῖτο δὲ

Ἐμβὰς γεραίαν εὐρύθμοις προβήμασιν.

ἀντὶ τῶν ποδήμασιν.

Ἐμβατεύων. ὑπαίνων. καὶ ἐμβαλεύσαντες, εἰσελθόντες. Οἱ δὲ Οὖννοι ἐς τὴν προκειμένην νησίδα τῆς πόλεως ἐμβαλόντες, τῶν βοσκημάτων ἀβιάτων ἀφ' τὸν πόλεμον, φθορᾶς ἕνεκα, ἐς αὐτὴν ἀφικομισθέντων.

Ἐμβαίῃ. καταλάβῃ.

Ἐμβαίνει. καὶ ἐμβαίνειν. ἀντὶ τοῦ λαμβάνειν. τὸ δοκεῖν δικαίως ἐμβαίνειν εἰς τὸν πόλεμον. [4] Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι προνοίαν ἐποιοῦντο τοῦ μηδέποτε πρότεροι τὰς χεῖρας ὑπερβάλλειν τοῖς πέλας, μηδ' ἄρχειν φαίνεσθαι χειρῶν ἀδίκων, ἀλλ' ἀεὶ δοκεῖν ἀμυνόμενοι ἐμβαίνειν εἰς τοὺς πολέμους. ἢ συμβαίνειν, τὸ συμπλέκεσθαι.

Ἐμβαίνοντες. ὑπαβαίνοντες. [5] Οἱ δὲ Ἀραβίοι ἀρετῇ πολὺ τῶν ἄλλων διαφέρουσιν· οἱ βέλεσιν ἀναμίγνυνται, ἀντὶ τῶν χειρῶν τοῖς ποσὶ ἐμβαίνοντες εἰς τὴν νευράν, κυκλοῦσι τὸ τόξον.

Ἐμβεβλημένα. [6] ἐγκεκεντρισμένα. [7] Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἐμβολάδας ἀπίους τὰς τοιαύτας λέγει.

Ἐμβεβροντημένος. μάταιος γενόμενος.

Ἐμβελές. [8] Ὁ δὲ Ἀρχιμήδης παρεσκευάσατο ὄργανα πρὸς ἅπαν ἐμβελὲς διάστημα, πόρρωθεν μὲν ὑπαπλέοντας τοῖς εὐτονωτέροις καὶ μείζοσιν· ὅτε δὲ πιοῦ ὑποπτοι γίγνοιντο, τοῖς ἐλάττοσιν.

Ἔμβιον. [9] Ἀνιφῶν, τὸ ζῶν, ᾧ μὴ ξηρανθέν, μηδὲ ἐναποθανόν. Ἔμβιόν τι ψυχῆς πάθος ἐνέσταξέ μοι κομίσασα.

Ἔμβολα. μοχλοί. ἀσφάλειαι. Ἔμβολά τε νηῶν γενόμενοι ὠδὲν ὤνησαν οἱ ἀνδιάντες. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἔμβολα [10] χαλκογένεια, φιλόπλοα τείχεα νηῶν,
Ἀκτιακῶν πολέμων κείμεθα μαρτύρια.

Ἀριστοφάνης· Ἔμβολον δέ φασι χρήματα ἔχειν αὐτόν.

si quis filiam Deæ immolasset. Cum igitur solus Embarus se hoc facturum pollicitus esset, ea lege, ut ipse, dum viveret, familiaque sua sacerdotio semper fungeretur, ipsam quidē filiam suam exornatam in adyto templi abscondidit; capram vero iisdem, quibus filiam, vestibus indutam, immolavit. Dicitur etiam proverbium hoc de hominibus deliris & insanis.

Ἐμβάς. Calceamenta virilia: sic dicta a verbo ἐμβαίνειν, i. e. ingredi. Aristophanes *Pluto*: *Solea vero senum motis ad numeros pedibus sonabat*. Id est, saltibus.

Ἐμβατεύων. Intrans. Et ἐμβατεύσαντες, intrantes. *Hunni vero in insulam urbi oppositam ingressi sunt, quod supervacanea pecora propter bellum custodiæ causa in eam transportata essent.*

Ἐμβαίῃ. Intrarit. Descenderit.

Ἐμβαίνειν. Intra. Et ἐμβαίνω, inire, incipere, vel suscipere. Ut, δικαίως ἐμβ. Juste suscipere bellum. *Romani enim omni diligentia providebant, ne ipsi priores bellis vicinos appetere, neve ultro injuriam eis inferre, sed potius vim illatam repellere, & necessitate adducti bella suscipere viderentur.* Vel ἐμβαίνω significat, congredi, & manus conserere.

Ἐμβαίνοντες. Ineuntes. Intrantes. *Arabes cæteris virtute longe præstant; qui sagittis longitudine virum æquantibus utentes, arcum intendunt, non manibus, sed pedibus nervo admotis.*

Ἐμβεβλημένα. Inserta. Insita. Aristoteles etiam piros insitivas ἐμβολάδας vocat.

Ἐμβεβροντημένος. Attonitus. Stupefactus.

Ἐμβελές. Spatium, quod est intra teli jactum. *Archimedes vero tormenta, quibus ad quodvis intervallum tela mitterentur, paravit; intentioribus quidem & majoribus procul invadentes Romanos vulnerans: minoribus vero utens, cum tela hostes transvolarent.*

Ἔμβιον. Apud Antiphontem significat, vivum, nec arefactum, nec emortuum. *Vividum quendam affectum mihi instillavit.*

Ἔμβολα. Vectes. Firmamenta. Rostra. *Et rostra navium ex statuis facta nihil ipsis profuerunt.* In Epigrammate: *Rostra ærea, & navigationis amantia mœnia navium, hic Actiaci belli testimonia jacemus.* Aristophanes: *Ipsum autem ajunt habere pecuniæ robur.*

1 Αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψεν——ὡς τὴν θυγατέρα] Hæc omnia culpa librariorum in præcedentibus Editt. omissa sunt, quæ ex 2 MSS. Paris. revocavi. Quod si codices MSS. mihi defuissent, potuissem lacunam hanc nihilo secius supplere ex Eustathio, apud quem eadem leguntur.

2 Ἐν τῷ αὐτῷ] Scribe ἐν τῷ ἀδύτῳ, ut recte habet Eustathius loco laudato.

3 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 77. (39. Ed. Bas. P.)

4 Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι προνοίαν ἐπ.] Fragmentum hoc Polybio tribuunt Urlinus, Casaubonus, & Valesius. Conferetiam Nostrum supra v. Ἄμυνα δύο οἱ, v. Ἀναιρεῖται, & v. Πέλας.

5 Οἱ δὲ Ἀράβιοι ἀρετῇ π.] Idem fragmentum legitur supra v. Ἄοπτος.

6 Ἐμβεβλημένα. ἐγκεκεντρ.] Ex Harpocratione.

7 [illegible] Scribe Ἀριστοτέλης, ut habet Harpocratio.

8 Ὁ δὲ Ἀρχιμήδης παρεσκ.] Locus hic supplendus est ex Polyb. lib. VIII. cap. VI. ubi sic legitur: Ὁ δὲ προειρημένος οὗτος, (loquitur autem de Archimede) παρεσκεύασμένος ὄργανα πρὸς ἅπαν ἐμβολὴς διάστημα, πόρρωθεν μὲν ὑποπλέοντας τοῖς εὐτονωτέροις καὶ μείζοσι λιθοβόλοις καὶ βέλεσι παρόσοις, εἰς ἀπορίαν ἐνέβαλε καὶ δυσχρησίαν. ὅτε δὲ πλησίον ὑποπτοι γίγνοιτο, τοῖς ἐλάττοσι κατὰ λόγον τοῦ καιροῦ τὸ παρὸν διάστημα χαράττων, &c. Id est, interprete Casaubono: *Verum Archimedes, de quo ante diximus, tormentis ad quodvis intervallum mittendi tela præparatis, intentioribus quidem & majoribus qua ballistis qua catapultis procul invadentes Romanos vulnerans, eo difficultatum adgebat, ut, quo se verterent, nescirent. Ubi vero hæc tormenta ultra hostem tela mittere cœperunt, minoribus pro ratione præsentis intervalli subinde utens, &c.*

9 Ἔμβιον] Confer Harpocrationem v. Ἔμβιον: cujus vestigia Suidas hic secutus est.

10 Ἔμβολα χαλκογ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. cap. XXV. Epigr. penult.

Ἐμβολά-

Ἐμβολάδας. ἤτοι ἐγκεκεντρισμένας. [1] Ἀριστοφάνης, ἐμβολάδας ἀπίους.

Ἐμβολάς. ὁρμάς. ὀπισθομάς.

Ἐμβολή.[2] τὸ ἄκρον τῦ κριοῦ τῦ μηχανικῦ ὀργάνου. Τῷ[3] ὑπιφερομένῳ ἄχθει ὑποκαυλίζειν τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς.

Ἐμβολίαι.[4] κλεισύραν. εἴσοδον. πλῆθος. ὁρμήν. Καὶ τὸ βίαιον τῆς ἐμβολῆς ἐδόκει προπετέστερον.

Ἐμβόλιμος. ἀτελής. Ἱπποκράτης· Παῖδες ἐμβόλιμοί τινες.

Ἔμβολος. χάλκωμα [5] πεπυρωμένον, εἰλυφέμενον κύκλῳ πρῷραν ταῖς ναυσίν.

Ἔμβολον. προτάξεως ὄνομα. ἔστι δὲ τὸ ἥμισυ τῦ ῥόμβου. ὀνομάζεται δὲ καὶ[6] σφενδονοειδές. ῥομβώδης δὲ πρόταξις. καὶ τῆς νεὼς τὸ πολεμικὸν σιδήρεον. † Τὸν δὲ προκαλῦντα πρὸς τὸν πόλεμον στρατηγὸν καθασπάσας [7] ἀπὸ τῦ ἐμβόλου, ἐποιεῖτο τὸς λόγους. † Ἔμβολον δὲ καλεῖται, ὅταν ἡ ἀμφίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἡγέμονα κέρατα ἀλλήλοις συνάψῃ· τὰ δὲ ἑπόμενα ἀφιστήσῃ. [8] Ἀγαθίας δέ φησιν· Ἦν δὲ αὐτοῖς ἡ ἰδέα τῆς προτάξεως οἷον εἰς ἔμβολον. δελτωτῷ γὰρ ἐῴκει, καὶ τὸ μὲν ἐμπρόσθιον ὅσον ἐς ὀξὺ ἔληγε, στενόν τε ἦν καὶ πεπυκνωμένον τῷ πάντοθεν ταῖς ἀσπίσι προβεβλῆσθαι. Φαίης τε ἂν αὐτὸς συὸς κεφαλὴν τῇ συνθέσει ἀπομεμορφάσθαι. τὰ δὲ σκέλη ἑκατέρωθεν κατ' ἴχνος τε καὶ λόχους ἐς βάθος ξυγκείμενα, καὶ ἐπὶ πλεῖστον εἰς τὸ ἐγκάρσιον προτεταμένα, διῖσαν ἀλλήλων ἤρεμα καὶ διεκέκειντο, καὶ προϊόντα ἐς μέγιστον εὖρος ἀπετελεύτα, ὡς καὶ τὸ μεταξὺ χωρίον κενὸν καθεσάναι, καὶ τὰ νῶτα γυμνὰ τῶν ἀνδρῶν φοιτᾶν ἀφαίνεσθαι. ἀπεφαμμένοι γὰρ σφᾶς αὐτὸς ἐτύγχανον, ὅπως τοῖς μὲν πολεμίοις ἀντιπρόσωποι εἶεν, καὶ ἐν τὰ δὲ ὀπίσθια πρὸς τὸ ἀλλήλοις ἀντιπετάχθαι προφυλάσσοιντο.

Ἐν βραχεῖ.[9] Ἀντιφῶν. ἀντὶ τῦ ἁπλῶς, καὶ ἐν κεφαλαίῳ.

Ἔμβραχυ. ἁπλᾶς. ὅλως. συντόμως. Καὶ οὐδὲν ἦν εἴς τινα ἔμβραχυ ἀγαθὸν, ὃ μὴ ἐκείνῳ κατέτεινε τὴν ψυχήν. ἀντὶ τῦ ἐλάχιστον.

Πῶ δ' ἔχει προβέβληκε, ὅπου γε ἔμβραχυ
Εἰσὶ θεαταί;

Ἔμβραχυ. τὸ μικρὸν, καὶ εὐτελές. Μαρτύρεται ὁ Θεὸς, ὅτι μηδὲν αὐτὸν λαθεῖν δύναιτο ἔμβραχυ.

Ἔμβραχυ. συντόμως. καὶ οἷον ἐν βραχεῖ.

Ἐμβριθές. βαρὺ. στιβαρόν. Τὴν τῶν βασιλέως Ἰβήνων κρατήσασαν δόξαν, ὡς ἐπὶ μάλα ἐμβριθῆς

Ἐμβολάδας. Inſitas. Inſititias. Ariſtoteles inſititias piros ἐμβολάδας ἀπίους vocat.

Ἐμβολάς. Impetus. Impreſſiones. Incurſiones.

Ἐμβολή. Roſtrum, ſive extrema pars arietis bellici. *Injecto pondere roſtrum arietis defringere.*

Ἐμβολίαι. Fauces montium, vel anguſtum aditum. Ingreſſum. Multitudinem. Impetum. *Et impetus ille nimis violentus & temerarius eſſe videbatur.*

Ἐμβόλιμος. Imperfectus. Hippocrates: *Quidam imperfecti pueri.*

Ἔμβολος. Roſtrum æreum, quo naves in prora muniuntur.

Ἔμβολον. Cuneus. Nomen aciei, quæ figuram dimidii rhombi refert, & a ſimilitudine fundæ, σφενδονοειδὴς etiam vocatur. Item ferreum roſtrum navis. † *Cum autem imperatorem, qui populum incitabat, de roſtris detraxiſſet, verba facere cœpit.* Embolum vero vocatur, cum anceps diphalangia anteriora quidem aciei cornua inter ſe committit, poſteriora vero disjungit. Agathias vero inquit: *Erat autem ipſis forma aciei inſtar cunei, literæ Δ figuram præ ſe ferens; cujus anterior pars in acutum deſinebat, preſſa eadem & denſata, ſcutiſque inter ſe conſertis munita, ut ſuis caput ſtructura ſua effingere videretur. Crura vero utrinque ex ordinibus & manipulis in profundum compoſita, & ut plurimum in obliquum protenſa, paulatim ab ſeſe dilatabantur & dirimebantur, in maximam latitudinem deſinentia; adeo ut locus intermedius vacuus relinqueretur, & terga militum ſecundum ſeriem ſtantium nuda conſpicerentur. Averſi enim inter ſe ſtabant, ut hoſtibus adverſi eſſent, & clypeis objectis tuto dimicarent; terga vero mutua illa inter ſe oppoſitione tuerentur.*

Ἐν βραχεῖ. Antiphon. Breviter. Simpliciter. Summatim.

Ἔμβραχυ. Simpliciter. Summatim. Breviter. [Item, minimum.] *Nec ullum in quoquam vel minimum erat bonum, quod non animum illius angeret.* † *Ubi vero maledictis non carpitur, ubi vel pauciſſimi ſunt ſpectatores?*

Ἔμβραχυ. Breve. Parvum. Vile. *Deus ipſe teſtatur, nihil vel minimum ſe latere poſſe.*

Ἔμβραχυ. Breviter. Idem quod ἐν βραχεῖ.

Ἐμβριθές. Grave. Solidum. Firmum. Robuſtum. *Opinionem, quæ de Imperatore Ju-*

1 Ἀριστοφάνης] Legendum eſt Ἀριστόπλης, ut & paulo ante monuimus in v. Ἐμπεδόλημμα.

2 Ἐμβολή. τὸ ἄκρον τῦ κρ.] Vide infra v. Κριός.

3 Τῷ ἐπιφερομένῳ ἄχθει ὑποκαυλίζειν τὸ προ.] Thucydides lib. II. cap. LXXVI. Ἡ δὲ δοκὶς ἐμπέσοῦσα ὑπεκαύλιζε τὸ προέχον τῦ ἐμβόλου. Hunc locum Suidas deſcribere voluiſſe videtur, ut & Portus obſervaverat.

4 Κλεισύραν] Vide quæ de ſignificatione hujus vocis notavimus infra ſuo loco.

5 Πεπυρωμένον] Portus malebat πεπυκνωμένον; quod non diſplicet.

6 Σφενδονοειδές] Imo σφηνοειδές. Vide Arcerium in notis ad Æliani *Tact.* cap. XVIII.

7 Ἀπὸ τῦ ἐμβόλου] Hic τὸ ἔμβολον accipiendum eſt de ſuggeſtu illo, qui olim in foro Romano ex roſtris navium exſtructus erat, & ideo *Roſtra* vocabatur; ut monuit etiam Gatakerus ad Marc. Antonin. lib. V. §. XXXVI.

8 Ἀγαθίας δέ φησιν] Lib. II. cap. XLIV.

9 Ἐν βραχεῖ] Ex Harpocratione.

τε καὶ κατηκειβωμύθ@. † Καὶ [1]Πέτρ@ ὁ ῥήτωρ καὶ μάγιστρ@ ἐμβριθὴς τε ἦν, καὶ ἀνάλωτ@ ἐν τῷ ῥητορεύειν καταμαλάξαι φρονήματα βαρβαρικά.

Ἐμβριθεστάτη. στερροτάτη. [2]Εἶλε δὲ πόλιν Ὀρτοβεῖγα, δοκοῦσαν κατὰ τὸ μέγεθ@ καὶ κατὰ τὸ πλῆθ@ τῶν ἀνθρώπων ἐμβριθεστάτην εἶναι.

Ἐμβριθέστατ@. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς λόγοις ἐμβριθέστατ@ καὶ φιλογράμματ@ ἱκανῶς γενόμενο@, ἥψατο καὶ ποιητικῆς.

Ἐμβρίθεια.

Ἐμβριθῆ νοῦν. στερεὸν καὶ ἔμφρονα λογισμόν. Πισίδης· Ἔσω τῶν ἀσπίδων ἦλθες ἐμβριθεῖ τάχει. Μένανδρ@· Ὁ δὲ [3]Ταυχοσθρὼ, ὁ τοῦ Χοσρόου στρατηγὸς, οὐχὶ ἐλέφαντάς τε, καὶ ἀγροίκων ὄμιλον, καὶ ἕτερα ἄττα φόβητρα, [4]κόμπῳ μὲν ἁρμόδια, ἐνεργῆ δὲ καὶ ἐμβριθῆ οὐδαμῶς, ἀλλὰ τοὺς μαχιμωτάτους τε καὶ εὐοπλοτάτους ἀγείρας, πλῆθός τε ἀγενὲς ἀντάλλαγμα, τοὺς τὰ πολέμια δεινοὺς ἐκκρίνας. Καὶ αὖθις· Ἐσάναγ τε ἐμβριθέστατα, καὶ ἐπαμύνειν τῇ πόλει.

Ἔμβρια. αἱ εἰς βάθ@ διϊκνούμεναι ῥίζαι. καὶ ἐμβριῶσαι.

Ἐμβριμᾶται. μετ' αὐστηρότητ@ ὀπτιμᾷ. Καὶ ἅμα γινόμενοι μανιώδεις καὶ ἐμβριμώμενοι, τὰ πονηρὰ ἀπελαύνειν ἐδόκουν. καὶ ἐμβριμῆσαι. μετ' ὀργῆς λαλῆσαι.

Ἐμβρίμημα. τὸ μετ' ὀργῆς λάλημα.

Ἐμβρόντητ@. καρδιόπληκτ@. μανόμενο@. ἔκφρων.

Ἔμβρυον. νεογνὸν βρέφ@. ἢ τὸ ὠμὸν καὶ ἄπεπτον.

Ἐμαί. λείπει τὸ αἱ ἄρθρον· ἵν' ᾖ, αἱ ἐμαὶ πόλεις.

Ἐμαίμασε. προθεθυμήθη.

Ἔμελλε. παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐφκει. Ἃ δ' ἐτελέεσθαι ἔμελλε. [5]Σοφοκλῆς· Ἔμελλες, ἔμελλες, τάλας. ἀντὶ τοῦ ἐφκεις, δῆλ@ ἦς.

Ἐμμελέστερον. σωφρονέστερον. εὐρυθμότερον.

Ἐμμέλεια. εἶδ@ ὀρχήσεως. ἔστι δὲ ἡ τῶν τραγῳδῶν.

Ἐμμέλεια. χορικὴ ὄρχησις. διχῶς, ἐμμέλεια, καὶ ἐμμελία, ἡ εὐρυθμία. Οἶσθα γάρ, ὅπως ἀγαπείμεθα πρὸς τῆς ἐμμελίας τῆς σῆς. καὶ ἡ μετὰ μέλους τραγικὴ ὄρχησις.

1 Καὶ Πέτρ@ ὁ ῥήτωρ κ.τ.λ.] Vide infra v. Πέτρ@.

2 Εἶλε πόλιν Ὀρτόβ.] Ursini codices hunc locum Polybio attribuunt. At Casaubonus existimat, esse eum auctoris Polybio recentioris, qui descripserit res a Cl. Marcello in Hispania gestas. Hinc pro Ὀρτόβεια legendum putat Νερτόβεια, ut intelligatur urbs Bæticæ, quæ Ptolemæo Νερτόβεια, & Appiano in *Hispanicis* Νερτόβριξ dicitur: quam viri doctissimi conjecturam non puto esse spernendam.

3 Ὁ δὲ Ταυχοσθρὼ, ὁ τοῦ Χοσρ.] Fragmentum hoc exstat in *Excerpt. Legat.* ab Hœschelio editis.

4 Κόμπῳ] Sic recte unus MS. Paris. & ipse Suidas infra v. Ταυχοσθρώ. At priores Editt. male, κέπῳ.

5 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 55. ut Portus monuit.

stino invaluerat, eum valde gravem & exactum esse. † *Et Petrus orator & Magister gravis erat, & quo nemo melius tumidos & elatos Barbarorum animos orationis facundia demulcere norat.*

Ἐμβριθεστάτη. Firmissima. Robustissima. *Cepit urbem Ortobriga, quæ tam propter magnitudinem, quam hominum multitudinem, potentissima esse videbatur.*

Ἐμβριθέστατ@. Gravissimus. Qui plurimum pollet. *Nam cum scientiarum valde peritus esset, & literarum amans, poeticam etiam attigerat.*

Ἐμβρίθεια. Gravitas. Soliditas. Firmitas.

Ἐμβριθῆ νοῦν. Mentem gravem, firmam, & prudentiæ plenam. Pisides: *Intra scuta venisti tuta celeritate.* Menander: *Tanchosdrous vero, Chosrois dux, non elephantos, nec turbam rusticorum, nec alia quædam terriculamenta, ostentationi quidem apta, at vim & efficaciam nullam habentia; sed viros fortissimos & optimis armis instructos collegit, & eos, qui rei bellicæ periti essent, loco imbellis turbæ adscitos, secrevit.* Et iterum: [*Milites*] *obnixo & firmo gradu stantes, & urbem fortiter defendentes.*

Ἔμβρια, & ἐμβριῶσαι. Radices alte in solum descendentes.

Ἐμβριμᾶται. Graviter & vultu irato increpat. Minatur. *Et simul insania correpti, & graviter comminantes, mala arcere videbantur.* Et ἐμβριμῆσαι. Irate loqui. Comminari.

Ἐμβρίμημα. Comminatio. Indignatio. Oratio minarum plena.

Ἐμβρόντητ@. Attonitus. Insanus. Amens.

Ἔμβρυον. Infans recens natus. Vel, crudus, & immaturus.

Ἐμαί. Desideratur articulus αἱ: ut sit, αἱ ἐμαὶ πόλεις, illæ meæ urbes.

Ἐμαίμασε. Prompte voluit. Prompto animo fecit.

Ἔμελλε. Apud Homerum significat, videbatur, manifestum erat. *Omnibus hæc res irrita fore videbatur.* Eodem sensu vox hæc accipitur in loco illo Sophoclis, Ἔμελλες ἔμελλες τάλας, &c.

Ἐμμελέστερον. Prudens. Concinnum.

Ἐμμέλεια. Genus saltationis, qua Tragici utuntur.

Ἐμμέλεια. Saltatio Chori. Dupliciter [vocabulum hoc scribitur,] ἐμμέλεια & ἐμμελία. Modulatio concinna. *Scis enim, quomodo erga suavem & concinnam modulationem tuam affecti simus.* Item saltatio Tragica, quæ fit ad cantum carminis.

‡

Ἐμέλλησεν. ὑπῆρξέτο. Ὁ δὲ ᾔδειν, ὧν ἐχρῄζε μαθεῖν, ἀπεκρύψαλο, ἢ λέγων ἐμέλλησεν. ἀντὶ τοῦ ἐβραδύνησεν. καὶ [1] Ἰώσηπος· Οὐδεὶς δ' ἐνέδωκεν, ὑδ' ἐμέλλησεν εἰπεῖν. Ἐμέλησε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐφρόντισεν.

Ἐμμελῶς. σιωετῶς. εὐρύθμως. καὶ ἐμμελής. συνετός. εὔρυθμος. Αἰλιανός· [2] Οἱ δὲ ὁμολογίας ἐμμελεῖς ποησάμβυοι πρὸς τὺς Ἀρκάδας, τὺς αἰχμαλώτυς ἐκομίσαλο.

Ἔμετος. ἡ τῶν προϊεμάτων κένωσις. Ἔμετὸς δὲ, αὐτὸ τὸ κενωθέν.

Ἐμεχωῖται. ἔνομα ἔθνυς [3] παρὰ Ἰωσήπῳ.

Ἔμεια. τόπος πλησίον Μυκηνῶν.

Ἐμειδίασα. ἐγέλασα.

Ἐμήδισαν. τὰ τῶν Μήδων εἵλοντο. [4] μετὰ τοῦ ἐν Μαραθῶνι μάχῃ Θεσσαλοὶ ἐμήδισαν, δείσαντες τὴν ἀποφραξιν τῶν Τεμπῶν.

Ἐμυκῶντο.

Ἐμεμηκὰς. ἐμέσας.

Ἔμμηνα. τὰ μηνᾶ.

--- [5] Μηλοσφαγεῖ
Θεοῖσιν ἔμμηνὰ ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.

καὶ [6] ἔμμηνοι δίκαι, αἵ τε ἐμπορικαὶ καὶ ἐρανικαί.

Ἐμήνιεν. ὠργίζετο. ἐμνησικάκει. Ἐπ' αὐτὸν δὲ τὸν στρατηγὸν ἀφῆκαν βέλη. διὸ καὶ πλέον ἐμήνιεν.

Ἐμηνίων. ὠργίζοντο.

Ἐμοὶ χάριν. σωτάσσει) ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ ἕνεκεν παρὰ Πλάτωνι.

Ἐμηχανᾶτο. ἐτεχνάζετο. Οὐ μόνον τοῖς ὀθνείοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὑπηκόοις ἀνέμβαζα τὰ ὄρη ἐμηχανᾶτο φαίνεσθαι, (μηχάνημα γὰρ τὸ στρατήγημα) ὃ μόνον τῷ ἀνεφίκτῳ, ἀλλὰ καὶ τῷ ὑπὸ τῆς δυσχωρείας.

Ἔμισα. πόλις. καὶ Ἐμισαῖος, ὁ πολίτης.

Ἔμμισθοι. οἱ ὀφείλοντες λαβεῖν μισθόν. Οἱ δὲ Οὖννοι ὀδέν πω ἧσσον ἔμμισθοι ἐγένοντο, λῃζόμβυοι τὰ Ῥωμαίων.

Ἐμιτρώσατο. ἐζώσατο. καὶ [7] Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

Κ' Ἀλκαῖος, οἵαρ ἁρμενίαν ἐχύμισαν,
Ἐμιτροφόρβυν τε, καὶ διακίνβυν Ἰωνικῶς.

ἀντὶ τοῦ, μίτρας, τυτέστι ζώνας ἁβροσάμβυοι, ἁβρῶς περιεπάτβυν.

Ἐμνάοντο. μνήμην ἐποίβυν. ἢ ἐμνηστεύοντο.

Ἐμέλλησεν. Moratus eſt. Cunctatus eſt. *Ille vero nihil eorum, quæ alter ſcire cupiebat, occultavit, vel dicere cunctatus eſt.* Et Joſephus: *Nullus vero ceſſit, nec cunctatus eſt dicere.* Ἐμέλησε vero, per unum λ, curavit.

Ἐμμελῶς. Prudenter. Concinne. Suaviter. Decenter. Et ἐμμελής. Prudens. Concinnus. Suavis. Ælianus: *Illi vero, cum honeſtas cum Arcadibus pactiones iniiſſent, captivos receperunt.*

Ἔμετος. Vomitus. Ἔμετὸς vero, id, quod per vomitum ejectum eſt.

Ἐμεχωῖται. Emechonitæ. Nomen gentis apud Joſephum.

Ἔμεια. Emea. Locus prope Mycenas.

Ἐμειδίασα. Riſi.

Ἐμήδισαν. Medorum partes ſunt ſequuti. Ad Medos defecerunt. *Poſt pugnam Marathoniam Theſſali ad Medos defecerunt, veriti, ne Tempe a Medis obſtruerentur.*

Ἐμυκῶντο. Balabant.

Ἐμεμηκὰς. Qui vomuit.

Ἔμμηνα. Menſtrua. Quæ ſingulis menſibus fiunt. [Sophocles:] *Pecudes mactat, Deos ſervatores menſtruis ſacrificiis colens.* Et ἔμμηνοι δίκαι, judicia menſtrua: qualia ſunt ea, quæ de rebus mercatorum & erano inſtituuntur.

Ἐμήνιεν. Iraſcebatur. Injuriarum acceptarum memor erat. *In ipſum vero Imperatorem tela conjecerunt. Quamobrem etiam multo magis iraſcebatur.*

Ἐμηνίων. Iraſcebantur.

Ἐμοὶ χάριν. Pro ἐμοῦ ἕνεκεν, apud Platonem. Mei gratia. Mea cauſa.

Ἐμηχανᾶτο. Machinabatur. Moliebatur. Μηχάνημα enim idem interdum ſignificat, quod ſtrategema. *Ille autem id moliebatur, ut non ſolum peregrinis, ſed etiam indigenis montes inacceſſi viderentur, non ſolum quod ſuperari non poſſent, ſed etiam propter locorum anguſtias.*

Ἔμισα. Emiſa. Urbs. Et Emiſæus, ejus civis.

Ἔμμισθοι. Mercenarii. Quibus merces vel ſtipendium debetur. *Hunni vero, etiamſi ditionem Romanorum popularentur, nihilominus mercede* [*ab illis*] *conducebantur.*

Ἐμιτρώσατο. Zona ſe cinxit. Et Ariſtophanes in *Theſmophoriazuſis:* [*Ibycus, & Anacreon Tejus,*] *& Alcæus, mitras geſtabant, & corpus molliter movebant.* Ἐμιτροφόρβυν hic ſignificat, zonis cincti delicate incedebant.

Ἐμνάοντο. Mentionem faciebant. Vel, nuptias ambibant.

1 Καὶ Ἰώσηπος] *De Bello Jud.* lib. VII. cap. XXIX. pag. 995.

2 Οἱ δὲ ὁμολογίας ἐμμ.] Idem fragmentum legitur infra v. Ὁμολογία.

3 Παρὰ Ἰωσήπῳ] Lib. III. *de Bello Jud.* cap. XVIII. pag. 861. & lib. IV. init. ſed ubi gentis illius nomen eſt Σεμεχωνῖται, ut Perſonius recte obſervavit. Quare Suidas ex Joſepho emendandus eſt.

4 Μετὰ τῶν ἐν Μαραθῶνι μάχ.] Vide Herodotum lib. VII. pag. 280.

5 Μηλοσφαγεῖ Θεοῖσιν ἔμμ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Electra* pag. 95. ut Portus obſervavit.

6 Ἔμμηνοι δίκαι, αἵ τε ἐμπ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium. Conſer etiam infra v. Ναυτοδίκαι, & Jul. Poll. lib. VIII. cap. IX. num. XVIII.

7 Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις] Pag. 775. (515. Ed. Baſ. P.) Harpocratio v. Ἰωνικός: Ἰωνικῶς, ἀντὶ τοῦ ἁβρῶς, τρυφερῶς. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

Ἐμιτροφόρβυν τε καὶ διακίνβυν Ἰωνικῶς.

Ἐμόγησα. ἐμόχθησα.

Ἔμμορεν. ἔλαχεν.

Ἐμπάζεται. ἀναβάλλεται. ἐνθυμεῖται. ἢ ἐντρέπεται. ἢ φροντίζει.

Ἐμπαλαστόμφοι. ἐμπίπτοντες εἰς τὸ ὕδωρ. [1] Θουκυδίδης· Οἱ δὲ ἐμπαλαστόμφοι κατέρρεον ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ. ἐφιέντο δὲ οἱ Συρακούσιοι ἔβαλλον τοὺς Ἀθηναίους.

Ἔμπαλιν. ἐναντίον. ἢ εἰς τὰ ὀπίσω. Ὁ δὲ ἔμπαλιν διελθεῖν παρεσκεύασε τὸν Ἴστρον, ἐν ταῖς λεγομέναις ὁλκάσι μακραῖς ἀφαβιβάσας τὰ βαρβαρικὰ πλήθη.

Ἐμπεφόρτισται.

Ἐμπαροινοῦντες. ἐνυβρίζοντες. καὶ Ἰώσηπος· Οὕτως ἐμπαροινοῦσι τοῖς πράγμασιν.

Ἐμπαιγμός. ἀπὸ τοῦ ἐμπαίζω.

Ἔμπαιος. ὁ ἔμπειρος. οἷον, [2] Κακῶν δ' ἔμπαιος ἀλήτης.

Ἔμπεδα. βέβαια.

Ἐμπεδοκλῆς, θυγατριδοῦς τοῦ προτέρου, τραγικός. τραγῳδίας αὐτοῦ κδ'.

Ἐμπεδοκλῆς, Μέτωνος· οἱ δὲ, Ἀρχινόμου, οἱ δὲ, [3] Ξενέτου. καὶ ἀδελφὸν δὲ ἔσχε Καλλικρατίδην. ἠκροάσατο δὲ πρώτου Παρμενίδου, ὅσπερ, ὡς φησι Πορφύριος ἐν [4] Φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ, ἐγένετο παιδικά. οἱ δὲ ἔφασαν μαθητὴν Τηλαύγους τοῦ Πυθαγόρου υἱοῦ τὸν Ἐμπεδοκλέα γενέσθαι. Ἀκραγαντῖνος δὲ, φιλόσοφος φυσικὸς, καὶ ἐποποιός. ὅτε ὁ Ἐμπεδοκλῆς τέμενος ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς χρυσοῦν, καὶ ἀμύκλας ἐν τοῖς ποσὶ χαλκᾶς, καὶ στέμματα Δελφικὰ ἐν ταῖς χερσὶν, ἐπῄει τὰς πόλεις, δόξαν παρὰ αὐτοῦ κατασχεῖν ὡς παρὰ θεοῦ βουλόμενος. ἐπεὶ δὲ γηραιὸς ἐγένετο, νύκτωρ ἐρρίψεν ἑαυτὸν εἰς [5] κρατῆρα πυρὸς, ὥστε μὴ φανῆναι αὐτοῦ τὸ σῶμα. καὶ ὅπως ἀπώλετο, τοῦ σανδαλίου αὐτοῦ ἐκβραδέος ἐκτὸς τοῦ πυρός. [6] ἐπεκλήθη δὲ καὶ Κωλυσανέμας, διὰ τὸ ἀνέμου πολλοῦ ἐπιπεσόντος τῇ Ἀκραγαντίνων, ἐξελάσαι αὐτὸν, δοκεῖν ὄναν παρηγμένην τῇ πόλει. γέγονε δὲ τούτου μαθητὴς Γοργίας ὁ ῥήτωρ ὁ Λεοντῖνος. καὶ ἔγραψε δι' ἐπῶν περὶ Φύσεως τοῦ ὄντος [7] βιβλία γ'. καὶ ἔστιν ἔπη ὡς διχίλια. Ἰατρικὰ καταλογάδην, καὶ ἄλλα πολλά.

Ἐμπεδοκλῆς. [8] Τὸν Ἀκραγαντῖνον Ἐμπεδοκλέα βαδίσαι φασὶ τὴν ὁδὸν Πυθαγόρου, ὃν καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς ἐζήλωσε. ξυνεῖναι γὰρ τοῖς Θεοῖς,

Ἐμόγησα. Laboravi.

Ἔμμορεν. Sortitus eſt. Particeps factus eſt.

Ἐμπάζεται. Procraſtinat. Cogitat. Reveretur. Curat.

Ἐμπαλαστόμφοι. Incidentes in aquam. *Illi vero ſe mutuo complexi, ab amne in alteram ripam deferebantur. Syracuſani vero circumſtantes Athenienſes ſagittis petebant.*

Ἔμπαλιν. Contra. Retro. Retrorſum. *Ille vero effecit, ut Iſtro rurſus trajecto reverterentur, poſtquam multitudinem barbarorum longis navibus, quæ holcades vocantur, trajeciſſet.*

Ἐμπεφόρτισται. Inſertus.

Ἐμπαροινοῦντες. Per temulentiam alicui inſultantes. Joſephus: *Tanta cum inſolentia omnia agunt.*

Ἐμπαισμός. Illuſio. Ab ἐμπαίζω. Illudo. Irrideo.

Ἔμπαις. Peritus. *Malorum peritus erro.*

Ἔμπεδα. Firma.

Ἐμπεδοκλῆς. Empedocles, prioris ex filia nepos, tragicus, qui XXIV. tragœdias ſcripſit.

Ἐμπεδοκλῆς. Empedocles, Metonis, vel ut alii, Archinomi, vel, ut alii, Xeneti filius: fratrem habuit Callicratidem, primumque audivit Parmenidem, cujus etiam, ut Porphyrius in *Hiſtoria Philoſophica* auctor eſt, amaſius fuit. Alii vero dixerunt, Empedoclem fuiſſe diſcipulum Telaugis, qui fuit Pythagoræ filius. Fuit autem Agrigentinus, Philoſophus Phyſicus, & poeta Epicus. Hic Empedocles auream coronam in capite geſtans, æreiſque calceis, quos amyclas vocabant, indutus, & Delphicas coronas manibus tenens, urbes obibat, ut homines Deum ſe crederent. Cum autem jam conſenuiſſet, noctu ſe in craterem Ætnæ conjecit, ne corpus ſuum ab ullo conſpiceretur. Cum igitur ſic periiſſet, ſandalium ejus ab igne foras ejectum fuit. Cognominatus autem eſt & Κωλυσανέμας, quod, cum vehemens aliquando ventus Agrigenti coortus fuiſſet, eum propulſaſſet, urbe pellibus aſininis circundata. Hujus diſcipulus fuit Gorgias Leontinus orator. Scripſit verſibus tres libros *de Rerum Natura*. Sunt autem verſuum circiter duo millia. Item, de Re Medica, oratione ſoluta; & multa alia.

Ἐμπεδοκλῆς. Empedoclem Agrigentinum ajunt Pythagoræ ſectam ſecutum fuiſſe, quam & Apollonius Tyaneus æmulatus eſt. Fer-

1 Θουκυδίδης] Lib. VII. cap. LXXXIV. unde ſenſus hujus loci petendus eſt. Scholiaſta ad eum locum τὸ ἐμπαλαστόμφοι exponit, συμπλεκόμενοι καὶπίπτοντες ἐπὶσω. Huc ſpectant verba Euſtathii ad Il. E. pag. 527. Ἰστέον δὲ ὅτι Αἰλιανὸς Διονύσιον μιμησάμενος τὸν Θουκυδίδην, εἰπόντος τοῦ ἐμπαλαστόμφοι, ἀντὶ δὲ ἐμπλεκόμενοι, ἐξεπιστόμφοι δόκει, φυσόμφοι. Reſpexit ad eundem locum Thucydidis.

2 Κακῶν δ' ἔμπαις ἀλ.] Hæc ſunt verba Homeri Il. Φ. v. 400.

3 Ξενέτου] Apud Laertium eſt Ἐξαινέτου.

4 Ἐν φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ] Hæc verba deſunt in prioribus Editt. quæ ex uno MS. Pariſ. revocavi.

5 Εἰς κρατῆρα πυρός] Id eſt, montis Ætnæ, ut Laertius & alii teſtantur.

6 Ἐπεκλήθη δὲ Κωλυσανέμας] Vide ſupra v. Ἄνας.

7 Βιβλία γ'] Sic habent omnes Editt. At in duobus codicibus manu exaratis ſcriptum inveni, βιβλία β'. Cæterum, præter opera a Suida hic memorata, ſcripſerat etiam Empedocles Καθαρμούς, quorum mentionem faciunt Laertius, Athenæus, & alii.

8 Τὸν Ἀκραγαντῖνον Ἐμπεδοκλέα βαδίσαι φασὶ τὴν ὁδὸν] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, deſcripta ſunt ex Philoſtrato *de Vita Apoll.* lib. I. cap. I. ut Pearſonius etiam monuit.

καὶ

καὶ μανθάνειν παρ' αὐτῶν, ὅπῃ τοῖς ἀνθρώποις χάρισι, καὶ ὅπῃ ἄχθονται. περί τε φύσεως ἐκεῖθεν λέγῃ. τὸν μὲν γὰρ ἄλλους τεκμαίρεσθαι τῷ θείῳ, καὶ δόξαι ἀνομοίως ἀλλήλαις περὶ αὐτοῦ δοξάζειν. Ἀπελλωνίῳ δὲ τόν τε Ἀπόλλωνα ἥκειν ὁμολογοῦντα, ὡς εἴη· καὶ ξυνεῖναι δ' ἂν μὴ ὁμολογοῦντας, Ἀθηναῖόν τε, καὶ Μοῦσαν, καὶ Θεοὺς ἑτέρους, ὧν τὰ εἴδη καὶ τὰ ὀνόματα ἔτι τοὺς ἀνθρώπους γινώσκειν. καὶ ὅ, τι ἀποφαίνοιτο ὁ Πυθαγόρας, νόμον τοῦτο οἱ ὁμιληταὶ ἡγοῦντο· καὶ ἐπίστευον αὐτὸν ὡς ὑπὸ Διὸς ἥκοντα· καὶ ἡσυχὴν ὑπὲρ τοῦ θείου σοφίσματος ἐπήσκουν. πολλὰ γὰρ θεῖά τε καὶ ἀπόρρητα ἤκουον, ὧν κρεῖττον χαλεπὸν ἦν, μὴ πρῶτον μαθοῦσιν, ὅτι καὶ τὸ σιωπᾶν λόγος. ὅτι γὰρ καὶ Ἐμπεδοκλῆς τὸν βίον τοῦτον ἤσκησε, δηλοῖ τὸ,

Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός.

Καὶ,

Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε κόρος τε.

καὶ ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ βοῦς, ὃν λέγει πέμμα ποιησάμενος, θῦσαι, τὰ Πυθαγόρου ἐπαινοῦντος εἰη ἄν.

tur enim Deorum uſus eſſe conſuetudine, & ex iis didiciſſe, quibus in rebus homines Diis placeant, & quibus eoſdem offendant. Hinc quoque accepiſſe eum, quæ de rerum natura diſſeruerit. Nam cæteros de Deo conjectando tantum aliquid aſſequi, & opinionibus non parum inter ſe diſcrepare: ad Apollonium vero Apollinem ipſum veniſſe, fatentem, ſe eſſe Apollinem; & cum eodem, quamvis non aperte profitentes, quinam eſſent, verſatos fuiſſe Minervam, Muſam, cæteroſque Deos, quorum ſpecies & nomina homines adhuc ignorent. Quicquid autem Pythagoras pronuntiaſſet, id diſcipuli ejus legem putabant, eumque, velut a Jove profectum, venerabantur; & ſilentium, velut rem ſacram & divinam, religioſe colebant. Multa enim divina & arcana audiebant, quæ haud facile tacere potuiſſent, niſi prius didiciſſent, & ſilentio ſapientiam & rationem ineſſe. Empedoclem autem hanc vivendi rationem ſecutum fuiſſe, declarat verſus ille: *Valete: ego enim vobis ſum Deus immortalis, nec amplius mortalis.* Item, *Jam olim enim fui & puella & puer.* Quin etiam bos, quem Olympiæ ex melle & farina confectum immolaſſe dicitur, eum arguit, qui Pythagoricam diſciplinam probarit.

Ἐμπεδοκλέους ἔχθεα. ἐπὶ τῶν ὑπερμόνως ἐχθρωδούντων πρός τινας. Λυσίας· Ὡμην δὲ ἔγωγε τοιαύτην φιλίαν συνηρμόσθαι, ἅτε μηδ' ἂν τὰ Ἐμπεδοκλέους ἔχθεα ἐμποδὼν ἡμῖν γενέσθαι.

Ἐμπεδοκλέους ἔχθεα. Empedoclis inimicitia. Dicitur de iis, qui diuturnas inimicitias adverſus aliquos gerunt. Lyſias: *Equidem putabam, eam inter nos amicitiam eſſe conſtitutam, ut nec Empedoclis quidem inimicitia nobis obſtare poſſet.*

Ἔμπεδον. ἀσφαλές. ἀπὸ τῆς ἐν πεδίῳ θεμελίων κειμένων.

Ἔμπεδον. Firmum. Tutum. [Tranſlatio ducta eſt] a fundamentis, quæ in ſolo ſita ſunt.

Ἐμπεδορκεῖν. ἐμπέδως τηρεῖν τὰ ὅρκια. Ἡ δὲ Φερετίμα τὸν ὅρφον ὑποσπάσασα τῷ βόθρῳ, ὡς ἂν ἐμπεδορκοίη, ἤλασεν εἰς τὴν πόλιν.

Ἐμπεδορκεῖν. Fœdera & pacta inviolata fide ſervare. *Pheretima vero, ut jusjurandum ſervaret, tecto foveæ revulſo urbem intravit.*

Ἐμπεδότιμος. οὗτος ἔγραψε περὶ φυσικῆς ἀκροάσεως· περὶ ᾧ λέγει ὁ Παραβάτης ἐν τοῖς ὑπογραφομένοις Κρονίοις· Ἡμεῖς δὲ Ἐμπεδοτίμῳ καὶ Πυθαγόρᾳ πιστεύοντες, οἷς τε ἐκεῖθεν ὁ λαβὼν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἔφη, καὶ μικρῷ πρότερον καὶ ὁ κλεινὸς ἡμῖν ἔδειξε καὶ ἱεροφάντης Ἰάμβλιχος.

Ἐμπεδότιμος. Empedotimus. Hic de Phyſica auſcultatione ſcripſit: de quo [Julianus] Apoſtata in opere, quod *Cronia* inſcribitur, ſic inquit: *Nos vero Empedotimo & Pythagoræ credentes, & iis, quæ Heraclides Ponticus ab illis accepta tradidit, & paulo ante inclytus ille rerum divinarum interpres Jamblichus nobis oſtendit.*

Ἐμπεδωθῆναι. ἀσφαλισθῆναι.

Ἐμπεδωθῆναι. Confirmatum fuiſſe.

Ἐμπεδοῖ. βεβαιοῖ. ἀσφαλίζεται. διδάσκει.

Ἐμπεδοῖ. Confirmat. Firmum tutumque reddit. Docet.

Ἐμπερονῆσαι. διαβρῆξαι.

Ἐμπερονῆσαι. Perforaſſe. Trajeciſſe.

Ἐμπεσὼν τοῖς πράγμασιν. ἄρξας τῆς πραγμάτων. Ὃς ἐμπεσὼν τοῖς πράγμασι τοῖς ὑπὸ χεῖρα, τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργὴν ἀφεὶς καὶ ἐκχέων, καὶ μόνην ἀρετὴν ἡγούμενος τὸ ἀδωροδόκητον, ἐκάκωσε τὰ πράγματα.

Ἐμπεσὼν τοῖς πρ. Res aliquas aggreſſus. *Qui cum negotia, quæ in manibus habebat, aggrederetur, ira omni omiſſa & effuſa, & ſolam virtutem nullis muneribus flecti vel corrumpi poſſe exiſtimans, res optime adminiſtrabat.*

Ἐμπειρεῖν. πεπειραμένως ἔχειν. Φήσας γεγονέναι πλείω χρόνον ἐν τοῖς Σάρδεσι, καὶ τῆς τόπων ἐμπειρεῖν.

Ἐμπειρεῖν. Peritum eſſe. *Quia dixerat ſe diutius Sardibus fuiſſe, & illorum locorum peritum eſſe.*

1 Ἡ δὲ Φερετίμα τ' ὅρφ.] Hiſtoriam, ad quam fragmentum hoc referendum eſt, narrat Herodotus circa finem lib. IV. pag. 181.

2 Ἡμεῖς δὲ Ἐμπεδοτίμῳ & Πυθαγ. πιστ.] Eadem leguntur etiam infra v. Ἰκλιασούς.

3 Ἔδειξε] Sic recte unus MS. Pariſ. At priores Editt. male ἐδέξε.

4 Ἐκάκωσε] Hæc vox ſenſui hujus loci minime convenire videtur. Quid autem ejus loco reponendum ſit, ob brevitatem fragmenti dictu difficile eſt.

5 Φήσας γεγονέναι πλείω χρ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. VIII. cap. XII.

Ἐμπειρία.

Ἐμπηδῆσαι. [1] Κλέωνα τὸν λάφυρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς.

Οὐκ [2] ἐτόλμησ' αὖθις ἐμπηδῆσαι αὐτῷ κειμένῳ. τουτέστιν ὀκορέσθω.

Ἔμπηρα. πεπηρωμένα. Αἱ δὲ γυναῖκες ἔτικτον ἔμπηρα καὶ τέρατα. οἱ δὲ τὰ πεπολεμημένων σφίσι λήθην καταχέαντες, ἦκον εἰς Δελφούς.

Ἔμπης. Ἰωνικῶς. ἔμπας δὲ, καὶ ἔμπα, Ἀττικῶς. [3] Σοφοκλῆς·

Δύσμορον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ.

Ἐμπίπλαθαι. κορέννυθαι. τὸ ὑποβαλεῖν ὑγείαν.

Ἐμπιπρᾶται. ἐμπυρίζεται.

Ἐμπίπλη. [4] Ἀττικόν. ἰσῶ γὰρ τὸ κοινὸν ἀπὸ τοῦ πίμπλημι, πίμπλαθι· ὡς ἴσθι. ὅμοιον δὲ ὂν καὶ τὸ, Κύκλωψ τῇ πρὸ οἴνου, φόρβα τὰ ποιητῇ. Ἀττικοὶ γὰρ ὁ τρέπουσιν ἐπὶ τὸ εἰς μι τὸ μ εἰς θ ἐν τοῖς παρακειμένοις, ἢ συναλλάσσι τὸ φθαλήγασαν, ὡς ἡ κοινὴ, ἴσημι, ἴσθι. αὐτοὶ δὲ ἴστι. πίμπλημι, πίμπλαθι. Ἀττικοὶ δὲ τελείαν ἀποβολὴν τοῦ μι ποιοῦσι, πίμπλη λέγοντες, καὶ ἐμπίπλη. ὅτω καὶ ἀπὸ τοῦ πῆμι τὸ πῆ, ἀντὶ τοῦ λάβε.

Ἔμπις. [5] κάνωψ παραπλήσιον ζωύφιον, φόρβα τοῖς ὕδασι γινόμενον· ὅμοιον κάνωπι· μεῖζον δὲ τῇ παχυχῇ, καὶ κατὰ τὸ μέσον λευκῇ περιζωσμένον. Αἰσχύλος· Ἔμπιδες [6] κάμπτετε. ἀντὶ τοῦ ἐνδίετε. Πισίδης·

Κύκλῳ περισφίγξαντες ἐμπίδων δίκην.

λέγει] [7] ἐμπὶς Τευκρουσία, ὡς ἐν [8] Τευκρούσῃ πολλῶν ἐμπίδων γινομένων. ἔστι γὰρ ἀλσώδης καὶ κάθυγρος ὁ τόπος.

Ἐμπλαστόμενοι. ἐπεμβαίνοντες. συρρηγνύμενοι. Αἰλιανός· Τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις ἐμπλαστόμενοι, ἀπέσφαττον αὐτοὺς ὡς πολεμίους.

Ἐμπλαστόμενοι. [9] περιπηδῶντες. περιπελάζοντες. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι ἀλλήλοις ἐμπλαστόμενοι, καὶ περιπίπτοντες τοῖς θηρίοις, ἀπέθνησκον.

Ἐμπλατύσασα. τρυφερώτερον.

Ἔμπλεως. πλήρης. μεστός.

Ἐμπλείμεν. ἀντὶ τοῦ κορεσθείην. [10] Αἰσχύλος Ἀχαρνεῦσι·

Βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλείμεν λίθοις.

1 Κλέωνα τ' λάφυρον δώρων ἑλ.] Locus hic, qui legitur apud Aristoph. *Nubibus* pag. 161. (93. Ed. Bas. *P.*) nihil facit ad vocem ἐμπηδῆσαι. Sic autem Aristophanes:

Ἢ Κλέωνα τ' λάφυρα δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς,
Εἶτα φιμώσαντε τάττε πρὸ ξύλου τ' αὐχένα.

2 Οὐκ ἐτόλμησ' αὖθις ἐμπ.] Et hic locus depromptus est ex Aristoph. *Nubibus* pag. 158. (91. Ed. Bas. *P.*) ubi sic legitur:

Ὃς μείζων ὤνπερ Κλείων ἔπαισ' ἐς τὸν γαστέρα,
Κἀκέτ' εἰσαῦθίς γ' ἐπιβήσομαί γ' αὐτῷ κειμένῳ.

Scholiasta ad eum locum: Ἔπαισα. ἔτυψα. ἔξεαψε γὰρ κατ' αὐτὸ τὰς Ἱππίας. ἔτυψα οὖν τῆς Ἱππῦν. ἀντὶ δὲ. ἠρκέσθω τῇ ἀσάτῃ κωμῳδίᾳ.

3 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 8. ut Portus quoque observaverat.

4 Ἐμπίπλη. Ἀττικόν. ἴσῶ γὰρ τὸ κ.] Nota hæc referenda est ad locum illum Aristophanis *Avibus* pag. 602.

Καὶ τὰς κορώνας ἄπαυδα ἐμπίπλη κατερῶν.

Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

5 Ἔμπις. κάνωψι παραπλήσιον ζωύφ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Aves* pag. 552. (377. Ed. Bas. *P.*)

6 Κάμπτετε] Sic etiam legitur apud Aristophanem loco laudato. Sed scribendum est κάπτετε, ut Portus quoque monuit.

7 Λέγεται ἐμπὶς Τευκρουσ.] Hæc referenda sunt ad locum illum Aristophanis *Lysistr.* pag. 900. (564. Ed. Bas. *P.*)

Οὐχ ὁρᾷς; ὡς ἐμπὶς ἔστιν ἥδε Τευκρουσία;

Scholiasta ineditus ad illum locum: Ἐμπὶς, ζῷον κώνωπι παραπλήσιον· ὡς ἐν Τευκρούνθῳ πολλῶν ἐμπίδων γινομένων. ἔστι γὰρ εὔλοφος καὶ κάθυγρος. ἢ ἐπὶ πονηροῖ εἰσιν οἱ Τευκρόποι. Hinc Suidas sua mutuatus est.

8 Ἐν Τευκρούσῃ] Scholiasta ineditus ad Lysistratam rectius ἐν Τευκρούνθῳ. Τευκρώνθων enim erat populus tribus Ajacis, cujus popularis dicebatur Τευκρούσιος. Stephanus Byzantius: Τευκρώνθων, εὐρύτερος Διόδωρος καὶ Διονύσιος χρονικῶς. Εὐφορίων δηλονότι. Ἔστι δὲ δῆμος τῆς Ἀντιόχου φυλῆς. ὁ δημότης Τευκρουσιεύς καὶ δηλονότι, Τευκρουσία. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ·

Οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπὶς ἔστιν ἥδε Τευκρουσία.

9 Ἐμπλαστόμενοι] Vide supra v. Ἐμπλαστόμενοι.

10 Αἰσχυλος] *Acharnensibus* pag. 382. (271. Ed. Bas. *P.*) ad quem locum vide Scholiastam, ex quo totum hunc locum Suidas descripsit.

Ἐμπειρία. Peritia.

Ἐμπηδῆσαι. Insultare. *Si Cleonem rapacem munerum & furti reum peregeritis. † Non amplius ausus sum insultare ei jacenti.*

Ἔμπηρα. Mutila. Imperfecta. *Fœminæ autem fœtus imperfectos & monstra pariebant. At illi facinorum suorum obliti Delphos venerunt.*

Ἔμπης. Ionice. Ἔμπας vero, & ἔμπα, Attice. Tamen. Sophocles: *Infelicem tamen, quamvis sit inimicus.*

Ἐμπίπλαθαι. Repleri. Satiari. Valetudinem amittere.

Ἐμπιπρᾶται. Incenditur.

Ἐμπίπλη. Imple. Atticum est. Nam secundum dialectum communem a πίμπλημι formandum esset πίμπλαθι: ut ἴσθι. Simile autem est & illud apud Poetam: *Cyclops accipe hoc vinum, & bibe.* Attici enim in verbis in μι desinentibus non mutant in imperativis μ in θ, neque corripiunt penultimam, ut communiter fieri solet. Haud enim dicunt ἴσημι, ἴσθι; sed ἴστι: nec a πίμπλημι, πίμπλαθι; sed abjecta syllaba μι, πίμπλη, & ἐμπίμπλη. Sic a πῆμι, accipio, deducitur πῆ, accipe.

Ἔμπις. Culex. Animalculum simile conopi, quod juxta aquas nascitur. Est tamen conope majus, & medium ejus corpus linea alba distinctum est. Aristophanes: *Culices edite.* Κάμπτετε enim hic ponitur pro ἐνδίετε. Pisides: *Corpus undique constringentes, culicum instar.* Dicitur autem empis [ab Aristophane] Tricorysia, quod Tricorynthi magna esset earum copia. Est enim sylvestris & humidus ille locus.

Ἐμπλαστόμενοι. Invadentes. Aggredientes. Confligentes. Ælianus: *Amicos & domesticos invadentes, ipsos ut hostes jugulabant.*

Ἐμπλαστόμενοι. Offendentes. Accedentes. *Carthaginenses vero se mutuo complexi, & in feras incidentes, peribant.*

Ἐμπλατύσασα. Quæ delicate fecit.

Ἔμπλεως. Plenus. Refertus.

Ἐμπλείμεν. Replear. Satier. Aristophanes *Acharnensibus: Haud sane lapidibus illum petendo satier.* Est enim optativi modi.

εὐκλεικῆς γὰρ ἐγκλίσεως πετύχηκεν. ἔστι γὰρ τὸ ἐμπιπλῶ, ὁ χρὴ ἀναδιπλασιασμὸν κέκλικε· ἀφ' οὗ παράγωγον τὸ ἐμπίπλημι. ἀπὸ τούτου γίνεται τὸ, πιμπλᾶσι μυχὸς λιμένος εὐόρμου. τοῦτο δὲ ἑτέρα παραγωγή. ἀφ' οὗ τὸ πλήθω· ὡς ἀπὸ τοῦ νῶ, νήθω. ἀπὸ δὴ τοῦ πλῶ, πλείμλω, ὡς ἀπὸ τοῦ βλῶ, βλείμλω· οὗ τὸ δεύτερον, βλεῖο. Εἴθαρ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος. πλείμλω οὖν, καὶ ἐμπλείμλω.

Ἔμπληκλοι. μεμιωμένοι. Ὡς Ἀθηνός τε λιὼ καὶ αὐθάδης, καὶ οἷος τὸ μανιῶδες καὶ ἔμπληκλον ἀνδρείαν ἡγεῖσθαι.

Ἔμπληκλοι.[2] κῦφοι. εὐμετάβλητοι. καὶ [3]Ὁμηρος· Ἐμπλήγδην ἕτερον μὲν τίει βροτόν. καὶ Σοφοκλῆς·

Τοιοίδε μὲν τοι φῶτες ἔμπληκλοι βροτῶν.

τουτέστιν, οἱ μὴ ἐμμένοντες τῇ ἀρχαίᾳ φιλίᾳ καὶ ἀρετῇ.

Ἐμπλημμύρων. πεπληρωμένων. [4]Αἰσχύλος· Ἔβητε τὴν νύχθ' ὅλην τειχίδα [5]ἐμπλημμύρων.

Ἔμπλιν. ὅμως.

Ἐμποδοστάτης. ἐμποδίζων.

Ἔμπλιν. πλησίον. [6]ἐπλησίαζον. ἔστι ῥῆμα πλῶ, τὸ πλησιάζω. παράγωγον πλῆμι. γίνεται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ πλῶ χρὴ ἀναδιπλασιασμὸν πίπλω, πίπλημι· ὡς φῶ, ἰφῶ, ἴφημι. καὶ πλῶ, πλήσω, πλήτης· καὶ συνθέσει, τειχεσιπλήτης· ὡς βῶ, βήσω, βήτης, καὶ διαβήτης, ἢ ἐμπυελβήτης. πλῶ, πλήσω, πλῆτον, καὶ πλάτον. πλῶ ἐκ τοῦ πέλω, πλῶ· ὡς κέλω, κλῶ. παρὰ δὲ τὸ πλῶ, πλήν· καὶ μετὰ τῆς ἐν παραθέσεως, ἔμπλιν, ἐπίρρημα σημαντικόν, τὸ πλησίον. τὸ δὲ πλίν, τὸ χρεὶς, κατ' ἀντίφρασιν ἐξενέχθη.

Ἐμποδών.[7] Θουκυδίδης ἡ, ἀντὶ τοῦ [8]παρεσκευασμένα. Φησὶ γάρ· Τὰς ἐμποδὼν αἰτίας μόνον ὑποσκοπεῖν, πορρωτέρω δὲ μηδὲν ἐπορέγεσθαι ταῖς διανοίαις. Λυκοῦργος δὲ ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος, ἀντὶ τοῦ Φανερόν. Πλάτων δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν μέσῳ. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ ἐγγύτατον καὶ ἐν χερσί. Φησὶ γάρ ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφιερέσεως· Ἀλλὰ τὸ [9]προῖζον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοτὲ μὲν παντελῶς ἐμποδὼν εἶναι. ἐχρήσαντο δὲ τῇ λέξει Ἱεροκλῆς τε καὶ ἄλλοι, ἀντὶ τοῦ ἐμποδίου. [10]Φησὶν ἐν β' Φιλοσοφουμένων περὶ τῶν Φιλοσόφων· Τίς γὰρ αὐτῶν ἤκουσε καὶ ἔγνωμε, καὶ παῖδας ἀνέλκετο, καὶ θυσίας ἐπεμελήθη, μηδενὸς ἐμποδὼν

Ἔμπληκλοι. Leves. Inconſtantes. [Et ἐμπλήγδην, temere, ſtolide.] Homerus: *Temere alium quidem honorat.* Et Sophocles: *Tales cum ſint homines, tantæque levitatis.* Id eſt, qui in priſtina amicitia & virtute non perſeverant.

Ἐμπλημμύρων. Plenus. Repletus. Ariſtophanes: *Tuſſiebat totam noctem, poſtquam trichidibus piſcibus* [*pridie veſperi*] *ventrem repleviſſet.*

Ἔμπλιν. Tamen.

Ἐμποδοστάτης. Qui impedit. Qui eſt impedimento.

Ἔμπλιν. Prope. Eſt verbum πλῶ, quod idem valet ac πλησιάζω, accedo. Hinc deducitur πλῆμι, & per reduplicationem πίπλω, & πίπλημι: ut a φῶ, ἰφῶ, ἴφημι. Et πλῶ, πλήσω, πλήτης, & in compoſitione τειχεσιπλήτης: ut βῶ, βήσω, βήτης, & διαβήτης, & ἐμπυελβήτης. Porro, πλῶ, πλήσω, πλῆτον, & πλάτον. Πλῶ vero [per ſyncopen formatum eſt] ex πέλω; ut ex κέλω, κλῶ. A πλῶ vero deducitur πλήν, & cum præpoſitione ἐν, ἔμπλην; quod eſt adverbium, ſignificans, prope. Πλίν vero, cum ſignificat χρεὶς, per antiphraſin dicitur.

Ἐμποδών. Apud Thucydidem lib. VIII. ſignificat, in promptu. Ait enim: *Cauſas, quæ in promptu ſunt, ſpectare tantum oportet, ulterius vero mentem & cogitationem non extendere.* Lycurgus vero in oratione contra Lycophronem eandem vocem poſuit pro Φανερόν, i. e. manifeſtum. Plato vero pro ἐν μέσῳ, i. e. in medio. At Iſæus pro eo, quod eſt propinquum, & in manibus, ſive præſens. Dicit enim in oratione pro Eumatho in libertatem vindicando: *Sed nuperum illud* [*facinus,*] *Athenienſes,* [*tantum memorabo.*] *Id enim plane recens adhuc eſſe, & ob oculos noſtros verſari videtur.* Hierocles vero & alii

1 Ὡς δεινός π ἦν κ αὐθ] Fragmentum hoc legitur apud Agathiam lib. I. pag. 15.

2 Ἔμπληκτοι. κῦφοι. εὐμετ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 74. ut Portus obſervavit.

3 Ὅμηρος] Odyſſ. Υ. v. 132.

4 Αἰσχύλος] Apud Ariſtophanem *Eccleſiaz.* pag. 726. (486. Ed. Baſ. P.) locus hic rectius ſic legitur.

——Ὁ δ' αὖθις τὴν νύχθ' ὅλην
Ἔκαεν τριχίδων ἐμπεφυσημένων.

5 Ἐμπλημμύρων] Apud Ariſtophanem hodie legitur ἐμπλησμένων: ut ex verbis ejus citatis patet. At Suidas infra v. Τειχίδες, ubi locus hic repetitur, habet πεπλησμένων, quod magis placet.

6 Ἐπλησίαζον] Hæc vox expungenda eſt. Τὸ γὰρ ἔμπλιν enim eſt adverbium, & proinde verbi ſignificationem habere non poteſt. Cæterum, Scholiaſta Nicandri docet, τὸ ἔμπλιν non ſolum ſignificare πλησίον, prope: ſed etiam χρεὶς, ſeorſum, abſque. Vide eum ad *Theriaca* pag. 18.

7 Ἐμποδών. Θουκυδίδης——μηδενὸς ἐμποδὼν ὄντος] Hæc omnia etiam leguntur apud Etymologum.

8 Παρεσκ.] Etymologus rectius, παρεσκευασμένα.

9 Προϊζόν] Etymologus habet προῳκόν.

10 Φησὶν ἐν β' Φιλοσοφουμένων] Quis? An Hierocles, cujus proxime ante facta eſt mentio? An vero Origenes, qui ſcripſerat librum Φιλοσοφουμένων, qui MS. ſervatur in Bibliotheca Florentina? Sic exiſtimat Pearſonius. Sed mihi de auctore hujus fragmenti nihil explorati eſſe fateor.

ποδὼν ὄντ@; † Ἐπεὶ ὁ ὐκ εἰδὼς τῦ εἰδέτος ἐν ὐκ εἰδέσιν, ὡς εἶπε Πλάτων, πιθανώτερ@ ὑπάρχῃ. Φεναικισθεὶς Ἰλλὺς μειρακίῳ γωμυλίᾳ λογιώτερον πάνλων ἔκρινε τ παιδευτῶν Κωνσαντίνε. διὸ καὶ πολλὰ αὐτῷ δίδωσι ωδ@μυθίαν ἐκ τ δημοσίων.

Ἐμποδών. Ἡρόδοτ@· Τῶν Λυδῶν μὴ φειδομένες κλείνειν πάνλα τὸν ἐμποδὼν γινόμθον. Κρεῖσον δὲ μὴ κλείνειν. ἀντὶ τῦ ωρ@χείρες.

Ἐμποδών. Ἀνλιφῶν τὸς ἐμπεσόνλας. λέγ@ γ', Τὸς ἐμποδὼν ὀκολάσαλε. †

Ἐμποδὼν[2] ἡμῖν γένῃ), τ Θεὸν μὴ ἕλκύσαι. Ἀριστοφάνης. ωρ@ιτὸν τὸ μή. ἤρκ@ γ' εἰπεῖν τὸ ἐμποδών. χρῶν) δὲ τ@ τοιύτῳ, ὃν ᾧ δοκεῖ ωρ@ιτεύειν τὸ μὴ, ὡς καὶ τοιαῦτα, ἀπαγορεύω σοι μὴ εἰσιέναι.

Ἐμπολᾷ. πραγματεύεται.

Ἐμπολᾶ@.[3] πραγματευτικός.

Ἐμπολέμια. τὰ εἰς πόλεμον ὀπιτήδεια καὶ εὔχρηστα.

Ἐμπολεμῶσαι.[4] τὸ πολεμίως ποιῆσαι. οἷον, ἐπὶ πόλεμόν τινας παροξύναι. ἐμπολεμῆσαι δὲ, τὸ ἐκπορθῆσαι.

Ἐμπολή. Φορτίον. ἢ τὸ τῆς πραγματείας κέρδ@. ἡ σωαγωγὴ τῦ κέρδους. τὸ δὲ ῥῆμα, ἐμπολᾷν. [5] Ἀριστοφάνης·

——Ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόληκά πω,
Οὔτ' ἄλφιτον, οὔτε πυρὸν, ὡς ἀπολῶμθ@.

ὡσεὶ ἔφη, ἀπδημῶ, ἢ στρατευόμθ@. οἱ γὰρ στρατευόμθοι πυρὸν καὶ ἄλφιτα ἑαυτοῖς ὠνοῦντο.

Ἐμπολήσομθ. ἐμπορευσόμεθα. σωάξομθ, πωλήσαντες τὸν καρπόν.

Ἔμπολιν. ἐν τῇ αὐτῇ πόλ ὄντα.

——Ἄνδρα,[6] σοὶ μὲν ἔμπολιν
Οὐκ ὄντα, συγγενῆ δέ.

Ἐμπομπεύων. ὀπιφαίνων. θειαμβεύων.

Ἐμπόριον. ὀπιτήδειον εἰς ἐμπορίας.

Ἔμπορ@.[7] ὁ πραγματευτικὸς ἄνθρωπ@. κυρίως δὲ, ὁ πλέων θάλασσαν. ωδὸς τὸ πόρ@. πόρ@ δὲ κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν λέγε). καὶ εὔπορ@, ὁ ἔχων ἀεὶ τὸν ὀπιῤῥέονλα πλῦτον. ἐπ. μελαφορᾶς τῦ ὑδαικῦ πόρυ.

Ἔμπορ@. ὁ ναύλυ ἕνεκα πλέων ἐπ' ἀλλοτρίας νεώς. ἢ ὁ πραγματευτής.

voce hac uſi ſunt pro eo, quod obſtat, vel impedit. Nam libro ſecundo Φιλοσοφεμθίων de Philoſophis inquit: *Quis enim illorum non duxit uxorem, liberoſque ſuſcepit, & rei familiaris curam geſſit, nemine eos impediente?*

Ἐμποδών. Quod eſt obvium. Quod occurrit. Herodotus: *Lydorum obvios quoſque abſque miſeratione occidere, Cræſo vero parcere [milites jubebat.* Hic τὸ ἐμποδὼν ponitur] pro ωρ@χείρων.

Ἐμποδών. Antiphon ita vocat obvios quoſque, ſive eos, in quos incidimus. Ait enim, *Obvios quoſque puniviſtis.* Ariſtophanes: *Ne impedimento nobis ſit, quo minus Deam extrahamus.* Hic τὸ μὴ redundat. Sufficiebat enim dicere ἐμποδών. Utuntur autem [Attici] hujuſmodi loquendi genere, in quo videtur redundare τὸ μὴ: quale eſt & illud, *Interdico tibi, ne intres.*

Ἐμπολᾷ. Negotiatur. Mercaturam exercet.

Ἐμπολᾶ@. Negotiator. Mercator.

Ἐμπολέμια. Res ad bellum utiles & neceſſariæ.

Ἐμπολεμῶσαι. Hoſtes facere. Hoſtes reddere. Vel, ad bellum aliquos incitare. Ἐμπολεμῆσαι vero, expugnare, vaſtare.

Ἐμπολή. Merces. Onera. Vel, quæſtus mercaturæ. Lucrum, quod ex mercatura nobis comparamus. Ipſum vero verbum eſt ἐμπολᾶν. *Sed nihil mihi comparavi, nec caſeum, nec farinam, adeo ut periturus mihi videar.* Quaſi dixiſſet, peregre profecturus, vel ad militiam abiturus. Qui enim ad militiam proficiſcebantur, caſeum & farinam ſibi comparare ſolebant.

Ἐμπολήσομθ. Negotiabimur. Quæſtum faciemus, venditis [noſtrorum prædiorum] fructibus.

Ἔμπολιν. Ejuſdem urbis civem. [Sophocles:] *Virum, non quidem ejuſdem urbis civem, cognatum tamen tuum.*

Ἐμπομπεύων. Publice traducens. In triumpho ducens.

Ἐμπόριον. Emporium. Locus ad mercaturam & negotiationes exercendas aptus.

Ἔμπορ@. Negotiator. Mercator. Proprie autem ille, qui mare navigat. A πόρ@, tranſitus, meatus; quæ vox proprie de aqua dicitur. Et εὔπορ@ vocatur ille, cui divitiæ ſemper affluunt: per tranſlationem ductam a fluxu aquæ.

Ἔμπορ@. Qui pro naulo in aliena nave navigat. Vel negotiator, mercator.

1 Ἐπὶ ὁ ὐκ εἰδὼς τ εἰδότος ἐν ὐκ εἰδ.] Hæc, & quæ ſequuntur, in verſione prætermiſi, quoniam nihil omnino faciunt ad vocem ἐμποδών, & temere omnino in hunc locum intruſa ſunt. Eadem autem repetuntur infra v. Παμπρέπ@, ubi & præcedentia, a quibus ſenſus hujus fragmenti pendet, leguntur.

2 Ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται, πλὴν Θ.] Fragmentum hoc legitur apud Ariſtoph. *Pace* pag. 643. (444. Ed. Baſ. P.)

3 Ἐμπολᾶ@] Eſt epithetum Mercurii apud Ariſtophanem *Acharnenſ.* pag. 410. ubi Scholiaſta τὸ ἐμπολᾶ@ exponit, ἐμπορικὸς, πραγματευτικός. Eo igitur Suidas reſpexit.

4 Ἐμπολεμῶσαι] An potius ἐκπολεμῶσαι? ut ipſe Suidas ſupra. Ammonius: Ἐκπολεμῶσαι Θ Ἐκπολεμῆσαι Ἀφίεσαν. Ἐκπολεμῶσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν. Ἐκπολεμῆσαι δὲ, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

5 Ἀριστοφάνης] In *Pace* pag. 646. (446. Ed. Baſ. P.)

6 Ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 309. quod & Portus monuit.

7 Ἔμπορ@, ὁ πραγματευτικὸς ἄνθρ.] Ex Enarratore Comici ad *Plutum* pag. 54.

Ἐμπορός εἰμι σκηπτόμενος. Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν προφασιζομένων ψευδῆ αἰτίαν δειλίαν. εἰσάγει γάρ τις λέγων, ὅτι ὅτε πέμπομαι εἰς πόλεμον, σκήπτομαι ἔμπορος εἶναι· ὡς τῶν ἐμπόρων μὴ ἐξιόντων ἐπὶ τὰς στρατείας, [2] αἰτία τὸ εὔχρηστα τὰ πρὸς τροφὴν φέρουσας.

Ἐμπορπῶ.[3] τὸ συμβάλλω. καὶ ἐμπορπᾶσθαι, τὸ συμβάλλεσθαι.

Ἔμπουσα.[4] Φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ τῆς Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον, καὶ φαινόμενον [5] τοῖς δυσχεῶσιν· ὃ δοκεῖ [6] πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν. Ἀριστοφάνης Βατράχοις. Ἔμπουσα δὲ εἴρηται [7] παρὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ ποδίζειν, ἤγουν τὸν ἕτερον πόδα χαλκοῦν ἔχειν. ἢ ὅτι ἀπὸ σκολιῶν τόπων ἐφαίνετο τοῖς μυουμένοις. Ὀνοκόλη. οἱ δέ, ὅτι ἐξηλλάττετο τῷ μορφῷ. δοκεῖ δὲ καὶ ταῖς μεσημβρίαις φαντάζεσθαι, ὅταν τοῖς κατοιχομένοις ἐναγίζωσιν. ἔνιοι δέ τ αὐτὸν τῇ Ἑκάτῃ. [8] Ὀνοκόλη δέ, ὅτι ὄνου πόδα ἔχει· ὁ λέγουσι βολίπινον. τυτθόν, ὄνειον. βόλιτος γὰρ κυρίως τῶν ὄνων τὸ ἀπόπατημα. Ἀριστοφάνης[9] Βατράχοις·

Καὶ μὰ τὸν Δία θεῖόν μέγα.
Ποῖόν τι; Δεινόν. παντοδαπὸν γὰρ γίνεται.

Τοτὲ μὲν γε βοῦς· νυνὶ δ' ὀρεύς· τοτὲ δ' αὖ γυνὴ

Ὡραιοτάτη τις. Πῦ 'στί; φέρ' ἐπ' αὐτὸν ἴω.

Ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων.
Ἔμπουσα τοίνυν γ' ἐστί. Πυρὶ γὰρ λάμπει
Ἅπαν τὸ πρόσωπον, καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει.
Νὴ, τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίπινον θάτερον.

Ἐμαρήσαντες. καύσαντες.

Ἐμαρησμός. ὁ μὲν πυρὸς ἀφανισμός.

Ἐμπεῖσαντες. συσφίγξαντες. προσαρμόσαντες. Οἱ [10] δὲ ἐμπείσαντες τὰς ὀδόντας, τῷ εἴξαι τῷ τυράννῳ γενόμενοι κρείττους.

Ἔμποιμον [11] εἷμα. τὸ ἔνδυμα. ἀπὸ τοῦ ἐν. ποίμνης.

Ἐμποίνιμον. [12] θέσιμον. ὀφλῆμον.

Ἐμπορός εἰμι σκηπ. *Mercatorem me esse causor.* Aristophanes. Dicitur de illis, qui propter timiditatem falsas causas prætexunt. Introducitur enim quidam dicens, se, si ad bellum mittatur, causari, se esse mercatorem: quod mercatores a militia immunes sint, utpote qui ea, quæ ad victum necessaria sunt, important.

Ἐμπορπῶ. Fibulis adstringo. Connecto. Et ἐμπορπᾶσθαι, fibulis adstringi.

Ἔμπουσα. Empusa. Spectrum dæmoniacum, quod ab Hecate immissum, miseris apparebat, & in varias formas se mutare putabatur. Aristophanes *Ranis*. Empusa vero dicta est, quod uno tantum pede incederet, & alterum æreum haberet: vel quod ex locis obscuris appareret illis, qui initiabantur. Dicebatur etiam Onocole. Alii vero [sic eam appellatam volunt,] quod in varias formas se mutaret. Eadem etiam tempore meridiano apparere credebatur, cum defunctis inferiæ fierent. Nonnulli vero Empusam eandem esse statuunt, quam Hecaten. Onocole vero dicta est, quod pedem asininum haberet. Βολίπινον enim apud Comicum *asininum* significat: quod βόλιτος proprie dicatur asinorum stercus. Aristophanes *Ranis:*

Et, per Jovem, video prægrandem belluam.
Qualem? Horribilem, quæ in omnes se variat modos.
Nam modo fit bos, modo mulus, rursum fœmina
Quædam formosissima. Ubi ea est? Ad ipsam accedam.
At jam non amplius est mulier, sed canis.
Empusa igitur est. Igni enim refulget
Tota ejus facies; & crus æreum habet.
Ita per Neptunum, & stercoreum alterum.

Ἐμπρήσαντες. Qui incenderunt.

Ἐμαρησμός. Incendium. Conflagratio.

Ἐμπρίσαντες. Qui constrinxerunt. Qui adaptarunt. *Illi vero dentibus frendentes, minis tyranni minime cesserunt.*

Ἔμποιμον εἷμα. Vestimentum pastorale. A ποίμνη.

Ἐμποίνιμον. Pœnæ obnoxium. Mulctæ obnoxium.

1 Ἀριστοφάνης] *Pluto* pag. 90. (44. Ed. Bas. *P.*) ubi vide Scholiastam.

2 Διὰ τὸ εὔχρηστα τὰ πρὸς τροφ.] Nec sensus nec constructio loci hujus recte se habet. Quare legerim potius, Διὰ τὸ τὰ εὔχρηστα πρὸς τὴν τροφὴν εἰς τὴν πόλιν φέρειν.

3 Ἐμπορπῶ] Confer Nostrum infra v. Ἐνεπορπήσαν.

4 Ἔμπουσα. Φάσμα δαιμον.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Ranas* pag. 225. (142. Ed. Bas. *P.*) ubi tamen nonnulla aliter leguntur.

5 Τοῖς δυσχεῶσιν] Sic etiam habent Enarrator Comici loco laudato, & Etymologus. Sed ex Harpocratione rescribendum est τοῖς ἰοῦσιν, i. e. iter facientibus; ut monuit etiam Valesius ad Sozom. lib. VIII. cap. VI. Solebat enim spectrum hoc præcipue apparere iter facientibus, ut idem Valesius probat ex loco hoc Philostrati *de Vit. Apoll.* lib. II. cap. 2. Ἐπορεύοντο γὰρ ἐν σελήνῃ λαμπρᾷ. Φάσμα δὲ αὐτοῖς Ἐμπέσοις ἐνέπεσε, ποδὶ χαλκοῦν, καὶ τοῦ αὖ, ἐς τὸ ὀδὸν εἶναι.

6 Πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν] Scholiasta Apollonii Rhod. ad lib. III. v. 860. Βεβιωὼ δὲ αὐτὴν (nempe Hecaten) προσηκόντως, διὰ τὸ φοβερὸν ἐς καταπληκτικὸν τὸ δαίμονα, ἐς φάσματα ἐπιπέμπειν, τὰ καλούμενα Ἐνοδίτα· ἐς πολλάκις αὐτὴ μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ ἴμπουσαν καλεῖσθαι. Huc etiam spectat locus Philostrati, quem in nota præcedente adduximus.

7 Παρὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ ποδ.] Scholiasta Aristophanis loco ante laudato plenius ita: Καὶ οἱ μέν φασιν αὐτὴν μονόποδα εἶναι, ἢ ἐπιμελογεῖσιν οἱονεὶ ἑνίποδα, διὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι.

8 Ὀνοκόλη] Enarrator Comici habet ὀνόκωλον. Alii ὀνοσκελίδα vocant, propter eandem causam. Scholiasta Aristophanis ad *Eccles.* pag. 755. Ἔμπουσα. ἢν καλοῦμεν νῦν ὀνοσκελίδα. Sozomenus *Histor. Eccles.* lib. VIII. cap. VI. de Gerontio Nicomediensi Ecclesiæ Diacono ait: Νύκτωρ ἴσχη τινὶ ὀνοσκελίδα συναρπάσαντα, ξυρήσαι τὴν κεφαλὴν, καὶ μυλωνίῳ ἐμβαλεῖν. Id est: *Retulit quibusdam, se Onoscelidem comprehensam, capite raso, in pistrinum conjecisse.* Per *Onoscelidem* hic intelligit *Empusam.*

9 Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 225. (142. Ed. Bas. *P.*)

10 Οἱ δὲ ἐμπείσαντες τὰς ὀδ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Καθαπίνας.

11 Ἔμποιμον] Sic habent MSS. Paris. iremque Editio Mediolanensis, & Phavorinus. At Editiones Ald. Basil. & Genev. ἐμπείμβον.

12 Θέσιμον] Vox est suspecta: de qua Lector cogitet. Portus legendum putabat πάσιμον, a πάω: sed quæ conjectura mihi non probatur.

Ἐμποίνιμος. ἐμποίνιος. τετειμ, ἔνοχος ποινῇ· οἷον, ἐφ' οἷς ἥμαρτε δὸς ἐμοιμεῖαν. καὶ ποινὴ λέγεται ἡ ὑπὸ φόνῳ προσχθέντι κόλασις. [1] Σατορνῖνος ὁ ὕπατος τυραννίδι ἐπέθετο. οἱ τοίνυν Ῥωμαῖοι ἀναγκαίαν αὐτῷ πίστιν ὑποχρεῶν μᾶλλον, ἢ ὡρ ἀληθεστέραν, καὶ καταγαγόντες ἐδικαίωσαν θανάτῳ, ἔχειν οὐκ ἐμποινίμους ἡγησάμενοι εἶναι, ὅστις τοῖς τὸν κοινὸν ἀλάστορα ἐποιήσαντο.

Ἔμπυον. τὸ ἕλκος.

Ἐμπύρθυμα.[2] ἔναυσμα. [3] σπέρμα πυρός.

Ἔμπυρα. θερμῆς. καὶ ἔμπυρα, τὰ καιόμενα ἱερεῖα. [4] ἔστι δὲ σημεῖα ἐν τούτοις ἀποδεδειγμένα.

Ἐμπυρώτατος. ὁ καπνίστατος.

Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα, καὶ λευκαῖς κόραις. λέγουσιν, ὅτι βαρβάρων τινῶν στρατευομένων ἐπὶ Δελφούς, ἐρωτώμενος ὁ Θεὸς, ἔφησεν·

Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα, καὶ λευκαῖς κόραις.

ὕστερον δὲ ἐφάνη μετ' Ἀθηνᾶς καὶ Ἀρτέμιδος, ὧν καὶ ἱερὰ εἰσιν ἐν Δελφοῖς, ἁπάντων τοῖς πολεμίοις.

Ἐμοὶ δὲ τοιοῦτον ἔργον ἔστ' εἰργασμένον, ὅστε
Ἁπαξάπασιας τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ὑποσμίζειν,
Ἕως ἂν ἡ τὰ ἀσπίδων τὰ ἐκ Πύλου π λοιπὸν.

Θρυλλεῖ πάλιν ὁ Κλέων τὰ περὶ Πύλον καὶ Σφακτηρίαν. εἴθισται δὲ ἰοῦ τὰ τῶν πολεμίων ὅπλα τοῖς ἱεροῖς ἀναπθέναι. ἕως ἔν, φησὶν, ἀνάκειται τὰ ὅπλα Πύλου καὶ Σφακτηρίας, ἅπερ ἀνέθηκα, εἴ τις τολμήσει κατ' ἐμοῦ λέγειν.

Ἐμοί[6] τ' ἐπιστολαί. ἐπαρθεὶς, ἢ χαυνωθεὶς, ὧν ἔδεις ἔγραψεν ὑψηλοτέρας τῶ Καπανέως, ὑφ' ὧν τοὺς θεοὺς πολλάκις ὑπομιμνήσκω τὸ, Ἰὼ νέμεσις· καὶ τὸ, Διὸς βαρύβρεμοι βρονταὶ, βοήσας, ἀπηγόρευσα αὐτῷ μὴ φοιτᾶν.

Ἐμυκᾶτο. ἐβρυχᾶτο. ἐμήνιεν. [7] Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμύ, κἀμυκᾶτό γε.

Ἐμύξατο.[8] ἔξεσεν.

Ἐμυωπίασεν. ἄκροις τοῖς ὀφθαλμοῖς προσέσχε. μυωπάζω γὰρ, τὸ καμμύω.

Ἐμφαλκωμένοις. περιπεπλεγμένοις. [9] Ἔπειτα

Ἐμποίνιμος, & ἐμποίνιος. Pœnæ obnoxius. Vel, qui peccatorum ſuorum pœnas dat. Et ποινὴ dicitur pœna, qua quis ob cædem commiſſam afficitur. *Saturnino Conſuli regnum affectanti Romani neceſſarium potius quam veram fidem dederunt; eumque ad ſupplicium deductum morte mulctarunt: exiſtimantes, jusjurandum, quo ſe homini peſſimo, & communi patriæ peſti obſtrinxiſſent, impune violari poſſe.*

Ἔμπυον. Purulentum. Dicitur de ulcere.

Ἐμπύρθυμα. Reliquiæ ignis. Semen ignis. Scintilla.

Ἔμπυρα. Igneæ. Ferventis. Ardentis. Item ἔμπυρα, victimæ, quæ igne cremantur: in quibus certa quædam ſigna obſervabantur.

Ἐμπυρώτατος. Ardentiſſimus. Ferventiſſimus.

Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα, καὶ λ. *Mihi curæ iſta erunt, & albis virginibus.* Cum Barbari quidam Delphos oppugnaturi eſſent, ajunt Apollinem conſultum reſpondiſſe: *Mihi curæ hæc erunt, & albis virginibus.* Poſtea cum Minerva & Diana, quarum templa Delphis ſunt, apparuiſſe fertur, quaſi hoſtibus obviam iturus.

Ἐμοὶ δὲ τοιοῦτον ἔργ. *Nam tale ego facinus feci, ut inimicorum meorum omnium os facile obturare poſſim, donec aliquid clypeorum ex Pylo reliquum fuerit.* Rurſus Cleon res a ſe ad Pylum & in inſula Sphacteria geſtas jactat. Mos enim erat, ut arma ab hoſtibus capta in templis ſuſpenderentur. Donec igitur, inquit, arma ex Pylo & Sphacteria allata, quæ Diis dedicavi, in templis conſpicientur, nemo contra me hiſcere audebit.

Ἐμοί τ' ἐπιστολαί. *Faſtu elatus & inflatus epiſtolas ad eum miſit, quibus ſuperbiores ne Capaneus quidem ſcripſerit. Hac de cauſa ſæpe eum monens, ut memor ſit illius,* Io Nemeſis; *itemque illud,* Horriſona Jovis tonitrua, *in mentem ei revocans, ipſi interdixi ne illuc proficiſceretur.*

Ἐμυκᾶτο. Mugiebat. Rugiebat. Ariſtophanes *Ranis: Acribus torviſque oculis me intuitus eſt, & rugire cœpit.*

Ἐμύξατο. Raſit. Abraſit.

Ἐμυωπίασεν. Connivit, vel, obiter tantum aliquid aſpexit. Μυωπάζω enim ſignificat cõniveo.

Ἐμφαλκωμένοις. Implicitis. Intortis. *Dein-*

1 Σατορνῖνος ὁ ὕπατος τυραν.] Fragmentum hoc ex Appiano a Suida depromptum eſſe puto.

2 Ἐμπύρθυμα] Clarius hanc vocem Etymologus ſic exponit: Ἐμπύρθυμα, κυρίως λεῖψανον πυρὸς ἐναπομεῖναν ἀσθενῶς. καθαρπικῶς δὲ ἐπὶ λειψάνου. Hinc intelligas Heſychium, qui ἐμπύρθυμα interpretatur λεῖψανον.

3 Σπέρμα πυρός] Sumptum eſt ex illo Homerico Odyſſ. E. v. 490.

Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθι πᾶλαθος αὖοι.

Scholiaſta ad illum locum τὸ σπέρμα πυρὸς interpretatur, σπινθῆρα πυρὸς, i. e. ſcintillam ignis.

4 Ἔστι δὲ σημεῖα ἐν τούτοις ἀπόδ.] Hæc intelligenda ſunt de igniſpicio, ſive divinatione per ignem, cujus frequens apud veteres uſus erat. Solebant enim artis illius periti ſigna quædam in victimis, dum cremabantur, obſervare, & ex iis futura conjicere: cujus moris inſigne exemplum habetur apud Sophoclem *Antigone* pag. 255. Hanc divinationem, & omnia eo pertinentia, Græci uno nomine vocabant ἔμπυρα. Sophocles loco laudato:

Εὐθὺς δὲ δείσας ἐμπύρων ἐζεύξαμην.

Scholiaſta: Ἐμπύρων ἐγευσάμην. ἀντὶ τοῦ, ἀπεπειρώμην τῆς περὶ μαντείας. Apollonius Rhod. lib. 1. v. 144. 145. de Idmone ait.

——Αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν,
Οἰωνούς τ' ἀλέγειν, ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.

Ubi ἔμπυρα σήματα vocantur ſigna, quæ πυρσοσκόποι in victimis ardentibus obſervabant, ut omen futurorum inde captarent.

5 Ἐμοὶ δὲ τοιοῦτον ἔργον ἔστ' εἰργ.] Hic verſus, & duo ſequentes, exſtant apud Ariſtophanem *Equit.* pag. 340. (237. Ed. Baſ. *P.*) ubi primus verſus rectius ſic legitur:

Ἐμοὶ γὰρ ἔστ' εἰργασμένον τοιοῦτον ἔργον, ὥστε, &c.

6 Ἐμοί τ' ἐπιστολαί. ἐπαρθ.] Fragmentum hoc eſt mutilum & corruptum, ex quo proinde vix ſenſum aliquem elicere potuimus.

7 Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 238. (153. Ed. Baſ. *P.*)

8 Ἐμύξατο] Portus recte monuit, ſcribendum eſſe ἀμύξατο, idque ſuo loco ponendum. Vide Suidam ſupra v. Ἀμύξεις.

9 Ἔπειτα κάλεις ἐμφαλκ.] Fragmentum hoc Valeſius ad Polybium refert.

κάλοις

κάλοις ἐμφαλκωμύθοις ἀπὸ τῦ ἀνωτάτω ἀνήρτησαν ἀφ' ὑψηλῦ. ΘΕΙ κριῦ μηχανικῦ.

de funibus intortis e parte ſuperiore ope pegmatis eum ſuſpenderunt. De ariete bellico [hæc dicuntur.]

Ἐμφανές. ἐπίθετον τῆς ἡμέρας· ὡς καὶ τὸ τῆς νυκτὸς, νύκτα μέλαναν. [1] Σοφοκλῆς·

Εἶξαι κατ' ἦμαρ τῦμφανὲς τὸ νῦν τόδε
Αἴαντ' ἔσω σκηναῖσι.

Ἐμφανές. Clarum. Lucidum. Eſt epithetum diei: ut nox dicitur μέλαινα, i. e. atra. Sophocles: *Vide, ut die hoc præſenti Ajacem intra tabernacula contineas.*

Ἐμφανίζω σοι. φανερῶ σοι.

Ἐμφανίζω σοι. Manifeſto, vel oſtendo tibi.

Ἔμφασιν. ὑποψίαν. ἔννοιαν. ἢ τὸ μέγεθος. [2] Πολύβιος· Ὁ δὲ Φίλιππος ἀνεχώρησε φιλοτιμηθεὶς, ποιῶν δὲ ἔμφασιν, ὡς ἐπί τινα τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πράξεων ἐπεφραφώς.

Ἔμφασιν. Simulationem. Prætextum. Vim, quæ ſenſui vel ſignificationi alicujus vocis ineſt. Vel, magnitudinem. Polybius: *Philippus vero perculſus abiit, præ ſe ferens, cauſam reditui præbuiſſe nonnulla, quæ in Peloponneſo facere deſtinaſſet.*

Ἔμφασις. ἔνδειξις. [3] Πολύβιος· Ταύτῃ δὲ τῇ λοιδορίᾳ, καὶ τὰς ἐμφάσεις, οὐχ οἷον ἄν τις διέθετο πεπαιδευμένος ἀνὴρ, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἀπὸ τῦ τέγους ἄκρων [4] τῦ σώματος εἰργασμένων οὐδείς. ὁ δ' ἵνα πιθὸς φανῇ τῷ διαλογίαν καὶ τῇ ἄλλῃ ἀναισχυντίαν, καὶ προσκατέψευσται τἀνδρὸς, [5] κωμικόν τινα μάρτυρα προσεπισπασάμενος ἀνάνυμον.

Ἔμφασις. Demonſtratio. Indicatio. [Criminatio.] Polybius: *Iſtud vero convitium atque eam criminationem non ſolum nemo paulo humanior protulerit, ſed ne ullus quidem ex iis, qui in fornice quæſtum corpore fecerunt. Hic deinde ut ſuis obſcœnis ac impudentibus maledictis fidem adſtrueret, mendacium quoque adverſus eundem virum confinxit, Comico quodam abſque nomine teſte advocato.*

Ἐμφανικῶς. ἐννοικῶς. Ὁ δὲ [6] παρεκάλει βραχέως μὲν, ἐμφανικῶς δὲ τῷ παρόντι κινδύνῳ. ἀντὶ τῦ ἀρεπόντως.

Ἐμφανικῶς. Evidenter. Verbis ſingularem vim habentibus. *Ille autem eos adhortatus eſt, verbis quidem paucis, ſed talibus, quibus præſens periculum evidenter eis ob oculos poneret.*

Ἐμφαίνει. σημαίνει. δηλοῖ.

Ἐμφαίνει. Significat. Indicat. Declarat.

Ἐμφέρεια. ὁμοιότης.

Ἐμφέρεια. Similitudo.

Ἐμφερεῖς. ἀντὶ τῦ ὁμοίους. Ὁ δὲ ἐμφερεῖς παῖδας τοῖς ὀπτζητηθεῖσι κοσμήσας ὑπὸ πεπλασμένης πομπῆς, καὶ σκευαῖς ἐσθῆτος.

Ἐμφερεῖς. Similes. *Ille autem pueros ſimiles illis, qui quærebantur, cultu ficto & ſerica veſte exornavit.*

Ἐμφερέστατος. Τὰς [7] τρόπους γὰρ τῆς δίαιταν σφηξὶν ἐμφερεστάτους. φησὶ Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν.

Ἐμφερέστατος. Simillimus. Ariſtophanes in *Veſpis: Moribus & vivendi ratione veſpis ſimillimos.*

Ἐμφιλοχωρῶν. τῇ χάριν ἀγαπῶν. ἀπὸ τύτυ καταχρηστικῶς, ἐνοικῶν.

Ἐμφιλοχωρῶν. Regionem amans. Ponitur etiam abuſive pro ἐνοικῶν, i. e. inhabitans.

Ἐμφορήμενος. κορεννύμενος.

Ἐμφορήμενος. Satiatus. Repletus.

Ἐμφρεάτοι. [8] δικαστήριον τῶν ἀκουσίων φόνων ἐν Ἀθήναις. Δημοσθένης ἐν [9] τῷ κατ' Ἀριστογείτονος ἀκριβῶς διέρχεται περὶ αὐτῦ. ὠνομάσθαι δὲ τὸ δικαστήριον ἔοικεν ἀπό τινος Φρεάττυ ἥρωος, ὡς Θεόφραστος ἐν ιϛ' νόμων μαρτυρεῖ.

Ἐμφρεάτοι. In Phreatto. Sic vocabatur tribunal, in quo judicabatur de cædibus, quas quis imprudens & invitus commiſerat. Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem accurate judicium illud deſcribit. Videtur autē ſic appellatum eſſe a Phreato quodam heroe, ut Theophraſtus libro XVI. Legum teſtatur.

Ἔμφυλος πόλεμος. ὁ ἐκ τῦ αὐτῦ ἔθνους.

Ἔμφυλος πόλεμος. Bellum civile.

Ἔμφυς. ἐμπλακείς. ἐμπεσών. Ὁ δὲ Κελτὸς προθυμίαν εἶχεν, ἐμφὺς τῷ πολεμίῳ, καὶ χερσὶ καὶ στόματι δίκην θηρίου διασπάσαι αὐτόν.

Ἔμφυς. Implexus. Firmiter inhærens. Infixus. *Celta vero hoſtem arcte complexus, & manibus & ore, feræ inſtar, eum dilacerare cupiebat.*

Ἔμφυτον. ἐγκάρδιον. ἐκ φύσεως. Διὰ τὸ προϋπάρχον αὐτῷ μῖσος ἔμφυτον.

Ἔμφυτον. Animo inſitum. *Propter odium jam ante ipſi inſitum.*

1 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 45. ut Portus monuit.

2 Πολύβιος] Libro v. cap. cx.

3 Πολύβιος] Totum hoc fragmentum Polybii legitur in Collectaneis Conſtantini Imper. a Valeſio editis, pag. 53. unde id Suidas deprompſit. Vide etiam ſupra v. Δημοχάρης, ubi hunc ipſum locum habes.

4 Ἄκρων τῦ σώματος] Paulus Leopardus *Emendat.* lib. VII. cap. XXV. legendum putat, ἄκρων τῦ γάμυ. Sed non eſt neceſſe quicquam mutare.

5 Κωμικόν τινα μάρτ.] Comicum hunc eſſe Democlidem diſcimus ex iis, quæ leguntur apud Suidam infra v. Ὦ τὸ ἱερὸν πῦρ φυσ.

6 Ὁ δὲ παρεκάλει βραχέως μέν, ἐμφ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. XI. cap. X.

7 Τὰς τρόπους, ἐς τῶν δίαιταν σφ.] Senarius hic legitur apud Ariſtoph. *Veſpis* pag. 510. (351. Ed. Baſ. P.)

8 Ἐμφρεάτοι] Sic habent omnes Editt. ſed mendoſe. Scribendum enim eſt Ἐν Φρεαττοῖ, idque ſuo loco ponendum, ut Portus etiam monuit. De hoc autem Judicio, ſive Tribunali, præter Harpocrationem, (ex quo Suidas) & alios Grammaticos veteres, vide Meurſium in *Areopago* cap. XI. & Petitum *de Leg. Att.* pag. 517. Conſer etiam Noſtrum infra v. Ἐφέται, & Heſychium v. Ἐφέται.

9 Ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος] Imo ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, ut recte apud Harpocrationem, qui ipſa verba Demoſthenis adducit.

Ἔμφοφον φίλημα. τὸ μὴ ψόφῳ γινόμενον.

Ἐναβρύνεῖ. μεγαλοφρονεῖται. καυχᾶται.

Ἐναγές. [1] τὸ σεβάσμιον καὶ ἁγνόν. Ἁγὼ γὰρ τὸ ἱερὸν σέβας. ἔνθεν τὸ, [2]Ἅγν μ' ἔχει. καὶ, Ὡς σὲ, γύναι, ἄγαμαι. κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ τὰ μιάσματα, ἅγη λέγεται· καὶ οἱ μιαροὶ, ἐναγεῖς καλοῦνται.

Ἐνάγει. ἐμβιβάζει. ἐνάπτει. ἐφέλκεται. ἢ προτρέπεται.

Ἐναγεῖς. βεβήλους. ἀποτροπαίους. Δαμάσκιος· Τοὺς δὲ παντάπασιν ἀπεωθεῖτο, ὡς ἐναγεῖς ὄντας καὶ ἀνιάτους· οὐδέν τε αὐτὸν ἐδυσώπει προσδέχεσθαι σφᾶς τῷ ὁμιλίαν, ἢ πλοῦτος ἐξαίσιος, ἢ εὐφάνεια πολιτείας, ἢ δυναστεία ἄμαχος, ἢ κακόηθεια τυραννική τις.

Ἐναγεῖς, ἀφὰ τοῦ ε. τοὺς ἐπόχους ἄγει καὶ μιάσματι. ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Ἀφὰ δὲ τοῦ α, ἀναγεῖς, τοὺς ἀνάγνους.

Ἐναγής. σεβάσμιος, ἢ καὶ βέβηλος. Ἐκ τούτων ἐκεῖνος τῇ πελετῇ προσήει ἐναγής.

Ἐναγῆ [3] φίλον. τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γενόμενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα. δεόμεθα μὴ λόγων ἄτιμον βαλεῖν, ἀλλὰ προσδέξασθαι αὐτοῦ τὴν ἀπολογίαν. εἴτε ἐναγῆ, τὸν ἐπεχόμενον μύσει, ὅτι· Δεόμεθα, τὸν μηδέποτε ἐναγῆ γενόμενον εἰς φίλους μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ ἄτιμον ποιήσῃς τῶν λόγων.

Ἐναγίζειν. παρὰ Ἡροδότῳ χοὰς φέρειν. ἢ θύειν τοῖς κολοκυνθίοις. ἢ τὸ ἀφὰ πυρὸς δαπανᾶν.

Ἐναγίζων. φονεύων. καθαίρων. [4]Ἐναγίζουσιν ἐν τῷ Ξανθικῷ [5] Μακεδόνι, καὶ καθαρμὸν ποιοῦσι σὺν ἵπποις ὡπλισμένοις.

Ἐναγισμοί. ὁλοκαυτώματα. Ἐναγισμῶν ἐνεστηκότων Ῥωμαίοις. ὀλίγαις δὲ ὕστερον ἡμέραις Χαιρέαν μοίραις ἐτίμησαν εἰς τὸ πῦρ πεφυκυίας. Καὶ αὖθις· [6]Ταῦτα γὰρ ἡμῖν ζῶσιν ἔτι τὰ ἐναγίσματα Βιτέλλιος καὶ Οὐεσπεσιανὸς διδοῦσιν, ἵν' ἡμᾶς τοῖς πάλαι νεκροῖς καταθύσωσιν.

Ἐναγωγή. ἡ ἔγκλησις. Καὶ πάντα ἄνθρωπον ἀδικηθέντα ὑπ' αὐτοῦ, ἀδεῶς καὶ ἀζημίως ἐναγωγαῖς κεχρῆσθαι.

Ἐναγωγὴ [7] οἰκέτου. τοῦ πεφυκότος οἰκέτου, εἴ τι ἔχει νόσημα, εἰ μὴ προείπει ὁ πωλῶν, ἐφίησιν ὁ νόμος τῷ ὠνησαμένῳ χρῆσθαι πρὸς τὸν πεπρα-

Ἔμφοφον φίλημα. Osculum, quod alicui cum ſtrepitu datur.

Ἐναβρύνεῖ. Gloriatur. Seſe jactat.

Ἐναγές. Venerandum & caſtum. Ἁγὼ enim eſt veneratio religioſa. Hinc illud poetæ: *Stupor me tenet.* Et, *Quam te, fœmina, admiror.* Per εὐφημισμὸν vero piacula, ſive crimina, quibus homines polluuntur, ἅγη vocantur, & homines piaculo obſtricti, ἐναγεῖς.

Ἐνάγει. Inducit. Importat. Incendit. Attrahit. Impellit. Adhortatur.

Ἐναγεῖς. Piaculis obſtrictos. Profanos. Abominandos. Damaſcius: *Alios vero prorſus repellebat, ut ſceleratos & inſanabiles; nec quidquam eum movere poterat, ut familiariter cum illis converſaretur, non divitiarum copia, non honorum ſplendor, non potentiæ magnitudo, non malignitas tyrannica.*

Ἐναγεῖς. Cum per ε ſcribitur, ſignificat piaculo obſtrictos: ut apud Æſchinem in oratione contra Cteſiphontem. Ἀναγεῖς vero, per α, inceſtos, impuros.

Ἐναγής. Venerandus. Vel profanus, & piaculo obſtrictus. *Ex his ille piaculo contaminatus ad initia acceſſit.*

Ἐναγῆ φίλον. Criminis expertem & innocentem amicum: ſive, qui nunquam ab amicis in clandeſtina aliqua culpa deprehenſus fuit, ſed [ab omni crimine] purus eſt; eum ne cum ignominia rejicias, rogamus, ſed ejus apologiam admittas. Vel, ἐναγῆ, piaculo obſtrictum; hoc ſenſu: Rogamus, ne eum, qui nunquam ſcelere aliquo amicos violavit, propter incertum crimen indicta cauſa damnes.

Ἐναγίζειν. Apud Herodotum ſignificat inferias defunctis ferre. Vel defunctis parentare & ſacrificare. Vel, igne conſumere.

Ἐναγίζων. Cædens. Mactans. Comburens. *Macedones menſe Xanthico parentalia celebrant, & exercitum equis armatis luſtrant.*

Ἐναγισμοί. Parentalia. Holocauſta. *Cum tempus inſtaret, quo parentalia Romani celebrant. Paucis vero diebus poſt in honorem Chæreæ fruſta victimarum in ignem conjecerunt.* Et iterum: *Has enim inferias Vitellius & Veſpaſianus nobis adhuc viventibus ferunt, ut nos iis, qui pridem mortui ſunt, immolent.*

Ἐναγωγή. Accuſatio. *Et cuivis homini injuria ab ipſo affecto, ſecure & ſine damno eum accuſare licuiſſe.*

Ἐναγωγὴ οἰκέτου. Redhibitio ſervi. Si ſervus venditus morbo aliquo laboret, quem venditor non indicarit, lex emptori permittit cum

1 Ἐναγές. τὸ σεβάσμιον & ἁγν.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Tyran.* pag. 179. ut Portus obſervavit.

2 Ἅγν μ' ἔχει] Eſt phraſis Homerica Il. Φ. v. 221.

3 Ἐναγῆ φίλον. Τ μηδ.] Totus hic locus eſt falebroſus & obſcurus, quem Suidas deſcripſit ex Schol. Sophocl. ad *Oedip. Tyran.* pag. 179. ut Portus recte obſervavit. Locus autem Sophoclis, ad quem nota hæc referenda eſt, ſic habet:

Τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ
Σύν γ' ἐφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν.

4 Ἐναγίζουσιν ἐν τῷ Ξανθ.] De hoc loco operæ pretium erit adſcribere verba Valeſii in notis ad Collectanea Conſtant. pag. 36. "Hoc fragmentum, inquit, pertinet ad luſtrationem illam exer- "citus Macedonici, quæ Demetrio Perſei fratri cauſam necis præ- "buit. De ea Livius lib. IV. his verbis: *Forte luſtrandi exercitus* "*venit tempus, cujus ſolenne eſt tale.* Et paulo poſt: *Mos erat lu-* "*ſtrationis ſacro peracto exercitum decurrere.* Id ſolenne Ξανθικὰ "dicebatur, eo quod ageretur menſe Xanthico, ſeu Aprili. Heſy- "chius: Ξανθικὰ, ἑορτὴ Μακεδόνων, Ξανθικὸς μὴν παρ' αὐτοῖς. ἔστι δὲ "κωλύσεον τῶν στρατευμάτων. Ex quo patet, apud Suidam legen- "dum eſſe Ξανθικῷ μηνὶ, non τῷ Ξανθῷ." Hæc Valeſius docte.

5 Μακεδόνι] Lege Μακεδόνες.

6 Ταῦτα γὰρ ἡμῖν ζῶσιν ἔτι τὰ ἐναγ.] Hæc ſunt verba Dionis in Excerpt. Legat. a Fulv. Urſino editis, pag. 396. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

7 Ἐναγωγή] Imo potius ἀναγωγή. Vide ſupra v. Ἀνάγειν.

κοτος

κότα, πρότερον ἀπογραφάμενον πρὸς τὰς ἀρχὰς τινὰ αἰτίαν.

Ἔναγχος. πρὸ ὀλίγου. ἐν τῷ ἔμπροσθεν παρελθόντι χρόνῳ. Ὃν νῦν καθαγνισάμενος ἔναγχος, καὶ μεγάλα ἀνόσια ἀπηργασμένος ἐκδίκως.

Ἐν ᾅδου. οἱ Ἀττικοὶ ἀρχαῖοι) τῇ ἐν αὐτὶ τῆς εἰς. ἐν διδασκάλου. ἐν κιθαριστοῦ.

Ἐναέριον πνεῦμα ἀκάθαρτον.

Ἐναέται. οἰκήτορες. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Τὸν Θρασὺν ὑψικόμων ἐναέτιν δονάκων.

πρὸς κάπρου φησί.

Ἐνάη. ὄνομα κύριον. καὶ ἡ νόσος.

Ἐν ἀκαρεῖ. ἐν βραχεῖ. ἐν ὀλίγῳ. [3] Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκινδύνευον ἀφανισθῆναι.

Ἐνακμάζων. ἐνισχύων.

Ἐναλλάγδην. συμπεπλεγμένως. [4] Ἀγαθίας· Παρήγαγε δὲ τοὺς πρέσβεις ἐναλλάγδην τὼ χεῖρε ὑπὸ τινὶ ἴξιν πρὸς ἰσχία συμπεπλεγμένους, κάτω δὲ τὸ κάρα ὑπενευκότας.

Ἐναλλαγὴν. [5] τὸ ἀπὸ φιλίας εἰς φιλίαν ἄλλου μεταπεσοῦσαν τινος, [6] ἐχθρὸν ὄντος τὸ πρότερον. Διαλλαγὴν δὲ, τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ ἐχθροῦ πρὸς φιλίαν καὶ φιλίαν.

Ἐναλλάξ. ἐναλλαγμένως.

Ἐνάλια. θαλάσσια. καὶ ἐπικῶς ἔναλον, θαλάσσιον.

Ἐναλίγκιος. ὅμοιος.

Ἐναλόντες. ἐμπεσόντες.

Ἐν ἄλῳ κρύπτῃ. ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένων λαθεῖν, παρόσον πρόσεστιν ἡ ἄλως.

Ἐν ἄλῳ θρασκάζεις. τουτέστι, κρύπτῃ. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἐν ἀμύσοις καὶ Κόρυδος φθέγγῃ. ἐπὶ τῶν μὴ ἀκριβωμένως ἐν ἀπαιδεύτοις διαλεγομένων.

Ἐναντία. ὅτι τὰ ἐναντία κατ' [7] Ἀριστοτέλην συμπλέκεται μὴ ἀλλήλοις ἓξαχῶς· ἐναντίωσιν δὲ ποιεῖται τελεαχῶς συμπλεκόμενα. ἐναντία δὲ λέγονται, τὰ πολὺ ἀλλήλων διεστῶτα· ἢ τὰ ἀλλήλων ἀναιρετικά. τούτων δὲ λεγομένων, οὐκ οἷός τε ὁ ἀπὸ τούτων ὁρμώμενος δεῖξαι ἐν ἑνὶ ἐναντίον. δύναται γὰρ καὶ πολλὰ πολὺ ἀφεστῶτα ἀλλήλων λαμβάνειν. τοῦτο μὲν ἐν τῷ αὐτῷ γένει. τὸ γὰρ ξανθὸν, καὶ τὸ ὠχρὸν, πολὺ λευκοῦ διεστάναι. ἀλλὰ καὶ ἀναιρετικά ἐστι τοῦ λευκοῦ, κἀκεῖνο τούτων. ἔστι δὲ πολὺ διεστῶτα καὶ ἐν ἀφ-

venditore in judicio disceptare, causa prius apud Magistratus per scriptum exposita.

Ἔναγχος. Paulo ante. Nuper. Dicitur de tempore proxime præterito. *Qui nuper mendacio suo eum violaverat, & injusta facinora nefarie patraverat.*

Ἐν ᾅδου. In Plutonis [domo.] Attici præpositione ἐν utuntur pro εἰς. [Sic etiam dicitur,] ἐν διδασκ. in magistri domo: ἐν κιθαρ. in citharistæ domo.

Ἐναέριον. Quod in aere versatur. Ut, ἐναέριον πν. *Spiritus immundus, qui in aere versatur.*

Ἐναέται. Incolæ. Habitatores. In Epigrammate: *Audacem alticomarum incolam arundinum.* De apro hæc dicuntur.

Ἐνάη. Enae. Nomen proprium. Item morbus.

Ἐν ἀκαρεῖ. In minimo tempore. Exiguo temporis momento. *Non multum aberat, quin brevi tempore periissent.*

Ἐνακμάζων. Invalescens. Adolescens.

Ἐναλλάγδην. Decussatim. Complicatim. Agathias: *Legatos in medium produxit, manibus decussatim ad lumbos revinctis, & capitibus deorsum inclinatis.*

Ἐναλλαγὴν. Ab amicitia alicujus transire ad amicitiam alterius, qui priori amico inimicus est. Διαλλαγὴν vero significat, cum ipso inimico in gratiam redire.

Ἐναλλάξ. Vicissim. Alternatim.

Ἐνάλια. Marina. Et singulariter, ἔναλον, marinum.

Ἐναλίγκιος. Similis.

Ἐναλόντες. Qui inciderunt. Qui insilierunt.

Ἐν ἄλῳ κρύπτῃ. *In area te occultas.* De iis dicitur, qui latere non possunt. Area enim undique circumspici potest.

Ἐν ἄλῳ θρασκάζεις. *In area latitas.* Dicitur de rebus, quæ fieri nequeunt.

Ἐν ἀμύσοις καὶ Κόρ. *Inter indoctos & Corydus loquitur.* Dicitur de iis, qui inter indoctos indocte differunt.

Ἐναντία. Contraria secundum Aristotelem inter se sex modis implicantur: ex quibus quatuor tantum contrarietatem efficiunt. Contraria autem dicuntur, quæ multum inter sese distant: vel, quæ se mutuo tollunt. Hoc autem si dicatur, ille, qui ab his argumenta ducit, demonstrare non potest, unum uni contrarium esse. Possunt enim multa multum inter se distantia sumi, eaque in eodem genere. Nam flavum & pallidum ab albo multum distant. Quinetiam album tollunt, & hoc illa. Possunt enim multum inter

1 Ὃν νῦν καθαγνίσας.] Supra v. Ἀνόσια, ubi idem fragmentum habes, legitur ὃς νῦν καπνῷ. quod magis placet.

2 Τὸν θρασὺν ὑψικόμων εἰν.] Pentameter hic est pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologiæ inditæ integrum publici juris fecimus supra v. Ἀθῆπτον.

3 Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ κινδύνευον ἀφαν.] Fragmentum hoc auctius legitur supra v. Διακλειδόπης, ut Pearsonius etiam observaverat.

4 Ἀγαθίας] Lib. 1. pag. 23.

5 Ἐναλλαγὴν. τὸ ἀπὸ φιλίας εἰς φιλ.] Hæc sumpta sunt ex Scholiasta Thucydidis ad lib. 1. cap. cxx. eademque leguntur supra v. Διαλλαγῆναι.

6 Ἐχθρὸν ὄντος τὸ πρότερον] Scholiasta Thucydidis rectius, ἐχθροῦ ὄντος τῷ πρώτῳ φίλῳ: quam lectionem in versione secutus sum.

7 Κατὰ Ἀριστοτέλην] *Topicorum* lib. II. pag. 299. Edit. Sylburg. ubi Philosophus sic inquit: Ἐπὶ δὲ τῶν ἐναντίων συμπλέκεται μὲν ἀλλήλοις ἑξαχῶς· ἐναντίωσιν δὲ ποιεῖ πεζαχῶς συμπλεκόμενα, &c. Hunc locum Suidam respexisse manifestum est.

γοις γένεσι λαβεῖν. ἓν γὰ ἐνὶ τὰ δύο διέσηκεν.

Ἐναντιῶμαί σοι.

Ἐναωρία.

Ἐναπερείσασθαι. ἐμπῆξαι.

Ἐναπήρεισται.[1] ἐντετίναχεν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῦ ἀλαλευομένυς ἐμπίπτειν.

Ἐναποματτόμενοι. ἐντυπᾶνλες.

Ἐναπομόρξεται[2] Πρέμις τιὼ εὐρυπρωκτίαν σοί. Τετέσι, τιὼ μαλακίαν ἐναποψήσεται, ἤγεν ἀπομάξει. κατεπύγων δὲ ἐκωμῳδεῖτο ὁ Πρέμις. Ἀριστοφάνης Φησίν.

Ἐναπομόργνυσι. ἐναπστίβει.

Ἐνάπλοντες. ἐνδεσμᾶντες. [3]Ἡσφαλίζοντο δὲ τὰς ὁρμὰς τοῖς ἀπὸ τῆς γῆς βλαστοῦσι, εἰς τὰ πρὸς τὸ χεῖλος πεφυκότα τῶν δένδρων ἐνάπλοντες πρὸς τὸ συμμένειν.

Ἔναρα. τὰ σκῦλα.

[4]Οἷά πᾳ οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορᾶν ἔναρα,
Οἷς θάλαμον κοσμεῖτε γαμήλιον.

καὶ ἐναίρειν, τὸ τὰ ὅπλα σκυλεύειν.

Ἔναρα. κυρίως ἔναρα, ὅσα ἄραρε καὶ συνήρμοσται τῷ σώματι, οἷον θώραξ, κυνέα, καὶ τὰ λοιπά. περιληπτικῶς δὲ εἴρηται καὶ τὰ τόξα ἔναρα.

Ἐνάργεια. ἡ τῶν λόγων λευκότης καὶ φανότης. Ἐνέργεια δὲ, ἡ ἐν λόγοις, ἢ ἡ ἀληθὴς περιβολή.

Ἐναργής. Φανερός.

Ἐνάρθρως. ἠκριβωμένως.

Ἐναρμόνιον. ἐμμελές.

Ἐν ἄστει. ἐν τῇ πόλει.

Ἑνάς. δασύνεται. ἀπὸ τῦ εἷς, ἑνός.

Ἔννάς, καὶ ἐνάτη. διὰ ἑνὸς ν. Ἐννέα δὲ, διὰ δύο νν, καὶ ψιλῶς.

Ἐνατενίζω. δοκῶ. βλέπω.

Ἐναύειν. πυρὸς μεταδιδόναι. Πολύβιος· Εἰ δέ τις λειπόμενος μὴ θάνοι, φύγοι δὲ τὸν κίνδυνον, τῦτον μή τε πόλει δέχεσθαι, μή τε πῦρ ἐναύειν. περὶ τύτων ἀρὰς ἐποιήσαντο, πᾶσι μὲν, μάλιστα δὲ τοῖς Ἠπειρώταις, εἰς τὸ μηδένα τῶν φθονούντων δέξασθαι τῇ χάρᾳ. Καὶ αὖθις, Αἰλιανός· [5]Εἴ ποτε δημοσία νόσος ἐπεπόλασεν, ἐπὶ τὸν σηκὸν τῦδε φοιτῶντες οἱ ἱερογραμματεῖς, εἶτα μέν τι τὰς δεήσεις ἱερουργίας ἐπιτελοῦντες, ἐκ τοῦ βωμοῦ πῦρ ἐναύοντες, καὶ ἐξέπτον πυρὰς κατὰ πόλεις, καὶ τῦ δυσώδους ἀέρος τιὼ φθοροποιὸν ὀπείνιον νόσον μαραίνουσι, καὶ λεπύναντες, τῦτο δὴ τὸ καινότατον, τὴν νόσον ἔσβεσαν τῷ πυρί. Καὶ

se distantia, & in diversis generibus sumi. Nam in uno duo distant. *Port.*

Ἐναντιῶμαί σοι. Adversor tibi.

Ἐναωρία. [Quasi dicas, intempestivitas.]

Ἐναπερείσασθαι. Infixisse. [Innixum esse.]

Ἐναπήρεισται. [Infixus est. Innixus est.] Incussit.

Ἐναποματτόμενοι. Imprimentes. Exprimentes.

Ἐναπομόρξεται Πρ. *Premis mollitiem & cinædiam suam in te absterget.* Aristophanes. Premis enim ut cinædus a Comicis carpebatur.

Ἐναπομόργνυσι. In aliquam rem [sordes] abstergit.

Ἐνάπλοντες. Alligantes. *Rates autem firmabant rudentibus a terra protensis, & ad arbores in ripa natas alligatis, ut eodem in loco immotæ starent.*

Ἔναρα. Spolia. [In Epigrammate:] *Non quasi belli, sed chorearum spolia, quibus thalamum nuptialem ornatis.* Et ἐναίρειν, spolia detrahere.

Ἔναρα. Propric sic vocantur, quæcunque corpori apta sunt, ut lorica, galea, & cætera. Perileptice vero arcus etiam vocantur ἔναρα.

Ἐνάργεια. Verborum evidentia & perspicuitas. Ἐνέργεια vero, verborum vis & efficacitas.

Ἐναργής. Evidens. Perspicuus. Manifestus.

Ἐνάρθρως. Articulate. Accurate.

Ἐναρμόνιον. Concinnum. Aptum. Concentum habens.

Ἐν ἄστει. In urbe.

Ἑνάς. Nonus. Aspiratur. [Deducitur enim] ab εἷς, ἑνὸς, unus.

Ἔννάς. Nonus: & ἐνάτη, nona, per unicum ν scribuntur. Sed ἐννέα, per duplex ν, & tenui spiritu notatur.

Ἐνατενίζω. Dativo jungitur. Intentis oculis intueor.

Ἐναύειν. Usum ignis alicui impertiri. [Accendere.] Polybius: *Si quis vero superstes mortem non oppetiisset, sed ex prælio fugisset, eum ne quis urbe reciperet, nec usum ignis eidem impertiretur. Huic interdicto addiderunt diras & imprecationes, tum omnium, tum maxime Epirotarum gratia, ne quis quenquam eorum, qui fugissent, fines suos intrare pateretur.* Et Ælianus: *Si quando publica lues grassaretur, sacri scribæ fanum ejus adeuntes, sacris rite peractis, ex ara ejus ignem accendebant, rogisque passim per urbem excitatis, aeris pestiferum fœtorem sedabant, & luem (mirum dictu) igne exstinguebant.* Et iterum: *Cal-*

1 Ἐναπήρεισται] Vide supra v. Ἀπερείσατο.

2 Ἐναπομόρξεται Πρέμις τιὼ εὐρυπρ.] Hæc sumpta sunt ex Aristoph. *Acharnens.* pag. 411. (294. Ed. Bas. P.) sed ubi rectius sic legitur:

Οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τιὼ εὐρυκαρδωκτίαν σοί.

Vide ibi Scholiastam.

3 Ἡσφαλίζοντο δὲ τὰς ὁρμὰς τοῖς ἀπὸ τ.] Fragmentum hoc confarcinavit Suidas ex Polyb. lib. III. cap. XLVI. ubi describitur ζεῦγμα, sive pons ex ratibus compactus, quo Hannibal elephantes Rhodanum fluvium trajecit. Ad ipsum Polybium.

4 Οἷά πᾳ οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορ.] Locus hic in prioribus Editt. corruptissimus est, quem ex Antholog. lib. VI. cap. XXV. Epigr. XV. unde eum Suidas deprompsit (quod & a Porto observatum fuerat) emendavi. Sic autem h bent priores Editt. Οἷά πᾳ οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορᾶν, οἷς ἔναρα θάλαμον κοσμεῖτε, &c.

5 Εἴ ποτε δημοσία νόσος ἐπεπ.] Vide infra v. Ἰαχλῶ, ubi locus hic Æliani auctior legitur.

αὐτῆς. [1] Καλλίξενον ὁ Ἀθηναῖος φησὶ συκοφαντίαν ἄθλα ἀπηνέγκατο τῆς ἀναιδείας καὶ ἀσεβείας, ἐν ἄστει μισούμενον καὶ πενόμενον καὶ ἀποκλειόμενον, [2] λιμῷ ἀποθανεῖν· ἐπεὶ μήτε ὕδατι ἐκοινώνουν αὐτῷ, μήτε πυρὸς ἐναύειν ἐβούλοντο, [3] ὥσπερ ἦν κοινωνεῖν τοῖς βουλομένοις καὶ δεομένοις.

Ἐναύειν. τὸ ἱκετεύειν πρὸς τοὺς ναούς. [4] Εἰ δὲ ἐντεῦθεν Εὐριπίδης ἐναυσάμενον τὸν λόγον ἄπαντα, εἶτα μοί τοι Φοίνικι προσπτῆσαι.

Ἐναυλήματα. [5] ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ δεδευμένα. ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἄλφιτα ἐναυλήματα καλοῦσιν.

Ἐναυλιοθλιῦαι. ἐνοικιοθλιῦαι.

Ἐναύλισμα. ἐνοίκισμα.

Ἔναυλον. ὃ πρὸ πολλοῦ μνημονευόμενον. ἔστι ἐνηχούμενον. Πισίδης·

Αἰεὶ γάρ, ὡς ἔοικεν, αἱ προϊσάσης,
Ἐκ τῶν ἐναύλων ἠρεθισμένων πόνων,
Τίκτουσιν ὁρμὰς κρείσσονας βουλευμάτων.

Ἐναύλους. τοὺς χειμερινοὺς πολαμούς. [6] παρὰ τὸ αὐλεῖν.

Ἐναύσασθαι. ἐξάψασθαι.

Ἐναύσματα. ἀρχάς. ἐμπυρεύματα. ὑπεκκαύματα. Καί τινα ἐξ αὐτοῦ διδασκαλίαν ἐναυσάμενοι, καθ' ὅσον ἐμιμήσαντο εἰς τὸ εὖ καὶ καλῶς. Αἰλιανός φησιν.

Ἐν [7] αὐτῇ γὰρ καταφεύγοντες. ἐν τοῖς τοιούτοις πρὸς τὸ πρωτότυπον ἡ σύνταξις ἐπανάγει). ἔστι γὰρ ἡ σκέπη. θὲς οὖν, εἰ τι βούλει, γένος ἀρσενικόν, θηλυκόν, οὐδέτερον, πάλιν ἐπὶ τοῦτο μέλλεις ἐλθεῖν. ὅμοιον τούτῳ καὶ τὸ, Ῥάβδον δυνάμεως κεκτημένοι σαυρόν. ὀφείλεις οὖν εἰπεῖν, ἐν αὐτῷ· πρὸς τὸν σαυρόν.

Ἐναφῆκαν. ἐνέβαλον. Ἐναφῆκαν τῇ δρυῒ σφῆνας, ὡς Δημοσθένης.

Ἐν βραχεῖ. [8] Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ἐν κεφαλαίῳ.

Ἐν ἀμηχανίᾳ. ἐν ἀπορίᾳ.

Ἐν γὰρ ἀμηχανίᾳ καὶ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ [9] περιπέτειαν τιμῆς ἀξιουμένων.

Ἐνγειτόνων. [10] τῶν πλησιαζόντων.

Ἐν γῇ πένεσθαι μᾶλλον, ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.

Ἐν γήρει πίονι. ἐν πλήθει ἐτῶν.

lixenus Athenienſis ob calumniandi ſtudium has impudentiæ & impietatis ſuæ pœnas dedit, ut in urbe omnibus exoſus, & cum egeſtate conflictans, itemque [a commercio reliquorum hominum] excluſus fame periret, nemine nec aquæ nec ignis uſum ei impertiente, quæ omnibus præberi ſolent, qui ea cupiunt & petunt.

Ἐναύειν. Ad templa ſupplicare. * * * * * *

Ἐναυλήματα. Farina vino & oleo macerata. Alii vero ἐναυλήματα ſimpliciter farinam vocant.

Ἐναυλιοθλιῦαι. Inhabitari.

Ἐναύλισμα. Inhabitatio.

Ἔναυλον. Paulo ante commemoratum, vel auditum. Quod adhuc in auribus noſtris reſonat. Piſides: *Semper enim, ut par eſt, calamitates, recentibus irritatæ moleſtiis, impetum pariunt omnibus fortiorem conſiliis.*

Ἐναύλους. Hybernos fluvios, vel torrentes. Ab ἐναυλεῖν.

Ἐναύσασθαι. Incendere. Accendere.

Ἐναύσματα. Principia. Scintillas, ſive reliquias ignis. Fomites. Igniculos. Irritamenta. *Et quoſdam doctrinæ quaſi igniculos ab eo accendentes, poſtea eam [vita & moribus] bene & recte imitati ſunt.* Sic Ælianus inquit.

Ἐν αὐτῇ γὰρ καταφ. *Ad illam enim confugientes.* In hujuſmodi [loquendi generibus] conſtructio ad primitivum ſemper refertur. Id autem [in iſto loco] eſt σκέπη, i. e. tegmen. Pone igitur, ſi vis, maſculinum, fœmininum, & neutrum genus; ſemper eo redibis. Huic ſimile eſt & illud: *Virgam potentiæ poſſidentes crucē.* Dicendum enim eſt ἐν αὐτῷ; ut conſtructio referatur ad σαυρός.

Ἐναφῆκαν. Injecerunt. Immiſerunt. Impegerunt. *Cuneos in quercum impegerunt, ut diffinderetur.*

Ἐν βραχεῖ. Antiphon poſuit pro breviter, ſummatim, in ſumma.

Ἐν ἀμηχανίᾳ. In rebus dubiis & turbatis. *In dubiis & turbatis rebus vel Carcinus honores adeptus eſt.* Dicitur de hominibus contemptis, qui in perturbato civitatis ſtatu honore digni cenſentur.

Ἐνγειτόνων. Accedentium. Vicinorum.

Ἐν γῇ πέν. *In terra pauperem, quam in mari divitem eſſe præſtat.*

Ἐν γήρει πίονι. In ſenio pingui. Id eſt, in annoſa ſenectute.

1 Καλλίξενον ὁ Ἀθην.] Hiſtoria, ad quam fragmentum hoc referendum eſt, exſtat apud Xenophontem *Hiſtor. Græc.* lib. 1. in fine.

2 Λιμῷ ἀποθανεῖν] Idem de Callixeno tradit Xenophon loco laudato: Καλλίξενον δὲ καπηλῶν, ὅτι καὶ οἱ ὃν Πειραιῶς, εἰς τὸ ἄστυ, μισούμενον ὑπὸ πάντων, λιμῷ ἀπέθανεν. Cæterum hic apud Suidam addita una vocula legendum putem, ὥστε λιμῷ ἀποθανεῖν. Sic enim conſtructio & ſenſus planior erit.

3 Ὥσπερ ἦν κοινωνεῖν] Wolfius & Portus legendum conjiciunt, ὥσπερ ἐθέλουσι κοινωνεῖν: quod non diſplicet.

4 Εἰ δὲ ἐντεῦθεν Εὐρ.] Fragmentum hoc propter brevitatem obſcurum eſt, cujus proinde verſionem conſulto prætermiſi.

5 Ἐναυλήματα. ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλ.] Eadem habet Etymologus.

6 Παρὰ τὸ αὐλεῖν] Quid hoc? Rectius & clarius Etymologus: Παρὰ τὸ ἐπιμήκεις εἶναι, ὡς αὐλούς.

7 Ἐν αὐτῇ γὰρ καταφ.] Articulum hunc priores Editt. cum præcedentibus male connectunt, quem inde ſeparandum eſſe & ſenſus & ſeries literarum clamant.

8 Ἐν βραχεῖ] Ex Harpocratione.

9 Περιπέτειαν] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. male περιπίπτειν.

10 Ἐνγειτόνων] Potius ἐγγειτόνων: quod loco ſuo reddendum eſt.

Ἐν

Ἐν γυάλοισιν. ἐν τοῖς κοιλώμασι.

Χαῖρε[1] μελαμπέπλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισι
Πιερίας τὸν ἀεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον.

Ἐνδαλέμψυχος.

Τὸ δυσπάρθενον λέκτρον ἐνδαλέμψυχος.

Σοφοκλῆς[2] Τραχινίαις.

Ἐν δὲ διχοστασίῃ γ' Ἀνδροκλέης πολεμαρχεῖ. παροιμία ἐπὶ τῶν εὐτελῶν, τῶν ἀφ' ὑποπέτειάν τινα πιμῆς ἀξιωμένων. τοιαύτη δέ ἐστι καὶ ἡ λέγουσα,

Ἐν γ' ἀμηχανίῃ καὶ Καρκίνος ἔμμορε πιμῆς.
καὶ γ' ἐν ἀμύσοις καὶ Κόρυδος φθέγγεται.

Ἐνδεέστερος. ἐλλειπέστερος. [3] Ἐνδεέστερος δὲ ἰῶ ἀεὶ τὸ συμβαινόμενος χρείας. διὸ καὶ ὅσα ἔγραφεν, εὕροι τις ἂν τὸ μὲν ὑψηλόνοια καὶ τελεσιουργὸν ἔχοντα, τοῖς δὲ ἔπεσιν ὀ πάνυ σιωπρισμένα.

Ἕνδεκα.[4] ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, ὑπομελομένη τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κολαζομένων· ἐφ' ἰῶ ἀνήγοντο οἱ κλέπται καὶ οἱ ἀνδραποδισταί.

Ἐνδεκάζοντας.[5] ἀντὶ τοῦ [6] ἑορτάζοντας. ἐν τῷ αὐτῷ τινὶ δεκάτῳ ἄγοντας. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνους.

Ἐνδελεχισμός. ὑπομονή. ἡ συνήθης θυσία καθημερινή. [7] ἔθος γάρ ἰῶ τοῖς Ἑβραίοις καὶ πρωΐ καὶ ἐν ἑσπέρᾳ καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τῷ Θεῷ θύειν. † [8] Περγαμηνοὶ ἐνδελεχεστάτοις ὑπὸ τῆς πενίας μαχόμενοι, ἀπαλλαξείοντες ἐς Βυζάντιον ἦσαν.

Ἐνδελεχῶς. συνεχῶς.

Ἐνδέξασθαι. προσλαβεῖν. ἀκροάσασθαι. Οὔκουν προσθεν ἔστ' ἐπιφέρεσθαι περὶ σπονδῶν, ὑδὲ φίλιον λόγον ἐνδέξασθαι πρὸς τὰ πολέμια ἔργα δρώντων.

Ἐνδέξια. αἴσια. καλά.

Ἐν δέοντι. τῷ χρησίμῳ. Ἀριστοφάνης·

—— Εὖγε
Ποιῶν ὑπάλωλε, κἀν δέοντι τῇ πόλει,
Ἢ πρίν γε τὸν μυσπωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι.
τουτέστι, πρὶν ταράξαι ἡμᾶς.

Ἐνδέχεσθαι. προσδέχεσθαι. πείθεσθαι. [9] Ὁ δὲ

Ἐν γυάλοισιν. In cavitatibus. [In Epigrammate:] *Salve, Euripides, qui in pullatis Pieriæ vallibus ſepultus, perpetuam noctem dormis.*

Ἐνδατέμψυχος. Conviciis-inſectans. Sophocles *Trachiniis*: *Infelix connubium convitiis inſectans.*

Ἐν δὲ διχοστ. *In ſeditione vel Androcles dux belli creatur.* Proverbium, quod dicitur de hominibus contemptis, qui in turbato rerum ſtatu honores aliquos conſequuntur. Huic proverbio ſimile eſt & illud: *In rebus turbatis & dubiis, vel Carcinus honores conſecutus eſt.* Et, *Inter indoctos & Corydus loquitur.*

Ἐνδεέστερος. Inferior. *Semper autem minus præſtabat, quam res poſtularet. Quare & in carminibus, quæ ſcripſit, ſublimes quidem & efficaces ſententias, non autem verſuum elegantiam quis deprehendat.*

Ἕνδεκα. Undecimviri. Magiſtratus Athenis, cujus curæ commiſſi erant capitis damnati in carcere: ad quem etiam adducebantur fures & plagiarii.

Ἐνδεκάζοντας. Feſtum & ſolennem diem agentes. Decimum diem una celebrantes. Demoſthenes in oratione contra Theocrinem.

Ἐνδελεχισμός. Continuatio. Aſſiduitas. Conſuetum & quotidianum ſacrificium. Hebræis enim mos erat & mane & veſperi & quotidie Deo ſacrificium facere. † *Cum perpetuo cum mala paupertate conflictandum ipſis eſſet, ejus vitandæ cauſa Byzantium ſe contulerunt.*

Ἐνδελεχῶς. Continenter. Aſſidue.

Ἐνδέξασθαι. Accipere. Audire. [*Dixerunt,*] *non eſſe de fœderibus agendum, nec auſcultandum amicis dictis illorum, qui hoſtilia patrarent.*

Ἐνδέξια. Dextra. Fauſta. Præclara.

Ἐν δέοντι. Utiliter. Opportune. Ariſtophanes: *Recte faciens periit, & tempore Reip. opportuno, priuſquam intritum nobis infunderet.* Id eſt, priuſquam civitatem noſtram turbaret.

Ἐνδέχεσθαι. Accipere. Obtemperare. Per-

1 Χαῖρε μελαμπέπλοις.] Diſtichum hoc legitur Anthol. lib. III. cap. XXV. Epigr. XXX. ut Portus etiam monuit.

2 Σοφοκλῆς Τραχινίαις] Pag. 359. ut Portus obſervavit.

3 Ἐνδεέστερος δὲ ἰῶν ἀεὶ τὸ συμβ.] Fragmentum hoc deprompſit Suidas ex Damaſcio de Vita Iſidori Philoſophi, ut patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo ſcriptore pag. 1040. hic ipſe locus αὐτλεξεί pene legitur, ut a Pearſonio obſervatum fuit. Sic autem Photius: Διὸ ἐνδεέστερος (Ἰσίδωρος) ἦν οὐ τάπις, (i. e in Poeticis.) ὅτι καὶ ὕμνους, ὅσους ἔγραψεν, εὕροι τις ἂν τὸ μὲν ὑψηλόνουν καὶ τελεσιουργὸν ἐπιφαίνοντας· τοῖς δ' ἔπεσιν ὀ πάνυ συνηρμοσμένος. Sic & apud Suidam ſcribendum putem.

4 Ἕνδεκα. ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις. ἐπιμ.] Scholiaſta Ariſtophanis ad *Veſpas* pag. 510. Ἐτήρουν οἱ Ἕνδεκα τοὺς δεδεμένους. ὅτοι δὲ νῦν θεσμοφύλακες καλοῦνται. Ἄλλως. Ἡ τῶν Ἕνδεκα ἀρχὴ τοὺς μὲν ὁμολογοῦντας καὶ ἀνδραποδίσεις ἁλωποδύτας ἀνάτῳ κολάζουσα· τοὺς δὲ ἀγνοουμένους εἰς δικαστήριον εἰσῆγεν. Egregie Etymologus ex Lexico Rhetorico: Ἕνδεκα. κληρωτοὶ ἄρχοντες ἦσαν ἕξ. ἐπεσκόπουν δὲ δεσμωτηρίου· καὶ τοὺς ἀπηγμένους κακούργους ἐπὶ ξύλου παρελάμβανόν τε ἐζημίουν· τοὺς δὲ ἀμφισβητοῦντας εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον. Hi ergo Undecimviri apud Athenienſes ſimiles erant Triumviris capitalibus apud Romanos. Vide etiam infra v. Παραδύτην.

5 Ἐνδεκάζοντας] Ex Harpocratione. Notandum autem eſt in loco illo Demoſthenis, ad quem Harpocratio hic reſpexit, non legi hodie ἐνδεκάζοντας, ſed ἐνδεκατίζοντας. En ipſa verba oratoris, quæ exſtant in orat. contra Theocrinem, pag. 513. Οὐ γὰρ ὀλιγάκις ἐωρᾶτε αὐτοὺς ἐπὶ μὲν ὑβρισταῖς καὶ βιαίοις ἐχθροὺς εἶναι φάσκοντας ἀλλήλοις, ἰδίᾳ δὲ πάνυ πραΰτατα καὶ μετρίως τῶν λημμάτων· καὶ ποτὲ μὲν λοιδορουμένους καὶ πλούτους αὐτοὺς τ' ἀπορρίπτας· μικρὸν δὲ διαλιπόντας πᾶς αὐτοῖς τοῖς συνεδρεκατίζουσι καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν κοινωνοῦντας. Wolfius hunc locum ſic reddit: *Neque enim raro vidiſtis eos in foro & ſuggeſto præ ſe ferre inimicitias: privatim autem colludere, partirique largitiones: atque aliquando conviciari inter ſe, & extremis invicem probris afficere: paulo poſt dies feſtos una agitare, & ſacra habere communia.* Τὸ συνεδρεκατίζουσι in loco hoc Demoſthenis accipio de celebratione decimi a nativitate infantum diei, quo veteres convocatis amicis nomina eis imponere, & convivia ſolenniter agitare ſolebant. Vide Noſtrum ſupra v. Δεκάτῳ ἐτάσαι, & v. Ἑβδομοσύρφια, ubi de more hoc veterum dilucide agitur.

6 Ἑορτάζοντας] Sic habent MSS. Pariſ. Priores vero Editt. ἑπτερεσάζοντας: quod minus placet.

7 Ἔθος γὰρ ἦν——τῷ Θεῷ θύειν] Hæc ſunt verba Divi Chryſoſtomi Homil. III. adverſus Jud. pag. 429.

8 Περγαμηνοὶ ἐνδελεχ.] Fragmentum hoc exſtat apud Procopium *Hiſtor. Arc.* cap. VI. ſed ubi pro ἐνδελεχεστάτοις rectius legitur ἐνδελεχέστατα, quod ibi adverbii vim habet.

9 Ὁ δὲ ἐλπίσι κεναῖς αὐτὸς ἐπ.] Et hoc fragmentum legitur apud Procopium.

ἐλπίσι κεναῖς αὐτὸς ἔβοσκεν, οὐκ ἐᾶν τὸν Βελισαρίου λόγους ἐνδέχεσθαι. † Καὶ λόγους ὑφ' αὑτῷ θειοτέρους ἀναπλάττων, καὶ φήμας ἐνδέχεσθαι περιφερομένας.

suaderi. *Ille vero eos inani ſpe paſcebat, non ſinens eos Belliſarii dictis auſcultare.* † *Et fingens ſe dicta quædam divina & oracula mira ab eo accipere.*

Ἐνδείκνυμι. [1] Ἐνδεικνύναι ἔλεγον τὸ καθαγγέλλειν τινὰ κακουργοῦντα περὶ τὰ κοινά. καὶ ἐνδείξασθαι, ἐπὶ τῷ κατηγορῆσαι. Ἰώσηπος· Πολλοὺς γὰρ ἀφ' οἰκείας μίσει καὶ διαφορὰς ἰδίας ἐνδείξασθαι τοὺς ἀναιτίους.

Ἐνδείκνυμι. Ἐνδεικνύναι dicebant accuſare & ad magiſtratum deferre eum, qui Remp. mala fide adminiſtraverat. Et ἐνδείξασθαι, accuſare. Joſephus: *Multos innocentes ob domeſtica odia & privatas inimicitias eum accuſaſſe [dicebant.]*

Ἐνδεῖκται. Σπαράττεται γὰρ ὑπὸ ἐνδεικτῶν, κακῶς ὀπφύντων τῇ Κυρήνῃ. ἤτοι συκοφαντῶν, κατηγόρων.

Ἐνδεῖκται. Accuſatores. Delatores. Calumniatores. *Laceratur a calumniatoribus, qui Cyrenam male vexant.*

Ἐνδεῖκται. ὅτοι ἦσαν κατὰ τὴν Ἀσίαν. Μὴ ἐάσῃς ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν, ἐνδεικτῶν, κοινῶν ἀλαστόρων τῆς χώρας.

Ἐνδεῖκται. Delatores. Calumniatores. Hi erant in Aſia. *Ne ſinas nos eſſe prædam calumniatorum & delatorum, qui ſunt communes totius provinciæ peſtes.*

Ἐνδεῖν. Χρήζειν. ἐλλείπειν. καὶ ἔνδεια.

Ἐνδεῖν. Indigere. Deficere. Deeſſe. Et ἔνδεια. Indigentia. Defectus.

Ἐνδειξαμένῳ. ἀντὶ τοῦ ἀπολογησαμένῳ. καὶ ἔνδειξις, ἡ ἀπολογία.

Ἐνδειξαμένῳ. Illi, qui ſe defendit & ad crimina objecta reſpondit. Et ἔνδειξις, defenſio, purgatio.

Ἔνδειξις. δίκη κατὰ τῶν ὀφειλόντων καὶ δημοτευόντων. ὃ [2] γὰρ ἐξῆν λέγειν, οὐδ' ὅλως ἐπίτιμον εἶναι τὸν ὀφείλοντα. ὥστε εἴ καὶ ἤρχέ τις ὀφείλων, ἐνεδείκνυτο. ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ τοῖς φυγάσιν, ὅπως μὴ ἔξεστι καπόντων, ἡ ἔνδειξις.

Ἔνδειξις. Actio contra illos, qui Reip. aliquid debentes, ad populum verba faciunt. Qui enim Reip. debebat, ei nec in concione populi verba facere, nec ullos honores ambire licebat. Et quamvis debitor aliquis ærarii magiſtratum gereret, accuſari tamen poterat. Ἔνδειξις etiam inſtituta erat contra exules, qui in locum aliquem ipſis interdictum reverſi eſſent.

Ἔνδειξις. ἐάν τις ἄτιμος ὢν, ἢ ὠφλικὼς τῷ δημοσίῳ, καὶ μὴ ἐκτείσας, ἄρχειν ἢ δικάζειν ἐπιχειρῇ, τοῦτον ἐνεδείκνυσιν ὁ βουλόμενος τῶν πολιτῶν. ὁμοίως καὶ τὸν ἀνεπιτιμώμενον ἀφέξεων ἢ τόπων ἀπηγορευμένων τοῖς νόμοις, οἷον τὸν [3] ἡταιρηκότα τῆς ἀγορᾶς, καὶ ὃς λέγειν ἐν τῷ δήμῳ. ἐπὶ [4] τὸν κακῶς λέγοντα τοὺς τελευτηκότας ἀδίκως. ἔπειτα τοῖς ἁλοῦσι τούτων τινὸς τιμῶσιν οἱ δικασταί, τί χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτῖσαι.

Ἔνδειξις. [Nomen actionis.] Si quis infamia notatus, aut pecuniam aliquam ærario debens, quam non perſolverat, magiſtratum capeſſeret, vel jus diceret, eum quivis civium lege permittente accuſare poterat: nec non illum, qui actionibus & locis lege interdictis non abſtineret; velut ſi impudicus & cinædus comitiis intereſſet, & in concione populi verba faceret. Præterea eum, qui de mortuis detrahebat. Deinde vero illis, qui horum criminũ alicujus convicti fuiſſent, judices modum pœnæ vel mulctæ ſtatuebant.

Ἔνδειξις. [5] εἶδος δίκης δημοσίας· ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν ἢ τόπων, ἢ πραξέων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ὑπῆγον. Δημοσθένης κατὰ Ἀειτραίτου.

Ἔνδειξις. Genus judicii publici, cui obnoxii erant illi, qui locis vel actionibus a lege interdictis non abſtinuiſſent. Demoſthenes in oratione contra Ariſtogitonem.

Ἐνδιάει. ἔνεστι. ἀφαιρεῖται.

--- Ὄμμασι μᾶλλον
Θέλγεται, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει.

Ἐνδιάει. Ineſt. Immoratur. [In Epigrammate:] *Oculis ſolis delinior, quibus blanda ſpes ineſt.* Et ἔνδιος apud Homerum, meridianus. Et ἐνδία, meridiana. * * * * * *

καὶ ἔνδιος [6] παρὰ Ὁμήρῳ, ὁ μεσημβρινός. καὶ ἔνδια.

Τελευτὰ [7] μὲν ἀπολιπὼν ἀναπέπταται ἔνδια κύκλων.

Ἐνδιαβάλλω. κατηγορῶ.

Ἐνδιαβάλλω. Accuſativo jungitur. Criminor.

1 Ἐνδεικνύναι ἔλεγον τὸ κακῶς.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 303.

2 Οὐ γὰρ ἐξῆν λέγειν, οὐδ' ὅλως ἐπ.] Portus locum hunc male ſic verterat: *Illi enim qui infamis erat, & qui Reip. aliquam pecuniæ ſummam debebat, nullo modo concionari ipſi licebat.* Exiſtimabat nimirum pro ἐπίτιμον legendum eſſe ἄτιμον: in quo eum ratio fugit. Τὸ ἐπίτιμον enim recte ſe habet, & ſenſus totius loci eſt is, quem in verſione expreſſimus.

3 Τὸν ἡταιρηκότα τῆ ἀγ.] Hic δὲ καὶ post vocem ἡταιρηκότα repetendum eſt ἀνεπιτίμων: quod Portus non animadvertens, in loco hoc interpretando a vero ſenſu aberraverat. Nos igitur, uti paſſim, ita & hic verſionem Latinam emendavimus, & Græco textui accommodavimus. Vide nos ſupra ad v. Δοκιμασίαν ἐπαγ. ubi quædam habes ad illuſtrationem loci hujus facientia.

4 Ἐπὶ τὸν κακῶς λέγοντα τοὺς τελ.] Vide Suidam ſupra v. Ἀποκήρυκα, & infra v. Παῦε: & Petitum *de Leg. Attic.* pag. 502.

5 Ἔνδειξις. εἶδος δίκ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Petitum *de Leg. Att.* pag. 514. 515.

6 Παρὰ Ὁμήρῳ] Odyſſ. Δ. v. 450.

7 Τελευτὰ μὲν ἀντιλικῶν ἀναπ.] Verſum hunc ἀνεμπόδιστον reliqui, quoniam ſenſus ejus mihi obſcurus eſt, nec unde eum deprompſerit Suidas nunc memini. Portus eum ſic reddiderat: *Tres quidem orientalium expanduntur meridiani circulorum.* Sed quid hoc?

Ἐνδιαεειαπεεννηχέτης.[1] λέξεις [2] σωφρικὰς διθυραμβοποιῶν· οἷος ὁ Ἴων ὁ Χῖος ποιητής. καὶ ἔστι τῷ Διθυραμβοδιδάσκαλοι.

Ἐνδιαλείψαι τῇ πόλει ἡμερῶν τινῶν.

Ἐνδιαίτημα. Διατριβή.

Ἐν δίκῃ. ἀντὶ τοῦ δικαίως, καὶ μάλα εἰκότως.

Ἔνδικον. δίκης ἄξιον. ἢ δίκαιον. Καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης τά τε ἄλλα ἔνδικος ἦν βασιλεύς.

Ἔνδινα.[3] τὰ ἔντερα, ἔνδον τῶν ἰνῶν ὄντα.

Ἐν[4] Διομείοις Ἡράκλειον. ἡ ἐν Διομείοις ἀγομένη τῷ Ἡρακλεῖ ἑορτή.

Ἔνδιος. μεσημβρινός.

Ὄφρα μὲν ἦν ἔνδιος ἦεν ἔπι, θέρμετο δὲ χθών,
Τόφρα δὲ καὶ ὑέλοιο φαάντερος ἠνοπ. τυτέστιν, ὁ λαμπρός.

Ἐνδόμυχος. σκολιός. ἀπόκρυφος. Δαμάσκιος· Οὕτω δὲ ἐνδόμυχος ἐγεγόνει, καὶ σιωπηλὸς ἐπὶ τούτοις, ἃ κρύπτειν ἐδοκίμαζεν, ὥστε οὐδὲ ἐρωτώσῃ τῇ μητρὶ λέγειν ὅπη ἀπίοι.

Ἔνδοξα. φησὶν Ἀριστοτέλης, συλλογισμὸν διαλεκτικὸν εἶναι τὸν δι' ἐνδόξων γινόμενον. [5] Ἔνδοξα δέ ἐστι, δι' ὧν ὁ διαλεκτικὸς γίνεται συλλογισμός· τουτέστι, τὰ δοκοῦντα πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς σοφοῖς· καὶ τούτοις, ἢ πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς μάλιστα γνωριμωτάτοις καὶ ἐνδόξοις. καὶ εἴη ἂν κυριώταλα μὲν καὶ φρόνιμα, τὰ πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείστοις δοκοῦντα. πᾶσι μὲν, ὡς τὸ αἱρετὸν ἀγαθὸν εἶναι, ὑγείαν, πλοῦτον, ζωήν. οἱ γὰρ ἄλλως λέγοντες, οὐκ ἀπὸ διανοίας λέγουσιν, ἀλλὰ διὰ παιδιάν. μαρτυροῦσι δὲ αὐτοῖς ὡς τοιούτοις, διὰ τῆς αἱρέσεως αὐτῶν. τοιοῦτον καὶ τὸ, τὸ ἀγαθὸν ὠφελεῖν, καὶ τὸ δεῖν τοὺς γονεῖς τιμᾶν. καὶ τοῖς πλείστοις, τὸ τιμὴν φρόνησιν πλούτου αἱρετωτέραν εἶναι. οἱ δὲ [6] σοφοί, ὡς ὁ Πλάτων, ὅτι ἡ ψυχὴ ἀθάνατος· καὶ Ἀριστοτέλης, ὡς ὁ φρονῶν [7] πέμπτον σῶμα, καὶ ἡ εὐδαιμονία ὑπὸ ἀρετῆς γίνεται, καὶ τὸ ἀρετὴν δι' αὐτὴν αἱρετὴν εἶναι. ἐπεὶ δὲ ὅτοι ἔνδοξοι κατὰ σοφίαν, ἔνδοξα καὶ τὰ εἰρημένα. [8] Διαφέρει δὲ ἔνδοξον τοῦ ἀληθοῦς, ὁ τῷ ψευδὲς εἶναι (ἔστι γάρ τινα

Ἐνδιαφερόμενοι. In medio aere natantes. [Vocem hanc Ariſtophanes finxit, ut irrideret prolixa &] compoſita vocabula Dithyrambicorum poetarum: qualis erat Ion Chius. Vide in v. Διθυραμβοδιδάσκαλοι.

Ἐνδιατρίψαι τῇ πόλει. Per aliquot dies in urbe morari.

Ἐνδιαίτημα. Manſio. Commoratio.

Ἐν δίκῃ. Juſte & merito.

Ἔνδικον. Pœna dignum. Vel, juſtum. *Mithridates enim cum in aliis rebus juſtus erat Rex*, [*tum & in his*, &c.]

Ἔνδινα. Inteſtina: ſic dicta, quod intra ἶνας, i. e. fibras contineantur.

Ἐν Διομείοις Ἡρ. Dies feſtus, qui in Herculis honorem a Diomenſibus celebrabatur.

Ἔνδιος. Meridianus. *Quamdiu igitur tempus meridianum erat, & tellus calebat; tam diu vitro clarius erat cœlum ſplendidum.* [Ἠνοψ enim hic idem valet quod] λαμπρός, i. e. ſplendidus.

Ἐνδόμυχος. In receſſu latens. Obſcurus. Occultus. Damaſcius: *Adeo autem occultus, & taciturnus fuit in iis, quæ occultare ſtatuerat, ut ne matri quidem interroganti diceret, quonam iret.*

Ἔνδοξα. Probabilia. Ariſtoteles ait, ſyllogiſmum dialecticum eſſe illum, qui ex probabilibus conficiatur. Probabilia vero ſunt ea, ex quibus ſyllogiſmus dialecticus conſtat: hoc eſt, quæ probantur omnibus, vel pleriſque, vel ſapientibus; & his, vel omnibus, vel pleriſque, vel clariſſimis & celeberrimis. Principem autem locum merito tenent illa, quæ omnibus, vel pleriſque probantur. Ac omnibus quidem, ut id, quod eſt expetendum, eſſe bonum; ut ſanitatem, divitias, vitam. Qui enim ſecus dicunt, non ex animi ſenſu ac affectu loquuntur, ſed cauſæ ſerviunt: & ita ſe rem habere ſatis declarant ipſi, dum ea expetunt. Hujuſmodi etiam eſt & illud, bonum prodeſſe; &, parentes honorandos eſſe. Pleriſque vero, prudentiam opibus eſſe potiorem; aut, animam eſſe corpore præſtantiorem; &, Deum eſſe. Sapientibus vero, ut Platoni, animam eſſe immortalem: & Ariſtoteli, cœlum eſſe quintum corpus; &, felicitatem virtute parari; & virtutem per ſe expetendam eſſe. Quoniam enim hi ob ſa-

1 Ἐνδιαεειαπεεννηχ.] Ariſtophanes *Pace* pag. 685. (466. Ed. Baſ. P.)

——Ξυνελίζοντ' ἀναβολὰς ποτιπόλημα
Τὰς ἐνδιαεειαπεεννηχέτας πνάς.

Vide ibi Scholiaſtam.

2 Σωφρικὰς] Cum Porto malim σωφέτας.

3 Ἔνδινα] Vide Scholiaſtam Homeri ad Il. Φ. v. 806.

4 Ἐν Διομείοις Ἡράκλ.] Ex Harpocratione: ſed qui τὸ Ἡράκλειον non interpretatur ἀγομένην τῷ Ἡρακλεῖ ἑορτήν, ſive feſtum Herculis, ut hic Suidas: ſed ſimpliciter dicit, ἐν Διομείοις Ἡράκλειον. Ὑποβάδης κατὰ Κόνωνος: ſignificare nimirum volens, apud Diomenſes fuiſſe templum Herculis, (id enim notat vox Ἡράκλειον; non vero feſtum Herculis: quod Ἡράκλεια dixeris) ejuſque mentionem fieri apud Hyperidem contra Cononem. Deinde vero ſubjungit, τὸ δὲ ἐν Διομείοις ἀγομένην ἑορτὴν τῷ Ἡρακλεῖ, μνημονεύει καὶ οἱ Κωμικοί: quæ non ſunt referenda ad ea quæ præcedunt, ut Suidas putavit; ſed ſimpliciter ſignificant, feſti in honorem Herculis apud Diomenſes celebrati etiam Comicos mentionem facere: quod verum eſſe vel ex Ariſtophane patet. Is enim in *Ranis* p. 243. (156. Ed. Baſ. P.) feſti iſtius his verbis meminit:

Ὅποτ' Ἡράκλεια πὰρ' ἐν Διομείοις γίνεται.

Huc forte Harpocratio reſpexerit. Vide etiam ſupra v. Διόμεια.

5 Ἔνδοξα δέ ἐστι, δι' ὁ Διαλεκτ. ——ὑπολήψεων, ἃς ἔχουσι πρὸς τὰ πραγμάτων] Totus hic locus negligenter admodum excerptus eſt ex Alex. Aphrod. in *Topica*, pag. 12. unde ſenſum ejus ſupplebis & integrum reſtitues.

6 Οἱ δὲ σοφοί——ἔνδοξα καὶ τὰ εἰρημένα] Locus hic non ſolum eſt mutilus, ſed etiam turbatus & confuſus, cujus correctionem ex Alexandro Aphrod. pete.

7 Πέμπτον σῶμα] Scribe πέμπτον τι σῶμα, ut apud Alexandrum Aphrodiſienſem.

8 Διαφέρει δὲ ἔνδοξον & ἀληθ.——ἃς ἔχουσι πρὸς τὰ πραγμάτων] Hæc peſſime mutilata ſunt, quæ apud Alexandrum Aphrod. loco laudato rectius ſic leguntur: Διαφέρει δὲ τὸ ἔνδοξον & ἀληθὲς, ὁ τῷ ψεῦδος εἶναι, (ἔστι γάρ τινα ἔνδοξα καὶ ἀληθῆ) ἀλλὰ τῇ ἐπικρίσει. ἔστι γὰρ τῷ μὲ ἀληθεῖ δοῦναι & πραξίματι, πρὸς ὃ ἐστι, ἡ ἐπίκρισις. ὅτι γὰρ τόδε αὐτῷ ὁμολογεῖται, τίτε ἐστὶν ἀληθές. τῷ δὲ ἐνδόξῳ οὐκ ἀπὸ τῶ πραγμάτων ἡ ἐπίκρισις, ἀλλ' ἀπὸ τῶ ἐκκόντων, καὶ τῶ τότων ὑπολήψεων, ἃς ἔχουσι πρὸς τὰ πραγμάτων. Hinc Suidas ſupplendus eſt.

ἔνδοξα

ἔνδοξα καὶ ἀληθῆ) ἀλλὰ τῇ ὑπολήψει, ὅτι ἐστὶν ἀληθές. τὰ δὲ ἐνδόξῳ ἀπὸ τῶν ἀκουόντων, καὶ τῶν τέτταν ὑπολήψεων, ἃς ἔχουσι πρὸς τὰ πράγματα. † Ἔνδοξα ἁπλῶς τὰ κατὰ τινὰ πάντων δόξαν, ἢ τῶν πλείστων· οἷς τὸ, τινὰ ὑγίειαν αἱρετὸν εἶναι. ἀφωρισμένως δὲ ἔνδοξα, τὰ τῷδε τινὶ τῶν ἐνδόξων ἐπόμενα, οἷον Πλάτωνι, ἢ Ἀριστοτέλει, ἢ Γαληνῷ. ἄδοξα δὲ, ἁπλῶς μὲν, τὰ τοῖς ἐνδόξοις ἀνικείμενα. ταῦτα δ' ἂν εἴη τὰ πᾶσι τὰς τῶν πάντων, ἢ τῶν πλείστων δόξας λεγόμενα. ἀφωρισμένως δὲ ἄδοξα, τὰ μαχόμενα τῷδε τινὸς ἐνδόξῳ τῇ δόξῃ· ὡς φέρε εἰπεῖν, τὸ μὴ εἶναι τινὰ ψυχὴν ἀθάνατον· ἐπεὶ μάχεται τῇ Πλάτωνος δόξῃ. ὅτε δὲ ἔνδοξον, ὅτε ἄδοξόν τί φησι πρόβλημα, πρὸς ἃ ἅπτι διαφερόντως δοξάζουσιν· οἷον τὸ, πρέττειν εἶναι τὰς ἀρετὰς, ἢ κρίνειν, ἢ τὰς τέχνας τῆς κεφαλῆς. ἢ πρὸς ἃ ἐπίστης ἀμφοτέρως· οἷον πρὸς τὸ ἄπειρον εἶναι, καὶ μὴ εἶναι· ἢ τὸ εἶναι ὀπτήσιμας τὰς κρεπάς, ἢ πάλιν μὴ εἶναι.

pientiam clari ſunt, ideo etiam dicta iſta probabilia habentur. Differt autem probabile a vero, non quod ſit falſum (ſunt enim quædam, quæ ſunt eadem & probabilia & vera) ſed quod judicio & opinione hominum verum cenſeatur. † Simpliciter probabilia dicuntur ea, quæ ſecundum omnium vel plerorumque opinionem talia cenſentur: ut, ſanitatem eſſe expetendam. Definite vero probabilia, quæ probati alicujus & clari auctoris ſententiæ conſentanea ſunt, veluti Platonis, vel Ariſtotelis, vel Galeni. Improbabilia vero, & quidem ſimpliciter talia, dicuntur ea, quæ probabilibus oppoſita ſunt: qualia ſunt ea, quæ omnium vel plurimorum opinionibus repugnant. Improbabilia vero ſecundum quid, dicuntur ea, quæ cum opinione clari alicujus viri pugnant: veluti, animam non eſſe immortalem. Id enim opinioni Platonis repugnat. At neque probabile neque improbabile eſt problema illud, de quo viri clari in neutram partem ſentiunt: ut, impares vel pares eſſe ſtellas, vel pilos capitis. Aut, de quo viri docti in utramque partem opinantur: ut, infinitum eſſe, aut non eſſe: aut, virtutes eſſe ſcientias, aut non eſſe.

Ἐνδόσιμον. Οἱ δὲ κελευσταὶ τοῖς ἐρέταις τὸ ἐνδόσιμον ἐνέδοσαν. οἱ δὲ ἐπὶ τῇ ἐνδόσει ἀθρόοι τῷ ῥοθίῳ ἐπιλάλαξαν.

Ἐνδόσιμον. Signum quod datur alicujus rei incipiendæ. *Celeuſtæ remigibus ſignum remigandi dederunt. Illi autem ſigno dato omnes ſimul cum clamore remis incubuerunt.*

Ἐνδόσιμον. κινήσεως καὶ ἀρχῆς αἴτιον. Ὁ δὲ ψαλμὸς, οἷος ἐνδόσιμος εἶναι τῇ ᾠδῇ.

Ἐνδόσιμον. Motus & principii cauſa. *Pſalmus vero ille novi cantus erat præludium.*

Ἐνδοῦναι. προδοῦναι. πρόδοσθαι. ἢ καὶ εἴξαι.

Ἐνδοὺς. χαλάσας.

Ἐνδοῦναι. Tradere. Prodere. Vel, cedere.

Ἐνδούς. Qui ceſſit.

Ἐνδώσειν. ὁρίσαι. προσταξαι. Καιρὸν δὲ τῆς διαβάσεως καὶ τόπον αὐτὸς ἐνδώσειν ἔφη.

Ἐνδώσειν. Definire. Præſcribere. Imperare. *Trajectus vero tempus & locum ſe ipſis præſcripturum eſſe dixit.*

Ἐνδραστής. παρακινδύνος.

Ἐνδραστής. Efficax. Induſtrius.

Ἐνδιάζω. διστάζω.

Ἐνδιάζω. Ambigo. Dubito.

Ἐνδίασον. ἀμφίβολον.

Ἐνδίασον. Ambiguum. Dubium.

Ἐνδύεται μὲν τὸν λεοντῆν. ἐπὶ τῶν μεγάλοις ἐπιχειρούντων πράγμασιν. ὃν μεταφορᾶς τοῦ Ἡρακλέους.

Ἐνδύεται μὲν τὸν λεοντῆν. Induit pellem leoninam. De illis dicitur, qui res magnas aggrediuntur. Per tranſlationem ab Hercule ductam.

Ἐνδυκέως. ἐπιμελῶς.

Ἐνδυκέως. Accurate. Magna cum cura.

Ἐνδυμίωνος[2] ὕπνον καθεύδεις. ἐπὶ τῶν ὑπνηλῶν εἴρηται ἡ παροιμία· διὰ[3] τὸ τὸν ὕπνον ἐρασθῆναι Ἐνδυμίωνος, καὶ ἐπὶ καθεύδειν, καὶ σὺν αὐτῷ εἶναι φασί.

Ἐνδυμίωνος ὕπν. *Endymionis ſomnum dormis.* Hoc proverbium de ſomnolentis dicitur; quod Somnus Endymionem amarit, & nunc etiam cum eo dormire, & cum eo eſſe dicatur.

Ἐνδύω. αἰτιατικῇ. ἐνδῦναι, καὶ ἐνδῦσαι.

Ἐνδύω. Induo. Accuſativo jungitur. Ἐνδῦναι, & ἐνδῦσαι, induiſſe.

Ἔνδυο. τὸ ταχέως, ὡς ἡμεῖς. Μένανδρος Ἐφεσίῳ· Παρέσομαι γὰρ ἔνδυο.

Ἔνδυο. Celeriter: ut & nos dicimus. Menander *Epheſio: Adero enim celeriter.*

Ἐνδυομωλία. Τινὰ[4] μὴν ἐνδυομωλίαν ἅπασαν ὃν τῶν οἰκιῶν ἐξήρπασαν. τὰ ἔπιπλα.

Ἐνδυομωλία. Supellex. *Omnem ſupellectilem ex ædibus diripuerunt.*

1 Ὡρισμένως δὲ ἄδοξα, ——— τινὰ ψυχὴν ἀθάνατον] Hæc omnia culpa librariorum in prioribus Editt. omiſſa ſunt, quæ ex MSS. Pariſ. revocavi.

2 Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθ.] Vide Scholiaſtam Apollonii Rhodii ad lib. IV. v. 57.

3 Διὰ τὸ τὸν ὕπνον ἐρασθῆναι Ἐνδυμ.] Sic melius MSS. Pariſ. quam priores Editt. in quibus ita legitur, διὰ τὸ τὸν Ἐνδυμίωνα ὑπνῶσι ἐρασθῆναι. Lectionem MStorum confirmant Diogenianus & Michael Apoſtolius.

4 Τὴν γὰ ἐνδυομωλίαν ἅπασαν ὃν τῶν οἰκ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. IV. cap. LXXII. ſed ubi pro ἐνδυομωλίαν legitur ἐνδυμωλίαν. Portus hic ἀδὲν ὑγιὲς; quippe qui locum hunc ſic vertit: *Totam quidem Endyomeniam [vaſtarunt,] & ſupellectilem ex ædibus diripuerunt.* Exiſtimavit nimirum τὸ ἐνδυομωλία eſſe nomen proprium urbis vel regionis: & deinde, vocem ἔπιπλα verbis ſuperioribus male attexuit; cum non ſit pars fragmenti Polybiani, ſed interpretatio vocis ἐνδυομωλία, qua Polybius in citato fragmento uſus eſt. Nos igitur & Græca diſtinximus, & dictos errores ex verſione ſuſtulimus, ne forte ἀδλιψία Porti incautum Lectorem in errorem induceret. Antequam autem hinc abeam, Lectorem mo-

Ἐνδυτά.

Ἐνδυτὰ [1] χ᾽ ξανθὰς ἐκρέμασεν πλοκάμους. τατέστι, περιβλήματα.

Ἔναι [2] ἀρχαί. αἱ παρωχημέναι. Δημοσθένης τὴν Ἀριστογείτονα.

Ἔναιεν. ᾤκει.

Ἐν αἰθείᾳ. ἐν φανερῷ.

Ἔναιμος. πλήρης αἵματος.

Ἔνναιον. τόπος.

Ἔναιον. ᾤκουν.

Ἐναῖος. ὁ λαγώς.

Ἐναίρειν. τὸ τὰ ὅπλα συλεύειν.

Μῆνος [3] ἐναιρομένοισιν ὑπέρμαχον ἀσπίδα τείνας
Νηυσὶ βαρὺν Τρώων αἰὲν ἔμεινας Ἄρη.

Ἐναίρειν. συλεύειν. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ θηρίων. Ὅμηρος· Θῆρας ἐναίρειν. θῆρες γὰρ οὐκ ἔχουσιν ὅπλα, ἅτε συλευθησόμενα. κυρίως δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων.

Ἐναίσιμος. δίκαιος. καθήκων.

Ἐναισίμῳ δὲ σωτύχοιμι, μηδέ τῳ
Πονηρῶν συλυχάν.

Ἐννέα [4] ὁδοί. τόπος Θρᾳκικὸς περὶ τὴν Ἀμφίπολιν. ἐναλος δὲ, καὶ ἐνάτη, διὰ τοῦ ν.

Ἐνεαείζω. δοκιμῇ.

Ἐννεάκρουνον. [5] κρήνη τις Ἀθήνησι, Καλλιρρόη καλουμένη πρότερον.

Ἐννεάκρουνον. κρήνη Ἀθήνησιν ἣν [6] δωδεκάκρουνος. Θουκυδίδης δὲ, ἐννεάκρουνον.

Ἐνέβαλεν. [7] ἔτυψεν. Ὁ δὲ κρίνας πρότερον τοῦτον ἀδικεῖν, πληγὰς ἐνέβαλε. καὶ αὖθις· Τοῖς μὲν πραύματα ἐνέβαλε.

Ἐνέβη. ἀντὶ τοῦ εἰσῆλθε. Τῶν δὲ συνήθων τις αὐτῷ ἐνέβη τῷ ποδὶ λακτίσας κείμενον τὸ ταῦρον. καὶ ἀκούω τὸν πόδα ἐπαίειν εἰς οἴδημα περιστῆναι, καὶ Φλεγμαίνοντα σφακελίσαι. καὶ αὖθις· Ἐνέβη δὲ ναῦν ἀποχρῶσαν τοῖς ἑταίροις.

Ἐνεβρεμήσατο. μετ᾽ ὀργῆς ἐλάλησεν. ἐνεβρεμήσατο. μετ᾽ αὐστηρότητος ἐπετίμησεν.

Ἐνεγκαμβύη. πατρίς.

Ἐνέγκασθαι. ἐνέγκαι.

Ἔνεγκε. ἐνέγκαι δέ.

Ἐνεγκοῦσα. πατρὶς. ἢ μήτηρ.

Ἐνέγκωμεν. αὐθυποτακτικὸν. καὶ ἐνέγκῃς.

Ἐνδυτά. Indumenta. Veſtimenta. [In Epigrammate:] *Indumenta hæc & flavos ſuſpendit cincinnos.*

Ἔναι ἀρχ. Magiſtratus præteriti, ſive munere ſuo defuncti. Demoſthenes in oratione contra Ariſtogitonem.

Ἔναιεν. Incolebat. Habitabat.

Ἐν αἰθείᾳ. Sub dio. Palam. Aperte.

Ἔναιμος. Cruentus. Sanguine plenus.

Ἔνναιον. Ennæum. Locus ita vocatus.

Ἔναιον. Incolebant. Habitabant.

Ἐναῖος. Lepus.

Ἐναίρειν. Spolia detrahere. Spoliare. Interficere. Cædere. [In Epigrammate:] *Solus [Græcos,] cum ab hoſte cæderentur, clypeo objecto defendiſti, & ad naves gravem Trojanorum impetum ſuſtinuiſti.*

Ἐναίρειν. Spoliare. Abuſive etiam de feris dicitur. Homerus: *Feras interficere.* Feræ enim nulla habent arma, quibus ſpoliari poſſint. Proprie vero de hominibus dicitur.

Ἐναίσιμος. Juſtus. Bonus. Fauſtus. *Utinam in virum bonum incidam: non vero in aliquem ex malis.*

Ἐννέα ὁδοί. Novem viæ. Locus in Thracia prope Amphipolin. [Scribitur per duplex ν.] Ἔνατος vero & ἐνάτη, per unum ν.

Ἐνεαείζω. Dativo jungitur. Ver in aliquo loco tranſigo.

Ἐννεάκρουνον. Fons Athenis ita appellatus, qui ante Callirrhoe vocabatur.

Ἐννεάκρουνον. Fons erat Athenis, a duodecim fiſtulis δωδεκάκρουνος dictus: quem Thucydides ἐννεάκρουνον vocat.

Ἐνέβαλεν. Inflixit. Verberavit. Percuſſit. Ut, *Ille vero, cum ante judicaſſet hunc injuſte facere, plagas ei inflixit.* Et iterum: *Illis quidem inflixit vulnera.*

Ἐνέβη. Intravit. Inſcendit. *Quidam vero ex ipſius familiaribus jacentem taurum, pede ei inſiſtens, conculcavit. Audio autem pedem illum intumuiſſe, & inflammatione correptum ſphacelo computruiſſe.* Et iterum: *Navem autem ſociis ſufficientem intravit.*

Ἐνεβρεμήσατο. Infremuit. Irate locutus eſt. Severe & acriter objurgavit.

Ἐνεγκαμβύη. Patria terra.

Ἐνέγκασθαι. Tuliſſe. Produxiſſe.

Ἔνεγκε. Fer. [Scribitur per ε.] At ἐνέγκαι, per αι.

Ἐνεγκοῦσα. Terra patria. Vel, mater.

Ἐνέγκωμεν. Feramus. Eſt ſubjunctivus. Et ἐνέγκῃς, feras.

neo, pro ἐνδυμβύη, ut hic Suidas habet, apud Heſychium ſcribi ἐνδεμβύη, idque ab eo exponi, κτῆσις ἢ ἀποσκευή. Hodie quidem apud Grammaticum illum vulgo excuſum eſt κτῆσις: ſed vocem illam corruptam eſſe, ejuſque loco ſcribi debere κτῆσις, jamdudum viri docti monuerunt. Præterea videndum eſt, an non ἐνδεμβύη ſit idem quod ἐνδυμενία: quarum vocum priore uſus eſt idem Polybius in fragmento, quod adducit Suidas infra v. Λεύκιος Αἰμιλιανός. Certe ſupellectilem vox iſta itidem notat, ut ex ſenſu loci illius manifeſtum eſt.

1 Ἐνδυτὰ χὴ ξανθ.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis, quod ex Anthologia inedita integrum damus infra v. Ἥφαιστος.

2 Ἔναι ἀρχαί. αἱ παρωχ.] Ex Harpocratione.

3 Μῆνος ἐναιρομένοισιν ὑπέρμ.] Diſtichum hoc decerptum eſt ex Epigrammate in Ajacem, quod integrum exſtat Anthol. lib. III. cap. XIV. ut & Portus monuit.

4 Ἐννέα ὁδοί.] Ex Harpocratione.

5 Ἐννεάκρουνον] Et hunc locum ex Harpocratione Suidas deſcripſit.

6 Δωδεκάκρουνος] Vide quæ diximus ſupra ad v. Δωδεκάκρουνος.

7 Ἐνέβαλεν. ἔτυψεν] Dicere debebat Suidas, Ἐνέβαλεν πληγάς. ἔτυψεν. Sola enim vox ἐνέβαλεν non poteſt ſignificare *verberavit*, ut cuivis facile patet.

Ἐνεγκῦ-

Ἐνεζύγησεν. Ἡ δὲ ἐνεζύγησε κῦ τὸ καρτερὸν τὰ κέρατα διοχίσαι αὐτίκα, ἔπω τε τὺς βαρβάρους εἰσδέξαιτο. ἀντὶ τῦ παήγγειλεν.

Ἐνεδέχοντο. παρελάμβανον. εἰσεδέχοντο. Οἱ δὲ τὸν Κινέαν ἐνεδέχοντο. καὶ παρελθὼν ἐς τὸν πόλιν ἐσεμυολόγησε περὶ Πύρρυ.

Ἐνέδει. ἐνέλειπεν. Ὅσοις ἐνέδει, ἐδίδοσαν. † Εἴ τῳ τυ τὶ ἐνέδει, ἐξεπλήρυ.

Ἐνεδοίαζεν. ἠμφίβαλλεν.

Ἐνεδρεύω. δολερῷ.

Ἔνεδρον. [1] ἔγκρυμμα δολερόν.

Ἐνεθυσία. ἐμαίνετο.

Ἐνέκαψα. [2] ἐξέπτυσα. Κᾆτα βδελυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐνέκαψα.

Ἐνέκειντο. Ἐπιμόνως ἠχολοῦντο. Εἰ δή τι ἐλέλειπτο, ἁρπασάμενοι, ἐνέκειντο τῇ πολιορκίᾳ.

Ἐνεκότει. δολερῷ. ἐμνησικάκει. ὠργίζετο. Ὁ μὲν Χαγάνος ἐνεκότει εὐδοκιμηθείσαις τοῖς Ῥωμαίων δυνάμεσι.

Ἐνεκότων. Δαβίδ· Καὶ ἐν ὀργῇ ἐνεκότων μοι. τυτέστι, μετ' ὀργῆς ἠναντιώθησάν μοι.

Ἐνέκειτον. τοῖς καλοῖς συνηθίζοντο· ὡς ἀπέκειτο, ἀπεδοκίμαζον. Αἰλιανός· [3] Ῥωμαῖοι πολεμοῦντες ἡδέως τόπων ἤτε ἐνέκειτον, ἤτε ἀπέκειτον, ἀλλ' ἔνθα ἔτυχον, ἠγωνίζοντο.

Ἐνελίξας.

Ἐνελόχησεν. ἐνήρθυσεν.

Ἐνέμοντο. ἐκαραδόκουν. ᾤκουν.

Ἐνεμεμβύων. [4] Τῶν δὲ ἄλλων τὰ περὶ βασιλέα τοῖς ἐρύμασιν ἐνεμεμβύων. Κείται ἐν Γετικοῖς.

Ἐνεννηκονταεννέα.

Ἐνένιπτεν. ἐκακολόγησεν.

Ἐννεός. ἄφωνος. κωφός. ἐξεστηκώς. νωθής. νωχελής. μετέωρος. [5] Ξενοφῶν· Τοῖς δὲ παισὶν ἐδείκνυσαν ὥσπερ ἐννεοῖς ὅ, τι δέοι ποιεῖν. † [6] Τοσόσδε δῆλον τῆς νυκτὸς ἐνέπεσε σεισμὸς, ὥστε ἐξέθορον ἐκ τῆς κοίτης. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα κύριον.

Ἐνεώλκησαν. τὰς ναῦς εἵλκυσαν.

Ἐνεζύγησεν. Præcepit. *Illa vero præcepit, ut cornua ſtatim dividerent, & Barbaros in medium eorum acciperent.*

Ἐνεδέχοντο. Aſſumebant. Recipiebant. *Illi vero Cineam receperunt: qui in urbem ingreſſus, de Pyrrho multa jactavit.*

Ἐνέδει. Deerat. Deficiebat. *Dederunt iis, quibus [neceſſaria] deerant.* † *Si cui quid deeſſet, ille defectum ſupplebat.*

Ἐνεδοίαζεν. Ambigebat. Dubitabat.

Ἐνεδρεύω. Dativo jungitur. Inſidias ſtruo.

Ἔνεδρον. Inſidiæ doloſæ.

Ἐνεθυσία. Furebat. Inſaniebat.

Ἐνέκαψα. Expui. *Deinde, cum [pharmacum] olfeciſſem, id averſatus expui.*

Ἐνέκειντο. Inſtabant. Urgebant. In propoſito conſtanter perſeverabant. *Cum vero rapuiſſent, quod relictum erat, obſidionem ſtrenue urgere cœperunt.*

Ἐνεκότει. Dativo jungitur. Diuturnam iram animo fovit. Iraſcebatur. Infenſus erat. *Chaganus igitur copiis Romanorum ob rei benegeſtæ gloriam infenſus erat.*

Ἐνεκότων. Iraſcebantur. Infenſi erant. David: *Et irato animo mihi infenſi fuerunt.* Vel, irato animo mihi adverſati ſunt.

Ἐνέκριναν. In delectorum numerum retulerunt: ut ἀπέκριναν, repudiarunt, vel rejecerunt. Ælianus: *Romani bellum gerentes nullum locum nec meliorem nec deteriorem altero credebant, ſed ibi pugnabant, ubi fors tuliſſet.*

Ἐνελίξας. Qui involvit.

Ἐνελόχησεν. Inſidiatus eſt. Inſidias ſtruxit.

Ἐνέμοντο. Fruebantur. Percipiebant. Incolebant.

Ἐνεμεμβύων. *Cum autem alii, qui circa Regem erant, per caſtella diſtributi eſſent.* Crito in *Geticis*.

Ἐνεννηκονταεννέα. Nonagintanovem.

Ἐνένιπτεν. Increpuit. Objurgavit.

Ἐννεός. Mutus. Surdus. Mente captus. Edentulus. Tardus. Sublimis. Xenophon: *Pueris vero tanquam ſurdis, quid opus facto eſſet, oſtenderunt.* † *Tantus autem noctu terræ motus accidit, ut omnes ex cubili exilirent.* Eſt etiam nomen proprium.

Ἐνεώλκησαν. Naves traxerunt.

1 Ἔγκρυμμα] Sic recte unus MS. Pariſ. itemque Heſychius. At priores Editt. male ἔγκλημα.

2 Ἐξέπτυσα] Hæc interpretatio nihil ad rem facere videtur. Aliud enim eſt ἐγκάπτειν, ut ex Ariſtophane aliiſque ſcriptoribus conſtat. Quare Lector cogitet. Mihi enim in præſens nihil in mentem venit, quod ad loci hujus illuſtrationem facere poſſit. Florens Chriſtianus ad Ariſtophanis *Pacem* pag. 625. monet, Heſychium τὸ ἐγκάπτειν interpretari ἐκπτεῖν, & proinde hic apud Suidam pro ἐξέπτυσα forſan legendum eſſe ἐξέπτυσα. Sane τὸ κάπτειν apud Græcos etiam ſignificat πνεῖν, i. e. flare, vel ſpirare: unde eidem Heſychio κάπος eſt ψυχὴ, πνεῦμα; & κακαφηώς, quod eſt ejuſdem originis, ab Etymologo exponitur ἐκπτυόμενος. Sed ſecundum hanc ſignificationem apud Heſychium pro ἐκπνεῖ potius ſcribendum erit, ἐμπνεῖ, vel εἰσπνεῖ; & hic apud Suidam, ἐνέπτυσε, vel εἰσέπτυσε; quoniam nemo non videt, τὸ ἐγκάπτειν compoſitum eſſe ex ἐν, in, & κάπτειν, ſpirare: cui proinde τὸ ἐκπνεῖν ſignificatione reſpondere nequit. Poſſet tamen etiam leviori mutatione hic apud Suidam ſcribi ἐσέπτυσα, i. e. inſpui, vel conſpui: quod non abludit a modo dicta ſignificatione verbi κάπτειν. Qui enim in aliquam rem inſpuunt, id cum aliquo afflatu facere ſolent: quæ ratio eſt, quare τὸ ἐγκάπτειν non inepte per ἐμπνεῖν exponi etiam poſſe videatur. Sane ſignificatio iſta non eſt aliena a ſenſu fragmenti, quod Suidas ex auctore incerto hic adducit. In eo enim verba fiunt de aliquo, qui rem mali odoris naribus admotam averſatur, &, ſecundum expoſitionem noſtram, conſpuit: quomodo homines plerumque faſtidium ſuum erga res, quas aſpernantur & rejiciunt, declarare ſolent. Sed hæc tantum ut conjecturam propono.

3 Ῥωμαῖοι πολεμ.] Confer Suidam ſupra v. Ἀπιθῶν.

4 Ἐνεμεμβύων] Imo Νενεμημένων, a νέμω.

5 Ξενοφῶν] Lib. IV. *de Expedit. Cyri*, pag. 333. ut Pearſonius monuit.

6 Τοσόσδε δῆλον τῆς νυκτὸς ἐνέπ.] Hæc non pertinent ad fragmentum præcedens, ſed ſunt verba diverſi cujuſdam ſcriptoris, quæ tamen nihil ad locum hunc faciunt.

Ἐννέας. ἐναετής.

Ἐνεάχμωσε. νεωτὶ καλεσκεύασεν. ἐκίνησεν. ἠλλοίωσεν. ἐκαινοποίησεν.

Ἐνεπάγλω. ἐνέπεσον.

Ἐνέπασεν. [1] ἐνέβαλλεν. ἐνεποίκιλλεν.

Ἐνέπεσε. συνέβη. ἐγένετο. Πολύβι. Ἐνέπεσε δέ τις ὁρμὴ τῷ Σκιπίωνι καὶ ἀμφιβόλησις, εἰ δεῖ συμβαλεῖν καὶ μονομαχῆσαι πρὸς τὸν βάρβαρον.

Ἐν ἐπικόῳ. εἰς ἐπήκοον πάντων.

Ἐνεπίμπραν, καὶ ἐνεπίμπρασαν. καὶ ἐνεπίμπλανο, καὶ ἐνεπίμπλα.

Ἐνεπίσκημμα, [2] καὶ ἐνεπισκήψασθαι. ὁπότε δημεύθειή τινος οὐσία, ἐξῆν προσελθεῖν τῷ φάσκοντι γεγενῆσθαι δανειστῇ τοῦ ἀνδρὸς, καὶ λέγειν, ὡς ὀφείλοι αὐτῷ ἐν τῇ οὐσίᾳ χρέος. καὶ τοῦτο λεγόμενον [3] ἐπίσκημμα, καὶ ἐνεπισκήψασθαι. Καὶ ἐγγύην καταβαλεῖν. [4] καταδικασθέντων τινῶν δημεύεσθαι τὰς οὐσίας, εἰ λέγοιέν τινες, ὡς εἴησαν δανεισταὶ τῶν δημευομένων, ἀπογράφεσθαι τούτους ἐκέλευον, πότε, καὶ πόσον ἀργύριον ἐδάνεισαν· ὃ καὶ ἐλέγετο [5] ἐπισκήψασθαι. εἰ μέντοι γε παρέσχον ἐγγυητὰς τοῦ μὴ ἂν ψευσαμένους περὶ τοῦ δανείσασθαι οἱ δανείσαντες, τοῦτο [6] ἐγγύην καταβολὴν ἔλεγον.

Ἐνεπορπήσησεν. [7] συνεβλήθησαν.

Ἐνέργεια. [8] ἡ ἐνέργεια καθολικωτέρα ἐστὶ τῆς κινήσεως· ἡ δὲ κίνησις, τοῦ πάσχειν. πᾶν μὲν γὰρ τὸ πάσχον καὶ κινεῖται. πᾶν δὲ τὸ κινούμενον καὶ ἐνεργεῖ. οὐκέτι μέντοι τὸ ἐνεργούμενον κινεῖται. ἐνέργεια μέν γάρ ἐστιν ἡ ἀφ' ὁλοκληρωτέρου ὑπὸ τὴν ἕξεως. κίνησις δέ ἐστιν ἀτελὴς ἐνέργεια. ἡ γὰρ ἀπὸ τοῦ πρώτου δυνάμει ἐπὶ τὴν ἕξιν ὁδὸς, κίνησίς ἐστι. πᾶσα δὲ γένεσις καὶ πᾶσα ἐνέργεια ἄλλου τινὸς γίνεται τέλους χάριν. τέλος γὰρ τῆς γενέσεως καὶ τοῦ γιγνομένου τὸ εἶναι· καὶ τῆς ἐνεργείας καὶ τοῦ ἐνεργεῖν τὸ ἐνηργηκέναι. οὐκ ἐπὶ πάντων δὲ τοῦτο ἀληθές. ἡ γὰρ εὐδαιμονία ἐν τῷ ἐνεργεῖν κατ' ἀρετὴν, οὐκ ἐν τῷ ἐνηργηκέναι. δεῖ δὲ σκοπεῖν, πότερον ἐνέργεια τὸ τέλος τῆς δυνάμεως, ἢ ποίημά τι καὶ ἔργον. ἐφ' ὧν μὲν οὖν ποίημα, πάσιν οἱ πρὸς τὴν ἐνέργειαν ἀποδίδοντες. τέλος γὰρ ἐπὶ τούτων τὸ ἔργον, καὶ βέλτιον τῆς ἐνεργείας. ἐφ' ὧν δὲ ἐνέργεια μᾶλλον, ἐνέργειαν μᾶλλον θετέον. πολλῶν γὰρ ὁ τὸ γεγενῆσθαι τέλος, ἀλλὰ τὸ γίνεσθαι. καὶ γὰρ ἥδεσθαι μᾶλλον αἱρούμεθα, ἢ πεπαῦσθαι τῆς ἡδονῆς· καὶ θεωρεῖν, ἢ τεθεωρηκέναι.

Ἐννέως. Novennis.

Ἐνεόχμωσε. Recenter paravit. Movit. Res novavit. Res novas eſt molitus.

Ἐνεπάγλω. Tranfixus ſum. Incidi.

Ἐνέπασεν. Injecit. Inſperſit. Acu pinxit, vel diſtinxit.

Ἐνέπεσε. Incidit. Accidit. Contigit. Polybius: *Dubitatio autem Scipionem inceſſit, an cum Barbaro confligendum & ſingulari prælio dimicandum eſſet.*

Ἐν ἐπικόῳ. In loco, unde quis ab omnibus audiri poteſt.

Ἐνεπίμπραν. Incendebant. Et ἐνεπίμπραντο, incendebantur. Sic ἐνεμπίπλαντο, implebantur, & ἐνεπίμπλα, implebat.

Ἐνεπίσκημμα. Quum alicujus bona publicabantur, licebat ei, qui pecuniam mutuam ipſi dederat, in medium prodire, & dicere, ſibi debitum in ejus bonis deberi. Et hoc vocatur ἐνεπίσκημμα, & ἐνεπισκήψασθαι. Et ἐγγύην καταβαλεῖν. Cum bona quorundam publicabantur, illi, qui dicebant ſe pecuniam ipſis credidiſſe, jubebantur in tabulis perſcribere, quando & quantam pecuniæ ſummam eis credidiſſent: quod vocabatur ἐπισκήψασθαι. Si igitur creditores ſponſoribus datis caverent, ſe de pecunia credita non mentiri, id ἐγγύην καταβολὴν vocabant.

Ἐνεπορπήσησαν. Fibula adſtricti vel connexi ſunt.

Ἐνέργεια. Actio latius patet, quam motio: & motio, quam paſſio. Quidquid enim patitur, id etiam movetur. Quidquid vero movetur, id etiam agit. Non tamen etiam in quo actio ſe exſerit, id movetur. Nam actio quidem eſt univerſa vis ab habitu procedens. Motio vero eſt imperfecta actio. Nam via ad habitum procedens ab eo, quod facultate primum eſt, eſt motio. Omnis vero generatio & omnis actio propter alium finem fit. Finis enim generationis, & ejus, quod generatur, eſt ipſum eſſe; & actionis, & agendi, ipſum egiſſe. Non tamen in omnibus hoc eſt verum. Felicitas enim in agendo ſecundum virtutem, non autem in egiſſe, poſita eſt. Conſiderandum igitur eſt, ſitne actio finis facultatis, an factio quædam & opus. In quibus igitur rebus eſt factio, peccant qui ad actionem has referunt. In his enim finis eſt ipſum opus, idque actione præſtantius. In quibus vero eſt nuda actio; ſola actio conſtituenda eſt. Multorum enim finis eſt, non eſſe factum, ſed fieri. Nam voluptate frui, quam ea frui deſiiſſe; & contemplari, quam contemplatos nos eſſe malumus. *Port.*

1 Ἐνέπασεν] Homerus Il. Γ. v. 126.
Δίπλακα μαρμαρέην· πολίης δ' ἐνέπασεν ἀέθλους.
Scholiaſta: Ἐνέπασεν. ἐνεποίκιλλεν. Huc Suidas reſpexit.

2 Ἐνεπίσκημμα——ἐν τῇ οὐσίᾳ χρέος] Ex Harpocratione.

3 Ἐπίσκημμα] Lege ἐνεπίσκημμα.

4 Καταδικασθέντων τινῶν δημ.] Eadem habet Etymologus v. Ἐγγύης καταβολὴν: quem confer.

5 Ἐπισκήψασθαι] Imo ἐνεπισκήψασθαι.

6 Ἐγγύην καταβολὴν] Etymologus rectius, ἐγγύης καταβολήν.

7 Ἐνεπορπήσησαν] Sic recte MSS. Pariſ. Ab ἐμπερπᾶν, fibula connectere. At priores Editt. male, ἐνεπορθήσησαν.

8 Ἐνέργεια. ἡ ἐνέργεια καθολ.] Totus hic articulus ſumptus eſt ex interprete aliquo in lib. VI. *Topicorum* Ariſtotelis, ubi Philoſophus inter alia & hæc habet: Σκοπεῖν δὲ καὶ εἰ γένεσίς ἐστι πρὸς ὃ ἀποδίδωκεν, ἢ ἐνέργεια. ἐάν γὰρ τοιοῦτον τέλος. μᾶλλον γὰρ τὸ ἐνηργηκέναι καὶ τὸ γεγονέναι τέλος, ἢ τὸ γίνεσθαι καὶ τὸ ἐνεργεῖν. ἢ οὐκ ἐπὶ πάντων ἀληθὲς τὸ πιεῖσθαι; χεῖρον γὰρ οἱ πλείστοι ἥδεσθαι μᾶλλον βέλονται, ἢ πεπαῦσθαι ἡδόμενοι, &c. Hunc locum (qui exſtat pag. 378. Edit. Sylburg. in 4.) Suidas ex commentatore aliquo anonymo hic interpretatur.

Ἐνεργέν.

Ἐνεργόν. Ὀπλεταιρικόν. [1] σύντομον. Πολύβιος· Οἱ δὲ ἐξαναστάντες, ἐνεργὸν ἐποιήσαντο τὴν πορείαν καὶ τὴν ὁδόν.

Ἐνεργόν. Intentum. Contentum. Concitatum. Polybius: *Illi vero, cum ſurrexiſſent, concitatu gradu ad hoſtem contenderunt.*

Ἐνερυθής. ἀντὶ τοῦ ἐρυθρός. [2] Τοῦ χρώματι χρυσέου γενομένου· ἐνερυθής.

Ἐνερυθής. Ruber. Rubicundus. *Cum facies ejus colore rubro ſuffuſa eſſet.*

Ἐνειδόντες. [3] ἐμπηγνύντες. καὶ ἐνείσας, ἐμπήξας.

Ἐνειδόντες. Infigentes. Et ἐνείσας, qui infixit.

Ἔνερθεν. Ὑποκάτωθεν.

Ἔνερθεν. Inferne.

Ἐνέρσῃ. [4] Τὸ ξύλον σιδήρῳ διέφθειραν, ᾧπερ ἐνέρσῃ [5] τείχους ἑκατέρου [6] ἐναρμοσθέντα τὰς πύλας ὀπίζευγνύναι εἰώθασιν.

Ἐνέρσῃ. Inſertione. Conjunctione. Commiſſura. *Lignum ferro corruperunt: quo utriuſque parietis commiſſuræ inſerto, portas jungere ſolebant.*

Ἐνέρσῃ κρ. [7] κράβυλον ἀναδήσασθαι. [8] τετέσθαι, ἐνεισέρσῃ, ἢ συμπλοκῇ. κράβυλος δέ ἐστιν εἶδος πλέγματος τῆς τριχῶν, ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὀξὺ καταλῆγον.

Ἐνέρσῃ κρ. *Comam capitis nexam & implexam faſtigiantes.* Κρώβυλος enim eſt nexus capillorum, ab utraque parte in acutum deſinens.

Ἐνέρτερος. κατώτερος.

Ἐνέρτερος. Inferior.

Ἐνέροις. νεκροῖς. Ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἔρᾳ κεῖσθαι.

Ἐνέροις. Mortuis. Sic dicti quod ἐν τῇ ἔρᾳ, i. e. in terra, ſiti ſint.

Ἐνεσκευασμένην. [9] ἀντὶ τοῦ διεσκευασμένην, καὶ πεπλασμένην. Ἰσαῖος καὶ Δημοσθένης.

Ἐνεσκευασμένην. Inſtructam. Compoſitam. Fictam. Iſæus & Demoſthenes.

Ἐνεσία. ἡ συμβουλή.

Ἐνεσία. Conſilium.

Ἐνέσκηψαν. ἐνάρμοσαν. ἐνέπηξαν.

Ἐνέσκηψαν. Irruerunt. Immiſerunt. Infixerunt.

Ἐνεσκιρρώθη. Ὅτι τοῦ σκίρρου, ὃ σημαίνει τὸν γύψον.

Ἐνεσκιρρώθη. Induratus eſt. A σκίρρος, quod gypſum ſignificat.

Ἐνεσήσαντο καὶ μετῆλθον. ἀντὶ τοῦ ἔκριναν ποιῆσαι. Ὅσα τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐνεσήσαντο καὶ μετῆλθον.

Ἐνεσήσαντο κ᾽ μετ. Aliquid facere & exequi decreverunt. *Quotquot hanc rem machinatæ & executæ ſunt.*

Ἐνεσκίμφθη. ἐνεπάγη.

Ἐνεσκίμφθη. Infixus, vel impactus eſt.

Ἔνεστι καὶν μύρμηκι καὶν σέρφῳ χολή. παρεγγυᾷ μηδὲ τοῖς μικροῖς καταφρονεῖν.

Ἔνεστι καὶν μύρμ. Ineſt & formicæ & ſerphe bilis. Proverbium hoc nos monet, ne parvos quidem contemnendos eſſe.

Ἐνετῆσι. [10] περόναις. Χρυσείῃσιν ἐνηρμοσμένοις ἐνετῆσιν.

Ἐνετῆσι. Fibulis. *Aureis aſtrictam fibulis.*

Ἐνελεμᾶτο [11] διαφέρει τοῦ ἀπελεμᾶτο. ὅταν μὲν γάρ τις ἂς τι ποσὸν ἀργύριον ἀπέμημα λαμβάνῃ, ἀπολεμᾶσθαι λέγεται. ὅταν δὲ ἐν εἴδεσί τισι λογίσηταί τις μέρος τι τοῦ ἀργυρίου, τοῦτο λέγεται ὡς ἐνελεμήσατο.

Ἐνεπεμᾶτο. Differt ab ἀπεπεμᾶτο. Quum enim quis certam aliquam pecuniæ ſummam pignoris loco accipit, is ἀπεμᾶσθαι dicitur. Cum vero quis ſpecies aliquas in æſtimationem accipit, id dicitur ἐνεμᾶσθαι.

Ἐνετολμήσατο. ἀπεθάρρησεν. Εἶτα μὲν τοι ἐνετολμήσατο τηλικοῦτον τόλμημα.

Ἐνετολμήσατο. Auſus eſt. *Deinde vero tantum ac tam audax facinus auſus eſt.*

Ἐνετρύλλισε. [12] κατεῖπεν. [13] Ἀριστοφάνης·

Πρᾶγωγὸς ὅσ᾽ ἐνετρύλλισεν τῷ δεσπότῃ.

Ἐνετρύλλισε. Clam indicavit. Indicium fecit. Ariſtophanes: *Si quæ lena indicium fecit domino.*

Ἐνετοί. ἔθνος Παφλαγόνων.

Ἐνετοί. Heneti. Gens Paphlagonum.

Ἔνθυ. Ὀνομάριον.

Ἔνθυ. Exclamatio quædam.

Ἐνεχείρισε ποιμαίνειν τοὺς μαθητάς.

Ἐνεχείρισε ποιμ. Diſcipulos paſcendos ipſi tradidit.

1 Σύντομον] Portus recte monuit, legendum eſſe σύντονον.

2 Τοῦ χρώματι χλοώδους εἶναι.] Locus integer, unde fragmentum hoc decerptum eſt, legitur apud Polybium in Excerptis a Valeſio editis pag. 149.

3 Ἐμπηγνύντες] Sic melius MSS. Pariſ. quam priores Editt. quæ habent ἐμπήγνυσι.

4 Τὸ ξύλον σιδήρῳ διέφθειραν.] Hæc ſunt verba Procopii lib. III. *de Bello Goth.* cap. XX. pag. 513.

5 Τείχους ἑκατέρου] Procopius habet πύργου ἑκατέρου, quod præferendum eſt.

6 Ἐναρμοσθέντα] Sic recte MSS. Pariſ. & Procopius loco laudato. At priores Editt. male ἐναρμοσθέντας.

7 Ἐνέρσῃ κρώβυλον ἀναδῆσαι.] Senſus imperfectus hujus loci ſupplendus eſt ex Thucydidis lib. I. cap. VI. unde Suidas hæc decerpſit.

8 Τετέσθαι, ἐνεισέρσῃ, ἢ συμπλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Thucydidis: ſed apud quem legitur ἐν εἰσέρσῃ, ἢ πλοκῇ.

9 Ἐνεσκευασμένην] Ex Harpocratione.

10 Ἐνετῆσι. ῥᾳδ.] Scholiaſta Homeri ad Il. Ξ. v. 180. Ἐνετῆσι. περόναις. διὰ δὲ ὀνίεσθαι τοῖς ἱματίοις· ὅ ἐστιν, ἱμασθῆναι.

11 Ἐνεπεμᾶτο διαφέρει δὲ εἰπὼν.] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium. Confer etiam Suidam ſupra v. Ἀπεπεμήσατο, & v. Ἀπεπεμπαί.

12 Ἐνετρύλλισε] Imo ἐνεφύλλισε, per φ.

13 Ἀριστοφάνης] *Theſmophoriazuſis* pag. 785. (519. Ed. Baſ. P.) unde pleniorem hujus loci ſenſum pete.

Ἐνέχεις.

Ἐνέχεις. ἐνίχεις. [1] Ἀριστοφάνης·

Εἰ Θάσιον ἐνέχεις εἰκότως γε, νὴ Δία.

ὡς τῶ Θασίω οἶνω εὐόσμω ὄντι. ὁ γὰρ Σταφυλος, ὁ ἐρώμενος Διονύσω, ἐν Θάσῳ ᾤκει· καὶ ἀφ' τοῦτο ἀφέρει ὁ Θάσιος οἶνος.

Ἐνείη. ἀντὶ τοῦ ἔνεστιν. [2] Ἀριστοφάνης·

Εἰ μή σ' ἀπολέσαιμι, εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ
Ψευδῶν ἐνείη, ἀφανὲς εἴην παντάχη.

οἷον, ἀφαμαρτήσαιμι τῆς ἐλπίδος, εἴ σε μὴ ἀπολέσαιμι, εἴ τι τῶν ἐμῶν Ἀττικείων ψευσμάτων. ἐπεὶ αὐτὸς ἀνεψευδόμην ἔδοξεν ὁ ἀλλαντοπώλης αὐτὸν παρυδεκιμεῖν. ἄλλως. Εἴ τι τῶν ἐμῶν ψευδῶν σώζεται· τοιοῦτον, τῶν ἐνόντων μοι. εἰ μὴ ἀπολώλεκα τὸ ψεύδεσθαι, ἀφανὲς εἴην παντάχη, εἰ μή σε ἐξ ἀνθρώπων ποιήσαιμι.

Ἐνεῖκαι. ἐνεγκεῖν.

Ἐνεῖκαν. ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἐνέξω, ἤνεκα· πλεοναστικῷ τοῦ ι, ἤνεικα, καὶ ἐνεῖκαν. ἐπλεόνασε δὲ τὸ ι διὰ πᾶς ἀόριστος, μὴ ἔχων σ, ἢ ξ, ἢ ψ, μακρᾷ θέλει γίνεσθαι· οἷον ἔκειρα, ἔνειμα, ἤνεικα.

Ἐνείκησεν. ὑπακολόγησεν. ὕβρισεν.

Ἐνείλουλες. [3] Θουκυδίδης· Ἐν ταῖς καλάμαις πηλὸν ἐνείλουλες, εἰσέβαλλον εἰς τὸ διηρημένον τοῦ τείχους.

Ἐνείμαντο. ἐμέρισαν.

Ἐνείραντες. ἐμπεραιώσαντες.

Ἐνειρμῷ πέδας. ἀντὶ τοῦ συμπεπλεγμένῳ.

Ἐνεῖσα. ἐμβαλοῦσα.

Σαρκὶ [4] τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον.

Ἔνεισιν. ἐμβάλλει.

Ἐνεχάζων. Οἱ δὲ ἱερεῖς καταπεπληγμένοι τῷ δέει, ἐξίσταντο καὶ ἐνεχάζων αὐτῷ ἅπαντες. ἀντὶ τοῦ, συνεχάζων.

Ἐνέχραυε. τὸ σῶμα ἐνέπληττεν. [5] Ἡρόδοτος· Τὸ σῶμα ἐσκληρότερον. ὅκως γὰρ ἐντύχοι Σπαρτιατέων, ἐνέχραυε τὸ σκῆπτρον τῷ σκήπτρῳ. φησὶ Κλεομένης τοῦ Σπαρτιάτου λέγων.

Ἐνέχυρον. τὸ διδόμενον ὑπὲρ χρέους. ὃ [6] μόνον ἐνέχυρον φασὶν, ἀλλὰ καὶ ἐνέχυρα. φαίνεται δὲ καὶ τὰ ἀπογεγυμνωμένα εἶναι, μὴ θεῖναι τὰ ὅπλα ἐνέχυρα. [7] λέγει ἐν ᾧ τῆς πενίας ὁ κωμικὸς, ὅτι αὐτὴ τὴν ἑαυτῆς βίᾳ ἀναγκάζει καὶ τοὺς νόμους παραβαίνειν, τοὺς θεσπίσαντας, ὅπλα ἐνέχυρα μὴ τιθέναι.

Ἔνη καὶ νέα. ἡ τριακὰς καλεῖται. ἔνον γὰρ τὸ παλαιόν. ὅτι τοῦ ἔνον δὲ, καὶ νέον, ἡ ἔνη καὶ νέα. ἢ

1 Ἀριστοφάνης] *Pluto* pag. 99. (48. Ed. Baſ. *P.*)

2 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 329. (228. Ed. Baſ. *P.*) ubi vide Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

3 Θουκυδίδης] Lib. II. cap. LXXVI. unde pleniorem hujus loci ſenſum pete.

4 Σαρκὶ τ' ἐκ γέν.] Portus fragmentum hoc intelligendum putabat de ape, aculeum alicui infigente. Sed huic conjecturæ obſtat τὸ, ἐκ γενίων, quod de ore utique accipiendum eſt: cum apes aculeum in podice habeant. Quare exiſtimo potius, verba hic fieri de ſerpente, ex ore venenum immittente in vulnus ejus, quem dentibus momorderat

5 Ἡρόδοτος] Lib. VI. pag. 226. ut Portus quoque monuit. Ibi autem ſic legitur: Καπληγέντα δὲ αὐτὸν αὖτις παλιλλαβὲς μανίης νόσος, ἐόντα ἔτι ἀσθενέστερον ὑπερφερόμενον. Ὅκως γάρ τιν ἐντύχοι Σπαρτιητέων, ἐνέχραυε εἰς τὸ ἀσθενέστατον τὸ σκῆπτρον.

6 Οὐ μόνον ἐνέχυρόν φασι.] Ex Enarratore Comici ad *Plutum* pag. 46. (24. Ed. Baſ. *P.*)

7 Λέγει ἐν ᾧ τὴν πενίας ὁ κωμ.] Verba Comici loco laudato hæc ſunt:

Ποῖον γὰρ ἂν ὠράκιον, ποίαν δ' ἀσπίδα,
Οὐκ ἐνέχυρον θήσει ἡ μιαιφονήτρια.

Ἐν

Ἐν [1] ᾗ ἂν ὁ τοιοῦτος βρότος ἐγένηται. νῦν ὡς βρότον αἱματόεντα, τὸν φοινικῶν σημαίνων λέγει.

Ἔνη [2] καὶ νέα. ὅτω παρ' Ἀθηναίοις ἡ παρ' ἡμῖν τριακὰς, ἡ νουμηνία· ἐπειδὴ συμβαίνει ἐν αὐταῖς καὶ λήγειν τὴν σελήνην, καὶ γεννᾶσθαι. τότε δὲ μὴ ταχέως ἀποδιδόναι τοὺς τόκους, ἢ τὰ δάνεια, ἀπήτουν, ὡς ὑποφόρους γενομένους. διὸ λυπεῖσθαι φησὶν, ἐᾶν ἐνισταμένου ἕνου τε καὶ νέου. ἡ δὲ πέμπτη ἐπὶ κ' φθίνοντος. τὰς γὰρ λ' ἡμέρας τοῖς σελήνης εἰς τρεῖς δεκάδας διήρουν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν μὲν πρώτην ὡς ἡμεῖς, ἁ β' γ' δ' ε' ς' ἡ ζ' ι' ἀπαριθμοῦντες· προσθέντες μὲν τὸ ἱσταμένου ἑκάστῃ. τὴν δὲ δευτέραν ὅπως· πρώτη ἐπὶ δέκα, δευτέρα ἐπὶ δέκα, τρίτη ἐπὶ δέκα, καὶ καθεξῆς ἄχρι τῆς ιθ'. τὴν δὲ εἰκοστὴν εἰκάδα ἐκάλουν. [3] τὴν δὲ εἰκοστὴν πρώτην ἔλεγον ἐνάτην φθίνοντος· τὴν δὲ εἰκοστὴν δευτέραν, ὀγδόην φθίνοντος, καὶ ὅτω μέχρι τῆς δευτέρας φθίνοντος. τὴν δὲ τριακάδα ἕνην καὶ νέαν ἐκάλουν.

Ἔνη. [4] Παρᾶιναι δ' εἰς ἔνην. οἷον εἰς τρίτην.

Μηδ' ἀναβάλλεσθ' ἐς' αὔριον, ἐς' ἔννυφι.

τινὲς δὲ εἰς τριακάδα. Ἀττικοὶ δὲ καλοῦσιν ἕνην καὶ παλαιάν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀειτογείτονος· Τὰς ἕνας ἀρχὰς ταῖς νέαις ὑπεξιέναι. † Ἔνη, ἡ τρίτη τῆς σελήνης. Ἀριστοφάνης· Θάρσει, καλατεύξη, κἂν ἔνης ἔλθῃς. ἀντὶ τοῦ εἰς τρίτην. οἶδα γὰρ τούτους χειροτονήσαντας μὲν ταχὺ ἅπαν' ἂν δόξῃ, καὶ ταῦτα πάλιν ἀγνωμόνως. † [6] Ἕνην καὶ νέαν τὴν ὑφ' ἡμῶν τριακάδα καλουμένην Ἀθηναῖοι λέγουσιν, ὅτι τῷ τὴν τελευτὴν ἔχειν τοῦ προτέρου μηνὸς, καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑστέρου. Πολέμων δέ φησιν, ὅτι ὠνόμασαν αὐτήν ποτε Δημητριάδα, ἐπὶ τιμῇ Δημητρίου τοῦ Μακεδόνος. Ἔνης δὲ καὶ εἰς ἕνην τὸ εἰς τρίτην λέγουσιν. καὶ ἁπλῶς τὸ ἐνὸν δασυνόμενον, τὸ προτερον καὶ παρελθυθὸς δηλοῖ.

Ἑνά. [7] Ἀττικοὶ τὸ ἕν. τὸ δὲ η περιττὸν ἔθεσαν, ὡς τὸ ληξεῖς ἔχων. περιττεύει τὸ ἔχων. οἱ δὲ λείπειν φασὶ τὸ δύο. ἐρωτῶν δὲ λέγει, ἓν ἢ δύο. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

Ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἕνα;

Ἑνά. ὀξυτόνως, ἡ νέα.

significat vetus, [& νέον novum.] Ab ἕνον igitur & νέον dictum eſt ἕνη καὶ νέα. † *In qua hujuſmodi ſanies innata fuerit.* Nunc ſaniem cruentam, ſive cruorem ſignificat

Ἕνη καὶ νέα. Sic apud Athenienſes vocabatur dies trigeſimus menſis, vel novilunium, (proprie, vetus & nova) quod tunc luna & deficiat & ſimul renaſcatur. Eo autem die creditores a debitoribus uſuras, quas non perſolverant, quaſi ſtatuto tempore elapſo, exigebant. Propterea [Strepſiades] ſe ſollicitum eſſe ait, quod trigeſimum diem menſis inſtare videret. Dies autem, quæ vocatur πέμπτη φθίνοντος, eſt dies XXVI. menſis. Athenienſes enim triginta dies menſis in tres decades dividebant: quarum primam numerabant, ut nos, dicentes, primus, ſecundus, tertius, &c. addentes unicuique diei vocem ἱσταμένου. Secundam autem ſic: Πρώτη ἐπὶ δέκα, i.e. XI. δευτέρα ἐπὶ δεκα, XII. τρίτη ἐπὶ δέκα, XIII. & ſic deinceps uſque ad XIX. Vigeſimum vero diem εἰκάδα vocabant. At vigeſimum primum, ἐνάτην φθίνοντος: vigeſimum ſecundum, ὀγδόην φθίνοντος, & ſic deinceps uſque ad diem XXIX. quem δευτέραν φθίνοντος appellabant. Trigeſimum autem diem vocabant ἕνην καὶ νέαν, i. e. veterem & novam.

Ἔνη. Tertius dies. Perendie. [Ariſtophanes: *Jubeo Thraces*] *adeſſe* (εἰς ἔνην, i. e.) *perendie.* [Sic etiam vox hæc accipitur in verſu illo:] *Ne differas rem in craſtinum, vel perendinum diem.* Quidam vero ſic vocari tradunt trigeſimum diem menſis. Attici autem veterem etiam vocant ἕνην. Demoſthenes in oratione contra Ariſtogitonem: *Veteres magiſtratus novis cedere.* † Ἔνη vocatur tertius dies menſis. Ariſtophanes: *Bono eſto animo. Conſequeris enim* [*quod petis,*] *etiamſi tertio abhinc die veneris.* Ἔνης enim hic ſignificat εἰς τρίτην. Scio enim, eos celeriter quidem decernere, quæ ipſis viſa fuerint; ſed eadem mox rurſus damnare. † Athenienſes ἕνην καὶ νέαν vocant diem illum, quem nos τριακάδα, i. e. trigeſimum appellamus; ideo quod dies ille ſit finis menſis præcedentis, & initium ſequentis. Polemon vero auctor eſt, diem illum quondam appellatum fuiſſe Demetriadem, in honorem Demetrii Macedonis. Ἔνης autem, & εἰς ἕνην, ſignificat in diem tertium. Et ſimpliciter τὸ ἐνὸν, aſpiratum, vetus & præteritum notat.

Ἑνά. Sic Attici dicunt pro ἓν, unum: redundante litera η. [Interdum autem vox hæc ſuperflua eſt,] ut τὸ ἔχων in ληξεῖς ἔχων. Alii vero dicunt deeſſe vocem δύο, i. e. duo. Interrogans enim dicit, *unum an duo.* Ariſtophanes *Acharnenſibus: Perfunctus es legatione jam ſenex?*

Ἑνά. Cum acuto in poſteriore ſyllaba, idem valet ac ἡ νέα, i. e. nova.

1 Ἐν ᾗ ἂν ὁ τοιοῦτ.] Hic eſt novus articulus, & a præcedente omnino ſeparandus: quamvis priores Edd. eum abſque ulla nota diſtinctionis cum ſuperioribus connectant.

2 Ἕνη δὲ νέα] Totus hic articulus deſcriptus eſt ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 188. (115. Ed. Baſ. *P.*)

3 Τὴν δὲ εἰκοστὴν πρώτην ἔλεγον ἐνάτ.] Aliter Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato, quem confer.

4 Ἔνη] Et hic, & in ſequentibus, ſcribendum eſt ἕνη, cum ſpiritu aſpero.

5 Παρᾶιναι δ' εἰς ἔνην] Ariſtophanes *Acharnenſ.* pag. 379. (268. Ed. Baſ. *P.*)

Διοσημί' ἐσὶ, κἢ ῥαΐδις βέβληκέ μοι.
Τὰς Θρᾴκας ἀπίναι, παρεῖναι σ' εἰς ἔνην.

Vide ibi Scholiaſtam, cujus ſcrinia Suidas compilavit.

6 Ἕνην δὲ νέαν τὴν ὑφ' ἡμῶν τρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, Suidas hauſit ex Harpocratione.

7 Ἑνά. Ἀττικοὶ τὸ ἕν. τὸ δὲ η περιττ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 400. (286. Ed. Baſ. *P.*) ſed ubi rectius ſic legitur: Ἀττικοὶ δὲ τὸ ἕνη περιττὸν ἐπέθεσαν, ὡς τὸ ἔχων, ληξεῖς ἔχων. οἱ δὲ λείπειν φασὶ τὸ δύο, ἵνα ἐρωτῶν λέγῃ, ἓν ἢ δύο.

Ἐνηβητήρια. ἐνθυμητήρια [1] τῷ Ἡροδότῳ.

Ἐνηβρύνετο. ἠλαζονεύετο.

Ἐνῆγεν. Ὤκλινεν. παρέπειθεν. [2] Προκόπιος· Ἐνῆγε δὲ αὐτὸν ἐς τοῦτο Χριστιανῶν λόγος, καὶ ἔδακνεν αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, ὅτι ἀνάλωτον Ἔδεσσαν ἰσχυρίζοντο εἶναι. Καὶ αὖθις· Ἐνῆγε δὲ πάντας εἴς τε τὰς εὐχὰς τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ τὴν ὀφειλομένην εὔνοιαν, ὅτι χρεία ἡ παραίτιος ἀναγκαία ἦσα, ἰοῦσα ὑπὲρ πάντων κοινῆς σωτηρίας δῆλος ἰοῦ. τό, [3] τε κάλλος τοῦ τοῦ σώματος, καὶ τὸ μέγεθος.

Ἐνηγκυλωμένοι. Περιφερόμενοι ἐπὶ κατασκοπῇ παραγενόμενοι, τῷ καὶ τὰ τόξα ἐνηγκυλωμένα φέρουσας ἀλῶναι. ἀντὶ τοῦ ἐντεταμένα, ἡτοιμασμένα.

Ἐνηέος. τοῦ πραέος. καὶ ἐνηής, ὁ πρᾶος.

Ἐνήεια. ἡ πραότης.

Ἐνήθλει. ἐνεκαρτέρει. Καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τούτοις τῇ πενίᾳ ἐνήθλει.

Ἐνῆκαν. ἐνέβαλον.

Ἐνήκισεν. ἔπληξεν. ἐπιμαστίσαλο.

Ἐνήλατα. τῆς κλίνης μέρος π.

Ἐνήλαλο. [4] Ἀριστοφάνης·

Ἐνήλατ', ἐσκίρτα, πεπόρδει, καλεγέλα,
Ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐσχημόνων.

Ἐνηλινδεῖσθαι. κεκυλίσθαι. καὶ ἐνηλινδοῦντο, ἐκυλίοντο.

Ἐνημμένος. περιβεβλημένος.

Τῷ [5] τοῦ πανόπλου διφθέραν ἐνημμένος.
ὁ Ἡρακλῆς ἐχρῆτο τῇ λεοντῇ περὶ τὸ σῶμα ἐνημμένος.

Ἐνιῶ. δυνατὸν ἰοῦ. ἐνδεχόμενον. Ὁ δὲ μάστιξιν, ὡς ἐνιῶ, ἀνετάσας, διέγνω ὡς ἔχοι τὸ πολέμιον. ἀντὶ τοῦ, ὡς δυνατόν.

Ἐνιῶ. ὑπῆρχεν.

Ἐνιωθρώπησεν. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀνθρώπῳ γέγονεν. αὐτὸς γὰρ ἐγίνωσκε, τί ἰοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.

Ἐνήκλο. ἀπέκλεινεν.

Ἐνήκεισε. προσετέλασε.

Ἐνήκης ναῦς. πληρωτικῶς δὲ λέγεται, ἐνήκεις, μίαν εἰρεσίαν ἐχούσας. [6] Ὁ δὲ Σύλλας συνῆλθε τῷ Μιθριδάτῃ ἐν Δαρδάνοις τῆς Τρωάδος, ἔχων ναῦς σ' ἐνήκεις.

Ἐν ἦρι. ἐν τῷ ἔαρι.

Ἐνῆρσεν. ἐφήρμοσεν.

Ἐνήσομεν. ἐμβαλοῦμεν.

Ἐνισχημένος. καθεχόμενος.

Ἐνηυλισμένον. ἐμπεδειλημμένον.

Ἔνηφι. μετὰ τρίτον.

1 Παρὰ Ἡροδότῳ] Lib. II. pag. 89. ut Portus obſervavit.

2 Προκόπιος] Lib. II. *de Bello Perſ.* cap. XII. pag. 117.

3 Τό, τε κάλλος τοῦ σώματος, ἢ τὸ μέγ.] Quid hæc verba ſibi velint, non video. Cum ſuperioribus enim nullam connexionem habent.

Ἐνηβητήρια. Loca amœna, in quibus juvenes conviviis & voluptatibus indulgent. Apud Herodotum.

Ἐνηβρύνετο. Se jactabat. Gloriabatur.

Ἐνῆγεν. Inducebat. Movebat. Impellebat. Procopius: *Ipſum autem ad hoc impellebat ſermo Chriſtianorum, animumque ejus mordebat, quod Edeſſam inexpugnabilem eſſe affirmarent.* Et iterum: *Omnes adhortabatur ad preces pro eo fundendas, & debitam benevolentiam ipſi præſtandam, quod expeditio illa omnino neceſſaria eſſet; quippe quam pro communi omnium ſalute eum ſuſcipere manifeſtum eſſet.*

Ἐνηγκυλωμένοι. Incurvati. Intenti. Parati. *Compertum fuit eos explorandi gratia veniſſe, quod arcus intentos ferre deprehenderentur.*

Ἐνηέος. Mitis. Manſueti. Et ἐνηής. Mitis.

Ἐνήεια. Manſuetudo. Lenitas.

Ἐνήθλει. Perſeverabat in aliqua re. Forti animo tolerabat. *Et ille quidem ob hæc paupertatem fortiter tolerabat.*

Ἐνῆκαν. Injecerunt. Immiſerunt.

Ἐνήκισεν. Verberavit. Tormentis laceravit.

Ἐνήλατα. Sponda lecti.

Ἐνήλατο. Inſiliit. Ariſtophanes: *Inſultabat, ſaltabat, pedebat, irridebat, ut aſellus hordeo bene paſtus.*

Ἐνηλινδεῖσθαι. Volutatum eſſe in aliquo loco. Et ἐνηλινδοῦντο, volutabantur.

Ἐνημμένος. Indutus. Veſtitus. [Ariſtophanes:] [*Argi*] *omnia videntis pellicea veſte indutus.* Hercules utebatur pelle leonina, qua corpus ejus veſtitum erat.

Ἐνιῶ. Fieri poterat. Licebat. *Ille autem cum flagris, quantum fieri poterat, eum examinaſſet, cognovit, quo loco res hoſtium eſſent.*

Ἐνιῶ. Inerat. Erat.

Ἐνιωθρώπησεν. Hominem induit. Vel, in homine fuit.

Ἐνήκατο. Interfecit.

Ἐνήκεισε. Admovit. Infixit.

Ἐνήκης ναῦς. Navis inſtructa. At in plurali ἐνήκεις ναῦς dicuntur naves uniremes. *Sylla vero cum Mithridate ad Dardana urbem Troadis congreſſus eſt, habens ducentas naves uniremes.*

Ἐν ἦρι. In vere. Verno tempore.

Ἐνῆρσεν. Adaptavit.

Ἐνήσομεν. Injiciemus. Immittemus.

Ἐνισχημένος. Detentus. Qui detinetur.

Ἐνηυλισμένον. In aliqua ſtatione manentem, vel commorantem.

Ἔνηφι. Poſt tertium diem.

4 Ἀριστοφάνης] *Veſpis* pag. 524. (358. Ed. Baſ. P.)

5 Τὴν δ' παιόπτου διφθ.] Senarius hic legitur apud Ariſtophanem *Eccleſiaz.* pag. 726. (487. Ed. Baſ. P.)

6 Ὁ δὲ Σύλλας συνῆλθε τῷ Μιθ.] Hæc ſunt verba Dionis, quæ leguntur in Excerpt. Legat. cap. XXXV. pag. 388. ut Pearſonius recte obſervavit.

‡ Ἔνι.

Ἔνι. ἔστιν. ὑπάρχει. Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἔνεστιν. Ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἔργον μὲν τοῦτ' ἀρετῆς ἕνεκ', οἷς ἔνι φύσις.

Ἔνι θρασύς, ἔνι δὲ σοφὸν, ἔνι φιλόπολις ἀρετὴ φρόνιμος.

Ἔνια. πινά.

Ἐνιαυσιαῖος.

Ἐνιαυτίζω. ἐνιαυτόν που διατρίβω.

Ἐνιαυτός. οἱ Ἑβραῖοι τὸν ἐνιαυτὸν κατὰ τὸν σεληνιακὸν δρόμον ἀριθμοῦσιν· ὥστε τὰ μὲν ἡμέραν εἶναι παρ' αὐτοῖς κθ'. ὡς τοῦ μὲν ἡλιακοῦ κύκλου ὑπάρχοντος τξε, τοῦ δὲ σεληνιακοῦ, τνδ'. ὡς τὸν ἡλιακὸν παραλλάττειν ἐνιαυτὸν ἡμέρας ιά τοῦ σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ. ὅθεν Ἕλληνες καὶ Ἰουδαῖοι μιᾶς τρεῖς ἐμβολίμους [1] ὀκτὼ παρεμβάλλουσιν.

Ἐνιαυτὸς Μέτωνος. ἡ ἐνεακαιδεκαετηρίς. Μέτων γὰρ ὁ μαθηματικὸς, ἀφ' οὗ τὸν ἥλιον ἐκλιπόντα χρόνῳ, ἐνέταξε ιθ'.

Ἐναχοῦ. πολλαχοῦ. καὶ ἐναχῆ, ὁμοίως.

Ἑνήρης. ὁ ἓν μέλος ἔχων. ὁ κυλλός.

Ἐνηρωϊθείς. ἐνηδρευθεὶς δέ.

Ἐνίδρυε. ἐγκάθηται.

Ἐναία. ἡ μανδική.

Ἐνίεται. ἐμβάλλει.

Ἐνίεσαν. ἐνέβαλον. Καὶ τοῖς πύργοις πῦρ ἐνίεσαν.

Ἐνιζάνει. Ὁ δὲ κατ' ἴχνος ἑπόμενος τῷ τυράννῳ, καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα ποτὲ ἐνιζάνει τῷ προκαταλαβεῖν τὰ εὐέφοδά τε καὶ ἱππήλατα τῶν πεδίων.

Ἐνιζῆσαι. καθίσαι.

Ἐνίει. ἐμβάλλει. καὶ ἐνιεῖσα, ἐμβάλλουσα.

Ἐνιῆες. [2]

Ἐνίησιν. ἐμβάλλει.

Ἐνίκησε. τὸ ὑπερέβαλεν.

Ἐνικλᾶν. ἐμποδίζειν.

Ἐνιλλωπῶ, ἢ ἐνιλλώπω. τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς συστρέφω.

Ἔννιος, Ῥωμαῖος ποιητὴς· ὃν Αἰλιανὸς ἐπαινεῖν ἄξιον φησί. Σκιπίωνα γὰρ ᾄδων, καὶ ἐπὶ μέγα ἐξάρας τὸν ἄνδρα βουλόμενος, φασὶ μόνον ἂν Ὅμηρον ἐπαξίως ἐπαινεῖν εἰπεῖν Σκιπίωνος. δῆλον δὲ ὡς ἐπεθήπει τῇ ποιητῇ τὸ μεγαλόνοιαν, καὶ τὸ μέτρον τὸ μεγαλεῖον καὶ ἀξιάγαστον· καὶ ὡς ἐπαινέσαι δεινὸς Ὁμηρικός ἐστι, καὶ κλέος ἀνδρῶν συγγῶσαί τε καὶ ᾆσαι, ἐξ ὧν ἐκτήνεσε τὸν Ἀχιλλέα, καλῶς ἠπίσατο ὁ [3] ποιητὴς ὁ Μεσσάπιος.

Ἔνι. Est. Existit. Aristoph. posuit pro ἔνεστιν, i. e. inest. *Volo autem cum hisce quodvis adire periculum virtutis causa, quæ eis natura inest.*

Ἔνι θρασύς, ἔνι δὲ σ. *Inest audacia, inest sapientia, inest virtus patriæ amans & cum prudentia conjuncta.*

Ἔνια. Nonnulla. Quædam.

Ἐνιαυσιαῖος. Annuus. Anniversarius.

Ἐνιαυτίζω. Annum alicubi ago.

Ἐνιαυτός. Annus. Hebræi secundum lunarem cursum numerant annum, ut mensis apud ipsos sit 29. dierum. Cum autem circulus quidem solaris sit 365. dierum; lunaris vero, 354. fit ut inter solarem & lunarem annum sit undecim dierum discrimen. Quare Græci & Judæi octavo quoque anno tres menses intercalant.

Ἐνιαυτὸς Μέτωνος. Annus Metonis. Id est, orbis annorum XIX. Meto enim Mathematicus periodum temporis, ex XIX annis constantem, invenit.

Ἐναχοῦ. Alicubi. Et ἐναχῆ, idem.

Ἑνήρης. Unicum tantum habens membrum, vel manum. Mancus. Claudus.

Ἐνιδρυθείς. [Per ι scribitur. Ab ἐνιδρύω.] Ἐνηδρυθείς vero, [per η. Ab ἐνεδρεύω.]

Ἐνίδρυε. Insidet.

Ἐναία. Unica. Solitaria.

Ἐνίει. Injicit. Immittit.

Ἐνίεσαν. Injecerunt. *Et turribus ignem injecerunt.*

Ἐνιζάνει. Insidet. *Ille vero tyrannum e vestigio secutus, certamini imminebat, quod præoccupasset loca plana & equitabilia.*

Ἐνιζῆσαι. Insedisse. In aliquo loco collocasse.

Ἐνίει. Injicit. Immittit. Et ἐνιεῖσα, injiciens, immittens.

Ἐνιῆες. Enienes. [Gens.]

Ἐνίησιν. Injicit. Immittit.

Ἐνίκησε. Vicit. Superavit.

Ἐνικλᾶν. Impedire.

Ἐνιλλωπῶ, vel ἐνιλλώπω. Oculos contorqueo, vel distorqueo.

Ἔννιος. Ennius, poeta Romanus; quem Ælianus laude dignum esse dicit. Dum enim Scipionem prædicat, & virum illum magnifice extollere studet, dicit, solum Homerum laudes Scipione dignas canere posse. Unde constat ipsum admiratum fuisse poetæ illius sublimitatem, carminisque majestatem & præstantiam singularem. Homerum igitur egregie calluisse artem heroes laudandi, fortiumque virorum facta magnificis præconiis celebrandi & extollendi, ex laudibus, quibus Achillē ornavit, poeta Messapius optime norat.

1 Ὀκτὼ παρεμβ.] Cum Porto suppleverim, πῆς ὀκτὼ ἔτεσιν παρεμβ. Cæterum de argumento hoc legendi sunt Scaliger, Petavius, & alii, qui de Chronologicis ex professo scripserunt.

2 Ἐνιῆες] Est nomen gentis, quæ alias etiam Αἰνιᾶνες dicitur. Vide Indicem in Eustathium.

3 Ὁ ποιητὴς ὁ Μεσσάπιος] Id est, Ennius. Is enim a Messapo Rege se oriundum ferebat. Servius ad illud Virgilii lib. VII. *Æneid.* At Messapus equum domitor: *Ab hoc*, inquit, *Ennius dicit se originem ducere.* Silius Italicus lib. XII.

Ennius antiqua Messapi ab origine Regis.

Ἔνικμα. ὅπ. τὰ χείλη τ̃ ποταμῶν ἄνδικα λέγουσι, ἀφ' τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά.

Ἐνιπή. ἡ ἀφ' τ̃ λόγων ἀπιμία. καὶ ἐπίπληξις.

Ἐνισκήφθη. κατέωχθη.

Ἐνίσπω. ὅπ. πλήξω.

Ἐνίσασθαι. εὐτρεπίζεσθαι. ἀθροσκευάζεσθαι. Μὴ ἀφαμέλλειν, ἀλλ' ἐνίσασθαι τῷ πολέμῳ, ὡς μὴ προπαθόντες ἀμύνασθαι δέοι ἐπὶ καλειργασμένοις. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἐδυσχέρανε, καὶ πολὺ πλέον ἅρμησε τῷ πολέμῳ ἐνίσασθαι.

Ἐνισχηθέντας. κατασχεθέντας.

Ἔνιοι. Φανεροί. καὶ οἱ μέν, ἢ τινές.

Ἔνθα. τότε.

Ἔνθα. ὅπου.

Ἔνθεν. ἀφ' τούτου. ἔνθεν τοι.

Ἐν θέρει τ̃ χλαῖναν κατατείβεις. ἐπὶ τ̃ μὴ καθ' ὥραν τοῖς ἀναγκαίοις χρωμένων.

Ἔνθεσις. ὁ ἄκολος. ὁ ψωμός. [1]Ἀριστοφάνης·

Εἶτε Φαύλως, ὥσπερ εὕρεις, ἐκβάλοις τ̃ ἔνθεσιν.

ἐπὶ τ̃ παρὰ προσδοκίαν εὐδοκιμησάντων. τὸ δὲ εὕρεις, τὸ καμάτῳ καὶ πόνῳ προσγενέσθαι τινὸς, τῆς τοῦ κάμνοντος γνώμης καὶ προαιρέσεως ἐστὶν ἔλεγχος. τὸ δὲ τυγχάνειν ἁπλῶς τῆς προσηκούσης τύχης, ἢ [2]τοῦ εὑρίσκοντος γνώμης ἔργον. ὡς οὐκ ἂν εἰκῇ προνοίας καλεσθῶσαι, ἃ διεπράξαντο, ἀλλ' ἁπλῶς εὑρόντος τὸ εὕρημα.

Ἔνθεσμον. νόμιμον.

Ἔνθυ. ῥόφησον. ἀφ' τὸ ἐντίθεσθαι τὰ φύματα.

Ἔνθους. πεπνευσμένος. ἐνθουσιῶν. συναλοιφὴ δὲ τοῦ ἔνθεος. [4]Ἀππιανός· Ὁ δὲ Σκιπίων καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ βλέμμα ἀφαθεὶς ὥσπερ ἔνθους, ἔφη, τὸ δαιμόνιον ἥκειν τὸ σύνηθες αὐτῷ, καὶ καλεῖν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. τοτέ, θεόληπτος.

Ἐνθουσιᾷ. ὑπὸ ἐνθέου κατέχεται πνεύματος.

Ἐνθουσιάζόμενοι. ἐφορμῶντες. ἢ ἐλλαμπόμενοι.

Ἐνθουσιασμός. ὅταν ἡ ψυχὴ ὅλη ἐλλάμπηται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἐνθουσιάσας. Πισίδης·

Καὶ τὰς ἀθέσμους ἡδονὰς τοῦ βαρβάρου,
Ἐνθουσιάσας τῇ πυρώσει τῆς μέθης
Ἐπεξανῆπτον. ——

ἀντὶ τοῦ ἐξανεγειρόμενος, μαινομένους.

Ἔνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος, οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ. ἐπὶ τ̃ δυσχρήστοις προσπεσόντων τοῦτο λέγεται. Φησὶ δὲ αὐτὸ παρ' Αἰσχύλῳ ὁ Φιλοκτήτης.

Ἐνθυπλον. [5]τὸ ὅπ. πέμμα. ὅ ἐστι πλακοῦς. ἢ τὸ [6]ἐνθυπλόμενον βρῶμα. ἔνιοι ταῖς τελεταῖς αὐ-

Ἔνικμα. Humida. Uda. Rigua. Fluviorum crepidines ἄνδικα vocant, quod ſint humidæ & udæ.

Ἐνιπή. Increpatio. Objurgatio.

Ἐνισκήφθη. Cum impetu delatus eſt. Delatus eſt.

Ἐνίσπω. Increpo. Objurgo.

Ἐνίσασθαι. Inſtare. Urgere. Se parare, vel accingere. *Non eſſe cunctandum, ſed bello inſtandum, ne priores ab hoſte læſi injuriam vindicare cogerentur.* Et iterum: *Trajanus vero indignans, longe majori ſtudio bellum urgere conſtituit.*

Ἐνισχηθέντας. Impeditos. Detentos

Ἔνιοι. Quidam.

Ἔνθα. Tunc.

Ἔνθα. Ubi.

Ἔνθεν. Hinc. Propterea.

Ἐν θέρει τ̃ χλ. Æſtate lænam deteris. De iis dicitur, qui rebus neceſſariis alieno tempore utuntur.

Ἔνθεσις. Fruſtum panis. Buccella. Ariſtophanes: *Utinam buccellam male inventam male rurſus ex ore ejicias.* Dicitur hoc de iis, qui præter ſpem ex re bene geſta laudem & gloriam conſequuntur. Illud autem εὕρεις, cum ſignificat labore & ſtudio rem aliquam conſequi, arguit prudentiam & conſilium ejus, qui operam in re aliqua ponit. Simpliciter vero rem aliquam adipiſci, fortunæ debetur, non autem prudentiæ & conſilio ejus, qui aliquid conſecutus eſt. Quare Cleon non conſilio res feliciter geſſit, ſed caſu.

Ἔνθεσμον. Legitimum. Licitum.

Ἔνθυ. Sorbe. Proprie, ori infere.

Ἔνθους. A numine agitatus. Numine aliquo afflatus. Fanaticus. Per ſynalœphen vero ἔνθους dicitur pro ἔνθεος. Appianus: *Scipio autem & habitu & vultu fanaticum furorem præ ſe ferens, dixit, Genium familiarem ſibi apparuiſſe, &, ut in hoſtem iret, hortatum eſſe.*

Ἐνθουσιᾷ. Fanatico furore agitatur. Numine aliquo afflatus furit.

Ἐνθουσιάζόμενοι. Fanaticorum inſtar irruentes. Vel, illuminati.

Ἐνθουσιασμός. Afflatus numinis. Vel, cum anima tota a Deo illuminatur.

Ἐνθουσιάσας. Inſanientes. Piſides: *Et nefarias inſanaſque voluptates Barbari calore temulentiæ inſuper accendebant.*

Ἔνθ' οὔτε μίμν. *Ubi neque manere, neque exire ventus nos ſinit.* Dicitur hoc de illis, qui in res difficiles & moleſtas incidunt. Id autem Philoctetes apud Æſchylum dicit.

Ἔνθυπλον. Placenta. Vel, intritum. Quidam edulium hoc Initiis & ſacris convenire

1 Ἐνισκήφθη] Imo ἐνεσκήφθη.

2 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 311. (211. Ed. Baſ. P.) ubi vide Scholiaſtam, quem Noſter compilavit.

3 Οὐ δ' εὑρόντος γν.] Sic recte Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato. At priores Editt. ᾗ δ' εὑρόντ. quod ſenſui omnino repugnat. Nos igitur manifeſtum errorem correximus, & τὸ δ pro ᾗ, etiam abſque MStorum auctoritate, Suidæ reſtituere non dubitavimus.

4 Ἀππιανός] *De Bellis Hiſpanicis*, pag. 450.

5 Ἐνθυπτον, τὸ ὁπ. πέμμ.] Eadem habent Harpocratio, Heſychius, & Etymologus.

6 Ἐνθυπτόμενον] Sic ex MSS. correxi. Priores enim Editt. itemque Heſychius & Etymologus, male habent ἐνθυόμενα. Poſſis etiam ſcribere ἐνθυπτόμενα: quod & Portus mentit.

τὸ

τὸ προσοιχεῖσθαι. καὶ Ἀπόλλων δὲ παρ' Ἀθηναίοις Ἐνθυμαῖος.

Ἐνθύμημα.[1] ὅπου λέγουσι οἱ ῥητορικοὶ συλλογισμοί. ἐν ὀλίγοις γὰρ ἀφ' μιᾶς προτάσεως δοκεῖ γίνεσθαι ὁ συλλογισμός, τοῦ τὸ ἑτέραν γνώριμον οὖσαν ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἢ τῶν ἀκροατῶν προσλαβεῖν. οἷον, ὅτι ἄξιος ἐστὶ κολάσεως. προδότης γάρ ἐστι. προσέθηκε γὰρ ὁ δικαστὴς, ὡς ἐναργές, τὸ, πάντα τὸν προδότην κολάσεως ἄξιον εἶναι. ἐφ' ὧν οὖν μὴ γνώριμόν ἐστι τὸ προσαλειπόμενον, ἐκεῖ ἐπὶ τούτων οἷόν τε τὸν δι' ἐνθυμήματος γίνεσθαι συλλογισμόν. ὁ γὰρ συλλογισμὸς σύνθεσίν τινα λόγων ἔοικε σημαίνειν.

Ἐνθυμήσιον.[2] ἄπειρον. ἔννομον.

Ἐνθυμιζόμενοι. λογιζόμενοι. ὅπου Δίων ἐν ἑπτακαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῶν.

Ἐνθύμιον.[3] ἄπορον. σεμνόν. χρηστέον. Καὶ δὴ τὰ πραχθέντα ἔθελο ἐνθύμιον, ὡς γενόμενον τῇ Μυρμιδόναν ἐγκρατὴς, προσλύει τὸν Ἄχαστον ἐς ἀρχήν.

Ἐνθύμιον. Καὶ ἐγκαλάλειμμα ἐνθυμίου βραχύ τι μόριον.

Ἐνθυμᾶμαι. γενικῇ. Μή ποτε τῆς κοινῶν βίων ἐνθυμηθεὶς. καὶ αἰτιατικῇ δὲ· Εἰ μή τι γε ἄλλο, ἐκεῖνο ἐνθυμούμενον.

Ἐνθύμιον. ὕποπτον.

Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον. ἐπὶ τῶν μισθῷ πολεμίων τὰ οἰκεῖα δυσχερῆ. ἀφ' οὗ τοὺς Κᾶρας πρώτους ἀνθρώπων μισθῷ στρατεύσαι. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ ἀλλοτρίων κινδυνευόντων.

Ἐν Καρὸς εἶπεν τάξει. ἀντὶ τοῦ ἐμισθοφόρει. ἐπεὶ δὴ πρῶτοι Κᾶρες ἐμισθοφόρησαν.

Ἐν κηρίον. ἐπὶ πολλῶν ὁμοφρονούντων, ἢ συνισταμένων.

Ἐν Κλάρῳ. σύνηθες τοῖς παλαιοῖς τὸ λέγειν, ἐπὶ μὲν τῶν Θεῶν, ὁ ὢν Μελίτῃ, ὁ ὢν Κλάρῳ· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὁ ὢν Κλάρου. ἀσαύτως καὶ ἐπὶ πάσης πόλεως καὶ χώρας.

Ἐν[4] Λίμναις[5] Διονύσου. τόπος ἐστὶν ἐν Ἀθήναις Λίμναι, ἐν ᾧ ὁ πρώτος Διόνυσος.

Ἐν λόγῳ. ἐν τῇ ὑποθέσει. [6]Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἡμεῖς γὰρ ἄνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ.

Ἐν μετεώρῳ ἦν ὁ ναῦς. ἀντὶ τοῦ πελάγει, καὶ μὴ [7]ἐπ' ἀγκυρῶν ἱσταμένη, ἀλλὰ ἀπέχουσα τῆς γῆς.

dicunt. Apud Athenienſes quoque Apollo vocatur Ἐνθυμαῖος.

Ἐνθύμημα. Enthymema. Rhetorici ſyllogiſmi ſic appellantur: qui una tantum propoſitione conſtant, quod altera, quæ nota eſt, a Judicibus vel auditoribus addatur. Ut, Hic pœna dignus eſt. Eſt enim proditor. Judex enim ut rem evidentem addit illud, Omnem proditorem pœnis dignum eſſe. In quibus vero rebus, id, quod prætermittitur, non eſt notum, in iis per enthymema ſyllogiſmus confici non poteſt. Syllogiſmus enim certam quandam rationum connexionem videtur ſignificare.

Ἐνθυμήσιον. Infinitum. Legitimum.

Ἐνθυμιζόμενοι. Cogitantes. Reputantes. Ita Dio libro xvii. *Rerum Romanarum.*

Ἐνθύμιον. Dubium. Venerabile. Quod animo volvitur. [Quod ominis loco ducitur.] *Ille vero id, quod acciderat, ominis loco duxit, Myrmidonibuſque ſubactis, Acaſtū regno exuit.*

Ἐνθύμιον. Quod mente verſatur. * * * *

Ἐνθυμᾶμαι. Genitivo jungitur. *Ne forte de communibus vitis cogitans.* Item accuſativo. *Si nihil aliud, illud ſaltem cogitans.*

Ἐνθύμιον. Suſpectum.

Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον. In Care periculum. Dicitur de iis, qui moleſtias pro aliis mercede ſuſcipiunt. Cares enim primi mortalium mercede militarunt. Proverbium igitur hoc dicitur in eos, qui pro aliis pericula ſuſcipiunt.

Ἐν Καρὸς εἶπε. Caris loco ſequebatur. Id eſt, mercede militabat. Primi enim Cares ſtipendia meruerunt.

Ἐν κηρίον. Unus favus. Proverbium hoc dicitur de pluribus, qui conſpirant, vel ſeditioſis, vel conjuratis.

Ἐν Κλάρῳ. In Claro. Antiquis uſitatum eſt, de Diis quidem dicere, Ille, qui eſt in Melite, vel in Claro: de hominibus vero, Ille, qui eſt ex Claro: idemque de quavis alia urbe & regione dicendum eſt.

Ἐν Λίμναις Διον. In Limnis Bacchi templum. Limnæ locus erat Athenis, in quo Bacchus colebatur.

Ἐν λόγῳ. In argumento. Ariſtophanes *Avibus: Nos enim viri, qui ratione præſentes ſumus.*

Ἐν μετεώρῳ ἦν ὁ ν. Navis in alto fluctuabat, ancoris non firmata, & a terra longe diſtans.

1 Ἐνθύμημα. ὅπου λέγουσι οἱ ῥητ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Alexandri Aphrod. in *Topic.* lib. i. pag. 7. ut Pearſonius obſervavit.

2 Ἐνθυμήσιον. ἄπειρον. ἔννομον.] Sic etiam Heſychius. Idem tamen paulo poſt; Ἐνθύμιον. ἄπορον. σεμνόν: quæ ipſa etiam apud Suidam ſuo loco legas.

3 Ἐνθύμιον] Huc ſpectant verba Scholiaſtæ Thucyd. ad lib. vii. cap. l. Ἐνθύμιον ποιήσει. δεισιδαιμονήσαντες, ἢ ὀλιγοστόμφοις κατὰ τῶν χρησμῶν.

4 Ἐν Λίμναις Διονύσου] Ex Harpocratione.

5 Διονύσου] Id eſt, templum Bacchi. Erat autem hoc templum Bacchi in ipſa urbe Athenarum prope Arcem ſitum, ut diſcimus ex hoc loco Thucydidis lib. ii. cap. xv. Τὰ δὲ ἱερὰ οὐ αὐτῇ ἀκροπόλει ἢ ἄλλων Θεῶν ἐστὶ, καὶ παλαιῷ σφόδρα τοῦτο τὸ μέρος τῆς πόλεως μᾶλλον ἵδρυται, τό, τε Ὀλυμπίειον, καὶ τὸ Πύθιον, καὶ τὸ τῆς Γῆς, καὶ τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου. Scholiaſta ad eum locum: Λίμναι, τόπος ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν. Sed fallitur. Non enim Thucydides dicit, templum Bacchi Limnæi fuiſſe in ipſa Arce, ſed extra eam; prope tamen: ut ex verbis ejus adductis patet. Errorem hunc Scholiaſtæ notavit etiam Meurſius *Athen. Attic.* lib. iii. cap. iv. quem adi. Ariſtophanes *Ranis* pag. 222.

Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσομεν.

Scholiaſta ad eum locum: Λίμναι, χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. Καλλίμαχος· Λιμναίῳ δὲ χορητίδας ἦγεν ἑορτάς. Plura vide apud Meurſium loco laudato.

6 Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 543. (369. Ed. Baſ. P.)

7 Μὴ ἐπ' ἀγκυρῶν] In prioribus Editt. negatio μὴ male omiſſa eſt, quam ex 2 MSS. Pariſ. revocavi.

Ἐν [1] μύρτῳ κλάδῳ τὸ ξίφος [2] κρατήσω. ὃς, τὸν Ἁρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα, ἐν μύρτοις [3] ῥίψαντες τὸ ξίφος, Ἵππαρχον τὸν τύραννον ἀπέκτειναν.

Ἐνόδιον. τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἐνώδιον δὲ, τὸ ἐνώπιον παρὰ τὸ οἰδεῖν τὰ ὦτα.

Ἐν ὁδῷ ἦσαν. ἐν ἔργῳ, ἐν ἔργοις, ἐν βίῳ, ἐν πίστει.

Ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήθη. οἱ μὲν ὅλμον φασὶ μαντεῖον. οἱ δὲ τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας μαντικοὺς γίνεσθαι. ὅτι καὶ οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅλμοι καλοῦνται.

Ἐνόν. δυνατόν. ἢ ὑπάρχον. Οἱ δὲ οἷα δήπου θυσίαν λιτὴν ὀπτῇ τῇ ἐνέλλων καὶ παρόντων παρασκευασθεῖσαν αὐτοῖς ἐπαινοῦντες.

Ἐνοπή, πόλεμος. μάχη. Ὅμηρος·

Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς.

καὶ αὖθις·

Οἷα δ' [4] οὐκ ἐνοπὰς, ἀλλὰ χροὸς ἔναρα,
Οἷς θάλαμον κοσμεῖτε γαμήλιον. --

Ἐνοπτῆρον. τὸ κάτοπτρον.

Ἐνόρσας. ἐμβαλών. μίξας.

Ἔνορχα. ἄρσενα.

Ἔνος. ὁ ἐνιαυτός.

Ἐνόσει. ἠρρώστει. Ὁ δὲ ἐπράττε κακῶς, καὶ πᾶσα ἡ οἰκία αὐτοῦ ἐνόσει, καὶ τὰ τῆς ἐμπορίας ὀπισθοβῆ ἤκιστα ἰοῦ αὐτῷ.

Ἐνοσίγαιος. ὁ κινῶν τὴν γῆν. σεισμὸς ποιῶν.

Ἔνοσις. ἡ κίνησις. ἡ μίξις.

Ἐνοσίχθων. σείων τὴν γῆν.

Ἔννους. ὁ σωφρονῶν. [5] Σοφοκλῆς·

Ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται.
ἔννους ἀνὴρ ἀφ' ὧν πρόσθεν τὰ παρόντα γινώσκει. εἰ γὰρ ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος θεσπεσιωδὴς χρησμὸς ἠκύρωται, δηλονότι καὶ τὰ νῦν, ἃ ἐμαντεύσατο ὁ Τειρεσίας. [6] καὶ αὖθις· Ταῦτα φράσας ὕστερον ἔννους ἐγένετο, καὶ ἐσωφρόνησεν.

Ἐνοφθαλμισμῶν. θεαμάτων.

Ἐνοχλῶ σοι. δολικῇ. ἔστι δὲ καὶ αἰπαλικῇ· Ὁ δὲ ὠκυτάτοις ἵπποις αὐτὸν ἐνώχλει καὶ ὑπέφευγε.

Ἔνοχος. ὑπαίτιος. [7] Τίμαιος δὲ τοῦ Ἐφόρου

[1] Ἐν μύρτου κλάδῳ τὸ ξ.] Hæc referenda ſunt ad locum illum Ariſtophanis *Lyſiſtr.* pag. 876. (555. Ed. Baſ. *P.*)

Ἀλλ' ἐμοῦ γέ τι θυμοῦσθαι, ἐπεὶ φυλάξομαι,
Καὶ φορήσω τι ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύρτου κλαδί.

Scholiaſta ineditus ad illum locum: Ὅτι ἐν μυρσίνῃ κλάδῳ τὸ ξίφος φορέσομαι, ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. ὅτε γὰρ ἐν μυρσίνων κλάδων τὸ ξίφος ἀναπάσαντες, τὸν τύραννον κατέβαλον. Hæc verba Scholiaſtæ deſcripſit Suidas ſupra v. Ἀμφήσω. & infra v. Φορήσω.

[2] Κρατήσω] Rectius φορήσω: ut habet Ariſtophanes loco laudato, & ipſe Suidas infra v. Φορήσω. Eandem lectionem confirmat etiam Athenæus lib. xv. pag. 695. ubi ſic legitur:

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
Ὅτ' τὸν τύραννον ἐκάνετον, &c.

Sic enim locum illum diſtinguendum eſſe puto.

[3] Ῥίψαντες] Meurſius in *Piſiſtrato* cap. XIII. & Portus ad hunc locum, ſcribendum cenſent κρύψαντες. Recte. Harmodius enim & Ariſtogiton Hipparchum non aperta vi, ſed ex inſidiis occiderunt, gladio in myrti ramis occultato.

[4] Οἷά δ' οὐκ ἐνοπ.] Fragmentum hoc legitur Anthol. lib. VI. cap. XXV. Epigr. XV. ut Portus etiam monuit. Vide etiam ſupra v. Ἔναρα.

[5] Σοφοκλῆς] *Oedip. Tyran.* pag. 190. ut Portus obſervavit. Vide ad eum locum Scholiaſtam, cujus ſcrinia Suidas hic compilavit.

[6] Καὶ αὖθις· Ταῦτα φρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, in prioribus Editt. male poſt verba Sophoclis collocata ſunt, ubi ſenſum & ſeriem orationis omnino interrumpunt.

[7] Τίμαιος καὶ Ἐφόρου πατ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Polybii, quæ Suidas ſumpſit ex Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 54. ubi eadem αὐτολεξεὶ leguntur.

πεποίη-

πεποίηϰ) ϰαϰάδρομῶ, αὐτὸς ἂν δυσὶν ἁμαρτήμασιν ἔνοχος· τῷ μὲν, ὅτι πικρῶς ϰατηγόρει τῶν πέλας ἐπὶ τούτοις, οἷς αὐτὸς ἔνοχός ἐστι· τῷ δὲ, ὅτι ϰαθόλου διέφθαρϰε τὴν ψυχὴν, τοιούτους ἀποφάσεις ἐπιθέμενος τοῖς ὑπομνήμασι.

Ἐνώδιον. τὸ ἐνώτιον. παρὰ τὸ οἰδεῖν τὰ ὦτα.

Ἐνώμα. Ἐκίνει.

Ἐνωμόρξαλο. ἀπεμάξαλο. ἀπεψήσαλο.

Ἐνωμοτάρχης.[1] τάξεώς τινος φραιτωλικῆς ἄρχων παρὰ Λακεδαιμονίοις.

Ἐνωμοτία.[2] τάξις τις φραιτωλικὴ ἀνδρῶν ἑ ϰαὶ ϰ', παρὰ Λακεδαιμονίοις. εἴρηται δὲ ὅτι τοὺς ὁμνύναι αὐτοὺς μὴ λείψειν τινὰ τάξιν. οἱ δὲ ἐνωμοτίαν τὸ ἥμισυ τοῦ λόχου· τὸ αὐτὸ ϰαὶ δεϰανίαν. οἱ δὲ τὸ τέταρτον τοῦ λόχου ἐνωμοτίαν Φασί. ϰαὶ ἐνωμοτάρχης, ὁ αὐτῆς ἄρχων.

Ἐνωμοτία. ἡ[3] ἀνάϑεσία.

Ἐνώμοϛος. ἔνοχος τοῖς ὅρϰοις. βέβαιος. ϰαὶ ὁ ἀντάρτης.

Ἐνωμότως. ὑπερῤῥημαιϰῶς. ὁμοίως.

Ἐνάν. ἐνυπάρχων. Παρήγγειλε μὴ ἄρα πού τις ἀπὸ τῆς ἄλλης φραιτείας ἐνὼν, ἐπιϑεάζῃ αὐτοῖς.

Ἐνωπή. ἡ παρόψις.

Ἐνώπια. εὐθέα.

Ἐνώπιον, ϰαὶ ἐνώπιος. ϰαὶ ἐνωπίως. ἔμπροσθεν.

Ἐνωρμίσθη. προσωρμίσθη.

Ἐνωσας.[4] παρὰ Ἡροδότῳ, ἀφανισθείς.

Ἕνωσις. διεφώτων πραγμάτων ϰοινωνιϰὴ συμφορά. ϰαὶ δέϰα δὲ τρόπους εἴρηται παρὰ τῇ ϑείᾳ γραφῇ. ἕνωσις δὲ εἴρηται, ἀφ' ὃ τὸ εἰς ἓν συνωθεῖσθαι τὰ πράγματα. γίνεται δὲ ϰαὶ δέϰα τρόποις. ϰατ' οὐσίαν, ὡς[5] ἐπὶ τῆς ὑποϰειμένων, τουτέστι τῶν ἀτόμων. ϰαϑ' ὑπόστασιν, ὡς ἐπὶ ψυχῆς ϰαὶ σώματος. ϰατ' ἔϰφυσιν, ὡς ἐπὶ τῶν γνωμῶν, ὡς ἐν ϑέλημα. ϰατὰ παϑητιϰὸν, ὡς ἐπὶ τῶν σανίδων. ϰαϑ' ἁρμονίαν, ὡς ἐπὶ τῶν λίϑων. ϰατὰ ϰρᾶσιν, ὡς ἐπὶ τῶν ὑγρῶν, οἴνου ϰαὶ ὕδατος. ϰατὰ φύρσιν, ὡς ἐπὶ τῶν ξηρῶν ϰαὶ ὑγρῶν, ἀλεύρου ϰαὶ ὕδατος. ϰατὰ σύγχυσιν, ὡς ἐπὶ τῶν τηϰτῶν, ϰηροῦ ϰαὶ πίσσης. ϰατὰ σωρείαν, ὡς ἐπὶ τῶν ξηρῶν, σίτου ϰαὶ ϰριϑῆς. ϰατὰ συναλοιφὴν, ὡς ἐπὶ τῶν ἀποσπωμένων, ϰαὶ αὖϑις ἀποϰαϑιζαμένων· οἷον λαμπάδος πυρὸς προσερχομένης, ϰαὶ πάλιν ἀποϰαϑιζαμένης.

rum vehementer inſectatus eſt, cum ipſe duobus peccatis ſit obnoxius: uni quidem, quod alios acerbe criminetur ob ea maxime vitia, quorum ipſe reus eſt: alteri vero, quod ingenio fuerit plane corrupto, qui tales ſententias commentariis ſuis inſeruerit.

Ἐνώδιον. Idem quod ἐνώπιον. Inauris. Ab οἰδεῖν intumeſcere: quod aures [perforatæ] intumeſcant.

Ἐνώμα. Movebat. Agitabat.

Ἐνωμόρξατο. Abſterſit. Deterſit.

Ἐνωμοτάρχης. Enomotarcha. Apud Lacedæmonios ita vocatur ordinis cujuſdam militaris dux.

Ἐνωμοτία. Enomotia. Apud Lacedæmonios ita vocatur ordo quidam militaris xxv. virorum: ſic dictus, quod jurarent, ſe ordines ſuos non eſſe deſerturos. Alii vero ajunt, Enomotiam eſſe dimidiam partem λόχου; ſive δεϰανίαν, i. e. Decuriam. Alii vero dicunt, Enomotiam eſſe quartam partem Lochi. Et Enomotarcha eſt ordinis illius dux.

Ἐνωμοτία. Conjuratio. Rebellio.

Ἐνώμοϛος. Jurejurando obſtrictus. Conjuratus. Item, rebellis.

Ἐνωμότως. Adverbium. Facta conjuratione.

Ἐνάν. Qui ineſt. *Præcepit, ne, ſi quis forte alterius expeditionis miles adeſſet, illis inſultaret.*

Ἐνωπή. Intuitus. Aſpectus.

Ἐνώπια. Recta. Quæ ſunt ante oculos.

Ἐνώπιον. Quod in conſpectu poſitum eſt. Et ἐνωπίως. In conſpectu. Coram.

Ἐνωρμίσθη. Ad portum appulit.

Ἐνώσας. Apud Herodotum ſignificat, qui intellexit, qui conſideravit.

Ἕνωσις. Unio, quæ eſt rerum disjunctarum in unum coitio. Ea autem decem modis in S. Scriptura ſumitur. Sive, unio dicta eſt, quod res diverſæ in unum cogantur: quæ decem modis fit. Secundum eſſentiam: ut in ſubſtantiis, ſive iis rebus, quæ dividi nequeunt. Secundum ſubſtantiam: ut in anima & corpore. Secundum affectionem, vel congruentiam: ut in ſententiis, cum plurium una eſt voluntas. Secundum appoſitionem: ut in tabulis. Secundum coagmentationem, ut in lapidibus. Secundum mixtionem: ut in liquidis, veluti vino & aqua. Secundum commixtionem, vel ſubactionem: ut in ſiccis & liquidis, veluti farina & aqua. Secundum confuſionem: ut in iis, quæ liquefiunt, veluti cera & pice. Secundum accumulationem: ut in ſiccis, veluti tritico & hordeo. Secundum ſynalœphen: ut in iis, quæ ab aliqua re avelluntur, & eidem denuo reſtituuntur; veluti in face, quæ ex igne accenditur, & eidem rurſus reſtituitur.

1 Ἐνωμοτάρχης] Vide infra v. Μοῖραι.

2 Ἐνωμοτία] Thucydides lib. v. cap. LXVIII. Lacedæmoniorum aciem deſcribens, etiam Enomotiæ meminit. Verba ejus hæc ſunt: Λόχοι μὲν ἦσαν ἐμάχοντο ἑπτὰ, ἄνδρες Σκιριτῶν, ὄντων ἐξαναστάσιον. ἐν δὲ ἑϰάστῳ λόχῳ πεντηϰοντῆρες ἦσαν τέσσαρες, ϰαὶ ἐν τῇ πεντηϰοστύι, ἐνωμοτίαι τέσσαρες. Scholiaſta ad eum locum dicit, in unaquaque Enomotia fuiſſe viros XXXII. a quo hic diſcrepat Suidas, qui XXV tantum viros Enomotiæ aſſignat. Sed hæc accuratius examinare, non eſt hujus loci.

3 Ἀνταρσία] Eſt vox recentiorum Græcorum, *rebellionem* ſignificans. de qua vide Dafrenium in Gloſſario Græco.

4 Παρὰ Ἡροδότῳ] Lib. I. pag. 17. lin. 27. ut Portus monuit.

5 Ὡς ἐπὶ τῶν ὑγρῶν ——— ϰαϑ' ὑπόστασιν] Hæc verba non ſine diſpendio ſenſus in prioribus Editt. omiſſa ſunt, quæ ex 2 MSS. Pariſ. revocavi.

Ἐνώπια. κόσμος περὶ τὰ ὦτα. Ὁ δὲ ἐνωτίοις ἐκ μαργάρων κεκοσμημένοις δωρεῖται αὐτόν.

Ἐνωτίζω. αἰπαλικῶς. τὸ ἀκούω. καὶ ἐνώπισαι, ἄκουσον. εἶπε τῶν ὅταν γενέσθαι ποίησον. Ἐνώπισε δὲ, [1] τὰ νῶτα περιεσκέπασεν.

Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Δαιδάλου μύσος. [2] Πασιφάῃ φασὶν ἐρασθεῖσαν ταύρου, Δαίδαλον ἱκετεῦσαι, ποιῆσαι ξυλίνην βοῦν, καὶ καταστεγάσαντα αὐτὴν ἐνθεῖναι· ἣν ὑπιβαίνων ὡς βοῦν ὁ ταῦρος, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ Μινώταυρος. Μίνως δὲ διά τινας αἰτίας ὀργιζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις, ἑπτὰ παρθένους καὶ ἴσους νέους ἐξ αὐτῶν ἐδασμολογεῖτο· οἱ παρεβάλλοντο τῷ θηρίῳ. εἰς Δαίδαλον οὖν ἀρχὴν τῶν κακῶν αἴτιον γενόμενον, καὶ μισαχθέντα, ἐξηνέχθη ἡ παροιμία.

Ἐν κρυβύτῳ. ἐν μυστηρίῳ. [3] Ἡρώδη αὐτῷ τὰ μὲν πρῶτα ἐν κρυβύτῳ, τελευτῶσα δὲ καὶ οἰκετῶν παρόντων.

Ἐν κρυβύτῳ. ἐν ἀποκρύφῳ. Προκόπιος· Ὑβριζον ἐς αὐτὸν οὐ σιγῇ, οὐδὲ ἐν κρυβύτῳ, ἀλλ' ἐς φῶς.

Ἐν παρενθήκης μέρει. ἐν περιουσίας μέρει.

Ἐν παιδοτρίβου. εἰς τὸν τόπον, ὅπου γυμνάζονται οἱ παῖδες. [4] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἐν παιδοτρίβου δὲ βαδίζοντας, τὸν μηρὸν ἔδει περιβαλέσθαι.

τουτέστιν, εὐκόσμως καθῆσθαι, ὡς μηδὲν τοῖς περιοῦσιν ὑποδείκνυσθαι ἄκοσμον.

Ἐν [5] πέντε κριτῶν γόνασι. παρ' ὅσον τὸ παλαιὸν ἐν κριταῖς ἔκριναν τὰς κωμικὰς, ὡς φησὶν Ἐπίχαρμος. σύγκειται δὲ παρ' Ὁμήρῳ, Θεῶν ἐν γόνασι κεῖται. ἐπειδὴ οἱ κριταὶ ἐν τοῖς γόνασιν εἶχον, ἃ νῦν εἰς γραμματεῖα ἐγγράφομεν.

Ἐν πίθῳ τινὶ κεραμείαν μανθάνειν. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μὲν μαθήσεις ὑποβαινόντων, ἀπομένων δὲ τῶν μειζόνων. τουτέστι τῶν παιδικῶν τὰς πρώτας μαθήσεις, καὶ ἐφιεμένων τῶν τελευταίων.

Ἐν περιχήματι. ἐν ὑποκρίσει.

Ἐν Πυθίῳ κρεῖττον τινὶ ὑποπατῆσαι. οἷον κινδυνεῦσαι. καταφρονούντων γάρ τινων Ἀπόλλωνος, καὶ ἐν τῷ τεμένει αὐτῷ ὑποπαλόντων, Πεισίστρατος ἔγραψε νόμον, τὸν ἀλόντα ἐπὶ τούτῳ, ξυήσκειν. καταγελώντων δὲ τῶν γραμματέως, καὶ πλειόνων μᾶλλον τοῦτο ποιούντων, ἔστησε φύλακας. ληφθέντος δέ τινος, ἐκέλευσε δήσαντας αὐτὸν, περὶ τὴν ὁδὸν μαστιγῶν, κηρύσσοντας, ὅτι ἀνὴρ κολασθεὶς ὑποθανεῖται, ὅτι ὀλιγωρεῖ τῶν γραμμάτων. κολασθέντος δὲ, ὅπου ἐνέδυ τὸ γινόμενον τοῖς Ἀθηναίοις, ὥστε νῦν τοὺς κακοπαθοῦντας, ἢ

Ἐνώπια. Ornamenta aurium. Inaures. *Ille vero inauribus, quæ margaritis ornatæ erant, eum donat.*

Ἐνωτίζω. Accusativo jungitur. Audio. Et ἐνώπισαι, audi, auribus percipe. Ἐνώπισε vero, terga contexit.

Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Δαιδ. *In omni fabula & Dædali flagitium memoratur.* Pasiphaen ajunt amore tauri captam, Dædalum orasse, ut ligneam vaccam conficeret, seque opere perfecto in eam includeret. Cum igitur illam taurus ut vaccam iniens gravidam fecisset, natus inde est Minotaurus. Minos vero quibusdam de causis Athenienses iratus, septem virgines, totidemque pueros, monstro illi objiciendos, tributi nomine ab eis exegit. In Dædalum igitur, ut illorum malorum auctorem, & ideo exosum, proverbium hoc jactatum fuit.

Ἐν κρυβύτῳ. Clam. In occulto. *Primum quidem ipsum clam amavit: tandem vero & famulis præsentibus.*

Ἐν κρυβύτῳ. In occulto. Occulte. Clam. Procopius: *Contumelia eum afficiebant, non tacite, nec occulte: sed coram & aperte.*

Ἐν παρενθήκης μέρει. Additamenti loco.

Ἐν παιδοτρίβου. In domo pædotribæ. Sive in loco, ubi pueri exercentur & versantur. Aristophanes *Nubibus: In domo pædotribæ vero sedentes, femur opponere oportebat.* Id est, composite & decenter [pueros] sedere oportebat, ne circumstantibus aliquid indecori ostenderent.

Ἐν πέντε κριτῶν γόνασι. *In quinque Judicum genibus.* Olim enim quinque Judices de Comicis judicabant, ut ait Epicharmus. Dictum autem hoc est ad imitationem illius Homerici: *Deorum in genibus situm est.* Judices enim olim in genibus habebant ea, quæ nunc in tabellis scribuntur.

Ἐν πίθῳ τινὶ κεραμ. In dolio figlinam discere. Proverbium in eos, qui primas disciplinas prætereunt, & ad majores statim se conferunt. Vel qui primis disciplinis prætermissis, ultimas affectant.

Ἐν προσχήματι. Sub prætextu. Sub specie.

Ἐν Πυθίῳ κρ. *In templo Apollinis cacasse præstitisset.* Quasi dicas, periculum subiisse. Cum enim quidam Apollinem contemnerent, & in ejus fano ventrem exonerarent, Pisistratus lege lata capitale supplicium in eum constituit, qui in isto facinore deprehenderetur. Cum vero omnes id edictum deriderent, & multo magis etiam, quam antea, illud facerent, custodes ibi collocavit. Qui cum quendam deprehendissent, jussit eum vinctum per viam flagris cædi, præcone proclamante: *Iste verberibus cæsus capite plecte-*

1 Τὰ νῶτα περιεσκ.] Sic habent MSS. Paris. itemque Hesychius. At priores Editt. male, τὰ ὦτα περιεσκ.

2 Πασιφάῃ φασὶν ἐρασθ.] Fabulam hanc plenius exponit Zenobius Centur. IV. Adag. VI.

3 Ἡρώδη αὐτῷ τὰ μὲν πρ.] Fragmentum hoc sumptum est ex Procop. *Histor. Arc.* cap. I.

4 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 178. (108. Ed. Bas. P.) sed ubi pro βαδίζοντας legitur καθίζοντας.

5 Ἐν πέντε κριτῶν γ.] Ex Zenobio.

παιδείαις

πωλείαις ἐνεχόμενος ἀφ' ὅτου αὐτῶν πληημέλειαν, ὀπιλέγειν. Ἐν Πυθίῳ κρεῖττον ἦν αὐτὸν ἀποπατῆσαι.

aliquod paterentur, aut delicti alicujus pœnas darent, dicere solerent: *In fano Apollinis cacasse præstitisset.*

Ἐν πυρὶ βέβηκας. τοῦτο ὀπιλέγειν χρὴ ἐν τοῖς ἐν ὀπασφαλέσι καὶ ὀπικινδύνοις πράγμασιν ἐμφιλοχωρεῖν ἐθέλουσι· καὶ ὅτι χρὴ τὸν ἐν πυρὶ ταχέως ἐκβαίνειν.

Ἐν πυρὶ βέβηκας. Per ignem incedis. Hoc dicendum est de illis, qui in rebus aleæ & periculi plenis versari amant. Ex igne enim celeriter exeundum est.

Ἐνέπεσε. ἐμμανικῶς ἐφορμᾷ. 2 Ἰώσηπος· Ὁ δὲ Σαμψὼν ἐνέπεσε ταῖς πύλαις αὐταῖς, καὶ φλοιαῖς, καὶ μοχλοῖς, ὅσα τε ἄλλα ἀμφὶ αὐταῖς ἦν ξύλωσις.

Ἐνέπεσε. Cum impetu irruit. Josephus: *Sampson vero ipsas portas cum postibus & vectibus cæterisque repagulis ligneis cum impetu revulsit.*

Ἐνεῖσε τὴν ἵππον αὐτοῖς. ἀντὶ τοῦ, ὀπιτίθησιν. Ἐπέρρηξε ἐνεῖσε τὴν ἵππον αὐτοῖς ἀθρόαν.

Ἐνεῖσε τὴν ἵππον. Equitatum in eos immittit. *Signo dato equitatum in eos immisit.*

Ἐνσειαθείς. ἐνδυναχθείς. 3 Ὁ δὲ Σαμψὼν ἐνσειαθεὶς τοῖς κίοσιν, ὀπικατέβαλε τὸν οἶκον.

Ἐνσειαθείς. Incussus. Cum impetu irruens. *Sampson vero in columnas cum impetu irruens, una cum ipsis domum dejecit.*

Ἐνσημαινόμενος. ἀντὶ τοῦ ἐνδεικνύμενος, καὶ ἐκφαίνων.

Ἐνσημαινόμενος. Significans. Indicans. Ostendens.

Ἐν Σινᾳ. Ἑβραϊκόν.

Ἐν Σινᾳ. In Sinai. Hebraicum.

Ἐνσκιραμμένη. 4 ἐκλελακυῖα. 5 λελιθωμένη. στεσαρκωμένη.

Ἐνσκιραμμένη. Lapidis instar indurata. Carosa facta.

Ἐνσκιρωθείς. ἐμπαγείς. σκίρωμα γάρ, τὸ ἀνίαλον πάθος.

Ἐνσκιρωθείς. Infixus. Inhærens. Σκίρωμα enim est morbus insanabilis.

Ἐν σκότῳ ὀρχεῖσθαι. ἐπὶ τῶν ἁμάρτυρα μοχθήρων, ὧν τὸ ἔργον ἀφανές.

Ἐν σκότῳ ὀρχεῖσθαι. In tenebris saltare. De iis, quorum labores teste carent, & quorum opus in obscuro latet.

Ἔνσπονδος. ὁ ἀπὸ πολέμου γινόμενος φίλος. Ἀππιανός· Λατῖνοι ἔνσπονδοι Ῥωμαίοις ὄντες, ἐστράτευσαν ἐπ' αὐτούς. καὶ αὖθις· Ὡς παλαιόν τι νόμιμον, καὶ ἔνσπονδον ἐκλείπουσι ἐπὶ καλῶν.

Ἔνσπονδος. Qui ex hoste factus est amicus. Qui fœdus nobiscum iniit. Appianus: *Latini, fœdere cum Romanis conjuncti, bellum eis intulerunt.* Et iterum: * * * * *

Ἔνστασις. Καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς αἱρεθεῖσαν ἔνστασιν τῆς ζωῆς. † Καὶ πᾶσαν ἔνστασιν θάμνου, καὶ πᾶσαν πέτρας περιβολὴν διερευνησάμενοι. ἔνστασιν δὲ συνηθέστερον ἔκφυσιν καὶ πυκνὸν τὸ θάμνων λέγει.

Ἔνστασις. Institutum. *Secundum illud vitæ institutum, quod ab initio sibi proposuerat.* Item dicitur de sylva densa & opaca. *Cum omnia densa dumeta, & omnem rupis accessum perscrutati essent.*

Ἐνστάτης. 6 ὁ κατὰ πάντα ἐνιστάμενος. ἰδικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ τῆς κρίσεως· οἷον ἀντίδικος. κυρίως δὲ ἐνστάτης λέγεται, ὁ ἐν τῇ ὁδῷ ἀνθεστηκώς τινι· ὡσεὶ λέγοι τις τὸν Οἰδίποδα τῷ Λαΐῳ ἐνστάτην γεγενημένον. καὶ Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ 7 θείων ἐναργειῶν φησί· Κατά τινα χρησμὸν βληθεὶς ἱλεώσασθαι τὸν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ γεγενημένον ἐνστάτην δαίμονα. Καὶ αὖθις· Πικρότατος αὐτοῖς ἐνστάτης ἦν.

Ἐνστάτης. Qui quacunque in re alicui obsistit vel adversatur: & peculiariter de adversario in judicio dicitur. Proprie autem ἐνστάτης significat eum, qui in via alicui resistit: ut si quis Oedipodem, qui Laio in via restitit, ejus ἐνστάτην fuisse dicat. Ælianus in opere *de Providentiæ Divinæ evidentia* ait: *Ex oraculo quodam dæmonem familiæ suæ infestum placare volens.* Et iterum: *Acerbissimus eorum adversarius erat.*

Ἐνσταλικός. Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐνσταλικὸς ὢν, ἀήττητος ἔμενεν. ἀντὶ τοῦ, ἔνστασιν πρός τινα ποιούμενος.

Ἐνσταλικός. Qui non cedit alicui. Qui acriter in disputando alicui resistit. *Isidorus vero, quod acerrimus esset disputator, ab adversariis vinci non potuit.*

Ἐνστερνισάμενος. περιπτυξάμενος.

Ἐνστερνισάμενος. Amplexus. Complexus.

1 Καὶ ὅπ χρ.] Copulam hic dele. Est enim supervacanea.

2 Ἰώσηπος] *Antiquit. Jud.* lib. v. cap. x. sed ubi vox ἐνέπεσε, cujus gratia locum hunc adduxit Suidas, non reperitur. Sic enim hodie ibi legitur: Σαμψὼν δὲ περὶ τὸν μεσεῖσαι ἤδη τὸν νάκτα ἀνασείσας, τὰς πύλας σὺν αὐταῖς τε φλιαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅσα τε ἄλλα περὶ αὐτὸν ἦν ξύλωσις, ἐξέβαλε κατωμάδον, εἰς τὸ ὑπαὶρ Ἔβρων ὄρος φέρων κατοίσων. Eadem vox ἐνέπεσε deest & apud ipsum Suidam infra v. Κατωμάδον, ubi locus hic repetitur.

3 Ὁ δὲ Σαμψὼν ἐνσ.] Et hoc fragmentum legitur apud Josephum in historia Samsonis.

4 Ἐνσκιραμμένη] Cum Porto malim ἐνεσκιραμμένη, cum augmento, & per ω, propter vocem sequentem ἐνσκιρωθείς.

5 Ἐκλελακυῖα] Hanc vocem de mendo suspectam habeo.

6 Ἐνστάτης. ὁ κατὰ π.——Λαΐῳ ἐνστάτην γεγονημένον] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 7.

7 Περὶ θείων ἐναργειῶν] Priores Editt. habent περὶ θείων ἐνεργειῶν. At in 2 MSS. Paris. exaratum est περὶ θείων ἐναργειῶν: quam lectionem confirmat ipse Suidas v. Ἀνεμάξατο, v. Καλλιγύλας, & v. Ὠψίθη; ut & ante me observavit Cl. Perizonius, in erudita ad Ælianum præfatione.

Ἐνσμισμάτων. [1]Ἔπρασσε δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, χαλιζων ἐνσμισμάτων τῇ ἀρετῇ τῶν Ἰουδαίων εἰς φιλίαν χρήσασθαι.

Ἐνσροβιλήσας.[2] ἀντὶ τοῦ σιωλείψας.

Ἔνταξις. ἡ ἐπίτασις. Καθ' ὅσον ἡ τοῦ βίου ἔνταsις ἐπεδέχετο, κυνικωτέρα παρελθοῦσα, καὶ φύσει, καὶ ὑποπιθεύσει.

Ἔνταξίς ἐστιν, ἐπειδάν τις παραιρῆται τοὺς ψιλοὺς εἰς τὰ διαστήματα τῶν φαλάγγων ἐνιάσιν, ἄνδρα παρ' ἄνδρα. ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ παρένταξιν ὀνομάζουσιν.

Ἔντεα.[3] οὐ πάντα τὰ ὅπλα, ἀλλ' ἀσπὶς, καὶ περικεφαλαία. τὰ δὲ δόρατα, κατ' ἐπικράτειαν.

Ἐντεθηλότων. θαλλόντων.

Ἐντεθείωται.[4] ἐνεσκεύασται. Ἀπὸ τῶν θείων. ἢ τὸ ἐλεπυλίχθαι λέγει) ἐντεθεῖῶσθαι, ἀπὸ τῶν σκευασμάτων, ἃ ἐν τοῖς φύλλοις τῆς συκῆς εἰλεῖται· ἃ λέγει) θεῖα.

Ἐντελέστερον. τελειότερον.

Ἐντελέχεια.[5] ἡ τελειότης καὶ τὸ εἶδος τοῦ ὑποκειμένου. τυτέστι, τὸ εἶδος τὸ ἐπιγινόμενον ἐκ τῆς τοιᾶσδε συνθέσεως τῶν στοιχείων τῇ ὕλῃ. ἤτοι τὸ ἀχώριστον εἶδος τοῦ σώματος. καὶ γὰρ ἐντελέχειά ἐστι τὸ εἶδος καὶ ἡ τελειότης τοῦ σώματος. λέγει) δὲ ἐντελέχεια τὸ κεχωρισμένον τοῦ σώματος, ὡς ὁ πλωτὴρ τοῦ πλοίου. ἥτις ἐντελέχεια, ἔξωθέν τε ὂσα, τάττει καὶ διακοσμεῖ καὶ τελειοῖ τὸ ὑποκείμενον. ὅταν μὲν οὖν ἐντελέχειαν λέγῃ τὸ ἄλογον καὶ φυσικὸν ψυχὴν, τὸ ἀχώριστον εἶδος τῆς ἐντελεχείας λέγει. ὅταν δὲ τὸ λογικὸν ψυχὴν ἐντελέχειαν λέγῃ, τὸ κεχωρισμένον. ἐντελέχειά ἐστι τὸ εἶδος, ᾗ μὲν τὸ ἓν, καὶ τὸ τέλειον, καὶ τὸ συνέχον. καὶ γὰρ ἑνάσεώς ἐστι τῇ ὕλῃ τὸ εἶδος αἴτιον, καὶ τελειώσεως· ἐπεὶ καὶ τελειότης ἐστὶ τοῦ ὑποκειμένου, καὶ συνέχει αὐτό. Ἀπὸ γὰρ τῆς οἰκείας ἐντελεχείας μάλιστα ἕκαστον, ὅ ἐστι, κατ' ἐκεῖνο λέγεται· ἐπεὶ καὶ ὁ ἀνδριὰς αὐτὸ τοῦτο ἀνδριὰς λέγει), καὶ ὁ χαλκὸς. ἐντελέχειαν λέγει ὁ Πορφύριος τὴν ψυχήν· ὁ κατὰ Χριστιανῶν γράψας Τύριος φιλόσοφος.

'Ενσμισμάτων. Frænorum, quæ in os equorum injiciuntur. *Hæc autem Rex faciebat, ut conciliatis sibi Judæis, virtute eorum velut fræno uteretur, quo Satrapæ in officio continerentur.*

'Ενσροβιλήσας. Qui contorsit. Qui rotavit.

'Ενταικείς. Insitus. Innatus.

'Ένταsις. Intentio. Contentio. *Quantum illa vitæ intentio admittebat, quæ & natura & instituto ad Cynicam vivendi rationem proxime accedebat.*

'Ένταξις. Entaxis est, quum quis levis armaturæ milites in phalangis interstitiis collocat, ita ut singuli velites juxta singulos gravis armaturæ milites collocentur. Nonnulli genus hoc aciei etiam παρένταξιν vocant.

'Ένλεα. Sic appellantur arma, non quævis, sed [ea, quibus corpus tegitur, ut] clypeus & galea. Usus tamen etiam obtinuit, ut hastæ sic appellentur.

'Ενλεθηλότων. Florentium.

'Ενλεθείωται. Apparatum est. Paratum est. A foliis ficulneis, quæ θεῖα vocantur. Vel ἐνλεθειῶσθαι significat, involutum esse: [per translationem ductam] ab edulio, quod foliis ficus, quæ θεῖα vocantur, involvitur.

'Ενλελέστερον. Perfectius.

'Ενλέχεια. Perfectio & forma subjecti. Id est, forma, quæ ex certa elementorum compositione materiæ accedit. Vel, inseparabilis forma corporis. Nam ἐνλέχεια est forma & perfectio corporis. Dicitur autem ἐνλέχεια id, quod a corpore separatum est; ut nauta a navi. Quæ ἐνλέχεια cum sit extrinsecus, ordinat & gubernat & perficit subjectum. Quum igitur [Aristoteles] brutam & naturalem animam ἐνλέχειαν vocat, de ea entelechia loquitur, quæ est inseparabilis. Cum vero animam ratione præditam ἐνλέχειαν appellat, separatam dicit. Entelechia est forma: sic dicta, quod unum quiddam, & perfectum, & continens sit. Forma enim unionis & perfectionis causa est materiæ: eademque perfectio est subjecti, idque continet. Unumquodque enim a forma sua præcipue dicitur id, quod est: siquidem & statua, quod statua appelletur, non vero æs, formæ debet. Porphyrius, Philosophus Tyrius, qui contra Christianos scripsit, animam vocat ἐνλέχειαν.

[1] Ἔπρασσε δὲ ταῦτα ὁ βασιλ.] Fragmentum hoc sumptum est ex Josephi *Antiq. Jud.* l. XVIII. c. XII. p. 646. sed ubi rectius sic legitur: Ἔπρασσε δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, χαλιζων εἰσφορᾶς τῇ ἀρετῇ τῶν Ἰουδαίων εὐεργεσιῶν εἰς φιλίαν κτήσασθαι τοὺς ἑαυτοῦ σατράπας. Locum hunc Josephi observaverat Pearsonius.

[2] Ἐνσροβιλήσας. ἀντὶ τοῦ συσρέψας.] Lege Ἐνσροβιλίσας. ἀντὶ τοῦ συσρέψας. Significat enim σροβιλίζειν, (quam vocem non reperias in Thesauro H. Stephani) rotare & contorquere, turbinis instar, quem Græci σρόβιλον vocant. Hesychius: Ἐνσροβίλισας, συνέσρεψας. In Epigrammate quodam Philippi, quod ex Anthologia inedita integrum domus infra v. Κύμβαλα, de Gallo, sive sacerdote Deæ Cybeles dicitur, αὐχένα σροβιλίσας: id est, cervicem contorquens, vel rotans. Solebant enim Galli, & quivis alii fanatici, caput & cervicem rapido quodam motu jactare, crinesque rotare, ut vel ex hoc loco Quintiliani constat: *Frequens etiam capitis nutus non caret vitio: adeo caput jactare, & comas excutientem rotare, fanaticum est.* Idem etiam confirmat Antipater in Epigrammate quodam de Gallo, Anthol. lib. VI. cap. XI. cujus distichum primum ita habet:

Ἐκ ποτνίης φερασπὲς ὑπὸ σεσοβημένον οἶσρον
Ῥομβεῦντες δεινὸν λυσσομανεῖς κελαδεῦμεν.

Id est: *Gallus quidam a terribili Dea in furorem aliquando actus, & rotatos torquens fanaticos crines.* De eadem igitur re & Antipater ῥομβεῖν, & Philippus in antedicto Epigrammate σροβιλίζειν usurpat: unde patet, duas illas voces ejusdem esse significationis. Hoc autem ideo moneo, quia Lexica vulgata verbum σροβιλίζειν vel prorsus omittunt, vel significationem ejus nullo exemplo illustrant.

[3] Ἔντεα. οὐ πάντα τὰ ὅπλα, ἀλλ' ἀσπ.] Idem confirmat Athenæus lib. V. pag. 193. ubi sic inquit: Τὰ γοῦν τῶν ὁπλων τὰ σκεπαστικὰ, θώρακα, κνημῖδας, & τὰ τούτοις ἀμφιεῖν, λέβητα ἔντη. Id est: *Nam ex armis ea, quæ corpus tegunt & defendunt, veluti loricam, ocreas, & his similia, ἔντη vocant.*

[4] Ἐντεθρίωται] Nota hæc referenda est ad locum illum Aristophanis *Lysistrata* pag. 879.

——Ὡς τὸν ἄνδρα δεῖ
Ἀνδρὸς ὄζειν εὐθύς. ἀλλ' ἐὰν σὺ ἐντεθριῶσ' ἔρεπε.

Scholiasta ineditus vocem ἐντεθριῶσ' ibi sic exponit: Ἐντετυλίχθαι. ἐσκευάσθαι. μεμηνέναι) δὲ ἀπὸ τῶν λεγομένων θείων σκευάσματος, ἃ ἐν συκῆς φύλλοις εἴλεῖται. Hinc Suidas sua mutuatus esse videtur.

[5] Ἐντελέχεια. ἡ πλειότης καὶ τὸ εἶδος τοῦ ὑποκ.] Hæc Suidas, ni fallor, sumpsit ex Philopono in Aristotelem *de Anima.*

[6] Ὁ κατὰ Χριστιανῶν γράψας Τύριος φιλ.] Hæc verba esse glossema, & ex margine in textum irrepsisse, quivis facile videt.

Ἐν

Ἐν τέλ. ὁ ἀρχῇ.

Ἐντελεῖς. οἱ ἄρχοντες. καὶ οἱ ἄρξαντες. Παυσανίας ἐντελεῖς καθασκευάσαντες. τουτέστιν, ἀρχοντικάς. [1] Ἀππιανός· Ναυμαχίας δὲ γενομένης, καὶ βοῆς παμμιγοῦς, ὡς ἐν τοιούτοις λοιπὸν Καρχηδονίοις ἡ σωτηρίας ἔσοις, Ῥωμαίοις δὲ ἡ νίκης ἐντελοῦς.

Ἐντελής. Ὅστις οἴεται ἄνθρωπος φύσεως ἐντελὴς ἔσεσθαι, ἢ ἀτελὴς ἢ ἀπέρατος τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ πλείονα ἕξιν ἔχει, ἀμφιτελέστερ. ἀντὶ τοῦ τέλειος. Ἐντελῆ στρατόπεδα δύο ἐνταῦθα Ῥωμαϊκά.

Ἐντέλλομαι. δοτικῇ.

Ἐντελόμισθος. Ὁ δὲ ἔπλεε νηῒ οἰκείᾳ, ναύτας ἔχων ἐντελομίσθους, οἴκοθεν Κρῆτας. τουτέστιν, ἐντελῶς μεμισθωμένους.

Ἐντερίδιον. τὸ ἐντὸς, ἢ ὁ φλοιὸς τοῦ δένδρου.

Ἔντερον. ἔτερον, καὶ οὐχ ὅμοιον. ἢ παρὰ τὸ ἐντὸς ῥεῖν.

Ἐντερόνεια. [2] τὰ ἐγκοίλια, τὰ ἀπὸ τῆς πρόπρῳρος [3] ἀρχόμενα ξύλα, ἐντερόνεια καλεῖται. οἱ δὲ, τὸ τῆς ναὸς ἔδαφος. οἱ δὲ, τὰ ἐγκοίλια. βέλτιον δὲ τὰ τῶν ἐγκοιλίων ὕλιν λέγειν. Ἡρωδιανὸς συστέλλει καὶ παροξύνει τὸ [4] δὲ παρὰ τὸν ἐντερεώνιον Ἀριστοφάνης φησίν· ὥρα ἐστὶ τὸ μεσαίτατον τῆς ναός· ὅ ὅστι σιωπηλικώτατον, ἥτις ἐστὶν ἡ πρῶτις. καλεῖται δὲ καὶ [5] μίτρα. φησὶ δὲ ὁ κωμικὸς, [6] ὅτι εἰς τὰς τελήσεις ἡ Θεὸς ἐντερόνειαν ἔπεμψε.

Ἐντετευτλανωμένης. [7] μετὰ πεύτλων ἐψηθείσης. μετὰ γὰρ πεύτλων ἥδιον τὰς ἐγχέλεις. λέγουσι γὰρ πεύτλοις συνεψόμενα, ἡδίστας εἶναι. Ἀριστοφάνης·

--- Μηδὲ γὰρ θανὼν πόλε
Σοῦ χωρὶς εἶναι ἐντετευτλανωμένης.

Ἐντέτηκεν. ἐγκεκόλληται. πέπηγε. Τούτοις ἀντ' ἀληθοῦς ψευδὴς ἐντέτηκε δόξα.

Ἐντετριμμένη. ἀντὶ τοῦ σμηχθεῖσα. ἢ εἰδυῖα. [8] Ὅπως ἐντετριμμένη κανηφορῇς. τὰ καινίσκια ἔχουσα. πολλοὺς δὴ θυλάκους κάτω φέψασα ἐμούς. ἀντὶ τοῦ κλέψασα.

Ἐντεῦθεν. ἐκ τούτου.

Ἔντευξις. ἐντυχία. φησὶν Ἀριστοτέλης, ὡς ἔστιν ἡ διαλεκτικὴ φιλοσοφία περὶ γυμνασίαν, καὶ περὶ τὰς κατ' φιλοσοφίαν ἐντεύξεις. περὶ γυμνασίας μὲν εἰρηται ἐν γ' στοιχείῳ. ἐνταῦθα δὲ περὶ ἐντεύξεως. [9] Ἐντεύξεις λέγει τὰς πρὸς τοὺς πολλοὺς συνουσίας· οἷς

Ἐν τέλ. Qui magiſtratu fungitur.

Ἐντελεῖς. Magiſtratus. Vel, magiſtratu functi. [Item, integras, perfectas.] *Cum perfectas armaturas corporis confeciſſent.* Vel, magiſtratu dignas. Appianus: *Cum prælium navale committeretur, diſſonus clamor ortus eſt, quod ab eventu hujus pugnæ Carthaginenſiũ ſalus; Romanorũ vero integra & plena victoria penderet.*

Ἐντελής. Perfectus. *Quiſquis putat ſe ſine natura perfectum fore, ille & imperfectus erit, & irrito conatu ſemper laborabit, tanto magis, quanto majorem habitum habet.* † *Duo integri exercitus Romani ibi confederant.*

Ἐντέλλομαι. Dativo jungitur. Præcipio. Impero.

Ἐντελόμισθος. Qui plenam & integram mercedem accipit. *Ille vero in navi ſua navigabat, habens nautas, domo Cretenſes, quibus integrum ſtipendium dabatur.*

Ἐντερεώνη. Medulla, vel cortex arboris.

Ἔντερον. Inteſtinum. [Quaſi dicas] ἔτερον. Vel, ab ἐντὸς, intus, & ῥεῖν, fluere.

Ἐντερόνεια. Sic vocantur interiora navis ligna, quæ a carina initium ducunt. Alii vero ſic appellant ipſam carinam navis. Alii interiores partes navis. Præſtat vero ſic vocare materiam, ſive ligna, ex quibus carina navis conficitur. Herodianus vocem hanc corripit, & acuto in antepenultima notat. Ariſtophanes autem ἐντερόνειαν vocavit, quam alii ἐντερεώνιον: quæ eſt intima pars navis, quæque cæteras maxime continet; ſive carina. Eadem etiam vocatur μίτρα, i. e. matrix. Dicit autem Comicus: *Dea tibi ligna miſit, ex quibus carinam navis conficias.*

Ἐντετευτλανωμένης. Cum betis coctæ. Anguillas enim cum betis coctas veteres comedebant: eaſque ſic coctas ſuaviſſimas eſſe dicunt. Ariſtophanes: *Nam ne mortuus quidem te cum betis cocta unquam caream.*

Ἐντέτηκεν. Conglutinatus eſt. Infixus eſt. *Horum animis opinio falſa pro vera infixa eſt.*

Ἐντετριμμένη. Abſterſa. Lota. Vel, exercitata, perita. [Ariſtophanes:] *Ut perite caniſtrum feras: quæ multos meorum ſacculorum excuſſa pecunia invertiſti.*

Ἐντεῦθεν. Hinc. Ex hoc loco.

Ἔντευξις. Colloquiũ. Diſputatio. Ariſtoteles dicit, Dialecticam philoſophiam inventam eſſe ad exercitationẽ & philoſophicas diſputationes. De exercitatione ſupra in litera Γ a nobis dictũ eſt. Hic vero de ἐντεύξεσι agetur. Vocat autẽ [Ariſt.] ἐντεύξεις, diſputationes cum homini-

1 Ἀππιανός] *De Bellis Punicis* pag. 125.

2 Ἐντερόνεια. τὰ ἐγκ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 355. (251. Ed. Baſ. P.)

3 Ἀρχόμενα] Scholiaſta Ariſtoph. loco laudato habet ἀπαρχόμενα: uti etiam in 2 MSS. Pariſ. exaratum reperi.

4 Οὗ δὲ τὸν ἐντερ.] Legendum eſt, ἕτω δὲ τὸν ἐντερ.

5 Μίτρα] Scholiaſta Ariſtophanis, μήτρα: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

6 Ὅτι εἰς τὰς τελ.] Locus hic apud Ariſtophanem ſic legitur & diſtinguitur:

——Ἐπίπεμψε θεὸς
Εἰς τὰς τελήσεις ἐντερόνειαν ἡ Θεός.

7 Ἐντετευτλανωμένης. μετὰ πεύτλ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 414. (296. Ed. Baſ. P.)

8 Ὅπως ἐντετριμμ.] Ariſtophanes *Eccleſiaz.* pag. 746. (501. Ed. Baſ. P.)

Ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς,
Πολλοὺς κάτω δὴ θυλάκους ψήφασ' ἐμούς.

Sic etiam hic apud Suidam ſcribendum & diſtinguendum eſt.

9 Ἐντεύξεις λέγει πρὸς τοὺς πολ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Alexandri Aphrodiſienſis in lib. 1. *Topic.* pag. 17. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

δεῖ μὴ ἐντυγχάνειν, κοινωνικούς τε ὄντας καὶ φιλανθρώπους, καὶ ἐντυγχάνειν ἀφελίμους. ἀφ' οὗ μὴ ἔν ἀληθῶν καὶ ἀποδεικτικῶν ἔχ οἷόν τε κοινολογεῖσθαι πρὸς αὐτούς. ἔδὲ γὰρ τὰ ἀρχὰ τῶν τοιούτων σωτήναι δύναται· ἀλλ' ἔδὲ μανθάνειν ὑπομένουσι. διὸ ἔδὲ ὠφελεῖσθαι δύναιντ' ἂν ἀφ' ἑνὸς τῶν τοιούτων, ὧν γε τὰ ἀρχὰ μηδὲ σωτήναι δύνανται. εἰ δὲ ἀφ' τῶν ἐνδόξων τε καὶ δοκούντων καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις, τὰς πρὸς αὐτοὺς σωτηρίας ποιήμεθα, ἀκολουθοῖέν τε ἂν τοῖς λεγομένοις, καὶ ῥᾳδίως μεταβιβάζοιντο ἀφ' τῶν τοιούτων λόγων, εἴ π μὴ εἶεν ὀρθῶς πεφύκοτες. τῷ γὰρ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ἡγουμένῳ, καὶ δουλεύοντι ταύτῃ, ἂν μή τις ἀφ' τοῦ λέγειν τὴν ἡδονὴν γένεσιν εἰς φύσιν αἰσθητικὴν εἶναι, τὴν δὲ τοιαύτην φύσιν μὴ δύνασθαι ἀγαθὴν εἶναι, τῷ τὴν γένεσιν ἀτελῆ εἶναι· μηδὲν δὲ ἀγαθὸν ἀτελές· ἂν δὴ ἀφ' τούτου τις δεικνύναι θέλῃ τῷ τοιούτῳ, ὅτι μὴ ἔστιν ἡ ἡδονὴ ἀγαθόν, οὐδὲν ἂν πλέον ποιοῖτο, τῷ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἰδέναι, τί ποτέ ἐστι τὸ λεγόμενον. ἂν δὲ ἀπὸ τῶν κοινῶν τε καὶ ἐνδόξων ὁρμώμενον ἐξετάζῃ αὐτόν, εἰ μὴ δοκεῖ αὐτῷ τὸ ἀγαθὸν ἀγαθοὺς ποιεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ λευκὸν λευκούς, καὶ τὸ θερμὸν, θερμούς· καὶ τότε τούτου πεφυκότος προσανέρῃ, εἰ ἡδονὴ δοκεῖ αὐτῷ ἀγαθοὺς ποιεῖν, λήψεται μὴ, ὅτι μὴ ποιεῖ. ἐναργὲς γὰρ τοῦτο. σωπάξει δὲ, ὅτι μὴ ἀγαθὸν ἡ ἡδονὴ ἐκ τῶν ἐκείνου δοξῶν τε καὶ ὑποκρίσεων. διὸ καὶ μεταπείσει ἂν αὐτόν. εἰκὸς γάρ πως πᾶς τῷ ὑπ' αὐτοῦ πεφυκέναι.

Ἐνλευξόμενον. Ἀφαλεχθησόμενον.

Ἐνλεῖλαι. Προστάξαι.

Ἐνλείνας ἑαυτόν. Διόδωρος· Ἐς τὸν στρατιωτικὸν καὶ εὐτελῆ βίον ἐνλείνας. ἀντὶ τοῦ ἐπιδούς. καὶ ἐνλεῖναι, τανύσαι. καὶ ἐνλείναντες, ἐπιθέντες. Πληγάς τε ἐνλείναντες, τῆς κεφαλῆς ἀπεκόμισε. ἀντὶ τοῦ αἰκισάμενοι. καὶ αὖθις· Πληγάς τε τοῖς προσπίπτουσιν ἐνεικόμενοι.

Ἐντήκων. ἐμβάλλων. ἐνιείς. Καὶ αὐτῷ τῷ στόματι ἐντήκων χρυσὸν, καὶ ταῖς ἀκοαῖς ἄργυρον, καὶ ἐς τὰς ῥῖνας ἐγχέων ἃ ὕλης αὐτῆς, ἀποκλείναι.

Ἐντήξας. ἀντὶ τοῦ ἐμβαλών. διδάξας. ἐμφυσήσας. Καὶ ἐντήξας αὐτῶν ταῖς ψυχαῖς ἰσχὺν λόγων ἄμαχον, καὶ σεμνὴν, καὶ εὐγλωττίαν ἐφολκολάτιν.

Ἐντομίας. ὁ εὐνοῦχος. Θλασίας δὲ, ὁ τεθλασμένος.

Ἐνλομίδαι. οἱ τοῖς σώμασιν ἐνλεμνόμενοι. τοιαῦτα εἰώθασι ποιεῖν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς. ὅπ τοῖς νεκροῖς τὰ ἔντομα ἔθνον τῷ τέλεα πόδων, ὡς ἄγονα· τὰ δὲ ἔναρχα, τοῖς Θεοῖς.

bus vulgaribus & indoctis, cum quibus oportet nos, qui sumus sociabiles & humani, colloqui & disputare, ipsisque per nostra colloquia prodesse. Per veras autem & demonstrativas enuntiationes, fieri non potest, ut cum ipsis disputemus. Nam ne principium quidem earum intelligere possunt; neque etiam discere sustinent. Quamobrem ne fructum quidem ullum capere poterunt ex ulla hujusmodi re, cujus ne principium quidem intelligere possunt. Si vero ex probabilibus, & iis, quæ illis ipsis placent, cum ipsis disputemus, probabunt ea, quæ a nobis dicentur, & facile a sententia sua deducentur, si quid perperam posuerint. Illi enim, qui voluptatem bonum esse putat, & ei servit, si quis dicat, voluptatem esse generationem in natura sentiente; talem vero non posse natura bonam esse, quod generatio sit imperfecta; nullum vero bonum sit imperfectum: si quis, inquam, per hoc demonstrare velit hujusmodi homini, voluptatem non esse bonum, nihil profecerit, quod ne principium quidem ejus, quod dicitur, intelligat. Si quis vero communibus & probabilibus argumentis utens, ex eo quærat, annon ipsi videatur id, quod bonum est, homines efficere bonos, ut album albos, & calidum calidos; & hoc posito, ulterius eum roget, an ipsi voluptas videatur viros bonos facere; respondebit, non facere. Id enim est evidens & manifestum. Ex illius igitur opinionibus & responsionibus concludet, voluptatem non esse bonum: & sic a sententia quoque ipsum abducet. Quilibet enim concedet id, quod ab ipso positum fuit.

Ἐνλευξόμενον. Congressurus. Collocuturus.

Ἐντεῖλαι. Mandasse. Præcepisse.

Ἐνλείνας ἑαυτόν. Qui se alicui rei totum addixit, & in eam omnes vires intendit. Diodorus: *Cum militari & viliori vitæ generi se totum addixisset.* Item ἐντεῖναι. Intendere. Extendere. Et ἐντείναντες. Qui intentarunt, vel inflixerunt. *Cum autem ipsi plagas inflixissent, caput [quoque ei] amputarunt.* Et iterum: *Et obviis quibusvis plagas intentantes.*

Ἐντήκων. Infundens. Injiciens. Immittens. *Et aurum liquefactum in os ejus infundens, & in aures naresque argentum, cum sic necasse dicitur.*

Ἐντήξας. Qui immisit, vel injecit. Qui docuit. Qui animo alicujus aliquid insevit. *Cum animis illorum instillasset vim dicendi admirabilem, & eloquentiæ suavitatem singularem, & facundiam ad persuadendum aptissimam.*

Ἐνλομίας. Exsectus. Castratus. Θλασίας vero dicitur, cujus testiculi fracti vel contusi sunt.

Ἐνλομίδαι. Qui corpora incidunt. Id autem mortuorum causa facere moris erat. † Mortuis quadrupedes castratæ, ut steriles; Diis autem coleatæ immolari solebant.

1 Εἰώθασι ποιεῖν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς. ὅπ τοῖς νεκρ.] Locum hunc ex MSS. Paris. supplevi & distinxi, qui in prioribus Editt. sic legitur: Εἰώθασι ποιεῖν οἱ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τὰ ἔντομα ἔθνον, &c.

2 Τοῖς νεκροῖς τὰ ἔντομα ἔθ.] Huc spectant verba Scholiastæ Apollon. Rhod. ad lib. 1. v. 587. Ἔντομα δὲ τὰ σφάγια κυρίως, τὰ τοῖς νεκροῖς ἀναζιζόμενα, ἀφ' τοῦ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς. Et paulo post: Ἄλλοι δὲ ἔντομα, φασὶ, τοῖς πθνεῶσιν ἀνάζιζον, ὡς ἄγονα τοῖς ἀχαίοις· τοῖς δὲ ἀχαιοῖς Θεοῖς ἔναρχα ἔθυον. Locum hunc Scholiastæ observaverat etiam Portus.

‡

Ἔντομα

Ἔντομα. οἷον σφὴξ, μύρμηξ, μέλιτται· ἃ ὅτε ἀναπνεῖ, ὅτε πνεύμονα ἔχῃ.

Ἐντομίς. ἡ ἐγχάραξις. ἡ γενικὴ, ἐντομίδος.

Ἔντονος. ἰσχυρά.

Ἐντοπίζω.

Ἔντός. οἱ λογισμοὶ καὶ ἐνθυμήσεις καὶ πάντα τὰ τῆς ψυχῆς κινήματα. Δαβίδ· Καὶ πάντα τὰ ἐντός μου.

Ἐντὸς, καὶ ἐκτὸς, γενικῇ. ἐντὸς ἑβδόμης. Ἀθήνησιν ἀπεῖρηλο ἐντὸς ἑβδόμης στρατιὰν ἐξάγειν.

Ἐν τῷ μέρει πις καὶ τὸ πῦρ σκαλεύσαιτο. παροιμία ἐπὶ τῶν εἰς κοινὸν μὴ τὰ ἴσα παρεχομένων. † Πλείονα δῶρα δοὺς, καὶ ἀντιλαβὼν ἐν τῷ μέρει.

Ἐν τῷ μέρει. ἀντὶ τοῦ, καθά τι μέρος ἀλλαδεχόμενος ἕτερος τοῦ ἑτέρου. καὶ αὖθις·

Ἰδὼν κἀκεῖνος, (ἐν μέρει γὰρ ἠλώκει)
Γαμεῖν ἔμελλεν.

Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος. Σοφοκλῆς. ἐν τῷ μὴ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν κακῶν. ἐπεὶ ἔστιν γελοιότατον, ὡς παιδιὰν τὴν ἀφροσύνην.

Ἐνδαπεζίπδος. ὠφελοίτην.

Ἐνδρέπῃ. ὑπισχνῇ.

Ἐντρεπομένους. ἐγκλίνοντας. Οἱ δὲ Λίβυες θεωρήσαντες τοὺς Ἴβηρας ἐντρεπομένους, καὶ δεδιότες μὴ λάθωσιν ἐγκαταλειφθέντες, ὥρμησαν ἐπὶ τὸ φεύγειν.

Ἐντριβής. σοφὸς. ἄνθρωπος ἐντριβὴς τῆς χώρας.

Ἐντρίβω εἰμὶ λογισμῶν. ἐπὶ τῶν ἀδήλων καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων. ἐπειδὴ ὁ ἐν τρίβῳ γενόμενος οὐκ οἶδε, ποίᾳ χρήσεται ὁδῷ.

Ἐντροπαλιζόμενος. ὑπιστρεφόμενος.

Ἐντροπίας. εὐμεταβολος. καὶ ἐντροπίας οἶνος, ὁ ὀξύνης.

Ἔντροφος. ἡ ἐντεθραμμένη.

Ἧ πυ παλαιᾷ μὴν
Ἔντροφος ἀμέρᾳ,
Λευκῇ τε γήρᾳ,
Μάτης νιν.

ἀντὶ τοῦ, ὅλως πυ ἡ τῇ παλαιᾷ ἡμέρᾳ, τυτέστι, τῷ παλαιῷ χρόνῳ ἔντροφος μήτης.

Ἐνζυφῶ. γενικῇ. Οἱ τῶν χαρισμάτων ἀεὶ ἐντρυφῶντες. δεικτῇ δὲ· Ἵν' εὐπορήσωμεν καὶ ταῖς ἀλλοτρίαις συμφοραῖς ἐντρυφήσωμεν.

Ἔντομα. Inſecta: ut veſpa, formica, apes; quæ nec reſpirant, nec pulmonem habent.

Ἐντομίς. Inciſio. Genitivus eſt, ἐντομίδος.

Ἔντονος. Intentus. Fortis. Robuſtus.

Ἐντοπίζω. In aliquo loco dego.

Ἔντός. Ratiocinationes, & cogitationes, & omnes animi motus, [τὰ ἐντὸς i. e. interna vocantur.] David: *Et omnia interna mea.*

Ἐντὸς, intra, & ἐκτὸς extra, genitivo junguntur. Ἐντὸς ἑβδ. Intra ſeptimum diem. Athenis lege interdictum erat, intra ſeptimum diem [menſis] exercitum educere.

Ἐν τῷ μέρει πις τ. *Per vices quilibet ignem fodicet.* Proverbium in eos, qui non ex æquo Reip. operam ſuam præſtant. † Plura dona dans, & viciſſim accipiens.

Ἐν τῷ μέρει. Per vices. Vel ita, ut alter alteri per vices ſuccedat. Pro parte. *Videns hoc & ille, (pro parte enim captus erat) uxorem ducere ſtatuerat.*

Ἐν τῷ φρ. *Illi demum ſumma cum voluptate vivunt, qui [mala ſua] non intelligunt.* Sophocles. Sic enim verba hæc intelligenda ſunt. Valde namque ridiculum foret, [locum hunc ſic accipere,] ac ſi [Sophocles] inſipientiam laudare voluiſſet.

Ἐντραπεζίπδος. Fœminæ paraſitæ, ſive alienas menſas ſectantis.

Ἐντρέπῃ. Curas. Revereris.

Ἐντρεπομένους. Inclinantes. In fugam ſe vertentes. *Afri vero, cum viderent Iberos in fugam inclinantes, & vererentur, ne clam ab ipſis deſererentur, & ipſi ad fugam ſpectare cæperunt.*

Ἐντριβής. Alicui rei aſſuetus. Vel, alicujus rei peritus. Ut, regionis peritus.

Ἐν τριόδῳ εἰμὶ λογ. In trivio ſum cogitationum. Proverbium, quod dicitur de rebus incertis & dubiis. Qui enim ad trivium pervenit, qua ſit eundum, ignorat.

Ἐντροπαλιζόμενος. Subinde ſe convertens, & reſpectans.

Ἐντροπίας. Levis. Inconſtans. Et ἐντροπίας οἶνος. Vinum acidum, vel aceſcens.

Ἔντροφος. In aliquo loco, vel cum aliquo nutrita. [Sophocles:] *Profecto grandæva mater, & præ ſenio jam cana, cum eum [inſaniæ morbo laborare audierit, graviſſime dolebit.*] Παλαιὰ ἡμέρα enim ſignificat ſenectutem: ut ſit ſenſus, mater ætate jam provecta, & ſenio gravis.

Ἐντρυφῶ. Genitivo jungitur. In deliciis ago. Ad delicias & voluptates abutor. *Qui ſemper gratiæ tuæ donis ad delicias abutuntur.* Item dativo. [Inſolenter inſulto.] *Ut nobis ſuppetat materia alienis calamitatibus inſultandi.*

1 Οἱ λογισμοὶ ὁ ἐνθυμ.] Ex Theodoreto ad Pſalm. cii. v. 2.

2 Ἀθήνησιν ἀπεῖρ.] Vide Petitum *de Leg. Attic.* pag. 555.

3 Σκαλεύσαιτο] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. mendoſe, σκυλεύσαιτο. Vide Eraſmum in Adagio, *Ignem gladio ne fodito.*

4 Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 33. ut Portus etiam monuit.

5 Οἱ δὲ Λίβυες θεωρήσαντες τοὺς Ἴβ.] Fragmentum hoc puto eſſe Polybii, vel Appiani.

6 Ἧπυ παλαιᾷ μὲν ἔντρ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Ajace* p. 37.

Ἐν τοῖς ἱματίοις ἄνθυ ὅπλων. Οἱ δὲ πολῖται ἔρρεον ἐν τοῖς ἱματίοις.

Ἐντυγχάνῃν, καὶ σωντυγχάνῃν, δολικῇ. Ταυτόν ἐστιν ἐντυγχάνειν ἥρωσι.

Ἐντυπὰς[1] ἐν χλαίνῃ. ἀντὶ τοῦ ἐπικεκαλυμμένως, ὥστε ἀφ' τοῦ ἱματίου τὰς τοῦ σώματος τύπους εὐδήλους εἶναι.

Ἐνοικέτις[2] τὴν νήσων. ἡ Ἀφροδίτη. ἐξαιρέτως γὰρ ἐν αὐταῖς ἐτιμᾶτο.

Ἐνυάλιος. πολεμικός· [3] Σοφοκλῆς. [4] ἀφ' ἑτέλλε γὰρ τὸν Ἄρεα ἀπὸ τοῦ Ἐνυαλίου, ὡς ἕτερον δαίμονα ὑπουργὸν τοῦ μείζονος Θεοῦ. Ἀρριανός· Οἱ δὲ τῷ Ἐνυαλίῳ ἀλαλάξαντες, ἐναντίοι ἐφέροντο. Καὶ αὖθις· Φάλαγγα ἐκ σφῶν ποιησάμενοι, ῥόμῳ ἐπῆσαν, ἀλαλάζοντες τῷ Ἐνυαλίῳ.

Ἐνυδροβίων.

Καὶ [6] πολιὸν χλωῶν ζεῦγος ἐνυδροβίων.

Ἐν νυκτὶ ἡ βουλή. ἀφ' τοῦ τὰ νύκτα σχολὴν διδόναι λογισμοὺς τοῖς περὶ τῶν ἀναγκαίων βουλευομένοις.

Ἔνυξεν. ἔπληξεν.

Ἐνυώ. πολεμικὴ Θεός.

Ἐνύπνιον.[7] ἐφ' ὅσον τις ὑπνοῖ. ὄνειρος δὲ, παυομένων τῶν ὕπνων, ἐγείρων καὶ ὀρίνων τὴν ψυχήν. ἢ ἀπὸ τοῦ εἴρειν, ὅ ἐστι λέγειν.

Ἔνυστρον.[8] τὸ μέρος τῆς κοιλίας ἔντερον. τὸ τῶν βρωμάτων δοχεῖον.

Ἐν φρέατι κυσὶ μάχεσθαι. ἐπὶ τῶν μοχθηρῶς πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένων, καὶ ἀπορούντων διαφυγεῖν μὴ δυναμένων. † Τί δὲ ἄν τις ἔχοι ποιεῖν, ὅταν ἐν φρέατι συνεχόμενον ὑπὸ τοῦ παροιμιαζομένου κυνὸς, ἀλλ' ἐν βάθει μέν τινι ζητήσεως κεῖσθαι θαυμαστῆς ἀδύτου ἥπλου ἀπορίας, ὃ μὲν ἐφικτῆς γε ἀδύνατον ἀνθρώπῳ, πλὴν εἰ τῷ Θεὸς αὐτῷ μηνύσειεν.

Ἐν ἀκρῳ. εἰς ἄκρον τὰ. πάνυ ἐγγύς, ὡς καὶ ἐφάπτεσθαι τοῦ ἀκρωτοῦ. ὧδε δὲ Καλλιμάχῳ [9] ἐγκυπτῇ, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς, ἢ ἐν ἀκρῳ. πλησίον τοῦ ἀκρωτοῦ. [10] Τὸ δ' ἐγκυτὶ τέκνον ἐκέρσω. καὶ [11] Ἀγαθίας· Πεισφίγξαντες ξυνῆπλον αὐτὰς ἀλλήλαις, καὶ συνεμίγνυον λίαν ἐν χρῳ πεπιεσμένας.

Ἐν τοῖς ἱματίοις. In palliis. Id eſt, ſine armis. *Cives vero ſine armis currebant.*

Ἐντυγχάνῃν, & συντυγχάνῃν, dativo junguntur. Incidere in aliquem. *Idem eſt, ac ſi in Heroes incidas.*

Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ. Dicitur de eo, qui læna ita involutus & tectus eſt, ut veſtigia corporis ei impreſſa cernantur.

Ἐνοικέτις. Inſularum habitatrix. Sic dicebatur Venus, quod in Inſulis præcipue coleretur.

Ἐνυάλιος. Enyalius. Deus bellicus. Sophocles Martem ab Enyalio diſtinguit, ut alterum dæmonem majoris Dei miniſtrum. Arrianus: *Illi vero, cum clamorem bellicum ſuſtuliſſent,* [*hoſti*] *obviam iverunt.* Et iterum: *Phalange ex ſe ipſis facta, curſu* [*in hoſtem*] *iverunt, clamorem bellicum tollentes.*

Ἐνυδροβίων. In aqua viventium. [In Epigrammate:] *Et album anſerum par in aqua viventium.*

Ἐν νυκτὶ ἡ βουλή. In nocte conſilium. [Proverbium hoc inde dictum eſt,] quod noctu per otium conſilia animo volvere liceat illis, qui de rebus neceſſariis conſultant.

Ἔνυξεν. Punxit. Percuſſit.

Ἐνυώ. Enyo. Dea bellica. Bellona.

Ἐνύπνιον. Sic vocatur ſomnium, quod tantum exiſtit, quamdiu quis dormit: [poſtea vero prorſus evaneſcit.] Ὄνειρος vero, cujus memoria etiam poſt ſomnum durat: ſic dictum quaſi ὀρίνων τὴν ψυχήν, i. e. excitans animam. Vel ab εἴρειν, dicere.

Ἔνυστρον. Inteſtinum, quod eſt poſt ventrem. Ciborum receptaculum.

Ἐν φρέατι κυσὶ μ. *In puteo cum canibus pugnare.* Dicitur de iis, qui cum malo aliquo conflictantur, quod effugere nequeunt. † *Quid vero quis faciat, non in puteo cum cane conflictans, ut trito fertur proverbio, ſed in quadam quaſi quæſtionis profunditate ab inſigni aliquo dubio vexatus, cujus explicationem nemo aſſequi queat, niſi cui Deus eam indicarit.*

Ἐν ἀκρῳ. In cute. Ad cutem uſque. Prope admodum, adeo ut ipſam cutem tangat. Apud Callimachum vero legitur ἐγκυτῇ, [ſignificans idem quod ἐν ἀκρῳ,] i. e. prope, in cute, vel prope cutem. *Puerum vero ad cutem uſque raſiſti.* Et Agathias: *Vinculis eas* (crates) *colligatas commiſerunt inter ſe & coaptarunt, valde arcte compreſſas.*

1 Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ] Homer. Il. Ω. v. 163.

2 Ἐνοικέτις] Sic unus MS. Pariſ. At priores Editt. ἐνοικέτης, in genere maſculino: minus recte. Referenda enim hæc ſunt ad Venerem, ut ex ſequentibus patet.

3 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 12. Vide ibi veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

4 Διαστέλλει γὰρ τὸν Ἄρ.] Diſtinguit etiam Ariſtophanes *Pace* pag. 653.

Ἄρεϊ δὲ. Μὴ μά. Μὰ Ἐνυάλιόν γε; Μά.

Vetus Enarrator ad illum locum: Πρὸς τὰς ὁμωμοκυίας τὸν αὐτὸν Ἄρεα εἶναι φησὶ τὸν Ἐνυάλιον, καθὼ τὸ ἐπίθετον. πινὲς δὲ Ἄρεα φασὶ τὸν Ἐνυῆ τὸν Ἐνυάλιον. οἱ δὲ Κρήνη φησὶ Ῥέας. Ἀλκμᾶνα δὲ λέγεσιν ὅτι μία τὸν αὐτὸν λέγει· ὅτι δὲ Δία φησὶν.

5 Φάλαγγα ἐκ σφῶν ποιησ.] Fragmentum hoc legitur apud Arrianum *de Reb. Ind.* pag. 557.

6 Καὶ πολιὸν χλωῶν ζεῦγος ἐνυδρ.] Pentameter hic decerptus eſt ex Epigrammate, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum damus infra v. Κιγχρίπτει.

7 Ἐνύπνιον. ἐφ' ὅσον τις ὕπν.] Loci hujus ſenſus ſupplendus eſt ex Artemidori lib. 1. cap. 1. unde Suidas iſta deſcripſit.

8 Ἔνυστρον] Sic recte unus MS. Pariſ. At priores Editt. male ἔνυτρον. Pro ἔνυστρον autem dicitur etiam ἤνυστρον, per η, ut tum ex aliis Grammaticis conſtat, tum etiam ex ipſo Suida infra h. v.

9 Ἐγκυτῇ, ἀντὶ τοῦ ἐγκ.] Hæc priores Editt. male a præcedentibus disjungunt, cum quibus eadem recte connectunt MSS. Pariſ. Vide etiam ſupra v. Ἐγκυτῇ.

10 Τὸ δ' ἐγκυτὶ τέκν.] Sic recte unus MS. Pariſ. At priores Editt. male, ἐγκύπον.

11 Καὶ Ἀγαθίας] Lib. v. pag. 167. unde pleniorem hujus loci ſenſum pete.

Ἐν

Ἐν ξεσῷ κεκαρμένῳ. πρὸς αὐτῷ τῷ ξεῶτι. οἷον σιδήρῳ καὶ πλησίον ᾧ δέρματι ἐγένετο τὰς τρίχας ἐξυρημένῳ. καὶ αὖθις· Ἦν δὲ ἄρα αὐτῷ ἐν ξεῷ φίλος. ὁ ξεὸς, ᾧ ξεῷ, Ἀττικῶς· ὡς γέλως, γέλω. οἱ δὲ ἀπὸ ᾧ ξεὸς, ξεωτὶ, ἀποκοπῇ τοῦ τι συλλαβῆς.

Ἐν ξεῷ παραπλέων, παρὰ Θουκυδίδῃ. ἀντὶ τοῦ πλησίον. ἔστι γὰρ ἡ ἀποκοπὴ, οἷον ἐν ξεωτί. εἴρηται δὲ ἀπὸ κουρᾶς· ἡ ἄχρι τοῦ ξεωτὸς γινομένης.

Ἐξάγιστος. ἀκάθαρτος, ἢ πονηρός. Ὁ δὲ τὸ ψεῦδος ἀπεκρέφετο, καθάπαξ ἄλλο τι τῶν ἐξαγίστων. Καὶ αὖθις· Διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονὴν καθάπαξ οἱ δηλυσρίαν τειχοπλάστας πάντες εἰσίν.

Ἐξάγιστος.[2] ἀντὶ τοῦ λίαν ἐναγής. Αἰσχίνης δὲ ἐπί τινος λιμένος εἴρηκε τοὔνομα.

Ἐξ ἀγορᾶς εἶ. ἀντὶ τοῦ ἀγοραῖος. Ἀριστοφάνης· Ἐξ ἀγορᾶς εἶ, καὶ θρασύς.

Ἐξαγοράζω. αἰτιατικῇ. Ἐξαγορεύω. δοτικῇ.

Ἐξαγωγή. Ἀρά γε χρὴ κολάσαι τὸν δοῦλον, καὶ ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀποδόσθαι, ἢ ἐάσαι τοῖς ἐκείνου δεσπόταις ἐναποθανεῖν; † [3] Ὁ δὲ τινὶ δεξαμένῳ αὐτὸν φυγόντα, ἀξιοῦσαν εὐπαθεῖν, ἐπὶ τὸ τοῦ μετοικίου πωλητήριον ἤγαγε, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακεν.

Ἐξαγώνιος. ἔξω τοῦ ἀγῶνος. οἱ μὲν πολλοὶ τοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς ἀγωνιζομένους οὕτω καλεῖσθαι φασίν, ὅταν ἢ παραλείπωσί τι τῶν ἐξ ἀνάγκης ῥητέων, ἢ ποιεῖν τι δόξωσι παρὰ τὸ πρέπον. Αἰσχίνης δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων τάττειν, ἃ παρεπίπτοντα εἰρῆσθαι.

Ἐξάδιος. ὄνομα κύριον. ὁ ἐξέχων ἐν τῷ διώκειν.

Ἐξαγκωνιῶ.[4] τοὺς ἀγκῶνας ὑπὸ ταῖς πλευραῖς ποιήσω. ὀδέπολε γὰρ ἔτω μέσοι ληφθήσομαι, ἢ παραδώσω, ἵνα τῇ χειρὶ ἕλκῃ με, καὶ μὲ μέσον ἀράμενον γνῷ, ὅτι γυνὴ εἰμὶ ὑπὸ τῇ πτῆσιν.

Ἐξ[5] ἀκαλαρρείταο βαθυῤῥόου ὠκεανοῖο. ὑπὸ τοῦ ἡσύχως ῥέοντος ἀφ' ὑψηλοῦ τοῦ βαθύ.

Ἐξ ἀκεραίου. ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς. εὐμαρῶς. [6] Πολύβιος· Οὔτε τοὺς ἐξ ἀκεραίου [7] συμπεφορημένους τῶν ἀνδρῶν πρὸς τινας βασιλεῖς ἢ δυνάστας κοινωνίαν πραγμάτων, εὐθέως προδότας νομιστέον· οὔτε τοὺς κατὰ τὰς περιστάσεις μεταπηδήσας τὰς αὐτῶν πατρίδας ἀπό τινων ὑποκειμένων πρὸς ἑτέρας φιλίας καὶ συμμα-

Ἐν ξεσῷ κεκαρμένῳ. Ad ipſam uſque cutem tonſus. Prope cutem raſus. [Interdum etiam ἐν ξεῷ metaphoricam ſignificationem habet:] ut, *Erat autem ejus amicus intimus.* Ὁ ξεὸς, ᾧ ξεῷ, Atticum eſt: ut γέλως, γέλω. Alii vero dicunt τὸ ξεῷ formatum eſſe ex ξεωτὶ, per apocopen ſyllabæ τι.

Ἐν ξεῷ παραπλέων. Apud Thucydidem ſignificat, prope littus navigans. (Dictum eſt autem τὸ ξεῷ per apocopen, pro ξεωτί.) Tranſlatio ducta eſt a tonſura, qua quis ad cutem uſque tondetur.

Ἐξάγιστος. Exſecrandus. Impurus. Vel, improbus. *Ille enim mendacium averſabatur, ut quamvis aliam rem exſecrabilem.* Et iterum: *Propter exſecrabilem voluptatem omnes homines impudici comam ſtudioſe ornant & componunt.*

Ἐξάγιστος. Ingenti piaculo obſtrictus. Æſchines vero de quodam portu nomen hoc uſurpavit.

Ἐξ ἀγορᾶς εἶ. Forenſis es. Ariſtophanes: *Forenſis es & audax.*

Ἐξαγοράζω. Redimo. Emo. Accuſativo jungitur. Ἐξαγορεύω vero, enuntio: dativo.

Ἐξαγωγή. Eductio. Exportatio. *Num igitur ſervum punire oportet, & vendere ut ex finibus noſtris exportetur: an vero in vinculis eum mori ſinemus?* † *Ille autem* [Zobiam,] *quæ eum exulem ſuſceperat, poſtulantem ab eo, ut gratiam ſibi referret, in forum inquilinorum abduxit, & ſororem in peregrinas terras abducendam vendidit.*

Ἐξαγώνιος. Fabulæ argumento non reſpondens. Vulgo quidem eos, qui in ſcenis certant, ſic appellandos eſſe putant, cum vel aliquid prætermittunt, quod dici oportebat; vel præter decorum aliquid faciunt. Æſchines tamen ſic etiam vocavit dicta, quæ argumento fabulæ non reſpondent, vel ab inſtituto aliena ſunt.

Ἐξάδιος. Exadius. Nomen propriũ. [Quaſi dicas,] qui in aliis perſequendis excellit.

Ἐξαγκωνιῶ. Cubito repellam. Nunquam enim ita media prehendar, vel me prehendi ſinam, ut per manum me trahat, & in altum ſublatam ex mammis mulierem me eſſe cognoſcat.

Ἐξ ἀκαλ. *Ex leniter fluente & profundo Oceano.*

Ἐξ ἀκεραίου. Rebus integris. Facile. Polybius: *Neque illi, qui rebus integris ſocietatis cum Regibus aut principibus ineundæ auctores ſunt: neque illi, qui ob temporum neceſſitatem cives ſuos ab amicitia ac ſocietate jam conſtituta, ad nova fœdera cum aliis ferienda traducunt, proditores habendi ſunt. Multum*

1 Διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδ.] Fragmentum hoc legitur apud Syneſium in *Encom. Calvit.* pag. 85. unde pleniorem ejus ſenſum pete.

2 Ἐξάγιστος. αἰτιατικῇ τοῦ λίαν ἐναγ.] Ex Harpocratione.

3 Ὁ δὲ τὸν δεξαμένῳ αὐτὸν φυγ.] Vide Suidam ſupra v. Ἀριστοφάνης Σκυρίμαις; ubi locus hic auctior legitur.

4 Ἐξαγκωνιῶ] Ariſtophanes *Eccleſiazuſis* pag. 731. (491. Ed. Baſ. P.)

Ἐκεῖνο μόνον εὔσκεπτον· ἢν σε πέζοπαν
Ἕλκωσιν, ὅ τι δράσεις πάτερ. Ἐξαγκωνιῶ.

Ὠδὶ μέσον γὰρ ἑλήσομαι ληφθήσομαι.
Ad hunc locum Ariſtophanis nota hæc referenda eſt.

5 Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυῤῥ.] Eſt verſus Homericus Il. H. v. 422.

6 Πολύβιος· Οὔτε τοὺς ἐξ ἀκερ.] Totum hoc fragmentum Polybii exſtat in Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 90. unde id Suidas deprompſit. Vide etiam infra v. Προδότης, ubi locus hic auctior repetitur.

7 Συμπεφορημένους] Non diſplicet conjectura Cl. Jacobi Gronovii, qui legendum putat συνηθημένους.

χάσας

χίας, ϑδὲ τϑτους. πολλῶ γε δεῖ. ἐπεὶτοι γε πολλάκις οἱ τοιῶτοι τ μεγίστων ἀγαθῶν γεγόνασιν αἴτιοι τοῖς πολείσι. καὶ [1] τὰ ωδαδείγματα ἐξ αὐτῶν τ ἐνεφώτων χαιρῶν.

Ἐξ ἀκεραίου. Οὐ [2] δυνάμην δὲ πείθειν ἐξ ἀκεραίου, ἀλλὰ τὴν εὐλάβειαν καὶ εὐπραγίαν τ βασιλέως.

Ἐξακριβωθέντες. ἐρευνηθέντες. Διόδωρος· Ἄνδρες ἐξακριβωθέντες ὑπὸ βασιλέως εἰς μέγεθός τε καὶ ὕψος σωμάτων, καὶ τόλμης ὀξύτητα, καὶ ἀγερωχίαν.

Ἐξαλλάξαι. ἀντὶ τ [3] τέρψαι. Μένανδρος·

---Ἄνθρωπον ἐξαλλάξομεν,
Κακόν τί σοι δώσοντα.

Ἐξάλειπτρον. [4] τὸ τ μύρα λήκυθον. τὸ ἀλάβαστρον, ἐξ ὧ ἀλείφονται οἱ δειπνοῦντες. Ἀριστοφάνης·

Ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τὸ ξάλειπτρον, ὦ γύναι.

Ἐξαλειμμένος. ἠλειμμένος.

Ἐξαλίσας. [5] ἐκκυλιδῆναι ποιήσας εἰς τ κόνιν. ἀλινδήθρα δὲ καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ πηδῶντες ἑαυτοὺς οἱ ἵπποι τοῦτο ποιοῦσιν. ὡς [6] Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις· Πολλὰς ἀλινδήθρας τε καὶ ἐκκυλίσματα.

Ἐξαλλομένους. ἀναπηδῶντας. [7] Ἰώσηπος· Οὐκ ἀξίους εἶναι σωτηρίας τοὺς φλεγμονῆς δι' αὐτοὺς τῆς παλαιᾶς ἐξαλλομένους.

Ἔξαλλος. καὶ ἐξάλλως, ἐπίρρημα. ἀντὶ τ κατ' ἄλλον τρόπον. ωδαδόξως. Πολύβιος· [8] Τὸ γὰρ ἅμα τε θύειν, καὶ ἐξιλάσκεσθαι τὸ θεῖον ωδοσκυνοῦντα καὶ λιπαροῦντα τοὺς βωμοὺς ἐξάλλως, καὶ πάλιν ταῦτα ἀφανίζειν, μανίας ἐστίν.

Ἐξάλλως. καθ' ὑπερβολήν. [9] Τὸ γὰρ ἅμα μὲν θύειν καὶ ἐξιλάσκεσθαι τὸ θεῖον, λιπαροῦντα τοὺς βωμοὺς ἐξάλλως, ὅπερ εἴωθε Περσίας ὁ βασιλεὺς ποιεῖν, γονυπετῶν καὶ γυναικιζόμενος· ἅμα δὲ ταῦτα λυμαίνεσθαι, καὶ ἀφ' ἑνὸς τόπου [10] καθαφοράς τινὰ εἰς τὸ θεῖον ὕβριν ἀφατίζεσθαι, λυπηροῦντι ἔργα, καὶ ψυχῆς ἐξεστηκυίας τ λογισμῶν.

Ἐξ ἀμάξης. ἡ λεγομένη ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις Λήναια· ἐν ᾗ ἠγωνίζοντο οἱ ποιηταὶ συγγράφοντές τινα ἀστεῖα, ἵν' γελασθῶσι χάριν· ὅπερ Δημοσθένης ἐξ ἁμάξης εἶπεν. ἐφ' ἁμαξῶν γὰρ οἱ ᾠδοὶ καθήμενοι ἔλεγόν τε καὶ ᾖδον τὰ ποιήματα. λέγεται καὶ Λεναΐτης, ὁ χορὸς ὁ τ Ληναίων.

Ἐξαμβλίσκειν. ἐκπιέζειν. Αἰλιανός· Καὶ τ τ

1 Καὶ τὰ παραδείγματα ἐξ αὐτῶν τ ἐνεφ.] Sensus horum verborum est mutilus & imperfectus, qui supplen debet ex Collectaneis Constantini, loco ante laudato.

2 Οὐ δυνάμην δὲ πείθειν ἐξ ἀκερ.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἀκέραιον.

3 Τέρψαι] An potius πέψαι? Certe quomodo τὸ πέψαι voci ἐξαλλάξαι interpretationis loco jungi possit, non video.

4 Ἐξάλειπτρον. τὸν δὲ μύρα λήκυθον, τὸ ἀλάβαστρ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Acharnens.* pag. 422. (302. Ed. Bas. P.)

5 Ἐξαλίσας. ἐκκυλιδῆναι ποιήσ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Nubes*, pag. 124. (60. Ed. Bas. P.)

certe abest. Hujusmodi enim homines sæpe maximorum bonorum civibus suis auctores fuere: cujus rei exempla hæc ipsa tempora nobis suppeditant.

Ἐξ ἀκεραίου. Re integra. *Cum autem ei, quasi re integra, id persuadere non posset, propter metum & felicitatem Regis.*

Ἐξακριβωθέντες. Singulari cura & studio delecti. Diodorus: *Viri singulari studio a Rege delecti, qui magnitudine & proceritate corporis, audaciaque & ferocia animi insignes essent.*

Ἐξαλλάξαι. Vertere. Mutare. Menander:

——Hominem immutabimus,
Malum aliquod tibi daturum.

Ἐξάλειπτρον. Ampullam unguentariam. Alabastrum, ex quo cœnantes se ungunt. Aristophanes: *Huc age, mulier, & vas unguentarium suppone.*

Ἐξαλειμμένος. Unctus.

Ἐξαλίσας. Qui in pulvere aliquem volutavit. Ἀλινδήθρα vero dicitur locus, in quo equi procumbentes se volutant. At Aristophanes in *Ranis* πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν metaphorice vocavit, subtiles quasdam & speciosas verborum nugas.

Ἐξαλλομένους. Exilientes. Saltu se ex aliquo loco proripientes. Josephus: *Salute non esse dignos dicebat, qui ex patria propter ipsos flagrante se proriperent.*

Ἔξαλλος. Diversus. Et ἐξάλλως, adverbium, diverso modo, præter morem, insigniter. Polybius: *Etenim simul victimas cædere, ut Deos habeas propitios, omnemque aram insigni quadam religione adorare & colere, & rursus eorundem fana evertere, extremæ dementiæ est.*

Ἐξάλλως. Excellenter. Eximie. [Polybius:] *Nam simul victimas cædere, ut Deos habeas propitios, omnesque aras insigni quadam religione colere & flexis genibus venerari, more superstitiosarum muliercularum, quod Prusias facere solebat: atque interim eorundem Deorum fana evertere, & hac ratione Numen contumelia afficere; id utique est hominis insani & de statu mentis deturbati.*

Ἐξ ἁμάξης. De plaustro. Apud Athenienses erat festum quoddam, Lenæa vocatum: in quo Poetæ certabant, conscribentes quasdam cantiones, risus movendi gratia: quod Demosthenes dixit ἐξ ἁμάξης, i. e. ex plaustro. In plaustris enim sedentes hæc poemata dicere & canere solebant. Chorus autem Lenæorum vocabatur Lenaites.

Ἐξαμβλίσκειν. Abortire. Abortum facere.

6 Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις] Pag. 254. (166. Ed. Bas. P.) ubi sic legitur: Συσκευὰς πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.

7 Ἰώσηπος] *De Bello Jud.* lib. VII. pag. 956.

8 Τὸ γὰρ ἅμα τε θύειν καὶ ἐξιλ.] Vide vocem sequentem, ubi idem hic locus auctior legitur.

9 Τὸ γὰρ ἅμα μὲν θύειν καὶ ἐξιλ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Polybii, quæ Suidas sumpsit ex Collectaneis Constantini Imperat. a Valesio editis, pag. 169. Vide etiam infra v. Περσίας, ubi hic ipse locus auctior legitur.

10 Καθαφοράς] Sic melius MSS. & Polybius loco laudato, quam priores Editt. quæ habent καθαφερᾶς.

παρα-

πρᾶτόδων ἀγέλαν ἐξαμβλίσκειν ἔφασαν.

Ἐξ ἀμβιτίων. Ὅτι ἀντὶ τοῦ περίοδον τινὰ παρὰ Ῥωμαίοις.

Ἑξαμέτροις τόνοις. Ζήτει ἐν τῷ Τόνον.

Ἐξαμήσω. ἐξανύσω. ἐξοίσω. [2] Τοὺς πνεύμονας καὶ τὰ ἔντερα ἐξαμήσω.

Ἕξαμμον μιλίου. Ζήτει ἐν τῷ Βασιλικῇ.

Ἐξ ἄμμου σχοινίον πλέκεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἐξαμυσίσαι. ἀμυσὶ, τυτέσιν ἀπνευσὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπνεῦσαι πίνειν.

Ἐξ ἀναγκαίας τύχης. οἷον ἀναγκαστῷ μόρῳ, καὶ οὐκ ὀνομάτου. ὀνομάτου βίας, οὐκ ἰδίῳ θανάτῳ. [3] Σοφοκλῆς·

Τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ [4] ἀναγκαίας τύχης.

Ἐξαναστάς. μεθοικίσας. Ὁ δὲ Θεσπιάδης ἐξαναστὰς ἐξ Ἀθηνῶν, Θεσπίαν ἐν Βοιωτίᾳ ἔκλεισεν.

Ἐξαναχωρεῖ. [5] Θουκυδίδης.

Ἐξανδρόμορφος. τὴν ἡλικίαν ἔχων εἰς ἄνδρα.

Ἐξανεμῶσθαι. ἐπαίρεσθαι.

Ἐξανθίζω. τὸ βάπτω. ὡς τὸ, Ποικίλας ἐξιωθίσαλε τὰς βαφάς. Ἐξανθῶ δὲ, τὸ ἀναβλαστάνω· ὡς τὸ, Ἐξιώθησεν ἡ ἔρημος.

Ἐξανθρωπίζω.

Ἐξάντης. Ἔξω ἄτης καὶ βλάβης. Καὶ οἱ μὲν ἔδρασαν ταῦτα. εἶτα μέντοι ἐξάντεις γίνονται τοῦ κακοῦ.

Ἐξάντη. ὑγιῆ. Ἔξω ἄτης. Ζεῦ [6] γενέσθαί με τῆσδ' ἐξάντη νόσου. τὸ ν ἔγκειται δι' εὐφωνίαν. † Ἀτὰρ ἐξάντης γ' τρώματος ὁ πραυματίας γενόμενος, τὸ τρίτον ἆθλον ἀσπάζεται. καὶ Αἰλιανός· Θυγάτηρ δὲ, ἥτις ἦν ἀφ' ὧν ἡ τοῦ ἐκείνου μηχανῶν τε καὶ ἐπιβουλῶν ἀμαθὴς, ἐξάντης γένοιτο κακοῦ. ἔστι δὲ καὶ ἐπιφώνημα.

Ἐξάντης· λεύσω τέμενν κακὸν ἄλλον ἔχουσα. Πλάτων ἐν Φαίδρῳ.

Ἐξανύω. [8] καταργάζομαι.

Ἐξαπάτη. ὁ Λογοθέτης ἐν τῷ μαρτυρίῳ τοῦ Καλλικελάδου· Ἐν ὀλίγῳ δὲ συνιδόντες, ὡς οὐκ ἐξαπάτη καὶ ὄνειρος τὰ ὁρώμενα, ἀλλ' ἐγρήγορσις καὶ ἀλήθεια.

Ἐξάπινα. ἐξαίφνης.

Ælianus: *Et quadrupedum gregem abortum facere dixerunt.*

Ἐξ ἀμβιτίων. Apud Romanos significat, per ambitionem, vel ambitum.

Ἑξαμέτροις τόνοις. Hexametris versibus. Quære in voce Τόνον.

Ἐξαμήσω. Demetam. Conficiam. Eximam. *Pulmones & inteſtina eximam.*

Ἕξαμμον μιλίου. Quære in voce Βασιλικῇ.

Ἐξ ἄμμου σχ. Ex arena funem nectis. Dicitur de rebus, quæ fieri nequeunt.

Ἐξαμυσίσαι. Uno ſpiritu & continuo hauſtu bibere.

Ἐξ ἀναγκαίας τύχης. Morte coacta, vel violenta; non autem ſponte ſua. Per vim, nec morte naturali. Sophocles: *Obiit Oreſtes morte violenta.*

Ἐξαναστάς. Ex aliquo loco migrans. *Theſpiades autem, cum Athenis migraſſet, Theſpiam in Bœotia condidit.*

Ἐξαναχωρεῖ. Subterfugit. Declinat. Thucydides.

Ἐξανδρόμορφος. Ætatem virilem habens.

Ἐξανεμῶσθαι. Inaniter efferri. Ventoſum fieri.

Ἐξανθίζω. Tingo. Colore inficio. Ut, *Variis coloribus* [*hæc*] *tinxiſtis.* Ἐξανθῶ vero, efflorescо, germino. Ut, *Efflоruit deſertum.*

Ἐξανθρωπίζω. Ad humanitatem traduco.

Ἐξάντης. Qui extra malum vel damnum conſtitutus eſt. Qui malum aliquod evadit. Incolumis. *Et illi quidem his factis, malum evaſerunt.*

Ἐξάντη. Sanum. Mali expertem. Malo defunctum. *Da, Jupiter, ut hunc morbum evadam.* Τὸ ν inſertum eſt, propter elegantiam pronuntiationis. † *Vulneratus vero ſanato vulnere tertiũ certamen ſuſcepit.* Et Ælianus: *Filia vero, quæ technarum & inſidiarum ejus ignara erat, malum evaſit.* Eſt etiam exclamatio quædam. *Incolumis videbo alium meo malo vexari.* [Uſus eſt etiam hac voce] Plato in *Phædro.*

Ἐξανύω. Conficio. Interficio.

Ἐξαπάτη. Deceptio. Impoſtura. Fallacia. Logotheta in Calliceladi martyrio: *Paulo poſt vero cognoverunt non eſſe impoſturam nec ſomnium, quæ viſa fuerant, ſed ea vigilantibus vere accidiſſe.*

Ἐξάπινα. Repente. Subito.

1 Ἐξ ἀμβιτίων.] Vide Valeſium ad Amm. Marcellinum pag. 208.

2 Τοὺς πνεύμονας καὶ τ. ἔντ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Lyſiſtrata* pag. 858. (549. Ed. Baſ. P.) ubi locum integrum vide.

3 Σοφοκλῆς] *Electra* pag. 82. ut Portus monuit. Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

4 Ἀναγκαίας τύχης] In prioribus Edittt. poſt τύχης hæc addita leguntur, ἔστι δὲ Πυθικὸν ἀποφθέγμα.. Sed verba iſta recte deſunt in uno MS. Pariſ. quoniam nihil ad locum hunc faciunt, & collocanda erant in v. Ἑξαμέτροις τόνοις, ut patet ex ipſo Suida infra v. Τόνος.

5 Ἐξαναχωρεῖ. Θουκυδ.] Vocem hanc Thucydides peculiari ſignificatione accipit pro, aliquid ſubterfugere & declinare, vel a promiſſis diſcedere; in loco hoc, qui extat lib. IV. cap. XXVIII. Οἱ δὲ, ὅτῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφθυνε τὸν πόλεμον, ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα, &c. Enarrator ad illum locum: Ἐξανεχώρει. ἀντὶ τοῦ, ἀπεδύετο ποιεῖν, ἅπερ ὑπέσχετο. ἀπέφευγεν. Huc Suidam reſpexiſſe puto. Thomas Magiſter: Ἐξαναχωρῶ, καὶ τὸ ἐκπείπομαι (ſic enim legendum eſt pro ἐκφέρομαι,) καὶ τὸ παραβαίνω. Θουκυδίδης· Ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα. ἤτοι παρέβαινεν.

6 Ζεῦ γενέσθαί με τῆσδ' ἐξάντη.] Eſt ſenarius Jambicus, ſed mutilatus & luxatus, qui apud Etymologum integrior ſic legitur:

Ὦ Ζεῦ γενέσθαί τῆσδέ μ' ἐξάντην νόσου.

Sed deſideratur verbum δός, vel ſimile quid. Et deinde pro ἐξάντην ſcribendum eſt ἐξάντη, ut hic apud Suidam.

7 Ἐξάντης λεύσω τέμενν κ.] Zenobius Centur. III. Adag. XCVI. Ἐξάντης λεύσω τέμενν κακὸν ἄλλον ἔχουσα. τὸ ἐξάντης τὴν ὑγιῆ δηλοῖ, καὶ τὴν ἔξω ἄτης, ὅ ἐστι βλάβης· ὡς Πλάτων φησί. Locus Platonis ad quem Zenobius & Suidas reſpexerunt, extat in *Phædro* pag. 344.

8 Ἐξανύω. καπργ.] Reſpexit ad Homerum Il. Λ. v. 365.

Ἦ μήν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀνθολόησας.

Scholiaſta: Ἐξανύω. ἐπὶ τέλους ἄγω. φονεύω.

Ἐξαπίνεων. ἐξαίφνης. Οὐ μέγα δι σωσέβη τὸ ἐκ Θεσπρωτίας ἐξαπίνεων ἔτε βλάψαι Ῥωμαίοις, ἀτ' ὠφελήσαι. καὶ ἐξαπιναίως, ἐξαίφνης. ἢ κυκλόθεν. [1] Δαβίδ· Ἐξάπινα καταποθήσαν.

Ἐξαπλᾶν. [2] διπλασιάζων. πολυπλασιάζων. [3] ἀντὶ τοῦ, πότερα ἂν ἕλοιο, εἴ σοι δοίη τις αἵρεσιν, λυπῶν τοὺς φίλους αὐτὸς ἐν ἡδονῇ ζῆν· ἢ κοινωνεῖν σοὶ πάντος, καὶ αὐτὸς φίλους λυπεῖν. ὡδὶ Αἴαντός φησιν·

Ἀνὴρ [4] ἐκεῖνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
Αὐτὸς μὲν ἥδετ' οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς,
Ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἦνια ξυνών.
Νῦν δ', ὡς ἔληξε κἀνέπνευσε τὴ νόσῳ,
Κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ·
Ἡμεῖς τ' ὁμοίως ἄθλιον τὸν πάρος.
Ἆρ' ἐστὶ ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά;

Ἐξ ὑπάτου. ἐξ ὑψηλοῦ τόπου.

Ἐξάπτεσθαι. ἐξαρτᾶσθαι. ἀντιλαμβάνεσθαι.

Ἐξάραντες. ἔξω ποιήσαντες.

Ἐξαράξειν. Καὶ ἔτι μᾶλλον ἐξήπτοντο εἰς ὀργήν, καὶ ἠπείλουν τὰς θύρας ἐξαράξειν. τουτέστι, σιωλείψαι, καταβαλεῖν.

Ἐξαρέσασθαι. [5] τὸ ἐκπελέσαι τὰς ἀρὰς, τουτέστι, τὰς εὐχὰς, ἃς ἐπὶ ταῖς ἰδρύσεσι τῶν ναῶν εἰώθασι ποιεῖσθαι.

Ἐξαργυρῶσαι, οὐκ ἐξαργυρίσαι. [6] Θουκυδίδης ἡ· Οὐδ' ἂν δέῃ τελευτῶντα τινὰ ἑαυτῷ σφενδόνην ἐξαργυρῶσαι.

Ἐξαρθρος. ἐκμελής. ἐξωστεόμυος.

Ἔξαρνος. ὁ τῷ ἀρνεῖσθαι ὑπομένων, καὶ ἀρνούμενος καθόλου. Ὁ δὲ μαστιγωθεὶς, ἔξαρνος οὐ μηδὲν εἰρηκέναι.

Ἐξάρξαντες. [7] ἐκρίξαντες. κρούσαντες.

Ἐξάρξαι. [8] ἄρξαι μελῳδίας. ὑμνῆσαι. προπαίξαι. καταλλάξαι.

Ἔξαρσις. ἐπαρσις. Ὁ δὲ θρασύτερον προεκθέων, ἔξαρσίς τε τῶν ποδῶν καὶ προδυνήσας ποιούμενος, βέλει προπεσὼν, ἀπέλιπε τὸν βίον.

Ἐξαρτήσας. ἀντὶ [9] τοῦ ἐφθυείσκων. ἢ κρεμάσας. καὶ ἐξαρτῶμαι. συμπέπαρμαι. [10] Ἀριστοφάνης· Κἀξαρτῶμαι, κἀμπίπτω, καὶ προσδάζω. Καὶ αὖθις· [11] Ἐν μὲν εἰρηνικαῖς προνδαῖς ἐξαρτώμενος ἀεὶ νῷ δολεροῖ ἐπὶ τοὺς πέλας πολέμου αἰτίας.

Ἐξαρτίζει. τελειοῖ. πληροῖ. παρασκευάζει.

Ἐξαρτύσας. ἐκπληρώσας. ἢ ἑτοιμάσας.

Ἐξαπίνεων. Subito. Repente. Repentinum. *Subita iſta aggreſſio Romanis nec nocuit multum, nec profuit.* Et ἐξαπινάίως, repente. Vel, undique, ab omni parte. David: *Undique ſagittis me petunt.*

Ἐξαπλᾶν. Duplicans. Multiplicans. Id eſt, utrum eligere malles, ſi quis optionem tibi daret; amicoſne dolore afficere, ipſe gaudens & voluptate fruens: an vero iiſdem cauſam doloris præbere, ipſe quoque a ſenſu mali non immunis. [Sophocles] de Ajace inquit: *Vir ille, cum inſanus eſſet, ipſe quidem malo ſuo gaudebat; nos vero amici & familiares ejus dolebamus. Nunc vero, poſtquam furere deſiit, & a morbo liberatus eſt; & ipſe mœrore totus conficitur, & nos pariter dolore non minus, quam ante, cruciamur. Hoccine igitur eſt duplex pro ſimplici malum?*

Ἐξ ὑπάτου. Ex excelſo loco.

Ἐξάπτεσθαι. Ex aliqua re ſuſpenſum eſſe. Adhærere.

Ἐξάραντες. Qui extulerunt. Qui exportarũt.

Ἐξαρέξειν. Effracturos eſſe. Contrituros eſſe. *Et ira magis accenſi, minabantur, ſe fores effracturos eſſe.*

Ἐξαρέσασθαι. Templa ex voto dedicare.

Ἐξαργυρῶσαι, non ἐξαργυρίσαι. Vendere aliquid, ut pecuniam inde cogas. Thucydides: *Ne ſi oporteat quidem ſuum ipſius lectum vendere, ad pecuniam inde cogendam.*

Ἔξαρθρος. Cui membra luxata & articulis emota ſunt. Exoſſatus.

Ἔξαρνος. Qui aliquid pernegat. Qui conſtanter negat. *Ille vero flagris cæſus conſtanter negavit, ſe quidquam dixiſſe.*

Ἐξάρξαντες. Qui effregerunt. Qui pulſarunt.

Ἐξάρξαι. Cantandi initium facite. Hymnis celebrare incipite.

Ἔξαρσις. Elationes. *Ille vero audacius in medium procurrens, pedibuſque agiliter ſubſiliens & ſe circumagens, telo percuſſus, vitam amiſit.*

Ἐξαρτήσας. Qui excogitavit. Qui invenit. Vel, qui ſuſpendit. Et ἐξαρτῶμαι. Confixus, vel trajectus ſum. Ariſtophanes: *Et inde pendeo, & incumbo, & laboro.* Et iterum: *Et pacis quidem tempore in vicinos novas ſemper belli cauſas animo ſubdolo comminiſcebatur.*

Ἐξαρτίζει. Perficit. Implet. Parat.

Ἐξαρτύσας. Qui abſolvit. Vel, qui paravit.

1 Δαβίδ] Pſalm. LXIII. v. 4.

2 Ἐξαπλᾶν. διπλασιάζων] Peſſime. Τὸ ἐξαπλᾶν enim in ſubjuncto loco Sophoclis, ad quem nota hæc referenda eſt, non eſt participium, quaſi ab ἐξαπλόω: ſed ſunt duæ diſtinctæ voces, ἐξ ἁπλῶν, i. e. *ex ſimplicibus*, vel, *pro ſimplicibus*: quibus τὸ διπλασιάζων non poſſe οὐ παραλλήλως jungi, quis non videt? Poſſet quidem interpretatio iſta locum habere, ſi Suidas mentem Sophoclis ſecutus ſic ſcripſiſſet, Ἐξ ἁπλῶν ὁἰς τόσα παρέχων κακά. (i. e. *Pro ſimplicibus duplicia præbens mala*) τουτέστι, διπλασιάζων, πολυπλασιάζων. Sic enim ſenſus ratio loco huic utcunque conſtaret. Sed τὸ ἐξ ἁπλῶν ſimpliciter interpretari διπλασιάζων, vel πολυπλασιάζων, ineptum utique eſt.

3 Ἀντὶ τοῦ, πότερα ἂν ἕλοιο, εἴ σοι δ.] Vide Scholiaſtam Sophoclis ad *Ajacem* pag. 18. ex quo apparebit, Suidam locum hunc abſque judicio inde conſarcinaſſe.

4 Ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ, αὐτ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Sophoclis *Ajace*, pag. 17.

5 Ἐξαρέσασθαι] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium.

6 Θουκυδίδης ἡ] Cap. LXXXI. ſed ubi hodie legitur ἐξαργυρίσαι.

7 Ἐξάρξαντες.] Imo, ἐξαράξαντες.

8 Ἐξάρξαι] Pſalm. CXLVI. 7.

9 Ἀντὶ τοῦ ἐφθυείσκων. ἢ κρεμάσας] Confudit hic Suidas vocem ἐξαρτήσας cum ἐξαρτύσας. Τὸ ἐφθυείσκων enim referendum eſt ad ἐξαρτύσας: at τὰ κρεμάσας ad ἐξαρτήσας.

10 Ἀριστοφάνης] *Pace*, pag. 655. (450. Ed. Baſ. P.)

11 Ἐν μὲ εἰρηνικαῖς προνδαῖς ἐξαρτ.] Fragmentum hoc Suidas ſumpſit ex Procopii *Hiſtor. Arc.* cap. XVII. pag. 55. ſed ubi rectius hodie ſic legitur: Ἐν μὲ εἰρήνῃ τὸ προνδαῖς ἐξαρτύόμενος, &c.

Ἐξάρ-

Ἐξάρτυσις. Πυθόμην δὲ τ' ἐξάρτυσιν θ' στόλου τ' Ἰάνων. τετάρτη, τ' παρασκευή.

Ἐξάρχοντες. ἄδοντες. Οἱ δὲ Τρῶες μὲν θορύβῳ καὶ ἡδονῆς παιᾶνας ἐξάρχοντες.

Ἐξατμίσθη. ἐξελεπτύνθη.

Ἐξαπαγεία.[1] ἐλευθερία ἀπὸ στρατείας.

Ἐξαυδᾷ. φανεῖ. ὁμολογεῖ.

Ἐξαυτῆς. παραυτίκα. εὐθέως. [2] Ἐξ αὐτῆς οἱ προηγημένοι βιβλιοφόρον ἔπεμπον πρὸς τ' Περσέα, ἀφασαφοῦντα τὸ [3] γεγονός. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐξ αὐτῆς προῆγε, βάδην τῇ πορείᾳ χρώμενος.

Ἐξαφάμενος. καλαχών. πεπλακείς.

Ἐξαθεναθέν.[4] λαμπρυνθέν.

Ἔξαιμοι. οἱ λίφαιμοι. οἱ πλεῖστον αἷμα κενώσαντες.

Ἐξαιρέσεως[5] δίκη. ὁπότε τις ἄγοι μὴ τινα ὡς δοῦλον, ἄλλος δέ τις αὐτὸν ὡς ἐλεύθερον ἐξαιροῖτο, ἐξῆν τῷ ἀνηποιημένῳ ἢ ἀνθρώπῳ ὡς δοῦλα λαγχάνειν ἐξαιρέσεως δίκην τῷ εἰς τὴν ἐλευθερίαν αὐτὸν ἐξαιρουμένῳ.

Ἐξαιρετέα. ἀξία ἢ καθαιρεθῆναι. Ἡ[6] Καρχηδὼν πολλοῖς Ῥωμαίων ἐξαιρετέα ἐδόκει εἶναι, καὶ Κορνηλίῳ Ὑπάτῳ· καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἀδύνατον ὄντι σιωπῶντος αὐτῆς, ἀδεεῖς σφᾶς εἶναι.

Ἐξαίρετον. τὸ ἐπίλεκτον. ἐξαιρετὸν δὲ, ὀξυτόνως, τὸ ἐκβαλλόμενον.

Ἐξαίρει. ὑψοῖ.

Ἐξαιρῆται. ἀφαιρῆται. λαμβάνει. καὶ ἐξαιρήσομεν, ὁμοίως.

Ἐξαίροντες.[7] ἀναιρέποντες. Πρὸς ταῦτα τί λέγουσιν, οἱ τὴν πρόνοιαν ἐξαίροντες;

Ἐξαιρούμενος. ἀποκομιζόμενος.

Ἐξαιροῦσιν. ἐκβάλλουσιν. ἀφανίζουσι. [8] Φθίνουσι γὰρ Λαΐου θέσφατ' ἐξαίρουσιν ἤδη.

Ἐξαίσια. παντὸς ἐπέκεινα θαυμαλέα. ὑπερβαλλόντως. πλεῖστα ἐξαίσια. Πολύβιος· Ἐπιγενηθεισῶν μεγεθῶν ἐξαίσιον.

Ἐξαίτης. ἀφαιρέτης.

Ἔξαιτον. τὸ [9] ἐξαίρετον. [10] Ἔξαιτα πρωτέρης ἀπὸ λητίδος, ἧμος ἀπειρῆς πέρσεν ὑπερθύμους Γέτας.

Ἐξάρτυσις. Apparatus. Inſtructio. *Cum autem audiviſſet Ionicæ claſſis apparatum.*

Ἐξάρχοντες. Qui canendi faciunt initium. Canentes. *Trojani vero cum tumultu & voluptate Pæanas canentes.*

Ἐξαλμίσθη. In vaporem abiit. Extenuatus eſt.

Ἐξαπαγεία. Exauctoratio. Miſſio militum.

Ἐξαυδᾷ. Eloquitur. Enuntiat. Confitetur.

Ἐξαυτῆς. Ex tempore. Confeſtim. Statim. *Confeſtim autem ante memorati [duces] tabellarium ad Perſeum miſerunt, qui, quod acciderat, ei ſignificaret.* Et iterum: *Ille vero confeſtim præceſſit, pedetentim incedens.*

Ἐξαφάμενος. Ex aliqua re ſuſpenſus. Complexus.

Ἐξαθεναθέν. Serenatum. Quod clarum & nitidum evaſit.

Ἔξαιμοι. Exſangues. Qui multum ſanguinis fuderunt.

Ἐξαιρέσεως δίκη. Quum quis aliquem ut ſervum abducebat, alter vero eum liberali cauſa manu aſſerebat; licebat ei, qui hominem in ſervitutem vindicabat, dicam ἐξαιρέσεως ſcribere alteri, qui eundem in libertatem aſſerebat.

Ἐξαιρετέα. Delenda. Evertenda. *Carthago pleriſque Romanis, & Cornelio Conſuli videbatur evertenda eſſe. Dicebat enim fieri non poſſe, ut ea ſtante, ipſi a metu vacarent.*

Ἐξαίρετον. Eximium. Delectum. Ἐξαιρετὸν vero, cum acuto in ultima, quod ejicitur.

Ἐξαίρει. Extollit. In altum tollit.

Ἐξαιρῆται. Eximit. Aufert. Capit. Et ἐξαιρήσομεν, auferemus, eximemus.

Ἐξαίροντες. Evertentes. Tollentes. *Ad hæc quid dicunt, qui providentiam tollunt?*

Ἐξαιρούμενος. Qui abſportatur. Qui e medio tollitur.

Ἐξαιροῦσιν. Ejiciunt. Delent. E medio tollunt. *Antiqua enim Laji oracula jam rejiciunt.*

Ἐξαίσια. Quæ omnem admirationem ſuperant. Inſignia. Maxima. Ut, Divitiæ maximæ. Et Polybius: *Tempeſtas inſolita & maxima conſecuta eſt.*

Ἐξαίτης. Qui aufert. Qui eximit.

Ἔξαιτον. Eximium. Delectum. [In Epigrammate:] *Primitias prioris prædæ, [tunc captæ,] cum indomitos & feroces Getas debellaret.*

1 Ἐξαπαγεία] Eſt ipſa vox Latina *exauctoratio.* Quare cum Porto ſcribere malim ἐξαυπαγεία.

2 Ἐξ αὐτῆς οἱ προηγ.] Fragmentum hoc Polybio tribuit Fulv. Urſinus.

3 Τὸ γεγονός] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male, τὸ γένος.

4 Ἐξαθηναθέν] Vox hæc legitur apud Joſephum *de Bello Jud.* lib. III. pag. 860. ad quem locum Suidam reſpexiſſe puto.

5 Ἐξαιρέσεως δίκη] Ex Harpocratione. Vide etiam Petitum *de Legibus Attic.* pag. 178.

6 Ἡ Καρχηδὼν πολλοῖς Ῥωμ.] Hæc ſunt verba Dionis in *Excerptis Legat.* a Fulv. Urſino editis, pag. 381. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

7 Ἀναιρέποντες. Πρὸς ταῦτα τί λέγουσιν οἱ τὴν πρόνοιαν ἐξαίρ.] Hæc ex uno MS. Pariſ. addidi, quæ in prioribus Editt. deſiderantur.

8 Φθίνουσι γὰρ Λαΐου θέσφ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Oedip. Tyran.* pag. 189. ut Portus monuit.

9 Τὸ ἐξαίρετον] Sic recte MSS. itemque Heſychius. At priores Editt. male ἔξαιτον, quæ eſt παντολογία manifeſta. Dictum eſt autem ἔξαιτον pro ἐξαίρετον, per ſyncopen, ut Portus recte monuit. Scholiaſta Apollonii Rhodii ad lib. IV. v. 1004. Ἔξαιτον· ἐξαίρετον, κατὰ συγκοπήν.

10 Ἔξαιτα πρωτέρης ἀπὸ λ.] Locus hic eſt corruptus & mutilus, qui ex Anthologia Epigrammatum inedita ſic ſcribendus & ſupplendus eſt:

Ἔξαιτα πρωτέρης ἀπὸ λητίδος, ἧμος ἀπειρὴς
Πέρσεν ὑπερθύμους Γέτας.

Eſt autem diſtichum hoc pars Epigrammatis in donaria, quæ Trajanus victis Getis Jovi Calio appendit, ut Lector diſcere poterit ex iis, quæ notamus infra ad v. Κάσιον ὄρος, ubi Epigramma hoc ex cod. MS. Anthologiæ integrum damus.

Ἐξεβοήθη. τὸ ἐλαλήθη. Ἐξεβοήθει δὲ, τὸ ἐβοήθησεν.

Ἐξεγραφάμην. ἀντὶ τοῦ ἐμνημόνθυσα. [1] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· Ὃν ἐγὼ φόδῃ τ' Ἀπόλλωνος ἐξεγραφάμην.

Ἐξεγρόμενος. ἐγερθείς.

Ἐξεγύησις. [2] τὸ ἐκτελέσαι τινὰ ἀφ' ὧν ὑπέσχετο ἐγγυητῶν καταστάσεως. οὕτω Δημοσθένης.

Ἐξεδιήτησε. κακῶς διῴκησε.

Ἐξέδισεν. ἐξεζήτησεν. ἐκ τοῦ δίζω, τὸ [3] ζητῶ.

Ἐξέδοτο. ἐξέδωκε.

Ἐξέδρα. [4] Ὁ δὲ κατῆρχε χωμάτων, τοῦ μὲν πρὸς ‡ Βόρειον ἐξέδραν, ἡ μεταξὺ τῶν δύο πυλῶν ἦν. Καὶ αὖθις· Κατῴκουν πλησίον τοῦ μουσείου καὶ τὴν ἐξέδραν.

Ἄξεδρον. [5] Ἄξεδρον χόραν ἔχων. τουτέστι, παρηλλαγμένην. καὶ Σοφοκλῆς· Οὐκ ἄξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. † Οἰωνοὶ ἐλέγοντο ἄξεδροί τε εἶναι, καὶ μηδαμῆ ἕδρας.

Ἐξέζεσεν. ἐπλήρωθη. Καὶ τὸ σύμπαν αὐτοῖς σῶμα ἑλκῶν ἐξέζεσεν.

Ἐξεθεάτριζαν. ἐσκιλίτθυσαν. ἐξεπόμπευσαν. [6] Οὐ μόνον ἑαυτὰς ἐξεθεάτριζαν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν κατέστρεψαν.

Ἐξέθει. ἐξέτρεχεν.

Ἐξεθύσαντο. ἐμαντεύσαντο. Οἵγε μάντεις ἐξεθύσαντο, ὡς ἧκιστα ὅσιον ὂν τοῦτο.

Ἐξέθορεν.

Ἐξεκάκησα. ἀπηγόρευσα.

Ἐξεκαρυκεύθη. ὠφοποιήθη. σωρεκόπη.

Ἐξεκεκλήκει. [7] ἐκ τοῦ δεῖπνου ἀνίστη. Νυκτὸς δὲ γενομένης, τοὺς οἰκέτας ἐξεκεκλήκει τοῦ Νανάρου.

Ἐξεκέκλητο. προσεκαλεῖτο. Ταχὺ δὲ ἐξεκέκλητο αὐτοὺς πρὸς τὴν πρᾶξιν, ἅτε οἰκείους ὄντας τῶν τοιούτων ἐγχειρημάτων.

Ἐξεκίνησεν. ἐξεδίωξε. [8] Σοφοκλῆς·

Παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν
Σπικτὸν κεραστὴν ἔλαφον.

Ἐξεκλησίασε. συνήθροισε.

Ἐξέκνισεν. ἐξέκοψεν. [9] Ἡρόδοτος· Δελτίον δίπτυχον λαβὼν, τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνισεν.

Ἐξεβοήθη. Cum clamore prolatum, vel pronuntiatum eſt. Ἐξεβοήθει vero, opem ferebat.

Ἐξεγραφάμην. Deſcripſi. In commentarios retuli. Ariſtophanes *Avibus*: *Quod* [*oraculum*] *ego ab Apolline acceptum in commentarios retuli.*

Ἐξεγρόμενος. Excitatus. Expergefactus.

Ἐξεγύησις. Fidejuſſio, vel ſponſio, qua debitor a vinculis vel nexu liberatur. Sic Demoſthenes.

Ἐξεδιήτησε. Male rem adminiſtravit.

Ἐξέδισεν. Exquiſivit. Inquiſivit. A verbo δίζω, quæro.

Ἐξέδοτο. Edidit. Tradidit.

Ἐξέδρα. Exedra. *Ille vero initium aggerum fecit, alterius quidem a ſeptentrionali exedra, quæ inter duas portas erat.* Et rurſus: *Habitabant prope Muſeum & exedram.*

Ἄξεδρον. Inſolitum. Inauſpicatum. Infauſtum. A ſede vel loco aliquo remotum. [*Quænam eſt avis hæc,*] *inſolitum colorem habens?* Et Sophocles: *Vir iſte non procul hinc abeſt, ſed prope agit.* † Οἰωνοὶ ἄξεδροι dicebantur aves infauſtæ & mali ominis.

Ἐξέζεσεν. Ebullivit. Repletum eſt. *Et totum ipſorum corpus ulceribus repletum eſt.*

Ἐξεθεάτριζαν. Publice traduxerũt. Infamia notarunt. Publice contemptu & ignominia affecerunt. *Non ſolũ ſe ipſos publico contemptui expoſuerunt, ſed etiam totam Græciam everterunt.*

Ἐξέθει. Excurrebat.

Ἐξεθύσαντο. Inſpectis extis prædixerunt, vel pronuntiarunt. *Vates vero inſpectis extis pronuntiarunt, rem iſtam minime piam eſſe.*

Ἐξέθορεν. Exiliit.

Ἐξεκάκησα. Malis ſuccubui. Animum deſpondi.

Ἐξεκαρυκεύθη. Suaviter conditum eſt. Minutatim conciſum eſt.

Ἐξεκεκλήκει. A cœna evocavit. *Cum autem nox ingruiſſet, Nannari famulos evocavit.*

Ἐξεκέκλητο. Evocavit. Provocavit. *Celeriter autem ipſos ad rem gerendam evocavit, ut qui apti eſſent ad talia facinora perpetranda.*

Ἐξεκίνησεν. Excitavit. Exagitavit. Perſecutus eſt. Sophocles: *Ludens in luco, excitavit maculis variis diſtinctum & cornigerum cervum.*

Ἐξεκλησίασε. Congregavit. Ad concionem convocavit.

Ἐξέκνισεν. Abraſit. Herodotus: *Sumptis tabellis duplicatis, earum ceram abraſit.*

1 Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν] Pag. 588. (407. Ed. Baſ. P.)

2 Ἐξεγύησις] Ex Harpocratione: ſed ubi pro ἐκπλέσαι rectius legitur ἐξελέσθαι.

3 Ζητῶ] Sic rectius unus MS. Pariſ. quam priores Editt. quæ habent ψηλαφῶ.

4 Ὁ δὲ κατῆρχε χωμ.] Fragmentum hoc Valeſius ad Polybium refert.

5 Ἄξεδρον χόραν ἔχων] Ariſtophanes *Avibus* pag. 553. (378. Ed. Baſ. P.)

Νὴ Δί', ἐπεὶ δὴ πάνυ ἄτοπος ἄξεδρον χώραν ἔχων.

Scholiaſta ad eum locum: Ἐκ τοῦ Σοφοκλέους θυέστου Τυρῆνός ἐστι ἡ ὀρχή·

Τίς ὄρνις ἔστιν, ἄξεδρον χώραν ἔχων;

ὡς εἰ εἶπε χρειών. Ἄξεδρον δὲ, παρηλλαγμένον. Σοφοκλῆς· Οὐκ ἄξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. Sic & apud Suidam ſcribendum eſt. Locus Sophoclis exſtat in *Philoctete* pag. 385. ut & Portus monuit.

6 Οὐ μόνον ἑαυτὰς ἐξεθ.] Fragmentum hoc Caſaubonus Polybio tribuit.

7 Ἐξεκεκλήκει] Sic recte unus MS. Pariſ. At priores Editt. male, ἐξεκλήκει.

8 Σοφοκλῆς] *Electra* pag. 108. ut Portus obſervavit.

9 Ἡρόδοτος] Lib. VII. pag. 293. ut Portus monuit. Sed ibi pro ἐξέκνισε rectius legitur ἐξέκνησε, per η, ab ἐκνάω. Infra vero v. Ἐπίπηξε, Suidas legit ἐπίπηξε: quem locum confer.

Ἐξεκό-

Ἐξεκόκκισεν.[1] ἀντὶ τοῦ ἐξέκλασεν. ἐξέβαλεν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κόκκων.

Ἐξεκόπη· τὸν ὀφθαλμόν. ἐπηρώθη. Ὡρᾴῳ ὁ Ῥωμαῖος· καὶ ἐπεκλήθη Κόκλης. τὸν γὰρ ὀφθαλμὸν ὀκυλὸν καλοῦσι Ῥωμαῖοι.

Ἐξεκώμασεν. ἐξεπόρνευσεν.

Ἐξεκύκλησαν.[3] ἐξήνεγκαν. Αἰλιανός· Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ θέατρον ἐξεκύκλησαν αὐτὸν, ἐπικαλυψάμενος τῷ κεφαλῷ ἐκάθητο[4] τὸ ἄπωθεν.

Ἐξέλαθον. λαθεῖν ἠδυνήθησαν.

Ἐξελέγχειν. Φανεροποιεῖν. Ὁ δὲ ἤθελε μὴ τάχος τὰ πραχθέντα βασάνοις ἐξελέγχειν.

Ἐξέλεξε. συνήθροισε. Χρήματα δὲ πολλὰ μὲν ἐκ τῶν Λιβύων πολλὰ μὲν εἰς τὸ κοινὸν, πολλὰ δὲ καὶ εἰς τὸ ἴδιον ἐξέλεξεν.

Ἐξελιγμῶν[5] ἰδέαι δύο εἰσὶ· ἡ μὲν κατὰ λόχους, ἡ δὲ, κατὰ ζυγά. εἴδη δὲ ἀνὰ ἑκατέρους αὐτῶν, τρία. καλεῖται γοῦν ὁ μὲν, Μακεδών· ὁ δὲ, Λάκων· ὁ δὲ, [6]Χώριος· ὃν καὶ Κρητικὸν καὶ Περσικὸν καλοῦσι. Μακεδὼν δὲ ἐξελιγμός ἐστιν, ὁ κατὰ λόχους, ὁ μεταλαμβάνων ἐκ φάλαγγος τὸν ἔμπροσθεν τόπον· ἀντὶ[7] δὲ τοῦ κατὰ πρόσωπον ἐπιφανείας, τοῦ ὄπισθεν. Λάκων δέ ἐστιν, ὁ μεταλαμβάνων ἐκ φάλαγγος τὸν ὄπισθε τόπον· ὁμοίως δὲ ἀντὶ τῆς ἔμπροσθεν ἐπιφανείας τὸ ὄπισθεν. Χώριος δέ ἐστιν, ὁ τὸν αὐτὸν ἐπέχων τόπον τῆς φάλαγγος, τοῦ κατὰ μέρος ὁπλιτῶν, ἀνθ' ὧν προκαλεῖχον τόπων, ἑτέρους μεταλαμβανόντων· τοῦ μὲν λοχαγοῦ, τὸ τοῦ ἡγεμόνος· τοῦ δὲ ἡγεμόνος, τὸν τοῦ λοχαγοῦ· ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον ἐπιφανείας, τὸ ὄπισθεν. οἱ δὲ δὴ κατὰ ζυγὰ ἐξελιγμοὶ γίνονται, ἐπειδὰν ἐπὶ τὰ ὁπλομάχων βουληθῇ τις τὰ κέρατα καθιστάναι· τὰς δὲ ὁπλομάχας ἐπὶ τὰ κεράτων, χάλαν δὲ τὰ μέσα ἰσχυροποιεῖσθαι, καὶ ὁμοίως τὰ δεξιὰ ἐν τοῖς εὐωνύμοις, καὶ τὰ εὐώνυμα ἐν τοῖς δεξιοῖς.

Ἐξελίξαντες. [8]Εἶτα ὑμεῖς τὰς φάλαγγας ἐξελίξαντες, ἀγχίστροφοι γινόμενοι, ἀντιμέτωποι γίνεσθε τοῖς διώκουσιν. † Κατὰ ἐνόπλιοι ἁλισθρομαί τινες ἐγίνοντο, καὶ ἐξελίξεις, καὶ περίοδοι.

Ἐξέλιπε Φυσητὴρ, ἐξέλιπε μόλιβδος. Φυσητὴρ, καὶ τὸ ὄργανον, ᾧ ἐμφυσᾷ ὁ χρώμενος· καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ τὸ ὄργανον μεταχειριζόμενος. συγκαίουσι δὲ τῷ ἀργύρῳ μόλιβδον, ἵνα συγκομίζηται ἀνιμᾶται καὶ ἀναλαμβάνῃ εἰς αὐτὸν τὸ νόθον.

Ἐξεκόκκισεν. Excussit. Ejecit. Metaphora sumpta est a granis.

Ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμόν. Erutus ipsi est oculus. Altero oculo privatus est. Horatius Romanus alterum oculum amisit. Unde dictus est Cocles. Romani enim oculum vocant, quem Græci ὀφθαλμόν.

Ἐξεκώμασεν. Comessatum ivit. Impudice vixit.

Ἐξεκύκλησαν. In medium protulerunt. Ælianus: *Cum autem eum in theatrum produxissent, velato capite sedebat.*

Ἐξέλαθον. Delituerunt. Latere potuerunt.

Ἐξελέγχειν. Arguere. Manifestum facere. Convincere. *Ille autem rei veritatem tormentis confestim exprimi volebat.*

Ἐξέλεξε. Collegit. Exegit. *Pecuniam ab Afris exegit, cujus magnam quidem partem Reip. servavit; non minorem vero in privatum usum vertit.*

Ἐξελισμῶν εἰδ. Evolutionum duo sunt genera: unum per manipulos: alterum vero per juga. Et horum utriusque generis promiscue sunt tres species. Nam prima vocatur Macedonica: secunda, Laconica: tertia vero, Choria; quam & Creticam, & Persicam vocant. Macedonica evolutio est ea, quæ per manipulos anteriorem phalangis locum facta mutatione accipit, & pro superficie, quæ est a fronte, posteriorem. Laconica vocatur ea, quæ facta mutatione accipit posteriorem phalangis locum: similiter etiam pro anteriore superficie posteriorem. Choria vero est ea, quæ eundem phalangis locum obtinet, singulis gravis armaturæ militibus pro locis, quæ ante tenebant, alia loca facta mutatione accipientibus; ita ut manipuli dux occupet locum caudæ ductoris, & caudæ ductor locum ducis manipuli; & pro anteriore superficie, posteriorem occupet. Explicationes per juga fiunt, quum quis in resectionibus cornua constituere voluerit; resectiones vero in cornibus, ut & media firmentur, item & dextra in sinistris, & sinistra in dextris. *Port.*

Ἐξελίξαντες. Evolventes. *Deinde vos evolutis phalangibus celeriter conversi, adversa fronte occurrite hostibus vos persequentibus.* † *Deinde vero armatorum discursus, & evolutiones, & circuitus facti sunt.*

Ἐξέλιπε Φυσητ. Defecit follis: defecit etiam plumbum. Φυσητὴρ dicitur tam follis ipse quo ignis sufflatur; quam homo, qui sufflat. Cum argento vero plumbum etiam in fornace uritur, ut simul cum eo ustum, attrahat & secum ferat id, quod est adulterinum.

1 Ἐξεκόκκισεν] Voce hac usus est Aristophanes *Acharnens.* pag. 426. (308. Ed. Bas. *P.*) ad quem locum Suidas procul dubio respexit.

2 Ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμόν. ἐπηρώθη. Ὡρᾴῳ ὁ Ῥωμ.] Locus hic ita scribendus & supplendus est: Ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμόν. ἐπηρώθη. Ὡρᾴῳ ὁ Ῥωμαῖος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμόν· καὶ ἐπικλήθη, &c.

3 Ἐξεκύκλησαν] Vide supra v. Ἐγκυκλήσαι.

4 Τὸ ἄπωθεν] Hæc vox salvo sensu abesse potest, nec quid ea hic sibi velit, video.

5 Ἐξελιγμῶν ἰδέαι δύο εἰσὶ· ἡ μὲ κατὰ λ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, αὐτάρκως pene etiam leguntur apud Ælianum in *Tactic.* cap. XXVII. unde Suidas sua procul dubio descripsit. Cæterum, versionem Porti hic retinui, non quod eam probarem, sed quia per temporis angustiam aliter hæc vertere non licebat. Quare Lector veniam mihi dabit, spero.

6 Χώριος] Apud Ælianum loco laudato rectius legitur Χορεῖος, i. e. *Chorica.*

7 Ἀντὶ δὲ τοῦ κατὰ πρόσωπον ἐπιφανείας, τοῦ ὄπισθεν] Hæc sic vertenda: *Et a fronte vertuntur in tergum.* Quid enim Porti versio hic sibi velit, vix intelligas.

8 Εἶτα ὑμεῖς τὰς φάλ.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἀγχίστροφοι.

Ἐξελίσσουσι. κινοῦσιν.

Ἐξελοφίζετο. [1] Ἡ δὲ γῆ οὐκ ἔτ' ἀκμαζόντελόφων ἐξελοφίζετο.

Ἐξεμεῖν. ἐκκενῶσθαι. [2] Ἀριστοφάνης· Μὴ δῆτ' ἱκετεύω, (τουτέστι, μὴ εἴπῃς) πλὴν γ' ὅτε μέλλω ἐξεμεῖν. τότε λέγε, φησίν· ἐπιτηρήσας ὅτε μέλλω ἐξεμεῖν. ῥᾷστα γὰρ ἂν μᾶλλον ἐξεμέσαιμι.

Ἐξεμηρύσαλο. διεξῆλθεν. [3] Ὁ δὲ [4] Ἀννίβας ἐν ὅλῃ τῇ νυκτὶ μόλις ἐξεμηρύσαλο τὰς χαράδρας.

Ἐξ ἐμοῦ. παρ' ἐμοῦ.

Ἐξ ἐναντίας. ἐπίῤῥημα.

Ἐξένθυσαν. παρητήσαντο. ἀπηρνήσαντο. Οἱ δὲ μὴ θέλοντες βοηθεῖν αὐτοῖς, ὡς πρὸς ἄλλους πόλεμον ἔχοντες, ἐξένθυσαν τὴν βοήθειαν.

Ἐξένθυσαν. ἐξεκολύμβησαν. [5] Θουκυδίδης· Τὰς δὲ ἄλλας ναῦς ἁρπαλαλαβόντες, ἐξέωσάν τε πρὸς τὴν γῆν, καὶ πολλοὺς ἀπέκτειναν, ὅσοι μὴ ἐξένθυσαν αὐτῶν.

Ἐξένιζεν. [6] ἀντὶ τοῦ ξένον ἐποίει. Δίδυμος δέ φησιν ἀντὶ τοῦ, οὐκ Ἀττικοῖς, ἀλλὰ ξένοις ῥήμασι διελέγετο.

Ἐξένισεν. ἐξενοδόχησε. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπέκτεινεν. [7] Ἠλέκτρα φησίν· Ὁ δὲ Ἄρης οὐκ ἐξένισεν αὐτόν. τουτέστιν, οὐκ ἀπέκτεινε. ξενία γὰρ Ἄρεως, τραύματα καὶ φόνοι. καὶ Ἀρχίλοχος·

Ξείνια δυσμενέσσιν λυγρὰ χαριζόμενος.

ταῦτα [8] θρηνεῖ ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέστου.

Ἐξ ἑνὸς τὰ πάντ' ὁρᾷ. ἐπὶ τῶν παροράντων.

Ἐξέπεσον. πόῤῥω ἀπέφυγον. Καὶ πελθυτῶντες δ' νήσου ἐξέπεσον. ἀντὶ τοῦ, ἐξεβλήθησαν.

Ἐξ ὀπιμέτρου. [9] Ἡ τῶν Ἐσσαίων αἵρεσις, οἵ εἰσιν Ἰουδαῖοι, τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων ὑπερδικαιοσύνῃ ἐξ ὀπιμέτρου ἐφανέστηκεν.

Ἐξεπιώκαλον. θλίβουσιν. ἢ ἐθλίψαλε.

Ὡς ἐμοῦ γε τὼ ξύλω τ' ὦμον ἐξεπιώκαλον.

Ἀριστοφάνης [10] Λυσιστράτῃ.

Ἐξ ὀπιπέδου. ἐξ ὀπιπολῆς. οἷον οὐκ εἰς βάθος, ἀλλ' εἰς ὄψιν.

Ἐξ ὀπιτάγματος. Καὶ ὁ Καῖσαρ παρὼν ἐξ ἐπιτάγματος· ἀλλ' ἐσιώπα, καὶ εἵπετο.

Ἐξεπίτηδες, [11] καὶ ἐπίτηδες. ἑκατέρως λέγουσιν

Ἐξελίσσουσιν. Evolvunt. Explicant. Movent.

Ἐξελοφίζετο. * * * *

Ἐξεμεῖν. Evomere. Ariſtophanes: *Ne quæſo iſtud dic, niſi cum ſum vomiturus.* Obſerva, inquit, tempus, quo vomiturus ſum: & tunc iſtud dic. Facillime enim tunc vomam, ſi illud dixeris.

Ἐξεμηρύσατο. Tranſivit. *Annibal vero vix tota nocte confragoſam convallem tranſivit.*

Ἐξ ἐμοῦ. Ex me. A me.

Ἐξ ἐναντίας. Adverbium. Ex adverſo.

Ἐξένθυσαν. Abnuerunt. Recuſarunt. *Illi vero, cum opem eis ferre nollent, cauſati, ſe cum aliis bellum gerere, auxilium abnuerunt.*

Ἐξένθυσαν. Enatarunt. Thucydides: *Cum autem cæteras naves aſſecuti fuiſſent, eas ad littus propulerunt, omneſque interfecerunt, quotquot non enataverant.*

Ἐξένισεν. Peregrinus erat. Didymus vero accipit pro, non Attico, ſed peregrino ſermone loquebatur.

Ἐξένισεν. Hoſpitio excepit. Item, interfecit. Electra [apud Sophoclem] inquit: *Mars vero eum hoſpitio non excepit.* Id eſt, occidit. Hoſpitalitas enim, qua Mars hoſpites excipit, ſunt vulnera & cædes. Et Archilochus: *Xenia triſtia hoſtibus largiens.* Hæc autem Oreſtis ſoror lamentabunda dicit.

Ἐξ ἑνὸς τὰ πάντ'. Ex uno videt omnia. Dicitur de iis, qui negligenter & obiter aliquid vident.

Ἐξέπεσον. Longe aufugerunt. Ejecti, ſive expulſi fuerunt. *Et tandem ex inſula ejecti fuerunt.*

Ἐξ ἐπιμέτρου. Cum auctario. Abunde. *Secta Eſſæorum, qui ſunt Judæi, Phariſæorum & Scribarum juſtitiam longe ſuperavit.*

Ἐξεπιώκατον. Premunt. Vel, preſſiſtis. *Ut humerum meum hæc ligna premunt.* Ariſtophanes *Lyſiſtrata.*

Ἐξ ἐπιπέδου. In ſuperficie. Non in profundo, ſed parte ſumma, quæ oculis expoſita eſt.

Ἐξ ἐπιτάγματος. Ex mandato. Alicujus juſſu. *Cæſar juſſus aderat, tacituſque ſequebatur.*

Ἐξεπίτηδες, & ἐπίτηδες. Utrumque dicunt

1 Ἡ δὲ γῆ οὐκ ἔτ' ἀκμαζ.] Loci hujus tenebras nemo diſcutiat, quin prius auctorem, unde hæc ſumpta ſunt, inveſtigaverit. Quare quærat diligens Lector.

2 Ἀριστοφάνης] Initio *Ranarum*, ubi locus hic ſic legitur & diſtinguitur:

Μὴ δῆτ' ἱκετεύω, πλὴν γ' ὅταν μέλλω ἐξεμεῖν.

Vide ibi Scholiaſtam.

3 Ὁ δὲ Ἀννίβας οὐ ὅλῃ τῇ νυκτ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. LIII. Vide etiam ſupra v. Ἐκμηρυσάμην.

4 Ἀννίβας] Priores Editt. inepte habent Ἀνανίας: cujus loco Ἀννίβας legendum eſſe ex dicto loco Polybii patet.

5 Θουκυδίδης] Lib. II. cap. XC.

6 Ἐξένιζεν] Ex Harpocratione.

7 Ἠλέκτρα φησὶν] Apud Sophoclem *Electra* pag. 85. ut Portus obſervavit. Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit. Confer etiam Suidam infra v. Ξενία.

8 Ταῦτα θρηνεῖ ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέστου] Hæc alieno loco poſita ſunt, quæ collocari debebant poſt verba illa Sophoclis: Ὁ δὲ Ἄρης οὐκ ἐξένισεν αὐτόν. Apud Sophoclem enim verba iſta proferuntur ab Electra, Oreſtis ſorore, quæ mortem Agamemnonis patris ſui, a Clytemnæſtra per inſidias occiſi, lugens introducitur. Vel potius, verba hæc, tanquam ſupervacanea, delenda ſunt, quoniam apud Suidam præcedit, Ἠλέκτρα φησίν. Cum enim Electra Oreſtis ſoror fuerit, ut diximus, παυτηλογία fuerit, utramque φῆσιν hic adhibere.

9 Ἡ τῶν Ἐσσαίων αἵρεσις, οἵ εἰσιν Ἰουδ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Cedrenum pag. 98. Vide etiam Noſtrum infra v. Ἐσσαῖοι.

10 Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ] Pag. 854. (547. Ed. Baſ. P.)

11 Ἐξεπίτηδες, καὶ ἐπίτηδες. ἑκατ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Plutum* pag. 91. (45. Ed. Baſ. P.

Ἀττικοί.

Ἀθηναῖοι. ἀντὶ τοῦ μάτην, ἐξ ἀνάγκης, ἀργῶς. Οὐκ ἐπιτηδὲς ἡ πόλις ἄρχοντα καθίστησι δικαστάς.

Ἐξέπλευσεν. ἐξώκειλε. παρέβαλεν. Ὁ δὲ ἐξέπλευσε τοῦ φρενῶν, καὶ πολλὰ εἰς τὸ ἄγαλμα παρώρμησεν.

Ἐξέπλωσας. [2] Ἡρόδοτος· Πῶς γὰρ ἐξέπλωσας τῆς φρενῶν, σαυτὸν διαφθείρας; ἀντὶ τοῦ ἐξέπλευσας· τιτέσι, παρέβαλες, καὶ ἐξώκειλας.

Ἐξεπολέμωσε. ἐνίκησε.

Ἐξέπεφαξεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλεν. [3] Οὔτε πυρὸς θεοῦ κεραυνὸς ἐξέπεφαξεν.

Ἐξεπρέμνιζον. [4] ἀντὶ τοῦ κατέβαλλον τὰ πρέμνα. τιτέσι, μέχρι ῥιζῶν τὰ φελέα. ὅπου Δημοσθένης.

Ἐξερράσατε [5] τοὺς λίθους. ἐκκενώσατε. ἐκβάλλετε. ἀπορρίψατε. πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς ἔρας, ὅ ἐστι τῆς γῆς.

Ἐξερέων. ἀντὶ τοῦ ἐρευνῶν.

Ἐξερεύξεται. ἐκφέρει. ἐξενέγκει.

Ἐξερησόμεθα. ἐρωτήσομεν.

Ἐξεριθεύουσι. πρὸς [6] κακίαν ἐκκαλοῦσι. [7] Πολύβιος· Οἱ τῆς στρατηγίας ὀρεγόμενοι, ἐξεριθεύουσι τοὺς νέους, καὶ προδιαπαλάζουσιν εὐνοϊκοὺς συναγωνιστὰς εἰς τὸ μέλλον.

Ἐξέρκειον. τὸ Ῥωμαίοις τὸ στρατόπεδον.

Ἐξερῶ. ἐξώσω.

Ἐξερρωγυῖα. διεφθαρμένη. [8] Προκόπιος· Γυνὴ τὸν τρόπον ἐξερρωγυῖα. † Καὶ οἱ θυμοὶ τῶν ὑπασπιστῶν τῆς Εὐδοξίας τοῦ Χρυσοστόμου [9] ἐξερράγησαν.

Ἐξ ἔρωτος. ὅτι ἐξ ἔρωτος νόσος ὑποσυμβαίνει. [10] ὅθεν Ἀντίοχος ὁ Σελεύκου παῖς ἔπαθεν. εἶτα ὑπὸ ἰατρῶν ἐφωράθη τὸ πάθος.

Ἐξεστύσασι. βαδίσασι.

Ἐξερρύησαν. ἠφανίσθησαν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν πόλει φθυγόντων.

Ἐξεσάλαξας. μελεκίνησας. ἐν Ἐπιγράμμασι·

--- Τήνδε δὲ θυμῷ
Ἐξεσάλαξας ὅλην θάμβεϊ φαντασίην.

Ἐξεσία. ἡ πρεσβεία.

Ἐξεσκληκός. τὸ ὑποξηρανθέν.

Ἐξεσόβησα. ἐξεδίωξα. ἐν [11] Ἐπιγράμμασι·

Attici. Temere. Fruſtra. Neceſſario. Otioſe. [Ariſtophanes:] *Ergo civitas fruſtra Judices conſtituit, qui jus dicant.*

Ἐξέπλευσεν. A recto curſu deflexit. In tranſverſum actus eſt. *Ille vero in furorem actus, proterve & petulăter ſimulacro inſultavit.*

Ἐξέπλωσας. Idem quod ἐξέπλευσας. Herodotus: *Nonne vero a ſana mente deſciviſti, qui te ipſe tam fœde laceraris?* Hic τὸ ἐξέπλωσας ſignificat, deflexiſti, vel in tranſverſum actus es.

Ἐξεπολέμωσε. Debellatus eſt. Devictus eſt.

Ἐξέπεφαξεν. Occidit. [Sophocles:] *Nec igneum Dei fulmen eum interfecit.*

Ἐξεπρέμνιζον. Stipites arborum ad radices uſque exſcindebant. Arbores exſtirpabant. Sic Demoſthenes.

Ἐξερράσατε τοὺς λίθ. Lapides ejicite, vel humi abjicite. Ductum eſt vocabulum hoc ab ἔρα, i. e. terra.

Ἐξερέων. Indagans. Scrutans.

Ἐξερεύξεται. Eructabit. Effundet.

Ἐξερήσομεθ. Exquiremus. Interrogabimus.

Ἐξεριθεύουσι. Ad nequitiam provocant, vel invitant. Polybius: *Qui Præturam ambiunt, juvenes ſibi devinciunt, atque eorum gratiam ac benevolentiam ſibi in poſterum ad ſuffragia comparant.*

Ἔξέρκειον. Sic Romanorum lingua vocantur caſtra, [ſive exercitus.]

Ἐξερῶ. Expellam.

Ἐξερρωγυῖα. Corrupta. Procopius: *Fœmina moribus corrupta.* † *Et ira eorum, qui Eudoxiæ patrocinabantur, adverſus Chryſoſtomum erupit.*

Ἐξ ἔρωτος. Ex amore. *Ex amore morbus interdum oriri ſolet: quod Antiocho Seleuci filio accidit. Ejus enim morbus, qualis eſſet, a medicis tandem deprehenſus eſt.*

Ἐξεπύσασι. Egreſſis. Illis, qui proſerpſerunt.

Ἐξερρύησαν. Effluxerunt. E conſpectu evanuerunt. Dicitur etiam de illis, qui ex urbe fugiunt.

Ἐξεσάλαξας. Excuſſiſti. In Epigrammate: *Hanc vero phantaſiam totam præ ſtupore ex animo excuſſiſti.*

Ἐξεσία. Legatio.

Ἐξεσκληκός. Exſiccatum. Induratum.

Ἐξεσόβησα. Exagitavi. Excuſſi. Expuli. In

1 Ἐξέπλευσε τῶν φρενῶν] Eadem phraſis occurrit infra v. Καπέχαφον, & v. Καπηχόρδησε.

2 Ἡρόδοτος] Lib. III. pag. 138. ut Portus obſervavit.

3 Οὔτε πυρὸς θεοῦ κερ.] Sophocles *Oedip. Colon.* pag. 324.

Οὐ γάρ τις αὐτὸν ὅπα πυρὸς θεοῦ
Κεραυνὸς ἐξέπραξεν, ὅπα &c.

Hinc Suidas ſua deprompſit, ut & Portus obſervaverat.

4 Ἐξεπρέμνιζον] Ex Harpocratione.

5 Ἐξεράσατε τοὺς λίθους.] Ariſtophanes *Acharnenſibus* pag. 388. (276. Ed. Baſ. *P.*)

Τὰς νῦν μοι λίθους χάμαζε πᾶσιν ἐξεράσατε.

Vide Scholia, unde Suidas. Idem Comicus in *Veſpis*, pag. 500. Φίε' ἐξεράσω. πῶς οὖν ἠγωνίσατο; Scholiaſta ad eum locum: Ἐξεράσω. ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν γῆν μεταβαλῶ τοὺς ψήφους. ἔρα γὰρ ἡ γῆ.

6 Πρὸς κακίαν——ἐξεριθεύοντες] Hæc omnia in prioribus Editt. culpa librariorum omiſſa ſunt, quæ ex uno, eoque optimo MS. Pariſ. loco huic reſtitui. Cæterum, non placet mihi interpretatio illa, πρὸς κακίαν ἐκκαλοῦσι, quoniam τὸ ἐξεριθεύοντας in ſubjuncto fragmento Polybii alium ſenſum habere, & potius *ad partes ſuas alliciunt*, vel ſimile quid, ſignificare videtur. Quare pro κακίαν potius ſcripſerim κοινωνίαν: ex qua voce breviate ſcripta librarii κακίαν confeciſſe videntur.

7 Πολύβιος] Fragmentum hoc Polybii exſtat in Collectaneis Conſtantini Imperat. a Valeſio editis pag. 42. ubi locum integrum vide. Confer etiam Noſtrum infra v. Φιλοπάμων, ubi hæc ipſa verba repetuntur.

8 Προκόπιος] *Hiſtor. Arc.* cap. 1. Vide etiam infra v. Μάχλος, ubi fragmentum hoc repetitur.

9 Ἐξερράγησαν] Cum Porto legere malim ἐξερράγισαν: ab ἐκρήγνυμι.

10 Ὅθεν Ἀντίοχος ὁ Σελ.] Vide infra v. Ἐρασίστρατος.

11 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VII. pag. 593.

Ἔκχυλον

Ἐκχύλον ἐκ φρενῶν ἐξεσόβησε νόον.
Καὶ αὖθις· Καὶ πῆχας πολλάκις ἐξεσόβει.

Ἐξεστεμμένοι.[1] ἀντὶ τοῦ κεκοσμημένοι. εἰώθασι γὰρ τὰ φέρειν λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ κοσμεῖν. στέμμα δέ ἐστι τὸ περιστιλπνωμένον ἔριον περὶ θαλλόν. Σοφοκλῆς·

Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι.

Ἐξέστη. μαίνεται. Ὁ δὲ τῇ πολυχρονίῳ τριβῇ τῶν πολεμικῶν ἔργων οὐδόλως ἐξέστη τὴν φρενῶν.

Ἐξέστησαν. ὑπεχάρησαν. Οἱ δὲ βάρβαροι ἐξέστησαν αὐτοῖς ὡς κρείττοσιν.

Ἔξεστιν. δοκεῖ.

Ἐξέστω. ἐξουσίαν ἐχέτω.

Ἐξέσυτο. ἐξώρμησεν.

Ἐξέσχε. Τοῦτο τινὰ πλευρὰν λόγχη διήλασε, καὶ ὑπὸ ῥώμης τῆς αἰχμῆς ἐξέσχεν ἐπὶ θάτερα. ἀντὶ τοῦ διήλασε, διῆλθε.

Ἐξέσχεν. Ἠκοντίσθη τὸν δεξιὸν ὦμον Ἀμπελὴς, καὶ ἐξέσχε τὸ βέλος. ἀντὶ τοῦ διῆλθε.

Ἐξεταζόμενος. ἐρευνώμενος. δοκιμαζόμενος. ἢ σωρευθμούμενος. Ἐν πράξεσι μεγίσταις ἐξεταζόμενος. Καὶ αὖθις· Ἐρρύετο τινὰ πόλιν ἔνδεν ἐξεταζόμενος φυρτωνίαν, ὑποφράτην τὸν ἐπὶ τῆς Μυσίας, οὓς Δοῦκας καλοῦσι.

Ἐξεταζόμενοι μετὰ τοὺς βασιλείους. ἀριθμούμενοι ἐν τοῖς βασιλείοις.

Ἑξέτῃ. ἑξαέτῃ. βαρυτόνως, Ἀττικῶς. [3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οἶδ' ἑξέτῃ σοι τριωβολίσαντι πυθόμενος·

καὶ, [4] Ἐξ ἐτῶν ἄλυτος. Ἀττικὴ σύνταξις.

Ἐξεθηλύνω. ἀπαλύνω.

Ἐξέπηξεν.[5] ἠφάνισεν.

Ἐξ εὐθείας. Ἐπιστολὴν δὲ ἐξ εὐθείας πρὸς αὐτὸν ὑπέθεναι ἐκέλευσα. τουτέστιν ἰδιάζουσαν, ὅτι τῷ πρέποντι.

Ἐξευμενίζεσθαι. πείθεσθαι.

Ἐξεφαύλισαν. παρ' ὐδὲν ἐλογίσαντο. Οἱ δὲ οὐκ ἐξεφαύλισαν τὴν τῶν Κρητῶν αὐτοσχέδιον ἐκείνην μοῦσαν, οἷα δή τι λιτήν τινα θυσίαν.

Ἐξ ἐφόδου. ὅτι τῷ πρῶτον χρῆμα. χωρὶς πόνου. Ὡς ἔγνω μὴ ἐξ ἐφόδου οἷόν τε ἐξελεῖν τινὰ Θεοδοσίου πόλιν, ἀνεχώρει.

Ἐξεφωνεῖτο.[6] Ὁ δὲ Ἀττικὸς, Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, οὐκ ἐπαύετο διαγινωσκεύων περὶ τὰ τῶν παλαιῶν ἀναγνώσματα. διὸ καὶ οὐκ ἐξεφωνεῖτο πρὸς τῶν φιλοσόφων ἢ σοφιστῶν.

Epigrammate: *Mentem ex pectoribus prorſus excuſſi.* Et iterum: *Et lepores ſæpe exagitabat.*

Ἐξεστεμμένοι. Ornati. Solet enim verbum στέφειν accipi pro κοσμεῖν, i. e. ornare. Στέμμα vero eſt oleæ ramus lana obvolutus. Sophocles: *Supplicibus ramis coronati.*

Ἐξέστη. Mente motus eſt. Inſanit. *Ille vero propter diuturnum rerum bellicarum uſum nequaquam mente motus eſt.*

Ἐξέστησαν. Ceſſerunt. *Barbari vero eis ceſſerunt, ut fortioribus.*

Ἔξεστιν. Licet. Dativo jungitur.

Ἐξέστω. Liceat.

Ἐξέσυτο. Cum impetu egreſſus eſt. Erupit.

Ἐξέσχε. Dicitur de telo, quod ita corpus penetrat, ut per alteram partem promineat. *Latus ejus lancea trajecit, tanta vi adacta, ut cuſpis ejus per alteram partem exiret.*

Ἐξέσχεν. Eminet. Penetravit. *Percuſſus eſt jaculo, quod dextrum ejus humerum penitus trajecit.*

Ἐξεταζόμενος. Qui examinatur. Qui exploratur. Vel, qui in aliquo numero ponitur, & aliquibus accenſetur. *Vir maximis in rebus ſpectatæ virtutis.* Et iterum: *Urbem tuebatur ſpectatæ in ea virtutis vir Phurtonion, unus ex Præfectis Myſiæ, quos Duces vocant.*

Ἐξεταζόμενοι μετὰ τοὺς βασιλείους. Regiis famulis annumerati.

Ἑξέτῃ. Idem ac ἑξαέτῃ. Attice, cum accentu gravi. Sexenni. Ariſtophanes *Nubibus*: *Scio me tibi ſexenni & balbutienti obſecutum fuiſſe.* Et, *Per ſex annos illotus.* Eſt conſtructio Attica.

Ἐξθηλύνω. Accuſativo jungitur.

Ἐξέπηξεν. Delevit.

Ἐξ εὐθείας. Statim. Confeſtim. *Epiſtolam autem ſtatim ad eum mittere me piguit.*

Ἐξευμενίζεσθαι. Propitium reddi. Flecti.

Ἐξεφαύλισαν. Flocci fecerunt. Contempſerunt. *Illi vero extemporaneum Cretenſium carmen, ut tenue ſacrificium, non contempſerunt.*

Ἐξ ἐφόδου. Primo impetu. Confeſtim. Sine labore. *Cum cognoviſſet urbem Theodoſii primo impetu expugnari non poſſe, receſſit.*

Ἐξεφωνεῖτο. [Lege, ἐξενοφωνεῖτο.] Aliquorum dicta vel ſermones, ut rem novam, mirabatur. *Atticus vero, Epiſcopus Conſtantinopolitanus, veterum libros aſſidue lectitabat, noctes inſomnes in ea re traducens. Quamobrem etiam Philoſophorum vel Sophiſtarum ſermonibus, ut re nova, minime terrebatur.*

1 Ἐξεστεμμένοι. ἀντὶ τοῦ κεκοσμ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oed. Tyran.* pag. 147. ut Portus etiam monuit.

2 Ἀεσεμμένοι εἰ πῆς βακλ.] Hæc verba in prioribus Editt. deſunt, quæ ex uno MS. Pariſ. revocavi.

3 Ἀεσεφάνης Νεφέλαις] Pag. 174. (104. Ed. Baſ. *P.*)

4 Ἐξ ἐτῶν ἄλυτος] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Lyſiſtratæ* pag. 854. quæ etiam leguntur ſupra v. Ἄλυτος.

5 Ἐξέπηξεν] Hæc vox tunc proprie locum habet, cum ceram, tabulæ inductam, liquefacientes, literas in ea exaratas delemus: quo ſenſu vox hæc accipitur apud Ariſtophanem *Nubibus* pag. 170 Τὰ γράμματ' ἐκπέπηγεν ἐμοῦς οἴκους. Scholiaſta ibi τὸ ἐκπέπηγεν exponit ἀφανίσαι: pariter ac hoc loco Suidas.

6 Ὁ δὲ Ἀττικὸς, Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, οὐκ ἐπ.] Socrates *Hiſtor. Eccleſ.* lib. VII. cap. 2. de eodem Attico ait: Ἐπινὺ δὲ περὶ τὰ παλαιῶν ἀναγνώσματα, διανυκτερεύων οὐ παύεται. διὸ καὶ οὐκ ἐξενοφωνεῖτο παρὰ τῶν φιλοσόφων ἢ σοφιστῶν. Apparet Suidam ſua ex hoc loco Socratis deſcripſiſſe; ſed pro ἐξενοφωνεῖτο olim legiſſe ἐξεφωνεῖτο: quæ vox tamen vix ullum ſenſum hic habere poteſt. Quare lectionem Socratis, ut meliorem, in verſione ſecutus ſum.

Ἐξεφοίτα.[1] ἐξηλάμβανεν. Ὁ δὲ πρὸς τὰς ἀπελθούσας τὰ βεβήλους ἐξεφοίτα τὰ τῶν Σαμοθρᾳκῶν ὄργια· ὃς φωραθεὶς ἀπέδρα πρὸς τοὺς Κυζικηνούς.

Ἐξέφυ. ἐβλάστησεν.

Ἐξερύσθης. ἐμιάνθης.

Ἐξεφύσησα. διεσκέδασα. ἐβδελυξάμην.

Ἐξεφύσησεν. ἐκίνησεν. ἐτάραξεν. Ἀπὸ δὲ σπινθῆρος δὲ τὸ φυσῆσαι ἔλαβεν[2] Ἀριστοφάνης·

Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικὸν ψηφίσματος.

Ἐξεφύσησε γὰρ τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τὰς καπνὰς Πάσας Ἕλληνας δακρῦσαι.

Ἐξέχεα ἐπ' ἐμὲ τὴν ψυχήν μου. τουτέστι, διεχύθην καὶ διεκινήθην εἰς ὀδυρμούς. ἄπαυστον ἔχω τὸν θρῆνον.

Ἐξέχειν τὸν ἥλιον. τὸ ὑπολειπαλκέναι. [3]Ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε. καλλίστην παροιμίαν δὲ παρὰ τῶν παιδίων λεγομένην, ὅταν ὑπονέφῃ ψύχος ὄνῃ. Ἀριστοφάνης Νήσοις· Λέξεις ἄρ, ὥσπερ τὰ παιδία, Ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε. καὶ [4]ἐν Σφηξί·

Καὶ ταῦτα μὴν νῦν εὐλόγως, ἵν' ἐξέχῃ Εἴλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσῃ πρὸς ἥλιον.

Ἐξεχώρησεν. [5]Ὁ γὰρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησεν ἐκ τῆς ἄρθρου.

Ἐξέχρη. [6]Οἴμοι τὰ πολλὰ ἐξέχρη κακὰ, ἐλθόντι χώραν τερμίαν· ἐνταῦθα κάμψειν τὸν παλαίπωρον βίον.

Ἔξει. τουτέστιν, ἔξελθε πρὸς Ἀριστοφάνη.

Ἕξει. παρέξει. ὑποτάσσῃ. ἐὰν ἔξῃ.

Ἑξείδιον.

Ἐξείη. συγκεχώρηκε. εἴθιστο. Ξενοφῶν· Ἦιδεσαν γὰρ πάντες, ὅτι ἐξείη αὐτῷ καὶ ἀριστοῦντι καὶ δειπνοῦντι [7]προσελθεῖν, καὶ εἴ καθεύδοι ἐπεγείραντα εἰπεῖν, εἴ τις τι ἔχοι πρὸς πόλεμον.

Ἑξείης. πρὸς ποιητῶν, ἐφεξῆς. ἐπὶ στίχου.

Ἐξεικασμένον. Θεραπεύοντι τὸν νεὼν, καὶ γεραίροντι πᾶν ὁπῶν ἄγαλμα, ἐξεικασμένον αὐτῷ, καὶ τετιμημένον. ἀντὶ τοῦ, ἐξομοιωμένον.

Ἐξεφοίτα. Enuntiabat. *Ille vero, cum Samothracum arcana ſacra hominibus profanis enuntiaſſet, deprehenſus ad Cyzicenos fugit.*

Ἐξέφυ. Enatus eſt. Pullulavit.

Ἐξερύσθης. Contaminatus, vel pollutus es.

Ἐξεφύσησα. [Efflavi. Flando] diſſipavi. Abominatus ſum. Averſatus ſum.

Ἐξεφύσησεν. Flando excitavit. Turbavit. Per tranſlationem vero a ſcintillâ ductam Ariſtophanes uſus eſt verbo φυσῆσαι, i. e. ſufflare, [ſic inquiens:] *Injecta parva ſcintilla Megarici decreti. Tantum enim excitavit bellum, ut ob fumum [inde ortum] omnes Græci lacrymentur.*

Ἐξέχεα ἐπ' ἐμὲ τὴν ψ. *In me animam meam effudi.* Id eſt, in lacrymas & lamenta effuſus ſum. Continuo & abſque intermiſſione dolori & luctui indulgeo.

Ἐξέχειν τὸν ἥλιον. Solem exoriri, vel ex nubibus emergere. *Emerge, Sol gratiſſime.* Eſt verſiculus proverbialis, qui a pueris dici ſolet, cum in frigore cœlum nubibus eſt obductum. Ariſtophanes *Inſulis: Dices igitur, ut pueri: Emerge, Sol gratiſſime.* Et in *Veſpis: Et merito quidem, ſi mane lux primum orta fuerit, in Heliæa ad ſolem judicabis.*

Ἐξεχώρησεν. Exiit. Loco motus eſt. *Talus enim ejus luxatus erat.*

Ἐξέχρη. Oraculo dato prædixit. [Sophocles:] *Qui [Apollo,] cum mihi multa illa mala prædiceret, hoc in loco vitam miſeram me finiturum eſſe dixit.*

Ἔξῃ. Exi. Apud Ariſtophanem.

Ἕξῃ. [Idem interdum, quod παρέξῃ,] præbebit.

Ἑξείδιον. Diminutivum ab ἕξις, i. e. habitus.

Ἐξείη. Liceat. Conceſſum ſit. Soleat. Xenophon: *Omnes enim ſciebant, licere [cuicunque] ad ipſum & prandentem & cœnantem accedere, &, ſi dormiret, ipſum excitare, & dicere, ſi quid aliquis haberet, quod ad bellum pertineret.*

Ἑξείης. Apud Poetas ponitur pro ἐφεξῆς. Deinceps. Ordine.

Ἐξεικασμένον. Effictum ad alicujus ſimilitudinem. Quod alicujus imaginem refert. *Colenti templum, & honoranti quodvis ſimulacrum, quod ad ipſius ſimilitudinem effictum eſſet, & in honore haberetur.*

1 Ἐξεφοίτα] Ἐκφοιτᾶν (quod Lexica vulgata non obſervant) quamvis communiter ſit verbum neutrum, interdum tamen active ſignificat, arcanum aliquod enuntiare, vel evulgare: eodem modo, quo ἐξορχεῖσθαι. Hæc ratio eſt, quare Suidas verbum illud hic exponat, ἐθριάμβευεν: quod κυρίως quidem ſignificat, in triumpho ducebat: ſed interdum latiore ſignificatione accipitur pro, publice traducere, vel populo aliquid ſpectandum præbere; & ſimpliciter, in vulgus efferre: quo ſignificatu Grammaticus noſter vocem illam hic accepiſſe videtur.

2 Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 666. (456. Ed. Baſ. *P.*)

3 Ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλ.] Egregius eſt hanc in rem locus Pollucis lib. IX. cap. VII. pag. 445. Ἡ δὲ, Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε παιδιὰ, κεῖται ἔχουσα τῶν παίδων τὸν τῷ ἐπιόντι μάρτυρα τέταρτον, ὁπόταν ὑπὸ νέφους ἐπιβάλῃ τὸν ἥλιον. ἔστι δὲ καὶ Στησίχορος ὁ Φοινίσσας·

Εἶτ' ἥλιος μὲ πίθηται τοῖς παισὶν,
Ὃς ἄν λέγωσι, ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε.

Euſtathius ad Il. Λ. pag. 881. Τὸ δὲ ὑπερέχειν ὁ μόνον ἔστω λέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἀνέχειν, καὶ ἀνίσχειν. ἔστι δὲ καὶ ἐξέχειν. καλλίστην δέ τινα παροιμιώδη Αἰλιανὸς Διονύσιός φησιν ὑπὸ παίδων λέγεσθαι, δηλοῦν ἐξέχειν, ὅ ἐστι, ἐπιβαλλόντος τοῦ ἡλίου. Ἀριστοφάνης· Λέξεις ἄρ', ὥσπερ τὰ παιδία, Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε. ἤγουν ἀναπίλου. Notet Lector, Euſtathium eadem plane ex Lexico Ælii Dionyſii adducere, quæ & Suidas hic habet. Unde ſuſpicor, & Noſtrum forſan ex iiſdem fontibus ſua hauſiſſe. Confer etiam de hoc loco Leopard. *Emend.* lib. VII. cap. IV.

4 Καὶ ἐν Σφηξί] Pag. 486. (338. Ed. Baſ. *P.*)

5 Ὁ γὰρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχ.] Hæc ſunt verba Herodoti de Dario Perſarum Rege; quem, cum in venatu ex equo incautius deſiliſſet, pedem luxaſſe tradit. Locus exſtat lib. III. pag. 132. quem integrum deſcripſit Suidas ſupra v. Δημοκήδης.

6 Οἴμοι τὰ πολλὰ ἐξέχρ.] Locus hic eſt corruptus & mutilus, qui ex Sophocl. *Oed. Colon.* pag. 273. 274. unde eum Suidas deſcripſit, (quod & Portus obſervaverat) ſic ſcribendus & diſtinguendus eſt:

Ὅς μοι τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ,
Ταῦτ' ἐλθὼν ἔλεξε παῦλαν οὐ χρόνῳ μακρῷ,
Ἑλθόντι χώραν πρωΐαν, ὅπου Θεῶν
Σεμνῶν ἕδραν λάσιμοι, καὶ ξυνόστασιν,
Ἐνθοῦδε κάμψειν τὸν παλαίπωρον βίον.

7 Προσελθεῖν] Sic melius MSS. Pariſ. quam priores Editt. quæ habent προελθεῖν.

Ἐξεικασμένον. πεπλασμένον. Λεληθώς.

Μὴ δείδιθ'. ὁ γάρ ἐστιν ἐξεικασμένος.

ἀντὶ τοῦ πεπλασμένος ὡσεὶ ὁμοιότητα. ²ἔθος γὰρ ἦν τοῖς κωμικοῖς, ὅμοια τὰ προσωπεῖα ποιεῖν τοῖς κωμῳδουμένοις ὑπ' αὐτῶν, καὶ προτιθέναι τοῖς ὑποκρινομένοις.

Ἐξεικονισμένον. μεμιμημένον.

Ἐξειλεγμένον. ἐκλεκτόν.

Ἐξείλετο. ἔλαβεν.

Ἐξειμένοι. ἀπολυθέντες.

Ἔξειμι, οὐκ ἐξελεύσομαι, λέγουσιν Ἀττικοί.

Ἐξεῖναι. δυνατὸν εἶναι.

Ἐξείνισαν. ἐξενοδόχησαν.

Ἐξείραντες. ἐξελκύσαντες. ἐξελόντες. ³Ἀριστοφάνης· Τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐτοῦ ἐκκοψόμεθα.

Ἐξείργειν. ἀπείργειν. κωλύειν.

Ἐξήρετο. ἠρώτα.

Ἐξείρπυσεν. ἐξεσύρθη. ἐξῆλθεν. Ἡ δὲ ἔχιδνα ἐξείρπυσεν ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀναγκασθεῖσα.

Ἔξεισιν. ἐξέρχεται.

Ἐξεισήκει. ἐξηλλάττετο. Καὶ τρόμῳ εἴχετο, καὶ ἡ ⁴χρόα αὐτοῦ ἐξεισήκει, καταδείσαντα τὸ πλῆθος τῆς τραπέζης, καὶ τὴν ὅπλων τε λαμπρότητα.

Ἐξεῖρψεν. ἀνέδωκεν.

Ἐξῇ. αὐθυποστατικὸν. δυνατὸν ὑπάρχῃ.

Ἐξηγήσασθαι ⁵τοῦ διηγήσασθαι διαφέρει. διηγήσασθαι μὲν γάρ ἐστιν, εἰπεῖν ἁπλῶς, ἅ τις αὐτὸς ἐπίσταται, ἤτοι πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς ἀκροωμένους λέγων, ἢ καὶ πρὸς εἰδότας. τὸ δὲ ἐξηγήσασθαι, ἅμα λέγειν τε περὶ ὧν ἀγνοοῦσιν οἱ ἀκούοντες, καὶ διδάσκειν αὐτούς, περὶ ὧν πυνθάνονται.

Ἐξηγηταί. οἱ τοὺς νόμους τοῖς ἀγνοοῦσιν ὑποδεικνύοντες, καὶ διδάσκοντες περὶ τοῦ ἀδικήματος, ὃ ἕκαστος γράφεται.

Ἐξηγηταὶ τρεῖς γίνονται πυθόχρηστοι, οἷς μέλει καθαίρειν τοὺς ἁγοὺς πινὶ ἐπεχρήσθησαν. καὶ οἱ ἐξηγούμενοι τὰ πάτρια. καὶ Ἡρόδοτος· Σὺ εἰς οἶκον τὸν βασιλέως ἐξηγητὴς γίνεαι πραγμάτων ἀγαθῶν, καὶ ταῦτα εὖ παραινέεις πάντα. ⁶Ἐξηγητὴς ἰδίως ὁ ἐξηγούμενος τὰ ἱερά. ἔστι δὲ καὶ ἃ τοῖς τοὺς καθοιχομένους ⁷νομιζόμενα ἐξηγεῖτο τοῖς δεομένοις.

Ἐξηγορία. ἐπαγγελία.

Ἐξηγοῦμαι. δείκνυμι.

Ἐξεικασμένον. Fictus. Alicujus imaginem referens. Ad alicujus ſimilitudinem effictus. Ariſtophanes: *Ne time. Neque enim illius imaginem refert.* Vel, non eſt ad ſimilitudinem illius effictus. Solebant enim Comici larvas ſimiles facere illis, quos in ſcena exagitabant, eaſque hiſtrionibus induendas dare.

Ἐξεικονισμένον. Ad alicujus ſimilitudinem effictum. Quod alicujus imaginem refert.

Ἐξειλεγμένον. Delectum. Electum. Selectum.

Ἐξείλετο. Exemit. Excepit. Cepit. Sumpſit.

Ἐξειμένοι. Exempti. Dimiſſi.

Ἔξειμι. Egrediar. Exibo. Sic Attici dicunt, non autem ἐξελθύσομαι.

Ἐξεῖναι. Licere. Fieri poſſe.

Ἐξείνισαν. Hoſpitio exceperunt.

Ἐξείραντες. Qui extraxerunt. Qui exemerunt. Ariſtophanes: *Lingua ipſius extracta, ſpectabimus, an &c.*

Ἐξείργειν. Arcere. Prohibere.

Ἐξήρετο. Exquirebat. Interrogabat.

Ἐξείρπυσεν. Erepſit. Exivit. *Vipera vero ab igne coacta prorepſit.*

Ἔξεισιν. Exit. Egreditur.

Ἐξεισήκει. Mutabatur. *Et tremebat, colore vultus mutato, copiarum multitudinem & ſplendorem armatorum formidans.*

Ἐξεῖρψεν. Emiſit. Produxit.

Ἐξῇ. Eſt ſubjunctivus. Liceat. Fieri poſſit.

Ἐξηγήσασθαι differt a διηγήσασθαι. Nam διηγήσασθαι ſignificat, ſimpliciter narrare ea, quæ quis ipſemet ſcit, ſive auditores, ad quos iſta dicit, ea ignorent, ſive ſciant. Ἐξηγήσασθαι vero ſignificat ſimul ea dicere, quæ auditores ignorant, & ipſos docere ea, de quibus ſciſcitantur.

Ἐξηγηταί. Sic vocantur illi, qui leges imperitis exponunt & interpretantur, docentque quale ſit crimen illud, cujus quiſque accuſetur.

Ἐξηγηταί. Tres erant Exegetæ, oraculo Apollinis deſignati: quibus curæ erat luſtrare eos, qui aliquo piaculo obſtricti eſſent. Sic etiam vocabantur patriorum inſtitutorum & jurium interpretes. Et Herodotus: *Tu in Regis domo bonorum conſiliorum auctor es, & hæc omnia recte ſuades.* Peculiariter vero ἐξηγητὴς vocatur ſacrorum interpres: qui etiam de inferiis aliiſque juribus defunctorum conſulentibus reſpondebant.

Ἐξηγορία. Enunciatio. Delatio. Accuſatio.

Ἐξηγοῦμαι. Dativo jungitur. Interpretor.

1 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 299. Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

2 Ἔθος ἦν πᾶσι κωμ.] Mos hic obtinebat tempore veteris comœdiæ, quo Comici & ὀνομαστὶ & αὐτοσχεδίως in ſcena quoſvis exagitare ſolebant. Platonius in Excerptis: Ἐν μὲν γὰρ τῇ [illegible] κωμῳδίᾳ ἦν παλαιὸν τὸ [illegible] πᾶσι τοῖς κωμῳδουμένοις [illegible] κομπῶδες εἶδος, ὁ κωμῳδούμενος ἐκ τῶν [illegible] ψεως καταδήλου ἦν. Id eſt, [illegible] Comici in [illegible] etiam aut[illegible]

Conſer etiam Petitum *de Leg. Att.* pag. 81.

3 Ἀριστοφάνης] *Equitibus* pag. 309. (210. Ed. Baſ. *P.*) ſed ubi pro ὑποκοψόμεθα legitur σκεψόμεθα; uti etiam hic apud Suidam ſcribendum eſt. Adi ipſum Comicum, & inde pleniorem hujus loci ſenſum pete.

4 Χρόα] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male, χρεία.

5 Ἐξηγήσασθαι δὲ διαφ.] Huc ſpectant verba Scholiaſtæ Sophocl. ad *Electram* pag. 101. Ἐξαμυσία, συνήθεια λόγου, δηλωτικὸ π, καὶ ἡ τῶν τυχόντων διαφάνησις. Ἐξήγησις δὲ, διαφάνησις θείων. διήγησις δὲ, ἡ ἁπλῶς εἴρησις.

6 Ἐξηγητὴς ἰδίως ὁ ἱερ.] Hæc & quæ ſequuntur, leguntur etiam apud Harpocrationem.

7 Νομιζόμενα] Sic recte Harpocratio. At priores Editt. male, ὀνομαζόμενα. Conſer omnino Demoſth. contra Euergum p. 687. 688.

Ἐξηγρόμεν. ἐξηγειρόμεν. [1] Ἀριστοφάνης· Κἄτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμεν. ἐπὶ τῶν ψευδομένων. εἰρηκότος γὰρ τοῦ Διονύσου· Καὶ καταδύσαμέν γε ναῦς τῶν πολεμίων ιγ'· σκώπτων τὸν Διόνυσον, Καὶ ἐγώ, φησίν, ἀνέστην ἐξ ὀνείρων· [2] δηλῶν, ὅτι ταῦτα ὄναρ ἔπραξε. τοὺς ἐπιτηδὲς ψευδομένων λεγόντων τοῦτο, καθὸ δηλοῦται, ὅτι ὑπνίῳ ἔοικε τὸ λεγόμενον.

Ἐξήεσαν. ἐξεπορεύοντο.

Ἐξ [3] ἠθέων. ἐκ τῶν συνήθων τόπων, ἐν οἷς συναναστρέφονται.

Ἐξηκεστίδης, καὶ κλίνεται Ἐξηκεστίδου. [4] Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων. τοῦτον γὰρ ὡς ξένον βαρβάλλουσι, καὶ πλάνον. οἱ δὲ ξένοι μᾶλλον ἴσασι τὰς ὁδούς. ἐξαποροῦντες οὖν τῆς ὁδοῦ καὶ ἀποπλανηθέντες εἶπον· Οὐδ' ἂν Ἐξηκεστίδης βέλτιον τιν' εὑρεῖν ὁδόν. εἰρηται οὖν ἐπὶ τῶν ὁδοῦ ἀποπλανηθέντων.

Ἐξήκεστος. ὄνομα κύριον.

Ἐξῆκε. παρῆλθεν. [5] Ξενοφῶν· Ὁ δὲ χρόνος ἐξῆκε. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ σωθῆναι, ἐξήκειν τοῦ χρησμοῦ τινὰ φάμιν.

Ἐξῆκον. Αἰλιανός. ἀντὶ τοῦ ὑπερέχον. Καὶ εἴδωλον φάσμα, τὸ μέγεθος ἐξῆκον πέρα καὶ ἀνωτέρω τοῦ ἰσοῦ.

Ἐξήκοντος. παρερχομένου. Ἐξήκοντος τοῦ χρόνου, ἔδει ἐπανιέναι πρὸς τὸν σφῶν ἄρχοντα.

Ἔξηλασμα. ἡ δίωξις.

Ἐξήλατο. ἐπήδησεν.

Ἐξηλιασμένων. κεκαυμένων.

Ἐξηλιθιότης. ἐπίτασις τῆς μωρίας.

Ἐξήλικας. ἐξέβαλες. ἐξέωσας. [6] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν.

Ἐξῆλθεν. ἐξέβη. ἐτελεύθη. [7] Ζήνωνι παρ' ᾧ εἶχε δόξαν, ἐξῆλθε τὸ μάντευμα. ἀντὶ γὰρ τῆς βασιλίδος, ὡς ᾤετο, πόλεως, εἰς λόφον συγκλειόμενον τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχοντα, σωέβη τὸ πέρας τοῦ βίου.

Ἔξηλυσις. ἐξέλθυσις.

Ἐξήμβλωκας. [8] ἡμιτελῆ ἐξέωσας. ἐξαμβλοῦσαι δὲ ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀποκτεινουσῶν λέγουσι γυναικῶν θᾶττον, ἢ κατὰ τὸν τῶν ὠδίνων καὶ τῆς κυοφορίας νόμον. καὶ τὸ φάρμακον δὲ τὸ αἴτιον τοῦ ἐξαμβλῶσι τὰς γυναῖκας, ἀμβλώθριον καλεῖται.

Ἐξημβλωμένων. Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τὸ ξημβλωμένων.

τουτέστι, τὸ ἀβόρτωλος, καὶ διεφθαρμένων.

Ἐξήμβλωσεν. ἐξέτρωσεν. [9] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις,

1 Ἀριστοφάνης] *Ranis* pag. 212. (132. Ed. Baſ. *P.*) unde plenior hujus loci ſenſus petendus eſt. Vide etiam Suidam infra v. Κἄτ' ἔγωγ' ἐξῆγρ. ubi hæc ipſa repetuntur.

2 Δηλῶν, ὅτι ταῦτα ὄναρ ἔπραξε] Sic MSS. Pariſ. & Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato. At priores Editt. minus recte, δηλονότι ταῦτα ὄναρ ἔπραξε.

3 Ἐξ ἠθέων] Herodotus lib. 1. pag. 4. Κιμμέριοι ἐξ ἠθέων τῶν Σκυθέων τῶν Νομάδων ἐξαναστάντες, ἀπίκατο ἐς τὴν Ἀσίην. Ad hunc locum Suidas forte reſpexerit.

4 Ἀριστοφάνης.] Initio *Avibus*, unde plenior hujus loci ſenſus petendus eſt.

5 Ξενοφῶν] Lib. VI. *de Expedit. Cyri* pag. 386. ut Pearſonius monuit.

6 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 124. (60. Ed. Baſ. *P.*)

7 Ζήνωνι παρ' ᾧ εἶχε δ.] Vide infra v. Ζήνων.

8 Ἐξήμβλωκας. ἡμιτελῆ ἐξέωσας] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 131. (67. Ed. Baſ. *P.*)

9 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 131. (67. Ed. Baſ. *P.*)

Ἐξηγρόμεν. [Per ſyncopen] pro ἐξηγειρόμεν. Expergiſcebar. Ariſtophanes: *Et deinde experrectus ſum.* Dicitur de iis, qui mentiuntur. Cum enim Bacchus dixiſſet, *Demerſimus* XIII *naves hoſtium:* [Hercules] Bacchum irridens, *Et ego*, inquit, *experrectus ſum:* ſignificare volens, Bacchum non revera, ſed in ſomnis iſta feciſſe. Hoc igitur dicitur de illis, qui conſulto mentiuntur; ut ſignificetur, ſomnio ſimile eſſe, quod ab illis jactatur.

Ἐξήεσαν. Exierant. Exibant.

Ἐξ ἠθέων. Ex ſedibus, vel locis, in quibus aliqui degere conſueverunt.

Ἐξηκεστίδης. Declinatur in genitivo Ἐξηκεστίδου. Apud Ariſtophanem dicitur de illis, qui ex aliquibus difficultatibus ſe expedire neſciunt. Hunc enim Execeſtidem ut peregrinum & erronem Comici perſtringebant. Peregrini vero vias melius norunt. Cum igitur a recta via aberraſſent, dixerunt: *Ne Execeſtides quidem rectam viam inveniat.* Dicitur igitur de iis, qui a recta via aberrarunt.

Ἐξήκεστος. Execeſtus. Nomen proprium.

Ἐξῆκε. Præteriit. Xenophon: *Tempus vero præteriit.* Et iterum: *Ille vero intellexit, oraculo ſibi reddito eventum reſpondere.*

Ἐξῆκον. Excedens. Superans. Ælianus: *Et viderunt ſpectrum, quod navis malum magnitudine longe ſuperabat.*

Ἐξήκοντος. Prætereuntis. Ad finem perducti. *Tempore ad finem perducto, intra quod eos ad principem ſuum redire oportebat.*

Ἔξηλασμα. Ejectio. Expulſio.

Ἐξήλατο. Exiliit. Saltavit.

Ἐξηλιασμένων. A Sole aduſtorum.

Ἐξηλιθιότης. Summa ſtultitia, vel amentia.

Ἐξήλικας. Evolviſti. Ejeciſti. Expuliſti. Ariſtoph. *Nubibus: At tu, bone, ex meis me evolviſti bonis.*

Ἐξῆλθεν. Exivit. Contigit. Exitum habuit. *Eventus oraculi, Zenoni redditi, alius prorſus fuit, ac ipſe putaverat. Nam pro urbe regia, ut exiſtimaverat, in tumulo quodam ejuſdem nominis concluſus, vitam finiit.*

Ἔξηλυσις. Exitus.

Ἐξήμβλωκας. Abortiviſti. Partum imperfectum ediditi. Ἐξαμβλῶσαι enim proprie dicitur de mulieribus, quæ abortum faciunt, vel ante juſtum partus tempus fœtum in lucem emittunt. Et pharmacum, quo ſumpto mulieres abortiunt, dicitur ἀμβλώθριον.

Ἐξημβλωμένων. Abortivus partus. Quod periit. Quod perditum eſt. Ariſtophanes: *Sed dic mihi, quid ſit, quod abortiveris.*

Ἐξήμβλωσεν. Abortum fecit. Et ἐξήμβλωκας

ἐξήμβλωκας. ἀντὶ τοῦ ἀπελπὶ ἐποίησας. καὶ αὖθις· Καὶ οὐκ ἐξήμβλωτό οἱ ἡ ἐλπίς. ἀντὶ τοῦ ἀπελὴς ἐγένετο. ὅτῳ φησὶν Αἰλιανός. Ἀλλὰ γὰ αὕτη γε ἡ ἐλπὶς ἐξήμβλωτο αὐτῇ. Καὶ αὖθις Αἰλιανός· Ἐξήμβλωτο δὲ ἡ ἔννοια τῆς Θεσσαλίας τῷ ἀνοσίῳ ἐποσφαγέντι. καὶ τὰ ἐξημβλωμένα ἔμβρυα.

Ἐξημμένοι. ἐνδεδυμένοι. ἢ ἐξαφθέντες.

Ἐξημμένος. ἀφῃρημένος· [1] Σοφοκλῆς·

--- Εἰ δέ τις φρατῶν
Βίᾳ σ' ἐπασπάσῃ τῶνδε τοῦ νεκροῦ,
Κακὸς κακῶς ἄφαντος ἐκπέσοι χθονὸς,
Γένους ἄπαντος ῥίζαν ἐξημμένος.

Ἐξιὼν. ἐγένετο. δυνατὸν ἦν.

Ἐξωσραποδισμένων. [2] Πλείστας δὲ πόλεις ἐξωσραποδισμένων καὶ πεπραξικοπηκότα. ἀντὶ τοῦ προδώσαντα.

Ἐξήνθησεν. ἀνεβλάστησεν. ἀνέθαλλεν. Ἐξήνθισε δὲ, τὰ ἄνθη συνέλεξε. καὶ ἐξανθίζω δὲ, τὸ βάπτω. ὡς τὸ, Ποικίλας ἐξωφήκαλε τὰς σαφάς.

Ἐξωθισμένας. ἀνθεσι κεκοσμημένας· οἷον ψιμυθίῳ, φύκει, καὶ τοῖς ὁμοίοις.

--- Αἳ[3] καθήμεθ' ἐξωθισμέναι,
Κροκωτὰ φοροῦσαι, καὶ κεκαλλωπισμέναι,
Καὶ κιμβερικὰ ὀρθοσάδια, καὶ προβαλίδας·
Χἠγχυσα καὶ τὰ διαφανῆ χιτάνια.

Ἐξήνιον. ἔξω ζυγοῦ. ἀνυπότακτον. Ἐξιούσιον δὲ, ἀπὸ τοῦ ἀνύω.

Ἐξηπάτησεν[4] ἡ χάραξ τὸ ἄμπελον. ὅταν ἀντὶ τοῦ σώζοντος τὸ [5] σωζόμενον ἐξαπατηθῇ.

Ἐξήπαφεν. ἐξηπάτησεν.

Ἐξῆπται. ἐξῆπται. κρεμᾶται. καὶ ἐξῆπτο, διεγήγερτο φλόξ.

Ἐξήρετο. ἠρώτα.

Ἐξῆρεν. ἀπῆρεν.

Ἐξήρθωται. ἐκβέβληνται.

Ἐξήρκει. ἐξίσχυεν. Οὐ γὰρ ἐξήρκει τὰ ὑποζύγια πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν χαλεπότητα· ἅτε αἰρόμενοι τὰς ἁμάξας, ἐξέφερον ἐκ τῶν δυσχωρῶν.

Ἐξηρμένον. ὑψηλόν.

Ἐξήρτα. ἐξῆπτεν. ἀπεκρέμα. Τὰ δὲ γράμματα τὰ βασιλικὰ ἀπὸ τῶν ἀνδριάντων ἐξήρτα. καὶ ἐξηρτῆσθαι ὁμοίως. Ἐξαρτίσθαι δὲ, ἑτοιμάζεσθαι. εὐτρεπίζεσθαι. Καὶ ἐς πολεμικὸν ἐξαρτίσθαι πόλεμον.

Ἐξήρτημαι. γενικῇ.

apud Ariſtophanem *Nubibus* ſignificat, cauſa fuiſti, ut quis abortiret. Et Ælianus inquit: *Nec ſpes ipſi ad irritum recidit.* Et iterum: *Sed cogitatio ſacrilegii irrita fuit impio illi, cum obtruncaretur.* Et ἐξημβλωμένα ἔμβρυα, fœtus abortivi.

Ἐξημμένοι. Exuti. Spoliati. Vel, accenſi.

Ἐξημμένος. Demeſſus. Ablatus. Sophocles: *Si quis vero ex exercitu vi ab hoc cadavere te abſtraxerit, malus male ex ſolo patrio inſepultus ejiciatur, & cum toto genere funditus intereat.*

Ἐξιὼν. Licebat. Fieri poterat.

Ἐξωσραποδισμένων. Illum, qui in ſervitutem aliquos abſtraxit. *Ut eum, qui plurimas urbes proditione captas in ſervitutem redegerat.*

Ἐξήνθησεν. Efflоruit. Germinavit. Pullulavit. Ἐξήνθισε vero, per ι, flores collegit. Item ἐξανθίζω ſignificat, tingo: ut, *Varios tinxiſtis colores.*

Ἐξωθισμένας. Variis pigmentis ornatæ, ut ceruſſa, fuco, & ſimilibus. [Ariſtophanes:] *Quæ ſedemus fuco nitentes, & crocota geſtantes, corporiſque cultu inſignes, & tunicis Cimbericis calceiſque pretioſis indutæ. Nec anchuſa tunicæve pellucidæ* [*deſunt.*]

Ἐξιούσιον. Effræne. Indomitum. Quod imperium recuſat. Ἐξιούσιον vero, [per υ,] conficiebant: ab ἀνύω.

Ἐξηπάτησεν ἡ χ. Vallus vitem decepit. [Proverbium quod tunc locum habet,] cum id, quod ſervandum eſt, a ſervatore decipitur.

Ἐξήπαφεν. Decepit.

Ἐξῆπται. Ex aliqua re ſuſpenſum eſt. Appenſum eſt. Et ἐξῆπτο φλὸξ, flamma incenſa eſt.

Ἐξήρετο. Interrogabat.

Ἐξῆρεν. Abiit. Diſceſſit.

Ἐξήρθωται. Exempta ſunt. Ejecta ſunt.

Ἐξήρκει. Valebat. Satis virium habebat. Ferendo par erat. *Jumenta vero ferendis itineris difficultatibus paria non erant. Quare* [*milites*] *plauſtra humeris tollentes, ea ex locis tranſitu difficilibus efferebant.*

Ἐξηρμένον. Elatam. Sublimem.

Ἐξήρτα. Suſpendebat. Appendebat. *Literas autem regias ſtatuis appendebat.* Et ἐξηρτῆσθαι, ſuſpenſum eſſe. Ἐξηρτίσθαι vero, paratum eſſe, vel præparatum eſſe. *Et ad bellum omnia parata eſſe.*

Ἐξήρτημαι. Genitivo jungitur. Ex aliqua re pendeo.

1 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 65. ut Portus monuit.

2 Πλείστας δὲ πόλεις ἐξώσθ.] Locus integer, unde Suidas hæc decerpſit, exſtat apud Polybium in Excerptis a Valeſio editis, pag. 21. Vide etiam infra v. Πραξικοπήσας.

3 Αἳ καθήμεθ' ἐξωθ.] Fragmentum hoc legitur apud Ariſtophanem *Lyſiſtrata* pag. 837. (542. Ed. Baſ. *P.*)

4 Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὸν ἄμπ.] Ariſtophanes *Veſpis* pag. 523. (358. Ed. Baſ. *P.*)

Εἶπε νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὸν ἄμπελον.

Huc Suidas reſpexit. Confer ibi Scholiaſtam: itemque Noſtrum infra v. Χάραξ.

5 Σωζόμενον] Sic recte habet Enarrator Comici loco laudato. At priores Edit. male σῶζον.

Ἐξηρτυ-

Ἐξηρτυμένος.[1] παρὰ Ἡροδότῳ, κατεσκευασμένος, ἡτοιμασμένος.

Ἔξης. μετὰ ταῦτα

Ἐξηθεντηκότας. τεταλαιπωρηκότας. παρεμπεφυκότας. [3] Οἱ δὲ Κελτοὶ ἰδόντες τοὺς Ῥωμαίους μάχεσθαι παρεσκευασμένους, καὶ δόξαντες ἐξηθεντηκότας τὰ σώματα ὑπὸ λιμοῦ τὸν τάχιστον αἱρεῖσθαι τὸν θανάτον.

ἐξήσκει. ἐπαίδευεν. ἐγύμναζε. Καὶ πλὴν ἀγαθῆς ψυχῆς σῶμα οὐκ ἔχων, ὅμως ἔκαμνε, καὶ τὰς δυνάμεις ἐξήσκει καὶ καθεκόσμει πρὸς τὸ ἀνδρικώτατον.

Ἐξησκηκότες. καμόντες.

Ἐξητάσθης.[4] Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου, καὶ κατ' Ἀνδροτίωνος, ἀντὶ τοῦ ὤφθης, ἐφάνης.

Ἐξητασμένων. ἠκριβωμένων. Οὐκ ἂν εὕροι τις ἄνδρας, οὔτε πρὸς τὸ δίκαιόν τε καὶ ἴσον ἐξητασμένους.

Ἐξηχεῖτο. ἐξηκούετο.

Ἐξιάλλειν. ἐκβάλλειν.

Ἐξίδισεν. ἀπεπάτησεν. [5] Ἀριστοφάνης· Εἴτε Προκλείδης τις ὑμῶν χρῄζειεν, οὐκ ἂν ἐξίδισεν εἰς ἱμάτιον, ἀλλ' ἔπλατο.

Ἐξίῃ. μέλλοντος σημασίαν.

Ἐξίησιν. ἔξοδον.

Ἐξικμασμένη. ἐξηραμμένη. Ἄλλως τε δὲ ξηρᾶ χώρα ὑπὸ τοῦ θέρους ἐξικμασμένη, δεινῶς ἐσπάνισεν ὕδατος.

Ἔξίλασμα. ἡ δυσώπησις. ἡ προσκλησις.

Ἐξιλάσομαι. αἰτιατικῇ. δυσωπήσω.

Ἐξίλλειν. ἐκφεύγειν.

Ἕξις. Ἕξις ἐστὶν ἡ κατὰ φύσιν ἑκάστου ἐνέργεια καὶ ὁλοκληρία. οἷον, ἐπὶ μὲν ψυχῆς, αἱ ἀρεταί· ἐπὶ δὲ σώματος, τὸ ἐντελὲς τῶν μελῶν καὶ ἀνάλογον καὶ ὑγιές. ἡ δὲ τούτων ἀταξία, καὶ διαμάρτησις, καὶ καθόλου ἀναίρεσις, λέγεται στέρησις. Διαφέρει δὲ ἕξις διαθέσεως. ἡ μὲν γὰρ ἕξις δυσμεταβλητός ἐστιν· ἡ δὲ διάθεσις, εὐμετάβλητος. Διάθεσις δέ, ἡ κατὰ συμβεβηκὸς τοιάδε ἑκάστου ποιότης· λέγομεν γάρ, ὅτι πολεμίως ἢ φιλικῶς διάκειται ὁ δεῖνα πρὸς τόνδε· ἢ ὁ δεῖνα ἄνθρωπος ὑγιεινότερος διάκειται πρὸς ἑαυτὸν νῦν, ἢ πρότερον.

Ἕξις. δυσμεταχίνητος τρόπος, ἤτοι διάθεσις. διαιρεῖται δὲ ἡ ἕξις εἰς ἀρετὴν καὶ κακίαν. ἕξεως δὲ εἴδη, ἀρετή τε καὶ κακία.

Ἐξηρτυμένος. Apud Herodotum significat instructus, paratus.

Ἔξης. Deinceps. Ordine. Post hæc.

Ἐξηθεντηκότας. Delassatos. Molestiis defatigatos. Viribus exhaustos. *Galli vero, videntes Romanos ad pugnandum paratos esse, existimabant eos fame confectos id quærere, ut quam celerrimo mortis genere vitam finirent.*

Ἐξήσκει. Exercebat. Instituebat. Docebat. *Cum animo quidem esset strenuo, sed corpore infirmo, nihilominus laborabat, copiasque exercebat, easque disciplina militari ad fortitudinem instituebat.*

Ἐξησκηκότες. Qui exercuerunt. Qui elaborarunt.

Ἐξητάσθης. Demosthenes in oratione pro Corona, & contra Androtionem, verbum hoc posuit pro, visus est, spectatus est.

Ἐξητασμένων. Exactum. Accurate elaboratum. *Nemo reperiat quidquam vel largum, vel ad justitiam & æquitatem exactum.*

Ἐξηχεῖτο. Resonabat. Exaudiebatur.

Ἐξιάλλειν. Ejicere.

Ἐξίδισεν. Cacavit. Aristophanes: *Sive aliquis vestrum instar Patroclidis cacaturiat, non cacabit in pallium, sed alio avolabit.*

Ἐξίῃ. Aliquando futuri significationem habet. Exibit.

Ἐξίησιν. Egreditur. Exit.

Ἐξικμασμένη. Exsiccata. *Præterea in regione arida, & æstu exsiccata, graviter aquæ penuria laboravit.*

Ἔξίλασμα. Placatio. Exoratio.

Ἐξιλάσομαι. Accusativo jungitur. Placabo. Exorabo.

Ἐξίλλειν. Effugere.

Ἕξις. Habitus. Habitus est naturalis cujusque rei actio atque integritas: ut in anima, virtutes; in corpore vero, integritas membrorum, & partium convenientia, & sanitas. Horum vero perturbatio, & aberratio, & universa sublatio, vocatur στέρησις, i. e. privatio. Differt autem habitus a dispositione, sive affectione. Nam habitus quidem difficulter mutari potest: affectio vero facile mutatur. Affectio autem est hæc vel illa cujusque rei qualitas ab accidente manans. Dicimus enim, aliquem hostiliter vel amice erga hunc vel illum affectum esse: vel, hominem cum se ipso collatum, nunc magis, quam ante, sanitate affici. *Port.*

Ἕξις. Habitus est affectio, quæ difficulter mutari potest. Dividitur autem habitus in virtutem & vitium. Sive, habitus species duæ sunt: virtus & vitium.

1 Ἐξηρτυμένος] Sic habent MSS. Paris. At priores Editt. male, ἐξηρτυμένων.

2 Παρὰ Ἡροδότῳ] Loca Herodoti, in quibus vox ἐξηρτυμένος occurrit, annotavit Portus in Lexico Ionico.

3 Οἱ δὲ Κελτοὶ ἰδόντες τοὺς Ῥωμ.] Fragmentum hoc ex Polybio depromptum esse suspicor.

4 Ἐξητάσθης] Ex Harpocratione.

5 Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 578. (399. Ed. Bas. *P.*) ubi locus hic ita rectius legitur & distinguitur:

Εἴτε Προκλείδης τις ὑμῶν τυγχανεῖ χρῄζων,
Οὐκ ἂν ἐξίδισεν εἰς ἱμάτιον, ἀλλ' ἀνίπτατο.

Ad hunc locum Aristophanis respexit Eustathius ad Il. N. pag. 950. 55. ubi sic inquit: Ὁ (τὸ ἀποπατεῖν) καὶ ἐξιδίσεν σεμνῶς ἡ κωμῳδία φησὶν, ἔχουσα λαβοῦσα ἐξ Ὁμηρικοῦ χωρίου, ᾧ, Ἴδιον, ἀφ' ἑνὸς ὄντος.

Ἐξιστάς.[1] ὁ ἐπόπτης.

Ἐξιστάμην. ἀντὶ τοῦ παρεχώρουν. Ὁ μὲν Μάρκελλος κύριος ἦν τὰ πραγμάτων, ὀνόματος μόνου καὶ σχήματος τῷ Ἰουλιανῷ ἐξιστάμενος, τὰ δὲ ἀληθέστερα αὐτὸς ἤρχειν μεταχειριζόμενος. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ, ἐκπλήττομαι.

Ἐξίστασθαι. ἀφιστάζεσθαι. Ὁ δὲ, ὅσοι τῆς φάσεως ὀχλαγωγοὶ, ἐκέλευσεν ἐξίστασθαι, ὡς κατακούσιον.

Εὐφημεῖν[2] χρὴ, καὶ ξύνιστασθ' οἷς ἡμέτερος χορὸς
Ὅς τις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων, ἢ γνώμην μὴ καθαρεύει.

ἀντὶ τοῦ ἐκχωρεῖν. καὶ αὖθις· Ἐξίστασθαι μύσταισι χορὸς. Ἀριστοφάνης.

Ἐξίστησιν. ἐκπλήττει. Οὔτε δέος ἐξίστησιν αὐτὸς, οὔτε δαπάνη, οὔτε πόνος.

Ἐξιστορήσαντες. ἀναζητήσαντες. διηγησάμενοι.[3] Τοῦτον οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες ἀπὸ τοῦ Ξέρξου φρατῆρας, ἀπεπέμψατο δεδεμένους.

Ἐξισοῖ. ἴσα ποιεῖ. Σοφοκλῆς[4]·

Μήτηρ καλεῖται, μισεῖ δ' ὅδ' ἐξισοῖ.

ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἴσα ποιοῦσα τῷ τοῦ μισοῦντος ὀνόματι.

Ἐξισῶμαι. δοκῶ.

Ἐξιτηλία.

Ἐξίτηλα. ἀφανῆ. εὐτελῆ. χαῦνα.

Ἐξιτηρίους[5] εὐχάς. ἐφοδίους. τοὺς πρὸς ἔξοδον ἰοῦσιν, ἢ πρὸς θάνατον.

Ἐξιτηρία,[6] καὶ ἐξαγγελία. παρὰ Ῥωμαίοις, τὰ ὑπὲρ τῆς ἐξόδου παρεχόμενα.

Ἐξιχωρίζεσθαι. ἐκπιέζεσθαι. τὸν ἰχῶρα ἐκβάλλειν. οἷον, εἰς[7] γάρον ἐξιχωρίζεσθαι.

Ἔξοδος. ἡ ἔξοδος. Πολύβιος· Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὡς ἐπ' ἐξοδίαν ὁρμήσαντες ἐκ τῆς πόλεως, πρῶτα τὴν ὁδὸν ἔμειναν. ἐξοδίαν. Πάνδημον ἐξοδίαν ποιησάμενοι, καθῆκαν ἐνέδραν.

Ἐξόδιοι νόμοι.[8] αὐλήματα, δι' ὧν ἐξήεσαν οἱ χοροὶ καὶ οἱ αὐληταί. ὅτω Κρατῖνος·

Τοὺς ἐξοδίους ὑμῖν ἵν' αὐλῶ τοὺς νόμους.

Ἐξόδων. ἀναλώσεων. Δαβίδ[9]· Οὔτε ἐξ ἐξόδων, οὔτε ἀπὸ δυσμῶν.

Ἐξολίσθῃ. ἐκπέσῃ. Μεμνημένας[10] ἀεὶ λέγειν τοῦτο τὸ ῥ.

Ἐξιστάς] Quos Græci ἐξισωτὰς, Latini *peræquatores* vocant. Vide Valesium ad Eusebium de Vita Constant. Imperat. lib. IV. cap. III. & Dufrenium in utroque Glossario.

2 Εὐφημεῖν χρὴ κἀξίστασθ' οἷς ἥκιστ.] Duo hi versus Anapæstici leguntur apud Aristophanem *Ranis* pag. 229. (144. 145. Ed. Bas. P.)

3 Τέτρες οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσ.] Hæc verba leguntur apud Herodotum lib. VII. pag. 284. hoc tantum discrimine, quod dialectum Ionicam Herodoti in communem hic mutaverit Suidas.

4 Σοφοκλῆς] *Electra*, pag. 132. ut Portus monuit.

5 Ἐξιτηρίους εὐχάς] Gregor. Nazianzenus Orat. XX. pag. 333. Παρὰ τὴν ἐπὶ τῶν ἡμέρων, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπὶ τῶν ἡμέρων, ΕΞΙΤΗΡΙΟΙ λόγοι, προπέμψεις, ἀνακλήσεις, οἰμωγαὶ, προπομπαὶ, δάκρυα. Id est: *Aderat discessus dies, & quicquid ad discessum pertinet, extremæ allocutiones, ea quibus abeuntes prosequimur, revocationes, gemitus, complexus, lacrymæ.* Hic ἐξιτήριοι λόγοι vocantur sermones, quos ut mutuo alloquuntur amici, quorum alter ab altero discessurus est. Apud eundem Nazianzenum in eadem oratione, pag. 370. ἐξιτήριοι λόγοι vocantur suprema Basilii morituri verba: quod exemplum pertinet ad ultimam vocis ἐξιτήριος interpretationem, quam Suidas hoc loco tradit.

6 Ἐξιτηρία] Vide de hac voce Dufrenium in Glossario Græco.

7 Εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι] Huc spectat quod Plinius garum appellat *putrescentium piscium saniem*: & Artemidorus lib. I. cap. LXVIII. σηπεδόνα.

8 Αὐλήματα] Sic recte 2 MSS. Parisi. At priores Editt. male, αὐλοί.

9 Δαβίδ] Psalm. LXXIV. 6.

10 Μεμνημένας ἀεὶ λέγειν τοῦτο τὸ ῥ.] Aristophanes *Ecclesiaz.* pag. 732. (491. Ed. Bas. P.)

——Τοῦτο γὰρ χρὴ
Μεμνημένας ἀεὶ λέγειν, ὡς μήποτ' ἐξολίσθῃ
Ἡμᾶς· κίνδυνος γὰρ ἐχὶ μικρὸς ἦν ἁλῶμεν.

Sic etiam apud Suidam locus hic scribendus & distinguendus est.

Ἐξιστάς. Peræquator. Inspector.

Ἐξιστάμην. Cedens. Concedens. *Penes Marcellum omnium rerum potestas erat, qui solo tantum nomine & habitu Juliano cedebat, at revera ipse potius imperium administrabat.* Ponitur etiam pro, stupore perculsus, attonitus.

Ἐξίστασθαι. Ex aliquo loco cedere. Discedere. *Ille vero omnes, quotquot seditionis rei erant, secedere jussos, telis confecit.* [Et Aristophanes:] *Linguis favere oportet, & a Choris nostris omnes illos recedere, qui vel sermonum horum ignari sunt, vel mentem puram & castam non habent.* Et iterum: *A Choris mysticis recedere.* Aristophanes.

Ἐξίστησιν. Terret. Deterret. *Nec metus ipsos deterret, nec sumptus, nec labor.*

Ἐξιστορήσαντες. Qui quæsiverunt. Qui scisciti sunt: qui narrarunt. *Græci scisciti ea, quæ de exercitu Xerxis cognoscere cupiebant, eos vinctos dimiserunt.*

Ἐξισοῖ. Exæquat. Paria facit. Sophocles: *Mater quidem vocatur, at nihil minus facit, quam quod matri convenit.* Vel, facta ejus nomini matris non respondent.

Ἐξισοῦμαι. Dativo jungitur. Exæquor.

Ἐξιτηλία. [Stultitia.]

Ἐξίτηλα. Evanida. Vilia. Inania.

Ἐξιτηρίους εὐχάς. Preces, vel vota, quæ in alicujus discessu fiunt, aut cum quis iter aliquod ingreditur. Vel, quæ concipiuntur ab iis, qui ad mortem vadunt.

Ἐξιτηρία, & ἐξαγγελία. Sic Romanorum lingua vocantur ea, quæ pro mercibus exportandis penduntur. Jus exituræ.

Ἐξιχωρίζεσθαι. Exprimi. Saniem emittere. Ut, *Saniem emittere, ex qua garum conficiatur.*

Ἔξοδος. Exitus. Eruptio. Expeditio. Polybius: *Primum igitur ut ad expeditionem ex urbe egressi, in itinere remanserunt.* Et ἐξοδίαν, exitum. *Cum toto populo ex urbe egressi, insidias hosti struxerunt.*

Ἐξόδιοι νόμοι. Tibiarum modi, ad quos Chori & tibicines exibant. Sic Cratinus: *Ut exodios vobis tibia canam modos.*

Ἐξόδων. Orientis. David: *Nec ab oriente, nec ab occidente.*

Ἐξολίσθῃ. Excidat Elabatur. [Aristopha-

τὸ τὸ ῥῆμα, ὡς μήποτ' ἐξολίθῃ ἡμᾶς. ὁ γὰρ κίνδυνος οὐχὶ μικρὸς, ἵνα ἁλῶμεν.

Ἐξολᾶν. ἐκβάλλειν μέλλων καὶ ἐξώθεῖν τῆς πολιτείας. Ἀλλ' ἀντὶ πόρων ἔφω τοῦτον ἐξολᾶν.

Ἐξομηρθυσάμενος. καλῶς διοικήσας. Τὴν δὲ πόλιν ἐξομηρθυσάμενος, ἠσφαλίσατο φρουρᾷ. Ἐξομηρθυσάμενος ὤν, ἀντὶ τοῦ συμφωνήσας.

Ἐξομηρθυσάμενοι. ὁμογνώμονας ποιήσαντες. Ἐξομηρθυσάμενοι δὲ τῷ τοιούτῳ τρόπῳ τοὺς πλείους τῶν δυναστῶν, ἐνέβαινον εὐθαρσῶς εἰς τὸν πόλεμον.

Ἐξόμνυσιν. καὶ ἐξόμνυσθαι, ἀρνεῖσθαι.

Ἐξομολόγησις. εὐχαριστία. ἀφήγησις τῶν βεβιωμένων.

Ἐξ ὁμολόγου. ἐκ προφανοῦς. Διὰ τὰς ἐξ ὁμολόγου καὶ συχνὰς μάχας πολλοὶ ἔπιπτον ἐξ ἀμφοτέρων. καὶ αὖθις· [2] Εἰς ὁλοχερῆ δὲ κρίσιν ἐξ ὁμολόγου καταβαίνειν οὐχ οἷός τ' ἦν. κτλ. [3] προσωπον.

Ἐξομόργνυσθαι. ὑπομάσσεσθαι. ἀφοσιοῦσθαι.

Ἐξομόσασθαι. οἱ μαρτυρήσειν πισὶν ἐν δικαστηρίῳ ὑποχνούμενοι, εἰ μὴ ταῦτα μὴ βούλοιντο καταμαρτυρεῖν, ὤμνυον μηδὲν ἐπίστασθαι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἐξομόσασθαι.

Ἐξομόσαιτο. παντελῶς ἀρνήσαιτο. Δημοσίᾳ δὲ οὐκ ἂν ἐξομόσαιτο, τοῦ εἶναι τῆς Κότυος.

Ἐξόν. δυνατὸν ὄντος. [4] Ἰώσηπος· Νῦν δὲ Ἰουδαίους ἐλπίσας δυσωπήσειν ἐν τοῖς κακοῖς, ἐξὸν μὴ θέλειν.

Ἐξόν.

Τί [5] δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὠνούμεθ' ἄν,
Ἐξὸν καθέντα γραῦδιον τοιουτονὶ
Ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ξυλλαμβάνειν;

ἐπὶ τῶν πορνικῶν καὶ ἀσελγῶν γραῶν. καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος· Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐξὸν εἰπεῖν μετὰ παῤῥησίας πρὸς ὑμᾶς.

Ἐξονομαννῆς. [6] ἐξ ὀνόματος ἐξείπῃς.

Ἐξονυχίζειν. ἐξετάζειν τοῖς ὄνυξι. [7] Βλάβιον νομίζομεν τὸ μὴ πρὸς ἑκάστου ἀκριβῶς καὶ ἐξονυχίζειν. ἢ τὸ [8] ἀκριβολογεῖσθαι.

nes:] *Oportet nos ſæpe memores eſſe illius dicti, ne id unquam ex animo noſtro excidat. Periculum enim haud parvum eſt, ſi in facinore hoc deprehendamur.*

Ἐξολᾶν. Perditurus. [Ariſtophanes:] *Allantopola eum perditurus eſt.* Id eſt, ex civitate ejecturus.

Ἐξομηρθυσάμενος. [Qui obſides poſtulavit, vel accepit.] Qui recte adminiſtravit. *Obſidibus autem a civitate acceptis, eam præſidio firmavit.* Vel ἐξομηρθυσάμενος ſignificat, qui pactionem cum aliquo fecit.

Ἐξομηρθυσάμενοι. Qui aliquos in concordiam redegerunt. [Qui acceptis obſidibus aliquos ad fidem ſibi ſervandam obſtrinxerunt.] *Cum autem hoc modo pleroſque dynaſtas obſidibus acceptis ſibi obſtrinxiſſent, bellum audacter ſuſceperunt.*

Ἐξόμνυσιν. Ejerat. Et ἐξόμνυσθαι. Ejerare. Jurejurando negare.

Ἐξομολόγησις. Gratiarum actio. Confeſſio eorum, quæ in vita fecimus.

Ἐξ ὁμολόγου. Ex compacto. Palam. *Propter pugnas conductas & ſtatarias multi utrinque ceciderunt.* Et iterum: *Ut in caſum univerſæ dimicationis ex compacto veniret, adduci nullo modo poterat.* [Vel ἐξ ὁμολόγου hic ſignificat idem quod κατὰ πρόσωπον, i.e.] adverſa fronte, vel aperto Marte.

Ἐξομόργνυσθαι. Abſtergunt. Luſtrant. Expiant.

Ἐξομόσασθαι. Qui promiſerant ſe aliquibus in Judicio teſtimonium dicturos eſſe, ſi poſtea adverſus aliquem teſtari nollent, jurabant ſe nihil ſcire: idque ἐξομόσασθαι dicebatur.

Ἐξομόσαιτο. Omnino negaverit. *Publice autem non negaverit, ſe eſſe Cotyos* [miniſtrum.]

Ἐξόν. Cum liceat. Cum fieri poſſit. Joſephus: *Sperans autem fore, ut verecundia Judæorum animos flecteret, ſi viderent, ſe, quamvis poſſet, haud tamen gravius quicquam in eos conſulere.*

Ἐξόν. Cum liceat. [Ariſtophanes:] *Quare igitur harpagones ad cados extrahendos emamus, cum liceat vetula tali demiſſa, cados ex puteis extrahere?* Dicitur hoc de vetulis impudicis & laſcivis. Et Apoſtolus Petrus inquit: *Viri fratres, cum liceat ad vos libere verba facere.*

Ἐξονομαννῆς. Nomine vocaris.

Ἐξονυχίζειν. Ad unguem exigere. Accurate expendere. Exiliter ad calculos omnia revocare. *Niſi accurate omnia computemus, & ad unguem quaſi exigamus, id damnum ducimus.*

1 Ἀλλ' ἀντὶ πόρων ἔσω τ.] Locus hic corruptiſſimus eſt, qui apud Ariſtophanem *Equit.* pag. 295. (198. Ed. Baſ. P.) ſic legitur:
Ἀλλαντοπώλης ἐστὶ' ὁ τοῦτον ἐξολῶν.
Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

2 Εἰς ὁλοχερῆ δὲ κρίσιν ἐξ ὁμολ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. XC.

3 Κατὰ πρόσωπον] Hæ duæ voces non ſunt pars fragmenti præcedentis, ſed interpretatio τῶ ἐξ ὁμολόγου: quas proinde Portus male cum ſuperioribus miſcuerat.

4 Ἰώσηπος] Lib. VI. *de Bello Jud.* pag. 925. ſed ubi rectius ſic legitur: Νῦν δὲ Ἰουδαίους μὴ ἐλπίσας δυσωπήσειν, ἐξὸν κακοῖς, τὸ μὴ θέλειν. Hanc lectionem in verſione expreſſi. Portus enim quam longiſſime a vero ſenſu hic aberraverat.

5 Τί δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὠν.] Hi tres ſenarii leguntur apud Ariſtophanem *Eccleſiazuſis*, pag. 752. (506. Ed. Baſ. P.)

6 Ἐξονομάνῃς. ἐξ ὀνόματος ἐξείπ.] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Γ. v. 166. ſed ubi pro ἐξείπῃς legitur εἴπῃς.

7 Βλάβιον νομιζομεν τὸ μ.] Fragmentum hoc, ſi bene memini, apud Artemidorum exſtat; quamvis librum & caput nunc in promptu non habeam.

8 Ἀκριβολογεῖσθαι] Id eſt, exigue & exiliter ad calculos omnia revocare, ut Ciceronis verbis utar. Dicitur enim hæc vox de hominibus ſordidis & avaris, ut recte obſervavit Menagius ad Laertium lib. III. ſegm. L. Confer etiam Noſtrum infra v. Ἐφιδῶ.

Ἐξ

Ἐξ ὄξυς δίκη.

Οὕτοι καταῤῥιζῶ, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτο δρᾶν.

Ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξυς δίκιον.

Ἐξόπλους. Ἅμα δὲ λαμβάνειν ἐξόπλους τοὺς πολεμίους τὴν ἐπὶ τοὺς Μακεδόνας ἔφοδον.

Ἐξοργιεῖν. εἰς ὀργὴν ἐμβαλεῖν. Ταῦτα δὲ ἔπραξεν ὁ Καῖσαρ, οὐχ ὅτι καταπλήξειν αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι ἐξοργιεῖν, καὶ τούτου πρόφασιν ἕξειν πολέμου λήψεσθαι.

Ἐξορθυγμία. ἡ ὀργή. ὀξυρθυγμία δὲ λέγεται, ὅταν ἡ τροφὴ ἐποξίσῃ.

Ἐξόστον. ἀντὶ τοῦ φυγάδα. Δημοσθένης.

Ἐξοστρακισμός. ἐξοστισμός. ἐν τῷ Ὀστρακισμός.

Ἐξορχησάμενος. αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ φυγὼν καὶ ὑποδράς. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος.

Ἐξ ἕς. ὃ σημαίνει τὴν ὕλην, ὡς τοῖς ἔξω δοκεῖ· ἀλλὰ σεμνοτέρως τῇ γραφῇ ἐπὶ τῶν ἀνωτάτω αἰτίας τὸ φωνὴν ταύτην προσλαμβάνειν, ὡς ἐπὶ τοῦ, Εἷς Θεὸς, ἐξ οὗ τὰ πάντα. κέχρηται μέν τοι καὶ ὁ τῆς ἀληθείας λόγος τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τῆς ὕλης πολλάκις, ὅταν λέγῃ· Ποιήσεις τὴν κιβωτὸν ἐκ ξύλων ἀσήπτων. καὶ, Ποιήσεις τὴν λυχνίαν ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ. καὶ, Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός. καὶ, Ἐκ πηλοῦ δίπτισαι σὺ, ὡς κἀγώ.

Ἐξοστρακίζω. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ.

Ἐξότου. ἐπίῤῥημα.

Ἐξουθενῶ σε. ἀντὶ οὐδενός σε λογίζομαι.

Ἐξόλης δίκη. κατὰ τῶν ἐλασάντων τοὺς ἑλόντας ἐκ τοῦ ὄφλου· καὶ κατὰ τῶν ὀφλόντων τοῖς ἁλοῦσιν. Ἐπειδάν τις καταδικασθεὶς μὴ ἐκτίνῃ τὸ καταδικασθέν, εἰσεπράττετο ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ ἄλλο τῷ δήμῳ τοσοῦτον ἐλογισμένως πάνυ. εἰ μὲν τῷ ἰδιώτῃ διπλάσιον ἐπράττετο, παραυτίκα ἂν ἐτύγχανε δεόμενος ὁ ἁλούς, καὶ ἁπλοῦν ἂν ἐξέτινε. νυνὶ δὲ ἀπαραίτητόν ἐστι τὸ δημόσιον. δῆλοι δὲ καὶ Δημοσθένης· Δίκιον δὲ τοῦτο λαχὼν τῆς κατηγορίας, εἶλον ἐγώ. ὃ μὲν ἀπιὼν. λαβὼν δὲ ὑπερήμερον, εἰσελθεῖν δεδύνημαι. τὸ δὲ κωλύειν ἐξέλλειν ἔλεγον οἱ παλαιοί. ἔστιν ὃν ἐξέλλειν τὸ ἔτυμον, τὸ ἐκφεύγειν, καὶ ὑπεκπλέκειν, μὴ παρέχοντα τὴν τιμωρίαν, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ διακωλύειν.

Ἐξ ὄξυς δίκη. Lis aceto condita. [Ariſtophanes: *Haud ſane iſtud impune feres. Quam libenter liticulam aceto conditam comederes.*

Ἐξόπλους. Armatos. Vel, exarmatos. *Simul autem hoſtes armatos deprehendere in expeditione contra Macedones.*

Ἐξοργιεῖν. Ad iram incitaturum, vel provocaturum eſſe. *Hæc autem fecit Cæſar, non quod putaret fore, ut a ſe terreretur, ſed ad iram provocaretur: ex eaque re ſpecioſam ſe belli gerendi cauſam nacturum eſſe ſperabat.*

Ἐξορθυγμία. Effoſſio. Foſſura. Foſſio. Ὀξυρθυγμία vero dicitur, quum [in ſtomacho] cibus coacuit. Acidus ructus.

Ἐξόστον. Extorrem. Exulem. Demoſthenes.

Ἐξοστρακισμός. Oſtraciſmus. Sive, ratio relegandi, quæ per teſtularum ſuffragia fiebat. Vide in v. Ὀστρακισμός.

Ἐξορχησάμενος. Accuſativo jungitur. Qui aufugit. Demoſthenes in oratione contra Androtionem.

Ἐξ ἕς. Ex quo. Non ſignificat materiam, ut profanis ſcriptoribus placet: ſed uſitatius eſt Sacræ Scripturæ vocem hanc aſſumere, quum de ſuprema cauſa loquitur; ut in hac ſententia: *Unus eſt Deus, ex quo omnia.* Utitur tamen veritatis oratio hac voce etiam ſæpe pro materia, ut cum dicit: *Facies arcam ex lignis, quæ non putreſcunt.* Et, *Facies candelabrum ex auro puro.* Et, *Primus homo ex terra terrenus.* Et, *Ex luto confectus es tu, ſicut & ego.* Port.

Ἐξοστρακίζω. Per teſtularũ ſuffragia aliquẽ in exiliũ pello. Genitivo & accuſativo jungitur.

Ἐξότου. Adverbium. Ex quo tempore.

Ἐξουθενῶ σε. Nihili te facio. Te contemno.

Ἐξόλης δίκη. Interdictum unde vi, vel judicium de vi. Hoc locum habebat adverſus illos, qui ex debitoris bonis expuliſſent eos, qui judicio vicerant. Item adverſus debitores, qui cauſa ceciderant. †Cum quis condemnatus judicatum non perſolvebat, populus id ab eo exigebat, & ærario tantundem pendere cogebat: idque non ſine ratione. Si enim privatus duplum exigeret, fieri poterat, ut reus impetrata remiſſione ſimplum tantum penderet. At vero Reſpubl. eſt inexorabilis, [nec de ſumma debita reo quicquam remittit.] Demoſthenes: *Cum autem ob convitia in me jactata eum in jus vocaſſem, Judices reo abſente & vadimonium deſerente, ſententiam ſecundum me pronuntiarunt. Licet enim reus tempus ſtatutum neglexiſſet, ipſe tamen in Judicio me ſiſtere potui.* Τὸ ἐξέλλειν vero apud veteres ſignificat, arcere, prohibere. Vel ἐξέλλειν, ſi etymologiam ſpectes, ſignificat effugere, vel mulctæ ſolutionem ſubterfugere, & hoc modo [actorem] impedire.

1 Οὕτοι καταῤῥιζῶ.] Duo hi ſenarii leguntur apud Ariſtophanem *Veſpis*, pag. 528. (360. Ed. Baſ. P.)

2 Ἐξορχησάμενος] Ex Harpocratione. Vide etiam Suidam infra v. Ἐξωρχησάμην, ubi alia vocis hujus ſignificatio traditur.

3 Ἐξ ἕς. ὃ σημαίνει τὴν ὕλην.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba S. Baſilii in Tractatu de Spiritu S. cap. IV. pag. 249. Ed. Baſ. ut Pearſonius recte obſervaverat.

4 Κατὰ τῶν ἐλασάντων τοὺς ἑλόντας ἐκ τοῦ ὄφλ.] Hæc Portus male omnino interpretatus erat: cujus proinde verſionem hic emendavimus.

5 Τοῖς ἁλοῦσιν] Lego, τοῖς ἁλοῦσιν. Senſus enim eſt, actionem ἐξόλης locum habuiſſe contra eos, qui aliquid debebant actoribus, qui in Judicio victoriam obtinuerant.

6 Δῆλοι δὲ καὶ Δημ.——εἰσελθεῖν δεδύνημαι] Hæc omnia nihil ad rem faciunt, quæ proinde per me deleas licet.

Ἐξόλης

Ἐξώλης.[1] ὄνομα δίκης, ἣν ἐπάγεσιν οἱ φάσκοντες ἐξείργεσθαι τῆς ἰδίων καὶ τῆς ἐξηργόνων. εἴρηται μὲν ὃν τρόπον ἀπὸ τοῦ [2] ἐξίλλειν, ὅπερ ἐστὶν ἐξείργειν καὶ ἔξωθεῖν καὶ ἐκβάλλειν. δικάζονται δὲ ἐξώλης καὶ παρὰ τοῖς ἀπολειμένοις οἱ μὴ ἀπολαμβάνοντες ἐν τῇ προσηκούσῃ προθεσμίᾳ, ὑποτεμόντων γενομένων τῆς καταδικασθέντων. οἱ μὲν οὖν ἐξώλης ἀλόντες καὶ τῷ ἑλόντι ἐδίδοσαν, ἃ ἀφῃρέθη αὐτῷ, καὶ τῷ δημοσίῳ κατεπίθεσαν τὰ ἡμιθέντα. ἐδικάζετο δὲ ἐξώλης καὶ ὁ λῃστής, κατέχων ὑπηκόων κτῆμα τοῦ λεηλατουντος, καὶ κωλυόμενος ὑπ' αὐτοῦ. καὶ ἀπεργασίας δὲ εἴ τις εἴργοιτο, δίδωσιν ὁ νόμος δικάζεσθαι πρὸς τὸν εἴργοντα ἐξώλης. καὶ περὶ ἀνθραπόδου δὲ, καὶ παντὸς, ᾧ φησί τις αὐτῷ μέλειν. Δείναρχος δὲ ἰδίως κέχρηται τῷ ἐξώλης ὀνόματι ἐπὶ ἱερείας, ἣ μὴ βουλομένης τὰ ἴδια σῴζειν.

Ἐξώλης. Nomen eſt actionis; quam *illi*, qui dicunt ſe a ſuis bonis arceri, intendunt illis, qui ipſos arcent. Dictum enim eſt nomen hoc a verbo ἐξίλλειν, quod ſignificat excludere, expellere, & ejicere. Hac autem actione de vi in Judiciis utuntur etiam illi, qui mulctas aliquibus condemnatis irrogatas non recipiunt intra convenientem temporis præſcripti diem; quod illi, qui damnati fuerunt, hoc tempus præſcriptum præterierint. Qui tamen de vi convicti fuerant, non ſolum ei, qui ipſos reos peregerat, reſtituebant, quæ ipſi abſtulerant: ſed etiam Reipub. perſolvebant ea, quæ fuerant æſtimata. Hac etiam actione de vi in Judicio utebatur creditor, qui debitoris poſſeſſionem retinere conabatur: ſed ab aliquo impediebatur. Quinetiam, ſi quis operis abſolutione prohibeatur, Lex ei adverſus prohibentem dat actionem de vi. Item de mancipio, & de quavis re, quam quis ad ſe ex parte pertinere dicit. Dinarchus vero peculiariter uſus eſt hac ἐξώλης voce de quadam ſacerdote, quæ res ſuas curare nolebat. *Port.*

Ἐξώλης[3] δίκη. οἱ δίκην νικήσαντες, ἅτε ἀπολαβεῖν χωρίον, ἢ οἰκίαν· ἔπειτα ἐμβαλεύειν κωλυόμενοι, [4] μὴ ἐμβαλεύσαντες, ἐξελαυνόμενοι, δίκῃ εἰσάγουσι πρὸς τοὺς ἐξελαύνοντας, ἢ ὅτι ἐῶντας ἐμβαλεύειν. καὶ αὕτη ἡ δίκη ἐξώλης καλεῖται. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ [5] ἐξέλλειν. οἱ παλαιοὶ γὰρ τὸ κωλύειν καὶ ἀπελαύνειν, ἐξέλλειν ἔλεγον.

Ἐξώλης δίκη. Judicium, vel actio de vi. Illi, quibus prædium vel domus ſententia Judicis adjudicata erat, ſi ingreſſu ejus prohiberentur, vel inde expellerentur, dicam ſcribebant illis, qui ipſos expulerant, vel ingreſſu prohibuerant. Et hæc actio vocabatur ἐξώλης: ab ἐξέλλω; quod apud veteres ſignificabat arcere, vel repellere.

Ἐξ ᾠείου. Vento ſecundo. *Quamvis ſecundo vento naviget, & omnia feliciter ipſi ſuccedant, tamen miſerum eum judicare oportet.*

Ἐξουσιάζω. γενικῇ.

Ἐξουσιάζω. Genitivo jungitur. Poteſtatem in aliquem habeo.

Ἐξοχετευόμενα. ἐκρέοντα.

Ἐξοχετευόμενα. Emanantia. Per canalem effluentia.

Ἐξόχως. πάνυ.

Ἐξόχως. Excellenter. Eximie.

Ἔξω βελῶν καθῆσθαι. ὡς μηνεῖ ἔξω κινδύνου εἶναι.

Ἔξω βελῶν καθῆσθαι. Extra tela ſedere. Monet nos [proverbium,] ut pericula vitemus.

Ἐξώγκωσεν. ὕψωσε. Καὶ χῶμα ἐξώγκωσαν αὐτῷ. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· Τιμῶσι τῶνδε.

Ἐξώγκωσεν. In altum extulit. Excitavit. *Et aggerem ei excitarunt.* Et in Epigrammate: *Honorant eum hoc* [*tumulo.*]

Ἔξω Γλαῦκε. χειμῶνα γὰρ σημαίνει ὁ θαλάττιος.

Ἔξω Γλαῦκε. Foras Glauce. Marinus enim ille [Glaucus, quum ex aquis prodit,] tempeſtatem ſignificat.

Ἐξωδήκει. ὠγκώθη.

Ἐξωδήκει. Inflatus eſt. Intumuit.

Ἐξωδηκώς. ὁ ὠγκωμένος.

Ἐξωδηκώς. Qui intumuit. Inflatus.

Ἐξωδηκυῖα.

Ἐξωδηκυῖα. Quæ intumuit. Inflata.

Ἐξωκέλης. τὸ λῃστρικὸν πλοῖον, ἢ ἄφιππος. Ἵππος.

Ἐξωκέλης. Piraticum navigium. Vel, equus ſtrato carens.

Ἐξώκειλεν. ἐξῆλθεν. ἔπεσε. ἐπὶ νηός. ἐξέβαλεν. ἐξέρριψεν. Ἡ δὲ Κλεοπάτρα βασιλίδα βασιλίδων ἑαυτὴν ἀνεῖπεν. ἐς τοσοῦτον ἦλθε φρονήματος ἐξώκειλεν.

Ἐξώκειλεν. Exiit. Excidit. Impegit. Ejectus eſt. De nave dicitur. [Item, progreſſus eſt.] *Cleopatra eo inſolentiæ provecta eſt, ut ſe Reginam Reginarum appellaret.*

Ἐξωκοδόμηται[6] τὸ τεῖχος, ὡς ὅταν ἐπάνω μὴ

Ἐξωκοδόμηται τὸ τ. *Exædificatus eſt murus*, &c.

1 Ἐξώλης. ὄνομα δίκ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Petitum *de Leg. Att.* pag. 413. 414.

2 Ἐξίλλειν] Bifariam hæc vox ſcribitur, ἐξίλλω & ἐξείλλειν: quæ διπλογραφία inde orta eſt, quod a multis jam inde ſeculis ττ & ει apud Græcos eodem prorſus modo pronuntiatum fuerit. Confer Harpocrationem v. Ἀπέλλειν; & Noſtrum infra v. Εἴλλειν.

3 Ἐξώλης δίκη. οἱ δίκην νικ.] Hæc αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum, qui ea ex Lexico Rhetorico ſe deprompſiſſe teſtatur.

4 Μὴ ἐμβαπύσαντες, ἐξελαυνόμενοι] Hæc ſupervacanea ſunt, & ſalvo ſenſu deleri poſſunt; vel potius debent, propter πανολογίαν.

5 Ἐξέλλειν] Scribe ἐξίλλειν, ut apud Etymologum; & ipſum Suidam paulo ante.

6 Ἐξωκοδόμηται τὸ τ.] Totus hic locus emendandus & diſtinguendus eſt ex Ariſtoph. *Avibus* pag. 594. 595. (412. Ed. Baſ. F.) unde eum Noſter deſcripſit.

Περξενίδης ὁ Κομπασὴς, καὶ Θεαγένης, ἀμφότεροι κομπασταὶ, ἐναντίω δὺ' ἅρματε ἵππων ἐλαύνοντε μέγεθος ὅσον ὁ δάκτυλος, ὑπὸ τῶ πλάτους ἂν παρελάσαιτον. Ἡφαίστεις. τὸ δὲ μῆκος ἑκαλοντόργυον.

[Vide ipsum Aristophanem, & ejus interpretes.]

Ἐξολέτερον. [1] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· πενία γάρ ἐστι, ἧς οὐδὲν θηρίον ἐξολέτερον. ἀντὶ τοῦ ἁπλέως ὀρᾴλον, ἢ ἐξολοθρευτικώτερον, ἢ χεῖρον. Αἰλιανός· Σύνοδοί τινες εἰς αὐτὸν ἐγίνοντο καὶ συμφοιτήσεις ἀκολάστων ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν ἀσελγῶν, καὶ μειρακίων ἐξώλη βίον ἀσκησάντων.

Ἐξολέτερον. Perniciosius. Vel, Interitu dignius, vel pejus. Aristophanes Pluto: *Paupertate enim nullum perniciosius animal unquam natum est* Ælianus: *Conveniebant ad eum viri intemperantes, & impudicæ mulieres, & adolescentes, qui perditam vitam agebant.*

Ἐξόλεια. παναλεθρία. Καὶ ἐξώλειαν ἑαυτῷ ἀσυσπαρασάμενος, καὶ ὅπερ αὐτῶν ἐνδεῆ. τουτέστιν, ἀπηρθρωμένων κακῶν.

Ἐξόλεια. Internecio. Excidium. Interitus. *Præterea vero sibi ipsi interitum imprecatus, & quodvis malum, quod inde manaturum esset.*

Ἐξώλης. εὐθείας πάσεως· καὶ ἀσυθώλης, καὶ παρώλης. ἁπλυμένος κίνδυνος. καὶ ἐξώλεια. ἡ παντελὴς ἀπώλεια. Τῷ γε μὴν πατρὶ ἐπαρωμένῳ ἐξώλειαν ἐπὶ πλάσει. Καὶ αὖθις· [2] Ὅπως ἂν ἐπ' ἐξωλείᾳ τῇ Ἰσραηλιτῶν ἀρὰς ποιήσῃ ὁ μάντις.

Ἐξώλης. Perditus cinædus. Perditus. Est casus rectus: ut ἀσυθώλης, & παρώλης. Et ἐξώλεια, interitus. *Cum autem patri verbis simulatis interitum imprecaretur.* Et iterum: *Ut vates diris devoveret Israelitas.*

Ἐξέλιθεν. ἐξεῤῥίφη. ἐξέπεσε. Διονύσιος ὁ δεύτερος ἐξώλιθε τῆς ἀρχῆς, καὶ ἐς Κορινθίους ἦλθε φυγάς.

Ἐξέλιθεν. Excidit. Ejectus est. Expulsus est. *Dionysius secundus principatu pulsus, Corinthum exulatum abiit.*

Ἐξωλόθρευσας [3] πάντα τὸν περιόντα ἀπὸ σοῦ. ὅπως ἐξαπίνεον. καὶ μὴ περιεύοντα.

Ἐξωλόθρευσας πάντα τ. π. *Exterminasti omnem recedentem a te.* Sic scribendum est, non περιθύοντα, i. e. scortantem.

Ἐξωμμάτωμαι. [4] Ἐπιτεταμένως ὁρῶ. ἢ γὰρ ἐξ ἀσυθέσεως ἐπίτασιν δηλοῖ· ὡς, ἐκ θυμοῦ Φιλέων. ἢ μᾶλλον παίζων ἐπὶ στερήσεως λέγει. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐξωμμάτω) καὶ λελάμπρυνται) κόρας.

Ἐξωμμάτωμαι. Intense video. Vel, acutum cerno. Nam præpositio ἐξ sæpe intensionem significat: ut cum dicimus ἐκ θυμοῦ Φιλ. *Ex animo diligens.* Vel potius [poeta] jocans hanc vocem de privatione oculorum intelligit. Aristophanes *Pluto: Oculis apertis & purgatis nunc clare videt.*

Ἐξωμίς. [5] Ἀττικῶς λεξείδιον. σημαίνει δὲ χιτῶνα [6] ἐλευθέριον, οὐκ ἐπισκεπάζοντα τὸς βραχίονας. εὐτελῆ.

Ἐξωμίς. Vox Attica, significans tunicam servilem, non tegentem brachia. Vel, tunicam vilem.

Ἐξωμισάσαις. ἄχρι τῶν ὤμων γυμνωσάσαις.

——— [7] Χειροτονητέον

Ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.

Ἀριστοφάνης.

Ἐξωμισάσαις. Brachia ad humeros usque nudantibus. Aristophanes: *Suffragia in concione nobis ferenda sunt, brachio altero ad humeros usque nudato.*

Ἐξωμος. καὶ [8] ἐξωμόσαλο. ἀπηγόρευσε. ᾧ ἐξωμόσαθαι. τὸ μὴ ὄρκῳ ἀπαγνήσαι πρᾶξίν τινα, ἀφ' νόσου ἢ προφάσιν ἑτέραν τινὰ, ἐξωμόσαι ἐστίν. ὕτω Δημοσθένης.

Ἐξωμος. Cujus humeri exstant. Et ἐξωμόσατο, juratus negavit. Et ἐξομόσαι significat jurejurando interposito aliquid negare vel recusare, propter morbum, vel aliam quandam causam. Sic Demosthenes.

Ἐξωμοσία. [9] ἔνοχος παραίτησις, δι' εὔλογον αἰτίαν. Ἐξομοσία, ὅταν τις φάσκῃ ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλούμενος, μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην· εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οὐκ εἰσαγάγιμος ἡ δίκη· εἰ δοκεῖ καὶ λόγον ἀξιῶν, ἐδήλου αὐτῷ ἐξωμοσία χρήσασθαι.

Ἐξωμοσία. Negatio, vel exceptio, quæ fit jurejurando interposito, propter probabilem aliquam causam. Vel, ἐξομοσία est, cum quis vel suo vel alterius nomine accusatus dicit, causam in Judicium non esse introducendam; additque deinde rationem, quare ea in Judi-

1 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 47. (24. Ed. Bas. P.) ubi sic legitur:
Πενία γάρ ἐστιν, ὦ πόνης, ἧς οὐδαμοῦ
Οὐδὲν πίφυκε ζῶον ἐξωλέστερον.
Sic etiam apud Suidam scribendum est.

2 Ὅπως ἂν ἐπ' ἐξωλείᾳ τῇ Ἰσρ.] Hæc sunt verba Josephi de Balaamo vate lib. IV. *Antiq. Jud.* cap. VI. pag. 112.

3 Ἐξωλόθρευσας πάντα τ. περ.] Hæc sunt verba Davidis Psalm. LXXIII. v. 27. sed ubi hodie pro περιόντα legitur πορνεύοντα; quam lectionem agnovit etiam Theodoretus.

4 Ἐξωμμάτωμαι. ἐπιτέταμ.] Ex Enarratore Comici ad *Plutum* pag. 68. (34. Ed. Bas. P.)

5 Ἀττικῶς λεξείδ.] Scribe Ἀττικὸν λεξείδιον.

6 Ἐλεύθεριον] Cum ex Polluce, Hesychio, Etymologo, Scholiasta Aristophanis, aliisque constet, ἐξωμίδα apud veteres Athenienses fuisse tunicam servilem; pro ἐλεύθεριον hic apud Suidam scribendum esse putem ἀνελεύθερον: uti etiam ante nos legendum esse monuit eruditissimus Perizonius ad Æliani *Var. Hist.* lib. IX. cap. XXXIV. qui plura ibidem de exomide docte observat. Eo igitur Lectorem remittimus.

7 Χειροτονητέον ἐξωμ.] Fragmentum hoc legitur apud Aristophanem *Ecclesiaz.* pag. 731. (491. Ed. Bas. P.)

8 Ἐξωμόσατο. ἀπηγόρευσε. κοὐκ ἐξωμ.] Eadem leguntur apud Scholiastam Aristophanis ad *Ecclesiaz.* pag. 754. Sed tam illic, quam hic pro ἐξωμόσαις scribendum est ἐξομόσαις, per ο in sylaba secunda.

9 Ἐξωμοσία. ἔνοχος παραίτ.] Et hæc leguntur apud eundem Scholiastam Aristophanis loco modo laudato.

σαλῆς. καὶ ὅπω διεχράφελο [1] ἡ δίκη.

cium introduci non debeat. Si igitur ratio, quam afferrebat, juſta & æqua eſſe videbatur, licebat ei uti exceptione, quæ ἐξωμοσία dicebatur: & ſic actio tollebatur.

Ἐξωνήσαλο. ἐξηγόρασεν. ἐποείσαλο. Χρυσίον δίδωσιν, ἀ μὲν ἐξωνήσαλο τὸ μηδὲν παθεῖν.

Ἐξωνήσατο. Redemit. Sibi comparavit. *Aurum quidem dedit; nequaquam tamen impunitatem redemit.*

Ἐξωπλῆς. ὠπημένων ὑπάρχειν.

Ἐξωπλῆς. Aſſatum eſſe.

Ἔξωρα. [2] Σοφοκλῆς·

Ἔξωρα πράσσω, κἀκ ἐμοὶ πρεπούσια.

τουτέστι, προσήκοντα.

Ἐξωραϊσμένον. κεκαλλωπισμένον.

Ἐξώργισεν. [3] ἐξεθύμωσεν.

Ἔξωρα. Intempeſtiva. Ætati non convenientia. Sophocles: *Facio ea, quæ ab ætate mea aliena ſunt, nec mihi conveniunt.*

Ἐξωραϊσμένον. Exornatum. Comptũ. Fucatũ.

Ἐξώργισεν. Ad iram provocavit.

Ἔξωρος. ὁ γεγηρακώς. ἢ ἄχμορος. Ὅσοι ἀπόλεμοι ἦσαν καὶ ἔξωροι τὴν ἡλικίαν, ἐξωθοῦνται. ἄωρος γὰρ καὶ ἔξωρος ἡ ἡλικία.

Ἔξωρος. Qui ex florenti ætate jam exceſſit. Qui conſenuit. Vel, intempeſtivus. *Qui imbelles erant, vel ætatem militarem jam exceſſerant, [ex urbe] ejiciebantur.* Ἄωρος enim, & ἔξωρος, utrumque de ætate dicitur.

Ἐξωρχησάμην. Πρὸς ὃν ἐξωρχησάμην τὰ τέως ἀνέκπυστα. ἐξεφαύλισα, κατέπαιξα. Καὶ αὖθις· Ὁ [4] δὲ μεθυσθεὶς ἐν τῇ οἰκίᾳ Πελτίωνος τῶν ὠδασίτου τὰ μυστήρια ἐξωρχήσαλο. ἀντὶ τοῦ ἐξεμυκτήρισεν, ἔκπυστα ἐποίησεν.

Ἐξωρχησάμην. Contempſi. Deriſi. Ludibrio habui. [Enuntiavi.] *Cui enuntiavi ea, quæ ante nemini audita fuerant.* Et iterum: *Ille vero in Pultionis paraſiti domo inebriatus, myſteria enuntiavit.* Vel, deriſit, & divulgavit.

Ἐξόδιος ἄνεμος. ὁ τραχύς.

Ἐξόδιος ἄνεμος. Ventus aſper & vehemens.

Ἔξοδος.

Ἔξοδος. Extra porticum ſita.

Ἐξωστρακίσθη, ἐξωρίσθη. ἐπειδὴ εἰς [5] ὄστρακον ἐγράφον. ζήτει ἐν τῷ Ὀστρακισμός.

Ἐξωστρακίσθη. Oſtraciſmo in exilium pulſus eſt. Nomina enim eorum, qui in exilium pellendi erant, teſtis inſcribebant. Vide in v. Ὀστρακισμός.

Ἐξώτερος. ὁ ἐξώστης.

Ἐξώτερος. Exterior.

Ἐξοφρυωμένοι. ἐξηρμένοι. ὑπερηφάνως ὀμμένοι.

Ἐξοφρυωμένοι. Superciliũm tollentes. Faſtu elati. Superbi.

Ἐξπέδια. τὰ στρατιωτικὰ πλήθη. Τῶν ἐξπεδίτων ταλαιπωρηθέντων τῷ μήκει τοῦ χρόνου. πέταρτος γὰρ ἐνιαυτὸς ἐτύγχανεν ὤν.

Ἐξπέδια. Copiæ militares. *Cum copiæ militares diuturni temporis moleſtiis confectæ eſſent. Jam enim quartus agebatur annus.*

Ἐξπλοράτωρ. Ὅτοι οἱ ἐξπλοράτορες τοῦ [6] βασιλείων πόλεις τε καὶ κώμας, καὶ τοὺς ἄλλους τόπους, καὶ τὰ πλεῖστα τοῦ χωρίου, καὶ τοῦ ὁδῶν διαστήματα, καὶ τὰς θέσεις, καὶ ὧν ἕκαστος τόπος εὐπορεῖ τε καὶ δέ, ὁπλιτικῶν ὄντων τοῖς ὁδοιπόροις, καὶ εἰ πρὸς πλῆθος ἐπαρκεῖν οἷά τε εἰσίν. ἔργον γὰρ τούτοις τὸ διεργάζεσθαι, τίς ἡ τῶν πραγμάτων κατάστασις, καὶ ποῖα τὰ κατὰ Ῥωμαίων σκεπτόμενα ὑπὸ Περσῶν, καὶ ἀναφέρειν ἐπὶ τὸν βασιλέα.

Ἐξπλοράτωρ. Explorator. Hi exploratores regii urbes & vicos, aliaque loca, & pleroſque que agros, & viarum intervalla ſituſque [inſpiciebant,] & quibus rebus unuſquiſque locus abundaret, vel careret, (iis nempe, quæ ad commeatum pertinent) & an multitudini ſufficere poſſent, [explorabant.] Horum enim munus erat accurate inquirere, quiſnam eſſet rerum ſtatus, & quænam conſilia contra Romanos a Perſis agitarentur: eaque cum cognoviſſent, ad Imperatorem referre.

Ἐξκυβίτωρ.

Ἐξκυβίτωρ. Excubitor.

Ἐξκυσία. [7]

Ἐξκυσία. Excuſatio.

Ἔξοινος. ὁ μεθύων. [8] Ὁ δὲ ἔξοινος ὢν καὶ ἡμικραίπαλος, ὑπὸ τῦ ὕπνου βαρυκοπόμενος. Πολύβιος· Ἔξοινοι γενόντες καὶ κατὰ τὰς σκηνὰς ἐρριμμένοι πάντες, ὥστε παντελῶς ἀπλῶς ἤκουον, ὅτε τὸ μέλλον ἐλάμβανον ὑπ' ἐνίων παρόντων.

Ἔξοινος. Temulentus. Vino ebrius. *Ille vero vino adhuc madidus, & crapula nondum exhalata ſomno excuſſus*, &c. Et Polybius: *Illi autem omnes vino madidi, & per tentoria ſtrati, nec imperium ducis audiebant, nec de futuro ullo modo ſolliciti erant.*

1 Ἡ δίκη] In prioribus Editt. locus hic una voce auctior ſic legitur, ἡ δίκη ἐξώμοσε. Sed ultima vox vel delenda eſt (nam & ſenſus eam ut ſupervacaneam reſpuit, nec agnoſcit eam Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato) vel ſaltem inde disjungenda, & ſeparatim ponenda eſt, ut nova λέξις; quod conſentaneum eſt MStis Pariſ.

2 Σοφοκλῆς] *Electra*, pag. 109. ut Portus monuit.

3 Ἐξώργισεν] Vide ſupra v. ἐξοργιῶν.

4 Ὁ δὲ μεθυσθεὶς ἐν τῇ οἰκίᾳ Πελτίωνος τὰ παρασ.] Fragmentum hoc intelligendum eſt de Alcibiade: quippe qui in domo Pultionis, vel potius Polytionis, myſteria Cereris enuntiaſſe & deriſiſſe legitur. Vide Andocidem *de Myſteriis*, pag. 2. & Plutarchum in *Alcibiade*, pag. 202.

5 Εἰς ὄστρακον ἔγραφον] Adde ex Heſychio, ἐξοστρίζειν.

6 Τῶν βασιλείων] Cum Porto legere malim τοῦ βασιλέως.

7 Ἐξκυσία] Rectius ἐξκυσσία, per σσ. Vide Dufrenium in Gloſſario Græco h. v.

8 Ὁ δὲ ἔξοινος ὢν καὶ ἡμικρ.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ lib. v. cap. 1. ubi locum integrum vide.

Ἐξ οἴων ἔχω. ὡς ἔπι μοι δυνατόν. ἀς δυνάμεως ἔχω. [1] Ὀρέστης φησίν·

Ἄναξ Ἄπολλον, ἵλεως αὐτῶν κλύε,
Ἐμοῦ τε τοῖς τάδοισιν, ἥ σε πολλὰ δὴ
Ἀφ' ὧν ἔχομι, λιπαρεῖ προσύτλω χρεί.
Νῦν δ', ὦ Λύκι' Ἄπολλον, ἐξ οἴων ἔχω,
Αἰτῶ, [2] προσπίλνω, λίσσομαι, γενοῦ προφρων
Ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τ' βουλευμάτων.

Ἐξοιστρηθείς. μανείς. παροργισθείς. ἐρεθισθείς.

Ἐξυβείζοντα. ὑβρισποιοῦντα. ὑβριζοντα τὰς σπονδάς. ἀδικοῦντα. Τὰ γὰρ ἐνδικήματα ὁ Δεκεβελίης ἐς τοσόνδε προεληλύθη, ὥστε ἀναγκαῖον εἶναι πολέμῳ καταπαῦσαι ἐξυβείζοντα.

Ἐξυπαρχῆς. ἀπ' ἀρχῆς.

Ἐξ ὑπερδεξίων. ἐξ ὑψηλῶν. Ἕτεροι τὰς ὑπερδεξίους τῶν πεδίων σκοπάς.

Ἐξ ὑπογύου. παρ' αὐτά. ἀπροσκέπτως. ἐν ὀ σύνεγγυς. Γεγονὼς ἀπὸ Μαρκέλλης τὸ γένος ἀνέκαθεν· τὸ δὲ ἐξ ὑπογύου παρόθεν, ἀπὸ Ἐκδικίου ῥήτορος.

Ἐξ ὑποθέσεως. ὁ [3] Ἀριστοτέλης λέγει προακολουθεῖν ταῖς ἕξεσι δυνάμεις τινὰς ἐξ ὑποθέσεως, αἷς χρήσαιντ' ἄν, εἰ ἐν τούτῳ γένοιντο, πρὸς ὃ εἰσιν αἱ δυνάμεις χρήσιμοι· οἷον, τῇ πραότητι ἕξει ἴσην προακολουθεῖ ἡ δύναμις ἐξ ὑποθέσεως, τὸ δύνασθαι καλεῖν ὀργῆς ἀμέτρου τε καὶ μὴ προσηκούσης, εἴ ποτε ἐμπέσοι. ἐξ ὑποθέσεως ἂν ἡ δύναμις τῇ πραότητι ἔπεται. εἰ γὰρ ὀργισθείη, κρατήσει.

Ἐξυπτιάζω. Οἱ [4] μεθυσθέντες οἴνῳ, ἐπὶ πρόσωπον πίπτουσιν· οἱ δὲ κρίθινον πεπωκότες, ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλήν. ἐξυπτιάζειν ἂν, τὸ ἐπὶ νώτου φέρεσθαι.

Ἐξυρημένος. τῇ κόμῃ ἀποβαλών.

Ἔξυσεν. ὕφανεν.

Ἐξυφώσας. κατασκευάσας.

Ἔολπα. ἤλπιζον. προκείμενος. καὶ ἔοργα. εἰργασάμην, προκείμενος.

Ἑόν. τὸ ἴδιον.

Ἑορτὴ πολλὰ ἔχουσα. ἐπὶ τῶν πολλὰ [5] ἀποθεμένων φορτία. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν πρὸς τὰς ἑορτὰς ἐπεισομένων, οἱ πολλὰ ὑποφέρουσι καὶ ἱερεῖα, καὶ ἱμάτια, καὶ ἄρτους, ἵνα μηδενὸς ὑστερήσωσιν.

Ἑορτολόγιον.

Ἐάσῃ. συγχωρήσῃ.

Ἔωθεν. πρωΐθεν.

Ἑωθινός.

Ἑωθός. χρὴς οὖ ι. Ἄρχιππος. καὶ [6] Ἀραρὼς,

Ἐξ οἴων ἔχω. Pro meis facultatibus. Pro meis viribus. [Apud Sophoclem] Electra inquit: *Rex Apollo, propitius ipsos audi; meque cum istis, quæ de bonis meis assidue sacra tibi feci. Nunc vero, Lycie Apollo, enixe te precor, veneror, & suppliciter oro, ut consilia & conatus nostros ad felicem exitum perducas.*

Ἐξοιστρηθείς. Oestro percitus. Rabie agitatus. Incitatus. Irritatus.

Ἐξυβείζοντα. Præ insolentia omne jus & fas contemnentem. Fœdera violantem. Injuriam facientem. *Decebalus vero in violandis pactis & fœderibus eo audaciæ processerat, ut necesse esset insolentiam ejus bello compescere.*

Ἐξυπαρχῆς. A principio. Ab initio.

Ἐξ ὑπερδεξίων. [E locis superioribus. *Alii speculas locis planis imminentes [occuparunt.]*

Ἐξ ὑπογύου. Ex tempore. Absque præmeditatione. Ex propinquo. A tempore proximo. *Marcella ortus, si altius genus ejus repetas: sin propiorem paterni generis originem spectes, ab Ecdicio Rhetore.*

Ἐξ ὑποθέσεως. Aristoteles ait, esse quasdam facultates, quæ ex hypothesi habitus sequantur: quibus illi utuntur, si tale quid inciderit, adversus quod facultates istæ sunt utiles. Ut, lenitatem, quæ est habitus, ex hypothesi sequitur facultas iram immoderatam & a ratione alienam coercendi, si quando ira inciderit. Ex hypothesi igitur facultas illa lenitatem sequitur. Si enim [homo lenis] iratus fuerit, iram coercebit.

Ἐξυπτιάζω. Supinus cado. Resupinor. *Qui vino inebriantur, proni in faciem cadunt: at qui zytho, in caput resupinantur.*

Ἐξυρημένος. Novacula rasus.

Ἔξυσεν. Texuit.

Ἐξυφώσας. Qui contexuit. Qui confecit.

Ἔολπα. Speravi. Est præteritum perfectum [medium:] uti & ἔοργα, feci.

Ἑόν. Suum. Proprium.

Ἑορτὴ πολλὰ ἔχουσα. Festum multa habens. De iis dicitur, qui multis sarcinis se onerant. Vel de iis, qui ad festa proficiscuntur. Illi enim multas victimas, & vestes, & panes secum portare solent, ne qua re indigeant.

Ἑορτολόγιον. Codicillus festorum.

Ἐάσῃ. Sinat. Concedat. Permittat.

Ἔωθεν. Mane. Diluculo. A diluculo.

Ἑωθινός. Matutinus.

Ἑωθός. Sine ι. [Pro εἰωθός.] Solitum. Consue-

1 Ὀρέστης φησίν] Errat hic compilator. Non enim Oresti, sed Electræ hæc tribuuntur apud Sophoclem *Electra* pag. 139. ut Portus etiam observaverat.

2 Προσπίλνω] Sophocles loco laudato habet, προσπίτνω; uti etiam hic metri gratia scribendum est.

3 Ὁ Ἀριστότελης λέγει παρακολουθεῖν ταῖς ἕξεσι δυν.] Totus hic articulus sumptus est ex Alex. Aphrod. in lib. IV. *Topic.* pag. 176.

4 Οἱ μεθυσθέντες οἴνῳ, ἐπὶ πρ.] Athenæus lib. I. circa finem: Ἀριστότελης δὲ φησιν, ὅτι οἱ μὲν ἀπ' οἴνου μεθυσθέντες ἐπὶ πρόσωπον φέρονται· οἱ δὲ τὸ κρίθινον πεπωκότες, ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλήν. Hinc verba Suidæ deprompta esse patet.

5 Ἀποθεμένων] Imo ἀναθεμένων: ut recte legitur in Vaticana Proverbiorum Appendice.

6 Ἀραρὼς, ἴωθας] Portus ἀθλεψίαν suam nimis claro indicio hic prodidit, dum locum hunc sic vertit: *Et aptatus consuevisti.* Τὸ ἀραρὼς enim hic non significat *aptatus*, sed est nomen proprium poetæ, apud quem Suidas dicit τὸ ἴωθας absque ι, pro εἰώθας, legi, uti τὸ ἐώθης apud Archippum, & apud Thucydidem ἐώθεσαν, itidem absque jota reperiatur. De poeta autem Araro Suidas non ἔωθας.

ἔωθας. καὶ Θουκυδίδης, ἐώθεσαν.

Ἐώκει. ὅμοια ἦν.

Ἔωλα. τὰ χθεσινά. καὶ ἔωλον ὁμοίως τὸ ψυχρὸν, μάταιον, ἀνωφελὲς, ἀνίσχυρον. τὸ εἰς τὴν ἕω λειπόμενον. Καὶ ἐώλων κρεῶν πλήρεσι. χθιζῶν. ἐπὶ ὄψων. [1] Ἔκειτο πήρα ἄρτων.

nim hic significat idem quod χθιζῶν. Dicitur autem de cibis. *Jacebat ibi pera rancidis panibus plena.*

Ἐωλοκρασία. [2] τὸ χθιζὸν βρῶμα κυρίως. ἔθος ἦν τοῖς νέοις δειπνοῦσι καὶ νυκτεγερσίαν ἄγουσι καταχεῖν τῶν κοιμωμένων τῶν ἐώλων δείπνων τοὺς ζωμοὺς, ὡσεὶ τοιούτῳ παιδιὰν κεκραμένους. ἐγὼ δὲ μᾶλλον νομίζω πεποιῆσθαι τὸ ὄνομα [3] ὑπὸ ῥήτορος ἀπὸ τῶν ἐώλων, ἃ ἐστὶν ἀρχαῖα· ὅτι πράγματα ἀρχαῖα συγκεράσας κατηγορεῖ ὁ Αἰσχίνης.

Ἐωλοκρασία. Proprie cibus hesternus, vel pridianus. Solebant olim adolescentes cœnantes & noctu vigilantes, in eos, qui dormiebant, pridianæ cœnæ jura, ejus lusus gratia commixta, effundere. Ego autem potius existimo, oratorem vocabulum istud deduxisse ἀπὸ τῶν ἐώλων, i. e. a rebus, quæ non sunt recentes, sed veteres: quasi diceret, *Æschines eorum me accusat, quæ ipse a longo jam tempore miscuit & machinatus est.*

Ἐωλοκρασία. ἡ μαλακία πόσις. [4] Δημοσθένης· Αἵτιος δ' ἐστὶν ὥσπερ ἐωλοκρασίαν πινά μου τὴν πονηρίας τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων καταπεδάσας.

Ἐωλοκρασία. Potatio supervacanea & immoderata. Crapula hesterna. Demosthenes: *Hic Æschines rancidum quasi & pridianum improbitatis & scelerum suorum cinnum in me effudit.*

Ἐωλονεκρός. ὁ πρὸ [5] πολλοῦ τεθνηκώς.

Ἐώλπειν. ὑπερσυντέλικος.

Ἐωνημένοι. ἀγορασθέντες. ἢ ἠγορασμένοι. [6] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Τῷ σώματι γὰρ ἐκ τύχης κύριον
Κελεύει ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὴν ἐωνημένον.

ἀντὶ [7] τοῦ τὸν ὠνησάμενον. ἀπὸ τοῦ ὠνέομαι. λέγει γὰρ καὶ ἡ ἐφεξῆς τοῦ ῥήματος κλίσις. τοῦ δὲ ὀνόματος τὸ πληθυντικὸν οὐκ ἔστιν ὠνησάμενοι. διὸ μεταβαλόντες οἱ Ἀττικοὶ πριάμενοι λέγουσιν ἑτέρᾳ φωνῇ.

Ἐωνημένοι. Qui emerunt. Aut, qui empti sunt. Aristophanes *Pluto: Fortuna enim non dat hominibus jus & potestatem in proprium corpus, sed domino, qui id pretio emit.* Ἐωνημένον hic dictum est pro ὠνησάμενον: ab ὠνέομαι. Hujus autem nominis numerus pluralis non est ὠνησάμενοι; sed ejus loco Attici dicunt, πριάμενοι.

Ἐωνοχόει. ἐπίγνα.

Ἐωνοχόει. Vinum infundebat. Vinum temperabat.

Ἑῴων. ὅτι τῶν ἀναίσθητων.

Ἑῴων. Orientalium.

Ἔῳξας. ἀνέῳξας.

Ἑῷος. ὁ ἀναίσθητικός. καὶ ἑῷοι. ὀρθρινοί. ἢ ἀνατολικοί.

Ἑῷοι. Orientalis. Et ἑῷοι, matutini. Vel, Orientales.

Ἐώρα. [8] ὕψωσις. ἢ μέταρσις.

Ἐώρα. Elatio. Suspensio.

Ἐώργειν. ὑπερσυντέλικος.

Ἐώργειν. Pluſquam perfectum. Fecceram.

Ἐωρηθήτω. κρεμασθήτω.

Ἐωρηθήτω. Suspendatur. In altum tollatur.

Ἐώρημα. ὁ [9] Βελλεροφόντης ἁλοὺς τοῦ Πηγάσου τοῦ πτερωτοῦ ἐπεθύμησεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. καί φησιν Εὐριπίδης·

Ἄγ' ὦ φίλον μοι Πηγάσου ταχύπτερον.

Ἐώρημα. Machina, qua quis sublimis tollitur. Bellerophontes Pegaso alato vectus in cœlum adscendere cupiebat. Ideo dicit Euripides: *Age, chare mihi Pegase, velocibus*

---

solum suo loco agit, sed ejusdem etiam meminit v. Ἀναθῆναι: ubi similem hominis cujusdam imperiti errorem notavimus. Confer etiam Diatribam nostram, Editioni huic præfixam.

1 Ἔκειτο πήρα ἄρτων] Videtur deesse vox ἐώλων. Alias enim exemplum hoc erit ἀκατασκέυαστον.

2 Ἐωλοκρασία] Confer Hesychium, Etymologum, Tzetzem Chil. VI. cap. LXXXV. & Meursium *de Lud. Græc.* pag. 18.

3 Ὑπὸ ῥήτορος] Intellige Demosthenem: cujus locus, ad quem nota hæc referenda est, adducitur a Suida in voce sequente.

4 Δημοσθένης] In oratione pro Ctesiphonte pag. 320.

5 Πρὸ πολλοῦ τεθνηκώς] In prioribus Editt. post τεθνηκώς additur, πριαμένοις: sed quam vocem ut supervacaneam hic omisi, quoniam in MSS. Paris. non reperitur.

6 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Circa initium.

7 Ἀντὶ τοῦ τὸν ὠνησ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

8 Ἐώρα] Imo potius αἰώρα, per diphthongum αι, ut supra suo loco. Vocalem enim ι cum diphthongo αι a librariis & Grammaticis sæpissime confundi, quis ignorat? Idem etiam dictum velim de vocibus sequentibus ἐωρηθήτω, ἐώρημα, ἐωρίζω.

9 Ὁ Βελλεροφόντης ἁλοὺς τοῦ Πηγ.] Aristophanes *Pace* pag. 629.

Ὦ Πηγάσου μοι, φησὶ, γυναῖον πτερόν.

Scholiasta ad eum locum: Παρὰ τὸν μῦθον Βελλεροφόντης ἁλοὺς τοῦ Πηγάσου τοῦ πτερωτοῦ ἐπεθύμησε εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. Ἄγ' ὦ φίλον μοι Πηγάσου πτερόν. Hinc Suidas sua deprompsit. Sed in fragmento Euripidis tam apud Scholiastam quam Suidam pro Πηγάσου scribendum est Πηγάσιον. Et deinde apud Scholiastam pro πτερὸν ex Suida rescribendum est ταχύπτερον.

μετέωρος δὲ αἴρει ἐπὶ μηχανῆς. τοῦτο δὲ καλεῖται ἐώρημα. ἐν αὐτῷ δὲ κατῆγον τοὺς Θεούς, καὶ τοὺς ἐν ἀέρι πλοῦντας.

Ἐώρα. ἡ κρεμάστρα. καὶ ἐωρῶ. τὸ κρεμῶ.

Ἐώρησις. κρέμασις. καὶ ἐώρημα, ὁμοίως.

Ἐωρίζω. τὸ μετεωρίζω.

Ἐωροκοπίαις.[1] ὑψηλοφρονίαις.

Ἑώρταζον. ἐτέλουν.

Ἕως. ἐν ποσότητι. ἐν ὅσῳ.[2] ποτέρως τοῦτο τὸ Ἕως ποτὲ τῇ γραφῇ καὶ ἐπὶ ἓξ διηνεκῶς πολλάκις εὑρίσκομεν κείμενον· ὡς τὸ, Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. καὶ ἔτι διηνεκές. καὶ, Οὐκ ἀνέστρεψεν ἡ περιστερὰ πρὸς τὸν Νῶε, ἕως τοῦ ξηρανθῆναι τὸ γῆ. καὶ εἰς τὸ παντελὲς οὐκ ἀνέστρεψε. καὶ, Ἕως ἂν καταπαύσῃ, ἐγώ εἰμι· φησὶν ὁ Θεός. καὶ ἔτι διηνεκῶς. καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλάκις εὑρεθήσῃ ἐν τῇ θείᾳ εὐσεβεῖ γραφῇ. ὅπου τὸ ἐν τοῖς θείοις χρησμοῖς εἰρημένον νοήσῃς· Ἕως ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς. οὐχ ὡς μετὰ ταῦτα (ὡς βλασφημοῦσιν οἱ ἀχάριστοι Ἰουδαῖοι) συναφείας τῷ μνηστῆρι πρὸς τὸν παρθένον γεγενημένης.

Ἕως[3] ἓξ ἀναναιρεθῇ ἡ σελήνη. ἀντὶ ἓξ, πάντα τὸν παρόντα βίον τὸν χρόνον. τὸ δὲ, Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου· ὁ χρονικόν ἐστι τὸ ἕως, ἀλλ' ἰδίωμα τῆς γραφῆς. ὅπου καὶ ἀπὸ τοῦ προφήτου φησὶν ὁ Θεός· Ἐγώ εἰμι, καὶ ἕως ἂν καταγηράσητε, ἐγώ εἰμι. δῆλον δὲ ὅτι ὁ προεἰδὼς τὸ εἶναι ἓξ Θεοῦ τὸ γῆρας τῶν ἀνθρώπων.

Ἕως τῶν πατέρων. ἕως τοῦ τέλους.

Ἕως. ἡ πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀναλάμψεως ὥρα.

Ἐώσαντο. βιαίως εἰσῆλθον. Οἱ τοίνυν πλευσάμενοι τῶν φίλων ἐώσαντο καὶ εἰσεπήδησαν.

Ἔωσεν. ἀπώσατο. ἐνέβαλεν. Ἡ δὲ ἐγκύψαντα αὐτὸν εἰς πίθον, ἵνα ἀρύσῃ οἶνον, ἔωσεν ἐς κεφαλὴν καὶ ἀπέπνιξεν. καὶ περὶ ἓξ Αἰσώπου·

Οἱ Δελφοὶ ἔωσαν αὐτὸν κατ' κρημνοῦ μάλα.

Ἑωσφόρος. ἀναλογικὸς ἀστὴρ, πρωϊνὸς, καλούμενος φωσφόρος. [4]Ὅμηρος τοῦτον λέγει φέρειν τὴν ἡμέραν, ἀλλ' οὐχὶ τὸν ἥλιον.

Ἑαυτόν. ἑαυτόν.

Ἐπαγαγέσθαι. προσπεῖσαι. ἐφελκύσασθαι. Ἀνὴρ δὲ χρηστὸν ἱκανὸς ἐπαγαγέσθαι τὸ θεῖον. καὶ αὖθις· Ἐς[5] Βενετίους ἰόντας ὡς πλεῖστα ἐπαγαγέσθαι τῶν ἐκείνῃ χωρίων ἐκέλευεν.

Ἐπαγγέλλεται. προσκαλεῖ. ἀξιοῖ. ὅπως Ἡρόδοτος.

alis præditè. [Dum autem iſta dicit,] ſublimis tollitur machina, αἰώρημα vocata: qua etiam Deos demittebant, & eos, qui in ſublimi verſabantur.

Ἑώρα. Machina penſilis, qua quis in altũ tollitur. Et ἐωρῶ. Suſpendo. Sublimem tollo.

Ἐώρησις. Suſpenſio. Elatio. Et ἐώρημα, idem.

Ἐωρίζω. In altum tollo. Sublimem tollo.

Ἐωροκοπίαις. Arrogantia. Superbia.

Ἑώρταζον. Diem feſtum agebant.

Ἕως. Quamdiu. Donec. Quoad. Τὸ ἕως in S. Scriptura ſæpe poſitum invenimus pro, *in perpetuum:* ut in eo dicto, *Donec ponam inimicos tuos ſcabellum pedum tuorum.* Id enim perpetuum eſt. Item, *Non reverſa eſt columba ad Noe, donec ſiccaretur terra.* Prorſus enim non reverſa eſt. Item, *Donec conſenueritis, Ego ſum: inquit Deus.* Id eſt, Ego ſemper ſum. Et alia hujuſmodi exempla ſæpe paſſim in ſacra Scriptura reperiuntur. Sic etiam illud in divinis oraculis dictum intelliges, *Donec peperit filium ſuum.* Non quaſi, (quemadmodum ingrati Judæi impie calumniantur) poſtea ſponſus cum virgine rem habuerit.

Ἕως ἓξ ἀναναιρεθῇ. *Donec ſublata fuerit Luna.* Id eſt, omni præſentis vitæ tempore. In illo vero dicto, *Donec poſuero inimicos tuos ſcabellum pedum tuorum;* τὸ ἕως non ſignificat certi alicujus temporis ſpatium, ſed ſenſu Scripturæ peculiari adhibetur. Sic & per Prophetam dicit Deus: *Ego ſum: & donec conſenueritis, ego ſum.* Conſtat enim Dei eſſe non circumſcribi hominum ſenectute.

Ἕως τῶν πατέρων. Uſque ad patres. Id eſt, uſque ad finem.

Ἕως. Aurora. Vel, tempus, quod ortum ſolis præcedit.

Ἐώσαντο. Per vim intrarunt. *Poſtremi igitur amici per vim intrarunt, & in eum locum ſe intruſerunt.*

Ἔωσεν. Repulit. Truſit. Impulit. *Illa vero eum prono corpore in dolium inſpicientem, in caput impulit, & ſic ſuffocavit.* Et de Æſopo: *Delphi eum de rupe præcipitem egerunt.*

Ἑωσφόρος. Stella matutina, quæ alias etiam Φωσφόρος, i. e. Lucifer, appellatur. Homerus dicit, ſtellam hanc adducere diem, non autem ſolem.

Ἑαυτόν. [Ionice pro] ἑαυτόν. Se ipſum.

Ἐπαγαγέσθαι. Allicere. Perſuadere. Blanditiis flectere. Sibi conciliare. *Vir, qui virtute ſua divinum Numen ſibi conciliare queat.* Et iterum: *Juſſit eos ad Venetos proficiſci, & quamplurima illius regionis loca ſibi adjungere.*

Ἐπαγγέλλεται. Præcipit. Hortatur. Petit. Sic Herodotus.

1 Ἐωροκοπίαις] Sic melius MSS. Pariſ. quam priores Editt. quæ habent ἰωροκοπίαις.

2 Ποτέρως τοῦτο τὸ ἕως παρὰ τῇ γρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Iſidori Peluſ. lib. 1. Ep. XVIII. ut Pearſonius recte obſervaverat.

3 Ἕως ἓξ ἀναναιρεθῇ——παρόντα βίον τὸν χρόνον] Ex Theodoreto ad Pſalmum LXXI. v. 7.

4 Ὅμηρος] Reſpexit Suidas ad locum Poetæ Il. ψ. v. 226. Ἦμος δ' ἠωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν.

5 Ἐς Βενετίους ἰόντας ὡς πλεῖστα ἐπαγ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. II. *de Bello Goth.* cap. XVIII.

Ἐπαγγέλλ. ἀντὶ τ῀ ὑπτάσσ, εἰτέλλ), διακελεύ). Ἐπαγγέλλ τὴν ἐπὶ Ἰταλίας ἔξοδον. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ βασιλεὺς φιλοφρόνως δέχε) αὐτὸν, καὶ κελεύει θαῤῥεῖν, καὶ εἴ τι θέλ ἐπαγγέλλειν. (ἀντὶ τ῀ αἰτεῖσθ) ὁ δὲ δεῖται ὑπὲρ Μονάτ῀ τ῀ Πραάτ῀, ὃς ἰῶ λ' ἔτη ἐν σκότῳ καθειργμέν@. Καὶ Ἐπαγγέλλον@, ἀντὶ τ῀ ὑπτάσσον@. [2] Εἰθισμένον δὲ ἐν [3] γράμμασι οἰκεῖα τοῖς βιβλίοις εἰλεῖσθαι τὸν βασιλέα, ὅσα ἂν ἐπαγγέλλον@ αὐτ῀ γένηται, Ἰσ῀ν@ ὁ βασιλεὺς ὅτε ἐπήγγειλεν, ὅτε τοῖς πραττομένοις ξυνεπίσταται οἷός τε ἰῶ. † Ἐν [4] τῷ σπηλαίῳ καθειργμέν@ ὁ Δαβὶδ, ἰδὼν τὰς πολεμίας ὀρῶν, τ῀ θεῖον ἔλεον ἐπαγγέλλ, Ἐλέησόν με, ὁ Θεὸς, ἐλέησόν με.

Ἐπαγγελία, [5] καὶ ἐπαγγεῖλαι. σημαίν μὲν ἰ ἄλλα, ἰδίως δὲ [6] ἐπὶ τ῀ ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι, ὀδὴ ἐξόν· καὶ ἔστιν οἷον παραγγελία. λέγουσι δὲ τὸ ἐπαγγέλλεσθαι καὶ ἀντὶ τ῀ προστάττειν, ἢ αἰτεῖσθαι, ὡς Ἀντιφῶν. ἀλλὰ καὶ Δημοσθένης ἐν τ῀ περὶ παραπρεσβείας.

Ἐπαγγελίαι. [7] καθ' ὧν εἰσι μὴ κολάσ[8] ὡρισμέναι ἀλλ' τὰς κειμένας ἤδη νόμους.

Ἐπαγγείλαντας. ὑπκαλεσαμένους. Τὰς δὲ ὀρθοῖς λόγοις χρησαμένους, καὶ τ῀ σὺν βοήθειαν ἐπαγγείλαντας, σωτηρίας τετυχηκότας.

Ἐπαγωγά. ἀπάτηλά. πιθανά. ἐρωλκά. Διεκελεύετο ἐπαγωγοῖς λόγοις αὐτὰς παύειν, ὧν φρᾶν διανοῆνται.

Ἐπαγωγή. πειρασμός. ἢ ζημία, αἰσχμαλωσία, ἥτι τὸ ὀπισθεν ἐπαγόμενον κακόν. Βουλόμεν@ γὰ ὁ Ὠριγένης μηδὲν ἐάσας ἀνερμήνευτον, εἰς ἐπαγωγὴ ἑαυτὸν περιέβαλεν ἁμαρτίας.

Ἐπαγωγή. περὶ Πλάτων@ Φησίν· [9] Ἀναγκαῖον ἡγησάμην ὑπογράψαι καὶ τ῀ φύσιν τ῀ λόγων, καὶ τὴν τάξιν τ῀ διαλόγων, καὶ τὴν ἔροδον τῆς ἐπαγωγῆς.

Ἐπαγωγή. [10] Ἐπαγωγὴ ἐστὶ λόγ@, διά τινων ἀληθῶν τὸ ὅμοιον αὐτὰ ἀληθὲς οἰκείως ὑπφέρων. δύο δὲ τῆς ἐπαγωγῆς εἰσὶ τρόποι· ὅ, τε κατ' ἀνάπτωσιν,

Ἐπαγγέλλ. Imperat. Mandat. Jubet. Edicit. Denunciat. *Expeditionem in Italiam indicit.* Et rurſus: *Rex autem humaniter ipſum excipit, & bono animo eſſe jubet, & petendi, ſi quid velit, poteſtatem facit. Ille autem pro Monato Praatæ filio deprecatur, qui per* xxx. *jam annos in tenebris concluſus fuerat.* Et ἐπαγγέλλον@, præcipientis. *Cum moris eſſet, ut Imperator nomen ſuum inſcriberet libellis, quibus mandata ejus continebantur; Juſtinus Imperator neque imperabat quicquam, neque eorum, quæ gerebantur, gnarus eſſe poterat.* † *David in ſpelunca concluſus, & hoſtes videns, divinam miſericordiam imploravit, dicens: Miſerere mei Deus, miſerere mei.*

Ἐπαγγελία & ἐπαγγεῖλαι, tum alia ſignificat, tum peculiariter etiam dicitur de illis, qui aliquem accuſabant, quod in concione populi verba feciſſet, vel magiſtratum aliquem gereret, quod ei facere non licebat. Dicta eſt igitur ἐπαγγελία quaſi περαγγελία. Significat etiã τὸ ἐπαγγέλλεσθαι, imperare, jubere. Item, petere, poſtulare, ut apud Antiphontem; itemque. Demoſthenem in oratione *de Falſa legatione.*

Ἐπαγγελίαι. Eſt nomen actionis, quæ locum habet in delictis, de quibus leges receptæ nullas certas pœnas ſtatuerunt.

Ἐπαγγείλαντας. Qui implorarunt. *Illos, qui recta oratione uſi ſunt, tuumque auxilium implorarunt, ſalutem conſecutos eſſe* [*conſtat.*]

Ἐπαγωγά. Fallacia. Blanda. Alliciendi vim habentia. *Juſſit eos blandis verbis a cæptis & conatibus revocari.*

Ἐπαγωγή. Inductio. Tentatio. Vel, damnum, captivitas, & quodvis malum, quod in aliquem inducitur. *Origenes, cum nihil inexplicatum relinquere vellet, ſe ipſe in peccati tentationem conjecit.*

Ἐπαγωγή. Inductio. De Platone [Laertius] ait: *Neceſſarium duxi & naturam ſermonum, & ordinem dialogorum, & Inductionis vim breviter deſcribere.*

Ἐπαγωγή. Inductio eſt oratio, quæ per quædam vera ſimile iſtis verum proprie concludit. Sunt autem duo Inductionis modi:

1 Ὑπὲρ Μονάτ῀ τ῀ Πραάτ῀] Sic habent omnes Editt. & 2 MSS. Pariſ. At in uno MS. exaratum eſt, ὑπὲρ Βουνάτ῀ τ῀ Πραάτ῀.

2 Εἰθισμένον δὲ ὂν χρ ——ξυνεπίσταται οἷός τε ἦν] Hæc ſunt verba Procopii *Hiſt. Arc.* cap. VI. pag. 20. quod a Claudio Maltreto obſervatum non fuit, qui accurata exteroqui diligentia fragmenta Procopii, quæ apud Suidam paſſim leguntur, collegit, & ſcriptori illi ad calcem Editionis Pariſ. ſubjecit. Cæterum ne oratio ſit ἀνακόλεθ@, pro εἰθισμένον δὲ ὄν, hic apud Suidam ſcribendum eſt, εἰθισμένε δὲ ὄντες; ut apud Procopium loco laudato: apud quem tamen τὸ ὅπως deeſt.

3 Γράμμασι οἰκεῖα τοῖς βιβλίοις εἰσφέρειν τ῀ βασιλέα] Portus locum hunc ſic verterat: *Cum moris eſſet Regem ſuas literas libris inſerere, & ſcriptis illas mandare.* Quam ἀσάφως & inſulſe. Vide noſtram verſionem, quæ longe aliud docet.

4 Ἐν τῷ σπηλαίῳ καθειργμέν@ ὁ Δαβὶδ, ὁρῶν τὰς πολεμίους ὀρῶν, τ῀ θεῖον ἔλεον ἐπαγγ.] Locum hunc ex 2 MSS. Pariſ. emendavi, ſupplevi, & diſtinxi, qui in prioribus Editt. male ſic legitur: ξυνεπίστα[illegible]ός τε ἦν ὂν τῷ σπηλαίῳ καθειργμέν@. Ἐ τὰς πολεμίους ὀρῶν, τ῀ [illegible]λεον ἐπαγγέλλ, &c. Portus prava hac interpunctione deceptus, fragmentum hoc cum ſuperiore commiſcuerat, & in unam quaſi maſſam compegerat: unde verſio ejus non poterat non ſenſum habere frigidum & ἀνακόλεθον. Nos igitur, uti paſſim, ita & hic, non ſolum Græca integritati ſuæ reſtituimus, ſed etiam verſionem Latinam a maculis, quibus ante obſita erat, purgavimus, & verum in ea ſenſum expreſſimus.

5 Ἐπαγγελία] Ex Harpocratione. Vide etiam Etymologum, qui eadem habet.

6 Ἐπὶ τ῀ ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν κ῀ πολ.] Dabatur ergo hæc actio contra oratores tum aliorum criminum reos, tum etiam impudicitiæ convictos: quippe quibus in concione populi verba facere non licebat. Pollux lib. VIII. cap. VI. Δοκιμασία πῶς δημαγωγῆς ἐπηγγείλατο, εἰ ἠβουλομήκοπις εἶεν, ἢ πὰ πατρῶα κατεδηδοκόπις, ἢ τὰς ζωνίας κατφκωκόπις, ἢ ἄλλως κακῶς βεβιωκόπις, ἀτίμους αὐτὰς ἐχρῆν εἶναι, ἃ μὴ λέγειν. Confer omnino quæ diximus ſupra ad v. Δοκιμασία: ubi locum ex Æſchine, qui egregie huc facit, adduximus. Vide etiam Noſtrum v. Ἔνδειξις, ubi itidem quædam habes ad loci hujus illuſtrationem facientia.

7 Ἐπαγγελίαι. καθ' ὧν εἰσι μ.] Lege & ſupple: Ἐπαγγελία. λέγεται ἐπὶ δημοσίων ἀδικημάτων, καθ' ὧν εἰσι μὴ κολάσεις &c. Vide Suidam infra v. Εἰσαγγελία.

8 Ὡρισμέναι] Priores Editt. male habent ὁρμώμεναι: cujus loco ſcribendum eſſe ὡρισμένας Portus etiam recte monuit.

9 Ἀναγκαῖον ἡγησάμην ὑπογρ.] Hæc ſunt verba Laertii lib. III. ſegm. XLVII. ut Pearſonius etiam monuit.

10 Ἐπαγωγὴ ἐστὶ λόγος διά τινων ἀλήθ——κ῀ τὸ μεῖζον ἀπ῀ μικρ

καὶ ὁ ὄν. τῆς ἀκολουθίας. ὁ μὲν οὖν κατ' ἐναντίωσίν ἐστιν, ἐξ οὗ τῷ ἐρωτωμένῳ ἀεὶ πᾶσαν ἐπάγειν ἀκολουθήσει τὸ ἐναντίον· οἷον, Ὁ ἐμὸς πατὴρ τῷ σῷ πατρὶ ἤτοι ἕτερός ἐστιν, ἢ ὁ αὐτός. εἰ μὲν οὖν ἕτερός ἐστιν τοῦ ἐμοῦ πατρὸς ὁ σὸς πατήρ, πατρὸς ἕτερος ὢν, οὐκ ἂν εἴη πατήρ. εἰ δὲ ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἐμῷ πατρί, ὁ ἐμὸς ἂν εἴη πατήρ. καὶ πάλιν, Εἰ μὴ ζῷόν ἐστιν ὁ ἄνθρωπος, λίθος ἂν εἴη, ἢ ξύλον. οὐκ ἔστι δὲ λίθος, ἢ ξύλον, (ἔμψυχος γάρ ἐστι, καὶ ἐξ αὐτοῦ κινεῖται) ζῷόν ἐστιν. εἰ δὲ ζῷόν ἐστι· ζῷον δὲ καὶ ὁ κύων, καὶ ὁ βοῦς· εἴη ἂν καὶ ὁ ἄνθρωπος ζῷον, καὶ κύων, καὶ βοῦς. καὶ ὅτι μὲν ὁ τῆς ἐπαγωγῆς κατ' ἐναντίωσιν καὶ μάχιμος τρόπος ὁ διελέγχων. ὁ δὲ τῆς ἀκολουθίας ἐστὶ διπλοῦς· ὁ μὲν τὸ ἐπὶ μέρους ζητούμενον ἀφ' οὗ ἐπὶ μέρους ἀποδεικνύς. καὶ ἔστιν ὁ μὲν ῥητορικός, ὁ δὲ διαλεκτικός. οἷον, ἐν τῷ πρώτῳ ζητεῖται, εἰ ὅδε ἀπέκτεινεν. ἀπόδειξις τὸ εὑρῆσθαι αὐτὸν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἠμαγμένον. ῥητορικὸς δέ ἐστιν ὁ τρόπος τῆς ἐπαγωγῆς ὅτι· ἐπειδὴ καὶ ἡ ῥητορικὴ περὶ τὰ ἐπὶ μέρους, ἃ τὰ καθόλου ἔχει πραγματείαν ἔχει. ζητεῖ γὰρ ἃ περὶ αὐτῶν τῶν δικαίων ἁπλῶς, ἀλλὰ τὰ ἐπὶ μέρους δικαίων. ὁ δὲ ἕτερός ἐστι διαλεκτικὸς, περαποδειχθέντος τοῦ καθόλου ἀφ' οὗ ἐπὶ μέρους. οἷον ζητεῖται, εἰ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος· καὶ εἰ ὄντως τοῦτο πεθνεώτων οἱ ζῶντες. ὅτι δὲ ἀποδείκνυσι ἐν τῷ περὶ ψυχῆς ἀφ' ὅλου καθολικοῦ, ὅτι ὄντως τοῦ ἐναντίου τὰ ἐναντία. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ καθόλου κατασκευάζεται ἔκ τινων τοῦ ἐπὶ μέρους, ὅτι τὸ καθεύδειν ὄντος τοῦ ἐγρηγορέναι, καὶ ἀνάπαλιν. καὶ τὸ μεῖζον ὄντος τοῦ μικροτέρου, καὶ ἀνάπαλιν. † Ἐκ τῶν Τακτικῶν. Ἐπαγωγὴ πάλιν ἐστὶν, ὅταν τάγμα τάγματι ὑποτάσσηται· οἷον τετραρχίας ἡγεμονίας, αἱ λοιπαὶ πᾶσαι τετραρχίαι ὑποτάσσονται). ἢ ξεναγίας ἡγεμονίας, αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἐπακολουθῆσι. καὶ καθόλου, ὅταν σύνταγμα συντάγματι ἐν πορείᾳ ἕπηται, ὥστε τοῖς προηγουμένοις συντάγμασι ἡγεμόνας συνάπτειν. † Ἐκ τῶν Τοπικῶν. Ἡ ἐπαγωγὴ καὶ ὁ συλλογισμὸς ὄργανά εἰσι λόγων ἀφ' ὧν τὸ γυμνάζεσθαι γίνεται. καὶ ἡ μὲν ἀφ' οὗ καθόλου δεῖξις, συλλογιστική· ἡ δὲ ἀφ' οὗ ὑποτάσσει τὸ καθόλου, ἐπακτική. ὑποτάσσει δὲ τῷ μὲν συλλογισμῷ τὸ ἐνθύμημα· τῇ ἐπαγωγῇ δὲ, τὸ παράδειγμα. καὶ ἔστι τὸ μὲν Ἐνθύμημα ῥητορικὸς Συλλογισμός· τὸ δὲ παράδειγμα, ῥητορικὴ ἐπαγωγή. Ἐπαγωγή ἐστιν, ἡ ἀφ' οὗ τοῦ καθέκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου προάγει. διὸ οὐχ ὑγιῶς λέγουσιν οἱ λέγοντες, τὴν ἐπαγωγὴν λόγον εἶναι ἀπὸ ὁμοίου ἐπὶ τὸ ὅμοιον. ἃ γὰρ ὅμοιον τὸ καθόλου τοῖς ὑπ' αὐτό. τῆς δὲ τοῦ καθόλου δείξεως μᾶλλον ἡ ἐπαγωγὴ μάλιστα. ὁ δὲ ἀπὸ ὁμοίου ἐπὶ ὅμοιον λόγος μᾶλλον ἂν τὸ παράδειγμα σημαίνοι. ὁ γὰρ λόγος ὁ ἀφ' οὗ καθέκα-

unus quidem per contrarium; alter vero per conſequentiam. Atque per contrarium eſt ille, ex quo illi, qui interrogatur, in omni reſponſione contrarium occurret. Ut, Meus pater aut diverſus eſt a patre tuo, aut idem eſt cum illo. Si igitur tuus pater eſt a meo diverſus, cum ſit a patre diverſus, non erit pater. Si vero eſt idem cum meo patre, cum ſit idem cum meo patre, meus erit pater. Et rurſus, Niſi homo eſt animal, erit lapis, aut lignum. Non eſt autem lapis, aut lignum, (eſt enim animatus, & per ſe movetur) eſt igitur animal. Si vero eſt animal: animal vero eſt & canis & bos: erit & homo animal & canis & bos. Atque hic quidem Inductionis modus, qui per contrarium & per repugnantiam eſt, ad redarguendum eſt aptus. Conſequentiæ vero modus eſt duplex. Alter quidem eſt, qui quæſtionem particularem per particulare demonſtrat. Et prior quidem eſt Rhetoricus: poſterior vero, Dialecticus. Ut, in priore quæritur, an hic e.g. illum interfecerit. Demonſtratio eſt, quod illo tempore cruentatus ſit inventus. Rhetoricus autem eſt hic Inductionis modus. Nam Rhetorica in rebus particularibus, non in univerſalibus verſatur. Quærit enim non generaliter nec univerſe de jure: ſed de particulari jure. Alter vero modus eſt Dialecticus, quum univerſale per particulare demonſtratur. Ut, quæritur, ſit ne anima immortalis. Item, utrum viventes ex mortuis [oriantur:] quod in libro de Anima per quoddam univerſale demonſtratur, quod ex contrariis contraria [oriantur.] Quinetiam ipſum univerſale ex quibuſdam particularibus conficitur: quod videlicet ſomnus ex vigilia naſcatur, & contra; & majus e minori, & contra. † Ex Tacticis. Ἐπαγωγὴ eſt, quum agmen agmini ſubjungitur; ut, quum tetrarchia præcedit, & reliquæ omnes tetrarchiæ ſuccedunt. Vel, quum Xenagia præcedit, & reliquæ Xenagiæ ſequuntur. Denique, cum cohors cohortem in itinere ſequitur, ita ut cum præcedentis cohortis caudæ ductoribus ſequentis cohortis duces conjungantur. † Ex Topicis. Inductio & Syllogiſmus ſunt ſermonum Dialecticorum inſtrumenta, per quæ fit exercitatio. Ac demonſtratio quidem, quæ per univerſalia ſubjecta fit, ad Inductionem pertinet. Subjicitur vero Syllogiſmo quidem, Enthymema: Inductioni vero Exemplum. Et Enthymema quidem eſt Syllogiſmus Rhetoricus: Exemplum vero, Inductio Rhetorica. Eſt autem Inductio, per ſingularia ad univerſalia progreſſio. Quare non recte dicunt, qui dicunt Inductionem eſſe orationem a ſimili ad ſimile. Non enim univerſale eſt ſimile rebus ipſi ſubjectis. Univerſalis vero demonſtrationis gratia potiſſimum inventa eſt Inductio. O-

πήσεν, ἢ ἀνάπαλιν.] Hæc omnia αὐτολεξεὶ leguntur apud Laertium in *Platone*, ſegm. LIII. LIV. ut Pearſonius etiam obſervavit.

1 Ἡ ἐπαγωγὴ & ὁ συλλογισμὸς ὄργανά εἰσι λόγων ἀφ' ὧν.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Alexandri Aphrodiſienſis in lib. 1. *Topic.* pag. 47.

τὸ καθόλου δεικνὺς καὶ πτύθμενα, ὅπερ ἐστὶ παραγωγή. ὁ γὰρ δεικνὺς ἀφὸ τοῦ καθόλου, ὅτι ἐν πᾶσι ἄριστος ὁ ὑποτύθμενος· ὁμοίως καὶ ἡνίοχος· ὁμοίως καὶ στρατηγός· ὁμοίως καὶ ἰατρός· ὁμοίως καὶ γεωμέτρης, μουσικὸς, τέκτων· δι' ἐπαγωγῆς τοῦ, ἐν πᾶσιν ἄριστον εἶναι τὸν ὑποτύθμενον, τὸν δεῖξαι πειῶται.

ratio vero, quæ a similibus ad similia procedit; exemplum potius significat. Illa enim oratio, quæ per singularia universale demonstrat & confirmat, est Inductio. Qui enim universaliter demonstrat, in quovis hominum genere illum esse optimum, qui artis suæ peritus sit; & exempli gratia ponit, gubernatorem illum esse optimum, qui gubernandi peritus sit; eodem modo & aurigam, & imperatorem, & medicum, & geometram, & musicum, & fabrum; per Inductionem demonstrat, in omnibus optimum esse eum, qui rerum peritus sit. *Port.*

Ἐπαγωνιεῖται. φιλονεικήσει. περισκαρτερήσει.

Ἐπαγωνιεῖται. Certabit. Contendet. Constanter tolerabit.

Ἐπᾴδοῦσι. φαρμακοῖς. γόησι.

Ἐπᾴδοῦσι. Incantatoris. Venefici. Præstigiatoris.

Ἐπάειραν. ἐπῆραν.

Ἐπάειραν. Elevarunt. In altum sustulerunt.

Ἐπαθαίνετο. πάσχειν ὤετο δεινά.

Ἐπαθαίνετο. Se gravia pati conquerebatur.

Ἔπαθλον. νικητήριον.

Ἔπαθλον. Certaminis, vel victoriæ præmium.

Ἐπαΐειν. ἀκούειν. Ὀλίγα ἀφηλεκικῆς ἁψάμενος, καὶ ὅσα ἐπαΐειν ὑπῆρ αὐτῶν ἔχων, ἄλλο δὲν πλέον περιεργασάμενος. καὶ γὰρ εἰ τὸ α, τὸ β. ἀλλὰ μὴν τὸ α· τὸ ἄρα β· ἴσασιν ἤδη περιφερόμενον αἱ παιδάκαι γραῖαι.

Ἐπαΐειν. Audire. *Cum Dialecticam leviter attigisset, & prima tantum elementa ejus audivisset, ulteriora vero scrutatus non esset. Si enim est A, est & B: atqui est A: ergo & B. Id vero ut vulgatum & tritum nec cauponarum aniculæ ignorant.*

Ἐπαΐοι. αἰσθάνοιτο. ἀντιλαμβάνοιτο. συγκατατίθοιτο. Ἄρχειν δὲ αὐτῶν ἔταξε λοχαγοὺς, ἀμφοτέρων τοῦ Ἀφηλέκτων ἐπαΐοντας.

Ἐπαΐοι. Sentiat. Percipiat. Consentiat. Intelligat. *Præfecit autem ipsis manipulorum duces, qui utriusque linguæ periti essent.*

Ἐπακτῆρες. κυνηγοί. Ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας. ἢ ἐπάγεσθαι ὑπὸ τῶν κυνῶν. περιέλκουσι γὰρ οἱ κύνες τοὺς κυνηγέτας ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα. Ὅμηρος·

--- Πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
Ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες ἦισαν.

Ἐπακτῆρες. Venatores. Sic dicti, quod secum adducant canes [ad venationem.] Vel, quod a canibus ducantur. Canes enim venatores ad prædam deducunt. Homerus: *Illos vero antecedebant canes, vestigia* [*ferarum*] *indagantes.*

Ἐπακτόν. ἐπαγόμενον. ξένον. σφοδρόν. Ἐπακτὸν τῇ ψυχῇ φησι Πλωτῖνος τὴν ἀρετήν· ἐκείνῳ δὲ, ὅθεν μιμησαμένου ἔχει, σύμφυτον. ἀλλ' εἰ μὴ ἡ μεταλαμβάνουσα ἡ ψυχὴ, τὸ αὐτὸ ἴσως τῷ ἀφ' οὗ. νῦν δὲ ἕτερον μὲν ἐκεῖνο· ἕτερον δὲ τοῦτο.

Ἐπακτόν. Aliunde adscitum. Peregrinum. Vehemens. *Plotinus dicit, virtutem, qua anima prædita est, esse adventitiam: eandem vero insitam esse ei, unde anima eam accipit, dum se ad illius imitationem componit. Si enim anima virtutem aliunde non haberet, non foret diversa ab eo, unde eam habet. Jam vero inter illud & hanc differentia intercedit.*

Ἐπακτὸς ὄμβρος. σφοδρός.

Ἐπακτὸς ὄμβρος. Vehemens imber.

Ἐπακτὸς ὅρκος. ὁ μὴ αὐθαίρετος, ἀλλ' ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει.

Ἐπακτὸς ὅρκος. Jusjurandum, non voluntarium, sed ab altero delatum: vel, ad quod quis ab altero adigitur.

Ἐπακτὸς ὅρκος. ἐν ᾧ ἄν τις αὐτὸς ἑκὼν ἑαυτῷ ἐπάγηται· τοιοῦτον, αἱρεῖται. ἄλλοι δὲ τἀναντίον, ὁ ἀλλαχόθεν ὑποφερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθαίρετος. ἔστι δὲ ὅρκος τρία εἴδη· ἀπόφασις, καταφάσις, ἐπακτός.

Ἐπακτὸς ὅρκος. Jusjurandum, quod quis sua sponte suscipit: vel, quo quis ultro se obstringit. Alii contra sic vocant jusjurandum delatum; non vero quo quis sua sponte se obstringit. Jurisjurandi autem tres sunt species: Negativum, affirmativum, & ab altero delatum.

1 Ὁ γὰρ δεικνὺς ἀφὸ τοῦ καθ.] Apud Aphrodisiensem loco laudato rectius legitur, ὁ γὰρ δεικνὺς καθόλου.

2 Συγκαταθοῖτο] Cum Porto malim συγκαταθῆτο.

3 Ὅμηρος] Odyss. T. v. 436.

4 Ἐπακτὸς ὅρκος] Ex Harpocratione: ad quem vide Valesium.

5 Ὃν ἂν τις αὐτὸς ἑκὼν ἑαυτῷ ἐπ.] Hæc interpretatio merito explodenda est. Verior enim est opinio eorum, qui, ut Suidas statim subjungit, tradunt, ὅρκον ἐπακτὸν esse jusjurandum, non voluntarium, sed ab altero delatum. Isocrates in Præceptis ad Demonicum: Ὅρκον ἐπακτὸν φεῦγε μᾶλλον ἢ δίκην· ἢ σαυτὸν αἰτίᾳ αἰσχρᾷ περιπλέκων, ἢ φίλους ἐκ μεγάλων καὶ δικαίων ἀφαιρούμενος. Hic ὅρκος ἐπακτὸς manifeste significat jusjurandum delatum. Zenobius Centur. III. Adag. LXXX. Ἐπακτὸς ὅρκος. ὃν ἕτερος ἐπάγει, οὐκ αὐθαίρετος. Vide etiam Hesychium, qui eadem habet.

6 Ἀπάμοι] Sic habent MSS. Paris. itemque Harpocratio & Etymologus. At priores Editt. minus recte ἀπώμοτος: quam lectionem tamen Maussacus ad Harpocrationem; quod miror, præ altera probat & amplectitur. Scribendum enim hic esse ἀπάμοτος, vel ex voce sequenti καταμοτος manifestum est. Cum enim Suidas diversas jurisjurandi species hic recenseat, & inter eas *affirmativi* mentionem faciat; non potuit nec debuit jusjurandum *negativum*, (id enim Græcis est ὅρκος ἀπώμοτος, vel ἀπωμοτικὸς) ut speciem priori oppositam, omittere. Glossæ veteres: *Abnutivum*, ἀπωμοτικόν. *Admutivum*, καταμοτικόν. Sic Græci semper τὸ ἀπωμοτικὸν & καταμοτικὸν, vel ἀπόμοσις & κατάμοσις, inter se opponunt. Vide Nostrum supra v. Ἀπόμοσαι, & infra v. Νὴ τὼ ἱερὰν κεφαλήν. Hinc autem apparet, Nicolaum Blancardum τὸ ἀπώμοτος, quod priores Editt. Harpocrationis habebant, male in sua Edit. in ἐπώμοτος mutasse: idque nulla auctoritate MStorum, sed solo judicio Maussaci fretum: quæ licentia in veterum auctorum editoribus nullo modo ferenda est.

Ἐπακτεία [1] χώρα. κατὰ τὰς παλαιὰς ἀρχὰς κωμηδὸν οἰκοῦντας τοὺς Ἀθηναίους ὁ Κέκροψ συναγαγὼν, καλέσαντος εἰς φυλὰς ιβ', καὶ [2] τῷ τῶν πολιτῶν ἐπωνυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν προσηγόρευσεν. δύο δὲ τετραπόλεις ὠκίσεν, ἐκ τῶν τεττάρων πόλεων ἑκατέραν μοῖραν καταστήσας. [3] τρεῖς δὲ τὰς λοιπὰς [4] Ἐπακτίδας ὠνόμασε. καὶ ἡ προσεχὴς χώρα ταύταις ταῖς τρισὶν ὁμωνύμως αὐταῖς [5] Ἐπακτιὰς ἐκαλεῖτο.

Ἐπακτεῖς. εἶδος πλοίου. Ἐμβάλλες γὰρ εἰς τὰς ἐπακτείδας, καὶ τὰς δρομάδας ὁλκάδας, τὸν ὅρμον περιένησαν.

Ἐπακτροκέλης. [6] πλοῖον ληστρικὸν, μεταξὺ ἐπακτείδος καὶ κέλητος· ἄφρ καὶ αὐτὰ πλοιάρια ἐστίν.

Ἐπαλαμᾶτο. ἐμηχανᾶτο. ἐπεχνάζετο. παλάμαι γὰρ αἱ τέχναι. καὶ ἐπαλαμήσαλο. ἐμηχανήσαλο. ἐπενόησεν. [7] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Τί δῆτα πρὸς τἄλφιτ' ἐπαλαμήσαλο;

Ἐπαλλάξαλες. ἐπιλέξανται.

Ἐπαλλάξεις. [8] ἀντὶ τοῦ συναλλαγὰς, ἢ μίξεις. Ἀντιφῶν.

Ἐπαλεξήσων. βοηθήσων.

Ἐπαλείφων. γυμνάζων, καὶ χρίων. Καστιτέρῳ δὲ ἐπαλήλιπτο τὰ κράνη αὐτῶν.

Ἐπαληθεῖς. πλανηθεῖς.

Ἐπάλληλον. ὅμοιον.

Ἐπάλξεις. προμαχεῶνες οἱ τῶν τειχέων καὶ τῶν πύργων. καὶ ἐν Ἐπιγράμμαλι· Προβλὴς ὥς τις ἔπαλξις ἀνέμβαλος.

Ἐπαλξίτης.

Ἐπαμησάμην. ἀνακινήσας. Ἡρόδοτος.

Ἐπαμινώνδας. [9] Ἀθηναίων καὶ Μαντινέων μαχεσαμένων, Ἐπαμινώνδας πληγωθεὶς ἔχει τὸν πόλεμον· καὶ τελευτῶντα αὐτὸν νομίζουσιν ὀλίγου τῆς ὅλης τάξεως ἔτι ζῶντα. ὁ δὲ τέως μὲν τῷ χεῖρα ἔχων ἐπὶ τῷ τραύματι ἐπαλαπώρει, καὶ ἐς τοὺς συμμάχους ἀφεώρα. λαβόντος δὲ ἴσον τοῦ ἀγῶνος τὸ πέρας, ὅπως τῷ χεῖρα ἀπέσχε τοῦ τραύματος, καὶ αὐτὸν ἀφέλκυσε τῷ ψυχῷ ἔθαψαν, ἔνθα σφίσιν γένοιτο ἡ συμβολή. τῷ τάφῳ δὲ κίων ἐφέστηκεν, ἐς ἀσπὶς ἐπ' αὐτῷ, δράκοντα ἔχουσα ἐπειργασμένον. ἦθεν

Ἐπακτεία χώρα. Epactria regio. Antiquis temporibus Athenienſes ſparſim habitantes Cecrops in civitatem coactos in duodecim Tribus diſtribuit, & a ſe Cecropios appellavit. Duas vero Tetrapoles, ſingulas ex quatuor urbibus compoſitas, conſtituit: & tres reliquas Epactrides vocavit. Unde & regio, tribus his urbibus vicina, Ἐπακτεὶς vocata fuit.

Ἐπακτεῖς. Navis genus. Epactris. *Cum enim epactrides & curſorias holcades conſcendiſſent, portum circumnavigarunt.*

Ἐπακτροκέλης. Epactroceles. Navigium prædatorium, medium inter epactridem & celetem, quæ & ipſa parva ſunt navigia.

Ἐπαλαμᾶτο. Machinabatur. Moliebatur. Nam παλάμαι ſunt artes. Et ἐπαλαμήσαλο. Machinatus eſt. Molitus eſt. Excogitavit. Ariſtophanes *Nubibus: Ad farinas igitur quid excogitavit?*

Ἐπαλλάξαντες. Qui delegerunt.

Ἐπαλλάξεις. Permutationes. Contractus. Vel, mixtiones. Antiphon.

Ἐπαλεξήσων. Auxiliaturus. Opem laturus.

Ἐπαλείφων. Exercens. Et, inungens, illinens. *Stanno autem galeæ illorum illitæ erant.*

Ἐπαληθεῖς. Vagatus. Qui aberravit.

Ἐπάλληλον. [Crebrum. Alterum alteri ſuccedens.] Simile.

Ἐπάλξεις. Murorum & turrium propugnacula. In Epigrammate: *Velut propugnaculum prominens & inacceſſum.*

Ἐπαλξίτης. Lapis ſupra propugnaculum muri poſitus.

Ἐπαμησάμην. Qui coacervavit. Qui loco aliquid movit.

Ἐπαμινώνδας. Epaminondas. Athenienſibus & Mantinenſibus prælium inter ſe committentibus, Epaminondas vulneratus fuit. Cum igitur faucium quidem, at tamen adhuc viventem, ſui ex acie retuliſſent, vulnus oppoſita manu compreſſit; ſuoſque proſpectans, dolorem eo uſque pertulit, donec æquatum vidit pugnæ exitum. Inde cum manu a vulnere remota animam efflaſſet, eo ipſo in loco, quo prælium commiſſum fuerat, ſepulturæ mandatus eſt. Tumulo ejus impoſita erat columna cum ſcuto, in quo draco cælatus erat.

1 Ἐπακτεία χώρα. κατὰ τὰς παλ.] Eadem habet Etymologus; ſed apud quem rectius legitur Ἐπακρεία; quo nomine eandem tribum vel urbem etiam appellat Stephanus Byzantius; itemque Strabo lib. IX. pag. 397.

2 Καὶ τῷ τῶν πολιτῶν ἐπωνυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκρ.] Legerim potius, ἓξ τῶν μιᾶς τῶν πόλεων ἐπωνυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ, &c. Una enim urbium vel tribuum a Cecrope inſtitutarum appellata fuit Cecropia, teſte Strabone, & aliis. Certe ex lectione vulgata non videtur ſenſus ſatis commodus elici poſſe.

3 Τρεῖς δὲ τὰς λοιπάς.] Si verum eſt, quod Suidas paulo ante dixit, Cecropem in XII. urbes vel tribus incolas Atticæ diſtribuiſſe; hic ſcribendum erit πόσαρας δὲ τὰς λοιπάς: & paulo poſt, ταῖς πόσαρσιν ὁμωνύμως. Vel, ſi lectio recepta hujus loci vera eſt, paulo ante ſcribendum erit, εἰς φυλὰς ιά, i. e. *in tribus* XI: ne Suidas ſecum ipſe pugnet. Prius tamen potius placet, quoniam & Strabo loco laudato affirmat, XII urbes a Cecrope in Attica inſtitutas fuiſſe. Vide tamen Stephanum Byzantium v. Ἀθῆναι, qui ſententiæ huic obſtare videtur.

4 Ἐπακτείδας.] Scribe, Ἐπακελέας.

5 Ἐπακτειάς.] Ἐπακελέα.

6 Ἐπακτροκέλης. πλοῖον λῃστρ.] Ex Harpocratione. Ammonius: Κέλης καὶ ἐπακτροκέλης διαφέρει. Κέλης μὲν γάρ ἐστι πηδάλιον τι μικρόν. Ἐπακτροκέλης δὲ, κακέργων καὶ λῃστρικὸν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτείδος καὶ κέλητος. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· Ἀλλ' αἱ πρόπτοις δ' σώματος ἥδοναὶ, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν εἶναι, ταῦτα πληροῖ τὰ λῃστήρια· ταῦτα εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει.

7 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 133. (68. Ed. Baſ. P.)

8 Ἐπαλλάξεις] Ex Harpocratione.

9 Ἀθηναίων καὶ Μαντινέων μαχεσαμένων, Ἐπαμ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Pauſaniæ lib. VIII. cap. XI.

λε δὲ ὁ δράκων σημαίνων τῶν γένος τῶν Σπαρτῶν ὄντα. τὸν Ἐπαμινώνδαν στρατηγίας ἕνεκα τῶν παρ' Ἕλλησιν εὐδοκιμησάντων μάλιστα ἐπαινέσαι τις ἂν, ἢ ἔθνος ποιήσαιτο ὕστερον. ὅπ ἐγεγόνει τῷ Ἐπαμινώνδᾳ ἀρχόμενος, πέλαγος αὐτὸν φυλάττεσθαι. καὶ ὁ μὲν ἐπιβὰς πλοίου δεῖμα εἶχε. τῷ δὲ ἄρα πέλαγος ὄνομα, καὶ ἐθάλασσαν, ὡφύλαττεν ὁ δαίμων. χωρία δὲ ὁμώνυμα.

Significabat autem draco iſte, Epaminondam ab iis genus ducere, qui *Sparti* vocabantur, [quod e ſatis draconis dentibus nati crederentur.] Huic Epaminondæ inter clariſſimos Græcorum Imperatores merito quis principem locum tribuat, vel ſaltem cum nulli ſecundum dixerit. † Epaminondas accepto oraculo, quo pelagus cavere jubebatur, navem conſcendere veritus eſt. At Deus præmonuerat, non mare, ſed ſaltum ei vitandum eſſe, cui Pelagus nomen erat.

Ἐπαμῦναι. Ὑπβοηθῆσαι. δοτικῇ δὲ συντάσσεται. Ἐπήμυνε τοῖς ἀδικουμένοις. καὶ ἐπάμυνον. βοήθησον.

Ἐπαμῦναι. Auxiliari. Opem ferre. Cum dativo conſtruitur. Ut, *Injuriam patientibus opem tulit.* Et ἐπάμυνον. Opem fer.

Ἐπαμφοτερίσαι. εἰς ἀμφιβολίαν ἀγαγεῖν τὸν λόγον, ὡς καθ' ἑκάτερον ἐλέγχεσθαι.

Ἐπαμφοτερίσαι. Oratione ambigua uti; & quæ in utramque partem accipi poſſit.

Ἐπανάκρουσαι πάλιν. Ἀπὸ τῶν ἐρετῶν, [1] ὅταν τρέψαντες τὴν πρύμναν ἀνακρούσωνται, ἵνα ὀπίσω τὸ πλοῖον ἀναχωρήσῃ. [2] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι· Δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν. ἀντὶ [3] τοῦ, ἐπανάκαμπτε. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰς ναῦς ἀνακρουομένων, ἢ τὰς ναῦς. ἢ ὑποστρεφόντων. ἐπάνιθι. ἐπανάκρουσις δὲ κυρίως τὸ ὀπισχεῖν τὴν ἐπερχομένην ναῦν μετ' ὁρμῆς εἰς τὸν ὅρμον, ἵνα μὴ προσπεσοῦσα θραυσθῇ. τὸ δὲ πάλιν, ἐπὶ θ' ὀπίσω· ἀπὸ τοῦ εἰς τὰμπροσθεν ἐρεσσόντων. ἢ ἀντὶ θ', ἅσας μετὰ τοῦτο, πάλιν ἆσον, καὶ ἐπανάλαβε.

Ἐπανάκρουσαι. Recede. Retro curſum flecte. Tranſlatio ducta eſt a remigibus, cum puppe non converſa navem in poſticam partem repellunt. Ariſtophanes *Avibus: Huc revertere.* Ἐπανάκρουσαι enim hic idem ſignificat, quod ἐπανάκαμπτε. Metaphora autem ducta eſt ab illis, qui habenis retractis equos recedere cogunt. Vel ab iis, qui navem remis retro agunt. [Senſus igitur eſt,] revertere; redi. Ἐπανάκρουσις autem proprie eſt, cum navis, quæ celeri curſu portum ſubit, inhibetur, ne terræ illiſa frangatur. Πάλιν vero ſignificat retro: [qua voce hic uſus eſt Ariſtophanes per tranſlationē ductam] a remigibus, qui navē remis retro agunt. Vel hic eſt hujus loci ſenſus: Si ante ceciniſti, iterum cane, & carmen itera.

Ἐπαναβάλεσθε. προσπολίσεσθε. Ἱμάπια τἀνδρεῖα προσπολίσεσθε.

Ἐπαναβάλεσθε. Induite. Veſtes viriles induetis.

Ἐπαναβαίνω. δοτικῇ συντάσσεται. Οἱ δὲ ἐπανέβαινον τῷ ὄρει. καὶ γενικῇ. Ἐπαναβαίνειν τῶν τοιούτων τῆς νεὼς πειρώμενοι.

Ἐπαναβαίνω. Cum dativo conſtruitur. *Illi vero in montem adſcendebant.* Et cum genitivo: ut, *Talium hominum navem conſcendere conantes.*

Ἐπαναφορά. [5] ἀναφέρειν καὶ ἀνακοινοῦσθαι τῷ πλήθει.

Ἐπαναφορά. Relatio ad populum. Relatio.

Ἐπαναχθέντες. [6] ἐπανακομισθέντες.

Ἐπαναχθέντες. Revecti. Relati. Reverſi.

Ἐπανέβλυ. αἰτιατικῇ.

Ἐπανέβλυ. Accuſativo jungitur. Conſcendi.

Ἐπανεθήσει. Ἀφεθήσεται. Καμοί τε τῶν τελῶν ἐπανεθήσει, καὶ μεγάλα κερδανῶ.

Ἐπανεθήσει. Remittetur. *Et mihi de vectigalibus aliquid remittetur: unde magnum ad me lucrum redibit.*

Ἐπανέντας. Ἀφέντας.

Ἐπανέντας. Illos, qui remiſerunt, aut dimiſerunt.

Ἐπανέσχετο. Ἐπανελάβετο. Ὁ δὲ τὸν πρὸς Γέτας πόλεμον ὡς μάλιστ' ἐπείγοντα, ἐπανέσχετο.

Ἐπανέσχετο. Iterum ſuſcepit. Reſumpſit. *Ille vero bellum contra Getas, ut maxime urgens, reſumpſit.*

Ἐπανετείνοντο. Δοτικῇ συντάσσεται. Ἐπανελείνοντο δὲ καὶ μείζονες ἐλπίδες τοῖς ἀξίοις, ἔπαινοί τε, καὶ εἴ τι ἐν τῷ ὀπίσω χρόνῳ ἀγαθὸν εἶναι μεῖζον φαίνοιτο. Ἐπανελείνοντο ἦν, ἐν προσδοκίᾳ ἦσαν. ἢ ηὔξοντο, ἐμεγαλύνοντο.

Ἐπανετείνοντο. Dativo jungitur. Intentabantur. Proponebantur. Xenophon: *Illis vero, qui* [*præmiis videbantur*] *digni, majores etiam ſpes proponebantur, & laudes, & ſi quod majus bonum in poſterum fore videbatur.* Ἐπανετείνοντο igitur ſignificat, expectabantur: vel, augebantur, magnifice extollebantur.

1 Σπαρτῶν] Sic recte habent MSS. Pariſ. itemque Pauſanias loco laudato. At priores Editt. male Σπαρπατῶν. Σπαρτοὶ autem appellabantur Thebani, quod ex dentibus draconis a Cadmo ſatis procreati eſſe crederentur. Res nota eſt ex Æſchylo, Pindaro, aliiſque ſcriptoribus veteribus.

2 Ὅταν τρέψαντες τὴν πρ.] Quamvis ſic habeant libri tam manu exarati quam excuſi, puto tamen addita negatione ſcribendum eſſe, ὅταν μὴ τρέψαντες τὴν πρύμναν. Remiges enim ἐπανακρέουσι, vel κρούουσι τὴν πρύμναν dicebantur, cum ipſi quidem converſi, at puppi non converſa, navem in poſticam partem repellerent. Clare Scholiaſta Thucydidis ad lib. 1. cap. 1. Πρύμναν κρούουσι ἐπὶ, τὸ κατ' ὀλίγον ἀναχωρεῖν, μὴ στρέψαντες τὸ πρόσθεν. ὁ γὰρ ἅπαξ ἀναχωρῶν, ἐπὶ τὴν πρύμναν καπηλατεῖ. τάχα δὲ πειθήνιον, ἵνα μὴ δέξηται φυγεῖν φεύγοντα, ἕως κατ' ὀλίγον ὑποπίπτῃ. ἢ ἵνα μὴ τὸ νῶτα τοῖς πολεμίοις δόντες ῥᾳδίως πατάσσωνται. Hunc locum deſcripſit Suidas infra v. Πρύμναν κρούειν. Scholiaſta Ariſtophanis ad *Veſpas* pag. 457. Τὸ δὲ πρύμναν κρούεσθαι φασί τινες λέγεσθαι, ὅταν μισπακαθίσαντες οἱ ἐρέται, ἐλαύνοιεν ὀπίσω ἐπὶ τὴν πρύμναν. ὅταν εἰς λιμένα εἰσέρχωνται, ἵνα τὴν πρύμναν εἰς γῆν ἔχωσι νεύουσαν, καὶ τὴν πρῷραν ἔξω, ὅπως αὐτοῦ προπῇς εἴη εἰς ἔξοδον ἡ ναῦς. Hæc, ut arbitror, conjecturæ noſtræ veritatem clare confirmant.

3 Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 571. (393. Ed. Baſ. P.)

4 Ἀντὶ θ', ἐπανάκαμπτε] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

5 Ἐπαναφορά] Ex Harpocratione.

6 Ἐπαναχωρισθέντες] Hanc vocem ex uno MS. Pariſ. addidi, quæ in prioribus Editt. deſideratur.

Ἐπανέχειν. Οἰκεία σκευέσθαι χρῆσθαι, καὶ μὴ ταῖς βίβλοις ἐπανέχειν.

Ἐπανέχειν. ὑψοῦν.

Ἐπανεῖπον. ἐκήρυξαν. Θουκυδίδης η'. Τῶν δὲ διαφυγόντων θάνατον ἐζημίωσαν χρήμασιν, ἐπανεῖπον κήρυκι τῷ ἐπιτάξαντι.

Ἐπάνηκε. ἐπάνελθε.

Ἐπανήρατο. ἐπεχείρησε. εἵλετο.

Ἐπανηρημένος. ἐπιχειρημένος. θέλων.

Ἐπανιτέον. ἐπανακτέον.

Ἐπανίστω. δοτικῇ. καὶ ἐπανίσταμαι, δοτικῇ.

Ἐπανορθῶ. αἰτιατικῇ.

Ἐπαντλῶ. αἰτιατικῇ.

Ἐπάλτης. ὑψηλός. Θουκυδίδης· Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι βαλλόμενοι ὑπὸ πολλῶν ἀπὸ τοῦ λόφου ἐπάλτους ὄντος, διὰ κενοῦ γὰρ ῥᾷον οἱ ἄνωθεν, ἢ διὰ μάχης βιάσασθαι, ἀνεχώρησαν.

Ἐπαποδυώμεθα. ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρήσωμεν. [2] Ἀριστοφάνης· Ἀλλ' ἐπαποδυώμεθα τοῦτῳ τῷ πράγματι.

Ἐπαπόρησις. ἀπορία.

Ἐπαποδύρομαι. αἰτιατικῇ.

Ἐπάρας.[3] πείσας. Θρασυτάτους ἄνδρας ἐλπίσιν εὐεργεσιῶν ἐπάρας ἀνοσίων ἔργων ἀρχηγὸς γενέσθαι. Καὶ αὖθις· [4] Μειζόνως ἐπαινέσας, τοῖς τε ἄλλοις ἐπάρας, καὶ ὅπως ἐπιχρῶν ἔσται τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ὠνεῖσθαι τὰ ὀπτήδεια ἡ ξυμβαινόντως τιμῆς. Καὶ αὖθις· Καὶ καταψευσάμενος τοῦ βασιλέως θάνατον, καὶ ἐπάρας πολλὰς τὰ λυσιτελῆ οἱ φρονεῖν, καὶ τῆς ἐκείνου μεταδόσεως εἶναι, ἦρεν δύναμιν ῥᾳδίως πολλήν. *toſque induxiſſet, ut commodis ſuis ſtuderent, tem exercitum coegit.*

Ἐπάρατοι. [5] ἐπαγωγοί. καὶ ἐπάρατος. ὀπισθάρατος.

Ἐπαρήγειν. βοηθεῖν.

Ἐπαρώμενοι. δοτικῇ. καταρώμενοι.

Ἐπαρκῶ. δοτικῇ.

Ἐπαρτήσας. ὑπερμάσας. Ὁ δὲ εἰς πέρας ἦγαγεν αὐτοὺς, κακὴν δουλείαν ἐπαρτήσας αὐτοῖς. καὶ αὖθις Αἰλιανός· [6] Μὴ ὑποδέξασθαι τὰς ψυχὰς αὐτῶν σὺν εὐμενείᾳ, ἀλλ' ἐπαρτῆσαι τὰς δι' αἰῶνος πικρίας αὐτοῖς.

Ἐπαρτωμένων. ὑπερμαμένων. Τὸν ἄνδρα ἐπὶ τοσόνδε καρτερίας ἐλθεῖν, ὥστε μεγίστων φόβων ἐπαρτωμένων, καὶ βασάνων προσαγομένων αὐτῷ, οὐδὲν τῶν ἀπορρήτων εἰπεῖν.

Ἐπαρυστρίδες. ἀντλήπιδες.

Ἐπανέχειν. Incumbere. [*Oportet*] *propria prudentia uti, nec libris ſemper incumbere.*

Ἐπανέχειν. In altum tollere. Extollere.

Ἐπανεῖπον. Edixerunt. Per præconis vocem edixerunt. Thucydides libro octavo: *Illos autem, qui aufugerant, capite damnarunt, & pecuniam per præconis vocem promiſerunt illi, qui ipſos interfeciſſet.*

Ἐπάνηκε. Reverte. Redi.

Ἐπανήρατο. Tentavit. Suſcepit. Aggreſſus eſt.

Ἐπανηρημένος. Qui aliquid ſuſcepit. Qui aliquid ſibi propoſuit faciendum.

Ἐπανιτέον. Revertendum eſt. Redeundũ eſt.

Ἐπανίστω. Dativo jungitur. Concito aliquẽ in alium. Et ἐπανίσταμαι, itidem dativo. Inſurgo in aliquem.

Ἐπανορθῶ. Corrigo. Emendo.

Ἐπαντλῶ. Aquam hauſtã in aliquid infundo.

Ἐπάλτης. Acclivis. Excelſi. Alti. Thucydides: *Athenienſes autem, quod multi de excelſo colle ſagittis eos peterent, (tela enim e loco ſuperiore miſſa facilius penetrabant) cum locum vi expugnare non poſſent, receſſerunt.*

Ἐπαποδυώμεθα. Suſcipiamus. Aggrediamur. Ariſtophanes: *Sed aggrediamur, viri, hoc negotium.*

Ἐπαπόρησις. Dubitatio.

Ἐπαποδύρομαι. Defleo. Lugeo.

Ἐπάρας. Qui impulit. Qui perſuaſit. Qui induxit. *Cum autem audaciſſimos homines ſpe beneficiorum ad nefaria facinora perpetranda impuliſſet.* Et iterum: *Cum pluribus laudibus eos cumulaſſet, & tum aliis dictis ad rem aggrediendam impuliſſet, tum etiam his; militibus ſuis non defuturos eſſe commeatus, quos æquo pretio emant.* Et iterum: *Et cum falſum de morte Regis rumorem divulgaſſet, mulpartibuſque ſuis ſe adjungerent, facile ingen-*

Ἐπάρατοι. Maledicti. Execrandi. Et ἐπάρατος. Maledictus. Execrandus.

Ἐπαρήγειν. Auxiliari.

Ἐπαρώμενοι. Dativo jungitur. Imprecantes.

Ἐπαρκῶ. Sufficio. Suppedito. Dativo jungitur.

Ἐπαρτήσας. Qui ſupra aliquem aliquid ſuſpendit. [Qui injunxit. Qui impoſuit.] *Ille autem ad finem eos perduxit, poſtquam malam ſervitutem cervicibus eorum impoſuiſſet.* Et iterum Ælianus: [*Precati ſunt,*] *ne animas eorum propitius ſuſciperet, ſed æternas pœnas eis irrogaret.*

Ἐπαρτωμένων. Impendentium. [*Ajunt*] *virum illum adeo conſtantis & obfirmati animi fuiſſe, ut nec impendente graviſſimorum malorum metu, nec tormentis admotis adduci poſſet, ut arcana enuntiaret.*

Ἐπαρυστρίδες. Hauſtra. Hydriæ. Situlæ.

1 Θουκυδίδης] Lib. VII. cap. LXXIX.
2 Ἀριστοφάνης] *Liſiſtrata*, pag. 876. (555. Ed. Baſ. P.)
3 Ἐπάρας] Vide infra v. Ἐπῆρε.
4 Μειζόνως ἐπαινέσας, τοῖς τε ἄλλοις ἐπ.] Idem fragmentum legitur etiam ſupra v. Ἀπιχθῶν.
5 Ἐπαγωγοί] Hæc interpretatio mihi ſuſpecta eſt.
6 Μὴ ὑποδέξασθαι τὰς ψυχ.] Fragmentum hoc ampliari poteſt ex Suida infra v. Καπύσσετο.

Ἐπάρχῳ πραιτωρίων. ὁ τῷ ἐφῶν τῆς φορολογίας τὴν [1] ἐπίσασιν ἔχων παρὰ Ῥωμαίοις.

Ἐπάσαντο. εὐφήμησαν.

Ἐπαοιδός. φαρμακός. γόης. καὶ θηλυκῶς, ἐπαοιδία.

Ἐπαυδῆσαι. ἐπειπεῖν.

Ἐπαύλειον. ἡ τῆς αὐλῆς ὁδός.

Ἐπαύλια [2] λέγεται, καθόσον ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη τότε πρῶτον ἐπηύλισται. καλεῖται δ' ἐπαύλια καὶ τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τῶν γάμων παρὰ τοῦ νύμφης πατρὸς δῶρα φερόμενα τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ ἐν πομπῇ σχήματι. παῖς μὲν ἡγεῖται χλανίδα λευκὴν ἔχων, καὶ λαμπάδα χρυσῆν. ἔπειτα μετὰ τοῦτον κανηφόρον εἶτ' αἱ λοιπαὶ ἀκολουθοῦσιν ἐφεξῆς, φέρουσαι χρυσία, λεκανίδας, σμήγματα, φορεῖα, κτένας, κοίτας, ἀλαβάστρους, σανδάλια, θήκας, [3] μυροθηκεῖα. ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν προῖκα ἅμα τῷ νυμφίῳ φέρουσιν. οἱ δέ φασιν ἐπαύλια τῷ δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν καλεῖσθαι, ἐν ᾗ πρῶτον ἐπαυλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη. ἐπαύλιον δὲ, μονή. Περὶ Ἑκάλης θανούσης·

——Ἴθι πρηΐα γυναικῶν
Τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνίαι θυμαλγέες οὐ περόωσι.
Πολλάκι [4] σεῖο, μᾶτα, [5] φιλοξείνοιο καλιῆς
Μνησόμεθα· ξεῖνον γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἅπασιν.

Ἔπαυλις. ἡ οἰκία, ἐν ᾗ τις αὔλιν ποιῆται. αὔλις δὲ, ἡ κοίτη. καὶ ἐπαυλόσυνος, ὁ εἰς τὴν ἔπαυλιν ἰών.

--- Οὔτε [6] τίν' ἀνδρῶν,
Οὔτε [7] βοτῶν βλάψας, οἴκαδ' ἐπαυλόσυνος.

περὶ λέοντος ὁ λόγος.

Ἐπαυλόσυνος. ὁ εἰς τὴν ἔπαυλιν ἰών. καὶ ἐπαυλίζονται, ὑπισκιάζουσι.

Ἔπαυλις. μάνδρα βοῶν, καὶ προβάτων αὐλή. [8] Τότε μὲν οὖν ἀμφότεροι τὴν ἔπαυλιν ἐπὶ τὸ χώματος ἐποιήσαντο οἵ τε Ῥωμαῖοι, καὶ οἱ Καρχηδόνιοι. τουτέστι, τὴν κοίτην.

Ἐπαύρασθαι. ἐπαπολαῦσαι. Τῶν τὴν αἴτησιν προσεμένων, καὶ συγχωρούντων ἐπαύρασθαι τῆς χλιδῆς. Καὶ αὖθις· Ἄπιθι τ' Ἀκαδημίας, καὶ φεῦγε φιλοσοφίαν. οὐ γάρ σοι θέμις ἐπαύρασθαι αὐτῆς. ὁρᾷ γὰρ πρός σε ἔχθιστον. [9] περὶ Κλέαρχον ὁ λόγος τὸν Σολέα, ὃς ἔγραψε διάφορα.

Ἐπαρχῳ πραιτωρίων. Sic apud Romanos dicebatur Præfectus Prætorio, cujus curæ tributa gentium Orientalium commissa erant.

Ἐπάσαντο. Gustarunt.

Ἐπαοιδός. Incantator. Veneficus. Præstigiator. Et fœminino genere ἐπαοιδία, incantatio.

Ἐπαυδῆσαι. Alloquutum esse. Alloqui.

Ἐπαύλειος ὁδός. Via vestibuli, vel aulæ.

Ἐπαύλια. Hæc vox dicta est ab ἐπαυλίζεσθαι, i. e. in aliquo loco commorari, vel pernoctare: quod tunc sponsa primum in domo sponsi pernoctaret. Ἐπαύλια vero dicebantur etiam munera illa, quæ postridie nuptiarum a sponsæ patre sponso & sponsæ cum pompæ specie ferebantur. Puer enim præcedebat, alba veste indutus, & facem accensam tenens: quem canistrifera excipiebat. Hanc deinceps reliquæ sequebantur, ferentes aurea vasa, patellas, smegmata, lecticas, pectines, lectos, alabastra, sandalia, thecas, pyxides unguentarias. Interdum etiam dotem simul sponso afferebant. Alii vero dicunt ἐπαύλια vocari secundum a nuptiis diem, quo sponsa primum in domo sponsi pernoctabat. Significat autem ἐπαύλιον, mansionem, sive stationem, hospitium, domicilium. [Callimachus] de Hecale defuncta ait: *I, mitissima mulier, viam illam, quam dolores animum cruciantes non attingunt. Nos interim sæpe, grandæva mater, memores erimus hospitalium ædium tuarum, quæ commune omnium hominum hospitium quondam fuerunt.*

Ἔπαυλις, Domus, in qua quis pernoctat, vel commoratur. Αὔλις enim significat stationem, stabulum, vel cubile. Et ἐπαυλόσυνος, qui se ad domicilium vel cubile suum confert. [In Epigrammate:] *Nec ullo pastorum pecorumve læso, cubile* [vel lustrum] *suum repetiit.* De leone hæc dicuntur.

Ἐπαυλόσυνος. Qui in stationem, vel domicilium suum abit. Et ἐπαυλίζονται, inumbrantur.

Ἔπαυλις. Stabulum boum, oviumque caula. [Locus, in quo quis commoratur. Domicilium.] *Tunc igitur utrique, & Romani & Carthaginenses, in aggere pernoctarunt.* Ἔπαυλις hic idem significat, quod κοίτη, i. e. cubile.

Ἐπαύρασθαι. Frui. Fructum percipere. *His illorum petitionem admittentibus, & permittentibus, ut his deliciis fruerentur.* Et iterum: *Abi ex Academia, & fuge Philosophiam. Neque enim tibi fas est ea frui, quæ infestis oculis te intuetur.* Hæc dicuntur ad Clearchum Solensem, qui varia scripsit.

1 Ἐπίσασιν] Sic recte unus MS. Paris. At priores Editt. male, ἐπίβασιν.

2 Ἐπαύλια λέγεται——ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν προῖκα] Hæc omnia αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Eustathium ad Il. Ω. pag. 1337. qui ea ex Lexico Pausaniæ se descripsisse testatur.

3 Μυροθηκεῖα] Eustathius loco laudato habet, μύρα, νάρδα. Sed lectio Suidæ magis placet.

4 Σεῖο, μᾶτα] Metri gratia scribendum est, σεῖ', ὦ μᾶτα: ut recte me monuit Illustris Bentlejus.

5 Φιλοξείνοιο καλ.] De Hecales hospitalitate habes & infra v. Ἑκάλη.

6 Οὔτε τίν' ἀνδρῶν, ἅπ βρ.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod integrum exstat Anthol. lib. 1. cap. xxxiii. pag. 71. Sed ibi pro ἐπαυλόσυνος, legitur ἀπαυλόσυνος, id est, a caula recedens: quæ lectio magis placet.

7 Βροτῶν] Scribe βοτῶν, id est pecudum: ut recte legitur in Anthologia loco laudato.

8 Τότε μὲν οὖν ἀμφότεροι τὴν ἔπ.] Fragmentum hoc Casaubonus Polybio tribuit.

9 Περὶ Κλέαρχον ὁ λόγος τὸν Σολέα] Imo de Clearcho Pontico hæc intelligenda sunt, ut patet ex ipso Suida infra v. Κλέαρχος, ubi locum integrum vide. Notula autem hæc non est ipsius Suidæ, sed a librario aliquo ad marginem prius adscripta, in textum postea irrepsit: ne quis Grammaticum nostrum sui hic oblitum esse, vel a se ipso discrepare putet.

Ἐπαυείζω. τὸ φυσῶ. καὶ ἐπαυείσκω.

Ἐπ' αὐτόπλῳ. ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Ἐπ' αὐτοφάρῳ. ἐπ' ὀφθαλμοῖς, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέμματι ἁλόν. [1] Ὁ δὲ ἐπ' αὐτοφάρῳ τινὰ πρᾶξιν λαβὼν ἐν Καρχηδόνι, ἐξηπάτησε πρὸς τῆς γυναικὸς ἑκών γε εἶναι.

Ἐπαυχᾶται. μέγα φρονεῖται. καὶ [2] Ἀριστοφάνης· Ἐπαυχήσαιτο τοῖς σοῖς λόγοις. ἀντὶ τοῦ ἐμεγαλοφρόνησεν.

Ἐπαυχῶ. βεβαίως οἶδα. [3] Σοφοκλῆς·

Ὡς κἄμ' ἐπαυχῶ δῆτα τὴν φήμης ἄπο
Δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὡς, λάμψιν ἔπι.

Ἐπαφαυάνθην. [4] ἐξηραάνθην. [5] Ἀριστοφάνης Βατράχοις· Ὣδ' ἀπεφαυάνθην Παναθηναίοις γελῶν.

Ἐπαφωμῶν. γενικῇ. ψηλαφωμῶν. Ὁ δὲ τοῦ τόξου ἐπαφώμενος, ὡς καὶ ταύτην πρόφασιν δοκεῖν τὰ Ῥωμαίων πράγματα.

Ἐπαφρόδιτος. ἐπιχαρὴς. ἡδύς. Ἀππιανός· Καὶ μᾶλλον ἐν πᾶσιν ἐπαφροδισίαν ὑπεραίρων, ἐστομολόγει πρὸς ἑαυτόν.

Ἐπαφρόδιτος, [6] Χαιρωνεύς, γραμματικός, Ἀρχίου τοῦ Ἀλεξάνδρου γραμματικοῦ θρεπτὸς, παρ' ᾧ παιδευθεὶς, ἀνήθη ὑπὸ τοῦ Μοδέστου, ἐπάρχου Αἰγύπτου, καὶ παιδεύσας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πιτηλῖνον, ὃν Ῥώμῃ διέπρεψεν ἐπὶ Νέρωνος, καὶ μέχρι Νέρβα, καθ' ὃν χρόνον καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἡφαιστίωνος υἱὸς, καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν ὀνομαστῶν ἐν παιδείᾳ. ὠνήσατο δὲ ἀεὶ βιβλία, ὀκτακισχιλιάδας τρεῖς, τότων δὲ καλλίστων καὶ [7] ἀνακεχωρηκότων. τὸ δὲ σῶμα ἦν μέγας τε καὶ μέλας, ὡς ἐλεφαντώδης. ᾤκει δὲ ἐν τοῖς καλουμένοις Φαυιανοκορείοις, δύο οἰκίας αὐτόθι κτησάμενος. ὁ δὲ καὶ ἑκατὸν ἄγων ἐτελεύτησεν, ὑδέρῳ περιπεσών. συγγράμματα δὲ κατέλιπεν ἱκανά.

Ἐπαφροδιτώτερος. ὑπιχαριτώτερος.

Ἐπάχνωσεν. [8] ἐλύπησε. ἔφθειρεν. μεταφορὰ ἀπὸ τῆς πάχνης, τῆς φθειρούσης, καὶ λύπην ἐμποιούσης τοῖς φυτοῖς. [9] Ἡσίοδος·

Καί τε σμικρὸν ἐὸν τό γ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ.

Ἐπαυγίζων. [10] σφοδρῶς πνέων.

Ἐπαινέσας. ὑποδεξάμενος εὐχαρίστως. Οὓς ἐπαινέσας ἡ προθυμίας, ἀρκεῖσθαι ἔφη τοῖς παροῦσι. καὶ αὖθις· Ἐπαινέσας αὐτὴν ἡ φιλανδρίας.

Ἐπαυείζω. Aura afflo. Leniter adſpiro. Et ἐπαυείσκω, fruor.

Ἐπ' αὐτόπλῳ. In conſpectu. In ipſo facto.

Ἐπ' αὐτοφώρῳ. In conſpectu. Palam. Proprie de eo dicitur, qui in ipſo furto deprehenditur. *Cum autem Carthagine rem manifeſte deprehendiſſet, ab uxore volens deceptus eſt.*

Ἐπαυχῶται. Gloriantur. Seſe jactant. Ariſtophanes: *Dictis tuis gloriatus eſt.* Vel, ſeſe jactavit.

Ἐπαυχῶ. Glorior. Certo perſuaſus ſum. Sophocles: *Et ob redditum mihi oraculum iſtud perſuaſus ſum, me viventem adhuc hoſtibus inſtar ſideris effulſurum eſſe.*

Ἐπαφαυάνθην. Exſiccatus ſum. Ariſtophanes *Ranis: Panathenæis riſu pene emortuus ſum.*

Ἐπαφωμῶν. Genitivo jungitur. Attrectantium. *Ille vero manibus arcum contrectans, ut & eo modo res Romanorum contemnere videretur.*

Ἐπαφρόδιτος. Venuſtus. Jucundus. [Et ἐπαφροδισία, venuſtas.] Appianus: *Et venuſtatem ſuam in omnibus rebus extollens, magnifice ſeſe jactabat.*

Ἐπαφρόδιτος. Epaphroditus, Chæronenſis, Grammaticus, Archiæ Alexandrini Grammatici alumnus, apud quem inſtitutus, a Modeſto Ægypti Præfecto emptus eſt, cujus filium Pitelinum inſtituit. Claruit Romæ ſub Nerone ad Nervam uſque: quo tempore & Ptolemæus Hephæſtionis filius vixit, & multi alii viri doctrina clari. Idem, cum libros ſubinde emeret, ad xxx. mille ſibi comparavit, eoſque bonos & minime vulgares. Corpore fuit magno & nigro, inſtar elephanti; habitavitque in Phænianocoriis, ita dictis, ubi binas ædes habuit. Deceſſit aqua intercute, annum agens LXXV. multaque ſcripta reliquit.

Ἐπαφροδιτώτερος. Venuſtior. Jucundior.

Ἐπάχνωσεν. Dolore affecit. Cruciavit. Corrupit. Tranſlatio ducta eſt a pruina, quæ plantas corrumpit, iiſque nocet. Heſiodus: *Res iſta, quamvis parva, dolore tamen dilectum animum affecit.*

Ἐπαυγίζων. Vehementer ſpirans.

Ἐπαινέσας. Qui laudavit. Qui probavit. Qui gratias egit. *Quibus cum ob promptum ſtudium gratias egiſſet, ſe præſentibus contentum eſſe dixit.* Et iterum: *Cum amorem ejus erga maritum laudibus proſecutus fuiſſet.*

1 Ὁ δὲ ἐπ' αὐτοφάρῳ τινὰ πρ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium *Hiſt. Arc.* cap. 1.

2 Ἀριστοφάνης] *Avibus*, pag. 571. (393. Ed. Baſ. P.) ſed ubi ſic legitur: Ἐπαυχήσαι δὲ πῶς σοῖς λόγοις.

3 Σοφοκλῆς] *Electra* pag. 83. ut Portus monuit.

4 Ἐπαφωάνθην] Imo, ἀπεφαυάνθην, ut recte legitur in ſubjuncto loco Ariſtophanis.

5 Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 263. (173. Ed. Baſ. P.)

6 Ἐπαφρόδιτος] Epaphroditus hic Grammaticus fuit celebris, cujus veteres Grammatici & Scholiaſtæ ſæpe meminerunt. Citatur ἐν τοῖς λέξεσιν, a Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 353. Ἐν ὑπομνήμασι Καλλιμάχου Αἰτίων β', a Scholiaſta Æſchyli ad *Eumenides*, v. 2. Ἐν ὑπομνήμασι τῆς Ἰλιάδος, ab Etymologo v. Γάργαρος. Ἐν ὑπομνήμασι τῆς Ὀδυσσείας, ab eodem Etymologo v. Ἄωροι, & v. Κεφαλλωνία. Præterea abſque nomine operis laudatur a Scholiaſta Theocriti ad Idyll. 1. v. 117. a Suida infra v. Νέρβᾳ: ab Etymologo pluribus in locis: ab Euſtathio ad Il. Λ. pag. 886. 53. & ad Il. Τ. pag. 1172. 21.

7 Ἀνακεχωρηκότων] Vide ſupra h. v.

8 Ἐπάχνωσεν. ἐλύπ.] Apollonius Rhodius lib. IV. v. 1279.

——Ἐν δ' ἄρα πᾶσι
Παχνώθη κραδίη.

Scholiaſta ad illum locum: Παχνώθη. ἀντὶ τοῦ ἐπάγη. ἐλυπήθη. ὁ τρόπος εἴληπται ἀπὸ τῆς πάχνης. Vide etiam infra v. Παχνέτας.

9 Ἡσίοδος] Ἐν Ἔργ. καὶ Ἡμ. v. 360.

10 Ἐπαυγίζων] Eſt vox Homerica Il. Β. v. 148.

Ἐπαινέ-

Ἐπαινέτης. Ἀρριανός· Τῶ τε ξὺν κόσμῳ δρωμένω ἐπαινέτης, καὶ τῶ ἀκοσμήτω ἐν τῷ ᾠδαυτίκα ὀπτιμιτὴς, καὶ τῶ ἐσύτερον κολαστής.

Ἐπαινεῖσθε. ἀντὶ τῦ καυχᾶσθε. Δαβίδ· Ἐπαινεῖσθε ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἁγίῳ αὐτῦ.

Ἐπαίομεν[1] ἐν Βραύρωνι. συνωσιάζομεν. ἠλαύνομεν. Βραύρων δὲ τόπος Ἀθήνησιν.

Ἐπαιώνιτο.[2] εὐφήμιτο.

Ἐπαιρόμενος.[3] Δημοσθένης ἐν μὲν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος ἀντὶ τῦ, ἐπαναλαινόμενος. [4] ἀλλαχῦ δέ.

Ἐπαίρω. ὑψῶ.

Ἐπαίρεσθαι. τὸ φυσᾶσθαι.

Ἔπαισεν. ἔτυψεν. ἔκρουσεν. Ἔπαισε δὲ τὸν ἵππον τῇ λόγχῃ.

Ἐπαισχές.[5] αἰσχύνης παραίτιον. Κἀμοὶ μὲν ἐπαισχές ἐστι τὸ πρᾶγμα καὶ βλαβερὸν, κἀκείνῳ πολὺ αἴσχιον, καὶ βλαβερώτερον. † Τῆς μὲν πολυετοῦς ἐμπόνου ὕβρεως· ἡ δὲ ἀποχωρήσεως, ἐπαισχύς.

Ἐπαίτης. ὁ πτωχός. καὶ κλίνεται ἐπαίτου.

Ἐπαίχθη. διεπαίχθη. ἀπὸ τῦ παίζω. Ἐπέχθη δὲ, ἐπλανήθη.

Ἐπέβαλεν. ἤρξατο. ἐπεχείρησεν. ἢ ἀντὶ τῦ συνῆν. Ὃς[6] καὶ Ἑκαταίῳ τῷ Μιλησίῳ ἐπέβαλεν, γεγονὼς πρεσβύτερος τὰ Περσικὰ, καὶ[7] μικρῷ πρεσ. ἐξέτεινε δὲ μέχρι τῆς[8] Περδίκκου χρόνων. Ἐπιβολὴ δὲ λέγεται ἔννοια, ἐπιχείρησις.

Ἐπεβάτευον. συνωσίαζον. [9] Ἡρακλῆς φησι πρὸς τὸν Διόνυσον· Ποῖ γῆς ἀπεδήμεις; ὁ δὲ φησιν· Ἐπεβάθυον Κλειθένῃ. τὸ ἐπιβατεύειν, ἐπὶ συνωσίας· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζώων, ἃ ἐπιβαίνοντα συνωσιάζει. ὁ δὲ Κλειθένης ἐπ' αἰσχρότητι κωμῳδεῖται. διὸ δὲ λεῖον τὸ γένειον, ὡς εὐνάχῳ εἰκάζειν αὐτόν. τὸν δὲ Κλειθένην καὶ ἐπὶ τῦ παχυληρᾶν κωμῳδῶσι. τὸ δὲ ἐπεβάθυον, κακέμφαλον.

am Comici hunc Cliſthenem traducebant, eſt vox obſcœna.

Ἐπέβρισεν. ἐπεβάρησεν.

Ἐπεγράφω. ἀντὶ τῦ [10] ἔξω γράφεις. Ἀριστοφάνης·

Καὶ γὰ σὺ μεγάλῳ ἐπεγράφω τὴν Γοργόνα.

καὶ [11] ἐπεγράψαλο, ἀντὶ ἀπεγράψαλο, ἐχειροτόνησε, κατέστησεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μετοίκων, τοὺς προστάτας προσγραφόντων ἑαυτοῖς.

Ἐπαινέτης. Laudator. Arrianus: *Ea, quæ recte & decenter fiebant, laudibus proſequebatur; quæ ſecus, in præſens verbis caſtigabat, & deinde puniebat.*

Ἐπαινεῖσθε. Gloriamini. David: *In ſancto ipſius nomine gloriamini.*

Ἐπαίομεν ἐν Βρ. *Braurone ſubigebamus.* Vel ſubagitabamus. Ἐπαίομεν enim hic idem ſignificat quod συνωσιάζομεν. Βραύρων autem eſt locus in Attica.

Ἐπαιώνιτο. Pæane celebratus fuerat.

Ἐπαιρόμενος. Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte hac voce utitur pro ἐπαναλαινόμενος. Alibi vero aliter hanc vocem accipit.

Ἐπαίρω. Extollo. Effero.

Ἐπαίρεσθαι. Inflari. Extolli.

Ἔπαισεν. Verberavit. Percuſſit. *Equum vero percuſſit haſta.*

Ἐπαισχές. Turpe. Pudendum. *Mihi quidem res iſta turpis eſt & pernicioſa: illi vero longe turpior & pernicioſior.* † *Cum diu in obſidione iſtius loci hærere, laboris & moleſtiæ plenum eſſet; at re infecta diſcedere, turpe.*

Ἐπαίτης. Mendicus. Et declinatur ἐπαίτου.

Ἐπαίχθη. Ludibrio habitus eſt. A παίζω. At ἐπέχθη, pexus eſt, [a πέκω.]

Ἐπέβαλεν. Cœpit. Aggreſſus eſt. Vel, cum aliquo erat. Aliquem ſectabatur. *Qui etiam Hecatæum Mileſium ſectatus eſt, qui tempore belli Perſici, & paulo ante vixit, & ad Perdiccæ uſque ætatem pervenit.* Ἐπιβολὴ vero dicitur conſilium, conatus, inceptum.

Ἐπεβάτευον. Inibam. Subigebam. Hercules Bacchum rogat: *Quo terrarum profectus eras?* Ille reſpondet: *Inibam Cliſthenem.* Τὸ ἐπιβατεύειν enim de coitu venereo dicitur: per metaphoram ductam ab animalibus, quæ coitura fœminas inſcendunt. Cliſthenes vero ob impudicitiam a Comicis perſtringebatur; eratque mento glabro & vulſo, ita ut [Ariſtophanes] eum eunucho aſſimilet. Alii etiquod muliebria pateretur. Ἐπιβατεύειν vero

Ἐπέβρισεν. Ingruit. Cum pondere incubuit.

Ἐπεγράφω. Inſcribebas. Pingebas. Ariſtophanes: *Nam & tu [clypeo tuo] magnam inſcribebas Gorgonem.* Et ἐπεγράψατο, inſcripſit, adſcivit, ſuffragio ſuo elegit, conſtituit. Metaphora ducta eſt ab inquilinis, qui [ex civibus] patronum aliquem ſibi adſciſcebant.

1 Ἐπαίομεν ἐν Βραύρωνι] Ariſtophanes *Pace*, pag. 689. (468. Ed. Baſ. *P.*)

Αὐτὴ θεωρεῖν ἦν, ἡνίκ' ἡμεῖς ποτε
Ἐπαίομεν Βραυρῶνάδ' ἐσοπτικοί.

Vide ibi Scholiaſtam.

2 Ἐπαιώνιτο] Scribe ἐπεπαιώνιτο: ut infra ſuo loco.

3 Ἐπαιρόμενος. Δημοσθ.] Ex Harpocratione.

4 Ἀλλαχῦ δέ] Adde ex Harpocratione, ἐπ' ἄλλου σημαινομένου φησί.

5 Αἰσχύνης] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. male, αἰσχίνης.

6 Ὃς καὶ Ἑκαταίῳ τῷ Μιλ.] Verba hæc intelligenda ſunt de Hellanico, ut patet ex ipſo Suida ſupra v. Ἑλλάνικος: ubi hic ipſe locus auctior legitur.

7 Μικρῷ πρεσ.] Cum Porto legere malim μικρῷ πρεσ.

8 Περδίκκου] Sic habent MSS. Pariſ. At priores Editt. Περδίκκα: quam lectionem licet ſupra v. Ἑλλάνικος probaverim, nunc tamen alteram ei præfero; non ſolum propter auctoritatem MStorum, ſed etiam quia ætates auctorum nomine Regis vel Principis συγχρόνως potius, quam privati alicujus hominis a ſcriptoribus ſignari ſolent. Perdiccas enim fuit Rex Macedonum; at Prodicus, Sophiſta: de quo Suidas infra ſuo loco. Intelligendus hic autem eſt Perdiccas ille, qui Philippum patrem Alexandri M. proxime præceſſit: quod ideo moneo, quia inter Reges Macedonum plures Perdiccæ fuerunt.

9 Ἡρακλῆς φησι πρὸς τὸν Διόνυσον] Apud Ariſtophanem *Ranis* pag. 212. (132. Ed. Baſ. *P.*) Vide ibi Scholiaſtam, cujus ſcrinia Suidas hic compilavit.

10 Ἔξω γράφεις] Sic omnes Editt. mendoſe. Scribendum enim eſſe ἐξωγράφεις, recte monuit eruditiſſimus Pearſonius.

11 Καὶ ἐπεγράψατο, ἀντὶ τῦ ἀπεγρ.] Hæc referenda ſunt ad locum illum Ariſtophanis in *Face* pag. 672. (459. Ed. Baſ. *P.*)

Αὐτῷ ποιηρὸν πρεσβύτῃ ἀπεγράψατο.

Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic repetiit.

Ἐπεγρά-

Ἐπεχράψαντο. Asseverarunt. Affirmarunt. Confirmarunt. [Adsciverunt.] *Illi vero [Brasidam,] rebus gestis in Thracia clarum, loco Agnonis conditorem sibi adsciverunt.*

Ἐπεχανών. Qui aliquem derisit. Qui alicui insultavit. *Haud tamen divina Nemesis insolentem illum & superbum adolescentem Meleti morti impune insultare passa est.*

Ἐπεδαψιλεύσατο. Ad satietatem usque usus est. *Abdicationis argumentis ad satietatem usque immoratus est.*

Ἐπεδίκασε, & ἐπεδικάσατο. Demosthenes in oratione contra Olympiodorum [utroque verbo usus est.] Et ἐπεδίκασεν quidem significat, adjudicavit. Ἐπεδικάσατο vero, Judicibus persuasit, ut hæreditatē sibi adjudicarent.

Ἐπέθεντο. Invaserunt. Aggressi sunt. Inhiarunt. *Neque bonorum direptioni inhiarunt.* Ἐπέθεντο enim hic idem significat, quod ἐλιχνεύσαντο, concupiverunt: vel ἐπέρφθησαν, delectati sunt.

Ἐπεθείαζε. Insaniebat. Numinis afflatu agitabatur. Fanatico furore correptus erat. Menander: *Dux vero in unum ex septem collibus adscendit, & fanatici instar barbara verba proloquens, animo insolenti & superbo orationem jactationis plenam habuit.*

Ἐπεθείαζον. [Ut fanatici] saltabant.

Ἐπέθρωσκον. Insiliebant. Insultabant.

Ἐπεκάλ. Exprobrabat. Accusabat. Criminabatur. *Nec ullus unquam amicorum ei exprobravit, quod vel speciosam pigritiæ suæ causam obtenderet; vel in rebus strenue gerendis dilatione uteretur; vel præ socordia & ignavia negligenter quidquam ageret.* † *Ille vero multis amicorū talia crimina exprobrabat.* Et iterum: *Eum criminabantur, ut juventutis corruptorem, & impudicitiæ magistrum.*

Ἐπεκερτόμησεν. Derisit. Cavillis excepit. *Ille vero inconsultam ejus temeritatem derisit.*

Ἐπέκεινα. Ultra. Trans.

Ἐπεκήρυξαν. Per præconem edixerunt. Clara & elata voce clamarunt. *Illi vero per præconem significarunt, se aliquot talenta daturos esse illi, qui rem indicasset.* Et iterum: *Illi vero, cum sitim ferre non possent, caduceatores de pace facienda miserunt.*

Ἐπεκηρυκεύετο. Per caduceatorem dixit, vel egit. *Cum nemo caduceatorem Lucii gratia mitteret, Decebalus cum eo collocutus est.*

Ἐπέκλωσεν. Injunxit. Distribuit. [Fatum alicui nevit.]

Ἐπέκλωσεν.

Ἐπεζεύξαντο. ἀντὶ τοῦ διϊσχυρίζοντο. ἐβεβαίων. Οἱ δὲ εἰς Θράκιον εὐδοκιμοῦντα αὐτὸν, οἰκιστὴν ἀντὶ τοῦ Ἄγνωνος ἐπεζεύξαντο.

Ἐπεγχανών. καταγελάσας. Οὐ μὴν ἡ πρωθὴς δίκη τοῦ ὑβριστοῦ καὶ ὑπερόπτην εἴασεν ἐπεγχανεῖν τῷ δὴ Μέλητι θανάτῳ.

Ἐπεδαψιλεύσατο. καθ' ὑπερβολὴν ἐχρήσατο. Ἐπεδαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως.

Ἐπεδίκασε, καὶ ἐπεδικάσατο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ὀλυμπιοδώρου. τὸ μὲν ἐπεδίκασεν, οἷον προσέκεινε. τὸ δὲ ἐπεδικάσατο, οἷον ἔπεισε τοὺς δικαστὰς ἑαυτῷ προσνεῖμαι τὸν κλῆρον.

Ἐπέθεντο. ἐπανέστησαν. Οὐδὲ χρημάτων ἁφαιρέσει ἐπέθεντο. ἀντὶ τοῦ ἐλιχνεύσαντο. ἐτέρφθησαν.

Ἐπεθείαζε. μανικῶς διετίθετο. θεοληπτικῶς ἐγίγνετο. Μένανδρος. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐν ἑνὶ τῶν ζ' λόφων ἀνελθὼν, ἐπεθείαζε ῥήμασι βαρβάροις, καὶ γαύρῳ τῷ φρονήματι μεγαληγορίαν ἐχρῆτο.

Ἐπεθείαζον. ἐχόρευον.

Ἐπέθρωσκον. ἐπεπήδων.

Ἐπεκάλ. ὠνείδιζεν. ἐμέμφετο. Καὶ αὐτῷ μὴν οὐδεὶς ἐπεκάλ τῶν πώποτε φίλων, οὔτε ὄκνῳ προφάσιν, οὔτε μαλακιζομένῳ πνὰ ἀναβολὴν ἐν ταῖς χρείαις, οὔτε ῥᾳθυμίαν ἀργίας ἢ δειλίας ἔγκλημα. † Ὁ δὲ πολλοῖς ἐπεκάλ τῶν φίλων τὰ τοιαῦτα ἐγκλήματα. ἀντὶ τοῦ ὠνείδιζε. καὶ αὖθις· Ἐπεκάλων αὐτὸν φθορέα τῶν νέων, καὶ κιναιδολόγον ἀποκαλοῦντες.

Ἐπεκερτόμησεν. ἐχλεύασεν. ἐσκωψεν. Ὁ δὲ ἐπεκερτόμησεν αὐτὸν τῆς ἀβουλίας.

Ἐπέκεινα. παρεκεῖ.

Ἐπεκήρυξαν. ἀφανῶς καὶ ἀφαυρυσίως ἐλάλησαν. Ἐπεκήρυξάν τε τάλαντα δώσειν τῷ μηνύσαντι. καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἀνασχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνηθέντες, ἐπεκηρυκεύσαντο.

Ἐπεκηρυκεύετο. ἀφὼ κήρυκος ἔλεγεν. Ἐπεὶ μηδὲ εἷς ἐπεκηρυκεύετο ὑπὲρ τοῦ Λουκίου, διελέγετο αὐτῷ ὁ Δεκέβαλος.

Ἐπέκλωσεν. ἐπεκλήρωσεν. ἐμέρισεν.

1 Διϊσχυρίζοντο. ἐβεβαίων.] Haec interpretatio inepta est, nec vim vocis ἐπεζεύξατο ullo modo exprimit. Certe in exemplo subjuncto vox ista aliter accipitur.

2 Οἱ δὲ εἰς Θράκιον εὐδοκ.] Fragmentum hoc intelligendum esse de Brasida, duce Lacedæmoniorum, non solum patet ex ipso Suida supra v. Βρασίδας, ubi hæc ipsa verba occurrunt; sed etiam ex Thucydide, apud quem lib. v. cap. xi. inter alia & hæc leguntur: Καὶ τὸ λοιπὸν οἱ Ἀμφιπολῖται προσέχοντες αὐτῷ (i. e. Brasidæ) τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωί τε ὄντι καὶ τιμῶσι, & πομπὰς ἐτέλουν ἀγῶνάς τε ἐπισήμους ἐποίουν· τῷ τε ἐπικτίσαντι ὡς οἰκιστῇ προσέπεσον, καταβαλόντες τὰ Ἀγνώνεια οἰκιστήρια, &c. Haec Suidæ lucem non exiguam foenerantur, & aperte ostendunt, ad quam historiam fragmentum hoc referendum sit.

3 Ἐπεχανών.] Confer Nostrum supra v. Ἐγχανὼν, & infra v. Ἐπιχάνη.

4 Οὐ μὴν ἡ πρωθὴς δίκη τοῦ ὑβρ.] Fragmentum hoc intelligendum est de Timagora, adolescente formoso, cujus amore captus Melitus mortem sibi conscivit, quod nullis precibus vel blanditiis rigidum ipsius animum flectere posset. Vide infra v. Μέλητος, ubi locus integer cujus fragmentum hoc pars est, ex Æliano adducitur.

5 Μέλητος] Scribe Μελίτου, ut recte infra v. Μέλητος.

6 Ἐπεδίκασε, & ἐπεδ.] Ex Harpocratione.

7 Προσέκεινε.] Sic recte unus MS. Paris. At priores Editt. ut & Harpocratio male, προσέκεινε: de quo mendo jam ante etiam Lectorem monuerat Valesius ad Harpocrationem, & προσέκεινε scribendum esse ex sensu hujus loci recte conjecerat.

8 Διασήμως καὶ ἀφαυρ.] Sic melius MSS. Paris. quam priores Editt. in quibus legitur, παρασήμως καὶ ἀφαυρύσεως ἐλάλ.

9 Οἱ δὲ ἀνασχεῖν τῷ δ.] Idem fragmentum legitur & supra v. Ἀνασχεῖν.

Ἐπέκλυσεν. ἐκάθαρσεν. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπέρρυσε. Τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτοῖς, καὶ λευκή τις ἡμέρα, κατῆσαι τοὺς βαρβάρους.

Ἐπεκώμαζεν. ὠρχεῖτο. αἰσχρῶς ἐλάλει. Ὁ δὲ προεκθέων ἐπεκώμαζε τοῖς βαρβάροις. καὶ αὖθις· Πολλαὶ εἰς τὰς ἐκκλησίας ἐπεκώμασαν ταραχαί.

Ἐπ' ἐλάχιστον. ἐπ' ὀλίγον. πρὸς βραχύ. [2] Δαμάσκιος· Εἶχε δὲ ἐπ' ἐλάχιστον τὸ πρὸς τὰ ποιητικὰ συμπαθείας, ἅτε οὐκ ἀπόμοιρα τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ μέχρι φαντασίας καὶ γλώττης ἱσάμοιρα.

Ἐπελέξαντο. ἀνέγνωσαν. [3] Εὑρόντες δὲ τὰ γράμματα ἐν τῷ ξύλῳ τῷ διπτύχῳ, ταῦτα ἐπελέξαντο. Ἡρόδοτος. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ γραμματεὺς ἐπελέγετο τὰ γράμματα.

Ἐπελήκεον. ἐπεβόων. ἐπεκρότουν.

Ἐπελήφθη. ἐπήρξατο. Ἀρριανός· Ἤδη τε ἐπελήφθη νὺξ τῆς τρίτης φυλακῆς, καὶ ὁ ἡγεμὼν τοὺς λόχους καθίστατο.

Ἐπελπίζων. εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσει, τὰ δὲ ὑποκερδαίνων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη, τοὺς δὲ ὀνόματί τε καὶ δυνάμει πρωτεύουσι καὶ δημόταις.

Ἐπεμαρτύραντο. μάρτυσιν ἐχρήσαντο. Οἱ δὲ πίστα δόντες καὶ λαβόντες, ἐπεμαρτύραντο τοὺς Θεούς. ὅτω Ξενοφῶν.

Ἐπεμβαίνων. δολερῶς. ὑπερχλευάζων. ὑπερτομῶν. Ὁ δὲ ἐπεμβαίνων τῇ τύχῃ αὐτῶν σφόδρα ἀμαθῶς, καὶ ἀνθρωπίνως ἥκιστα.

Ἐπεμήνατο. ἐπεμάνη.

Ἐπέμυξεν. ἐξεμυκτήρισεν. ἦχον ἀφὶ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν.

Ἐπενεγκεῖν [4] δόρυ ὅτε τῇ ἐκφορᾷ, καὶ [5] προαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι. ἐπὶ τοῖς βιαίως ἀποθανοῦσι ταῦτα πράττεται. καὶ Ἴστρος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἀττίδων φησί· Τινὲς ἐπὶ τῷ τάφῳ δόρυ φασὶ καταπεπηγέναι τὸν Ἐρεχθέα, τὸ πάθος σημαίνοντα, ἀφὰ τὸ νόμον εἶναι τοῖς προσήκουσι τοῦτον τὸν τρόπον μετέρχεσθαι τοὺς φονέας.

Ἐπενεγκών. δολερῶς. καταδικάσας. Προκόπιος·

Ἐπέκλυσεν. Aqua abluit. Vel, inundavit. *Tot & tanta mala [imperium Romanum] inundaverant, ut Barbaros viciſſe, aurum quaſi ipſis eſſet, & albus quidam dies.*

Ἐπεκώμαζεν. Saltabat. Obſcœne loquebatur. [Inſultabat. Accedebat.] *Ille vero ante reliquos procurrens, Barbaris inſultabat.* Et iterum: *Eccleſias multæ turbæ invaſerunt.*

Ἐπ' ἐλάχιστον. Minimum. Parum. Ad breve tempus. Damaſcius: *Poeticis haud multum addictus erat, utpote quæ animum non tangerent, ſed intra imaginationem & linguam ſubſiſterent.*

Ἐπελέξαντο. Legerunt. *Cum autem literas in ligno pugillarium [exaratas] inveniſſent, eas legerunt.* Herodotus. Et iterum: *Scriba vero literas legit.*

Ἐπελήκεον. Acclamabant. Plauſu excipiebant.

Ἐπελήφθη. Cæpit. Incepit. Arrianus: *Jam autem tertia vigilia noctis inceperat, & dux cohortes ordinabat.*

Ἐπελπίζων. In ſpem inducens. Spe lactans. *Partim quidem promiſſis ſpem eorum alens, partim vero exigua quædam lucra cum ipſis ſubinde communicans, hominesque dignitate & opibus præſtantes, ſpolians, & bona eorum publicans.*

Ἐπεμαρτύραντο. Obteſtati ſunt. *Illi vero data acceptaque fide Deos teſtes invocarunt.* Ita Xenophon.

Ἐπεμβαίνων. Inſultans. Irridens. Illudens. *Ille autem inſperite admodum & inhumaniter fortunæ eorum inſultans.*

Ἐπεμήνατο. Amore alicujus inſanivit.

Ἐπέμυξεν. Naſo adunco ſuſpendit. Naribus ſtrepitum aliquem edidit.

Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφ. Haſtam in funere præferre, & ad ſepulcrum proclamare. Id autem tunc fieri ſolebat, cum quis morte violenta perierat. Et Iſter in Collectaneis rerum Atticarum inquit: *Quidam ajunt Erechtheum in ſepulcro haſtam defixiſſe, ut cædem factam eſſe ea ratione ſignificaret. Unde ortum eſſe morem [dicunt,] ut cognati hoc modo cædis auctoribus ultionem denunciarent.*

Ἐπενεγκών. Dativo jungitur. Qui condem-

1 Ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτ.] Elegans eſt proverbium apud Græcos, quod dicitur de re quadam expetenda, & alteri longe præferenda. Epitomator Dionis in *Cæſare Auguſto* pag. 170. Οὕτω τὰ πράγματα πρὸς τὸ βέλτιστον ἤγαγε, πρὸς τὸ ἐπιθυμητὸν τοῖς ἰδίοις ἅπασιν, ὥστε χρυσοῦν τὸν Ἰουλίου Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι. Id eſt, *Adeo cuncta ad eorum arbitrium libidinemque gerebantur, ut regnum Julii Cæſaris aureum fuiſſe videretur.* Eunapius in *Excerpt. Legat.* pag. 20. Edit. Paril. Ὥστε χρυσὸν ἀποδιχθῆναι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τῶν Μυσῶν παροιμιώδη λεία. Cantoclarus hæc ſic Latine interpretatus eſt: *Ut, ſi alicui aurum eſſe indicaretur, dum Thracia in his malis erat, illud, ut eſt in proverbio, Myſorum præda eſſet.* Male omnino. Tu ſic verte: *Ut vetus illa Myſorum prædatio proverbio celebrata, cum hac Thraciæ vaſtatione collata, aurum eſſe videretur.* Vide Valeſium in notis ad illum locum, qui plura proverbii hujus exempla adducit.

2 Δαμάσκιος· Εἶχε δὲ ἐπ' ἐλάχ.] Fragmentum hoc Damaſcii legitur etiam apud Photium in Excerptis ex illo ſcriptore pag. 1040.

3 Εὑρόντες δὲ τὰ γράμματα ἐν τῷ ξύλῳ τῷ διπτ.] Herodotus lib. VII. in fine: Δελτίον διπτυχον λαβὼν, τὰ κελεύει αὐτὸν ἐξέκαστε, καὶ ἔπιπτε ἐν τῷ ξύλῳ τὸ δελτίε ἔχραφε τὰ βασιλέως γράμματα. ποιήσας δὲ ταῦτα, ἐπίσω ἐπέπτυξε τὰ κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, ἵνα φερόμενον κενὸν τὸ δελτίον, μηδὲν σημῆμα παρέχοι τοῖς ὁδοφυλάκοισι. ἐπὶ δὲ ἀπίκετο ἐς τὴν Λακεδαίμονα, τόν εἶχον συμβαλέσθαι οἱ Λακεδαιμόνιοι, πρίν γε δὴ σφι, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, Κλεομβρότου μὲν θυγάτηρ, Λεωνίδεω δὲ γυνὴ γεγαῶς ὑπῆθητο, ἐπιφρασθεῖσα αὐτὴ, τὰ κηρὸν κνᾶν κελεύσαι, καὶ εὑρήσειν σφίας γράμματα ἐν τῷ ξύλῳ. πιθόμενοι δὲ, εὗρον, καὶ ἐπελέξαντο. Hinc Suidas fragmentum hoc conſarcinavit; cujus ſenſum nemo abſque integro illo loco Herodoti intellexerit.

4 Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφ.] Demoſthenes orat. contra Euergum pag. 688. Πρῶτον μὲ ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ, καὶ προαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι, εἴ τις προσήκων ἐστὶ τῷ ἀνθρώπῳ. ἔπειτα τὸ μνῆμα φυλάττειν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Hunc locum Demoſthenis hic interpretatur Suidas, vel potius Harpocratio, ex quo Suidas ſua deſcripſit. Pollux lib. VIII. cap. VII. Δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ ἐπὶ τοῖς βιαίως ἀποθανόντων ἐπιφέρετο, ᾧ καὶ προσήκειεν ἀφὰ τοῦτο ἐκλύεσθαι, ὡς ἀφᾶτο ὁ νεκρὸς, μή τι βιαίως πέπονθε. Reſpexit ad eundem locum Demoſthenis. Vide etiam Petitum *de Leg. Att.* pag. 521.

5 Προαγορεύειν] Hanc lectionem ex Demoſthene revocavi: cujus loco priores Editt. minus recte habent προσαγορεύειν. Quid autem τὸ προαγορεύειν hic ſignificet, ex loco Demoſthenis paulo ante adducto patet.

Ἐπενεγκάν τε αὐτῷ, ὅτι δὴ ὡς ἥκιστα ἀληθίζοι, ἄμφω τὼ χεῖρε ἀπέκοψεν.

Ἐπενδύτης. τὸ ἐσώπαλον ἱμάτιον, ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγουσι.

Ἐπενήνεον.[1] συγκατετίθεντο.

Ἐπενήνοθεν.[2] ἐπιλύθη. ἐπέκειτο.

Ἐπενθυφήσαντο. καταπολαύσαντο. Ἐπεφέρετο δὲ οὐκ ἀνεκτὰ θεοῖς ἢ γε χρυσίῳ ἀγαλλόμενον καὶ ἀθαδισαμένῳ καὶ ἐπενθυφήσαντο αὐτοῖς.

Ἐπ' ἐξαγωγῇ. Ἐμαστιγοῦτο ῥάβδοις, εἶτα ἐπ' ἐξαγωγῇ ἐπιπρᾴσκετο, δειλίας καὶ ἀποδράσεως τίμημα φερόμενον δοῦλον εἶναι.

Ἐπεξιέναι. αἰτιατικῇ, καὶ γενικῇ. Ἐπεξιοῦσα νεᾶνις ἄρτι τῶν παρθενικῶν θαλάμων.

Ἐπεπάμεθα. ὑπεκτήμεθα.

Πάντ'[3] ὅσα κ' ἐν ζωοῖς [4]ἐπεπάμεθα, ταῦτα παρ' ᾅδην
Ἔρχομ' ἔχων· λείπω δ' ὀλίγον ὑπ' ἠελίῳ.

Ἐπεπαιάνιστο. ἐξύμνητο.

Ἐπεπαίχθην. ὑφοσωτέλικον, τὸ ἐνεπαίχθην. Ἐπεπέχθη δὲ, ἐπεπέχεισαν. ὑπὸ τοῦ πέκω, τὸ χλευάζω.

Ἐπεπολεῖτο. ἐπεπορεύετο.

Ἐπεπόνθη. ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθει. καὶ ἐωρᾶκη, ἀντὶ τοῦ ἐωρᾶκει· καὶ ᾔδη, ἀντὶ τοῦ ᾔδει.

Ἐπέπυστο. ἤκουσεν.

Ἐπέρραξεν. ἐπέπεσε. σωματικὸν μάχῃ συνῆψεν. Ὁ δὲ πολλῷ διανύσας ὁδὸν, ἄφνω τούτοις ἐπέρραξεν.

Ἐπέρατος. ἐραστός.

Ἐπερατώθη. ἐτελειώθη.

Ἐπερατώθη. ἐπέρασεν. ἐτελειώθη.

Ἐπαίρεσθαι. τὸ φυσᾶσθαι. Ἐπέρεσθαι δὲ, τὸ ἐρωτῆσαι.

Ἐπερρίφην. ἔπεσον.

Ἐπερράσαντο.[5] ἐπεσείσθησαν. καὶ [6]ἐπερρόθησαν.

Ἐπέρω. τὸ ἐρωτῶ. καὶ ἐπερόμην, ἐρωτώμην.

Ἐπερρύη. ἐπέβρυσεν. ἀνέβλυσεν.

Ἐπέσαξε[7] τὸν ὄνον αὐτοῦ. ἀντὶ τοῦ, ἐπεφόρτισεν.

Ἐπέσβη.[8] ἐπεισῆλθε.

Ἐπεσβόλον. λοίδορον. Φλύαρον.

Ἐπέσφεν. ἐπανελείνετο. Τοῖς δὲ ἐπέσφε φόβον, ὡς αὐτίκα [9]τεθνήξουσι.

navit. [Qui objecit. Qui exprobravit.] Procopius: *Cum ipsi exprobrasset, eum manifeste mentiri, ambas ejus manus amputavit.*

Ἐπενδύτης. Indusium: quod & ὑποκάμισον vocatur.

Ἐπενίυεον. Consentiebant. Assentiebantur.

Ἐπενίυοθεν. In superficie efflorescebat. In parte exteriore existebat.

Ἐπενθυφήσαντος. Illudentis. Insultantis. *Cum & alia multa non toleranda in accipiendo auro arroganter prolocutus fuisset, ac eis insolenter insultasset.*

Ἐπ' ἐξαγωγῇ. *Virgis cædebatur, & deinde peregre vendebatur, ignaviæ & fugæ mercedem referens servitutem.*

Ἐπεξιέναι. Accusativo & genitivo jungitur. *Puella ex virgineis thalamis recens egressa.*

Ἐπεπάμεθα. Possedimus. [In Epigrammate:] *Omnia, quæ in hac vita possedi, ad Inferos descendens mecum fero, nec sub sole quicquam relinquo.*

Ἐπεπαιάνιστο. Pæane celebratus est.

Ἐπεπαίχθην. Luseram. Illuseram. Plusquamperfectum, a παίζω. At ἐπεπέχθην & ἐπεπέχεισαν, a πέκω, pecto.

Ἐπεπολεῖτο. Obibat.

Ἐπεπόνθη. Pro ἐπεπόνθθην. Passus fuerat. Sic etiam ἐωρᾶκη dicitur pro ἐωρᾶκειν; & ᾔδη, pro ᾔδειν.

Ἐπέπυστο. Audiverat.

Ἐπέρραξεν. Irruit. Irrupit. Congressus est. Pugnam commisit. *Ille vero magno itinere confecto, repente hostes adortus est.*

Ἐπέρατος. Amabilis. Expetendus.

Ἐπερατώθη. Ad finem perductus est. Perfectus est.

Ἐπερατώθη. Trajecit. Absolutus est.

Ἐπαίρεσθαι. Inflari. Efferri. Superbire. Ἐπέρεσθαι vero, per ε, interrogare.

Ἐπερρίφην. Injectus sum. Cecidi.

Ἐπερράσαντο. Concussi, vel quassati sunt. Et ἐπερρόθησαν, [concusserunt.]

Ἐπέρω. Interrogo. Et ἐπερόμην, interrogans.

Ἐπερρύη. Affluxit. Ex scaturigine ebullivit.

Ἐπέσαξε τὸν ὄνον αὐτ. Asinam ejus sarcinis oneravit.

Ἐπέσβη. Intravit. Ingressus est.

Ἐπεσβόλον. Maledicum. Conviciatorem. Garrulum.

Ἐπέσφεν. Incutiebat. Intentabat. *Illis vero terrorem incutiebat, ut confestim morituris.*

1 Ἐπενήνεον] Imo ἐπῄνεον, vel ἐπῄνουν. Ut recte infra suo loco. Τὸ ἐπενήνεον enim aliud significat. Vide Hesychium h. v.

2 Ἐπενήνοθεν. ἐπήλθη. ἐπέκ.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. Ε. v. 219.

3 Πάντ' ὅσα κ' ἐν ζωοῖς ἐπεπ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in Diogenem Cynicum, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXXIII. pag. 420.

4 Ἐπεπάμεθα] Metri gratia scribendum est ἐπεπάμεσθα: ut legitur in Anthologia Epigrammatum loco laudato.

5 Ἐπερράσαντ. ἐπσ.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. Α. v. 529. Confer etiam Hesychium & Etymologum.

6 Ἐπερρόθησαν] Sic habent MSS. Paris. At priores Editt. ἐπερώθησαν: quod minus placet. Hesychius: Ἐπερρόθησεν, ἔσεισεν.

7 Ἐπέσαξε τὸν ὄνον αὐτοῦ] Genes. XXII. Ἀναξας δὲ, ἐπέσαξε τὸν ὄνον αὐτοῦ. Hunc locum Suidas repetere voluit.

8 Ἐπέσβη] Pro ἐπεσῆλθε.

9 Τεθνήξουσι] Portus legit πεπνιξομένοις: quod nec probo nec repudio, quoniam in tam brevi fragmento nihil certi de sensu statui potest.

Ἐπεσημήναμην. ἐξεπλάγημεν. ἐθαυμάσαμεν. καὶ [1] Πολύβιος· Τίς γὰρ ἂν ὐκ ἐπεσημήνατο καὶ θαυμάσας τὸ προηγημένον ἐπὶ τούτοις ἠγεμόνα.

Ἐπέαθον. ἐπεαθίων. εὐωχούμενος. [2] Τὴν ἀλίπλων Εὔδημον, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέαθων, χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγε, θῆκε Θεοῖς Σαμόθρᾳξιν.

Ἐπεσκήψατο. [3] ἀντὶ τοῦ ἐνεκάλεσε ψευδομαρτυριῶν. σπανιάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγκαλέσαι φύσει· ὡς Ἀντιφῶν. τὸ δὲ ἐνεργητικὸν τὸ ἐπέσκηψεν, ἀντὶ τοῦ ἐνετείλατο. τὸ δὲ ἐπισκήπτω ἀντὶ τοῦ μετά τινος ἐπιθειασμοῦ λέγω, καὶ οἷον ἐξορκίζω, Ἀνδοκίδης καὶ Λυσίας ἔλαβε. καὶ ἐπεσκήψατο, ἔβλαψεν.

Ἐπέσκηψεν. ἐπέπληξε.

Ἐπέσπερχε. διήγειρε. παρέτηγεν. Ὃς δὴ μάλιστα ἐπέσπερχεν αὐτόν.

Ἐπεστάτει. ἦρχεν. ἡγεμόνευεν. [4] Ξενοφῶν· Ἐνταῦθα ἐνόησα Κλέαρχον καταμαθεῖν ὡς ἐπεστάτει, ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ δόρυ ἔχων, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ, βακτηρίαν.

Ἐπέσησε. γενικῇ. Ἐπέστησεν ἐξαίφνης τοῦ δρόμου.

Ἐπεσήλιξας [5] ἐπ' ἐμὲ τὴν χεῖρά σου. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν αἰκιζομένων ταῦτα λέγων. Ὁρᾶν τὴν χεῖρά σου ἐπικειμένην, καὶ λίαν μαστιγοῦσαν.

Ἔπεσί μοι. βούλομαι. θέλω. δύναμαι. ἢ ἐπίκειταί μοι.

Ἐπεσφάλακεν. [6] οἱ μὲν, ἐσπάσθη· [7] οἱ δὲ, ἐσάπη, ἢ τοῦ χρηοῦ ἀζοφήσαν ἠμαράνθη.

Ἑπέται. οἱ θεράποντες. ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι. Ἕπεται δὲ, ἀκολουθεῖ.

Ἐπέτφον. [8] Ἀπὸ τοῦ νῦν ἔτους. ἐπέτου γὰρ δεῖ λέγειν τὸν ἐνεστῶτα χρόνον, οὐχὶ ἀφ' οὗ φ, ἀλλὰ τοῦ π, ὡς φησι Πίνδαρος. καὶ ἐπέτειος, ὁ καθ' ἕτος γινόμενος.

Ἐπελείης [9] ὑμᾶς ὄντας. Ἀπὸ τῶν οἰωνῶν μετήνεγκε τὴν μὴ μονίμων ὄντων, ἀλλὰ φερομένων τῇ πτήσει. τουτέστιν, εὐμεταβλήτους, ὀλιγώρους, καὶ μὴ ἀμεμφόνους ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀεί. ἀψικόρους.

Ἐπέπιξεν. [10] Δελφὸν δίπτυχον λαβὼν, τὸν κηρὸν

Ἐπεσημήναμην. Obſtupuimus. Mirati ſumus. Polybius: *Quis non plauſit proſequatur & admiretur ducem ante dictum, qui iſta geſſit?*

Ἐπέαθον. Epulans. [In Epigrammate:] *Eudemus ſalinum, ex quo vilem ſalem comedens, ingentes* [*æris alieni*] *tempeſtates effugit, Diis Samothracibus dedicavit.*

Ἐπεσκήψατο. Falſi teſtimonii aliquem accuſavit. Raro vero etiam ponitur pro, cædis accuſavit: ut apud Antiphontem. Activum vero ἐπέσκηψεν ſignificat, præcepit, mandavit. Item ἐπισκήπτω Andocides & Lyſias acceperunt pro, cum quadam obteſtatione dico, & jurejurando adigo. Et ἐπεσκήψατο, læſit.

Ἐπέσκηψεν. Objurgavit.

Ἐπέσπερχε. Excitavit. Incitavit. *Qui tunc ipſum potiſſimum incitavit.*

Ἐπεστάτει. Præfectus erat. Præerat. Dux erat. Xenophon: *Ibi animadverti poterat, qualis dux eſſet Clearchus: in ſiniſtra haſtam, & in dextra baculum geſtans.*

Ἐπέσησε. Genitivo jungitur. *Curſui repente eum præfecit.*

Ἐπεσήλιξας ἐπ' ἐμὲ τὴν χ. *Firmaſti ſupra me manum tuam.* Per metaphoram ductam ab illis, qui verberibus cæduntur. [Quaſi dixiſſet,] cernens manum tuam mihi incumbentem, meque vehementer flagellantem.

Ἔπεσί μοι. Volo. Poſſum. Vel, ineſt mihi.

Ἐπεσφάλακεν. Secundum quoſdam ſignificat, tractus, vel convulſus eſt. Secundum alios vero, computruit, vel ob intempeſtivam alimenti inopiam contabuit.

Ἑπέται. Famuli. Ab ἕπεσθαι, ſequi. Ἕπεται vero, ſequitur.

Ἐπέτειον. Quod eſt præſentis anni. Hornum. De anno enim præſenti dicendum eſt ἐπέτου, non per φ, ſed per π, ut apud Pindarum. Et ἐπέτου, annuus, anniverſarius.

Ἐπελείης ὑμᾶς ὄντ. *Vos unius anni homines.* Tranſlatio ducta eſt ab avibus, quæ non in eodem loco diu permanent, ſed nunc huc nunc illuc volant. Id eſt, mutabiles, leves, paucarum horarum homines, nec in iiſdem ſententiis perſeverantes. Faſtidioſos.

Ἐπέπιξεν. Cera liquefacta induxit. *Dua-*

1 Πολύβιος] Lib. IX. cap. IX. Conſer Noſtrum infra v. Ἐπισημήνασθαι.

2 Τὴν ἀλίπλων Εὔδημον, ἐφ' ἧς ἅλα λιτ.] Locus hic decerptus eſt ex Epigrammate Callimachi, quod in Anthologia inedita integrum exſtat, & ſic ſe habet:

Τὴν ἀλίπλων Εὔδημον, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπλῶν,
Χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγεν ἀνίων,
Θῆκε Θεοῖς Σαμοθρᾳξί, λέγων, ὅτι πήδε κατ' ἰσχήν,
Ὦ λαοί, σωθεὶς ἐξ ἁλὸς ἆδ' ἔθετο.
Salinum Eudemus, ex quo vilem ſalem comedens,
Procellas magnas effugit æris alieni,
Donavit Diis Samothracibus, dicens, ſe iſtud ex voto,
O populi, ex mari quaſi ſervatum hic poſuiſſe.

In Hexametro primo pro ἐπλῶν ex hoc loco Suidæ reſcribendum eſſe ἐπέων, primus recte obſervavit vir ſummus Richardus Bentlejus in præfatione ad eruditiſſimam Diſſertationem de Phalaridis Epiſtolis. Senſus enim Epigrammatis hujus eſt, Eudemum tenuiter viventem, & vili tantum ſale veſcentem, moleſtias æris alieni effugiſſe, & velut a tempeſtate maris liberatum, Diis Samothracibus (quibus nautæ periculo maris defuncti donaria ſuſpendere ſolebant) ſalinum hoc dedicaſſe. Frigida hæc videntur, ſi Latino ſermone exprimantur, quoniam omne acumen latet in ambiguitate vocis ἅλς, tam *ſalem*, quam *mare* apud Græcos ſignificantis: quas duas res cum Latini duobus diverſis nominibus ſignent, non mirum eſt ſi leporem Epigrammatis hujus lingua iſta aſſequi nequeat.

3 Ἐπεσκήψατο. ἀντὶ τοῦ ἐνεκ.] Ex Harpocratione.

4 Ξενοφῶν] De Expedit. Cyri lib. II. pag. 279.

5 Ἐπεσήλιξας ἐπ' ἐμὲ τὴν χ.] David Pſalm. XXXVII. v. 3. Ὅτι πεβέλη σε ἐνεπέγησάν μοι, καὶ ἐπεσήλιξας ἐπ' ἐμὲ τὴν χεῖρά σε. Theodoretus ad illum locum: Τοῦτο, φησὶν, ὁ μάστιν ὑποδολῶ, ἀλλ' ὁρῶν ἐπιφερομένας μοι νιφάδας βελῶν, καὶ τὴν χεῖρά σε λίαν ἐπικειμένην, καὶ σφόδρα με μαστιγοῦσαν. τὸ γὰρ, Ἐπεσήλιξας ἐπ' ἐμὲ τὴν χεῖρά σε, ἐκ μεταφορᾶς τέθεικε τῶν αἰκιζομένων, καὶ πολλὰς ἐπιφερόντων πληγάς. Hinc Suidas ſua deprompſit.

6 Ἐπεσφάλακεν] Imo potius ἐπεσφάδαξεν, ab ἐπισφαδάζω. Vide Heſychium, & Suidam infra v. Σφαδάζειν.

7 Οἱ δὲ, ἐσάπη] Hæc interpretatio potius pertinet ad vocem ἐπισφακέλισεν. Vide Grammaticos v. Σφακελίζειν.

8 Ἀπὸ τοῦ νῦν ἔτους] Scribe, ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους.

9 Ἐπελείης ὑμᾶς ὄντας. ἀπὸ τῶν οἰωνῶν μετήνεγκε.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 318.

10 Δελφὸν δίπτυχον λαβὼν, τὸν κηρὸν αὐτῷ ἐπ.] Herodotus lib. VII.

αὐτῷ ἐπέτιξεν. ἀντὶ τοῦ ἐλέανεν, λεῖον ἐποίησε.

Ἐπετίλησεν. ἐξεκένωσε τὸ κόπρον. [1] Ἀριστοφάνης· Ὁ δὲ τὸ μαρίλης μοι συχνὴν ἐπετίλησεν, ὥσπερ σηπία. [2] Θηρώμενοι γὰρ αἱ σηπίαι, ἐναφιᾶσιν ὃν τοῦ προσόντος αὐταῖς θολοῦ, παρέχειν βουλόμεναι τὸν παρ' αὐταῖς τόπον, ἵνα μὴ καταφανεῖς ὦσι τοῖς θηρῶσι.

Ἐπετίμα. ἐπηύξει τὸ πριάμου. Οἱ δὲ κερδαίνειν οἰόμενοι, ἐπετίμων ὡς λιμώττοντι τὸν σῖτον. ὁ δὲ ὠδὲν ἧττον ἠγόραζε. Μάλχος φησίν.

Ἐπετοξάζοντο. ἐτόξευον.

Ἐπευκτή. ἐπιθυμητή. εὐχῆς ἀξία.

Ἐπευωνίζων. κερδαίνων.

Ἐπευφήμησαν. [3] μετ' εὐφημίας συγκατέθεντο. ἐπῄνεσαν.

Ἐπεφάνη. φησὶν [4] ὁ Ἀπόστολος· Ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος. Διὰ τί οὐκ εἶπεν ἐφάνη, ἀλλ' ἐπεφάνη; ἐπειδὴ ὁ Ὢν ἐφάνη. εἰ γὰρ εἶπεν ἐφάνη, ἀρχὴν εἰσηγεῖτο τοῦ ἀεὶ ὄντος. καὶ διὰ τοῦτο εἶπεν, ἐπεφάνη, ἵνα τὸν ἄναρχον ὕπαρξιν μηνύσῃ. ἐξ ὧν δεῖ σαφῶς εἰδέναι, ὅτι ὁ αὐτὸς Κύριος ἐφάνη καὶ ἐπεφάνη. ἐφάνη τῇ οἰκονομίᾳ τῆς ἐνανθρωπήσεως. ἀρχὴν γὰρ ἐδέξατο. ἐπεφάνη δὲ τῇ ἐναργείᾳ τῆς θεότητος. ἄναρχος γὰρ ἡ ὕπαρξις. τὸ δὲ πᾶσιν εἶπεν, οὐ τισὶ μερικῶς, ἀλλὰ πᾶσιν ἀνθρώποις.

Ἐπεφόρησεν. ἐπεσώρευσεν. [5] Ἀριστοφάνης·

Ὅσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τοὺς λίθους.

καὶ αὖθις· Βόθρον ὀρύξασα, καὶ ὑποπολῆς στεγάσασα, γῆν ἐπεφόρησεν, ἐξαδηλοῦσα τὸ ποιηθέν.

Ἐπεφώραλο. ἐφανερῶτο. εὑρίσκετο. ἠλέγχετο.

Ἐπέφραδεν. ἐδήλωσε. διεσάφησε. καὶ ἐπέφραδον, εἶπον.

Ἐπεφράσαλο. ἐθεώρησεν.

Ἐπέφυ. ἀντὶ τοῦ ἐκράτησεν. [6] Ἀλλὰ, τὸ δὴ λεγόμενον, ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν ἐπέφυ.

Ἐπεφυκέ. προσεπλάκη.

Ἐπεφύοντο. ἐπήρχοντο. Καὶ ἐπιφυσᾶν οἱ συκοφάνται, καὶ τὸ ἔγκλημα ἦν, Δίωνι ἔφασκον εἶναι φίλοι.

Ἔπεχε. ἐπίκεισο. ἐπίμενε. Φύλασσε. Πλάτων περὶ μὲν ὧν καταλέληφεν, ἀποφαίνεται· τὰ δὲ ψυδῆ

rum tabellarum pugillares accepit, eaſque cerâ induxit. Vel, complanavit.

Ἐπετίλησεν. Incacavit. Stercus in aliquem emiſit. Ariſtophanes: *Præ metu autem larcus multum cineris mihi incacavit, inſtar ſepiæ.* Sepiæ enim, piſcatoribus eas capere volentibus, atramentum, quod ipſis ineſt, emittunt, ut locum, in quo ſunt, turbidum reddant, ne a piſcatoribus videri poſſint.

Ἐπετίμα. Pretium augebat. *Illi vero lucrari volentes, ei frumentum ut fame laboranti majore pretio vendiderunt. At ille nihilominus id emit.* Sic Malchus inquit.

Ἐπεξοξάζοντο. Sagittis petebant.

Ἐπευκτή. Expetenda. Optabilis.

Ἐπευωνίζων. Vili pretio emens. Lucrans.

Ἐπευφήμησαν. Cum fauſta acclamatione aſſenſi ſunt. Probarunt.

Ἐπεφάνη. Dicit Apoſtolus: *Gratia ſalutaris Dei* [*omnibus* ἐπεφάνη, i. e.] *apparuit.* Cur non dixit ἐφάνη, ſed ἐπεφάνη? Quia ὁ Ὢν apparuit. Si enim dixiſſet ἐφάνη, principium ſignificaſſet illius, qui ſemper eſt. Hinc igitur dixit ἐπεφάνη, ut ſubſtantiam principio carentem indicaret. Unde clare docemur, eundem Dominum & φανῶσαι & ἐπιφανῶσαι. Ἐφάνη enim, quatenus mirabili quodam modo humanam naturam induit. Eatenus enim principium habuit. Et ἐπεφάνη, quatenus ut Deus æternus & principii expers Orbi apparuit. Dixit vero *omnibus*, quia non quibuſdam tantum, ſed omnibus hominibus apparuit.

Ἐπεφόρησεν. Accumulavit. Coacervavit. Ariſtophanes: [*Videsne,*] *quot lapides ſupra accumulaverit?* Et iterum: *Cum foveam effodiſſet, & in ſuperficie ſtrato texiſſet, terram ei injecit, ut facinus occultaret.*

Ἐπεφώραλο. Deprehenſus eſt. Inventus eſt. Convictus eſt.

Ἐπέφραδεν. Declaravit. Perſpicue demonſtravit. Et ἐπέφραδον. Dixi.

Ἐπεφράσαλο. Contemplatus eſt. Animadvertit.

Ἐπέφυ. Firmiter tenuit. Inhæſit. Amplexus eſt. *Sed ambabus, quod aiunt, ulnis, amplexus eſt.*

Ἐπεφυκέ. Adhæſit. Inhæſit. Amplexus eſt.

Ἐπεφύοντο. [Adhærebant.] Aggreſſi ſunt. Adorti ſunt. *Calumniatores eum adorti ſunt, & crimen, quod ipſi objiciebatur, hoc erat, eum Dionis amicum eſſe.*

Ἔπεχε. Inſta. Urge. Cuſtodi. [Inhibe. Cohibe.] *Plato de rebus, quas comprehendit,*

in fine: Δελτίον οἴπτυχον λαβών, τὸν κηρὸν αὐτῷ ἐξέκενωσε, & ἔπειτα ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ δελτίου ἔγραψε τὴν βασιλέως γνώμην. ποιήσας δὲ ταῦτα, ὀπίσω ἐπήγξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, &c. Hinc Suidas locum hunc conſarcinavit: quod & a Porto monitum fuit.

1 Ἀριστοφάνης] *Acharnenſibus*, pag. 388. (277. Ed. Baſ. P.) ubi ſic legitur:

Ὑπὸ δ' ὀργῆς δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν
Ὁ λάρκος ἐνεπίλησεν ὥσπερ σηπία.

Notet Lector pro ἐνεπίλησε, ut hodie apud Ariſtophanem ſcriptum eſt, Suidam olim legiſſe ἐκπίλησε.

2 Θηρώμενοι γὰρ αἱ σηπίαι, κ.τ.λ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis: quæ repetuntur infra v. Λάρκος.

3 Ἐπευφήμησαν] Homer. Il. A. v. 22. & 376.

4 Ὁ Ἀπόστολος] Ad Tit. 2. v. 11. Quæ autem ſequuntur, nec ſunt verba Chryſoſtomi, nec Theophylacti ad locum illum Titi, ſed commentatoris cujuſdam incerti.

5 Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 637. (441. Ed. Baſ. P.)

6 Ἀλλὰ, τὸ δὴ λεγόμενον, ἀμφ.] Polybius in Excerptis a Valeſio editis, pag. 50. de Timæo inquit: Διόπερ γὰρ τὸν πιθανὸν ἐπιλαβόμενος ἑδίει ἂν παρέλειπε Τίμαιος, ἀλλὰ περὶ (Valeſius legit, ἀλλ' ἀπὸ ξ) τοῦ δὴ λεγόμενον, ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν ἐπῆν, περιφανὴς ὁ τόπος. Hinc Suidas ſua deprompſit.

διελέγ-

διελέγχῃ· περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχῃ. † 1 Ἀρκεσίλαος ὁ φιλόσοφος, ἀφ' τὸ περί πάντων ἐπέχειν, βιβλίον τι συγγράψαι. καὶ ἐπέχω, αἰτιατικῇ. Ἐπέχομαι δὲ, γενικῇ. Καὶ ἡ χεὶρ ἐπέχεται τοῦ πονηροῦ γραφέως.

Ἐπεχώρησεν. ἀντὶ τοῦ συνεχώρησεν. οὕτως Ἀρριανός. καὶ ἐπεχωρήθη, συνεχωρήθη. καὶ τὰ ὅμοια.

Ἐπέχθη. Ὀκτενίσθη. Ὀκάρη. 2 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

——— Ἐκέλευσε

Ἆσαι Σιμωνίδου τι μέλος, τὸ κριὸν ὡς ἐπέχθη.

Ἐπεί. ἐπειδή.

Ἐπείγω. σπουδάζω.

Ἐπειγωλή. ἡ σπουδή.

Ἐπεῖδεν ὁ ὀφθαλμός μου.

Ἐπειδή. ἔστι μὲν σύνδεσμος ὑποτακτικὸς, λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ ἀφ' οὗ· ὡς Θουκυδίδης πολλάκις ἐχρήσατο, καὶ Ὅμηρος πρότερον·

Ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσι λέλοιπε.
περὶ τοῦ σκήπτρου.

Ἐπειδὴ τὸ Ταντάλου λίθον ἀπὸ κεφαλῆς ἀπείναξάμεθα. λέγεται δὲ ἐπὶ κινδύνου τινὸς ἐπιπροσθοῦντος, καὶ παρελθόντος. ἢ ἐπὶ τοῦ ἀρξαμένου τινὸς πράγματος, εἶτα ὀλιγωρήσαντος.

Ἐπειδὴ 3 τὸν οἶνον ἠξίους πίνειν, σιωπᾶτε· ἐσί σοι καὶ τιοῦ τρύγα.

Ἐπεή. ἐπειδή.

Ἐπεικάζω. σχάζομαι. 4 Σοφοκλῆς·

Ἡ γὰρ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ.

Ἐπείκτης. 5 ὁ καλεπείγων. Πισίδης·

Ὅπως ὑφέξῃ τοῖς ἐπείκταις ἀγγέλοις
Τὰς συλλογισμὰς τῶν χρεῶν καὶ τῶν τόκων.

Ἐπείκτης λέγεται, καὶ ὁ τὴν κογχύλιον ἀπαιτῶν.

Ἐπεικτός.

Ἐπειλέγη, καὶ καλειλέγη, καὶ συνειλέγη.

Ἐπειλεγμένος. Ἐπιλελεγμένος δέ.

Ἐπειλημμένη. ἀνειλαμβάνουσα.

Ἐπειός. ὄνομα ἐθνικόν. Ἐπιὸς δὲ, ὁ συγγενής.

Ἐπειῶ 6 δειλότερος. οὕτως ἐλέγετο Κρατῖνος ὁ κωμικὸς, ἴσως ἀφ' τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς Οἰνηίδος φυλῆς, δειλότερός τε φανῆναι. καὶ γὰρ ὁ Ἐπειὸς δειλὸς ἦν.

Ἐπείρα. αἰσχρῶς προσέβαλλεν. 7 Ἀστυδάμεια ἠράσθη Πηλέως τοῦ Αἰακοῦ. ὁ δὲ ἀναίνεται. ἡ δὲ φοβηθεῖσα μὴ κατείπῃ αὐτῆς, σοφώτερα ἢ ἀληθέστερα λέγει, ὅτι αὐτὸν ἐπείρα ὁ Πηλεὺς, 8 εἰπόσα· † 9 Ἐ-

sententiam ſuam enuntiat; falſa redarguit; & de incertis aſſenſum cohibet. † *Arceſilaus Philoſophus nullum librum ſcripſit, quod de omnibus aſſenſum inhiberet.* Et ἐπέχω, accuſativo jungitur. Ἐπέχομαι vero, genitivo. *Et manus mali ſcribæ inhibetur.*

Ἐπεχώρησεν. Idem quod συνεχώρησεν, conceſſit. Sic Arrianus. Et ἐπεχωρήθη, conceſſum eſt.

Ἐπέχθη. Pexus, vel tonſus eſt. Ariſtophanes *Nubibus: Juſſi eum canere Simonidis carmen de Crio, quomodo depexus fuerit.*

Ἐπεί. Quia. Quoniam.

Ἐπείγω. Urgeo. Propero. Contendo.

Ἐπειγωλή. Studium. Feſtinatio.

Ἐπεῖδεν ὁ ὀφθ. Vidit oculus meus.

Ἐπειδή. Eſt quidem conjunctio connexiva; ſed interdum etiam ſumitur pro ἀφ' οὗ, ex quo [tempore.] Hoc ſenſu Thucydides ſæpe voce illa uſus eſt: & ante eum Homerus, de ſceptro [Achillis ſic inquiens:] *Ex quo primum in montibus ab arbore reſecari cœpit.*

Ἐπειδὴ τὸν Ταντ. *Poſtquam Tantali ſaxum a capite excuſſimus.* Dicitur de iis, qui periculo, quod ante capitibus illorum imminebat, defuncti ſunt. Vel de eo, qui rem aliquam incipit quidem, ſed deinde negligit.

Ἐπειδὴ τὸν οἶνον ἠξ. *Quoniam vinum bibere voluiſti, ſimul etiam fæx tibi exhaurienda eſt.*

Ἐπεή. Quia. Quoniam.

Ἐπεικάζω. Conjicio. Conjecto. Sophocles: *An recte etiam conjicio, hanc uxorem ejus eſſe?*

Ἐπείκτης. Qui inſtigat. Qui urget. Piſides: *Ut urgentibus nunciis rationem reddas debitorum & uſurarum.* Ἐπείκτης etiam vocatur, qui purpuram repetit, vel exigit.

Ἐπεικτός. Qui urgetur.

Ἐπειλέγη, & καπειλέγη, & συνειλέγη, [per ει ſcribuntur in ſyllaba ſecunda.]

Ἐπειλεγμένος. Delectus. [Per ει in ſyllaba ſecunda.] At ἐπιλελεγμένος, [per ι.]

Ἐπειλημμένη. Manu prehendens. Corripiens.

Ἐπειός. Epeus. Nomen gentile. At ἐπιός, per η, cognatus, affinis.

Ἐπειῶ δειλότερος. Epeo timidior. Sic Cratinus Comicus dicebatur, fortaſſe quod, cum Oeneidi Tribui præeſſet, timidior videretur. Epeus enim timidus erat.

Ἐπείρα. De ſtupro ſolicitabat, vel compellabat. *Aſtydamia Pelei Æaci filii amore capta; cum repulſam tuliſſet, metueretque ne ab ipſo apud maritum accuſaretur, callidius quam verius dixit, ſe a Peleo ad ſtuprum ſollicitatam fuiſſe.*

1 Ἀρκεσίλαος ὁ φιλόσοφος, ἀφ' τὸ π.] Hæc verba leguntur apud Laertium in vita Arceſilai.

2 Ἀριστοφάνης] *Nubibus* pag. 198. (122. Ed. Baſ. P.)

3 Ἐπειδὴ τὸν οἶνον ἠξ.] Ariſtophanes *Pluto* pag. 124. (51. Ed. Baſ. P.)

Ὅμως δ' ἐπειδὴ σὺ τὸν οἶνον ἠξίεις
Πίνειν, συνεκπωτ' ἐσί σοι καὶ τὴν τρύγα.

Hinc Suidæ verba deprompta ſunt.

4 Σοφοκλῆς] *Electra* pag. 111. ut Portus monuit.

5 Ἐπίκτης] Vide Dufrenium in Gloſſario Græco h. v.

6 Ἐπειῶ δειλότερος. οὕτως ἐλέγετο Κρ.] Ex Zenobio.

7 Ἀστυδάμεια ἠράσθη Πηλέως τοῦ Αἰακ.] Confer Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 183.

8 Εἰπόσα] Hæc vox ſupervacanea eſt, & ſalvo ſenſu deleri poteſt.

9 Ἐπείρα, χρήματα πέμπα.] Sic locum hunc ex MSS. emendavi & diſtinxi, qui in prioribus Editt. male ſic legitur, ὅτι αὐτὸν ἐπείρα ὁ Πηλεὺς, εἰπόσα. πείρα χρήματα, &c.

πάλαι, λῆμμα πέμπειν τῆς Δηφθορᾶς δέλεαρ.

'Επεγράσαιο. ὑπέπτευσας ἐπαίσαιο.

''Επειρεν. ἐσφήλιζεν.

'Επειρωνθυόμενος. χλευάζων. ἐπεξγελῶν. 'Ο δὲ ἄνδρυφος 'Ρωμαίων προσαχθεὶς, ἀναιρεῖται. τοῦτο δ' ἐπράξεν ὁ Σίμων ἐπειρωνθυόμενος, εἴ τι βοηθήσουσιν αὐτῷ, πρὸς ὃς ἐξελθεῖν εἵλετο.

'Επεισάκτους. ἀλλοτρίους.

'Επεισέρρησεν. εἰσῆλθε.

'Επεισήρρησεν. εἰσεφθάρη.

''Επεισί μοι. ἐπέρχεταί μοι.

'Επεισκεινόμενον.

'Επεισκύκλησις. ἡ ἀνακύκλησις. καὶ ἐπεισκυκλείσθω, ὑπφερέσθω, ὑποσυκοφαντείσθω.

'Επεισκυκλεῖ.[1] εἰσφέρει. ὑποσυκοφαντεῖ.

'Επεισόδιον. τὸ εἰς τὰ δράματα εἰσαγόμενον, πρός τινος ἐπίκλοπον καὶ αὔξησιν τοῦ δράματος. Εὐνάπιος. [2]Καὶ τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγάλῳ τῷ τραγεῖ τὸ κατὰ Μισσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκε. καὶ ἐν 'Επιγράμμασι·

——— [3]''Ηρεσε γύψῳ
Χρίσματα, καὶ φύκεσ ἄνθος ἐπεισόδια.

καὶ αὖθις· [4]Γέλιθες, καὶ ὄχναι, καὶ ῥοιαὶ, καὶ ταφυλαὶ, δαψιλὲς οἰνοπότοις γαστρὸς ἐπεισόδιον.

'Επεισόδιον. τὸ εἰσφερόμενον τῷ δράματι γέλωτος χάριν, ἔξω τῆς ὑποθέσεως ὄν. καταχρηστικῶς δὲ, τὸ ἐξαγώνιον ἅπαν πρᾶγμα.

'Επεισπέπαικεν. εἰσεπήδησεν. εἰσῆλθε. κυρίως δὲ ἐπὶ φρατρίας πολεμίων. [5]'Αριστοφάνης Πλούτῳ·

'Ημῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν
'Επεισπέπαικεν ἀδόκητος ἀδικηκόσι.

καὶ αὖθις· [6]Μυκωνίων δίκην ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια.

'Επεισοίσας. ἐπεισβαλών.

'Επεισφοραῖς. καταδίκαις.

'Επεισφρήσας. ἐπεισελθών. καὶ ἐπεισφρήσω. ἐπεισενέγκω.

'Επειχέω. ἐπεισβάλλω.

''Επειτα. μὴ ταῦτα. ὁ δὲ ''Ομηρος ἀντὶ τοῦ δὴ κέχρηται τῷ ἔπειτα.

Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος 'Οδυσσεύς.
Οὐκ ἔστι μὴ ταῦτα. ἅμα γὰρ ἀφῆκεν, ὁ μὲν τὸν οἰστὸν, ὁ δὲ τὸ δόρυ.

'Επεί οἱ. [7]Προκόπιος· 'Επεί οἱ οὐκ ἐῶ βουλομένῳ ἐς χεῖρας ἴέναι τοῖς πολεμίοις.

'Επεῖχεν. ἐπήρειδεν. ἐπέκειτο.

† *Pudicitiam ejus ſolicitabat, mittens pecuniam, qua ad ſtuprum alliceretur.*

'Επειράσατο. Tentavit. Periculum fecit.

''Επειρεν. Transfigebat. Subula trajiciebat.

'Επειρωνθυόμενος. Cavillans. Deridens. *Ille vero in conſpectum Romanorum adductus, interficitur. Hoc autem Simon ſimulate fecit, [ut cognoſceret,] an auxilium ſibi laturi eſſent, adverſus quos proficiſci decreverat.*

'Επεισάκτους. Alienos. Adſcitios.

'Επεισέρρησεν. Intravit. Ingreſſus eſt.

'Επεισήρρησεν. Cum ſua, vel aliorum pernicie in locum aliquem ingreſſus eſt.

''Επεισί μοι. In mentem mihi venit.

'Επεισκεινόμενον. Ingredientem. Intrantem.

'Επεισκύκλησις. Illatio. Et ἐπεισκυκλείσθω, inferatur, ſubjungatur.

'Επεισκυκλεῖ. Infert. Subjungit.

'Επεισόδιον. Epiſodium; ſive, quod obiter & præter argumentum propoſitum in fabulam inducitur. Eunapius: *Et tanquam fabulam aliquem ingentem & triſtem non minore hoc epiſodio Muſoniano fortuna interpolavit.* Et in Epigrammate: *Placuerunt mihi gypſi pigmenta, & flos fuci, [formæ muliebris] additamenta.* Et iterum: *Alliorum capita, & pyra ſylveſtria, & mala granata, & uvæ, quæ vini potoribus largum ſunt ventris epiſodium.* [Id eſt, quorum largiore eſu ebrioſi potum interpolant.]

'Επεισόδιον. Epiſodium. [Sic proprie appellatur,] quod riſus gratia præter argumentum propoſitum fabulæ inſeritur. Abuſive vero, quicquid ab argumento propoſito alienum eſt.

'Επεισπέπαικεν. Se in aliquem locum intruſit. Intravit. Acceſſit. Proprie dicitur de exercitu hoſtili. Ariſtophanes: *Cumulus enim bonorum domum noſtram intravit, nulla cujuſquam injuria.* Et proverbium: *Myconiorum more ad convivia acceſſit.*

'Επεισοίσας. Qui injecit. Qui ingeſſit.

'Επεισφοραῖς. Mulctis.

'Επεισφρήσας. Qui intravit. Et ἐπεισφρήσω, inferam, importabo.

'Επειχέω. Infundo. Injicio. Ingero.

''Επειτα. Deinde. Poſtea. Sed Homerus voce illa uſus eſt pro δή; [in hoc loco:] *At tunc & Ajax magnus & divinus Ulyſſes.* Hic τὸ ἔπειτα non ſignificat poſtea. Simul enim alter ſagittam, alter vero haſtam emittebat.

'Επεί οἱ. [Pro, ἐπεὶ αὐτῷ.] Procopius: *Quia manus cum hoſtibus conſerere nolebat.*

'Επεῖχεν. Inſtabat. Urgebat. Incumbebat.

1 'Επεισκυκλεῖ] Vide ſupra v. 'Εξκυκλῆσαι.

2 Καὶ τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγ.] Fragmentum hoc legitur etiam ſupra v. Δράμα.

3 ''Ηρεσε γύψῳ χρ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. VII. pag. 618.

4 Γέλιθες, & ὄχν.] In loco hoc excerpendo Suidas nec verborum, nec metri, ſed ſenſus tantum rationem habuit: ut Lector diſcere poterit ex iis, quæ notavimus ſupra ad v. Γέλιθες, ubi Epigramma, cujus fragmentum hoc pars eſt, ex Antholo gia inedita integrum exhibuimus.

5 'Αριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 82. (4t. Ed. Baſ. P.)

6 Μυκωνίων δίκην ἐπεισπ.] Vide infra v. Μυκώνιος γάστηρ.

7 Προκόπιος] *De Bello Perſ.* lib. I. cap. XVIII.

‡

'Επει-

Ἐπειχθῶμεν. σπεύσωμεν.

Ἐπήβολος. ἐπίλευκος. ἐπίλυχνος. Εἰ δὲ οἴει σαυτὸν εὐδαίμονα, ὡς ἐπήβολον καὶ πολύχρυσον, γνωσὸν ἴτω σοι, ὅτι γηρᾷ καὶ τύχη.

Ἐπιβολώταλος.

Ἐπιγάγελο. προσωκειώσαλο. ἰδιοποιήσαλο. Τὴς δὲ ὁικήτορας τ᾽ πόλεως, μηδὲν βίαιον δράσας, ἐπιγάγελο.

Ἐπήγγελλεν. Ἐπήγγελλεν ἐπὶ τοσούτοις συντίπα. καὶ αὖθις· Οἱ μὲν ταύτῃ τῇ γραφῇ ἐπήγγελλον, οἱ δὲ τῇ ἄλλῃ.

Ἐπήγγελλεν. ἀντὶ τοῦ προσέταττεν. Ὁ δὲ Μίνως πανταχόσε ἔπλει, καὶ πολλοῖς ξενίαν ἐπήγγελλεν. ἀντὶ τοῦ ἐπετέλλετο. † [2] Εἰθισμένου ὂν γράμματα οἰκεῖα τοῖς βιβλίοις ἐνιδρύναι, ὅσα ἂν ἐπαγγέλλοι αὐτοῦ γένεσθαι. Καὶ αὖθις· Οὐκ ἔχων ὀνομάσαι ὁπότε οἱ ἐπήγγειλαν φαλιὰν Ἀραβίοις ἐς τὸ προσέχειν ἄκοπας. ἀντὶ τοῦ ὥρισαν.

Ἐπήγετο. ἐπεφέρετο.

Ἐπήγγειλα. Ἔλυσα τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἰς πέμπτην ἥκειν ἐπήγγειλα. ἀντὶ τοῦ παρήγγειλα.

Ἐπηγκενίς. [3] ἡ μακρὰ σανίς.

Ἐπηγκυλημένα [4] ξύλα. τὰ [5] κεκαμμένα εἰς θυρεοειδῆ σχήματα, εἰς ἀσπίδων ὅπλων.

Ἐπήεσαν. παρήρχοντο.

Ἐπηλανός. ὁ αὐτάρκης.

Ἐπήει μοι. ἐπήρχετό μοι.

Ἐπιθρηκίᾳ. ἰδοῦσα.

Ἐπήϊξας. ἐφόρμησας.

Ἐπικόοις. Ἐλοιδορεῖτο τοῖς ἐπικόοις, καὶ πολὺ πλέον ἐνθύμως ἐμάχετο. ἀντὶ τοῦ, πάντων ἀκουόντων. Φανερῶς.

Ἐπιγρεία. Ἀλλ᾽ εἰ μή πῃ ἐν τούτων [6] κακόν τι ἐδεδράκει, ἢ ἐπεπόνθει, ἐπιγρείαν εἶχε.

Ἐπῆκτο. ἐπηκολούθει.

Ἐπιλυγάζονται. ἐπισκιάζουσι. ἐπικρύπτουσι. καὶ ἐπιλυγάζοντες. καλύπτοντες. σκεπάζοντες. Οἱ δ᾽ ἐν τοῖς πλείστοις πτέρυξι τὰ τοῦ Φοίνικος, καλλύνοντες ἅμα τὸ κακὸν αὐτοῦ καὶ ἐπιλυγάζοντες, ἄλλως φασὶ τοῦτο γενέσθαι. Καὶ αὖθις· Ὁ μὲν οὖν Φερεκύδης ἐπιλυγασάμενος ποιμάπον, ἀφ᾽ ὅλου, ἔφη, καὶ δακτύλῳ [8] τὴν νόσον ἐδείκνυε. παχυπλοῦν δὲ μεμεγ-

1 Προσωκειώσατο] Sic recte MSS. Parisi. & Edit. Mediolanensis. At Editio Aldina corrupte προστοικειώσατος: quod Editores Basileenses in προσοικειώσατος mutarunt, & ex sede hac translatum voci præcedenti ἐπηβολώτατος junxerunt: temere sane & inconsiderate. Nemo enim non videt, τὸ προστοικειώσατος non esse vocem Græcam, nec, si esset, interpretationis loco voci ἐπηβολώτατος jungi posse. Portus, uti & alibi semper, ita & hic, Editionem Basil. secutus fuit.

2 Εἰθισμένου ὂν γράμματα οἰκ.] Hæc sunt verba Procopii *Histor. Arc.* cap. VI. pag. 20. quod non observatum fuit a Claudio Maltreto, qui accurata cæteroqui diligentia fragmenta Procopii, quæ apud Suidam passim leguntur, collegit. Confer Nostrum supra v. Ἐπαγγέλλῃ, ubi idem hoc fragmentum auctius legitur.

3 Ἐπηγκενίς] Sic habent 2 MSS. Parisi. At priores Editt. ἐπίσκενίς, per ι: cui lectioni literarum series refragatur.

4 Ἐπηγκυλημένα] Sic melius MSS. Parisi. quam priores Editt. quæ habent ἐπίσκυλημένα, per ι.

Ἐπειχθῶμεν. Properemus. Festinemus.

Ἐπήβολος. Qui consequitur, quod cupit. Cui ex voto res succedunt. *Si vero te beatum putas, quod ex voto res tibi succedant, & auri copia abundes: scito & fortunam senescere.*

Ἐπηβολώταλος. In rebus, quas cupit, adipiscendis felicissimus.

Ἐπιγάγελο. Sibi conciliavit. Sibi adjunxit. *Urbis vero incolas sibi conciliavit, quod nullam eis vim intulisset.*

Ἐπήγγελλεν. Denunciabat. Indicebat. Præcipiebat. * * * * Et iterum: *Alii hanc, alii vero illam actionem denunciabant.*

Ἐπήγγελλεν. Præcipiebat. Mandabat. *Minos vero per omnia maria navigans, multis hospitium indicebat.* † *Cum moris esset, ut Imperator nomen suum inscriberet libellis, qui mandata ejus continebant.*

Ἐπήγετο. Adducebatur. Inferebatur.

Ἐπήγγειλα. Denunciavi. Edixi. Præcepi. *Concionem dimisi, & quarto die mensis eos adesse jussi.*

Ἐπηγκενίς. Longa tabula. Longus asser.

Ἐπηγκυλημένα ξύλα. Ligna incurvata, & ad ancilium similitudinem formata, quæ clypeorum usum præstant.

Ἐπήεσαν. Accedebant. Invadebant.

Ἐπηλανός. Qui habet, quod ipsi sufficiat.

Ἐπήει μοι. In mentem mihi venit.

Ἐπιθρηκίᾳ. Conspicata. Quæ vidit.

Ἐπήϊξας. Irruisti. Impetum in aliquem fecisti.

Ἐπικόοις. Illis, qui vocem exaudiunt, aut exaudire possunt. *Conviciis eos insectabantur, omnibus audientibus; & multo acrius pugnabant.* Vel, palam, manifeste.

Ἐπιγρεία. Incusatio. Accusatio. *Sed si quis inter eos malum aliquid fecisset, aut passus fuisset, accusabatur.*

Ἐπῆκτο. Subsequebatur.

Ἐπιλυγάζονται. Inumbrantur. Occultantur. Et ἐπιλυγάζω. Occulto. Leviter ostendo. Obscuro. Et ἐπιλυγάζοντες. Occultantes. Tegentes. Velantes. *Qui igitur Phœnicem plurimi faciunt, malum ejus honestis verbis ornantes & velantes, hoc aliter accidisse dicunt.* Et iterum: *Pherecydes igitur veste faciem velans, ex cute* [malum] *manifestum esse ajebat, digi-*

5 Κεκαμμένα] Sic recte 2 MSS. Parisi. At priores Editt. male κεκραμένα.

6 Κακόν τι] Sic recte 2 MSS. Parisi. At priores Editt. male, ἀπόν τι.

7 Ὁ μὲν οὖν Φερεκύδης ἐπιλυγασάμενος ποιμ.] Fragmentum hoc legitur apud Synesium in *Encom. Calvit.* pag. 85. ut Pearsonius etiam observaverat. Confer Nostrum infra v. Χροὶ δῆλα.

8 Τὴν νόσον] Id est, phthiriasin. Illo enim morbo Pherecydem laborasse tum alii auctores testantur, tum etiam Jamblichus in *Vita Pythag.* pag. 162. cujus verba, quia corrupta sunt, adducam, ut ex MSS. emendem. Περὶ Φερεκύδην τὸν Σύριον, διδάσκαλον αὐτοῦ γενόμενον, λόγος τὸν Ἰωλκίας εἰς Δῆλον ἀποδημῆσαι, νοσηθέντα τε αὐτὸν φθειριᾷ χρονίᾳ καὶ ἰατρευθέντα ὑπὸ Φερεκύδου τοῦ ἱστορικοῦ· ὃν φθορίσεως παθεῖν, &c. Pro φθειριᾷ reponendum est φθειριᾷ; & pro φθορίσεως, φθειρίασεως: ut recte habent MSS. Posterius mendum notavit quoque Joannes Arcerius, qui opus illud Jamblichi primus in lucem edidit, & notis illustravit.

χαλκὸν

κιον ταῖς θειξὶ σημαινόμεθα.

Ἐπιλυγασάμην. σκεπάσας. καλύψας. Ἠλύγη γάρ, ἡ σκιά.

Ἔπιλυς. εὔρηται παρὰ Ποσειδίππῳ. καὶ ἀντήλιος, καὶ ἀπηλιώτης, ἐν τῷ η καὶ ψιλῶς.

Ἐπίλιον. ξένον. ἔποικον. Διακρίνων τὸν ἔπηλυν λαὸν ἀπὸ τῶν ἐγχωρίων.

Ἔπιλυς. ὁ ξένος.

Ἐπήλυσιν. [1] Μὴ πτερύγων τινὸς ἐπήλυσιν. ἐν Ἐπιγράμματι. ἀντὶ τοῦ ἄφιξιν, ἐπέλευσιν, ἔκπεμψιν.

Ἐπήλυσις. ἐπιδρομή.

--- Ἐπήλυσιν ὄφρ᾽ ἀλέοιτο
Φῶρος.

τινές, ληστρικήν.

Ἐπήλυσις. ἐπέλθυσις. Ἐν ἀπόπτῳ καθεζομένους τε καὶ θεωμένους, εἴ τις ἐπήλυσις ἔσται βαρβαρική.

Ἐπήλυδες. πάροικοι. ἔποικοι.

Ἐπ᾽ ἤματι. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Ὁ δὲ Θεοδόσιος τὴν βασίλισσαν θανοῦσαν ἐπ᾽ ἤματι κεδνόν τι ἐδάκρυσεν. ἀνάγκη γάρ, καὶ ὁ παρεστὼς πόλεμος συνεσκίαζεν αὐτοῦ τὸ περὶ τὴν γυναῖκα πάθος.

Ἐπήμυναν. ἔβλαψαν. καὶ ἐπημύαλο, ἔβλαπτεν.

Ἐπημοιβοί. ἐπιλλαγμένοι, ὥστε τὸν μὲν ἔνθεν, τὸν δὲ ἔνθεν ἑλκεσθαι.

Ἐπήμυνον. ἐπεβοήθουν.

Ἐπημύω. τὸ καμμύω.

Ἐπιωέμενος πλοῦτος. ὁ ψευδόμενος.

Ἐπήνεον. συγκατετίθεντο.

Ἐπήνει. εὐμενῶς ἐδέχετο. συγκατετίθετο. Τὸ δὲ θεῖον οὐκ ἐπήνει τὰ ὑπὸ τοῦ βασιλέως πραττόμενα.

Ἐπηνηκέναι. ἐπαινέσαι. ὅτι τοῦ ἐπαινῶ.

Ἐπιωίκιζεν. ἐξηπάτα. ὅπως Κρατῖνος.

Ἐπήνουν. συγκατετίθεντο.

Ἐπιωορθωκέναι.

Ἐπηωρεῖτο. ἐκρέματο.

Ἐπιπτείλησα καὶ κατώμοσα. ἀντὶ τοῦ, ἐπαγγειλάμενος ὤμοσα.

Ἐπήπυον. ἐβόων.

Ἐπῆρας. ἀνέπεισας.

Ἐπηράσαντο. ἀντὶ τοῦ ᾐτήσαντο ὑπέβαλον. Ἐπηράσαντο αὐτῷ Εὐμολπίδαι καὶ Κήρυκες.

Ἐπήραλε. ἐπείσαλε. ἠπατήσαλε.

Ἐπηρᾶτο. ἐπηύχετο.

Ἐπήραστον. ἐπέραστον. ποθεινόν.

toque morbum indicabat. Nos vero adoleſcentem impudicum & muliebria patientem ex capillis demonſtramus.

Ἐπιλυγασάμην. Qui texit. Qui velavit, & obſcuravit. Ἠλύγη enim eſt umbra.

Ἔπηλυς. Advena. Reperitur apud Poſidippum. Scribitur autem per η, & literam tenuem, æque ac ἀντήλιος, & ἀπηλιώτης.

Ἔπηλυν. Advenam. Peregrinum. *Populum peregrinum ab indigenis diſcernens.*

Ἔπηλυς. Advena. Peregrinus.

Ἐπήλυσιν. Superventum. Incurſionem. Emiſſionem. In Epigrammate: *Ne quis alati Cupidinis ſuperventum timeat.*

Ἐπήλυσις. Incurſio. [In Epigrammate:] *Ut vitaret incurſionem furum.* Vel, latronum.

Ἐπήλυσις. Adventus. Superventus. Incurſio. *Ex edito loco ſpeculantes & ſpectantes, ſi forte Barbari adventarent.*

Ἐπήλυδες. Advena. Peregrinus. Inquilinus.

Ἐπ᾽ ἤματι. Unico die. Per unicum diem. *Theodoſius autem conjugem defunctam uno tantum die luxit. Neceſſitas enim & inſtans bellum, dolorem, quem morte ejus conceperat, obumbrabant.*

Ἐπήμυναν. Læſerunt. Et ἐπημύαλο. Lædebat.

Ἐπημοιβοί. Dicitur de illis, qui mutatis vicibus, alter hinc, alter vero illinc, attrahuntur.

Ἐπήμυνον. Auxiliabantur. Opem ferebant.

Ἐπημύω. Conniveo.

Ἐπηνέμενος πλοῦτος. Divitiæ falſæ & inanes.

Ἐπήνεον. Approbabant. Aſſentiebantur.

Ἐπήνει. Benevole accipiebat. Aſſentiebatur. Approbabat. *Divinum vero Numen non approbabat ea, quæ a Rege fiebant.*

Ἐπηνηκέναι. Laudaſſe. Approbaſſe. Ab ἐπαινῶ.

Ἐπιωίκιζεν. Decipiebat. Fallebat. Ita Cratinus.

Ἐπήνουν. Aſſentiebantur. Approbabant.

Ἐπιωορθωκέναι. Emendaſſe. Correxiſſe.

Ἐπηωρεῖτο. Suſpenſus erat. Pendebat.

Ἐπιπτείλησα καὶ κατώμοσα. Minitabundus juravi.

Ἐπήπυον. Acclamabam. Vociferabar.

Ἐπῆρας. Impuliſti. Induxiſti.

Ἐπηράσαντο. Imprecati ſunt. Diris devoverunt. *Eumolpidæ & Ceryces eum diris devoverunt.*

Ἐπήραλε. Impuliſtis. Induxiſtis. Decepiſtis.

Ἐπηρᾶτο. Imprecabatur.

Ἐπήραστον. Pro ἐπέραστον. Amabile. Optabile.

1 Ἠλύγη] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. male, λύγη. Confer Heſychium v. Ἠλυσιμένος.

2 Μὴ πτερύγων τεμόντος τις ἐπ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. VII. pag. 594.

3 Ἐπήλυσιν] Hæc vox in prioribus Editt. deſideratur, quam ex MSS. revocavi.

Ἐπιρεάσαι. βλάψαι.

Ἐπῆγεν.[1] ἀντὶ τοῦ ἀνέπεισεν. ἠρέθισεν. Ὁ τοίνυν ἔρως συμπνεύσας, καὶ κατ' ὀργὴν τυράννῳ Φαλαρίδῃ ἐπῆγεν αὐτούς. καὶ αὖθις· [2] Τοῦτον ἰάσατο, καὶ κωμῳδίαν διδάσκειν αὖθις ἐπῆγεν.

Ἐπῆρες. παρεσκευασμένον. ἕτοιμον. Τὸ δὲ πλοῖον ἐπῆρες ἦν, εἰς ὃ τὴν ἄνθρωπον ἐμβάλλουσι καὶ ἀποπλεῖ.

Ἐπιρεάζω. αἰτιατικῇ. δοτικῇ δέ· Οἱ τοῖς ἑαυτῶν κακοῖς βοηθοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλοις ἐπηρεάζουσιν.

Ἐπήρετο. ἠρώτα.

Ἐπηρεφέες. ἐπηρεφεῖς. ἐπὶ τὰ κάτω ἐστραμμένοι. κατωφερεῖς.

Ἐπήρεια. βλάβη. [3] Θουκυδίδης· Τούς τε φεύγοντας ἐκέλευον κατ' ἐπήρειαν δέχεσθαι αὐτούς. καὶ αὖθις· Καὶ παρήγγειλε φυλάσσειν, μὴ ἄρα πού τις ἀπὸ τῆς ἄλλης στρατείας ἐνὼν, ἐπηρεάζοι αὐτοῖς. ἀντὶ τοῦ βλάπτοι. καὶ αὖθις· Ὥστε ἡ ἐς ταῦτα ἐπήρεια εἰκότως ἂν ἀδίκημα μέγα εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παντὸς αἰῶνος δόξειεν εἶναι. κυρίως δὲ ἐπήρεια, ἡ τοῦ πολέμου καταφορά. ὅτι δ' Ἄρης, Ἄρεως.

Ἐπήρκεσεν. ἐβοήθησεν. Ταῦτα συνεχῶς ἀγγελλόμενα τῷ Ἀντωνίῳ, αὐτόν τε ἐπήρκεσε εἰς τὴν ἀποχώρησιν, καὶ τοὺς στρατιώτας μαλακωτέρους ἐποίει. καὶ αὖθις· Τὰ δὲ ἄλλα τοῖς Φιλοσόφοις ἐπήρκεσαν.

Ἐπιρρωμένοι. εὐτρεπεῖς. [4] Θουκυδίδης· Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐπιρρωμένοι ἦσαν διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων κακοπραγίαν, ὡς ἀποστατέον γε πόλεμον εἴη.

Ἐπηρώθησαν. ἐσκοτώθησαν. ἐτυφλώθησαν.

Ἐπηρτημένου. ἐπικειμένου.

Ἐπήρτησεν. ἐπέθηκεν. ἐπέφερεν. Ὁ δὲ τὰς ὁδοὺς διαλαβὼν, ὀλίγον φόβον ἐπήρτησε τοῖς ἐν τῇ πόλει.

Ἐπηδένες. ὑπαχθένες.

Ἐπήδετο. ἐπέγνω.

Ἐπήδη. ἐλαλήθη.

Ἐπήσπαιρεν. ἐψυχορράγει.

Ἐπηλεία. ἡ ἐπέλευσις.

Ἐπήτης. ὁ λόγιος καὶ συνετός.

Ἐπήτειμος. πυκνός.

Ἐπητύϊ. τῇ συνέσει.

Ἐπιάλτην. Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ οἱ Ἀττικοὶ, τὸν δαίμονα. διὰ δὲ τοῦ φ, τὸν ἄνδρα Ἐφιάλτην. καὶ τὸν ῥιγοπύρετον λεγόμενον.

Ἐπίασιν. ἐπέρχονται.

Ἐπηρεάσαι. Insultasse. Læsisse.

Ἐπῆγεν. Impulit. Induxit. Irritavit. *Amor igitur mutuus eos in Tyrannum Phalaridem incitavit.* Et iterum: *Hunc sanavit, & ad comœdias agendas iterum impulit.*

Ἐπῆρες. Paratum. Instructum. *Navigium autem instructum erat, in quod cum mulierem conjecisset, abiit.*

Ἐπηρεάζω. Accusativo jungitur. Item dativo. Insulto. Noceo. *Qui sua mala adjuvant, dum aliis insultant.*

Ἐπήρετο. Quærebat. Interrogabat.

Ἐπερεφέες. Deorsum versi. Proni. [Tecti. Opaci.]

Ἐπήρεια. Damnum. Injuria. Insultatio. Thucydides: *Et additis minis* [*Epidamniis*] *imperarunt, ut exules reciperent.* Et iterum: *Et cavere eos jussit, ne quis forte ex alio exercitu inter eos esset, qui damno eos afficeret.* Et iterum: *Quare insolentia, qua hisce insultatur, merito ingens in homines injuria esse perpetuo videbitur.* Proprie autem ἐπήρεια vocatur incursio hostilis. Ab Ἄρης, Mars.

Ἐπήρκεσεν. Opem tulit. Suffecit. Adjuvit. *Hæc cum Antonio crebro nunciarentur, & recessum ejus adjuverunt, & milites molliores reddiderunt.* Et iterum: *Cætera vero Philosophis suppeditarunt.*

Ἐπιρρωμένοι. Elati. Animis erecti. Prompti. Parati. Thucydides: *Græcorum igitur animi ob rem ab Athenienſibus in Sicilia male gestam, expectatione erecti erant:* [*& alii quidem censuerunt,*] *bellum non esse omittendum,* &c.

Ἐπηρώθησαν. Oculis privati, vel excæcati fuerunt.

Ἐπηρτημένου. Impendentem. Imminentem.

Ἐπήρτησεν. Imposuit. Intulit. *Ille vero viis intercluſis non parvum terrorem urbanis intulit.*

Ἐπηδένες. Aliqua re lætantes, vel gaudentes.

Ἐπήδετο. Sensit. Intellexit.

Ἐπήδη. Dictus est.

Ἐπήσπαιρεν. Moribundus palpitabat. Animam agebat, vel efflabat.

Ἐπηλεία. Adventus. Superventus.

Ἐπήτης. Eloquens. Facundus. Doctus.

Ἐπήτειμος. Densus.

Ἐπητύϊ. Prudentia, vel sapientia.

Ἐπιάλτην. Homerus, Hesiodus, & Attici sic vocant dæmonem, [qui a Latinis Incubus dicitur.] At Ἐφιάλτης, per φ, est nomen proprium viri. Item sic vocatur febris, quam & ῥιγοπύρετον Græci dicunt.

Ἐπίασιν. Invadunt.

1 Ἐπῆγεν. ἀντὶ τοῦ ἀνέπεισεν.] Aristophanes *Nubibus*, pag. 125.

Ἥτις μ' ἐπῆγε τὴν μητέρα.

Scholiasta ad eum locum: Ἐπῆγε. κυρίως τὸ ἀνεκαύνωσεν, ἀνεκέφισεν. καθοχετικῶς δὲ ἀνέπεισεν. Sophocles *Oedip. Tyran.* pag. 204.

Τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

Scholiasta: Ἐπῆρε, ἔπεισε. ὡς Εὐριπίδης·

Ὅστις μ' ἐπῆρας ἔργων ἀνοσιώτατον.

Confer etiam Nostrum supra v. Γῆμ' ἐπῆρε, & v. Ἐπιῆρας.

2 Τοῦτον ἰάσατο, κ. κωμῳδ.] Hæc sunt verba scriptoris cujusdam anonymi (Æliani, ut puto) de Theopompo Comico, ut patet ex ipso Suida infra v. Θεόπομπος, Θεοδ. ubi locum integrum vide.

3 Θουκυδίδης] Lib. I. cap. XXVI.

4 Θουκυδίδης] Lib. VIII. cap. 2. unde sensum hujus loci supplebis.

Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ὀπτήσῃ. ἢ μὴν φόνιόν τινα θανατηφόρον ἰόν· ὁ δὲ καὶ τῇ θέᾳ λώβιον ἐργάζεται.

Ἐπιβάθρα. ἐπίβασις. Πρότερον δὲ ἤδη ἀπέβη, οἱονεὶ ἐπιβάθραν αὐτῷ κατασκευάζουσα καὶ καλακόλπιον. Πολύβιος· Ὁ δὲ Φίλιππος ἠβούλετο πρότερος καταλέσθαι Ῥωμαίων τὰς ἐν τούτοις τοῖς τόποις ἀφορμὰς καὶ τὰς ἐπιβάθρας.

Ἐπιβάθρας. [1] ἐπιβάσεως. Ἡ δὲ ἐπὶ τὸ τέγος ἀναβᾶσα ταχέως, ἅτε τῆς ἐπιβάθρας ἐμπείρως ἔχουσα. Πολύβιος· Ἵνα ἐὰν [2] προσῆται διαβαίνειν αὖθις εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐπιβάθραν ἔχοι τὴν Ἄβυδον.

Ἐπιβὰς τῆς Ἀσίας.

Ἐπιβατεῦσαι. γενικῇ. ἐπιβῆναι. κατασχεῖν. [3] Χωρίων ὑπερῆναι, ὥσπερ Θευδίβερτος ἃ δέον ἐπιβατεῦσαι διὰ σπουδῆς ἔσχεν.

Ἐπιβατήρια. τὰ ἐπὶ τοῖς τειχῶν μηχανήματα. Ὁ δὲ τὰς μηχανὰς ἐπῆγεν, πύργους ξυλίνους, καὶ χελώνας, καὶ ὅσα τειχῶν ἐπιβατήρια.

Ἐπιβάτης. ὁ ἐπὶ τῆς νηὸς ἄπρακτος. ἐρέτης δὲ, ὁ κωπηλατῶν.

Ἐπιβάτης. [4] ὅπως ὑπάλθειν τοὺς ἐν ταῖς πρίῃσι πραλθομένους, καὶ μὴ κωπηλατοῦντας μόνον, ἐπιτηδείους δὲ πρὸς τὸ μάχεσθαι.

Ἐπίβδαι. [5] αἱ μεθέορτοι ἡμέραι, διὰ τὸ πρὸς ὑπόδειξιν ταῖς πρωτέραις ἡμέραις γενέσθαι, ἄλλης ὑπερβαινούσης.

Ἐπιβεβήκασιν. ἐνέτυχον. σύγχρονοι ἐγένοντο. Οὗτοι μὲν οὐκ ἐγένοντο ἐπὶ τῆς ἀρχαιοπρεποῦς πολιτείας. τοῖς δὲ γνωμόνοις ἐπιβεβήκασι καὶ ἐνέτυχον, καὶ παρ' ἐκείνων ὠφεληθέντες, ἔπειτα τοῖς καθ' ἑαυτοὺς ἐγένοντο πολλῶν ἀγαθῶν ἡγεμόνες, τῶν τε ἄλλων, καὶ παλαιῶν διηγημάτων πολύφωνοι κήρυκες.

Ἐπίβλημα. τὸ τῷ πρωτέρῳ ἐπιβαλλόμενον.

Ἐπιβλής. [6] ὁ μοχλός. ἡ σανίς. οἱ μὲν φασιν, ὅτι δοκός ἐστιν· [7] οἱ δὲ, ποιά τις δοκός.

Ἐπιβλήτης. [8] ὁ δόκιμος.

Ἐπιβόημα. Θουκυδίδης· Ὁ δὲ, εἴτε τὸ ἐπιβόημα, ἢ καὶ αὐτῷ ἄλλο τι, ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ δόξαν, ἐξαίφνης τὸ στράτευμα ἀπῆγε. τουτέστιν, ἐπιφώνημα. καὶ ἐπιβοώμενος, ἀντὶ τοῦ ἐπικαλούμενος.

Ἐπιβολή. ἔννοια, καὶ ἐπιχείρησις. ἐπὶ θεωρημάτων γεωμετρικῶν. [9] Ἐπὶ δὲ Ἰουστινιανοῦ τὸ τῆς ὑπερ-

Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλ. *Aſpidem & baſiliſcum* [*impune*] *calcabis.* Illa enim venenum letale emittit: hæc autem vel ipſo aſpectu nocet.

Ἐπιβάθρα. Scala. Adſcenſus. Scanſio. Gradus, per quem ad aliquid pervenitur. **** Polybius: *Philippus vero Romanis præripere volebat loca munita, quo ſe tuto recipere, vel per quæ Macedoniam commode intrare poſſent.*

Ἐπιβάθρας. Scanſionis. Adſcenſus. Scalæ. *Illa vero in tectum celeriter adſcendens, ut quæ adſcenſus perita eſſet.* Polybius: *Ut, ſi in Aſiam trajicere iterum decreviſſet, Abydum haberet, quo tuto appellere poſſet.*

Ἐπιβὰς τῆς Ἀσίας. Aſiam ingreſſus.

Ἐπιβαλέσθαι. Genitivo jungitur. Intrare. Occupare. *Ut locis cederet, quæ Theudibertus injuſte occupaverat.*

Ἐπιβατήρια. Machinæ, quarum ope muri conſcenduntur. *Ille autem machinas admovit, turres ligneas, & teſtudines, & quæcunque ad muros ſcandendos adhiberi ſolent.*

Ἐπιβάτης. Vector, qui in navi otioſus eſt. Ἐρέτης vero, remex.

Ἐπιβάτης. Ἐπιβάται vocabant milites claſſiarios, qui non quidem remigabant, ſed ad pugnandum idonei erant.

Ἐπίβδαι. Dies, qui feſtum ſequuntur, eorumque ſunt acceſſio quædam. Sic dicti ab ἐπιβαίνω.

Ἐπιβεβήκασιν. Succeſſerunt. Inciderunt. Eodem tempore vixerunt. *Iſti quidem non fuerunt in illa antiqua & decora diſciplina: ſed iis, qui in ea fuerant, ſucceſſerunt, & in eos inciderunt. Cum autem ex ipſorum colloquiis & conſuetudine magnum fructum cepiſſent, poſtea ſuæ ætatis hominibus multorum bonorum auctores fuerunt, cum aliorum, tum etiam antiquarum hiſtoriarum valde vocales præcones.* Port.

Ἐπίβλημα. Additamentum. Quod priori adjicitur.

Ἐπιβλής. Vectis. Repagulum. Sera. Quidam ajunt eſſe trabem: nonnulli vero, qualitatem quandam trabis.

Ἐπιβλήτης. Trabs.

Ἐπιβόημα. Acclamatio. Thucydides: *Ille vero, ſive propter militum acclamationem, ſive propter aliud aliquid, quod ipſi acciderat, ſive quod ipſi ſic placuiſſet, exercitum repente abduxit.* Et ἐπιβοώμενος, qui invocatur. *Port.*

Ἐπιβολή. Sententia. Conatus. Aggreſſio. Dicitur etiam de theorematibus Geometricis.

1 Ἐπιβάθρας. ἐπιβάσεως. Ἡ δὲ ἐπὶ τ.] Locum hunc ex MSS. Pariſ. diſtinxi & ſupplevi. In prioribus enim Editt. deſunt iſta, Ἐπιβάθρας. ἐπιβάσεως. Ἡ δὲ ἐπὶ τὸ πρὸς ἀναβᾶσα ταχέως, ἅπτ τ' ἐπιβάθρας. Quæ vero ſequuntur, cum verbis ultimis articuli præcedentis male cohærent.

2 Προσῆται] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. male προῆται: quod mendum tamen & Wolfius ante obſervaverat.

3 Χωρίων ὑπερῆναι, ἅπερ Θευδ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. IV. *de Bello Goth.* cap. XXIV.

4 Ἐπιβάτης. ὅπως ὑπάλ.] Ex Harpocratione.

5 Ἐπίβδαι. αἱ μεθ.] Hæc obſcura ſunt, nec ſuſpicione mendi apud me carent: quamvis ea totidem verbis etiam legantur apud Etymologum. In MSS. autem Pariſ. eadem deſunt.

6 Ἐπιβλής. ὁ μοχλ.] Vide Harpocrationem v. Ἐπιβλῆτας, cujus veſtigia Noſter ſecutus eſt.

7 Οἱ δὲ, ποιά τις δοκός] Sic etiam habet Harpocratio: at non ſine manifeſta παπλολογίᾳ uterque. Quid enim differt hæc interpretatio ab ea, quæ præcedit? Quare magis placet, quod habet Etymologus, οἱ δὲ, πιστὴς δοκός.

8 Ἐπιβλήτης. ὁ δόκιμος.] Inepte. Scribe Ἐπιβλής, ἰσοβλῆτης. ἡ δοκός. Conſer Heſychium h. v.

9 Ἐπὶ δὲ Ἰουστινιανοῦ——τῆς διεφθαρμένοις παντάπασι] Hæc ſunt verba Procopii *Hiſtor. Arc.* cap. XXIII.

λῆς ὄνομα ἔλεγεν ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, ἐξαπίνας ἐπὶ τοῖς τὰ χωρία κεκτημένοις ἐπιγινόμενον, φοβερόν τε αὐτοῖς ὀλέθρου τινὸς ἐλπίδα. χωρίων τε γὰρ πολλῶν τῶν ἐρήμων τε καὶ ἀπείρων γεγενημένων, ἂν δὴ τοῖς τε κυρίοις καὶ τοῖς γεωργοῖς ἤδη τετύχηκεν ἀπολωλέναι τινὰ γῆν πατρῴαν ἀπολιπόντας, ἢ τοὺς ἐγκειμένους σφίσι μᾶλλον ταῦτα κακοὺς κρύπτεσθαι, οὐκ ἀπηξίου Φέρειν τοῖς ὕστερον διεφθαρμένοις παντάπασι. καὶ τοῦτο ἐκάλουν ἐπιβολήν, καὶ ἐπιβάλλειν. † Ὡς [1] ὀφειλόμενόν τινα τοῖς ἀλόγοις ἐξημαρτηκέναι φασὶ τοὺς ὀφανοὺς ἐπιτρόπους, ἢ καὶ ἄλλοις τισὶ τὰ τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια, καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς καθιστᾶσιν. Ἰουστινιανὸς οἱ ἄρχοντες ζημίαν ὀφείλουσιν, ἐπιβολὴν καλεῖται. καὶ τὸ ῥῆμα, ἐπιβάλλειν.

Ἐπιβολή. καὶ ἡ ἐγχείρησις. ἡ ἀπόπειρα. [2] Πολύβιος· Ἔστι μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταυτόμαλον ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. ἔστι δ' ὅτε πάλιν, κατὰ τὴν παροιμίαν,

Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου κρείσσονος ἀντέτυχε.

τοῦτο δέ φασι περὶ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλείδου, καὶ Εὐχέμου τοῦ Αἰγεάτου.

Ἐπιβολή. παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἡ ζημία. καὶ [3] Ἀριστοφάνης·

Ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην.

Ἐπιβολή. ἡ εἰσφορά. [4] Ὁ δὲ Σκιπίων ἀποκρίνεται μηδαμῶς εἶναι Ῥωμαίοις ἔννομον, ἐν ἐπαίνῳ ποιεῖσθαι τὰς κατὰ τῶν πολεμίων τοῖς ἀρχομένοις ἐπιχειρουμένας ἐπιβουλάς.

Ἐπίβοον. [5] ἡ ὅτι [6] βοὸς θυσία.

Ἐπιβώμιον. τὸ εἰς τὸν βωμόν.

Ἐπιβοᾶμαι. αἰτιατικῇ. Τινὰ πεῖραν μάρτυρα καὶ κανόνα τῶν ἐμῶν λόγων ἐπιβοᾶμαι.

Ἐπιβοώμενοι. ἐπικαλούμενοι μάρτυρας. Τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς τύπτοντες, καὶ τὰς χεῖρας ἐπαναλείνοντες, καὶ τοὺς Θεοὺς ἐπιβοώμενοι.

Ἐπιβοᾶμαί σε. Τὸν Χριστὸν ἐπεβοᾶτο.

Ἐπιβωσάμην. ἐπιβοησάμην. ἐπικαλεσάμην.

Ἐπιβωσώμεθα.

Ἐπιβείθων. ἐπιβαρῶν. καὶ [7] ἐπιβείσῃ, ἐπιβαρήσῃ.

Ἐπιβείσουσιν [8] ὀδόντες. παρ' ὅσον οἱ θυμούμενοι τρίζουσι τοὺς ὀδόντας.

Ἐπιβρόντητον. ὁ ἐμβρόντητον. [9] Σοφοκλῆς·

Ὡς ὁ στρατηγὸς ὁ πεβρόντητον μολών.

Sub Juſtiniano nomen ἐπιβολῆς, (i. e. impoſitionis) *erat peſtis improviſa, in poſſeſſores prædiorum repente ingruens, & omnem ſpem vitæ a ſtirpe præcidens. Nam vaſtis omnino ſylveſcentibuſque prædiis, (quorum domini coloniique ſive periiſſent, ſive poſt tot mala patriam fugientes, graviſſimeque afflicti uſpiam latitarent) vectigal imponere Juſtinianus non dubitabat. Et hoc vocabatur* ἐπιβολή. Item mulcta, quam Magiſtratus irrogabant tutoribus, qui pupillos defraudaverant; vel etiam iis, qui Rempubl. non recte adminiſtraverant; aut qui aliena retinebant, nec in publicum proferebant; ἐπιβολὴ dicebatur. Et ἐπιβάλλειν, mulctam irrogare.

Ἐπιβολή. Conatus, quo aliquid aggredimur. Inceptum. Polybius: *Nam interdum virorum fortium inceptis fortuna ipſa & caſus reſiſtunt. Interdum vero id evenit, quod proverbio dici ſolet, ut,*

Occurrat forti qui mage fortis erat.

Hoc autem de Hyllo Herculis filio, & Euchemo Ægeate dicunt.

Ἐπιβολή. Apud oratores ſic dicitur mulcta. Ariſtophanes: *Mulctam ob hoc irrogabit drachmam unam.*

Ἐπιβολή. Tributum. Vectigal. [At ἐπιβουλή, inſidiæ.] *At Scipio reſpondet, a moribus & inſtitutis Romanorum alienum eſſe, laudare inſidias, quas milites adverſus duces ſuos moliti eſſent.*

Ἐπίβοον. Sacrificium, quo bos immolatur.

Ἐπιβώμιον. Quod aræ imponitur.

Ἐπιβοᾶμαι. Accuſativo jungitur. Invoco. Imploro. *Experientiam meorum verborum teſtem & regulam invoco.*

Ἐπιβοώμενοι. Teſtes invocantes. *Capita ſua verberantes, & manus attollentes, Deoſque invocantes.*

Ἐπιβοᾶμαί σε. Te invoco. Τὸν Χριστὸν ἐπεβ. Chriſtum invocabat.

Ἐπιβωσάμην. [Ionice] pro ἐπιβοησάμην. Qui invocavit.

Ἐπιβωσώμεθα. Pro ἐπιβοησώμεθα. Invocemus.

Ἐπιβείθων. Aggravans. Gravans. Premens. Et ἐπιβείσῃ. Gravabit. Premet.

Ἐπιβείσουσιν ὀδόντες. Stridebunt dentibus. Qui enim iraſcuntur, dentibus ſtridere ſolent.

Ἐπιβρόντητον. Attonitus. Stupidus. Veſanus. Sophocles: *Quemadmodum dux ille veſanus veniens.*

1 Ὡς ὀφειλόμενόν τινα ζημ.] Scribe, Καὶ ἐπιβολὴν, ἡ ὀφειλομένη &c. Scholiaſta Ariſtophanis ad *Veſpas*, pag. 486. Ἐπιβολὴν, ἐπίτιμιον ζημίαν παρὰ τὸ ἐπιβάλλω. Ἄλλως. Ἢ οἱ ἄρχοντες ζημίαν ὀφείλουσι τοῖς ἀλόγοις ἐξημαρτηκέναι φασὶ τοὺς ὀρφανοὺς ἐπιτρόπους, ἢ καὶ ἄλλοις τισὶ τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια, καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς καθιστᾶσιν, ἐπιβολὴ καλεῖται. καὶ τὸ ῥῆμα ἐπιβάλλειν. Hinc Suidas ſua deſcripſit: quamvis ὕστερον πεφθέγγεται.

2 Πολύβιος] Lib. xv. cap. xvi.

3 Ἀριστοφάνης] *Veſpis* pag. 486. (338. Ed. Baſ. *P.*)

4 Ὁ δὲ Σκιπίων ἀποκρ.] Locus hic ampliandus eſt ex ipſo Suida ſupra v. Βοελαυνός.

5 Ἐπίβοον] Vide paulo inferius v. Ἐπίβωμον.

6 Ἢ ὅτι βοὸς θυσία] Meurſius *Lect. Attic.* lib. III. cap. XXII legendum contendit, ἢ ἐπὶ βοὸς θυσ. Sed malim, ἢ μετὰ βοὸς θυσία: ut legitur paulo inferius v. Ἐπίβωμον.

7 Ἐπιβείσῃ. ἐπιβαρήσῃ] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. E. v. 91.

8 Ἐπιβείσουσιν] Vox eſt corrupta, cujus loco ſcribendum puto ἐπιβρύκουσιν. Vide ſupra v. Βρύκουσα.

9 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 75. ut Portus monuit.

Ἐπίβοιον. ὅταν τις τῇ Ἀθηνᾷ ἔθυε βοῦν, ἔθυε καὶ τῇ Πανδώρᾳ ὄϊν μετὰ βοός· καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον.

Ἐπὶ βύρσης ἐκαθέζετο. τοῦτο παρὰ Σκύθαις ἐπετέλειτο. ἐπειδάν τις ἀδικεῖται παρὰ ἑτέρου, ἀμύνασθαι δὲ βουλόμενος ἑαυτὸν ὁρᾷ ἀξιόμαχον μόνον ὢν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κατακόψας ἥψει, αὐτὸς δὲ ἐκπελάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, ἐκάθητο ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὰ ὀπίσω παρειαγὰς τὰ χεῖρε. καὶ τοῦτό ἐστι Σκύθαις ἡ μεγίστη ἱκετηρία. τῷ δὲ κρεῶν τοῦ βοὸς ὁ βουλόμενος μοῖραν λαμβάνων, καὶ ἐπιβαίνων τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατ' δύναμιν ἕκαστος συμμαχήσειν. καὶ ἔστιν αὐτοῖς τοῦτο ὅρκων ὁσιώτατον.

Ἐπιβύσαντες. ἐπικαλύψαντες. σκεπάσαντες. [1] Περικόπτου. Ἐπιβύσαντες τὰς ῥωχμὰς χάμαι, τὸ ὕδωρ μελιχλεύσει. καὶ ἀκρόβυστος, ὁ τὸ ἄκρον βεβυσμένον ἔχων.

Ἐπιβύσας. ἐμπλήσας. γεμίσας. ὡς [2] Ὁμήρου Νήμαι ἀσκηθὲϊ βεβυσμένον. [3] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.

Ἐπιγαμβρεία.

Ἐπιγάννυμι. δοκῶ. ἐπιχαίρω.

Ἐπιγαυρωθείς. ἀνθρωθείς. θρασυνθείς. Ξενοφῶν· Ὁ μὲν δὴ ταῦτα ἀκούσας, καὶ ἐπιγαυρωθεὶς τῇ ἐντολῇ Κύρου, ἐπορεύετο.

Ἐπιγεννήματα. τὰ ἐξ ὑστέρου τοῖς τραύμασιν ἀναφυόμενα. Πολύβιος· Δεῖ τοὺς ὀρθῶς βουλευομένους περὶ τοῦ πολέμου, καθάπερ καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἀῤῥωστίαις, μηδὲν ἧττον τῶν ἐπιγεννημάτων ποιεῖσθαι λόγον, ἢ τῶν ἐξ ἀρχῆς ὑποκειμένων παθῶν.

Ἐπιγένης, κωμικός. τοῦτο δράματα αὐτοῦ ἐστιν [4] Ἡρωΐνη, καὶ [5] Μνημάτιον, καὶ [6] Βακχεία· ὡς Ἀθήναιος λέγει ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς.

Ἐπιγένης. ὄνομα κύριον. [7] Ἐπειδὴ τοίνυν Ἐπιγένης ἀδυνὴς τριηραρχεῖν ἠναγκάζετο, ἀνάργυρος ὤν, καὶ τῆς γῆς τοῦ πολεμίων κρατούντων.

Ἐπίγειος. ὁ γήϊνος.

Ἐπιγηθεῖ. χαίρει.

Ἐπιγλωττήσομαι. Φλυαρήσω. βλασφημήσω. [8] Περὶ τοῦ Ἀθηναίων γε οὐκ ἐπιγλωττήσομαι.

Ἐπιγνάμπτας.[9] ἀντὶ τοῦ ἐπισκόπους, καὶ ἐπιχαράξας, τοὺς καθεστηκότας ἐπὶ τῷ γράφειν ἑκάστῳ, ὅσον εἰσφέρειν εἰς τὸ δημόσιον ὀφείλοντι.

Ἐπίβοιον. Quum quis Minervæ immolabat bovem, immolabat & Pandoræ ovem cum bove: quod ſacrificium ἐπίβοιον vocabatur.

Ἐπὶ βύρσης ἐκαθέζετο. In corio ſedebat. Moris erat apud Scythas, ut, ſi quis injuriam ab altero illatam ulciſci vellet, qui ſe ſolum adverſario imparem putaret; bovem immolaret, & carnes quidem conciſas elixaret, ipſe vero corio humi extenſo inſideret, manibus in tergum rejectis: qui eſt modus maxime ſolennis, quo ſupplices apud Scythas aliorum opem implorare ſolent. Quiſquis igitur volebat, accepta bubularum carnium parte, & dextrum pedem corio imponens, ſe pro viribus opem ei laturum eſſe pollicebatur. Eſtque id ſanctiſſimum apud eos jusjurandum.

Ἐπιβύσαντες. Qui texerunt. Qui obturarunt. Procopius: *Terræ fiſſuris humo ingeſta repletis, aquam per canales, [quo volunt,] derivant.* Et ἀκρόβυστος, qui præputium habet.

Ἐπιβύσας. Qui obturavit. Qui replevit. Homerus: [*Calathum*] *filo neto repletum.* Ariſtophanes *Pluto*: *Os oratorum nummis obturans.*

Ἐπιγαμβρεία. Jus affinitatis.

Ἐπιγάννυμι. Dativo jungitur. Re aliqua lætatur.

Ἐπισαυρωθείς. Qui ſpiritus ſumit. Qui ſuperbiam & ferociam animo concipit. Xenophon: *Ille igitur his auditis, & ob Cyri mandatum præfidentior factus, abiit.*

Ἐπιγεννήματα. Vitia quæ deinceps vulneribus accedunt. Acceſſiones. Polybius: *Oportet illos, qui bellum recte & prudenter gerere volunt, quemadmodum & in morbis medici faciunt, non minorem habere rationem eorum, quæ initiis accedunt, quam ipſorum initiorum, a quibus mala cœperunt.*

Ἐπιγένης. Epigenes, Comicus. Ex ejus fabulis ſunt, Heroina, Mnematium, & Bacchia: ut Athenæus in *Dipnoſophiſtis* ait.

Ἐπιγένης. Epigenes. Nomen proprium. *Quoniam igitur Epigenes, cui facultates & opes deerant, quod hoſtes agrum ejus tenerent, trierarchiæ munere fungi cogebatur.*

Ἐπίγειος. Terrenus. Terreſtris.

Ἐπιγηθεῖ. Gaudet. Lætatur.

Ἐπιγλωττήσομαι. Nugabor. Maledicam. Lingua proferam, aut effutiam. [Ariſtophanes:] *Adverſum Athenas vero nihil tale effutiam.*

Ἐπιγνώμονας. Inſpectores, & Æſtimatores, quorum officium erat, ſingulis modum tributi pendendi præſcribere.

1 Περικόπτου] Lib. II. *de Bello Vand.* cap. XIX. Vide etiam intra v. Ῥωχμὰς, ubi locus hic auctior legitur.

2 Ὁμήρου] Odyſſ. Δ. v. 134.

3 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 41. (21. Ed. Baſ. P.)

4 Ἡρωΐνη] Hujus fabulæ Athenæus mentionem facit lib. XI. pag. 474. & 502.

5 Μνημάτιον] Laudat itidem Athenæus lib. XI. pag. 472. & 480.

6 Βακχεία] An potius Βάκχαι, ut apud Athenæum lib. IX. pag. 384. Cæterum, idem Athenæus lib. III. pag. 75. Epigenem hunc Comicum laudat etiam ἐν Βακχείᾳ: & Pollux lib. VII. cap. X. ἐν Ποντικοῖ: quæ duo fabularum nomina a Suida hic prætermiſſa ſunt.

7 Ἐπειδὴ τοίνυν Ἐπιγ.] Vide ſupra v. Ἀνάργυρος, ubi hic ipſe locus legitur, addito nomine auctoris, unde eum Suidas deprompſit.

8 Περὶ τῶν Ἀθηναίων γ.] Ariſtophanes *Lyſiſtrata* pag. 837. (542. Ed. Baſ. P.)

Περὶ τῶν Ἀθηνῶν οὐ· οὐκ ἐπιγλωττήσομαι
Τοιοῦτον οὐδέν.

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

9 Ἐπιγνώμονας. ἀντὶ τοῦ ἐπισκ.] Eadem habet Etymologus. Confer etiam ſupra v. Διάγραμμα, & Harpocrationem v. Ἐπιγραφεῖς.

Ἐπι-

Ἐπίγνω. ὄνομα κύριον. Ἀριστοφάνης· Ἐπιβλέψας ἐκεῖσε γυναῖκας ὁ ᾠόμην λέγειν. ὃς ἐκωμῳδεῖτο ὡς μαλακὸς, καὶ ὡς μὴ γυναικῶν ἀεὶ εὐρισκόμενος.

Ἐπιγονίδα.[2] τὸ ἄνω μέρος τοῦ μηροῦ. ἔνιοι δὲ, τὴν ἐπωμίδα.

Ἐπίγραμμα. πάντα τὰ ἐπιγεγραμμένα ποι, κἂν μὴ ἐν μέτροις εἰρημένα, ἐπιγράμματα λέγεται.

Ἐπιγραφεῖς. ὁπότε δέησεν ἀργύριον εἰσφέρειν εἰς τὸ δημόσιον τοὺς ἀστοὺς, ἢ τοὺς μετοίκους, οἱ ταῦτα διαγράφοντες, ἐπιγεγραφεῖς ἐκαλοῦντο.

Ἐπιγραφομένῳ. ἰδιοποιουμένῳ, οἰκειουμένῳ. Εἰ γὰρ δόξαν ἔμελλε φέρειν τὰ ὑπ' ἄλλων εὑρημένα ἐπιγραφόμενος.

Ἐπιγράφων. δοτικῇ. ἀντὶ[3] τοῦ βεβαιῶν. διϊσχυριζόμενος. Ὁ δὲ ψευδοφίλιππος ἐπέγραφεν ἑαυτῷ Φίλιππον τὸν Μακεδόνα.

Ἐπιγράψας. ἐπιξέσας.

Ἐπίγυα.[4] τὰ πρυμνήσια ἐπίγυα ἔλεγον.

Ἐπιγύοις.[5] τοῖς ἀπὸ γῆς. Τὰ δὲ πλοῖα ἢ τοῖς ἐκ τῆς γῆς ἐπιγύοις προσέλαβον εἰς τὸ ζεῦγμα. καὶ αὖθις· Τὴν δ' ἀπὸ τοῦ ῥεύματος πλοῦν ἀσφαλίζοντο τοῖς ἀπὸ γῆς ἐπιγύοις.

Ἐπίδαμνος. ἡ πόλις. τὸ[6] νῦν Δυρράχιον τὸ πάλαι ἐλέγετο Ἐπίδαμνος.

Ἐπιδαύειος. ὄνομα τοπικόν.

Ἐπίδαυρος. ὄνομα τοπικὸν ἐν ᾧ ὁ Ἀσκληπιὸς ἐπιμᾶτο.

Ἐπιδαψιλευόμενος. πλουσίως ἀναπεπταμένον. καὶ Ἡρόδοτος[7]· Τάς τε μητέρας καὶ ἀδελφὰς ἐπιδαψιλευόμεθ' ὑμῖν, ὡς παντελῶς μάθητε πιμώμενοι περὶ ἡμέων.

Ἐπιδαίσιος οἶκος. ὁ ἐπίκοινος, καὶ ὁ μεμερισμένος. ὁ ἐξ ἴσου καταλειφθεὶς δυσὶ ποσίν.

Ἐπιδεᾶ. ἐνδεᾶ. ἐλλιπῆ.

Ἐπὶ δ' ἐγδοῦπησεν. ἐπεκτύπησε. πλεονάζον καὶ παρέλκον τὸ γ. καὶ ἐν τῷ ἐείγδουπος ὁμοίως.

Ἐπίγνω. Epigonus. Nomen proprium. Ariſtophanes: *Oculos enim illuc conjiciens, cum mulieribus me loqui putabam.* Hic Epigonus a Comicis perſtringebatur, ut homo mollis & effœminatus, & qui cum mulieribus ſemper verſaretur.

Ἐπιγονίδα. [Sic Græci dicunt] carnoſiorem femoris partem, quæ eſt ſupra genu. Quidam vero ſic vocant epomidem.

Ἐπίγραμμα. Epigramma. Inſcriptio. Omnes inſcriptiones, quamvis non conſtent verſibus, dicuntur epigrammata.

Ἐπιγραφεῖς. Cum a civibus aut inquilinis pecunia in ærarium conferenda erat, illi qui hæc deſcribebant, Ἐπιγραφεῖς vocabantur.

Ἐπιγραφομένῳ. Sibi vendicanti. Sibi tribuenti. *Quamvis, quæ ab alio fuerant inventa, gloriam eſſent allatura illi, qui ſibi ea vendicabat.*

Ἐπιγράφων. Dativo jungitur. Affirmans. Contendens. Aſſeverans. Sibi tribuens. *Pſeudophilippus vero nomen Philippi Macedonis falſo ſibi tribuebat.*

Ἐπιγράψας. Qui raſit. Qui perſtrinxit. Qui leviter vulneravit.

Ἐπίγυα. Sic vocabant rudentes, ſive funes nauticos, quibus naves a littore religantur.

Ἐπιγύοις. Funibus nauticis, quibus puppes a littore religantur. Retinaculis. *Pleraraque vero ope retinaculorum ad pontem conficiendum aſſumebant.* Et iterum: *Latus vero navis, quod terræ obverſum erat, rudentibus a terra protenſis firmarunt.*

Ἐπίδαμνος. Epidamnus. Sic olim dicta fuit urbs, quæ nunc Dyrrachium vocatur.

Ἐπιδαύειος. Epidaurius. Nomen gentile.

Ἐπίδαυρος. Epidaurus. Nomen loci, in quo Æſculapius colebatur.

Ἐπιδαψιλευόμεθα. Splendide tractans. Herodotus: *Et matres & ſorores veſtras in veſtram gratiam ſplendide tractamus, ut omnino ſciatis vos a nobis coli.*

Ἐπιδαίσιος οἶκος. Domus communis, nec diviſa. Vel, domus, quæ ex æquo duobus aliquibus eſt relicta.

Ἐπιδεᾶ. Indigentem. Inopem.

Ἐπὶ δ' ἐγδοῦπησεν. Strepitum ſupra aliquam rem edidit. Superfluum autem eſt τὸ γ in voce ἐγδοῦπησε: ut & in voce ἐείγδουπος.

1 Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 729. (489. Ed. Baſ. *P.*) ubi locus hic ita legitur:

Μὰ Δί' Ἐπίγνον ἐκεῖνον. ἐπιβλέψασα γὰρ
Ἐκεῖσε, ἔδοξ' γυναῖκας ᾠόμην λέγειν.

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

2 Ἐπιγονίδα] Homer. Od. Σ. v. 73. Confer Etymol. v. Ἐπιγονατίς.

3 Ἀντὶ τοῦ βεβαιῶν. διϊσχ.] Hæc interpretatio inepta eſt, quam & rejecimus ſupra v. Ἐπεγράψατο.

4 Ἐπίγυα] Confer Harpocrationem v. Ἐπίγνον.

5 Τοῖς ἀπὸ γῆς] Ergo ἐπιγείοις, vel potius ἐπιγυίοις ſcribendum eſt; ſubintellecta ſcilicet voce χοινίοις. Certe Scholiaſta Homeri ad Il. A. v. 476. τὸ παρὰ πρυμνήσια exponit, παρὰ τὰ ἀπίγεια χοινία. Et ratio appellationis in promptu eſt. Nam funes illi nautici dicuntur ἀπίγεια, quod iis navis a littore religetur: vel ἐπίγεια, quod iidem a navibus ad littus protendantur; a præpoſitione ἐπὶ, & nomine γῆ: quæ etymologia non convenit voci ἐπίγυα. Sed, ut dicam, quod res eſt, τὸ ἐπίγυα Suidæ idem eſt, quod ἐπίγεια; quoniam Græci τὸ η, ι, ει, & υ, eodem prorſus modo pronuntiare, & ideo etiam promiſcue fere ſcribere ſolebant: vitioſe utique, ſi veterem pronuntiationem & orthographiam ſpectes. Dum enim Græcos hic nomino, non intelligo Græcorum antiquiſſimos, ſed eos, qui ante mille ſaltem abhinc annos vixerunt; quippe a quo tempore eam, quam dixi, pronuntiationem in Græcia in uſu jam fuiſſe obſervare licet. Sed ea de re pluribus hic agere inſtituti ratio non permittit.

6 Τὸ νῦν Δυρράχιον τὸ πάλαι ἐλ.] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. 1. cap. XXIV.

7 Ἡρόδοτος] Lib. v. pag. 186. ut Portus obſervavit.

Ἐπιδέκαλον. τὸ δέκαλον. καὶ ἐπίπεμπτον; τὸ πέμπτον λέγειν εἰώθασι.

Ἐπὶ Δελφινίῳ. δικαστήριον Ἀθήνησιν ἐπὶ τοῖς ὁμολογοῦντων μὲν δεδρακέναι φόνους, χρῆναι δέ.

Ἐπιδεξιελευθέρως. [2] Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Πάντα δυναμένους ὀξέως τε καὶ τοῦς ἄλλους ποιεῖν, ἀναλαβέσθαι δ' οὐκ ἐπισταμένους ἐπιδεξιελευθέρως, οὐδὲ ἁρμονίαν λόγων λαβόντας ὑπαντῆσαι θεοῖς ὕμνοις ἐν τῷ ἀναλαμβάνειν.

Ἐπίδεσμος. ὁ ἐπὶ τῇ πληγῇ δεσμός. [3] Ἀριστοφάνης·

Ἄκουε, μὴ φεῦγ'. ἐν Συβάρει γυνὴ ποτὲ
Κατέαξ' ἐχῖνον. ——————
Ὁ ἐχῖνος οὖν ἔχων τιν' ἐπεμαρτύρατο.
Εἶτ' ἡ Συβαῖτις εἶπεν, εἰ, ναὶ τὸν Κόραν,
Τοῦτ' ἐπίδεσμον ἐπεῖχε, νῦν ἂν ἔχοις πλείονα.

Ἐπίδειξον. ἀντὶ τοῦ εἰπέ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἔχεις τινὰ γνώμην, ἐπίδειξον αὐτήν.

Ἐπιδειπνεῖς. [4] Λέκιθον, ἵν' ὑπιδειπνῇς, κόνισαι ἰσχυρῶς. καὶ δεύτερον δειπνεῖν δυνηθείης.

Ἐπὶ Δηλίῳ μάχη. χωρίον ἐστὶ τῆς Βοιωτίας τὸ Δήλιον, ἐν ᾧ μαχόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ Βοιωτῶν ἐνικήθησαν.

Ἐπιδήμιος. ἐμφύλιος. κοινός. δημόσιος.

Ἐπὶ δ' ἤνεον. ἐπήνουν. συγκατετίθεντο.

Ἐπιδιαθέσθαι. [6] τὸ συνθήκας τινὰς ποιεῖσθαι, καταθεμένους ῥητόν τι χρήσιον τοῦδέ τινι τῶν μεταξὺ γινομένων, ὅσῳπερ ἐζημίωται, ὥστε, εἰ ἡ πρᾶξις γένοιτο, θατέρῳ πάντως τὸ ὁμολογημένον χρήσιον ὑπάρξαι.

Ἐπιδιετὴς [7] ἡβῆσαι. ἀντὶ τοῦ, ἐκκαίδεκα ἐτῶν γεγονέναι. τὸ γὰρ ἡβῆσαι μέχρι ιδ' ἐστίν. [8] ἀλλ' οἱ ἔφηβοι παρ' Ἀθηναίοις ὀκτωκαιδεκαετεῖς γινόμενοι ἐλέγοντο· καὶ ἔρμον μὲν ἐν τοῖς ἐφήβοις ἔτη β'. ἔπειτα εἰς τὸ [9] Ληξιαρχικὸν ἐγράφοντο γραμματεῖον.

Ἐπίδικα. [10] οἷς ἄν τις ἐπεδικάζετο, ὡς προσήκουσιν αὐτῷ κατὰ γένους ἀγχιστείαν, εἰ μὴ εἶεν υἱεῖς, ἢ υἱωνοί.

Ἐπιδέκαλον. Pro δέκαλον. Decimum. Sic & ἐπίπεμπτον, pro πέμπτον, i. e. quintum, dicere conſueverunt.

Ἐπὶ Δελφινίῳ. Sic vocabatur Forum, ſive Tribunal apud Athenienſes, in quo judicium habebatur de illis, qui cædes quidem a ſe commiſſas eſſe fatebantur: ſed jure.

Ἐπιδεξιελευθέρως. Dextre, & ut hominem liberaliter educatum decet. Plato in *Theæteto*: *Qui prompte quidem & celeriter miniſteria obire norunt, at dextre, & ut liberum hominem decet, veſtem componere neſciunt. Quinetiam, cum harmoniam orationis non didicerint, hymnos Deorum canere non poſſunt.* Vide in v. Ἀναλαμβάνειν.

Ἐπίδεσμος. Faſcia, qua vulnus obligatur. Ariſtophanes: *Audi, ne fuge. In urbe Sybari mulier olim echinum fregit. Echinus igitur eum, qui ipſi forte aderat, atteſtatus eſt: cui mulier Sybaritica dixit: Profecto, ſi atteſtatione illa omiſſa faſciam vulneri obligando abſque mora emeres, magis ſaperes.*

Ἐπίδειξον. [Demonſtra. Oſtende.] Dic. Ariſtophanes: *Si quod commentum habes, illud in medium profer.*

Ἐπιδειπνεῖς. Poſt cœnam edis. *Feſtina capere ovum, ut habeas, quod poſt cœnam edas.*

Ἐπὶ Δηλίῳ μάχη. Pugna ad Delium. Delium eſt locus in Bœotia, ubi Athenienſes a Bœotis victi fuerunt.

Ἐπιδήμιος. Popularis. Communis. Publicus. Inteſtinus.

Ἐπὶ δ' ἤνεον. Pro ἐπήνουν δέ. Probabant. Aſſentiebantur. Laudabant.

Ἐπιδιαθέσθαι. Pactionem cum aliquo facere, certa quadam pecuniæ ſumma apud ſequeſtrem depoſita, qui ſpondeat, ſe confecto negotio pecuniam alterutri reſtituturum eſſe.

Ἐπιδιετὴς ἡβῆσαι. Sexdecim annos natum eſſe. Pubertas enim definiebatur anno XIV. At qui decimum octavum ætatis annum agebant, Ephebi apud Athenienſes dicebantur: qui biennio exacto in tabulas publicas, *Lexiarchicas* dictas, referebantur.

Ἐπίδικα. Sic vocabatur hæreditas, quam quis ſibi vendicabat ob generis propinquita-

1 Ἐπὶ Δελφινίῳ. δικαστήριον Ἀθ.] Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem varia Athenienſium dicaſteria vel tribunalia φονικὰ recenſens, etiam & ἐπὶ Δελφινίῳ his verbis meminit: Τέτταρα δὲ ἕτερα παρὰ τούτοις δικαστήρια, ὃ πάντων ἀνωτάτω τούτων ἐστὶ καὶ φρικωδέστατον, ἂν τις ὁμολογῇ μὲ κτεῖναι, συνόμως δὲ φῇ δεδρακέναι. τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ. Id eſt: *Eſt vero & tertium præter hæc Judicium, quod eſt omnium ſanctiſſimum & maxime terribile; cum quis fatetur quidem ſe alterum occidiſſe, ſed jure ſe id feciſſe contendit. Id autem eſt quod ἐπὶ Δελφινίῳ vocatur.* Photius ex Helladio pag. 1594. Ὅτι οὐ πᾶσι Ἀθήναις κατὰ τοὺς τέσσαρα δικαστήρια φονικὰ εἶναι λέγουσι τοῦτο, τὸ δὲ Ἀρείῳ πάγῳ——————τρίτον, τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ, ὃ συνίστατο ἐπὶ τοῖς λεγομένοις δικαίοις τοῦ ἀναιρεῖν πεποιηκόσιν. Confer etiam Ælian. *Var. Hiſt.* lib. v. cap. xv. Pauſan. lib. I. cap. xxviii. Heſychium v. Δικαστήρια: Pollucem lib. viii. cap. x. Noſtrum infra v. Ἐφέται, & Petitum *de Leg. Att.* pag. 516.

2 Ἐπιδεξιελεύθερος. Πλ.] Locum hunc emendavimus & illuſtravimus ſupra v. Ἀναλαμβάνειν, ubi nos vide.

3 Ἀριστοφάνης] *Veſpis* pag. 533. (362. Ed. Baſ. P.) unde locum hunc emendavimus.

4 Λέκιθον, ἵν' ἐπιδειπν.] Ariſtophanes in fine *Eccleſiazuſarum*:

Λαβοῦ τρυβλίον. εἶτα λαβὼν κόνισαι
Λέκιθον, ἵν' ἐπιδειπνῇς

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

5 Ἐπὶ Δηλίῳ μάχη. χωρίον ἐστὶ τῆς Βοιωτ.] Ex Harpocratione. Pugnæ autem hujus ad Delium frequens apud veteres exſtat mentio, eique Socrates interfuiſſe legitur. Vide Caſaub. ad Athen. lib. v. cap. xv. & Menagium ad Laert. lib. II. ſegm. xxii.

6 Ἐπιδιαθέσθαι. τὸ συνθ.] Ex Harpocratione.

7 Ἐπιδιετὴς ἡβῆσαι] Et hæc ex Harpocratione Suidas ſumpſit. Confer etiam Noſtrum infra v. Ἡβάσαντες; Mauſſacum ad Harpocrationem v. Περίπολοι; & Petitum *de Leg. Att.* pag. 152.

8 Ἀλλ' οἱ ἔφηβοι παρ' Ἀθηναίοις ὀκτωκ.] Conſentit Jul. Pollux lib. VIII. cap. IX. tmem. XXV. cujus hæc ſunt verba: Καὶ εἰς μὲν τὰς ἐφήβους ἐσήγησαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γεγόμενοι. δύο δὲ εἰς τὰς ἐπωβόλους ἠριθμοῦντο. εἰσῆγον δὲ ἀνεγράφοντο τῷ Ληξιαρχικῷ γραμματείῳ.

9 Ληξιαρχικόν] Vide infra h. v.

10 Ἐπίδικα. οἷς ἄν τις ἐπιδ.] Confer Noſtrum ſupra v. Ἀναπίδικα, & v. Ἀμφισβητῶ.

τοὶ τῷ τετελευτηκότι, μήτε μιῷ ἀφαθήκῃ· ταῦτα ἐπίδικα καλεῖται.

Ἐπιδικάζεται. γενικῇ. ἀνίσοιεῖται.

Ἐπίδικος,[1] καὶ Ἐπίκληρος, καὶ Ἐπίτροικος, καὶ Ἐπικληρεῖπις. [2] Ἐπίκληρος μὲν, ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ ὀρφανὴ καταλελειμμένη, μὴ ὄντος αὐτῇ ἀδελφοῦ. ἡ δὲ αὐτὴ καὶ ἐπικληρεῖπις. Ἐπίτροικος δὲ, ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου, ἥ τε [3] προῖκα ἔχει, καὶ ἀδελφοὺς ἔχουσα. Ἐπίδικος δὲ, ἡ ἀμφισβητουμένη ἐπίκληρος, τίνι χρὴ αὐτὴν γαμηθῆναι. Ἰσαῖος δὲ τὴν ἐπίκληρον ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον ὀπικληρεῖπιν ὀνόμασε.

Ἐπιδοκιμάζω. ἀντὶ τοῦ ὑπερμαχῶ. γενικῇ.

Ἐπιδίφια. τὰ τῷ ἁρματείῳ [4] δίφρῳ ἐπικαθήμενα. καὶ ὁ ἐπὶ δίφρου ἱζάνων, ἢ καθήμενος παλλακάπη.

Ἐπιδίφιος. ἀργὸς, καὶ γυναικώδης.

Ἐπιδορατὶς. ὁ σίδηρος τοῦ ἀκοντίου τὸ ἄνω.

Ἐπίδοσαν. ἀντὶ τοῦ εἶδον.

Ἐπίδοξος. ἔνδοξος. ἢ προσδόκιμος. ὡς τὸ, Ἐπίδοξος γοῦν ἦν αὐταρκῆσαι. καὶ [5] Προκόπιός φησι· Παρεχρῆν χιλίας ἀργύρου λίτρας τὸν ἐτήσιον ὠνεῖσθαι ἐπίδοξος ἦν. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ [6] ἀπήγγειλεν, ὡς Πέρσαι ἐπίδοξοί εἰσιν ἐς τὴν Ῥωμαίων γῆν εἰσβάλλειν. ἀντὶ τοῦ προσδόκιμοι. καὶ αὖθις· Ἐᾶσαι τὴν ὁδὸν, ἣ ἔνδοξοι ἦσαν ἐπιτήδευσθαι οἱ Πέρσαι.

Ἐπίδοσιν. ἐπὶ ἀρετῆς αὔξησιν. προκοπὴν. προσθήκην. [7] Ὁ δὲ Φιλοσοφῶν, ἀνεμποδίστως εἰς ἐπίδοσιν διετέλει, καὶ ἐπεδίδου κατὰ πῆχυν, ὡς φασὶν, ἀτεχνῶς. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. [8] ἡ δὲ προκοπὴ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων.

Ἐπίδοσις. αὔξησις. προσθήκη. Πισίδης·

Πρὸς τὰς ἐπιδόσεις τῶν ξιφῶν καὶ τῶν λίθων.

Ἐπίδρομον.[9] ἐπιδρομὴν παρέχον. εὐάλωτον.

Ἐπιδυπῆσαι. ἐπικλυπῆσαι. καὶ ἐρίγδουπος, ὁ μεγαλόηχος. Μένανδρος· Οἱ δὲ Ἄβαροι κατὰ τὸ τῶν πολέμων κίνησιν ἐβόλοντο [10] ἦχον ἐγεῖραι ξυμμιγῆ τε καὶ ἄγριον, ἔπ τε ὢν ξὺν τοῖς ἀλαλάγμαις ὑπιδυπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὅπως ἂν ἐς τοσοῦτον αὐτοῖς ὁ κτύπος ἐξαρθείη, ὡς καταπλῆξαί τε καὶ δεδίξασθαι τὸ Ῥωμαϊκόν. ταῦτα ἐπεὶ προέγνω ὁ Βῶνος, προαφηγήσαλο τοῖς φαλιώταις, ἅτε αὐτὸς τῷ ἀθρόῳ μὴ καταπλαγῆναι, ἀλλὰ προαναλυπῆσαι ὅσῳ ἔμελλεν ἔσεσθαι, ἐθίζεσθαι τῇ δοκήσει καὶ τῷ μήπω παρόντι πρὸς τὸ ἐσόμενον· καὶ ὅταν αἴσθοιντο τὸν πάταγον

tem, si defunctus nec filiis nec nepotibus relictis, nec testamento condito, decessisset.

Ἐπιδικάζεται. Hæreditatem sibi vindicat. Genitivo jungitur.

Ἐπίδικος, & Ἐπίκληρος, & Ἐπίτροικος, & Ἐπικληρεῖπις. Ἐπίκληρος dicitur pupilla, quæ omnium bonorum hæres relicta est, nec fratrem habet. Eadem etiam ἐπικληρεῖπις vocatur. Ἐπίτροικος vero ea, ad quam pars tantum hæreditatis pertinet, quæque & dotem & fratres habet. Ἐπίδικος vero dicitur puella omnium bonorum hæres, de qua controversia est, cui eam nubere oporteat. Isæus vero in oratione adversus Lysibium τὴν ἐπίκληρον vocavit ἐπικληρεῖπιν.

Ἐπιδοκιμάζω. Cum significat, propugno, defendo, genitivo jungitur.

Ἐπιδίφια. Quæ sellæ currus imponuntur. [Et ἐπιδίφιος,] qui in sella currus sedet.

Ἐπιδίφιος. Ociosus. Effœminatus.

Ἐπιδορατὶς. Ferrum, quod est in summa jaculi parte. Teli cuspis.

Ἐπίδοσαν. Pro εἶδον. Viderunt.

Ἐπίδοξος. Illustris. Vel, de quo aliquid expectatur. Ut, *Hanc de se opinionem omnibus præbebat, fore, ut forte sua contentus esset.* Et Procopius inquit: *Ille vero nunciabat, Persas credi irruptionem in ditionem Romanam facturos esse.* Et iterum: *Omitterent viam, qua Persæ Romanos invasuri esse credebantur.*

Ἐπίδοσιν. Progressum. Auctum. Profectum. *Ille autem in philosophiæ studio nullis impedimentis retardatus identidem progressum faciebat, &, quod ajunt, cubito proficiebat.* Vox ἐπίδοσις pro incremento, vel profectu, apud Atticos in usu est: at προκοπὴ apud nullum elegantiorum Græcorum reperitur.

Ἐπίδοσις. Auctus. Incrementum. Pisides: *Ad incrementa gladiorum & saxorum.*

Ἐπίδρομον. Humile, vel minus editum, ita ut facile conscendi possit. Quod facile capi potest.

Ἐπιδυπῆσαι. Strepitum supra rem aliquam edere. Et ἐρίγδουπος. Qui magnum sonum edit. Menander: *Abari autem sub initium prælii dissonum & horridum clamorem tollere, & cum fremitu bellico tympana quoque pulsare statuerant, ut inopinato illo & vehementi strepitu Romanos percellerent & terrerent. Bonus igitur rem istam ante cognitam militibus indicavit, ne subito strepitu consternarentur, sed animis ante repræsentantes & opinione præcipientes id quod futurum erat, assuescerent ei, quod nondum aderat: &, ubi strepitum tympanorum audivissent, ipsos quoque scuta concre-*

1 Ἐπίδικος, καὶ Ἐπίκληρος, καὶ Ἐπίπις.] Totum hunc articulum Suidas mutuatus est ab Harpocratione: qui tamen plura habet.

2 Ἐπίκληρος μέν, ἡ ἐπὶ π.] De toto hoc loco consule Petitum *de Leg. Att.* pag. 438. 441. 442.

3 Ἢ π προῖκα ἔχει] Rectius Harpocratio, ὥστε προῖκα ἔχει.

4 Δίφρῳ] Hanc vocem ex MSS. Paris. revocavi, quæ in prioribus Editt. deest. Hesychius: Ἐπιδίφια. τὰ ἐπὶ τῷ ἁρματηλάτῃ δίφρῳ. Lege ἁρματηλάτῃ.

5 Προκόπιος] *Histor. Arc.* cap. XII.

6 Ὁ δὲ ἀπήγγειλεν, ὡς Πέρσ.] Fragmentum hoc legitur apud eundem Procopium lib. I. *de Bello Pers.* cap. XIII. pag. 36.

7 Ὁ δὲ φιλοσοφῶν, ἀνεμπ.] Fragmentum hoc legitur etiam infra v. Κατὰ πῆχυν.

8 Ἡ δὲ προκοπὴ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλ.] Thomas Magister: Προκόπτειν, δόκιμον. τὸ δὲ ὄνομα ἡ προκοπὴ, ἀδόκιμον.

9 Ἐπίδρομον] Est vox Homerica Il. Z. v. 434.

10 Ἦχον ἐγεῖραι——δεδίξασθαι τὸ Ῥωμ.] Hæc leguntur etiam supra v. Δεδίξασθαι.

τοὺς τυμ-

τ̃ τυμπάνων, ἀνλιπαταγεῖν καὶ αὐτὸς ταῖς ᾠσίν, ᾗ ἐπαλαλάζειν τὸ ἐνυάλιον, καὶ παιανίζειν, καὶ τοῖς ὑλροχόοις ἀσγείοις ξυλίνοις ᾠσιν, ἐπικλυπτεῖν.

pantes bellicum clamorem tollere, & pæana canere, & ſitulas ligneas collidere juſſit.

'Επιέναι. ἐπελθεῖν.

'Επιέναι. Invadere. Aggredi.

'Επιεικές. ᾠρέπον. καθῆκον. πρεπῶδες.

'Επιεικές. Decens. Decorum. Conveniens.

'Επιεικεςάτη. ᾠδὴ Ἡροδότῳ, μελέα, εὐγνώμων, καλῶς ἔχουσα.

'Επιεικεςάτη. Apud Herodotum, modeſta, moderata, æqua, bona.

'Επιεικής. ᾠρᾳ@. μέτρι@.

'Επιεικής. Lenis. Moderatus. Modeſtus.

'Επιεικῶς. τὸ ἐπίῤῥημα τῦτο σημαίνει τὸ πάνυ. καὶ σημαίνει πρὸς δόξαν, καὶ παρ' ἐλπίδα, καὶ τὸ μετ' ὀπιεικείας καὶ χρηςότητ@. σημαίνει καὶ τὸ μελέως, ἤτοι συμμέτρως, ᾗ τὸ ἱκανῶς. Προκόπι@. Λαζοὶ δὲ ὀπιεικῶς ἤχθοντο δεῖν τ̃ χρημάτων ᾗ πολλῶν εἰς τὴν ὁδόν. ζήσεσθαι γὰρ ὀπιεικῶς. καὶ αὖθις· Ταῦτα παρ' ἐλπίδα ὑπ βασιλέως εἰς τὸ αὖθις τε καὶ ὑπέρογκον φέρον@, ἢ καθ' ὁπ εἰκάζετο, ὀπιεικῶς γεγράφθαι ἔδοξε. καὶ αὖθις· Τοιγαρῦν κομιδῇ ὀπιεικῶς ἀναπέπηκε τὰ ἐπὶ πάντων Θεὸς τὰς αἰτίας τῆς ἀποφάσεως.

'Επιεικῶς. Invenuſte. Modeſte. Moderate. Benigne. Recte. Merito. Satis. Procopius: *Lazi vero merito rem iſtam ægre ferebant, quod non magna pecuniæ ſumma ad iter indigerent. Se enim frugaliter victuros eſſe dicebant.* Et iterum: * * * * * Et iterum: *Quare valde pie Univerſi hujus moderatori Deo cauſas fugæ tribuit.*

'Επίηρα.[1] ἡ μετ' ὀπιθείας χάρις. οἱ δὲ νεώτεροι, ἀντὶ τ̃ ἕνεκα φασίν.

'Επίηρα. Gratia. Auxilium. Beneficium. Recentiores vero vocem hanc accipiunt pro ἕνεκα, i. e. cauſa, gratia.

'Επίδμονα. ἔμπειρον.

'Επίδμονα. Scientem. Peritum.

'Επίστορ@.

'Επίστορ@. Scientis. Periti.

'Επιθάνατ@. προσδέκιμ@ τ̃ ἀποθανεῖν.

'Επιθάνατ@. Morti propinquus.

'Επιθαῤῥῶ. δοτικῇ.

'Επιθαῤῥῶ. Dativo jungitur. Confido. Fretus ſum.

'Επιθανής. ἐγγίζων τ̃ θανάτῳ. Ἀνὴρ πρεσβύτης νοσῶν καὶ ὀπιθανὴς ὤν.

'Επιθανής. Morti propinquus. *Vir ſenex ægrotans, & morti jam vicinus.*

'Επιθαυμάζειν. ἀντὶ τ̃ δώροις τιμᾶν. Σωκράτης[2] φησὶ Ἀριστοφάνη φησί· Σπερμάδην ἀσπάζομαι. ὁ δέ·

Κἄγωγέ σ'. ἀλλὰ τουτὶ πρῶτον λάβε.

Δεῖ[3] γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.

'Επιθαυμάζειν. Donis honorare. Apud Ariſtophanem Socrates inquit: *Strepſiadem ſaluto.* Cui ille: *Et ego te. Sed hunc [ſaccum farina plenum] primum accipe. Oportet enim munere aliquo honorare magiſtrum.*

'Επιθέντες. ἀποστείλαντες. Οἱ δὲ πέμψαντι τ̃ ἰατρὸν, ἐπιθέντες γράμματα πρὸς τὸν τελώνιον. καὶ αὖθις· Πέμψαντι τ̃ σωματοφυλάκων μοῖραν οὐκ ὀλίγην, ναυσὶν[4] ἐπιθέντες.

'Επιθέντες. Qui literas alio perferendas alicui tradiderunt. Qui literas miſerunt. *Illi vero miſerunt medicum, eique literas ad publicanum tradiderunt.* Et iterum: *Satellitum non exiguam partem in naves impoſitam mittunt.*

'Επιθεραπεύων. ἀντὶ τ̃, διορθμιζόμενο@. προμηθούμενο@. [5] Θουκυδίδης· Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης ἐπιθεραπεύων τὴν ἑαυτ̃ κάθοδον εἰς τὴν πατρίδα, εἰδὼς, εἰ μὴ ἀφαιρεθεῖ αὐτὴν, ὅτι ἔτοιμοι ποτὲ αὐτὸν πείσαντι καλεῖσθαι.

'Επιθεραπεύων. Corrigens. Curans. Rationem habens. Thucydides: *Alcibiades reditus ſui in patriam rationem habebat, quippe qui ſciret, ſe, niſi eam evertiſſet, volentibus civibus aliquando in eam rediturum eſſe.*

'Επιθέτους[6] ἑορτάς. Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ. τὰς μὲν παλαίας ἑορτὰς, [7] ἄλλως δὲ ἐπιψηφιζούσας, ἐπιθέτους ἐκάλουν. ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ἄλλα ἐπίθετά τινα, ὅσα μὴ πάτρια ὄντα ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ ἐδίκαζε. Λυσίας δὲ ἐπιθέτους ἐπιστολὰς λέγει, τὰς δοθείσας ποτὲ, ὅτε ἀφικόμεθα. καὶ, ἐπι-

'Επιθέτους ἑορτ. Iſocrates in oratione Areopagitica. Sic autem vocabant feſta, non patria, ſed peregrina, & decreto Senatus in civitatem recepta. Adhæc alia quæcunque inſtituta peregrina, de quibus Senatus Areopagiticus judicabat, apud Athenienſes ἐπίθετα vocabantur. Lyſias vero ἐπιθέτους ἐπιστολὰς vocat

1 'Επίηρα. ἡ μετ' ὀπιθείας χάρις] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. A. v. 572.

2 Παρὰ Ἀριστοφάνει] *Nubibus* pag. 188. (115. Ed. Baſ. P.)

3 Δεῖ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδ.] Locum hunc Ariſtophanis citat etiam Euſtathius ad Il. M. pag. 912. ſed qui pro ἐπιθαυμάζειν habet ἀποθαυμάσαι. Verba ejus hæc ſunt: Εὑπολίδει δὲ ἐν τ̃ ηγεμόνι τὸ μισθὸν χρῆμα, ὡς ἀνελευθέρου ὄντος μισθαρνοῦντος. διόπερ Ἀθηναῖοι μεγαλοδόκησε τὸ μισθὸς εἰς θαῦμα, θαυμάζειν φασὶ τὸ διδόναι μισθόν· ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ Κωμικοῖς τ̃, Χρὴ γὰρ ἀποθαυμάσαι τι τὸν διδάσκαλον· ὅπερ εὐφήμως εἴρηται ἀντὶ τ̃, μισθὸν διδόναι. Sed videtur Euſtathius ῥῆσιν hanc Comici ex memoria tantum (ut ſæpe ſolet) recitare; & proinde dubium relinquitur, utrum in codice ejus aliter ac hodie apud Ariſtophanem ſcriptum fuerit; an vero per ἐμφατικὸν μνημονικὸν ἀποθαυμάσαι pro ἐπιθαυμάζειν ſubſtituerit.

4 'Επιθέντες] Scribendum eſt ἐπιθέντες: ut & Portus monuit. Alias enim exemplum hoc nihil ad rem faciet.

5 Θουκυδίδης] Lib. VIII. cap. XLVII. unde locum hunc ſupplevi. In prioribus enim Editt. deſunt duæ ultimæ voces, πείσαντι καλεῖσθαι: ſine quibus ſenſus hujus fragmenti eſt omnino mutilus.

6 'Επιθέτους. ἑορτ.] Ex Harpocratione.

7 Ἄλλως δὲ] Petitus *de Leg. Att.* pag. 3. legere mavult, ἄλλοθι δὲ: quod non diſplicet.

θεῖναι

θεῖναι ἐπιστολάς. ἀντὶ τοῦ ἐπιδοῦναι. καὶ ἐπέθηκεν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκε.

Ἐπίθετοι. αἱ ἀπ' ἀλλοδαπῶν. Ναρσῆς δὲ τὰς ἐπιθέτους δυνάμεις τὰς ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας γνοὺς πλησιάζειν, γράφει πρὸς Ἰωάννην.

Ἐπιθειάσας.[1] τὸ θεῖον εἰσδεδεγμένος. Θεοφορούμενος. [2] Θουκυδίδης· Ἀρχίδαμός τινα [3] ἐπιθειάσας, καθάπερ ἐς τὸν γρατόν.

Ἐπιθεασμοί. πρὸς Θεὸν ἱκεσίαι. Ἐπιθεασμοί τε ὑπέρ τε αὐτοῦ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς [4] γραικῆς ἐγένοντο. καὶ αὖθις· [5] Οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθεασμῶν καὶ οἰμωγῆς ἀπλειπόμενοι. τουτέστι, θείων ἐπικλήσεων. καὶ αὖθις· Τοῖς ἐπιθειασθεῖσι συνεπεφήμισαν.

Ἐπιθειάσων. ἑορτάσων. Ὁ δὲ ἔμεινεν αὐτοῦ, ἐπιθειάσων τῇ γενεθλίᾳ ἡμέρᾳ τοῦ Χριστοῦ. καὶ γὰρ πρόσεπέλαζε τῆς ἡμέρας τὸ σέβας.

Ἐπιθεῖναι. [6] ἐπικλεῖσαι. Πέμπει ἄγγελον, ἐπιθεὶς ἐπιστολήν.

Ἐπιθήκισα. [7] Ἀριστοφάνης· Ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα.

Ἐπιθήξας. παρορμήσας. ἐρεθίσας. Τὸν δὲ λεόμβιον ἀπέκλεινεν, ἐπιθήξας οἱ τῶν δορυφόρων τοὺς ἀφειδεστάτους.

Ἐπὶ θήρᾳ. ἐπὶ ἀπάτῃ.

Ἐπιθήσειν. ἀντὶ τοῦ ἐπενεγκεῖν. Οὐκ εἰς μακρὰν καὶ παντελῶς ἐπιθήσειν αὐτῷ δίκην ξὺν τοῖς Θεοῖς. καὶ αὖθις· Ἐπιθεὶς γράμματα, δηλοῦντα τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀρετήν.

Ἐπιθιγγάνει. ἐφάπτεται.

Ἐπὶ [8] Θρασύλλῳ. [9] Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ τὸ ἐπὶ Θρασύλλῳ φησίν. Ἀττικὸν ἔθος· ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τῷ Θρασύλλου μνήματι.

Ἐπιθρώσκων. ἐφαλλόμενος.

Ἐπιθυμηταί. πρόθυμοι. Οἱ δὲ ἐμεγαλοφρονοῦντό τε, καὶ ἐπιθυμηταὶ ἐξίσαντο, ὡς δὴ μεγάλα μὲν λυμαινόμενοι τοὺς ἐναντίους, καὶ πολλὰ καὶ κερδαλέα ἐνθένδε οἰσόμενοι. [10] ᾗ ἐπὶ τοῦ αἰτεῖσθαι. Ὁ δὲ τοῦτον ἔλεγεν ἐπικαλεῖσθαι ξύμμαχον. τουτέστι, δέεσθαι λέγειν.

Ἐπιθυμία. [11] Ἐπιθυμία ἐστὶν ἄλογος ὄρεξις, ὑφ' ἣν τάττεται ταῦτα· σπάνις, μῖσος, Φιλονεικία, ὀργή, ἔρως, μῆνις, θυμός. ἔστι δὲ ἡ μὲν σπάνις ἐπιθυμία τις ἐν ἀπολείψει, καὶ οἷον κεχωρισμένη ὧν τοῦ πράγματος· τεταμένη δὲ διακενὴς ἐπ' αὐτό, καὶ πρόσασω-

literas, quæ aliquibus dantur ad aliquem perferendæ. Et ἐπιθεῖναι ἐπιστολὰς, literas alicui tradere. Et ἐπέθηκε, tradidit.

Ἐπίθετοι. Peregrinæ. Aliunde adſcitæ. *Narſes vero cum peregrinas copias ex Armenia accedere cognoviſſet, ad Joannem ſcribit.*

Ἐπιθειάσας. Numine afflatus. Deo plenus. Afflatu divino plenus. Thucydides: *Archidamus cum hæc velut Numine afflatus dixiſſet, aciem ad prælium inſtruxit.*

Ἐπιθεασμοί. Supplices ad Deum preces. Obteſtationes. *Pro Rege & exercitu ſupplices divino Numini preces adhibebantur.* Et iterum: *Non ſine paucis obteſtationibus & lamentis relicti.* Sive, non ſine conteſtationibus Numinis divini. Et iterum: *Obteſtationes lætis acclamationibus comprobarunt.*

Ἐπιθειάσων. Diem feſtum celebraturus. *Ille autem ibi manſit, ut natalia Chriſti celebraret. Dies enim ille, omni veneratione dignus, tunc appetebat.*

Ἐπιθεῖναι. Literas mittere. Literas aliquo ferendas tradere. *Nuncium miſit, eique epiſtolam [ad amicum] tradidit.*

Ἐπιθήκισα. Decepi. Adulatus ſum. Ariſtophanes: *Paululum ipſi adulatus ſum.*

Ἐπιθήξας. Qui incitavit. Qui irritavit. *Illum vero corpus abluentem interfecit, cum ſatellitum audaciſſimos in eum incitaſſet.*

Ἐπὶ θήρᾳ. Decipiendi fallendique cauſa.

Ἐπιθήσειν. Impoſiturum eſſe. Illaturum eſſe. Inflicturum eſſe. *Se non longo poſt tempore & omnino Diis adjuvantibus, pœnas ei inflicturum eſſe [dixit.]* Et iterum: *Traditis literis, virtutem illius viri declarantibus.*

Ἐπιθιγγάνει. Attingit.

Ἐπὶ Θρασύλλῳ. Demoſthenes in Exceptione adverſus Pantænetum inquit, ἐπὶ Θρασύλλῳ: quod Attice dictum eſt pro, ἐπὶ Θρασύλλου μνήματι: i. e. Ad Thraſylli monumentum.

Ἐπιθρώσκων. Inſiliens. Inſultans.

Ἐπιθυμηταί. Cupidi. Alacres. Prompti. *Illi vero ingentem animo fiduciam conceperant, & prompti ad certamen prodibant, quaſi magna clade hoſtem affecturi, & multa ſpolia ab eo reportaturi eſſent.*

Ἐπιθυμία. Ἐπιθυμία eſt appetitio a ratione averſa; ſub qua hæ ſpecies collocantur: Σπάνις, μῖσος, Φιλονεικία, ὀργή, ἔρως, μῆνις, θυμός. Et σπάνις quidem, ſive indigentia, eſt appetitio, cum eo non potimur, quod cupimus:

1 Ἐπιθειάσας] Confer Noſtrum ſupra v. Ἐπιθειάζει.

2 Θουκυδίδης] Lib. II. cap. LXXV. ubi locum integrum vide.

3 Ἐπιθειάσας] Vox hæc in loco memorato Thucydidis non ſignificat id, quod Suidas vult: ſed potius, *Deos conteſtatus*: ut Lectori patebit, qui ipſum Thucydidem inſpicere voluerit.

4 Γραικῆς] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. male γραπτῆς.

5 Οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθεασμῶν κ.τ.λ. οἰμ.] Hæc ſunt verba Thucydidis lib. VII. cap. LXXV.

6 Ἐπικλεῖσαι] Sic habent libri tam MSS. quam editi: ſed vitioſe. Scribendum enim eſt ἐπιστεῖλαι: ut ex exemplo, quod Suidas hic ſubjungit, haud dubie colligitur.

7 Ἀριστοφάνης] *Veſpis* pag. 523. (358. Ed. Baſ. P.)

8 Ἐπὶ Θρασύλλῳ. Δημοσθ.] Ex Harpocratione.

9 Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Παντ.] Pag. 627. ſed ubi hodie legitur ἐπὶ Θρασύλλῳ. Verba Oratoris hæc ſunt: Καὶ ἐπειδὴ ὧφλον ἐγὼ τῷ δημοσίῳ, καλεσάσης Ἀντιγένους τὸ ἑαυτοῦ οἰκέτου εἰς τὸ ἐργαστήριον τὸ ἐμὸν, τὸ ἐπὶ Θρασύλλῳ, κύριον τοῦτ' ἐμοῦν, ἀπαιτοῦντος ἐμοῦ. Sed lectio Harpocrationis & Suidæ recte ſe habet, eaque Demoſthenis reſtituenda eſt. Nam & ſic Æſchines in oratione contra Timarchum, pag. 184. Φοβηθεὶς γὰρ τὰς λειτουργίας, ἀπέδοτο αὐτῷ κτήματα, Καφισιᾶσιν ἔργον οἰκεῖον· Ἀμφιτρεπῆσιν ἐργαστήρια δύο οὐ πολλῷ ἀργυρείου· ἐν ᾧ οὐ τῷ αὐλῶνι, ἔργον δὲ ἐπὶ Θρασύλλῳ. Hunc locum Æſchinis & ante nos obſervavit Henr. Valeſius ad Harpocrationem.

10 Καὶ ἐπὶ τοῦ αἰτεῖσθαι. Ὁ δὲ τοῦτ.] Hæc loco ſuo exulant, quæ ponenda ſunt ſub voce Ἐπικαλεῖσθαι.

11 Ἐπιθυμία ἐστὶν ἄλογος ὄρεξ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Laertii lib. VII. ſegm. CXIII. ad quem vide Interpretes.

μθύη. Μῖσος δέ ἐστιν ἐπιθυμία τις τοῦ κακῶσαί τινα μὴ προκοπῆς τινος καὶ προτάσεως. Ὀργὴ δὲ ἐπιθυμία τιμωρίας ὑ δοκοῦντος ἠδικηκέναι ὑ προσηκόντως. Ἔρως δὲ ἐπιθυμία τις ὑ περὶ σπουδαίου πράγματος. ἔστι γὰρ ἐπιβολὴ Φιλοπονίας ἀφ᾽ ἁλλου ἐμφαινόμενον. Μῆνις δέ ἐστιν ὀργή τις πεπαλαιωμένη, ἐπίκλητος, καὶ ἐπιληπτική. Θυμὸς δὲ, ὀργὴ ἀρχομένη.

eſtque veluti a re ipſa ſeparata, in eamque fruſtra intenta, & de ea adipiſcenda ſolicita. Μῖσος vero, i. e. odium, eſt cupido quædam alterum lædendi, cum tempore creſcens, & diu durans. Ὀργὴ, i. e. ira, cupido ulciſcendi eum, qui ſine cauſa injuriam nobis feciſſe videtur. Ἔρως, i. e. amor, cupido rei non honeſtæ. Eſt enim conatus amicitiæ conciliandæ ob apparentem pulchritudinem. Μῆνις, i. e. inimicitia, ira inveterata, & alte animo inſita, ulciſcendique tempus obſervans. Θυμὸς denique, i. e. excandeſcentia, ira naſcens, & modo exiſtens.

Ἐπιθυμῶν. προθυμικῶς ἔχων. Τοὺς δὲ ἤγε, ζῶντας ἐπιθυμῶν Λακεδαιμονίοις ἀγαγεῖν.

Ἐπιθυμῶν. Cupiens. *Captivos cuſtodiri juſſit, cupiens eos vivos ad Lacedæmonios adducere.*

Ἐπιθύνων. ἐπανορθοῦντος.

Ἐπιθύνων. Dirigens. Corrigens.

Ἐπικαγχάζων.

Ἐπικαγχάζων. Cachinnans. Cachinnis excipiens.

Ἐπικάθηται. ἐπικρέμαται. Πολύβιος· Ὁ δὲ διαλειχίζει τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας, ἵνα μηδεὶς ἐπὶ φόβῳ ἐπικάθηται τοῖς Ταραντίνοις ἀπὸ τῶν κατεχόντων τὴν ἀκρόπολιν.

Ἐπικάθηται. Impendet. Imminet. Polybius: *Ille vero urbem ab arce muro interſepit, ne quid deinceps Tarentini ab iis, qui arcem tenebant, timendum haberent.*

Ἐπικαθέζηται. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Κερατῶσι γῶν κἀν τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε,
Ἐφ᾽ οἷς ἂν ᾖ τος ἐπικαθέζηται μόνος.

ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζυγῶν. ἐπικαθέζεσθαι δὲ τὸ βαρῦν λέγομεν.

Ἐπικαθέζηται. Ad partem aliquam accedat, eique pondus aliquod addat. Ariſtophanes *Pluto: Nam & in bellis ea pars fere ſemper vincit, ad quam vel hic ſolus acceſſerit.* Metaphora ducta eſt a libra. Nam ἐπικαθέζεσθαι hic ſignificat pondere ſuo deprimere, vel prægravare.

Ἐπὶ καλάμῃ ἀρᾶν. ἔθος ἐστὶ τοῖς γεωργοῖς παρ᾽ ἐνιαυτὸν ἀρότῳ καταλείπειν τὴν γῆν, ὅπως ἀκεραίους ἀναδέχηται τοὺς καρπούς, ὡς μὴ κατ᾽ ἔτος τοῖς σπέρμασι πονοῖτο. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς τὸν Πολέμωνα λόγῳ ἀφαβάλλων τινὰ τῶν ἀπλήστων γεωργῶν, τὰ ἐν τῇ γῇ καταχρώμενον, καὶ κατ᾽ ἔτος ἐξαναλίσκοντα τὴν ἰσχὺν αὐτῆς, φησίν· Οὗτος δὲ πυρὸς ἐπὶ καλάμῃ ἀρῶν. τουτέστιν, ἀεὶ σπείρων ἀδεμίαν ἄνεσιν τῇ γῇ δίδωσιν.

Ἐπὶ καλάμῃ ἀρᾶν. Poſt ſtipulam arare. Solent agricolæ alternis annis terram incultam relinquere, ut integras producat fruges; ne, ſi quotannis conſeratur, fœcunditas ejus exhauriatur. Lyſias in oratione adverſus Polemonem, reprehendens agricolam quendam avarũ, terraque abutentem, & vires ejus quotannis exhaurientem, inquit: *Hic poſt ſtipulam arat terram.* Id eſt, agrum ſemper conſerens, nullam unquam relaxationem ei concedit.

Ἐπικαλέσας. μεμψάμενος.

Ἐπικαλέσας. Criminatus. Conqueſtus.

Ἐπικαλουμένων. ἀντὶ τῶν κατηγορουμένων. Ἔνιας τῶν κατηγοριῶν εἴωθεν ἀπίστως ποιεῖν ὁ τῶν ἐπικαλουμένων βίος.

Ἐπικαλουμένων. Illorum, qui accuſantur. Reorum. *Reorum vita quædam crimina ipſis objecta refutare ſolet.*

Ἐπικαλῶν. ἀντὶ τοῦ κατηγορῶν. ἐγκαλῶν. Ἀνεῖλε δὲ τοὺς ἄνδρας, ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐπικαλῶν, πλὴν ὅτι σοφώ τε καὶ ἀρίστω τὼ ἄνδρε γενέσθην. † Τὸν ἄνθρωπον λοιδορίας πέρι οὐδὲν ἐπικαλεῖν ἐπαγγείλασα, πλὴν ὅτι παιδεραστής.

Ἐπικαλῶν. Criminans. Accuſans. Crimini dans. *Eos interfecit, nullo alio crimine eis objecto, quam quod ſapientes & egregii viri eſſent.* † *Non maledicentiæ, ſed infamis puerorum amoris eum accuſari jubens.*

Ἐπικαμπὴς φάλαγξις. ἧς τὰ μέσα τοῖς πολεμίοις προσπίπτει, τὰ δὲ κέρατα ὀπίσω τῶν μεσῶν ὀρθία ὑφ᾽ ἑαυτὴν ἔχει τεταγμένα.

Ἐπικαμπὴς φάλαγξις. Acies inflexa. Sic dicitur ea acies, cujus pars media hoſti obverſa eſt, & cum eo confligit; quæque cornua a tergo recta ſub ſe collocata habet.

Ἐπὶ κάρ. ἐπὶ τὰ κάτω. ἐπὶ κεφαλήν. Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ. οἷον, ἐπὶ τὰ κατωφερῆ.

Ἐπὶ κάρ. Deorſum. In præceps. In caput. *Ex montibus in præceps* [*devolvuntur.*]

Ἐπικαρπίας. κέρδη.

Ἐπικαρπίας. Fructus, qui ex aliqua re percipiuntur. Lucra. Emolumenta.

Ἐπικάρσιον. πλάγιον. Οὐκ εὐθύ. Ἡρόδοτος.

Ἐπικάρσιον. Obliquum. Non rectum. Herodotus.

Ἐπικατέσεισεν. ὑπικατέβαλεν. Ἰώσηπος· Πο-

Ἐπικατέσεισεν. Proſtravit. Dejecit. Joſephus:

1 Φιλοπονίας] Scribendum eſſe φιλοποιίας, recte monuit Menagius ad Laertium loco laudato; quem conſule. Quæ enim ab eo hanc in rem obſervata ſunt, hic non repetam, ne actum agam.

2 Πολύβιος] Lib. VIII. cap. XXVII.

3 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 20. (II. Ed. Baſ. P.)

4 Τὸν ἄνθρωπον λοιδ.] Locus hic ſumptus eſt ex Procop. *Hiſtor. Arc.* cap. XVI. ubi ſic legitur: Οὐδὲν μὲν τοι λοιδορίας ἐπικαλεῖν ἐπαγγείλασα, ὅτι δὲ παιδεραστὴς ἐπενεχθῆτε.

5 Ἐπικαμπὴς παράταξις.] Confer Ælianum in *Tactic.* cap. XLV. & XLVI.

6 Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ] Sunt verba Homeri Il. Π. v. 392.

7 Ἰώσηπος] Lib. I. *de Bello Judaico*, pag. 709. ubi locus hic

‡ λιορκῆσαι

λιορκοῦντ@ Ἀντιόχ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἰδὼν Ἐλεάζαρ@ ὁ ἱὸς Μαθθαίυ τὸν ὑψηλόταλον ἐλεφάντων κεκοσμημένον, ὑπολαβὼν ἐπ' αὐτῷ τὸν Ἀντίοχον εἶναι, πολὺ διακόψας τὸ σίφ@ τ πολεμίων, καὶ τὸ θηρίον ὑπὸ τ γαστέρα πλήξας, ἐπικατέσθσεν ἑαυτῷ τὸν ἐλέφαντα, μηδὲν δράσας πλέον τῷ μεγάλοις ἐπιβαλέσθαι, καὶ συνθλιβεὶς ἀπώλετο.

Ἐπικαιρόταλα. ὀπικινδυνόταλα.

Ἐπικαιρόταλ@. ὀπτιδέι@. Ἐν τοῖς ὀπικαίροις τῶν χωρίων τόποις. ἀντὶ τ, ἐπιτηδείοις.

Ἐπὶ καιρῷ. εὐκαίρως. ἁρμοδίως.

Ἐπικεκηρυχέναι.[1] ὁπότε βάλοιτο πόλις ἢ ἄρχων ἀναιρεθῆναί τινα τῶν μὴ ὑφ' ἑαυτοῖς, ἐκήρυττε δώσειν χρήματα τῷ ἀνελόντι, ἢ καὶ ζῶντα ἀγόντι· καθὰ καὶ Ξέρξῃ ἐπεκήρυξαν οἱ Ἕλληνες τῷ καταγαγόντι ἢ ζῶντα ἢ τεθνηκότα Ἀθήναζε ἑκατὸν δώσειν τάλαντα.

centum talenta se ei daturos esse promiserunt, adduxisset.

Ἐπίκεν@ λόγ@. ὁ μάται@.

Ἐπικαίρως[2] ἀντιπλέοντας. τετέτι, μίαν καλακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ.

Ἐπικερτομοῦσι. χλευάζουσιν. [3]Ἀγαθίας· Ὁ δὲ ἦκεν ὀπικερτομήσων αὐτοὺς τῆς ἀβουλίας καὶ ἀμελείας. ἀντὶ αἰπαλικήν. καὶ αὖθις· Οὐχ ἥκιστα δὲ Πετράνης ἐλύπησεν αὐτὸν, ἐπικερτομήσας τοιάδε.

Ἐπικρύπτω. ἐπικρύψω.

Ἐπὶ κεφαλαίῳ. συντόμως. ταχέως. Πολύβι@· Μνησθεὶς δ' ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν γενομένων αὐτοῖς ἐλαττωμάτων, καὶ θεὶς ἀντὶ ὀφθαλμῶν τὰ τῶν Μακεδόνων κατορθώματα.

Ἐπικεχήνασιν.

Ἐπικεχοδώς.[4] ὑποπατήσας. ὑπολιλήσας.

Ἐπικείμενα. ἀντὶ τῶν ἐπιφέροντα. Διχιλίας λίτρας χρυσίου φέλλοσι καὶ κειμήλια κάλλιστα οἱ περὶ Γεζέριχον τῷ Βασιλίσκῳ,[5] πρόφασιν τιὼ τῶν Ἀρειανῶν ἐπικείμενα.

Ἐπίκειμαι τῷ προίκειμαι διαφέρει.

Ἐπικειμένη. τῷ φανερᾷ. Ὁ δὲ ἤτει πιμὼ τὴν κεκτημένην τῆς ἐπικειμένης καρποῦ, καὶ παρ' ὧν μὴ λάβοι, διέφθειρεν.

Antiotho Hierosolyma obsidente, Eleazarus Matthæi filius, elephantum, qui reliquos magnitudine superabat, cultu insignem conspicatus, eoque Antiochum vehi ratus, viam per medios hostes ferro sibi aperuit, belluamque sub ventre percussam in se dejecit, magna quidem sed frustra ausus. Pondere enim ejus oppressus periit.

Ἐπικαιρόταλα. Periculosissima.

Ἐπικαιρόταλ@. Opportunissimus. Commodissimus. In commodis regionum locis. Ἐπικαίροις enim hic idem significat, quod ἐπιτηδείοις.

Ἐπὶ καιρῷ. Tempestive. Opportune. Commode.

Ἐπικεκηρυχέναι. Per præconem edicere, vel publice significare. Cum civitas quædam aut princeps aliquem alienæ ditionis virum interfectum volebat, per præconem significabat se certam pecuniæ summam daturum esse illi, qui eum interfecisset, vel vivum adduxisset: quemadmodum Græci per præconem qui Xerxem vel vivum vel mortuum Athenas

Ἐπίκεν@ λόσ@. Inanis oratio. Vana oratio.

Ἐπικαίρως παραπλ. Singulas præternavigantes, ita ut altera alteram sequatur.

Ἐπικερτομοῦσι. Derident. Cavillis excipiunt. Agathias: *Ille autem venit, ut temeritatem & negligentiam cum irrisione eis exprobraret.* Et iterum: *Petranes vero non parum eum offendit, talibus dicteriis & cavillis eum incessens.*

Ἐπικρύπτω. Occultabo. Celabo.

Ἐπὶ κεφαλαίῳ. In summa. Breviter. Celeriter. Polybius: *Cum autem clades, quas acceperant, breviter commemorasset, & Macedonum victorias iis ob oculos posuisset.*

Ἐπικεχήνασιν. Inhiarunt.

Ἐπικεχοδώς. Qui ventris excrementis aliquem inquinavit. Qui merdam alicui incacavit.

Ἐπικείμενα. Secum portantia. Vel, quibus aliquid incumbit. *Gezerichus auri bis mille libras & pulcherrima monilia Basilisco mittit,* * * * *

Ἐπίκειμαι. Differt a προίκειμαι.

Ἐπικειμένη. In superficie existentis. Apparentis. *Ille autem frugum terræ adhuc inhærentium pretium a dominis postulabat, & eorum, a quibus id non accepisset, agros vastabat.*

paulo plenior ita legitur: Ἐλεάζαρ@ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ (i. Judæ) περιδὼν τ ὑψηλότατον τ ἐλεφάντων, σύριγγι τινὶ μεγάλῃ & φοβερᾷ χρώμενος περιτυχίσμασι κεκοσμημένον, ὑπολαβὼν ἐπ' αὐτῷ τ Ἀντίοχον εἶναι, τ τι ἰδίων ὑπερέχειν πολὺ, καὶ διακόψας τὸ σίφ@ τ πολεμίων, ἐπὶ τ ἐλέφαντα διήνυσεν. ἐφικόμενος μὲν δὴ & δοκῶν@ εἶναι βασιλέως ἐν οἷς τι ἦν διὰ τὸ ὕψ@· ὁ δὲ τὸ θηρίον ὑπὸ τὴν γαστέρα πλήξας, ἐπικατέτεινεν ἑαυτῷ, καὶ συντρίψας ἐπλεύσησε, μηδὲν πλέον δράσας & μεγάλοις ἐπιβαλόμενος, ἅτε μὴ εὐκλείας ἀλλὰ δυσπραγίας τὸ ζῆν.

1 Ἐπικεκηρυχέναι. ὁπότε βάλ.] Ex Harpocratione. Huc spectat nota illa Ammonii: Ἐπικηρύξαι καὶ Ἐπικεκηρυχέναι διαφέρει. Ἐπικηρύξαι μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποσχέσεις χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, ἢ ἀνάγοντι, ἢ ἀποκτείναντί τινα τῶν καθεσταλμένων. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μή τις ζῶντα ἀνάγοιτο Διαγόραν τὸν Μήλιον, δώσειν τάλαντον· εἰ δὲ ἀποθάνοι, ἥμισυ. Ἐπικηρυκεύεσθαι δὲ ἔλεγον τὸ περὶ συμβιβάσεως & σπονδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πέμπειν ἀλλήλας διαπέμψαντας. Sic enim locum hunc, vulgo corruptissimum, scribendum esse recte monuit Paulus Leopardus *Emendat.* lib. x. cap. vi.

2 Ἐπικαίρως] Scribe ἐπὶ κέρως. Thucydides lib. ii. pag. 161. Ἰδόντες δὲ οἱ Πελοποννήσιοι κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως παραπλέοντας. Scholiasta ad eum locum: Ἐπὶ κέρως. οὕτω δὲ ἔλεγε, μίαν καλακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ. τοῦτο γὰρ τὸ ἐπὶ κέρως δηλοῖ. Hinc Suidas sua deprompsit, ut Portus recte monuit. Idem Thucydides lib. vi. cap. l. Καὶ αὐλισάμενοι, τῇ ὑστεραίᾳ ἐπὶ Συρακούσας ἔπλεον, ἐπικαίρως ἔχοντες τὰς ἄκρας ναῶν. Scribe & ibi ἐπὶ κέρως. Eadem vox corrupta est in fragmento Eubuli apud Athenæum lib. xiii. pag. 568. ubi sic legitur:

Γυμνὰς ἐφιζῆς ἐπικαίρως πεζοσώμας.

Vel metrum ostendit scribendum ibi esse ἐπὶ κέρως.

3 Ἀγαθίας] Non quidem hæc ipsa verba, sed similis phrasis legitur apud Agathiam lib. i. pag. 28.

4 Ἐπικεχοδώς] Aristophanes *Avibus* 545.

Ἐπικεχοδὼς ἔγωγε φασιανικός.

Huc Suidas respexisse videtur.

5 Πρόφασιν τιὼ τῶν Ἀρειανῶν ἐπικ.] Verba hæc in versione prætermisi, quoniam sensus eorum est mutilus & obscurus.

Ἐπικήδειον. Ὀπτάφιον. ἐπιθανάπιον. καὶ ἐπικήδειος θρῆνος, ὁμοίως.

Ἐπίκηρα. ἐπιθανάτια. κὴρ γάρ, ὁ θάνατος.

Ἐπίκηρος ὕλη. ἡ φθαρτὴ καὶ θνητή.

Ἐπικηρυκεύεται. Ἀντὶ κήρυκός τινος στυφήκας πυνθάνεται. ἢ πρεσβείας ποιεῖται. ἢ φιλίαν σπένδει.

Ἐπικηρυκεία. φιλία, ἡ ἐκ τοῦ πολεμίου.

Ἐπικηρυκεία.[1] τὸ περὶ φιλίας καὶ ἀλλαγῶν κήρυκας πέμψαι. Δημοσθένης ἐ Φιλιππικῶν.

Ἐπικίδναται.[2] Ὀπισκορπίζεται.

Ἐπικινδυνότατος.

Ἐπικλάσωσιν. εἰς οἶκτον ἀγάγωσι. Μὴ καὶ πρὸς ὀλοφυρμὸν τραπόμενοι τὸν στρατιώτας ὀπικλάσωσιν. Ἰώσηπος. [3]Ὁ δὲ τοῖς ἔργοις ἐφεστὼς, παρ' αὐτῷ γὰρ ἐμεμαθήκεσαν, βραδυτῆτα ἐπικλάσας τοῦ ἀφίξεως.

Ἐπίκλαυτον. γραῦν. θρηνητικόν. [4]Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Ἐπὶ βάρβαρον ἐζομένη πέταλον,
Κελαρύξει ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον
Νόμον. ——————

Ἐπίκλημα. ἔγκλημα. [5]Ἀγαθίας· Ἡγούμενοι δὲ ἀδύνατον εἶναι, εὐσεβεστέρως ὡφλῆσθαι τὸ ἐπίκλημα. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Πάκορος, ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, καὶ ἄλλα τινὰ ἐπικλήματα ἐπέφερε Τραϊανῷ τῷ βασιλεῖ. † Καὶ τῷ δοκεῖν ἐπίκλημα ἐποιεῖτο τῶν Ῥωμαίων, ὅτι δόξαν οὗτος λ' ἡμερῶν μηδέτερα μηδὲ τὰ ξυγκείμενα ἐπιλελεῖν, οἱ δὲ καὶ τὸ θεσπεσιώτατον ἐπιλελοιπέναι.

Ἐπίκλιν. ἐπωνυμίαν.

Ἐπίκληρος.[6] ὅταν πῶς ὀρφανὴ παιδὸς καὶ μητρὸς, ἀδελφῶν τε ὄσα ἔρημος, καὶ ταύτῃ τύχῃ ὑποκειμένη οὐσία, ταύτην καλοῦσιν ἐπίκληρον. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν ἤδη γεγαμημένην, ὅταν ᾖ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ὅλῃ καταλελειμμένη. καλοῦσι γὰρ καὶ τὴν οὐσίαν κλῆρον. [7]καλεῖται δὲ ἐπίκληρος καὶ ἡ μηδέπω γεγαμημένη, ἀλλὰ πρὸς τῷ πατρὶ οὖσα, καθότι καθήκει αὐτῇ πᾶσα ἡ οὐσία. καλοῦνται ἐπίκληροι, κἂν δύο ὦσι, κἂν πλείους. τινὲς δὲ τὴν ἐπίκληρον καλοῦσιν [8]ἐπιπλαμαπίδα καὶ παιρῷχον.

Ἐπίκληρος.[9] νόμος ἦν Ἀθηναίοις γνησίας μὲν ὄσης θυγατρὸς, νόθα δὲ υἱῷ, μὴ κληρονομεῖν τὸν

Ἐπικήδειον. Epicedium. Epitaphium. Carmen funebre. Et ἐπικήδειος θρῆνος, luctus funebris.

Ἐπίκηρα. Morti obnoxia. Caduca. Κὴρ enim est mors.

Ἐπίκηρος ὕλη. Materia, non perpetua, sed tantum ad tempus aliquod durans.

Ἐπικηρυκεύεται. De pace facienda caduceatores mittit. Vel, fœdus & amicitiam init.

Ἐπικηρυκεία. Dicitur de caduceatoribus, qui pacis faciendæ causa ad hostes mittuntur.

Ἐπικηρυκεία. Actus mittendi caduceatores de pace & fœdere faciendo. Demosthenes Philippica quinta.

Ἐπικίδναται. Dispergitur. Spargitur.

Ἐπικινδυνότατος. Periculosissimus.

Ἐπικλάσωσιν. Flectant. Miserationem in aliquorum animis cieant. *Ne in ejulatus & lamenta effusi, miserationem in animis militum cierent.* Josephus: * * * * * *

Ἐπίκλαυτον. Luctuosum. Triste. Flebile. Aristophanes *Ranis*: [*Hirundo*] *in barbarico sedens folio flebile carmen more lusciniæ canet.*

Ἐπίκλημα. Crimen. Accusatio. Agathias: *Existimantes autem hoc fieri non posse, putabant se crimen hoc honestissime a se remoturos esse.* Et iterum: *Pacorus autem Parthorum Rex cum alia crimina Trajano Imperatori objiciebat,* [*tum etiam hoc.*] † *Et in speciem Romanis crimini dabat, quod, cum inter ipsos convenisset, ne intra triginta dies ab utraque parte præter pacta quicquam gereretur, ipsi tamen violatis induciis munitiones exstruerent.*

Ἐπίκλιν. Cognomento.

Ἐπίκληρος. Puellam, quæ patre & matre orbata nullos habebat fratres, & ideo omnium bonorum hæres erat, ἐπίκληρον vocabant: quo nomine etiam appellabant eam quæ nupta erat, si totius patrimonii hæres relicta esset. Patrimonium enim κλῆρον vocabant. Ἐπίκληρος etiam dicebatur puella nondum nupta, sed apud patrem adhuc degens, quod totius hæreditatis jus ad eam pertineret. Eadem vero appellatio tribuebatur etiam puellis, etiamsi duæ vel plures essent. Quidam autem τὴν ἐπίκληρον, i. e. puellam totius patrimonii hæredem, ἐπιπλαμαπίδα & παιρῷχον etiam appellant.

Ἐπίκληρος. Lex erat apud Athenienses, ut, si filia legitima filiusque nothus relicti essent,

1 Ἐπικηρυκεία. τὸ περὶ φιλ.] Ex Harpocratione.

2 Ἐπικίδνανται] Est vox Homerica Il. B. v. 850.

3 Ὁ δὲ τοῖς ἔργοις ἐφεστ.] Sensus hujus fragmenti (quod ubi apud Josephum exstet, nunc non memini) est prorsus obscurus & mutilus; cujus proinde versionem consulto prætermisi. Si tamen in re tam incerta conjecturæ locus est, existimem pro ἐπικλάσας scribendum esse ἐπικαλέσας: ut sit sensus, eum, qui opus urgebat, aliquos reprehendisse, vel criminatum fuisse, quod tarde & fere nimis veniissent. Certe si τ' ἐπικλάσας retineas, ex pumice citius aquam, quam ex loco hoc sensum aliquem elicias.

4 Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 244. (157. Ed. Bas. *P.*)

5 Ἀγαθίας] Lib. 1. pag. 24. unde sensum hujus loci supplebis.

6 Ἐπίκληρος] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Scholiasta Aristoph. ad *Vesp.* p. 471. Confer etiam Nostrum supra v. Ἐπίδικος.

7 Καλεῖται δὲ ἐπίκλ.] Eustathius ad Il. H. pap. 675. Ἐλέγετο δὲ ἐπίκληρος, ὁ μόνον ἡ ἐκδοθεῖσά που πρὸς γάμον, εἰ καὶ ὁ ἡ παρὰ τῷ πατρὶ μένουσα ἔτι ἔοσα, ἐλπιζομένη δὲ καθήκειν αὐτῇ πᾶσαν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. ἐκαλοῦντο δὲ ἔτσι, κἂν δύο ὦσαι, ἢ καὶ πλείονες. ἡ δὲ ἐπίκληρος, φασὶ, ἐ μόνδυα πρός τινων ἐκαλεῖτο. ὑπ' οἰῶν δὲ, παιρῷχος. Puto Eustathium locum hunc Suidæ ob oculos habuisse.

8 Ἐπιπλαμαπίδα] Potius ἐπιπαμμαπίδα, a πάμμα, possessio. Juvat hanc conjecturam Hesychius, apud quem mendose quidem legitur, Ἐπιμαπίδα, ἐπίκληρον: sed ordo alphabeticus illius loci manifeste requirit, ut scribatur ἐπιπαμμαπίδα, vel ἐπιπαμμαπίδα: ut monuit etiam Mauslacus ad Harpocrationem v. Ἐπίδικος.

9 Ἐπίκληρος. νόμος ἦν Ἀθην.] Ex Enarratore Comici ad *Aves*, pag. 616. (429. Ed. Bas. *P.*)

νόθον τὰ πατρῷα. [1] ἢ ἡ μὴ ἔχουσα ἀδελφὰς ἑτέρας συγκληρονόμους, ἀλλὰ μονοκληρονόμος ὅσα. ἐπειδὴ οὐκ ἐξῆν τοῖς νόθοις κληρονομεῖν, τἀργύριον ἁρπαγὴν χειρὸς ἐδίδοσαν. [2] νόμος δὲ ἦν Ἀθηναίοις, τοῖς νόθοις μέχρι πέντε μνῶν καταλιμπάνειν. [3] Ἀγαθίας· Ἐφοίτων δὲ γυναῖκες ἀνὰ τὰς προμαχεῶνας, τυχὸν μὲν μητέρες ὖσαι τῶν ἀπολωλότων, τυχὸν δὲ ἐπίκληροι, τυχὸν δὲ ὁτῳοῦν ἄλλῳ τρόπῳ μέλον αὐταῖς.

nothus bonorum paternorum non esset hæres. Ἐπίκληρος autem dicitur illa, quæ nullos fratres cohæredes habet, sed sola omnium bonorum hæres est. Quoniam igitur nothis hæreditatem cernere non licebat, pecunia quædam a legitimis hæredibus ipsis dabatur. Lex autem apud Athenienses erat, ut usque ad quinque minas nothis testamento relinquere liceret. Agathias: *Mulieres autem per propugnacula cursabant, sive matres eorum, qui occisi erant, sive sponsæ, sive quacunque alia ratione hoc eas tangeret.*

Ἐπίκλησιν. ἐπωνυμίαν.

Ἐπίκλητος. ἔξωθεν ἐρχόμενος. Διὰ τῆς ἐπικλήτου καὶ ἀλόγου λοιδορίας ὑπέλαβε πιθανὸς φανήσεσθαι.

Ἐπίκλητος. ἡ ἐπί τινι καλούμενος ἐπωδή. [4] Οὐ γὰρ ταῖς ἀμηχανίαις Ἰουδαῖοι ἐπίκλητον ἑαυτοῖς τύραννον προσήγαγον.

Ἐπίκλητος. Cognomen. Cognomentum.

Ἐπίκλητος. Aliunde accitus, vel accersitus. Aliunde veniens. Advocatus. *Existimans se plus fidei habiturum esse, si convicia, eaque absurda, ad partes suas advocaret.*

Ἐπίκλητος. Aliqua de causa advocatus, vel accersitus. *Quem Judæi rebus desperatis accersitum, dominum sibi adsciverunt.*

Ἐπικλινές. ἐπιῤῥεπὲς εἰς κακόν. ἐπικλινὲς δὲ τάλαντον. Καλλίμαχος.

Ἐπικλινές. Propensum. In aliquam partem vergens. Et ἐπικλινὲς τάλαντον, lanx in alteram partem vergens. Callimachus.

Ἐπικλινὴς ὁδός. καὶ κλίνελμα τῆς ἐπικλινοῦς, καὶ ἐπικλινῶς.

Ἐπικλινὴς ὁδός. Declivis via. Declinatur ἐπικλινοῦς, [& contracte,] ἐπικλινῶς.

Ἐπίκλιντης. ὁ σεισμός. καὶ κλίνει ἐπικλίνθη.

Ἐπίκλιντης. Est species terræ motus. Declinatur ἐπικλίντη.

Ἐπίκλιντρον. εἶδος [5] κοσμίου γυναικείου. [6] Τὸ ἐπίκλιντρον ἀποβάλοις.

Ἐπίκλιντρον. Genus sellæ muliebris. [Aristophanes:] *Sellam amittas.*

Ἐπίκλοπος. ἀπατεών.

Ἐπίκλοπος. Furax. Fallax. Impostor.

Ἐπικλοπάτερος. φιλοκερδέστερος.

Ἐπικλοπάτερος. Furacior. Fallacior.

Ἐπικλύσασα. ἐπιδαψιλεύσασα. καταβαλοῦσα. Ἡ δὲ Κλεοπάτρα καὶ [7] τὰς Ἠλείους ἐπειρᾶτο πολλῷ χρυσῷ ἐπικλύσασα, τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς πρίασθαι.

Ἐπικλύσασα. Quæ inundavit. Quæ largiter effudit. *Cleopatra igitur, cum magnam auri vim in Eleos effudisset, statuam Jovis emere conata est.*

Ἐπὶ [8] κνάφου ἕλκεις. ἤτοι ἁμαρτάνεις. οἱ γὰρ κναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συμπέφυλλες, ἱμάτιον κνάφουσιν. ὁ δὲ σωρὸς ἐλέγετο κνάφος.

Ἐπὶ κνάφου ἕλκεις. Per spinas trahis fullonis more. Id est, perdis, vel discerpis. Fullones enim, collecto spinarum acervo, vestes olim poliebant. Acervus autem ille dicebatur κνάφος.

Ἐπικνίζεται. δάκνεται.

Ἐπικνίζει. Mordetur. Scalpitur. Raditur.

Ἐπικνῶ. ἀντὶ τοῦ ἐπίβαλε. [9] Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν· Ἀλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον.

Ἐπικνῶ. Radula rasum injice. Aristophanes *Avibus: Sed silphium rasum injice.*

Ἐπὶ [10] κόρρης. ἐπὶ κεφαλῆς, ἢ γνάθου, ἢ κροτάφου. κόρρω γάρ, καὶ κόρσω, ὅλως τὴν κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσι. τινὲς δὲ καὶ ῥάπισμα λέγουσι [11] τὸ ἐπὶ τὴν γνάθον λαμβάνειν, ἀπόμυον καὶ τὸν κρόταφον.

Ἐπὶ κόρρης. In caput, vel maxillas, vel tempora. Nam κόρρω & κόρσω totum caput cum cervice vocant. Attici vero τὸ ἐπὶ κόρρης dicunt de alapa, quæ maxillæ & temporibus infligitur: quam nonnulli etiam ῥάπισμα vocant.

1 Ἢ ἡ μὴ ἔχ.] Scribendum, ut apud Scholiastam Aristophanis loco laudato, ἐπίκληρος δέ ἐστιν, ἡ μὴ ἔχουσα, &c.

2 Νόμος δὲ ἦν Ἀθηναίοις, τοῖς νόθοις μέχρι ε μν.] Vide Nostrum infra v. Νοθεία: & Petitum *de Leg. Att.* pag. 487.

3 Ἀγαθίας] Lib. I. pag. 23. ubi locum integrum vide.

4 Οὐ γὰρ ταῖς ἀμηχανίαις Ἰουδ.] Hæc sunt verba Josephi *de Bello Jud.* lib. VI. pag. 905.

5 Εἶδος κοσμίου γυν.] Portus recte monuit, scribendum esse εἶδος κλισμοῦ γυν. Eustathius enim ad Odyss. A. pag. 1400. docet, κλισμὸν esse genus sellæ, quæ etiam ἀνάκλιντρον dicatur. Atqui ἀνάκλιντρον idem est, quod ἐπίκλιντρον, ut patet ex Polluce, qui lib. VI. cap. I. inter alia & hæc scribit: Τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντρον ἐπίκλιντρον Ἀριστοφάνης εἶπεν. Respexit utique ad eundem illum locum Aristophanis, quem Suidas hic citat: quod & a Porto monitum fuit.

6 Τὸ ἐπίκλιντρον ἀποβάλοις] Hæc sunt verba Aristophanis *Ecclesiaz.* pag. 750. (505. Ed. Bas. P.)

7 Τὰς Ἠλείους ἐπειρᾶτο πολλῷ χρυσῷ ἐπικλ.] Rectius legeretur, τὰς Ἠλείας ἐπικλύσασα πολλῷ χρυσῷ, ἐπειρᾶτο πρὸ αὐτῶν τὸ ἄγαλμα, &c.

8 Ἐπὶ κνάφου ἕλκεις] Sic etiam Vaticana Proverbiorum Appendix. At Hesychius, ἐπικνάφων ἕλκων: cujus loco Salmasius reponit, ἐπίγναφον ἕλκων. Sed lectio Suidæ, quæ eadem est & Vaticanæ Appendicis, ut diximus, præferenda est. Confer etiam Nostrum infra v. Κνάφος.

9 Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν] Pag. 613. Portus existimat, Suidam de alio loco Aristophanis hic cogitasse; qui exstat in eadem fabula pag. 566. ubi Comicus inquit:

Ἀλλ' ἐπικνῶσιν τυρὸν, ἔλαιον,
Σίλφιον, ὄξος, &c.

Sed fallitur. Nam ipsissima verba, a Suida hic citata, occurrunt loco illo, quem paulo ante indicavi.

10 Ἐπὶ κόρρης. ἐπὶ κεφ.] Confer Harpocrationem h. v. apud quem eadem fere leguntur. Thomas Magister: Ἐπὶ κόρρης παίζειν λέγουσι οἱ Ἀττικοὶ τὸ τὴν γνάθον πλαττίαν τῇ χειρὶ, ἢ ῥάπισμα δοῦναι. Πλάτων· Τί δὲ χεῖρον ἐγὼ, ἂν ὁ δεῖνα ἐπὶ κόρρης αὐτίκα παίζῃ με. καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ πρὸς Ὀδυσσέα ἀπολογίᾳ Ἀχιλλέως· Κἂν ἐπὶ κόρρης παίζῃ τις, μὴ χαλέπαινε. κἂν ὁ αὐτὸς αὖλαγχᾷ ῥάπισμα λέγ ἀδοκίμως.

11 Τὸ ἐπὶ τ γνάθ λαμβάνειν ἀπ.] Vel scribendum est, τὸ ἐπὶ τ γνάθ τύπτειν, ἀπόμυον &c. Vel, τὸ ἐπὶ τ γνάθ λαμβάνειν, ἀπομυῖσθ & ἔ κ.

Ἐπὶ κόρρης. ἄλλοι μὲν ἄλλως ἀπέδοσαν. βέλτιον δὲ ἐπὶ τῆ γνάθῳ ἐκλαμβάνειν· ὃ κατ' ἐξοχὴν λέγομεν ῥάπισμα. οὕτω γὰρ (ἔοικε) καὶ οἱ ῥήτορες.

Ἐπικουρῆσαι. δοληχῆ. βοηθῆσαι. καὶ ἐπικουρία, ἡ βοήθεια.

Ἐπικούρειος Ἕρμων. ὁ ὡδὶ τῷ Λουκιανῷ.

Ἐπίκουρος. βοηθός. καὶ ἐπικουρῶ. δοληχῆ.

Ἐπικωμάσαι.[1] ὀρχεῖσθαι. ἢ λαλῆσαι αἰσχρά. Πολλοὶ τὰς ἐκκλησίας ἐπεκώμασαν ταραχαί.

Ἐπίκωμος. ὑβριστὴς. συγχαίρων. Ταῦτα δὲ ἀλόγιστα τυγχάνειν ἔδοξεν, ὡς ἐπίκωμος. ὁ Προκόπιος φησὶ περὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως.

Ἐπικωπιτὴς. ὁ τροπωτὴς ἱμάς.

Ἐπίκωπος.[3] ξιφήρης. κώπη γὰρ ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους. ἢ ἀντὶ τοῦ, ἀφ' νεὼς, καὶ ναυτικὸς ὤν. καὶ Ὅμηρος· Οὐ γάρ μοι νῆες εἰσὶν ἐπήρετμοι. † [4]Ἐπὶ Ποπλίου συνθήκας ἐποιήσαντο Ῥωμαῖοι καὶ Καρχηδόνιοι, μὴ ἔχειν μήτε κλᾶσθαι Καρχηδονίους πλοῖον ἐπίκωπον, πλὴν δέκα τριήρων, καὶ τῶν ἁλιευτικῶν, ἃ περιχάρων, ὧν οὐδὲν ἰοῦ δεκασκάλμου μεῖζον.

regionis naviculis, quarum nulla plures quam decem ſcalmos haberet.

Ἐπίκουρος, Νεοκλέους, Ἀθηναῖος, Γαργήττιος τὸν δῆμον, μητρὸς Χαιρεστράτης.[5] ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ, Νεοκλῆς, Χαιρέδημος, Ἀριστόβουλος, ἢ Ἀριστόδημος. Φιλοσοφίας δὲ ἤρξατο ἀπὸ ἐνιαυτῶν ιβ', καὶ οἰκείαν αἵρεσιν εἰσηγήσατο, πρῶτον μὲν ἐν Σάμῳ διατείψας σὺν τοῖς γονεῦσιν· εἶτα σχολαρχήσας ἐν Μιτυλήνῃ [6]ἐνιαυτῶν ὧν ἑνὸς. εἶτα ἐν Λαμψάκῳ, καὶ ὕστερον ἐν Ἀθήναις ἐν ἰδίῳ κήπῳ. ἀκούσας δὲ Ναυσιφάνους τοῦ Δημοκριτείου, καὶ Παμφίλου τοῦ Πλάτωνος μαθητοῦ. γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς [7]ρλ' ὀλυμπιάδος, μετὰ ἐπὶ ἐνιαυτοὺς τῆς Πλάτωνος τελευτῆς, καὶ παρέτεινεν [8]ἐπὶ τὴν Ἀφδόχων καὶ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ· καὶ διέμεινεν ἡ αὐτοῦ σχολὴ ἕως Καίσαρος τοῦ πρώτου, ἔτη σλζ'. ἐν οἷς Ἀφδόχοι αὐτῆς ἐγένοντο ιδ'. συγγράμματα δὲ αὐτοῦ πολλά.

Ἐπίκουρος.[9] ὅτος τὸ θεῖον ἐτίθετο παρ' οὐδέν·

Ἐπὶ κόρρης. Alii quidem aliter hoc reddiderunt. Sed præſtat interpretari alapam: quam vulgari ſermone ῥάπισμα dicimus. Hoc enim ſenſu & apud Oratores duæ hæ voces accipiuntur.

Ἐπικουρῆσαι. Dativo jungitur. Auxiliari. Opem ferre. Et ἐπικουρία. Auxilium.

Ἐπικούρειος Ἕρμων. Epicureus Hermon. Hujus meminit Lucianus.

Ἐπίκουρος. Auxiliator. Et ἐπικουρῶ. Cum dativo. Auxilior. Opitulor.

Ἐπικωμάσαι. Saltare. Vel, Turpia & obſcœna loqui. [Item, intrare, accedere, invadere.] *Eccleſias multæ invaſerunt turbæ.*

Ἐπίκωμος. Comeſſator. Inſolenter aliis inſultans. Petulans. Qui conviviis gaudet. *Hæc autem inutilia eſſe viſa ſunt eximio illi comeſſatori.* Procopius de Theodoſio Imperatore inquit.

Ἐπικωπιτήρ. Vinculum, quo remus alligatur ſcalmo.

Ἐπίκωπος. Enſem geſtans, vel manu tenens. Κώπη enim ſignificat capulum gladii. Vel, nauticus: aut, remis inſtructus. Et Homerus: *Haud enim mihi ſunt naves remis inſtructæ.* † *Publio Conſule Romani & Carthaginenſes fœdus inter ſe fecerunt, quo cautum erat, ne Carthaginenſes ulla nave, quæ remos haberet, uterentur, præterquam decem triremibus, & ſcaphis piſcatoriis, & conſuetis illius*

Ἐπίκουρος, Νεοκλέους, Ἀθηναῖος, Γαργήττιος τὸν δῆμον, μητρὸς Χαιρεστράτης procreatus: cujus fratres fuerunt, Neocles, Chæredemus, Ariſtobulus, vel Ariſtodemus. Philoſophari cœpit ab anno ætatis duodecimo, peculiaris ſectæ conditor: & primum quidem Sami cum parentibus commoratus eſt: deinde vero Mitylenis annum unum Scholæ præfuit: poſtea Lampſaci [docuit,] & denique Athenis in horto ſuo. Audivit Nauſiphanem Democriteum, & Pamphilum Platonis diſcipulum. Natus vero eſt Olympiade CIX. ſeptem annis poſt mortem Platonis, & vitam produxit uſque ad ſucceſſores [Alexandri M.] & Antigonum, qui Gonatas dictus eſt. Schola ejus permanſit uſque ad Cæſarem primum annos CCXXXVII. & intra tempus iſtud XIV. ſucceſſores habuit. Scripta ejus ſunt multa.

Ἐπίκουρος. Epicurus. Hic divinum numen

1 Ἐπικωμάσαι. ὀρχ.] Vide ſupra v. Ἐπικώμαζειν.

2 Ὁ Προκόπιος φησὶ περὶ Θεοδοσίου τοῦ βασ.] Maltretus, Procopii editor, de hoc loco ait: *Nihil tale de Theodoſio ſcripſit uſpiam Procopius noſter. Ego vero mendum hoc irrepſiſſe arbitror, & Procopium ab illis ſubſtitutum in locum Priſci.*

3 Ἔπίκωπος.——ἐπήρετμοι.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 382.

4 Ἐπὶ Ποπλίου συνθήκας ἐποιήσαντο Ῥωμ.] Fragmentum hoc Polybio tribuendum videtur.

5 Ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ, Νεοκλῆς, Χαιρ. Ἀριστόβουλος, ἢ Ἀριστ.] Locum hunc antea mutilum ex uno MS. Pariſ. ſupplevi. In prioribus enim Editt. deſunt verba hæc, Ἀριστόβουλος, ἢ Ἀριστόδημος. Ea autem ſalvo ſenſu abeſſe non poſſunt, quoniam ipſe Suidas paulo poſt teſtatur, Epicurum tres fratres habuiſſe. Atqui duo tantum erunt, ſi Ariſtobulum, vel Ariſtodemum tollas.

6 Ἐνιαυτῶν ὧν ἑνός] Hæc eſt lectio MStorum Pariſienſ. itemque Editt. Mediol. & Ald. At Editt. Baſil. & Genevenſ. habent, ἐνιαυτὸν ἕνα: quarum lectionum neutra loci hujus ſenſui convenit. Quare cum Wolfio & Porto ſcribere malim, ἐνιαυτὸν ἕνα.

7 Ρλ' Ὀλυμπ.] Sic recte MS. Pariſ. A. At priores Editt. habent οθ': quem numerum cum temporum ratione manifeſte pugnare, jam alii etiam ante nos monuerunt. Vide Menagium ad Laertium, lib. x. ſegm. XIV.

8 Ἐπὶ τὴν Ἀφδόχων καὶ Ἀντιγ.] Male Wolfius & Portus: *Uſque ad ſucceſſores Antigoni Gonatæ.* Abeſt nimirum a prioribus Editt. vocula καὶ, quam ex 2 MSS. Pariſ. loco huic reſtituimus. Διάδοχοι autem κατ' ἐξοχὴν hic vocantur ſucceſſores Alexandri M. ut & alibi paſſim apud auctores Græcos.

9 Ἐπίκουρος. ὅτος τὸ θ.] Eclogam hanc de Epicuro, & fatis ſectatorum ejus, ex Æliano depromptam eſſe, diſcimus ex ipſo Suida infra v. Περσίδης. & v. Φάτνη. Quæ enim ibi addito Æliani nomine citantur, in hac ipſa Ecloga leguntur: ut proinde dubium non ſit, quin totum hoc fragmentum ejuſdem ſit ſcriptoris. Ex libro autem Æliani deperdito *de Providentia* hæc deprompta eſſe, argumentum ſatis oſtendit.

ἀδελ-

ἀδελφοὶ δὲ ἦσαν τρεῖς, οἱ μυελοῖς ἀῤῥωστήμασι ξυπλακέντες ἀπέθανον οἴκοι. ὅγε μὲν Ἐπίκυρος ἔτι νέος ὢν αὐτὸς, ὑ ῥᾳδίως ἀπὸ τῆς κλίνης οἷός τε ἦν καπέναι, ἀμβλυώττων τε καὶ τοῖς τῆ τοῦ ἡλίου αἴγλῃ δηλὸς ὢν, καὶ τῷ φαιδροτάτῳ τε καὶ ἐναργεστάτῳ τῶν Θεῶν ἀπεχθανόμενος. καὶ μὴν τοι καὶ τὸ τοῦ πυρὸς αὐγοειδὲς ἀπεστρέφετο. αἷμά τε αὐτῷ διὰ τῶν κάτω πόρων ἀπεκρίνετο. [1] τοσαύτη δὲ ἄρα ἡ σύντηξις ἡ τοῦ σώματος ἦν, ὡς ἀδυνατεῖν καὶ τὰ τῶν ἱματίων φέρειν ὑπερβολήν. καὶ Μητρόδωρος δὲ καὶ Πολύαινος, ἄμφω τὼ ἑταίρω αὐτοῦ, κάκιστα ἀπέθανον ἀνηρώτων. καὶ μήν τοι τῆς ἀθεΐας ἠνέγκαλο μηδὲν ἀδαμῆ μεμπτόν. [2] ὅπου δὲ ἄρα ἦν ἡδονῆς ἥττων Ἐπίκυρος, ὥστε διὰ τὸ ἐχάπαν ὀνταῖς διαθήκαις αὐτοῦ ἔγραψε τῷ μὲν παιδὶ καὶ τῇ μητρὶ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς συναγίζειν ἅπαξ τοῦ ἔτους, καὶ Μητροδώρῳ καὶ Πολυαίνῳ τοῖς προτετιμημένοις· ἑαυτῷ δὲ διατᾶς· τῆς ἀσωτίας τὸ πλέον προλιμῶν καὶ ἐνταῦθα ὁ σοφός· καὶ τραπέζας λίθων πεποιῆσθαι, καὶ ὡς ἀναθήματά τε ἐν τῷ τάφῳ προστάξαι τεθῆναι ὁ προτέντης τε καὶ ὀψοφάγος ἦτος. καὶ ταῦτα ἐπέσκηψεν οὐκ ὢν ἐν προυσίᾳ. λυπῶν δὴ ταῖς ὑπερυμίαις μὴ, ὥσπερ ἦν καὶ ἐκείνων σὺν αὐτῷ πεθηκομένων. ἐξήλασαν δὲ τοὺς Ἐπικυρείους τῆς Ῥώμης δόγματι τῆς βουλῆς κοινῷ. καὶ [3] Μεσσήνιοι δὲ ἐν Ἀρκαδίᾳ τοὺς ὀπαδοὺς αὐτῆς οἱονεὶ Φάτνης ἐδηδοκότας ἐξήλασαν, λυμεῶνας μὲν εἶναι τῶν νέων λέγοντες, κηλίδα δὲ φιλοσοφίᾳ προσβάλλοντας, ἀπό τε μαλακίαν καὶ ἀθεότητα· καὶ προσέταξαν προ τοῦ τοῦ ἡλίου δυσμῶν ἔξω τῶν ὅρων τῆς Μεσσηνίας γῆς εἶναι αὐτούς. [4] ἐκφορηθέντων δὲ, τοὺς ἱερεῖς καθῆραι τὰ ἱερά. τοὺς [5] γε μὴν Τιμούχους (καλοῦσι δὲ ταύτῃ τοὺς ἄρχοντας Μεσσήνιοι) καὶ τὴν πόλιν καθῆραι πᾶσαν, οἷα δή που λυμάτων τινῶν καὶ καθαρμάτων ἀπηλλαγμένην. ὅτι ἐν Κρήτῃ Λύκτιοι τοὺς Ἐπικυρείους πάλαι ἐκεῖ προβαλλοντας ἐξήλασαν. καὶ νόμον ἐγγράψαι τῷ ἐπιχωρίῳ φωνῇ, τοὺς τὴν θήλειαν σοφίαν καὶ ἀγενῆ καὶ αἰσχρὰν ἐπινοήσαντας, καὶ μήτοι καὶ τοῖς θεοῖς πολεμίους, ἐκκεκηρύχθαι τῆς Λύκτου. [6] ἐὰν δέ τις ἀφίκηται θρασυνόμενος, καὶ τὸ ὂν γε νόμου παρ' ὑδὲν ποιήσηται, δεδέσθω ἐν κύφωνι πρὸς τῷ δρομίῳ ἡμερῶν εἴκοσιν, ἐπιῤῥεόμενος μέλιτι γυμνὸς, καὶ γάλακτι, ἵνα ἢ μελίτταις καὶ μυίαις δεῖπνον, καὶ ἀναλώσωσι χρόνῳ τῷ προειρημένῳ αὐτόν. τότε γε μὲν διελθόντος, ἐὰν ἔτι ζῇ, καὶ κρημνοῦ ὠθείσθω, φόνου γυναικείαν ἀθεμιστίαν.

nihili fecit: fratreſque habuit treſ, qui infinitis morbis impliciti, miſerrime perierunt. Atque ipſe etiam Epicurus, adoleſcens etiamnum, haud facile poterat e lectulo deſcendere, cæcutiens, & radios ſolis non ferens, nitidiſſimo illi ac ſplendidiſſimo Deo inimicus. Averſabatur etiam ignis ſplendorem, & ſanguinem per inferiores meatus excernebat: corpore ita extenuato, ut injecta veſtimenta ferre non poſſet. Metrodorus item & Polyænus, ambo ejus ſodales, peſſime omnium perierunt: & ipſe quoque impietatis ſuæ mercedem haud pœnitendam tulit. Voluptatibus adeo erat deditus, ut ſub finem vitæ in teſtamento ſuo ſcriberet, ut & patri & matri & fratribus, itemque Metrodoro & Polyæno ſodalibus, ſemel quotannis parentaretur; ſibi vero bis: majorē luxū hic etiā præferens ſa piens ille. Adhæc menſas ſaxeas confici, & tanquam donaria in ſepulcro collocari juſſit catillo iſte & gulæ mancipium. Atque hæc mandavit, cum non abundaret opibus: homo intemperantiſſimus, & voluptatibus avidiſſime fruens, quaſi illæ quoque una cum ipſo morituræ eſſent. Epicurei Senatuſconſulto Roma ſunt exacti: & Meſſenii in Arcadia eos, qui in eodem quaſi præſepi paſti eſſent, expulerunt, quos & peſtes adoleſcentum eſſe dicerent, & philoſophiæ labem aſpergere propter mollitiem & impietatem. Eos itaque ante Solis occaſum ex agri Meſſenii finibus excedere juſſerunt, iiſque pulſis, a ſacerdotibus luſtrari fana, & a Timuchis (ſic enim Meſſenii magiſtratus ſuos vocant) totam urbem purgari, tanquam ſordibus quibuſdam & purgamentis liberatam. In Creta quoque Lyctii quoſdam Epicureos illuc profectos expulerunt, legemque populari ſermone talem ſcripſerunt: Epicurei ſapientiæ effœminatæ & degeneris ac turpis inventores, Diiſque inviſi, per præconis vocem Lycto excedere jubentor: &, ſi quis eorum contempta lege in poſterum huc venire auſus fuerit, prope Prætorium per viginti dies nervo vincitor, nuduſque lacte & melle perfunditor, ut apes & muſcas paſcat, & intra dictum tempus ab illis conſumatur. Si vero poſt tempus illud adhuc ſuperſtes fuerit, muliebri veſte indutus, de rupe præcipitator.

Ἐπίκυρος. ὄνομα κύριον. [7] Εἶχε δὲ τὸ βιβλίον τὰς Ἐπικύρου δόξας, ἃς ἐκεῖνοι κυρίας ἔτι καλοῦσιν, Ἐπικύρου κακὰ γνωρίσματα· ἐν οἷς καὶ τόδε ἦν, ὅτι καὶ τόδε τὸ πᾶν φέρεται τύχῃ τινὶ, ὑ μὴν βουλῇ καὶ κρίσει Θεῶν. [8] ταύτας δὴ τὰς θρυλλουμένας ἀπό-

Ἐπίκυρος. Epicurus. Nomen proprium. *Continebat autem liber ille opiniones Epicuri, quas illi κυρίας,* (i. e. ratas) *vocant, mala philoſophiæ Epicureæ ſpecimina: in quibus & hoc erat, Univerſitatem hanc caſu quodam & temere ferri, non autem voluntate & judicio*

1 Τοσαύτη δὲ ἄρα ἡ σύντηξις——φέρειν ἐπιβολήν.] Locus hic repetitur infra v. Σωτέτηκε.

2 Οὔπου δὲ ἄρα ἦν ἡδονῆς ἥττ.] Infra v. Ἥττων.

3 Καὶ Μεσσήνιοι δὲ ἐν Ἀρκ.] Vide Athenæum lib. XII. pag. 547.

4 Ἐκφορηθέντων δέ.] Supra v. Ἐκφορηθέντων, ubi hic ipſe locus adducitur, rectius legitur ἐκφορηθέντων.

5 Τοὺς γε μὲν Τιμούχους——ἀπηλλαγμένην.] Hic locus repetitur infra v. Τιμοῦχοι.

6 Ἐὰν δέ τις ἀφίκηται θρασ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, leguntur etiam infra v. Κυφών.

7 Εἶχε δὲ τὸ βιβλίον τὰς Ἐπικύρου δ.] Et hunc locum ex Ælian o depromptum eſſe patet ex ipſo Suida infra v. Παροιμίας, ubi pars hujus Eclogæ addito ſcriptoris illius nomine repetitur.

8 Ταύτας δὴ τὰς θρυλλουμένας ἀτόμους περιπλομένας ὑπ' αὐτ.] Oratio eſt ἀνακόλουθος. Nihil enim ſequitur, ad quod accuſativus περιπλομένας & ἀφισταμένας referri poſſit. Quare locum hunc ſic potius

μυς

μας πληθομένας ὑπ' ἀλλήλων, εἶτα ἀφιζαμένας, ἐκ τούτων γίνεσθαι ἀέρα, γῆν, καὶ θάλατταν. εἶτα ' διαλύεσθαι τὰς ἀνακράσεις καὶ σιωπᾶσθαι, καὶ παντελῶς ἀφανίζεσθαι εἰς ἀτόμους. Φέρεσθαι δὲ εἰκῆ τὰ πάντα, καὶ ὡς ἔτυχεν, ὅτε μὲν ὀρθῶς τῆς τοῦ παντὸς σοφίας. εἶτα, [2]ὅπου ἐκ προνοίας φύρεσθαι πάντα, ὅτε κυβερνήτου, ὅτε ἡνιόχου, ὅτε ποιμένα ἔχοντα. εἶτα, ὁ πέμπτος τοῦ θεοῦ ἦκων οὐκ ἠνέσχετο φλυαρεῖν αὐτόν, ἀλλὰ τοῦ τῶν λόγων φλαύρου λύσσαν καθεσίγασεν. † [3]Εἶτα ἀνέθορεν, Ἐπικούρου καὶ ταῖς ἐκείνου δόξαις κλάειν λέγων.

Ἐπίκουρος. βοηθός. καὶ ἐπικουρῶ. δοτικῇ.

Ἐπιεικῶς. ἀντὶ τοῦ λογίως. Ἐπικῶς δὲ, ἀντὶ τοῦ ποιητικῶς.

Ἐπικεφάναι. τῇ κεφαλῇ καταινεῖσαι.

Ἐπικράτεια.

Ἐπικράτης. κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ [4]Ἔμπορος, καὶ Ἀνθελαΐς.

Ἐπικράτης. [5]Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλίονα πώγωνα ἔχεις. [6]ὅτι γὰρ μέγαν πώγωνα εἶχεν. ἐπεκαλεῖτο δὲ [7]Σακεσφόρος. καὶ Πλάτων ὁ κωμικός φησιν·

Ἄναξ ὑπλιώης Ἐπίκρατες σακεσφόρε.

ἐκωμῳδεῖτο δὲ εἰς δασύτητα. ἰῶ δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγός.

Ἐπικράτης, [8]Ἀθηναίων δημαγωγός, [9]Ἕφορος ὀπισθόμυος· ὃς καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας μνημονεύει. ἕτερος δέ ἐστιν, ὃν μνημονεύει Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως· ὃν φασι κεκτῆσθαι ταλάντων χ' ὑσίαν. ἄλλος δέ ἐστιν Ἐπικράτης, Αἰσχίνου τοῦ ῥήτορος κηδεστής· ὃς ἐπώνυμον Κυρηβίων, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

Ἐπικρεμαμένους. ὑπακειμένους. Οἱ δὲ ὑπὸ μεγέθους τοῦ ὑπικρεμαμένου ἐπὶ κινδύνου πάντα οἰκεῖα ἐλογίζοντο.

Ἐπικρεμάσας. ἐπενεγκών. Οἷς δ' ἅμα [10]ἀναθαρσήσας, καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ φόβον ὑπικρεμάσας.

Ἐπίκρια. τὰ τῆς νηὸς σανιδώματα.

Ἐπικρίνει. δοκιμάζει.

Ἐπικριτής. σύμβουλος. δοκιμαστής. Χρώμυος

Deorum: celebrataſque illas atomos nunc inter ſe concurrere, nunc vero a ſe invicem diſcedere; atque ex iis fieri aerem, terram, & mare. Poſtea vero corpora mixta & ex concurſu atomorum conflata rurſus in atomos diſſolvi, & penitus evaneſcere. Omnia item temere & fortuito ferri, non autem conſilio creatoris. Item, Abſque providentia cuncta ferri, neque gubernatorem, nec rectorem, nec moderatorem habentia. Poſtea autem vir a Deo miſſus deliria ejus non tulit, ſed verborum ejus inſanam rabiem compreſſit. † Poſtea ab Epicuro reſiliit, ejuſque opiniones valere juſſit.

Ἐπίκουρος. Auxiliator. Et ἐπικουρῶ. Dativo jungitur. Opitulor.

Ἐπιεικῶς. Sapienter. Moderate. Ἐπικῶς vero, poetice, vel oratione ligata.

Ἐπικεφάναι. Capite annuere.

Ἐπικράτεια. Poteſtas. Imperium. Ditio.

Ἐπικράτης. Epicrates. Comicus. Ex ejus fabulis ſunt, *Mercator*, & *Antilais*.

Ἐπικράτης. Epicrates. [Ariſtophanes:] *Epicrate non paulo pulchriorem barbam habes.* Hic enim magnam barbam habebat: unde etiam Saceſphorus, i. e. Barbiger, appellabatur. Et Plato Comicus inquit: *Rex myſtacis, Epicrates barbiger.* A Comicis enim ut hirſutus & piloſus perſtringebatur. Erat autem orator & demagogus.

Ἐπικράτης. Epicrates, Athenienſium orator, Saceſphorus cognominatus: cujus etiam mentionem facit Demoſthenes in oratione de Falſa Legatione. Alius vero eſt, cujus meminit Lycurgus in oratione de Adminiſtratione ærarii: quem ſexcenta talenta in bonis habuiſſe ajunt. Alius item eſt Epicrates, Æſchinis oratoris affinis, qui Cyrebion cognominabatur, ut teſtatur Demoſthenes in oratione contra Æſchinem.

Ἐπικρεμαμένους. Imminentis. Impendentis. *Illi vero propter magnitudinem periculi adhuc impendentis omnia tolerabilia eſſe putabant.*

Ἐπικρεμάσας. Qui injecit. Qui intulit. *Quibus cum minitatus eſſet, & ſimul ſui terrorem incuſſiſſet.*

Ἐπίκρια. Tabulata navis.

Ἐπικρίνει. Judicat. Dijudicat. Cenſet.

Ἐπικριτής. Conſultor. Cenſor. Judex. *Ea*

ſcribendum puto: Τέτων δὲ τῶ ῥηχθεμένων ἀτόμων πληθομένων ὑπ' ἀλλήλων, εἶτα ἀφιζαμένων, ἐξ αὐτῶν γίνεσθαι &c. Vel ſic, πάντας δὲ τὰς ῥηχθεμένας ἀτόμους πληθεσθαι ὑπ' ἀλλήλων, εἶτα ἀφίστασθαι· καὶ ὧν τέτων &c. Cæterum, tota hæc Ecloga vere eſt, quod ajunt, calx abſque arena, nec membra ejus inter ſe cohærent: adeo ut appareat, articulum hunc exiguo cum judicio a Suida conſarcinatum eſſe.

1 Διαλύεσθαι] Hanc lectionem ex MS. Pariſ. A. revocavi. In prioribus enim Editt. male legitur Δῃαλαβεῖσθαι.

2 Ὅπου οὐ προνοίας φύρεται π.] Senſus hujus loci ſatis oſtendit, legendum eſſe, ὅπου οὐνοῦ προνοίας φέρεται π.

3 Εἶτα ἀνέθορεν, Ἐπικούρου καὶ ταῖς ἐκείνου δ'] Simile quid legitur infra v. Κλάειν.

4 Ἔμπορος, & Ἀνθελαΐς] Harum duarum fabularum meminit Athenæus: qui præterea ejuſdem Δύσπαπιν & Ἀμαζόνας laudat.

5 Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλ.] Ariſtophanes *Eccleſiaz.* pag. 726. (487. Ed. Baſ. P.)

Καὶγὼ' Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλίονα.

Adde λάβὲ κρεμᾶς: Πώγων' ἔχω. Hunc locum Suidas repetere voluit, quamvis metrum & ordinem verborum neglexerit,

6 Οὕτος γὰρ μέγαν πώγωνα εἶχεν. ἐπεκ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

7 Σακεσφόρος] Portus, *ſcutifer*. Male. Vertere enim debebat, barbiger, vel, prolixam barbam gerens. Τὸ σάκος enim apud Græcos interdum ſignificat *barbam*: ut oſtendit Mauſſacus ad Harpocrationem v. Ἐπικράτης: ad quem Lectorem remitto.

8 Ἐπικράτης, Ἀθην.] Cave putes Epicratem hunc diverſum eſſe ab eo, cujus Suidas loco proxime præcedenti meminit. Differentia tantum eſt in verbis, quoniam priorem locum Suidas deſcripſit ex Scholiaſta Ariſtophanis, ut ante monuimus; poſteriorem vero ex Harpocratione.

9 Ἔφορος] Scribe Σακεσφόρος: de qua voce diximus paulo ante.

10 Ἀναθαρσήσας] Sic recte MS. Pariſ. A. & ipſe Suidas ſupra v. Ἀναζηλῆς, ubi hoc ipſum fragmentum legitur. At priores Editt. mendoſe ἀναπηδῆς.

ὑπειτῇ τῶν λεγομένων τῷ Μασσάνῃ ἀφὶ τοῦ τ τόπων ἐμπειρίαν.

Ἐπίκτητος, Ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας, φιλόσοφος, δοῦλος δὲ Ἐπαφροδίτου, τ σωματοφυλάκων τῷ βασιλέως Νέρωνος. πεπωφεὶς δὲ τὸ σκέλος ὑπὸ ῥεύματος ἐν Νικοπόλει τῆς νέας Ἠπείρου ᾤκησε, καὶ [2] ἀφιλείνας μέχρι Μάρκου Ἀντωνίνου. ἔγραψε πολλά. † Ὅν [3] Θεοσέβιος ὁ φιλόσοφος ἔλεγε πολλὰ ἀπὸ τῶν Ἐπικτήτου σχολῶν· τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ἐπεξεχνάτο τῆς ἠθοποιοῦ ἀφωνήματα μόσης, ἱκανὰ πεῖθειν καὶ δυσωπεῖν τ ψυχῶν τὰς μὴ παντάπασιν ἀτέγκτους καὶ ἀτερπόμενας. ἀσπάζεσθαι δὲ τὰ ἀμείνω, καὶ μεταδιώκειν, καθόσον οἷόν τε ἦν· ἀποφέρεσθαι δὲ καὶ ἀποδιδράσκειν τὰ χείρω τῆς ζωῆς εἴδη κτ' δύναμιν. τοιαῦτα καὶ ἐν [4] συγγράμμασι καταλέλοιπε τοιούτοις οἷοι τὰς ἑαυτοῦ νουθετήσεις, οἷς ὁ Ἐπίκτητος πρότερον. καί μοι δοκεῖ ἀνὴρ γεγονέναι ἄνικρυς (ὡς ἕνα πρὸς ἕνα ἀνταλαλεῖν) ὁ τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου Ἐπίκτητος· ἄνδρι μύσται τ Σπωϊκῶν δοξασμάτων. ὁ γοῦν Θεοσέβιος ἥδιστα τοσοῦτον, ὅσον τοῦ Πλάτωνος ἀλήθειαν ἠσπάζετο καὶ ἐθαύμαζε. καὶ δή που καὶ συνεγράψατο μικρὸν βιβλίδιον περὶ τ ἐν Πολιτείᾳ τῇ μεγάλῃ κεκομψευμένων, τιμῶν ἀπὸ τῶν Θεῶν ἥκουσαν θεοσοφίαν ἐξαίρων λόγῳ. ταύτῃ γοῦν ἀφαφερόντως ἐτίμα καὶ ἐσέβετο. ἀεὶ γὰρ ἐν τοῖς ἠθικωτέροις φιλοσοφήμασι ἀφετείρων ἐφαίνετο. καὶ γὰρ εὖ ἐπεφύκει πρὸς εὐζωίαν μᾶλλον, ἢ ἐπιστήμην, ὑδὲ ταύτην ἡσυχάζουσαν, ὑδὲ ἐν μόναις ταῖς φαντασίαις γυμναζομένην, ἀλλὰ ζῶσαν ἱκανῶς ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων. εἰ μὴ γὰρ καὶ τὸν δημόσιον ἐπολιτεύσατο τρόπον, ἀλλὰ τὸν ἴδιον, ὃν καὶ Σωκράτης ἐκεῖνος, καὶ ὁ Ἐπίκτητος, καὶ πᾶς οὗ φρονῶν μεταχειρίζεται, τιμῶν ἑαυτοῦ καὶ ἐν ἑαυτῷ πολιτείαν ἀφακοσμῶν· τοῦτο μὲν πρῶτον, ἔπειτα καὶ πρὸς ἀλλήλους ἐν μέρει καθήκοντα ἰδίᾳ σωιζομένην πρὸς τὸ βέλτιστον.

quæ dicta erant, Maſaniſſæ, utpote locorum periti, judicio permittebat.

Ἐπίκτητος. Epictetus, ex Hierapoli Phrygiæ urbe, Philoſophus, ſervus Epaphroditi, unius de ſatellitibus Imperatoris Neronis. Ob defluxionem autem altero crure mutilatus, in novæ Epiri urbe Nicopoli habitavit, & vitam uſque M. Antoninum produxit. Scripſit multa. † Theoſebius Philoſophus multa ex Epicteti ſcholis deſumpta dixit: alia vero & ipſe excogitavit ſententiarum enunciandarum genera, quæ ſunt Muſæ mores formantis documenta, ad perſuadendum apta, & ad animos non prorſus inexorabiles & indomitos flectendum idonea. Amplecti vero meliora & ſectari ſolebat, quantum fieri poterat: averſari autem & fugere pro viribus deteriora vitæ genera. Quamobrem etiam ſuas admonitiones in libro oratione ſoluta ſcripto reliquit quibuſdam hujuſmodi viris, qui tales erant, qualis fuerat ille prior & antiquus Epictetus. Et ut unum cum altero conferamus: hic noſtri temporis Epictetus mihi fuiſſe videtur: exceptis tamen opinionibus Stoicis. Theoſebius enim nullius ſcriptoris opiniones tam amplectebatur & admirabatur, quam Platonis veritatem. Quinetiam quendam libellum conſcripſit de rebus in Magna Politia eleganter dictis, ſapientiam a Diis venientem verbis extollens, quam vehementer honorabat & colebat. Hinc morali philoſophiæ ſemper deditus erat: ut qui a natura factus eſſet ad bonam vitam colendam potius, quam ad ſcientiam ſectandam; eamque non ocioſam, nec in ſolis imaginationibus poſitam, ſed actione quaſi animatam. Quamvis enim Rempublicam non attigerit, ſed privatum vitæ genus coluerit, cui & Socrates ille, & Epictetus, & quilibet cordatus ſtudet, ſuam, & in ſe ipſo ſitam politiam exornans; tamen hoc quidem privatum præclaræ vitæ genus exercebat primum; deinde vero & illud, quod in mutua conſuetudine, & officiis erga ſingulos exercendis, & ad optimum vitæ finem homines deducentibus, verſatur. *Port.*

1 Ἐπαφροδίτου] Hujus Epaphroditi mentio fit apud Stephanum Byzantium v. Βιθυνιον.

2 Καὶ ἀφιλείνας μέχρι Μάρκου Ἀντ.] Quod Suidas hic de ætate Epicteti ait, confirmatur auctoritate Themiſtii, quippe qui in oratione Conſulari ad Jovianum Imperatorem pag. 63. teſtatur, Antoninos duos, i. e. Pium & Marcum, Epictetum in honore habuiſſe. Verba ejus hæc ſunt: Οὕτω δὲ οἱ παῖδες τῆς βασιλείας τὰς προτέρας παύτης τ τύχης προῆκαν, τ Ἄρειον ἐκεῖνον ὁ Σεβαστὸς, ὁ Τιβέριος τ Θρασύλον, Τραϊανὸς ὁ μέγας Δίωνα τ χρυσῆν τὴν γλῶτταν, τ Ἐπίκτητον τὼ δύο Ἀντωνίνω. I. e. *Sic auctores imperii tui hujus olim diſciplinæ majores exercuerunt, velut Arium Cæſar Auguſtus, Tiberius Thraſylum, magnus ille Trajanus Dionem aurea lingua præditum, Epictetum denique Antonini duo.* Sed, ſi rem bene putemus, non videtur Epictetus ad Marci principatum pertingere potuiſſe, quoniam inter imperium Neronis (ſub quo Epictetum jam floruiſſe certum eſt) & regnum Marci, anni plus centum interceſſerunt: quam ætatem pauciſſimi mortalium attingunt. Præterea Gellius, Herodi Attico, qui ſub Marco & ante floruit, æqualis, de Epicteto, tanquam qui ſuo tempore jam deceſſerat, ita verba facit lib. II. cap. XVIII. *De Epicteto autem, philoſopho nobili, quod is quoque ſervus fuit, recentior eſt memoria, quam ut ſcribi quaſi obliteratum debuerit.* Adhæc, ipſe Marcus Imperator initio libri ſui Philoſophos & viros doctos recenſens, quorum conſuetudine & familiaritate uſus fuerat, nullam Epicteti mentionem facit: quin potius eum ante ætatem ſuam e vivis jam exceſſiſſe, clare his verbis oſtendit, lib. VII. §. XIX. Πόσους ἤδη ὁ ᾠὰν Χρυσίππους, πόσους Σωκράτεις, πόσους Ἐπικτήτους καταπέπωκεν; Id eſt: *Quot Chryſippos, quot Socrates, quot Epictetos ævum jam abſorpſit?* Hæc ſane argumenta ſatis evincere videntur, Epictetum ad Marci tempora vitam non produxiſſe, nec ab Imperatore illo in honore, ut Themiſtius vult, haberi potuiſſe. Sententiam noſtram confirmat doctiſſimus Gatakerus ad Marc. Anton. lib. VIII. §. XXXI. cujus verba hic adducam: "Cæterum, quod Themiſtius ait, Antoninos duos, Pium ſc. noſtrumque, Epictetum pari modo evexiſſe, quo Arium Auguſtus, Thraſylum Tiberius, Dionem Trajanus; unde conſtare, aut qui eſſe poſſit, nullus aſſequor: etiamſi Suidas etiam ad Marci principatum pertigiſſe ſcribat: quum a Neronis imperio (ſub quo Epictetum non vixiſſe tantum, ſed & in exiſtimatione magna exſtitiſſe, ex ipſius diſceptationibus ab Arriano editis clariſſime liquet) ad Marci regnum anni fere centum intercedant. Accedit, quod nec apud Marcum ipſum, nec apud eorum quenquam, qui Marci res geſtas ſcripto conſignarunt, Epicteti ulla mentio comparet inter eos, quos is in honore habuerit, Philoſophos: cum ſedulo tamen hos recenſeant. Denique cur Junio Ruſtico tantam gratiam agnoſcat, quod Epicteti commentariorum copiam ſibi fecerit, qui ab Epicteto ipſo, quem familiariter habebat, nullo negotio eos comparare ſibi poterat? Hæc Gatakerus recte.

3 Ὅν Θεοσέβιος ὁ φιλόσοφος ἔλεγ.] Totum hunc de Theoſebio locum ex Damaſcio depromptum eſſe, clare patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo ſcriptore pag. 1038, inter alia & hæc leguntur: Ἔλεγε μὲν ὁ Θεοσέβιος τὰ πολλὰ ἀπὸ τῶν Ἐπικτήτου σχολῶν· τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ἐπεπεχνᾶτο τῆς ἠθοποιοῦ ἀφωνήματα μόσης. Eadem certe verba & in hac ipſa apud Suidam Ecloga leguntur: unde dubitari non debet, quin & reliqua omnia e, uſdem ſint Damaſcii; quoniam totum hunc de Theoſebio locum ex uno eodemque auctore deſcriptum eſſe, & ex ſenſus ἀκολουθίᾳ, & paritate ſtili manifeſtum eſt.

4 Ἐν συγγράμμασι] Scribe ἐν συγγράμμαιτι, totamque hanc periodum ſic verte: *Quare etiam præcepta vitæ talibus fere libellis con-*

Ἐπικυδέστερος. [1] Ὑπερατέστερος. νικητικός. ἐνδοξότερος. κῦδος γάρ ἡ δόξα. Τὸν Ῥωμαίων ὁ Τύραννος ἐν πολλῷ πλείονι ἐποιήσατο, ὡς καὶ κατὰ τὴν ὑπερκυδεστέραν ἀνακλίναι βάδα.

Ἐπικύδης. ὅτι [2] Ἐπικύδης καὶ Ἱπποκράτης ἀδελφὼ ἀλλήλων, στρατηγὼ δὲ Συρακουσίων, οἱ Ῥωμαίοις ἐκ πολλοῦ δυσχεραίνοντες, ἐπεὶ τὰς Συρακούσας οὐκ ἴσχυον ἐκπολεμῶσαι, κατέφυγον ἐς Λεοντίνους, διαφερομένους τοῖς Συρακουσίοις, καὶ κατηγόρουν τῆς παλαιᾶς, ὅτι τὰς σπονδὰς Ἱέρωνος ἐφ' ὅλῃ Σικελίᾳ πεποιημένος, μόνοι Συρακούσιοι σφίσιν αὐτοῖς ἀνακωμώσειαν. οἱ δὲ ἠγανάκτουν. καὶ Συρακούσιοι μὲν ἐπεκήρυσσον, εἴ τις Ἱπποκράτους ἢ Ἐπικύδους κομίσαιτο τὴν κεφαλήν, ἰσοσταθμεῖν αὐτῷ χρυσίον ἀνεδώσειν. Λεοντῖνοι δὲ αὐτῶν Ἱπποκράτην στρατηγὸν ἠρέθισαν.

Ἐπικυκλῆσαι. ἐπεισαγαγεῖν.

Ἐπικύλλωμα. τὸ μὴ τὴν τῶν ἄρτων ἀφαίρεσιν περιστρέφοντες. κόλλυξ γάρ, ὁ ἄρτος. ὅθεν καὶ κολόβιον, ἀπὸ τοῦ κολοβόν.

Ἐπικυφότερος. πλεῖον κυρτός.

Ἐπιλαμβάνεσθαι. γενικῇ. μέμφεσθαι. [3] Μὴ ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβάνεσθαι τοῦ βάρβαρον ἢ σόλοικον ἢ ἀπιχές τι προφερομένων.

Ἐπίλαμπτος. καταφανὴς, παρ' Ἡροδότῳ.

Ἐπιλανθάνεσθαι. ὑποβαλεῖν ὑπομίμνω.

Ἐπιλαχόντα. τυχόντα.

Ἐπιλαχάν.[4] Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· Οὔτε λαχὼν, ὅτ' ἐπιλαχὼν, ἀλλ' ἐκ προσκευῆς πεπραγμένος. τοιοῦτον δὲ ὄντι τὸ λεγόμενον. ἐπληροῦντο οἱ βουλεύειν ἢ ἄρχειν ἐφιέμενοι. ἔπειτα ἑκάστῳ τῶν λαχόντων ἕτερος ἐπελάγχανεν, ἵνα, ἐάν ὁ [5] προλαχὼν ἀποδοκιμασθῇ, ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου γένηται βουλευτὴς ἢ ἄρχων, ὁ ἐπιλαχών.

Ἐπιλέγει. μετὰ τοῖς εἰρημένοις φησίν.

Ἐπίλεκτος. μεταπαροξυτόνως. Ἔκλεκτος δὲ, ὀξυτόνως. διότι τὸ μὲν ἐκ τοῦ ῥήματος· τὸ δὲ ἐκ τοῦ ὀνόματος συντέθειται.

Ἐπιλεξάμενος. ἀναμετρήσας. ἀναλογισάμενος. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τὸν ἀριθμὸν τῶν βοῶν ἐπιλεξάμενος· καὶ [6] Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ ἐπιλεξάμενος, ὡς, ἰὼ δὴ αὐτοῦ κατέλιπον οἱ Φυγάδες ἐς τὴν πόλιν, ἄρξει ὁ Νάξου. ἀντὶ τοῦ ἀναλογισάμενος. κεῖται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναγνόντος. Ὁ δὲ εὐρίσκει τὰ γεγραμμένα, καὶ ἐπιλε-

Ἐπικυδέστερος. Potentior. Honoratior. Præſtantior. Illuſtrior. Κῦδος enim eſt gloria. *Turcus Romanos pluris fecit, ut & in honoratiore toro eos collocaret.*

Ἐπικύδης. Epicydes. Epicydes atque Hippocrates fratres, Syracuſanorum Imperatores, jamdudum infenſi Romanis, cum Syracuſanos ad bellum concitare minime potuiſſent, in Leontinos, qui a Syracuſanis diſſidebant, profecti ſunt: ac populares ſuos criminari cœperunt, quod cum Hiero univerſam Siciliam in fœdere cum Romanis pacto comprehendiſſet, ipſi id ſibi ſolis tribuerent: quibus verbis magnopere concitati ſunt Leontini. At Syracuſani publice per præconem pronunciarunt, ſi quis Hippocratis aut Epicydis caput afferret, ſe pari auri pondere id redempturos eſſe. Hippocrates autem a Leontinis Imperator creatus eſt.

Ἐπικυκλῆσαι. Introducere.

Ἐπικύλλωμα. Id, quod poſt panis formationem reliquum eſt. Κόλλυξ enim eſt panis. Unde & κολόβιον, [itidem genus panis:] a κολοβόν, mutilum.

Ἐπικυφότερος. Magis incurvus. Gibboſior.

Ἐπιλαμβάνεσθαι. Genitivo jungitur. Corripere. Reprehendere. *Ne cum contemptu & irriſione eos reprehende, qui vel barbare, minuſve emendate loquuntur, vel abſonum quid proferunt.*

Ἔπίλαμπτος. Illuſtris. Manifeſtus. Apud Herodotum.

Ἐπιλανθάνεσθαι. Obliviſci.

Ἐπιλαχόντα. Nactum. Aſſequutum. Adeptũ.

Ἐπιλαχάν. Æſchines in oratione contra Cteſiphontem ait: *Neque ſortitione, neque ſubſortitione [magiſtratum] adeptus eſt, ſed eum, corruptis ante Senatoribus, pretio emit.* Ut autem verba hæc Æſchinis intelligantur, ſciendum eſt, eos, qui in Senatum adſciſci, vel magiſtratum aliquem conſequi cupiebant, ſortiri ſolitos fuiſſe. Deinde poſt unumquemque eorum, cui ſors obvenerat, alterum ſortem duxiſſe, ut, ſi prior vel rejectus fuiſſet, vel obiiſſet, ille, qui poſt eum ſortitus fuerat, ipſius loco vel Senator vel Magiſtratus crearetur.

Ἐπιλέγει. Poſt jam dicta dicit. Jam dictis aliquid addit.

Ἔπίλεκτος. Delectus. Acuto notatur in antepenultima. Ἔκλεκτος vero, i. e. electus, acutum habet in ultima. Illud enim ex verbo; hoc vero ex nomine compoſitum eſt.

Ἐπιλεξάμενος. Remenſus. Qui reputavit. Qui recognovit. Qui recenſuit. *Hercules autem, cum boum numerum recognoviſſet.* Et Herodotus: *Cum autem ſecum ipſe reputaſſet, ſi ſua opera exules in urbem rediiſſent, ſe Naxi imperio potiturum.* Ponitur etiam ἐπιλεξάμενος pro ἀναγνούς: i. e. qui legit. *Ille vero li-*

plexus eſt, & poſteritati reliquit, qualibus & ante Epictetus. Verſio Porti, qui vulgatam lectionem ſecutus eſt, omnino eſt frigida.

1 Ἐπικυδέστερος.] Vide quæ de ſignificatione hujus vocis obſervat Caſaubonus in Commentario ab Polybium, pag. 160.

2 Ὅτι Ἐπικύδης γὰρ Ἱπποκράτης ἀδελφὼ εἰσὶ. Totus hic locus αὐτολεξεὶ etiam legitur apud Appianum in Excerptis a Valeſio editis pag. 558. unde eum Suidas deſcripſit.

3 Μὴ ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβ.] Fragmentum hoc apud Marcum Antoninum me legiſſe memini. Vide etiam ſupra v. Ἀπιχές.

4 Ἐπιλαχάν. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam apud Harpocrationem & Etymologum.

5 Προλαχών.] Sic recte MS. Pariſ. A. itemque Etymologus, & Harpocratio. At priores Editt. male, προλαβών.

6 Ἡρόδοτος.] Lib. v. pag. 187.

ξάμβω. ἐλέγχῃ τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο.

Ἐπιλείψῃ με. καταλείψῃ με. Ἐπιλείψῃ με διηγήμενον ἡμέρα.

Ἐπὶ [1] Λειψυδρίῳ μάχη. χωρίον ὑπὲρ [2] τῆς Πάρνηθος, ὃ ἐτείχισαν οἱ Φυγάδες τῶν τυράννων, [3] ὧν οἱ Ἀλκμαιωνίδαι παρεσκήκεσαν. Ἁλοὺς δ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν περὶ Πεισίστρατον, Σκόλιον εἰς αὐτοὺς ᾖδεν· [4] Αἰαῖ αἰαῖ Λειψύδριον παρδοσέταιρον, οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαί τ' ἀγαθούς, καὶ εὐπατρίδας, ὁπότ' ἔδειξαν, οἵων πατέρων ἦσαν.

Ἐπίληθον. τὸ [5] λανθασικόν.

Ἐπὶ [6] Λωαίῳ. περίβολός τις μέγας, ἐν ᾧ τοὺς ἀγῶνας ἦγον τοὺς σκηνικούς.

Ἐπίληπτον. ἐπιλήψιμον, καὶ μέμψεως ἄξιον. καὶ ἐπίληπτον, ὁ νοσῶν τὴν ἱερὰν νόσον, καὶ λυόμενον [7] ὑπὸ τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου.

Ἐπιλησμόταλον. ἰδίως ἐπιλησμονέσταλον. Ἄλεξις δὲ, ἐπιλήσμην. Κρατῖνος, ἐπιλησμοσύνη. [8] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

--- Οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ,
Ἐπιλησμόταλον καὶ σκαιόταλον γερόντιον.

Ἐπιλείψῃ με. [9] καταλάβοι με.

Ἐπιλίγδην. [10] συμψαῦσαι καὶ ἐφάψασθαι μόνον, ὃ παρ' ἡμῖν ἄνωθεν, ἄνω.

Ἐπιλλίζω. [11] τὸ ἀμφιγνεύω.

Ἐπιλογισάμην. Καὶ ἐφ' ὧν ἐνόμιζε πλεονεκτήσειν τῇ [12] τῆ μάχῃ ἐπιλογισάμενος, πείθει.

Ἐπιλλύζουσα. ἐπεσγελῶσα. ἐπιμύουσα τοὺς ὀφθαλμούς· ὅπερ ἴδιόν ἐστι τῆς γλαυκῶν, ἀφ' ὃ μὴ βλέπειν δι' ἡμέρας.

Ἐπίλυκος, κωμικὸς ποιητής. τὸ δραμάτων αὐτοῦ ἐστι Κορυλίσκος, ὡς [13] Ἀθήναιος.

Ἐπιλυομένῳ. [14] συγχωροῦντος.

Ἐπίλυσιν. [15] ἔφοδον. Ὁ δὲ πέμπτῃ Ἰωάννῃ, ὡς ἂν προφυλακὴν χρήσοιτο, καὶ προκαταλάβοι τὴν [16] ἐπίλυσιν τῆς βαρβάρου.

teras invenit, iisque lectis deprehendit, quomodo tota res gesta fuisset.

Ἐπιλείψῃ με. Deficiet me. *Me narrantem dies deficiet.*

Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη. *Pugna in Lipsydrio.* [Lipsydrium] locus supra Parnethem, quem munierant, qui ob tyrannos urbe profugerant, inter quos præcipui erant Alcmæonidæ. Sed cum ibi a Pisistratidis expugnati essent, Scolium cani in ipsos cœptum est: *Heu, heu Lipsydrium, sociis infidum, quales viros perdidisti, manu promptos, nobilique genere natos, cum ostenderent, quibus majoribus orti essent.*

Ἐπίληθον. Quod oblivionem inducit.

Ἐπὶ Λωαίῳ. Ad Lenæum. Erat circus quidam ingens, vel locus septus, in quo ludi scenici agebantur.

Ἐπίληπτον. Castigatione & reprehensione dignus. Et ἐπίληπτον, morbo sacro vel caduco laborans: qui sub Imperatore Theodosio sanabatur.

Ἐπιλησμόταλον. Valde oblivioſum. Alexis vero dixit ἐπιλήσμην, i. e. oblivio: & Cratinus, ἐπιλησμοσύνη, pro eodem. Aristophanes *Nubibus: Non ad corvos abibis, oblivioſiſſime & moroſiſſime ſenecio?*

Ἐπιλείψῃ με. Deficiet me. Vel, deſeret me.

Ἐπιλίγδην. Leviter. Strictim. Quod apud nos vulgo ἄνωθεν, vel ἄνω dicitur.

Ἐπιλλίζω. Innuo. Nicto.

Ἐπιλογισάμενος. Qui reputavit. Qui enumeravit, vel recenſuit. *Et cum breviter enumeraſſet ea, ob quæ in prælio ſe ſuperiorem fore putabat, rem eis perſuaſit.*

Ἐπιλλύζουσα. Irridens. Nictans. Oculis connivens: quod proprium eſt noctuarum, quæ interdiu non vident.

Ἐπίλυκος. Epilycus, poeta Comicus. Ex fabulis ejus eſt *Coraliſcus*, ut ait Athenæus.

Ἐπιλυομένῳ. Concedentis.

Ἐπίλυσιν. Adventum. Invaſionem. *Ille autem Joanem miſit, qui excubiis diſpoſitis Barbarorum adventum præcogноſceret.*

1 Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη. χωρίον ὑπὲρ τῆς Πάρν.] Eadem ad verbum etiam leguntur apud Etymologum, & Euſtathium ad Il. Δ. pag. 461. Confer etiam Meurſium in *Piſiſtrato* cap. xvi.

2 Ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος] Sic etiam Heſychius h. v. & v. Λειψύδριον, & ipſe Suidas infra v. Λυκόποδες. At Etymologus Lipſydrium ὑπὸ τὴν Πάρνηθον, i. e. ſub Parnetho, collocat: minus recte, ut puto. Non enim loca humilia, ſed edita, & in montibus ſita, muniri ſolent ab iis, qui a vi hoſtili tuti eſſe volunt. At quid facias Herodoto, qui lib. v. pag. 195. Lipſydrium ὑπὲρ Παιονίης, i. e. ſupra Pæoniam, ſitum fuiſſe tradit. Equidem exiſtimo locum illum Herodoti corruptum eſſe, & pro Παιονίης reponi debere Πάρνηθος; quoniam Lipſydrium utique ſitum fuit in Attica, cujus mons erat Parnes, teſte Stephano Byzantio. At Pæonia erat regio Macedoniæ, ab Attica procul remota; in qua, vel ultra quam ſi Lipſydrium ſitum fuit, non video quomodo id a Piſiſtratidis, qui Atticæ, non autem Macedoniæ domini erant, expugnari potuerit. Corrigendus hic etiam obiter eſt Euſtathius, apud quem loco laudato pro ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος male legitur ὑπὲρ τῆς Σπάρτης.

3 Ὧν οἱ Ἀλκμαιωνίδαι παρεσκήκεσαν] Portus τὸ παρεσκήκεσαν male in παρεπίπτουσαν, vel παρέπεσον ἐπίπτουσαι mutandum cenſebat. Locus hic enim recte ſe habet, & ſenſus ejus eſt is, quem in verſione expreſſimus

4 Αἰαῖ αἰαῖ Λειψύδριον παρδοσ.] Scolium hoc, cujus metrum prorſus turbatum eſt, legitur etiam apud Athenæum lib. xv. pag. 695.

5 Λανθασικόν] Sic habent 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. λαθασικόν: quod minus placet. Euſtathius & vetus Scholiaſta Homeri ad Odyſſ. Δ. v. 221. eandem vocem exponunt ἐπιληπτικόν.

6 Ἐπὶ Λωαίῳ. περίβολός τις μ.] Confer omnino Heſychium h. v. ex quo Suidas ſupplendus eſt. Notandum autem eſt, notam hanc referendam eſſe ad locum illum Ariſtophanis *Acharnenſ.* pag. 395.

Αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, ἐπὶ Λωαίῳ τ' ἀγών.

Conſer ibi Scholiaſtam.

7 Ὑπὸ τοῦ βασιλέως Θεοδ.] Duo MSS. Pariſ. habent, ἐπὶ τοῦ βασιλ. Θεοδ.

8 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 171. (102. Ed. Baſ. P.) Ubi vide Scholiaſtam, cujus veſtigia Suidas hic ſecutus eſt.

9 Καταλάβοι με] Portus recte monuit, ſcribendum eſſe vel καλέσαι με, vel καλείψῃ με, ut ſupra.

10 Ἐπιλίγδην. συμψ.] Scholiaſta Homeri ad Il. P. v. 599. Ἐπιλίγδην. ἐκ κατὰ βάθος, οἷον ἐπιψαῦσαι τὴν ἐπιφάνειαν.

11 Ἐπιλλίζω] Vide Scholiaſtam Homeri ad Odyſſ. P. v. 11.

12 Ὡς Ἀθήναιος] Lib. iv. pag. 133. & 140. quo utroque in loco legitur Κωραλίσκος, per ω.

13 Ἐπιλυομένῳ] Vitioſe, ut puto, pro ἐπινεομένῳ.

14 Ἐπίλυσιν] Male pro ἐπίλυσιν, vel ἐπίλυσιν, ut Portus etiam monuit. Vide ſupra v. Ἐπίλυπος.

15 Ἐπίλυσιν] Scribe ἐπίλυσιν.

Ἐπιλύτης. Ἐπίλυτ@.

Ἐπιμᾶλλον. ἐπίῤῥημα. σφοδροτέρως. Καὶ Ὀπιμάλλον ἐξήπτοντο εἰς ὀργήν.

Ἐπιμᾶλλον. ἀντὶ τοῦ προθυμότερον. Δέξιππος· Τῶν δὲ πίνων τοῖς Ὑπερίδου λόγοις ἐπιμᾶλλον ἀχθέντων. καὶ ἀντὶ τοῦ φιλανθρωπότερον. Ἐνδιδόναι σφᾶς ἐπιμᾶλλον. καὶ αὖθις· Ταῦτά τοι ἐπιμᾶλλον ἐξῆψεν αὐτοῦ τὸ μῖσος.

Ἐπίμαργ@. μεμηνώς.

Ἐπιμασίδι@. ὁ θηλάζων. Ὁ δὲ νεώτατ@ παῖς ἐπιμασίδι@ ἔτι, ὃν ἡ μήτηρ ἀντείχετο.

Ἐπιμαχία συμμαχίας διαφέρει. καὶ ἔστιν ὁ τῷ Συμμαχία.

Ἐπιμαχεῖν. Φιλίαν σφίσιν ἐνσπονδον εἶναι ἐπὶ τῷ τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν· καὶ ἅμιλλα ἦν ἀμφοῖν, ποτερ@ μᾶλλον τὰ δόξαντα ἔργῳ ἐμπεδώσει.

Ἐπίμαχ@. δυναμένη πολεμεῖσθαι. Καθὸ μὲν ἐπίμαχ@ ἦν, πολλὰ χώματα ἐγείρων καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἐπορεύοντο ἐπὶ χωρίον, ὃ ἐδόκει ἐπιμαχώτατον εἶναι.

Ἐπὶ μέγα. ἐπίῤῥημα. ἀντὶ τοῦ μεγάλως. Οἱ ἐπὶ μέγα ἀρθέν@ αὐτοῖς τοῦ ὀνόματ@, τῆς Ἀσίας ἐπῆρχον. † Ἐπὶ μέγα τρυφῆς προελθόντες οἱ Συβαρῖται, καὶ πλούτῳ ἐπὶ μέγα ἥκοντες, ἑαυτοῖς καὶ ἄλλοις ἐδόκουν ἀξιόζηλοι εἶναι.

Ἐπιμέλεον. [2] Φρυνίδ@ ἄξιον. [3] Ἡρόδοτ@· Ὡς γὰρ παρεξῆλθε ἡ γυνὴ, ἐπιμέλεον τῷ Δαρείῳ ἐγένετο. [4] Ἐπιμελὲς δὲ ὡς οἱ ἐγένετο, πέμπει τῶν δορυφόρων τινὰς γνῶναι, ὅ, τι χρήσαιτο τῷ ἵππῳ ἡ γυνή.

Ἐπιμέλεια. ἡ σπουδή. ἡ φροντίς.

Ἐπιμελὴς ἄρτ@. ὁ καθαρός.

Ἐπιμελητὰς [5] ἐμποσίου. δέκα ἐκλήρουν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιμελητὰς ἐμποσίου, οἷς προστέτακτο τῶν τε ἐμποσίων ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τοῦ σίτου καταπλέοντ@ εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον τοὺς δύο μέρη ἀναγκάζειν εἰς τὸ ἄστυ κομίζειν.

Ἐπιμεληταί. ὧδε Πέρσαις ἦσαν ἐπιμεληταί, ὡς φησιν Ξενοφῶν, οἱ τοὺς τετρωμένους ἐν πολέμῳ ἐθεράπευον.

Ἐπιμεληταὶ ἐχειροτονοῦντο τῶν χορῶν, ὡς μὴ ἀτακτεῖν τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐμποσίου ἄρχοντες εἰσὶ κληρωτοὶ ἑκάστου ἔτους καθιστάμενοι, οἷς προστέτακτο ἐπιμελεῖσθαι τοῦ καταπλέοντ@ σίτου εἰς τὸ ἐμπόριον τὸ Ἀττικὸν, καὶ τοὺς

Ἐπιλύτης. Qui quæſtiones aliquas ſolvit. Et ἐπίλυτ@, ſolutus.

Ἐπιμαλλον. Adverbium. Magis. *Et magis ira exardeſcebant.*

Ἐπιμᾶλλον. Promptius. Magis. Dexippus: *Cum autem Hyperidis verbis magis offenſi fuiſſent.* Vel, amplius. *Ut amplius [de jure ſuo] remitterent.* Et iterum: *Hæc odium ejus magis accenderunt.*

Ἐπίμαργ@. Inſanus. Furens. Fatuus.

Ἐπιμασίδι@. Subrumus. Lactens. *Filius vero natu minimus adhuc lactebat, quem mater ulnis tenebat.*

Ἐπιμαχία differt a συμμαχία. Vide in v. Συμμαχία.

Ἐπιμαχεῖν. Auxilium alicui ferre. *Fœdus inter eos ſancitum erat, quo alter alteri auxilium ad vim hoſtilem propulſandam ferre tenebatur. Certabant autem ambo inter ſe, uter fœderis illius conditiones re ipſa magis confirmaturus eſſet.*

Ἐπίμαχ@. Qui, quæve oppugnari vel expugnari poteſt. Facilis expugnatu. *Qua [uros] facile expugnari poſſe videbatur, illic multos aggeres excitarunt.* Et iterum: *Illi vero adierunt caſtellum, quod expugnatu facillimum videbatur.*

Ἐπὶ μέγα. Adverbium. Valde. Vehementer. *Qui, cum nominis illorum fama valde creviſſet, Aſiæ imperium obtinuerunt.* † *Sybaritæ, cum vitæ molli & delicatæ admodum dediti eſſent, & divitiis abundarent, & ſibi & aliis beati eſſe videbantur.*

Ἐπιμέλεον. Cura dignum. Obſervatione dignum. Herodotus: *Cum autem mulier præteriiſſet, rem illam Darius attente conſideravit.* † *Cum autem rem illam obſervatu dignam judicaſſet, ſatellitum ſuorum quoſdam miſit, qui cognoſcerent, in quam rem mulier equo uteretur.*

Ἐπιμέλεια. Studium. Cura. Diligentia.

Ἐπιμελὴς ἄρτ@. Panis purus, [& magno ſtudio confectus.]

Ἐπιμελητὰς ἐμποσίου. Curatores mercatus. Athenienſes decem curatores mercatus ſorte legebant, quibus id negotii datum erat, ut rerum venalium curam gererent, & frumenti, quod in emporium aliquod Atticæ navibus adveheretur, duas partes in Urbem portandas curarent.

Ἐπιμεληταί. Apud Perſas, ut ſcribit Xenophon, ſic appellabantur ii, qui vulneratos in bello curabant.

Ἐπιμεληταὶ χορῶν. [Apud Athenienſes] Chororum Curatores creabantur, ne ſaltatores in theatris immodeſte ſe gererent. Alii vero dicunt, Curatores mercatus quotannis ſorte legi ſolitos fuiſſe, quibus id negotii datum erat, ut curam gererent frumenti, quod in

1 Οἱ δὲ ἐπορεύοντο ἐπὶ χωρ.] Hæc ſunt verba Xenophontis lib. v. *de Expedit. Cyri*, pag. 352.

2 Ἐπιμέλεον] Scribendum eſt ἐπιμελές, ut Portus quoque monuit.

3 Ἡρόδοτ@] Lib. v. pag. 184. ubi pro ἐπιμέλεον recte legitur ἐπιμελές.

4 Ἐπιμελὲς δὲ ὡς οἱ ἐ[γ.] Et hoc fragmentum apud Herodotum eodem loco legitur.

5 Ἐπιμελητὰς ἐμπ.] Ex Harpocratione. Conſer etiam Petitum *de Leg. Att.* pag. 416.

ἐμπο-

ἐμπόρους ἀναγκάζειν εἰς τὸ ἄστυ κομίζειν.

Ἐπιμελητὴς τ῀ μυστηρίων. ὧδε Ἀθηναίοις ὁ πολέμαρχος καὶ βασιλεὺς πρῶτον μὲν μυστηρίων ἐπιμελεῖται μετὰ τ῀ ἐπιμελητῶν, οὓς ὁ δῆμος ἐχειροτόνει. δ′ δὲ ἦσαν· δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων· εἷς δὲ ἐξ Εὐμολπιδῶν, καὶ εἷς ἐκ Κηρύκων.

Ἐπιμελούμενος. ἐπιμελόμενος.

Ἐπιμεμφόμενος. Πρός γε γὰρ πλεῖστα ἐπεμέμφετο καὶ τοῖς Πέρσαις, ἅτε καὶ πλεῖστα ἀδικηθὰς ὑπ' αὐτῶν πεπονθώς.

Ἐπιμενίδης,[2] Φαίστιος, ἢ Δοσιάδης, ἢ Ἀγιασάρχου υἱὸς, καὶ μητρὸς Βλάστας, Κρὴς ἀπὸ Κνωσσοῦ, ἐποποιός· ὃν, λόγος, ὡς ἐξίοι ἡ ψυχὴ ὁπόσον ἤθελε χρόνον, καὶ πάλιν εἰσήει εἰς τὸ σῶμα. τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, πόρρω χρόνων τὸ δέρμα εὐεθλῶαι γράμμασι[3] κατάστικτον. γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς λ′ ὀλυμπιάδος, ὡς Θεοπρεπέων καὶ τ῀ ζ′ κληθέντων σοφῶν, ἢ καὶ ἐπ' αὐτῶν γενέσθαι. ὅτος ἐκάθηρε τὰς Ἀθήνας τ῀ Κυλωνίου ἄγους χρόνῳ τ῀ μὲν ὀλυμπιάδα, γηραιὸς ὤν. [4]ἔγραψε δὲ πολλὰ ἐπικῶς, καὶ καθαλογάδην μυστήριά τινα, καὶ καθαρμοὺς, καὶ ἄλλα αἰνιγματώδη. πρὸς τοῦτον γράφει Σόλων ὁ νομοθέτης, μεμφόμενος τ῀ πόλεως κάθαρσιν. ὅτος ἔζησεν ρν′ ἔτη. τὰ δὲ ἐξ[5] ἐκαθεύδησεν. ἡ παροιμία, τὸ Ἐπιμενίδου δέρμα. ἐπὶ τ῀ ἀποθέτων.

Ἐπιμετρήσης. ἐπιχρηγήσης. [6]Ὥσπερ ἐπιμετρήσης καὶ συνεπαγωνιζομένης τοῖς γενομένοις τ῀ τύχης.

Ἐπιμείλιον.[7] τὸ [8]Θεσμικόν. ἢ [9]τὸ ἐξώθεσμον.

Ἐπιμείνης. αὐθυπόστακτον.

Ἐπιμηλίδες. νύμφαι.

Ἐπιμηνία.[10] τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα [11]θυόμενα. ἢ τὰ ὑπὲρ ὅλου τοῦ μηνὸς ἅπαξ ποτὲ γινόμενα θύματα.

Ἐπιμίξ. ἐπιμεμιγμένως.

Ἐπιμύω. τὸ καμμύω.

Ἐπινάστιος.[12] μέτοικος. ξένος. Φυγάς.

Ἐπινενασμένα. πεπληρωμένα.[13] Ἀριστοφάνης·

Ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι
Ἀγαθῶν ἁπάντων, καὶ παρεσκευασμέναι.

emporium Atticæ navibus adveheretur, & mercatores id in Urbem portare cogerent.

Ἐπιμελητὴς τ῀ μυστηρίων. Curator myſteriorum. Apud Athenienſes ille, qui Rex dicebatur, myſteria primum curabat cum quatuor Curatoribus, quos populus creabat: duos quidem ex civibus Athenienſibus; unum vero ex Eumolpidis, & unum ex Cerycibus.

Ἐπιμελόμενος. Curans.

Ἐπιμεμφόμενος. Conquerens. Incuſans. Crimini dans. *Præterea vero Perſis & plurima alia crimini dabat, tanquam qui multas injurias ab ipſis paſſus fuiſſet.*

Ἐπιμενίδης. Epimenides, Phæſti, aut Doſiadæ, aut Agiaſarchi filius, matre Blaſta genitus, Cretenſis, Cnoſſius, poeta Epicus. Hujus animam ferunt ex corpore exceſſiſſe, quamdiu ipſe voluiſſet, & poſtea in id reverſam eſſe: ejuſdemque cutem longo poſt mortem ejus tempore inventam eſſe tradunt literis notatam. Vixit Olymp. xxx. ut & ſeptem Sapientes Græciæ ita dictos ætate præceſſerit, vel ſaltem illis æqualis fuerit. Hic, cum jam eſſet ſenex, Athenas Cylonio ſcelere pollutas luſtravit, Olymp. XLIV. Scripſit multa verſibus: itemque oratione proſa Myſteria quædam, & Luſtrationes, & alia Ænigmatica. Ad hunc Solon Legiſlator ſcripſit, reprehendens urbis luſtrationem. Vixit annos CL. & ſex [continuos] dormivit. Ab hoc ortum eſt proverbium, *Epimenidis pellis:* quod de rebus reconditis dicitur.

Ἐπιμετρήσης. Supra juſtam menſuram aliquid addentis. Cumulum adjicientis. *Quaſi fortuna prioribus illorum cladibus cumulum adjicere, & ex profeſſo eos oppugnare vellet.*

Ἐπιμείλιον. Dotem. Vel munus, quod præter dotem datur.

Ἐπιμείνης. Subjunctivus. Permanſeris.

Ἐπιμηλίδες. Epimelides. Epithetum Nympharum.

Ἐπιμηνία. Sacrificia menſtrua. Vel ſacrificia, quæ ſemel pro toto menſe fiunt.

Ἐπιμίξ. Promiſcue.

Ἐπιμύω. Oculos claudo. Conniveo.

Ἐπινάστιος. Inquilinus. Peregrinus. Exul.

Ἐπινενασμένα. Onuſtæ. Plenæ. Refertæ. Ariſtophanes: *Quam menſæ ſunt refertæ bonis omnibus, & inſtructæ.*

1 Ἐπιμελητὴς τ῀ μυς.] Et hæc ex Harpocratione deſcripſit Suidas.

2 Ἐπιμενίδης] De hoc plura vide apud Laertium.

3 Κατάστικτον. γέγονε δὲ ἐπὶ τ.] Locum hunc ex optimo MS. Pariſ. A. ſupplevi. In prioribus enim Editt. deſunt verba hæc: Γέγονε δὲ ἐπὶ τ῀ λ′ ὀλυμπιάδος, ὡς Θεοπρεπέων Ϲ τ῀ ζ′ κληθέντων σοφῶν, ἢ Ϲ ἐπ' αὐτῶν γενέσθαι: quæ egregie ad locum hunc faciunt.

4 Ἔγραψε δὲ πολλὰ ἐπικ.——ἔτος ἔζησεν] Et hunc locum ex eodem MS. A. partim ſupplevi, partim emendavi; qui in prioribus Editt. male ſic legitur: Ἔγραψε δὲ πολλὰ ἐπικῶς, μυστήρια, καὶ καθαρμοὺς δὲ, καὶ ἄλλα αἰνιγματώδη. ἔτος ἔζησε, &c.

5 Ἐξ ἐκαθ.] Wolfius pro ἐξ reponit ἐξήκοντα: quam emendationem probat Menagius ad Laertium lib. 1. ſeg. CIX. apud quem plura de hoc argumento legat Lector.

6 Ὥσπερ ἐπιμετρήσης καὶ συνεπ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. III. cap. CXVIII.

7 Ἐπιμείλιον] Confecerunt Grammatici vocem hanc ex loco illo Homerico Il. I. v. 147.

Περὶ οἷκον Πηλῆος. ἐγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω.

Sed ibi præpoſitio ἐπὶ (ut Scholiaſta recte notat) non eſt conjungenda cum voce μείλια, ſed pertinet ad verbum δώσω: ac ſi legeretur, ἐπιδώσω μείλια. Idem etiam dicendum eſt de ſimili loco Homerico, qui exſtat eadem Il. v. 289. Ut proinde hinc pateat, τὸ ἐπιμείλιον eſſe vocem ſpuriam, & ex errore Grammaticorum natam.

8 Τὸ Θεσμικόν] Rectius τῷ θεσμῷ, i. e. dotem. Hanc enim ſignificationem habet non quidem τὸ ἐπιμείλιον (quippe quam vocem imaginariam eſſe diximus) ſed μείλιον, teſte Scholiaſta Homeri loco ante laudato.

9 Ἢ τὸ ἐξώθεσμον] Hæc deſunt in MSS. Pariſ. At eadem leguntur in omnibus Editt. præcedentibus.

10 Ἐπιμήνια. τὰ καθ' ἕκ.] Ex Harpocratione. Horum ſacrificiorum ἐπιμηνίων meminit etiam Athenæus lib. VI. pag. 234.

11 Θυόμενα] Sic recte Harpocratio. At priores Editt. male φυόμενα.

12 Ἐπινάστιος] Vox eſt ſuſpecta.

13 Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 749. (504. Ed. Baſ. *P.*)

Ἐπινέμησις. ὁ τῦ χρόνυ μερισμός.

Ἐπινενημένον.[1] ἐπικεκλωσμένον. καὶ ἐπινηθεῖσαν, ἐπικλωσθεῖσαν. Ἡνίκα ἂν ἢ πεφωμένῳ ὁδὸν καὶ ἐπινηθεῖσαν διανύσω.

Ἐπινεφρίδιον. τὸ ἐπὶ τοῖς νεφροῖς λίπος.

Ἐπίνειον. ὡσαύτως θαλάσσιον χωρίον, ἢ προσορμητήριον. ὁ λεγόμενος κατάβολος. Πολύβιος· Οἱ Ῥωμαῖοι τὰς μὲν ναῦς εἵλκυσαν· τὸν δὲ ἐν τῇ Ταρακώνῃ σωσθησόμενον ἐλαττωμάτων ἐπίνειον ἐποίησαν, ἐπὶ τῷ[2] προσκαθίσαντας ἐπὶ τῇ διαβάσεως διαφυλάξαι τὸν συμμάχους.

Ἐπίνειον. ὡσαύτως τὸ ἐν αὐτῷ νήχεσθαι τὰς ὁλκάδας, καὶ ὀκέλλειν. [3]ἔστι δὲ πόλισμα θαλάσσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεών εἰσιν· ὥσπερ Πειραιεὺς τῶν Ἀθηναίων, καὶ Νίσαια τῆς Μεγαρίδος. δύνασαι δὲ ἐπὶ παντὸς ἐμπορίου ἢ θαλασσίου χρήσασθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ, ὃ νῦν οἱ πολλοὶ κατάβολον καλοῦσιν.

Ἐπινηθέντα.[4] τὸν ἐπινηθέντα εἰσιοις βίον. τὸν ὀφειλόμενον. καὶ αὖθις[5] Αἰλιανός· Καὶ ὅτε ἔμελλε ἢ[6] ἐπινηθεῖσάν οἱ καὶ τελευταίαν ὁδὸν ἀπιέναι, ᾠχοντο ἀπιόντα.

Ἐπινήσαντες. Φρύγανα περὶ τὸ τείχος καὶ παλιοδαπὸν φορυτὸν συγκομισάμενοι, καὶ ἐπινήσαντες κόπρον, πῦρ ὑπέβαλλον. ὡς δὲ ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τοσόνδε ἦρθη ὁ καπνὸς, ὥστε ἂν ἀπιόντες μὴ καταφανεῖς εἶεν, ἀπανέστησαν τῆς πολιορκίας.

Ἐπινηθεῖσαν. ἀντὶ τοῦ ἐπικλωσθεῖσαν.

Ἐπίνικος. καὶ[7] αὐτὸς κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ὑποβαλλόμεναι, [8]ὡς Ἀθήναιος.

Ἐπίνικος, ἔπαρχος τῆς πόλεως ἐπὶ Βασιλίσκου, χρηματισμοῦ κόρον μὴ λαμβάνων μηδένα, καὶ τὰ ἔθνη καὶ τὰς πόλεις πάσας καπηλεύων, καὶ ἀτόπων τὰς ἐπαρχίας προσταγμάτων ἐμπλήσας· ἃ μὴ φέρουσα ἔτι τῶν ἀρχόντων αἱ τάξεις, μηδὲ αἱ ἔξω Φυλαί, Φυγοῦσαι κατέλιπον τὰς τῶν Φόρων εἰσπράξεις. ὅτε δὲ τότε πλεονεξίας ἀρχόμενοι ἱκέται ἐν τοῖς κοινοῖς ἱεροῖς ἐκαθέζοντο, ἐλέγχοντες τὰ τότε κλέμματα. ὧν δὲ πᾶσιν ἀπεχθὴς, πρὶν ὀδενὶ νέμων προσήκουσαν. καὶ τοῦτον τῆς ἀρχῆς ἀπήλλαξαν ἀπίμως· ἀντασκοῦντα δὲ ἄνδρα Λαυρέντιον, ὃς ἦν ἐξ ἀρχῆς τῶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τῆς μεγάλης ῥητόρων, καὶ πρωτεύσας ἐν ταύτῃ. ὅτῳ δὲ συνείπετο, ὅτε τείνειν, ὡς ἂν μᾶλλον κερδαίνοι, ὅτε διέλκειν ἠνείχετο.

Ἐπινῶς. τὸ λίαν.

Ἐπίνυσεν. [9]ἀντὶ τοῦ διδάσκει.

1 Ἐπινενημένον] Vide paulo post v. Ἐπινηθέντα.

2 Προσκαθίσαντας] Valesius in notis ad Excerpta a se edita pag. 20. reponit προσκαθίσαντας: cujus conjecturam probo.

3 Ἔστι δὲ πόλισμα παράλιον.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sumpta sunt ex Scholiasta Thucydidis ad lib. 1. c. xxx.

4 Ἐπινηθέντα] Sic recte 2 MSS. Par. At priores Ed. male ἐπινηθέντα.

5 Αἰλιανός] Locum integrum Æliani vide infra v. Φιλήμων: unde sensum hujus fragmenti supplebis.

Ἐπινέμησις. Distributio. Temporis partitio.

Ἐπινενημένον. A Parcis destinatum, vel decretum. Et ἐπινηθεῖσαν, a Parcis destinatam. *Cum iter fatale & divinitus mihi destinatum confecero.*

Ἐπινεφρίδιον. Pinguedo, quæ est circa renes.

Ἐπίνειον. Castellum maritimum. Portus, in quem naves appelluntur: Idem etiam καταβολὴ appellatur. Polybius: *Romani vero naves in terram subduxerunt, & convocatis Tarraconensibus, ob memoriam cladum ante acceptarum castellum, in quo naves stationem haberent, fecerunt, ut trajectui præsidentes socios observarent.*

Ἐπίνειον. Sic dictum est a νήχεσθαι, natare: quod naves onerariæ in eo natent. Significat autem castellum vel oppidum maritimum, ubi sunt urbium navalia: ut Piræeus Athenensium, & Nisæa Megarensium. Potest tamen etiam pro quolibet emporio vel oppido maritimo accipi: ita ut idem sit, quod nunc vulgo καταβολὴν vocant.

Ἐπινηθέντα. Fatalem. Decretum. Destinatum. Ælianus: *Cum fatalem & ultimam viam ingressurus esset,* [*Musæ*] *ab eo recesserunt.*

Ἐπινήσαντες. Qui coacervarunt. Qui accumularunt. *Cum sarmenta ante muros & virgulta congessissent, fimumque coacervassent, ignem ei subjecerunt. Orto igitur fumo tam spisso, ut abeuntes conspici non possent, ab obsidione recesserunt.*

Ἐπινηθεῖσαν. Divinitus decretam. Fatalem.

Ἐπίνικος. Epinicus, & ipse Comicus: ex cujus fabulis est etiam ea, quæ Ὑποβαλλόμεναι inscribitur, ut ait Athenæus.

Ἐπίνικος. Epinicus, Præfectus urbis sub Basiliscо, inexplebili pecuniæ parandæ cupiditate flagrans, & gentes urbesque omnes cauponans, provincias iniquis edictis implevit. Quæ cum diutius ferre non possent Magistratuum ordines, nec externæ tribus, fugerunt, & tributorum exactiones reliquerunt. Postea vero avaro hujus dominatu urgente, supplices in communibus templis sederunt, hujus furta redarguentes. Omnibus autem erat invisus, quod nulli debitum honorē tribueret. Huic autem ignominiosè magistratum abrogarunt, eique surrogarunt Laurentium, qui ab initio erat ex numero Oratorum magni fori, & in eo princeps. Hic, cujuscunque causam defendendam suscepisset, [in ea tuenda] nec tempus terere, nec protrahere sustinebat, ut majorem quæstum faceret. *Port.*

Ἐπινῶς. Valde. Vehementer.

Ἐπίνυσεν. Docuit. Instituit. Modestiā inculcavit.

6 Ἐπινηθεῖσαν] Sic recte 2 MSS. Paris. & ipse Suidas infra v. Φιλήμων. At in prioribus Editt. male legitur ἐπινηθῆσαν.

7 Καὶ αὐτὸς κωμ.] Ergo Suidas de alio Epinico Comico proxime ante quædam tradidisse videtur: sed quæ ex codicibus nostris exciderint. Nisi enim sic statuas, locus hic nullum sensum habebit.

8 Ὡς Ἀθήναιος] Præter Ὑποβαλλομένας Epinici hujus Athenæus etiam laudat ejus Ὑποβαλλομένους, & Μηδοπτόλεμον.

9 Ἐπίνυσεν] Est vox Homerica Il. ζ. v. 249. quam brevis Scho-

Ἐπι-

Ἐπίξυλον. ὁ μαγειρικὸς κορμός, ἐφ' ᾧ τὰ κρέα συγκόπτουσιν. [1] Ἀριστοφάνης·

Ὑπὲρ ὀπτῆναι θελήσω τὴ κεφαλὴ ἔχων λέγειν. εἰ μὴ λέγω, φησί, δίκαιά, τῆς κεφαλῆς ἀφαιρεθείην.

Ἐπὶ [2] ξυρῷ. ἐπὶ κινδύνῳ. ἐν αὐτῇ τῇ πράγματος ἐπιτάσει. Ὁ δὲ θουκυδίδης ἐπὶ τῇ προρρήσει δῆλον ἔφη, ἐπὶ ξυρῷ τε ἀκμῆς, τὸ λεγόμενον, ὁ τότε κίνδυνον ὤν. οἵ τε ναῦται, καὶ ὅσοι θρῖνοι, οὐκ ἀνεξόμενοι τῆς τότε μελλήσεως δῆλοι ἦσαν. καὶ αὖθις· Καὶ αὐτῷ τὸ κράτος ἐπὶ ξυρῷ ἀκμῆς ἰών.

Ἐπιορκήσαντα. [3] Λυσίας ἐπιορκήσαντα τὸν ὀμόσαντα εἶπεν.

Ἐπίορκον ἀπώμοσεν. ὃ τὸ ἔξωθεν ἐπιπεφωνημένον ἐπίορκον ὤμοσεν ἐκείνως· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ ἔμελλε τελειωθήναι τὰ ὁμωμοσμένα, ἢ ἐπιορκίας ἀλῶναι μάλιστα φυλαττόμενος.

Ἐπιέπτον [4] ἄρτον. ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων. ἢ ὁ καθημερινός.

Ἐπιωγή. ἡ στέγη.

Ἐπίορκει. [5] ὑποσιωπτέλικον. ἤγουν ἐπίορκησεν.

Ἐπίωφατο. [6] κατέλεξεν. ἐξελέξατο. ἔστι δ' Ἀττικόν. Ὁ βασιλεὺς ἐπίωφαλο ἀρρηφόρους. οἷον, κατέλεξεν. ἐξελέξαλο. Πλάτων ἐν Νόμοις.

Ἐπὶ [7] Παλλαδίῳ. δικαστήριον Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ οἱ Ἐφέται ἀκουσίου φόνου ἐδίκαζον. Ἀργεῖοι γὰρ ἀπὸ Ἰλίου πλέοντες, ὅτε πρόσσχοιεν Φαλήροις, ὑπὸ Ἀθηναίων ἀγνοούμενοι ἀνῃρέθησαν. ὕστερον δὲ Ἀκάμαντος γνωρίσαντος, καὶ τοῦ Παλλαδίου εὑρεθέντος, κτεῖναι αὐτόθι τὸ δικαστήριον ἀπέδειξαν, ὡς Φανόδημος. Κλειτόδημος δέ φησιν, Ἀγαμέμνονος σὺν τῷ Παλλαδίῳ προσενεχθέντος Ἀθήναις, Δημοφῶντα ἁρπάσαι τὸ Παλλάδιον, καὶ πολλοὺς τῶν διωκόντων ἀνελεῖν. τοῦ δὲ Ἀγαμέμνονος δυσχεραίνοντος, κεῖσθαι [8] ὑποσχεῖν ἐπὶ τ' Ἀθηναίων, καὶ τ' Ἀργείων· ὃς Ἐφέτας κληθῆναι, ἀφ' τοῦ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεθῆναι αὐτοῖς περὶ τῆς κρίσεως.

Ἐπίξυλον. Truncus culinarius, supra quem coqui carnes concidunt. Aristophanes: *Dicere volo capite mensæ culinariæ imposito.* Id est, nisi vera dixero, non recuso, quo minus mihi caput amputetur.

Ἐπὶ ξυρῷ. In acie novaculæ. Id est, in summo discrimine. Vel, cum res ad summum perducta est. *Manifestum autem erat, eum ob denunciationem istam ingenti dolere affici, periculumque ejus in acie, quod ajunt, novaculæ esse; nautasque & vectores cunctationem ejus minime laturos esse.* Et iterum: *Et imperium ejus in acie, quod ajunt, novaculæ versabatur.*

Ἐπιορκήσαντα. Lysias dixit pro ὀμόσαντα, i. e. illum, qui juravit.

Ἐπίορκον ἀπώμοσεν. Perjurium jurejurando negavit. Illud extrinsecus acclamatum perjurium non juravit ultro, sed quia quæ juraverat, ad finem perducturus non erat, [hoc ideo dictum,] & quia accuratissime cavebat, ne perjurii convinceretur. *Port.*

Ἐπιέπτον ἄρτον. Panis naturæ nostræ conveniens. Vel, quotidianus.

Ἐπιωγή. Tectum.

Ἐπίωφα. Plusquamperfectum. Pejeraverat Vel, pejerabat.

Ἐπίωφαλο. Delegit. Elegit. Est autem Atticum. *Rex quatuor puellas arrephoros elegit.* Plato in *Legibus.*

Ἐπὶ Παλλαδίῳ. Ad Palladium. Sic Athenis vocabatur Dicasterium, sive locus Judicii, in quo Ephetæ de cæde, quam quis invitus vel imprudens commiserat, judicabant. Argivi enim ab Ilio redeuntes, cum ad Phalera appulissent, ab Athenienſibus, quinam essent ignorantibus, interfecti fuerunt. Postea vero, cum Acamas hoc ipsis indicasset, & Palladium illic inventum fuisset, ex oraculo Dicasterium [Athenienses] illic condiderunt, ut Phanodemus tradit. Clitodemus vero auctor est, Agamemnone cum Palladio Athenas appellente, Demophontem Palladium rapuisse, & persequentium multos interfeciſſe. Agamemnone autem rem istam graviter ferente, judicium ea de re habitum fuisse a L. Athenienſibus, & totidem Argivis: quos Ephetas appellatos fuisse ajunt, quod ab utroque controversiæ disceptatio eis permissa fuisset.

liasta ibi exponit, ἐπαίδυσεν, ἐσωφρόνισε. συνῆκεν. Hunc secutus Hesychius eandem vocem interpretatur ἐσωφρόνισε. At Suidas eam hoc loco reddit διήκειεν: quod quid significet nemo dixerit, cum sit corruptum. Portus reponendum putabat διήγειρεν, vel διέσυρεν: sed quorum posterius fatetur nihil facere videri ad vocem ἐπίνυσεν; quod idem etiam de priore conjectura dicere debebat. Quomodo enim τὸ διήγειρεν voci ἐπίνυσεν convenire queat, haud sane video. Ego breviter sic censeo: nodum hunc non esse solvendum, sed secandum, & τὸ διέπειρεν, utpote vocem non solum corruptam, sed etiam nullius auctoritatis (non agnoscunt enim illam MSS. Paris. nec antiquissima Edit. Mediol. quippe in quibus sola vox ἐπίνυσεν absque interpretatione legitur) prorsus abjiciendam esse, & audiendos potius Scholiastam Homeri & Hesychium, qui, ut diximus, τὸ ἐπίνυσεν recte interpretantur ἐσωφρόνισεν.

1 Ἀριστοφάνης] *Acharnensibus* pag. 387. (275. Ed. Bas. P.) Confer etiam Nostrum infra v. Ὑπὲρ ὀπτῆναι, ubi hic ipse locus repetitur.

2 Ἐπὶ ξυρῷ] Nimis præcise proverbium hoc extulit Suidas. Dicere enim debebat, Ἐπὶ ξυρῷ ἀκμῆς, i. e. *in acie novaculæ.* Homerus Il. κ. v. 173.

Νῦν δ' ἐπὶ πάντεσσιν ἐπὶ ξυρῷ ἵσταται ἀκμῆς.

Scholiasta ad eum locum: Ἀντὶ τοῦ, νῦν τὰ πράγματα ἡμῶν πρὸς ἥττην ἐστίν, ἐν ἰσχάτῳ κινδύνῳ ἐσί, ἢ ἐπὶ ὀξύτητος κινδύνου. *Res nostræ e pilo pendent: id est, in extremo periculo versantur, vel in summo discrimine.* Proverbio hoc passim & frequentissime scriptores utuntur.

3 Ἐπιορκήσαντα. Λυσ.] Ex Harpocratione.

4 Ἐπιέπτον ἄρτος] De pane ἐπιούσιον, quem in oratione Dominica petere jubemur, plurima a commentatoribus in S. Scripturam dicta sunt. Nos tantum hic monemus, veram nobis videri sententiam Scaligeri, qui τὸ ἐπιέπτον ab ἐπιοῦν, non vero ab ἐπὶ & οὐσία, ut alii volunt, dictum contendit. Confer omnino Suicerum in *Thesauro Eccles.* v. Ἐπιούσιον.

5 Ὑποσιωπτέλικον] Imo potius παρατατικὸς, i. e. Imperfectum, ut Grammatici vocant: ab ἐπιορκέω.

6 Ἐπιώφατο. κατέλεξεν. ἐπιλ.] Eadem etiam ad verbum leguntur apud Etymologum.

7 Ἐπὶ Παλλαδίῳ] Hæc omnia Suidam ex Pausaniæ Lexico deprompsisse, patet ex Eustathio, qui eadem αὐτολεξεὶ ex scriptore illo profert ad Odyss. A. pag. 1419. Confer etiam Harpocrationem h. v. Hesychium v. Δικαστήρια: Pausaniam in *Atticis* pag. 52. Ælianum *Var. Hist.* lib. v. cap. xv. Pollucem lib. VIII. cap. x. Suidam infra v. Ἐφέται: Meursium in *Areopago*, pag. 97. & Petitum *de Leg. Att.* pag. 513.

8 Κεῖσθαι ὑποσχεῖν] Eustathius loco laudato rectius habet, κεῖσθαι αὐτὰς ὑποσχεῖν.

Ἐπιπαρένησαν. Θουκυδίδης· Ταχὺ δὲ πλήθους γενομένου διὰ πολυχειρίαν, ἐπιπαρένησαν καὶ τῆς ἄλλης πόλεως, ὅσον ἐδύνατο. ἀντὶ τοῦ, ἐσώρευσαν.

reliquas urbis partes, quantum fieri poterat,

Ἐπίπαστα.[2] τὰ ἐπιπασσόμενα τοῖς σώμασιν ἄλφιτα. ἔθος γὰρ εἶχον ποιεῖν πλακοῦντας, ἢ ἄρτους, καὶ ἐπιπάσσειν πυρὰ καρυκεύμασι, ἢ ἁλμυρίδι· καὶ ἐπὶ τούτοις ἠναγκάζοντο πίνειν πολλά. τοῦτό ἐστι τὸ,

Ἐπίπαστα λείξας δημιόπρατος ὁ βάσκανος,
Ῥέγχει[3] μεθύων ἐν ταῖς θύραις ὕπτιος.

συμβαίνει δὲ μάλιστα τοῦτο πάσχειν τοὺς μεθύοντας, ἢ τοὺς ὑπτίους κειμένους.

Ἐπίπεμπτον.[4] Λυσίας μὲν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τὸ πέμπτον εἶπεν.

Ἐπιπηδῶ. δολιχῇ. Οἷς οὐδὲ ἀπ' ἀρχῆς ἐπεπηδήσαμεν. αἰτιατικῇ δέ· Ἐπεπήδησεν ἀναιδῶς τιὼ ἐξουσίαν.

Ἔπιπλα.[5] ἃ μὴ ἔστιν κτῆσις, ἀλλὰ ὑποπόλαια. Ἔπιπλα. σκεύη, τὰ μὴ ἔστια, ἀλλ' οἷον ἐπιπόλαια. οἱ δὲ ἐπίπλεα αὐτά φασιν.

Ἔπιπλα.[6] τὰ ἐξεπιπολῆς σκεύη. οἷον, ἃ ἐπιπόλαιόν ἐστι κτῆσις, καὶ ὅση δυνατὴ[7] πλοΐζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἔγγειος.

Ἐπίμπλαντο. Ἡδονῆς τε ἐπίμπλαντο. καὶ ἐπίμπλατο.

Ἐπιπλέα. ἀνάμεστος. πεπληρωμένη. Ἡρόδοτος· Καὶ τράπεζαν ἐπιπλέαν ἀγαθῶν παντοίων παρατεθέντες.

Ἐπιπλέον, καὶ ἐπιπλεῖστον. ἐπίρρημα. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ, ἐπὶ τὸ πλεῖον.

Ἐπίπληξις. ὑποτίμησις.

Ἔπιπλους. Θουκυδίδης. Ρν' νηῶν ἐπίπλουν ἐξαρτύσαντες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὸν πόλεμον.

Ἐπίπλους. ἐπιβάτας. Ἀρριανός· Κυβερνήτας δὲ καὶ πρωρέας μόνους ἐπίπλους εἶχον.

Ἐπιπλώσας.[8] ἐπιπλεύσας. καὶ ἐπιπλώς, παρ' Ὁμήρῳ. ἀπὸ τοῦ πλέω, πλώω, πλώσας, καὶ συγκοπῇ, πλώς, καὶ ἐπιπλώς. ἔστι δὲ ἄκλιτον, διότι ἡ

Ἐπιπαρένησαν. Accumularunt. Congeſſerunt. Thucydides: *Cum autem propter magnam hominum multitudinem, manus operi admoventium, pars illa celeriter repleta fuiſſet, & ad materiam congeſſerunt.*

Ἐπίπαστα. Farina, quæ pulti aſpergitur. [Vel, condimenta placentis aſperſa.] Solebant enim veteres placentas aut panes confi-cere, & condimenta quædam vel ſalſa illis aſpergere: unde illi, qui ea comedebant, multum bibere cogebantur. Et hoc eſt, [quod ait Ariſtophanes:] *Poſtquam faſcinator ille bona publicata civium, haud ſecus ac condimenta quæ placentis aſperguntur, ligurivit, vino gravis in pellibus ſupinus ſtertit.* Hoc autem potiſſimum accidit illis, qui ſunt ebrii, vel ſupini jacent.

Ἐπίπεμπτον. Lyſias hac voce uſus eſt pro ſimplici πέμπτον, i. e. quintum.

Ἐπιπηδῶ. Dativo jungitur. Inſulto. *Quibus ne ab initio quidem inſultavimus.* Item accuſativo. *In illius poteſtatem impudenter inſultavit.* Port.

Ἔπιπλα. Bona mobilia, vel ſupellex: non autem poſſeſſiones terreſtres, vel fundi.

Ἔπιπλα. Supellex, vel bona mobilia, non autem ſolo inhærentia: quaſi dicas ἐπιπόλαια, i. e. in ſuperficie ſita. Alii vero eadem vocant ἐπίπλεα.

Ἔπιπλα. Vaſa, vel inſtrumenta domus. Supellex. Non autem fundi. Dicta autem ſunt ἔπιπλα, quaſi ἐπιπόλαια, i. e. in ſuperficie ſita: vel quæ poſſunt πλοΐζεσθαι, i. e. navibus impoſita alio transferri.

Ἐπίμπλαντο. Implebantur. *Et voluptate replebantur.* Et ἐπίμπλατο. Implebatur.

Ἐπιπλέα. Plena. Referta. Herodotus: *Cum autem menſam omnis generis bonorum plenam appoſuiſſent.*

Ἐπιπλέον. Magis. Amplius. Adverbium. Et ἐπιπλεῖστον, plurimum, maxime: itidem adverbium. At ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπὶ τὸ πλεῖον, [non ſunt adverbia].

Ἐπίπληξις. Increpatio. Reprehenſio.

Ἐπίπλους. Claſſis adventus. Expeditio navalis. Thucydides: *Athenienſes centum & quinquaginta navium claſſem ad bellum pararunt.*

Ἐπίπλους. Vectores. Arriãus: *Nullos alios vectores habebant præter gubernatores & proretas.*

Ἐπιπλώσας. Qui cum nave ad aliquem accedit. Qui claſſe aliquem invadit. Et ἐπιπλώς, apud Homerum, idem. [Id autem ſic formatur.] A πλέω fit πλώω: unde πλώσω,

1 Θουκυδίδης] Libro II. cap. LXXVII. unde ſenſus hujus loci petendus eſt.

2 Ἐπίπαστα. τὰ ἐπίπαστ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 294. (197. Ed. Baſ. *P.*) ſed ubi rectius legitur ἐπιπασσόμενα τῷ ἔστιν ἄλφιτα. Confer etiam Pollucem lib. VI. cap. X. qui vocem ἐπίπαστα ibi exponens, hunc ipſum locum Ariſtophanis ob oculos habuit.

3 Ῥέγχει μεθύων σὺν τ.] Reſcribe ex Ariſtophane:
Ῥέγχει μεθύων σὺν ταῖσι θύραισι ὕπτιος.

4 Ἐπίπεμπτον. Λυσ.] Ex Harpocratione.

5 Ἔπιπλα. ἃ μὴ ἔστιν κτῆσις] Recte. Apud Græcos enim hæc duo ſibi invicem opponuntur, ἔπιπλα, & ἔστιν κτῆσις: ut apud Ictos Latinos bona mobilia & immobilia. Polybius in Excerptis a Valeſio editis pag. 146. Τοσοῦτον ἀπέλιπε τὸ ἴδιον βίον, ὥστε μὴ δύνασθαι τὴν φίλιππον τῇ γυναικὶ ἀφελοῦσαν πᾶσαν ἐκ τῶν ἐπίπλων, εἰ μὴ τῶν ἐγγείων τινὰς προσαπέδοντο κτήσεων. Id eſt, interprete Valeſio: *Ejuſmodi faculates reliquit, ut ſupellectilis auctione facta redigi non potuerit, unde dos uxori ejus redderetur, niſi præterea etiam fundi aliquot venditi fuiſſent.* Vides τοῖς ἐπίπλοις hic opponi τὰς ἐγγείους κτήσεις. Confer etiam Salmaſium *de Modo Uſur.* pag. 84.

6 Ἔπιπλα. τὰ ἐξ ἐπιπ.] Hæc totidem pene verbis leguntur etiam apud Harpocrationem.

7 Πλοΐζεσθαι] Hæc vox non tam ad ſenſum, quam ad etymologiam vocis ἔπιπλα referenda eſt. Quod enim ad ſenſum attinet, melius huc quadrat τὸ μεζονομοΐζεσθαι, quod habet Harpocratio.

8 Ἐπιπλώσας. ἐπιπλ.] Confer Etymologum v. Ἐπιπλώς.

Φασὶ

φωνὴ αὐτῆ ἀόριστος ἐπὶ. τὸ δὲ σημαινόμενον, ῥᾳθυμικός.

Ἐπιπλήττω. δοτικῇ.

Ἐπίπνοια. ἐνθουσιασμός. Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι θείας ἐπιπνοίας τινὸς ἐπεπλήσθησαν, τήν τε ψυχὴν ἀνανταγωνίστῳ θέν φρονήματι ὠπλίσαντο.

Ἐπιποθία.[1] ἡ ἀγάπη.

Ἐπιπολάζει. ἐπιπλέει.

Ἐπιπολάς.[2] τὰ ὤνια. Τὸν[3] δὲ Ῥωμαίων θαρρεῖν συνέβαινε, κρατοῦντας τῶν περὶ τὰς Ἐπιπολὰς τόπων. † [4] Ἐπιπολασικῶς καὶ κατακόρως λεγόμενοι τῇ κραυγῇ.

Ἐπιπόλαια. τὰ ποὸς ὀλίγον φαινόμενα.

Ἐπιπόλαια.[5] τὰ [6]φαινόμενα μὲν ἔνδοξα, μὴ ὄντα δὲ ἔνδοξα, ἀλλ' ἐπιπόλαιον ἔχοντα παντελῶς τὴν φαντασίαν. ἐπιπόλαιον δέ ἐστι πᾶν τὸ ἐν βραχείᾳ ἐπισκέψει ἐλεγχόμενον. τοιοῦτον δὲ τὸ εἶδος τῶν ἐριστικῶν προτάσεων, ἢ συλλογισμῶν· οἷον τὸ, τὸν ὁρῶντα ὀφθαλμὸν ἔχειν. δι' οὗ συμβαίνει, ὁ ἑτερόφθαλμος ὀφθαλμὸν ἔχει. καὶ τὸ, ἃ λαλεῖς διὰ τοῦ στόματός σου διέρχεται· λαλεῖς δὲ ἅμαξαν· διὰ τοῦ στόματός σου ἄρα διέρχεται. οὐκ, ἃ οὐκ ἀπέβαλες ἔχεις. τοῦτο γάρ τις λαβὼν σωπᾷ, ὅτι κέρατα ἔχεις. οὐκ ἀπέβαλες δὲ κέρατα. ὁμοίως καὶ τὸ, τὸ ὄψιν ἔχοντα ὁρᾷν. τὸν δὲ κοιμώμενον ὄψιν ἔχειν· ὁ κοιμώμενος ἄρα ὁρᾷ. τὰ δὲ τοιαῦτα ἐπιπόλαιον ἔχει τὸ πιθανόν.

Ἐπιπόλαιος. Qui diſſimulare neſcit, ſed animo eſt aperto. *Silvanus autem bonus erat, & in cæteris ſanctus, moribuſque ſimpliciori-bus & animo aperto præditus.*

Ἐπιπολαίως. ἐξ ἐπιπολῆς.[7] Ἰώσηπος· Τιτρώσκει αὐτὸν ἐπιπολαίως, ψυχικλύσαντος τὸ βληθὲν τοῦ διαφήματος.

Ἐπιπολῆς. τὸ ἐπάνω ἐπιπλέον. ἄῤῥιζον.

Ἐπὶ πολλῷ. ἀντὶ τοῦ πολυπλασίως. Οἱ δὲ χρόνον μέν τινα ἡσύχασαν· ἔπειτα ἐπὶ πολλῷ τὸ πάθημα σφῶν τοῖς Ῥωμαίοις ἀπέδοσαν.

Ἐπιπόνως. χαλεπῶς. Ὁ δὲ γυμνὸς ὤν, ὥρα χειμῶνος ἐν ἄντρῳ ἐναυλισάμενος ἐπιπόνως, ψύβατα εὑρὼν ἀνεῖλε, καὶ ταῖς δοραῖς αὐτῶν ἠμφιάσθη.

Ἐπιπραξάμενοι. ἐπὶ τοῖς ψυστέροις ψυσεπιθέντες. ἀπαιτήσαντες. Οἱ Ῥωμαῖοι τὰς Καρχηδονίων χρήματα ἐπιπραξάμενοι, σπονδὰς ἀνενεώσαντο.

Ἐπιτρεπείαις. τοιαῖς εὐπρεπέσιν. Ὁ δὲ[8] Ἀννί-

πλώσας, & per ſyncopen πλὼς, & ἐπιπλώς. Eſt autem indeclinabile, quia ſonum quidem habet Aoriſti; at ſignificationem Imperfecti.

Ἐπιπλήττω. Dativo jungitur. Increpo.

Ἐπίπνοια. Numinis afflatus. Polybius: *Romani vero afflatu quodam Numinis repleti fuerunt, & animorum alacritatem invicto robore muniverunt.*

Ἐπιποθία. Deſiderium. Dilectio.

Ἐπιπολάζει. Innatat. In ſuperficie verſatur.

Ἐπιπολάς. Res venales. Merces. [Item, nomen proprium loci.] *Captis vero Epipolis animus & audacia Romanis acceſſit.* [Et ἐπιπολασικῶς, adverbium.] *Immodice & effuſe vociferantes.*

Ἐπιπόλαια. Quæ ad exiguum tempus apparent, vel durant. Vel, quæ non ſunt ſolida.

Ἐπιπόλαια. [Sic a Dialecticis vocantur] ea, quæ videntur quidem probabilia, ſed revera levem tantum & inanem omnino ſpeciem habent: adeo ut falſitas eorum vel exigua attentione adhibita facile deprehendi poſſit. Hujuſmodi autem generis ſunt propoſitiones & ſyllogiſmi contentioſi: veluti, Qui videt oculos habet. Inde enim quis concludere poteſt, & luſcum oculos habere. Item illud, Quæ dicis, ex ore tuo egrediuntur. Currum autem dicis. Ergo currus ex ore tuo egreditur. Et, Quæ non amiſiſti, habes. Hoc enim ſumpto quis concludit, Ergo cornua habes. Cornua enim non amiſiſti. Simile eſt & illud: Qui viſum habet, videt. Dormiens viſum habet. Ergo dormiens videt. Talia enim quæ ſunt, levem tantum probabilitatis ſpeciem habent.

Ἐπιπόλαιος. Qui diſſimulare neſcit, ſed animo eſt aperto. *Silvanus autem bonus erat, & in cæteris ſanctus, moribuſque ſimpliciori-bus & animo aperto præditus.*

Ἐπιπολαίως. In ſuperficie. Leviter. Joſephus: *Ipſum autem leviter tantum vulneravit, quod longum intervallum vim teli fregiſſet.*

Ἐπιπολῆς. Quod ſuperne innatat. Radice carens.

Ἐπὶ πολλῷ. Multipliciter. *Illi vero aliquamdiu quidem quieverunt: at deinde cladem multiplicata menſura Romanis reddiderunt.*

Ἐπιπόνως. Laborioſe. Difficulter. *Ille vero, cum eſſet nudus, tempore hiberno duriter & miſere in antro degens, oves quaſdam invenit: quibus interfectis, earum pellibus ſe veſtivit.*

Ἐπιπραξάμενοι. Qui priori ſummæ aliquid adjecerunt. Qui exegerunt. *Romani cum majorem, quam antea, pecuniæ ſummam a Carthaginenſibus exegiſſent, fœdus renovarunt.*

Ἐπιτρεπείαις. Modis convenientibus. Ve-

1 Ἐπιποθία] Voce hac uſus eſt D. Paulus ad Rom. xv. ut Portus etiam monuit.

2 Ἐπιπολάς. τὰ ὤνια] Videtur hic Suidas τὸ ἐπιπολάς confundere cum ἐμπολάς. Nam ἐμπολὴ apud Græcos ſignificat merces, ſive ὤνια; & ἐμπολᾶν, mercari, emere, vendere; teſtibus Grammaticis. At vocem ἐπιπολὴ eodem ſignificatu uſpiam occurrere, haud facile crediderim. Certe in fragmento auctoris anonymi, quod hic ſubjungitur, τὸ Ἐπιπολὴ eſt nomen proprium loci, cujus etiam Stephanus Byzantius, Thucydides, & alii meminerunt.

3 Τὸν δὲ Ῥωμαίων θαρρεῖν συνέβ.] Fragmentum hoc Valeſius Polybio tribuit.

4 Ἐπιπολασικῶς & κατακόρ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. IV. cap. XII.

5 Ἐπιπόλαια· τὰ φαιν.] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Alex. Aphrodiſienſi in lib. I. *Topic.* pag. 13. ut Pearſonius recte obſervaverat.

6 Τὰ φαινόμενα μὲν ἔνδοξα, μὴ ὄντα δὲ ἔνδ.] Hunc locum ex optimo MS. A. & Alexandro Aphrodiſienſi ſupplevi, qui in prioribus Editt. male ſic legitur, τὰ φαινόμενα ἔνδοξα, ἀλλ' ἐπιπόλαιον, &c.

7 Ἰώσηπος] Lib. III. *de Bello Jud.* pag. 844.

8 Ὁ δὲ Ἀννίβας, ὁ Καρχηδ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. III. cap. LXXVIII.

βας ὁ Καρχηδονίων στρατηγὸς καλεσκευάσατο τοὺς θεατὰς τείχας, ἁρμοζόσας ταῖς ηλ τὰς ὁλοχερεῖς διαφορὰς τ ἡλικιῶν ἐπιφερούσας· καὶ ταύτας ἐχρῆτο σωνεχῶς μεταπιθέμενος.

Ἐπίπροσθεν. ἔμπροσθεν, πρωτεκώτερον. [1] Ξενοφῶν· Τὸν δὲ Κῦρον ἀφελκύσαντες ἦγον, ἐπίπροσθεν ποιούμενοι τὰς προσάγελας, ὅπως ἑώρα τὸ πρόσωπον τῶ πάππω ἠγριωμένον. † Ὅτι Πρόκλος τῆς Φιλοσοφίας πάσης ἐπίπροσθεν ἦγε τὴν Θεολογίαν· τῆς δὲ περὶ ἀρετὴν ζωῆς ἐρρωμένης τὴν ἀπόστροφον πρὸς ἐκείνην εὐσέβειαν προτιμῶν ἐφαίνετο.

Ἐπιπροσθεῖ. ἐπισκιάζει. ὅτι τῶν ἔμπροσθεν ὑπερακέχρ. καὶ ἐπιπροσθοῦντ.

Ἐπὶ [2] πρύμνην ἀνεκρούοντο, καὶ ὤκελλον τὰς ναῦς. ηλ πρύμναν ὑπεχώρουν ἠχὶ ἐπιστραφέντες, καὶ ἐξέκλινάν τ πολεμίων τὰς ἐπιούσας ναῦς.

Ἐπὶ Πρυτανείῳ. δικαστήριον. [3] ὅταν τὸ μὲν ἀποκτεῖναν βέλ ἢ φανερὸν, ἢ λίθος, ἢ τ τοιοῦτον· ὁ δὲ δράσας μὴ ᾖ. δεκαῖον γὰρ ἦν τὸ καὶ τὰ ἄψυχα κρίνειν, εἰ χρὴ ἐξορίζεσθαι.

erat, at auctor cædis ignorabatur. Moris enim erat apud antiquos, res inanimatas quoque in judicium adducere, & de iis inquirere, an exterminandæ essent.

Ἐπὶ πυγὴν καθίσαι. ταπεινῶσαι.

Ἐπὶ πυγὴν τρέχειν. εἰς τὰπίσω τρέχειν.

Ἐπιῤῥαπίζων. κωλύων. Ὁ δὲ ἤκουσε τῆ ἀπειλῆ μόνη τὸ ἀκέλευστον αὐτῶ, καὶ τὸ ὑφ ἑαυτῶ βλέσθαι τ πρᾶξιν, ἐπιῤῥαπίζων ἄρα ἔκρινεν.

Ἐπιῤῥέζει. θύσει. ἐν [4] Ἐπιγράμμασι·

Καί σοι ἐπιῤῥέζει Γοργὸς χιμάρου νομαίης
Αἷμα. ——————

Ἐπιῤῥεπής. ἐπικλινόμενος.

Ἐπίῤῥημα. [5] ὡδή. Ἀριστοφάνει μέρος π τῆς κωμῳδίας.

Εἰ [6] μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν, ὦ θεαταί, βούλεται
Διαπλέκειν, ζῶν ἡδέως τὸ λοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.
Ὅσα γὰρ ὄστιν ἐνθάδ' αἰσχρὰ τῷ νόμῳ κρατούμενα,
Ταῦτα πάντ' ἔστιν παρ' ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν καλά.

καὶ τὰ ἑξῆς δῆλα.

Ἐπίῤῥησις. ὁ ψόγος, καὶ ἡ κατηγορία.

Ἐπίῤῥητον. αἰσχρόν. καταγνώσεως ἄξιον. Ὁ τῶν τειῶν ἐκείνων τ ἐπίῤῥητον εἶς. † Ζῶν δὲ παρ' αὐτοῖς ἐς ἅδου ἱερόν. ἤλαυνον γὰρ ὡς ἐπάρατον καὶ ἐπίῤῥητον. καὶ αὖθις Ἦν [7] δὲ ἐπίῤῥητος ἐπὶ παιδεραστίᾳ. † Βιώσας βίον ἐπίῤῥητον καὶ βδελυρὸν, ὑδεμίαν ἐπιστεύθη βασιλικῶν χρημάτων ἐξουσίαν.

Ἐπὶ [8] ῥητοῖς γέρασιν. ἀντὶ τῶ, ἐπὶ φανεραῖς τιμαῖς. ἐπὶ ὁμολογουμένοις.

Ἐπίῤῥοθος. βοηθός. καὶ ἐπιτάῤῥοθος.

stibus decentibus. *Annibal vero Carthaginensium Imperator, capillamenta concinnavit omnium ætatum formis convenientia, quæ notabilem differentiam homini afferunt. His sic utebatur, ut alia aliis subinde mutaret.*

Ἐπίπροσθεν. Ante. Loco honoratiore. Xenophon: *Cyrum vix inde abstractum [ad Astyagem] deduxerunt, jussi ab eo præcedere, quod avi vultum iratum cerneret.* † *Proclus universæ Philosophiæ Theologiam anteponebat: & inter virtutes pietatem reliquis præferebat.*

Ἐπιπροσθεῖ. Obscurat. A parte anteriore obstat. Et ἐπιπροσθοῦντ, obscurantis.

Ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρ. *Naves in posticam partem repellentes, portum petebant.* Vel, naves retro agebant, prora non conversa, ut declinarent naves hostium se invadentes.

Ἐπὶ Πρυτανείῳ. Ad Prytaneum. [Sic appellabatur] Dicasterium quoddam [Athenis, in quo de cædibus judicium habebatur,] cum telum quidem, quo quis interfectus esset, sive lapis, sive aliquid hujusmodi, manifestum erat, at auctor cædis ignorabatur. Moris enim erat apud antiquos, res inanimatas quoque in judicium adducere, & de iis inquirere, an exterminandæ essent.

Ἐπὶ πυγὴν καθίσαι. In nates collocare. Deprimere.

Ἐπὶ πυγὴν τρέχειν. Retro currere.

Ἐπιῤῥαπίζων. Impediens. * * * * * * *

Ἐπιῤῥέζει. Sacrificabit. Immolabit. In Epigrammate: *Et tibi Gorgus capellæ pascentis sanguinem sacrificabit.*

Ἐπιῤῥεπής. Propensus. Inclinans. Vergens.

Ἐπίῤῥημα. Apud Aristophanem est quædam comœdiæ pars. [Ut in Avibus:] *Si cum avibus aliquis vestrum, o spectatores, cupit degere, & suaviter in posterum vivere, ad nos veniat. Nam quæcunque illic lege turpia sunt, ea omnia apud nos aves honesta habentur,* &c.

Ἐπίῤῥησις. Vituperatio. Accusatio.

Ἐπίῤῥητον. Turpe. Damnandum. Infame. *Unus ex tribus illis impuris hominibus.* † *Vivens vero nullum templum ingrediebatur. Unde ut exsecrandum & impurum [ex urbe] expellebant.* Et iterum: *Ob puerorum vero amores infamis erat.* † *Cum vitam turpem & flagitiosam vixisset, nulla pecuniæ regiæ administratio ei commissa est.*

Ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν. Concessis certis honoribus & prærogativis.

Ἐπίῤῥοθος. Auxiliator. Adjutor. Et ἐπιτάῤῥοθος, idem.

1 Ξενοφῶν] *De Instit. Cyri* lib. I. pag. 20. ut Portus observaverat.

2 Ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρ. ὅτι, ὤκελλον τὰς ναῦς] Hæc sunt verba Herodoti lib. VIII. pag. 309. Vide etiam supra v. Ἐπαναχέσαι, ubi plura de hac phrasi diximus.

3 Ὅταν τὸ μὲν ἀποκτεῖναν β.] Vide Petitum *de Legibus Att.* pag. 523. qui loca auctorum huc spectantia diligenter collegit. Confer etiam Nostrum infra v. Νίκαι.

4 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. IV. cap. XII. pag. 481.

5 Ἐπίῤῥημα] Confer Hesychium v. Ἐπιῤῥήματα.

6 Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμ.] Hi quatuor versus Trochaici leguntur apud Aristophanem *Avibus* pag. 576. (397. Ed. Bas. P.)

7 Ἦν δὲ ἐπίῤῥητος ἐπὶ παιδ.] Vide infra v. Ἐπιθένης.

8 Ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν] Thucydides lib. I. cap. XIII. Πρόσπεσον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι. Scholiasta ad illum locum: Ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ φανεραῖς τιμαῖς. ἐπὶ ὁμολογουμένοις γέρασι. Hinc Suidas sua deprompsit, ut Portus etiam monuit.

Ἐπιῤ-

Ἐπιῤῥωννύλες. ἐνισχύοντες. ἐνδυναμοῦντες. καὶ ἐπιῤῥώσῃ, ἐνισχύσῃ.

Ἐπίῤῥωσις. ἡ ἐνίσχυσις.

Ἐπιῤῥύξας.[1] ἄγειν αὐτοῖς ἐπιπηδήσας.

Ἐπίῤῥυτοι.[2] ἐχθροί.

Ἐπιγυγχίδα.[3] ὅπ γαμψώνυχα ζῶα, ὅσα τῶν πλεωπῶν τ ἐπιγυγχίδα μεγάμψωκεν ὑπὸ τ γένυν, οἷα ἐστὶν ἀετὸς, ἱέραξ, καὶ κεγχρὶς, ἄλλα τε τὰ μὴ πίνοντα.

Ἐπίσαλον. ἀβέβαιον. εὐμετάπτωτον. Ἐπισάλων τε τῆς τῆς σωτηρίας ἐλπίδων γενομένων αὐτοῖς, ἐξεχώρουν τῆ ἄφνω.

Ἐπισάξαι. ἐπαναβῆναι. Ξενοφῶν· Ἐὰν θόρυβος γένηται, δεῖ ἐπισάξαι τὸν ἵππον Πέρσῃ ἀνδρὶ, καὶ θωρακιδέντα ἀναβῆναι ἐπὶ τὸν ἵππον. ταῦτα δὲ πάντα χαλεπὰ ποιεῖν νύκτωρ, καὶ θορύβου ὄντος.

Ἐπὶ σαυτῷ τ σελήνιον καθέλκεις. αἱ τ σελήνιον καθέλκουσαι Θετταλίδες λέγονται τ ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ποδῶν στερίσκεσθαι. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τ ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων.

Ἐπισεῖσαι. ἐπενεγκεῖν. Παρεκάλουν μὴ χαλεπώτερον αὐτοῖς ἐπισεῖσαι τὸν κίνδυνον. καὶ αὖθις· Ἁπάντα τρόπον ἀπάτης τοῖς δεομένοις ἐπισείσας. ἀντὶ τῆ ἐπαγαγών.

Ἐπισημαίνεσθαι.[8] ἀντὶ τῆ ἐπαινεῖν μὲν καὶ ἐπιφωνεῖν, Ἰσοκράτης. ἀντὶ δὲ τῆ ἐπισφραγίσαι, Ἰσαῖος.

Ἐπισημαίνομαι. διάφορα σημαίνει.

Ἐπὶ σημείου. ἐπὶ ὕψους.

Ἐπισημήνασθαι. βεβαιῶσαι. Ἐπισημαινομένων δὲ τῶν ὅτι ἡ Ἑλλὰς πρεσβευτῶν. ἀντὶ τῆ κυρωσάντων. καὶ Πολύβιος· Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἐπισημήναιτο; ἀντὶ τῆ ὀκνήσειε, θαυμάσειεν. καὶ αὖθις· Τὲς μὲν χάρισι, τὲς δὲ κολάσεσιν· ὡς καὶ τοῖς ἄλ-

Ἐπιῤῥωννύοντες. Corroborantes. Robur ac vires addentes. Et ἐπιῤῥώσῃ. Corroborabit.

Ἐπίῤῥωσις. Corroboratio. Confirmatio.

Ἐπιῤῥύξας. [Proprie dicitur de venatoribus, qui canes certo quodam vocis ſigno in feras inſtigant & immittunt.]

Ἐπίῤῥυτοι. Hoſtes. Inimici.

Ἐπιγυγχίδα. Roſtrum incurvum. Omnes volucres, quæ inflexum habent roſtrum, aduncis etiam unguibus armatæ ſunt: ut aquila, accipiter, cenchreis, & aliæ, quæ non bibunt.

Ἐπίσαλον. Inſtabilis. Inconſtans. Fluctuans. Dubius. *Cum autem dubia ipſis eſſet & incerta ſalutis ſpes, ex urbe exierunt.*

Ἐπισάξαι. Adſcendere. [Imo, inſternere.] Xenophon: *Quod ſi quis tumultus oriatur, neceſſe eſt Perſæ equus inſternatur: &, poſtquam lorica ſe munierit, equum conſcendat oportet: quæ omnia noctu, & orto tumultu facere difficile eſt.*

Ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελ. *Tuo malo Lunam deducis.* Mulieres Theſſalæ, quæ Lunam cœlo deducunt, oculos & pedes amittere dicuntur. Proverbium igitur hoc dicitur de iis, qui ipſi ſibi mala accerſunt.

Ἐπισεῖσαι. Incuſſiſſe. Intuliſſe. Injeciſſe. *Rogabat eum, ne in gravius periculum ipſos adduceret.* Et iterum: *Cum omni fraudis genere ſupplices circumveniſſet.*

Ἐπισημαίνεσθαι. Iſocrates hanc vocem accipit pro laudare, & acclamare, vel clamore aliquid approbare. Iſæus vero pro obſignare.

Ἐπισημαίνομαι. Varia ſignificat. [Vide ſequens Ἐπισημώσασθαι.]

Ἐπὶ σημείου. In loco alto.

Ἐπισημώσασθαι. Confirmare. Ratum facere. *Legatis autem Græcis [fœdus illud] confirmantibus.* Vel, ratum facientibus. Et Polybius: *Quis enim hoc non admiretur?* Τὸ ἐπισημώσαιτο enim hic idem ſignificat, quod ὀκνήσειε, vel θαυμάσειεν. Et iterum: *Alios*

1 Ἐπιῤῥύξας] Sic recte duo MSS. Pariſ. At priores Editt. ἐπιῤῥήξας: quam lectionem vel literarum ſeries mendoſam eſſe arguit. Cæterum, locus hic Suidæ mutilus eſt & interpolatus, qui quomodo ſupplendus & ſcribendus ſit, patet ex Ariſtophanis *Veſpis* p. 481. (336. Ed. Baſ. *P.*) ubi inter alia & hæc leguntur:

——Καθ' ὅπως ἔτός γ' ἐπαισίζῃ.
Ἐπὶ τ ἐχθρῶν τιν' ἐπιῤῥύξαις, ἀρχείως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς.

Hinc Suidas ſua deſcripſit, quamvis prorſus ἀκριτῶς & negligenter. Nam nec integram loci Ariſtophanici ſententiam repræſentavit, nec vocem ἐπιῤῥύξας interpretatus eſt: quod tamen præcipue facere debebat. Quæ enim apud Noſtrum ſequuntur, ἄγειν αὐτοῖς ἐπιπηδήσας, non ſunt interpretamentum vocis ἐπιῤῥύξας, (ut putavit ſciolus aliquis: qui eam ob cauſam τὸ ἐπιπηδᾷς in ἐπιπηδήσας mutavit, ut capiti articuli reſponderet) ſed ipſa verba Ariſtophanis, quamvis interpolata, ut ex loco Comici illius ſupra adducto patet. Quid autem vox ἐπιῤῥύξας ſignificet, in verſione expoſuimus. Heſychius: Ἐπιῤῥύξειν, κύνας ἐπαφιέναι καὶ παροξύνειν. Vide etiam Scholiaſtam Ariſtophanis ad locum Comici iſtius ſupra citatum.

2 Ἐπίῤῥυτοι. ἐχθρ.] Sic habent MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. contra ordinem literarum legitur, Ἐπίῤῥητοι. ἀῤῥητοί.

3 Ἐπιγυγχίδα. ὅπ γαμψώνυχα ζῶα, ὅσα τ πλεωτῶν τὴν ἐπιῤ.] Repræſentavi hic lectionem MSti Pariſ. A. Priores enim Edtt. locum hunc male ſic exhibent: Ἐπιγυγχίδα. γαμψώνυχα, ὅσα τ ζώων τὴν ἐπιγυγχίδα μεγάμψωκεν, &c. Cæterum, pro ἐπιγυγχίδα potius ſcribendum eſt ἐπιῤῥυγχίδα, per duplex ῥῥ.

4 Ἐπισάλων π τ τ σωτ.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ lib. VI. cap. V. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

5 Ἐπισαξῆναι] Male. Aliam enim vox ἐπισάξαι ſignificationem habet, ut vel ex Lexicis vulgatis conſtat.

6 Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. III. pag. 311. quod & Portus ante monuit.

7 Αἱ τὴν σελήνην καθέλκουσαι Θετ.] Credebant veteres, fœminas Theſſalas carminibus & arte magica Lunam cœlo deducere poſſe: quod præter alios docet eruditus Enarrator Apollonii Rhodii ad lib. IV. v. 59. cujus verba quoniam egregie huc faciunt, Lectori exhibebo. Μεμυθῆσθαι ὡς ἔστιν αἱ φαρμακίδες τὴν σελήνην ταῖς ἐπῳδαῖς καθαιροῦσι. τοῦτο δὲ ποιεῖν δοκοῦσι αἱ Θετταλαὶ, σφαλεῖσαι τ ὑποληψεως· καθὸ Ἀγλαονίκη Ἡγεμόνος θυγάτηρ, ἐμπειρος οὖσα τ περὶ λογίας, καὶ εἰδυῖα τὰς ἐκλείψεις τ σελήνης, ὁπόταν μέλλοιεν γίνεσθαι, ἔφασκε τὴν Θεὸν καθαιρεῖν καὶ παραχρῆμα τρέπεσθαι συμφοραῖς, τ οἰκείων τινὰ ἀπολλυμένων καὶ οἴκῳ διδοῦσα θ ἁμαρτήματος. ὅθεν κατὰ τ βίον λέγεται παροιμία ἐπὶ τ συμφοραῖς κεχρημένων, ὅτι τὴν σελήνην καθαιρεῖ. Vide eundem ad lib. III. v. 533. Huc etiam referendus eſt locus ille Ariſtophanis *Nubibus* pag. 169.

Γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμην Θετταλὴν,
Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην.

Id eſt. *Si Theſſalam quandam veneficam mihi emam, & Lunam noctu de cœlo detraham.* Plura hanc in rem auctorum loca, quæ obvia ſunt, & ab aliis jam ante obſervata, non addam.

8 Ἐπισημαίνεσθ. ἀντὶ τ ἐπαιν.] Ex Harpocratione.

9 Πολύβιος] Lib. IX. cap. IX. Vide ſupra v. Ἐπισημώσασθαι, ubi locus hic Polybii auctior legitur. Cæterum, Suidas τὸ ἐπισημαίνοιτο male hic exponit ὀκνολογίαν, θαυμάσειεν: cum potius ſignificet, *plauſu proſequatur*, vel *laudet*. Et ſane eo ſenſu accipitur in dicto loco Polybii: ubi, quod obiter moneo, poſt ἐπισημαίνοιτο additur καὶ θαυμάσειε; quod forte Suidam in eam opinionem induxit, ut crederet, τὸ ἐπισημαίνεσθαι idem ſignificare quod θαυμάζειν, & duas iſtas voces ſibi invicem ὁμοπαραλλήλως junctas eſſe: in quo tamen ratio eum fugit.

λοις ὑποδείγμα ἵνα ἐπισημαίνεσθαι.

Ἐπισίζει.[1] ποιόν τινα ἦχον ἐπιβοᾷ.

Ἐπίσιον.[2] τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός.

Ἐπισίτια.[3] τὰ εἰς τροφὴν καὶ εἰς τὸ σιτεῖσθαι διδόμενα. ταῦτα δὲ ἐνίοτε καὶ σιτίον ἐκάλουν.

Ἐπίσιτος.[4] ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος.

Ἐπισθένης. ὅτις ἐπὶ Σεύθου τοῦ Θρᾳκῶν βασιλέως, ἐπίρρητος ἐπὶ παιδερασίᾳ.

Ἐπισκαλμίσι. τοῖς τῆς νηὸς μέρεσι. Πτύα ὡς πλεῖστα ταῖς ἐπισκαλμίσιν ὑπογεννάμενοι, ἤγειρον.

Ἐπισκευάσασθαι. ἐπιφορτίσασθαι.

Ἐπισκήνιος. [5] Σοφοκλῆς· Μηδ' ἐπισκήνιος γόος δάκρυε. ἤτοι μεγάλιος, ἢ ἀσχημονεῖς, οἷος ἐπὶ τῇ σκηνῇ.

Ἐπισκήπτει. δοτικῇ. ἐπιλυμᾶται.[6] Τὸν μὲν οὖν λοιμὸν, καίπερ ἐπισκήψαντα ἐς τὴν ξύμπασαν, διέφυγον οἱ ἄνθρωποι οὐχ ὅσοι, ἢ ὅσοις ἀφθαρσίαν τεύξασθαι.

Ἐπίσκηψις.[7] δίκη κατὰ τῶν ψευδομαρτυρησάντων.

Ἐπισκήψω. σημειώσομαι, ἐπισήσω τὸν νοῦν. Σοφοκλῆς·

Ὑμῖν τε κοινῇ τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν.

Ἐπίσκιον.[8] Σοφοκλῆς·

Ἀνάκτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον
Χεῖρ' ἀντέχουσα κράτος, ὡς δεινόν τινα
Φόβῳ φανέντ', ὀδ' ἀναχετᾶ βλέπειν.

Ἐπίσκοπα. εὔστοχα. Τὴν ἄφεσιν τῶν βελῶν κατ' ἴσον βιαίαν καὶ ἐπίσκοπα ἱέναι. καὶ αὖθις· [9] Οἱ Καρδάχοι σφενδονῆται ἄριστοι λίθοις τε καὶ μολιβδίναις σφαίραις, ἃς ἐξακοντίζουσιν ἐπίσκοπα.

Ἐπίσκοπον.[10] σημαντικόν. ἔφορον. οὐχ ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐστοχασμένον. [11] Αὐδὴν γὰρ δοκῶ κλύειν ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

Ἐπισκοπῶν. καθορῶν.

Τί [12] μοί ποτ', ὦ ξέν', ὧδ' ἐπισκοπῶν τένεις.

Ἐπίσκοπος. οἱ[13] παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἐπισκέπτεσθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πεμπόμενοι, Ἐπίσκοποι καὶ Φύλακες ἐκαλοῦντο· ὃς οἱ Λάκωνες Ἁρμοστὰς ἔλεγον.

beneficiis, alios vero pœnis [in officio continuit:] ut & aliis exemplum hoc notabile esset.

Ἐπισίζει. Certum quendam sonum ac sibilum edit.

Ἐπίσιον. Pudendum mulieris.

Ἐπισίτια. Cibaria. Commeatus. Pro eodem etiam aliquando dicitur σιτίον.

Ἐπίσιτος. Qui victus causa operam suam aliis locat.

Ἐπισθένης. Episthenes. Hic sub Seuthe Thracum Rege ob puerorum amorem infamis fuit.

Ἐπισκαλμίσι. Epiſcalmidibus. Vel, partibus quibusdam navis. *Cum ventilabra plurima remorum loco ad epiſcalmides alligassent, remigare cœperunt.*

Ἐπισκευάσασθαι. Sarcinis onerare. Onus imponere.

Ἐπισκήνιος. Sophocles: *Neque in tentorio ejulatus & ploratus ede.* Vel Ἐπισκήνιος hic significat, magnos & indecoros, quales in Scena edi solent.

Ἐπισκήπτει. Dativo jungitur. Increpat. Objurgat. [Item, ingruit, irruit, invadit.] *Pestilentiam igitur, quamvis toto fere Orbe grassantem, non pauciores effugerunt, quam quot ea exstincti fuerant.*

Ἐπίσκηψις. Judicium, vel actio contra falsos testes.

Ἐπισκήψω. Notabo. Observabo. Animum advertam. [Et ἐπισκήπτω, mando, præcipio, injungo.] Sophocles: *Et illud vobis injungo, ut hanc mihi gratiam communi opera præstetis.*

Ἐπίσκιον. Obumbrans. Sophocles: *Regem autem ipsum [vidimus] manum opponentem capiti, eaque oculos tegentem, tanquam visa re aliqua terribili, & cujus aspectus ferri non posset.*

Ἐπίσκοπα. Ictu certo & scopum feriente. *Tela, quamvis violenter excussa, certo tamen ictu destinata ferire.* Et iterum: *Carduchi funditores optime norunt jaculari lapides & glandes plumbeas; quippe quibus destinata dextre feriunt.*

Ἐπίσκοπον. Observans. Significans. Curam gerens. A calamitate non alienum, sed ei conveniens. *Videor audire vocem [Teucri,] tanquam carmen a malo hoc non alienum.*

Ἐπισκοπῶν. Inspiciens. Spectans. *Quid causæ est, hospes, quare huc spectans gemas?*

Ἐπίσκοπος. Qui ab Athenienſibus in urbes ipsis subjectas mittebantur, ut eorum, quæ in iis gererentur, inspectores essent, Ἐπίσκοποι & Φύλακες appellabantur: quos Lacedæmonii Ἁρμοστὰς vocabant.

1 Ἐπισίζει] Vide de hac voce Scholiastam Aristophanis ad *Vespas* pag. 481.

2 Ἐπίσιον] Sic etiam Etymologus. At Hesychius habet, ἐπίσειον, per diphthongum ει.

3 Ἐπισίτια. τὰ εἰς τρ.] Ex Harpocratione.

4 Ἐπίσιτος. ὁ τροφῆς χ.] Athenæus lib. VI. pag. 246. Ἐπισίτους δὲ καλοῦντας οἱ ἐπὶ τροφῇ ὑπηρέτας. Lege apud eundem & sequentia.

5 Σοφοκλῆς] *Ajace*, pag. 35. ut Portus monuit.

6 Τὸν μὲν οὖν λοιμὸν, καίπερ ἐπισκ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium *Histor. Arc.* cap. VI.

7 Ἐπίσκηψις. δίκη κ.] Confer Nostrum supra v. Ἐπισκήψατο.

8 Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon.* pag. 324. ut & Portus ante observaverat.

9 Οἱ Καρδάχοι σφενδ.] Vide Diodorum Siculum l. XIV. p. 257.

10 Ἐπίσκοπον. σημαντ.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 57. ut Portus monuit.

11 Αὐδὴν γὰρ δοκῶ κλ.] Sophocles loco laudato:

Σίγησον. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν
Βοῶντος ἄτης τῆς σ' ἐπίσκοπον μέλος.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

12 Τί μοί ποτ', ὦ ξέν', ὧδ' ἐπισκ.] Senarius hic legitur apud Sophoclem *Electra* pag. 132.

13 Οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκ.] Eadem ad verbum etiam leguntur apud Harpocrationem, & Scholiastam Aristophanis ad *Aves* pag. 590.

Ἐπί-

Ἐπίσκοποι. ἐπόπται. κατάσκοποι.

Ἐπισκοπῶσι. καὶ ἐπισκοπῶ. αἰτιατικῇ. Καὶ τόπους, ὃς οὐκ ἐπισκοπεῖ κύριος.

Ἐπισκοτῶ. καὶ ἐπισκιάζειν, δοτικῇ. τὸ ἐπικεῖσθαί τινι, καὶ ἐπιλειχίζειν τὸ φῶς.

Ἐπισκύζονται. ὀργίζονται.

Ἐπισκύνιον. τὸ ἐπικείμενον ταῖς ὀφρύσι δέρμα.

Γυμνώσαντα βίᾳ παντὸς ἐπισκύνιον.[1]

Ἐπισμῇ.[2] ἐπιχρίει. ἐπιζύει. σμῆξαι δὲ ἐστὶ τὸ τὸν ῥύπον ἀποξύσαι. οἱ δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ σμήχειν, οἷον ἐπιλείβειν. σφοδρὰν γάρ τινα τρίψιν καὶ τὴν σμῆξιν εἶναι. τάχα δὲ καὶ τὸ σμώδιγα εἰρῆσθαι ἀπὸ τούτου. οἱ δὲ ἐξ ἕθους γλωσσηματικῶς εἶναι τὴν λέξιν, καὶ μὴ εἶναι ἐπιλείβειν, ἀλλὰ τύπτειν, καὶ σκώπτειν τὸ σμώχειν. ἔστι δὲ λοιδορία· ἀπὸ τοῦ καθάπτεσθαι τῶν σμωμένων.[3] Αἰσχοφάνης·

Τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τοῖς κακοῖς.

Ἐπίσκοποι. Inſpectores. Speculatores. Exploratores.

Ἐπισκοπῶσι. Speculentur. Inſpiciant. Et ἐπισκοπῶ. Speculor. Inſpicio. *Et loca, quæ Dominus non inſpicit.*

Ἐπισκοτῶ. Tenebras offundo. Et ἐπισκοτεῖν, dativo jungitur. Lumen alicui obſtruere. Luminibus officere.

Ἐπισκύζονται. Iraſcuntur.

Ἐπισκύνιον. Supercilium. Pellis, quæ eſt ſuper cilia. [In Epigrammate:] *Qui totius vitæ ſupercilium nudavit.*

Ἐπισμῇ. Illinit. Ramento aſpergit. Σμῆξαι autem eſt, ſordes abradere. Alii metaphoram ductam ajunt a σμήχειν, i. e. infricare, vel infligere: quod σμῆξις vehemens quædam ſit frictio. Fortaſſe autem & vox σμώδιξ inde ducta eſt. Alii tamen more conſueto τὸ σμώχειν gloſſam eſſe ajunt, eamque non ſignificare, infricare, ſed verberare, & riſu cavilliſque excipere. Poteſt etiam exponi, maledictis vel conviciis inceſſere: per metaphoram ductam ab illis, qui fricantur, vel abraduntur. Ariſtophanes: *Quibus enim ille conviciis & probris nos non aſpergit?*

Ἐπίσωτρα.[4] οἱ κανθοί. τὰ ἐπάνω τοῦ τροχοῦ σιδηρᾶ.

Ἐπισπασάμενος. ἐφελκύσας. Ὁ δὲ ἐπισπασάμενος τὴν κόμης τοῦτον, κλείειν ἔμελλεν.

Ἐπισπαστῆρες. τοῦ θυρῶν τὰ περιπλωμένα σιδήρια, δι' ὧν ἀνακλίνεται καὶ ἐπιπήγνυται ἡ πύλη.

Ἐπισπαστήρων.[5] τῶν θυρῶν κρατημάτων. Εὑρὼν περισκεμμένας τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων, ἀπεῖχε εἴχετο, κρατερῶς τε καὶ ἐγκρατῶς.

Ἐπισπέρχει. καλεπείγει. σπεύδει.

Ἐπὶ σπείρα χοινίου. ἐπὶ τοῦ περισφερόντων τοῖς ἔχθροις ἐπὶ πλείονα. ἐπειδὴ καὶ αἱ σπεῖραι, ἐξ ὧν καὶ χοινία εἰσίν.

Ἐπίσπῃ. ἕψηται.[6]

Ἐπισπόμενος. ἐπακολουθῶν. Ἐπισπώμενος δὲ, περιλαμβάνων, καὶ ἐπισύρων.

Ἐπιψηφιζόμενοι. κρίνοντες. Ὑπονοοῦντες. Οἱ δὲ Φωκεῖς τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀπολειφθέντων Ῥωμαίων ἐν ταῖς ναυσὶν ἐπιψηφιζόμενοι, τὰ δὲ τοὺς ἐπιτάγας δυσχερῶς φέροντες, ἐξασίαζον.

Ἐπίσωτρα. Canthi, vel ferrei rotarum orbes.

Ἐπισπασάμενος. Qui attraxit. Qui traxit: *Ille vero eum per comam ad ſe tractum interfecturus erat.*

Ἐπισπαστῆρες. Ferramenta quædam foribus affixa, quorum ope janua aperitur & clauditur. Anſæ januæ.

Ἐπισπαστήρων. Anſarum januæ. *Cum fores clauſas inveniſſet, anſas earum arreptas firmiter omnibuſque viribuſque retinuit.*

Ἐπισπέρχει. Feſtinat. Urget. Maturat.

Ἐπὶ σπείρα χοινίου. Ad ſpiram funiculus. Dicitur de iis, qui habentibus plura adhuc addunt. Nam ſpiræ ex pluribus funiculis convolutis conſtant.

Ἐπίσπῃ. Sequatur.

Ἐπισπόμενος. [Per ο parvum.] Sequens. At ἐπισπώμενος, [per ω,] aſſumens, attrahens.

Ἐπιψηφιζόμενοι. Judicantes. Suſpicantes. *Phocenſes, partim quidem ex iis Romanis, qui in navibus relicti fuerant, de reliquis judicium facientes, partim vero imperia eorum iniquo animo ferentes, ſeditionem excitarunt.*

1 Γυμνώσαντα βίᾳ π.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis in Diogenem Cynicum, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXXIII. pag. 419.

2 Ἐπισμῇ. ἐπιζῇ.] Hæc procul dubio deſcripta ſunt ex Scholiaſta deperdito ad locum illum Ariſtophanis in *Theſmophor.* qui ad finem articuli hujus adducitur.

3 Αἰσχοφάνης] *Theſmophoriaz.* pag. 787. (521. Ed. Baſ. P.)

4 Ἐπίσωτρα. οἱ κανθ.] Scholiaſta Homeri ad Il. E. v. 725. Ἐπίσωτρα. Ἐπίσωτρα. τὰ ἐπάνω τῶν τροχῶν σιδηρᾶ, ἢ χαλκᾶ. ἐν ᾧ καυθῆναι καλεῖται. ὁ ἔχων τὸν τροχὸν κατέχων σίδηρος. οἱ σιδηροῖ, ἢ χαλκοῖ κύκλοι τῶν τροχῶν.

5 Ἐπισπαστήρων] Male Portus putabat vocem hanc ſignificare cardines januæ; cum notet anſas januæ: ſic dictas, quod iis januam aperiendam vel claudendam ad nos attrahamus: ab ἐπισπάω, attraho. Significationem hanc vel ſenſus fragmenti, quod ſequitur, ſatis confirmat. Nam quod ibi dicitur, aliquem τὰς ἐπισπαστῆρας manibus prehenſos firmiter retinuiſſe, anſis utique januæ, non vero cardinibus ejus convenit.

6 Ἕψηται] Imo potius ἕψῃ. Nam τὸ ἐπίσπῃ, cum habet ſignificationem *ſequendi*, eſt ſecunda perſona ſingularis, ab ἐπίσπομαι, ſequar; ut in loco hoc Sophoclis *Electr.* pag. 123.

Ἀλλ' ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν

Id eſt: *Sed ſi meis conſiliis obtemperaveris.* At τὸ ἐπίσπῃ, quod eſt tertiæ perſonæ ſingularis apud Homerum, deductum eſt ab ἐπίσπω, vel ἐπισπάω, attrahere: cujus Aor. 2. eſt ἐπέσπον; & in Subjunctivo, ἐπίσπω, ῃς, ῃ. Male igitur Grammatici poſterius ἐπίσπῃ apud Homerum interpretantur, καθελκύσῃ, καθολισθήσῃ, ἐπακολουθήσῃ: confundentes nimirum duo illa verba ἐπισπῶ, attrahere, & ἑπωμίδζ, ſequi; quæ tamen non ſolum ſenſu, ſed etiam conſtructione differunt. Nam ἐπισπῶ, accuſativo; at ἑπωμίδζ dativo ſemper apud Homerum jungitur: quod miror Grammaticos non perpendiſſe. Cum igitur Homerus dicit, ἦλπετο κῆ πότμῳ ἑπέσπῃ; metaphora non eſt ducta ab illis, qui ſequendo aliquid aſſequuntur, vel conſequuntur, (eo enim ſenſu cum dativo potius, ut diximus, verbum hoc conſtruendum eſſet) ſed ab illis, qui rem aliquam ad ſe attrahunt: quo ſenſu apud eundem poetam Odyſſ. Σ. v. 72. ἐπίσπασεν κακὸν dicitur malum, quod quis ultro ſibi accerſit, & in ſe quaſi attrahit. Hæc breviter dicenda fuerunt ad coarguendum errorem Grammaticorum, qui τὸ ἐπίσπῃ & ἐπισπάζῃ plerumque inter ſe confundere ſolent.

Ἐπισταθμευόμενοι. εἰς τὰς ἑαυτῶν οἰκίας δεχόμενοι. Ἐπισταθμευομένους τε ὑπ' αὐτῶν καὶ ἁρπαζομένους.

Ἐπίσταθμοι. ἄρχοντές τινες.

Ἐπίσταθμος.[1] Ἰσοκράτης Παναγυρικῷ· Ἑκατόμνως ὁ Καρίας ἐπίσταθμος. ὃς οὐδὲν ἕτερον ἦν, ἢ χιλιαρχία καὶ σατραπεία Καρίας κύριος.

Ἐπίσταθμοι. Qui in domos a quibusdam recipiuntur. Qui hospitio excipiuntur. *Hospitio ab illis exceptos & spoliatos.*

Ἐπίσταθμοι. Magistratus quidam.

Ἐπίσταθμος. Dominus. Præfectus. Isocrates *Panegyrico : Hecatomnus Cariæ dominus.* Ἐπίσταθμος enim hic significat idem quod κύριος: quoniam Hecatomnus nihil aliud erat, quam Cariæ dominus, a Satrapa haud multum diversus.

Ἐπίστασθαι. τοῦτο δύο σημαίνει· τὸ ἐπιστήμων αὐτὸς ἔχειν· ἢ τὸ ἐπιστήμων αὐτοῦ εἶναι. καὶ ἑκάτερον διχῶς· ἢ κατ' ἕξιν, ἢ κατ' ἐνέργειαν.

Ἐπίστασθαι. Scire. Hæc vox duplici sensu accipitur. Nam & dicitur de eo, qui ipse aliquid scit; & in quem scientia cadit. Utrumque autem bifariam accipitur: & secundum habitum, & secundum propositum.

Ἐπιστασία. προστασία.

Ἐπιστασία. Præfectura.

Ἐπίστασις. γνῶσις. Ἐπίστασις, ἣν ἡ προσοχὴ, καὶ ἡ μίμησις. Πολύβιος· Ὁ δὲ Ἀσδρούβας πέφυκεν ἡμῖν ἄξιος ἐπιστάσεως εἶναι καὶ ζήλου. καὶ αὖθις· Τὰ δὲ τῶν πόλεων πράγματα ἀλλοιοτέρας ἔτυχεν ἐπιστάσεως καὶ μεταβολῆς.

Ἐπίσταθμος. Cognitio. *Cognitio, attentio, & imitatio.* Polybius: *Asdrubal vero attentiore consideratione & laude nobis dignus videtur.* Et iterum: *Civitatum vero res in longe alium statum & mutationem inciderunt.*

Ἐπιστάτης.[2] ὁ τῇ [3]λόχῃ ὀπίσω τεταγμένος. ὁ δὲ μετ' αὐτὸν, πρωτοστάτης. ὁ δὲ τρίτον πάλιν, ἐπιστάτης· ὡς εἶναι τὸν ὅλον στίχον ὑπὸ πρωτοστατῶν καὶ ἐπιστατῶν συγκείμενον. ἔνιοι δὲ λοχαγὸν μὲν τὸν πρωτοστάτην λέγουσι καὶ ἡγεμόνα, τὸν ἐπιστάτην. τὸν δὲ μέσῳ δὲ οὐχ ὡσαύτως· ἀλλ' ἐπιστάτην μὲν, τὸν μετὰ τὸν πρωτοστάτην, ἤτοι τὸν δεύτερον· τὸν δὲ τέλευτον ὑπὸ τοῦ πρωτοστάτου, ὑποστάτην.

Ἐπιστάτης. Sic vocatur ille, qui post Lochagum (i. e. Seriei ductorem) collocatus est. Eum vero excipit Protostates: & hunc rursus Epistates: adeo ut tota series ex Protostatis & Epistatis [alternatim collocatis] composita sit. Alii vero Manipuli ductorem vocant πρωτοστάτην, & Tergiductorem, ἐπιστάτην. At eorum, qui in medio collocati sunt, non eadem est ratio. Nam ibi ἐπιστάτην vocant cum, qui Protostatam, vel secundum, excipit. At tertium a Protostata Hypostatam appellant.

Ἐπιστάτης.[4] Τῶν Πρυτανέων εἷς ὁ λαχὼν Ἐπιστάτης ἐλέγετο. δὶς δὲ τὸν αὐτὸν ἐπιστατῆσαι οὐκ ἐξῆν. Φυλάττει δὲ τοῦ ἱεροῦ τὰς κλεῖς, ἐν ᾧ τὰ δημόσια χρήματα. ἔστι μὲν καὶ τὸ δημόσιον σφραγῖδα. ἐπειδὰν δὲ οἱ Πρυτανεῖς συναγάγωσι τὴν Βουλὴν, ἢ τὸν δῆμον, ὁ Ἐπιστάτης κληροῖ Προέδρους ἐννέα, ἀπὸ φυλῆς ἑκάστης ἕνα, πλὴν τῆς πρυτανευούσης. καὶ πάλιν ἐκ τῶν ἐννέα τούτων Ἐπιστάτην ἕνα κληροῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα παραδίδωσιν· αὐτὸς δὲ εἰσάγει τὴν δίκην, καὶ ἐπιμελεῖται ὅπως κατὰ νόμον πάντα γενέσθαι, καὶ μηδὲν παραλειφθῆναι πρὸς τὸ διδαχθῆναι τοὺς δικαστάς.

Ἐπιστάτης. Unus e Prytanibus, cui forte munus hoc obtigerat, vocabatur Ἐπιστάτης, [quasi dicas, Præses:] nec licebat eundem bis esse Epistatam. Custodiebat autem claves templi, in quo pecunia publica reposita erat: & præterea sigillum publicum. Cum vero Prytanes Senatum aut populum cogebant, Epistata, sive Præses novem Proedros, e singulis tribubus singulos sortiebatur; excepta illa tribu, quæ tunc Rempubl. administrabat, quæ πρυτανεύουσα dicebatur. Et rursus ex his novem unum Epistatam sortiebatur, eique summam rerum committebat: ipse vero lites in judicium introducebat, & curabat, ut ex legibus omnia fierent, neque quicquam prætermitteretur, quod ad Judices edocendos faceret.

Ἐπιστάτης. δύο ἦσαν Ἀθήνησιν· ὧν ὁ μὲν ἐκ Πρυτανέων ἐκληροῦτο· ὁ δὲ ἐκ τῶν Προέδρων. ἐλέγετο δὲ καὶ ὁ ἐν τοῖς κοινοῖς ἐφεστηκὼς πράγμασι φρονίμως.

Ἐπιστάτης. Epistates. Præses. Duo erant Epistatæ, quorum alter ex Prytanibus, alter vero ex Proedris forte legebatur. Dicebatur vero Ἐπιστάτης & ille, qui negotio alicui Reip. præfectus erat.

Ἐπιστάτης. καὶ ἐπὶ τοῦ εἰδήμονος.

Ὡς ἰχνολέσχης τις γραφὼν ἐπιστάτης.
Πισίδης φησίν.

Ἐπιστάτης. Significat etiam scientem & peritum. *Ut subtilis causarum patronus.* Pisides inquit.

Ἐπιστάτης.[5] χαλκοῦς τρίπους χυτρόποδος ἐκτελῶν χρείαν. οἱ δὲ, πλίνθος, Ἥφαιστος, πρὸς ταῖς ἑ-

Ἐπιστάτης. Æreus tripus chytropodis vicem præstans. Alii vero sic vocari tradunt

1 Ἐπίσταθμος. Ἰσοκρ.] Ex Harpocratione.

2 Ἐπιστάτης. ὁ τῇ λόχῃ ἐπ.] Cum hoc loco conferendus est Ælianus in *Tacticis* cap. v. qui eadem iisdem pene verbis tradit.

3 Λόχῃ] Scribe λοχαγῷ, ut recte legitur apud Ælianum loco laudato.

4 Ἐπιστάτης. Τῶν Πρυτ.] Confer Harpocrationem h. v. Eustathium ad Odyss. P. pag. 1827. & Petitum *de Leg. Att.* pag. 189. 190.

5 Ἐπιστάτης. χαλκοῦς τρίπους χυτρ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Aves* pag. 562. Confer etiam Eustath. ad Odyss. P. pag. 1827. qui eadem αὐτολεξεὶ pene habet.

σίαις ἰδρυμένῳ, ὡς ἔφορος τῶ πυρός. ἔνιοι δὲ ξύλον ἐπίμηκες πεπασσαλωμένον, ὅθεν ἐξαπτῶσι τὰ μαγειρικὰ σκεύη. Καλλίστρατος δὲ τὸ τῇ ἑστίᾳ ἐπιτιθέμενον ξύλον. οἱ δὲ πυριστάτην πλατύμυδόν τινα ξύλινον ἐν ταῖς ἑστίαις, ὡς καὶ ταῖς καμίνοις τὸν Ἥφαιστον ἀναπλάττουσιν. ἢ ξύλον κόρακας ἔχον, ἐξ οὗ κρεμῶσι τὰ μαγειρικὰ ἐργαλεῖα. οἱ δὲ τρίποδα χαλκοῦν, ᾧ ἐπιτιθέασι τὸν λέβητα, καὶ ὑποκαίουσιν. οἱ δὲ, ἀνδριάντα πήλινον παρὰ ταῖς ἑστίαις. [1]Ἀριστοφάνης Ὄρνισι· Τοῦτο πανοπλίαν λαβόντε κρεμάσατον τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν ἰτέαν εἴσω πλησίον τὸ πυριστάτον.

Vulcanum luteum, qui juxta focos collocari solet, ut inspector ignis. Alii vero lignum oblongum, multos habens clavos, ex quo vasa culinaria suspenduntur. Callistratus vero sic vocat lignum in foco collocari solitum. Alii vero pyristaten, sive simulacrum luteum, quod in focis statui consuevit; ad eundem modum, quo Vulcanus juxta caminos fingi solet. Vel, lignum corvos habens, ex quo instrumenta culinaria suspenduntur. Alii sic vocant tripodem ligneum, cui lebes imponitur, igne sub eo succenso. Alii vero, simulacrum luteum, juxta focos collocari solitum. Aristophanes *Avibus: Quod bene vertat, panopliam accipite, eamque intus ad focum prope epistaten suspendite.*

Ἐπιστάτης.

——— [3]Καιρὸς γ', ὅσπερ ἀνδράσι
Μέγιστον ἔργων παντὸς ἐστ' ἐπιστάτης.

ἐφ' ἑκάστῳ γὰρ πράγματι τὸ καίριον καὶ χρησιμώτατον καιρός ἐστιν· ὅπερ καὶ τὰ ἀσθενῆ ποιεῖ καιρὸν γινόμενα οὐκ ἀποδέχεται, ὡς ἰατρὸν τὰ κάμνοντα φύσεως τῶ νοσήματι ἀφηγούμενον· ὡς εἴ τις τοῖς μεθύουσι περὶ σωφροσύνης διαλέγοιτο.

Ἐπιστάτης. Præses. Magister. Doctor. [Sophocles:] *Occasio enim, quæ mortalibus optima rerum omnium est magistra.* In qualibet enim re nihil est utilius quam temporis opportunitas. Nam & ea, quæ bona sunt, si intempestive fiant, non probantur: veluti si medicus ægro naturam morbi exponat; aut, si quis apud ebrios de temperantia differat.

Ἐπιστάτης. [4]Θηλυκῶς. ἀρχή τις, ἥτις ἀνιστάμενη συμβουλεύει περὶ πολέμου, ἢ εἰρήνης, ἢ ἄλλου τινός. [5]Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις· Τιμόκλεια ἐπιστάτει· Λύσιλλα ἐπεγραμμάτευε. καὶ [6]Σοφοκλῆς· Ποιμνίων ἐπιστάτας. τουτέστι, τοὺς κυσί. Δίων δὲ ὁ Κοκκιανὸς λέγει· Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀχθόμενοι τοῖς πύργοις, αὐτοὺς ἐπὶ τοὺς ἐπιστάτας ἔφερον.

Ἐπιστάτης. Genere fœminino. Magistratus quidam, qui de bello, vel pace, vel alia quapiam re consultat. Aristophanes *Thesmophoriazusis: Timoclea Senatus Præses erat: at Lysilla, scriba.* Et Sophocles: *Pecorum custodibus,* Id est, canibus. Dion vero Coccejanus inquit: *Elephantes autem, cum ponderе turrium offenderentur, ne ipsos quidem magistros amplius ferre volebant.*

Ἐπιστέλλει. διατέλλειν. ὑποτίθεται. Νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς τοὺς αὐθένας χειρὶ πιωρεῖν τινα. † Ὁ δὲ βασιλεὺς τῶν Περσῶν τοὺς λόγους δι' ὑποζυγίων εἰς βασιλέα παρέπεμπεν.

Ἐπιστέλλει. Mandat. Monet. Præcipit. *Nunc diserte præcipit, ut quis homicidas ulciscatur.* † *Imperator autem Persarum dicta illa per epistolam ad Regem misit.*

Ἐπιστεφεῖς κρατῆρας. [8]Ὑπερπλήρεις. ὅτε γὰρ ἐπλήρουν τοὺς κρατῆρας οἱ παλαιοὶ, ποιοῦντες ὀιωνοῦ πρόφασιν· ἑκάστῳ δὲ ποτήριον παρέκειτο, καὶ μὴ τὸ ἀφανεῖμαι ἐπαρξάμενοι ἐκίνουν. πᾶσι δ' ἐπαρξά-

Ἐπιστεφεῖς κρατῆρας. Crateras coronatos: vel, ad summa usque labra plenos. Sic enim veteres boni ominis gratia crateras replere solebant. Unicuique autem poculum appositum erat: &, postquam [pocula] singulis

1 Οἱ πυριστάτην πλατῆ.] Locum hunc sic scribendum puto, οἱ δὲ πυριστάτην, ἢ πλατύμυδον, &c. quam lectionem in versione expressi. Eustathius loco laudato sic habet: Ἄλλοι δὲ ἐπιστάτην οἰδασί τινα πήλινον πλατύμυδον παρὰ ταῖς ἑστίαις, ὥσπερ παρὰ ταῖς καμίνοις Ἥφαιστον πλάττουσι. Non agnovit scilicet vocem πυριστάτην, uti nec Scholiasta Aristophanis loco laudato.

2 Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 562. (385. Ed. Bas. P.) ubi locus hic rectius sic legitur & distinguitur:

Ἄγε δὴ σὺ κἀγὼ τὼ πανοπλίαν πάλιν
Τουτὶ λαβόντε κρεμάσωμεν τύχῃ ἀγαθῇ
Εἰς τὴν ἰτέαν εἴσω, πλησίον δ' ἐπιστάτου.

3 Καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀνδρ.] Hæc sunt verba Sophoclis *Electra* pag. 83. ut Portus monuit. Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit. Confer etiam Nostrum v. Καιρός, ubi totus hic locus repetitur.

4 Ἐπιστάτης. Θηλυκῶς. ἀρχή.] Ne credat Lector, talem unquam magistratum fœminarum apud veteres Græcos exstitisse, sed eum confinxit Suidas ex subjuncto loco Aristophanis, in quo Comicus ea, quæ virorum propria erant apud Athenienses, tribuit fœminis, utpote quas ibi concione convocata decreta more virorum fecisse fingit. Quod igitur in ficta illa Republica fœminarum erat ἐπιστάτης, id vere apud Athenienses erat ἐπιστάτης, quasi dicas, Senatus præses: de quo magistratu vide Suidam paulo ante.

5 Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις] Pag. 786. (520. Ed. Bas. P.) ubi rectius sic legitur:

——Ἐδοξε τῇ βουλῇ τάδε
Τῇ τῶν γυναικῶν. Τιμόκλεια ἐπιστάτει,
Λύσιλλα ἐγραμμάτευεν.

6 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 3. ut Portus recte observavit. Ibi autem secundum Scholiastam τὸ ποιμνίων ἐπιστάτας non significat κυσί, i. e. canibus; sed ποιμέσι, pastoribus: quæ interpretatio vera est.

7 Ἐπιστεφεῖς κρατῆρας. ὑποχειλεῖς. ὅτε γὰρ ἐπλ.] Athenæus lib. 1. pag. 13. Ἐπιστέφοντες δὲ ποτοῦ οἱ κυμβῆρες, ἤτοι ὑποχειλεῖς οἱ κρατῆρες πιεῖν τι, ὥστε ἀφ' οὗ ποτὲ ἐπιστέφωσιν, κρᾶ τοῦτο ἔφασαν οἱ παλαιοὶ ὀιωνὸν τιθέμενοι. κέκρικε δὲ ἀφανίσαι πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσιν, ἐπὶ τῶν ποτηρίων, ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσιν. Hinc Suidas sua descripsit. Locus autem Homeri, ad quem nota hæc referenda est, exstat Il. A. v. 470. ubi Poeta inquit:

Κέκρικε μὲν κρητῆρας ἐπιστέψασθαι ποτοῖο,
Νέμεσσαι δ' οὔτι πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.

Hic Grammatici τὸ ἐπιστέψασθαι ποτοῖο interpretantur, ἄχρι τῶν στομάτων; ἢ χείλεσι πλήρωσαι; i. e. ad summum usque labrum repleverunt, & sic crateras vino quasi coronarunt. Sed male. Nam τὸ ποτοῖο referendum est ad κρατῆρας, & τὸ ἐπιστέψασθαι proprie vertendum est *coronarunt*; floribus puta, vel sertis. Solebant enim veteres crateras coronare, ut vel ex Virgilio constat, qui lib. 1. *Æneid.* hunc ipsum locum Homeri sic reddidit:

Crateras magnos statuunt, & vina coronant.

Idem alibi inquit:

Tum pater Anchises magnum cratera corona
Induit, implevitque mero.

Clare hinc patet. Virgilium τὸ ἐπιστέφειν κρατῆρας, & ἐπιστεφεῖς κρατῆρας apud Homerum de crateribus coronatis accepisse: quod cum ab aliis etiam jam ante observatum sit, argumento huic diutius non immorabor.

8 Ὑποχειλεῖς] Imo ὑπερπλήρεις, i. e coronatos. Vide notam præcedentem.

μενοι, ὑ τοῖς ποτηρίοις, ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσιν. vina miſcebant. Inquit enim [Poeta:] Πᾶσι δ' ἐπαρξάμβοι. Ubi τὸ πᾶσι non intelligendum eſt de poculis, ſed de viris.

Ἐπισείβων. ἀβαίνων.

Ἐπισείριον. τὸ τῆς νηός.

Ἐπίση. ἀντὶ τῦ ἐπίσασο, ἢ ἐπιτίθει.

Ἐπίσηθι. ἐπενέχθηλι. ἐπιτίθηλι.

Ἐπισήματα. στήλας ἐπιτάφιοι. Ἔθαψάν τε ἐκείνης αὐτόθι, σεμνᾶς τε καὶ σοβαρᾶς ἐπισήματα ἐπέστησαν. νεανία ἥκιλον, ὁ μὲν ἤδη γενειῶν, ὁ δὲ αὐτίκα γυμνὸς τὸν παρειάν ἔπ.

Ἐπιστήμη καὶ αἴσθησις τῶν ἀνομοιογενῶν, καὶ μὴ πολὺ διεστῶτων ἀ ἕτερα ἀλλήλων κτ' γένος. τῆς μὲν γὰρ ἐπιστήμης ἡ ὑπόληψις γένος. ἡ δὲ αἴσθησις ὐχ ὑπόληψις. κατ' ἀναλογίαν μέντοι ταυτά ἐστιν. ὡς γὰρ αἴσθησις πρὸς αἰσθητὰ, ὕτως ἐπιστήμη πρὸς ἐπιστητά. καὶ ἀμφότερα κριτικά. ἤδη γάρ τινες ἀφ' τ ὁμοιότητα αὐτῶν ταυτὸν ἐπιστήμην τε καὶ αἴσθησιν εἶπον εἶναι. διαφέρει δὲ ἀλλήλων. ἡ μὲν γὰρ αἴσθησις περὶ τὰ ἐνδεχόμενα ἄλλως ἔχειν. ἐπιστήμη δὲ ὐδενὸς ἐνδεχομένου. καὶ ἡ μὲν ἐπιστήμη ἑκάστου τῶν πρὸς ἐπιστητῶν ἐστίας γνωστική. ἡ δὲ αἴσθησις ἐστὶ τῶν αἰσθητῶν τῆς ἐστίας ἐστὶ γνωστική. καὶ ἡ μὲν ἐπιστήμη, ἐπίκτητός ἐστιν. ἡ δὲ, ἐξ ἀρχῆς. καὶ ἡ μὲν κοινὴ τ' ἄλλων ζώων· ἡ δὲ ἰδίως ἀνθρώπων, ἢ ὅλως λογικῶν. καὶ ἡ μὲν, φύσει· ἡ δὲ, διδασκαλία. καὶ ἐπὶ μὲν τ' αἰσθήσεως περάγει ἡ ἕξις τὰς ἐνεργείας· ὁρατικοὶ γὰρ ὄντες εἰδόμεν· κτ' δὲ τὰς ἐπιστήμας τὰς ἕξεις ἀφ' τ ἐνεργειῶν κτώμεθα. ἐνεργήσαντες γὰρ κτ' τὰ γραμματικὰ, γραμματικοὶ γινόμεθα. καὶ αἰσθήσεως μὲν ἀναιρεμένης, συναιρεῖται καὶ τὸ ζῶον· ἐπιστήμης δὲ ἀναιρεμένης, ὐκ ἀναιρεῖται τὸ ζῶον.

Ἐπιστήμην. Inambulans. Deambulans.

Ἐπιστείριον. Navis carina.

Ἐπίση. Aoriſtus ſecundus. Scito. Vel, impone.

Ἐπίσηθι. Inſta. Urge. Incumbe.

Ἐπισήματα. Columnæ, quæ ſepulcris imponi ſolent. Sepulcrales columnæ. *Et eos magnifico & ſuperbo funere elatos illic ſepelierunt, columnaſque ſepulcris illorum impoſuerunt: duos nimirum adoleſcentes, quorum alter jam erat barbatus; alter vero adhuc imberbis.*

Ἐπιστήμη ἡ αἴσθησις. Scientia & ſenſus ſunt quidem diſſimilia, at non multum inter ſe diverſa. Genere enim inter ſe differunt. Nam ſcientiæ genus eſt opinio. Senſus vero non eſt opinio. Proportione tamen ſunt eadem. Ut enim ſenſus ſe habet ad ſenſilia; ſic ſcientia ad ſcibilia. Et utraque judicandi facultate prædita ſunt. Jam tamen quidam propter ipſorum ſimilitudinem, ſcientiam & ſenſum idem eſſe dixerunt. Sed inter ſe differunt. Nam ſenſus quidem in iis rebus verſatur, quæ aliter eſſe poſſunt. Scientia vero nullius eſt rei, quæ ſe aliter habere poſſit. Et ſcientia facultatem habet cognoſcendi eſſentiam ſingularum rerum ſcibilium. Senſus vero nullius rei ſenſilis eſſentiam cognoſcere poteſt. Præterea, ſcientia acquiri poteſt: ſenſus vero ab initio & primo ortu animalibus ineſt. Et hic quidem eſt communis aliis etiam animalibus: illa vero eſt hominum propria: vel generaliter ratione præditorum. Hic item natura ineſt: illa vero doctrina [paratur.] Porro, in ſenſu habitus actiones præcedit. Cum enim viſu prædiți ſumus, videmus. In ſcientiis vero habitus per actiones nobis comparamus, Grammaticis enim ſtudiis operam dantes, evadimus Grammatici. Et ſenſu ſublato, ipſum quoque animal tollitur. Sublata vero ſcientia, non tollitur animal. *Port.*

Ἐπιστήμη. ὅπ γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη ἐπιστητῦ, ἢ ὑπολητῦ. ἐπιστητὰ μὲν γὰρ καὶ ὑπολητά. καὶ τὰ, ὧν ἐστὶν ἡ γεωμετρία ἐπιστήμη. ταύτην δὲ τ' ἐπιστήμην ἐφεῦρον Αἰγύπτιοι, ὅτι τῦ ἀπλέτου τῆς γῆς καὶ τῆς διαιρέσεως τῶν χωρῶν προδιδαχθέντες, εἶτα καὶ συγγράψαντες.

Ἐπιστήμη. Geometria eſt ſcientia rei ſcibilis, vel opinabilis. Nam ſcibilia ſunt etiam opinabilia. Item ea, quorum Geometria eſt ſcientia. Hanc autem ſcientiam invenerunt Ægyptii, eamque ſcriptis poſtea mandarunt, cum ob vaſtam camporum planitiem & agrorum dividendorum neceſſitatem arti huic operam dediſſent.

Ἐπιστήμην. Ἔπιστήμην ὅπ φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀποδεικτικῇ, κτ' δύο τρόπους κρίνεσθαι ἐπιστήμην ἐπιστήμης ἀκριβεστέραν. καθ' ἕνα μὲν, ὅταν ἡ ἑτέρα τῆς ἑτέρας τὰς ἀρχὰς ἀποδεικνύῃ· οἷον Φυσιολογία ἰατρικῆς ἀκριβεστέρα. ὡσαύτως καὶ ἡ γεωμετρία μηχανικῆς, ἀφ' τ αὐτῷ αἰτίαν· καὶ ἀριθμητικὴ ἁρμονικῆς. καθ' ἕτερον δὲ λόγον ἀκριβεστέραν. Ariſtoteles in opere de Demonſtratione ſcientiam ſcientia accuratiorem ac præſtantiorem eſſe duobus modis dicit. Uno quidem, quum altera alterius principia demonſtrat: ut, Phyſiologia eſt accuratior quam Medicina: & Geometria, quam Mechanica. Ob eandem cauſam & Arithmetica præſtantior eſt quam Harmonica. Alia vero rati-

1 Ἐπίσηθι] Imo ἐπίσθι, ut & Portus monuit.

2 Ἐπιστήμη & αἴσθησις τ' ἀνομοιογ.] Totus hic articulus deſcriptus eſt ex Alex. Aphrod. in lib. 1. *Topic.* pag. 62.

3 Ὅπ γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστ.] Eadem leguntur etiam ſupra v. Γεωμετρία.

4 Ταύτην δὲ τὸν ἐπιστήμην ἐφεῦρ. Αἰγ.] Confer Jamblichum in *Vita Pyth.* pag. 144. ubi docet, Ægyptios jam inde ab antiquiſſimis temporibus Geometriæ peritos fuiſſe, quod propter inundationem Nili agros frequenter dimetiri cogerentur: quod & alii auctores teſtantur. Obiter hic moneo, in dicto loco Jamblichi pro Νείλε vitioſe hodie legi Νείνε: quod mendum miror interpreti imponere potuiſſe.

5 Ἐπιστήμην ὅπ φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀποδ.——αἱ νυκτερίδες πρὸς τ' ἥλιον] Totum hunc locum conſarcinavit Suidas ex Philopono in lib. 1. Ariſtot. *de Anima*, A. 5. b. 6. a. ut Pearſonius quoque obſervaverat.

θεωρ ἐστὶν ἐπιστήμη ἐπιστήμης, ὡς ἄϋλον ἔχουσα τὸ ὑποκείμενον· ὡς γεωμετρία, ἀριθμητικὴ, καὶ θεολογία τῶν ὑπερβαλλομένων τὰ ὑλικὰ ὑποκείμενα. διό φησι καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς μὴ τὰ φυσικὰ, ὅτι ἡ τῶν νοητῶν θεωρία καὶ ῥᾴστη ἐστὶ καὶ χαλεπή. ῥᾴστη μὲν, ὅτι περὶ ἑστώτων ἐστὶ πραγμάτων, καὶ ἀεὶ ὡσαύτως ἐχόντων. φανερὰ γὰρ τὰ θεῖα, ὡς ἀμεταβλήτα χαθάπαξ κατ' οὐσίαν, καὶ δύναμιν, καὶ ἐνέργειαν. ῥᾴστη μὲν οὖν διὰ τοῦτο. χαλεπὴ δὲ, διὰ τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν. οὐ γὰρ ἐξισχύομεν ἐν σώμασι, καὶ ἐμπαθεῖς ὄντες, εἰς τὸ ἐκείνων φῶς ἀπενίσαι· ὅθεν πάσχουσι καὶ αἱ νυκτερίδες πρὸς τὸν ἥλιον. † Ἐπιστήμη δέ ὄστιν ἕξις ἐν φαντασίαις προσδέξει ἀνυποκρίτῳ. ἐπιστήμας δὲ καὶ Φιλοσοφίαν λέγει ὁ Ἀριστοτέλης τὴν Φυσικὴν, τὴν λογικὴν, τὴν ἠθικὴν, τὰ μὴ τὰ φυσικά. Ἐπιστήμη δὲ καὶ ἡ γνῶσις τῶν πραγμάτων.

one ſcientia præſtantior eſt ſcientia, quum expers materiæ ſubjectum habet. Ut, Geometria, Arithmetica, & Theologia, præſtantiores ſunt diſciplinis illis, quæ circa ſubjectum materiale verſantur. Ideo Ariſtoteles in Metaphyſicis dicit, rerum intelligibilium contemplationem & facillimam & difficillimam eſſe. Ac facillimam quidem, quia eſt de rebus ſtabilibus, & in eodem ſtatu ſemper permanentibus. Res enim divinæ ſunt manifeſtiſſimæ, & prorſus immutabiles natura, facultate, & actione. Hac igitur de cauſa facillimam eam eſſe dicit. Difficillimam vero, propter noſtram infirmitatem. Haud enim valemus corporis incluſi compagibus, & animorum perturbationibus agitati, mentis aciem in earum lumen intendere: uti nec noctuæ ſolem intueri queunt. Scientia autem eſt habitus in non ſimulata viſorum ſuſceptione. Scientias vero philoſophicas Ariſtoteles vocat Phyſicam, Logicam, Ethicam, & Metaphyſicam. Ἐπιστήμη autem dicitur etiam rei alicujus cognitio. *Port.*

Ἐπιστήμων. τῷ ἐμπείρῳ.

Ἐπίσιον. φραιωλικὸν καλάλυμα. [2] Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ ἀγηλατέει τὰ ἐπίσια τῶν Ἀθηναίων.

Ἐπιστήμων. Scientis. Periti.

Ἐπίσιον. Militare diverſorium. [Familia.] Herodotus: [*Septingentas*] *Athenienſium familias expellit.*

Ἐπίσι. παρὰ Ἡροδότῳ ὁ ἔποικος.

Ἐπίσι. Apud Herodotum, inquilinus.

Ἐπιστολεῖς. χαρτουλαρίους. [3] Ὁ δὲ Ναρσῆς ἐπιστολεῖς πρὸς Ἰωάννην πέμπει, καὶ παραινεῖ αὐτῷ, ὡς οὐ δεῖ Πέρσαις συμπλέκεσθαι, πρὶν αἱ δυνάμεις συναφθεῖεν.

Ἐπιστολεῖς. Tabellarios. *Narſes vero tabellarios ad Joannem mittit, & ipſum monet, cum Perſis non eſſe confligendum, antequam omnes copiæ conjunctæ fuerint.*

Ἐπιστολή. [4] ἐντολή. ἐπίσκηψις. Ὁ δὲ τῷ ἱερεῖ ἐπιστολὰς λέγει καθεύδοντι. † Ὁ τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Θεοῦ διαφυλάττων, μέμνηται καλῶς καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπανόδου.

Ἐπιστολή. Præceptum. Mandatum. *Ille vero ſacerdoti dormienti mandata exponit.* Et, *Qui Dei præcepta obſervat, probe etiam reditus ad ipſum meminit.*

Ἐπιστολὴ [5] Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου πρὸς Πορφύριον Καθολικόν. Πολλή τις ἦν πάνυ ἡ μεγάλη [6] βιβλιοθήκη Γεωργίου, παντοδαπῶν μὲν φιλοσόφων, πολλῶν δὲ ὑπομνηματογράφων, οὐκ ὀλίγα δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ τὰ τῶν Γαλιλαίων πολλὰ καὶ παντοδαπὰ βιβλία. πᾶσαν οὖν ἀγρόως ταύτην τὴν βιβλιοθήκην ἀναζητήσας, φρόντισον εἰς Ἀντιόχειαν ἀποστεῖλαι, γινώσκων, ὅτι μεγίστῃ μὲν αὐτὸς προσβληθήσῃ ζημίᾳ, εἰ μὴ μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἀνιχνεύσας, καὶ τοὺς ὁπωσοῦν ὑπονοίας ἔχοντας ἀφῃρῆσθαι τῶν βιβλίων, πᾶσι μὲν ἐλέγχοις, παντοδαποῖς δὲ ὅρκοις, πλείοσι δὲ τῶν οἰκετῶν βασάνῳ, πείθειν εἰ μὴ δύναιο, καταναγκάσας εἰς μέσον πάντα προκομίσαι.

Ἐπιστολὴ Ἰουλ. Epiſtola Juliani Parabatæ Apoſtatæ ad Porphyrium Catholicum. *Copioſa omnino & magna fuit Georgii Bibliotheca, omnis generis Philoſophis, multis etiam commentariorum ſcriptoribus referta. Inter hæc vero ſunt etiam multa & varia Galilæorum ſcripta. Univerſam igitur hanc Bibliothecam confeſtim conquiſitam cura Antiochiam tranſmittendam, ſciens te graviſſimas pœnas daturum, niſi ſumma diligentia eam indagaris, & cunctos, qui vel leviter de ſurreptis libris ſuſpecti fuerint, omnibus modis examinatos, & nullo non jurejurando adactos, quin etiam ſervilibus tormentis, ſi perſuaſio nihil apud eos valuerit, cruciatos, omnia in medium proferre cogas.*

Ἐπισομιεῖν. [7] ἐμποδίσαι. καλύσχειν.

Ἐπισομιεῖν. Impedire. Cohibere. Os alicui occludere.

Ἐπίσω. γίνωσκε.

Εὖ [8] νῦν ἐπίσω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
Ζητῶν ὄλεθρον. ——————

Ἐπίσω. Scito. [Sophocles:] *Plane ſcito, te iſta quærentem, interitum meum quærere.*

1 Ἐπιστήμη δέ ἐστιν ἕξις ἐν φαντασίαις προσδέξει ἀνυπο.] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. ſegm. 165. ſed ubi locus hic aliter legitur. Ipſum adi.

2 Ἡρόδοτος] Lib V. pag. 197. ut Portus monuit.

3 Ὁ δὲ Ναρσῆς ἐπιστολεῖς πρὸς Ἰωάνν.] Fragmentum hoc legitur apud Theophyl. Simoc. lib. V. cap. VIII. in fine: ut Pearſonius recte obſervaverat.

4 Ἐπιστολή. cæt.] Vide Scholiaſtam Sophoclis ad *Oed. Col.* p. 323.

5 Ἐπιστολὴ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παρ.] Hæc Epiſtola hodie etiam edita eſt inter reliqua ejus Imperatoris opera, Part. II. pag. 176.

6 Βιβλιοθήκη Γεωργίου] Vide Leonem Allatium in Diatriba de Georgiis, pag. 307.

7 Ἐπισομιεῖν] Unus MS. Pariſ. habet, ἐπισομεῖν.

8 Εὖ νῦν ἐπίσω, ταῦθ' ὅταν ζητ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Oed. Col.* pag. 179. ut Portus monuit.

'Επίσω. γίνωσκε.

——[1] Τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
Καὶ ζῶντ' ἐπίσω, καὶ κρατοῦντα.

καὶ αὖθις [2] Σοφοκλῆς·

Καὶ ταῦτ' ἐπίσω, καὶ γράφε φρενῶν ἔσω.
Σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος οὐκ θείας τύχης.
Εὖ [3] νῦν ἐπίσω τῶνδέ μ' αἰχύνειν ἔχειν.

καὶ [4] Ἀριστοφάνης·

Σύγγνωθί μοι· σκώπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

ἀντὶ τοῦ, οὐ δύναμαι.

'Επιμελῶς. ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς. οὕτω Ἡρόδοτος. καὶ ἀπατηλικῶς.

'Επιμελῶς. Diligenter. Accurate. Apud Herodotum. Item, fraudulenter.

'Επιμέλεια. Φροντίδα ποιεῖ. καὶ ἐπιφορὴν, ἡ ἀντέκλισις.

'Επιμέλεια. Curat. Curam gerit. Et ἐπιφορὴ. Animadverſio. Ultio.

'Επιμέρεια. ἡ ἀγχίνοια.

'Επιμέρεια. Sagacitas. Solertia.

'Επιμερής. [5] Ὁ δὲ ἀγχίνους ὢν καὶ ἐπιμερὴς, ὅμως ὑπὸ εὐηθείας ἐπεδείκνυτο.

'Επιμερής. Circumſpectus. Prudens. *Ille vero, quamvis ſagax eſſet & circumſpectus, tamen & ſimplicitas quædam in eo apparebat, ob quam deceptu facilis erat.*

'Επιμεροφάδην. μετ' ἐπιφορᾶς. ἐφ' ἑκάτερα τὰ μέρη τρεφόμενον.

'Επιμεροφάδην. Dicitur de eo, qui ſe in utramque partem convertit.

'Επιμερισμὸς. [6] ἐπειδὰν τὸ πᾶν σύνταγμα πυκνώσαντες χρῶ[7] πρωτοστάτῳ καὶ ὀπισθίῳ, καθάπερ ἀνδρὸς ἑνὸς σῶμα ἐπὶ δόρυ ἢ ἐπ' ἀσπίδα ἐγκλίνωμεν, καθάπερ ἐπὶ κέντρῳ τῷ λοχαγῷ παντὸς τοῦ τάγματος περιενεχθέντος, καὶ μεταλαβόντος τόπον μὲν τὸν ἔμπροσθεν, ἐπιφάνειαν δὲ τὴν ἐκ δεξιᾶς, ἑκάστων τῶν τε προτεταγμένων καὶ ὀπισθίων.

'Επιμερισμὸς. Converſio. [Ea in Tacticis dicitur,] cum aciem inter Adſtitem & Subſtitem condenſatam, ut unius viri corpus, haſtam vel clypeum verſus declinare jubemus, tota acie circum manipuli ductorem, non ſecus ac circa centrum, ſe circumagente, locumque anteriorem mutante, & faciem dextrorſum convertente, ſingulis Adſtitibus & Subſtitibus in loco ſuo permanentibus.

'Επιμερῶν. ἀμύνης. [9] Ὁ δὲ δεινὸν ἡγεῖτο τὸ γινόμενον, καὶ κοινῆς αὐτοὺς ἐπιμερῶν ἔφη τεύξεσθαι, καὶ τοῦτο πείσεσθαι δικαίως. λέγει δὲ ἐπιμερὴ, καὶ ἡ Φροντίς. Ἡ σύγκλητος πλείονος ὀπιμερῶν εἶναι τὸ πρᾶγμα νομίσαντες. καὶ [10] Ἀριστοφάνης· Μυρίαι ὀπιμεραὶ κακῶν. ἀντὶ οὗ, συμπεσοῦσαι, πλῆθος, καὶ συναθροίσεις.

'Επιμερῶν. Animadverſionis. Ultionis. *Ille autem factum iſtud indignum ducebat, publiceque in eos animadverſum iri ajebat, idque jure merito ipſis eventurum eſſe.* Et ἐπιμερὴ, cura. *Senatus hanc rem majore cura dignam eſſe ajebat.* Et Sophocles: *Infinitorum concurſus malorum.* Ὀπιμεραὶ enim hic ſignificat, concurſus, multitudo, congeries.

'Επιμυγνάζω σοι. δολικῇ.

'Επιμυγνάζω σοι. Dativo jungitur. Dolore & triſtitia propter te afficior.

'Επισυνήεσαν. συνηθροίζοντο. Οἱ ἐξόπισθεν ὑπολελειμμένοι ἐπισυνήεσαν.

'Επισυνήεσαν. Congregati ſunt. In unum locum convenerunt. *Illi vero, qui a tergo relicti fuerant, in unum locum convenerunt.*

'Επισύρεται. ἐφέλκεται.

'Επισύρεται. Attrahitur.

'Επισύσσιτε. ἐπισυνάχθητε. ἐπὶ συμπόσιον.

'Επισυσσίτε. Congregemini. Conveniatis.

'Επισυσσιέναι. ἐπισυνάγεσθαι ἐγγυτέρω καὶ συνέρχεσθαι.

'Επισυσσιέναι. Propius congregari, & in unum locum convenire.

'Επισφαλές. βλαβερόν. ἐπικίνδυνον.

'Επισφαλές. Damnoſum. Periculoſum.

1 Τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον Θ' ζῶντ' ἐπ.] Et hæc ſunt verba Sophoclis in *Trachin.* pag. 337. ut itidem Portus obſervavit.

2 Σοφοκλῆς] *Philoctete.* pag. 428.

3 Εὖ νῦν ἐπίσω τῶνδέ μ' αἰχ.] Senarius hic legitur apud eundem Sophoclem in *Electra*, pag. 109.

4 Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 607. (422. Ed. Baſ. P.) ſed ubi ſic legitur:

Τί γὰρ πίθῃ; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

Notet Lector, pro σκάπτειν, ut hodie apud Ariſtophanem legitur, Suidam hic habere σκώπτειν; de qua diverſitate breviter ſic ſentio, ut exiſtimem, verba illa, σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι, proverbii vicem apud Græcos olim obtinuiſſe: ſed Ariſtophanem riſus captandi gratia pro σκάπτειν præter expectationem dixiſſe σκώπτειν; & proinde lectionem Suidæ, ut facetias Comicas magis redolentem, hic præferendam eſſe.

5 Ἐπιμερὴς, ἡ ἀντ.] Vide paulo poſt v. Ἐπιμερῶν.

6 Ὁ δὲ ἀγχίνους ὢν ἐπιμ.] Fragmentum hoc αὐτολεξεὶ etiam legitur in Excerptis Damaſcii apud Photium, p. 1031. unde de auctore ejus conſtat, cujus nomen Suidas hic reticuit.

7 Ἐπιμερισμὸς. ἐπειδὰν τὸ πᾶν σύνταγμα πυκν.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ad verbum pene etiam leguntur apud Ælianum in *Tacticis* cap. xxv. unde Suidas ſua deſcripſiſſe videtur.

8 Πρωτοστάτῳ] Ælianus loco laudato habet παραστάτῳ: quam lectionem præferendam eſſe puto. Nam & ipſe Suidas in fine hujus articuli παραστατῶν cum ἐπισταῶν jungit.

9 Ὁ δὲ δεινὸν ἡγεῖτο τὸ γιν.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. IV. cap. IV.

10 Ἀριστοφάνης] Imo Sophocles. Fragmentum enim quod ſequitur, exſtat apud Tragicum illum *Oedip. Colon.* pag. 289. ut Portus recte monuit. Ibi autem pro μυρίαι legitur μυρίων: uti etiam hic apud Suidam ſcribendum eſt. Refertur enim ad κακῶν.

Ἐπι-

Ἐπισφυρίοις. τοῖς ἐπὶ τῶν κνημίδων ψελιοδεδεμένοις.

Ἐπιχερώ. ἐφεξῆς.

Ἐπὶ σχολῆς. ἀπεραγμόνως φιλοσοφεῖν. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ εὐκαιρίας, ἢ ἀργίας.

Ἐπιχών. κρατήσας. βραδύνας. [1] Σοφοκλῆς·

Σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν ἅρμασιν διφρηλατῶν
Ἥλιε, παλαιὰν τιὴ ἐμοὶ ὅταν χθόνα
Ἴδῃς, ὑπέχων χρυσόνωτον ἡνίαν,
Ἄγγελον ἄτας τὰς ἐμὰς, μάρον τ' ἐμὸν
Γέροντι πατρί. ——————

Ἐπὶ τάδε. τιὴ ἐνθένδε. Πᾶσαν τὴν ἐπὶ [2] τάδε τὴν πολεμῶν τοῖς βαρβάροις ἄβατον κατασήσας.

Ἐπιταικτικῶς. προστακτικῶς. [3] Τὰς δὲ πρὸς αὐτὸν πρεσβεύσας ἐπιταικτικῶς αὐτῷ διαστέλλειν περὶ τούτων.

Ἐπίταικτοί. στρατιῶται, οἱ [4] προτεταγμένοι τιὴ μάχῃ ἐφορᾶν, καὶ τῷ πονοῦντι μέρει βοηθεῖν. [5] Θουκυδίδης· Καὶ τὰς σκευοφόρους ἐντὸς τούτων τῶν ἐπιταικτῶν ἐποιήσαντο. καὶ αὖθις· [6] Σωκράτης δὲ ἦν ἐπιστάτης, καὶ ὅτε ἐψήφιζε, ὅτε καὶ ἐχειροτόνει.

Ἐπὶ [7] τὰ Μανδροβούλου. ἐπὶ τῶν εἰς τὰ χείρονα τρεπομένων. Ἀπὸ Μανδροβούλου τινός, [8] τὸ ἐν Σάμῳ γεωφάνιον εὑρόντος, καὶ πρῶτον μὲν κριὸν χρυσοῦν ἀναθέντος, ἔπειτα ἀργυροῦν, ἔπειτα χαλκοῦν ἐλάττονα, εἶτα οὐκέτι, ὡς Ἔφορος.

Ἐπιτάρροθος. ὁ βοηθός.

Ἐπιτάφιον. Αὕτη ἡ πληγὴ καὶ τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ ἐπιτάφιον μᾶλλον ἐγκώμιον.

Ἐπιτελεῖν, [9] καὶ ἐπιτελέωμα. ἐπιτελέωμα λέγεται τὸ ἐπὶ πᾶσι θυόμενον ὑφ' οὗ τελείας γίνεσθαι τὰς πρώτερον θυσίας.

Ἐπιτέλλειν. προστάττειν.

Ἐπιτελῆ. εἰς πέρας ἀγόμενα. Ὁ δὲ ὑπέσχετο πάντα ἐπιτελῆ ποιήσειν.

Ἐπιτεμόμενος. περικόψας. Κέλευσόν με ἀποθνήσκειν, ἐπιτεμόμενος οὗ χαυνοῦ τὴν περίοδον.

Ἐπίτεξ [10] μᾶλλον ἡ γυνή. ἀντὶ οὗ, ἐν αὐτῷ τῷ κύτει.

Ἐπιτέρπομαι. δολιχῇ.

Ἐπιτερράφαται. ἐπίκλεγαμμένοι εἰσί.

Ἐπιτέτριψαι. [11] ποτὲ μὲν ἐπὶ ὑβρηφανίᾳ τάττεται· ποτὲ δὲ ἐπὶ κατάρᾳ. Καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε.

Ἐπίτεφρωμένον. ἐπικεκαυμένον.

Ἐπίτευγμα. ἐπιτυχία. Οἱ δὲ θαυμάσαντες τὰ

Ἐπισφυρίοις. Tegumentis ſive faſciis malleolorum, vel tibiarum.

Ἐπιχερώ. Deinceps. Ordine.

Ἐπὶ σχολῆς. Per ocium. Tempore opportuno, vel a negotiis vacuo.

Ἐπιχών. Qui inhibuit. Qui retinuit. Qui tardavit. Sophocles: *Tu vero, o per altum cælum currum agens Sol, cum terram meam patriam conſpexeris, aureo fræno inhibens equos, calamitates meas fatumque meum ſeni patri nuncia.*

Ἐπὶ τάδε. Cis. *Cum totum tractum cis fluvium ſitum Barbaris inacceſſum reddidiſſet.*

Ἐπιταικτικῶς. Cum imperio. Cum mandato. *Legatos autem ad ipſum miſſos expreſſe ei hæc mandaſſe.*

Ἐπίταικτοί. Sic vocabantur milites ſubſidiarii, quibus mandatum erat, ut pugnam obſervarent, & parti laboranti ſuccurrerent. Thucydides: *Et calones lixaſque in medio militum ſubſidiariorum collocarunt.* Et iterũ: *Socrates autem præſes erat, neque ipſe vel decernebat quidquam, vel ſuffragio ſuo aliquem damnabat.*

Ἐπὶ τὰ Μανδροβούλου. Mandrobuli more. De iis dicitur, quorum res in deterius cedunt. [Ductum eſt proverbium hoc] a Mandrobulo quodam, qui, cum in Samo Geophanium inveniſſet, primum quidem arietem aureum [Junoni] dedicavit: deinde argenteum; poſtea æreum minorem, & denique nihil amplius, ut Ephorus [tradit.]

Ἐπιτάρροθος. Auxiliator.

Ἐπιτάφιον. Funebre. Sepulcrale. *Hoc vulnus encomium quaſi ſepulcrale virtutis ejus fuit.*

Ἐπιτελεῖν & ἐπιτελέωμα. Ἐπιτελέωμα dicitur hoſtia ſuccidanea, quæ poſt cæteras omnes immolatur, ut priora ſacrificia rata fiant.

Ἐπιτέλλει. Imperat. Mandat.

Ἐπιτελῆ. Perfecta. Quæ ad finem perducuntur. *Ille vero promiſit, ſe omnia ad finem perducturum eſſe.*

Ἐπιτεμόμενος. Incidens. Circumcidens. *Jube me mori, ambitum crucis circumcidens.*

Ἐπίτεξ μᾶλλον ἡ γυνή. Mulier partui vicina erat.

Ἐπιτέρπομαι. Dativo jungitur. Delector.

Ἐπιτερράφαται. Illis aliquid commiſſum eſt.

Ἐπιτέτριψαι. Contritus es. Periiſti. Modo quidem de ſuperbia dicitur; modo vero de imprecatione. [Ariſtophanes:] *Periiſti utique.*

Ἐπίτεφρωμένον. Incenſum.

Ἐπίτευγμα. Lucrum. Felix rerum ſucceſſus.

1 Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 51. ut Portus itidem obſervavit.

2 Ἐπὶ τάδε τὴν πατρίδα] Locum hunc ex MS. Pariſ. A. emendavi, qui in prioribus Editt. male ſic legitur, ἐπὶ τάδε ποτέ. Feſtinantes enim librarii ex voce πολεμῶν, quæ breviate non raro in veteribus libris ſcribi ſolet, confecerunt ποτέ: quodipſum mendum in prioribus Editt. Suidæ occurrit etiam ſupra v. Δρόμος; ubi vide quæ notavimus.

3 Τὰς δὲ πρὸς αὐτὸν κτλ.] Fragmentum hoc Caſaubonus ex Polybio depromptum eſſe ſuſpicatur.

4 Προπεταγμένοι] Imo potius ἐπιπεταγμένοι, ut Portus etiam monuit.

5 Θουκυδίδης] Lib. VI. cap. LXVII.

6 Σωκράτης δὲ ἦν ἐπιστ.] Fragmentum hoc nihil facit ad v. Ἐπιταικτοί.

7 Ἐπὶ τὰ Μανδροβ.] Confer Noſtrum paulo inferius v. Ἐπὶ τῷ Μανδραβούλου.

8 Τὸ ἐν Σάμῳ γεωφ.] Confer omnino Harpocrationem v. Γεωφάνιον, & ibi Mauſſacum.

9 Ἐπιτελεῖν. καὶ ἐπιτ.] Ex Harpocratione.

10 Ἔπιξ ἦν ἡ γ.] Herodotus lib. I. pag. 30.

11 Ἐπιτέτριψαι. ποτὲ μὲν ἐπὶ ὑπερηφ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem* pag. 647.

πλήθη τ' καλοκάγαθον τ' Αἰγυπτίων, καὶ τὰ τ' τόπων ἐπιτεύγματα, διέλαβον μεγίστω ἡγεμονίαν εἶναι.

Commodum, quod quis adeptus est. *Illi vero mirati multitudinem illorum, qui Ægyptum incolebant, & illorum locorum commoda, maximum illud esse imperium judicarunt.*

'Επιλάλας. ἀναλείλας. Νικοκράτης αὐτὸν ὁ ἥλιος ἐπιτείλας ἴδῃ.

'Επιλάλας. Ortus. Exortus. *Ipsos victores sol ortus videat.*

'Επίτειλον. πρόσταξον.

'Επίτειλον. Impera. Jube. Manda.

'Επιτειχίζει. ἐπικοδομεῖ.

'Επιτειχίζει. Murum adversus aliquem exstruit.

'Επιτειχισάντων. ἐπελθόντων.

'Επιτειχισάντων. Illorum, qui muro aliquos intercluserunt.

'Επιτείχισμα.[1] τὸ ταχιζόμενον καλά τινων χωρίον, ὅθεν ἰοῦσι τοὺς ἐπιτειχισθέντας κακῶς ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα δὲ ἐπιτειχισμός. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

'Επιτείχισμα. Munimentum, vel murus ad oppugnandos aliquos exstructus: unde illi, qui muro intercluſi sunt, infestari possunt. Et res ipsa vocatur ἐπιτειχισμός. Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte.

'Επίτηδες. ἐπὶ σπουδῆς. Οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν.

'Επίτηδες. De industria. Data opera. *Ergo de industria collecti sumus.*

'Επιτήδευμα. ἄσκησις. μάθησις. Ἱκανὸς ὄνομα, λῃστὴς τὸ ἐπιτήδευμα· ὃς ἀπέκτεινε Αἰσχύλον τὸν αὐλητήν, καὶ Στησίχορον τὸν κιθαρῳδόν. † Καὶ τὸ μὲ ἐπιτήδευμα ἦν ῥήτωρ, Διοπείθης δὲ τὸ ὄνομα. καὶ αὖθις. Ὁ δὲ ἦν τὸ ἐπιτήδευμα ἔμπορος.

'Επιτήδευμα. Studium. Exercitium. Institutum. Disciplina. Professio. *Hicanus nomine, latrocinium faciens: qui Æschylum tibicinem interfecit, & Stesichorum citharœdum † Instituto erat orator, nomine vero Diopithes.* Et iterum: *Ille vero instituto mercator erat.*

'Επιτήδευμα. τῷ βίῳ ἡ ἀγωγή.

'Επιτήδευμα. Vitæ institutum. Vitæ genus.

'Επιτήδευσις. πρᾶξις, καὶ σπουδή, καὶ ἐργασία. Ὁ δὲ μὴ εὐτελὴς τοῦ ἐπιτήδευσιν, οὐδὲν ὅτι μὴ ποιμαίνων τὸ κατ' ἀρχάς.

'Επιτήδευσις. Actio. Studium. Opera. Vitæ genus. *Ille autem vile genus vitæ sequebatur, nec initio quicquam aliud erat, quam opilio.*

'Επιτήδεια. τὰ πρὸς τροφὴν ἁρμόδια. Εὐθήτας δὲ καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεα παρεῖχε. Ξενοφῶν. Τὰ ἐπιτήδεια ἄφθονα παρῆν. Ἀρριανός· Οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ τὰ ἐπιτήδεια τῆς δικαίας τιμῆς λαμβάνοντας.

'Επιτήδεια. Res ad victum necessariæ. Cibaria. Commeatus. *Vestes autem & commeatus largiter eis præbuit.* Xenophon. *Commeatus abunde suppetebant.* Arrianus: *Nihil aliud quam cibaria justo pretio accipientes.*

'Επιτηδειέστερος. Καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης τά τε ἄλλα ἔνδικος βασιλεὺς ἦν, καὶ Ῥωμαίοις ἐπιτηδειέστερος.

'Επιτηδειέστερος. Amicior. Benevolentior. *Etenim Mithridates cum aliis in rebus justus Rex erat, tum etiam Romanis amicior.*

'Επιτήδειος. φίλος. εὔνους. ἁρμόδιος. [2]Ξενοφῶν· Ὁ δὲ βακτηρίαν ἔχων, εἴ τις αὐτῷ δοκοίη βλακεύειν, ἐκλεξάμενος τὸ ἐπιτήδειον, ἔπαιεν ἄν.

'Επιτήδειος. Amicus. Benevolus. Congruens. Aptus. Idoneus. Xenophon: *Ille vero baculum tenens, si quis ipsi videretur ignavius rem gerere, mox idoneum eligens, alterum percutiebat.*

'Επιτήδειος. ἀπὸ τοῦ δέος, ὃ σημαίνει τὸν φόβον, ἄδεος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἄδειος, ὁ ἐστερημένος τοῦ φοβεῖσθαι· ἐκτάσει τοῦ α εἰς η, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως, ἐπιτήδειος.

'Επιτήδειος. A nomine δέος, quod significat metum, deducitur nomen ἄδεος, & per pleonasmum τοῦ ι, ἄδειος, metus expers: & α in η mutato, & per pleonasmum inserto τ, additaque præpositione ἐπὶ, ἐπιτήδειος.

'Επιτήθη. ἡ τοῦ τήθης μήτηρ. ὡς εἶναι τὴν μὲν τήθην, μητρὸς ἢ πατρὸς μητέρα· τὴν δὲ ἐπιτήθην, τῆς τοῦ πατρὸς μητρὸς καὶ τῆς μητρὸς μητέρα. ὕτως Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον.

'Επιτήθη. Aviæ mater. Τήθη enim est matris vel patris mater: unde ἐπιτήθη dicitur, avi vel aviæ mater. Sic Isæus in oratione contra Dorotheum.

'Επιτίθης. περαίνεις. Ἐπεὶ καὶ σὺ τοῖς σῶν ὑπηκόων τοῖς τι θανάτου ἄξιον ἐργασαμένοις, αὐτὸς ἐπιτίθης τοῦ δίκου.

'Επιτίθης. Imponis. Injungis. *Quoniam & tu subditis tuis, qui facinus aliquod morte dignum patrarunt, pœnas irrogas.*

'Επιτίθησιν. Ἀποπέμπει. Δαμάσκιος· Καὶ δὴ γράμμα ἐπιστολὴν, πρὸς τὸν ἐν Καρίᾳ δύο φιλοσόφους ἐπιτίθησιν.

'Επιτίθησιν. Mittit. [Tradit. Perferendum dat.] Damascius: *Et literas ad duos in Caria philosophos dedit.*

'Επιμηδής. ὄνομα κύριον.

'Επιμηδής. Epitimedes. Nomen proprium.

'Επίμησις. [3]ὡσαὶ Ἀριστοτέλει πέντε εἰσί. λέ-

'Επίμησις. Increpatio. Objurgatio. Re-

1 'Επιτείχισμα. τὸ πιχ] Ex Harpocratione.

2 Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. II. pag. 279. ut Pearsonius observaverat.

3 'Επίμησις. παρὰ Ἀριστοτέλει πέντε εἰσί] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Alexandri Aprodis. in lib. VIII. *Topic.* pag. 270. 271.

γὴ γὰρ, ὅπ μὴ αἱ αὐταὶ ἐπιλημήσεις ἐξεταζομένῳ λόγῳ, καὶ ἐρωτωμένῳ. τρίτη δέ ἐστιν, ὅταν ὁ τὰ ἠρωτημένων μηδὲν συμπεραίνῃ), μήτε τὸ προκείμενον, μήτ' ἄλλο τι τοιοῦτον, ἀσυλλόγιστον ᾖ· καὶ ὅτε ψευδεῖς ὦσιν αἱ κείμεναι προτάσεις, ἢ ἄδοξοι, ἐφ' αἷς ὁ ὑπφέρων τὸ συμπέρασμα. τοιοῦτος γὰρ ὁ λέγων· Τὸ μὴ τὸ ὄν, οὐκ ὄν, τὸ οὐκ ὂν οὐδέν, ἓν ἄρα τὸ ὄν. ὁ γὰρ τοῦτο συνάγειν. ὅτω μὲν ὁ δοκεῖ τὸ προκείμενον συνάγειν, ἀλλ' ἄλλο τι συνάγει συλλογιστικῶς. τὰ μὲν γὰρ μὴ τὸ μὴ ὂν, οὐδέν. ἕτερος δὲ λέγει· Εἰ τὸ γενόμενον ἀρχὴν ἔχει, τὸ μὴ γενόμενον ἀρχὴν οὐκ ἔχει· [2]ἀλλὰ μὴν τὸ γενόμενον ἀρχὴν ἔχει· ὅτε τὸ προκείμενον, οὐ' ἄλλο τι συλλογίζεται), προς τῷ καὶ τὰ λαμβανόμενα ψευδῆ τε καὶ ἄδοξα λαμβάνειν. δευτέραν δὲ πίῆσιν ἐπιτίμησιν, εἰ αἱ μὲν προτάσεις συλλογιστικῶς εἶεν κείμεναι, καὶ ὁ λόγος εἴη συλλογιζόμενός τι, μὴ μέν τοι τὸ προκείμενον, ἀλλ' ἄλλο τι. τρίτη ἐπιτίμησις, εἰ προσληφθέντά τινα συνάγει τὸ προκείμενον συλλογιστικῶς· τὸ μέν τοι προσληφθέντων χεῖρόν τε εἴη τῶν κειμένων καὶ ἠρωτημένων, καὶ ἧττον ἔνδοξον τῷ συμπεράσματος. τετάρτη ἐπιτίμησις, ἂν ἀφαιρῶμέν τι ἀπὸ τοῦ λόγου καὶ, ὁ δὲ τῶν λειπομένων συνάγει συλλογιστικῶς, ὁ ἔχουσιν οἱ παρέλκοντες λόγοι. πέμπτην ἐπιτίμησιν φησιν εἶναι, εἰ ἐξ ἀδοξοτάτων καὶ ἧττον πιστῶν τῷ συμπεράσματος ὁ λόγος εἴη· ἢ ἐξ ἀληθῶν μέ, χαλεπωτέρων δὲ δειχθῆναι τῷ προβλήματος.

prehenſio. Apud Ariſtotelem quinque ſunt reprehenſiones. Dicit enim, non eaſdem eſſe reprehenſiones rei, quæ examinatur, & quæ interrogatur. Prima vero eſt, quum ex quæſitis nihil concluditur, nec id, quod propoſitum eſt, nec aliud quidquam. Hoc eſt, quum argumentum eſt ἀσυλλόγιστον, ſive nullo ſyllogiſmo, nec ulla ratiocinatione legitime concluſum. Item, quum propoſitiones falſæ ſunt, & improbabiles, quibus ille, qui diſputat, infert concluſionem. Talis enim eſt ille, qui dicit. Quod eſt præter ens, id non eſt ens. Quod non eſt ens, id nihil eſt. Unum igitur eſt ens. Haud enim hoc colligitur atque concluditur. Sic igitur ille, qui diſputat, non videtur concludere id, quod eſt propoſitum: ſed aliud quid concludit ſyllogiſtice. Quod enim eſt præter non ens, id nihil eſt. Alius vero dicit, Si illud, quod factum eſt, principium habet; illud, quod non eſt factum, non habet principium. At vero, quod factum eſt, principium habet. Qui vero ſic argumentatur, ille neque rem propoſitam, neque aliud quidpiam ſyllogiſtice concludit. Præterquam quod ea, quæ aſſumuntur, falſa & improbabilia ſint. Secundam vero reprehenſionem ponit, ſi propoſitiones quidem ſyllogiſtice ponantur, & oratio concludat aliquid, non tamen id, quod propoſitum eſt: ſed aliud aliquid. Tertia reprehenſio, ſi quædam addita propoſitum ſyllogiſtice concludant, & tamen id, quod additum eſt, deterius ſit poſitis & interrogatis, & ipſa concluſione minus probabile. Quarta reprehenſio, ſi auferamus aliquid ab oratione, & ex reliquis ſyllogiſtice concludatur id, quod habet oratio redundans. Quintam reprehenſionem eſſe dicit, ſi ex minime probabilibus & minus credibilibus ipſa concluſione conſtet oratio: vel ex veris quidem, ſed ipſa quæſtione difficilioribus demonſtratu. *Port.*

Ἐπιτίμησις. ἀποτροπή.

Ἐπιτίμησις. Increpatio, qua quis ab aliqua re deterretur.

Ἐπιλημπαί. [3] πρῶται μέν, οἱ πρῶτόν τι ἐκάλουν τὸ τιμώμενοι. ἐπιλημπαὶ δὲ, οἱ χρόνῳ ὕστερον τὰ αὐτὰ τιμώμενοι.

Ἐπιλημπαί. Illi, qui primum aliquid æſtimarant, vocabantur πρῶται. Qui vero poſtea res eaſdem iterum æſtimabant, ἐπιλημπταί.

Ἐπιλημία. εὐπορία. ἢ ἡ μὴ ἀτιμία. Κέφαλος ῥήτωρ· Ὁσάκις αὐτὸν κινδυνεύοντα περὶ τῆς ἐπιτιμίας, ἢ τῆς παλείδος, ἢ τοῦ βίου παντὸς, διεσώσατο;

Ἐπιτίμια. τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα. [4] Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστῃ ταῦτα τἀπιτίμια.

Ἐπιτίμια. οἱ μισθοί. [5] Σοφοκλῆς·

—— Γενοῦ προφρων
Ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῆς βουλευμάτων,
Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια.

ἀντὶ τοῦ, τοὺς μισθούς.

Ἐπιτίμια. Opulentum. Divitem. Vel, qui integræ & illibatæ eſt famæ, vel exiſtimatio-

Ἐπίτιμον. πλούσιον. ἢ τὸ μὴ ἄτιμον. Λουκιανός· Ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸν, ἀφίησι τῷ

1 Τὸ γὰρ παρὰ τὸ μὴ ὄν, οὐδέν.] Apud Alexandrum Aphrodiſienſem loco laudato legitur, τὸ γὰρ παρὰ τὸ ὄν, οὐδὲν συνάγει. Id eſt, *Quod enim eſt præter ens, nihil eſſe concludit.* Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

2 Ἀλλὰ μὴν τὸ γινόμενον ἀρχὴν ἔχει] Hæc verba in prioribus Editt. incuria librariorum omiſſa ſunt, quæ ex 2 MSS. Pariſ. & Alexandro Aphrodiſienſi revocavi.

3 Ἐπιμπταί. πρῶται μέν οἱ πρ.] Ex Harpocratione; apud quem rectius ſic legitur: Οἱ μὲν τὸ πρῶτον τιμώμενοί τι, πρῶται ἐκάλουντο, &c.

4 Σοφοκλῆς] *Electra.* pag. 121. ut Portus monuit.

5 Σοφοκλῆς] In eadem fabula, pag. 139. ut itidem Portus monuit.

Μενεκράτῃ τ' κεφαλαίκιον, καὶ ἤδη ἐπίτιμός ὄστι. † Τοὺς τε δούλους ἐλευθέρους, καὶ τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους, καὶ τοὺς μετοίκους πολίτας, καὶ τοὺς ὀφείλοντας ἀφεῖσθαι ἐψηφίσαντο.

nis. Lucianus: *Senatus autem precibus ejus exoratus, Menecrati pœnam remisit, existimationemque ejus in integrum restituit.* † *Servis libertatem, ignominia notatis pristinam dignitatem, inquilinis civitatem, & debitoribus debiti remissionem decreverunt.*

Ἐπίτιμος. ὁ τελείως τιμώμενος, καὶ οὐκ ἄτιμος.

Ἐπίτιμος. Vir integræ famæ & existimationis. Vel, nulla infamia notatus.

Ἐπιλιμῶσα. Τοῖς μὲν ἑταίραις συνιοῦσι, ἀφ' ὧν αἰτοῦσα τοὺς μισθοὺς, ἐπιλιμῶσα δὲ τὴν ὑπὸ τῆς ὁμιλίας αἴτησιν, ἀφ' ὃ μὴ ἐξεῖναι δρᾶν ἐμφανῶς, ἃ ἐθέλει, βαρύνουσα τὴν πρᾶξιν.

Ἐπιλιμῶσα. Pretium augens. Pluris æstimans. *Cum amatoribus suis ut meretrix rem habebat, ingentem mercedem ab eis postulans, & consuetudinem suam pluris æstimans, quod non liceret palam ea facere, quæ volebat.*

Ἐπιτίτθιον. Ὑπομάζιον. Ὑπὸ τὸν πῖθον.

Ἐπιτίτθιον. Subrumum. Lactentem.

Ἐπιλοιπόν. ἐπίρρημα. ὁμοῦ.

Ἐπιλοιπόν. Adverbium. In unum locum.

Ἐπίτιτθον. τὸ ὑπὸ τὴν τροφόν.

Ἐπίτιτθον. Quod adhuc nutricis ubera fugit.

Ἐπιτολῆς. ἀναλολῆς. φάνσεως ἄστρου.

Ἐπιτολῆς. Exortus. Ortus.

Ἐπιλυμῆναι. δολικῶς ἐπιβουλεύσασθαι. Καὶ ἀναπείθει ἐπιλυμῆναι τῷ Λυκίδῃ, ἐπαίρει δὲ ἅτε φορτικὸς τοιούτους, ῥᾳδιά τε ἀναπείθει, καὶ νυκτὸς χειμώνος ἀκμάζοντος.

Ἐπιλυμῆναι. Dativo jungitur. Aliquid adversus aliquem audere. Alicui insidiari. *Et persuasit eis, ut Lycidæ insidiarentur: impulitque ad id facinus bajulos, quibus facile rem persuasit, præcipue cum nox intempesta esset.*

Ἐπιτομώταλον. τὸ συντομώτερον.

Ἐπιτομώταλον. Compendiosissimum. Brevissimum.

Ἐπίσθων. ἡσέλγαινον. κατεφίλουν. πισσῶν δὲ ὅτι κυρίως, τὸ τὰς πλατείας ναῦς πίσσῃ χρίειν. ἔνθεν ἂν μετήνεγκε ἡ λέξις. ἢ ἀντὶ τοῦ ὤκλαζον. συνῆλθον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Ἰσχνὸν γὰρ αὐτὸν πρώτερον ἐπίσθων χρόνον. Ἔπιλον δέ, δι' ἑνὸς τ, ἐπέρχεσθε, ὁρμᾶτε. Λέγεται, ἔπιλον. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.

Ἐπίσθων. Lascive cum aliqua rem habebam. Deosculabar. Πισσῶν vero proprie est, naves majores pice illinere: unde translatio ducta est. Vel, subagitabam. Cum aliqua coibam. Aristophanes *Pluto: Ante enim satis eam subagitavi.* Ἔπιλον vero, per unum τ, invadite, aggredimini. Aristophanes: *Dicite, aggredimini.*

Ἔπιτον. ὁ δεσμεύων ἱμὰς πρὸς τὸν ἱστὸν τὸ κέρας.

Ἔπιτον. Ἀριστοφάνης ἐπὶ ἐπιτόνου. γελοῖον δὲ ὅπως δέρματος. καὶ Ὅμηρος· Ἔπιτον βέβληλο.

Ἔπιτον. Funis, quo antennæ ad malum navis alligantur.

Ἔπιτον. Significat lorum, quo antennæ ad malum navis alligantur: ut apud Aristophanem. Ridiculum autem est vocem illam accipere pro corio, vel pelle. Et Homerus: *Lorum autem jacebat,* [*e corio bovis factum.*]

Ἐπιλοπίζω. καλοικίζω.

Ἐπιλοπίζω. In aliquo loco dego. Incolo.

Ἐπὶ Μανδραβούλου. ἐπὶ τοῦ κτᾶ τὸ χεῖρον προκόπτοντος. ὁ γὰρ Μανδράβουλος θησαυρὸν εὑρὼν, τῷ πρώτῳ χρόνῳ πρόβατον χρυσοῦν ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ· τῷ δὲ δευτέρῳ, ἀργυροῦν· καὶ τῷ γ' χαλκοῦν.

Ἐπὶ Μανδραβούλου. More Mandrabuli. Dicitur de eo, qui in pejus proficit. Mandrabulus enim, cum thesaurum invenisset, primo anno auream ovem Junoni dicavit; secundo argenteam, & tertio æream.

Ἐπιπωθάζων. ἐπιλοιδορούμενος. ἢ ἐπεμβαίνων. ἢ καυχώμενος. ἢ χλευάζων.

Ἐπιπωθάζων. Conviciis infectans. Insultans. Glorians. Deridens.

Ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ut plurimum.

Ἐπὶ τὰ ὑπάρχοντα. ἐπὶ τῶν φθασάντων γενέσθαι. Πρέσβεις δὲ ἔπεμπον, ἀφασαφοῦντας, Πόπλιον μὲν εὐδοκεῖν τοῖς εἰρήνοις, τὴν δὲ ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀφαφέσεσθαι, καὶ φάναι ἀφαμένειν ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων.

Ἐπὶ τὰ ὑπ. In eodem statu, quo res & nunc sunt, & ante fuerunt. *Legatos miserunt, qui dicerent, Publio quidem conditiones pacis probari; sed diversam esse Senatus sententiam, quippe cui placeat, res in eodem statu, ac prius erant, manere.*

Ἐπιλαπάζια διηγήματα.

Ἐπιλαπάζια διηγ. Narrationes, quæ ad mensam fiunt.

1 Ἔπισθον] Hæc vox & corrupta est, & extra seriem suam posita. Vel enim scribi debet ἐπίσθον, vel potius, ut proxime ante, ἐπισθόν.

2 Ἐπίσθων. ἡσέλγαινον. κατεφ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Plutum*, pag. 104. sed ubi pro ἐπίσθων rectius legitur ὑπεπίσθων.

3 Ἐπίσθων] Metri gratia scribendum est ὑπεπίσθων: uti apud Aristophanem loco laudato recte hodie legitur.

4 Ὅμηρος] Odyss. M. v. 423.

5 Ἐπὶ Μανδραβούλου] Ex Zenobio. Confer etiam Nostrum supra v. Ἐπὶ τοῦ Μανδραβούλου.

6 Πρέσβεις δὲ ἔπεμπον, ἀφασαφ.] Fragmentum hoc Valesius ex conjectura Polybio tribuit: & recte quidem. Exstat enim apud scriptorem illum lib. XIV. cap. 2.

7 Εὐδοκεῖν] Sic recte MSS. Paris. & Polybius loco laudato. At priores Editt. male, δ' δοκεῖν.

8 Διαμένειν] Et hanc lectionem ex 2 MSS. Paris. & Polybio revocavi; cujus loco priores Editt. male habent ἀφέσεων.

9 Ἐνεστώτων] Hæc vox non est pars fragmenti Polybiani, ut Portus putabat, sed ab ipso Suida adjecta, ut interpretatio τῶν ὑποκειμένων, quod proxime præcedit. Quare inter duas istas voces πλείαν στιγμὴν posui, quæ in prioribus Editt. male omissa est.

Ἐπι-

Ἐπιλεπτεζώμαλα. [1] τὰ ἐπιλεπτέμενα τῇ τραπέζῃ βρώματα.

Ἐπιλεχήλιον κόσμον.

Ἐπιτρέπῃ. χαρίζεται. ἀφαιρεῖται. Ὁ δὲ τῆς ἐμῆς σατραπείας φυγάδα ἐλαύνει, καὶ τούτῳ ἐπιτρέπῃ.

Ἐπιτρέπειν [2] τοῖς οἰκείοις. Δημοσθένης, ἀντὶ τοῦ δικαστὰς αὐτὸς αἱρεῖσθαι. Λυσίας δὲ, ἐπέτρεψεν ἀνδράσιν εἶπεν· ἀντὶ τοῦ, ἐπίτροπους κατέστησεν.

Ἐπιτρέχειν. δολικῇ. Διαφέρει τὸ ἐπιτρέχειν τοῦ διώκειν. ἐπιτρέχει μὲν γάρ τις τῷ μὴ φεύγοντι· διώκει δὲ τὸν φεύγοντα. ἔστι δὲ τὸ διώκειν οἷον ἐλαύνειν. ἔνθεν καὶ ὑποδιώκειν λέγεται.

Ἐπιτριβείη. εἰς ἕριβὴν γένοιτο. ἔμπειρον ὑπάρξοι. ἢ παρορμηθείη. σημαίνει δὲ καὶ ἀπολεσθείη.

Ἐπιτριβόμενοι. ἐπερχόμενοι.

Ἐπίτριπτον. ὁ ἐπιτριβῆναι ἄξιον.

Ἐπιτρίταις. [3] Ἰσαῖον [4] ἐν τῷ κατὰ Καλλιφῶντος· Ἑξακοσίαις δραχμαῖς ἐπιτρίταις. [5] ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ταῖς ὀβολοῖς· διὰ τὸ τρίτον εἶναι μέρος τοῦ ἡ ὀβολὸς τοῦ πεντεδράχμου.

Ἐπιτρίψαι. αἰτιατικῇ. ἀπολέσαι. καὶ ἐπιτρίψεις, συντρίψεις.

Ἐπιτροπή. διαδοχή. Ὁ [6] δὲ Λεύκιος πρεσβευόμενος ἀπέπεμπε πρὸς τοὺς Λαπατηνούς, καὶ λαλεῖν ὑπὲρ ἐπιτροπῆς, ἀπαρασκεύους εἰς τὸ μέλλον.

Ἐπιτροπεύω. γενικῇ. αἰτιατικῇ δέ· Καὶ ἐπετρόπευσε μὲν τὸν υἱὸν Ἀλεξάνδρου τὸν Ἡρακλέα καλούμενον.

Ἐπιτροχάδην. ἐπειγομένως, ὡσανεὶ ὁ τρέχων. ἢ κεφαλαιωδῶς, ταχέως. Κόραξ ἐπιτροχάδην φθεγγόμενος, χειμῶνα σημαίνει.

Ἐπὶ [7] τροχῷ δεῖ σ' ὀφεῖλον τρεβλόμενον εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. παροιμία ἐπὶ τῶν πονηρῶν. τροχὸς γάρ τις ἦν ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ δεσμώμενοι οἱ οἰκέται ἐκολάζοντο.

Ἐπιτυχοῦσιν. εὐτελέσι. Περὶ ὑπάτων μὴ ῥᾳθύμως σκοπεῖν, ὡς ἂν τοῖς ἐπιτυχοῦσι δέον ἐγχειρίσαι τὴν ἀρχὴν, τοσούτων περιεστηκότων τὴν πόλιν κινδύνων.

Ἐπιτυφῇ. ἐπικαῇ. ὀφλογωθῇ. ὅπως [8] Ἀριστοφάνης.

Ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου.
ἐπικαυθῇ ἐπ' ἐμοί.

Ἐπιτυγχάνω. γενικῇ.

Ἐπιλεπτεζώμαλα. Cibi in menſa appoſiti.

Ἐπιλεχήλιον κ. Ornamentū colli. Monile.

Ἐπιτρέπῃ. Permittit. Committit. Tradit. *Ille vero ex mea Satrapia expulſum perſequitur, & huic* [*arbitrium*] *permittit.*

Ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκείοις. Sic Demoſthenes, pro, Amicos eligere judices, vel arbitros. Lyſias vero ἐπέτρεψεν ἀνδράσιν dixit, pro viros tutores conſtituit.

Ἐπιτρέχειν. In aliquem incurrere. Dativo jungitur. Differt autem ἐπιτρέχειν a διώκειν. Nam ἐπιτρέχειν eſt, in aliquem incurrere, qui non fugit: at διώκειν, fugientem perſequi.

Ἐπιτριβείη. Exercitatus fiat. Peritus evadat. Vel, incitetur. Item, perdatur.

Ἐπιτριβόμενοι. Qui conteruntur.

Ἐπίτριπτον. Dignus, qui conteratur, vel perdatur.

Ἐπιτρίταις. Iſæus in oratione contra Calliphontem: *Sexcentis drachmis* ἐπιτρίταις. Id eſt, pro quibus octo oboli fœnoris loco dantur. Octo enim oboli ſunt tertia pars tetradrachmi.

Ἐπιτρίψαι. Accuſativo jungitur. Conterere. Perdere. Et ἐπιτρίψεις, conteres, perdes.

Ἐπιτροπή. Deditio. *Lucius autem, cum ad Lapatenos legatos mittere decreviſſet, qui cum ipſis de deditione agerent, in futurum erat imparatus.*

Ἐπιτροπεύων. Genitivo & accuſativo jungitur. Tutelam gero. *Tutor fuit filii Alexandri, qui vocabatur Hercules.*

Ἐπιτροχάδην. Curſim. Feſtinanter. More ejus, qui currit. Vel, ſummatim, breviter, celeriter. [Et ἐπιτροχάς, idem.] Corvus celeriter crocitans, tempeſtatem ſignificat.

Ἐπὶ τροχῷ δεῖ σ' ὀφ. *Oportet te ad rotam alligatum ſcelera tua profiteri.* Ariſtophanes *Pluto*. Proverbium, quod dicitur in malos. Athenis enim rota erat, ad quam ſervi alligati pœnas dabant.

Ἐπιτυχοῦσιν. Vilibus. Obviis. *De conſulibus ſumma cura diſpiciendum eſſe* [*cenſebant,*] *nec magiſtratum illum quibuſvis temere mandandum eſſe, tantis periculis urbem circumſtantibus.*

Ἐπιτυφῇ. Incendatur. Inflammetur. Ardeat. Sic Ariſtophanes: *Ut maritus mei amore vehementer incendatur.* Vel, amore mei ardeat.

Ἐπιτυγχάνω. Genitivo. Incido in aliquid. Nanciſcor.

1 Ἐπιτραπεζώματα. τὰ ἐπιπε.] Hæc ſunt verba Athenæi lib. IV. pag. 170.

2 Ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκ.] Ex Harpocratione: ſed apud quempro δικαστὰς melius legitur αἱρετούς.

3 Ἐπιτρίταις. Ἰσαῖον ἐν τῷ κατὰ Καλλ.] Ex Harpocratione.

4 Ἰσαῖον] Hanc vocem ex uno MS. Pariſ. & Harpocratione revocavi, quæ in prioribus Editt. deeſt.

5 Ἀντὶ δὲ ἐπὶ ἡ ὀβ.] Confer de hoc loco Salmaſium *de Modo Uſur.* cap. I. pag. 33.

6 Ὁ δὲ Λεύκιος πρεσβ.] Fragmentum hoc Fulv. Urſinus & Caſaubonus ad Polybium referunt.

7 Ἐπὶ τροχῷ δεῖ σ' ὀφειλ. τρεβλ.] Ariſtophanes *Pluto* pag. 87. (43. Ed. Baſ. P.)

Ἐπὶ δ' τροχῷ γ' δεῖ σ' ὀφειλέμενον,
Εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας.

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt. Huc ſpectat locus ille ejuſdem Comici in *Pace* pag. 653.

Ἐπὶ δ' τροχῷ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενον.

Scholiaſta: Οἱ γὰρ δοῦλοι σφακελώμενοι ἐπὶ δ' τροχῷ δεσμούμενοι ἐ συφεώμενοι ἐπύπτοιζε, ἀνακλώμενοι ὀφ αὐτοῦ.

8 Ἀριστοφάνης] *Lyſiſtrata* pag. 850. (546. Ed. Baſ. P.)

Ἐπι-

Ἐπιφάνεια. [1]Ἐπιφάνεια ἐστὶ σώματος πέρας, ὃ τὸ μῆκος καὶ πλάτος μόνον ἔχει, βάθος δὲ οὐ. αὐτὴ δὲ κατ' ἐπίνοιαν καὶ καθ' ὑπόφασιν λέγεται. [2]Ἐπιφάνεια δὲ καὶ ἡ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔνσαρκος οἰκονομία.

Ἐπιφάνιος, Οὐλπιανοῦ, Πετραῖος, σοφιστής· παιδεύσας ἔν τε αὐτῇ, καὶ ἐν Ἀθήναις. ἔγραψε περὶ κοινωνίας καὶ διαφορᾶς τῶν φάσεων. Προγυμνάσματα. Μελέτας. [3]Δημάρχους. Πολεμαρχικόν. Λόγους ἐπιδεικτικούς· καί τινα σύμμικτα θεωρήματα.

Ἐπιφάνιος, [4]Κωνσταντείας τῆς Κύπρου Ἐπίσκοπος, τῆς πρότερον Σαλαμῖνος. [5]ἔγραψε κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων λόγους, ἃ Πανάρια λέγονται, καὶ ἕτερα πολλά· ἄπινα μὲν τὰ πεπαιδευμένων διὰ τὰ πράγματα, εὐδιὰ δὲ τὰ ἰδιωτῶν, διὰ τὰ ῥήματα ἀναγινώσκεται. τελευτᾷ ἑκατόγηρως.

Ἐπιφάνιος, Ἐπίσκοπος Σηλυβρίας, ἢ Ὀλυβρίας. ἔγραψε λόγον ἀνατρεπτικὸν κατ' εἰκονοκαυστῶν, λίαν ὠφέλιμον.

Ἐπιφάνιος καὶ Εὐπρέπιος ἐγενέσθην Ἀλεξανδρεῖς τὸ γένος ἀμφότεροι, καὶ τὰ μὲν Ἀλεξανδρεῦσι τελετῶν νομιζομένων δαιμονέστατοι· τῶν μὲν Περσικῶν καλουμένων ὁ Εὐπρέπιος ἐξάρχων· τὰ δὲ ἀμφὶ τὸν Ὄσιριν ὁ Ἐπιφάνιος. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ [6]Αἰῶνος ὑμνουμένου Θεοῦ· ὃν ἔχων εἰπεῖν ὅστις ἐστὶν, ὅμως γε γράφω κατά γε τὰ παρεῖσαν ταύτῃ ὁρμήν. ὁ δὲ Ἐπιφάνιος ἐξηγεῖτο καὶ τῶνδε τῶν ἱερῶν. [7]οἵτοι οἱ ἄνδρες οὐκ ἐγένοντο μὲν ἐπὶ τῆς ἀρχαιοτάτης πολιτείας, τοῖς δὲ γενομένοις ἐπιβεβήκασι καὶ ἐντυχόν, καὶ παρ' ἐκείνων ὠφεληθέντες, ἔπειτα τοῖς καθ' ἑαυτοὺς ἐγένοντο πολλῶν ἀγαθῶν ἡγεμόνες, τῶν τε ἄλλων, καὶ παλαιῶν διηγημάτων πολύφωνοι κήρυκες. Δαμάσκιος.

Ἐπίφασις. δήλωσις. ἔνδειξις. Οἱ δὲ ἦκον μετὰ παιανισμοῦ, καὶ στέφανοι, καὶ τὰ τῶν νικώντων ἐπιφάσεως.

Ἐπίφασις. Διὰ[8] τὸ πολλῷ γενέσθαι ἐπίφασιν τῆς εὐδαιμονίας, δεῖ τε τοὺς κατ' ἰδίαν βίους, καὶ δεῖ τὰ κοινὰ τῶν ὑπὸ Μακεδονίας μεταχωρισθέντων εἰς τὸ Ῥωμαίων κράτος. καὶ αὖθις· Κατὰ[9] μὲν τὴν ἐ-

Ἐπιφάνεια. Superficies est corporis extremitas longitudinem & latitudinem tantum habens, non vero profunditatem. Ea autem ratione tantum concipitur, non etiam revera existit. Item ἐπιφάνεια dicitur Servatoris nostri Jesu Christi apparitio in carne, vel ejus nativitas.

Ἐπιφάνιος. Epiphanius, Ulpiani F. Petræus, Sophista: qui & in patria Petra, & Athenis docuit. Scripsit de iis, quæ Status inter se communia habent, & in quibus iidem differunt. Progymnasmata. Declamationes. Orationes Demarchicas. Orationem Polemarchicam. Orationes ostentandæ eloquentiæ gratia scriptas. Theoremata quædam miscellanea.

Ἐπιφάνιος. Epiphanius, Episcopus Constantiæ, urbis Cypri, olim Salamis dictæ. Scripsit contra omnes Hæreses libros, qui *Panaria* vocantur. Item alia multa, quæ a doctis propter res ipsas; ab indoctis vero propter stilum leguntur. Decessit in extrema senectute.

Ἐπιφάνιος. Epiphanius, Episcopus Selybriæ, vel Olybriæ. Scripsit orationem valde utilem, qua refutat eos, qui Imagines cremabant.

Ἐπιφάνιος καὶ Εὐπρ. Epiphanius, & Euprepius, ambo fuerunt Alexandrini genere, & initiorum apud Alexandrinos usu receptorum peritissimi. Et illorum quidem, quæ Persica vocantur, Euprepius fuit princeps: illorum vero, quæ in Osiridis honorem celebrantur, Epiphanius. Non solum autem [hujus Dei sacra scripsit: sed etiam interpres fuit sacrorum illorum, quæ celebrantur in honorem] omni ævo celebrandi Dei; quem cum dicere possim, quisnam sit, non tamen scribo, saltem in hoc præsenti animi impetu. Epiphanius autem horum etiam sacrorum interpres & enarrator fuit. Hi viri in illa quidem antiqua & decora disciplina non fuerunt: sed iis, qui in ea vixerant, successerunt, & cum illis loquuti sunt, & cum ex illorum consuetudine fructum percepissent non contemnendum, & doctiores evasissent, postea suæ ætatis hominibus multorum bonorum auctores fuerunt, cum aliorum, tum etiam antiquarum narrationum ac historiarum vocales præcones. Damascius. *Port.*

Ἐπίφασις. Demonstratio. Species. *Illi vero pæana canentes, & coronati, & victorum speciem præ se ferentes, venerunt.*

Ἐπίφασις. Species. *Quia maximæ felicitatis species quædam & privatis singulorum, & publicis rebus accesserat, Macedonicis opibus Romani translatis.* Et iterum: *In speciem qui-*

1 Ἐπιφάνεια ἐστὶ σώματος π.] Laertius lib. VII. segm. CXXXV. Ἐπιφάνεια οἷ' ἐστὶ σώματος πέρας, ὃ τὸ μῆκος καὶ πλάτος μόνον ἔχον, βάθος δὲ οὔ. Ταύτην δὲ Ποσειδώνιος ἐν τρίτῳ περὶ μεταρσίων ἢ κατ' ἐπίνοιαν ἢ καθ' ὑπόφασιν ὁπολείπει. Hinc Suidas sua deprompsit, ut Pearsonius etiam recte observaverat.

2 Ἐπιφάνεια δὲ ἡ τοῦ Σωτ.] Vide Casaubonum adversus Baron. Exercit. II. num. XXXVI.

3 Δημάρχους] Puto scribendum esse δημαρχικόν, vel δημαρχικούς: subintelligendo vocem λόγους.

4 Ἐπιφάνιος, Κωνσταντίας τῆς Κύπρ.] Hæc, & quæ sequuntur, ad verbum pene etiam leguntur apud Sophronium, qui Hieronymum *de Script. Ecclesiast.*. Græce vertit.

5 Ἔγραψε κατὰ πασῶν τῶν αἱρ.] Hoc opus & hodie adhuc exstare cuilibet notum est.

6 Αἰῶνος] Est nomen Dei, sic vocati, cujus etiam mentio fit supra v. Διαγωνίων. Id Portus ignorans, locum hunc pessime vertit, cujus sensus hic est, Epiphanium præfuisse etiam sacris celebrati vel celebrandi Dei Ævi.

7 Οὗτοι οἱ ἄνδρες οὐκ ἐγένοντο μὲν ἐπὶ τῆς ἀρχαιοτ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, leguntur etiam supra v. Ἐπίσεβήκασι.

8 Διὰ τὸ πολλῷ γενέσθαι ἐπ.] Hæc sunt verba Polybii, quæ leguntur in Excerptis a Valesio editis. p. 153. unde ea Suidas descripsit. Quare recte antea Casaubonus ex conjectura locum hunc Polybio tribuit.

9 Κατὰ μὲν τὴν ἐπίφασιν ἐπ.] Fragmentum hoc confarcinavit Suidas ex Polyb. lib. XIV. cap. 2. ubi sic legitur: Ὁ δὲ Πόπλιος κατὰ μὲν τὴν ἐπίφασιν ἐποιεῖτο τὸ παραπλήσιον, κατὰ δὲ τὴν ἀλήθειαν τὰ μάλιστα ἐδεῖτο τῆς παρασκευῆς ἦν.

πφασις

πίφασιν ἐποίει τινά· τῇ δὲ ἀληθείᾳ περὶ τὰς παρασκευὰς εἶχεν.

Ἐπιφαίνεται ὑψόθεν. ὑποφαίνεται δὲ χαμόθεν.

Ἐπιφέρειν. κατηγορεῖν. Ψέγειν. Ἄλλο μὲ οὐδὲν ἐπιφέρειν ἔχων, ὅτι δὲ εὔνους εἴη Ῥωμαίοις.

Ἐπιφθασάμενον. λέγουσι τὴν αἶγα τὴν Διὸς τροφὸν καταστερίσθαι. καί φασι τὸν ἐπιφθασάμενον ἐπιτελέσαν αὐτῷ, ἐπιτυγχάνῃ ὅσα ἂν εὔξηται.

Ἐπιφορᾶς. καταδίκας. [2] Οἱ δὲ πειθόμενοι καὶ παραδόντες ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἐπιφορὰν τῶν πολεμίων, ἀπέθανον γενναίως. ἀντὶ τοῦ, τῷ ἐπέλευσιν.

Ἐπιφορήματα. παρὰ Ἡροδότῳ τραγήματα.

Ἐπίφορος. ὁρμητικός. Οὐδὲ πρὸς ἀδικίαν ἢ πλεονεξίαν ἐπίφορος ἦν· προσηνὴς δὲ, καὶ ἀμείλικτος πρὸς τοὺς ἄρχοντας.

Ἐπιφραδεὶς. ἐνθυμηθείς. Διαλογισάμενος. [3] Ἀρριανός· Ὁ δὲ Νέαρχος ἐπιφραδὲς, ὅτι σπείρεσθαι τὴν χώραν εἰκὸς, λέγει πρὸς Ἀρχίαν, ὅτι καταληπτέα σφίσιν εἴη τὸ χωρίον.

Ἐπιφροσύνη. συνέσει. Φρονήσει.

Ἐπίφρων. συνετός.

Ἐπιφοιτᾷ. παραγίνεται.

Ἐπιφυλλίδα. ῥαιολογίαν. ἤτοι μικρὸν βοτρύδιον. τὰ ἐπὶ τοῖς φύλλοις. [4] Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἔστι, καὶ γωμύλματα.

ἀντὶ τοῦ λάλοι, καὶ πιθανολόγοι. ἐπὶ τῶν δοκούντων εἶναι σοφῶν, ἢ ποιητῶν. Ἐπιφυλλίδες δέ εἰσι, τὰ ἐπικείμενα τοῖς μεγάλοις βότρυσι βοτρύδια. Καλλίστρατος δὲ, τὰ καθ' ἑαυτὰ μικρά. κέκληται δὲ ὕπω, ἀπὸ τὸ [5] ἐπὶ τοῖς φύλλοις καλύπτεσθαι, ἢ τὰ πρὸς αὐτοῖς τοῖς φύλλοις.

Ἐπιφυόμενον. δολιχῇ. περιπλεκόμενον. [6] Τοῖς δὲ ταῖς χερσὶν ἐπιφυόμενον, ἐδεῖτο βοηθῆσαι τοῖς ἀκληρήμασι. καὶ αὖθις· Νυκτὸς γενομένης, ἐπεφύοντο τοῖς δυσίν. ἀντὶ τοῦ, κατήρχοντο. ἐπεχείρουν.

Ἐπιχάνῃ. [7] Ἔχεσθαι δὲ αὐτῶν ἐκέλευσεν, ἵνα μὴ ἀσφαλὲς ἔξω γ' ἁλοπέδης, εἶτα μῦθοι ζῶν ἀπέλθῃ, καὶ ἐπιχάνῃ. ἀντὶ τοῦ, ἐπεγέλασῃ.

Ἐπιχάρης. ὄνομα κύριον.

Ἐπιχάρης, [8] Σικυώνιος, προδότης. [9] Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Ἐπίχαρις. ἐπιτερπής. ὁμιλητικός. [10] Ὁ δὲ στε-

dem aliqua faciebat: at reapſe [bellum] apparabat.

Ἐπιφαίνεται. Ex loco ſuperiore apparet. At ὑποφαίνεται, ex loco inferiore.

Ἐπιφέρειν. Accuſare. Criminari. *Nihil aliud habens, quod criminaretur, quam quod Romanis faveret.*

Ἐπιφθασάμενον. Illum, qui aliquid antevertit. *Ajunt capram Jovis nutricem inter ſidera relatam eſſe, & illum, qui eam orientem conſpexerit, omnium votorum ſuorum compotem fieri.*

Ἐπιφορᾶς. Pœnis. Mulctis. [Et ἐπιφορὰς impreſſio, invaſio.] *Illi autem verbis illorum perſuaſi, hoſtibus irrumpentibus corpora ſua objecerunt, & fortiter occubuerunt.*

Ἐπιφορήματα. Apud Herodotum ſignificat bellaria.

Ἐπίφορος. Proclivis. Propenſus. *Nec ad injuſtitiam, nec avaritiam propenſus, ſed magiſtratibus infenſus erat, eoſque implacabili odio proſequebatur.*

Ἐπιφραδεὶς. Qui cogitavit. Qui in animo habuit. Qui reputavit. Arrianus: *Nearchus vero, cum ſecum reputaſſet, regionem illam conſeri oportere, ad Archiam dixit, caſtellum illud ſibi occupandum eſſe.*

Ἐπιφροσύνη. Intelligentia. Prudentia. Sapientia.

Ἐπίφρων. Intelligens. Prudens. Sapiens.

Ἐπιφοιτᾷ. Accedit. Advenit. Frequentat.

Ἐπιφυλλίδα. Racemationem. Vel, parvum racemum, qui ſub foliis latet. Ariſtophanes *Ranis: Rejiculi hi ſunt racemuli, & loquaculi.* Vel, qui comptis verbis ad alios perſuadendos utuntur. Dicitur de illis, qui ſapientes & docti, vel poetæ eſſe videntur. [Aliter.] Ἐπιφυλλίδες ſunt racemuli, qui majoribus racemis incumbunt. Calliſtratus autem ſic vocat racemulos, qui per ſe parvi ſunt. Sic autem appellantur, quia foliis teguntur; vel quia juxta folia ſiti ſunt.

Ἐπιφυόμενον. Dativo jungitur. Circumplectens. Amplectens. *Manus vero eorum arcte complexus, rogavit, ut infelicitati ſuæ ſuccurrerent.* Et iterum: *Cum nox veniſſet, duos aggreſſi ſunt.* Ἐπεφύοντο enim hic idem ſignificat, quod κατήρχοντο, vel ἐπεχείρουν.

Ἐπιχάνῃ. Inhiet. Derideat. *Vetuit eum a ſe diſcedere, ne ex caſtris effugiens,* * * * * * Ἐπιχάνῃ hic idem ſignificat, quod ἐπεγγελάσῃ, i. e. irrideat.

Ἐπιχάρης. Nomen proprium. Epichares.

Ἐπιχάρης. Epichares, Sicyonius, proditor: cujus meminit Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte.

Ἐπίχαρις. Jucundus. Affabilis. Comis. *Ille*

1 Λέγουσι τὴν αἶγα τὴν Διὸς τροφὸν κατης.] Hæc leguntur etiam ſupra v. Αἶξ ἐρασία. Cæterum pro ἐπιφθασάμενον forte legendum eſt ἐπιφασάμενον: quæ & Porti conjectura erat.

2 Οἱ δὲ πειθόμενοι καὶ παραδόντες ἑαυτ.] Fragmentum hoc Caſaubonus ad Polybium refert.

3 Ἀρριανός] *De Rebus Indicis*, pag. 562.

4 Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 215. (134. Ed. Baſ. P.) Vide ibi Scholiaſtam cujus ſcrinia Suidas hic compilavit.

5 Ἐπὶ] Hæc vocula ut ſupervacanea delenda eſt.

6 Τοῖς δὲ ταῖς χερσὶν ἐπιφ.] Fragmentum hoc Fulv. Urſinus & Caſaubonus Polybio tribuunt: in quo eos conjectura fefellit. Sunt enim verba Diodori in *Excerpt. Legat.* a Fulv. Urſino editis, cap. xxxi v. pag. 331. ut Pearſonius recte obſervaverat.

7 Ἐπιχάνῃ] Confer Noſtrum ſupra v. Ἐπιγχανών.

8 Ἐπιχάρης, Σικ.] Ex Harpocratione.

9 Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφ.] Pag. 354. ubi & reliqui proditores Græciæ recenſentur.

10 Ὁ δὲ στρυφνὸς ὢν κατὰ πρόσ.] Locus hic repetitur infra v. Στρυφνόν μὲν

μνὸς ὢν καὶ ασθενικὸς, ὅμως ἐπιχαρὴς ἦν ἐν ταῖς ὁμιλίαις.

Ἐπιχαριτώτερος.

Ἐπίχαρμος, Τιτύρου, ἢ Χιμάρου, καὶ Σικίδος, Συρακούσιος, ἢ ὅτι πόλεως Κράστου τῶν Σικανῶν· ὃς ἔζησε τὴν κωμῳδίαν ἐν Συρακούσαις ἅμα Φόρμῳ. ἐδίδαξε δὲ δράματα νβ'. ὡς δὲ Λύκων φησὶ, τεσσαρακονταπέντε. τινὲς δὲ αὐτὸν Κῷον ἀνέγραψαν, τῶν μετὰ Κάδμου εἰς Σικελίαν μεταναστάντων. ἄλλοι Σάμιον. ἄλλοι, Μεγάρων τῶν ἐν Σικελίᾳ. ἦν δὲ κατὰ τὸν Περσικὸν ἔτη ἓξ, διδάσκων ἐν Συρακούσαις. ἐν δὲ Ἀθήναις Εὐέτης καὶ Εὐξενίδης ὁ Μύλος ἐπεδείκνυντο. καὶ Ἐπιχάρμειος λόγος ὁ τοῦ Ἐπιχάρμου.

Ἐπιχαιρεκακία.[2] ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς. ὅπως οἱ Φιλόσοφοι.

Ἐπιχειλές. ὅτου λέγεται μέτρον τὸ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ὑπολειπόμενον. [3]Ἀριστοφάνης·

Ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ.

Ἐπίχειρα.[4] μισθός. τὰ ἀφ' ὧν χειρῶν κέρδη. Ἀνθ' ὧν τὰ ἐπίχειρα ἠνέγκαντο ἀλλήλοις ἀρεπωδέστατα.

Ἐπιχειρεῖν. τὸ ἐρωτᾶν, καὶ συλλογίζεσθαι. τὸ γὰρ ἐπιχείρημα, ἀφελκτικός ἐστι συλλογισμός. ἐπιχειρῶ σοι δὲ ἀεί.

Ἐπιχειρημάτων. ἐννοιῶν.

Ἐπιχειρήσειν. ἐπιβαλέσθαι. Ἔγραφεν ἐπιχειρήσειν μέλλειν τοῖς Σιγγάροις, καὶ ἐπὶ τούτῳ πέμπειν πεζοὺς ὑποχρῶντας.

Ἐπιχειρητέα. ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρητέον. ὡς τὸ τολμητέα. φιλεῖ γὰρ Θουκυδίδης τὰ τοιαῦτα.

Ἐπιχειροτονία. ἡ τῶν χειροτονητῶν [5]ὑπόχυσις.

Ἐπὶ [6]χειρῶν ἀροῦσί σε. ἀντὶ τοῦ, χειραγωγήσουσιν, προσαγάγουσιν, ὑπερείσουσιν ἀσθενοῦντα. παντοδαπῶν ἐπικουρίαν ποιήσουσιν.

Ἐπιχθονίων. ἐπιγείων.

Ἐπιχωμαλισμός. ζήτει ἐν τῷ Χῶμα.

Ἐπιχωρήσας. συμπαθήσας. συγχωρήσας. Ἐθέλω σοι τὰ δυνατὰ ἐπιχωρήσας, τοῦ μὴ τὸ πέρα ἐς ἀμφίλογον περάγειν τὰ Ῥωμαίων πράγματα ξύμβολον γενέσθαι.

Ἐπιχώρησις. συγχώρησις. [7]Ἀρριανός· Ἴασιν δὲ τῶν παρόντων ἐποίει τὴν τῆς ἀνοίας περισποίησιν μᾶλλον, ἢ τὴν ὡς γινωσκομένων ἐπιχώρησιν.

veto, quamvis eſſet gravis & rebus ſeriis intentus, tamen in converſatione jucundus erat & comis.

Ἐπιχαριτώτερος. Venuſtior. Gratior.

Ἐπίχαρμος. Epicharmus, Tityri, vel Chimari, & Sicidis F. Syracuſanus, vel ex Sicanorum urbe Craſto, qui una cum Phormo Comœdiam Syracuſis invenit. Docuit fabulas LII. vel, ut Lycon ait, XXXV. Quidam tradunt ipſum fuiſſe Coum, unum ex iis, qui cum Cadmo in Siciliam migrarunt. Alii, Samium: alii Megaris, urbe Siciliæ oriundū. Fuit ſex annis ante bellum Perſicum, Syracuſis docens: quo tempore Athenis Euetes & Euxenides & Mylus fabulas edebant. Et Ἐπιχάρμειος λόγος, oratio Epicharmi. *Port.*

Ἐπιχαιρεκακία. Voluptas, quæ ex alienis malis capitur. Ita Philoſophi.

Ἐπιχειλές. Dicitur de menſura, quæ non eſt plena, ſed cui aliquid deeſt. Ariſtophanes: *Qui urbem noſtram plenam reddidit, quam invenit ſemiplenam.*

Ἐπίχειρα. Mercedes. Præmia. Lucra, quæ quis propriis manibus ſibi comparat. *Quare præmia factis ipſorum dignißima conſecuti ſunt.*

Ἐπιχειρεῖν. Interrogare. Argumentari. Ratiocinari. Nam epicherema eſt ſyllogiſmus dialecticus.

Ἐπιχειρημάτων. Sententiarum. Argumentationum.

Ἐπιχειρήσειν. Aggreſſurum eſſe. *Scripſit ſe Singaros aggreſſurum, & hac de cauſa ſufficientem peditum numerum miſſurum eſſe.*

Ἐπιχειρητέα. [Dictum eſt] pro ἐπιχειρητέον, aggrediendum eſt: ut τολμητέα, [pro τολμητέον] audendum eſt. Hujuſmodi enim loquendi genere Thucydides frequenter uti ſolet.

Ἐπιχειροτονία. Porrectio [manuum:] qua populus in concione ſe aliquid probare oſtendit.

Ἐπὶ χειρῶν ἀρ. *Manibus te ſuſceptum portabunt.* Id eſt, manu te dirigent, te deducent, infirmum fulcient, & omne genus auxilii tibi præſtabunt.

Ἐπιχθονίων. Terreſtrium.

Ἐπιχωμαπισμός. Aggeſtio. Quære in voce Χῶμα.

Ἐπιχωρήσας. Commiſeratione motus. Cedens. Concedens. *Volo tibi concedens ea, quæ fieri poſſunt, auctor eſſe, ne de Romanorum rebus ulterius controverſiam moveas.*

Ἐπιχώρησις. Permiſſio. Conceſſio. Arrianus: *Præſentium vero malorum medicinam adhibebat ignorantiæ ſimulationem potius, quam eorum, quæ facta ſciret, veniam.*

1 Ἐδίδαξε δὲ δράματα νϛ'] Fabulas Epicharmi, quarum auctores Græci & Latini hodie adhuc exſtantes mentionem faciunt, diligenter recenſet Meurſius in notis ad Helladium: quem vide.

2 Ἐπιχαιρεκακία. ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς] Non dubito quin Suidas hæc hauſerit ex Laertio, apud quem lib. VII. ſegm. CXIV. eadem αὐτολεξεὶ leguntur.

3 Ἀριστοφάνης] *Equitibus*, pag. 337. (235. Ed. Baſ. *P.*)

4 Ἐπίχειρα. μισθός. τὰ ἀφ' ὧν χειρῶν κέρδη] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Veſpas* pag. 470.

5 Ὑπόχυσις] Harpocratio (ex quo Suidas) habet κατάχυσις: quod præferendum eſt.

6 Ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε. ἀντὶ τοῦ, χειραγ.] Ex Theodoreto ad Pſalmum XC. pag. 767.

7 Ἀρριανός] *De Expedit. Alex.* lib. VI. pag. 426. ubi pro ἀνοίας rectius legitur ἀγνοίας.

Ἐπιχρῆσθαι. τὸ πολλάκις κεχρῆσθαι, ὡς δὲ Θουκυδίδης.

Ἐπιψαύειν. δολιχῆ. ἐπιθιγγάνειν.

Ἐπιψηφιζόμενος. ἐπικρίνων. καὶ ἐπιψηφίζων. ἐπικυρῶν.

Ἐπλαττολόγει. ἐψεύδετο.

Ἐπιψαύδην. ἐπίρρημα. ὅσον ἐπιψαῦσαι μόνον· ὡς καὶ τὸ ἐπιλίγδην.

Ἐπλάττετο. ὑπεκρίνετο.

Ἐπλημμέλησαν. ἠτάκτησαν. ἐρραθύμησαν. πλημμελὲς, τὸ ῥᾳθυμον, καὶ ἀπαίδευτον. [1]Ἵνα ὑφ' ὧν ἐπλημμέλησαν κακιῶν φθάνοντες, ἐν τῷ δευτέρῳ φανερᾷ κινδύνῳ ἰσωθῶσι κολαζόμενοι.

Ἔπλω. ἐπλησίαζον. ἔστι δὲ ῥῆμα πλῶ, τὸ πλησιάζω. ὡδὶ γὰρ, πλῆμι. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔπλω.

Ἐπλινθεύθησαν. τὸ καθακλεισθῆναι ἐντὸς οἰκοδομήματος μόνον, ὥστε ἔξοδον μὴ εἶναι, ᾗ ὅπως παντελεῖ ἀπορίᾳ ποτὲ καὶ τροφῆς τεθνάναι, [2]πλινθευθῆναι λέγεται.

Ἐπλωίσαμεν. ἔπλευσεν.

Ἔπνει δεινόν. ὠργίζετο.

Ἐπόγδοον.[3] τὸ δεδανεισμένον, ὥστε τῷ κεφαλαίῳ τὸ ὄγδοον μέρος λαβεῖν τὸν δανειστήν· οἷον τριώβολον τῷ τετραδράχμῳ.

Ἐποδήγει. ὡδήγει.

Ἐπόθησεν. ἠβουλήθη. ἠθέλησεν. Ὁ δὲ Σκιπίων ἅμα τοῖς σὺν ἑαυτῷ πεζῶν ἐπόθησε τιὼ ἱππείαν ἐπιφῆναι.

Ἐποκέλλουσι. ἐπικαθίζουσιν. ἐγγίζουσιν.

Ἐπολιάρχει. τῆς πόλεως ἦρχεν.

Ἐπολιός. εἶδος ὀρνέου νυκτερινοῦ.

Ἐπόλισεν. ἔκλεισεν.

Ἐπολυώρησας. ἐφύλαξας. ἐφρόντισας.

Ἐπομβρία, καὶ ἐπόμβρησις.

Ἐπομοσάμενος. εὐξάμενος.

Ἐπόνουν. ἐπλακπάτουν.

Ἔποπος. ἡ εὐθεῖα ὁ ἔποψ.

Ἐποποῖ.[4] ἐπίρρημα. ἀντὶ τοῦ ἐποπτοῖ. ἐὰν δὲ παροξύνῃ, δῆλον ὅτι ἐκλελήθασιν ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς ἔποπος. Ἐποποῖ. ποῖ. ποποῖ ποποῖ. ποποῖ. ἰὼ, ἰώ. ἰτώ. ἰτώ. ἰτώ. ἰτώ. ταῦτα δεῖ ὀξυτόνως προφέρεσθαι τῇ φωνῇ, ὥστε ὀρνέου ἦχον παραφέρεσθαι κατὰ μίμησιν. [5]Τίο. τίο. τίο. τίο. τίο. τίο. τίο. τίο. καὶ ταῦ-

Ἐπιχρῆσθαι: Apud Thucydidem significat, sæpe uti.

Ἐπιψαύειν. Dativo jungitur. Attingere. Tangere.

Ἐπιψηφιζόμενος. Suffragio suo comprobrans. Et ἐπιψηφίζων, suffragio suo ratum faciens.

Ἐπλαττολόγει. Fictos sermones proferebat. Mentiebatur.

Ἐπιψαύδην. Adverbium. Strictim. Leviter. Significat idem quod ἐπιλίγδην.

Ἐπλάττετο. Fingebat. Simulabat.

Ἐπλημμέλησαν. Peccarunt. Immodeste se gesserunt. Negligenter se gesserunt. Et πλημμελὲς, peccatum, ignavia, imperitia. *Ut propter ea, quæ ab ipsis peccata fuerant, secundo, eique manifesto periculo expositi, pœna reliquis exæquarentur.*

Ἔπλω. Accedebam. Appropinquabam. Verbum est πλῶ, quod significat, appropinquo. Hinc deductum est πλῆμι: cujus Aor. 2. est ἔπλω.

Ἐπλινθεύθησαν. Parietibus strui, sive intra murum concludi, ita ut omni exitu præcluso, siti & fame moriaris, id πλινθευθῆναι Græci vocant.

Ἐπλωίσαμεν. Navigavit.

Ἔπνει δεινόν. [Minas meras spirabat.]

Ἐπόγδοον. Dicitur de pecunia, quæ hac lege datur fœnori, ut fœnerator octavam partem sortis accipiat: veluti tres obolos in tetradrachmum.

Ἐποδήγει. Viæ dux erat. Viam ostendebat.

Ἐπόθησεν. Optavit. Voluit. Concupivit. *Scipio autem per pedites, quos secum habebat, equitandi rationem ostendere voluit.*

Ἐποκέλλουσι. Impingunt. Appellunt. Appropinquant.

Ἐπολιάρχει. Urbis præfectus erat. Urbi præerat.

Ἐπολιός. Epolius. Species noctuæ.

Ἐπόλισεν. Urbem condidit.

Ἐπολυώρησας. Magna cura custodivisti. Curasti.

Ἐπομβρία, & ἐπόμβρησις. Imbrium copia

Ἐπομοσάμενος. Qui juravit. Precatus.

Ἐπόνουν. Laborabam. Cum molestiis conflictabar.

Ἔποπος. Epopis. Upupæ. Rectus casus est ἔποψ.

Ἐποποῖ. Adverbium. Pro ἐποπτοῖ. Upupæ more. Si vero scribatur ἔποποῖ, cum acuto in antepenultima, formatur a recto ἔποψ, upupa.

1 Ἵνα ὑφ' ὧν ἐπλημμέλησαν κακ.] Fragmentum hoc esse Æliani, discimus ex ipso Suida supra v. Ἀνασώσων ubi hic ipse locus auctior legitur.

2 Πλινθευθῆναι] Latinis πλινθευθῆναι est parietibus strui. Græci idem alias vocant ἐγκατακλεισθῆναι. Vide supra v. Ἀναγκάσω.

3 Ἐπόγδοον. τὸ δίδαν.] Ex Harpocratione.

4 Ἐποποῖ. ἐπίρρ.——ἀπὸ εὐθείας τῆς ἔποπος] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Aves*, pag. 545.

5 Τίο. τίο. τίο.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, ab hoc loco aliena sunt, nec ad vocem Ἐποποῖ quicquam faciunt: quæ ratio est, quare eorum versionem hic prætermiserim.

τα ὀξυτονητέον. Τειστό. τειστό. τοῖσβείξ. Δεῦρο. δεῦρο. δεῦρο. δεῦρο. τορό. τορό. τορό. τοροτίξ. κικκαβᾶυ. κικκαβᾶυ. τοροτολιλίγξ. τοροτίγξ. τί. τί. τί. τί. τί. τί. πό. πό. ποτίγξ. πό. πό. πό. ποτίγξ. Πῦ; πῦ 'σι; πῦ; πῦ; πῦ 'σι; πῦ; πῦ 'σι; πῦ; πῦ; Ἀφ' ἑ ἐπαναλήψεως ἡ ἀσφαλεία ζήτησιν ἐμφαίνει. [1] Αὖτη σὺ, ποῖ, ποῖ, ποῖ πέτῃ; μέν' ἥσυχος, ἔχ' ἀτρέμας, ἐπίχες τῷ θρόμῳ, τίς εἶ; ποδαπή; [2] Εὐρᾰξ, παπάξ. ἐπιφθέγματα τάχους. Ἀφ' τὸ εὐρέως μιγήσομαι καὶ παταίξω. ὅθεν καὶ χαμαιτύπαι αἱ πόρναι. ταῦτα δὲ τὰ ἐπιρρήματα ἀνέλαβε ἀφ' τὸ κακέμφαλον. [3] Ὠόπ. ἀφ' ἑλκελευστικόν. ἐπὶ ᾧ παύσασθαί τινος ὑποθέσεως· ὡς οἱ ἐρέσσοντες. κέλευσμα γάρ ἐστι τὸ ὠόπ τῶν ἐρεσσόντων, καταπαῦον τὴν κωπηλασίαν. Βαβαιάξ, ὤε, βατάνα τῷ φορήματος. [4] Στειβιλικίγξ. ἀντὶ τοῦ, ὑδρηίαν ῥαπίδα. φρίβος καλεῖται ἡ ὀξεῖα βοή. λικίγξ δὲ, ἡ ἐλαχίστη βοὴ τῶν ὀρνέων. ἡ μὴν λέξις ὅτι τῶν γεγένηται. λέγει δὲ, ὅτι ὑδρηλάτην σοι μέρος μεταδίδωμι. Ἀπαταπαί. θηλυῶν ἀφ' ἁλεαγωδεῖ. Ἰαπαπαιάξ τῆς κακῶν. ἰαπαταί, χετλιαστικὸν ἐπίρρημα. παρεπιγεγραφὴ δὲ λέγει τὰ τοιαῦτα. Ῥυπωπαί. ἐπιφώνημα ναυτικόν. ἱππωπαί, ἐπὶ ἵππων. [5] Ἀριστοφάνης· Τίς ἐμβαλεῖ. Βαβαί, βαβαιάξ· χετλιαστικὰ, ἀντὶ τοῦ φεῦ. Οἴμοι τάλας, οἴμοιγε. καὶ οἴμοι μάλα. [6] Ὦ εἶα, ὦ εἶα. μίμημα βαρβάρων ἐξελκόντων π. δεῖ δὲ νοεῖν, ὅτι ταῦτα ἀνὰ μέρος λέγει, τὸ μὲν, ᾧ Ἑρμῆ κελεύοντι καὶ ἕλκοντι· τὸ δὲ, τῶν ἑλκόντων ὑπακουόντων. ὦ εἶα· εἶα μάλα. ὦ εἶα, ἔπ εἶα μάλα. ὦ εἶα. ὦ εἶα. Φῦ, φῦ. ἐπὶ ᾧ φυσῶντος· τὸ πῦρ. Σῦ σῦ. Πῦ πῦ 'σι μῦ τὸ δίκτυον; πάλιν σῦ. Ἀπαπαῖ, παπαιάξ. γερόντων χετλιασμός. Αὖν, αὖν. μίμημα ὑλακῆς κυνῶν. ῥυπαπαῖ. Βομβάξ. ἐπίρρημα ἐπὶ θαυμασμῷ λαμβανόμενον. Βομβαλοβαξ, ἀναδιπλασιάζει τὴν λέξιν. Ἀπαταταταλαῖ. ἐπὶ τῶν ἀλγούντων. Μῦ μῦ. ἐπὶ τῶν ἀφ' μυκτήρων ἠχούντων. Ἰαπαπαιάξ, αἴρεσθ' ἄνω. Ἰαῖ, εὐαῖ, δειπνήσομεν. Εὐοῖ, εὐαῖ, θύαι. ὡς ἐπὶ νίκης. Εὐαῖ, εὐαῖ, εὐά. τέλος τῆς Ἐκκλησιαζουσῶν Ἀριστοφάνους.

Ἐπόπται. [7] οἱ τὰ μυστήρια καταλαμβάνοντες, λέγονται δὲ κατ' ἀρχὴν μὲν μύσται, μετ' ἐνιαυτὸν δὲ, ἐπόπται καὶ ἔφοροι.

Ἐποπτεύειν. Διαφέρει μύησις καὶ ἐπόπτης.

Ἐποπτεία. ἡ ἐπίσκεψις.

Ἐποποιΐα. ἡ δι' ἡρωϊκοῦ μέτρου ἱστορία. ἡ γὰρ περιμὲν μύθου ποίησις, ἐποποιΐα ἐστίν.

Ἐπεργῶσαι. μιμιῶσαι.

Ἔπορεν. ἔδωκεν.

Ἐπορθρεῦσαι. ἀγρυπνῆσαι. ἢ περὶ ἡμέρας ἐπεγερτίσαι.

Ἐπ' ὄρειον Θασίων. ἐπάνω τοῦ ὄρους τῶν Θασίων.

Ἔπος. λόγος ἔμμελής. στίχος.

Ἔπ' [8] πρὸς ἔπ' ἠρειδόμεθα. τουτέστιν, ἀντιβάλλομεν. ἐφιλονεικοῦμεν.

Ἐποφρακίζειν. [9] παιδιά τις, ᾗ παίζουσιν οἱ παῖδες, ὄστρακα ἀφιέντες εἰς θάλασσαν.

Ἐποτρύνει. παροξύνει. διεγείρει.

Ἐπ' ὀδόν. ἐπὶ πρόθυρον.

Ἕπου καλεπείγων. ἀντὶ τοῦ, σαυτὸν κατεπείγων.

Ἐποφθαλμίσας. [10] φθονήσας. ἢ ὀπτυμιλικῶς [11] ἐπιβαλών. Ὁ δὲ ἰδὼν τὸ ζῳδιον, ἐποφθαλμιᾷ τῷ

Ἐπόπται. Epoptæ. Qui myſteriis initiabantur, initio quidem vocabantur Myſtæ: poſtea vero Epoptæ & Ephori.

Ἐποπτεύειν. Epoptam eſſe. Differt autem Myſta & Epopta.

Ἐποπτεία. Inſpectio [myſteriorum, ad quam Epoptæ admittebantur.]

Ἐποποιΐα. Epopœia. Sic vocatur hiſtoria heroico verſu ſcripta. Nam poeſis, quæ caret fabula, eſt epopœia.

Ἐπεργῶσαι. Irritare. Ad iram provocare.

Ἔπορεν. Dedit. Præbuit.

Ἐπορθρεῦσαι. Vigilare uſque ad diluculum. Vel, ante lucem expergiſci.

Ἐπ' ὄρειον Θασίων. Supra montem Thaſiorũ.

Ἔπος. Oratio ligata. Verſus.

Ἔπ' πρὸς ἔπ' ἠρειδ. *Verbis inter nos altercabamur.* Vel, verbis inter nos contendebamus.

Ἐποφρακίζειν. Eſt luſus quidam, quem pueri ludunt, teſtulas in mare projicientes.

Ἐποτρύνει. Incitat. Excitat. Inſtigat.

Ἐπ' ὀδόν. In limine. Ad januam veſtibuli.

Ἕπου καλ. Sequere feſtino gradu.

Ἐποφθαλμίσας. Invidens. Vel, oculos inaliquam rem conjiciens, eamque concupiſcens.

1 Αὖτη σὺ, ποῖ π.] Ariſtophanes *Avibus* pag. 598. (414. Ed. Baſ. P.)

Αὖτη σὺ, ποῖ ποῖ ποῖ πέτῃ; μὴν' ἥσυχος,
Ἔχ' ἀτρέμας, αὐτῷ θῆθ' ἐπίχες δ' θρόμῳ.
Τίς εἶ; ποδαπή;

Sic etiam apud Suidam verſus hi ſcribendi & diſtinguendi ſunt.

2 Εὐρᾰξ, παπάξ.——Ἀφ' τὸ κακέμφατον] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 600. (415. Ed. Baſ. P.)

3 Ὠόπ. παρακελευστικόν. —— καταπαῦον τὴν κωπηλασίαν.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 606.

4 Στειβιλικίγξ. ——μέρος μισθοδίδωμι] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 420. (301. Ed. Baſ. P.)

5 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 324. (223. Ed. Baſ. P.)

6 Ὦ εἶα, ὦ εἶα. μίμημα βαρβ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem* pag. 655. (450. Ed. Baſ. P.)

7 Ἐπόπται. οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 247. Confer etiam Noſtrum infra v. Ἐποπτεύειν: & Caſaubonum ad Athenæum lib. VI. cap. XV.

8 Ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Nubibus* pag. 199. (124. Ed. Baſ. P.) ſed ubi pro ἠρειδόμεθα hodie legitur ἠριζόμεθα.

9 Παιδιά τις, ἣν π.] Hunc luſum eleganter deſcribit Minucius Felix in *Octavio:* ad quem vide Ouzelium pag. 20. Confer etiam Meurſium in libello *de Lud. Græc.*

10 Ἐποφθαλμίσας] Potius ἐποφθαλμιάσας, ut ex exemplis ſequentibus patet. Confer etiam Noſtrum infra v. Ὀφθαλμιάσαι: Heſychium eid. v. itemque v. Ὠφθαλμίασε; & Paul. Leop. *Emend.* lib. X. cap. XIX.

11 Ἐπιβαλών] Subintellige, ὀφθαλμόν. Heſychius: Ὠφθαλμίασε. τὸ ὀφθαλμὸν ἐπέβαλεν. Sic enim pro ἀπέβαλεν ibi legendum eſſe recte monuit Paulus Leopardus loco laudato.

ἀθρῷ-

ἀνθρώπῳ. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ εἰς ὑποψίαν ἦλθεν, ὡς ἐποφθαλμιῶν βασιλείᾳ. τρίτον, ἐπιθυμητικῶς ἔχων. καὶ Ἰάσιπος· Διὰ τὸ ἐποφθαλμιᾶν τῷ πλήθει τὴν κτήσεως. καὶ αὖθις· [1] Ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν ὁ παιδοκεὺς, [2] ἐποφθαλμίσας τῷ χρυσίῳ.

Ille vero aurum conſpicatus, id homini invidere cœpit. Et iterum: *Ille vero in ſuſpicionem venit, quaſi regni cupidus eſſet.* Et Joſephus: *Quod amplas illas opes appeteret.* Et iterum: *Caupo vero eum interfecit, utpote aurum ejus appetens.*

Ἐποχλεῦσαι. ἐπιῤῥεῦσαι, καὶ ποτίσαι.

Ἐποχλεύσαι. Aquam in aliquem locum derivare. Rigare.

Ἐποχεῖται. ἐπικάθηται.

Ἐποχεῖται. Curru, vel equo vehitur. Inſidet.

Ἐποχή. [3] πρῶτος Πύῤῥων ἀκαταληψίας καὶ ἐποχῆς εἶδος εἰσήγαγεν. † Ἐποχή ἐστιν ἡ μοῖρα, ἐν ᾗ καταλαμβάνεται ὅ, τε ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ ἕκαστος τῶν πλανήτων. εἰσὶ δὲ ὅτοι κατὰ τάξιν· [4] Φαίνων, Φαέθων, Πυρόεις, Ἥλιος, Φωσφόρος, [5] Στίλβων, Σελήνη. ἔκαστον δὲ τοῦ ζωδίου διαιρεῖται εἰς λ' μέρη, ἃ καλοῦνται μοῖραι. ἡ δὲ μοῖρα διαιρεῖται εἰς ξ' μέρη, ἃ καλοῦνται ἑξηκοσιὰ πρῶτα λεπτά. καὶ τὸ ἓν πρῶτον λεπτὸν διαιρεῖται εἰς ἑξήκοντα πάλιν, ἃ καλοῦνται δεύτερα λεπτά. πλέον δὲ τῶν δευτέρων λεπτῶν οὐ τῷ μετρίῳ κανόνι παραλαβεῖν οὐκ ἀναγκαῖον.

Ἐποχή. Aſſenſionis retentio. Primus Pyrrhon docuit, nihil compredendi poſſe, & proinde aſſenſionem retinendam eſſe. † Ἐποχὴ dicitur pars illa cœli, in qua comprehenditur Sol, & Luna, & unuſquiſque Planetarum. Horum autem hic eſt ordo: Phænon, Phaethon, Pyrois, Sol, Phoſphorus, Stilbon, Luna. Quodlibet autem circuli Zodiaci ſignum dividitur in xxx partes, quæ vocantur μοῖραι. Harum vero partium unaquæque rurſus in LX. alias partes dividitur, quæ vocantur ſexageſimæ, & minuta prima. Singula porro minuta prima dividuntur in LX alia minuta, quæ ſecunda vocantur. Ultra minuta vero ſecunda in Canone, qui μετρικὸς dicitur, procedere neceſſe non eſt.

Ἔποψ. [6] Ἀριστοφάνης·

Ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς βαρβάρους ὄντας πρὶν
Ἐδίδαξα τὴν φωνὴν, σοφοὺς πολὺν χρόνον.

περὶ τῶν ὀρνέων λέγει Ἔποψ.

Ἔποψ. Upupa. Ariſtophanes: *Ego enim eos antea barbaros vocem docui, poſtquam longo tempore cum eis verſatus fui.* De avibus loquitur Epops.

Ἐποψιασμός.

Ἐποψιασμός. Inſpicendi, vel ſpectandi cupiditas,

Ἔποψία.

Ἐποψία. Inſpectio.

Ἐπωάζειν. τὸ ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς καθέζεσθαι τὰ ὄρνεα. [7] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἄλλως ἄρ' ὁ Ἔποψ, ὡς ἔοικε, τὴν λόχμην
Ἐμβὰς [8] ἐπώαζε. ——————

τὰ ὄρνεα οὖν τῷ ἐπωάζειν λάλα εἰσίν.

Ἐπωάζειν. Ovis incubans. Ovis incubantes canunt. Clamant.

Ἐπωάζουσιν. ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς ᾄδουσι. βοῶσιν.

Ἐπωβελία. [9] πολλῶν εἰς χρήματα συκοφαντούντων τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ ἀπραγμόνους τῶν πολιτῶν, καὶ μάλιστα τοῦτο πράττειν ἐμβαλλομένων τοῖς περὶ τὸ ἐμπόριον συμβαλλόμενοις ἐπὶ ναυτικοῖς τόκοις, Ἀθηναῖοι ζημίαν ἔταξαν τῶν ἐγκαλούντων ὀβολὸν ἑκτίνειν, εἰ μὴ κατ' ὧν ἐνεκάλουν, τύχοις ἕλοιεν. ταύτην τὴν ζημίαν ἐπωβελίαν ὠνόμασαν.

Ἐπωβελία. Cum multi viros bonos & quietos cives pecuniarum cauſa calumniarentur, & præcipue illi, qui in foro & mercatu verſabantur, & nautico fœnore pecuniam aliquibus credebant, accuſarentur & male audirent, quod hoc facerent; Athenienſes mulctâ ſtatuerunt in illos, qui aliquos accuſaſſent, ut obolũ [in ſingulas drachmas] perſolverent, niſi reos peregiſſent illos, quos accuſarant. Hanc [igitur mulctâ] vocarunt ἐπωβελίαν. *Port.*

Ἐπωβελία. τὸ ἕκτον μέρος τῆς τιμήματος.

Ἐπωβελία. Sexta pars ejus ſummæ, quanti lis æſtimata erat.

1 Ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν ὁ παιδ.] Fragmentum hoc ex Æliano depromptum eſſe, diſcimus ex ipſo Suida infra v. Τιμωρῆντος, ubi locum integrum vide.

2 Ἐποφθαλμίσας] Sic etiam legitur infra v. Τιμωρῆντος. At ſcribendum potius exiſtimem ἐποφθαλμιάσας: ut monuimus etiam paulo ante.

3 Πρῶτος Πύῤῥων ἀκαταληψίας καὶ ἐποχῆς εἶδος εἰσήγ.] Hæc ſunt verba Laertii in Pyrrhone.

4 Φαίνων, Φαέθων, Πυρ.] Locum hunc egregie illuſtrat auctor libelli *de Mundo*, (qui Ariſtoteli vulgo tribuitur) cap. 2. ubi ſic inquit: Σωιζῆ δὲ ἔχει αἰεὶ πυῤῥὴ τῶν ἄστρων ὁ μὲν Φαίνοντος ἅμα καὶ Κρόνος καλούμενος κύκλος. ἑρπύζει δὲ ὁ τοῦ Φαίθοντος, Διὸς λεγόμενος. εἶθ' ὁ Πυρόεις, ὁ Ἡρακλέους τε καὶ Ἄρεως ἀστὴρ ἐρυθρόμματος. ἕπεται δὲ ὁ Στίλβων, ὃν ἱερὸν Ἑρμοῦ καλέουσιν ἔνιοι· τινὲς δὲ Ἀπόλλωνος. μεθ' ὃν ὁ τοῦ Φωσφόρου, ὃν Ἀφροδίτης, οἱ δὲ Ἥρας ἀστὴρ λαμπρεύεται. εἶτα ὁ ἡλίου καὶ πλανᾶται ὁ τε σελήνης μίσχος τε γῆς ὀφίζεται. Ad hunc locum Ariſtotelis (ſi modo is laudati libelli auctor eſt) ſcriptor Anonymus, ex quo Suidas hæc excerpſit, forte reſpexerit. Huc ſpectant verba illa Iſidori Peluſiotæ lib. IV. Epiſt. LVIII. Ἐπειδὴ τὸ ἥλιον, καὶ τὴν σελήνην, καὶ τοὺς ἄλλους πέντε ἀστέρας ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ γεγενῆσθαι, Φαίνοντα τε καὶ Φαέθοντα, Στίλβοντά τε καὶ Πυρόεντα (lege Πυῤῥόεντα) καὶ μὴν καὶ Φωσφόρον εἰς τοὺς πλανήτας πεπίστευσαι. Vide ad eum locum notas doctiſſimi Ritterſhuſii.

5 Στίλβων] Heſychius: Στίλβων· ὁ τοῦ Ἑρμοῦ ἀστήρ. Recte: ut ex loco citato Ariſtotelis patet.

6 Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 550. (375. Ed. Baſ. P.)

7 Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν] Pag. 553. (378. Ed. Baſ. P.)

8 Ἐπώαζε] Hodie apud Ariſtophanem legitur ἐπῴαζε: quod metro magis convenit: niſi forte quis dixerit, τὸ ω in voce ἐπώαζε propter ſequentem vocalem in medio corripi; quod tamen inſolens eſt. Cæterum utrumque dicitur, & ἐπώζειν, & ἐπῴζειν: ut vel ex Heſychio patet.

9 Ἐπωβελία. πολλῶν εἰς χρήματα συκοφ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum.

Ἐπωβελία.[1] τὸ ἕκτον τίμημα τῆς δίκης, ὃ ἐπράττοντο οἱ γραψάμενοί τινας, καὶ μὴ ἑλόντες αὐτοῖς τοῖς γραφεῦσιν. ἐκαλεῖτο δὲ ὕστερον, ὅτι καθ' ἑκάστην δραχμὴν ὀβολὸς ἦν. Ἐπωβελία ἦν, ἡ ζημία. καὶ ἐπιβελία, ὁ τόκος, ὑπὸ[2] Πλάτωνος Νόμων ια.

Ἐπῳδός. ἡ ἐπάδουσα τοῖς νοσοῦσι παισί. καὶ ἐπῳδὴ, ἡ ἰησεία. Πολύβιος· Πάσης ἐπῳδῆς καὶ γοητείας καὶ προλήμματος πεῖραν ἐλάμβανον. [3] Σοφοκλῆς·

--- Οὐ σοφὸς ἰατρὸς σοφῶς,
[4] Θρεῖν ἐπῳδὰς σοῖς τομωθεὶς πήμασι.

Ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων. [5]Ὅμηρος. ἀντὶ τοῦ, ἐπ' Ὠκεανοῦ ῥοάς. καὶ ἀλλαχόθι·

Ἀλλ' [6] ἄγ' οἰστὸν πέμπε Μενελάῳ.

ὡς ἐπὶ τὸν Μενέλαον.

Ἐπώκειλα. ἀπέκλινα.

Ἐπώλησε. διέπεμψε.

Ἐπωμαδόν. τοῖς ὤμοις. Ὁ δὲ Φέρων ἐπωμαδόν. λέγεται καὶ ἐπωμάδιος.

Ἐπωμίς. εἶδος προβολαίου. [7] Ἐπωμίδες δὲ, καὶ ἀναξυρίδες, καὶ τῶν ὑποδημάτων τὰ πλεῖστα, ἐς τῶν Οὔννων τόν, τε ὄνομα καὶ τὸν τρόπον ἀποκέκευθε σφίσι. Προκόπιός φησιν.

Ἐπωπεύειν.[8] οἱ μὲν γὰρ τὰ μυστήρια προλαμβάνοντες, μύσται καλοῦνται· οἱ δὲ τῷ ἑξῆς ἐνιαυτῷ, ἔφοροι καὶ ἐπόπται. Ἐγὼ οὖν, φησὶν, ὅταν λάθρᾳ καταράσωμαι τῷ δεσπότῃ μου λίαν ὕπνος ἥδομαι, ὡς δοκεῖν μυστήρια ἐποπτεύειν καὶ ἑορτάζειν. [9] τὸ δὲ, ἀλλ' ἐποπτεύω, ἀντὶ τοῦ ἤ. ἐν οἷς τρόποις λέγομεν, οὐχ οἷον ἥδομαι, ἀλλ' ὑπερήδομαι.

Ἐπώμοσον. [10] Σοφοκλῆς·

Ὄμνυμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοσον.

τετέσι, τοῦ ὄρκου ἐγγυητήν.

Ἐπώνια.[11] τέλος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῇ ὠνῇ διδόμενον. εἴη δ' ἂν ἴσως ἡ πέμπτη.

Ἐπώνυμον. τὸ μετ' ἑτέρου κυρίου καθ' ἑνὸς λεγόμενον. [12] Ἐπωνυμίαν θέμενοι Μαρκίῳ Κορβίνῳ, ἀπὸ τοῦ συναγωνιζομένου τινὶ μονομαχίαν ζώου. Κόρβους γὰρ τοὺς κόρακας φασὶ Ῥωμαῖοι. Καὶ αὖθις[13] Ἀριστοφάνης·

1 Ἐπωβελία. τὸ ἕκτον τίμημα τῆ δίκη.] Ex Harpocratione. Confer etiam Salmasium *de Modo Usur.* cap. 1. pag. 12. 13. & Meursium *Lect. Att.* lib. v. cap. XIII. Huc etiam spectant illa Pollucis lib. VIII. cap. VI. Ὁ δὲ μὴ καθελὼν τὸ πέμπτον μέρος τῆ ψήφῳ, τοῦτο ἐπωβελίαν ἀπεστέρησαν. ἢν δὲ τὸ ἕκτον τῆς τιμήματος. Notet hic Lector, ἐπωβελίαν irrogatam fuisse actoribus illis, qui quintam suffragiorum partem consecuti non fuissent.

2 Ὑπὸ Πλάτωνος Νόμων ια'] Locus Platonis, ad quem Suidas respexit, exstat pag. 678. & sic habet: Ὃς γὰρ ἂν ἀθεμιτοφαγῇ ἕρχον, μισθὸς μὴ ἀποδιδῶν χρόνους τοῖς ὁμολογηθεῖσι, διπλᾶν ἀποτιθέτω, ἐὰν δὲ ἐνιαυτὸς ἐξέλθῃ, τὰ ἄλλων ἀτύκων ὄντων χρημάτων, ὁπόσα διανεισμοῦ ἐυμβάλλῃ τις, ὅπως τῇ δραχμῇ ἑκάστῃ μιᾶς ἐπωβελίαν καθαπτέτω. Sed ibi ἐπωβελία non tam accipitur pro usura (nullam enim usuram, proprie ita dictam, Plato in civitate sua locum habere voluit) quam pro pœna vel mulcta, quæ constituta erat in eos, qui post annum elapsum pactam mercedem operariis non solvissent. Hunc enim sensum verba citata Platonis clare præ se ferunt. Confer Salmasium *de Modo Usur.* pag. 12. ubi hunc ipsum locum Platonis ad examen revocat.

3 Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 35. ut Portus monuit.

Ἐπωβελία. Sexta pars litis æstimatæ, quæ exigebatur ab illis, qui, quos accusaverant, reos non peregerant. Sic autem [mulcta hæc] appellabatur, quod in singulas drachmas obolus persolveretur. Ἐπωβελία igitur dicebatur mulcta quædam. Et ἐπιβελία, usuræ nomen apud Platonem lib. XI. *Legum.*

Ἐπῳδός, Incantatrix. Quæ pueros ægrotantes carminibus curat. Et ἐπῳδή. Incantatio. Præstigiæ. Polybius: *Et omnis incantationis, & præstigiarum, & amuletorum periculum fecerunt.* Sophocles: *Non est periti medici, carmina & incantationes adhibere, cum malum sectionem requirit.*

Ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων. Homerus. Pro, Ἐπ' ὠκεανοῦ ῥοάς. In Oceani fluenta. Et alibi: Ἀλλ' ἄγ' οἰστ. *Sed age, sagittam in Menelaum emitte.* [Idem enim est ac si dixisset Poeta,] ἐπὶ τὸν Μενέλαον.

Ἐπώκειλα. [Appuli.] Declinavi.

Ἐπώλησε. Divendidit. Vendidit.

Ἐπωμαδόν. In humeris. *Ille vero ferens humeris.* Dicitur, & ἐπωμάδιος. Humeris impositus.

Ἐπωμίς. Genus vestis, quæ humeros tegit. Humerale. *Humeralia vero, & femoralia, & pleraque calceamentorum genera ad Hunnorum ritum & nomen peculiaria habent.* Procopius inquit.

Ἐπωπεύειν. Epoptam esse. Qui mysteriis initiabantur, [primo] Mystæ vocabantur: at anno sequenti, Ephori & Epoptæ. Ego igitur, inquit, cum clam dominum meum diris devoveo, adeo lætor, ut mihi videar mysteria spectare, & festum celebrare. Μάλα vero dixit pro οὐκ ἀλλὰ, non solum: quemadmodum dicimus, οὐχ οἷον ἥδ. i. e. non solum lætor, sed etiam supra modum lætor.

Ἐπώμοτον. [Jurejurando adstrictum.] Jurisjurandi sponsorem. Sophocles: *Juro, Jovem jurisjurandi mei sponsorem habens.*

Ἐπώνια. Vectigal, quod pro re quapiam empta penditur. Fuerit autem fortasse quinta [pars pretii.]

Ἐπώνυμον. Cognomen. Sive, quod cum altero nomine proprio alicui tribuitur. *Cognomen Corvini Marco imposuerunt, ab animali, quod eum in singulari prælio adjuverat. Quos enim Græci κόρακας, Romani corvos appellant.* Et Aristophanes: *Quam bonum est, multa*

4 Θρεῖν] Sic etiam hodie apud Sophoclem legitur. Sed 2 MSS. Paris. habent ῥῆσιν: quam lectionem agnoscit etiam ipse Suidas infra v. Θρῆσιν; ubi locus hic repetitur. Ibi nos vide.

5 Ὅμηρος] Il. Γ. v. 5.

6 Ἀλλ' ἄγ' οἰστὸν πέμπε Μενελ.] Locus hic exstat apud Homerum Il. Δ. v. 100.

7 Ἐπωμίδες δὲ, καὶ ἀναξυρίδες, καὶ τῶν ὑποδ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium *Histor. Arc.* cap. VII.

8 Ἐπωπεύειν. οἱ μὲν γὰρ τὰ μυσ.] Totum hunc locum descripsit Suidas ex Scholiasta Aristophanis ad *Ranas* pag. 247. qui tamen plura habet. Pro ἐπωπεύειν autem hic apud Suidam scribendum est ἐποπτεύειν per ο, ut recte habet Scholiasta Comici loco laudato.

9 Τὸ δὲ, ἀλλ' ἐποπτεύω, ἀντὶ τοῦ ἤ.] Scholiasta Aristophanis loco citato rectius sic habet: Τὸ δὲ μάλα εἶπεν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλλά· οἷς τρόποις, &c.

10 Σοφοκλῆς] *Trachin.* pag. 373.

11 Ἐπώνια. τέλος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τ.] Ex Harpocratione.

12 Ἐπωνυμίαν θέμενοι Μαρκίῳ Κορ.] Confer Nostrum v. Ἀμύσσειν, & v. Κελτοί.

13 Ἀριστοφάνης] *Pluto*, pag. 111. (54. Ed. Bas. P.)

Ὡς ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν. ὡσανεὶ ἔλεγεν, ὃ μάταιος ἄρα ἀπεύδουσιν οἱ δικάζοντες πολλὰ ὀνόματα ἔχειν.

Ἐπώνυμοι.[1] δισσοί εἰσιν οἱ Ἐπώνυμοι. οἱ μὲν ἀριθμὸν ἀφ' ὧν αἱ Φυλαί· [2]ἕτεροι δὲ δύο ἐπὶ τοῖς μ'. ἀφ' ὧν αἱ ἡλικίαι προσαγορεύονται τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος, ἀπὸ ιη ἔτους [3]ἄχρις ξ'.

Ἐπάνυμοι. [4]οἱ κατ' ἀρετὴν διαφέροντες ἀστοὶ καὶ ξένοι χαλκοῦς εἰκόσιν ἐτιμῶντο· ὑφ' ὧν οἵων καὶ ταῖς Φυλαῖς ἐτίθη ὀνόματα. φασὶ δ' ὀνείδει χρῶτον δόξαι τὰς Φυλὰς ἐξηγήσασθαι. ἀπεβάλλων γὰρ αὐτῶν ὄνομα ταῖς Φυλαῖς θέσθαι, ἀπὸ τῶν ἐνδοξοτάτων τοῦτο ποιῆσαι, καὶ ἕκαστον ἑκατὸν ὀνόματα ἴδια γραψάμενον κληρῶσαι. [5]πρὸ γὰρ τὰς εἰκόνας τῶν Ἐπωνύμων τούτων εἰσηγοῦντο τοὺς νόμους, περὶ ἧς γενέσθαι κυρίους· ἵν' ἐντυγχάνοντες αὐτοῖς οἱ βουλόμενοι κατηγορῶσιν.

Ἐπωπεύς,[6] Ἐπωπέως.

Ἐποπτικῶν. οἱ μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι, ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει ἐποπτεύειν ἐλέγοντο.

Ἐπαρώθησαν. ἐσκληρύνθησαν.

Ἐπαυρόμενοι. Φανῶν.

Ἐπωτίδες.[7] Θουκυδίδης· Καὶ τὰς ἐπωτίδας ἐπέθεσαν τῶν πρῴρων παχείας ὡς ἐπὶ ἓξ πήχεις, ἐντὸς τε καὶ ἔξωθεν.

Ἐπωτίδες.[8] εἰσὶ τὰ ἑκατέρωθεν τῆς πρῴρας ἐξέχοντα ξύλα.

Ἐπωτίσαι. Ἐκ φορτίδων πολεμικὰς τὰς νέας κατεσκεύασε, ταῖς ἐπωτίσι καὶ ταῖς πείσοις ἀποφήνας εὐρώστους.

Ἐπ' αὐτόν. ἐπ' αὐτόν.

Ἐπωφελέσι.

Ἐπῴχετο. ἐπεπορεύετο.

Ἐπράξατο. ἀπῄτησεν. Τοὺς δὲ Βυζαντίους, καὶ τινας ἄλλους ἐπράξατο. ἀντὶ τῶν, χρήματα ἀπῄτησαν. καὶ αὖθις· Ὡς δὲ δίκας αἰτῶν τοὺς Ἀθηναίους περὶ τοῦ παιδὸς, ὃν ἔτυχεν, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐπράξατο.

Ἐπραδεῖ. ἀπέπαρδε. καὶ ἀποπαρδεῖν λέγουσι. ἐπραδεῖν δὲ, παρεπαιγμένως τοῦ ρ'.

Ἐπραξικόπει. Ὁ δὲ [9]ἐπραξικόπει τὴν πόλιν, ὅτι πολλῶν κατασκευαζόμενον ἐν αὐτῇ προδότας.

cognomina habere. Quaſi dixiſſet; haud fruſtra igitur Judices multa nomina habere cupiunt.

Ἐπώνυμοι. Duplices fuerunt Eponymi: alteri decem numero; a quibus Tribus nomen acceperunt: alteri vero XLII. a quibus civium ætates quotannis appellantur, ab anno decimo octavo uſque ad ſexageſimum.

Ἐπάνυμοι. Eponymi. Cives & peregrini, qui virtute cæteris præſtabant, æreis ſtatuis honorabantur: a quorum nonnullis & Tribubus nomina impoſita ſunt. Dicunt autem Tribus primum illinc diſtingui cæpiſſe. Cum enim Athenienſes dubitarent, unde Tribus appellandæ eſſent, a viris clariſſimis nomina eis impoſuiſſe feruntur: ſingulis centum nomina ſcripta ſorti committentibus. Juxta horum autem Eponymorum ſtatuas leges [populo] proponebantur, antequam ratæ fierent; ut omnibus eas legere & judicium ſuum de illis ferre liceret.

Ἐπωπεύς. Epopeus. [Nomen proprium.]

Ἐποπτικῶν. Qui Eleuſine initiabantur, in ſecunda initiatione ad inſpectionem myſteriorum admittebantur, quod ἐποπτεύειν Græci vocabant.

Ἐπαρώθησαν. Indurati ſunt.

Ἐπαυρόμενοι. Ululans. Rugiens. Latrans.

Ἐπωτίδες. [Ligna in navibus a prora utrinque prominentia.] Thucydides: *Et epotides proris impoſuerunt, craſſas fere ſex cubitos.*

Ἐπωτίδες. Epotides. Sic appellantur ligna illa, quæ utrinque a prora prominent.

Ἐπωτίσαι. Epotidibus. [Sive, navium auriculis.] *Ex onerariis navibus bellicas naves confecit, eaſque firmis epotidibus munivit.*

Ἐπ' αὐτόν. Idem quod ἐπ' αὐτόν. Ad ipſum.

Ἐπωφελέσι. Utilibus.

Ἐπῴχετο. Obibat. Circumibat.

Ἐπράξατο. Exegit. *A Byzantiis & quibuſdam aliis pecuniam exegerunt.* Et iterum: *Cum autem ab Athenienſibus petiiſſet, ut filii ſui necem ulciſcerentur, re non impetrata, ſe ipſe interfecit.*

Ἐπραδεῖ. Pepedit. Ventris crepitum emiſit. [Communiter dicitur] ἀπέπαρδε & ἀποπαρδεῖν. At ἐπραδεῖν [dictum eſt pro ἐπάρδειν,] præpoſito ρ.

Ἐπραξικόπει. Molitione clandeſtina & proditorum opera aliquid in ſuam poteſtatem redigere ſtudebat. *Ille vero urbem fraude & dolo occupare ſtudebat, proditoribus a longo jam tempore in ea ſubornatis.*

1 Ἐπώνυμοι. δισσοί εἰσιν οἱ ἐπ.] Ex Harpocratione. Confer etiam Noſtrum infra v. Στρατία ἀν πῆς Ἐπωνύμοις: qui locus hunc egregie illuſtrat. Etymologus: Ἐπώνυμοι. δισσοί εἰσιν ἔστι· οἱ μὲν λεγόμενοι τῶν ἡλικιῶν· καὶ εἰσὶ δύο καὶ πεντήκοντα, οἱ καλοῦντες καὶ λήξεων Ἐπώνυμοι. οἱ δὲ δῆμοι, ἀφ' ὧν αἱ φυλαὶ προσηγορεύθησαν, οἷον Ἐρεχθεύς, Αἰγεύς, Πανδίων, Λεώς, Ἀκάμας, (lege, Ἀκάμας: unde tribus Ἀκαμαντὶς dicta) Οἰνεύς, Κέκροψ, Ἱπποθών, Αἴας, Ἀντίοχος. His adde, quæ habet Pauſanias in *Atticis* p. 8. 9.

2 Ἕτεροι δὲ δύο ἐπὶ πῆς μ'.] Antea peſſime legebatur, ἕτεροι δὲ δύο καὶ πῆς μβ': cujus loco veram lectionem nunc primum Suidæ reſtitui. Eponymi enim ætatum, de quibus hic agitur, numero erant XLII. ut non ſolum clare patet ex loco Etymologi in nota præcedente adducto: ſed etiam ex Harpocratione, & ipſo Suida infra v. Στρατία ἀν πῆς Ἐπων.

3 Ἄχρις ξ'.] Sic etiam habet Harpocratio. At Petitus *de Leg. Attic.* pag. 543. reponendum contendit ἄχρις μ': quem vide.

4 Ἐπάνυμοι. οἱ κατ' ἀρ.] Hic in prioribus Editt. excidit caput articuli Ἐπώνυμοι; & cætera, quæ ſequuntur, cum præcedenti articulo male cohærent: quam confuſionem, ſecutus auctoritatem MStorum Pariſ. ex hoc loco ſuſtuli.

5 Πρὸ γὰρ τὰς εἰκόνας τῶν Ἐπ.] Vide Petitum *de Leg. Att.* p. 100.

6 Ἐπωπεύς] Erat Rex Sicyonis, cujus mentionem facit Diodorus in Excerptis a Valeſio editis pag. 221.

7 Θουκυδίδης] Lib. VII. cap. XXXVI. unde locum hunc mutilum ſupplebis.

8 Ἐπωτίδες] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. VII. cap. XXXIV.

9 Ὁ δὲ ἐπραξικόπει τὴν πόλιν, ὅτι πολλ.] Fragmentum hoc Fulv. Urſinus & Caſaubonus Polybio tribuunt.

Ἐπεραστεῖν. ἀντὶ τοῦ ἐβεκλεύοιλο. [1] Ἀλλήλοις ξυγγινόμθνοι ἐπερασσον, ὅπως τά τε διάφορα λύσουσι, καὶ τὰ ἀμφὶ τῇ εἰρήνῃ εὖ θήσουσι.

Ἐπερασπόμιν. ἀπήτων.

Ἐπέρασθον. ἐπεβάλθυν. προεδίδοσαν. [2] Ἐπεσπᾶλο τὺς Αἰτωλύς, καὶ τούτοις ἐπέρασθον τὴν πόλιν. καὶ αὖθις· Ἀνὴρ τις ἔπρασθε κακῶς, καὶ πᾶσα ἡ οἰκία αὐτοῦ.

Ἐσεβέσθυεν. ἐτίμα. Ὁ δὲ Σωκράτης ἠθικὴν φιλοσοφίαν ἐσεβέσθυεν.

Ἐσβήθη. ἐκαύθη πυρί. [3] Ἔαλω μέγα κακουργῶν, καὶ ζῶν ἐνεσβήθη.

Ἔσβηξας. ἔπραξας. Ἔσβησας δὲ, ἔκαυσας.

Ἐσείλο. γενικῇ. ἠγόραζεν.

Ἔσβωσεν. ἐμοίρασεν.

Ἐσπρυτάνθυσε. παρέσχε. διῴκησε. Δῶρά τε πέμπει ἐπὶ φιλίᾳ καὶ συμμαχίᾳ, ἵν' Στρυγγαῖος ἐσπρυτάνθυσεν.

Ἑπτά. ὁ ἑβδομός.

Ἑπταβύειον. [4] ἑπτάβυρσον. ἑπτάπτυχον.

Ἑπτάπεπλος. [5] ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην. ἢ ἑπτάκις διαμφὶ κερκῖδας. πέξαι γὰρ τὸ κεῖραι, ἢ κλένισαι.

Ἑπταπλάσιον. ἀντὶ τοῦ, πολυπλασίονα. ὁ γὰρ ἑπτὰ ἐπὶ πλήθους τάσσεται.

Ἔπταρον. [6] ἡδόμην. φαρμὰς γὰρ κεφαλῆς αἴσθησις. ἐπεὶ οἱ θιγόντες τῇ μυκτῆρος λεπτῷ κάρφει, φλέγωσιν.

Ἐσφακώς. σφαλείς. Ὁ δὲ ὑπερβαίνων τὸν ὀδὸν τῆς αὐλῆς, ἔσφαλσε βιαιότερον, καὶ πρὸς γῆν κατωλίσθη.

Ἐσφερᾶτο. ἐνεφέρετο.

Ἑπτέτης. ζ' ἐτῶν. [7] Ἑπτέτης ὢν Ἀρχέδημος, οὔπω ἔφυσε φράστορας. τετέρας, [8] φράστας ὀδόντας.

Ἔσφηξεν. ἐφοβήθη. συνεσάλη. ἐταπεινώθη.

Ἐσφηχότες. δειλιῶντες. φοβούμενοι.

Ἐσφομβῶτο. θαυμάζων.

Ἐποίκιον. Τινὲς δὲ ἔμφυον ὂν τοῖς ἐποικίοις χώραν ὀνομάζουσι τὰ ποιμνία.

Ἔποικος. μέτοικος. [9] Ἔποικοι παρὰ Θουκυδίδῃ, οἱ ἐν πόλει· Ἄποικοι δὲ, οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι.

1 Ἀλλήλοις ξυγγινόμθνοι ἔπρασσον.] Hæc ſunt verba Procopii lib. I. *de Bello Perſ.* cap. XI. pag. 32.

2 Ἐπεσπᾶλο τὺς Αἰτ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. IV. cap. XVII.

3 Ἔαλω μέγα κακ.] Verba hæc eſſe Æliani diſcimus ex ipſo Suida infra v. Μέγα.

4 Ἑπταβύειον. ἑπτάβυρσον. ἑπτ.] Ex Schol. Homeri ad Il. H. v. 220.

5 Ἑπτάπεπλος] Sic MS. Pariſ. A. At priores Editt. minus recte, ἑπτάπτυκες.

6 Ἔπταρον. ἡδόμην. φαρμὰς γὰρ κεφ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 242.

Ἐπεραστεῖν. Agebant. Conſultabant: *Illi vero inter ſe congreſſi id agebant, ut & controverſias omnes componerent, & pacem ſtabilirent.*

Ἐπερασπόμιν. Exigebam. Repetebam.

Ἔσπρασθον. Inſidiabantur. Prodebant. *Ætolos acciverunt, iiſque urbem prodiderunt.* Et iterum: *Vir quidam haud ex animi ſententia rem gerebat, totaque ejus domus.*

Ἐσεβέσθυεν. Honorabat. Magni faciebat. *Socrates autem moralem Philoſophiam in pretio habebat.*

Ἐπρήθη. Crematus eſt. *In ingenti facinore deprehenſus, & vivus combuſtus eſt.*

Ἔπρηξας. Pro ἔπραξας. Feciſti. At ἔπρησας, combuſſiſti.

Ἐσρίατο. Genitivo jungitur. Emit.

Ἔπρωσεν. Fato deſtinavit. Deſtinavit.

Ἐπρυτάνθυσε. Suppeditavit. Præbuit. Adminiſtravit. *Donaque miſit, amicitiæ & bellicæ ſocietatis cauſa, cujus ineundæ Stryngæus auctor fuit.*

Ἑπτά. Septem.

Ἑπταβόειον. Ex ſeptem pellibus bubulis confectum. Septemplex.

Ἑπτάπεπλος. Denſam & prolixam comam habens. Proprie, quæ ſepties tonderi poteſt. Πέξαι enim ſignificat tondere.

Ἑπταπλάσιον. [Proprie ſeptuplum. Interdum vero,] multiplicem. Numerus ſeptenarius enim pro multitudine ponitur.

Ἔπταρον. [Sternutavi.] Senſi. Sternutatio enim eſt ſenſus capitis. Nam qui nares tenui feſtuca tangunt, ſternutant.

Ἐπταικώς. Lapſus. *Ille vero limen aulæ tranſiens, violento caſu humi proſtratus eſt.*

Ἐπτερᾶτο. Alis ſe levabat. Efferebatur.

Ἑπτέτης. Septennis. *Archedemus ſeptennis nondum edidit tribules.* [Præter expectationem Comicus dixit φράστορας, pro] φραστῆρας ὀδόντας, i. e. dentes ætatis indices.

Ἔπτηξεν. Metuit. Præ metu animum contraxit. Humilem ſe præbuit.

Ἑπτηχότες. Metuentes. Formidantes.

Ἐπτοημβῶτο. Admiratione perculſus.

Ἐποίκιον. Domicilium. Villa. *Quidam autem ex paſtoribus in villis in illa regione ſitis manſerunt.*

Ἔποικος. Inquilinus. Ἔποικοι apud Thucydidem vocantur coloni, qui in urbes; Ἄποικοι vero, qui in locum deſertum mittuntur, ut ibi habitent.

7 Ἑπτέτης ὢν Ἀρχ.] Ariſtophanes *Ranis* pag. 231. (147. Ed. Baſ. P.)

Σκώψωμεν Ἀρχέδημον,
Ὃς ἑπτέτης ὢν οὔπω ἔφυσε φράστορας.

Vide ibi Scholiaſtam.

8 Φράστας ὀδόντας] Imo potius φραστῆρας ὀδόντας. Dentes enim ætatis indices a Græcis appellantur γνώμονες & φραστῆρες. Vide Noſtrum infra v. Φραστῆρες.

9 Ἔποικοι παρὰ Θουκυδίδῃ, οἱ ἐν π.] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. II. cap. XXVII.

Ἔποίμ-

Ἕπομ᾽ ἄν. ἀκολουθοίην.

Ἐποίνι⊙. μέθυσ⊙. ἐπιληπτ⊙.

Ἐποισαμ. ἐπενέγκαμ.

Ἐποισθήσετ⊙. ἐπενεχθήσετ⊙.

Ἕπολτο. ἀκολουθοῖτο.

Ἐποιχόμεθα. ἐπερχόμεθα.

Ἐπύθοντο. ἤκουσαν. ἠρώτησαν.

Ἐπύλλια· ξυλλέγω. τὰ ἔπη, ὑποκοριστικῶς.

Ἐπύρσευσε. πυρκαϊὰν ἐποίησε.

Ἐρᾷ. ἐπιθυμεῖ. Ἔρα δὲ, ἡ γῆ. ἀφ᾽ ἣν τὸ ἐείσας, ὅ ἐστι φέρε ἴσης γῆς φιλονεικήσας. καὶ ἔρρει. ἐφθείρετο.

Ἔρανα. δῶρα, τὰ ἐκ συλλογῆς.

Ἐρανεμπόλοις. τοῖς ἐκ τῶν ἐράνων ἐμπολῶσιν ἀπὸ τοῦ ἔρχων.

Ἔρανον. ἐκ συμεισφορᾶς δεῖπνον.

Ἐρανικαί.[4] ὅπου ἔμμηνοι δίκαι, αἵτε ἐμπορικαί.

Ἐρανισάμην⊙.[5] ἐκ πολλῶν συναγαγών. καὶ ἐρανίσας, Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ ἔρανον αἰτήσας. Ἐρανιστὴς μήν τοι κυρίως ἐστὶν, ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων, καὶ τοῦ φόρου, ὃν ἑκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν, εἰσφέρων.

Ἔρανο⊙. ἡ ἐκ κοινῆς ἐρίασις. ἢ[6] ἐντολή. εἰσφορά. ἢ συλλογή. ἢ[7] σπερμαιότερον.

Ἐραπτίδαυλ⊙. ἐν Ἐπιγράμματι· [8]Βερχάνδης ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὶς Ἐραπτίδαυλ⊙ Κεῦβοτ⊙.

Ἐρασινάδης.[9] ὄνομα κύριον. στρατηγὸς δὲ Ἰουδαίων.

Ἐρασίστρατ⊙, [10]Ἰουλιήτης, ἀπὸ Ἰουλιάδ⊙ πόλεως Κέω τῆς νήσου. χρηματίζει δὲ Κεῖ⊙, υἱὸς Κρητοξένης, τῆς Μηδίου τοῦ ἰατροῦ ἀδελφῆς, καὶ Κλεομβρότου. [11]Οὗτ⊙ Ἀντίοχον τὸν βασιλέα νοσοῦντα ὑπὸ τοῦ τῆς μητρυιᾶς Στρατονίκης πόθου ἰάσατο εὑρὼν τὸ πάθ⊙ ἐκ τοῦ ψαῦειν τοῦ χεῖρα ἐπὶ τοῦ καρδίαν αὐτοῦ, καὶ τὸν παλμὸν σωρεύσας. ὁσάκις γὰρ ἔβλεπεν ὁ Ἀντίοχ⊙ τὴν μητρυιὰν αὐτοῦ τυχὸν διερχομένην, ἐπάλλετο τὴν καρδίαν μᾶλλον τῆς ταύτης ἕνεκα. τέθαπται δὲ πρὸς τῷ ὄρει τῇ Μυκάλῃ, κατὰ λιμένα Σάμου. ἔγραψεν ἰατρικὰ βιβλία θ᾽.

Ἕπομ᾽ ἄν. Sequar.

Ἐποίνι⊙. Vino deditus. Temulentus.

Ἐποῖσαμ. Intuliſſe.

Ἐποισθήσετ⊙. Inferetur. Importabitur.

Ἕπολτο. Sequatur.

Ἐποιχόμεθα. Obimus. Invadimus.

Ἐπύθοντο. Audiverunt. Interrogarunt.

Ἐπύλλια ξυλλέγω. Verſiculos colligo. Ἐπύλλια enim eſt diminutivum ab ἔπη.

Ἐπέρσευσε. Igne ſublato de ſpecula ſignum dedit. Faces accendit.

Ἐρᾷ. Cupit. Amat. Ἔρα vero, terra. Hinc etiam dictum eſt ἐείσας: quaſi dicas φέρε [ἔρας] ἴσης Φιλονεικήσας, i. e. de pari terræ portione contendere. Et ἔρρει, peribat.

Ἔρανα. Dona collectitia.

Ἐρανεμπόλοις. Redemptoribus, ſive nundinatoribus erani.

Ἐράνιον. Donum collatitium. Eranus.

Ἐρανικαί. Ad eranum pertinentes. Controverſiæ de erano & negotiis mercatorum ſingulis menſibus in Judicio diſceptari ſolebant.

Ἐρανισάμην⊙. Qui a multis eranum collegit. Et ἐρανίσας Demoſthenes dixit de eo, qui eranum corrogavit. Ἐρανιστὴς vero proprie dicitur, qui erani particeps eſt, & ſingulis menſibus debitam penſionem confert.

Ἔρανο⊙. Cœna collatitia. Symbola. Pecunia collectitia.

Ἐραπτίδαυλ⊙. In Epigrammate: *Capax admodum eſt hic lebes: quem dedicavit Cleobotus Eriaſpidæ filius.*

Ἐρασινάδης. Eraſinades. Nomen proprium. Erat autem belli dux.

Ἐρασίστρατ⊙. Eraſiſtratus, Juliates, ex Juliade, Cei Inſulæ urbe. Appellatur autem Cejus, filius Cretoxenæ, Medii Medici ſororis, & Cleombroti. Hic Antiochum Regem, qui præ amore novercæ Stratonices in morbum inciderat, ſanavit: poſtquam manu cordi ejus admota ex palpitatione cauſam mali deprehendiſſet. Quotieſcunque enim Antiochus novercam ſuam forte tranſeuntem vidiſſet, toties cor ejus præ amore vehementius ſolito palpitabat. Sepultus eſt juxta montem Mycalen, e regione Sami. Scripſit de re medica libros IX.

1 Ἐπύλλια ξυλλέγω] Ariſtophanes *Acharnenſibus* pag. 391.
Ὁ νῆς μ᾽ ἔξω συλλέγων ἐπύλλια.
Huc Suidas reſpexit.

2 Παρὰ τὸ ἐείσαμ] Scribe, παρ᾽ ὃ καὶ τὸ ἐείσαμ. Confer Etymologum v. Ἔρα.

3 Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν] Hæ tres voces mihi ſuſpectæ ſunt, nec ad rem quicquam facere videntur.

4 Ἐρανικαί. ὅπου ἔμμηνοι δ.] Scribe, Ἐρανικαί. ὅπου ἔμμηνοι αἱ ἐρανικαί, &c. Confer Noſtrum ſupra v. Ἔμμηνοι. De erano autem & eraniſtis videndus omnino eſt Salmaſius *de Uſuris* cap. III. qui ibi prolixe de hoc argumento agit.

5 Ἐρανισάμην⊙. ἐκ πολλῶν συναγ.] Ex Harpocratione.

6 Ἐντολή] Sic etiam habet Etymologus: ſed mendoſe omnino. Scribendum enim eſſe ἐμπολή, colligo ex voce præcedente ἐρανεμπόλοις.

7 Ἢ σπερμαιότερον] Locus hic mutilus eſt: quem ex Etymologo ſupplebis.

8 Βερχάνδης ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὶς Ἐραπτ.] Locus hic corruptus eſt, qui ſic ſcribendus & diſtinguendus eſt:
Βερχάνδης ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὶς Ἐρασινάδου υἱὸς Κλεύβοτος.
Sic enim legitur in Anthologia Epigrammatum inedita, ex qua Epigramma integrum, cujus fragmentum hoc pars eſt, publici juris fecit Lucas Holſtenius ad Stephanum v. Τέγεα: ut monuimus etiam ſupra v. Βερχανδής.

9 Ἐρασινάδης] Ariſtophanes *Ranis* pag. 268. (176. Ed. Baſ. P.)
Εἰ καρτερήσεθ᾽ ὥρ᾽ ἔτι μικρὸν, Ἐρασινίδου.
Scholiaſta ad eum locum: Ἐρασινίδης, εἷς τῶν περὶ Ἀρχίνεων στρατηγησάντων δυνατῶν. Huc Suidas reſpexit. Vide etiam infra v. Ἐρατήσιος μικρὸν Ἐρασινάδου.

10 Ἰουλιήτης, ἀπὸ Ἰουλ.] Strabo lib. X. Ἐκ δὲ τῆς Ἰουλίδος ἦν, τῆς Σιμωνίδης ἦν ὁ μελοποιὸς, καὶ Βακχυλίδης, ἀδελφιδοῦς ἀμφοῖν· ὧν μὴν πάππου Ἐρασίστρατος ὁ ἰατρὸς, &c. Errat ergo Stephanus Byzantius v. Κῶς, qui Eraſiſtratum hunc Coum facit. Julis enim, ſive Julias erat urbs inſulæ Cei, ut non ſolum teſtatur Suidas hoc loco, ſed etiam Strabo lib. X. pag. 486.

11 Οὗτος Ἀντίοχον τὸν βασιλ.] Eandem hiſtoriam prolixius narrant Plutarchus in *Demetrio* pag. 907. Appianus *de Bellis Syr.* pag. 204. Valer. Max. lib. V. cap. VII. Julianus in *Miſopog.* pag. 72. & alii.

Ἐραλεινός. ὁ ἐπέρατος.

Ἐρασθένης, Ἀγλαΐ (οἱ δὲ, Ἀμβροσίᾳ) Κυρηναῖος, μαθητὴς Φιλοσόφου Ἀρίστωνος Χίου, γραμματικῆ δὲ Λυσανίᾳ τῷ Κυρηναίῳ, καὶ Καλλιμάχῳ τῷ ποιητῇ. μεταπέμφθη δὲ ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ τρίτου Πτολεμαίου, καὶ διέτριψε μέχρι τοῦ πέμπτου. [2] Ἀφ' οὗ δὲ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἴδει παιδείας τοῖς ἄκροις ἐγγίσασι τὰ βήματα ἐπεκλήθη. οἱ δὲ καὶ δεύτερον ἢ νέον Πλάτωνα· ἄλλοι, Πένταθλον ἐκάλεσαν. ἐτέχθη δὲ ἐπ' ὀλυμπιάδι, καὶ ἐτελεύτησεν π' ἐτῶν γεγονώς· ἀπαχόμβρου προφῆς ἀφ' οὗ τὸ ἀμβλυώπειν, μαθητικὸν ἐπίσημον καλαλιπὼν Ἀριστοφάνει τῷ Βυζαντίῳ· οὗ πάλιν Ἀρίσταρχος μαθητής. μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ Μνασέας καὶ Μένανδρος καὶ Ἄρισις. [3] ἔγραψε δὲ Φιλόσοφα, καὶ ποιήματα, καὶ ἱστορίας. Ἀστρονομίαν, ἢ [4] Καταστερισμούς. Περὶ τῆς ἀρχαίας Φιλοσοφίας αἱρέσεων. Περὶ ἀλυπίας. Διαλόγους πολλούς, καὶ Γραμματικὰ συχνά.

Ἐργαλεῖον. ἔργον τι.

Ἐργάνη. ἡ Ἀθηνᾶ, παρ' ὅσον ἔφορός ἐστι τῶν γυναικῶν ἐργασίας, ταύτην παρὰ Ἀθηναίοις καὶ Σαμίοις εἴρηται. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐργασίαν.

Ἐργαστῆρας. ἐργάτας. Ὁ δ' ἐνελόχα πνὰς ἐργαστῆρας ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐπανιόντας, καί πως λαθὼν εἰς αὐτὸν ἐρπύσας.

Ἐργαστήριον. ἐν ᾧ τινα ἐργάζονται. [5] Πολύβιος· Οὐκ ἔστι, φησὶν [6] τὸν Ξενοφῶντα, ὃς θεασάμενος τὴν πόλιν ἐκείνην, ἣν ἂν εἴποτε πολέμου ἐργαστήριον.

Ἐργαστικός. [7] Πολύβιος· Ἴσως δὲ τὴν πολιτικὴν καὶ τῆς τῶν ἐργαστικῶν κατασκευῆς.

Ἐργάπδες. αἱ ἐργαζόμεναι γυναῖκες τὰ τῶν ἀνδρῶν ἔργα. ἡ εὐθεῖα, ἐργάπις.

Ἐργίσκη. [8] τῆς Θρᾴκης ἐστίν. Ἀπὸ Ἐργίσκου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἄβας νύμφης.

Ἐργολάβος. ὃν ὥσπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ δοκοῦμεν ἐργολάβον καλεῖν τὸν ὑπέρ τινων ἔργων μισθὸν λαμβάνοντα, καὶ ἔχοντας τοὺς συνεργαζομένους, ὅπου καὶ οἱ ῥήτορες ἐξεδέξαντο τὸν ἐργολάβον· ἀλλ' ἐπὶ φλαύρων πραγμάτων χρῶνται τῷ ὀνόματι· ὡς [9] Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς τὸν Βοιλὸν καὶ τὸν δῆμον Ἐπιστολῇ· Πολὺ γὰρ μᾶλλον εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας τὰ παρόντα

Ἐραστεινός. Amabilis. Optabilis.

Ἐρασθένης. Eratoſthenes, Aglai, vel, ut alii, tradunt, Ambroſii F. Cyrenæus, Ariſtonis Philoſophi Chii, & Lyſaniæ Cyrenæi Grammatici, & Callimachi Poetæ diſcipulus. Accerſitus Athenis a Ptolemæo tertio, ad quintum uſque vixit. Hic quod in omni doctrinæ genere ſecundum locum teneret, & viris ſummis proximus eſſet, *Beta* vocatus eſt. Alii vero eum Platonem ſecundum, vel juniorem: alii Quinquercionem appellarunt. Natus eſt CXXVI. Olympiade: obiitque anno ætatis LXXX, ex inedia, propter hebetatam oculorum aciem; relicto inſigni diſcipulo Ariſtophane Byzantio: cujus rurſus diſcipulus fuit Ariſtarchus. Ejus vero diſcipuli fuerunt Mnaſeas, & Menander, & Ariſtis. Scripſit Philoſophica: Poemata: Hiſtorias: Aſtronomiam, ſeu de iis, qui inter aſtra relati ſunt. Item de Philoſophorum ſectis: De vacuitate doloris: Dialogos multos; & multa Grammatica.

Ἐργαλεῖον. Inſtrumentum.

Ἐργάνη. Sic apud Athenienſes & Samios dicta eſt Minerva, [ab ἔργον, opus:] quod operum muliebrium eſſet inſpectrix. Significat etiam opus, vel operationem.

Ἐργαστῆρας. Operarios. Opifices. *Ille vero inſidias ſtruxit quibuſdam operariis ex agris domum redeuntibus, & clam ad ipſum prorepſit.*

Ἐργαστήριον. Officina. Polybius: *Nemo eſt quin illa cernens, urbem eam belli officinam, ut Xenophontis verbis utar, diceret.*

Ἐργαστικός. Opifex. Operarius. Polybius: [*Congeſta in forum*] *ſuppellectile & civium & opificum.*

Ἐργάπδες. Operatrices. Operariæ. Sive, mulieres, quæ virorum opera faciunt. Caſus rectus eſt ἐργάπις.

Ἐργίσκη. Ergiſce, locus Thraciæ, ab Ergiſco Neptuni & Abæ Nymphæ filio ſic dictus.

Ἐργολάβος. Non quemadmodum ſecundum vulgarem loquendi conſuetudinem ἐργολάβον vocamus illum, qui mercede operam ſuam locat, & operis ſocios habet; ſic etiam Oratores facere conſueverunt: ſed illi vocem hanc malo ſenſu accipiunt; ut Demoſthenes in Epiſtola ad Senatum & populum: *Præſens rerum ſtatus multo magis benevolentiam & humanitatem*

1 Ἐρασθένης] De hoc Eratoſthene vide Voſſium *de Hiſt. Gr.* lib. 1. cap. XVII.

2 Διὰ δὲ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἴδει παιδείας τοῖς ἄκροις ἐγγίσασι τὰ βήματα ἐπικλ.] Meurſius ad Heſychium Mileſium pag. 147. recte monuit locum hunc mendoſum eſſe, eumque ſic ſcribi debere: Διὰ δὲ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἴδει παιδείας, τοῖς ἄκροις ἐγγίσασι, Βῆτα ἐπικλήθη. Eratoſthenes enim non Βήματα, ſed Βῆτα cognominatus fuit, quod inter eruditos ſecundus ei locus aſſignaretur: ſicut βῆτα ſecunda eſt alphabeti litera. Heſychius Mileſius: Ἐρασθένης ἀφ' οὗ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἴδει παιδείας, τοῖς ἄκροις ἐγγίζων, Βῆτα ἐκλήθη. Artemidorus Epheſius, vel, ſecundum alios, Marcianus Heracleota, in *Periplo*: Καὶ μετ' ἐκεῖνον Ἐρασθένης, ὃν Βῆτα ἐκάλεσαν οἱ Μουσεῖς περιπάτου. Locum hunc Artemidori obſervaverat etiam Pearſonius, & ante eum Voſſius.

3 Ἔγραψε δὲ φιλόσοφα, καὶ τ.] De ſcriptis Eratoſthenis vide Voſſium loco ante laudato; & Meurſium, partim ad Nicomachi Geraſeni Enchiridion; partim ad Heſychium Mileſium.

4 Καταστερισμούς] Imo καταστερισμούς: quo nomine inſcribitur opus Eratoſthenis, hodie adhuc ſuperſtes, quo de aſtris, eorumque nominibus; ſive de iis, qui in aſtra relati ſunt, agitur. Vide etiam infra v. Ἵππαρχος: ubi itidem pro καταστερισμῶ legendum eſt καταστερισμῷ; ut ibi Lectorem monemus.

5 Πολύβιος] Lib. x. cap. xx. ubi tamen locus hic paulo aliter legitur.

6 Κατὰ τὸν Ξενοφῶντα] Locus Xenophontis exſtat in *Ageſilao* p. 655. ubi de Epheſo ſic ſcribitur: Ὥστε τὴν πόλιν ὄντως ἡγήσω πολέμου ἐργαστήριον εἶναι. Ad eundem locum Xenophontis reſpexit Athenæus lib. x. pag. 421. ubi ſic ait: Καὶ Μενέμαχος πυρρίχην συμπόσιον πολέμου παρασκευὴν ἐπαγγελόμενον, ἣν ὡς ἀληθῶς κατὰ τὸν μελέτατον Ξενοφῶντα, πολέμου ἐργαστήριον.

7 Πολύβιος] Lib. x. cap. xvi. unde ſenſus hujus loci ſupplendus eſt.

8 Ἐργίσκη. τῆς Θρᾴκης ἐστίν. Ἀπὸ Ἐργ.] Eadem leguntur apud Harpocrationem & Etymologum.

9 Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς τὸν Βοιλ.] Pag. 116. ubi locus hic rectius ſic legitur: Πολὺ γὰρ μᾶλλον εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας τὰ παρόντα πράγματα δεῖται, ἢ παροξυσμοῦ καὶ δυσμενείας· ὧν ὑπαρξάντων πραγμάτων, ἐργολαβοῦσι καθ' ὑμῶν εἰς ὑποδοχὴν πραγμάτων, ὧν ἀφαιρήσεται αὐτοὺς ὁ λογισμός. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

τὰ πράγματα δεῖται· ὅτ. ταραχῆς καὶ δυσμενείας, ὰς ὑπερβολὴ χρώμενοι τοῖς ἐργολαβοῦσι καθ' ὑμῶν, εἰς ὑποδοχὴν πραγμάτων, ὧν ἀφεύκτειον. καὶ ἔργον, ἐπὶ τῶ δυσχερῶς. [1] Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι πολιορκοῦντες τὰς Συρακούσας, ἔργῳ εἶχον, τῷ λογισάμενοι τὴν Ἀρχιμήδους δύναμιν.

Ἐργοκλῆς. τραπεζίτης Ἀθηναῖος.

Ἔργον εἰπεῖν. χαλεπὸν εἰπεῖν. καὶ [2] Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην,
Ἀλλ' ὠκύτεον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.

ἀντὶ τοῦ ὄφελος.

Ἐργόφιλος. τραπεζίτης Ἀθηναίων.

Ἐργώδες. μετὰ πόνου γινόμενον. δυσχερές.

Ἐρδειν. πράττειν.

Ἔρδοι. πράττοι. ἐργάζοιτο.

[3] Ἔρδοι τις τὸν ἑαυτοῦ εἰδέναι τέχνην.

Ἐρᾶια. ὁ κλάδος. σημαίνει καὶ τῆς ἐλαίας τὸ σκυβαλῶδες.

Ἔρρε. φθείρου.

Ἔρρε[4], κακὸν σκυλάκιον· κακὰ μέλη. ἔρρε πρὸς ᾅδου.

Ἔρρε, τὸν οὐδὲ Σπάρτη ἄξιον, ὃν ἔτεκον.

Ὦ [5] Ξενοφάνεις, καὶ Διαγόραι, καὶ Ἵππωνες, καὶ Ἐπίκουροι, καὶ πᾶς ὁ λοιπὸς ὄχλος τῶν κακοδαιμόνων τε καὶ θεοῖς ἐχθρῶν, ἔρρετε.

Ἐρεβεννός. ὁ σκοτεινός. καὶ ἔρεβος, τὸ σκότος.

Ἐρεβησαίων [6] πόλις.

Ἐρέβινθος. τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον. [7] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἄν.
ὁ δὲ πρεσβύτης· Ἀλλ' οὐδ' ἐρεβίνθου. τουτέστιν, αἰδοίου. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὄσπριον.

Ἐρεβίνθιον Διόνυσος. ἐπὶ τοῦ μηδενὸς ἀξίου.

Ἐρεβοδιφῶντες. τὰ ὑπὸ σκότος ψηλαφῶντες. [8] Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀπεπόησαν ἐρεβοδιφῶντες τὰ ὑποχθόνια. Καὶ, ἐρεβοδιφῶσι, τουτέστι, τὰ ὑπὸ γῆν ζητοῦσι καὶ καταμανθάνουσι. [9] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.

Ἔρρεε. ἔρρει. Ἔρεε δὲ, δι' ἑνὸς ρ, ἠρώτα.

Ἐρρέθη. ἀντὶ τοῦ ἐλέχθη. [10] Ἐρήθη, ἀντὶ τοῦ ἀνηγορεύθη.

Ἐρεείνω. ἐρωτῶ.

Ἐρεθίζειν. τὸ τῇ ῥιπίδι τὸ πῦρ ἀνάπτειν. καὶ τὸ παροξύνειν ἐπί τι καὶ προτρέπειν.

requirit, quam turbas & inimicitias: quæ cum modum excedant, nonnulli occasione illa utentes, ea contra vos moliuntur, quæ ne ad exitum perducant, precor. Et ἔργον dicitur de re difficili & ardua. Polybius: *Romani autem, cum obsiderent Syracusas, operi instabant, non æstimantes, quantum Archimedes arte sua efficere valeret.*

Ἐργοκλῆς. Ergocles. Imperator Athenienſiũ.

Ἔργον εἰπεῖν. Molestum, vel difficile est dicere. Et Sophocles: *Sed nihil prodest frustra ista lugere. Quin potius negotio strenue manus admovenda est.* Ἔργον enim hic idem significat quod ὄφελος.

Ἐργόφιλος. Ergophilus. Imperator Athenienſium.

Ἐργώδες. Operosum. Laboriosum. Difficile.

Ἐρδειν. Facere.

Ἔρδοι. Faciat. Operetur. Exerceat. *Exerceat quisque quam novit artem.*

Ἐρᾶια. Ramus [oleæ.] Significat etiam oleæ excrementa & sordes.

Ἔρρε. Peri. In malam rem abi. [In Epigrammate:] *Pereas, mala soboles: ignavorum civium unus. Abi ad Orcum. Pereas. Haud enim te Sparta dignum peperi. † O Xenophanes, & Diagoræ, & Hippones, & Epicuri, & cætera turba infelicium & Diis inimicorum hominum! Perite.*

Ἐρεβεννός. Obscurus. Et ἔρεβος. Obscuritas.

Ἐρεβησαίων πόλις. Urbs Erebesæorum.

Ἐρέβινθος. Pudendum virile. Aristophanes *Nubibus: Pellem senum capiamus.* Senex vero [subjicit:] *At non pudendi.* Ἐρέβινθος enim hic positum est pro αἰδοῖα. Significat etiam cicer, quod est genus leguminis.

Ἐρεβίνθιον Διόνυσος. Bacchus cicernus. Dicitur de rebus nullius pretii.

Ἐρεβοδιφῶντες. Scrutantes ea, quæ abscondita sunt, & tenebris tecta. *Romani vero ea, quæ tenebris subterraneis tecta erant, scrutari desierunt.* Aristophanes *Nubibus: Scrutantur ea, quæ sunt sub Tartaro.*

Ἔρρεε. Pro ἔρρει. Fluebat. Ἔρεε vero, per unum ρ, interrogabat.

Ἐρρέθη. Dictum est. Ἐρήθη vero, Renunciatum est. Edictum est.

Ἐρεείνω. Interrogo.

Ἐρεθίζειν. Flabello ignem accendere. Item, aliquem ad aliquid impellere & incitare.

1 Πολύβιος] Lib. VIII. cap. v.

2 Σοφοκλῆς] *Ajace*, pag. 51. ut Portus monuit.

3 Ἔρδοι τις τὸν ἑαυτοῦ εἰδέναι τέχνην.] Senarius hic legitur apud Aristophanem *Vespis*, pag. 533.

4 Ἔρρε, κακὸν σκυλ.] Distichum hoc exstat Anthol. lib. III. cap. v. pag. 293. ubi integrum Epigramma vide. Ibi autem Pentameter sic legitur:

Ἔρρε, τὸν οὐδὲ Σπάρτης ἄξιον ἐτέκομεν.

Plutarchus vero in *Laconicis Institutis* pag. 241. idem distichum sic exhibet:

Ἀχρεῖον σκυλάκιον, κακὰ μέλη, ἔρρε ποδός· ᾅδαν,
Ἔρρε· τὸ μὴ Σπάρτης ἄξιον οὐδ' ἔτεκον.

Confer etiam Anthol. lib. I. cap. v. ubi similis argumenti Epigrammata leguntur.

5 Ὦ Ξενοφάνεις, καὶ Διαγ.] Fragmentum hoc Kuhnius ad Ælianum refert.

6 Ἐρεβησαίων π.] Vide an huc referri possint, quæ habet Stephanus Byzantius v. Ἐρεσός.

7 Ἀριστοφάνης] *Nubibus* pag. 200. (124. Ed. Bas. P.)

8 Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀπεπόησαν ἐρεβ.] Hæc sunt verba Theophylacti Simocattæ lib. II. cap. VII. eademque leguntur supra v. Ἀπεπόησαν· ut Pearsonius etiam observaverat.

9 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 134. (70. Ed. Bas. P.)

10 Ἐρήθη] Scribendum est ἐρρήθη: ut Portus quoque monuit.

Ἐρέθισμα. ἡ ὕβρις. Ἀππιανός· Ὁ δὲ αὐτὸν εἰς μονομαχίαν προὐκαλεῖτο, σκώπτων ἐς αὐτόν. ὁ δὲ τέως μὲν αὐτῆ κατεῖχε. μὴ δὲ, ὑπ' φέρων ἐπὶ τὸ ἐρέθισμα, ἀντήλασε τὸν ἵππον.

Ἐρεθισμός. Irritatio. Provocatio. Contumelia. Appianus: *Ille ad ſingulare certamen eum provocabat, cavillis ipſum inſectans. At ille aliquandiu quidem ſe continuit. Poſtea vero cum provocationem illam amplius ferre non poſſet, equum in eum concitavit.*

Ἐρεμβοῦντο.[1] ἀπεπλανῶντο. Οἱ δὲ ἐρεμβοῦντο κατὰ τὴν χώραν ἕνεκα τῆς ἰδίας ὠφελείας.

Ἐρεμβοῦντο. Vagabantur. *Illi vero per regionem utilitatis privatæ cauſa vagabantur.*

Ἐρεμνή. σκοτεινή. ἀφ' οὗ τὸ ἔρεβος, ἐρεμνή, καὶ ἐρεμνή, κατὰ συγκοπήν.

Ἐρεμνή. Obſcura. Ab ἔρεβος fit ἐρεμνή, & per ſyncopen, ἐρεμνή.

Ἐρέννιος.[2] Φίλων ὁ Βύβλιος, ὁ Ἐρέννιος ἐπικληθεὶς, ὡς αὐτός φησιν.

Ἐρέννιος. Philo Byblius, Erennius cognominatus, ut ipſe dicit.

Ἐρεῶν κλῶσμα. τὸ τῶν μαλλίων.

Ἐρεῶν κλ. Filum laneum. [Veſtis lanea.]

Ἐρέσσειν.[3] σπουδαίως ἐλαύνειν. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων.

Ἐρέσσ. Avide & magna contentione edere. [Tranſlatio ducta eſt] a remigantibus.

Ἐρέσιον. πόλις Βοιωτίας.

Ἐρέσιον. Ereſium. Urbs Bœotiæ.

Ἐρέσσουσιν.[4] εὐτόνως κινοῦσιν. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. ἢ ἐλαύνουσι. κινοῦσι. [5] Τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλάς.

Ἐρέσσουσιν. Magna contentione & enixe movent. [Tranſlatio ducta eſt] a remigantibus. *Tales intentant minas.*

Ἐρέσσων. κωπηλατῶν.

[6] Οὐκέτι μ', ὡς τὸ πάρος πυκιναῖς παρύγεσσιν ἐρέσσων,
[7] Ὀρσοῦς ἐξ εὐνῆς ὄρθριος ἐγρόμενος.

Ἐρέσσων. Remigans. [In Epigrammate:] *Non amplius me, ut ante, denſis alis plaudens, & mane experrectus, ex lecto excitabis.*

Ἐρεχελεῖται. φλυαρεῖται.

Ἐρεχελεῖται. Nugatur.

Ἐρεχελία. ἡ φλυαρία.

Ἐρεχελία. Nugacitas.

Ἐρεχελῶντα, σκώπτοντα, καὶ χλευάζοντα, καὶ οἷον ἐλίζοντα.

Ἐρεχελῶντα. Cavillantem. Deridentem. Contendentem.

Ἐρέτης. ὁ κωπηλάτης.

Ἐρέτης. Remex.

Ἐρετμῶσαι. κωπηλατῆσαι.

Ἐρετμῶσαι. Remigare.

Ἐρρέτω. οἰμωζέτω. φθαρήτω. Ὁ πόλεμος ἐρρέτω. τατέ, χαιρέτω. ὅ ἐστιν, ἀδεμίαν φροντίδα τοῦ πολέμου ποιούμεθα. Ἀριστοφάνης.

Ἐρρέτω. In malam rem abeat. Pereat. Fugiat. *Bellum in malam rem abeat.* Vel, valeat. Id eſt, Bellum minime curamus. Ariſtophanes.

Ἐρετριεύς. ὄνομα κύριον, καὶ ἐθνικόν. καὶ Ἐρετρία, πόλις.

Ἐρετριεύς. Eretrienſis. Nomen proprium, & nomen gentile. Et Eretria, urbs.

Ἐρεχθείδης. ὁ τοῦ Ἐρεχθέως παῖς.

Ἐρεχθείδης. Erechthei filius.

Ἔρρεψεν. [7] Ἰώσηπος· Ἔρρεψε μού τοι καὶ Ἡρῴδῃ τὸ βούλευμα.

Ἔρρεψεν. Vergit. Inclinatum eſt. Joſephus: *Conſilium illud Herodi feliciter ceſſit.*

Ἐρέψεις. καλύψεις. Νεῶν τε ἐρέψεις τρηχέφεσον.

Ἐρέψεις. Tegmina. Tecta. *Naviumque tecta proferebant.*

Ἐρέψιμον. εἶδος πόας. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἄκαρπον φυτόν.

Ἐρέψιμον. Erepſimum. Genus herbæ. Significat etiam plantam, quæ nullos fructus producit.

Ἔρρει. ἀφθόνως ἐχορηγεῖτο. Ἔρρει γὰρ οἱ κατὰ τρόπον τὰ ὄντα τῆς τύχης, καὶ πᾶσιν, οἷς ἐπέθετο, τούτων ἡμάρτανεν ἀδενός.

Ἔρρει. Fluebat. Omnium rerum copia affluebat. *Secunda ſemper utebatur fortuna, & omnia, quæ aggreſſus fuiſſet, ex ſententia ei cedebant.*

Ἔρρει. κατέπιπτε. καὶ, [8] Ἔρρειν τελέχη φέροντας. ἀντὶ τοῦ, ἥκουσα ἐπέρχεσθαι ξύλα φέροντας.

Ἔρρει. Concidebat. Corruebat. [Et ἔρρειν, aliquo venire, vel ire. *Audivi ſenes*] *huc veniſſe, ſtipites ferentes.*

Ἐρείδειν.[9] ἅτινα φασὶν οἱ Ἀττικοὶ πᾶν ὁπερ σωρεύειν.

Ἐρείδειν. Hoc verbum apud Atticos dicitur

1 Ἐρέμβοντο] Imo, ἐρρέμβοντο, per duplex ρ: a ῥέμβομαι.

2 Ἐρέννιος. Φίλων ὁ Βύβλ.] Vide infra v. Φίλων, ὁ Βύβλ.

3 Ἐρέσσειν] An potius ἐρείδειν? Heſychius: Ἐρείδει. συντόνως ἐλαύνει. ἢ μεταφορᾷ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. Sic enim apud eum ſcribendum eſt. Vide etiam Noſtrum paulo inferius v. Ἐρείδειν.

4 Ἐρέσσουσιν. εὐτόνως κινοῦσιν. ἀπὸ τῶν ἐρεσσ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem*, pag. 16. ut Portus monuit.

5 Τοίας ἐρέσσουσιν ἀπ.] Hæc ſunt verba Sophoclis loco laudato.

6 Οὐκέτι μ', ὡς τὸ πάρος πυκ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. ut Portus etiam obſervavit.

7 Ἰώσηπος] *De Bello Jud.* lib. I. pag. 742. ubi pro ᾗ Ἡρῴδῃ rectius legitur καθ' Ἡρῴδου.

8 Ἔρρειν τελέχη φέροντας] Ariſtophanes *Lyſiſtr.* pag. 857. (548. Ed. Baſ. *P.*)

Ἥκουσα γὰρ πυθόμενός τινος
Ἀνδρὸς ἔρρειν τελέχη
Φέροντας.

Hinc Suidas ſupp'endus eſt.

9 Ἐρείδειν· ἅτινα φασὶν οἱ Ἀτ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem* pag. 626. (435. Ed. Baſ. *P.*) Confer etiam Noſtrum infra v. Φαύλως ἐρείδῃ, ubi eadem leguntur. Huc ſpectat illud Heſychii:

τοῦτο

τόνως γινόμενα. [1]Ἀριστοφάνης·

Ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐθίων.
ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεττόντων καὶ ἐπερειδομένων ταῖς κώπαις.

[2]Ἐρείδειν. συμπαίζειν. [3]Ἐρείδω δὲ, τὸ ἀκομβίζω.

Ἔρεικη. εἶδος φυτοῦ ὀχιστοῦ. καὶ ἐρείκω, τὸ σχίζω.

Ἐρεικτόν. τὸ σχιστόν. [4]Ἐρεικτά. κεκομμένα ὄσπεια. ἢ τὰ σχιζόμενα ὄσπεια. εἰσὶ δὲ κύαμοι. [5]Ἀριστοφάνης· [6]Ἰψὸς καὶ ἐρεικτῶν χύτρας.

Ἔρειξις. ἡ σχίσις.

Ἐρείομεν. ἐρωτήσομεν.

Ἐρείπιον. τὸ ἡμίπωτον οἴκημα. καὶ ἐρείπιος γῆ, ἡ χέρσος.

Ἐρείπω. τὸ καταβάλλω, καὶ ἀφανίζω. κατηρειπωμένος δέ.

Ἐρεῖτε. λέγετε.

Ἐρήματα. [6]τὰ θρέμματα. καὶ ἔρημα, ποιητικῶς.

Ἐρημαῖος. ὁ ἔρημος λόφος.

Ἔρημη [7]δίκη. ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν δίκην καταδικασθῇ. ὅμοιον καὶ τῷ, ἐρήμην ἁλῶναι. Ἐρήμην, ὡς ἂν εἴποι τις, τὸν ἄνδρα ἑλόντες, ἐξήμιωάν τε αὐτὸν, καὶ πλεονεκτικώτατον ἀπετέλεσαν. καὶ, ἐρημαίην ἀπήλυγξα. ἐρημικὸν σπήλαιον.

Ἐρημία, καὶ ἐρημίη, ὁμοίως.

Ἐρημίτης. ὁ ἐν ἐρήμῳ ἀφ' ὢν.

Ἐρημικὸς. ἐν ἐρήμοις ἄγονος. [8]Δαβίδ· Ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικός.

Ἔρημον ἐμβλέπειν. ἀκίνητον, καὶ νωθρόν· οἷον, ὅταν εἰς ἔρημίαν, ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ.

Ἔρημος. κυρίως ἡ μεμενοπεῖσα τῶν οἰκούντων γῆ· ὡσανεὶ τὴν ἔρανον. καὶ, [9]ἐρημονόμοις θηρσίν.

Ἐρημοσκόπους. ῥαθύμως φυλάττοντας. Ἀπέκτειναν τοὺς ἐρημοσκόπους.

Ἐρημωτής. ἐρημοποιός. ἐν [10]Ἐπιγράμματι· Ταῦρον τὸν πρὶν ἐρημωτὰν θήραμα [11]Μακεδονικόν.

Ἐρηρέδαται. [12]ποιητικῶς.

de quavis re, quæ enixe & magna contentione fit. Ariſtophanes: *Strenue maxillas move, nec unquam comedere deſine.* Tranſlatio ducta eſt ab illis, qui remigant, & remis incumbunt.

Ἐρείδειν. Cum fœmina coire. Et ἐρείδω, accumbo, incumbo, fulcio.

Ἔρεικη. Erica. Genus arboris fiſſilis. Et ἐρείκω, findo.

Ἐρεικτόν. Fiſſum. Fractum. Contuſum. Et ἐρεικτὰ, legumina fracta, vel freſa: veluti fabæ. Ariſtophanes: *In ollis fabas freſas coxit.*

Ἔρειξις. Fiſſio. Fiſſura. Sectio.

Ἐρείομεν. Interrogabimus.

Ἐρείπιον. Rudera domus. Et ἐρείπιος γῆ, terra inculta.

Ἐρείπω. Proſterno. Demolior. Perdo. At κατηρειπωμένος, collapſus: [per ι ſcribitur.]

Ἐρεῖτε. Dicite.

Ἐρήματα. Pecudes. Et ἔρημα, vox poetica.

Ἐρημαῖος. Tumulus, ſive collis deſertus.

Ἔρημη δίκη. Dicitur de reo, qui vadimonium deſerens, nec in Judicio ſe ſiſtens, a Judicibus condemnatur. Et ἐρήμην ἁλῶναι, ob deſertum vadimonium condemnari. *Cum autem, ut ita loquar, virum illum deſerti vadimonii cauſa condemnaſſent, ad inſaniam eum adegerunt, & rapaciſſimum reddiderunt.* Et ἐρημαίην σπήλυγξα, ſpeluncam deſertam.

Ἐρημία, & ἐρημίη. [Utrumque per ι ſcribitur.] Solitudo. Locus deſertus.

Ἐρημίτης. In deſerto degens.

Ἐρημικὸς. Solitario. In deſertis agenti. David: *Similis factus ſum pelicano in deſertis degenti.*

Ἔρημον ἐμβλέπειν. Oculis immotis & fixis aliquid intueri: ut cum in locum deſertum, vel vaſtum & immenſum mare proſpicimus. Ariſtophanes *Polyido.*

Ἔρημος. Proprie ſic vocatur terra deſerta, & incolis deſtituta. Ab ἔρα, terra. Et, θηρσὶν ἐρημονόμοις, feris, quæ in locis deſertis paſcuntur, vel agunt.

Ἐρημοσκόπους. Qui negligenter excubias agunt. *Illos interfecerunt, qui negligenter excubias agebant.*

Ἐρημωτής. Vaſtator. In Epigrammate: *Taurum, qui ante Macedoniam vaſtabat.*

Ἐρηρέδαται. Poetice [dictum eſt.]

Ἔρειδε. συντόνως ἔλεγε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεττόντων. Sic enim apud eum ſcribendum eſſe viri docti jam ante monuerunt. Idem alibi: Ἤρειδε. σφοδρῶς κατηγόρει. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐλαυνόντων.

1 Ἀριστοφάνης] *Pace.* pag. 626. (435. Ed. Baſ. *P.*)

2 Ἐρείδειν. συμπαίζειν] Hoc ſenſu vox iſta accipitur apud Ariſtophanem *Eccleſiaz.* pag. 742. (499. Ed. Baſ. *P.*)

——Πῶς ὁ πάντες ἴασιν
Ἐπὶ τὸν ὠχριατάτων αὐτῶν, κᾆτ' ζητήσειν ἐρείδειν;

Et in *Theſmophor.* pag. 792. (523. Ed. Baſ. *P.*)

Ἐξῆλθον ὡς τὸ μειρὸν, εἶτ' ἐρειδόμην.

3 Ἐρείδω δὲ, τὸ ἀκομβ.] Confer Noſtrum infra v. Ἐπιρείσατο, & v. Ἤρεικώς.

4 Ἐρεικτά. κεκομμένα ὄσπ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 236. (151. Ed. Baſ. *P.*) Idem Scholiaſta ad *Veſpas* pag. 476. Καπερεῖξαι. καπηβῦσαι. ἀφ' ὃ καὶ τὸ ἐρεικτὸν ἀξιοῦσί τινες λέγειν τὸ ἐρεικομμένων ὀσπείων. Confer etiam Heſychium v. Ἐρεικτὸν, & v. Ἐρεικτά.

5 Ἀριστοφάνης] *Ranis*, pag. 236. (151. Ed. Baſ. *P.*)

6 Ἐρήματα] Hæc vox mihi ſuſpecta eſt.

7 Ἐρήμη δ.] Vide Petitum *de Leg. Attic.* pag. 317.

8 Δαβίδ.] Pſalm. cvii. v. 7.

9 Ἐρημονόμοις θηρσ.] Anthol. lib. vi. cap. xv. Epigr. xii.

10 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. xv. Epigr. xxiii. ubi ſic legitur:

——Ταῦρον,
Τὸν πρὶν ἐρημωτὴν θήραμ Μακηδονίας.

11 Θήραμ Μακηδονικόν] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. male, θήραμμα Μακηδονικόν.

12 Ἐρηρέδαται] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. vitioſe. ἐρράδαται: pro quo Portus ſcribendum putabat ἐρράδαται, a ῥάζω; ſed cui lectioni ſeries literarum refragatur.

Ἐρηεισμῷ. ὁ ἡδρασμῷ. Ἐρηεισμῷ δὲ, ὁ περιλονεικημῷ.

Ἐρήερται. ἐπεπλάκη.

Ἐρηροτικώς. ἤδη ἐρωτήσας.

Ἐρρῆσθε. ἀντὶ τῦ, μὴ φθορᾶς βαδίσθε. ἐπὶ κατάρας. [1] Οὐκ ἐς κόρακας ἐρρῆσθε. καὶ ἐρήσομαι, ἀντὶ τῦ ἐρωτήσω.

Ἐρήτυθεν. [2] κατέσχον.

Ἐρητύω. τὸ κωλύω.

Ἔρια. τὰ μαλλία. ἔστ [3] ἐρίων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς κορυφὰς πεπιλημμένας, καὶ ἐπὰν πλυθῶσι, ἀφαιρεῖται ὁ μαλλός.

Ἐριβώλαξ. ἡ εὔγειος καὶ πίων γῆ.

Ἐριβρεμέτας. ὁ μεγάλως κτύπους ἀπειλῶν. [4] ἔστ Αἰσχύλον λέγει Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ᾗ τὸ βροντᾶδες ἔστ ῥημάτων καὶ κομπᾶδες· οἷά ἐστι καὶ ἐκεῖνα ἐν ἀρχῇ τῦ Προμηθέως·

Χθονὸς μὲν ἐς τηλεγὲν ἥκομεν πέδον,
Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβαλον εἰς ἐρημίαν.
Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπισκόπους,

Ἃς σοι πατὴρ ἐφεῖτο, τόνδε πρὸς πέτρας

Ὑψηλοφρήμοσι τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι,
Ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀῤῥήκτοις πέδαις.

καὶ αὖθις·

Ἀδαμαντίνε [5] νῦν σφιγὸς αὐθάδη γνάθον
Στέρνων ἁφαπὰξ πασσάλευ ἐῤῥωμμένως.

Ἐριβρύχων. πολυήχων. ἐν Ἐπιχάρμῳ. [6] Ἐριβρύχων παισαμμένη κελάδων. πρὸς σάλπιγγός φησιν.

Ἐρίγδουπος. ὁ μεγαλόκτυπος.

Ἐρίζει. φιλονεικεῖ.

Ἐρίζει. δολιχῇ. καὶ ἀντερίζει, ὁμοίως.

Ἐρίηρες. [7] εὐάρμοστοι.

Ἐρίθακος. ὄρνεον μονήρες καὶ μονότροπον.

Ἐριθεύεσθαι. ὅμοιόν ἐστι τῷ δεκάζεσθαι. καὶ γὰρ ἡ ἐριθεία εἴρηται ἀπὸ τῆς ἔστ μισθῦ δόσεως.

Ἐριθευόμενος. ἀφ' λόγων φιλονεικῶν. Καὶ ἔστι νοῦν ἐριθυόμενος.

Ἐριθεία. ἡ ἀφ' λόγων φιλονεικία, λέγεται δὲ καὶ ἡ μισθαρνία.

Ἐριθηλέος. πάνυ θάλλοντος.

Πεὶν [8] μὲν ἐπὶ χλοερῇσι ἐριθηλέος ἔρνεσι πεύκης.

Ἐριθηλής. ὁ μεγάλως θάλλων.

Ἐρηρεισμένος. Firmatus. Fultus. Stabilitus. At ἐρηρισμένος, qui contendit, vel rixatus est.

Ἐρήριπτο. Ceciderat.

Ἐρηροτικώς. Qui interrogavit.

Ἐρρῆσθε. In malam rem ibitis. Peribitis. Imprecationem significat. *Non ad corvos abibitis?* Et ἐρήσομαι, interrogabo.

Ἐρήτυθεν. Occuparunt. Tenuerunt.

Ἐρητύω. Coerceo. Retineo. Impedio.

Ἔρια. Vellera. Lanæ. Lanarum vellera habent principia & capita densata: quæ cum velluntur, vellus dissolvitur.

Ἐριβώλαξ [γῆ.] Terra fertilis & pinguis.

Ἐριβρεμέτας. Qui ingentem strepitum vel fragorem edit. Sic Aristophanes in *Ranis* Æschylum vocat, ob verba sonora & turgida, quibus uti solet: qualia sunt & illa in principio *Promethei:*

In extremum quidem venimus terræ solum,
Scythicam in viam, aviam in solitudinem.
Tibi vero, Vulcane, oportet curæ esse mandata,
Quæ tibi pater commisit, hunc ad petras præcelsas populificum ut constringas
Vinculorum adamantinorum firmissimis pedicis.

Et iterum:

Nunc adamantini clavi duram maxillam omnibus viribus per pectus adige.

Ἐριβρύχων. Ingentem strepitum edentium. Valde sonantium. In Epigrammate: *Postquam sonoros clangores edere desiit.* De tuba hæc dicuntur.

Ἐρίγδουπος. Gravistrepus. Magnum edens strepitum.

Ἐρίζει. Contendit. Rixatur.

Ἐρίζει. Contendit. Dativo jungitur. Et ἀντερίζει, pariter.

Ἐρίηρες. Valde apti. Valde congruentes.

Ἐρίθακος. Erithacus. Avis solitaria.

Ἐριθεύεσθαι. Mercede servire. Verbum hoc simile est τῷ δεκάζεσθαι. Nam & ἐριθεία dicta est a danda mercede.

Ἐριθυόμενος. Verbis contendens. Rixans.

Ἐριθεία. Contentio, quæ fit verbis. Jurgium. Item, opera mercenaria.

Ἐριθηλέος. Valde florentis. Frondosæ. [In Epigrammate:] *Ante quidem in virentibus frondosæ piceæ ramis.*

Ἐριθηλής. Valde florens.

1 Οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥ.] Aristophanes *Pace* pag. 658. (452. Ed. Bas. *P.*)

Ἄνδρες Μεγαρῆς, οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥῆσθε;

Hunc locum Suidas hic repetere voluit.

2 Ἐρήτυθεν] Est vox Homerica Il. Β. v. 99. ubi vide Scholiastam.

3 Τῶν ἐρίων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς ἀρχ.] Hæc leguntur etiam supra v. Διαξῆναι: ubi indicamus locum Aristophanis, ad quem nota hæc referenda sit.

4 Τὸν Αἰσχύλον λέγει Ἀριστοφ.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Scholiasta Aristophanis ad *Ranas* pag. 250. (162. Ed. *P.*)

5 Ἀδαμαντίνε νῦν σφ.] Et hi duo versus leguntur apud Æschylum in *Prometheo.*

6 Ἐριβρύχων παισαμένη κελάδων] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate Antipatri Sidonii, quod ex codice MS. Anthologiæ inedituæ integrum exhibuimus supra v. Δαΐ.

7 Ἐρίηρες. εὐάρμοστοι] Scholiasta Homeri ad Il. Γ. v. 378. Ἐρίηρες. εὐάρμοστοι. ἁρμοδίοι. ὁμόψυχοι.

8 Πεὶν μὲν ἐπὶ χλ.] Versus hic est pars Epigrammatis in cicadam, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. ut Portus etiam observaverat.

Ἐριθ⊙. ἔρια ἐργαζομένη.

Ἐρρικνωμένον. συνεσταλμένον. καμπύλον γενόμενον. ἐρρυπδωμένον.

Ἐρικώδης. ὁ διερρηγμένος τόπος.

Ἐρινεός. ἡ ἀγρία συκῆ, καὶ ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας συκῆς· ὃν ἀπαρτῶσι τῶν ἡμέρων, ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτῶν καλόμενοι ψῆνες εἰς τοὺς ὀλύνθους μεταβάλλες, τελεσφορηθῆναι τούτους βοηθήσωσι.

Ἐρινύς. κακοδαίμων δαίμων, ἢ κακοποιός.

——— Ἀμφὶ δ' Ἐρινὺς
Φοίνιον ἐκ στομάτων μόρσιμον ἧκεν ὄπα.

Ἐρινύων ἀπορρώξ. ἐπὶ τῶν ἀπρεπῶν καὶ δυσειδῶν.

Ἆρ' οὐκ Ἐρινὺς τῆδ' ἐχάλκευσεν ξίφος; φησὶ Αἴαντος Φησι.

Ἐριοπώλιον.

Ἐριοπωλικῶς πεποίηκας. ὡς οἱ τὰ ἔρια πωλοῦντες βρέχουσιν αὐτὰ, ἵνα βαρύνωσιν ἐν τῷ σταθμῷ.

Ὑγρὸν ποίησας τοῦπος, ὥσπερ τἄρια.
Σὺ δ' εἰσέθηκας τοῦπος ἐπηρεφόμενον.

Ἐριούνιος. μεγαλωφελής. ἐπίθετον Ἑρμοῦ.

Ἐριώλη. πνοὴ σφοδρὰ, ἢ ἀνέμου συρροφὴ, πρὶν ἐκπυρωθῆναι τὸν ἀέρα. καὶ ἡ μεγάλη δὲ πνοὴ οὕτως. Ἐριῶπις δὲ, ἐριώπιδος.

Ἐρίῳ στέφοντες. ἀντὶ τοῦ, στέμμα περιτιθέντες. Πλάτων Πολιτείᾳ ι'.

Ἐρειπίοις. Ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρριμμένος. ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς πτώμασι τῶν νεκρῶν καταπεσὼν ἐρριμμένος. πάντα γὰρ τὰ ἐπὶ τῆς ἔρας πίπτοντα, ἐρείπια καλοῦσι. καὶ αἱ ῥιπαὶ ἐντεῦθεν. οἱ δὲ ἐρειδεὶς γράφουσιν ἀντὶ τοῦ, ἐπερεισάμενος. καὶ ἐρείπιον, ἡ πτῶσις.

Ἐρίπναι. οἱ σπηλαιώδεις καὶ κοιλοτάμενοι τόποι, δι' ὧν αἱ μεγάλαι πνοαὶ ἐκδύνουσιν. Ἐρίπνη ἐν, ὑψηλὴ, μεγάλη.

Ἐριπῶσα. πεσοῦσα. Ἐριπῶ γὰρ τὸ πεσοῦμαι.

Ἐρριπασμένον. γεγυμνασμένον, ἢ εὐρημένον. ὥ-

Ἐριθ⊙. Quæ lanas tractat. Lanifica.

Ἐρρικνωμένον. Contortum. Incurvum. Corrugatum.

Ἐρικώδης. Locus diſruptus.

Ἐρινεός. Ficus ſylveſtris. Caprificus. Item, caprifici fructus, ſive groſſus: quem ficubus manſuetis appendunt, ut culices ficarii inde in groſſos migrantes, eorum maturitatem adjuvent.

Ἐρινύς. Erinnys. Furia. Infernus & maleficus dæmon. [In Epigrammate:] *Juxta vero Erinnys ſanguinaria fatalem ex ore emiſit vocem.*

Ἐρινύων ἀπορρώξ. Furiarum propago. Dicitur de hominibus turpibus & deformibus. [Et Sophocles] de Ajace inquit: *Nonne Furia hunc fabricavit enſem.*

Ἐριοπώλιον. Forum, ubi lana venditur.

Ἐριοπωλικῶς. More eorum, qui lanas vendunt, eaſque humectant, ut pondus illarum augeatur. [Ariſtophanes:] *Carmen humectans, ut lanam. Tu vero carmen alatum* [*lancibus*] *impoſuiſti.*

Ἐριούνιος. Valde utilis. Epithetum Mercurii.

Ἐριώλη. Vehemens flatus, vel turbo venti, priuſquam aer inflammetur. Sic etiam ingens ventus appellatur. At ἐριῶπις, magnos oculos habens.

Ἐρίῳ στέφαντες. Qui lana coronarunt. Plato *Reip.* x.

Ἐρειπίοις. Ruinis. Ruderibus. Cadaveribus. Ut, Ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρ. *Inter cadavera mortuorum jacens.* Nam omnia, quæ in terram cadunt, ἐρείπια vocantur: ab ἔρα, terra. Hinc etiam dicta eſt vox ῥιπαί. Alii vero ſcribunt ἐρειδεὶς: i. e. innixus, incumbens. Et ἐρείπιον, ruina.

Ἐρίπναι. Loca cavernoſa & oblonga, quæ ingentibus ventorum flatibus exitum præbent. Et ἐρίπνη, excelſa, magna.

Ἐριπῶσα. Lapſa. Collapſa. Ἐριπῶ enim circumflectitur.

Ἐρριπασμένον. [Jactatum.] Exercitatum. In-

1 Ὃν ἀπαρτῶσι τῶν ἡμερῶν, ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτ.] Cum hoc loco confer omnino Zenobium in Adagio, Ἀνερίνεος εἶ: & Noſtrum ſupra v. Ἀνερίνεος, ubi hæc ipſa αὐτολεξεὶ leguntur.

2 Ἐρινύων ἀπορρώξ] Sic Timo Miſanthropus appellatur apud Ariſtophanem *Lyſiſtrata* pag. 887. ad quem locum Suidas procul dubio reſpexit. Vide etiam ſupra v. Ἀπορρῶγας.

3 Ἆρ' οὐκ Ἐρινύς.] Senarius hic legitur apud Sophoclem *Ajace* pag. 59. ut Portus quoque obſervavit.

4 Ἐριοπωλικῶς πεπ.] Ariſtophanes *Ranis*, pag. 277. (183. Ed. Baſ. P.)

——— Ἐριοπωλικῶς
Ὑγρὸν ποιήσας τοῦπος, ὥσπερ τἄρια.
Σὺ δ' εἰσέθηκας τοῦπος ἐπηρεφόμενον.

Scholiaſta: Ἐριοπωλικῶς. ὡς οἱ τὰ ἔρια πωλοῦντες βρέχουσιν αὐτὰ, ἵνα βαρύνωσιν ἐν τῷ σταθμῷ. Hinc Suidas ſua deſcripſit.

5 Ἐριώλη. πνοὴ σφοδρὰ, ἢ ἀνέμου συρρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 318. Cæterum, MS. Pariſ. A. poſt ἀνέμου συρροφὴ addit, ἢ πνοῆς. νῦν ἢ τῆς ἀναθυμιάσεως συρροφὴ, πρὶν ἐκπυρ quæ non ſolum in prioribus Editt. omnibus, ſed etiam in 2 MSS. Pariſ. deſunt. Eadem autem Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato quoque agnoſcit.

6 Πλάτων Πολιτείᾳ ι'] Imo Πολιτείᾳ γ'. Reſpexit enim Suidas ad locum illum Platonis, qui exſtat lib. III. *de Republ.* pag. 437. ubi de Homero ſic verba fiunt: Ἀποπέμποιμεν αὐτὸν εἰς ἄλλην πόλιν, μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες, & ἐρίῳ στέψαντες. *Dimittamus eum in aliam urbem, unguento caput ejus perfundentes, & lana coronantes.* Senſum loci hujus Platonici egregie illuſtrat Joh. Georg. Grævius (magno rei literariæ damno nuper exſtinctus, mihique quondam amiciſſimus) *Lect. Heſiod.* cap. XXIII. ad quem Lectorem remitto.

7 Ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρ.] Sophocles *Ajace* pag. 19.

——— Ἐν δ' ἐρειπίοις
Νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετ' ὀρνείᾳ φόνῳ.

Sic etiam apud Suidam locus hic ſcribendus & diſtinguendus eſt.

8 Ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς πτώμασι τῶν νεκρ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Sophoclis.

9 Ἐρίπναι] Vox hæc varie a Grammaticis exponitur. Scholiaſta Apollonii Rhodii ad lib. I. v. 581. Ἐρίπνας. λαπάρας κοιλώνας. ἀπήλαια κεκμηκότα. λίβοσι δὲ ὅτω κῇ τοὺς οἰκίας, ἀπὸ δ' ἐρημείας. ἐρίπνη δὲ λέγεται ἐπὶ δ' ἀκρωτηρίᾳ. παρὰ τὸ ἄγαν πίπτειν. Idem ad lib. II. v. 436. Ἐρίπναι. κατὰ μὲν τινας τὰ ὑποθραύσματα τῶν ὀρῶν. κατὰ δὲ τοὺς Γλωσσογράφους πίτυλα τὰ ὄρη ἐρίπναι καλοῦνται. Et ad verſ. 1251. ejuſdem libri: Ἐρίπναι. τὰ κατάντη ὀρῶν αἱ ὑποῤῥῶγες κῇ ἔξοχαί. τινὲς δὲ ἐρίπνας, τὰς τραχείας & εἰς ὕψος ἀνεχούσας πέτρας φασί. Scholiaſta Nicandri ad *Theriaca* pag. 7. Ἐρίπνων. τῶν κεκμηκότων λίχνα. παρὰ τὸ ἐρεπτέσθαι, οἷον πολλὰ πτέσθαι. ἢ τῶν καιλότητα. παρὰ τὸ ἐρεπίσαι, ἤγουν πεσεῖν κῇ κοιλωθῆναι. ἢ ἐρίπνη, τὸ ῥῆγμα & ἔρες· παρὰ τὸ δύκειν ἐρείπειν. Photius in Lexico inedito: Ἐρίπναι. αἱ ἀπρόβατοι πέτραι. Confer etiam Etymologum.

10 Σπηλαιώδεις] Etymologus habet συριγγώδεις, i. e. fiſtulæ inſtar cava & oblonga: quod non diſplicet.

11 Ἐρριπασμένον. γεγυμνασμένον, ἢ εὑρ.] Hæc, & quæ ſequuntur,

τε μεεμνᾶνλα μᾶλ ῥιπλάζεσθαι καὶ φέρεσθαι. ποιῶτοι γ᾽ οἱ μεεμνᾶνλες. βέλτιον δὲ ἀπὸ τ῀ κύβων τὴν μεταφορὰν ποιεῖν, ἀνερρίμμθων, ὅπως ἂν εὖ ἔλθῃ. καὶ γ᾽ ἐπὶ τῶ κύβε ἀναβάλλομθ, ἄχεις ἂν εὑρεθῇ τὸ προκείμθον ἐληλῦθαι. [2] Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ᾽ ἔστιν ὑπ᾽ ἐμῶ πρᾶγμ᾽ ἀνεζητημθόν,
Πολλαῖς τ᾽ ἀγρυπνίαισιν ἐρριπλασμθόν.

Ἔρις. ἡ ἀφ᾽ λόγων ἐπίφορος φιλονεικία ὡς᾽ τῷ᾽ Ἀποστόλῳ. ὀπ῀ ῥῶ εἴρω, τὸ λέγω.

Ἔρις ἔρην τίκτουσα προσμᾶταν λόγον· ἐπὶ τῶν ὀπ[3] φιλίας ἀδολεσχόντων.

Ἐρισταῖς. ὄνομα ἔθνους. καὶ Ἐρισταύς.

Ἐρισμάραγδος. ὁ βαρῦς.

Ἐρίπιος. ὁ μεγάλως ἔντιμος. καὶ ἐρισμώτατος.

Ἔριφος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτῦ ἐστιν, Αἰόλος, Πελασγὸς, Μελίβοια· ὥς φησιν Ἀθήναιος ὀν[4] τῷ ιδ᾽ τῶν Δειπνοσοφιστῶν.

Ἐρρίφθω κύβος.

Ἑρκεῖος[5] Ζεύς. ὦ βωμοὶ ὀντὸς ἕρκους ὀν τῇ αὐλῇ ἱδρωμ. τὸν γὰρ πρόβολον ἕρκος ἔλεγον. μετεῖχε δὲ τῆς πολιτείας, οἷς εἶη Ζεὺς Ἑρκεῖος. [6] Ἑρκεῖον δὲ, τὸ πρόφραγμα τῆς αὐλῆς. ἢ ἡ τῦ δώματος στέγη. ἕρκιον γάρ, τὸ δῶμα. [7] Σοφοκλῆς·

Πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον᾽ ἕρκιον στέγης,
Μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ.

Καὶ ἕρκος. ὁ σωροχεύς. ὁ φύλαξ.

Ἑρκίτης. ὁ φύλαξ.

Ἕρκος. πρόφραγμα. περίφραγμα. Αἰλιανός· Βίου παντὸς τὸ τέλος ἀναμθεῖν, μηδὲ προπηδᾶν, μηδὲ τοῖς εὐδαίμοσιν ἑαυτὸν ἐγκαταγράφειν. ἄδηλα γὰρ εἶναι τὰ ἀνθρώπινα, ἕως ἂν ἑκάστῳ ἡ ψυχὴ εἴσω τῦ τῶν ὀδόντων ἕρκους ᾖ.

Ἑρκύλιος.[8] Οὗτος ὠμὸς λίαν παντὸς προκαλύμμαλος ἄγριός τε ἦν, καὶ τυραννικός· τὸ τ῀ οἰκείας γνώμης τραχὺ τῷ καταπληκτικῷ τῦ προσώπου παδηλῶν. τῇ γῦν ἑαυτῦ φύσει παλάπασιν ἐνδιδύς, καὶ τῷ Διοκλητιανῷ πρὸς ἅπαν ἄτοπόν τε καὶ σκληρὸν βέλθυμα ἐκθύσιος ὑπουργὸς καθίστατο.

Ἑρκύνιοι δρυμοί. ὅθεν ὁ Ἴστρος ναυσιπόρος ἐκ πηγῶν αἴρεται. ζήτει ὀν τῷ Χρῆμα.

Ἕρμα. λίθος μέγιστος. Παρεκόμιζε ναῦς φορτηγὸς, ἃς ἕρμασι γεμίσας ἐπενόει βυθίσας χῶ-

ventum. Qui enim anxie aliquid quærunt, ſeſe jactare & in omnes partes verſare ſolent. Sed ſatius eſt dicere, tranſlationem ductam eſſe a teſſeris, quæ jaciuntur, ut id, quod jactu opus eſt, cadat. Alea enim ludentes, teſſeras tam diu jacimus, donec jactum propoſitum & optatum invenerimus. Ariſtophanes: *Sed res hæc a me accurate inquiſita eſt, multiſque vigiliis inventa.*

Ἔρις. Sic apud Apoſtolum dicitur altercatio, ſive contentio verborum, vituperio digna. Ab εἴρω, dico.

Ἔρις ἔρην τίκτ. *Lis litem pariens homines ad conſerendos ſermones invitat.* De iis dicitur, qui altercādi ſtudio provecti multa temere effutiūt.

Ἐρισταῖς. Eriſenſes. Nomen gentis. Et Ἐρισταύς, Eriſenſis.

Ἐρισμάραγδος. Valde ſtrepens. Valde reſonans. Gravis.

Ἐρίπιος. Valde pretioſus. Valde honoratus. Et ἐρισμώτατος. Pretioſiſſimus. Honoratiſſimus.

Ἔριφος. Eriphus, Comicus. Ex fabulis ipſius ſunt, *Æolus, Peltaſta, Melibœa:* ut ait Athenæus lib. XIV. *Dipnoſophiſtarum.*

Ἐρρίφθω κύβος, Jacta ſit alea.

Ἑρκεῖος Ζεύς. Jupiter Herceus: cui aræ dicatæ ſunt intra ſeptum aulæ; quod Græci ἕρκος vocant. Civitatis autem participes erant, quibus erat Jupiter Herceus. Et ἑρκεῖον, ſeptum aulæ. Vel, tectum domus. Ἕρκιον enim domum ſignificat. Sophocles: *Priuſquam alligatus ad columnam ſepti, quod aulam circumdat, flagris primum terga cruentatus moriatur.* Et ἕρκος. Qui aliquid continet, vel ambit. Cuſtos.

Ἑρκίτης. Cuſtos.

Ἕρκος. Septum. Locus muro ſeptus. Ælianus: [*Jubebat eos*] *totius vitæ finem expectare, neque nimis properare, neque ſe in beatorum numero ponere. Res enim humanas incertas eſſe dicebat, dum unicuique anima intra dentium ſeptum adhuc eſſet.*

Ἑρκύλιος. Herculius. Hic propalam ſævus erat & crudelis, aſperitatemque ſuam ipſo vultus horrore ſignificabat. Idem etiam naturæ ſuæ indulgens, Diocletiano in omnibus conſiliis inhumanis & ſeverioribus prompte obſequebatur.

Ἑρκύνιοι δρυμοί. Hercynii ſaltus. Eo ſcilicet loco, ubi Iſter a fontibus navigabilis primum eſſe incipit. Vide in Χρῆμα.

Ἕρμα. Saxum ingens. *Adduxit naves onerarias, quas ingentibus ſaxis repletas in ipſo*

ad verbum etiam leguntur apud Scholiaſtam ineditum in *Lyſiſtratam* Ariſtophanis, haud procul initio. Pertinet enim nota hæc ad locum illum Comici, qui in fine articuli hujus a Suida adducitur.

1 Νοεῖν] Codex MS. modo laudati Scholiaſtæ inediti, qui ſervatur in celeberrima Bibliotheca Oxonienſi, habet σπιεῖν. At codex Voſſianus, qui nunc eſt Lugduni, itidem habet νοεῖν.

2 Ἀριστοφάνης] *Lyſiſtrata*, pag. 837.

3 Ἐκ φιλίας] Sic habent libri tam manu exarati, quam excuſi: ſed male. Scribendum enim eſſe ὀκ φιλονεικίας, ſenſus manifeſte flagitat. Error ortus eſt ex compendio ſcripturæ: ex quo fonte non pauca menda in quodvis veterum ſcriptorū genus dimanaſſe conſtat.

4 Ἐν τῷ ιδ᾽ τῶν Δειπνοσοφιστ.] Eo libro Athenæus meminit quidem *Æoli*, & *Peltaſtæ*: ſed *Melibœam* idem laudat lib. III. & lib. VII.

5 Ἑρκεῖος Ζεύς. ὦ βωμοὶ ὀντὸς ἕρκ.] Ex Harpocratione.

6 Ἑρκεῖον δὲ, τὸ πρόφραγμα τ῀ αὐλ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 7. ut Portus monuit. Sed ibi non exponitur vox ἑρκεῖον, ſed ἕρκιος στέγη: unde Suidas proinde emendandus eſt.

7 Σοφοκλῆς] *Ajace*, pag. 7.

8 Ἑρκύλιος. ὅτος δ᾽ ἦν παντὸς προσκ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Joannis Antiocheni in Excerptis a Valeſio editis, pag. 837. unde ea Suidas deprompſit.

τὸν

τὸν τῦ λιμένος ἔκπλουν, ἀποκλείειν τὰς πολεμίους καθόλου τῆς θαλάττης.

Ἔρμα. [1] Ἀρριανός· Ἔρμα τε εἰς τὴν πρύμναν ἐνθέντες, ἵν' ἐξάρᾳ ἐς ὕψος ἡ πρῷρα, πιέζομένης τῆς πρύμνης ὑπὸ νηός. Ἔρμα καὶ ἡ ἀσφάλεια. Ἀσύλους εἶναι τὰς χώρας ἀφ' ὧν ἔρμα ἔχυρώθη.

Ἔρμα. Τὸ δὲ πίθος ἔρμασι προσπεσόν, ἢ συντριβέν. κωλύμασι. ἐρείσμασι. καὶ [2] Ἀριστοφάνης·

Ἀνθ' ἑρμάτων πολλὰς καλαπεπωκὼς δίκας.

ἀντὶ τῶν, λίθους. ἐπεὶ αἱ γέρανοι πετόμεναι ἐν τῷ στόματι λίθους φέρουσι, σταθμίζονται ἕνεκα, μὴ προφέρεσθαι ἀνέμοις. καὶ ἕρματα. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἕρματα μεγάλα ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα τῦ ὠκεανῦ, ὡς ἂν ἐμπόδια εἴη τοῖς ὑπεροπτῶσι θηρίοις. τουτέστι, λίθους μεγάλους.

Ἑρμαγόρας, Ἀμφιπολίτης, φιλόσοφος, μαθητὴς Περσαίου. Διάλογοι αὐτῦ, Μισοκύων. Ἀ περὶ ἀτυχημάτων. Ἔκχυτον. ἢ περὶ ὠοσκοπίας. Περὶ σοφιστείας πρὸς τοὺς Ἀκαδημαϊκούς.

Ἑρμαγόρας, Τήμνιος τῆς Αἰολίδος, [3] ὁ ἐπικληθεὶς Καρίων, ῥήτωρ. Τέχνας ῥητορικὰς, ἐν βιβλίοις ϛ'. Περὶ ἐξεργασίας. Περὶ πρέποντος. Περὶ φράσεως. Περὶ σχημάτων. ἐπαίδευσε δὲ σὺν μὲν Καικιλίῳ ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου, καὶ τελευτᾷ πόρρω τῆς ἡλικίας.

Ἑρμάδιον. [4] τὸ τῦ Ἑρμοῦ.

Ἑρμαῖος. [5] ὕφαλος πέτρα. Ἀνιφῶν, καὶ Ἀναχρέων, καὶ Ἀριστοφάνης.

Ἑρματίζω.

Ἑρμαφρόδιτος. ἢ τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια ἀῤῥένων καὶ θηλειῶν φασιν· ἢ τὸν αἰσχρῶς καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα.

Ἑρμαῖ. [6] Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων γράφει· Ἐπὶ γὰρ τῆς Ποικίλης καὶ τῆς τῦ [7] βασιλέως στοᾶς εἰσιν οἱ Ἑρμαῖ καλούμενοι. ἐκαλοῦντο δέ τινες καὶ [8] Ἱππάρχειοι Ἑρμαῖ· ἀπὸ Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου.

Ἑρμαῖον. τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς πτελεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσιν. ἢ ἀπὸ τῶν σωρῶν τῶν λίθων, οἷς τὸν Ἑρμῆν ἀνέκειντο. [9] Οὐ κατὰ τοὺς ἄλλους ἀγαπήσας τὸ ἑρμαῖον, οὐδὲ οἰηθεὶς ἄδικα μηδὲν ἀδικεῖν, εἰ ἑκὼν παρ' ἑκόντος ὀπῶν ἐωνήσατο.

Ἑρμαῖον. θύρημα. ἐπειδὴ λίθων σωροὺς ἀφίεσαν τῷ Ἑρμῇ ἐν ταῖς ὁδοῖς ταῖς ἀδήλοις. Δαμάσκιος· Καὶ [10] ἐδόκει ἑρμαίῳ ἐντετυχηκέναι, ἐμοὶ προστυχάν.

portus ostio demergere statuit, ut hostes ea ratione mari prorsus intercluderet.

Ἔρμα. Saburra. Arrianus: *Puppim saburra onerarunt, ut prora elevaretur, dum puppis deprimeretur.* Item ἕρμα, securitas, munimentum, firmitas. *Loca illa esse tuta* [*ajebat,*] *propter munimentorum firmitatem.*

Ἔρμα. Saxum. Obex. Fulcrum. *Cum dolium in saxum incidisset, & contritum fuisset.* Et Aristophanes: *Saburræ loco multas deglutivit lites.* [Præter expectationem δίκας dixit] pro λίθους, lapides. Grues enim volantes lapides in ore ferunt, qui ipsis pondus addant, ne a ventis huc illuc ferantur. Et ἕρματα, ingentia saxa. *Hercules autem ingentia saxa in ostium Oceani conjecit, ut belluis aditus obstrueretur.*

Ἑρμαγόρας. Hermagoras, Amphipolitanus, Philosophus, Persæi discipulus. Dialogi ipsius sunt, Misocyon. De Infelicitate, liber unus. Ecchytum: sive de Ovorum inspectione. De arte Sophistica, adversus Academicos.

Ἑρμαγόρας. Hermagoras, ex Temno urbe Æoliæ oriundus, cognominatus Carion: orator. Scripsit de Arte Rhetorica libros VI. Item, de Expolitione. De Decoro. De Elocutione. De Figuris. Hic una cum Cæcilio Romæ docuit, Cæsaris Augusti temporibus, & ætate provecta obiit.

Ἑρμάδιον. Parva statua Mercurii.

Ἑρμαῖος. Scopulus sub aqua latens. Antiphon, & Anacreon, & Aristophanes.

Ἑρματίζω. Saburro. Saburra onero.

Ἑρμαφρόδιτος. Hermaphroditus. Sic appellant, vel eum, qui sexus est ambigui: vel eum, qui turpia & facit & patitur.

Ἑρμαῖ. Mercurii. Mercurii statuæ. Menecles vel Callistratus in opere de Athenien sibus scribit: *In porticu enim, quæ Pœcile dicitur, & Regia, sunt statuæ illæ Mercurii, quæ Hermæ vocantur.* Erant autem & Hermæ quidam, Hipparchei dicti: ab Hipparcho Pisistrati filio.

Ἑρμαῖον. Lucrum insperatum: [sic dictum] a primitiis illis, quæ in viis positæ a viatoribus comedi solebant. Vel ab acervis lapidum, qui Mercurio dicati erant. *Non, aliorum more, quovis insperato lucro gaudens, nec existimans, se nullam cuiquam injuriam facere, si volens a volente quidvis emeret.*

Ἑρμαῖον. Quod quis invenit, [vel præter expectationem nactus est: sic dictum ab Ἑρμῆς, Mercurius,] cui lapidum acervi in viis dubiis & incertis consecrati erant. Damascius: *Et lucrum quoddam insperatum nactus sibi videbatur, cum in me incidisset.*

1 Ἀρριανός] *De Expedit. Alex.* lib. II. pag. 132.

2 Ἀριστοφάνης] *Avibus*, pag. 607. (422. Ed. Bas. *P.*) Vide etiam Nostrum supra v. Ἀνθ' ἑρμάτων.

3 Ὁ ἐπικληθεὶς Καρίων, ῥήτωρ. Τέχνας ῥητορ.] Locum hunc ex MSS. Paris. supplevi: qui in prioribus Editt. sic legitur: Ὁ ἐπικληθεὶς Καρίων. Ῥητορικὰ ϛ' βιβλ.

4 Ἑρμάδιον] Imo Ἑρμίδιον; quod est diminutivum ab Ἑρμῆς. Ea voce usus est Aristophanes in *Pace*, pag. 693.

5 Ἑρμαῖος. ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφ.] Apud Harpocrationem unde hæc Suidas descripsit, rectius legitur ἑρμάς: quam lectionem confirmat etiam Photius in Lexico inedito.

6 Ἑρμαῖ. Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος ἐν τῷ π.] Ex Harpocratione.

7 Βασιλέως στοᾶς] Sic etiam Harpocratio. Sed malim, βασιλείας στοᾶς: i. e. *porticus Regia.* Vide Nostrum supra v. Βασίλειος.

8 Ἱππάρχειοι] Vide omnino Hesychium v. Ἱππάρχειος: qui locum hunc egregie illustrat.

9 Οὐ κατὰ τοὺς ἄλλους ἀγαπ.] Sunt verba Damascii, ut patet ex Photio: apud quem in Excerptis ex illo scriptore pag. 1044. fragmentum hoc legitur, ut Pearsonius recte observaverat. Confer etiam notas nostras ad vocem sequentem Ἑρμείας, φιλ.

10 Καὶ ἐδόκει ἑρμαίῳ ἐντ.] Fragmentum hoc auctius legitur supra v. Ἀνεπιτρέπτου.

Ἑρμαῖόν ἐστι τῶν κακοήθων ἅπας ὑπεικὴς, καὶ ἡ χρηστοῦ τοῖς πονηροῖς ὀκνηρᾶς ἑτέρας μειζοτέρα γίνεται.

Ἑρμαῖον. ὁ τετράγωνος λίθος.

Ἑρμείας. ὁ Θεὸς παρ' Ἕλλησιν.

Ἑρμείας, Φιλόσοφος, Ἀμμωνίου καὶ Ἡλιοδώρου, τῶν διδασκάλων Δαμασκίου, πατὴρ· οὗ δὲ ὁ Ἑρμείας φίλος ἐς τὰ μάλιστα Αἰγύπτῳ, ἀδελφῇ Θεοδότης, μητρὸς Ἰσιδώρου φιλοσόφου. ὁ δὲ Αἰγύπτιος οὗ φιλομαθής.

Ἑρμείας. [2] ἦν ὁ φιλόσοφος ὑπεικὴς φύσει, καὶ ἁπλοῦς τὸ ἦθος. φιλοσοφήσας δὲ ὑπὸ τῷ μεγάλῳ Συριανῷ, φιλοπονίᾳ μὲν οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν ἑταίρων, οὐδὲ αὐτοῦ γε σωκρουομένου ἤδη πάλαι Πρόκλου. [3] ἀγχίνους δὲ καὶ ὀξὺς σφόδρα ἦν, [4] ὥστε ὁμωμοκέναι λέγειν πρὸς τὸν Αἰγύπτιον τελευτῶντα, ἀθάνατον εἶναι καὶ ἀνώλεθρον τὴν ψυχήν. ἐποίει δὲ τοῦτο τὸ θάρρος ἡ εὐζωία, ἀναπομένη τὴν τοῦ σώματος φύσιν, καὶ εἰς ἑαυτὴν ὑπερφέρουσα, καὶ σωκαθαπομένη τοῦ χωρισμοῦ, καὶ ἄνοκρυς ἤδη τῆς ἀθανασίας. ἦν γὰρ τὰ μὲν πρὸς λόγους εὐδιέστερος ἢ κατὰ τὴν ἀκρίβειαν· τὰ δὲ πρὸς ἀρετὴν εὖ ἠσκημένος· ὥστε μηδ' ἂν τὸν Μῶμον αὐτὸν ὑπομωμήσασθαι, μηδ' αὖ μισῆσαι τὸν φθόνον. [5] τοσαύτη πραότης ἦν τοιαύτη δικαιοσύνη ἐνῆν τῷ ἀνδρί, ὡς ὠνήμενός τι, καὶ μάλιστα βιβλίον, ἐὰν ὁ πωλῶν ἴσως ἔλαττον ἐδίδου τιμήματος, οὐκ ἐλάμβανε τοῦτο ἅπας, ἀλλὰ τὸ ἄξιον ἐδίδου, κἂν πολλῷ πλέον ἦν ὃ ἐζήτησεν ὁ πωλῶν.

Ἑρμαῖόν ἐστι τὸ κακ. *Omnis vir bonus malorum eſt præda, & improbis melior pars hominum quæſtui eſt.*

Ἑρμαῖος [λίθος.] Lapis quadratus. [Sive, ſtatua Mercurii quadrata.]

Ἑρμείας. Mercurius. Deus Græcorum.

Ἑρμείας. Hermias, Philoſophus, Ammonii & Heliodori, magiſtrorum Damaſcii, pater: qui & intimus amicus fuit Ægypti, fratris Theodotæ, quæ erat mater Iſidori philoſophi. Ægyptus autem diſcendi admodum cupidus erat.

Ἑρμείας. Hermias. Hic Philoſophus fuit natura bonus, & moribus ſimplex: qui philoſophatus eſt ſub magno Syriano. Ac induſtria quidem nullo ſuorum ſodalium inferior erat, ne ipſo Proclo, qui jam inde ab initio ejus condiſcipulus fuerat. Idem & ſolers erat, & valde acutus, ut Ægypto morienti jurejurando affirmaſſe dicatur, animam eſſe immortalem, & interitus expertem. Hanc autem fiduciam ipſi afferebat vitæ integritas, quæ corporis naturam averſabatur, & ad ſe ipſam ſe convertebat, & ſimul animadvertebat [inſtantem corporis & animæ] ſeparationem, atque adeo ipſam immortalitatem. Et in dicendo quidem ab eloquentiæ perfectione aberat: ſed in virtute egregie erat exercitatus, adeo ut ne Momus quidem ipſum reprehendere, nec invidia odio proſequi poſſet. Tanta autem manſuetudo & tanta juſtitia in illo viro erat, ut, ſi quid emeret, præcipue vero librum, ſi forte venditor illum minori pretio venderet, quam par eſſet, hunc non ita acciperet: ſed juſtum pretium ipſi daret, quamvis longe majus eſſet illo pretio, quod venditor petiiſſet. *Port.*

Ἑρμοῦ. [6] τοῦτον μὲν Διὸς λέγουσι, καὶ Μαίας, οἷον τοῦ νοῦ καὶ τῆς φρονήσεως. ὁ μὲν γὰρ καὶ φρονήσεως ὁ λόγος γεννᾶται. διὸ τοῦτο καὶ πτερωτὸν αὐτὸν ποιοῦσιν, ὡς ταχύν. οὐδὲν γὰρ λόγου ταχύτερον. καὶ Ὅμηρος ἔπεα πτερόεντα. πάνυ δὲ νεώτατον αὐτὸν ἐργάζονται, διὰ τὸ μὴ γηράσκειν τὸν λόγον. [7] ἀλλὰ καὶ τετράγωνον αὐτὸν ποιοῦσι, διὰ τὴν βεβαιότητα τοῦ ἀληθοῦς λόγου. λέγουσι δὲ αὐτὸν καὶ [8] τοῦ κέρδους αἴτιον, καὶ [9] τῶν ἐμπορείων ἔφορον. ὅθεν τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἰσχάδι βαστάζον μάρσυπον. ἀλλὰ καὶ οἱ Φοίνικες τοὺς θεοὺς αὐτῶν πλάττουσι φορτία φέροντας βαλάντια, ὡς τοῦ χρυσοῦ συμβόλου ὄντος διωκτείας. οἱ δὲ

Ἑρμοῦν. Mercurium. Hunc Jovis & Majæ filium eſſe dicunt: quaſi dicas mentis & prudentiæ. Ex mente enim & prudentia naſcitur oratio. Quamobrem etiam eum alatum faciunt: utpote velocem. Nihil enim oratione velocius. Unde Homerus verba *alata* vocavit. Eundem etiam admodum adoleſcentem fingunt, quod oratio non ſeneſcat. Adhæc, quadratum eundem faciunt, propter veritatis firmitatem. Item, auctorem lucri & mercaturæ præſidem eundem ſtatuunt. Quamobrem ſimulacrum ejus ſtatuunt marſupium geſtans. Quinetiam Phœnices Deos ſuos fingunt ferentes ſacculos, quod aurum ſit imperii ſymbolum. Græci autem eos fingunt ar-

1 Ἑρμαῖος. ὁ τετράγωνος λ.] Vide paulo poſt v. Ἑρμῆν.

2 Ἑρμείας. ἦν ὁ φιλόσοφος ὑπεικὴς φ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ex Damaſcio deſcripta eſſe diſcimus ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo ſcriptore pag. 1044. eadem αὐτολεξεὶ pene leguntur, ut Pearſonius quoque obſervaverat.

3 Ἀγχίνους δὲ καὶ ὀξὺς σφ.] Apud Photium addita negatione rectius legitur, ἀγχίνους δὲ ἅπα σφόδρα ἦν, ἅπα &c. Eum confer. Nam & plura habet, quam hoc loco Suidas.

4 Ὥπω ὁμωμοκέναι λέγεται αὐτὸς τ' Αἰγ.] Hæc cum præcedentibus non cohærent. Quare nonnulla hic excidiſſe puto: vel ſaltem dicendum eſt, Eclogam hanc abſque judicio a Suida conſarcinatam eſſe.

5 Τοσαύτη πραότης καὶ τοιαύτη δικαιοσύνη ἐνῆν τῷ ἀνδρ.] Locus hic in optimo MS. Pariſ. A. haud paulo auctior ſic legitur: Τοσαύτη πραότης ἐνῆν τῷ ἀνδρὶ, ὦ τοιαύτη δικαιοσύνη. τοιγαροῦν εἴ τι πρίαιτο τῶν πολεμίων (συχνὸν δὲ ἐπὶ βιβλίοις τοῦτο συνέβαινεν) ὁ μὲν πωλῶν ἰδιώτης ἦν, ὃν ὅτου τύχοι, τίμημα μὲν ἀπῄτει τῆς ἀξίας ἔλαττον. ὁ δὲ Ἑρμείας ἐπιγνοὺς τὸν πλάνον, ὦ πλείστου εἶναι φήσας ἄξιον τὸ βιβλίον, πόσου ἂν ἐπέδωκεν, ὃ καπὶ τοῖς πολλοῖς ἀγαπήσας τὸ ἑρμαῖον, ἐδίδου εἰς χεῖρας μηδὲν ἀδικεῖν· εἰ ἐκὼν παρὰ ἑκόντος ὅπως ἐωνήσατο. ὦ ἡδὺ ἐνέδραν τινὰ ἐνεῖναι τῷ πράγματι ὦ ἀπάτην, ὃ λέγεται τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ σωτῆσαν τὴν ἀλήθειαν, ὥστε μὴ ἀδικίαν ὅσαν λαμβάνειν τοὺς πολλοὺς, ὃ βίαιον, ἀλλὰ κλοπιμαίαν· ἐδὲ ἐπικίνδυνόν τινα λησῆ οἶκον κλέπτησαν, ἀλλ' ὑπὸ μὲ δ' νόμου ἀφειμένην, τὸ δὲ δίκαιον ἀναιρέσεσαν. πιθανὸς ἦν ὁ Ἐρμείας. Cum his confer Photium loco laudato: apud quem eadem totidem pene verbis leguntur.

6 Ἑρμοῦν. τοῦτον μὲν Διὸς λέγουσι Μαίας, οἷον δ' ν.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, αὐτολεξεὶ quoque leguntur apud Codinum *de Origin. CPolitanis*, pag. 15. ut Pearſonius etiam monuit.

7 Ἀλλὰ καὶ πτερώνουσιν αὐτὸν π.] Confer Macrobium *Saturn.* lib. 1. cap. XIX. & Noſtrum infra v. Ἑρμοῦν.

8 Τοῦ κέρδους αἴτιον] Hinc dictus eſt Κερδῷος. Vide Noſtrum infra h. v.

9 Καὶ τῶν ἐμπορείων ἔφ.] Hinc etiam dictus eſt Ἐμπολαῖος. Vide nos ſupra ad h. v.

Ἕλλησιν

Ἕλληνες σιδηροφορεῖας αὐτὸς πλάσθαι, ὡς τοῖς ὅπλοις ὑποταττομένων τὰ ἀνθρώπων.

ma geſtantes, quod homines armis ſubigantur. *Port.*

Ἑρμῆς,[1] ὁ Τρισμέγιστος. ὅτος ἦν Αἰγύπτιος σοφός· ἤκμαζε δὲ πρὸ τοῦ Φαραώ. ὠνόμασται δὲ Τρισμέγιστος, διότι περὶ Τριάδος ἐφθέγξατο, εἰπών, ἐν Τριάδι μίαν εἶναι θεότητα, ὅτι[2] Ἦν φῶς νοερὸν πρὸ φωτὸς νοεροῦ, καὶ ἦν ἀεὶ[3] νοῦς νοῦς φαίνοις,[4] καὶ ἄλλο ἕτερον ἦν ἡ τότε ἐνότης· καὶ πνεῦμα πάντα περιέχον. ἐκτὸς τότε ὁ Θεός, οὐκ Ἄγγελος, οὐκ οὐσία τις ἄλλη. πάντων γὰρ κύριος, καὶ πατήρ, καὶ Θεός, καὶ πάντα ὑπ' αὐτόν, καὶ ἐν αὐτῷ ὄντα. ὁ γὰρ[5] λόγος αὐτοῦ παντέλειος ὢν, καὶ γόνιμος, καὶ δημιουργός, ἐν γονίμῳ φύσει[6] πεσὼν, καὶ γονίμῳ ὕδατι, ἔγκυον τὸ ὕδωρ ἐποίησε. καὶ ταῦτα εἰρηκὼς, ἠύξατο λέγων· [7] Ὁρκίζω σε, γενεὰ, Θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον· ὁρκίζω σε φωνῇ παλαιὰ, ἣν ἐφθέγξατο πρώτῃ, ἡνίκα τὸν πάντα κόσμον ἐπεμέλετο· ὁρκίζω σε τὴν μονογενοῦς λόγου, καὶ τοῦ Παλαιὸς τοῦ μονογενοῦς λόγου, καὶ τοῦ Παλαιὸς τοῦ περιέχοντος πάντα, ἴλεως, ἴλεως ἔσο.

Ἑρμῆς, ὁ Τρισμέγιστος. Mercurius Triſmegiſtus. Hic fuit ſapiens Ægyptius, & ante Pharaonem floruit: vocatuſque fuit Triſmegiſtus, quod de Trinitate locutus fuerit, dicens, in Trinitate unam eſſe Deitatem. Sic autem fatus fuiſſe fertur: *Fuit lumen intelligens ante lumen intelligens, & mens mentis lucida, neque quidquam erat aliud, quam hujus* [*mentis*] *unitas. Ea cum ſemper in ſeſe ipſa ſit, ſemper ſua ipſius mente, luce, atque ſpiritu univerſa continet. Extra eam* [*mentem*] *neque Deus eſt, neque Angelus, neque ulla alia eſſentia. Omnium enim eſt dominus, & pater, & Deus: & omnia ſub ipſo & in ipſo ſunt. Nam ſermo ipſius, qui perfectus omnibus modis eſt, & fœcundus, & opifex, cum in aquam, cujus fœcunda natura eſt, incidiſſet, eam fœtam reddidit.* Hæc fatus Hermes, ſic precatus eſt: *Adjuro te Cœlum, magni Dei ſapientiſſimum opus. Adjuro te Vocem Patris, quam locutus eſt primam, cum totum mundum condidit. Adjuro te per unigenitum Sermonem & Patrem omnia continentem: Propitius, propitius eſto mihi.*

Ἑρμῆς[8] ὁ πρὸς τῇ πυλίδι. Φιλόχορος λέγει, ὡς δ' ἄρχοντες ταῖς Φυλαῖς ἀνέθεσαν Ἑρμεῖ, τὸν πρὸς πύλαις.

Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ π. Mercurius ad portam. Philochorus tradit, novem Archontes Mercurium ad portam Tribubus dedicaſſe.

Ἑρμίας, ὁ εὐνοῦχος,[9] Ἀταρνεύς· (χώρα δέ ἐστι Μυσίας τῆς πρὸς τῷ Ἑλλησπόντῳ, ἧς καὶ ἦρχε, βασιλέως τοῦ Περσῶν ὑπήκοος.) εὐνοῦχος δὲ καὶ δοῦλος γενόμενος Εὐβούλου Βιθυνοῦ, διωάστου καὶ φιλοσόφου, ἀσκηθεὶς παιδείαν πρὸς Ἀριστοτέλους, ἔγραψε περὶ ψυχῆς, ὅτι ἀθάνατος. † [10] Οὗτός ἐστιν εὐνοῦχος ὁ τερατολόγος. οἰκείως δὲ διήκειτο πρὸς Ἀριστοτέλην,[11] καὶ τὴν θετὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἔδωκε τῷ φιλοσόφῳ. τοῦτον δὲ τὸν Ἑρμίαν μόνον γράφουσι μετὰ τοῦ ι. ἐν γοῦν τοῖς τοῦ [12] Ἱππώνακτος φέρεις Ἰαμβικοῖς εὑρήσεις φέρον ὅτως·

Εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρχεν Ἑρμίας.

ὅτος, καίτοι θηλυδίας ὤν, [13] ἔσπειρε τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, καὶ ἔτεκεν ἐξ αὐτῆς τὴν Πυθιάδα θυγατέρα αὐτοῦ.

Ἑρμίας. Hermias, Eunuchus, Atarnenſis. Eſt autem Atarna regio Myſiæ ejus, quæ ad Helleſpontum ſita eſt; cui etiam præfuit, Regi Perſarum ſubjectus. Eunuchus igitur cum eſſet, & ſervus Eubuli Bithyni, Dynaſtæ & Philoſophi, literis ab Ariſtotele inſtitutus, de anima ſcripſit, eamque immortalem eſſe dixit. Hic eſt Eunuchus ille veterator. Idem Ariſtotelis Philoſophi amicus fuit, eique filiam ſuam adoptivam uxorem dedit. Nomen autem Hermiæ hujus ſolum per ι ſcribitur. Nam inter Hipponactis verſus Jambicos reperitur & hic: *Hermias, qui & Eunuchus erat & ſervus, aliis imperavit.* Hic quamvis teſticulis careret (quippe qui ei elſi eſſent) uxorem tamen ſuam gravidam fecit, & ex ea Pythiadem filiam ſuſcepit.

Ἑρμῖνες. Lecti pedes. Lecti fulcra. Et dativus pluralis, ἑρμῖσιν.

Ἑρμῖνες.[14] οἱ τῆς κλίνης πόδες. καὶ ἡ δοκὸς τῶν πληκτικῶν, ἑρμῖσιν.

1 Ἑρμῆς, ὁ Τρ.] De hoc Hermete, & ſcriptis, quæ ſub ejus nomine hodie adhuc circumferuntur, prolixe agit Lambec. in Comm. de Bibl. Cæſ. lib. 7. pag. 24. & ſeqq.

2 Ἦν φῶς νοερὸν πρὸ φωτὸς νοεροῦ, ὃ ἦν ἀεὶ νοῦς ν.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, iiſdem verbis leguntur etiam apud Cedrenum pag. 20. Joann. Malalam, pag. 29. & Chronici Alexandrini auctorem: qui omnes una cum Noſtro ea ex Cyrilli Alexandr. lib. 1. contra Julianum deſcripſerunt.

3 Νοῦς νοὸς φαίνοις.] Sic etiam habent Cyrillus & Joann. Malalas. At Cedrenus, νοῦς νοῦ αἴτιος.

4 Καὶ ἄλλο ἕτερον ἦν ἡ τότε ἑνότης· ὃ πνεῦμα π.] Locus hic ex Cyrillo ſic ſcribendus & ſupplendus eſt: Καὶ ἄλλο ἕτερον ἦν ἡ τότε ἑνότης, ἀεὶ ὂν ἑαυτοῦ ὤν, ἀεὶ τῷ ἑαυτοῦ νοῒ ὃ φωτὶ καὶ πνεύματι πάντα περιέχει. Sic etiam habet Cedrenus.

5 Ὁ γὰρ λόγος αὐτοῦ] Cyrillus, Cedrenus, & Malalas poſt αὐτοῦ addunt περιλήπτως: quæ vox & Suidæ reſtituenda eſt.

6 Πεσὼν] Sic habent Cyrillus, Cedrenus, & Malalas: quorum auctoritate fretus & Suidæ lectionem hanc reſtituere non dubitavi. In prioribus enim Editt. male legitur παῖς ὤν.

7 Ὁρκίζω σε, γενεὰ, Θεοῦ μεγάλου σοφ.] Hæc Cyrillus, & ante eum Juſtinus Martyr in *Parænetica* ad Græcos, non Mercurio Triſmegiſto, ſed Orpheo tribuunt: quorum auctoritas potior utique habenda eſt. Sic autem locus hic apud Cyrillum legitur:

Οὐρανὸν ὁρκίζω σε, Θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον·
Αὐδὴν ὁρκίζω σε πατρὸς, ἣν φθέγξατο πρώτῃσι,
Ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἐπὶ ἐξέλετο βλαύτῃ.

Sic etiam apud Suidam, Cedrenum, & Malalam locus hic ſcribendus & in verſus diſtinguendus eſt.

8 Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλ.] Ex Harpocratione. Confer etiam Noſtrum infra v. Πρὸς τῇ πυλίδι.

9 Ἀταρνεύς] Diog. Laert. lib. v. ſegm. 3. Ἐπιζῶ μάρτυρα ἀπῆρε πρὸς Ἑρμείαν τὸν Εὐνοῦχον, Ἀταρνέως ὄντα τύραννον. Ejuſdem Hermiæ meminit etiam Athenæus lib. xv. p. 696. ubi eum Ἀταρνέα vocat.

10 Οὗτός ἐστιν εὐνοῦχος, ὁ τ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſumpta ſunt ex Harpocratione.

11 Καὶ τὴν θετὴν αὐτοῦ θ.] Confer omnino cum hoc loco Euſebium de *Præp. Evang.* lib. xv. cap. 2.

12 Ἱππώνακτος φέρεις Ἰαμβ.] Atqui Hipponax diu ante Hermiam vixit: cujus proinde in carminibus ſuis meminiſſe non potuit. Vide Menagium ad Laert. lib. v. ſegm. 3. qui recte etiam monuit, hæc eſſe ἀσύστατα.

13 Ἔσπειρε] Sic habent omnes Editt. præcedentes. At 2. MSS. Pariſ. ἔπηρε: quod minus placet.

14 Ἑρμῖνες. οἱ τ. κλ.] Quare fulcra lecti dicta fuerint ἑρμῖνες; pulchre explicat Etymologus: quem vide.

Ἑρμιονεύς. ὄνομα ἔθνους.

Ἑρμιόνη. ὄνομα κύριον.

Ἕρμιππος Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἑτερόφθαλμος· ἀδελφὸς δὲ Μυρτίλου τοῦ κωμικοῦ, [1] δράματα διδάξας μ'.

Ἕρμιππος [2] Βηρύτιος, ἀπὸ κώμης μεσογαίου, μαθητὴς Φίλωνος τοῦ Βυβλίου· ὑφ' οὗ ἀφικόμενος [3] Ἐρεννίῳ Σεβήρῳ ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκδεδομένος ἦν γένος, λόγου σφόδρα, καὶ ἔγραψε πολλά.

Ἑρμογένης Ταρσεύς, ὁ ἐπίκλην Ξυστήρ, Σοφιστής· ὃν δίκαιον καὶ Μουσώνιος ὁ Φιλόσοφος, καὶ Μάρκος ὁ βασιλεύς. γέγονε δὲ ἐπὶ Μάρκου τοῦ βασιλέως, εὐφυέσθαι, καὶ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐνδεεστέρας ὑπαρχούσης μᾶλλον ἢ φρονήσεως ὑπερεῖχεν. γενόμενος δὲ περὶ τὰ εἴκοσι καὶ τέσσαρα ἔτη, ἐξέστη τῶν φρενῶν, καὶ ἰδίᾳ ἀλλοῖος αὐτῷ, μηδεμιᾶς ἀφορμῆς γενομένης, ἢ ἀῤῥωστίας τοῦ σώματος· ὥστε καί τινας ἀποσκώπτειν εἰς αὐτόν· Ἑρμογένης ὁ ἐν παισὶν γέρων· ἐν δὲ γέρουσι παῖς. ἔτη δὲ γεγονὼς περὶ ὀκτωκαίδεκα, γράφει [4] τέχνην ῥητορικήν, ἰδίᾳ μὲν χεῖρας ἔχουσιν ἄπαντες. Περὶ στάσεων, βιβλίον ἕν. Περὶ ἰδεῶν, βιβλία β'. Περὶ κοίλης Συρίας β'. περὶ οὗ [5] Φιλόστρατος ὁ Λήμνιος ταῦτά φησιν· Ἑρμογένης δὲ, ὃν Ταρσοὶ ἤνεγκαν, πεντεκαίδεκα ἔτη γεγονὼς, ἐφ' ὅτῳ μέγα δόξης περιῆν, ὡς καὶ Μάρκῳ βασιλεῖ προσομιλεῖν ἔρωτα ἀκροάσεως. ἐβάδιζε δὲ ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἀκρόασιν ὁ Μάρκος, καὶ ἤδη μὲν ἀφηλεγμένως· ἐθαύμασε δὲ ἡδιάζοντα, καὶ δωρεὰς λαμπρὰς ἔδωκεν. ἐς δὲ ἄνδρας ἦκων, ἀφῃρέθη τινὸς ἕξιν ὑπ' ἀδημίας αἰτίας φανερᾶς, ἢ νόσου. ὅθεν καὶ ἀφείσθαι λόγον παρέδωκε τοῖς βασκάνοις. ἔφασαν γὰρ, τοὺς λόγους ἀπεχνῶς καὶ Ὁμήρου περιέχειν εἶναι. ἀποβεβληκέναι γὰρ αὐτοὺς τὸν Ἑρμογένην καθάπερ πτερά. καὶ Ἀντίοχος ὁ σοφιστὴς ἀποσκώπτων τε ἐς αὐτὸν ἔπος ἔφη· Ἑρμογένης ὁ ἐν παισὶ γέρων, ἐν δὲ γέρουσι παῖς. ἡ δὲ ἰδέα, ἰδίᾳ ἐπετήδευε, τοιάδε τις. ἐπὶ γὰρ τοῦ Μάρκου ἀφηλεγόμενος, Ἥκω σοι, ἔφη, Βασιλεῦ, ῥήτωρ παιδαγωγοῦ δεόμενος· ῥήτωρ ἡλικίαν περιμένων. πλείω ἕτερα διελέχθη καὶ ὧδε βωμολόχα. ἐτελεύτησε δὲ ἐν βαθεῖ γήρᾳ, εἰς τῶν πολλῶν νομιζόμενος. καίπερ φρονήσῃ γε, ἀπολειπούσης αὐτῷ τὴν τέχνης. λέγεται δὲ ὅτι τελευτήσαντος αὐτοῦ, ἀνελήφθη, καὶ εὑρέθη ἡ καρδία αὐτοῦ πεπιεχωμένη, καὶ τῷ μεγέθει πολὺ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὑπερβάλλουσα.

munem cordium humanorum magnitudinem

Ἑρμοκοπίδαι. [6] Ὅτοι ἠκρωτηρίασαν τοὺς Ἑρμᾶς, ὅτε ἔμελλον πλεῖν ἐν Σικελίᾳ.

Ἑρμιονεῖς. Hermionenſes. Gentis nomen.

Ἑρμιόνη. Hermione. Nomen proprium.

Ἕρμιππος. Hermippus Athenienſis, Comicus antiquæ comœdiæ, luſcus: frater vero Myrtili Comici. Fabulas docuit XL.

Ἕρμιππος. Hermippus Berytius, ex oppido mediterraneo oriundus, diſcipulus Philonis Byblii: a quo commendatus fuit Herennio Severo, ſub Adriano Imperatore. Hic, quamvis genere libertinus eſſet, tamen eruditus admodum fuit, & multa ſcripſit.

Ἑρμογένης. Hermogenes Tarſenſis, cognomento Xyſter, Sophiſta, quem & Muſonius Philoſophus, & Marcus Imperator audivit. Vixit temporibus Marci Imperatoris, & ingenio excellenti præditus fuit, ita ut ſapientia ejus captum ætatis longe ſuperaret. Cum autem annum ætatis XXIV attigiſſet, ſanam mentem amiſit, & ſui prorſus diſſimilis evaſit, ſine ulla [manifeſta] cauſa, aut morbo corporis. Quamobrem etiam nonnulli de eo per riſum dixerunt: *Hermogenes inter pueros ſenex, & inter ſenes puer.* Annos autem natus circiter XVIII. ſcripſit *Artem Rhetoricam*, quam omnes in manibus habent. *De Statibus* librum unum. *De Formis orationis* libros II. *De Cæleſyria* libros II. De hoc Philoſtratus Lemnius ſic ſcribit: *Hermogenes, quem Tarſi genuerunt, annos natus* XV *ad eam ingenii famam proceſſit, ut & Marcum Imperatorem ejus audiendi cupido inceſſeret. Quare Marcus auditorium ingreſſus, eum cum voluptate diſſerentem audivit; extemporalemque ejus eloquentiam admiratus, ſplendida ei munera dedit. Cum autem ætatem virilem attigiſſet facultatem illam dicendi amiſit, abſque ulla manifeſta cauſa, vel morbo. Unde etiam invidorum cavillos & jocos provocavit: quippe qui dicerent, verba, ſecundum Homerum, vere alata eſſe. Hermogenem enim illa amiſiſſe, tanquam alas. Et Antiochus Sophiſta hoc cavillo eum inceſſivit: Hermogenes inter pueros ſenex, & inter ſenes puer. Genus autem dicendi, cui ſtudebat, tale fere erat. Apud Marcum enim verba faciens, Adſum tibi Imperator, inquit, orator indigens pædagogo; orator ætatem [virilem] expectans. Plura item alia ſcurrilia ad eundem modum dixit. Obiit ætate admodum provecta, unus e vulgarium numero habitus. Cum enim [priſtina ſcientia &] ars eum defeciſſet, contemni cœpit.* Cadavere autem ejus diſſecto, cor ipſius dicitur inventum fuiſſe pilis obſitum, & comlonge ſuperaſſe.

Ἑρμοκοπίδαι. Hermocopidæ. Hi Mercurii ſtatuas truncarunt, cum in Siciliam eſſent navigaturi.

1 Δεδήμευκε δὲ διδάξας μ'.] Fabulæ Hermippi Comici, quarum apud auctores hodie adhuc ſuperſtites mentio fit, ſunt hæ: Ἀθηνᾶς γενέσια. Ἀστραπολίδες. Δημόπραι. Εὐράπη. Θεοί. Θεσμοφόροι. Ἴαμβοι. Κίρκαπες. Κόθορνοι. Μοῖραι. Στρατιῶται. Φορμοφόροι. Citatur quidem etiam Hermippus ἐν Μύρραις apud Athenæum lib. XI. ſed ibi ἐν Μοίραις ſcribendum eſſe exiſtimo. Vide Meurſium in *Bibliotheca Attica*, v. *Hermippus*.

2 Ἕρμιππος, Βηρύτ.] De hoc vide Voſſium in opere *de Hiſt. Gr.* pag. 220. Præter hos autem Hermippos memoratur etiam veteribus Hermippus Smyrnæus: de quo prolixe agit Jonſius *de Script. Hiſt. Ph.* lib. II. cap. IX.

3 Ἐρεννίῳ] Scribendum eſt Ἐρεννίῳ.

4 Τέχνην ῥητορικήν.] Opus hoc hodie adhuc exſtat.

5 Φιλόστρατος ὁ Λήμν.] Lib. II. *de Vitis Sophiſt.* pag. 575.

6 Ἑρμοκοπίδαι. Ὅτοι ἠκρωτηρίασαν τοὺς Ἑρμ.] Hiſtoriam refert Thucydides lib. VI. cap. XXVII. quem adi. Conſule etiam Enaratorem Comici ad *Aves* pag. 577.

Ἑρμό-

Ἑρμόλαος, γραμματικὸς Κωνσταντινουπόλεως· γράψας τὴν ἐπιτομὴν τῶν Ἐθνικῶν Στεφάνου γραμματικοῦ, προσφωνήσειεν Ἰουστινιανῷ βασιλεῖ.

Ἕρμαναξ.

Ἕρμαναξ[2] δ' ἐκίχανεν, ὅτε γρυπίδι τέχνῃ.
Εἷλε τ' ἐκ πελάγους ἰχθυόεντα βόλον.

Ἕρμος.[3] δῆμός ἐστι τῆς Ἀττικῆς, Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Διονύσιος δὲ ἀδετέρως λέγει τὸ Ἕρμος, ὡς ἔρκος.

Ἑρμῶν.[4] Ἑρμαῖ ἦσαν ἐν τῇ Ἀθηναίων πόλει λίθινοι ἐν προθύροις καὶ ἐν ἱεροῖς·[5] ἐπειδὴ φασι τὸν Ἑρμῆν λόγου καὶ ἀληθείας ἔφορον, ἀφ' οὗ τοῦτο καὶ τὰς εἰκόνας αὐτοῦ τετραγώνους καὶ κυβοειδεῖς κατεσκεύαζον, αἰνιττόμενοι τὸ τοιοῦτον σχῆμα, ἐφ' ὃ μέρη πέσῃ, πανταχόθεν βάσιμον καὶ ὄρθιον εἶναι. οὕτω καὶ ὁ λόγος καὶ ἡ ἀλήθεια ὁμοία ἐστὶ πανταχόθεν αὐτὴ ἑαυτῇ· τὸ δὲ ψεῦδος πολύχουν καὶ πολυχιδές, καὶ ἑαυτῷ μάλιστα ἀσύμφωνον.

Ἕρνος. τὸ φυτόν.

Ἑρμόνιος[6] χάρις. ἡ κατ' ἀνάγκην δι δομένη, οὐκ ἐκ προαιρέσεως ψυχῆς, ἀλλ' ὑποπλάστως, καὶ κατὰ προσποίησιν φιλίας, οὐ κατ' ἀλήθειαν. ὁ γὰρ Ἕρμων ὁ Πελασγῶν βασιλεὺς, Δαρείου ἐπὶ Θρᾴκην ἰόντος, καὶ πάντα χειρωμένου, παρεχώρησεν Ἀθηναίοις τῆς Λήμνου, τῷ μὲν δοκεῖν χαριζόμενος, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Δαρεῖον φοβηθείς.

Ἐρομαί σε. ἐρωτῶ σε. ἐρόμεθα πληθυντικῶς. ἐρήσομαι δὲ, ἤγουν ἐρωτήσω.

Ἐρόμενος. ἐρωτῶν. ἀφ' οὗ ο μικροῦ. Ἐρώμενος δὲ, ἀφ' οὗ ω μεγάλου, ὁ ὑπὸ ἐραστῶν[7] ἀγαπώμενος. καὶ ἐρομένη, ἡ ἐρωτῶσα. ἐρωμένη δὲ, ἡ ἐπιθυμοῦσα.

Ἔρον. τὸν ἔρωτα.

Ἐρρόντων. Φθειρέσθωσαν.

Ἔρυλοι. ὄνομα ἔθνους.

Ἐρρώγασιν. ἐκλάσθησαν.

Ἐρόγβυον.[8] δι' ἑνὸς ρ στεσημειωμένου.

Ἐρωδιός.[9] εἶδος ὄρνεου· ὁ πελαργὸς λεγόμενος, ἢ ὅμοιος αὐτῷ. ἑλωδιός τις ὤν, ἀπὸ τοῦ ἐν ἕλεσι διατρίβειν· τουτέστι, καθύγροις τόποις.

Ἐρώεις. ὁ ὑποχωρῶν. Ἐρώσας δὲ, μειώσας, κατεάξας. Ἐρώσας ὅλον κέρας.[10] Καλλίμαχος· καὶ, Ἐρώσῃ θοὸν δουρί. Ὅμηρος.

Ἐρωμανής. ὁ ἐν τῷ ἔρωτι μαινόμενος.

Ἑρμόλαος. Hermolaus, Grammaticus Conſtantinopolitanus. Scripſit epitomen *Ethnicorum* Stephani Grammatici, eamque Juſtiniano Imperatori dedicavit.

Ἕρμαναξ. Hermonax. [In Epigrammate:] *Hermonax autem natus eſt, quando arte piſcatoria traxit ex mari rete piſcibus plenum.*

Ἕρμος. Hermus. Eſt populus Atticæ, Tribus Acamantidis. Dionyſius vero genere neutro dicit τὸ Ἕρμος, ut ἔρκος.

Ἑρμῶν. Athenis Hermæ, ſive ſtatuæ Mercurii lapideæ in veſtibulis & templis collocatæ erant. Quoniam autem dicebant, Mercurium orationis & veritatis præſidem eſſe; ideo etiam ſtatuas ejus quadratas & cubicas conficiebant, indicare volentes, hujuſmodi figuram, in quamcunque partem ceciderit, firmam & rectam ſtare. Sic etiam ratio & veritas undique ſibi ipſa ſimilis eſt: mendacium autem varium & multiplex, & ſecum ipſum minime conſentiens.

Ἔρνος. Planta. Germen. Ramus.

Ἑρμόνιος χάρις. Hermonium beneficium. Id eſt, beneficium, quod quis neceſſitate coactus alicui dat; non ex animi affectu, ſed ficte; & per amicitiæ ſimulationem, non vere. Hermon enim Pelaſgorum Rex, Dario Thraciam invadente, & omnia ſubigente, Athenienſibus Lemno ceſſit, in ſpeciem quidem eis gratificans, ſed revera Darium metuens.

Ἐρομαί σε. Interrogo te. Et in plurali, ἐρόμεθα. Interrogamus. Ἐρήσομαι vero, id eſt interrogabo.

Ἐρόμενος. Interrogans. Per ο parvum ſcribitur. Ἐρώμενος vero, per ω magnum, qui ab amatoribus amatur. Et ἐρομένη, [genere fœminino,] interrogans. At ἐρωμένη, [per ω,] amans.

Ἔρον. Pro ἔρωτα. Amorem.

Ἐρρόντων. In malam rem abeant. Pereant.

Ἔρυλοι. Eruli. Nomen gentis.

Ἐρρώγασιν. Fracti, rupti, fiſſi ſunt.

Ἐρόγβυον. Per unum ρ. Erogabant.

Ἐρωδιός, Erodius. Genus avis: quæ etiam πελαργὸς, i. e. ciconia, vocatur: vel ei ſimilis. Dicta eſt quaſi ἑλωδιός: quod in locis humidis & paludoſis, quæ ἕλη Græci vocant, degat.

Ἐρώεις. Qui recedit. At ἐρώσας, Qui comminuit. Qui confregit. *Qui fregit perniciosum cornu.* Callimachus. Et, *Fluet per haſtam.* Homerus.

Ἐρωμανής. Perdite amans. Amore inſanus.

1 Τὴν ἐπιτομὴν τῶν Ἐθν.] Hanc Epitomen hodie adhuc exſtare notum eſt: cum integrum opus Stephani non ſine irreparabili literarum damno interciderit. Vide Berkelium in præfatione ad Stephanum.

2 Ἕρμαναξ δ' ἐκίχανεν, ὅτε χ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in ſcolopendram, quod ex codice MS. Anthologiæ inéditæ integrum edidimus ſupra v. Ἀμφίκλαστον.

3 Ἕρμος. δῆμός ἐστι τῆς Ἀτ.] Ex Harpocratione.

4 Ἑρμαῖ ἦσαν ἐν τῇ Ἀθηναίων πόλ. λ.] Thucydides lib. VI. cap. XXVII. Ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων (εἰσὶ δὲ πολλοὶ καὶ ἐν ἰδίοις προθύροις καὶ ἐν ἱεροῖς) &c. Hunc locum Suidas ob oculos habuit.

5 Ἐπειδὴ φασι τὸν Ἑρμῆν λ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Thucydidis.

6 Ἑρμόνιος χάρις] Confer Zenobium Centur. III. Adag. 85.

7 Ἀγαπώμενος] Sic recte MS. Paril. A. At priores Editt. male ἀγαθούμενος.

8 Ἐρόγβυον] Vide Dufrenium in Gloſſario Græco, v. Ῥογεύειν.

9 Ἐρωδιός] Confer omnino Etymologum, qui de voce hac fuſe agit.

10 Καλλίμαχος] Fragmentum hoc Callimachi adducit etiam Etymologus v. Ἐρωή: quem confer.

Ἐῤῥωμένως. Ἰσχυρῶς. εὐδένως.

Ἐρᾶν. γενικῇ. ἐφιέμενον. ἐπιθυμοῦντα.

Ἐρώμενος. ὁ ἐπιθυμούμενος.

Ἐῤῥων. μὴ φθορᾶς ἀλόγιστος γενόμενος, ἢ πεφυκώς.

Ἔρως. [1] Οὐδεὶς ἔρως ἀστεῖος. τοῦτο προβλημά ἐστι καθόλου ἐπιφανικόν. ἀναιρεθάζεται δὲ, ὅτι μὴ πᾶς ἔρως φαῦλος. διαιρεθέν γὰρ τὸ ἔρωτα εἴς τε σύντονον ὄρεξιν ἀφροδισίων, ὡς Ἐπίκουρος λέγει· ὃν οὐκ οἴονται ἀστεῖον εἶναι· καὶ εἰς ἐπιβολὴν [2] φιλοπονίας διὰ κάλλος ἐμφανόμενον, ὡς οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς· ἢ ἀνάμνησιν τοῦ πρὸ ὀφθέντος κάλλους, ὡς Πλάτων. ἀστεῖοι γὰρ εἰσιν οἱ ἐρῶντες. † [3] Κειμένου δὲ τοῦ, τὸν σοφὸν ἐρασθήσεσθαι, ἀναιρεθάσας τοῦτο θέλοντες, ὁρισόμεθα τὸ ἐρασθῆναι, καὶ ληψόμεθα τὸ, ἔρωτά τινος λαβεῖν· καὶ ἐπεὶ μηδέπω γνώριμον τὸ λεγόμενον, ἐπὶ τὸ τὸν ἔρωτα ὁρίζεσθαι προελευσόμεθα. ἂν δὴ ὁριζόμενοι τοῦτο, λάβωμεν ἄλογον ἐπιθυμίαν ἡδονῆς, τῆς ἀπὸ τοῦ σωματικοῦ κάλλους· ἢ σύντονον ὄρεξιν ἀφροδισίων· ἀναιρεθακότες ἂν εἴημεν τὸ προβλημα. δῆλον γὰρ, ὅτι ἀλλότρια ταῦτα τοῦ σοφοῦ. ὁμοίως, κἂν ὁρισώμεθα αὐτὸν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, ἐπεὶ τὸ σφοδρὸν ἀσαφὲς, πάλιν αὐτὸ τοῦτο εἰς λόγον μεταληψόμεθα. † Τὸν [4] ἔρωτά φασιν ἐπιβολὴν εἶναι [5] φιλυποπίας ἀφὴ κάλλους ἐμφανόμενον, καὶ μὴ εἶναι σωφροσίας, ἀλλὰ φιλίας. τὸν γοῦν Θρασωνίδην, καίτοι ἐξουσίαν ἔχοντα τῆς ἐρωμένης, ἀφὴ τὸ μισεῖσθαι ἀπέχεσθαι αὐτῆς. εἶναι δὲ τὸν ἔρωτα φιλίας, καὶ μὴ εἶναι [6] θεόπεμπτον. εἶναι δὲ τὴν ὥραν ἀκμὴν σχετικῆς. † Ἀττικῶς δὲ [7] ἀπὸ τοῦ ὁ ἔρως, τοῦ ἔρω, κλίνεται. ἔπω γὰρ καὶ αὐτοὶ τοῦτο τὸ ὄνομα γράφουσι καὶ ἐκφωνοῦσι· ὥσπερ καὶ τὸ ἀμείνων, καὶ χείρων, ἐκ τοῦ ἄμεινος, καὶ χεῖρος φασίν. ὁ δὲ Πλάτων περὶ ἔρωτος λέγει διεξοδικώτερον. [8] τέθειται δὲ ἐν τῷ περὶ παροιμίας, ἐν τῷ ε στοιχείῳ.

Ἔρως. Amor. Cupido. Nullus amor eſt pulcher. Hæc propoſitio univerſaliter aliquid negat: quæ tamen refutatur ex eo, quod non omnis amor ſit malus. Dividimus enim amorem, in vehementem appetitum veneris, ut Epicurus ait; qui amor pulcher eſſe non poteſt: vel in conatum faciundæ amicitiæ ob apparentem pulchritudinem, ſecundum Stoicos: vel in recordationem pulchritudinis aliquando conſpectæ, ut Plato inquit. Hujuſmodi enim amores pulchri ſunt. † Poſito autem, Sapientem amaturum eſſe; ſi propoſitionem illam refutare velimus, definiemus, quid ſit amare, & dicemus eſſe, amore alicujus capi. Sed, quia nondum notum eſt id, quod dicitur, ad amoris definitionem progrediemur. Eum igitur ſi definiverimus, irrationalem appetitum voluptatis, a corporea pulchritudine excitatæ; vel, vehementem appetitum veneris; propoſitionem illam refutaverimus. Manifeſtum enim eſt, ea a ſapiente aliena eſſe. Similiter etiam, ſi eum definiamus, vehementem cupiditatem; quoniam non aperte conſtat, quis ſit ſenſus vocis *vehemens*, hanc ipſam rurſus ad examen revocabimus. † [Stoici] dicunt, amorem eſſe conatum conciliandæ amicitiæ propter apparentem pulchritudinem: eique non eſſe propoſitum concubitum venereum, ſed amicitiam. Nam Thraſonidem, etiamſi amatam in poteſtate haberet, ab ea tamen abſtinuiſſe, quod illi odio eſſet. Amorem igitur eſſe amicitiæ, nec reprehendendum. Formam autem eſſe virtutis florem. † Attice autem declinatur ἔρως, ἔρω. Sic enim illi nomen hoc ſcribunt & pronuntiant: ſicut & ἀμείνων & χείρων ex ἄμεινος & χεῖρος deducta ajunt. Plato vero de amore fuſius agit. Poſitum autem hoc eſt in libro de Proverbio, in elemento E.

Ἔρως. [9] τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον στοιχεῖον τῆς τῶν ὄντων πολυθεάμονος ἱστορίας, καὶ φιλοπονία, καὶ ἀγχίνοια. ἔστι δὲ ὅστις ὁ τῶν ἁπάντων τῶν καλῶν, καὶ προσέτι ἀγαθῶν, δεινότατος ἰχνευτής. ζήτει τὰ λοιπὰ κατὰ στοιχεῖον· τυτθόν, ἀγχίνοιαν, καὶ φιλοπονίαν· ἃ δὴ καλεῖ Δαμάσκιος στοιχεῖα πρῶτα καὶ μέγιστα τῆς τῶν ὅλων πολυθεάμονος ἱστορίας.

Ἔρως. Amor. Is eſt primum & præcipuum elementum variæ & multiplicis rerum cognitionis: & poſt eum induſtria, & ſolertia. Amor præterea eſt omnium pulchrarum, itemque bonarum rerum indagator acerrimus. Quære cætera ſuo loco, in Ἀγχίνοια & Φιλοπονία.

1 Οὐδεὶς ἔρως ἀστεῖος. τοῦτο προβλ.——ἀστεῖοι γὰρ εἰσιν οἱ ἐρῶντες] Hæc deſcripta ſunt ex Alexandro Aphrod. in lib. II. *Topic.* pag. 75.

2 Φιλοπονίας] Scribendum eſt φιλοποιίας: ut recte habet Alexander Aphrod. loco laudato. Confer Menagium ad Laert. lib. VII. ſegm. 113. qui vocem φιλοποιία a Stoicis in definitione amoris adhibitam fuiſſe pluribus oſtendit.

3 Κειμένου δὲ τοῦ, τὸν σοφὸν ἐρασθ.——εἰς λόγον μεταληψόμεθα] Hæc ſunt verba ejuſdem Alex. Aphrod. in lib. II. *Topic.* pag. 77.

4 Τὸν ἔρωτά φασιν ἐπιβ.——ἄνθος ὥρας τῆς] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. ſegm. XXX. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

5 Φιλυποπίας] Scribendum eſſe φιλοποίας, vel ex Cicerone patet: qui *Tuſcul. Quæſt.* lib. IV. extremo, amorem a Stoicis definiri ait, *conatum amicitiæ faciundæ ex pulchritudinis ſpecie.* Habes ibi locum hunc Laertii ad verbum expreſſum, dummodo pro φιλυποπίας ſcribas φιλοποίας. Sed hæc de re fuſius agit Menagius ad Laertium loco laudato.

6 Θεόπεμπτον] Apud Laertium loco laudato legitur ἐπίμεμπτον: quod præferendum eſt.

7 Ἀπὸ τοῦ ὁ ἔρως, τοῦ ἔρω] Confer Scholiaſtam Sophoclis ad *Electram* pag. 90.

8 Τέθειται δὲ ἐν τῷ περὶ παροιμ. ἐν τῷ ε στοιχ.] Quid hæc verba ſibi velint, aliis inquirendum relinquo. Certe, non videntur mihi eſſe a manu Suidæ, ſed librarii cujuſdam, qui neſcio quare iſta loco huic alleverit.

9 Ἔρως. τὸ πρῶτον & μέγιστον στοιχ.] Locum hunc conſarcinavit Suidas ex Photio, apud quem in Excerptis ex Damaſcio, pag. 1033. ſic legitur: Τέλα πάντες ὁμολογοῦσι πρῶτα καὶ μέγιστα στοιχεῖα τῆ τῶν ὅλων φιλοθεάμονος ἱστορίας ἔρωτα, τὸ καλῶν & ἀγαθῶν δεινότατον ἰχνευτήν· ὀξεῖαν & ἀγχίνουν φύσεως δύναμιν, ἐπὶ πολλὰ δι' ὀλίγα φέρειν δυναμένην, καὶ ἑτοιμοπάτως συνιέναι καὶ γνωρίζειν τὰ ἴχνη τῶν ζητουμένων, ὅσα τε ἀληθῆ καὶ ὅσα ψευδῆ ἐστι περὶ τῶν ὄντων, ὁπόσα δὲ αὖ τρίτον, φιλοπονίαν εἴπερ τινὰ, &c.

Ἐῤῥώσαντο. ἐπερῤῥώθησαν.

Ἐῤῥῶσθαι Φοίβας. οἰμώζειν εἶπάν. κατεγνωκώς.

Ἐρώτησις[2] ἔνδοξος, πρότασις διαλεκτική. [3] ὃ πᾶσα ἂν πρότασις, ἐρώτησις, ἀλλὰ ἡ διαλεκτική. ὃ πᾶσα ἐρώτησις πρότασις διαλεκτική. ἔστι γὰρ εἴδη πλείω ἡ ἐρωτήσεως. οἱ γὰρ ἐρωτῶντες, ἢ περὶ συμβεβηκότος ἐρωτῶσιν, ὡς οἱ ἐρωτῶντες, τίς ἡ πυρὸς ἡ κατὰ φύσιν κίνησις· ἢ, τί Σωκράτει συμβέβηκεν· ἢ ἔμπαλιν, τὸ μὴ συμβεβηκὸς ὁρίζεσθαί τε καὶ λαμβάνεσθαι ἐν τῇ ἐρωτήσει· τὸ δὲ ᾧ συμβέβηκεν, ἀξιοῦσι μαθεῖν. ὡς, ὁ ἐρωτῶν, τίνι τὸ λευκὸν, ἢ τὸ μέλαν τῶν ζώων συμβέβηκε· καὶ, τί τῶν ἀγαθῶν δὶ αὐτὸ αἱρετόν ἐστι· καὶ, τίς ὁ καθήμενος. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο εἶδος ἐρωτήσεως ὅτε[4] περὶ οὐσίας, ὅταν προενεγκάμενοι τί ποτέ ἐστι τὸ ἀφ' ἧς ἐρωτήσεως, εἴπῃ ὁ ἐρωτῶν, τί ἐστιν ἄνθρωπος; τοῦτο γὰρ οὐσίαν τοῦ πράγματος ἀξιοῖ μαθεῖν, οὐχ ὃ συμβέβηκεν αὐτῷ. τέταρτον εἶδος ἐρωτήσεώς ἐστιν, οἷον, ὅταν περὶ προτάσεώς τις τὴν ἐρώτησιν, εἴτε ἀποκρίσιν αἰτῶν, τὸ ἕτερον μέρος τῆς ἀντιφάσεως εἴπῃ· οἷον, ἆρά γε ὁ κόσμος σφαιροειδής; οὗτος τοῦτο τὸ εἶδος τῆς ἐρωτήσεώς ἐστιν ἡ διαλεκτικὴ πρότασις. † Διαφέρει δὲ ἐρώτημα, ἀξίωμα, πύσμα. καὶ ζήτει ἐν τῷ, Ἀξίωμα.

Ἐρωτικόν. ἐπιθυμητικόν. καὶ ἐρωτικῶς, ἐπιθυμητικῶς.

Ἐρωτῶ[5] σε. παρακαλῶ σε. ἱκετεύω σε. δέομαι. Ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα. ἀντὶ τοῦ, παρεκάλει.

Ἑρπυσμός. ἑρπυστής. ἑρπυστικὸς, ὁ ἕρπων.

Ἕρπυλλον.[6] εἶδος ἄνθους, σαμψύχῳ ὅμοιον· ὃ μάλιστα ἐν τοῖς ὕδασι θάλλει. φυτόν τι εἶδος· παρὰ τὸ ἕρπειν ταῖς ῥίζαις. ἔστι δὲ καὶ εὐωδέστατον.

Ἑρσαῖος. ὁ δροσώδης.
Ἑρσεφόνεια. ἐν τῷ Ἀῤῥηφόρεια.
Ἕρση.[7] ἡ δρόσος.
[8] Θηλείης ἕρσης ἰκμάδα γλυκύμυλον
οἱ γὰρ τέττιγες δρόσον σιτίζονται.

Ἑρσῆεν.[9] πρόσφατον, ἔνυγρόν τε, καὶ ἀμόλυντον.

Ἑρσήεντα. δροσώδη, ἁπαλὸν, νεαρόν. ἡ εὐθεῖα, ὁ ἑρσήεις.

Ἑρσηλία.[10] ὄνομα κύριον.

Ἕρσις.[11] τὸ πλέξιβιον.

Ἐῤῥώσαντο. Corroborati ſunt.

Ἐῤῥῶσθαι Φοίβας. Qui aliquem valere, vel flere juſſit. Qui condemnavit.

Ἐρώτησις ἔνδ. Interrogatio probabilis, eſt propoſitio Dialectica. Non autem omnis propoſitio eſt interrogatio, ſed Dialectica; neque omnis interrogatio eſt propoſitio, ſed Dialectica. Sunt enim plura interrogationum genera. Qui enim interrogant, aut de accidente interrogant; ut, quis ſit naturalis motus ignis; aut, quid Socrati acciderit: vel contra, accidens definiunt, & interrogatione comprehendunt: illud vero, cui aliquid accidit, noſſe cupiunt. Veluti, qui quærit, cuinam animalium album vel nigrum accidat: &, quodnam bonum per ſe expetendum ſit: &, quiſnam ſit ille, qui ſedet. Eſt & aliud interrogationis genus, quod ad rei eſſentiam refertur; cum nimirum quærimus, quid hoc vel illud ſit; veluti, quid ſit homo. Qui enim ſic quærit, ipſam rei eſſentiam cognoſcere cupit, non vero ejus accidens. Tertium genus interrogationis eſt, cum quis de propoſitione quæſtionem inſtituit, & poſtea reſponſionem poſtulans, alteram contradictionis partem dicit: ut, An mundus eſt rotundus? Sub hoc interrogationis genere propoſitio Dialectica comprehenditur. † Differt autem ἐρώτημα, ἀξίωμα, & πύσμα: qua de re vide in v. Ἀξίωμα.

Ἐρωτικόν. Amatorium. Sive, ad amorem pertinens. Et ἐρωτικῶς, more ejus, qui amat. Cupide.

Ἐρωτῶ σε. Rogo te. Oro te. Precor te. *Eum rogabat, ut ad ſe cœnatum veniret.*

Ἑρπυσμός. Reptatus. Ἑρπυστής. Reptator. Repens. Ἑρπυστικός. Reptilis. Serpens.

Ἕρπυλλον. Serpyllum. Floris genus, ſampſucho ſimile, quod in aquis præcipue floret. [Sive,] plantæ quoddam genus; [ita dictum,] quod radicibus ſerpat. Eſt autem odore ſuaviſſimo præditum.

Ἑρσαῖος. Roſcidus.

Ἑρσεφόνεια. Quære in Ἀῤῥηφόρεια.

Ἕρση. Ros. [In Epigrammate:] *Mollis roris humorem guſtans.* Cicadæ enim rore veſcuntur.

Ἑρσῆεν. Roſcidum. Recens. Humidum. Purum.

Ἑρσήεντα. Roſcidum. Tenerum. Recens. Novellum. Rectus caſus eſt, ἑρσήεις.

Ἑρσηλία. Herſilia. Nomen proprium.

Ἕρσις. Plexus. Nexio. Connexio.

1 Ἐῤῥώσαντο] Uſus eſt hac voce Homerus Il. Ω. v. 616. & alibi.

2 Ἐρώτησις ἔνδοξος, πρότασις διαλ.] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Alex. Aphrod. in lib. 1. *Topic.* pag. 38. unde Suidas emendandus eſt.

3 Οὐ πᾶσα ἂν πρότ.] Alex. Aphrod. rectius ſic habet: Οὔτε πᾶσα ἂν πρότασις, ἐρώτησις, ἀλλ' ἡ διαλεκτική· οὐδὲ πᾶσα ἐρώτησις πρότασις, ἀλλ' ἡ διαλεκτική. ἔστι γὰρ εἴδη, &c.

4 Ἐκ προενεγκάμενοι] Alex. Aphrod. habet, προενεγκεῖν: uti etiam hic legendum eſt. Deinde ex eodem Aphrodiſienſi ſcribe, ὅταν προενεγκάμενοι τί ποτέ ἐστι τοῦτο ἀφ' ἧς ἐρωτήσεως ἐξετάζωμεν, ὡς ὁ ἐρωτῶν, τί ἐστιν ἄνθρωπος, &c.

5 Ἐρωτῶ σε. παρακαλῶ σ.] Confer Noſtrum infra v. Ἠρώτα.

6 Ἕρπυλλον] Scribe ἕρπυλλον, per duplex λλ.

7 Ἕρση] Alias etiam ſcribitur ἕρση, cum ſpiritu tenui.

8 Θηλείης ἕρσης ἰκμ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate in cicadam, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. cap. XVI. ut Portus etiam monuit.

9 Ἑρσῆεν. προσφατον] Homerus Il. Ω. v. 757.
Νῦν δέ μοι ἑρσήεις τε προσφατος ἠὲ μεταύριος
Κεῖται.
Ad hunc locum Poetæ Suidas reſpexiſſe videtur.

10 Ἑρσηλία] De ea vide Dionyſ. Halicarnaſſ. *Antiq. Rom.* lib. II.

11 Ἕρσις] Malim ἕρσις: ab εἴρω, necto. In prioribus Editt. male legitur ἵρσις, per η.

Ἑρσιά-

Ἐρεᾰάδαι.[1] οἱ Ἐρεᾰάδαι δῆμός ἐστι τῆς Ἱπποθοωντίδος Φυλῆς.

Ἐρευγάνειν. ἐρεύγεσθαι. ἐγκωμιάζειν. αὐχεῖν. ἐρευγάνω. Καὶ [2]εἰ φεῖβλεπτον καὶ δόκιμον ἠρεύγανε γένος, δῆλος ὑπεφάνειλε.

Ἐρυγή. πνεῦμά ἐστιν ἀναπομπὴ ἐκ τοῦ στόμαχου. ἔνθεν καὶ τὸ ἐξηρεύξαλο λέγεται.

Ἐρυγή. ἐρυγή ἐστι πνεῦμα κρύφιον, ὃ τὴν τῶν ζέσιν τῆς τροφῆς ἀποῤῥηγνυμένων τοῦ στομφολύγων, ἐπὶ τὸ ἄνω ἀφιπτάμενον.

Ἐρύγμηλος. ὁ μεγαλόφωνος. Ταῦρον ἐρύγμηλον.

Ἐρυθραίνεται.[3] μελαίνεται.

Ἐρυθραίνει.[4] πυῤῥὸν ποιεῖ. ὅθεν καὶ ἐρύθημα, ἡ ῥίζα, ἡ λεγομένη ἐρυθρόδανον. † Ἡ [5]βοτάνη, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρά, ἣ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἄγχουσα λέγεται. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἄγχουσα.

Ἐρύθεια. πόλις.

Ἐρύθημα. τὸ χρῶμα. [6]Ἄνθος προσώπου ὑπερφυόμενον, οἷον ὑδὲ εἰς λειμῶν ὑοτερός τε, καὶ ἁβρὸς, καὶ [7]εὐτελὴς πεκεῖν ὑπὸ δρόσῳ ἐαεινῇ οἴδεν, ἐρύθημά τε ἀρᾶιον, καὶ μειδίαμα ἴδιον. † Ὁ δὲ προσαναιδεύετο, καὶ μεδίοισι τῷ χρώματι τῷ παρεστηκότος. [8]τὸ γὰρ μὴ ἐρυθριᾶν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις. † Ἐπεὶ καὶ μεταβάλλει τὸ χρῶμα, οὐκ ἐρυθριᾷ.

Ἐῤῥύθμισεν. ὑπανόνισεν.

Ἐρυθρὰ[9] θάλασσα ὑπλήθη ὁ Περσικὸς κόλπος, οὐκ ἀπὸ τῆς χροιᾶς τοῦ ῥοθίου, καθάπερ τινὲς οἴονται· ἀλλ' ἔκ τινος ἀνδρὸς Ἐρυθροῦ τινὸς προσηγορίαν, ἐνδιωκησάντων τοῖσδε τοῖς τόποις.

Ἐρυθραία. ὄνομα τόπου.

Ἐρυθραῖοι. οἱ ἀπὸ πόλεως τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρύθρας καλουμένης.

Ἐρύθιος,[10] ἔπαρχος γενόμενος ἐπὶ Ζήνωνος· ὃς ἐπεὶ μήτε τὰ κοινὰ διαρκῆλα εὕρισκε, μήτε βάρος προσθεῖναι πλεῖον τοῦ πεπαγμένου τοῖς τέλεσιν ἠνείχετο, μήτε ποιεῖν πονηρὸν, ὡς ὢν φιλάνθρωπος, τὸ ὀφειλόμενον ἡδύνατο χάριν, αἰτησάμενος παρὰ Ζήνωνος ταύτης τῆς ἀρχῆς ἐπαύσατο. λύπῃ δὲ τὴν πόλιν παρέσχεν, ἡνίκα ταύτην ἀπέθετο. μόνος γὰρ τὴν τελεσθεῖσαν τότε εἰς τὴν πολιτείαν ὅτι ἐπὶ τῷ πάντων ἀγαθῷ ἐπεφύκει θάττους μὴ τὰς χάριτας παρέχων τοῖς αἰτοῦσιν· οὐκ ἔχων δέ τινα παντάπασι τὸν τρόπον προσηκεφυκότων ἀμύνεσθαι. τὸ δὲ κοινὸν τότε εἰς πᾶσαν ἀπορίαν κατῆλθεν, ὡς μηδὲν ἔχειν ὑπόλοιπον. ἅ τε γὰρ ἐν τῷ κοινῷ ταμείῳ Λέων κατέλιπεν ἀποθνήσκων, ὑπὸ Ζήνωνος ταχὺ ἐκενώθη

Ἐρεᾰάδαι. Ercœadæ, populus Tribus Hippothoontidis.

Ἐρυγγάνειν. Eructare. Laudare. Gloriari. Jactare. *Quamvis illustre & clarum genus jactaret, tamen ut servus vendebatur.*

Ἐρυγή. Eructatio. Ructus. Sive flatus, qui ex stomacho emittitur. Hinc etiam dictum est ἐξηρεύξαλο, eructavit.

Ἐρυγή. Eructatio. Ructus. Ructus autem est flatus occultus, qui, dum cibi fervent, ruptis bullis sursum tendens, per os emittitur.

Ἐρύγμηλος. Graviter boans. Graviter mugiens. Ταῦρον ἐρύγμηλον. *Taurum graviter mugientem.*

Ἐρυθραίνεται. [Rubescit.] Nigrescit.

Ἐρυθραίνει. Rubrum facit. Rubro colore inficit. Unde & ἐρύθημα, radix: quæ [vulgo] ἐρυθρόδανον vocatur. † Herba, cujus radix est rubra, qua mulieres faciem rubram reddunt, vocatur anchusa. Vide in v. Ἄγχουσα.

Ἐρύθεια. Erythea. Urbs.

Ἐρύθημα. Ruber color. Rubor. *Floridus quidam color vultui ejus inerat, qualem nec irriguum, nec tenerum, nec herbidum pratum, vernoro rore rigatum, gignere queat. Adhæc venusto rubore prædita erat, & suavissime renidebat. † Ille autem insuper frontem perfricabat, nec colorem vultus mutabat, nec ob dicta erubescebat.*

Ἐῤῥύθμισεν. Direxit. Aptavit.

Ἐρυθρὰ θάλασσα. Mare rubrum. Sic dicitur sinus Persicus, non a rubro colore undarum, ut quidam putant; sed a viro quodam Erythro, qui locis illis imperavit.

Ἐρυθραία. Erythræa. Nomen loci.

Ἐρυθραῖοι. Erythræi. Incolæ urbis in Ionia sitæ, quæ Erythra vocatur.

Ἐρύθιος. Erythrius, Præfectus Prætorio sub Zenone. Hic cum nec pecuniam publicam sufficere cerneret; neque tributis constitutis gravius onus addere, nec æris alieni dissolvendi gratia injuste quicquam, utpote vir humanus, facere sustineret; Zenonem rogavit, ut sibi magistratu illo abire liceret: quod impetravit. Magno autem dolore civitas affecta fuit, cum magistratum istum deponeret. Ex iis enim, qui tunc Reipubl. præerant, hic solus ad commune omnium bonum natus videbatur. Nam petentibus prompte beneficia præstabat, nec quenquam ob veteres offensas ulcisci animum unquam induxit. Ærarium autem ad summam penuriam tunc redactum & penitus exhaustum erat. Nam pecunia publica, quam Leo moriens reliquepάντα,

1 Ἐρεᾰάδαι. οἱ Ἐρεᾰάδαι δῆμος.] Ex Harpocratione.

2 Καὶ εἰ φεῖβλεπτον κ. τ. λ.] Fragmentum hoc legitur etiam infra v. Ἠρύγγανε.

3 Ἐρυθραίνεται] Literarum series requirit, ut scribatur ἐρυθαίνεται. Vide vocem sequentem.

4 Ἐρυθραίνει] Sic habent MSS. Paris. At priores Editt. ἐρυθραίνει: quam lectionem literarum series non admittit.

5 Ἡ βοτάνη, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρά, ἣ ἐρ.] Hæc pertinent ad vocem ἐρυθραίνω, non ἐρυθαίνω.

6 Ἄνθος προσώπου ἐπιφ.] Similia his legas apud Ælianum *V. Hist.* lib. XIII. cap. I.

7 Εὐτελὴς] Imo εὐθαλὴς: ut scribendum esse recte monuit Kuhn. ad dictum locum Æliani. Vide etiam Nostrum supra v. Ἁβρὸς λειμ.

8 Τὸ γὰρ μὴ ἐρυθριᾶν ἐπ.] Ut hæc cum superioribus cohæreant, legendum est, ὥστε μὴ ἐρυθριᾶν, &c. Vel, ὃ μὴ ἐρυθριᾷ ἐπὶ τοῖς εἰρ. quam lectionem in versione secutus sum.

9 Ἐρυθρὰ θ.] Vide præter alios Photium Cod. CCL.

10 Ἐρύθριος, ἔπαρχος γεγ.] Totum hunc articulum ex Malcho descriptum esse suspicatur Valesius in fine notarū ad Excerpta ex Malcho.

πάντα, πολλὰ μὲν χαριζομένου τοῖς φίλοις ὡς ἔτυχεν· οὐκ εἰδὼς δὲ ἀκριβῶς, ἄτε αὐτὰ γινώσκειν, εἴ τι καὶ ἄλλως κλέπτοιτο.

Ἐρυθρόν. τὸ μέλαν.

Ἐρύκειν, καὶ ἀπερύκειν. τὸ κωλύειν, καὶ ἀπείργειν. Πολύβιος· Τὸ [1]κυριώτατον ἦν, τὸ τὸν πόλεμον ἐρύκειν ἀπὸ τῆς Μακεδονίας.

[2]Ἔρυμα. Φύλαγμα, καὶ τεῖχος. ἀσφάλισμα. Τὰς μὲν ἁμάξας ὅσαι ἔρυμα περιεβάλοντο· τοῦ δὲ ἀφθέσιν τῆς τραπεδείας ἐποιοῦντο, ἢ ἐνεχώρει.

Ἐρύμανθος. ὄνομα ὄρους. καὶ Ἐρυμάνθιος κάπρος. Δρύοπες ἔθνος περὶ τὸν Πυθῶνα ἄδικον· ὅθεν ὁ Ἡρακλῆς μεθῆκεν. ὅτε γὰρ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον ἔφερεν, ἐξῄτει αὐτὸς τροφήν. οἱ δὲ οὐκ ἔδωκαν.

Ἐρυμβόνα[3] τὰ πολυτελῆ εἰς ἀσωτίαν ἀφειδεστάτως. Ἀπὸ τοῦ ῥυμβονῶ ῥήματος. Αἰλιανός.

Ἐρυμνά. τὰ ἀσφαλισμένα χωρία. καὶ ἐρυμνᾶσθαι, κατασφαλίσασθαι. Οἱ δὲ ὥοντο πολεμίων πλήθει ἔνιοι εὐάλωτοι, τῷ ἐρυμνᾶσθαι χρῆσθαι τῇ [4]ἀκέσει. τὰ δὲ λοιπὰ αὐτοὶ διανοοῦντο ἐπαμύνειν.

Ἐρυμνίως. ἀσφαλισμένως.

Ἐρύπειος. τόπος.

Ἐρύσαντας. ἀντὶ τοῦ ἐκδείραντας. Ἐρύσαντας τὸ δέρμα σὺν τῷ χάσματι φυλάττειν.

Ἐρύσαι. ἑλκύσαι. Τὸν δὲ ἐρύσαι τὸν ἄτρακτον ἐκ τῆς μυκτῆρος.

Ἐρυσίβη. ζῳδίόν τι ἐν τῷ σίτῳ γινόμενον, ὃ λυμαίνεται τὸν καρπόν. τινὲς νόσον ὀπτιγινομένην τοῖς σπέρμασιν. ἢ ἡ κονιορτώδης φθορὰ τοῦ σίτου.

Ἐρυσίβη. ἡ πάχνη.

Ἐρχιάδαι.[5] Ἐρχία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

Ἐρχθέντα.[6] ἐν ὕδατι ἀποπνιγέντα.

[7]Ἔσσα. ὄνομα πόλεως.

Ἐσάλθαι, καὶ [7]ἀπεσάλθαι. τοῦτο καὶ ἐπὶ νεῶν

rat, a Zenone celeriter diſſipata fuit; partim, quod multa amicis inconſulte largiretur; partim, quod ipſe ſua penitus negligeret, nec ſciret, an forte ab aliis ſibi quædam ſurriperentur.

Ἐρυθρόν. [Rubrum.] Atrum. Nigrum.

Ἐρύκειν, & ἀπερύκειν. Arcere. Propulſare. Polybius: *Præcipuum erat, bellum a Macedonia propulſare.*

[2]Ἔρυμα. Munimentum. Murus. Propugnaculum. *Plauſtris ut munimento ſe circunderunt, & caſtra metati ſunt, ubi loci natura id permitteret.*

Ἐρύμανθος. Erymanthus. Nomen montis. Et Ἐρυμάνθιος κάπρος. Aper Erymanthius. Dryopes gens erat injuſta circa Pythonem: quam Hercules in alias ſedes migrare juſſit. Cum enim aprum Erymanthium ferret, cibum ab illis petiit, ſed non impetravit.

Ἐρυμβόνα τὰ πολυτελῆ. *Pretioſiſſima quæque luxu profuſo diſſipavit.* A verbo ῥυμβονῶ, diſſipo. Ælianus.

Ἐρυμνά. Loca munita. Et ἐρυμνᾶσθαι, munitum eſſe. *Illi vero putabant, ſe vi hoſtili haud facile expugnari poſſe, quod a tergo aggere objecto muniti eſſent. A reliquis enim partibus ſe ipſos hoſtem [facile] propulſaturos eſſe putabant.*

Ἐρυμνίως. Munitam. Tutam.

Ἐρύπειος. Erypius. Locus [ita vocatus.]

Ἐρύσαντας [δέρμα.] Qui pellem detraxerunt. Qui excoriarunt. [*Juſſit eos*] *detractam pellem cum rictu cuſtodire.*

Ἐρύσαι. Traxiſſe. *Illum autem ajunt ſagittam ex naribus traxiſſe.*

Ἐρυσίβη. Animalculum quoddam, quod in frumento naſcitur, & fructum lædit. Quidam ajunt eſſe morbum, qui ſeminibus innaſcitur. Vel, rubigo, quæ frumentum corrumpit.

Ἐρυσίβη. Pruina. [Rubigo, ſegetibus inimica.]

Ἐρχιάδαι. Erchiadæ. Erchia eſt populus Atticæ.

Ἐρχθέντα. In aquis ſuffocata.

[2]Ἔσσα. Eſſa. Nomen urbis.

Ἐσάλθαι, & ἀπεσάλθαι. De navibus, & de

1 Τὸ κυριώτατον ἦν, τὸ τ. π.] Fragmentum hoc Polybii repetitur infra v. Κυρία: ſed ubi pro ἐρύκειν male legitur φυλάττειν.

2 Δρύοπες ἔθνος περὶ τὸν Πυθῶνα ἄδικον· ὅθεν ὁ Ἡρ.] Hæc leguntur etiam ſupra v. Δρύοπες, & infra v. Κάπρος.

3 Ἐρυμβόνα] Scribe ἐρρυμβόνα, per duplex ρ. Eſt enim Imperfectum tertiæ perſonæ: a ῥυμβονάω, quod ſignificat *diſſipo*. Heſychius: Ῥυμβονᾷν. Διαφοροποιεῖσθαι. Idem alibi: Διερυμβονήσατο. διεφθείρατο. Scribe, διερρυμβονήσατο. Confer etiam Noſtrum infra v. Ῥυμβῆν. Cæterum, in prioribus Editt. poſt ἐρυμβόνα poſita eſt πλείαν σιγμή: quæ prava interpunctio Kuhnio & Porto impoſuit, & graviter errandi occaſionem præbuit. Portus enim exiſtimans τὸ ἐρυμβόνα eſſe nomen ſubſtantivum, ejuſque interpretationem eſſe ea, quæ ſequuntur; vocem illam vertit, cupedias, delicias. Kuhnius vero ad Fragmenta Æliani magis lepide ex ἐρυμβόνα duas voces Latinas *Rerum bona* fecit: quippe exiſtimans, vocabula iſta nepotantium & luxurioſorum hominum apud Romanos propria fuiſſe; quæ cum apud Ælianum literis Græcis ſcripta eſſent, Suidas ex ignorantia linguæ Latinæ in ἐρυμβόνα mutaverit. Sed conjecturam hanc accurate refellit eruditiſſimus Jacobus Perizonius ad Ælianum pag. 950. 951. qui omnino conſulendus eſt. Nos hic tantum adducemus locum ex Euſtathio ad Dionyſium Periegeten a modo laudato viro doctiſſimo itidem obſervatum, qui egregie huc facit, & ſic habet: Ἀπὸ τούτου δὲ καὶ πᾶς κινήσεις ὁ Ἀπολλώνιος ῥυμβόνας καλεῖ· ὃ πάχα καὶ ἡ παρὰ τῷ Αἰλιανῷ κειμένη ἄπαξ λεγομένη λέξις τὸ ΕΡΡΥΜΒΟΝΑ, ἐκ τοιούτου τινὸς ἔχει τὴν ἀρχήν, ἐν οἷς λέγει, ὅτι ἐσπούδαζε τὰ λεπτότατα, καὶ εἰς ἀσωτίαν ἐρρυμβόνα τὰ πολυτελῆ. Id eſt: *Inde etiam Apollonius motus ipſos vocat ῥυμβόνας: & forſan obſcura illa vox ἐρρυμβόνα, quæ apud Ælianum reperitur, ex tali quodam vocabulo originem trahit, quum dicit: Abſumebat utilia quævis, & luxu diſſipabat pretioſiſſima.* Hic locus plane confirmat id quod diximus; nimirum, pro ἐρυμβόνα hic apud Suidam ſcribendum eſſe ἐρρυμβόνα, & tam Kuhnium quam Portum in exponenda voce illa a vero haud parum aberraſſe.

4 Ἀκέσει] Vide Noſtrum ſupra v. Ἄκεσις, & Ἀκεσά.

5 Ἐρχιάδαι. Ἐρχία, δῆμος τῆς Ἀτ.] Confer Harpocrationem v. Ἐρχιάδης: & Meurſium *de Pop. Att.* v. Ἐρχία.

6 Ἐρχθέντα· ἐν ὕδατι ἀποπνιγέντα] Homerus Il. Φ. v. 282.

Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμοῖο.

Scholiaſta ad illum locum: Ἐρχθέντα, ἐν ὕδατι ἀποπνιγέντα. Hinc Suidas ſua deſcripſit. Heſychius in ſerie ſua: Ἐρεχθέντα. ἐν ὕδατι ἀποπνιγέντα. Scribe & ibi, Ἐρχθέντα: ut & ante nos ſcribendum eſſe recte monuit vir profundæ eruditionis Richardus Bentlejus in Epiſtola ad Cl. Millium, Joanni Malalæ ſubjuncta.

7 Ἀπεσάλθαι] Vide ſupra v. Ἀποσαλεύσας.

λέγεῖ, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων. ἐπὶ μὲν πλοίων, ὡς Δίων ὁ Ῥωμαϊκὸς· Ὀλίγα μὲν γὰρ καὶ τὰ κοφότατα τῶν πλοίων ἐφ' τῇ γῇ ὥρμισε· τὰ δὲ δὴ πλείω ἐν μείζω μετέωρα ἀφ' τὰ πνάγη ἀπεσάλθευεν. ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὡς τὸ, Ἐφ' ἑνὶ τῶν παίδων ἀπεσάλθευεν. σημαίνει δὲ ἡ λέξις, τὸ τὰς ἐλπίδας ἐπὶ τούτοις εἶχεν. καὶ Αἰλιανός· Ἐπεὶ τοίνυν ἐπὶ τῶν ἐσχάτων ἐσάλθευεν ἤδη, κομίζουσιν αὐτὸν οἱ προσήκοντες εἰς Ἀσκληπιῦ.

discrimine jam versabatur, cognati eum in

Ἐς ἀῶ. εἰς μίαν ἡμέραν.

Ἐς ὥρας. εἰς χαιρούς.

Ἔσαλο. ἐφιεβάλετο. Ἔσαλο Δαμαρέτῃ θυγάτηρ.

Ἔσβη. ἐσβέσθη. ἐπαύσατο.

Ἔσδρας. οὗτος ἐπὶ Ξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως, νομοματὴς ἄριστος γενόμενος· ὃς τὰ μὲν ὑφ' Ἑλλήνων βιβλίων τὰς γραφὰς ἀναμνημονεύσας παρέδωκε τοῖς τοῦ ἔθνους.

Ἐσθήρ, Ἰουδαϊκοῦ γένους τυγχάνουσα, τῷ βασίλειον μισθὸν ἐκτήσατο παρὰ Ἀρταξέρξου, ὃς ἐκλήθη Μακρόχειρ. αὕτη ἡ Ἐσθὴρ τοὺς προσ γένους αὐτῆς ὠφελουμένους προστεποιεῖτο· ἐν οἷς καὶ Μαρδοχαῖος ἦν· ὃς τῷ ὑπερβολῇ μηνύσαντι τῷ Ἀρταξέρξῃ.

Ἐσδρίας. ὄνομα κύριον. Ὁ δὲ Ἐσδρίας ὑπὲρ πάντων καλαστὰς, ἔλεξε τάδε.

Ἐσσαῖοι.[3] Ἰουδαῖοι ἀσκηταί, Φαρισαίων καὶ Γραμματέων τὴν ἄσκησιν ἐξ ἐπιμέτρου διανεστηκότες, προγονοι Ἰωναδάβ, υἱοῦ Ῥιχὰβ τοῦ δικαίου· [4]φιλάλληλοι, καὶ τῶν ἄλλων εὐλαβεῖς πλεῖον· οἱ τῷ μὲν ἡδονῷ ὡς κακίαν ἀποφέρονται· τῷ δὲ σωφροσύνῃ, καὶ ἐγκράτειαν, καὶ τὸ μὴ τοῖς πάθεσιν ὑποπίπτειν, ἀρετῷ ὑπολαμβάνουσι. καὶ γάμον μὲν παρ' αὐτοῖς ἀποβάλλονται· ἀλλοτρίους δὲ παῖδας νέους ἔτι προσλαμβανόμενοι καὶ διδάσκοντες, ὡς συγγενεῖς ἡγοῦνται, καὶ τοῖς ἤθεσιν ἑαυτῶν σύντροπους. καὶ πᾶν αἰσχρὸν ἀποβάλλονται, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν ἐξασκοῦσιν. οἱ ὑπομελοῦνται τῆς ἠθικῆς λέξεως, θεωρίαν δὲ τὰ πολλὰ προσμένουσιν. ἔνθεν καὶ Ἐσσαῖοι καλοῦνται· τοῦτο δηλοῦντος τῇ ὀνόματος· τουτέστι, Θεωρητικοί. † Ὅτι Ἐσσαῖοι ὑπέρτεροι σοφίαν καὶ λίαν ἀφικείμενοι τῶν Φαρισαίων καὶ τὴν πολιτείαν.

Ἐσέφθη. ἀντὶ τοῦ ἐσεβάσθη. ἐτίμησεν. ἐθαύμασεν. ἐξεπλάγη.

Ἐσεσήρεσαν. ἀντὶ τοῦ ἐνεχλίεσαν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὀργιζομένων κυνῶν. Ἐς ἀλλήλους τε ἐσεσήρεσαν ἡμιμανές τι καὶ ἄγριον οἱ Σκύθαι. καὶ ἐσεσήρει, ἐδυσχέραινεν, ὠργίζετο. [5]Λίαν γὰρ ἐς αὐτὸν ἡ Θεοδώρα ἠγριαίνετο καὶ ἐσεσήρει.

hominibus dicitur. De navibus enim [dictum, significat, In salo stabat:] ut apud Dionem in Historia Romana: *Nam paucæ quidem eæque levissimæ naves ad terram appulerunt: pleræque vero, & majores, ob paludes in alto manserunt, anchorasque jecerunt.* De hominibus vero; ut in hoc exemplo: *In uno ex pueris omnis ejus spes sita erat.* Hanc enim significationem hic habet vox ἀπεσάλθευε. Et Ælianus: *Quoniam igitur in extremo vitæ Æsculapii templum portarunt.*

Ἐς ἀῶ. Ad Auroram. In unum diem.

Ἐς ὥρας. In tempora. In annum.

Ἔσατο. Induit. *Induit Damareti filia.*

Ἔσβη. Extinctus est. Cessavit.

Ἔσδρας. Esdras. Hic sub Xerxe Persarum Rege vixit: vir legum peritissimus; qui libros amissos Scripturæ ex memoria reparavit, & gentis suæ hominibus tradidit.

Ἐσθήρ. Esther, gente Judæa: quam regio honore dignatus est Artaxerxes, Longimanus vocatus. Hæc Esther popularibus suis patrocinata est: inter quos fuit & Mardochæus, qui Artaxerxi insidias aperuit.

Ἐσδρίας. Esdriabus. Nomen proprium. *Esdriabus vero, pro omnibus unus in medium progressus, hæc dixit.*

Ἐσσαῖοι. Essæi. Ascetæ inter Judæos, qui Pharisæos & Scribas severitate disciplinæ longe superarunt. Genus ducunt a Jonadabo, filio Richabi justi: iidemque amore mutuo & religione aliis antecellunt. Voluptatem ut vitium aversantur: at temperantiam, & continentiam, & affectuum vacuitatem, virtutem existimant. Conjugium ipsi quidem despiciunt: sed alienos liberos tenera adhuc ætate adscitos, docent, eosque pro suis habent, & suis moribus formant. Omnem turpitudinem a se amovent, & cæteras omnes virtutes exercent. Adhæc, dictionem moratam curant, & in contemplatione plerumque perseverant: unde etiam vocantur Essæi, i.e. Contemplatores. Id enim vox ista significat. † Essæi vitæ genere & instituto Pharisæis longe præstiterunt.

Ἐσέφθη. Idem quod ἐσεβάσθη. Coluit. Veneratus est Admiratus est. Obstupuit.

Ἐσεσήρεσαν. Os, vel rictum diduxerunt. Metaphora ducta est a canibus iratis. *Scythæ semirabidi & ira efferati adversus se invicem ringebantur.* Et ἐσεσήρει. Ringebatur. Indignabatur. Irascebatur. *Theodora enim erga eam valde exasperata & ira accensa erat.*

1 Ἐς ὥρας] Vide de hac phrasi Casaubonum ad Athen. lib. 11. cap. xiv. & ad Theocr. *Idyll.* xv. vers. 74.

2 Ἔσθης, Ἰουδ.] Vide paulo inferius post v. Ἐσθήρ.

3 Ἐσσαῖοι. Ἰουδαῖοι ἄσκ. ——— σύντροπους] Hæc omnia αὐτολεξεὶ pene etiam leguntur apud Cedrenum pag. 198. Confer etiam Nostrum supra v. Ἐξ ἐπιμέτρου.

4 Φιλάλληλοι, καὶ τῶν ἄλλων εὐλ. ——— σύντροπους] Hæc sunt verba Josephi *de Bello Jud.* lib. 11. pag. 785. ut Pearsonius etiam observaverat.

5 Λίαν γὰρ ἐς αὐτὸν ἡ Θεοδώρα ἠγρ.] Hæc sunt verba Procopii *Histor. Arc.* cap. 1. pag. 3. sed ubi pro ἐσεσήρει, cujus vocis gratia locum hunc adduxit Suidas, hodie scriptum est ἐμιμήνατο. At lectio Suidæ præferenda est. Nam ipse Procopius alibi, nimirum *Histor. Arc.* cap. xiii. pag. 40. τὸ ἀγριαίνεσθαι & σείρειν conjungit. Ait enim: Ἐνταῦθα ἠγριωμένῳ τε καὶ σεσηρότι μεσθαι ἐοικώς. Quin etiam Aristophanes, quem Procopius imitatus fuisse videtur, eadem voces conjunxit in *Pace*, pag. 668. ubi sic inquit:

Ἠγριωμένος ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας

Ἔσε-

Ἔσεται. ἔσται.

Ἐσεισέ[1] μι τὸν καρδίαν. ἀντὶ τοῦ, ἐλύπησεν. ὁ δὲ ἔσεισέ μι τὸν καρδίαν, ὅτι τοῦ Αἰσχύλου ᾠσμδοκῶν ποιήματα, εἰσήχθη τὰ τοῦ Θεόγνιδος.

Ἐσπήσῃς[2] τὰ νήπια αὐτῶν.

Ἐσήλατο. εἰσῆλθεν. εἰσέφρησεν. Ὁ[3] δὲ, ἀκράτωρ ἑαυτοῦ ὤν, ἐσήλατο ἐς τὸν νεών.

Ἐσήμηνε. ᾠσσέταυσεν. Ὁρῶν τὸ ᾠσθύμον τῶν Ῥωμαίων, ἐσήμηνε τοῖς ἑαυτῷ ἑπομένοις ὑπηρετεῖν.

Ἐσλοῦ.[4] βασιλεύς· κυρίως τῶν μελισσῶν. ἐσσλοῦ, ἡ γενική.

Ἐσλωός.[5] ὁ πολίτης.

Ἔσθειν. τρώγειν.

[6] Τρώγων γλυκυπικρὰ, πικρίας ἔξεις τρόπους.

Ἐσία.[7] ἡ πρεσβεία.

Ἐσίνηλο. ἐβλάπτηλο.

Ἔσθενε. σθένος καὶ δυνάμεως μετεῖχεν. ἠδύνατο. Αἰλιανός· Ὁ δὲ ἀλέκτωρ ὕμνῃ τὸν σωτῆρα, ᾧπερ ἦν ἔσθενε φωνῇ, καὶ ἐδεῖτο κρίπτειν θείαν αὐτόν.

Ἐσθήματα. ἱμάτια.

Ἐσθὴς ἁλουργής. Διὰ τοῦ η. Ἁλουργὶς δὲ ἰδίως, διὰ τοῦ ι. Ἐσθὴς, ἐσθῆτος, καὶ τὸ πληθυντικὸν, ἐσθῆτες.

Ἐσθήρ. αὕτη συνοῦσα τῷ Ἀρταξέρξῃ τῷ βασιλεῖ, τὸν βασίλειον τιμὴν ἐκτήσατο, γένος Ἰουδαϊκὸν τυγχάνουσα, καὶ ζῆλον τῆς δόξης ποιουμένη, τούς τε πρὸς γένος αὐτῆς διαφέροντας προσκαλεσαμένη, μάλιστα δὲ Μαρδοχαῖον μητράδελφον ὄντα, ἐν τοῖς βασιλείοις κατεῖχεν. ὡς δὲ τὸ βασιλικὸν προστάγματι Ἀρταξέρξης διεκήρυξε, τοὺς Ἑβραίους μεθίστασθαι μὴ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, προσκυνεῖν δὲ τὴν ἑαυτοῦ εἰκόνα, ἕως ἡμερῶν μ' ἀνακωχὴν τῆς τιμωρίας τοῖς ἀπειθοῦσι διαταξάμενος· οἱ Ἰουδαῖοι διαδιδόντες ἀλλήλοις, ὥρισάν τινα τῆς προσευχῆς ἡμέραν, νηστείᾳ τὴν προσευχὴν τοῦ θείου ἐξιλεούμενοι. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι, ὡς ἕκαστος εἶχεν, ἐν τῇ ἰδίᾳ σκηνῇ τὰς ἱκεσίας ἐποίουν· Μαρδοχαῖος δὲ εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν εἰς σκότῳ κρυπτόμενος, ἤκουσε περὶ τῆς ἐπιβουλῆς κατ' Ἀρταξέρξου, καὶ δηλοῖ τῷ Ἀρταξέρξῃ. καὶ ὕστερον ἡ κατὰ Ἰουδαίων ἐλύθη ἐπιβουλή.

Ἐσθίω, τρώγω, καὶ Φάγω, αἰτιατικῇ συντάσσουσι. Ἐσθίω ἄρτον· τρώγω ψωμίον· Φάγω βοῦν.

Ἐσθλά. ἀγαθά.

Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου κρείττονι ἀλλέτυχεν.

Ἔσεσθ. Idem quod ἔσται. Erit.

Ἐσεισέ μου τ καρδ. Animum meum dolore affecit. Ille vero animum meum dolore affecit, quod, cum Æschyli poemata expectarem, Theognidis ejus loco introducerentur.

Ἐσπήσῃς τὰ ν. Infantes eorum solo illides.

Ἐσήλατο. Insiliit. Ingressus est. Irrupit. *Ille autem impos sui in templum irrupit.*

Ἐσήμανε. Imperavit. *Videns Romanorum alacritatem, imperavit illis, qui se sequebantur, ut opem* [*aliis*] *ferrent.*

Ἐσλοῦ. Proprie sic vocatur Rex apum. Genitivus est, ἐσλοῦ.

Ἐσλωός. Esenus.

Ἔσθειν. Edere. Comedere. *Comedens dulcia, amaros habebis mores.*

Ἐσία. Legatio.

Ἐσίνοντο. Lædebantur.

Ἔσθενε. Valebat. Robustus erat. Poterat. Ælianus: *Gallus autem gallinaceus servatorem, qua voce poterat, celebrabat, eumque orabat, ut se pedibus valentem efficeret.*

Ἐσθήματα. Vestimenta. Vestes.

Ἐσθὴς ἁλουργής. Vestis purpurea. [Hic τὸ ἁλουργὴς, scribitur] per η. At ἁλουργὶς, cum separatim [& substantive ponitur,] per ι. Ἐσθὴς, vestis: in genitivo, ἐσθῆτος; & in plurali ἐσθῆτες, ἠτων.

Ἐσθήρ. Esther. Hæc, cum esset cum Rege Artaxerxe, regium honorem est adepta, quamvis esset ex genere Judaico: magnoque gloriæ studio flagrans, cognatos suos virtute præstantes ad se vocavit, præcipue vero Mardochæum avunculum; quem in Regia retinuit. Cum autem edicto regio Artaxerxes promulgasset, ut Hebræi cultu [veri] Dei relicto, imaginem suam adorarent, per XL. dies supplicii dilatione in contumaces statuta; Judæi consultatione habita, quendam supplicationis diem statuerunt, ut jejunio & precibus Numen divinum placarent. Et alii quidem, prout unus quisque poterat, in privato suo tentorio preces faciebant: Mardochæus vero in aula Regia, in obscuro quodam loco delitescens, audivit verba, quæ fiebant de insidiis in Artaxerxis caput: easque Artaxerxi patefecit. Sic autem insidiæ, quæ Judæis struebantur, dissipatæ fuerunt. *Port.*

Ἐσθίω, τρώγω, & Φάγω, accusativo junguntur. Ut, Ἐσθίω ἄρτον, edo panem: Τρώγω ψωμ. comedo buccellam: Φάγω βοῦν, voro bovem.

Ἐσθλά. Bona. [Et ἐσθλὸς, bonus, fortis.] *Forti occurrit fortior.* [Polybius:] *Nam in-*

1 Ἐσεισέ μου τὸν καρδίαν. ἀντὶ τοῦ ἐλ.] Hæc nota referenda est ad locum illum Aristophanis initio *Acharnens.*

Ὅτι δὴ κεχήνη ᾠσθόδοκῶν τ' Αἰσχύλου.
Ὁ δ' αὖ ἐσείσει μ' ἴσως· ὦ Θέογνι τ' χορόν.
Πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου, δοκεῖς, τὸν καρδίαν;

Vide ibi Scholiastam.

2 Ἐσπήσεις τὰ] Legendum est, ἐνσείσεις τὰ νήπια αὐτῶν: ex versione Græca τῶν LXX. *Reg.* IV. cap. 8. unde locus hic depromptus est.

3 Ὁ δὲ ἀκράτωρ ἑαυτοῦ ὤν, ἐσήλ.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἀκράτωρ.

4 Ἐσλοῦ] De hac voce vide plura apud Etymologum.

5 Ἐσλωός. πολ.] Puto Suidam notam hanc excerpsisse ex aliquo auctore, in quo Ἐσηνὸς corrupte scriptum erat pro Ἐδεσσηνός. Urbs enim Ἔσσα, vel Ἔσσα, cujus gentile fuerit Ἐσηνὸς nusquam quod sciam, memoratur. At Ἔδεσσα, urbs Syriæ, ex veterum scriptis notissima est: cujus ἐθνικὸν est Ἐδεσσηνὸς, & Ἐδεσσαῖος.

6 Τρώγων γλυκυπικρὰ, πικρ.] Versus hic onirocriticus, qui referendus erat ad v. Τρώγω, legitur apud Astrampsychum.

7 Ἐσία] Potius ἑσία, cum spiritu aspero, ab ἵημι. Confer Nostrum supra v. Ἐξεσία.

Ἔστ' μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταυτόμαλον ἀντέπεσχε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν· ἔστι δ' ὅτε πάλιν, κατὰ τὴν παροιμίαν,

Ἐσθλὸς ἐὰν ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχεν.

terdum virorum fortium inceptis fortuna ipsa & casus resistunt. Interdum vero id evenit, quod proverbio dici solet, ut [*Occurrat fortis, qui mage fortis erat.*]

Ἐσθόμενος. Edens. Comedens. Verbum enim est ἔσθω. Et ἔσθοντες, comedentes.

Ἔσθος. Pallium. Vestis.

Ἔσθ' ὅτε. Pro, ἔστιν ὅτε. Interdum. Aliquando.

Ἐσκάζεν. Claudicabat. Dubitabat. Ambigebat. *Ille vero dubitabat, quo animo essent Legiones Romanorum, & an strenue fortiterque in acie dimicaturæ essent.*

Ἔσκαλλεν. Fodiebat. Ruspabatur. Scrutabatur. Inquirebat. [David:] *Et spiritus meus scrutabatur.*

Ἐσκευώρησεν. Insidiatus est. Unde etiam σκευωρία, insidiæ.

Ἐς κεφαλήν σοι. *In caput tuum* [*recidat.*] Est formula imprecandi. Si enim aliquis prædicat, mala nobis eventura esse: vicissim quis respondet: *In caput tuum.*

Ἐσκήνησαν. Habitarunt. Verbum hoc inflexum est a prima conjugatione verborum circumflexorum. Et ἐσκήνουν, pro ἐσκήνων, habitant.

Ἐσκιμάλισεν. Medio digito pollicem applicuit, & sic strepitum edens, contumelia aliquem affecit. Vel significat, medio digito aliquem contrectavit. Σκιμαλίσαι enim proprie significat, medium digitum in podicem gallinæ inserere. Non solum autem hoc, sed etiam, cum aliquem ignominia afficere volentes, medio digito extento, & cæteris contractis, aliquem demonstramus. Aristophanes: *Et hastarum fabrum ut digito infami demonstravit.*

Ἐσκληκότα. [Exsiccatum. Arefactum.] Rei alicui constanter assidentem, & in ea perseverantem. Translatio ducta est a rebus, quæ juxta res alias siccantur & arefiunt.

Ἐσκιοσοφημένα. In umbra nutrita. Aristophanes: *Purgamenta quisquiliarum in umbra nutrita.*

Ἐσκοπίαζε. Speculabatur. Circumspiciebat.

Ἐς κόρακας. Ad corvos. Bœotis, qui quondam Arnen incolebant, ab Apolline dictū fuit, tunc ipsos ex regione sua pulsum iri, quum albi corvi apparuissent. Adolescentes igitur quidam ebrii corvos aliquando captos, gypsoque per lusum dealbatos dimiserunt: quibus conspectis Bœoti perturbati sunt, quasi oraculum ad exitum jam esset perductum. Adolescentes vero tumultum metuentes, fugerunt, & locum quendam incoluerunt, quem vocarunt *Corvos*: in quem postea Bœoti ma-

---

1 Ἔστι μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταυτόμαλον ἀντέπεσχε] Hæc sunt verba Polybii lib. xv. cap. xvi. quæ leguntur etiam supra v. Ἐπιβολή.

2 Ἐσκάλλουεν, ἐσάλλουεν.] Vox prior est emendatio posterioris: quæ cum initio ad marginem notata esset, postea in textum irrepsit.

3 Καὶ ἔσκαλλε τὸ πνεῦμά μου] Hæc sunt verba Davidis Psalm. LXXVI. v. 7. Theodoretus ad illum locum: Τὸ δὲ ἔσκαλλεν, ὁ μὲν Θεοδοτίων, ἐξηρεύνησεν· ὁ δὲ Ἀκύλας, ἐσκάλλουσεν εἴρηκε.

4 Ἐσκήνησαν. ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν. κεκλ.] Scholiasta Aristophanis ad *Acharnens.* pag. 374. Ἐσκλωσθοι. κέκλιται τὸ ῥῆμα δὸς τὸ παρώτης τοῦ παρακειμένου. εἰ γὰρ ἦν αὐτὸ τὸ τρίτης, ἦν ἂν ΔΔ ΟΟ ω, ὡς κεχρυσωμένοι. Huc Suidas respexisse videtur.

5 Ἐσκιμάλισεν. τῷ μέσῳ δακτύλῳ συναρμ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Pacem* pag. 662. (453. Ed. Bav. *P.*) Confer etiam Nostrum infra v. Σκιμαλίσαι.

6 Ἐσκιοσοφημένα] Magis usitatum est, ἐσκιατραφημένα.

7 Ἀριστοφάνης] Fragmentum hoc Aristophanis, de cujus sensu nihil certi statui potest, frustra quis quærat in fabulis ejus hodie adhuc existantibus. Pro σκυπάλων autem forte legendum est σκυβάλων. Nam τὸ σκυπάλων primam longam habet, quam proinde metrum respuit.

8 Ἐς κόρακας. Βοιωτοὶ Ἄρνιον π.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad ἀμαρτάνοντες ἔπιπτον, ad verbum fere etiam leguntur apud Zenobium, & Enarratorem Comici ad *Nubes* pag. 131.

ζῶσ ἀναιδῶς, καὶ δυσποιητικῶ τοῖς ἀνθρώποις ὄντ@.

Ἀριστοτέλης δέ φησιν, λοιμῶ καταχρόν@, καὶ κοράκων πολλῶν γενομένων, τοὺς ἀνθρώπους θηρεύσαντας αὐτοὺς, καὶ ἀποκαθαίρσαντας, ἐᾶν ζῶντας, καὶ ἀποπέμπειν τῷ λοιμῷ· Φεῦγ' ἐς κόρακας. ὁ δὲ Αἴσωπ@ μυθικῶς κολοιὸν μέγαν, νομίσαντα τοῖς κόραξιν ἴσον ἑαυτὸν εἶναι, ὡς αὐτοὺς προσποιήσαι. πληγέντα δὲ, πάλιν εἰς τοὺς κολοιοὺς ἀποφρέψαι. τοὺς δὲ ἀγανακτήσαντας παίειν αὐτὸν, λέγοντας, Φεῦγ' ἐς κόρακας. Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι, ὅτι τὸ ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδεσι νεοσσοποιεῖσθαι, λέγων ἡμᾶς, Φεῦγ' ἐς κόρακας. Ἐς κόρακας ὤν, εἰς τὸ σκότ@, εἰς ὄλεθρον.

Ἐς κόρακας, καὶ σαυτόν τε ὡς. τετέφιν, ἀπόφερε τὸ πρᾶγμα, καὶ σαυτόν.

Ἐσκορόδισας.[1] κλαῦσαι ἐποίησας. ἀπὸ τῶν τὰ σκόροδα τριβόντων. ἢ ἀηδίσας. ἐπίκρανας. ἢ ἐθρίμμυξας.

Ἐσκοροδισμμύ@.[2] σκόροδα φαγών. ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ὅτε γὰρ ἐς μάχλιμ συμβάλλωσιν αὐτοὺς, σκόροδα διδόασιν αὐτοῖς, ἵνα δριμύτεροι ὦσιν ἐς τὴν μάχλιμ.

Ἐσκοροδισμμύοις. Ἀριστοφάνης·

Οὐ[3] μὴ ὡσθ' τούτοισιν ἐσκοροδισμμύοις.

ἀντὶ τοῦ, ὀ[4] καταβαλεῖς σφοδροῖς ὄσι καὶ πικροῖς γενομμύοις, μέλλοντας τῶν σκορόδων. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλεκτρυόνων.

Ἐσκωπονδίαν.[5] κατ' Ῥωμαίους, στρατιωτικὰ ἐφόδια.

Ἐς [6]Κυνόσαργες. οἱονεὶ [7]Κιωόσαργες· ἀπὸ τοῦ, θυσίας πλησίον γενομμύης εἰσελθόντα κύνα καὶ ἁρπάσαντα κρέας τοῦ θύμαλ@ ἀγαγεῖν ἐπεῖσε· ἐν ᾧ καὶ ναὸς ἐπίσθη· καὶ οἱ νόθοι ἐλαύνεται ἐκρίνοντο, εἰ τοῦδε ὄντως γέγονεν υἱός. ἐπάλαι δὲ Ἀθηναῖοι καὶ τοὺς ἀπελευθέρους νόθους. εἰς τὸ Κυνόσαργες σαφέστερον κεῖ).

Ἐς [8]Μασσαλίαν πλεύσειας. ἐπὶ τῶν θηλυτέρως καὶ μαλακῶς ζώντων. οἱ γὰρ Μασσαλιῶται θηλύτερον ἔζων, στολαῖς ποικίλαις καὶ ποδήρεσι καὶ μύροις ἀρώμενοι.

Ἐσμός. πλῆθ@. ὄχλ@. κυρίως τῶν μελισσῶν. ὡσὰ τὸ ἅμα πετομμύας ἴεσθαι.

Ἔσο. ἐνδέδυσο. [9]σημαίν δὲ καὶ τὸ, ὕπαρχε.

los relegarunt. Alii vero [proverbium hoc inde ortum esse dicunt,] quod corvus sit animal impudens, & mali ominis inter homines habeatur. Aristoteles vero dicit, cum pestilentia aliquando grassante multi corvi apparuissent, homines eos captos lustrasse, vivosque dimisisse, & pestilentiæ postea dixisse: *Fuge ad corvos.* Æsopus autem fingit, graculum majorem, qui se corvis parem putaret, ad illos iviſse: sed victum ad graculos rediisse. Illos vero indignatos eum ferire cœpisse, dicentes, *Fuge ad corvos.* Aristides vero ait, corvos in asperis & præruptis locis nidificare solere; unde ortum sit proverbium: *Fuge ad corvos. Ad corvos* igitur significat, in malam rem, in perniciem.

Ἐς κόρακας, ὡ σ. Una cum re ista & ipse ad corvos abi.

Ἐσκορόδισας. Flere feciſti. Translatio ducta est ab illis, qui terunt allia. Vel, molestia me affeciſti. Exacerbasti. Vel, exasperasti.

Ἐσκοροδισμμύ@. Qui allia comedit. [Translatio ducta est] a gallis gallinaceis. Illis enim, cum committuntur, allia edenda dantur, ut ad pugnam sint acriores.

Ἐσκοροδισμμύοις. Illis, qui allia comederunt. Aristophanes: *Ne accedas ad hos, allium redolentes.* Id est, ne accedas ad hos, qui exacerbati sunt; haud secus ac si allium comediſſent. Translatio ducta est a gallis gallinaceis.

Ἐσκωπονδίαν. Sic Romanorum lingua vocantur commeatus militum.

Ἐς Κυνόσαργες. Ad Cynosarges. Dictum quasi Κυνόσαρκες: ab eo, quod, cum sacrificium prope fieret, canis ingressus carnem victimæ raptam in locum illum intuliſſet: in quo etiam templum conditum est. Ibidem etiam de nothis judicium habebatur, [& inquirebatur,] an hic revera hujus esset filius. Athenienses autem & libertos vocabant nothos.

Ἐς Μασσαλίαν πλεύσειας. Massiliam naviges. Dicitur de iis, qui effœminate & molliter vivunt. Massilienses enim effœminate vivebant, vestibus pictis, & talaribus, & unguentis utentes.

Ἐσμός. Multitudo. Turba. Proprie, examen apum: [sic dictum,] quod simul volantes cant.

Ἔσο. Indue. Induaris. Significat etiam, Esto.

1 Ἐσκορόδισας. κλαῦσαι ἐποίησας. ἀπὸ τ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Equit.* pag. 345.

2 Ἐσκοροδισμμύ@. σκόροδα φ.] Et hæc sumpta sunt ex Scholiasta Aristophanis ad *Equit.* pag. 317. (217. Ed. Bas. P.) Photius in Lexico incdito: Ἐσκοροδισμμύ@. παρωξυμμένο@ ὑπὸ τ σκορόδων. μεταφορᾷ δὲ ἀπὸ τ ἀλεκτρυόνων, τ δηλ τὴν νόσον χρισμένων σκόροδα. Eadem habet Etymologus.

3 Οὐ μὴ ὡσθ' τούτοισιν ἐσκ.] Senarius hic legitur apud Aristophanem *Acharnens.* pag. 379. (268. Ed. Bas. P.) Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic more solito describit.

4 Οὐ καταβαλεῖς] Hæ duæ voces nullum hic sensum habent, quippe quæ ἀκρίτως repetitæ sunt ex versu illo, qui proxime apud Aristophanem loco laudato præcedit,

Οὐ κατβαλεῖτε κἀ σκόροδ', ὦ μεχθηρὲ σύ;

Quare, vel penitus eas dele, vel loco earum scribe, ἃ ὡσθ', i. e. ne accede.

5 Ἐσκωπονδίαν] In Glossis Basilicorum legitur, Σκωπονδία: quæ vox pari modo ibi exponitur, στρατιωτικὰ ἐφόδια. Videtur autem utrumque vocabulum detortum esse ex voce Latina *stipendium.*

6 Ἐς Κυνόσαργες] Confer Nostrum infra v. Εἰς Κυνόσαργες, & v. Κυνόσαργες.

7 Κιωόσαργες] Recte Portus monuit, legendum esse Κυνόσαρκες. Sensus enim hujus loci est, τὸ Κυνόσαργες dictum esse quasi Κυνόσαρκες, a κύων, & σάρξ: quod canis carnem victimæ aliunde raptam in locum illum intuliſſet.

8 Ἐς Μασσαλίαν πλ.] Egregie hic faciunt ea, quæ habet Athenæus lib. XII. pag. 523. Μασσαλιῶται οἱ ἐθηλυνθησαν, οἱ τ αὐτὸν ἔζησαν τ ἐθνῶπις φοροῦντες κόσμον. ἀχημονοῦσι γοῦν ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς μαλακίαν, ἀπὸ τρυφῆς γυναικοπαθοῦντες. ὅθεν καὶ παροιμία παρῆλθεν, Πλεύσαις εἰς Μασσαλίαν. Confer etiam Nostrum supra v. Ἐκ Μασσαλίας.

9 Σημαίνει δὲ καὶ τὸ, ὕπ.] Sed tunc scribendum est ἔσο, cum spiritu tenui.

Ἐς ὅ. ἀντὶ τοῦ, μέχρι τούτου. ἕως οὗ. Ἐπολιόρκει τὴν πόλιν, ἐς ὃ ἐξεῖλεν αὐτήν.

Ἔσοπτρον. τὸ κάτοπτρον.

Ἐς ὅπ. ἀντὶ τοῦ λίαν. Ξυνεῤῥήσαλο φάλαγγας ἐς ὅπ μάλιςα καρτερὰς.

Ἐς ὅπι μάλιςα. ἀντὶ τοῦ λίαν. Καλάμους ἐς ὅπι μάλιςα τερῤῥοὺς καὶ παχίτους.

Ἐς ὀψιγόνους. τοὺς μετὰ ταῦτα.

Ἔσω. τοπικόν.

Ἔσω ἄνθρωπος. κατ' ἐξοχὴν τὸν Ἀπόστολον, ἡ ψυχή. Ἔξω ἄνθρωπος, τὸ σῶμα. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀπὸ μέρους τὸ σύμπαν ἡμῖν δηλοῦται ζῷον· ὡς ἐν τῷ, Ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα. καὶ κατὰ Μωσέα προσδιαλεγόμενον τοῖς ἐξ Ἰσραὴλ· Ἐν ὁ καὶ ἐν ψυχαῖς κατέβησαν οἱ πατέρες σου εἰς Αἴγυπτον.

Ἔσωθεν. τοπικόν.

Ἐσάωσε. ἀπὸ τοῦ σώω, σώσω. σέσωκα. σέσωμαι. ἐσώθην. τὸ δὲ σέσωσμαι, ἀπὸ τοῦ σώζω. τὸ δὲ σώζω, ἔχει τὸ σ. καὶ πᾶσα κλίσις, ἔχουσα τὸ ζ· οἷον σώζομαι, ἐσωζόμην, καὶ τὰ ὅμοια.

Ἐσωκρώτων.[2] ἀντὶ τοῦ ἐκόμων. ἐῤῥύπων. ἐπείνων.

Ἐσωμαλοποίει. ἐπλανᾶτο. Πολύβιος· Ὡσανεὶ καὶ τὸ αὐτόματον καὶ τύχη τις ἐσωμαλοποίει τὰς τοῦ Σκιπίωνος πράξεις, ὥστ' ὀφθαλμοφανεστέρας ἀεὶ καὶ μείζονας φαίνεσθαι τῆς προσδοκίας.

Ἐσωμάσκει. σιωπηρότερον. ὠδύνην. ἡτοίμαζεν. Ὁ δὲ πολλὰς δεκάζων τῶν Ἰσαύρων, τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἐσωμάσκει.

Ἐσπάθα.[3] καλαπήλισκε, καὶ κατήδιε. Δέδεικται τοῦτο οὐκ ἄχρηστος λύσις. σπαθᾶν δέ, τὸ ἀφειδῶς ἀναλίσκειν, καὶ ἐπὶ τοῖς ῥήτορσιν εἴρηται. οἰκείως δὲ νῦν τῇ λέξει ἐχρήσατο. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ὑφαινομένων ἱματίων λέγομεν σπαθᾶν, τὸ ἄγαν κρύειν τὸν κρόκιν· ὥστε προσκαθίζειν, καὶ πολλὴν μὴν ἀναλίσκειν κρόκιν· ἰσχυροτέραν δὲ ἀπεργάζεσθαι τὸ ὑφίον. δύναται οὖν τὸ σπαθᾶν ἐπ' ἀμφοτέρων νοεῖσθαι. ὅτι δὲ νῦν ἐπὶ τῶν πολλὰ δαπανᾶν παρείληπται, δῆλον ἐκ τῶν ὑπαγομένων·

Ἐγὼ[4] δ' ἂν αὐτῇ ἱμάτιον δεικνὺς τοδί,
Πρόφασιν, ἔφασκον· Ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς.

Ἐσπαθᾶτο.[5] Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, ἀντὶ τοῦ ἀπῴλλυτο. ὡσαύτως τὸ σπάθιον. ἢ τὸ ἐῤῥίπτετο, ἢ διεκόπτετο. ἢ ἀντὶ τοῦ συνεπάγετο. ἀπὸ τῆς τῶν ὑφαντῶν σπάθης, ἥτις συνπάθησι τὰ ὑφαινόμενα.

Ἐσπαθημένον. πεπυκνωμένον. ἀπὸ τῶν καταχρυσῶν σπαθῶν τὸν κρόκιν.

Ἐσπάραττεν. ἠρέθιζεν.[6] Ἰώσηπος· Μετεώρους ὄν-

Ἐς ὅ. Donec. *Urbem obſedit, donec eam expugnaret.*

Ἔσοπτρον. Speculum.

Ἐς ὅπ. Valde. *Phalanges quam maxime firmas conſtituit.*

Ἐς ὅπι μάλιςα. Quam maxime. *Calamos quam maxime firmos & craſſiſſimos.*

Ἐς ὀψιγόνους. Ad poſteros.

Ἔσω. Adverbium loci. Intus. Intra.

Ἔσω ἄνθρωπος. Internus homo. Secundum Apoſtolum eſt ipſa anima. Externus homo, corpus. Interdum enim a parte totum animal a nobis indicatur: ut in illo loco: *Effundam de ſpiritu meo ſuper omnem carnem.* Item ſecundum Moſem, qui populum Iſraeliticum alloquens dicit: *Cum* LXXV. *animabus patres tui in Ægyptum deſcenderunt.*

Ἔσωθεν. Adverbium loci. Intus. Intrinſecus.

Ἐσάωσε. Servatus ſum. A σάω, σώσω, σέσωκα, σέσωμαι, ἐσάωσε. At σέσωσμαι, eſt a σώζω. Τὸ σάζω vero habet σ: & omne tempus, quod cum ζ conjugatur: ut σώζομαι, ἐσωζόμην, & ſimilia.

Ἐσωκρώτων. [Socratico more vivebant. Id eſt,] Comam alebant. Eſuriebant. Squalebant.

Ἐσωμαλοποίει. [Corpus nitidum & pingue reddebat.] Speciem alicujus rei augebat. Polybius: *Caſus & fortuna res geſtas Scipionis ita augebat, ut ſemper illuſtriores & expectatione majores viderentur.*

Ἐσωμάσκει. Conflabat. Adornabat. Inſtruebat. Parturiebat. Præparabat. *Ille vero multos Iſauros muneribus corrumpens, res ad bellum neceſſarias parabat.*

Ἐσπάθα. Conſumebat, & devorabat. Non enim erat otioſa. Σπαθᾶν autem, pro prodige aliquid conſumere, etiam apud Oratores dictum eſt. Nunc autem [Ariſtophanes] hac voce apte uſus eſt. Etenim de veſtibus, quæ texuntur, dicimus σπαθᾶν: i. e. valde pulſare tramam, ut eam condenſantes, magnam ejus vim conſumamus, & ſic telam firmiorem reddamus. Poteſt igitur τὸ σπαθᾶν utroque modo accipi. Quod vero nunc ſignificet multa conſumere, patet ex eo, quod ſubjicitur: *Ego vero ei pallium hoc prætextus nomine oſtendens, dicebam: O fœmina, nimium texis.*

Ἐσπαθᾶτο. Demoſthenes in oratione contra Æſchinem [hac voce uſus eſt] pro ἀπῴλλυτο, i. e. perdebatur, vel peribat. A σπάθη, gladius. Vel [ſignificat] disjicebatur, diſcindebatur. Vel, componebatur. A ſpatha textorum, quæ telam componit & denſat.

Ἐσπαθημένον. Denſatus. Dictum eſt a ſpathis textoriis, quæ tramam pulſant, [pulſuque ſuo denſant.]

Ἐσπάραττεν. Irritabat. Joſephus: *Illos fu-*

1 Κατὰ τὸν Ἀπόστολον] D. Paulum, II *Corinth.* IV. 16.

2 Ἐσωκρώτων. ἀντὶ τοῦ, ἐκόμων. ἐῤῥ.] Ariſtophanes *Avibus* pag. 601. (416. Ed. Baſ. P.)

Ἐλακωνομάνων πάντες ἄνθρωποι τότε,
Ἐκόμων, ἐπίνων, ἐῤῥύπων, ἐσωκρώτων.

Hinc Suidas locum hunc conſarcinavit.

3 Ἐσπάθα. καταπήλισκε, ἐ κατήδιε. Δέδ. τ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 126. (62. Ed. Baſ. P.)

4 Ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ ἱμ.] Hi duo ſenarii leguntur apud Ariſtophanem loco eo, quem in nota præcedente indicavimus.

5 Ἐσπαθᾶτο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχ.] Ex Harpocratione.

6 Ἰώσηπος] *De Bello Jud.* lib. III. pag. 824.

ταὶς ἐπὶ τῷ μέλλοντι πολέμῳ, ἐσπάρασσε.

Ἐσπαρμένη ταξις. ὅταν εἰς ὄγκους πλείονας διαλύηται τὰ πράγματα.

Ἔσπασας. ἔπιες, εἵλκυσας.

Ἀρκεσίλαε, τί μοι τόσον ἄκρητον ἀφείδως
Ἔσπασας, ὥστε φρενῶν ἐκτὸς ὤλισθες ἐών;

Ἔσπαιρεν. ἐκινεῖτο.

Ἑσπερινός. ὁ τῆς ἑσπέρας.

Ἑσπερία λίμνη. ἡ πρὸς δύσιν οὖσα.

Ἕσπερον. κέλευθον ἑσπέριον. ἐπὶ δυσμὰς ὁδόν.

Ἕσπερος. Παρμενίδης πρῶτος πεφώρακε, τὸν αὐτὸν Ἕσπερον εἶναι καὶ Φωσφόρον. οἱ δέ, Πυθαγόραν.

Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος. νῦν τὸν Ἕσπερον λέγει κάλλιστον. ἐν ἄλλῳ δέ, τὸν Ἑωσφόρον φαεινότατον.

Ἔσπετε. εἴπατε.

Ἐσπεικώς. τεθυκώς.

Ἐσπείσαλο. διηλλάγη. καὶ ἔσπεισεν. ἔθυσεν.

Ἐσπεῖσθαι. σπονδὰς πεποιῆσθαι. Ἄν τινα δ' ἀφ' αἰτίαν ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς σχῇ, πρὸς τὸ μὴ αὐτὸς ἐσπεῖσθαι δοκεῖν.

Ἐσπόδει, καὶ ἀπέτριβεν. κονιορτῷ ἐπλήγη. σιωέτριβεν.

Ἑσπόμενος. ἐπακολουθῶν.

Ἐσπούδαζον· ἐσεμνολογοῦντο. ἐπεμελοῦντο. Πολύβιος· Ἐσπούδαζον γὰρ τὰς ἀκολουθίας καὶ τὰς ἐσθῆτας διαφερόντως, καί τις ἐν τοῖς πλείστοις καλλωπισμὸς, ὑπερέχων τὴν ἐν τῷ βίῳ χρηγίαν. ὅπλων δὲ ἠμέλουν.

Ἐς πῦρ ξαίνεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἐσαθυμμένοις. ἐξ ὑπαπολῆς ὀπηθείσαις. σαθεύειν γάρ, τὸ μὴ λίαν ὀπῆσαι. ἢ χλιανθείσαις πυρί.

-- Ὥσπερ εἴ τις σπίαις
Πώγωνα σεσαθυμένοις ἐσαθεμμένοις.

Ἐσάθμησεν. ἐμέτρησεν.

Ἐσαλκεν. ἐμείωσεν.

Ἐσαλμένοι. ἐσκευασμένοι. Νεανίαι χωρικῶς ἐσαλμένοι. καὶ αὖθις· Πάντας δὲ ὡς ἀβρόταλά τε καὶ ἅμα ἐς ἔκπληξιν καλὰ πλεῖστον, τῷ γε δὴ πλεῖστον θαυμάζοντι, ἐσαλμένους.

turi belli metu ſuſpenſos irritabat.

Ἐσπαρμένη ταξις. Acies diſperſa. Id eſt, ea, quæ in plures manipulos diſſolvitur.

Ἔσπασας. Bibiſti. Hauſiſti. *Arceſilae, quare tantum meri tam largiter hauſiſti, ut in dementiam incideris?*

Ἔσπαιρεν. Movebatur. Palpitabat.

Ἑσπερινός. Veſpertinus. Occidentalis.

Ἑσπερία λίμνη. Palus ad occidentem ſita.

Ἕσπερον. Veſperum. Et κέλευθον ἕσπ. Viam ad Occidentem.

Ἕσπερος. Veſper. Parmenides primus deprehendit, eundem eſſe Veſperum, & Luciferum. Alii vero Pythagoram [primum id obſervaſſe tradunt.]

Ἕσπερος. *Veſper, qui pulcherrimus* [*eſt inter ſtellas.*] Nunc Veſperum vocat pulcherrimum. Alibi vero Luciferum lucidiſſimum [appellat.]

Ἔσπετε. Dicite.

Ἐσπεικώς. Qui libavit. Qui mactavit, aut immolavit.

Ἐσπείσαλο. Fœdus & amicitiam pepigit. Et ἔσπεισεν, libavit, immolavit.

Ἐσπεῖσθαι. Fœdus feciſſe. *Si quam forte habeat cauſam, quare ipſe non videatur fœdus feciſſe.*

Ἐσπόδει κ' ἀπ. Pulvere me perfundebat, & conterebat.

Ἑσπόμενος. Sequens.

Ἐσπούδαζον. Studebant. Curabant. Polybius: *Comitatus enim & veſtium inſignem curam gerebant, & in pleriſque corporis cultus patrimonii vires ſuperabat. Arma vero negligebant.*

Ἐς πῦρ ξαίνεις. Ignem diverberas. De rebus, quæ fieri nequeunt.

Ἐσαθυμμένοις. In ſuperficie aſſatis. Σαθεύειν enim ſignificat, leviter tantum aſſare. Vel, igne calefactis. [Ariſtophanes:] *Quemadmodum ſi quis ſepiis leviter aſſatis barbam alliget.*

Ἐσάθμησεν. Menſus eſt. [Ponderavit.]

Ἐσαλκεν. Minuit. Contraxit.

Ἐσαλμένοι. Inſtructi. Ornati. Veſtiti. *Adoleſcentes ruſticorum more veſtiti.* Et iterum: *Omnes autem & molliter admodum, & ſimul ad admirationem uſque eorum, qui ſplendorem admirantur, magnifice veſtitos.*

1 Τῶν πραγμάτων] Sic habent libri tam MSti, quam editi: ſed male. Scribendum enim eſt πραγμάτων. Vide Arcerium in notis ad Æliani *Tact.* cap. XLVIII.

2 Ἀρκεσίλαε, τί μοι τόσον ἄκρ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Arceſilaum, quod integrum exſtat apud Laertium in *Arceſilao* circa finem. Ibi autem verſus prior, qui apud Suidam claudicat, ſic legitur:

Ἀρκεσίλαε, τί μοι, τί τοσοῦτον ἄκρητον ἀφείδως.

At ego malim:

Ἀρκεσίλαε, τί μοι τόσον εἶπον ἄκρητον ἀφείδως, &c.

3 Παρμενίδης πρῶτος πεφώρακε, τὸν αὐτὸν Ἕσπ.] Hæc ſunt verba Laertii in *Parmenide*, pag. 562. ut Pearſonius etiam monuit.

4 Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος] Homerus Il. X. v. 318.

Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

Ad hunc locum Suidas reſpexit: ut Pearſonius quoque obſervaverat.

5 Ἐν ἄλλῳ δέ, τὸν Φωσφόρον φαεινότατον] Odyſſ. N. v. 93. ubi Poeta inquit:

Εὖτ' ἀστὴρ ὑπέρσχῃ φαεινότατος, ὃς τε μάλιστα
Ἔρχεται, ἠγγέλλων φάος Ἠοῦς ἠριγενείης.

6 Ἐσπόδει, κ' ἀπέτριβ.] Ariſtophanes *Nubibus* pag. 199. (124. Ed. Baſ. P.)

Κἄφυσ' ἵφλα μὲ, κἀσπόδει, κἀπίτριψ, κἀπέτριβε.

Ad hunc locum Comici Suidas reſpexit.

7 Ἐσπούδαζον γὰρ τὰς ακολ.] Confer Noſtrum infra v. Ὑπερέχων, & v. Χόρδιτος.

8 Ἐς πῦρ ξ.] Vide infra v. Εἰς πῦρ ξαίνεις.

9 Ἐσαθυμμένοις. ἐξ ὑπαπολῆς ὀπῆ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Eccleſiaz.* pag. 728. (488. Ed. Baſ. P.)

10 Χωρικῶς] Vel ſcribe, χωρικῶς, per ι; a χωρίτης, ruſticus: vel, quod Portus ſuggerebat, χωρικῶς.

11 Πάντας δὲ ὡς ἀβροπαιτί τι καὶ ἅμ.] Fragmentum hoc legitur etiam ſupra v. Ἁβρές.

Ἐς' τάχ@ γράφ. ὅπω λέγεται Ἀτικῶς· καὶ ἐς κάλλ@ γράφει· καὶ ἐς τάχ@ παίει. ἀλλ' ὁ καλλιγραφεῖ.

Ἔσαι. [1] πεμπαχῶς λέγεται τύτῳ Ὁμήρ@ Ἔσσεται, ἐσεῖται, ἔσαι.

Ἕως. ἀντὶ τῦ, ἕως ἄν. Οἱ δὲ τ Ἀσίας ἦρχον, ἕως ὑπὸ τ Μακεδόνων ἤρθη τὸ ἀρχεῖν ἀφηρέθησαν.

Ἕως. μέχρις ἄν. Ἀππιανός· [3] Ἐλίθην αὐτῷ, ἕως τε πληγωσόμενη καλεχώθη.

Ἐσερήθην. ἐζημιώθην.

Ἐς τέφραν γράφεις. ἐπὶ τ μάτην πονύντων.

Ἐστέφανον. [4] οἱ Ἀθηναῖοι τὸς εὐαγγελιζομένους καὶ τὸς σωτηρευσίας αὐτοῖς στέφανοις ἐτίμων.

Ἔσειλα. ἀπέστειλα.

Ἑστήκ. ἀντὶ τῦ ἵσταμαι.

Ἐστιγμένοι. ἀναγεγραμμένοι.

Ἔστιν. ὑπάρχ.

Ἑστία. δίαιτα. οἴκησις. βωμός. χυτρόπους. ἐσχάρα. [5] Γυναῖκα πλάττουσι τὴν γῆν, τύμπανον βαστάζουσαν· ἐπειδὴ τὸς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτῇ συγκλείει.

Ἑστιάδες. [6] ἱέρειαι· ἃς [7] Ἑλένη ἡ μήτηρ τῦ μεγάλυ Κωνσταντίνυ μετὰ τὸ ἀνθυρεῖν τὰ ἅγια καὶ τίμια ξύλα, καὶ ναὸν ἀνεγείρασα ἐν τῷ τάφῳ τῦ Κυρίυ, τὰς παρθένους ἐν τοῖς εὐκτηρίοις ἀναγράψασα οἴκοις, σιτήσεις τε αὐταῖς ἐκ τῦ δημοσίυ ὑπαρχρηγεῖσθαι παρεκελεύσατο. ταῦτα διαπραξαμένη, καὶ ὀγδοήκοντά πυ βιώσασα χρόνυς, τὸν βίον μεταλλάττει. ὁ δὲ υἱὸς αὐτῆς ἐν τοῖς κτ' τὴν Ῥώμην βασιλείοις τὸ σῶμα αὐτῆς ἐνήδυσεν. Συνέσι@· Οὐδὲν ἂν φαίην ἀπόῤῥητόν τι κρύπτειν αὐτὰς, ὥσπερ τὰς Ἑστιάδας τὸ πῦρ.

Ἑστίᾳ [8] θύομεν. ἐφ' ὧν οὐκ ἀποφέρονται ἀπὸ τῆς θυσίας.

Ἑστιᾶν. αἰτιατικῇ. τρέφειν. καὶ ἑστιᾶσθαι. τρέφεσθαι. εὐωχεῖσθαι. ὑκὶ δὲ τὸ ᾧδέ τινι ἔλεγον. [9] δοτικῇ δὲ συντάσσεται τὸ ἑστιῶ. Ἀριστοφάνης· Τοῖς κόραξιν ἑστιῶν.

Ἐς τάχ@ γράφ. Sic Attice dicitur, [pro ταχυγραφεῖ.] Notis ſcribit. Item, ἐς κάλλ@ γράφ: non, καλλιγραφεῖ. Eleganter ſcribit. Et ἐς τάχ@ παίει, celeriter ferit.

Ἔσαι. Erit. Homerus tribus modis vocem hanc effert: Ἔσσεται, ἐσεῖται, & ἔσαι.

Ἕως. Donec. *Illi vero Aſiæ imperarunt, donec a Macedonibus imperium eis adimeretur.*

Ἕως. Donec. Appianus: *Ipſam autem lapidibus petierunt, donec vulnerata obrueretur.*

Ἐσερήθην. Privatus ſum. Mulctatus ſum.

Ἐς τέφραν γράφεις. In cinere ſcribis. Dicitur de iis, qui fruſtra laborant.

Ἐστέφανον. Coronabant. Athenienſes illos, qui lætum nuncium afferrent, vel cauſam ipſorum defenderent, coronis honorabant.

Ἔσειλα. Miſi.

Ἑστήκ. Pro ἵσταμαι. Stat.

Ἐστιγμένοι. In columna ſcripti. Infamia notati.

Ἔστιν. Eſt. Exiſtit.

Ἑστία. Veſta. Domicilium. Habitatio. Ara. Olla pedibus inſtructa. Focus. Tellurem fingunt mulierem, tympanum geſtantem: quia Terra ventos intra ſe concludit.

Ἑστιάδες. Virgines ſacræ, quas Helena Conſtantini M. mater, poſt inventa ſancta & pretioſa [Crucis] ligna, temploque ad ſepulcrum Domini exſtructo, numero earum adſcripſit, quæ in ſacellis oratoriis precibus vacarent; victumque iis e publico ſuppeditari juſſit. His peractis, cum LXXX. circiter annos vixiſſet, vitam cum morte commutavit: cujus corpus filius Romæ in palatio Regio ſepulturæ mandavit. Syneſius: *Non dixerim, eos aliquid arcani celare, ſicut Veſtales ignem.*

Ἑστίᾳ θύομεν. Veſtæ ſacrificamus. [Dicitur de illis, qui nemini quicquam impertiuntur.] De ſacrificiis enim Veſtæ nemini licebat quicquam [domum] ſecum auferre.

Ἑστιᾶν. Accuſativo jungitur. Alere. Convivio excipere. Et ἑστιᾶσθαι. Ali. Convivio excipi. Non dicebant autem [ἑστιᾶσθαι] ᾧδέ τινι. Item dativo jungitur. Ariſtophanes: *Corvos paſcens.*

1 Ἐς τάχ@ γράφ. ὅτω λέγει Ἀπ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis *Acharnenſ.* pag. 403.

Ἐς τάχ@ παίει, ξυνάπτων τροχγύλοις πῆς ῥήμασι.

Scholiaſta: Ἐς τάχ@ παίει. παίειν λέγει τὸ πᾶν ὁπῶν συντόμως (lege, συντόνως) ποιεῖν. τὸ δὲ, ἐς τάχ@, λαβὼ μεταφορᾶς τ ἐν τοῖς δισκοβολίοις παίδων, ἐφ' ὧν ὅτος ἐλέγετο· Ἐς τάχ@· ἐς κάλλ@.

2 Τετραχῶς] Imo, τριχῶς: ut vel ex ſequentibus patet.

3 Ἐλίθην] Infra v. Λιθάζω, ubi fragmentum hoc repetitur, ſcribitur ἐλίθαζον: uti etiam hic apud Suidam ſcribendum eſt. Τὸ λιθᾶν enim apud Græcos ſcriptores non ſignificat, lapidibus obruere, vel lapidare; ſed in lapidem vertere: ut vel ex Lexicis vulgatis notum eſt.

4 Ἐστέφανον. οἱ Ἀθηναῖοι τὸς εὐαγγ.] Nota hæc referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis *Equit.* pag. 327.

Εἶτ' ἐστέφανον μ' εὐαγγέλια, κἀγὼ ἔφρασα.

Scholiaſta: Ἐστέφανον μ' εὐαγγέλια. τὰς γὰρ εὐαγγελιζομένας τ ἀγαθὸν, στεφάνοις ἐτίμων. Huc egregie facit locus ille Sophoclis *Trachin.* pag. 337.

Εὐφημίαν νῦν ἴσχε, ἐπὶ καλῷ στρφῇ
Σπείρων δ' ἐρῶ τιν' ἄνδρα τοῖς χαρᾶν λόγων.

Id eſt: *Linguis nunc fave, quoniam coronatum aliquem accedere video, læta nunciaturum.* Scholiaſta ad eum locum: Πρὸς χαρὰν λόγων. Πρὸς ἡδονὴν, ἀντὶ τ ἐπὶ χαρᾷ, ὑπαινιττόμενος λόγον ἡδονὴν διδόντα. ὃν δ στεφάνῳ δὲ στεφάζεται, ὅτι μέλλ χρηστὰ ἀπαγγέλλειν.

5 Γυναῖκα πλάττουσι τὴν γῆν, τύμπ.] Codinus *de Orig. CPolit.* pag. 15. Τὴν γῆν λέγουσιν Ἑστίαν, ἣν καὶ γυναῖκα, τύμπανον βαστάζουσαν· ἐπειδὴ τὸς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτῇ συγκλείει. Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt. Quod ni fiat, locus hic nihil facit ad v. Ἑστία.

6 Ἑστιάδες. ἱέρειαι· ἃς Ἑλένη, ἡ μήτηρ Κ μ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deprompta ſunt ex ſcriptore aliquo hiſtoriæ Eccleſiaſticæ, qui hodie intercidit.

7 Ἃς Ἑλένη ἡ μήτηρ Κ μ.] Lector facile animadvertet, conſtructionem hujus loci eſſe ἀνακόλουθον: quamvis ſenſus ſit clarus.

8 Ἑστίᾳ θύομεν] Senſus loci hujus eſt mutilus; qui ſic ſuppleri poteſt: Ἑστίᾳ θύομεν. ἐπὶ τ μηδενὶ μεταδιδόντων τινός· παρόσον οὐκ ἀποφέροντά τι ἀπὸ τ θυσίας, ἢ τῇ Ἑστίᾳ πλείστῃ. Confer Noſtrum infra, v. Ἰσίον.

9 Δοτικῇ δὲ συντάσσ.] τὸ ἑστιῶ. Ἀριστ.] Fallitur hic Suidas. Dativus enim κόραξι apud Ariſtophanem *Theſmophor.* pag. 818. (533. Ed. Baſ. P.) non regitur a verbo ἑστιῶν, ſed a præcedenti. γελῶσα παρέχω. Locus enim Comici ſic ſe habet:

Ἵνα μὴ κρυπτωθῇς ἢ μιᾶσαις γέρων ἀνὴρ
Γέλωτα παρέχω πῆς κόραξιν ἑστιῶν.

Subintelligendus hic autem eſt accuſativus αὐτὸς, qui referatur ad ἑστιῶν.

Τετα-

Ἑσιαλογεῖον.[1] τὸ τραπέζιον.

Ἑσιατορία. ἑστίασις.

Ἑσιατόρια.[2] Ἦν δὲ ἑσιατόρια πολλὰ καὶ καταλύσεις.

Ἑσιάτωρ. ὁ εἰς εὐφροσύνην καὶ εὐωχίαν καλῶν. Δαιτυμόνες δὲ, οἱ δεῖπνοι, οἱ εὐωχούμενοι.

Ἑσιαιεύς.[3] ὄνομα κύριον. καὶ Ἑσιαῖος, ὄνομα κύριον.

Ἐς τί ἔπ; μέχρι τίνος.

Ἑστιεῖς. ὄνομα ἔθνους.

Ἐσιμμίσαλο. τὰς ὀφθαλμὰς αὐτῆς ἐκαλλωπίσαλο.

Ἔσιν. ὑπάρχει. Ὁ[4] λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός.

Ἔσιξαν. τῷ μετώπῳ ἐπέγραψαν.

Ἑσιώμενος. τρώγων.

Ἑστιῶν. δειπνοποιῶν. Ὁ δὲ ἑστιᾷ τὸν ἄνδρα ἡμερῶν ς' ἐς παθοινίαν.

Ἔστ[5] τις δίκης ὀφθαλμὸς, ἧς μηδένα χρὴ καταφρονεῖν ἀνθρώπους ὑπαρχούσας.

Ἐσομάθη. ἀντὶ τοῦ, ἠνοίχθη. Οἱ δὲ ὤρυττον, καὶ ταχέως τὸ χῶμα ἐσομάθη.

Ἐσόρεσεν. ἔστρωσεν. [6]Οἱ ἄνεμοι κατέλαχρημα ἐκόπασαν, καὶ τὸ κῦμα ἐσορέσθη· πνεῦμα δὲ κεκεμμένον κατ' πρύμναν ἐπέρρει, καὶ τὰ ἱστία ἐπλήρου.

Ἐσορέσθη. ἐστρώθη. ὡμαλίσθη.

Ἔστω. ὑπαρχέτω.

Ἐσωμυλάμην.[7] ἀντὶ τοῦ ἐφλυάρησα. Θεῖόν τι τοῦ δόλου ἐλάλησα. ἢ, πανούργως ἐφθεγξάμην. Ἀριστοφάνης·

——— Συγγνώμην ἔχε,
Εἰ πτωχὸς ὢν, εἶπόν τι, κἀσωμυλάμην.

Ἐστρατήγησε[8] μετ' Ἐρασινάδου. ἐπὶ τοῦ δυστυχῶν. ὅτι τοὺς περὶ Ἀργινοῦσαν στρατηγήσαντας δυστυχῶς. ἀπέθανον δὲ δημοσίᾳ, οἵτός τε, καὶ οἱ Στρομβιναῖοι, Θρασύλλου, Περικλῆς, καὶ[9] οἱ λοιποί. ἐγένετο δέ τι καὶ θεῖόν τερον τοῦ Ἐρασινάδου, τὸ καὶ κλοπῆς κατηγορηθῆναι τὸν θεῖον Ἑλλήσποντον χρημάτων.

Ἐστρέβλου. ἐκάκου. ἠνάγκαζε. Τοῦτον οὖν πλευρῖτις νόσος θεὶλαβοῦσα, ἐστρέβλου δεινῶς.

Ἔστυγεν. ἐστύγνασεν. Ἀπὸ τῆς τοῦ προσώπου στυγνότητος. Ὅμηρος·

—— Καὶ δ' ἔστυγε, μῦθον ἀκούσας.

Ἑστιατόριον. Mensa. [Triclinium. Cœnaculũ.]

Ἑστιατορία. Epulatio. Epulum. Convivium.

Ἑστιατόρια. Loca, in quibus convivia celebrantur. *Erant ibi autem multa loca, in quibus convivari ſolebant homines; itemque multa diverſoria.*

Ἑστιάτωρ. Qui convivio aliquos excipit. Qui ad convivium & epulas invitat. Δαιτυμόνες vero ſunt ipſi convivæ invitati.

Ἑστιαιεύς. Nomen proprium. Et Ἑστιαῖος Itidem nomen proprium.

Ἐς τί ἔπ. Quo uſque?

Ἑστιεῖς. Heſtienſes. Nomen gentis.

Ἐσιμμίσαλο. Oculos ſtibio fucavit.

Ἔσιν. Eſt. *Oculus eſt corporis lucerna.*

Ἔσιξαν. Frontem punctis vel literis notarunt.

Ἑστιώμενος. Edens. Comedens. Epulans.

Ἑστιῶν. Prandium vel cœnam alicui præbens. Convivio excipiens. *Ille autem per ſex dies virum illum publico convivio excepit.*

Ἔστ τις δίκης ὀφθ. *Eſt quidam oculus juſtitiæ, qui ab hominibus minime ſpernendus eſt.*

Ἐσομάθη. Apertum eſt. *Illi vero terram fodiebant, & agger celeriter aperiri cœpit.*

Ἐσόρεσεν. Idem quod ἔστρωσεν. Stravit. *Ventis confeſtim ceſſantibus, fluctus ſtrati ſunt, & aura a puppi ſpirans vela implevit.*

Ἐσορέσθη. Stratus eſt. Æquatus eſt.

Ἔστω. Eſto.

Ἐσωμυλάμην. Garrivi. Futilia locutus ſum. In loquendo modum exceſſi. Vel, ſubdole locutus ſum. Ariſtophanes: *Ignoſce, quæſo, ſi mendicus temere quid & inepte locutus fuerim.*

Ἐστρατήγησε μετ' Ἐρασ. *Cum Eraſinade belli dux fuit.* Dicitur de hominibus miſeris & infelicibus: [proverbio ducto] a ducibus [Athenienſium,] qui ad Arginuſam rem infeliciter geſſerunt. Nam & hic, & Thraſyllus, & Pericles, & reliqui, publice ſupplicio capitali affecti fuerunt. Eraſinades vero etiam peculatus accuſatus fuit, ob pecuniam Helleſpontiacam ſurreptam.

Ἐστρέβλου. Torquebat. Vexabat. Cruciabat. Cogebat. *Hunc igitur dolor lateris graviter cruciabat.*

Ἔστυγεν. Triſtitia affectus eſt. [Proprie dicitur] de triſtitia vultus. Homerus: *Triſtitia affectus eſt, oratione hac audita.*

1 Ἑσιαλογεῖον] Confer Dufrenium in Gloſſario Græco v. Ἑσιατόριον.

2 Ἑσιατόρια] Confer Heſychium v. Ἑστιάτορα, & Noſtrum infra v. Ἑστιατόριον.

3 Ἑσιαιεύς] De eo multa apud Herodotum.

4 Ὁ λύχνος ἦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθ.] Matth. VI. 22.

5 Ἔστ τις δίκης ὀφθ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium in Excerptis a Valeſio editis, pag. 117. idemque exſtat ſupra v. Δίκης ὀφθαλμός.

6 Οἱ ἄνεμοι παρεχρῆμα κτλ.] Fragmentum hoc eſſe Æliani diſcimus ex ipſo Suida infra v. Σκληροί.

7 Ἐσωμυλάμην. ἀντὶ τοῦ ἐφλ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 398. (285. Ed. Baſ. P.)

8 Ἐστρατήγησε μετ' Ἐρασινάδου. ἐπὶ τ.] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas*, pag. 268. ubi tamen pro Ἐρασινάδου rectius legitur Ἐρασινίδου. Nam & Xenophon ducem hunc Ἐρασινίδην appellat; quem omnino confer lib. I. Ἑλληνικῶν.

9 Καὶ οἱ λοιποί] Nomina eorum recenſet modo laudatus Xenophon *Hellenic.* lib. I. pag. 442.

Ἐσχικώς. Οὐδὲν μέγα φρονεῖ ἐσχικὰς ἀνήρ.

Ἐς ὕδωρ γράφειν. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Ἐσφαλκέναι. [2]Ὥστε καὶ τὸν ἴδιον οἶκον ἐσφαλκέναι τὸ καθ' αὑτὸν, ἀφ' τῷ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ὁρμῷ καὶ προθυμίαν.

Ἐσφήκωντο.[3] καὶ ἐσφηκῶσθαι. δεδέσθαι, καὶ ἐσφήκωσο. ἐδέδεσο.

Ἔσφηλε. κατέβαλεν. Ἄλλον δὲ οὐχ ὥσπερ Κράσσον τε καὶ τοὺς ξὺν ἐκείνῳ ἔσφηλεν. ἀντὶ τοῦ, σφαλῆναι ἐποίησεν.

Ἐσχάρα.[4] ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι Λυκοῦργος καὶ Ἀμμώνιος τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος, ἀλλ' ἐπὶ γῆς ἱδρυμένην· ἢ κοίλωμα. παρ' ὃ καὶ τοὺς ἰατροὺς τὰ ἐν σώματι κοῖλα ἕλκη ἐσχάρας καλεῖν.

Ἐσχάρα. μαγειρικὸν ἐργαλεῖον. ὡς [5]Ἐπιγράμματι·

Ἠμῶν τε πελύτρηλον, ἠδὲ τελάπαν
Πυρὸς γέφυραν, ἐσχάριον κρεηδόκον.

Ἐσχάραι.[6] τὰ χείλη τοῦ γυναικείου αἰδοίου.

Ἐσχάραι πυρός. ἐπὶ ἑδάφους ἀνθρακιαί.

Ἐσχαρίς πυρός. τοῦ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας.

[7]Ἧκται ἐσχαρίς λάβρον ἐπ' ἄθμα πυρός.

Ἐσχαρίτης.[8] ψωμίον ἀπὸ κλιβάνου.

Ἔσχατα ἐσχάτων κακά. ὁμοία ἐστὶ τῇ, Δεινότερα Δεινίου· καὶ, Κύντερα Κύντου. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄκρως κακῶν.

Ἔσχατα κακά. τὰ μεγάλα. Παθεῖν τὰ ἔσχατα κακὰ ἐκ τῶν ὁμοφύλων, ἢ ἀνθρώπων ἀπίστων σφᾶς ὑπερέφη. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ τὴν παύειν πολιορκίαν τὴν πόλιν ἐς τὸ ἔσχατον ὑπάγων κινδύνου. καὶ αὖθις· Λιπαρῶς οἰκτρῶς καὶ ξὺν ἱκεσίᾳ, μὴ τὰ ἔσχατα αὐτὸν προϊδεῖν παθόντα. ἀντὶ τοῦ τέλεια, μεγάλα.

Ἐσχάτη ἀδικία. ἄκρα τε, καὶ τελεία.

Ἐσχάτη ἀμαθία. Τὸ δέ ἐστι τῆς ἐσχάτης ἀμαθίας. ὑφ' ἃ πολλὰ λέγειν ἔχων, νῦν ἀφίημι.

Ἐσχαρά.[9] τὰ πρὸς τοῖς τέρμασι τῶν χωρίων ἐσχαρὰς ἔλεγον· οἷς γειτνιᾷ εἴτε ὄρος, εἴτε θάλασσα. καὶ[10] εὐτέλεια λέγει ἐσχαρά. καὶ αὖθις· [11]Ὁ Διο-

1 Οὐδὲν μέγα φρ.] Infra v. Οὐδὲν φρονεῖ, proverbium hoc rectius sic legitur:

Οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐσχικὸς ἀνήρ.

2 Ὥστε καὶ τὸν ἴδιον οἶκον ἐσφαλκ.] Hæc sunt verba Polybii in Excerptis a Valesio editis, pag. 21. unde ea Suidas excerpsit. Vide etiam infra v. Προθυμία, ubi idem fragmentum legitur.

3 Ἐσφήκωντο] Homerus Il. P. v. 52.

Πλοχμοὶ θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.

Scholiasta: Ἐσφήκωντο. ἐσφιγμένοι ἦσαν. ἐνδεῖτο. ὅθεν καὶ σφήκωμα εἴρηται. Confer etiam Etymologum v. Ἐσφηκωμένον: qui ibi fragmentum aliquod Sophoclis citat; quod ex fabula ejus, Αἰθίοπες inscripta, depromptum esse, docuit me Photius in Lexico inedito: qui v. Ἐσφηκωμένον, eundem locum Sophoclis adducit.

4 Ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι Λυκ.] Ex Harpocratione; apud quem sic legitur: Ἐσχάρα. Λυκοῦργος μὲν τὴν περὶ Ἰερείας. Ἀμμώνιος δὲ τὴν περὶ Βωμῶν, ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος· ἀλλ' ἐπὶ τῆς γῆς ἱδρυμένην, &c. Confer etiam Ammonium, vel, secundum alios, Erennium Philonem, v. Βωμός: & Berkelium ad Stephanum v. Βωμοί.

5 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. cap. XVII. ut Portus quoque monuit.

6 Ἐσχάραι. τὰ χείλη τοῦ γυναικείου αἰδ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Equit.* pag. 359. (254. Ed. Bas. P.)

7 Ἧκται ἐσχαρὶς λάβρ.] Pentameter hic est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. ut Portus etiam observaverat.

8 Ψωμίον] Id est, panem, secundum Græcos recentiores. Nam & hodie in lingua Græco-barbara panis dicitur ψωμί.

9 Ἐσχαρά. τὰ πρὸς τοῖς τέρμασι τῶν χωρ.] Ex Harpocratione.

10 Καὶ εὐτέλεια] Pessime. Scribendum enim est, τὰ πελώτεια.

11 Ὁ Διοκληκαιὸς λόγων π.] Vide de hoc loco Valesium ad Ammianum Marc. pag. 256.

κλῆ-

κληϊανὸς λόγον ποιούμενος τῶν πραγμάτων, ὥήθη δεῖν καὶ δυνάμεσιν ἀρκούσας ἑκάστῳ ἐσχατιὰν ὀχυρῶσαι, καὶ φρούρια ποιῆσαι.

tremitas. *Diocletianus, Reip. rationem habens, & idonco copiarum numero limites Imperii tutandos, & caſtella exſtruenda eſſe ſtatuit.*

Ἐσχατιάν. ἔσχατον τόπον γῆς. ἢ τὰ νομὰς ἔχοντα χωρία· ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ἡ τῆς πολιτείας. ὅπου τὰ ἀθροίσματα σημαντικὰ, καὶ[1] οὐσίας, πάντα ὀξύνεται· ἀκρωμιὰ, Φυλακιὰ, πυρκαϊὰ, ἀνθρακιὰ, ἐσχατιά. οὕτω καὶ τρασιά. ἔστι δὲ τόπος, ὅπου ἐπὶ πλῆθος σύκων ξηραινομένων, ἢ τυρῶν, ἢ ὁτουδήποτε. καὶ[2] τὸ αἱμασιὰ οὕτως ἔχει ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τὸ ὄνομα. [3]τὸ ἐξουσία, οὐσία, οὐκ ἀντίκειται ἐπὶ πράγματος.

Ἐσχατιάν. Extremum terræ vel agri locum. Vel, loca, quæ paſcua habent: ut apud Ariſtotelem libro VIII. *de Republica.* † Nomina quæ accumulationem & copiam ſignificant, omnia acutum habent in ultima: ut ἀκρωμιὰ, Φυλακιὰ, πυρκαϊὰ, ἀνθρακιὰ, ἐσχατιά. Sic etiam τρασιά: quod ſignificat locum, in quo eſt copia ficuum, quæ ſiccantur; vel caſeorum, vel cujuſcunque rei. Sic etiam ſeſe habet αἱμασιὰ, i. e. ſepes, ab accidente ita appellata. Huic vero regulæ non obſtant voces ἐξουσία, & οὐσία: [quippe quæ non ſignificant copiam, vel accumulationem.]

Ἔσχατος Μυσῶν πλεῖ. Ἕλλησι λοιμῷ κεκλιμένοις ὁ Θεὸς ἔχρησεν, ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν πλεῖν. οἱ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἠπόρουν. αὖθις δὲ τὴν Αἰολίδα παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῆς Μυσίας εὗρον. ἔνιοι τοῦ παροιμίαν τῷ χρησμῷ λέγουσι Τηλέφῳ μαντευομένῳ γενέσθαι τῆς μητρὸς εὑρεῖν, ἐπὶ τίνας τόπους ἐλθὼν, εὕροι τοὺς γονεῖς. τὸν δὲ Θεὸν προστάξαι, πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν. ἀφικόμενον δ' εἰς Τευθρανίαν, νέμεσθαι δὲ ταῦτα τὰ χωρία Μυσούς, ὑπάρχειν τῇ μητρὶ αὐτῷ. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῶν ὑπαλασσομένων. [4]Ἔσχατος δὲ, παρὰ τοῦ σχέσις καὶ κώλυσις, ὁ τελευταῖος. καὶ ὕσχατος, ὅτι ἐπ' αὐτὸν ὅδιν ἡ σχέσις, καὶ οὐκέτι προβῆναι δύναται, ἀλλ' ὕστερος εἰσήκει, ὃ πρώτου μὴ ἐόντος. καὶ τὸ πύματος, ἀπὸ τοῦ πεπαῦσθαι· καὶ τέρμων, τὸ ἔσχατον, ἀπὸ τοῦ τέρματος· ὅ ἐστι, τέλους.

Ἔσχατος Μυσῶν πλεῖ. *Myſorum ultimus navigat.* Græcos peſtilentia laborantes Deus reddito oraculo ad Myſorum extremum navigare juſſit. Illi vero primum quidem [de ſenſu oraculi hujus] ambigentes, poſtea Æolidem in extremis Myſiæ finibus invenerunt. Alii ajunt oraculum hoc, quod in proverbium poſtea abiit, redditum eſſe Telepho, Deum conſulenti, quo loco parentes reperturus eſſet. Illi enim Deum præcepiſſe, ut ad extremum Myſorum navigaret. In Teuthraniam igitur profectus (quæ loca Myſos inhabitaſſe ferunt) matrem ſuam inveniſſe traditur. Dicitur proverbium hoc de iis, quibus dura & difficilia imperantur. Ἔσχατος vero dictus eſt a σχέσις & κώλυσις. Ὕσχατος vero dicitur ultimus, quod ad eum ſubſiſtatur: vel, quod ulterius progredi non poſſit, ſed ultimus ſtet, primo non ſinente eum progredi.] Nomen πύματος vero deductum eſt a πεπαῦσθαι, i. e. ceſſare: & τέρμιον, i. e. extremum, a τέρμα, finis.

Ἐσχατόωσαν. κειμένῳ ἐσχάτῳ.

Ἐσχατόωσαν. In extremo loco ſitam. Extremam.

Ἐσχάτως. ἄκρως. Μένανδρος· Φοβοῦμαί σε ἐσχάτως.

Ἐσχάτως. Summe. Maxime. Menander: *Te ſupra modum metuo.*

Ἔσχε. κατέπαυσε. Θουκυδίδης· Αἱ γὰρ τριήρεις πλέουσαι εἰς Αἴγυπτον, ἔσχον κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρας. καὶ Αἰλιανός· Οὐ γὰρ ἔσχον ἀνήσασθαι τὸ πρόσταγμα. ἀντὶ τοῦ, ἠθυμήθησαν.

Ἔσχε. Tenuit. Retinuit. Sedavit. [Appulit.] Thucydides. *Triremes enim in Ægyptum navigantes, ad Mendeſium [Nili] oſtium appulerunt.* Et Ælianus: *Non potuerunt enim imperata recuſare.*

Ἐσχεδίαζον. ἑτοίμαζον. ἢ ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου ἔλεγον. [5]Ἰώσηπος· Τοῖς δὲ τὸν πόλεμον ἐξάψασιν, ἐσχεδίαζόντο πρὸς ἡδονήν. καὶ Πολύβιος· Ἁπλῶς δὲ πάντα κατὰ τὸ συνεχὲς, ὅτι τῆς ἀρχῆς ἄκρας τέλους ἐσχεδιάσθαι καὶ διημαρτῆσθαι.

Ἐσχεδίαζον. Parabant. Vel, ex tempore dicebant. Joſephus: *Belli autem incentoribus, quæ illis placerent, ex tempore fingebantur.* Et Polybius: *Prorſus autem omnia perpetua ſerie ab initio ad finem uſque negligenter dicta & perperam facta fuiſſe [dicebat.]*

Ἔσχετο. ἐπεσχέθη.

Ἔσχετο. Retentus, aut impeditus fuit.

Ἐσχηματισμένος. ὁ πρόσκαιρον τρόπον ἔχων, καὶ δοκῶν εἶναι κόσμιος· ὡς παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Τίμωνα· Οἱ δ' ἀλαζονευόμενοι μὲν Τίμωνι παραπλησίως, τὸ ἐσχηματισμένοι περιέρχονται, ὥσπερ ἔστος.

Ἐσχηματισμένος. Simulatus. Fictus. Qui ſimulatos mores habet, & modeſtus eſſe videtur; ut apud Lyſiam in oratione contra Timonem: *Illi vero, haud ſecus ac Timon, ſeſe jactant, & ſimulatis moribus circumeunt, ut ille.*

1 Οὐσίας] Sic habent omnes Editt. Sed male. Scribendum enim eſt πλευσίας. Agitur namque hic de nominibus copiam vel abundantiam ſignificantibus: qualia ſunt ἀκρωμιὰ, ἀνθρακιὰ, & ſimilia.

2 Καὶ τὸ αἱμασιὰ οὕτως ἔχει ἀπὸ τ.] Scribe & diſtingue: Καὶ τὸ αἱμασιὰ οὕτως· ἔχει δὲ ἀπὸ τοῦ συμβ.

3 Τὸ ἐξουσία, οὐσία, οὐκ ἀντ.] Confer Etymologum v. Οὐσία. Non video tamen, quid hæc ad rem faciant.

4 Ἔσχατος δὲ, παρὰ τοῦ σχ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum.

5 Ἰώσηπος] De Bello Jud. lib. II. in fine: ſed ubi pro ἐσχεδιάζοντο (cujus vocis gratia fragmentum hoc in Collectanea ſua retulit Suidas) hodie rectius legitur ἐκτελιάζοντο, ut ex ſerie ſenſus apud Joſephum patet. Vetus tamen interpres Joſephi, qui vulgo Rufinus fuiſſe putatur, olim etiam legit ἐκσελιάζοντο, ut ex verſione ejus, quam hic retinui, apparet.

Ἐσχολάρχησε. σχολῆς ἦρξεν. ἐδίδαξεν.

Ἐτάζω. αἰτιατικῇ.

Ἕται.[1] οἱ πολῖται. Ποτὲ δὲ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενεῖς.

Ἐταινίωσε. περιείλησε. συνέσφιγξεν. Ὁ δὲ καταταινίωσε τὸ τραῦμα τῇ ζώνῃ.

Ἑταίρα. Φίλη. πόρνη. Ὅτι [2]Σκιπίων ἑταίρας καὶ θύτας καὶ μάντεις ἐξήλασε τῷ τραλοπέδῃ, οἷς πρὸ τὰς δυστροξίας οἱ τραλιῶται περιδεεῖς γεγενότες, ἐχρῶντο.

Ἑταῖραι Κορίνθιαι. Λαΐς, Κυρήνη, Λέαινα, Σινώπη, Πυρρίνη, [3]Σκιώνη, Ῥοδῶπις Θρᾳκικὴ, σύνδουλος Αἰσώπου τοῦ λογοποιοῦ· ἥτις ἐλευθερωθεῖσα, κατέμεινεν ἐν Αἰγύπτῳ. Φησὶ δὲ [4]Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Καὶ τὰς γ' ἑταίρας Φασὶ τὰς Κορινθίας,
Ὅταν μὲν αὐτὰς πις πένης πειρῶν τύχῃ,
Οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν· ἐὰν δὲ πλούσιος,
Τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς εἰς τοῦτον τρέπειν.

Ἑταῖρε. ὁ Πλάτων, καὶ οἱ ἄλλοι φιλόσοφοι, τοὺς γνησίους ἐραστὰς τῶν λόγων ἑταίρους ἐκάλουν· ὃς ἐμιμεῖτο Ἰουλιανὸς, ἑταίρους πάντας καλῶν ἐν ταῖς συνουσίαις, οὐκ ἀπαυθαδιζόμενος τῇ βασιλείᾳ.

Ἑταιρεία. ἡ συνήθης ὁμόνοια, καὶ φιλία. Βάβριος·

Θένλο [5]μετ' ἀλλήλοισιν ἑταιρείην μύε δοιὼ,
Οὐ καθομά ζώοντες· ὁ μὲν κτεάνοιο ἐρήμου
Ἐπρέφετ'· ὃς δὲ δόμοισιν ἐν ἀφνείων πρέφετ' ἀνδρῶν.

Ἑταιρεία καὶ τὸ τάγμα. καὶ ἑταιρειάρχης, ὁ τῆς ἑταιρείας ἄρχων.

Ἑταιρεῖος. ὁ Ζεὺς παρὰ Κρησί. σημαίνει δὲ καὶ τὸν φίλον.

Ἑταιρεία. ἡ φιλία. [6]ἰδίως δὲ ἐπὶ τῆς ἑταιρήσεως τέθνομα τέταχεν Ἀνδοκίδης.

Ἑταιριζομένη. [7]ἐρεθιζομένη. προσκινουμένη. ἑταιρίζω γάρ, τὸ φίλον προσλαμβάνομαι.

Ἑταιρισάμενος. συνεργήσας. καὶ ἑταιρήσας. πορνεύσας. καὶ ἑταιρήσεις, τὰς πορνείας.

Ἑταιρίστριαι. αἱ καλούμεναι τειβάδες.

Ἑταῖρος. ὁ ἴδιος.

Ἑταιρῶ. ἐπὶ τῆς πόρνης.

Ἑταιρῶν. [8]ἀνθινῶν. Νόμος [9]Ἀθήνησι, τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν.

Ἔτεα. ἔτη παρ' Ὁμήρῳ.

Ἐχολάρχησε. Scholæ præfuit. In ſchola docuit.

Ἐτάζω. Accuſativo jungitur. Examino.

Ἕται. Cives. Populares. At πηοὶ, affines.

Ἐταινίωσε. Circumligavit. Conſtrinxit. Obligavit. *Ille vero zona vulnus obligavit.*

Ἑταίρα. Amica. Meretrix. *Scipio vero meretrices, haruſpices, & vates ex caſtris expulit, quibus milites, præliis adverſis ante territi, utebantur.*

Ἑταῖραι Κορίνθιαι. Meretrices Corinthiæ: [quales ſunt,] Lais, Cyrene, Leæna, Sinope, Pyrrhine, Scione, Rhodopis Thracia, conſerva Æſopi, fabularum ſcriptoris: quæ manumiſſa, in Ægypto manſit. Ariſtophanes autem in *Pluto* dicit: *Ajunt etiam meretrices Corinthias, ſi quidem pauper uſuram corporis ab eis petat, nullam ejus rationem habere; ſin dives, illico podicem ad eum convertere.*

Ἑταῖρε. Sodalis. Plato, cæterique Philoſophi, veros ſapientiæ amatores, ἑταίρους, i. e. ſodales, vocabant: quos imitatus eſt Julianus, in congreſſibus omnes vocans *Sodales*, nec ob faſtigium imperii ullum faſtum præ ſe ferens.

Ἑταιρεία. Familiaritas & concordia ſodalium inter ſe. Amicitia. Babrius: *Inierunt inter ſe amicitiam mures duo, diverſis in locis degentes. Nam alter quidem vivebat in novali, ab hominibus remoto: alter vero in ædibus opulentorum hominum alebatur.* Ἑταιρεία etiam ſignificat ordinem quendam militarem: cujus dux appellatur ἑταιρειάρχης.

Ἑταιρεῖος. Epithetum Jovis apud Cretenſes. Id eſt, Amicitiæ præſes. Significat etiam amicum.

Ἑταιρεία. Sodalitas. Amicitia. Andocides vero peculiariter hoc nomen poſuit pro ἑταίρησις, i. e. ſcortatio.

Ἑταιριζομένη. Sodalem deligens. Adſciſcens. Ἑταιρίζω enim ſignificat, ſodalem adſciſco.

Ἑταιρισάμενος. Qui ſimul opus cum aliquo fecit. At ἑταιρήσας, qui ſcortatus eſt. Et ἑταιρήσεις, ſcortationes.

Ἑταιρίστριαι. Meretrices. Sive ex, quæ vocantur τειβάδες, i. e. fricatrices.

Ἑταῖρος. Sodalis. Socius.

Ἑταιρῶ. Scortor. De meretrice [dicitur.]

Ἑταιρῶν. Meretricum. Lex erat Athenis, quæ meretrices veſtes variorum colorum geſtare jubebat.

Ἔτεα. Anni. Apud Homerum pro ἔτη.

1 Ἕται. οἱ πολῖται. Ποτὲ δὲ, οἱ κατ' ἐπιγ.] Locum hunc ex MSS. Pariſ. in integrum reſtitui, qui in prioribus Editt. ſic legitur: Ἕται. οἱ πολῖται. † Ἐπηοὶ δὲ, οἱ κατ' ἐπιγαμβρίαν συγγ. Peſſime omnino. Pro πηοὶ enim vitioſe ſcriptum eſt ἐπηοί: & deinde, quæ conjungenda erant, male disjuncta ſunt; uno articulo in duos diremptо. Conſer Noſtrum infra v. Πηός.

2 Ὅτι Σκιπίων ἑταίρας κ. θύτας κ. μ.] Fragmentum hoc Valeſius Polybii eſſe putat: in quo vir ſummus fallitur. Eſt enim Appiani in *Iberic.* pag. 517.

3 Σκιώνη] Apud Ariſtophanem *Pluto* pag. 16. unde locum hunc excerpſit Suidas, legitur Σικυώνη: quod magis placet.

4 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ] Pag. 16. (8. Ed. Baſ. *P.*

5 Θένλο μετ' ἀλλήλοισιν ἑτ.] Fabulam, ad quam fragmentum hoc referendum eſt, prolixe & eleganter deſcribit Horatius lib. II. Sat. x.

6 Ἰδίως δὲ ἐπὶ τ. ἑταιρ.] Ex Harpocratione.

7 Ἐρεθιζομένη. προσκινουμένη] Sic habent libri tam manu ſcripti, quam excuſi: ſed mendoſe. Scribendum enim eſt, αἰσχυνζομένη, προσκυνουμένη: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

8 Ἀνθινῶν] Hæc vox ut ſupervacanea delenda eſt. Non poteſt enim eſſe interpretatio vocis ἑταιρῶν.

9 Νόμος Ἀθήν.] Vide nos infra ad v. Ζάλευκος.

Ἐτεήν-

Ἐτέθησαν. ὑπέκυψαν. ἐπείσθησαν. Οἱ δὲ τῇ τοῦ βασιλέως μᾶλλον καὶ τοῦ ἐπισκοποῦντος ἐτέθησαν βουλῇ.

Ἐτέκταινον. κατεσκεύαζον.

Ἐτέαρχος. ζήτει ἐν τῷ Βάτης.

Ἐτελέσθησαν. ἐμιάνθησαν. μετέσχον τῆς μιαρᾶς συνουσίας.

Ἐτέλει. ἐτέτακτο.

Ἐτεοβουτάδαι.[1] γένος Ἀθηναίοις πολὺ καὶ λαμπρόν, ἀπὸ Βούτου· ἀφ' οὗ οἱ ἱερεῖς καθίσταντο Ἀθήνησιν. † Ὅπου οἱ Ἐτεοβουτάδαι ἀπόγονοι τοῦ Βούτου ἦσαν ἱερέως. τὸ γὰρ ἐτεὸν ἀληθὲς δηλοῖ.

Ἐτεοκλῆς. ὄνομα κύριον. καὶ Ἐτεοκλείης.

Ἐτεόν. ἀληθῶς. [3]Ἐτεὸν ἡγῇ γὰρ Θεούς; ἀληθῶς πεπίστευκας εἶναι Θεούς;

Ἐτεόνικος. ὄνομα κύριον.

Ἐτεωνεύς. ὄνομα κύριον.

Ἑτεροκλινέα. ἑτεροκλινῆ. Ἑτεροκλινὴς νίκη, ὅταν οἱ ἡττηθέντες νικῶσι.

Ἑτερόγναθος. ἐπὶ ἵππου, ἀπειθὴς, ἢ ἄπληστος, καὶ [4]ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων.

Ἑτερομάχαλος.[5] χιτών. ὃν ἐξωμίδα λέγουσιν.

Ἑτερομόλιος δίκη. εἰς ὃν ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον.

Ἕτερον. Ὅμηρος·

Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. ἐνταῦθα δοκεῖ συγκεχύσθαι τὸ δυϊκόν. ἔδει γὰρ ἕτερόν γε εἰπεῖν· ἑτέρῳ γὰρ τοῦ ἑτέρου ἀντιδιαστελλομένου. [6]τὸ γὰρ ἄλλος ἐπὶ πλειόνων πίπτεται. πιθανεύσαι δέ, ὅτι ἐπὶ τῶν ὁμοειδῶν τὸ ἕτερον.

Ἕτερος. ὑπομειζόμενον. [7]τελεσχῆ δὲ ὑπομειζόμενα· εἰς ὃν δύο, ὡς ἕτερος τῶν ὀφθαλμῶν. δύο καθ' ἕνα, ὡς ἑκάτερος. εἰς ὃν πολλῶν, ὡς ἄλλος. πολλοὶ καθ' ἕνα, ὡς ἕκαστος.

Ἑτερόστομος φάλαγξ καλεῖται, ἥτις πορεύεται, τὸ μὲν ἡγούμενον ἥμισυ ἔχουσα ἐν εὐωνύμῳ παραγωγῇ· τετάσι, τοὺς ἡγεμόνας ἐξ εὐωνύμου· τὸ δὲ ἥμισυ τοὺς ἡγεμόνας ἐν δεξιᾷ παραγωγῇ.

Ἑτερόφθαλμος.[8] ὁ ἐν Λοκροῖς νομοθετήσας. Δη-

Ἐτέθησαν. Subjecti ſunt. Paruerunt. Obtemperarunt. *Illi vero Regis & Inſpectoris conſilio potius paruerunt.*

Ἐτέκταινον. Fabricabant. Conficiebant.

Ἐτέαρχος. Etearchus. Quære in voce Βάτης.

Ἐτελέσθησαν. Polluti fuerunt. Impuro coitu ſe contaminarunt.

Ἐτέλει. Statutum erat.

Ἐτεοβουτάδαι. Eteobutadæ. Athenis familia fuit ampla & illuſtris, a Bute [quodam ſic appellata:] ex qua Sacerdotes Athenis eligebantur. Eteobutadæ autem Butæ ſacerdotis [veri] poſteri erant. Ἐτεὸν enim verum ſignificat.

Ἐτεοκλῆς. Eteocles. Nomen proprium. Et Ἐτεοκλείης, Eteocleæ.

Ἐτεόν. Vere. Revera. *Vere igitur putas eſſe Deos?* Vel, an igitur revera credis eſſe Deos?

Ἐτεόνικος. Eteonicus. Nomen proprium.

Ἐτεωνεύς. Eteoneus. Nomen proprium.

Ἑτεροκλινέα. In alteram partem inclinantem. Et ἑτεροκλινὴς νίκη, victoria alternans: quum ſcilicet victi vincunt.

Ἑτερόγναθος. De equo dicitur. Contumax. Ore duro præditus. Vel, inſatiabilis, & qui mandibulis utriſque comedit.

Ἑτερομάχαλος χιτών. Veſtis unam tantum manicam habens: quam etiam ἐξωμίδα vocant.

Ἑτερομόλιος δίκη. Judicium, ad quod alter adverſariorum tantum accedit.

Ἕτερον. Alterum. Aliud. Homerus: *Qui aliud quidem pectore occultum habet, aliud vero loquitur.* Hic duale videtur confundi. Oportebat enim ἕτερον dicere: quoniam ἕτερον opponitur ἑτέρῳ. Ἄλλος enim de pluribus dicitur. Probabiliter autem dicitur, τὸ ἕτερον dici de rebus, quæ ſunt ejuſdem ſpeciei.

Ἕτερος. Alter. Eſt vocabulum partitionem ſignificans. Partitio autem quadruplex eſt: Unus ex duobus; ut [cum dicimus,] *alter* oculorum. Duo ſingillatim, ut *uterque*. Unus ex multis, ut *alius*. Multi ſingillatim, ut *unuſquiſque*.

Ἑτερόστομος φάλ. Sic vocatur phalanx, quæ ita incedit, ut dimidiam partem ducum in ſiniſtro; alterius vero dimidiæ partis duces in dextro latere collocatos habeat.

Ἑτερόφθαλμος. Altero oculo privatus. Lu-

1 Ἐτεοβουτάδαι. γένος Ἀθην.] Hæc leguntur etiam apud Harpocrationem, ſed non eodem ordine.

2 Ἀθηναίοις] Malim, Ἀθήναις.

3 Ἐτεὸν ἡγῇ γὰρ Θεούς] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Equit.* pag. 290. ubi tamen pro ἡγῇ legitur ἡγεῖ: quod eſt Ἀπιστοῦντος.

4 Ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθ.] Sic etiam habet Photius in Lexico inedito; itemque Etymologus. Sed hæc interpretatio potius convenire videtur voci ἑκατερόγναθος.

5 Ἑτερομάχαλος χιτών. ὃν ἐξωμ.] Scholiaſta Ariſtophanis ad *Veſpas* pag. 460. Καὶ ἐξωμίδων. ἱμάτια ὀθνεῖα καὶ ἑτερομάχαλα. Confer Noſtrum ſupra v. Ἐξωμίς.

6 Τὸ γὰρ ἄλλος ἐπὶ πλειόνων τ.] Imo vox ἄλλος interdum etiam apud optimos auctores de duobus dicitur, & τῷ ἕτερος opponitur. Theocritus in *Thalyſ.* v. 36.

——Τάχ' ἄτερος ἄλλον ὀνάσει.

Vide ad eum locum Caſaubonum. Homerus Il. I. v. 468. 469.

—— Ἕτερον μὲν ἐὼ' αἰθέσῃ ἐνερικὲς αὐλῆς·

Ἄλλο δ' ἐνὶ φρεσίμᾳ.

Hic ἄλλο jungitur cum ἕτερον, quamvis Poeta de duobus tantum ignibus loquatur. Contra τὸ ἕτερον interdum etiam de pluribus dicitur, & pro ἄλλο ponitur, ut expreſſe teſtatur vetus Enarrator Comici ad verba illa, quæ circa initium *Pacis* leguntur,

Ἑτέραν ἑτέραν δὸς παιδὸς ἠπιερηκότος.

Confer Nos etiam ſupra ad v. Ἄλλος.

7 Τετραχῆ δὲ ὑπομειζόντων. εἰς ὃν δ.] Quæ hic Suidas habet, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum v. Ἕκαστος. Cæterum, Portus locum hunc peſſime verterat, quod non intelligeret ſignificationem vocis ὑπομειζόμενον, & ὑπομειζόντων. Ὑπομειζόμενα autem apud Græcos dicuntur ea, quæ Grammatici Latini *partitiva* vulgo appellant: quorum quatuor eſſe ſpecies Suidas Lectorem hic docere vult. Vide verſionem noſtram, & omnia clara erunt.

8 Ἑτερόφθαλμος. ὁ ἐν Λοκρ.] Ex Harpocratione. Per Locrenſium autem legiſlatorem hic intelligi Zaleucum, quis neſcit?

μοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Talis erat [Zaleucus,] Locrenſium legiſlator. Demoſthenes in oratione contra Timocratem.

Ἑτερόχροι. ὁ ἀλλοῖος καὶ ἕτερος τὴν χροιάν.

Ἑτερόχροι. Diverſum habens colorem.

Ἑτέρωθι. καὶ ἑτέρωθεν. καὶ ἑτέρωσε. εἰς ἕτερον μέρος. ἀλλαχόσε.

Ἑτέρωθι. Alibi. Et ἑτέρωθεν. Aliunde. Et ἑτέρωσε. In aliam partem. Alio.

Ἑτεροῖος. ὁ ἄλλος.

Ἑτεροῖος. Alius. Diverſus. Diſſimilis.

Ἑτερομυθήν. ἀλλοιομυθήν.

Ἑλεγομυθήν. Immutata.

Ἑτεροιῶ. τὸ μεταβάλλω.

Ἑλεγοιῶ. Immuto. Muto.

Ἑτεροίως. ἀλλοίως.

Ἑλεγοίως. Aliter. Diverſe. Diſſimiliter.

Ἑτετάραχθ'. ἐτεθορύβητο.

Ἑλετάραχθ'. Turbatus fuit.

Ἐτεχνίτευε. μετὰ τέχνης καὶ δόλου ἠρεύνα. Ἰώσηπος· Ἐτεχνίτευε μαθεῖν, πίνι τρόπῳ τοσοῦτον περιέχθ' κατ' ἀρετήν.

Ἐτεχνίτευε. Aſtute & doloſe ſcrutabatur, vel inquirebat. Joſephus: *Omni aſtu adhibito cognoſcere cupiebat, qui fieret, quod fortitudine tantum reliquis præſtaret.*

Ἔτειον. ἐνιαύσιον. Ἐπέτειον δέ, τὸ μὴ μόνιμον, ἀλλὰ περὶς ἐνιαυτὸν ἀκμάζον. καὶ Ἔτει καρπὸς, καὶ χρόνος.

Ἔτειον. Annuum. Anniverſarium. Ἐπέτειον vero, quod non perpetuo durat, ſed per unum tantum annum floret. Et Ἔτει καρπός, fructus annuus. Et Ἔτει χρόνος, annuũ tempus.

Ἔτειρεν. κατεπόνησεν.

Ἔτειρεν. Vexavit. Fatigavit.

Ἐτειχίζοντο. τοῖς τείχεσι περιελειχίζοντο. περιεκλείοντο. Ἐντὸς δὲ τῆς τάφρου καὶ τοῦ ἐρύματος ἐτειχίζοντο.

Ἐτειχίζοντο. Muris circumdabantur, vel concludebantur. *Intra foſſam & munimenta concludebantur.*

Ἐτήρει. ἐταμίευε. Τοὺς δὲ νεωτέρους ἐτήρει τῷ θειάμβῳ.

Ἐτήρει. Servabat. Cuſtodiebat. *Juniores autem triumpho ſervabat.*

Ἔτης. ὁ πολίτης. Ἀπὸ τοῦ ἔθους. ὡς ξένος, ὁ ἔξω τῆς ἑνότητος ὤν. ἢ ἀπὸ τοῦ ἔξω εἶναι.

Ἔτης. Civis. Ab ἔθος, conſuetudo. Ut ξένος dicitur, qui eſt ἔξω ἑνότητος: id eſt, extra unitatem. Vel ab ἔξω εἶναι, i. e. extra eſſe.

Ἐτησίαι. οἱ ἄνεμοι, οἱ κατ' ἔτος πνέοντες. πνέουσι δὲ ἐν ἀκμῇ τοῦ θέρους, διότι ὁ ἥλιος μεσημβρινώτερος, καὶ ἀπὸ τῶν μεσημβρινῶν τόπων βορειοτέρους γενόμενος, λύει τὰ ὑγρὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρκτοις. λυόμενα δὲ ταῦτα ἐξαιρεῖται καὶ πνεύματα, καὶ ὅτι τούτων γίνονται οἱ Ἐτησίαι, καὶ ἀπὸ τῶν ἀρκτώων τόπων φέρονται ἐπὶ τὰς μεσημβρινάς. ἃ περιπίπτει τοῖς ὑψηλοτέροις ὄρεσι τῆς Αἰθιοπίας, καὶ πολλὰ καὶ ἀῤῥοα γιγνόμενα ἀπεργάζονται ὑετούς, καὶ ὅτι τῶν ὑετῶν τούτων πληθωρεῖται ὁ Νεῖλος τοῦ θέρους, ἀπὸ τῶν μεσημβρινῶν καὶ ζαφερῶν τόπων ῥέων.

Ἐτησίαι. Eteſiæ. Venti quotannis ſpirantes. Spirant autem æſtate adulta, quod tunc Sol altiſſimus, & a partibus quidem meridionalibus remotior, Septentrionalibus vero vicinior, humores in Septentrione reſolvat; qui reſoluti in aerem & ventum convertuntur; unde gignuntur Eteſiæ. Hi venti a partibus Septentrionalibus ad meridionales ſpirantes, in altiores montes Æthiopiæ incidunt, ibique collecti, pluvias cient; quibus Nilus æſtate repletur, a meridionalibus ſiccisque locis fluens.

Ἐτήσιος. ὁ κατ' ἔτος.

Ἐτήσιος. Annuus. Anniverſarius.

Ἐτήτυμος, ὁ ἀληθής.

Ἐτήτυμος. Verus.

Ἔτι. ἐπίῤῥημα. παρέλκει ἀεὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. παρὰ Ἀριστοφάνει·

Ἢν οὖν ἐμοὶ πείθησθε, σωθήσεσθ' ἔτι.

Ἔτι. Adverbium. Adhuc. Apud Atticos ſemper redundat. Apud Ariſtophanem: *Si igitur mihi obtemperaveritis, ſervabimini adhuc.*

Ἐτίθετο. Οὐδὲ τῇ ὄψει τῶν ὀνείρων ἐτίθετο. ἀντὶ τοῦ, προσέκειτο. προσεῖχεν.

Ἐτίθετο. Addictus erat. Attendebat. Animum advertebat. *Nec ad ſomnia animum advertebat.*

Ἐτιθηνήσατο. ἐγαλάκτισε.

Ἐτιθηνήσατο. Lactavit. Lacte nutrivit. Nutrivit.

Ἐτίθει σκάνδαλον. ἐποίει.

Ἐτίθει σκάνδ. Scandalum præbebat, vel committebat.

Ἔτι μιὸ. χρονικὸν ἐπίῤῥημα.

Ἔτι μιὸ. Adverbium temporis. Etiam nunc.

Ἐτιμησάμην. Ὡς ἔγωγ' ἐτιμησάμην ἂν τοῦ παν-

Ἐτιμησάμην. Æſtimavi. *Quovis pretio re-*

τὸς,

1 Ἐπιτάχθ. ἐπιτάχθη] Homerus Il. B. v. 95.
Τετράχθ δ' ἀγορὴ, τὰτὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα.
Scholiaſta. Τετράχθ. ἐπιτάχυντο τὰτὸ θορυβώδης ἦν. Huc reſpexit Suidas: apud quem pro ἐπιτάχθη ſcribendum eſt ἐπιτάχυνθ, ut habet Scholiaſta.

2 Ἐπιχείσθαι] Hæc vox ſola non ſignificat id, quod Suidas vult, ſed juncta cum verbo μαθεῖν, ut in fragmento, quod ſequitur.

3 Ἰώσηπος] *Antiquit. Jud.* lib. v. cap. x. pag. 162. ubi de Samſone & Dalila meretrice verba fiunt.

4 Ἐτησίαι] Confer Scholiaſtam Apollonii Rhodii ad lib. II. v. 528.

5 Παρὰ Ἀριστοφάνει] *Eccleſiaz.* pag. 730. (490. Ed. Baſ. P.)

6 Προσέκειτο. προσεῖχε] Hæc interpretatio non convenit verbo ἐπίθετο, ſed προσεπίθετο.

τὸς, Ἀντώνιον ἀποκλείναντα Κικέρωνα ἔθι εἶναι.

Ἐπιμήσαλο. ἐξηριθμήσαλο. Ὁ δὲ συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν βαρβάρων, καὶ τῶ βασιλέως περὶ ἀφέσεως ἀποπρεσβευσαμένου, ἐπιμήσαλο τιμὴ ζωῆς αὐτῦ ὁ βάρβαρος λιτρῶν υ.

Ἐπιμήσαλο. ἐζημίωσαν. καλεδίκασαν. οἱ δὲ τὸν Σωκράτη θανάτῳ ἐπιμήσαλο. τίμημα γὰ, ἡ ζημία, καὶ ἡ καταδίκη.

Ἐπιμήσαθε. ἀντὶ τῦ, ἠγοράσαλε. Θουκυδίδης· Ἣν ὑμεῖς πολλῶν χρημάτων ἐπιμήσαθε.

Ἐπσάμιν. ἐπιμωρησάμιν.

Ἔπσαν. ἔδωκαν. Αἰλιανός· Ἀνθ' ὧν οἱ Φωκεῖς ἔπσαν δίκας βαρυτάτας.

Ἔπσε. δέδωκεν. Ὁ δὲ ἔπσε δίκας, ὧν ἔπραξεν. ὐ γάς πω ταχεῖ καὶ ὠκυμόρῳ τέλῃ τὸν βίον κατέτρεψεν, ἀλλ' ὀκολάζετο χρόνῳ.

Ἔτλη. ὑπέμεινεν.

Ἐτνήρυσις. ἀθάρα μὴ γάλακλος. καὶ ἐτνήρυσις, ἡ ζωμάρυφρις, ἐν ᾗ τὸ ἔτυς χρύονλαι· (ὥσπερ οἰνήρυσις) ᾗ πᾶν τὸ παράσον. Ἔτυς δὲ ἔλεγον τὴ ἀθάραν, καὶ τὸ πίσσινον ἀπέψημα. Καὶ [2] κνῆπιν, καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν.

Ἔτυς. τὸ ὄσπριον.

Ἐτόπασεν. ὑπενόησεν. ὠόμισεν.

Ἔτορεν. ἔτρησεν. ἐτρύπησεν.

Ἐτός. παρέργως. Ἔτος δὲ, ὁ χρόνος. καὶ ἡ δοτικὴ, τῷ ἔτῃ. καὶ πληθυντικὸν, τὰ ἔτη.

Ἐτυρώθη. ἐπληρύνθη. [3] Δαβίδ· Ἐτυρώθη ὡς γάλα ἡ καρδία αὐτῶν.

Ἐτώθαζον. ἔσκωπτον. ἐχλεύαζον. ἐλοιδόρων. [4] Οἱ δὲ ἐς τὸν Χοσρόην ὕβριζον ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων, καὶ ξὺν γέλωτι ἀκόσμῳ ἐτώθαζον. ἢ ἐτώθασαν, ὠαυχήσαντο.

Ἐτώσιον. τὸ μάταιον.

Ἐτραχηλίασε. [5] καλιχυρεύσαλο. ἢ ἐγαυρίασεν. ἀπὸ τῶν βοῶν, ἃ ἀποβαλλόντων τὸ τραχήλι τὸν ζυγόν. [6] Ἰώβ· Ἐναντι δὲ Κυρίυ παντοκράτορος ἐτραχηλίασε.

Ἔτρησεν. ἐτρύπησεν.

Ἐτρίβετο. ὑπεκτρίβετο. ἀνεβάλλετο. Μέχρι πολλῦ διαφερομένων, ἐτρίβετο ἡ διαβολή.

Ἔτρυχεν. ἐδάμαζεν.

Ἐτρύχωσεν. ἐξέτειψεν. Ἡ δὲ γῆ ἀγονίας καὶ λιμμώδης, ἔτρυχεν αὐτὺς ἀλγηδόναι.

Ἕτοιμος. ὁ εὐχερής.

demptum vellem, Antonium, qui Ciceronem occidit, adhuc vivere.

Ἐλεμίσατο. Æstimavit. Numeravit. *Cum autem ille a barbaris captus esset, & Rex de ejus liberatione legatos misisset, barbarus vitam ejus quadringentis libris æstimavit.*

Ἐλεμίσαντο. Mulctarunt. Capitis damnarunt. *Illi vero Socratem morte mulctarunt.* Τίμημα enim est pœna, vel mulcta.

Ἐλεμίσαθε. Emistis. Thucydides: *Quam vos magno pretio emistis.*

Ἐλεσάμιν. Ultus sum. Vindicavi.

Ἔλεσαν. Persolverunt. Dederunt. Ælianus: *Pro quibus sceleribus Phocenses pœnas gravissimas dederunt.*

Ἔλεσε. Persolvit. Dedit. *Ille vero facinorum a se perpetratorum pœnas dedit. Non enim celeri & propera morte vitam finiit, sed lento supplicio consumptus est.*

Ἔτλη. Sustinuit. Ausus est.

Ἐτνήρυσις. Trulla, qua puls hauritur: ut οἰνήρυσις, trulla, qua vinum hauritur. Item omne instrumentum, quo aliquid turbatur & agitatur. Ἔτυς autem dicebatur puls ex pisis [aliisque leguminibus] elixis confecta. [Et in Epigrammate:] *Et radulam, & cochlear, quo puls hauritur.*

Ἔτυς. Puls ex leguminibus elixis confecta.

Ἐτόπασεν. Suspicatus est. Existimavit.

Ἔτορεν. Perforavit. Penetravit. Trajecit.

Ἐτός. Frustra. Perfunctorie. Ἔτος vero, annus. Dativus, τῷ ἔτῃ. Pluralis, τὰ ἔτη.

Ἐτυρώθη. Spissatum est. Induratum est. David: *Cor eorum lactis instar spissatum est.*

Ἐτώθαζον. Cavillis insectabantur. Deridebant. Conviciis insectabantur. *Illi vero ex turribus murorum Chosroen convitiis insectati sunt, & effuso cachinno derisserunt.* Vel ἐτώθασαν, gloriati sunt.

Ἐτώσιον. Irritum. Vanum.

Ἐτραχηλίασε. Contumax fuit. Ferocem se præbuit. Translatio ducta est a bobus, qui jugum e cervice excutiunt. Jobus: *Coram Domino autem omnipotente ferocem & contumacem se præbuit.*

Ἔτρησεν. Perforavit. Trajecit. Transfixit.

Ἐτρίβετο. Tempus terebatur. Res differebatur. [*Ducibus autem*] *diu dissidentibus, oppugnatio differebatur.*

Ἔτρυχεν. Atterebat. Domabat.

Ἐτρύχωσεν. Attrivit. Afflixit. *Tellus autem sterilitate laborans ipsos ad magnas angustias redegit.*

Ἕτοιμος. Paratus. Promptus. Expeditus.

1 Ἀθάρα μὴ γάλακλος. ἐτνήρυσις] Hæc verba, ut supervacanea & sensum omnino turbantia, delenda sunt. Mox scribe, ὥσπερ οἰνήρυσις, ἐν ᾗ τὸ οἶνον ἀρύονται. ᾗ πᾶν τὸ παράσον &c. Et mox, πίσσινον ἀφέψημα. Scholiasta Aristophanis ad *Acharnenses*: Τὴν ἐτνήρυσιν. τὴν ζωμάρυφριν, ἐν ᾗ τὸ ἔτυς χρύονται. Et paulo post: Λέγεται δὲ ἐτνήρυσις πᾶν τὸ παράσον. ἔτυς δὲ ἔλεγον τὴν ἀθάραν ἐ τὸ πίσσινον ἀφέψημα. Hinc Suidas sua descripsit.

2 Καὶ κνῆπιν, ᾗ τὰν ἐτν.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibebimus infra v. Κνῆπις.

3 Δαβίδ] Psalm. cxviii. 70.

4 Οἱ δὲ εἰς τὸν Χοσρόην ὕβρ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. II. *de Bello Pers.* cap. VIII. pag. 105.

5 Ἐτραχηλίασε. καπχ.] Confer Hesych. v. Τραχηλιάσας.

6 Ἰώβ] Cap. XV. 25.

Ἑτοίμως. ἐμφρόντιστα. Ἑτύμως δὲ, ἀληθῶς. ἀφ' τοῦ υ ψιλῦ, καὶ ψιλῶται.

Ἕτυμος. ὁ ἀληθής.

Ἑτύθη. ἐσφαγιάσθη.

Ἑτυμοκλῆς. ὄνομα κύριον.

Εἰγμῦν. εἰκάμψω.

Ἔοικα βοῦς ἐπὶ σφαγὶὼ μολεῖν.

Ἐοίκασι τοῖς ὑπὸ Πύλῳ ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς. παροιμία, ἐπὶ τῶν ὠχριώντων καὶ ἰσχνῶν. Πύλος δὲ χωρίον τῆς Λακωνικῆς, ἔνθα Κλέων στρατηγήσας, τοὺς αἰχμαλώτους ἀπὸ Σφακτηρίας ἔλαβεν. εἰκὸς ἦν τούτους διὰ τὸ μὴ αἰχμαλωτισμοῦ φόβον, ἢ ἀφ' τὸ πολλοῖς μὴν ἡμέρας πολιορκεῖσθαι ἐν ἐρήμῳ νήσῳ, ἢ ἀφ' ἧς ὑδὲν τῶν ἐπιτηδείων ἦν λαβεῖν, πολλῷ δὲ μᾶλλον ἄλωσιν συγκεκλεῖσθαι χρόνῳ δεδεμένους ἐν ξύλῳ, ὠχρούς τε καὶ ἰσχνοὺς καὶ δυσχρόους γεγονέναι.

Ἔοικεν. ἔοικεν.

Ἐοικότα. πρόσφορα.

Εὖ. καλῶς. Ἐρᾷ αὐτῆς ἀνὴρ Ῥωμαῖος, Ἄππιος ὄνομα, τῶν εὖ γεγονότων.

Εὔα. ἡ πρώτη γυνὴ, καὶ πρώτη παραβᾶσα τὴν κόπρον· εἰ μὴ Ἀδὰμ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς Ζωὴν ταύτην κέκληκεν, ὡς ἐσομένην μητέρα τῶν ζώντων.

Εὐά. τράγου φωνῆς μίμημα. Ὁ δὲ τράγος ἐκ τοῦ φρέατος ἀπεπήδησε, τὸ αὐτὸ φωνήσας εὐά.

Εὐαγγελέων. ὄνομα κύριον.

Εὐαγγέλιον. τὰ κάλλιστα ἀγαγγέλλον.

Εὐαγγελίζομαί σε. αἰτιατικῇ. Εὐαγγελίζομαί σοι χαράν.

Εὐάγγελος, κωμικός. τοῦ δράματος αὐτοῦ ἐστιν Ἀνακαλυπτόμενος· ὡς Ἀθήναιος ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς.

Εὐαγές. ἁγνόν. καθαρόν. εὐσεβές. ὅσιον. θειότατον. Γένους δὲ ἦν εὐαγοῦς, οὐκ ἐπὶ δυνάμει τυφούσῃ λαμπρυνομένου, οὐδὲ ἐπὶ χρημάτων περισσῇ κολακικῇ.

Εὐαγές. καλῶς κεκλασμένον.

Εὐαγής. καλῶς περιηγμένος. μεταφορικῶς, κύκλος. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Πιερικὰν σάλπιγγα, τῶν εὐαγέων βαρὺν ὕμνων
Χαλκεοτὰν κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις.

Εὐάγλεον. καθαρόν. λαμπρόν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Δροσερὰν φύσιν εὐάγλεον.

Εὐάγκαλον. ἐλαφρόν. εὐμαρῆ. Ὁ δὲ Αἰνείας τὸν

Ἑτοίμως. Prompte. Expedite. At ἐτύμως, vere. Scribitur per υ, & ſpiritu tenui notatur.

Ἕτυμος. Verus.

Ἐτύθη. Jugulatus fuit. Mactatus eſt.

Ἑτυμοκλῆς. Etymocles. Nomen proprium.

Ἐοιγμῦν. [Per ſyncopen] pro ἐοίκαμῦν. Videmur. Similes ſumus.

Ἔοικα βοῦς ἐπὶ σφ. *Videor bos ad lanienam ire.*

Ἐοίκασι τοῖς ὑπὸ Π. *Similes ſunt Lacedæmoniis illis, qui ex Pylo captivi* [*Athenas*] *abducti ſunt.* Proverbium eſt, quod dicitur de pallidis & macilentis. Pylus enim erat locus in Laconia, ubi Cleon, Athenienſium dux, bellum geſſit, & Lacedæmonios, qui in Inſula Sphacteria erant, captivos duxit. Quare neceſſe eſt, illos propter obſidionem diuturnam, quam in Inſula deſerta, omniumque rerum ad victum neceſſariarum inopia laborante, ſuſtinuerant, & quod poſt captivitatem compedibus & nervis vincti in carcere diu detenti fuiſſent, pallore & macie confectos fuiſſe.

Ἔοικεν. Decebat. Conveniebat.

Ἐοικότα. Commoda. Congrua. Convenientia.

Εὖ. Bene. Præclare. Recte. *Ipſam amat vir Romanus, nomine Appius, nobili genere natus.*

Εὔα. Eva. Prima mulier, & primum mundi peccatum; quamvis Adamus ipſius maritus eam vocaverit *Vitam*, ut futuram viventium matrem.

Εὐά. Eva. Imitatio vocis hircinæ. *Hircus autem ex puteo exiliit, eandem vocem Eva proferens.*

Εὐαγγελέων. Evangelaon. Nomen proprium.

Εὐαγγέλιον. Lætum nuncium.

Εὐαγγελίζομαί σε. Cum accuſativo. Evangelium tibi prædico. At εὐαγγελίζομαί σοι χαράν, lætum nuncium tibi affero; [cum dativo.]

Εὐάγγελος, Evangelus, Comicus. Inter fabulas ejus eſt & illa, quæ Ἀνακαλυπτόμενος dicitur: ut ait Athenæus in *Dipnoſophiſtis.*

Εὐαγές. Caſtum. Purum. Pium. Sanctum. Divinum. *Erat autem pio genere ortus, quod nec potentia, nec opibus nimis conſpicuum eſſet.*

Εὐαγές. Quod facile frangi poteſt.

Εὐαγής. [Proprie,] bene circumductus. Metaphorice, rotundus inſtar circuli. [Item, ſacer, ſanctus.] In Epigrammate: *Pieriam tubam, ſacrorumque & gravium hymnorum fabrum, Pindarum hic pulvis habet.*

Εὐάγλεον. Puram. Claram. [Mobilem. Quæ huc illuc agitur.] Ariſtophanes *Nubibus: Naturam roſcidam, & quæ facile huc illuc agitur.*

Εὐάγκαλον. Leve. Portatu facile. *Æneas*

1 Ἐοίκασι τοῖς ὑπὸ Πύλῳ ληφθ.] Ariſtophanes *Nubibus* pag. 134.
Τί δ' ἐπτύμασας; πῶ στι δοκοῦσιν ἐοικέναι;
Τοῖς ὑπὸ Πύλῳ ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.
Vide ibi Scholiaſtam, ex quo totum hunc locum Suidas deſcripſit.

2 Ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσ.] Lib. XIV. pag. 644. ſed ubi fabula hæc appellatur Ἀνακαλυπτόμενη.

3 Καλῶς κεκλασμ.] Imo potius ῥᾳδίως κεκλασμένον: quam lectionem in verſione expreſſi.

4 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. III. cap. XXV. Epigr. XXVI. ut Portus etiam monuit. Sed ibi pro βαρὺν ὕμνων rectius una voce legitur, βαρυύμνων.

5 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 140. (75. Ed. Baſ. P.)

πατέρα.

πατέρα ὑπεθέμην τοῖς ὤμοις, ἐξήνεγκε φόρτον, ὡς ἦν φίλιον φιλοπάτορι καὶ τοῦτον εὐάγκαλον. οὕτω φησὶν Αἰλιανός.

Εὐαγόρας, Λίνδιος, ἱστορικός. ἔγραψε βίον Τιμαγένους, καὶ ἑτέρων λογίων ζητήσεις, κατὰ στοιχεῖον. Θουκυδίδου τέχνην ῥητορικήν, ἐν βιβλίοις ε. Τῶν παρὰ Θουκυδίδῃ ζητουμένων καὶ λέξιν. Ἱστορίαν, βασιλέων τὰς Αἰγυπτίων βασιλείας.

Εὐάγωγον. εὐχερές. καλῶς ἀναγόμενον. ἢ εὐάγωγον. εὐτρέπιστον. εὔληπτον.

Εὐάγριος. οὗτος ἔγραψε ποικίλα· καὶ ὑπόμνημα εἰς τὰς παροιμίας τοῦ Σολομῶντος.

Εὔαδεν. ἤρεσεν.

Εὐάθλους δέκα. Εὐαθλος ῥήτωρ ἦν πονηρός. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν·

Ἔστι τις πονηρὸς ἡμῖν τοξότης συκοφάντης,
Ὥσπερ Εὐαθλος παρ' ἡμῖν τοῖς νέοις.

ἦν δὲ καὶ εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, καὶ ἀγεννής. διὸ καὶ τοξότην αὐτὸν καλεῖ, οἷον ὑπηρέτην.

Εὐάλωτον. εὐκόλως χειρούμενον.

Εὐανακλήτως. συμπαθῶς. Καὶ τοὺς τὰς χαλεπήνας καὶ πλημμελήσαντας εὐανακλήτως ἔχειν, καὶ εὐαναδιδάκτως, ἐπειδὰν αὐτοὶ ἐπανελθεῖν θέλωσι.

Εὐανδεία. Δείναρχος. Εὐανδείας ἀγὼν ἤγετο.

Εὐανθὴς γλῶσσα. ἡ ἄκρως ἠττικισμένη ὁμιλία, καὶ πολλῶν γέμουσα χαρίτων, καὶ μουσικῶν ἁρμονιῶν ἀπηχημάτων ἀπίζουσα.

Εὐάντητος. εὐαπάντητος. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον.

Εὐάντυγα. εὐάξονα.

Εὐάρεστος.

Εὐαρεστῶ. δοτικῇ.

Εὐαριθμητοι. ὀλίγοι. Ἐν εὐαριθμήτοις ἡμέραις τοῦ Καίσαρι συνόντες. ἀντὶ τοῦ, ὀλίγαις.

Εὐαρμοστότερος. τοῦ συμφέροντος ἐχομένου. Ὁ δὲ εἰδὼς πρὸς πάντας τοὺς καιροὺς εὐαρμοστότερος εἶναι Πεισιστράτου, διὰ τὸ βαθύτερος τῇ φύσει, καὶ σιμώτερος μᾶλλον, ἢ τολμηρότερος ὑπάρχειν.

Εὐασήρ. ἐπίθετον Διονύσου. παρὰ τὸ εὐοῖ σήθουσιαστικόν. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἀγροτόμῳ τάδε Πανὶ, καὶ Εὐασῆρι Λυαίῳ,
Πρέσβυς, καὶ Νύμφαις, Ἄρκας ἔθηκε Βίτων.

Εὐαφές. εὐμάλακτον. εὐψηλάφητον.

patrem humeris impositum [Troja] extulit, onus filio pio portatu facile. Sic Ælianus inquit.

Εὐαγόρας. Euagoras, Lindius, Historicus. Scripsit vitam Timagenis, & aliorum doctorum virorum quæstiones, ordine alphabetico. Thucydidis artem Rhetoricam, libris quinque. De difficilioribus & obscurioribus dictionibus apud Thucydidem. Historiam Regum Ægyptiorum.

Εὐάγωγον. Quod facile duci, vel tractari potest. Bene educatum. Vel, quod facile capi potest.

Εὐάγριος. Euagrius. Hic varia scripsit, & inter ea, commentarium in Proverbia Salomonis.

Εὔαδεν. Placuit.

Εὐάθλους δέκα. Euathlos decem. Euathlus erat orator improbus. Aristophanes *Holcadibus: Est nobis improbus sagittarius patronus, ut Euathlus apud nos juniores.* Idem autem & latum culum habebat, eratque garrulus & ignobilis. Ideo & sagittarium eum vocat: quod idem est, ac si diceret, ministrum.

Εὐάλωτον. Quod facile capi potest.

Εὐανακλήτως. More ejus, qui facile placari & ab ira revocari potest. *Placabilem & reconciliatu facilem esse adversus eos, qui offensionis causam dederunt, vel aliquid deliquerunt, simulac illi in gratiam redire voluerint.*

Εὐανδρία. Fortitudo. Dinarchus: *Certamen fortitudinis agebatur.*

Εὐανθὴς γλῶσσα. Sermo summe Atticus, multisque leporibus plenus, & numeros musicos redolens.

Εὐάντητος. Cui facile occurri potest. Cujus faustus est occursus. Est etiam nomen proprium.

Εὐάντυγα. Pulchros axes habentem.

Εὐάρεστος. Valde gratus.

Εὐαρεστῶ. Dativo jungitur. Valde placeo.

Εὐαρίθμητοι. Pauci. *Per dies paucos cum Cæsare versati.*

Εὐαρμοστότερος. Convenientior. Accommodatior. Qui conjicere novit, quid e re sit. *Ille vero videbatur ad omnia tempora accommodatior esse, quam Pisistratus, quod ingenio sagaciore, & majore constantia, quam audacia, præditus esset.*

Εὐασήρ. Euaster. Epithetum Bacchi. Ab εὐοῖ, quæ est vox bacchantium. In Epigrammate: *Pani rure degenti, & Euasteri Baccho, & Nymphis, senex Arcas Biton hæc dedicavit.*

Εὐαφές. Molle. Tactu facile.

1 Εὐάθλους δέκα] Aristophanes *Acharnens.* pag. 405. (290. Ed. Bas. *P.*)

Ἀλλὰ καπιπάλαισε μὲ ὃν σχῶν Εὐάθλους δέκα.

Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit. Idem Scholiasta ad *Vespas* pag. 472. Εὐαθλος, ῥήτωρ, συκοφάντης· ἔδ μνημονεύει ἐν Ἀχαρνεῦσι καὶ ἐν Ὀλκάσιν.

2 Καὶ τοὺς τὰς χαλεπήναντας καὶ πλημμελήσαντας εὐανακλ.] Hæc sunt verba Marci Antonini lib. I. §. VII. ut Pearsonius etiam observaverat. Sed ibi pro εὐαναδιδάκτως hodie legitur εὐπαλίκτως: pro quo Xylander, probante etiam Gatakero, reponit, εὐπλακάκτως; quam lectionem, utpote meliorem, & nos hic in versione secuti sumus.

3 Ὁ δὲ εἰδὼς πρὸς πάντας τοὺς κ.] Hæc sunt verba Polybii de Pamphilida Rhodiorum Nauarcho, ut discimus ex Collectaneis Constantini a Valesio editis, p. 110. ubi locus hic auctior legitur.

4 Πεισιστράτου] Scribe Πασιστράτου: ut habet Polybius loco laudato.

5 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VI. cap. VII. Epigr. X. ut Portus etiam monuit.

Εὐάφορα. εὔσκοπα. εὐηεώρητα. Κολωνὸν ὀπίλεξάμην, ἀφ' οὗ τά τε ἔμπροσθεν καὶ τὰ κατόπιν εὐάφορα ἦν, λόχον ἐπ' αὐτῇ ἐπέστησεν.

Εὖ βεβηκότα. εὐσταθῆ.

Εὐβοεῖς. ἐθνικόν.

Εὔβολον. καλὰ βοσκήματα ἔχουσαν.

Εὐβουλία. ὀπτήμην δ' σκοπεῖσθαι, ποῖα καὶ πῶς πράττοντες πρόξομεν συμφερόντως.

Εὔβουλος. δημαγωγὸς ἦν ὀπφανέστατος.

Εὔβουλος, Κήπιος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Εὐφράνορος, κωμικός. ἐδίδαξε δράματα ξδ'. ἦν δὲ κατὰ Ὀλυμπιάδα, μεθόριος τῆς μέσης κωμῳδίας, καὶ τῆς παλαιᾶς.

Εὔβοια. ἡ νῆσος.

Εὐγαίων. ὄνομα κύριον.

Εὖγε. καλῶς. ὁσίως. λέγεται κατ' εἰρωνείαν πολλάκις.

Εὐγενάτορος. σοφιστοῦ τινος.

Εὐγενέστερος Κόδρου. τοῦ υἱοῦ Μελάνθου δ' Μεσσηνίου, πατρὸς δὲ Μέδοντος, καὶ Νηλέως. ὅτε ὁ Κόδρος Δωριέων ὀπιφαλόντων Ἀθηναίοις, ἐπεὶ τὰς ἐκ Πελοποννήσου φυγάδας ὑποδεξαμένοις, ἐν οἷς καὶ Μέλανθον, χρησμοῦ δὲ αὐτοῖς δοθέντος, αἱρήσειν τὴν πόλιν, ἐὰν ὑπάρχων τοῦ τῶν πολεμίων βασιλέως, κτείνας τὸν χρησμόν, ἀναλαβὼν ὑλοτόμου ἐσθῆτα, καὶ ἐντυχὼν τοῖς φύλαξι τῶν Δωριέων, ἕνα ἐξ αὐτῶν ἀνεῖλε. διορισθέντες δὲ οἱ λοιποὶ, συλλαβόντες αὐτὸν ἀνεῖλον, ὡς Εὔδημος. οἱ δὲ περὶ Κόδρου φασὶν, ὅπ βασιλεύσαντος αὐτοῦ Ἀθηναίων, τοῖς Λακεδαιμονίοις γενομένης ἀφορίας ἐπ' ἔτος χώραν πᾶσαν, ἔδοξε πρατεύειν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, ὅπως ἐξαναστήσαντες τὴν Ἀττικὴν τὰς ἐποικίδας, αὐτοὶ κατανείμωνται τὴν χώραν. καὶ πυθόμενοι τῆς Πυθίας, εἰ λήψονται τὰς Ἀθήνας. ἀνελόντος δὲ αὐτοῖς τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὴν πόλιν οὐκ αἱρήσουσιν, ἐὰν τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηναίων Κόδρον ἀποκτείνωσι· καὶ ἐστράτευσαν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας. Κλεομένην δὲ τὸν Δελφὸν πυθέσθαι τὸν χρησμὸν, καὶ ἀποστεῖλαι Ἀθηναίοις. τοῦτο μαθὼν ὁ Κόδρος, περὶ τῆς πόλεως ἐξελθὼν, φρύγανα συνέλεγε. δύο δὲ τινων ἐλθόντων πρὸς αὐτὸν, πυθέσθαι τίς εἴη. ὁ δὲ Κόδρος τῷ δρεπάνῳ πλήξας, ἀπέκτεινε τὸν ἕτερον αὐτῶν. ὁ δὲ ἕτερος ἀνεῖλε τὸν Κόδρον. οἱ δὲ ῥήτορες τῷ Κόδρῳ ἐπὶ τοῦ ἐντίμου ἐχρήσαντο, ὥς φησιν Εὔδημος ἐν τῷ περὶ λέξεων ῥητορικῶν.

Εὐάφορα. Loca edita, unde longe prospici potest. *Cum collem elegisset, unde & anteriora & posteriora facile prospici poterant, insidias in eo collocavit.*

Εὖ βεβηκότα. Stabilem, Firmum.

Εὐβοεῖς. Eubœenses. Nomen gentile.

Εὔβοτον. Bonas pecudes habentem. Pascuis abundantem.

Εὐβουλία. Prudentia. Sive, scientia dispiciendi, quid & quomodo aliquid faciendum sit, ut commodis nostris consulatur.

Εὔβουλος. Eubulus. Fuit demagogus clarissimus.

Εὔβουλος. Eubulus, Cettius, Athenienſis, Euphranoris filius, Comicus. Docuit fabulas CIV. vixitque Olympiade CI. medio inter mediam & veterem comœdiam tempore.

Εὔβοια. Eubœa, insula.

Εὐγαίων. Eugæon. Nomen proprium.

Εὖγε. Euge. Id est, bene, præclare. Sæpe etiam per ironiam dicitur.

Εὐγενάτορος. Eugenatoris. Sophistæ cujusdã.

Εὐγενέστερος Κόδρου. Generosior Codro. Hic erat filius Melanthi Messenii; pater vero Medontis & Nelei: qui, cum Dorienses bellum Athenienſibus intulissent, quod ex Peloponneso profugos recepissent, (inter quos & Melanthũ) cumque oraculum ipsis redditum fuisset, ipsos urbem capturos esse, si ab hostium Rege manus abstinerent; ille cognito hoc oraculo, sumpta lignatoris veste, cum incidisset in Dorienſium custodes, unum ex ipsis interfecit. Reliqui igitur, ut ait Eudemus, ira accensi eum comprehensum vicissim occiderunt. Alii vero de Codro rem ita narrant. Codro Athenis regnante, cum tota Laconia sterilitate laboraret, Lacedæmoniis visum est bellum Athenis inferre, ut expulsis Atticæ incolis, ipsi regionem illam inhabitarent. Quare Pythiam consuluerunt, an Athenas essent capturi. Cum autem Deus ipsis respondisset, ipsos urbem non capturos, si Codrum Athenienſium Regem interfecissent, ita demum Athenis bellum intulerunt. Sed Cleomenem Delphum hoc oraculum audivisse, & Athenienſibus misisse [dicunt.] Quo Codrus cognito, progressus ex urbe, sarmenta collegit. Duobus autem eum adeuntibus, ut ex eo quærerent, quisnam esset; Codrus alterum ipsorum falce percussum occidit. Quo facto, alter Codrum vicissim interfecit. Oratores vero Codri nomine utuntur pro honorato [& nobili:] ut ait Eudemus in Lexico Rhetorico.

1 Κήπιος] Menagius ad Laert. lib. II. segm. LX. recte monuit, legendum esse Σφήττιος; a Σφηττός, quod erat nomen populi Attici, tribus Acamantidis, ut ex Grammaticis constat. Hinc etiam Æschines Socraticus dictus fuit Σφήττιος, teste Suida supra v. Αἰσχίνης.

2 Δράματα ξδ'] Sic habent MSS. Paris. At priores Editt. κδ': i. e. XXIV. quæ immanis est differentia. Scripsisse autem Eubulum plures fabulas, quam XXIV. satis patet ex eo, quod tituli fabularum, ab auctoribus hodie adhuc exstantibus laudatarum, numerum illum excedant; quorum ecce catalogum: Ἀγκύλων. Ἀγχίσης. Ἀμαλθία. Ἀμφίκολος. Ἀναπαξέρμοι. Ἀντόπη. Ἄσυτοι. Αὔγη. Βελλεροφόντης. Γανυμήδης. Γλαῦκος. Δαίδαλος. Δαμαλία. Δεύκαλίων. Διογένης περᾶσις. Διόνυσος. Εὐρώπη. Ἥχώ. Ἰάλεμος. Ἰξίων. Ἴων. Καλαθηφόροι. Κάλλαισχος. Καμπυλίων. Καταπελτάφεται. Κέρκωπες. Κλεψύδρα. Κυβεῦται. Λάκωνες. Λάκωνες, ἢ Λήδα. Λυδία. Μήδεια. Μυλωθρίς. Μυστί. Ναυτίον. Ναυσικάα. Νεοττίς. Ξεῖνος. Ὀδυσεύς, ἢ Παιόπται. Οἰδίπους. Ὀλβία. Ὀρθάννης. Πάμφιλος. Παννυχίς. Παρμενίσκος. Πέλοψ. Πορνοβοσκός. Πρακτής. Πρόσκεψις, ἢ Κύκνος. Σεμέλη, ἢ Διόνυσος. Σπφανοπώλιδες. Σφιγξοκαρίων. Τιτθαί. Τιτᾶνες. Τύραννος. Φοῖνιξ. Χάρπις. Χρυσίππη. Ψάλτρια. Vide Meursium in *Bibliotheca Attica*.

Εὐγέ-

Εὐγένεια. ἡ καλὴ γενεά. Εὐγενία δὲ, ὄνομα κύριον, ἀφ' οὗ ι.

Εὐγενής. ἐπὶ γένους. ἢ ἐπὶ παιδείᾳ. Ἐπὶ δὲ τῆς τελευτῆς, ἐπεὶ ἔδει τὰ ὅπλων παραδοσιν ποιησαμένους, ὀδυρμός τις εὐγενὴς ἦν, καὶ παρώξυσις ψυχῆς πρὸς ἐλευθερίαν ἐνέπεσε τοῖς πλήθεσι. [1] Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι
Τὸν εὐγενῆ χρή. πάντ' ἀκήκοας λόγον.

Εὐγένιος, [2] Τροφίμου, Αὐγουστοπολεως, ὁ ἐν Φρυγία, γραμματικός. ὅτος ἐδίδαξεν ἐν Κωνσταντίνου πόλει, καὶ τὰ μάλιστα ἀφανὴς ἦν, πρεσβύτης ἤδη ὤν, ἐπ' Ἀναστασίου βασιλέως. ἔγραψε κωλομετείαν τῶν μελικῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, καὶ Εὐριπίδου, ἀπὸ δραμάτων ιε'. περὶ τῶν, Τί τὸ παιωνικὸν, παλιμβάκχιον. περὶ τῶν τεμενικῶν, ὅπως προφέρεσθαι· οἷον Διονύσου, Ἀσκληπίειον. Παμμιγῆ λέξιν, καὶ στοιχεῖον. ἔχει δὲ καὶ τὰ παράδοξα περὶ τόνου, ἢ πνεύματος, ἢ γραφῆς, ἢ μύθου, ἢ παροιμίαν, ἐπώνυμα αὐτῆς. περὶ τῶν εἰς α ληγόντων ὀνομάτων, οἷον ἔνδεια, ἢ ἐνδία· καὶ πότε διφορεῖται· καὶ ἄλλα πνὰ τερμελῆ ἰαμβικά.

Εὔγειος. τόπος καλὴν ἔχων γῆν. καὶ ἐπιτέρως τὸ εὔγαιον. τὸ [3] πρὸς τῇ δύσιν κείμενον.

Εὐγηρόκαλος. καλὸς γέρων. ἀξιότιμος.

Εὐγνωμοσύνη. εὔνοια. γνησιότης.

Εὔγνωστος. Φανερός.

Εὐγεράμαλον ὄνομα. τὸ εὔφημον. Οὐκ εὐγεράμαλον δὲ, τὸ δύσφημον· ὡς τὸ, Νεφέρσωφρις Αἰγύπτου βασιλέως.

Εὐδαμίδας. ὄνομα κύριον.

Εὐδαῖμον. Καὶ γηρᾶναι γῆρας εὐδαίμονά τε καὶ μακαριστόν. καὶ εὐδαιμονέστατος. εὐτυχής. πλουσιώτατος. μακαριστότατος. Εὐδαιμονία δέ ἐστιν, [4] εὔροια βίου. καὶ εὐδαίμων, ὁ κατ' ἀρετὴν ἐνεργῶν.

Εὐδαιμονέστερος [5] τῶν Καρκίνου στροβίλων. ἀντὶ τοῦ, κακοδαιμονέστατος. ἐν εἰρωνείᾳ. Σκοβίλους φησὶν Ἀριστοφάνης τοὺς υἱοὺς Καρκίνου τοῦ ποιητοῦ, οὓς ἀνωτέρω ὄρτυγας καὶ γυλιοσαχήλους εἴρηκε, ἀφ' τὸ [6] τραχὺ τοῦ σώματος. ἢ παρὸ τὸ ἓν καρκίνου ὄνομα παίζων. ὀστρακόδερμοι γὰρ οἱ καρκίνοι· καθάπερ καὶ οἱ στρόβιλοι. ἢ ἀφ' τὸ ἐν τῇ ὀρχήσει στροβεῖσθαι. ἐπεὶ καὶ οἱ στρόβιλοι κάνων ἔχουσι δίκην. ἢ ὅτι στρόβιλός ἐστιν ἡ συστροφή. στροβίλους δὲ εἶπε, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ, γυλιαύχενας. καὶ [7] Σοφοκλῆς·

Εὐγένεια. Nobilitas generis. Εὐγενία vero, per ι, nomen proprium. Eugenia.

Εὐγενής. Nobili genere natus. Vel, claram patriam habens. Generoſus. *Poſtremo vero, cum arma tradenda eſſent, generoſa quædam lamentatio exorta eſt, & animi multitudinis ad libertatem tuendam incitati ſunt.* Sophocles: *Sed aut honeſte vivere, aut honeſte mori virum generoſum oportet. Rem totam audiviſti.*

Εὐγένιος. Eugenius, Trophimi filius, Auguſtopolitanus, Phryx, Grammaticus: docuit Conſtantinopoli, ubi valde clarus fuit, cum jam eſſet ſenex, ſub Anaſtaſio Imperatore. Scripſit de dimenſione verſuum melicorum Æſchyli, Sophoclis, & Euripidis, in fabulis xv. De Pæonio & Palimbacchio. De nominibus templorum, & quomodo ea proferri debeant: ut Διονύσειον, Ἀσκληπίειον. Vocabula miſcellanea ordine alphabetico: in quo opere etiam nova quædam & ſingularia habet ad accentum, ſpiritum, ſcripturam, fabulam, aut proverbium pertinentia. De nominibus in α deſinentibus, ut ἔνδεια, vel ἐνδία: & quando ea bifariam efferantur. Item, alia quædam Jambica trimetra.

Εὔγειος. Fertile & bonum ſolum habens. Et in neutro genere εὔγειον. Quod ad occaſum ſitum eſt.

Εὐγηρόκαλος. Cui fortunata eſt ſenectus. Senex honore dignus.

Εὐγνωμοσύνη. Benevolentia. Animus ingenuus.

Εὔγνωστος. Notus. Facilis cognitu.

Εὐγεράμματον ὄνομα. Nomen boni ominis. At Οὐκ εὐγεράμματον, nomen mali ominis: ut illud Regis Ægypti nomen, Nepherſophris.

Εὐδαμίδας. Eudamidas. Nomen proprium.

Εὐδαῖμον. Beatum. *Et ſeneſcenti ſenectus [contigit] fortunata, & digna quam omnes beatam prædicarent.* Et εὐδαιμονέστατος, beatiſſimus, feliciſſimus. Εὐδαιμονία vero, eſt vitæ proſperitas. Et εὐδαίμων i. e. felix, eſt ille, qui ſecundum virtutem agit.

Εὐδαιμονέστερος τῶν Καρκ. Felicior Carcini ſtrobilis. Id eſt, Infeliciſſimus. Per ironiam enim hoc a poeta dictum eſt. Nuces pineas autem Ariſtophanes appellat Carcini poetæ filios, quos ſupra coturnices vocaverat, & collum gylio ſimile habere dixerat, propter corporis aſperitatem. Vel alludit ad nomen cancri. Cancri enim teſtis tecti ſunt: ut & conchæ illæ, quæ ſtrobili, vel turbines vocantur. Vel, propter orbiculatas illorum ſaltationes. Nam & ſtrobili coni figuram habent, & in acutum deſinunt. Vel quia στρόβιλος eſt tur-

1 Σοφοκλῆς] *Ajace*, pag. 29. ut Portus monuit.

2 Εὐγένιος] Hujus Eugenii meminit Stephanus Byzantius v. Ἀνακτόριον.

3 Τὸ πρὸς τὴν δύσιν κείμενον] Hæc interpretatio non pertinet ad vocem εὔγειον, ſed εὐδύτελον; quæ duo vocabula neſcio quomodo Suidas hic confuderit. Scholiaſta Homeri ad Odyſſ. B. v. 167. Εὐδύτελον. τὸ πρὸς δυσμὰς κείμενον. Et ad Odyſſ. I. v. 21. Εὐδύτελον. πρὸς δύσιν τὸ ἄκρον κείμενον.

4 Εὔροια] Hæc vox Stoicis propria erat, qua illi felicitatem & proſperitatem ſignificabant. Sextus Empiricus lib. x. contra Mathematicos: Εὐδαιμονίαν εἶναι, ὡς οἵ τε περὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Κλεάνθην καὶ Χρύσιππον ἀπέδοσαν, εὔροιαν βίου. Laert. in *Zenone Citt.* ſegm. LXXXVIII. Εἶναι δ' αὐτὸ τοῦτο τὴν τοῦ εὐδαίμονος ἀρετὴν, καὶ εὔροιαν βίου, &c. Vide ibi Menagium.

5 Εὐδαιμονέστερος τῶν Καρκίνου στροβίλων. ἀντὶ τοῦ κακοδ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem*, pag. 688. (467. Ed. Baſ. P.)

6 Τραχὺ τοῦ σώματος] Sic etiam habet Scholiaſta Ariſtophanis. Sed cum Porto legere malim, τραχὺ τοῦ σώματος. Filii enim Carcini ob brevitatem corporis & exiguam ſtaturam a Comicis perſtringebantur: unde Ariſtophanes in eadem fabula, pag. 682. eos ναυσφυεῖς, i. e. nanorum ſtaturam habentes, appellat.

7 Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon.* pag. 276. ut Portus monuit. Ibi autem pro εὐδαιμονῆσαι rectius legitur εὐδαιμονίσαι, per ι.

Οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονήσας
Πρώτης. ———

ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀγαθῆς, ἀλλὰ κακῆς. ὁ πάνυ τῆς πρώτης κατ' εὐδαιμονίαν μοίρας· τρίτον δὲ, κατὰ δυσδαιμονίαν ἐχάτης.

bo venti. Σιρροίλας igitur eos appellavit; quemadmodum & alibi γυλιωχένας, i. e. collum gylii inſtar oblongum habentes. Et Sophocles: *Sors mea non eſt talis, ob quam felix cenſendus ſim.* Vel, ſors mihi obtigit, non bona, ſed mala. Vel, ſors mea non eſt felicitatis primæ, ſed potius infelicitatis extremæ.

Εὐδαιμονία. εὐτυχία. εὐπραγία.

Εὐδαιμονία. Beatitudo. Felicitas.

Εὐδαιμονία,[1] καὶ εὐδαίμων. Εἰσί τινα τῶν ἐναντίων ἄμεσα· οἷον τῷ ἀνθρώπῳ, [2]νόσον, καὶ ὑγίειαν· καὶ λευκὸν, καὶ μέλαν. εὐδαίμων δὲ, καὶ κακοδαίμων, τῶν ἐμμέσων. εἰ γάρ τις εὐδαίμων, ὅτῳ ὁ κακοδαίμων. ὁ μὴν εἰ οὐκ εὐδαίμων, κακοδαίμων ἐξ ἀνάγκης. ὁ γὰρ ἄμεσος ἀντίκειται εὐδαιμονία τε ἡ κακοδαιμονία· ἐπεὶ ἐνδέχεταί τινα σωφρονοῦντα, μὴ εἶναι εὐδαίμονα. καὶ εἰ μὴν ὁ σωφρονῶν, οὐκ ἐξ ἀνάγκης κακός. ὁ γὰρ ἄμεσος ἀρετὴ καὶ κακία. καὶ ὁ μὴν σώφρων ὁ μαίνεται· ὁ μὴν ὁ μὴ σώφρων, μαίνεται. ὥστε ἐπὶ τοὺς καλαστικοὺς καὶ ἀναστικοὺς τὰ ὄπως ἐναντία ζήτημα. μεταφέροντες δὲ τὸν λόγον ἐπὶ τὴν ἐτυμολογίαν, λέγομεν, ὅτι ὁ σωφρονῶν εὐδαίμων ἐστί· τὸν εὐδαίμονα μεταλαμβάνομεν εἰς τὸν ἐπὶ τὴν ἐτυμολογίαν λόγον. ὁ γὰρ εὖ τὸν δαίμονα ἔχων, σημαίνεσθαι δοκεῖ τῷ τὸν εὐδαίμονα ὀνόμασι. εἰ δὴ δαίμων ἑκάστου ἡ ψυχὴ, κατὰ Ξενοκράτη δοκεῖ· εἴη ἂν εὐδαίμων, ὁ εὖ τὴν ψυχὴν ἔχων. εὖ δὲ τὴν ψυχὴν ἔχει ὁ σωφρονῶν. σωφρονῶν δὲ ἐστὶν ὁ εὐδαίμων.

Εὐδαιμονία. Beatitudo. Et εὐδαίμων, beatus. Quædam contrariorum medio carent: ut in homine, morbus, ſanitas. Item album, & nigrum. At felix & infelix habent medium. Si quis enim eſt felix, is non eſt infelix. Non tamen, ſi non eſt felix, infelix eſt neceſſario. Neque enim ſine medio felicitas & infelicitas opponuntur. Nam fieri poteſt, ut aliquis, qui vir bonus eſt, non ſit felix. Et ſi quidem aliquis non eſt bonus, non ideo eſt neceſſario malus. Non enim medio carent virtus & vitium. Et temperans quidem non inſanit. Non tamen ille, qui non eſt temperans, neceſſario inſanit. Quamobrem hujuſmodi contraria non valent ad aliquid confirmandum, vel refutandum. Si vero rem ad etymologiam revocemus, dicentes, virum bonum eſſe εὐδαίμονα, i.e. beatum: ex etymologia vocis εὐδαίμων argumentum petimus. Εὐδαίμων enim, ſi etymologiam ſpectes, apud Græcos videtur appellari ille, qui bonum habet dæmonem. Si igitur cujuſque dæmon eſt animus, ut Xenocrati placet; beatus erit ille, qui animo bene ſe habet. Bonus autem vir animo bene ſe habet. Vir igitur bonus eſt beatus.

Εὐδαίμων. Πολλὰ μὲν ἂν ζήμαλα εὑρίσκεται, καὶ ἄλλα, ὅσα ἐπὶ τοσοῦτον τῷ εὐδαίμονι ὠφελεῖ τοὺς ἔχοντας.

Εὐδαίμων. Felix. Beatus. *Multæ igitur aliæ res inveniuntur, quæ habentibus proſunt, ut quis beatus dicatur.*

Εὐδαίμων. ὁ πλούσιος. ὁ ἐνάρετος. Πᾶσα ἀνάγκη τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἐν ᾅδου εἶναι ἄμεινον· τοῖς δὲ κακοῖς κάκιον. οἶμαι δὲ καὶ ἐνθάδε ἔτι διατελοῦσι, τοῖς μὲν δικαίοις, ἀκολουθήσειν εὐδαίμονα χάριν· τοῖς δὲ ἀδίκοις, κακοδαίμονα τίσιν.

Εὐδαίμων. Dives. Vel, virtute præditus. *Omnino neceſſe eſt, bonis quidem apud Inferos melius eſſe; malis vero, pejus. Quinetiam exiſtimo illos in hac vita adhuc viventes, juſtos quidem felicitatem, ut præmium; injuſtos vero infelicitatem, ut pœnam, comitaturam eſſe.*

Εὐδαίμων, Πηλουσιώτης, γραμματικὸς, σύγχρονος Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ· πρὸς ὃν καὶ [3]διαφόρως φαίνεται γράφων. ὅτι ἔγραψε ποιήματα διάφορα· Τέχνην γραμματικὴν· Ὀνοματικὴν ὀρθογραφίαν.

Εὐδαίμων. Eudæmon, Peluſiota, Grammaticus, æqualis Libanii Sophiſtæ: ad quem etiam diverſa ſcripſit. Hic varia poemata conſcripſit. Item, Artem Rhetoricam, & Orthographiam nominum.

Εὐδαίμων[4] ὁ Κορίνθιος, ἐγὼ [5]δ' εἴην Τενεάτης. [6]Τενεᾶται δὲ κώμη πλησίον Κορινθίων κατάφυλος. ὡς

Εὐδαίμων ὁ Κορ. *Fortunatus eſt Corinthius: ego vero ſim Teneates.* Tenea autem eſt op-

1 Εὐδαιμονία] Totum hunc articulum conſarcinavit Suidas ex Alexandro Aphrodiſ. in *Topic.* lib. 1. pag. 94.

2 Νόσον, ὃ ὑγίειαν] Scribe, νόσῳ, ᾧ ὑγίεια, in caſu primo.

3 Διαφόρως] Lego, διάφορα.

4 Ὁ Κορίνθιος] Sic etiam habent Stephanus Byzantius v. Τενεά; & Euſtathius ad Il. B. qui idem proverbium referunt. Sed cum lectioni illi metrum verſus repugnet; vel ſecundum Eraſmum ſcribendum putem, Εὐδαίμων γε Κόρινθος &c. vel, Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος: ut habent Strabo lib. VIII. pag. 380. & Zenobius Centur. III. Adag. XCVI. quos ſequitur Scaliger in *Stromateo Proverbiorum metricorum.* Quamvis enim Κόρινθος, more aliarum urbium, plerumque cum genere fœminino conſtruatur; dicebatur tamen etiam ὁ Κόρινθος genere maſculino: ut vel ex proverbio illo patet, Ὁ Διὸς Κόρινθος; de quo vide Suidam ſupra v. Διὸς Κόρινθος. Salmaſius tamen, Lucas Holſtenius, & Berkelius, alteram lectionem, ὁ Κορίνθιος, probant; ſed quorum ſententiæ metri ratio, ut diximus, aperte adverſatur. Vidit id Holſtenius; qui proinde, ut objectionem illam eluderet, negabat proverbium hoc eſſe verſum: cujus opinioni tamen non cenſeo ſubſcribendum eſſe. Nam quod addit, ſyllabam penultimam in Τενεάτης brevem eſſe, & vel propter hoc verſum ſtare non poſſe: id quidem viro illi doctiſſimo excidiſſe miror. Contra enim gentilia in ᾶτης apud Græcos penultimam longam habent, ut vel ex verſu illo Lycophronis in *Caſſandra* patet,

Ῥηθυμνιάτης κέπφος ὡς ἐνήξατο.

Quare, cum modo laudatus vir eruditiſſimus nullum locum auctoris adducat, in quo τὸ Τενεάτης, vel quodvis aliud gentile in ᾶτης breve ſit; non dubitavi ab eo hic diſſentire: quamvis cæteroqui exquiſitam ejus doctrinam magni faciam.

5 Ἐγὼ δ' εἴην Τενεάτης] Sic etiam habent Zenobius & Strabo, locis laudatis. At apud Stephanum Byzantium v. Γενεά, ubi idem proverbium refertur, pro Τενεάτης ſcriptum eſt Γενεάτης: quam lectionem tamen mendoſam eſſe non dubito, utpote ortam ex confuſione ΤΤ & Γ; quæ literæ ſibi invicem valde ſimiles ſunt, & facile proinde inter ſe permutantur. Sic apud eundem Stephanum pro Γάδιοι vitioſe legitur Τάδιοι, in litera T. quem errorem, ex earundem literarum ſimilitudine ortum, recte notarunt Holſtenius & Berkelius. Præter has lectiones autem receptas erat & tertia, Τεγεάτης; quam agnoſcit Euſtathius ad Il. B. pag. 301. Sed eandem damnat Strabo, loco ante laudato: quem vide.

6 Τίνεια] Rectius Τενία: & paulo poſt, Τενεατῶν, per ε.

τ῀ Κορινθίων, ἅτε ἐν μεγάλῃ πόλει, φθονεμένων καὶ πράγματα ἐχόντων· τῆσι δὲ Τεναιατῶν ἀπραγμονέστερον διὰ τὸ εὐτελὲς ζῆλον, ἐλέχθη ἡ παροιμία.

pidulum nemorosum prope Corinthum. Proverbium igitur hoc inde dictum est, quod Corinthii, utpote in magna urbe viventes, invidiæ & multis molestiis obnoxii essent: tranquille & quiete viverent.

Teneatæ vero propter humilem conditionem

Εὔδαι@. ὄνομα κύριον.

Εὐδείλιον. [1] εὐαβεῖ ὀρεινόν.

Εὔδαι@. Eudæus. Nomen proprium.

Εὐδείλιον. Ad occidentem situm. Temperatum.

Εὔδημ@, ῥήτωρ. ἔγραψε διάφορα, καὶ [2] κατὰ στοιχεῖον περὶ λέξεων, αἷς κέχρηται ῥητορές τε, καὶ τ῀ συγγραφέων οἱ λογιώτατοι· πάνυ ὠφέλιμον.

Εὔδημ@, Rhetor. Varia scripsit, & præcipue Lexicum utilissimum verborum, quibus oratores & optimi quique scriptores utuntur, ordine alphabetico.

Εὐδία. ἡ ἄνθυ ἀνέμων ἡμέρα.

Εὐδία. Dies tranquillus, & ventis carens.

Εὖ διάγειν. [3] ὅπως ἐπέγραφεν Ἐπίκουρ@, εὖ διάγῃ· χαίρειν δὲ, ὁ Κλέων· καὶ εὖ πράττειν, ὁ Πλάτων.

Εὖ διάγειν. Feliciter vivere. Hanc formulam salutandi epistolis suis præscribebat Epicurus: Cleon vero, χαίρειν; & Plato, εὖ πράττειν.

Εὐδιάλογ@. εὐόμιλ@.

Εὐδιάλογ@. Affabilis.

Εὐδιαῖ@. [4] χειμάρρους. καὶ τρῆμα τ῀ νεὼς, δι᾽ οὗ ἡ ἀντλία ῥεῖ.

Εὐδιαῖ@. Torrens. Item, foramen navis, per quod effluit sentina.

Εὐδιεινός. ὁ χαρὸς, καὶ ὁ ἄνεμ@. καὶ εὐδινὸς, ὁμοίως.

Εὐδιεινός. Serenus. Dicitur & de tempore, & de vento. Et εὐδινός, pariter.

Εὐδικία. δικαιοσύνη. Τὸ δὲ κλέ@, ὥσῤ ἐπὶ ταῖς νίκαις τ῀ πολεμίων καὶ ἐπὶ τῇ κατ᾽ εἰρήνην εὐδικίᾳ ἰδ῀ πεποιημέν@, ἐπ ἀξιοθεατότερον αὐτὸν πᾶσιν ἐποίει.

Εὐδικία. Justitia. *Gloria autem, quam ob victorias ab hostibus reportatas, & justitiam, quam pacis tempore administrabat, sibi comparaverat, ipsum magis conspicuum omnibus reddebat.*

Εὔδικ@. [5] εἷς ἐστιν ὃς τ῀ καθεσταθέντων ὑπὸ Φιλίππου κυρίων Θεσσαλίας ἀπάσης.

Εὔδικ@. Eudicus. Hic unus est ex iis, qui a Philippo toti Thessaliæ præfecti fuerunt.

Εὐδίνητα. Versatilia. Mobilia. Quæ facile circumaguntur. *Terebræque mobiles, & velocia terebella.* In Epigrammate.

Τρύπανα [6] τ᾽ εὐδίνητα, καὶ ὠκήεντα τέρετρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Εὐδίοδον. εὐπόρευτον. βάσιμον. Ἐσώρευον δὲ τὰ τεμνόμενα ξύλα ἐπὶ τῆς μεταξὺ χώρας, ὡς εὐδίοδα ᾖ.

Εὐδίοδον. Facile transitu. Pervium. *Ligna autem secta in medium locum congerebant, ut facilis esset transitus.*

Εὔδμητον. καλῶς ᾠκοδομημένον.

Εὔδμητον. Bene ædificatum.

Εὐδοκεῖν. συγκαταθέσθαι. Ὁ δὲ ἔφη εὐδοκεῖν τοῖς λεγομένοις, εἰ λάβῃ πίστιν. ἀντὶ τ῀, ἀρέσκεσθαι.

Εὐδοκεῖν. Assentiri. Comprobare. In re aliqua acquiescere. *Ille vero dixit, se ea, quæ dicta essent, probare, si modo fides sibi daretur.*

Εὐδόκησας. Τῆς σῆς ἠξίωσας οἰκειότητ@, ὅτι εὐδόκησας ἐν αὐτοῖς.

Εὐδόκησας. Aliquid tibi placuit. *Eos familiaritate tua dignos judicasti, quod tibi complacerent.*

Εὐδοκία. τὸ ἀγαθὸν θέλημα τ῀ Θεο῀. Ὡς ὅπλῳ εὐδοκίας ἐστεφάνωσας ἡμᾶς. καὶ ὁ Ἀπόστολ@· Καλὰ τίνι εὐδοκίαν τ῀ θελήματ@ αὐτο῀.

Εὐδοκία. Bona Dei voluntas. Placitum voluntatis. Benevolentia. *Nos tanquam scuto benevolentiæ tuæ coronasti.* Et Apostolus [inquit:] *Secundum placitum voluntatis ejus.*

Εὐδοκιμώτερ@. ὁ γενναῖ@.

Εὐδοκιμώτερ@. [Probatior. Clarior.] Generosus.

Εὐδοκιμοῦν. καλῶς προσδοκώμενον. ἀρέσκον. Πολύβι@· Τῷ δὲ λέγειν ἀληθῶς ταῦτα, πίστιν ἔφη ποιήσειν εὐδοκιμοῦν. καὶ, γυναῖκες εὐδοκιμώταται.

Εὐδοκιμοῦν. Valde placentem. Gratam. Probatam. Polybius: *Se autem vere ista dicere, fidem se clare facturum esse affirmavit.* Et γυναῖκες εὔδοκ. Mulieres clarissimæ.

Εὗδον. ἐκάθευδον.

Εὗδον. Dormiebam.

1 Εὐαβεῖόεισαν] Hesychius habet, εὐπόρευτον. Sed utraque interpretatio obscura est: cujus loco proinde alteram, eamque certiorem, in versione substituimus. Confer Hesychium & Etymologum h. v. & notas nostras ad v. Εὔγειον.

2 Καὶ κατὰ στοιχεῖον περὶ λέξεων] Exstant hodie adhuc in diversis Bibliothecis (veluti in Florentina, & Regia Parisiensi) Lexica MSS. quæ nomen Eudemi Rhetoris præferunt: sed quæ ψευδεπίγραφα esse existimo. Illud sane, quod Parisiis in Bibliotheca Regis Christianissimi servatur, inspexi & evolvi: sed quod illico a Græculo aliquo recentiore ex aliis Lexicis exiguo cum judicio compilatum & consarcinatum fuisse animadverti.

3 Εὖ διάγειν· ὅπως ἐπέγραφεν Ἐπ.] Hæc sunt verba Laertii in *Platone*, segm. LXI. ut Pearsonius etiam observaverat.

4 Εὐδιαῖ@.] Confer Hesychium v. Εὐδίεινον.

5 Εὔδικ@. εἷς ἐστιν ὅπως τ῀ καθεσ.] Ex Harpocratione.

6 Τρύπανά τ᾽ εὐδίνητα, κ῀ ὠκ.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate Leonidæ, quod ex codice MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibuimus supra v. Ἀμφίξειν.

Εὐδόξιος,[1] Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, ἐξ Ἀραβισσοῦ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας. ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Καισάριος ὑπὸ Μαξιμιανῷ τὸν τῆς μαρτυρίου στέφανον ἀνεδήσατο, καί τοι πρότερον ἡδοναῖς ἥττων φανείς. ἀλλ' ἐβουλήθη τὰς πρώτας κηλῖδας [2]ἀφ' τοῦ μαρτυρικοῦ αἵματος ἀπορρύψασθαι. ἥλως γὰρ μεγάλως ἑκατέρου τοὺς ποδῶν ἐξ τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ ἀφηρεθησαν, πυρὶ παρέδοσαν. καὶ ἐπειδὴ αὐτίκα πρὸς τὸ φλόγα [3]χανὸν ἀπέπνευσεν, ἡμίφλεκτον ἔτι καὶ σῶον οἱ προσήκοντες τὸν νεκρὸν ἀνελόμενοι, ἔν τινι ἀγρῷ Σαβέλλεως κατέθεσαν.

Εὔδοξος,[4] Αἰσχίνου, Κνίδιος, Φιλόσοφος, Πλάτωνος ἡλικιώτης· ᾧ τρεῖς ἐγένοντο θυγατέρες, Ἀκτὶς, Δελφὶς, Φιλτίς. καὶ ἔσχε πρὸς ἀστρολογίαν ὑπερφυῶς, ἔγραψέ τε πλεῖστα τοιαῦτα καὶ ὀκταετηρίδα. ἔπη δὲ δι' ἐπῶν ἀστρονομίαν.

Εὖ ῥῶσιν. καλῶς ποιοῦσι.

Εὐαίαν.[5] ὄνομα κύριον.

Εὐαίτιος.

Εὔεδρον. ἀσφαλῆ. βεβαίαν. Ὁ δὲ ἐπὶ τῶν νώτων ἐκάθισε καθέδραν εὔεδρον καὶ ἰσχυράν.

Εὐέκτης. ὁ ἐν ὑγείᾳ ἀφθόνῳ. Ἀπεμελεῖτο καὶ σωμασκίας, καὶ διὰ τοῦτο εὐέκτης.

Εὐκλινῶς. ὀκλινῶς.

Εὐεξία. εὐρωστία σώματος. Εὐεξία δέ ἐστιν ὑπερβαλλούσης ὑγείας ἀκρότης ὑγείας εὐεξία. [6]ὅτι τὸ τῷ μείζονι ἀγαθῷ ἐναντίον, μεῖζόν ἐστι κακόν, ἐπ' ὀλίγων ἄν τις εὕροι τοῦτο μὴ ἔχον ὕπως· ὡς δοκεῖ ἐπὶ τῆς εὐεξίας ἔχειν, καὶ τῆς ὑγείας. τὸ γὰρ μείζονι ἀγαθῷ ἐναντίον (τοῦτο δέ ἐστιν ἡ καχεξία) ἔλαττον εἶναι δοκεῖ κακὸν τῆς νόσου, ἥτις ἐναντία ἐστὶ τῇ ὑγείᾳ, τῷ ἐλάττονι ἀγαθῷ· τῷ τοῦ μὴ νοσεῖν πάντας καχεκτεῖν· οὐ πάντας δὲ τοὺς καχεκτοῦντας καὶ νοσεῖν ἤδη. τὸ δὲ αἴτιον τούτου ἐστὶν, ὅτι ἡ μὲν εὐεξία περιείληφεν ἐν αὐτῇ καὶ τὸ ὑγείαν. [7]ἔστι γὰρ ἡ ὑγεία, εὐεξία. διὸ περιέχουσα ἐν αὐτῇ καὶ τὸ ὑγείαν, [8]ἡ μεῖζον αὐτῆς ἀγαθόν. πρόσεστι γὰρ αὐτῇ τὸ εἶναι αὐτὸ τοῦτο δι' αὐτὸ αἱρετῶν. ἡ δὲ καχεξία οὐκέτι ἐν αὐτῇ περιέχει τὸ νόσον, ἀλλ' ἔστι μόνῳ ἐκείνῳ, ἐν ᾧ [9]ὑπῆρχεν ἡ εὐεξία τῆς ὑγείας. ἡ δὲ νόσος ἐν αὐτῇ περιέχει τὸ καχεξίαν. ἐπὶ γὰρ καχεξίᾳ γίνεται νόσος· ὡς καὶ ἡ εὐεξία ἐπὶ τῇ ὑγείᾳ.

Εὐδόξιος. Eudoxius, Epiſcopus Antiochiæ, ex Arabiſſo minoris Armeniæ oppido oriundus: cujus pater Cæſarius ſub Maximiano martyrii corona redimitus eſt; quamvis prius voluptatibus addictior videretur. Sed priores vitæ maculas martyrii ſanguine eluere voluit. Cum enim carnifices utrumque ipſius pedem ſex clavis transfixiſſent, eum in ignem conjecerunt. Cumque ad flammam hians confeſtim animam efflaſſet, cognati ſemiuſtum adhuc & integrum cadaver ejus, cum e rogo ſuſtuliſſent, in quodam agro, qui Subel vocabatur, ſepulturæ mandarunt.

Εὔδοξος. Eudoxus, Æſchinis filius, Cnidius, Philoſophus, Platonis æqualis: cui fuerunt tres filiæ, Actis, Delphis, Philtis. Aſtrologiæ ſupra modum deditus fuit, ſcripſitque plurima hujus generis. Item, Octaeteridem & Aſtronomiam carmine.

Εὖ ῥῶσιν. Bene faciunt.

Εὐαίαν. Euæon. Nomen proprium.

Εὐαίτιος. Euætetus. [Nomen proprium.]

Εὔεδρον. Firmam. Stabilem. *Ille vero in tergo ejus, tanquam in ſede ſtabili & firma, ſedit.*

Εὐέκτης. Qui corpore eſt valenti & ſano. *Ille vero & corpus ſubinde exercebat, & ideo valens erat & robuſtus.*

Εὐεκτικῶς. Firmo corporis habitu. Robuſte.

Εὐεξία. Bona habitudo. Firmum robur corporis. Eſt autem εὐεξία ſanitas intenſa, vel ſummus ſanitatis vigor. † Id quod majori bono contrarium eſt, majus eſt malum: quod quidem in paucis tantum rebus ſecus ſe habere deprehendas: veluti in bona habitudine, & ſanitate. Ibi enim, quod majori bono contrarium eſt (id autem eſt mala habitudo, quam καχεξίαν Græci dicunt) videtur eſſe malum minus morbo, qui eſt contrarius ſanitati, minori bono. Nam omnes quidem, qui ægrotant, male habent: non tamen etiam omnes, qui male habent, ſtatim ægrotant. Hujus autem rei cauſa eſt, quod bona habitudo ſanitatem etiam in ſe complectatur. Eſt enim bona habitudo ſanitas. Cum igitur ea ſanitatem in ſe comprehendat, majus ea bonum eſt. Eadem etiam ex illarum rerum numero eſt, quæ per ſe ſunt expetendæ. At mala habitudo, ſive cachexia, non etiam morbum in ſe complectitur, ſed eſt id ſolum, quod eſt. At morbus in ſe comprehendit cachexiam. Ut enim morbus malam habitudinem, ſic etiam bona habitudo ſanitatem ſequitur.

Εὐέπεια. ἡ καλὴ φράσις.

Εὐεπίβολος. ὁ καλῶς ἐπιβάλλων. καὶ εὐεπιβό-

Εὐέπεια. Facundia. Elegans oratio.

Εὐεπίβολος. Qui recte rem aggreditur. Qui

1 Εὐδόξιος, Ἐπίσκοπος Ἀντ.] Locum hunc e Philoſtorgio depromptum eſſe Valeſius ſuſpicatur. Certe in Excerptis, quæ ex illo ſcriptore hodie adhuc ſuperſunt, Eudoxii hujus mentio fit lib. IV. cap. IV. qui locus cum Suida conferendus eſt.

2 Διὰ δ' μαρτυρικὸ αἵματος ἀπορρύψασθ] Sic rectius duo MSS. Pariſ. quam priores Editt. quæ habent, Ἀφ' δ' μαρτυρίου αἵματος ἀπορρύψασθ.

3 Χανὸν] Sic habet antiquiſſimus codex MS. A. At priores Editt. χρεῶν: quæ lectio minus placet.

4 Εὔδοξος, Αἰσχ.] Plura de hoc vide apud Laertium.

5 Εὐαίων] Hujus meminit Demoſthenes in oratione contra Midiam, ut docet Harpocratio.

6 Ὅτι τὸ τῷ μείζονι ἀγαθῷ ἐναντ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Alexandri Aphrod. in *Topic.* lib. 1. pag. 13. ut Pearſonius obſervaverat.

7 Ἔστι γὰρ ἡ ὑγεία, εὐεξία] Scribe, ut habet Alexander Aphrodiſienſis, ἔστι γὰρ ὑγεία ἡ εὐεξία.

8 Ἡ] Hanc voculam non agnoſcit Alexander Aphrodiſienſis, eandemque ut ſupervacaneam ſenſus reſpuit.

9 Ὑπῆρχεν] Ὑπάρχειν habet Alexander Aphrodiſienſis.

λως.

λως. [1]σαφῶς, καὶ ὀρθῶς.

Εὐεργετῶ. αἰτιατικῇ. καὶ, Εὐεργέτησέ σε.

Εὐερκεῖ. καλῶς ἠσφαλισμένῳ.
Ὄφρα μοι εὐερκεῖ καναχὰν δόμῳ ἔνδοθι θείη.

Εὐερμία. εὐτυχία. ἀς δυσερμία, ἡ ἀτυχία. ἐντεῦθεν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς τύχης εὑρήματα κοινῶν Ἑρμαίων ἔλεγον. Αἰλιανός· Μιθριδάτης δὲ τὸν ἀποδημίαν Λευκόλλου ἑαυτῷ κατέγραφεν εὐερμίαν εἶναι. καὶ αὖθις· Ἀσπαζόμενος εὐερμίαν καιρῷ, καὶ ἀνάγκης καλούσης, μὴ εἴκων κάκῃ.

Εὐερνής. [2]εὐθαλὴς βλαστός. ἔρνος γὰρ ὁ κλάδος.

Εὔερον.[3] εὐάερον πόλιν. ἢ μαλακὸν, ὥσαρ σισύραν εὐέριον. Πλάτων Ὑπερβόλῳ· Καὶ [4]τοσοῦτον αὐτὸν εὐερίας ἀπολέλαυκεν, ὥστε ἁβλιωτάτη ἐστί. [5]Κρατῖνος Πυλαίᾳ· [6]Γλῶσσαν εὔερον βοτῶν. λέγει δὲ περὶ τῶν προβάτων.

Εὐεστοῖ. εὐθηνίᾳ. καταστάσει.

Εὐεστώ. ὅτι [7]Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης τέλος τὸν εὐθυμίαν εἶναι λέγει, ἃ τὸν αὐτὸν ἔσται τῇ ἡδονῇ, ὡς ἔνιοι παρακούσαντες ἐξεδέξαντο· ἀλλὰ καθ' ὃν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει, ὑπὸ μηδενὸς [8]τυραννουμένη φόβου, ἢ δεισιδαιμονίας, ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. καλεῖ δὲ αὐτὸν καὶ εὐεστῶ, καὶ πολλοῖς ἄλλοις ὀνόμασιν. † Ὅτι τὸ εὐεστῶ, εὐδαιμονία καλεῖται· ὥσαρ τὸ ἀειεστῶ ὅθεν ἡ αἰδιότης.

Εὐετηρία. εὐθηνία. εὐνομία. εἰρήνη. τὸ καλῶς διακεῖσθαι.

Εὐετήριος. ὅστις ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασιλέως· ὃς διὰ μὲν παιδείαν καὶ φύσεως εὐβουλίαν οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἀποδέων, διὰ δὲ μαλακίαν ψυχῆς καὶ ἁπλότητα πολλοὺς τῶν οὐκ αἰτίων ἐς κρίσιν κατέδησεν.

Εὖ ἔχειν φώμα. τὸ εὐφημεῖν. ὅτως Εὔπολις.

Εὐζώιος.[9] ὄνομα κύριον.

Εὐζωΐτης. καλῆς ζωῆς.

Εὔζωνος. ἡ εὐτόκος[10] κάλλει. ἢ καλή.

Εὔζωνοι. ἔνοπλοι. ἢ οἱ μὴ ἔχοντες φορτία. Ἀππιανός· Ποιμένα ὑπέσχετο στρατὸν εὔζωνον ἄξειν ὁδὸν ἀτειβῆ τριῶν ἡμέραις.

Εὔζωστον. εὐκέραστον. Ζωστὸν. ἀκρωτήριον. καὶ εὔζωστον.

felicitet aliquid assequitur. Et εὐεπιβόλως. Sapienter. Recte. Feliciter.

Εὐεργετῶ. Accusativo jungitur. Beneficio te afficio. Et εὐεργέτησέ τε. Beneficio te affecit.

Εὐερκεῖ. Bene septa. Bene munita. Tuta. *Ut mihi bene septa strepitum in domo faciat.*

Εὐερμία. Felix rerum successus. Felicitas. Ut δυσερμία, infelix rerum successus, infelicitas. Hinc etiam ea, quæ casu vel fortuito aliquis nactus erat, communem Mercurium vocabant. Ælianus: *Mithridates autem Luculli discessum in parte felicitatis suæ deputabat.* Et iterum: *Amplectens commodissimam occasionem, & re ita exigente, ignaviæ non cedens.*

Εὐερνής. Bene florens. Bene germinans. Ἔρνος enim est ramus, vel germen.

Εὔερον [πόλιν.] Urbem bono & miti aëre gaudentem. Pro εὐάερον. Vel, mollem; instar penulæ, ex lanis mollioribus confectæ. Pro εὐέριον. Plato *Hyperbolo: Eum autem ex bonitate lanæ suæ fructum percepit, ut sit miserrima.* Cratinus *Pylæa: Linguam pecorum mollem lanam habentium.* Loquitur de ovibus.

Εὐεστοῖ. Felicitate. Rerum copia & affluentia. Tranquillo statu.

Εὐεστώ. Tranquillitas. Felicitas. Democritus Abderita finem felicitatis esse dixit animi tranquillitatem, non quæ idem sit, quod voluptas, ut quidam perperam interpretati sunt; sed secundum quam animus tranquillo & quieto statu gaudeat, nullo metu, nulla superstitione, nec quovis alio affectu perturbatus. Hunc statum & εὐεστῶ appellat, & multis aliis nominibus. † Εὐεστῶ vocatur felicitas: ut ἀειεστῶ pro æternitate ponitur.

Εὐετηρία. Rerum abundantia & copia. Status civitatis legibus bene fundatæ. Pax. Felix rerum status.

Εὐετήριος. Eueterius. Hic sub Joviano Imperatore vixit: qui doctrina quidem & ingenii præstantia antiquis inferior non fuit, sed propter animi molliciem & morum simplicitatem multos insontes judicii laqueis irretiri passus est.

Εὖ ἔχειν φώμα. Linguis favere. Sic Eupolis.

Εὐζώιος. Euzoius. Nomen proprium.

Εὐζωΐτης. Præclaræ vitæ. Honestæ vitæ.

Εὔζωνος. [Succincta. Expedita.] Quæ pulchram prolem parit. Formosa.

Εὔζωνοι. Armati. Vel, nullis oneribus aut sarcinis gravati. Expediti. Appianus: *Pastor promisit, se exercitum expeditum per viam non tritam intra tres dies ducturum esse.*

Εὔζωστον. Bene temperatum. Ζωστὸν enim sig-

1 Σαφῶς] Scribe, σαφῶς.

2 Εὐθαλὴς βλαστός.] Lege & distingue, εὐθαλὴς. εὐβλαστος.

3 Εὔερον. εὐάερον πόλιν. ἢ μαλ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Aves* pag. 547. (372. Ed. Bas. P.)

4 Καὶ τοσοῦτον τ' εὐερ.] Metrum fragmenti hujus prorsus turbatum est, in quo tamen vestigia versus Anapæstici adhuc apparent.

5 Κρατῖνος Πυλαίᾳ· Γλῶσ.] Sic locum hunc scribendum & distinguendum esse recte etiam monuit Pearsonius. In prioribus enim Editt. male sic legitur: Κρατῖνος· Πυλαίαν γλῶσσαν, &c. Ignorabant nimirum librarii, τὸ Πυλαία esse nomen fabulæ, quam Cratinus scripserat: cujus Hesychius, Scholiasta Aristophanis, & ipse Suidas infra v. Τὸ πρωΐ, mentionem faciunt.

6 Γλῶσσαν εὔερον βοτῶν] Enarrator Comici loco laudato rectius habet: Γλῶσσαν εὐέριον βοτῶν. Hanc lectionem in versione secutus sum.

7 Ὅτι Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης τέλος τὸν εὐθ.——— καὶ πολλοῖς ἄλλοις ὀνόμασιν] Hæc sunt verba Laertii in *Democrito*, segm. XLV. ut Portus etiam monuit.

8 Τυραννουμένη] Laertius habet, ταραττομένη.

9 Εὐζώιος] De eo vide Hieronymum in opere *de Scriptor. Eccles.*

10 Καλλ.] Hanc vocem ut supervacaneam dele. Vide Hesychium.

καλὸν, [1] ἄκρατον.

Εὐειδὴς. ὁ κατ' ὄψιν καλός.

Εὖ εἰδότες. καλῶς γινώσκοντες.

Εὔεικτον. εὐπειθῆ. καλῶς εἴκοντα.

Εὔειλον [2] τόπον. ὁ θερμός.

Εὐηγορία. ἡ καλλιέπεια.

Εὔηθες.[3] ἐπὶ τοῦ βελτίονος καὶ Θουκυδίδης ἐν γ', καὶ ὁ φιλόσοφος.

Εὐηθείας. μωρίας. ἀνοίας. Ἔπι τε ἀπλαύων τῷ χαρῷ, καὶ τῇ εὐηθείας τῶν ἐπιχωρίων. ὃ γὰρ ἦν πρᾶγμα φενακίζειν τοὺς ἐπιχωρίους.

Εὐήθειαν αὐτῶν καταγνωκὼς,[4] καὶ, Εὐηθείας αὐτῶν καταγνωκώς. τὸ αὐτό.

Εὐήθης. βλάξ. ἀνόητος. ἢ ἄχρηστος τὸ ἦθος. Πολύβιος· Εὐήθως ἐκλογιζόμενοι τὰ παρόντα καὶ παιδικῶς.

Εὐηθίζω. τὸ μωραίνω.

Εὐηκὴς. ὁ καλῶς ἠκονημένος. καὶ εὐηκέος.

Εὐήλατον. τὸ καλῶς ἐληλασμένον. Τὸ δὲ πεδίον ἦν ὕπλιον, καὶ εὐήλατον, καὶ ἐπιτήδειον ἵππῳ ἐμμάχεσθαι. ἀντὶ τοῦ, εὐχερῶς ἐλαυνόμενον.

Εὐήλιος. ὁ καθαρός.

Εὐημερήσαντος. Ὑπερίδης· Τὸν σφῶν αὐτῶν βασιλεῖ ἐγκαλεῖν, οἷς εὐημέρησεν ἐν ταῖς ἡλίου δυσμαῖς, καὶ τὰ ἐγκλήματα ἐπιφέρειν.

Εὐημερία. ὡς ἐν τῇ σωφροσύνῃ. Ἄλεξις Ὀλυνθίᾳ·

Εὐημερία δέσποινα, καὶ μᾶσαι Φίλαι.

Εὐημερῆσαν. ἑκάστην ἡμέραν εὖ διάγουσαν.

Φίλοισί[5] τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν,
Εὐημερεῖσαν. ——————
Δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα.

Εὐιανέμους. εὐδιεινούς. καλούς. [6] ἀχειμάστους.

Εὐήνιον. εὐπειθές. καλῶς ἡνιοχούμενον. ἡνία γὰρ τὰ λῶρα.

Εὐήνιος.[7] ὁ πρᾶος, καὶ μέτριος, καὶ μὴ ταραχώδης. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων.

Εὐιωνίη. ἡ τοῦ Εὐήνου θυγάτηρ.

Εὐήνορα.[8] τὸν ἀνδρείαν ποιοῦντα. ἐπὶ τοῦ οἴνου. [9] ἐπὶ

nificat, merum. Unde εὔζωρον, bene mixtum, vel temperatum.

Εὐειδὴς. Egregia forma præditus. Visu pulcher.

Εὖ εἰδότες. Bene scientes.

Εὔεικτον. Obedientem. Facile cedentem.

Εὔειλος. Apricus. Calidus.

Εὐηγορία. Facultas bene & ornate dicendi.

Εὔηθες. Morum simplicitas. In bonam partem accipitur a Thucydide libro III. & a Philosopho.

Εὐηθείας. Fatuitatis. Stultitiæ. Amentiæ. *Præterea vero opportunitatem temporis & simplicitatem indigenarum in commodum suum vertens. Haud enim difficile erat indigenas fallere.*

Εὐήθειαν αὐτῶν καταγνωκὼς, &, Εὐηθείας αὐτῶν καταγν. Idem. Cum stultitiæ eos insimulasset.

Εὐήθης. Fatuus. Stultus. Qui ob morum simplicitatem nulli rei gerendæ aptus est. [Et εὐήθως. Stulte.] Polybius: *Stulte & puerili-ter de præsentibus judicantes.*

Εὐηθίζω. Desipio. Fatuus sum.

Εὐηκὴς. Bene acutus. Et εὐηκέος, [in genitivo.]

Εὐήλατον. Quod bene ductum est. [Equitabile.] *Campus vero erat planus, & equitabilis, & equestri pugnæ opportunus.*

Εὐήλιος. [Soli expositus. Apricus] Purus.

Εὐημερήσαντος. Illius, qui rem feliciter gessit. Hyperides: *Regem suum accusare, & crimina ei objicere quod ad occidentem rem feliciter gessisset.*

Εὐημερία. Sic prosperitas vulgo dicitur. Alexis *Olynthia: Prosperitas domina & charæ Musæ.*

Εὐημερῆσαν. [Proprie,] singulis diebus feliciter viventem. Felicem. [Sophocles:] *Et cum amicis viventem, cum quibus nunc vivo, & prosperitate fruentem. Da nobis omnibus, ut petimus.*

Εὐιανέμους. Bonis ac prosperis ventis gaudentes. Serenos. Commodos. Tempestatis expertes.

Εὐήνιον. Morigerum. Obsequentem. Qui facile habena regitur. [Proprie de equo dicitur.] Ἡνία enim sunt lora.

Εὐήνιος. Mitis. Lenis. Modestus. Non turbulentus. Metaphora ducta est ab equis.

Εὐιωνίη. Euanine. Eueni filia.

Εὐήνορα. Viris fortitudinem & animum ad-

1 Ἄκρατον] Imo, εὔκρατον. Eam enim lectionem sensus flagitat.

2 Εὔειλος] Confer Etymologum h. v.

3 Εὔηθες. ἐπὶ δὲ βελτ.] Confer Nostrum infra v. Ἠθύς.

4 Καὶ, Εὐηθείας αὐτῶν καταγνωκώς] Hæc verba desunt in prioribus Editt. quæ ex MSS. Paris. revocavi.

5 Φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξ.] Sophocles *Electra*, pag. 111.
Φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν,
Εὐημερεῖσαν, κἠν τέκνων ὄσων ἐμοὶ
Δύσνοια μὴ παρῇσαν, ἢ λύπη πικρά.
Ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἵλεως κλύων,
Δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα.
Hinc Suidas supplendus est.

6 Ἀχειμάστους] Sic MSS. Paris. At priores Editt. minus recte εὐχειμάστους.

7 Εὐήνιος. ὁ πρ.] Ex Harpocratione.

8 Εὐήνορα. τὸν ἀνδρείαν ποιοῦντα. ἐπὶ δὲ οἴνου] Homerus Odyss. Δ. v. 622.
Οἱ δ' ἦγον μὲν μῦλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον.
Vetus Enarrator ad illum locum: Εὐήνορα οἶνον. τὸν ἀνδρείαν παρέχοντα, οὐ κυρίως πινόμενον. Huc Suidas respexit. Confer etiam Etymologum h. v.

9 Ἐπὶ δὲ τοῦ χαλκοῦ, τὸν εὖ τὸν ἀνδρα ποιοῦ] Hæc referenda sunt ad locum illum ejusdem Poetæ Odyss. N. v. 19.
Νῆ' ἄρ' ἐπεστεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν.

δὲ τῷ χαλκῷ, τὸν εὖ τὸν ἄνδρα πεθέλα.

Εὔλιος. [1] δύο ἀναγράφεσι [2] γεγράφθαι ἐλεγείων ποιητὰς, καὶ ἀμφοτέρους Παρίους.

Εὐήρεις. εὐάγωγον. ἀπὸ τῆς εἰρεσίας.

Εὐηρέσησα. ἤρεσα.

Εὐηρότατον. τὸ καλὴν ἔχον γῆν. τὸ κάλλιστον τῆς γῆς.

Εὐήροτον. καλῶς ἠροτριωμένον.

Εὐήτειον. ἱμάτιον εὐυφές.

Εὐΐε. [3] Διονύσῳ. ὕμνος ἐνθουσιαστικός.

Εὐιλαλεύειν. εὐμενῆ εἶναι. καὶ εὐίλαλος, ὁ εὐμενής.

Εὖ ἴσθι. καλῶς γίνωσκε.

Εὐθαρσῶς ἔπνει. Δέξιππος. Ὁ δὲ πάντα τὰ ἀντιτιθέμενον πεθεὶς ἐν δευτέρῳ ὅτι τῆς πείρας, εὐθαρσῶς ἔπνει.

Εὐθένεια. [4] ἡ εὐθηνία.

Εὐθές. Φανερῶς. ὀρθῶς. καὶ ὁ [5] Δαβίδ· Τοῖς εὐθέσι πρέπει αἴνεσις. τετέτι, [6] τοῖς τὸν Θεὸν ἐπεγνωκόσι, καὶ πλάνης ἀπηλλαγμένοις. Εὐθέως δὲ, τὸ ἐπιῤῥηματικόν.

Εὖ θέσθαι. καλῶς διοικῆσαι.

Εὐθετῆσαι. κοσμῆσαι. σωθεῖναι. ὅπως Ἀριστοφάνης.

Εὐθείαν. ἀπερίπλως. Εὐθεῖαν ἐδόκει ἐλαύνειν ὡς ἐπὶ Σελεύκειαν. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ κλεῖναι μὴ αὐτὸν ἐκ τῆς εὐθείας ἔδεισεν.

Εὐθεῖαν. Τῆς δὲ τριβῆς τὰ αἴτια ἢ δυνατὸς γένεσθαι, εὐθεῖαν τῷ βασιλέα ἐλάσαι, τὰ δεῖσαι τὰς φυλακὰς τὰς Ἀξιδάρεω, καὶ περιελθεῖν ἐν κύκλῳ, καὶ ὅπως μὴ μακρᾷ ἀφικέσθαι.

Εὐηλίμενα μόσχον.

Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐηλίμενα μόσχον.

Εὐθημοσύνη. τάξις. Ἱερὸν καὶ πολιτικὸν δόγμα τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων εὐθημοσύνης ἐλέγετο. [7] Ξενοφῶν· Καλὸν μὴν ἡγεῖτο ὁ Κῦρος καὶ ἐν οἰκίᾳ εἶναι ἐπιτήδευμα τὴν εὐθημοσύνην. ὅταν τι τις δέηται, δῆλόν ἐστιν, ὅπου δεῖ ἐλθόντα λαβεῖν.

Εὐθηνία. εὐθηλία τις θεσα.

Εὐθηνούμενοι. ἐπὶ τὸ βέλτιον προκόπτοντες. Καὶ κατ' ὀλίγον εὐθηνούμενοι, δυνατώτεροι γίνονται τῶν δεξαμένων αὐτούς.

dentem. Vino tribuitur. Cum vero de ferro dicitur, ſignificat, viros ornantem & tuentem.

Εὔλιος. Euenus. Duos fuiſſe tradunt Elegiacos Poetas, Euenos appellatos, & ambos Parios.

Εὐήρεις. Quod facile agi vel duci poteſt. Tranſlatio ducta eſt a remigatione.

Εὐηρέσησα. Placui.

Εὐηρότατον. Quod bonam habet terram. Optima pars agri.

Εὐήροτον. Bene aratum.

Εὐήτειον. Veſtimentum bene textum.

Εὐΐε. Euie. Id eſt, Bacche. Eſt autem hymnus, quem Bacchæ furore correptæ cantare ſolebant.

Εὐιλαλεύειν. Placidum & propitium eſſe. Et εὐίλατος. Placidus. Propitius.

Εὖ ἴσθι. Bene ſcias.

Εὐθαρσῶς ἔπνει. Ferociam ſpirabat. Dexippus: *Ille vero, cum prælia ſæpe expertus fuiſſet, omnes adverſarios impares ſibi judicans, ferociam ſpirabat.*

Εὐθένεια. Idem quod εὐθηνία. Rerum copia. Proſperitas.

Εὐθές. Manifeſti. Recti. Et David: *Rectos laudatio decet.* Id eſt, eos, qui Deum agnoſcunt, & ab errore liberati ſunt. Εὐθέως vero, eſt adverbium. Confeſtim. Statim.

Εὖ θέσθαι. Recte adminiſtrare.

Εὐθετῆσαι. Bene ordinare, & diſponere. Sic Ariſtophanes.

Εὐθεῖαν. Recta. *Recta Seleuciam contendere videbatur.* Et iterum: *Ille vero eum aperte interficere metuit.*

Εὐθεῖαν. *Cum autem hujus moræ cauſas cognoſcere non poſſet, recta ad Regem contendere [nolebat,] quod Axidaris ſatellites formidaret, ſed per circuitum & longas ambages eo pervenire [ſtatuerat.]*

Εὐηλίμενα μόσχον. Vitulum lacte bene nutritum. Pinguem. [In Epigrammate:] *Modo devorantem pinguem vitulum.*

Εὐθημοσύνη. Ordo. Diſpoſitio. *Civitas Alexandrinorum & in ſacris & in civilibus bene conſtituta eſſe dicebatur.* Et Xenophon: *Cyrus igitur & in familia pulchrum eſſe ducebat, ſi opera daretur, ut res apte diſponerentur. Hoc modo enim, ſi quis aliqua re indigeat, planum eſſe, quo ire debeat, ut eam ſumat.*

Εὐθηνία. Abundantia & copia rerum. Proſperitas. Dicta eſt quaſi εὐθηλία.

Εὐθηνούμενοι. Incrementum capientes. *Et rebus ipſorum paulatim incrementum capientibus, potentiores evadunt illis ipſis, qui eos receperunt.*

1 Εὔλιος. δύο ἀναγράφεσι γεγρ.] Plenius Harpocratio: Εὔλιος. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. δύο ἀναγράφεσιν Εὐήνους ἐλεγείων ποιητὰς, ὁμωνύμους ἀλλήλοις· καθάπερ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ περὶ Χρηστογραφιῶν, ἀμφοτέρους λέγων Παρίους εἶναι· γεωμέτρας δ' ἦσαν τὸν νεώτερον μιμήσασθαι δὲ Πλάτωνα. De Euenis autem plura vide apud Joſeph. Scalig. in Chron. Euſeb. & Rigaltium ad Artemidorum, p. 6.

2 Γεγράφθαι] Vox hæc, ut ſupervacanea, inducenda eſt: nec agnoſcit eam Harpocratio.

3 Διονύσῳ] Scribe, Διόνυσε.

4 Εὐθένεια] Vocem hanc ſuſpectam habeo, eamque natam eſſe exiſtimo ex corruptione vocis εὐθηνία.

5 Ὁ Δαβίδ] Pſalm. xxii. 1.

6 Τοῖς τὸν Θεὸν ἐπεγνωκόσι, καὶ πλάνης ἀπηλλαγμένοις] Hæc ſunt verba Theodoreti ad modo indicatum Pſalmum.

7 Ξενοφῶν] *De Inſtit. Cyri* lib. VIII. pag. 226. ut Portus monuit.

Εὐθλιῶ. πλουτῶ.

Εὐθίας.[1] ὄνομα κύριον. τοῦ ἐπὶ συκοφαντίᾳ διαβεβλημένων ἑνός.

Εὔθικτον. εὐαφές. εὐψηλάφητον. καὶ εὐθίκτως, τὸ ἐπιρρηματικόν.

Εὐθιξία[2] ἕξις τοῦ νοῦν. εὐθιξία πρὸς τὴν θεραπείαν εὐθυβολεῖν. τουτέστιν, ἀκείβεια. εὐφυΐα.

Εὐθύ. καλευθύ, καὶ κατ' ἐναντίον. ἐπ' εὐθείας.

Εὐθυβόλῳ. ἐξ εὐθείας βάλλοντι.

Εὐθυγενής. ἴσα καὶ πρὸς τὸ εὐθὲς πεπαγμένος.

Εὐθύγλωσσος. [3]Ἦν δὲ καὶ εὐθύγλωσσος πρὸς τὸν δόλον. ἀντὶ τοῦ, ἀληθής.

Εὐθύδημος,[4] διδάσκαλος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, ἐκ Ταρσῶν τῆς Κιλικίας. ὁ γὰρ Ἀπολλώνιος πρεσβύτερον εἰς ἡλικίαν, ἐν λόγοις πολλοῦ ἰσχὺν εἶχε, καὶ μελέτης κρατῶν, καὶ γλώττης Ἀττικῆς. ὀφθαλμοὶ δὲ πάντων ἐς αὐτὸν ἐφέροντο. καὶ γὰρ εὐβλεπὴς ἦν τὸ εἶδος ἄριστα. γεγονὼς δὲ αὐτὸν ἐτῶν ιδ' παρ' Εὐθύδημον ἄγει ἐς Ταρσοὺς τῆς Κιλικίας· ὃς τοῦτον ἐπαίδευεν· ὁ δὲ τῷ μὲν διδασκάλῳ εἴκετο· τὸ δὲ τῆς πόλεως ἦθος ἄπορόν τε ἡγεῖτο, καὶ ὃ λεγόμενον ἐμφιλοσόφησαν. τρυφῆς τε γὰρ ἥδιστα μᾶλλον ἄπτονται· [5]σκωπτώλαί τε καὶ ὑβρισταὶ πάντες, καὶ δεδώκασι τῇ ὀθόνῃ μᾶλλον, ἢ τῇ σοφίᾳ Ἀθηναῖοι. [6]ποταμός τε αὐτοὺς διαῤῥεῖ Κύδνος, ᾧ προσκάθηνται, καθάπερ τὰ ὀρνίθων οἱ ὑγροκοῖται. μεθίστησιν ἐν τὸν διδάσκαλον δεηθεὶς τοῦ παιδὸς εἰς Αἰγὰς τὰς πλησίον, ἐν οἷς ἡσυχία τε πρόσφορος τῷ Φιλοσοφήσοντι, καὶ ἱερὸν Ἀσκληπιοῦ ἐπίδηλον τοῖς ἀνθρώποις. ἐνταῦθα ξυνεφιλοσόφουν μὲν αὐτῷ Πλατώνειοί τε, καὶ Χρυσίππειοι, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Περιπάτου. [7]οὐδὲ τὸν Ἐπικούρου λόγων ἀπεστέρηται. διδάσκαλος δὲ ἦν αὐτῷ τῶν Πυθαγόρου λόγων Εὔξενος.

Εὐθυδικία. ὅταν εἰσάγηταί τις κριθησόμενος, περὶ ὧν μηδέπω γνῶσις ἐγένετο δικαστηρίῳ, τοῦτο εὐθυδικία καλεῖται. πρὶν ὧν γὰρ κριθῆναί τινα φησι, πρὶν τοῦτον προαγορεύεσθαι ἐρεῖται. Οὐκ ἀκούσαντες τῆς εὐθυδικίας, καὶ εἰκότως. ὁ γὰρ ἐπὶ τῷ δικάζειν ἐκάθητο, ἀλλ' ἐπὶ προσχήματι καὶ προσώπῳ δικαστῶν.

Εὐθυεπείαις. ὀρθολογίαις.

Εὐθυκλῆς. τοῦ δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἀσωτοι, ἢ

Εὐθλιῶ. Sum dives. Omnibus rebus abundo.

Εὐθίας. Euthias. Nomen proprium. Erat autem unus ex illis, qui propter calumniæ crimen male audiebant.

Εὔθικτον. Quod facile tangi & contrectari poteſt. Et adverbium, εὐθίκτως: quod dicitur de rebus, quæ facile tangi & contrectari poſſunt.

Εὐθιξία. Dexteritas in feriendo ſcopo. Sagacitas in re aliqua conjicienda & aſſequenda. *Summa in morbis curandis dexteritate utentem.*

Εὐθύ. Recta. Secundum lineam rectam.

Εὐθυβόλῳ. Recta jaculanti.

Εὐθυγενής. Ordine recto collocatus.

Εὐθύγλωσσος. Qui aperte ea, quæ ſentit, loquitur. Verax. Qui nihil in loquendo diſſimulat. *In loquendo autem nimia ſimplicitate proferebat ea, quæ ſentiebat.*

Εὐθύδημος. Euthydemus, magiſter Apollonii Tyanei, Tarſenſis, Cilix. Apollonius enim, cum ad ætatem adultam perveniſſet, in dicendi facultate magnam vim habuit, & exercitationis robur, & Atticæ linguæ magnam peritiam. Quamobrem omnium oculi in ipſum conjiciebantur. Nam & forma valde conſpicuus erat. Ipſum autem natum XIV. annos pater ad Euthydemum Tarſos Ciliciæ ducit, qui ipſum docuit. Hic autem præceptori quidem adhærebat: illius vero civitatis mores abſurdos [ac ineptos eſſe] judicabat, & minime commodos ad operam philoſophiæ ibi dandam. Nuſquam enim deliciis magis ſunt addicti, & deriſores, & dicaces, ac inſolentes ſunt omnes, & ſe dederunt velis, [i. e. rebus nauticis] magis, quam Athenienſes ſapientiæ. Per ipſorum autem urbem fluit Cydnus fluvius, cui aſſident, ut aves locis humidis aſſuetæ. Quamobrem exorato patre magiſtrum in vicinum oppidum Ægas tranſtulit, ubi & tranquillitas erat apta philoſophaturo, & Æſculapii templum valde conſpicuum hominibus. Ibi cum eo philoſophati ſunt & Platonici, & Chryſippei, & Peripatetici. Sed ne Epicuri quidem doctrinam contemplit. Euxenus vero fuit ipſi Pythagoricæ diſciplinæ magiſter. *Port.*

Εὐθυδικία. Quum quis in jus vocatur, cauſam dicturus de re, in judicio nondum diſceptata; id εὐθυδικία vocatur. Cum enim reus ſe accuſari dicit ob rem jam ante judicatam, exceptione ei uti licet. *Cum cauſæ in judicium introductæ negligerentur: & merito. Non enim judicandi cauſa ſedebant, ſed tantum, ut judicum ſpeciem & perſonam repræſentarent.*

Εὐθυεπείαις. Sermonibus rectis & ab omni ſimulatione remotis.

Εὐθυκλῆς. Euthycles. Ex ipſius comœdiis

1 Εὐθίας. ὄνομα κύριον. τοῦ ἐπὶ συκοφ.] Ex Harpocratione.

2 Εὐθιξίᾳ ἕξις τοῦ νοῦν. εὐθ.] Locus hic & corruptus & mutilus eſſe videtur: ex quo, prout potui, me expedivi.

3 Ἦν δὲ καὶ εὐθύγλωσσος πρὸς τὸν δ.] Hæc ſunt verba Damaſcii de Iſidoro philoſopho, ut patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex Damaſcio, pag. 1032. hic ipſe locus auctior legitur. Confer etiam Noſtrum ſupra v. Ἀφίλεια.

4 Εὐθύδημος, διδάσκαλος Ἀπολλ.] Totum hunc articulum excerpſit Suidas ex Philoſtrato *de Vit. Apoll.* lib. 1. cap. IV. & V. ut Pearſonius etiam monuit.

5 Σκωπτώλαί] Apud Philoſtratum rectius legitur σκωπτόλαι, per ο in ſyllaba penultima; & ſic apud ipſum Suidam infra v. Σκωπτόλαι, ubi hic ipſe locus repetitur. Photius quoque in *Bibliotheca*, pag. 1017. fragmentum hoc inter Collectanea ſua retulit, ubi itidem legitur σκωπτόλαι.

6 Ποταμός τε αὐτοὺς διαῤῥ. ——— οἱ ὑγροκοῖται] Fragmentum hoc repetitur infra v. Κύδνιον ῥεῦμα.

7 Οὐδὲ τοῦ Ἐπικούρου λόγων ἀπεστ.] Locus hic legitur etiam ſupra v. Ἀπεστέρηται.

Ἐπιστολή· ὡς Φησιν Ἀθήναιος ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς.

Εὐθυλήπτων. εὐχερῶς κρατουμένων. εὐκόλων. Τοῦτο γὰρ φεύγειν εἰώθασιν αἱ σφοδραὶ ὀπιθυμίαι, ὅταν εὐθυλήπτων ὦσι τῶν ὀπιθυμουμένων.

Εὐθυμένης.[1] ὄνομα κύριον. Ἄρχων Ἀθηναίων· ἐφ' οὗ καθελύθη τὸ ψήφισμα τοῦ μὴ κωμῳδεῖν, γραφὲν ἐπὶ Μορυχίδου.

Εὔθυμος,[2] Λοκρὸς, τῶν Ἐπιζεφυρίων· ὃς ἠγωνίσατο πυξὶ πρὸς Θεαγένην τὸν Θάσιον· καὶ ὑπερεβάλλετο μὲν ὁ Θεαγένης, ἐπικρέασας τὸν Εὔθυμον. ὁ μέντοι ἐν παγκρατίῳ λαβεῖν ἠδυνήθη τὸν κότινον, προκαλειργασμένου ὑπὸ Εὐθύμου. ἐνίκησε δὲ Εὔθυμος τὰς ἑφεξῆς Ὀλυμπιάδας τρεῖς, καὶ ἐστεφανώθη, τοῦ Θασίου μὴ καταφάντος οἱ ἐς πυγμὴν, ἀλλ' ἑτέρων. ὅτε ὁ Εὔθυμος ἠγωνίσατο καὶ πρὸς τὸν ἐν Τεμέσῃ ἥρωα Ἀλύβαντα. ἡ δὲ Τέμεσα τῆς Ἰταλίας ἐστὶν, εἰς ἣν Ὀδυσσεὺς πλανώμενος περὶ Σικελίαν ἦλθεν. ἔνθα εἷς τῶν ναυτῶν μεθύσας, καὶ παρθένον βιασάμενος, καταλευσθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. καὶ Ὀδυσσεὺς μὲν ἐν ὀλένῃ θέμενος τὴν ἀπώλειαν, ἔπλει. τότε δὲ τελευτήσαντος ὁ δαίμων οὐκ ἀνίει τοὺς ἐν Τεμέσῃ ἀνθρώπους ἐπεξερχόμενος καὶ φονεύων· ὥστε καὶ ἔρρωσαν φυγεῖν καταλιπόντες τὴν πόλιν, εἰ μὴ ἡ Πυθία σφᾶς ἐπέσχε, τὸν ἥρωα ἱλάσκεσθαι [κελεύσασα,] τέμενος ἐργασαμένους, καὶ κατ' ἐνιαυτὸν τῷ καλλίστην θύειν παρθένον ἐς γυναῖκα ὀπαδιδόντας. ταῦτα πολλοῖς ἔτεσι πεπραγμένα πυθόμενος ὁ Εὔθυμος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ τέμενος, καὶ τὴν παρθένον ἰδὼν, καὶ οἰκτείρας, πρὸς δὲ καὶ ἐς ἔρωτα ἐλθὼν, ἐνεκυλίσατο ὡς πολεμήσων τῷ δαίμονι, καὶ αὐτὸν μὲν νύκτωρ φανέντα ἐνίκησε, καὶ ἐξήλασεν, ὡς μηκέτι αὐτόθι φανῆναι· τὴν δὲ παρθένον γαμετὴν ἠγάγετο.

Εὐθύνη.[3] κυρίως μὲν εἰσάγουσιν οἱ Λογισταὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξαι τῆς πόλεως, ἢ πρεσβεῦσαι κακῶς. καὶ τὰ δικαστήρια μὲν οἱ Λογισταὶ κληροῦσι· κατηγορεῖ δὲ ὁ βουλόμενος· καὶ τοῖς δικασταῖς ἐφεῖται πιμᾶσθαι τοῖς ἁλοῦσι. † Ὅτε δὲ ἐλεφαντίνης Ἀθηνᾶς, ἣν Φειδίας ἐποίησεν, ἐπὶ τοῖς ἀναλώμασι ταχθεὶς ὁ Περικλῆς, καὶ νοσφισάμενος τ' τάλαντα, ἵνα μὴ δῷ τὰς εὐθύνας, τὸν πόλεμον ἐκίνησε.

Εὐθύνας. δίκας. τιμωρίας.

Εὐθῦναι. ἐξετάσαι. ὀρθῶσαι.

Εὐθῦναι.[4] ὄνομα ἀρχῆς παρὰ Ἀθηναίοις. δέκα δὲ τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες ἦσαν, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες, ἢ ἄρξαντες, ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων, τὰς εὐθύνας.

est & ea, quæ *Asoti*, vel *Epistola* inscribitur, ut ait Athenæus in *Dipnosophistis*.

Εὐθυλήπτων. Rerum, quæ facile capi possunt. Facilium. *Hoc enim facere solent vehementes cupiditates, cum iis, quæ concupiscimus, haud facile potiri possumus.*

Εὐθυμένης. Euthymenes. Nomen proprium Archontis Athenienſis, ſub quo abrogatum eſt decretum, Archonte Morychide ſcriptū, quo Comicis adimebatur libertas aliquem in Scena perſtringendi.

Εὔθυμος. Euthymus, Locrenſis, Epizephyrius, qui pugilatu certavit cum Theagene Thaſio. Et Theagenes quidem Euthymum ſuperavit, contumelioſe ei inſultans. Non tamen in pancratio coronam oleaginam accipere potuit, ab Euthymo ante ſuperatus. Euthymus vero tres ſequentes Olympiadas vicit, & coronatus eſt, in pugilatu non cum illo Thaſio, ſed cum aliis congreſſus. Idem Euthymus etiam cum Alybante Temeſæo Heroe pugnavit. Temeſa autem eſt Italiæ urbs, in quam Ulyſſes, circa Siciliam errans, venit. Ibi unus de nautis ebrius, cum virginem violaſſet, lapidibus obrutus fuit ab indigenis. Ulyſſes vero nulla necis ejus habita ratione, diſceſſit. Mortui autem Genius Temeſæos perſequi & occidere non deſinebat. Quare urbe relicta fugere ſtatuerant, niſi Pythia ipſos retinuiſſet, monens, ut Heroem placarent, fano extructo, & formoſiſſima virgine quotannis tradita, quæ eſſet ipſius uxor. Quæ cum per multos annos fieri comperiſſet Euthymus, in illud fanum ingreſſus, & virginem conſpicatus, & miſeratus, præterea vero ejus amore captus, ſe armavit, ut qui cum illo dæmone pugnaturus eſſet; ipſumque, cum nocte apparuiſſet, ſuperavit, & illinc expulit; ita ut nunquam poſtea illic apparuerit: virginem vero poſtea uxorem duxit. *Port.*

Εὐθυνή. Sic vocatur actio, quam Logiſtæ inſtituunt contra eos, quos ſuſpicio eſt Rempubl. non recte adminiſtraſſe, vel legationem perperam obiiſſe; ut muneris a ſe geſti rationem reddant. Et judicia quidem Logiſtæ ſortiuntur: accuſat vero, quiſquis vult. Judicibus autem licet mulctam irrogare reis convictis. † Pericles, curator conſtitutus pecuniæ, in Minervam eburneam, quam Phidias fecit, impendendæ, cum L. Talenta intervertiſſet, ne rationes reddere teneretur, bellum excitavit.

Εὐθύνας. Judicia. Pœnas. Examina.

Εὐθῦναι. Examinare. Corrigere. Dirigere.

Εὐθῦναι. Nomen magiſtratus apud Athenienſes. Erant autem viri numero decem, apud quos rationes reddere tenebantur illi, qui legationem obierant, aut magiſtratum geſſerant, aut pecuniam aliquam publicam adminiſtraverant.

1 Εὐθυμένης. ὄνομα κύριον. Ἄρχων Ἀθηναίων.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 373. 374. (264. Ed. Baſ. *Port.*)

2 Εὔθυμος, Λοκρὸς, τῶν Ἐπιζεφ.] Totum hunc locum conſarcinavit Suidas ex Pauſania, qui eadem refert lib. VI. pag. 355. Nonnulla autem, quæ apud Pauſaniam leguntur, Suidas brevitatis gratia præteriit; nonnulla item paulo aliter habet, ut ex collatione locorum cuilibet patebit.

3 Εὐθύνη. κυρίως μὲν εἰσάγ.] Confer Noſtrum ſupra v. Ἀλογίαι, & infra v. Λογισαί.

4 Εὐθῦναι. ὄνομα ἀρχῆς παρὰ Ἀθην.] Ex Harpocratione. Confer etiam Petitum *de Leg. Att.* pag. 224.

Εὐθύνουλας. ἐρεμῶντας.

Εὔθυνον. εὐθυντήν.

Εὐθύνεσιν. ἐρωτῶσι. δίκας εἰσπράττεσι.

Εὐθυωρία. τὸ κατ' εὐθεῖαν.

Εὐθυωρόν.[1] ἀντὶ τοῦ, κατ' εὐθεῖαν. ὅπως Ἀντιφῶν καὶ Ξενοφῶν.

Εὐθυωρόν. αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. [2]Τὸ δὲ βέλος ἀνεφγμένον προφθάσαν τὸ στόμα, ἐκεῖσε ἐμπεσὸν, κατέπαυσε τὴν πνοήν. καὶ δὴ ὁ Κῶιξ εὐθυωρὸν ἀπεβίω.

Εὐθυρρήμων. εὐθυλόγος. ἐτυμολόγος. καὶ ῥῆμα, εὐθυρρήμονῶς. ὅτε λέγει Ἀριστοφάνης τὸ δεῦνα, τὸ ῥηθησόμενον ἀηδὲς [3]ἐκφεύγων εὐθέως λέγει, ἵνα μὴ εὐθυρρημονήσῃ.

Εὐθύς. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀρχῇ. παραωτίκα. [4]Ἀριστοφάνης·

Ἐπίσχες. εὐθὺς γάρ σ' ἔχω μέσον λαβὼν ἄφυκλον. τὸ ἔξῆς, λαβών σε ἄφυκλον ἔχω, εὐθὺς μέσον λαβών. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, τῶν λαμβανομένων εἰς τὸ μέσον, ἢ ἡττωμένων. ἢ αὖθις [5]Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντετυλίχθαι.

Εὐθύς, καὶ εὐθέως. ἀμφότερα Ἑλληνικά. τὸ δ' εὐθὺ διαφέρει τούτων. ὃ γὰρ τὸ παραχρῆμα σημαίνει, ἀλλὰ τὸ ἕως, καὶ εἰς οἷον. [6]παρὰ Θουκυδίδῃ, τὸ παραχρῆμα, καὶ τὸ ἐξ εὐθείας, καὶ τὸ ἀσκόπως.

Εὐθὺ σκοποῦ. ἀκεμβές. κατ' εὐθεῖαν. Καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τὸν λιμένα ἀπῆραν, εὐθὺ δὲ Παχύνου ἐφέροντο.

Εὐθὺ τοῦ Διός. ἀντὶ τοῦ, πρὸς τὸν Δία.

Εὐκαρδίως. προθυμικῶς. Ἡ δὲ κόρη ὑπακούει προθύμως τε καὶ εὐκαρδίως.

Εὐκατάπρηστον. εὐκατάκαυστον.

Εὐκαλεγάστου. θυχειρώτου. θυδιαλύτου. Τῆς οἰκονομίας ὅσης θυκαλεγάστου.

Εὐκαιρία. [7]Ἀντίοχον ὁ βασιλεὺς πάνυ ἀφέγετο τῆς Ἐφέσου, διὰ τὴν εὐκαιρίαν, τὰ δοκεῖν μὲν κατὰ τὴν Ἰωνίας καὶ τὸν ἐπ' Ἑλλησπόντου πόλεων καὶ χώραν καὶ θάλασσαν ἀκροπόλεως ἔχειν θέσιν· τὴν δὲ τὴν Εὐρώπης ἀμυντήριον ὑπάρχειν ἀεὶ τοῖς Ἀσίας βασιλεῦσιν εὐκαιρότατον.

Εὐκέαστον. τὸ εὔσχιστον.

Εὔκερος βοῦς. ὁ καλὰ κέρατα ἔχων. Εὔκαιρος δὲ, ὁ καλὸς καιρός. καὶ εὐκαίρως, ὑπερρημαλικῶς. ἀντὶ τοῦ ἁρμοζόντως. εἰς καιρὸν δέοντα. Εὐκαίρως δὲ παιδεύων Κράτης, ὁ βιβλιοπώλης δείξας αὐτὸν, φησὶ, τούτῳ παρακολούθησον.

Εὐθύνουλας. [Dirigentes.] Cum impetu ruentes.

Εὔθυνον. Qui rationes gesti muneris ab aliquo exigit.

Εὐθύνουσιν. Interrogant. Examinant. Pœnas exigunt.

Εὐθυωρία. Extensio rei secundum lineam rectam.

Εὐθυωρόν. Secundum lineam rectam. Recta via. Sic Antiphon & Xenophon.

Εὐθυωρόν. Eadem hora. Statim. *Telum autem, cum per os apertum intrasset, in gutture hæsit. Cochus vero statim ex vita excessit.*

Εὐθυρρήμων. Qui aperte & absque ulla circuitione rem ipsam loquitur. Et verbum, εὐθυρρημονῶ, simpliciter & aperte verum dico. Aristophanes aliquando voce δεῦνα utitur, cum rem ipsam aperte dicere non vult, ne scilicet id, quod auribus ingratum est, proferat.

Εὐθύς. Statim. Confestim. Aristophanes: *Siste gradum. Nam statim nunc medium te tenebo prehensum, ut elabi non possis.* Ordo constructionis talis est, λαβών σε ἄφυκλον ἔχω, εὐθὺς μέσον λαβών. Metaphora sumpta est a luctatoribus, qui medii prehensi ab adversariis vincuntur. Et iterum Aristophanes *Nubibus: Tu vero nostri temporis homines illico vestimentis involvi doces.*

Εὐθὺς, & εὐθέως. Utrumque Græcum est. At εὐθὺ ab his differt. Non enim significat statim, sed recta ad aliquem locum. Apud Thucydidem vero [τὸ εὐθὺς] non significat, statim, sed aperte, vel non dissimulanter, & inconsulto.

Εὐθὺ σκοποῦ. Recta ad scopum. Recta. *Illi vero portu solverunt, & Pachynum recta petierunt.*

Εὐθὺ τοῦ Διός. Recta ad Jovem.

Εὐκαρδίως. Prompte. Cupide. *Puella vero alacriter & prompte obtemperavit.*

Εὐκατάπρηστον. Facilis combustu.

Εὐκαλεγάστου. Illius, qui facile confici, vel subigi, & dissolvi potest. *Cum œconomia illa facile dissolvi posset.*

Εὐκαιρία. Temporis commoditas. Opportunitas. *Antiochus Rex Ephesum vehementer appetebat, propter illius urbis oportunitatem, quod adversus Ioniam quidem & Hellesponti urbes terra marique arcis situm obtinere videretur; contra Europam vero propugnaculum Asiæ Regibus commodissimum semper esset.*

Εὐκέαστον. Quod facile scindi vel findi potest.

Εὔκερος βοῦς. Bos pulchra cornua habens. Εὔκαιρος vero, opportunus. Et εὐκαίρως, adverbialiter. Opportune. Convenienter. Opportuno tempore. *Cratete autem opportune prætereunte, bibliopola eum demonstrans, dixit: Hunc sequere.*

1 Εὐθυωρόν. ἀντὶ τοῦ, κατ' εὐθ.] Ex Harpocratione.

2 Τὸ δὲ βέλος ἀνεφγμ.] Fragmentum hoc legitur etiam infra v. Ὁ Κώιξ.

3 Ἐκφεύγων εὐθέως λ.] Locus hic corruptus mihi videtur, in quo pro εὐθέως rectius forsan legas εἰωθώς.

4 Ἀριστοφάνης] *Nubibus*, pag. 182. (111. Ed. Bas. *P.*)

5 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 179. (109. Ed. Bas. *P.*)

6 Παρὰ Θουκυδίδῃ, τὸ παραχρῆμα, καὶ τὸ ἐξ εὐθ.] Aliter prorsus Scholiasta Thucydidis ad lib. II. cap. v. unde hæc sumpta sunt. Sic enim ille: Εὐθὺς ὑποχείου· τὸ εὐθὺς οὐκ ἔστι παραχρῆμα, ἀλλ' ἐξ εὐθείας, ἢ ἀσκόπως. Hanc lectionem, quæ etiam Suidæ restituenda est, in versione secutus sum.

7 Ἀντίοχον ὁ βασιλεὺς π.] Fragmentum hoc Casaubonus ad Polybium refert.

Εὐκαιρεῖν. πλουτεῖν. Ὁ δὲ ὀκάλης τοὺς πολιτῶν τοὺς δοκοῦντας εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις.

Εὐκαιρείαν. [2] Ὁ δὲ θαυμάσας τὴν τῆς πόλεως θέσιν, καὶ τὴν τῆς ἀκροπόλεως εὐκαιρείαν, πρός τε τοὺς ἐντὸς Ἰσθμοῦ, καὶ πρὸς τοὺς ὑπὸ τὸν ἁπολαμβανομένους τόπους. καὶ αὖθις· [3] Οἱ δὲ ἐθαύμαζον τὴν φερομένην τῆς χώρας, καὶ τὰς χρήσεις τοῦ Νείλου εὐκαιρείας.

Εὐκαλήτειρα. καταθυμάστρια. ἡ ἡσυχάστρια.

Εὔκαλος. ὁ ἥσυχος.

Εὐκλεής. ἔνδοξος.

Εὐκλεια. ἡ δόξα. Ἡγεῖτο μὲν ἀγαθὸν μὲν εἶναι τὴν εὐκλειαν, ἀνεποιεῖτο δὲ αὐτῆς ἱκανῶς, ὠφελείας ἕνεκα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὡς τῶν φιλοσόφων δοξάντων ἀσχημονεῖν, οἴεσθαι δεῖν βίᾳ πᾶσαν αἰδῶ, καὶ ζήλωσιν τοῦ ἀμείνονος ἤθους. καὶ αὖθις, [4] Ἰώσηπος· Θέμενος εὐκλείας ἐν δευτέρῳ τὸ ζῆν.

Εὐκλείδης [5], Μεγαρεὺς, (Μεγάρων δὲ τῶν ἐν τῷ Ἰσθμῷ) φιλόσοφος, ὃς τὴν ἐξ αὐτοῦ κληθεῖσαν Μεγαρικὴν αἵρεσιν εἰσήγαγεν· ἣν δὴ καὶ Διαλεκτικὴν καὶ Ἐριστικὴν προσηγόρευσαν. γέγονε δὲ μαθητὴς Σωκράτους· μεθ' ὃν Ἰχθύας, εἶτα Στίλπων ἔσχον τὴν σχολήν. συνέγραψε διαλόγους, Ἀλκιβιάδην, Αἰσχίνην, Κρίτωνα, [6] Φοίνικας, Λαμπρίαν, Ἐρωτικόν· καὶ ἄλλα τινά.

Εὐκλέϊσον. ἀντὶ τοῦ, δόξης καὶ εὐκλείας ἀξίωσον.

Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.

Εὐκλεια. εὐτυχία.

Εὐκολίνη. ἡ εὔκολος πόλις.

Εὔκολος. [7] ἁπλοϊκὸς τὸν τρόπον, καὶ ἐλευθέριος. ἢ ὁ ἐναντιούμενος τῷ δυσκόλῳ. Ὁ δὲ ἁπλοῦς ἦν, καὶ μάλα εὔκολος, [8] συμπειθόμενος καὶ παρακλώμενος ἀγωνιᾶν τὸ ἀνδραπόδωδες, καθάπερ Ὀδυσσείου τινὰ καὶ Θεμιστοκλείου παρακινδυνότητα δεινότητα καὶ πανουργίαν.

Εὐκρατής. ἀντὶ τοῦ, εὐκρατος.

Εὐκρατος. εὐκρασία.

Εὐκρινὲς. εὐκρές.

Εὐκρίνεια. ἡ καθαρότης.

Εὐκρινής. σωθῆναι μὲν ὁ ἐξ ἀρρωστίας ὑγιάνας λέγει. ἀφ' τὸ εὖ κεκρίθαι. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ πάθεσι κατ' ἀντίφρασιν.

Εὔκριτος. ὄνομα κύριον.

Εὐκταῖον. εὐχῆς ἄξιον. πολύτιμον. ὑγιές. Παρ' ἐμοὶ δεῖπνησαι πρότερον ἀμφότεροι. θύων γὰρ τυγχάνω ἱερὰ εὐκταῖα, καὶ τοὺς παῖδας ἄγων ἵνα, καὶ τῶν

Εὐχαιρεῖν. Opulentum esse. *Ille vero vocavit cives, qui opulenti esse videbantur.*

Εὐκαιρείαν. Opportunitatem. *Ille vero admiratus illius urbis situm, & arcis opportunitatem, tam ad loca, quæ erant intra Isthmum, quam ad ea, quæ extra eum sita erant.* Et iterum: *Illi vero mirabantur illius regionis bonitatem, & Nili commoditates.*

Εὐκαλήτειρα. Demulcens. Leniens. Sopiens.

Εὔκαλος. Quietus. Placidus. Tacitus.

Εὐκλεές. Glorioſum. Illuſtre.

Εὔκλεια. Gloria. [*Dicebat vero,*] *gloriam quidem in bonorum numero non esse ponendam; attamen operam dandam, ut eam consequaris; propter utilitatem aliorum hominum. Nam si Philosophi turpiter se gerere viderentur, omnem verecundiam, & meliorum morum studium ex vita sublatum iri.* Et iterum Josephus: *Vitam gloriæ postponens.*

Εὐκλείδης. Euclides, Megarenſis, (ex Megaris nimirum in Iſthmo ſitis oriundus) Philoſophus: auctor ſectæ, ab ipſo *Megaricæ* appellatæ; quam alii etiam Dialecticam & Eriſticam vocarunt. Idem fuit Socratis diſcipulus: cui Ichthyas, & poſtea Stilpon in Schola ſucceſſerunt. Conſcripſit Dialogos, *Alcibiadem, Æſchinem, Critonem, Phœnices, Lampriam, Amatorium,* & alia quædam.

Εὐκλέϊσον. Gloria & honore illuſtra. *Propitius noſtrum gloria illuſtra genus.*

Εὐκλεια. Felicitas.

Εὐκολίνη. Eucoline. Urbs.

Εὔκολος. Simplex. Apertus. Ingenuus. Vel, facilis, & qui contrarius eſt moroſo. *Ille vero, cum eſſet ſimplex & facilis, ab aliis perſuaſus in certamen deſcendebat cum mancipio, quod vel Ulyſſis & Themiſtoclis aſtutiam & calliditatem ſuperabat.*

Εὐκρατής. Bene temperatus.

Εὐκρατος. Idem. Et εὐκρασία. Bona temperies.

Εὐκρινές. Diſtinctum. Clarum. Purum.

Εὐκρίνεια. Diluciditas. Puritas.

Εὐκρινής. Communiter quidem ſic vocatur ille, qui ex morbo convaluit: ab εὖ bene, & κεκρίθαι, diſtinctum vel ſecretum eſſe. Per antiphraſin vero etiam mortuus ſic dicitur.

Εὔκριτος. Eucritus. Nomen proprium.

Εὐκταῖον. Optandum. Voto dignum. Pretioſum. Sanum. *Apud me cœnate prius ambo. Sacra enim facio præclara: & filios huc*

1 Ὁ δὲ ὀκάλης τοὺς πολιτῶν τοὺς δοκ.] Fragmentum hoc Valeſius Polybio tribuit. Certe, τὸ εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις, pro, opulentum & divitem eſſe, eſt phraſis Polybiana, ut patet ex Collectaneis Conſtantini Imperat. pag. 165. ubi in fragmento Polybii inter alia & hæc leguntur: Περίεργαφε γὰρ τοὺς εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις φυγάδας, ἃ μόνον ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ γυναῖκας. Id eſt: *Locupletes enim quoſque, non viros ſolum, ſed etiam fœminas, exules proſcripſit.*

2 Ὁ δὲ θαυμάσας τὴν τοῦ π.] Fragmentum hoc Fulvius Urſinus ad Polybium refert.

3 Οἱ δὲ ἐθαύμαζον τὴν φερομένην τοῦ χ.] Hæc ſunt verba Diodori in *Excerpt. Legat.* ab Urſino editis, cap. xxxii. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

4 Ἰώσηπος.] *De Bello Jud.* lib. i. pag. 709. ubi de Eleazaro filio Mattathiæ verba fiunt.

5 Εὐκλείδης Μεγ.] De eo vide plura apud Laertium.

6 Φοίνικας] Laertius, Φοίνικα: numero ſingulari.

7 Εὔκολος. ἁπλοϊκὸς τὸν τρόπον. ἐλεύθ.] Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 214. Εὔκολος. ἁπλοϊκὸς, καὶ ἐλεύθερος. πιθανὸς δὲ ὁ Σοφοκλῆς.

8 Συμπειθόμενος καὶ παρακλώμενος ἀγωνιᾶν ἀνδρ.] Totus hic locus & ἀνακόλουθος eſt & obſcurus, quem fruſtra quis emendare & illuſtrare conetur, niſi prius integrum locum auctoris, unde hæc deprompta ſunt, invenerit.

φίλων, ὃς ἀξιόζεις. καὶ εὐκλᾶ☞.

Εὐκτίμων☞. πλούσιος.

Εὐκτόν. ὀπτυμιλικόν. [1]Ἀγαθίας· Οἱ δὲ Φράγγοι ἀφειδῶς ἐνέκειντο, ὡς τὸν Ναρσῆν ζωγρήσοντες, καὶ πάνυ ἦν ἐφετὸν αὐτοῖς πάσας εὐκτὸν ὑπηθύνοντες ἅπαντι τῷ πολέμῳ.

Εὐλάβεια. ὡδὶ Σοφοκλεῖ, [2]ἔννοια, καὶ σκῆψις.

--- Ἐν γὰ τῷ μαθεῖν
Ἔνεστιν εὐλάβεια τῷν ποιημάτων.

ὃ γὰ τὸν φόβον φησὶ νῦν.

Εὐλάβεια. ἡ καθαρότης, καὶ ὁ φόβ☞. Εὐλαβία δὲ, ὄνομα κύριον.

Εὐλαβηθείς. Τῶν Ῥωμαίων τὸ προθύμον εὐλαβηθεὶς ὁ Γελίσιχ☞, τοῖς ἑαυτῷ ἑπομένοις ἐσήμαινε θᾶσσον τάχος ὑπάγειν. καὶ Πισίδης·

Οὐκ ηὐλαβήθης τὰς ἐνοχλέσας νόσους.

Εὐλαβής. ὁ εὖ τῷν πραγμάτων ὑπολαμβανόμενο☞. ὁ μὴ προχείρως τι ποιῶν. ἢ καὶ ὁ εἰς λαβὴν ὑπτήδει☞· οἷον, εὐλαβὴς μάχαιρα. ἢ ὁ εὖ προλαμβάναν τὸ μέλλον. δύσληπτ☞ δὲ, ὁ δυσχερής. ἀπὸ τῷν χειρῶν.

Εὐλαβοῦ. Φυλάσσου.

Εὐλαβοῦ[3] δὲ, μὴ 'κφύγῃ σε. καὶ γὰ οἶδε τὰς ὁδούς,
Ὅσῳπερ Εὐκράτης ἔφυγεν εὐθὺ τῆ κυρηβίων.
ἐπὶ τῷν φθονούντων. Ἀριστοφάνης. καὶ εὐλαβοῦμαι, αἰτιατικῇ. γενικῇ δὲ· Ἀψύχων εὐλαβοῦμαι. εἰ γὰ βαπτίσω σε.

Εὐλαβῶς. Ὁ δὲ [4]Φίλιππο☞, ὁρῶν τοὺς Ἀχαιοὺς εὐλαβῶς διακειμένους πρὸς τὸν πρὸς Ῥωμαίων πόλεμον, ἐσπούδαζε πάντα τρόπον ἐμβιβάσαι αὐτοὺς εἰς ἀπέχθειαν.

Εὖλαχα. τὸ ἄροτρον, [5]ὡδὶ Θουκυδίδης ἐν χρησμῷ τινι. Δώρι☞ δὲ ἡ λέξις.

Εὐλαί. σκώληκες. καὶ [6]εὐλέων, τῷν σκωλήκων. [7]Ἡ δὲ Φερετίμα, ἡ Κυρήνης βασίλισσα, ἀνθ' ὧν ἔδρασε δίκας ἔπεσε. ζῶσα γὰ ἐξέζεσεν εὐλέων. ὅ ἐστι, σκωλήκων. [8]ὡς φησι Βάβρι☞ ἐν μυθικοῖς. καὶ αὖθις· Ἐξέζεσε[9] ζῶν κακοῖς θηρίοις· οἱ μὲν, εὐλαῖς· εἱ δὲ, ὅτι ὑ ταύταις, φθειροὶ δὲ μᾶλλον. ἢ [10]ἅτω, φθειροί γε μὲν.

Εὐληπτ☞. ὁ ταχέως καὶ λαμβανόμενο☞.

Εὐλόγησα. καὶ οὐκ ηὐλόγησα. ὡς Ἀττικώτερον γὰ τὸ εὐλόγησα. Εὐλογημένο☞ γὰ λέγεις, καὶ οὐκ ηὐλογημένο☞.

tecum adduc, & ex amicis illos, quos cupis. Et εὐκλᾶ☞. Optandus.

Εὐκτήμων☞. Opulenti. Divitis.

Εὐκτόν. Optandum. Expetendum. Agathias: *Franci vero acriter & strenue hostibus instabant, tanquam Narsetem vivum capturi, & sic finem optatum toti bello imposituri.*

Εὐλάβεια. Apud Sophoclem [sic dicitur] consideratio, & deliberatio. *Nam qui rem ante cognoscit, prudenter de eo, quod facturus est, deliberare potest.* Εὐλάβεια enim hic non significat metum.

Εὐλάβεια. Puritas, & metus. Εὐλαβία vero, nomen proprium. Eulabia.

Εὐλαβηθείς. Timens. Formidans. *Genserico Romanorum promptitudinem formidans, illis, qui ipsum sequebantur, significavit, ut sibi celeriter opem ferrent.* Et Pisides: *Non reformidasti molestos morbos.*

Εὐλαβής. Qui recte res aggreditur. Qui nihil temere facit. Vel etiam, qui commode prehendi potest: ut εὐλαβὴς μάχαιρα, gladius, qui commode capi vel prehendi potest. Vel, qui recte futurum præcipit. Δύσληπτ☞ vero est, qui difficulter capi potest.

Εὐλαβοῦ. Cave. [Aristophanes:] *Cave, ne te effugiat. Novit enim vias, per quas Eucrates recta effugit ad paleas.* Dicitur de fugientibus apud Aristophanem. Et εὐλαβοῦμαι, accusativo jungitur. Item, genitivo. *Inanimata caveo. Si enim te baptizavero.*

Εὐλαβῶς. Caute. Timide. *Philippus autem animadvertens, Achæos a bello contra Romanos suscipiendo metu deterreri, ipsos quavis ratione iis infensos reddere studebat.*

Εὖλαχα. Sic apud Thucydidem in oraculo quodam dicitur aratrum. Est autem vocabulum Doricum.

Εὐλαί. Vermes. Et εὐλέων. Vermium. *Pheretima vero, Cyrenes Regina, pro facinoribus a se perpetratis pœnas dedit. Vivens enim vermibus scatuit.* Et ut ait Babrius in *Fabulis.* * * * * Et iterum: *Vivus malis animalculis scatuit; ut alii quidem tradunt, vermibus; vel, ut alii, pediculis potius.*

Εὐληπτ☞. Qui facile & cito capi potest.

Εὐλόγησα. [Sic dicendum est.] Non autem ηὐλόγησα. Laudavi. Celebravi. Magis enim Atticum est εὐλόγησα. Pariter, εὐλογημένο☞ dices, non autem ηὐλογημένο☞.

1 Ἀγαθίας] Lib. I. pag. 34.

2 Ἔννοια] Sic recte Scholiasta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* pag. 275. unde hæc Suidas descripsit. At in prioribus Editt. male legitur, εὔνοια.

3 Εὐλαβοῦ δὲ, μὴ 'κφύγῃ σ.] Duo hi versus Trochaici leguntur apud Aristophanem *Equit.* pag. 301. (202. Ed. Bas. P.)

4 Ὁ δὲ Φίλιππος, ὁρῶν τοὺς Ἀχ.] Fragmentum hoc Valesius Polybio tribuit.

5 Παρὰ Θουκυδίδῃ] Lib. v. cap. xvi. sed ubi legitur, εὐλάκα, per κ. Scholiasta ibi sequentia notat: Εὐλάκαν δὲ τὴν ὕνιν Λακεδαιμόνιοι λέγουσι. ἔνιοι δὲ, τὴν εἵκελλαν. λέγουσι δὲ Λακωνίζοντες, ἵνα σκάπτειν. εὐλάξειν δὲ, ὀρύσσειν.

6 Εὐλέων] Ionice dictum est, pro εὐλῶν, ut ex exemplo sequenti patet. In prioribus autem Editt. male legitur, εὐλαίων.

7 Ἡ δὲ Φερετίμα, ἡ Κυρήνης βασίλισσα, ἀνθ' ὧν ἔδρ.] Herodotus lib. IV. in fine: Οὐ μὲν ἐδὲ ἡ Φερετίμη εὖ τῷ ζόην καπέπαλεξε. ὡς γὰ δὴ πάντα ὑπ' τῷ Λιβύης πεμφθὴ τὰς Βαρκαίους ἀπενόησε ἐς τῷ Αἰγυπτίους, ἐπέβαινε κακῶς. ζῶσα γὰ εὐλίων ἐξέζεσε. Hinc Suidas fragmentum hoc consarcinavit, ut Portus etiam observavit.

8 Ὡς φησι Βάβριο☞ ἐν μυθικοῖς] Cum nihil præcedat, vel sequatur, ad quod verba hæc referri possint, vel dicendum est, ea ut supervacanea delenda esse, vel, ῥῆσιν Babrii hic excidisse.

9 Ἐξέζεσε ζῶν κακοῖς θηρίοις· οἱ μ., εὐλ.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἀπώναβ.

10 Ἢ ἅτω, φθειροί γε μήν] Hæc nihil aliud sunt quam varia lectio verborum proxime præcedentium.

Εὐλογείτω. καὶ εὐλογείτωζαν. ἐπαινείτωζαν.

Εὐλόγηκεν. ἐβλασφήμησεν. ἐπὶ τῦ Ἰώβ. Εὐλογῶν εὐλογήσ.

Εὐλογῆσαι. ἐπαινέσαι, ὑμνῆσαι, ἐγκωμιάσαι. Ἡ ψυχὴ αὐτῦ ἐν τῇ ζωῇ αὐτῦ εὐλογηθήσ.

Εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός. αἰπαπικῶ. [1] Εἰδέναι πρεπτικόν, ὡς εὐλογοῦντες μὲν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεὸν, λόγοις αὐτῷ προσφέρουσι μόνοις· ἔργῳ δὲ αὐτὸν εὐεργετῆσαι ὑ δύνανται. ὁ δὲ Θεὸς εὐλογῶν βεβαιοῖ τοὺς λόγους τῷ ἔργῳ, καὶ παντοδαπῶν παρέχει φορὰν ἀγαθῶν τοῖς εὐλογουμένοις.

Εὐλογιστίας. εὐλογίας. εὐβουλίας.

Εὔλογον [2] ἀξίωμα. τὸ πλείονας ἀφορμὰς ἔχον εἰς τὸ ἀληθὲς εἶναι· οἷον, Βιώσομαι αὔριον. † Λόγου [3] ποτὲ γενομένου πρὸς [4] Κλεάνθην τὸν Φιλόσοφον, καὶ Πτολεμαῖον τὸν βασιλέα, περὶ τοῦ δοξάζειν τὸν σοφὸν, καί τινος εἰπόντος, ὡς ὑ δοξάζει· βουλόμενος ὁ βασιλεὺς ἐλέγξαι αὐτὸν, κηλίνας ῥοὰς ἐκέλευσε παρατεθῆναι. τῷ [5] δὲ σοφῷ ἀπατηθέντι, ἀνεβόησεν ὁ βασιλεὺς, ψευδεῖ συγκαταπεθεῖσθαι αὐτὸν φαντασίᾳ. πρὸς ὃν ὁ σοφὸς εὐστόχως ἀπεκρίνατο, εἰπὼν, ὅτω συγκαταπεθεῖσθαι, ὐχ ὅτι ῥοαί εἰσιν, ἀλλ' ὅτι εὔλογόν ἐστιν, ῥοὰς αὐτὰς εἶναι. Διαφέρειν δὲ τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν τῦ εὐλόγου.

Εὐλόφως. γενναίως. [6] Ὁ δὲ πρὸς τοὺς ἐπαναστάντας εὐλόφως ἀγωνισάμενον, ἐπέδειξεν ἀληθῆ ὄντα τὸν λόγον, ὃν ἔφη Σωκράτην εἰπεῖν ὁ Ξενοφῶν πρὸς Ἰσχόμαχον, [7] ὡς ἔστιν ἄρα τὸν ἀγαθὸν ὠφελεῖσθαι καὶ ὑπὸ τῦ βλάπτειν αὐτὸν πειρωμένων. ᾗ αὐδις· [8] Εὐλόφῳ αὐχένι τὴν ἄσκησιν ὑπομένων ἐφαίνετο, ὅτε τὸ σῶμα κεκακωμένον, ὅτε τὴν ψυχὴν πεπαλαιωμένην.

Εὐλυές. [9] Μάρκος Ἀντωνῖνός φησιν· Ἕτοιμον ἀναμένων τὸ ἀναγκαῖον ὅταν ἡ βίου εὐλυές, μήτε ὅρκου δεόμενον, μήτε ἀνθρώπου τινὸς μάρτυρος.

Εὐμάθεια. τὸ καλῶς μανθάνειν.

Εὐμαρές. Ἀποπάλιν [10] παρὰ Ἡροδότῳ.

Εὐμάρεια. ἡ εὐκολία. [11] Λέγεται δὲ καὶ ἡ εὐκοσμία

Εὐλογεῖτω. Laudet. Celebret. Et εὐλογείτωσαν. Laudent. Celebrent.

Εὐλόγηκεν. [Per antiphraſin, pro] Maledixit. De Jobo dicitur: *Laudibus celebrabit.*

Εὐλογῆσαι. Laudaſſe. Celebraſſe. *Ipſius anima in vita ejus celebrabitur.*

Εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός. *Benedicat nobis Deus.* Accuſativo jungitur. *Scire oportet, homines, cum Deo benedicunt, ſola verba ipſi offerre; re ipſa vero ipſi benefacere non poſſe. Deus vero, cum benedicit, verba factis confirmat, & iis, quibus benedicit, omnigenam bonorum copiam largitur.*

Εὐλογιστίας. Rationes bene ſubductas. Prudentiam in capiendis conſiliis.

Εὔλογον ἀξίωμα. Axioma probabile: ſive illud, quod plures habet rationes, cur verum credatur; ut, *Cras vivam.* † Cum aliquando inter Cleanthem philoſophum & Ptolemæum Regem ortus eſſet ſermo, de eo, an ſapiens opinetur; & quidam negaret, eum opinari; Rex eum convincere volens, mala Punica cerea apponi juſſit. Cum igitur externa ſpecies Sapientem decepiſſet, Rex exclamavit, eum falſo viſo aſſenſum eſſe. Cui Sapiens argute reſpondit, dicens, ſe ita aſſenſum eſſe, non quod exiſtimaret, ea eſſe mala Punica ſed quod probabile putaret, ea eſſe mala Punica. Differre autē viſionē, quæ cōprehendendi facultatem habeat, ab eo quod ſit probabile.

Εὐλόφως. Generoſe. Fortiter. *Ille vero cum fortiter cum adverſariis certaſſet, oſtendit, verum eſſe dictum illud, quod Socrates, ut ait Xenophon, ad Iſchomachum dixit, Virum bonum etiam utilitatem capere poſſe ex iis, qui ipſi nocere conentur.* Et iterum: *Erecta cervice labores & moleſtias ita perferebat, ut nec corpus ejus debilitaretur, nec animi robur & vires frangerentur.*

Εὐλυές. Paratus diſcedere. Expeditus. Marcus Antoninus ait: *Expeditus claſſicum expecta, quo e vita avoceris, nec jurejurando proprio, nec alius cujuſquam teſtimonio indigens.*

Εὐμάθεια. Docilitas. Diſcendi facilitas.

Εὐμαρές. Apud Herodotum locus, ubi venter exoneratur. Vel, ipſa ventris exoneratio.

Εὐμάρεια. Facilitas. Item tranquillitas, ſive,

1 Εἰδέναι πρεπτικόν, ὡς εὐλογοῦντες μὲν οἱ ἄνθρ.] Hæc ſunt verba Theodoreti ad Pſalmum LXVI. v. 6.

2 Εὔλογον ἀξίωμα——Βιώσομαι αὔριον] Hæc leguntur apud Laertium in *Zenone Cittico*, pag. 483. Edit. Henr. Steph. ut Pearſonius recte obſervaverat.

3 Λόγου ποτὲ γενομένου πρὸς Κλεάνθην τὸν φιλόσοφον, καὶ Πτολεμαῖον τὸν βασ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba ejuſdem Laertii in *Sphæro*, ut itidem Pearſonius monuit.

4 Κλεάνθην] Imo, Σφαῖρον, ut patet ex Laertio, qui hæc de Sphæro Philoſopho refert.

5 Τῷ δὲ σοφῷ] Laertius, Τῷ δὲ Σφαίρῳ: Et ſic paulo poſt, Σφαῖρος, pro σοφός.

6 Ὁ δὲ πρὸς τοὺς ἐπαναστάντως εὐλ.] Fragmentum hoc ex Damaſcio depromptum eſſe ſuſpicor.

7 Ὡς ἔστιν ἄρα τὸν ἀγαθὸν ὠφελεῖσθαι καὶ ὑπὸ τ.] Neſcio an auctor anonymus, ex quo Suidas iſta depromſit, reſpexerit ad locum illum Xenophontis in *Oeconom.* pag. 820. Οἰκονόμικα ἄρα ἐστὶν ἀγαθὸν καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτηδείως χρῆσθαι, ὥστε ὠφελεῖσθαι καὶ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Sed hæc Socrates ad Critobulum, non vero ad Iſchomachum dicit.

8 Εὐλόφῳ αὐχένι τὴν ἄσκησιν ὑπομένων ἐφ.] Hæc ſunt verba Damaſcii de Saluſtio philoſopho, ut patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex Damaſcio, pag. 1048. hic ipſe locus ſic legitur: Ἐφαίνετο δὲ ἐδίκαιος ἐπὶ πολὺν χρόνον ὅτε ἀῤῥωστῶν τὸ σῶμα, ὅτε παλαιπωρούμενον τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ, τὸ λεγόμενον, εὐλόφῳ αὐχένι τὴν ἄσκησιν ὑπέμενε. De Saluſtio philoſopho, ut diximus, hæc intelligi debere, liquet ex iis, quæ apud Photium loco laudato præcedunt.

9 Μάρκος Ἀντωνῖνός φ.] Lib. III. cap. v. ut Pearſonius quoque obſervaverat. Vide etiam Noſtrum ſupra v. Ἀνακλητικὸν, ubi idem fragmentum legitur.

10 Παρὰ Ἡροδότῳ] Lib. II. pag. 64. ubi ſcriptor ille de Ægyptiis inquit: Εὐμαρείῃ χρέωνται οὐ πρῆγμα, ἐοῦσι δὲ ἔξω οὐ τῇσι ἄλλῃσι. Locum hunc Herodoti obſervavit Portus in Lexico Ionico: uti & alterum, qui occurrit lib. IV. pag. 163. ubi eadem voce Herodotus utitur.

11 Λέγεται δὲ καὶ ἡ εὐκοσμία παρὰ Μάρκῳ Ἀντ.] Reſpexit Suidas ad locum illum, qui exſtat lib IV. cap. III. ubi Marcus ait: Τὴν δὲ εὐμάρειαν λέγω ἐδὲν ἄλλο, ἢ εὐκοσμίαν.

πρὸς Μάρκῳ Ἀντωνίνῳ. καὶ [1]ἐν Ἐπιγράμμασι· Οὐ βαθύπεπλος εὔμαρις.

Εὐμάρεια. ἡσυχία πρὸς Ἡρόδοτον. Τοῦτο φυγῆς τῷ Ἀννίβᾳ πλείονα εὐμάρειαν παρέσχε. διώκειν γὰρ οἱ τετρωμένοι [οἷοί τ'] ἦσαν ἧκιστα.

Εὐμάρειαν. εὐχέρειαν. τὸν πλοῦτον κτίσασθαι μὲν εὐμαρές· φυλάξασθαι δὲ, ῥᾴδιον.

Εὐμαρής. εὔκολος. εὐχερής. Εὔμαρεις δὲ, ἠλυκόν.

Εὔμαιος. ὄνομα κύριον.

Εὐμένης, [2] βασιλεὺς Μακεδόνων· ὃς τῇ μὲν σωματικῇ δυνάμει πρὸς ἀλεξιμένη ἰσῶ, τῇ δὲ τῆς ψυχῆς λαμπρότητι πρωτείοις· ἀνὴρ ὢν μὲν τοῖς πλείστοις ἥδενος δεύτερος τῶν καθ' αὑτὸν βασιλέων γενόμενος, περὶ δὲ τὰ κάλλιστα καὶ μείζων καὶ λαμπρότατος. ὃς γὰρ πρῶτον μὲν λαβὼν πρὸς τοῦ πατρὸς τὴν βασιλείαν συνεσταλμένην τελέως εἰς ὀλίγα καὶ λιτὰ πολισμάτια, ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὑτὸν δυναστείαις ἐφάμιλλον ἐποίησε τῇ ἰδίᾳ ἀρχῇ· ἢ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργοῦσα χρώμενος, ἀλλ' οὐ πρὸς πειρατείας, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἀληθείας καὶ φιλοπονίας, ἔπι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ. δεύτερον, τῶν καθ' αὑτὸν βασιλέων φιλοδοξότατος ἐγενήθη, καὶ πλείστας μὲν πόλεις Ἑλληνίδας εὐεργέτησε, πλείστους δὲ κατ' ἰδίαν ἀνθρώπους ἐσωμαλοποίησεν. τέλειον δὲ, ἀδελφοὺς ἔχων τρεῖς, ἢ κατὰ ἡλικίαν ἢ πρᾶξιν [ἀκμάζοντας,] πάντας τούτους συνέσχε πειθαρχοῦντας αὐτῷ, καὶ δορυφορικὰς, καὶ σώζοντας τὸ τῆς βασιλείας ἀξίωμα. τοῦτο δὲ σπανίως εὕροι τις ἂν γεγονός. ὁ [3]δὲ Εὐμένης ὢν παρὰ Ἀντιγόνου ἀναιρεῖται, ἀνὴρ σοφώτατος, ἢ κατὰ τοὺς λοιποὺς τῶν Μακεδόνων, δόξας εἶναι, καὶ ἀνεπίληπτος συνετωτάτης. ὡς ἢ τὰ ἑπτὰ λεγόμενα ὄνομα.

Εὐμενίδες. αἱ Ἐρινύες, αἵ εἰσι καταχθόνιοι δαίμονες. [4] μεταβαλεῖν δέ φασιν αὐτὰς τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὀρέστῃ. τότε γὰρ πρῶτον Εὐμενίδας κληθῆναι, εὐμενεῖς αὐτῷ γενομένας, κεκτένιε νικᾶν παρ' Ἀθηναίοις, καὶ ὁλοκαυτώσαντι αὐταῖς ὄϊν μέλαιναν. Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἑτέρας φησὶ τὰς Σεμνὰς Θεὰς τὰς Εὐμενίδων. [5] Σοφοκλῆς·

—— Αἱ γὰρ ἔμφυτοι
Θεαί σφ' ἔχουσι, γῆς τε καὶ σκότους κόραι.

καὶ παροιμία· [6] Ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά. παρ' ὅσον τὰς Εὐμενίδας ἄλλοι ἄλλως καλοῦσιν. ἄλλα ἐν ὀνόμαλα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζονται, παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα, τὸ ὀνομάζειν αὐτὰς Εὐμενίδας κατ' εὐφημισμὸν τὰς Ἐρινύας.

animi probe compoſiti ſtatus, apud Marcum Antoninum. Et in Epigrammate: *Non laxa & ſinuoſa eumaris.*

Εὐμάρεια. Tranquillitas apud Herodotum. [Item, facilitas, facultas.] *Hæc res majorem fugæ facultatem Annibali præbuit. Vulnerati enim hoſtem perſequi minime poterant.*

Εὐμάρειαν. Facilitas. [Et εὐμαρές, facile.] *Opes parare facile eſt: at eaſdem conſervare, difficile.*

Εὐμαρής. Facilis. Εὔμαρεις vero, [genus veſtis, vel calcei:] eſt fœmininum.

Εὔμαιος. Eumæus. Nomen proprium.

Εὐμένης. Eumenes, Macedonum Rex, corpore quidem erat infirmo atque imbecilli, ſed animi vigore infirmitatem corporis compenſabat: vir in pleriſque rebus nulli ætatis ſuæ Regum ſecundus; in rebus autem graviſſimis ac pulcherrimis omnium maximus ac ſplendidiſſimus. Qui primum quidem, cum regnum paucis ac tenuibus oppidulis coarctatum a patre accepiſſet, ampliſſimis temporis ſui imperiis parem dominationem ſuam præſtitit, non tam fortunæ auxilio & caſu quodam, quam ſolertia & induſtria ſua. Deinde præ cæteris ætatis ſuæ Regibus gloriæ cupidiſſimus fuit, atque unus plurimas Græciæ civitates ac plurimos ſingillatim homines beneficiis ſuis locupletavit. Denique fratres cum haberet tres, & ætate & induſtria pollentes, eos in officio omnes continuit, & morigeros cuſtodeſque regni, ac dignitatis ſuæ habuit ſatellites: quod raro admodum contigiſſe reperias. Hic Eumenes ab Antigono occiſus eſt, vir reliquorum Macedonum longe ſapientiſſimus, & Imperator omnibus numeris abſolutus, adeo ut & poſteris nominis ſui memoriam reliquerit.

Εὐμενίδες. Eumenides, ſive Furiæ, Deæ infernæ: quas ob id, quod Oreſti accidit, nomine mutato *Eumenides* primum appellatas eſſe ajunt; quod ſcilicet εὐμενεῖς, i. e. propitiæ ei fuiſſent, cum Athenis abſolutus, ovem nigram eis immolaſſet. Philemon vero Comicus ait, Deas illas, quas Græci Σεμνὰς vocant, diverſas eſſe ab Eumenidibus. Sophocles: *Terribiles enim Deæ ipſum tenent, Telluris & Caliginis filiæ.* Et proverbium: *Alia alibi cenſentur pulchra.* Eumenides enim alii aliter appellant: quod alia nomina apud alios pulchra cenſeantur. Apud nos vero uſu receptum eſt, ut Furias per euphemiſmum *Eumenides* appellemus.

1 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. III. cap. XII. pag. 339. ubi legitur εὐμαρὲς, cum acuto in ultima. Fuiſſe autem *eumaris* genus veſtis vel ornamenti muliebris, ex dicto loco Anthologiæ apparet. Erat etiam genus quoddam calceamenti, quod apud veteres εὐμαρὲς vocabatur: de quo vide Pollucem.

2 Εὐμένης. βασιλεὺς Μακεδόνων· ὃς τῇ μὲν σωματικῇ —— σπανίως εὕροι τις ἂν γεγονός] Hæc omnia ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis, pag. 166. unde ea Suidas deſcripſit. Vocem autem Μακεδόνων Suidas de ſuo addidit: & quidem male. Eumenes enim non fuit Rex Macedonum, ſed Pergami, ut ex hiſtoria ſatis conſtat.

3 Ὁ δὲ Εὐμένης ἔπεσε ὑπὸ Ἀντιγ.] Hæc pertinent ad Eumenem Cardianum, Cappadociæ ſatrapam, a priori Eumene omnino diverſum, ut recte monuit Reinef. *Var. Lect.* lib. III. pag. 368. quem confer.

4 Μεταβαλεῖν δέ φασιν αὐτὰς τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὀρ.] Hæc, & quæ ſequuntur; ſunt verba Scholiaſtæ Sophocl. ad *Oedip. Colon.* pag. 272. ut Portus etiam monuit.

5 Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon.* pag. 272.

6 Ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά] Hæc apud Sophoclem loco laudato ſequuntur: quæ non neceſſe eſt proverbiis cum Suida accenſere.

Εὐμηνίδες.[1] Αἰσχύλος Εὐμηνίσιν εἰπὼν τὰ περὶ τοῦ κείσθαι τοῦ Ὀρέστου, φησὶν, ὡς [2]ἡ Ἀθηνᾶ ἐπραΰνει τὰς Ἐριννύας, ὥστε μὴ χαλεπῶς ἔχειν πρὸς τὸν Ὀρέστην, καὶ Εὐμενίδας αὐτὰς ὀνόμασεν. εἰσὶ δὲ τρεῖς, Ἀληκτὼ, Μέγαιρα, Τισιφόνη.

Εὐμεταβολώτερος κοθόρνῳ. κόθορνος εἶδος ὑποδήματος, ἑκατέρᾳ ποσὶν ἁρμόζον. [3]ὅθεν καὶ Θηραμένην, τὸν ἐπὶ τῶν Τριάκοντα, Κόθορνον ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπὶ τοῦ ἐν σπουδαῖς μεταβαλλομένην ἢ πανοῦργον.

Εὐμολπία. ἡ εὐφωνία, ἢ [4]εὐημερία.

Εὐμολπίδαι. γένος ἀπὸ Εὐμόλπου τοῦ Θρᾳκὸς ὃς καὶ τὴν μύησιν εὗρεν. ἢ ἀπὸ τοῦ Μουσαίου υἱοῦ, ὃς ἦν [5]ἀπὸ τοῦ δευτέρου πέμπτος. † [6]Ἐπισφάντου δὲ αὐτοῦ Εὐμολπίδαι καὶ Κήρυκες. καὶ αὖθις· Εἶτα μύστοι παρ' ὀδὲν θέμενοι τὰ σεμνὰ Εὐμολπιδῶν, καὶ Κηρύκων, καὶ τῶν ἄλλων γενῶν ἱερῶν τε ὄντων καὶ θεοφιλῶν, ἐπίρρητον δὲ καὶ θῆλυ σοφίαν παρελόμενοι.

Εὔμολπος, Ἐλευσίνιος, ἤτοι Ἀθηναῖος, υἱὸς Μουσαίου τοῦ ποιητοῦ· ὡς δέ τινες, μαθητὴς Ὀρφέως, ἐποποιὸς τῶν πρὸ Ὁμήρου. γέγονε δὲ καὶ Πυθιονίκης. πρὸς λύραν γὰρ ἐπεδείκνυντο οἱ ποιηταί. ἔστι δὲ ἔγραψε τελετὰς Δήμητρος, καὶ [7]τὴν εἰς Κελεὸν ἄφιξιν, καὶ τοῖς μυστηρίοις παραδοῦναι, τὴν ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ γενομένην, ἐπὶ τὰ πάντα τετρακισχίλια. [8]Χειροσκοπικὰ πεζῶς, βιβλίον ἕν.

Εὐμοιρία. εὐκληρία. καὶ εὐμοιρότερον, εὐτυχέστερον. Οἱ δὲ τοὺς ἀχρείους σφῶν ὑπὸ τοῦ λιμοῦ πιεζόμενοι ἐξέβαλον εἰς τὸ μεσοτείχιον, καὶ εὐμοιρότερον ὑπὸ τῶν πολεμίων. † [9]Εἰς θέαν καὶ νόησιν τῆς ἀληθοῦς καὶ ψευδοῦς, εὐμοιρίαν. Δαμάσκιος.

Εὐνάς. κοίτας. ἢ ἀγκύρας. καὶ εὐνίων, τῶν στρωμάτων. Οἱ μὲν ὅτι τῶν εὐνίων ἀνεπίδετοι· οἱ δὲ ὡπλίζοντο ἀμελῶς.

Εὐνείκα, Σαλαμινία.

Εὐνηθέντας. καταπολαυθέντας.

Εὔνηος.[10] ὄνομα κύριον.

Εὐνίδαι.[11] γένος ἐπὶ παρ' Ἀθηναίοις ὕστερον ὀνομαζόμενον. ἦσαν δὲ κιθαρῳδοί, πρὸς τὰς ἱερουργίας παρέχοντες τὴν χρείαν.

Εὐνὶς. ἡ γαμετή.

Εὐμενίδες. Eumenides. *Æschylus Eumenidibus*, postquam expositit ea, quæ in Orestis judicio contigerunt, dicit, Erinnyas a Minerva mitigatas fuisse, ne Oresti infensæ essent; & ideo Eumenidas ab ipsa appellatas fuisse. Sunt autem tres: Alecto, Megæra, Tisiphone. *Port.*

Εὐμεταβολώτερος κοθόρνῳ. Cothurno versatilior. Cothurnus erat calcei genus, utrique pedi aptum. Unde etiam Theramenem illum, qui xxx. Tyrannorum tempore vixit, Athenienses *Cothurnum* appellarunt. Proverbium igitur hoc dicitur in eos, qui crebro mutantur.

Εὐμολπία. Suavitas vocis. Suavis cantus. Vel, felix rerum successus.

Εὐμολπίδαι. Eumolpidæ. Genus, [quod originem ducit] ab [Eumolpo] Thrace: qui etiam rationem initiandi invenit. Vel a Musæi filio, qui fuit a secundo quintus. † *Devoverunt autem eum Eumolpidæ & Ceryces.* Et iterum: *Deinde vero spretis Eumolpidarum, & Cerycum, aliarumque familiarum sacrarum mysteriis, infamem & effœminatam sapientiam illis antepositit.*

Εὔμολπος. Eumolpus, Eleusinius, vel Athenienſis, filius Musæi Poetæ, &, ut quidam tradunt, discipulus Orphei, poeta Epicus ante Homerum. Vicit etiam Pythia. Ad lyram enim Poetæ de palma inter se certabant. Scripsit Initia Cereris, ejusque ad Celeum adventum, & mysteria filiabus ejus tradita: eaque omnia tribus versuum millibus. Chiroscopicorum librum unum, oratione prosa.

Εὐμοιρία. Felicitas. Et εὐμοιρότερον. Felicius. *Illi vero, cum a fame premerentur, eos ex suis, qui ad res gerendas inepti erant, in pomœrium ejecerunt, qui ab hostibus melius interficiebantur.* Et, *Felicitatem, per quam verum & falsum contemplamur & intelligimus.* Damascius.

Εὐνάς. Cubilia. Vel, ancoras. Et εὐνίων. Stragulorum. Stratorum. *Alii quidem ex stratis exsiliebant; alii vero negligenter se armabant.*

Εὐνείκα. Eunica, Salaminia.

Εὐνηθέντας. Dormientes. Sopitos. Cubantes.

Εὔνηος. Euneus. Nomen proprium.

Εὐνίδαι. Eunidæ. Erat familia quædam apud Athenienses, sic appellata: qui erant citharœdi, sacrorum usui inservientes.

Εὔνις. Lecti consors. Uxor.

1 Εὐμηνίδες. Αἰσχύλος Εὐμ.] Ex Harpocratione.

2 Ὡς ἡ Ἀθηνᾶ ἐπραΰνει τὰς Ἐριννύς.] Alii ab ipso Oreste Furias placatas esse referunt. Vide Anonymi argumentum in Æschyli *Eumenides.*

3 Ὅθεν καὶ Θηραμένη, τὸν ἐπὶ τῶν λ', Κόθορνον ἐκάλ.] Vide, quæ notamus infra ad v. Θηραμένης.

4 Εὐημερία] Malim εὐυμνία: ut habet Hesychius.

5 Ἀπὸ τοῦ δευτέρου πέμπτος.] Imo, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πέμπτος. i. e. a primo Eumolpo quintus: ut ex Scholiasta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* rescribendum hic esse recte monuit Meursius *Eleusin.* cap. 11. quem consule.

6 Ἐπισφάντου δὲ αὐτοῦ Εὐμολπ.] Fragmentum hoc Kuhnius ad Ælianum refert.

7 Καὶ τὴν εἰς Κελεὸν ἄφιξιν] Hæc verba desiderantur in prioribus Editt. quæ ex MSS. Paris. revocavi. Erat autem Celeus pater Triptolemi, ut docet Suidas infra v. Ῥαριεύς: quem locum confer.

8 Χειροσκοπικὰ πεζῶς, βιβλ.] Locum hunc ex MS. Paris. A. emendavi, qui in prioribus Editt. male sic legitur: Χειροσκοπικὰ πεζὰ δὲ βιβλίον ἕν.

9 Εἰς θέαν καὶ νόησιν τῆς ἀληθ.] Loci hujus sensus est omnino mutilus & imperfectus, quem ex Photio suppleri posse recte observavit Pearsonius. Apud eum enim in Excerptis ex Damascio, pag. 1033. sic legitur: Ὅτι αἰσχίνεται καὶ ὀξύτητα ὁ Ἰσίδωρος ἔλεγεν —— εἶναι θέαν κατοχὴν, ἡείκῳ ἀμανούγεσθαι καὶ ὑπονοεῖσθαι τὰ τῆς ψυχῆς ὄμματα, ἃ τῷ τοιῷδε φωτὶ καθαλάμπεσθαι, εἰς θέαν δὲ γνῶσιν τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ψευδοῦς. εὐμοιρίαν παύτην ἐκεῖνο ὠνόμαζε. Clare hinc patet, Suidam ex eodem auctore, ex quo & Photius, (i. e. ex Damascio) hunc locum depromsisse.

10 Εὔνηος] Poetice, pro Εὐνεύς. Sic autem appellabatur filius Jasonis, cujus meminit Homerus Il. H. v. 468. & Il. Υ. v. 747.

11 Εὐνίδαι] Potius Εὐνείδαι, per diphthongum ει; ut habent Hesychius & Etymologus. Vide etiam Valesium ad Excerpta Peiresc. pag. 66.

Εὖνις. ἐστερημένη τὸν ὀπτιδεῖον.

Εὐνοϊκῶς. Φιλικῶς. πιστῶς.

Εὐνομία. εἰρήνη.

Εὐνομιανός. ὄνομα κύριον. Τὸν δὲ Εὐνομιανὸν ἔλαβε Βελισάριος τὸ θεῖον λουτρὸν, (ἀντὶ τοῦ ἐβάπτισε) χερσὶ δὲ οἰκείαις ἀνελόμενος, εἰσποιητὸν ἐποιήσατο παῖδα, ἧπερ εἰσποιεῖσθαι Χριστιανοῖς νόμος.

Εὐνομουμένη. εἰρηνεύουσα. [2] εὐθηνουμένη. [3] καλῶς διοικουμένη.

Εὐνόμιος. [4] ὅστις εἰς Κύζικον καθέβαλλε) Ἐπίσκοπος ἐπὶ Οὐάλεντος βασιλέως. Ὑπογραφεὺς δὲ ὅστις γέγονεν Ἀετίου, τοῦ ὀπαδηθέντος Ἀθέου. συνὼν δὲ αὐτῷ, τὸν ἐκείνου σοφιστικὸν τρόπον ἐζήλωσε, λεξιδίοις τε σχολάζων καὶ ποιῶν ἑαυτῷ σοφίσματα οὐκ ἠθάνατα. ὃν τύφων δὲ τυφωθεὶς εἰς βλασφημίαν ἐξέπεσε, τὸ Ἀρείου δόγμα ζηλῶν, κατὰ πολλὰ δὲ τοῖς τῆς ἀληθείας δόγμασι πολεμῶν, ὀλιγομαθῶς μὲν ἔχων πρὸς τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ μηδὲ σωιέναι αὐτὰ δυνάμενος· [5] πολύχους δὲ τῷ λέξιν, καὶ τὰ αὐτὰ παραφέρων ἀεὶ, καὶ μὴ δυνάμενος παρεγενέσθαι τοῦ προτεθέντος σκοποῦ· ὡς δεικνύουσιν οἱ ζ' τόμοι, οὓς ἐμαλαισπόνησεν εἰς [6] τὰς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολάς. πολλοὺς γὰρ λόγους εἰς αὐτὰς ἀναλώσας, τῆς ἐπιστολῆς τὸν σκοπὸν ἑλεῖν οὐ δεδύνηται. ἐφάμιλλοι δὲ αὐτῷ καὶ οἱ ἄλλοι λόγοι τυγχάνουσιν, ἐν πολυλεξίαις ἔχοντες νοημάτων ὀλιγοστίαν.

Εὖνις. Necessariis & propinquis orbata. Vidua.

Εὐνοϊκῶς. Benevole. Amice. Fideliter.

Εὐνομία. Bona legum constitutio. Pax.

Εὐνομιανός. Eunomianus. Nomen proprium. *Hunc autem Eunomianum Belisarius divino lavacro lavit, propriisque manibus susceptum in filii locum adscivit, eo nimirum ritu, quo Christianis adoptare mos est.*

Εὐνομουμένη. Pacata. Tranquilla. Felicitate florens. Recte gubernata.

Εὐνόμιος. Eunomius, sub Valente Imperatore Episcopus urbis Cyzicenæ constitutus, notarius fuit Aetii, cognomento Athei: cum quo diu versatus, sophisticum ejus differendi modum imitatus est: & inanibus quibusdam voculis nimis deditus, fallaces argumentationes in suum ipsius damnum imprudens contexuit. Ob hæc arrogantia elatus, in blasphemiam prolapsus est, dum Arii quidem dogma sectatur, veritatis autem doctrinam variis modis impugnat. Et sacrarum quidem scripturarum parum omnino peritus fuit, nec earum intelligentiam assequi potuit. Verborum vero copia abundans, & eadem assidue repetens, nunquam propositum sibi scopum potuit contingere; sicut manifeste declarant septem libri, quos in Epistolam [Pauli] ad Romanos incassum elaboravit. Quamvis enim in ejus interpretatione multa consumpserit verba, institutum tamen Apostoli nullatenus est assecutus. Hujusmodi sunt etiam cæteri, qui circumferuntur, ejus libri, verborum quidem copia abundantes, at sententiarum inopes.

Εὐνοίας. Φιλίας. [7] Τὸν γὰρ στρατὸν, ᾧ καταρασόμενον ἐλθεῖν αὐτὸν παρακαλῶσι, δι' εὐνοίας εἶναι τοῦ Θεοῦ.

Εὐνοῶ σοι.

Εὐνοίας. Amicitiæ. Benevolentiæ. [*Dicebat enim,*] *exercitum, ad quem diris devovendum ab ipsis accersatur, Deo charum esse.*

Εὐνοῶ σοι. Benevolo animo sum erga te.

Εὔνους. [8] Ἀριστοτέλης λέγει ἐν τοῖς Τόποις· Δεῖξαι θέλοντες, τὸν φίλον μὴ εἶναι εὔνουν ἀεί, εἰ εὔνους μὲν ὁ ὀρθῶς νοῶν, καὶ τὰ ἀληθῆ, καὶ τὰ ἀγαθὰ νοῶν· ὁ πάντα δὲ ὀρθῶς ὁ φίλος νοεῖ. ὁ δὲ τόπος ὅστις τὸ μὲν πιθανὸν καὶ ἔνδοξον καὶ διαλεκτικὸν ἔχει, ὁ μὲν ὑγιὲς τὸ λεγόμενον ἐπὶ πάντων. ὅτε γὰρ εὐθάλασσος λέγεται, ὁ ἔχων ἀγαθὴν θάλασσαν· ὅτε εὔχειρ, ὁ καλὰς ἔχων χεῖρας, ἀλλ' ὁ πυκτικός· ὅτε μεγαλόψυχος, ὁ ἔχων ψυχὴν μεγάλην. διὸ οὐδὲ

Εὔνους. Benevolus. Aristoteles in *Topicis* dicit: Demonstrare licet amicum non semper esse εὔνουν, (i. e. benevolum) si εὔνους sumatur pro eo, qui recte sentit, veraque & bona intelligit. Atqui amicus non semper recte sentit. Hic autem locus habet quidem aliquid probabile & Dialecticum; non tamen in omnibus sanum [ac verum est id,] quod dicitur. Neque enim εὐθάλασσος dicitur ille, qui bonum mare habet; neque εὔχειρ, ille, qui pulchras manus habet; sed qui ad pugilatum est

1 Τὸν δὲ Εὐνομιανὸν ἔλαβε Βελισάριος τὸ θ.] Male hic Suidas Eunomianum vocat adolescentem illum, qui apud Procopium *Histor. Hist.* cap. 1. (unde locus hic excerptus est) Eunomianis parentibus natus fuisse dicitur; sed cui Theodosio nomen erat. En verba Procopii: Ἦν δέ τις νεανίας ἐν Θρᾴκης ἐν τῇ Βελισαρίου οἰκίᾳ, Θεοδόσιος ὄνομα, ὑὸς μὲν γεγονὼς, ἐκ παιδὸς δὲ Εὐνομιανῶν καλουμένων. τοῦτον ἡνίκα ἐς Λιβύην ἐστέλλετο ἔφεσθαι, ἔλαβε μὲν ὁ Βελισάριος τὸ θεῖον λουτρὸν, καὶ χερσὶν ἀνελόμενος &c. Hinc Suidæ ἀκριβεία patescit. Cæterum, Pearsonius recte monuit, Gothofredum in *Prolegom.* ad Philostorg. pag. 2. ex loco hoc Suidæ Eunomianum aliquem sibi confinxisse, qui nullus exstitit. Verba enim ejus hæc sunt: *In his* (nimirum, qui Philostorgii meminerunt) *Eunomianus quidam occurrit, cujus in Philostorgii historiam Epigramma ad me ultro transmissum ab Amplissimo V. P. Puteano, veteri amico meo, e codice Epigrammatum, olim Palatino, nunc Vaticano. Vetus is procul dubio scriptor; incertum tamen, quo tempore vixerit: quando & hoc nomine plures alii occurrunt. Inter alios Eunomianus quidam apud Suidam duobus locis, in v.* Εὐνομιανὸς, *& in v.* Ἔλασε: *quem sub Justiniano Imperatore Bellisarius e baptismo suscepit.* Sed falli virum doctissimum, ex iis, quæ diximus, liquere potest.

2 Εὐθηνουμένη] Hanc lectionem ex MS. Paris. A. revocavi: cujus loco priores Editt. minus recte habent εὐθυνομένη. Verbum enim εὐθυνέομαι Græca lingua non agnoscit.

3 Καλῶς διοικουμένη] MS. A. habet, καλῶς ἀμελουμένη. Sed lectio vulgata recte se habet: quamvis nec altera penitus spernenda sit.

4 Εὐνόμιος. ὅστις εἰς Κύζικον καθέβαλλε τὴν Ἐπίσκ.] Hæc, & quæ sequuntur usque finem articuli, sunt verba Socratis *Histor. Eccles.* lib. IV. cap. VII. ut Pearsonius etiam observavit.

5 Πολύχους δὲ τῷ λέξιν, καὶ τὰ αὐτὰ παραφερ.] Locus hic repetitur infra v. Πολύχους.

6 Εἰς τὰς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστ.] Scribe, εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολήν: ut habet Socrates.

7 Τὸν γὰρ στρατὸν, ᾧ καταρασόμενον ἐλθεῖν αὐτὸν παρακ.] Fragmentum hoc legitur apud Josephum *Antiq. Jud.* lib. IV. cap. IV. pag. 112. ubi de Balaamo vate verba fiunt.

8 Ἀριστοτέλης λέγει ἐν τοῖς Τόποις] Imo, Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιεὺς εἰς τὰ Τοπικά. Quæ enim sequuntur, non sunt verba Aristotelis, sed Alexandri Aphrodisiensis in *Topica* Philosophi illius, ut Pearsonius etiam monuit. Et prior quidem Eclogæ hujus pars usque ad verba illa, ᾧ τὸν δαίμονα εὖ ἔχειν τὸν αὐτὸν, legitur apud modo dictum Aphrodisiensem in *Topic.* lib. II. pag. 91. Reliqua vero

εὐδαίμων ὁ σπουδαῖος, ὡς ἤδη καὶ τὸν δαίμονα ἐὺ ἔχων τὸν ἐν αὐτῷ. καὶ τὸ τοῦ Φίλου ἔργον αἱρετώτερον, ἢ τὸ τοῦ εὖνου· καὶ Φιλία, εὐνοίας. ἔστι δὲ τοῦ μὲν Φίλου ἔργον, ἡ μετὰ βουλήσεως πρᾶξις τοῦ ἀγαθοῦ εἰς τὸν Φίλον· τοῦ δὲ εὖνου, ἡ βούλησις μόνον. καὶ ἐπεὶ Φιλία εὐνοίας αἱρετωτέρα, καὶ τὸ τῆς Φιλίας ἔργον τοῦ τῆς εὐνοίας αἱρετώτερον· καὶ τὸ εὖ ποιεῖν τοὺς Φίλους τοῦ κακῶς ποιεῖν τοὺς πολεμίους. καὶ ἔστι τὸ μὲν εὖ ποιεῖν τοὺς Φίλους, ἔργον τοῦ ἐλευθερίου· τὸ δὲ κακῶς τοὺς ἐχθροὺς, τοῦ ἀνδρείου.

aptus: neque μεγαλόψυχος, ille, qui magnam animam habet. Quamobrem ne εὐδαίμων quidem dicetur vir bonus, quasi jam & bonum dæmonem intra se habeat. Et amici officium præstantius est, quam hominis benevoli; & amicitia præstantior est benevolentia. Nam amici opus est, beneficia scientem & volentem in amicum conferre. At benevoli, sola tantum voluntas. Et quia amicitia præstantior est benevolentia; officium etiam amicitiæ præstantius est officio benevolentiæ. Sic etiam amicis benefacere præstat, quam hostibus malefacere. Et amicis quidem benefacere, est hominis liberalis; inimicis vero malefacere, viri fortis.

Εὖνους· ὁ σφάκτης. τοῦτο κυρίως δύναλαι λέγεσθαι ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου.

Εὐνοΐκως. Φιλίως.

Εὐνοῦχος. [3] Ἀνήρ τις ὢν (εἰ δοίημεν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι) ἀφ' ἧς Ἐπικούρου λόγων τοῦ ψυχροῦ ἐνηθυμήθη, καὶ θῆλυς γενόμενος, ὁ χλοῦνης τε, καὶ γύννις, ὅσαπερ ὁπλασθόμενος, ἤθησεν ἑαυτὸν εἰς τὸ μέγαρον φέρων· ἔνθα δή που τῷ ἱεροφάντῃ μόνῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἦν. † Ὅτι Ἀριστόνικος Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως εὐνοῦχος ἦν, ἀλλ' ἀνδρώδης τὴν ψυχήν. ζήτει καὶ ἄλλα φερώνυμα ἐν τῷ Ἄρρεν. † [4] Ὅτι ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος ὁ μικρὸς ὀργῇ τῇ πρὸς τὸν Ἀντίοχον τὸν Πραιπόσιτον, ἐξεφώνησε διάταξιν, εὐνοῦχον ἐν τοῖς πατρικίοις μὴ τελεῖν. καθηρέθη δὲ εὐθὺς καὶ ὁ Πραιπόσιτος Ἀντίοχος τῆς τιμῆς, καὶ ἐδημοσιεύθη, καὶ τοῖς ἱερεῦσι κατετάγη, [5] διαβληθεὶς εἰς καθοσίωσιν.

Εὖνους ὁ σφάκτης. Benevolus jugulator. Hoc proprie de Oreste dici potest.

Εὐνόϊκως. Benevole. Amice.

Εὐνοῦχος. Eunuchus. *Vir quidam erat, (si demus eum esse virum) Epicuri philosophia enervatus, & effœminatus, idemque eunuchus & semivir, qui sui oblitus, in adytum irrumpit; quo videlicet solum Hierophantam secundum leges mysteriorum intrare fas erat.* † Aristonicus Regis Ptolemæi eunuchus erat, sed animo virili præditus. Quære reliqua nomina, quibus eunuchus significatur, in v. Ἄρρεν. † Imperator Theodosius minor, Antiocho Præposito iratus, edictum promulgavit, ne eunuchus inter Patricios censeretur. Quare Antiochus Præpositus illico dignitate pristina exutus, bonisque ejus publicatis, in sacerdotum ordinem relatus est, criminis læsæ Majestatis accusatus.

Εὔξενος, [6] ὁ πάνυ σπουδαῖος, ἀδὲ ἐνεργὸς τῇ Φιλοσοφίᾳ χρώμενος. γαστρός τε γὰρ ἦν ἄγαν ἰδίου, καὶ ἀφροδισίων, καὶ κύβων ἐπιμανέστατος· τὰς δὲ Πυθαγόρου δόξας ἐγίνωσκεν, ὥσπερ οἱ ὄρνιθες, ἃ μανθάνουσι παρὰ τῶν ἀνθρώπων. τὸ γὰρ Χαῖρε, καὶ τὸ, Εὖ πράττε, καὶ τὸ Ζεὺς ἵλεως, καὶ τὰ τοιαῦτα οἱ ὄρνιθες εὔχονται, ἔστε εἰδότες ὅ, τι λέγουσιν, ἔστε ἀφικείμενοι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἐρρυθμισμένοι τὴν γλῶτταν. ὁ δὲ, ὥσπερ οἱ νέοι τῶν ἀετῶν ἐν ἁπαλῷ μὲν τῷ πτερῷ προσπέτονται τοῖς γεννῶσιν, μελετώμενοι ὑπ' αὐτῶν τοῦ πτῆναι· ἐπειδὰν δὲ αἴρεσθαι δύνωνται, ἀποπέτονται τοὺς γονέας, ἄλλως τε καὶ λίχνους αἰσθανόμενοι, καὶ κύοντας ἕνεκα πρὸς τῇ γῇ πελομένους· οὕτω καὶ ὁ Ἀπολλώνιος προσεῖχε τῷ Εὐξένῳ παῖς ἔτι, καὶ ἤγετο ὑπ' αὐτοῦ· προελθὼν δὲ ἐς ἔτος ιϛ', ἄρασθαι ἐπὶ τὸν Πυθαγόρου βίον, πεισθεὶς ἐπ' αὐτὸν ὑπό τινος κρείττονος. ὁ μὲν δὴ τὸν Εὔξενον ἐπαύσατο ἀγαπῶν, ἀλλ' εἰς προφάσεις, ἐν ᾧ κῆποί τε ἁπαλοὶ ἦσαν, καὶ πηγαί, τοῦτον ἀγαγὼν, ἔφη, Σὺ

Εὔξενος. Euxenus, vir non admodum probus, nec actuosæ philosophiæ deditus. Nam & ventri & rebus venereis nimium addictus erat, & Epicuri moribus imbutus. Pythagoræ vero opiniones ita cognoscebat, ut aves ea, quæ discunt ab hominibus. Nam & *Salve*, &, *Bene rem gere*, &, *Jupiter tibi sit propitius*, & alia hujusmodi, aves optant [hominibus;] quamvis neque sciant quid garriant, neque sint bene affectæ erga homines: sed linguam tantum informatam habeant. Ille vero, quemadmodum aquilarum pulli infirmis adhuc alis juxta parentes volant, ab ipsis volatum discentes; quum vero se possunt efferre, parentes volatu superant; præcipue vero quum eos prædæ cupidos esse, & ob nidorem juxta terram volare sentiunt: sic etiam Apollonius, dum adhuc esset puer, Euxenum audiebat, & ab ipso regebatur: sed ad decimum sextum ætatis annum progressus, ad Pythagoricam vitam se contulit, a meliore quadam [naturæ vi] ad eam impulsus. Euxenum tamen amare non desiit: sed

usque ad finem articuli, extant apud eundem in *Topic.* lib. III. pag. 137. qui posterior locus a Pearsonio observatus non fuerat.

1 Εὖ ἔχων] Sic recte habet Aphrodisiensis loco laudato. At in prioribus Editt. legitur tantum ἔχων, vocula εὖ male omissa.

2 Εὖνους ὁ σφάκτης] De hoc proverbio plura vide apud Zenobium.

3 Ἀνήρ τις ὢν (εἰ δοίημεν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι) ἀφ' ἧς Ἐπ.] Fragmentum hoc Kuhnius ad Ælianum refert: cujus particulæ etiam leguntur apud Nostrum, v. Ἐκνοεῖσθαι, v. Ἱεροφάντης, v. Μέγαρον, & v. Χλοῦναι.

4 Ὅτι ὁ Βασιλεὺς Θεοδόσιος ὁ μικρ.] Eadem refert Suidas infra v. Θεοδόσιος, ὁ μικρ. & v. Ὕπατοι.

5 Διαβληθεὶς εἰς καθοσίωσιν] Portus ridicule & nullo sensu: *Ad expiationem a quibusdam accusatus.* Nos veram sententiam in versione expressimus.

6 Εὔξενος, ὁ πάνυ σπουδ.] Totum hunc locum deprompsit Suidas ex Philostrati *de Vit. Apollon.* libro I. cap. V. ut Pearsonius etiam observaverat.

μοὶ ζῆθι τὸν σαυτῆ τρόπον· ἐγὼ δὲ τὸν Πυθαγόρου ζήσομαι.

cùm eum in ſuburbium deduxiſſet, in quo & horti erant amœniſſimi, & fontes [limpidiſſimi,] ei dixit: *Tu quidem tuo more vive; vero meo more Pythagorico vivam.* Port.

Εὔξεινος. ὄνομα πελάγους. ὁ Πόντος. λέγει Ἡρόδοτος· Πελαγέων γὰρ ἁπάντων ἐστὶ θαυμασιώτατος.

Εὔξεινος. [Pontus] Euxinus. Nomen maris. *Pontus*, ut ait Herodotus, *eſt omnium marium maxime admirabilis*,

Εὐξίθεος. [1] προδότης Ἠλείων.

Εὐξίθεος. Euxitheus, Eleorum proditor.

Εὔξοον. καλῶς ἐξεσμῆσθον.

Εὔξοον. Bene politum.

Εὐοδία. ἡ καλὴ ὁδός. ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα. Εὐωδία δὲ, ἡ εὐοσμία, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Εὐοδία. Bona via. Eſt & proprium nomen. Εὐωδία, vero, per ω, odor ſuavis.

Εὐοδιανός. ὄνομα κύριον.

Εὐοδιανός, Euodianus. Nomen proprium.

Εὐοδίας. ὄνομα κύριον.

Εὐοδίας. Euodias. Nomen proprium.

Εὔοδος, Ῥόδιος, ἐποποιὸς, γεγονὼς ἐπὶ Νέρωνος, ὁ θαυμαζόμενος εἰς Ῥωμαϊκὴν ποίησιν. τούτου τὰ βιβλία οὐ φαίνεται.

Εὔοδος, Rhodius, poeta Epicus, ſub Nerone vixit, poeta Latinus admirabilis. Hujus libri nulli exſtant.

Εὐομιλόταλος. εὐόργητος. πρᾷος.

Εὐομιλόταλος. Valde affabilis. Suavibus moribus præditus. Mitis.

Εὐοργήτως. ἀντὶ τοῦ, εὐτρόπως. ὀργὴ γάρ, ὁ τρόπος, παρὰ Θουκυδίδῃ.

Εὐοργήτως. More ejus, qui miti & ſuavi ingenio præditus eſt. Ὀργὴ enim apud Thucydidem idem ſignificat quod τρόπος, i. e. mores, vel ingenium.

Εὐορκία. τὸ καλῶς ὀμνύειν.

Εὐορκία. Religio & ſinceritas, qua quis juſjurandum præſtitum ſervat.

Εὔορκος. ἀληθὴς. εὐσεβὴς. [2] Ἡσίοδος·

Ἀνδρὸς δ' εὔορκος γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων.

καὶ [3] Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις.

Εὔορκος, Illius, qui ſincere & ex animi ſententia jurat: vel, qui juſjurandum religioſe ſervat. Veracis. Pii. Heſiodus: *Viri, cui juſjurandum ſanctum eſt, progenies longo poſt tempore floret.* Et Ariſtophanes: *Sed ſi ullo modo delectaris viri religioſi & pii moribus.*

Εὔοπλος ἀνήρ. καὶ εὐόφθαλμος.

Εὔοπλος ἀνήρ. Vir pulchros habens oculos. Idem quod εὐόφθαλμος.

Εὐόφθαλμον. τὸ εὔοπλον. καὶ [4] εὐοφθάλμως, Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ εὐπρεπῶς.

Εὐόφθαλμον. Pulchris oculis præditum. Et εὐοφθάλμως Antipho dixit pro, decenter & decore.

Εὐοχεῖται. ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος. ἀντὶ τοῦ, καλῶς ἡνιοχεῖται. Εὐωχεῖται δὲ, ἀντὶ τοῦ εὐφραίνεται ἐν τραπέζῃ.

Εὐοχεῖται. De elephante dictum, ſignificat, habenis facile regitur. At εὐωχεῖται, per ω, epulatur.

Εὐοψίαν. ἀντὶ τοῦ, εὐπροσωπίαν.

Εὐοψίαν. Formæ elegantiam. Faciem formoſam.

Εὐωδία. ἡ εὐοσμία.

Εὐωδία. Suavis odor. Suavitas odoris.

Εὐωδεῖτο. καλευωδεῖτο. καὶ εὐωδώθη, καλευωδώθη.

Εὐωδεῖτο. Rectam viam ingrediebatur. Et εὐωδώθη, rectam viam ingreſſus eſt.

Εὐωείκη. ὄνομα κύριον.

Εὐωείκη. Euoece. Nomen proprium.

Εὔωνον. εὐτελές. καὶ Εὔων. ὄνομα κύριον.

Εὔωνον. Res vilis pretii. Et Εὔων, nomen proprium.

Εὐώνυμον. τὸ ἀριστερόν.

Εὐώνυμον. Siniſtrum.

Εὐωρία. φιλᾷς, τὸ μὴ πάνυ φροντίζειν, ἀλλὰ ῥᾳθυμότερόν πως ἔχειν.

Εὐωρία. [Cum componitur ex ἄωρα, quod] tenui ſpiritu notatur, ſignificat negligentiam, & animum cura vacuum.

Εὔωπος. ἡ εὐόφθαλμος.

Εὔωπος. Pulchro vultu prædita. Pulchris oculis decora.

Εὔωροι. ἀφυλακτοῦντες. Εὐφορίων· Οὐδέ τοι εὔωροι θυέων. παρὰ τὸ εὖ ὠρεῖν, καὶ φυλάσσειν, κατ' ἀντίφρασιν.

Εὔωροι. Qui negligenter cuſtodiuntur. [Vel potius active, qui negligenter aliquid curant & cuſtodiunt.] Euphorion: *Neque enim ſacrificiorum negligentes ſunt cuſtodes.* Ab εὖ, bene, & ὠρεῖν, curare, vel cuſtodire: per antiphraſin.

Εὐωρῶ. τὸ παίζω.

Εὐωρῶ. Ludo. [Negligo.]

1 Εὐξίθεος. προδότης Ἠλ.] Hujus inter reliquos proditores Græciæ meminit Demoſthenes in orat. pro Cteſiphonte, pag. 354. Vide Harpocrationem.

2 Ἡσίοδος] Ἐν Ἔργ. καὶ Ἡμ. v. 285.
3 Ἀριστοφάνης] *Pluto*, pag. 8. (5. Ed. Baſ. P.)
4 Εὐοφθάλμως, Ἀντιφ.] Ex Harpocratione.

Εὐαχία. ἡ τράπεζα.

Εὐαχῆμαγ. γενικῇ.

Εὐπάθεια. Διάχυσις καὶ ἄνεσις τῆς ψυχῆς, καὶ τρυφή. ἡ [1]εὐπάθεια διαιρεῖται εἰς χαρὰν, εὐλάβειαν, βούλησιν. καὶ τιὼ μὲν χαρὰν ἐναντίαν εἶναι [2]τῇ λύπῃ φασὶν, ὅσαν εὔλογον ἔπαρσιν. τιὼ δὲ εὐλάβειαν τοῦ φόβου, ὅταν εὔλογον ἔκκλισιν. φοβηθήσεσθαι μὲν γὰρ τὸν σοφὸν ὑδαμῶς, εὐλαβηθήσεσθαι δέ. τῇ δὲ ἐπιθυμίᾳ ἐναντίαν εἶναι τιὼ βούλησιν, οὖσαν εὔλογον ὄρεξιν. καθάπερ οὖν ὑπὸ τὰ πρῶτα πάθη πίπτει πρά· τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπὸ τὰς πρώτας εὐπαθείας. καὶ ὑπὸ μὲν τιὼ βούλησιν, εὔνοιαν, εὐμένειαν, ἀσπασμὸν, ἀγάπησιν. ὑπὸ δὲ τιὼ εὐλάβειαν, αἰδῶ, ἁγνείαν. ὑπὸ δὲ τιὼ χαρὰν, τέρψιν, εὐφροσύνιν, εὐθυμίαν.

Εὐπαθεῖσθαι. ἀντὶ τοῦ τρυφᾶν, καὶ διαχεῖσθαι. Τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν τοῖς καπηλείοις διεκελεύετο εὐπαθεῖσθαι. καὶ εὐπαθοῦντες, ὑγιαίνοντες, τρυφῶντες.

Εὐπαλάμων [3]ὕμνων. ἀντὶ τοῦ, εὖ διακεχειρισμένων, ἢ συνηθροισμένων. Τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων. ἀντὶ τοῦ, εὖ διακεχειρισμένων, ἢ συνηθροισμένων.

Εὐπαρέγωγος. εὐπειθής. [4]Αἰσχύλος·

Ἀλλ' εὐπαρέγωγος εἶ,
Θωπεύομένου τε χαί-
ρεις, κἀξαπατώμενος,
Πρός τε τὸν λέγοντ' ἀεὶ
Κέχηνας. ὁ νοῦς δέ σου
Παρὼν ἀπεδήμει.

καὶ αὖθις· Ὁ δὲ εὐκολώτερος ἦν, καὶ διὰ μελέτην μέθης εὐπαρέγωγος.

Εὖ πράσσον. ἀντὶ τοῦ, πράσσοντι. δῆλον, ὅτι τοῦ δαίμονος. ὅ ἐστι, δωρησαμένου τὴν νίκην.

Εὐπάρεδρον. καλῶς πραγμένον, καὶ διηνεκῶς.

Εὖ παρῆστο.

Εὐπάρεικτον. εὐπαρέγωγον.

Εὐπάρυφα. εὐκατέργαστα, ἢ πλούσια. Ἰδὼν Διογένης ὁ Κύων εὐπάρυφόν τινα ἐν Κορίνθῳ, ἔφη· Τούτῳ με πώλει. † [5]Ἐπεῖλα ἐς τὰ ἱμάτια ἠξίουν ἅπαντες εὐπάρυφοι εἶναι, κομπωδεστέραν, ἢ κατ' ἑκάστου ἀξίαν, ἐνδιδυσκόμενοι τιὼ ἑαυτῶν. κατῆσθαι γὰρ αὐτοῖς τὰ τοιαῦτα ἐξ ὧν πεφυσικόασι παρ' αὐτῶν. τοῦ δὲ χιτῶνος τοῦ ἀμφὶ τὸ χεῖρε μέρος αὐτοῖς τὰ μὲν εἰς τὸν καρπὸν ξυνίει σφίσιν ἐν στενῷ μάλιστα· τὰ δὲ ἐνθένδε ἄχρις ἐς ὦμον ἑκάτερον ἐς ἄφατόν τι εὖρος διεκέχυτο. ὁσάκις δὲ αὐτοῖς ἡ χεὶρ σείοιτο, ἀναβοῶσιν ἐν τοῖς θεάτροις τε καὶ ἱπποδρομίαις, ἢ ἐγκελευομένοις, ἢ ὅπως εἰώθασι, ἐς ὕψος αὐτοῖς τοῦτο τὸ μέρος ἀπεχνῶς ἤρετο, αἴθωνα παρεχόμενον τοῖς ἀνοήτοις, ὅτι δὴ

Εὐωχία. Menſa. [Convivium.]

Εὐωχῆμαγ. Genitivo jungitur. Paſcor. Satior.

Εὐπάθεια. Animi diffuſio & remiſſio, & voluptas. Hæc autem εὐπάθεια dividitur in gaudium, cautionem, & voluntatem. Ac gaudium quidem triſtitiæ contrarium eſſe dicunt, quod eſt animi cum ratione elatio. Cautionem vero timori, quæ eſt declinatio mali cum ratione. Sapientem enim nunquam timere, ſed cavere ajunt. Cupiditati vero contrariam eſſe voluntatem, quæ eſt appetitio cum ratione. Quemadmodum igitur primis perturbationibus quædam ſubjiciuntur; ita etiam primis illis commotionibus animi, quæ εὐπάθειαι vocantur. Et voluntati quidem ſubjici ajunt, benevolentiam, lenitatem, comitatem, & dilectionem. Cautioni, verecundiam, & caſtitatem. Gaudio, jucunditatē, hilaritatē, & animi tranquillitatē.

Εὐπαθεῖσθαι. Deliciis indulgere. Voluptate affici. Exhilarari. *Reliquos vero in cauponis genio indulgere juſſit.* Et εὐπαθοῦντες. Bene valentes. Genio & deliciis indulgentes.

Εὐπαλάμων ὕμνων. Hymnorum eleganter elaboratorum, & bene compoſitorum. *Hymnorum bene elaboratorum auctores.*

Εὐπαράγωγος. Cui facile aliquid perſuadetur. Deceptu facilis. Ariſtophanes: *At tu deceptu facilis es, & palpum tibi obtrudi, fucumque fieri gaudes, & loquentem ore hianti intueris. Mens vero tua præſens peregrinatur.* Et iterum: *Ille vero ſimplicior erat, & ob ſtudium ebrietatis deceptu facilis.*

Εὖ πράσσον. [Attice dictum,] pro εὖ πράσσοντος. Id eſt, cum felicem ſucceſſum & victoriam [nobis] largitus ſit. Deus ſcilicet.

Εὐπάρεδρον. Quod conſtanter & perpetuo alicui aſſidet, vel, in aliqua re perſeverat.

Εὖ παρῆστο. Recte, vel decenter aſſidebat.

Εὐπάρεικτον. Quod facile ex aliquo loco tranſferri, vel traduci poteſt.

Εὐπάρυφα. [Pulchro limbo prætexta.] Eleganter confecta. Vel, ſplendida. *Diogenes Cynicus, quendam Corinthi conſpicatus ſplendide veſtitum, Huic, inquit, me vende.* †[Procopius:] *Deinde omnes veſtibus pulchre prætextis ſe ornabant, iiſque ſplendidioribus, quam pro cujuſque dignitate, induti ſuperbiebant. Talia enim iniquis prædis ſibi comparare poterant. Manicæ autem veſtis ad volam ſtrictiſſime coibant: inde vero ad humeros in miram amplitudinem diffundebantur. Cum autem in Theatris vel Circis manum agitantes vociferarentur, vel alios incitarent, ut fieri ſolebat; ea potiſſimum veſtimenti pars exerebatur, ſtultos in eam opinionem inducens, ip-*

1 Ἡ εὐπάθεια διαιρεῖται εἰς χαρὰν, εὐλάβ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Laertii lib. VII. ſegm. CXVI. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

2 Τῇ λύπῃ] Imo, τῇ ἡδονῇ, ut recte habet Laertius: quem vide.

3 Εὐπαλάμων ὕμνων. ἀντὶ τοῦ, εὖ διακεχειρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 319.

4 Αἰσχύλος] *Equit.* pag. 352. (248. Ed. Baſ. *P.*)

5 Ἐπεῖλα ἐς τὰ ἱμάτια ἠξίουν ἅπαντ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Procopii *Hiſt. Arc.* cap. VII. p. 22.

αὐτοῖς ὅπω καλόν τε τὸ σῶμα καὶ [1] ἁβρὸν ἂν εἴη, ὥστε δεῖν γε αὐτὸς πρὸς τ' ποικίλων ἱματίων καλύπτεσθαι, καὶ οὐκ ἐνόησαν, ὅτι δὴ αὐτοῖς τῷ τ' ἐσθῆτος ἁπαλωμένῳ τε καὶ κενῷ, πολλῷ ἔτι μᾶλλον τὸ γ' σώματος ἐξίτηλον διελεγχθείη.

Εὐπατέρεια.[2] ἡ καλὸν πατέρα ἔχουσα. καὶ Εὐπάτορος. ὄνομα κύριον.

Εὐπατρίδαι.[3] εὐγενεῖς.

Εὐπροσωπεῖν. Ὁ δὲ [4] πρὸς τὰς ἐλευθέρους εὐπροσώπους ἴσως, καὶ ἀνεπίφθονον.

Εὐπρόσωπον. εὐκαταφρόνητον. Ἡδύνατο γὰρ τῷ τ' Μακεδόνων ἄρχειν εὐπρόσωπον ἐνομίζετο, εἰ δὴ τ' πρώτης πείρας οἱ ἐπαναστάντες κρατήσειαν.

Εὐπρόσαλον.[5] μωρόν. ταχέως προσαπατώμενον. καὶ ὁ Ἀπόστολος· Καὶ τ' εὐπρόσαλον ἁμαρτίαν.

Εὐπέτεια. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀφ' πολλοῦ εὐπέτειαν τ' ὑπάρξεως ἐκράτησαν. † Εἴτε κατ' εὐπέτειαν ἀπαναστάντες μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν· εἴτε ἄλλο τι γνώσαντες. † Ὁ δὲ Γανυμήδης κατ' εὐπέτειαν ἑαυτὸν ξίφει διαπεραίνει. τουτέστιν, εὐχερῶς. † Φύσει γὰρ πάντες ἐς τὸ εὐπετὲς τρέπονται.

Εὐπετής. εὐχερής. καὶ εὐπετῶς. ῥᾳδίως. εὐχερῶς. εὐκόλως. καὶ εὐχαλῶς.

Εὖ πεφυκώς.[6] ἁρμόδιος.[7] Παρεκελεύσαντο ἐμβαίνειν τοὺς στρατιώτας. καὶ γὰρ ἦν εὖ πεφυκὼς, εἰ καὶ πρὸς ἄλλο τι, πρὸς τὸ θάρσος ἐμβαλεῖν καὶ συμπαθεῖς ποιῆσαι τοὺς παρακελευομένους.

Εὐπείθεια.

Εὐπείθης,[8] καὶ Ἀρχιάδας, δύο υἱοὶ Ἡγίου. [9] καὶ ὁ μὲν Εὐπείθης εὐφυέστερος ἐγένετο· τὰ δὲ ἤθη ὀπίσω συνεμπόδιος εἰς ἰδιωτισμόν. ἤδη δέ τι καὶ ἀποπώτερον ἢ κατ' ἰδιώτου ἔχων. ὡς δὲ συλλήβδην εἰπεῖν, πολλῷ τοῦ πατρὸς ἀπολειπόμενος. ὁ δὲ Ἀρχιάδας, τὸ μὲν ὅλον, τοῦ παιδὸς οὐκ ὀλίγῳ ἀφαφέρων εἰς ἀρετὴν, καὶ τ' πολλῶν· τὰ δὲ εἰς φιλοσοφίαν ἄγονα παρειμένος, ἅτε πρὸς ταῦτα ἀνάγωγος ὤν, ἀφ' τοῦ

sis corpus esse adeo pulchrum & delicatum, ut illo vestium amictu indigerent. Non cogitabant autem, tenuem illam & inanem vestem potius ostendere inutilem & mollem corporis ipsorum habitum.

Εὐπατέρεια. Nobili patre procreata. Nobilis fœmina. Et Εὐπάτορος. Nomen proprium. [A recto Εὐπάτωρ.]

Εὐπατρίδαι. Patricii. Nobiles.

Εὐπροσωπεῖν. [Polybius:] *Ille vero in congressibus iis erat moribus, ut importunitatem aliorũ facile pateretur, ipse nemini esset odiosus.*

Εὐπρόσωπον. Quod contemnitur. Quod spernitur. *Sentiebat enim, imperium Macedonum omnibus contemptui fore, si seditiosis primus conatus ex sententia successisset.*

Εὐπρόσαλον. Stultum. Quod facile everti potest. Et Apostolus: *Peccatum, quod nos facile circumvenit.*

Εὐπέτεια. Facilitas. *Romani autem regione campestri facili admodum negotio potiti sunt.* † *Sive casu quodam cum liberis & uxoribus inde migrantes; sive aliud quoddam consilium animo agitantes.* † *Ganymedes igitur gladio facile se transfixit.* Κατ' εὐπέτειαν enim hic significat, εὐχερῶς. † *Omnes enim natura se convertunt ad id, quod est facile.*

Εὐπετής. Facilis. Et εὐπετῶς. Facile. Sine molestia. Expedite.

Εὖ πεφυκώς. A natura egregie ad aliquid comparatus, vel factus. Aptus. *Milites* [*stagnum*] *ingredi jussit. Si enim ad quicquam aliud, ad id certe egregie a natura fuit comparatus, ut fiduciam animis hominum adderet, ac suos affectus iis ingeneraret, quos adhortabatur.*

Εὐπείθεια. Obedientia.

Εὐπείθης καὶ Ἀρχιάδας. Eupithius, & Archiadas, duo Hegiæ filii. Et Eupithius quidem ingenii dexteritate præstabat: moribus vero ad simplicitatem vulgi propensus. Quinetiam aliquid habebat, quod erat absurdius, quam idiotam deceret. Ut autem rem totam paucis complectar, patre longe inferior erat. Archiadas vero, in summa quidem, patre & vulgo non parum virtute præstan-

1 Ἁβρόν] Sic etiam habet Procopius. Sed sensus potius requirit, ut scribatur ἀβρόν: quam lectionem in versione expressi.

2 Εὐπατέρεια] Hac voce usus est Homerus Il. Z. v. 292. & alibi.

3 Εὐπατρίδαι] De significatione hujus vocis notanda sunt ea, quæ habet Scholiasta Sophoclis ad *Electram*, pag. 81. Εὐπατρίδαι παρὰ Ἀττικοῖς οἱ αὐτόχθονες, ἢ κατὰ τέτο πρόφασις· οἷον οἱ εὖ ἔχοντες ἕνεκα τ' πατρίδος. ὥστε εἴ τις εὐπατρίδης, ἢ εὐγενής. ἐμοὶ, εἴ τις εὔχρυσος, ἢ εὐπατρίδης. Hinc lucem capit Hesychius, in cujus Collectaneis & hæc leguntur: Εὐπατρίδαι, αὐτόχθονες, ἐκ' ἐπήλυδες.

4 Ὁ δὲ πρὸς τὰς ἐπιβύλους εὐπ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. XI. cap. VIII.

5 Εὐπρόσαλον] Voce hac usus est auctor Epistolæ ad Hebræos, cap. XII. v. 1. de cujus significatione fuse & docte disputat Gatakerus *Adversar. Posthum.* cap. III. pag. 426. 427. 428. quem Lector consulat. Nos tantum breviter hic proponemus interpretationem aliquam vocis hujus, reliquis viris doctis & S. Scripturæ interpretibus, ni fallimur, indictam, quæ nobis quidem minime contemnenda videtur. Ea autem sic se habet. Περίσατον apud Græcos dicitur id, quod ab hominibus circumsistitur: velut si circulatores περισάτους dicas, quod homines eos circumstare & corona quadam cingere soleant, præstigias illorum & impostoras cum admiratione spectantes. Harpocratio: Περίσατοι. Ἰσοκράτης περὶ τ' ἀνταδόσεως· Θαυματοποιίαις τοῖς ἐλλὲν ἀφελέσθαις, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνέκτων περισάτοις γλυφίδαις. ἐνταῦθ' δ', περὶ ὃς κύκλῳ ἱστανται οἱ θεώμενοι. Id est, Περίσατοι. *Isocrates in oratione de Permutatione: Præstigiis prorsus inutilibus, sed quas stulti circumsistunt.* [Περίσατος enim hic significat,] περὶ ὃς κύκλ. *Quas spectatores circumstant.* Hinc igitur ducta translatione Apostolus peccatum videtur appellare εὐπρόσατον; quasi dicat, tale, quod homines libenter circumstant, vel sectantur, fraudibus & lenociniis ejus inescati: velut hominum vulgus circulatorem circumsistere solet, inanes ejus præstigias cupide & cum admiratione spectans. Hæc interpretatio si forte cuipiam durior & longius petita videbitur; comparet eam, quæso, cum reliquis virorum doctorum interpretationibus, & videbit forsan, eam minus difficultatis habere, quam cæteras.

6 Ἁρμόδιος] Ridicule Portus vocem hanc pro nomine proprio viri accipiebat, eamque cum sequenti fragmento conjungendam esse censebat, cum sit interpretatio τ' εὖ πεφυκώς: ut nemini non facile patet.

7 Παρεκελεύσατο ἐμβαίνειν τοὺς στρατ.] Hæc sunt verba Polybii lib. X. cap. XIV.

8 Εὐπείθης, ὁ Ἀρχιάδας, δύο υἱοὶ Ἡγ.] Totam hanc Eclogam Suidas ex Damascio excerpsit, ut vel ex Photio patet, apud quem in Excerptis ex illo scriptore pag. 1065. nonnulla eorum, quæ Suidas hic habet, ὠπολείξει quoque leguntur.

9 Καὶ ὁ μὲ Εὐπείθης εὐφυέστερος —— ἀνολόκλυτον παιδείαν ἐπῶν] Hæc ad verbum etiam leguntur apud Photium loco laudato, ut Pearsonius recte observaverat.

ὐκ ἀκολάκευτον παῤῥησίαν ὑπὲρ· ἱερὸν δὲ ζωὴν τοῦ βεβλημένου, εἴπερ τις ἕτερος, καὶ πολυπειρίαν ἀσκήσας ἱερῶν ἔργων τε καὶ λόγων οὐδέν τι μεῖον ἢ πατρός. ἔχω γὰρ τοῦτο καὶ τὴν Ἡγίᾳ μαρτυρεῖν. ὁ δὲ Ἀρχιάδας καὶ τὸ καθαρὸν σωφρονιστὴς ἐπεμελεῖτο ἀμφοτέρωθεν οὐδὲν ἧσσον τῶν Φιλοσοφούντων. ἐξῆν δὴ αἰσθάνεσθαι πάντων. ἠσθανόμην δὲ καὶ αὐτὸς ἑκάστοτε τὴν ἐμὴν αὐτῷ κενὴν φυσήματος ἀνοῦ νεμπεπλεσμένην. παθῶν δὲ παντοίων κατάμεστοι ὄντες, οὐδὲ ἐν μέσοις αὐτοῖς τοῖς ἁμαρτήμασι οἷοίτε ἦσαν ἤθεσι μετρίοις ἐγκαρτερεῖν. ἐπεὶ τά γε ἔξω μισγάγκεια κακῶν ἐφαίνετο μηδὲν ἀμφέρεσθαι τῆς τῶν ἀγελαίων ἀνθρώπων. ὁ δ' ὢν Διομήδης διέφθαρτο καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς συνουσίας, καὶ οὐδὲν ἔχων ἔξαρμα φύσεως, ἐπὶ ταπεινότερον ἐγεγόνει πρὸς τὰ ὑποπιπτόμενα, καίτοι ὑπὸ κολάκων διεφθάρη τὴν διάνοιαν· οὐφυὴς τε γεγονὼς ὁ ἀνὴρ πρὸς φιλοσοφίαν, ἢ οὐδὲν ἀλλοτρίῳ κακῷ βλάπτεται, οὐδὲ φθείρεται, οἰκείῳ δὲ μόνῳ, ὡς ἔφη Σωκράτης. διὸ καὶ φιλοσοφίαν ἐλυμήνατο τοῦτο αὐτὸ οἰκοθεν ὑπάρξαν. ὃν γὰρ ἔδει μάλιστα ἀμφισώζειν καὶ θεραπεύειν πρὸς τὸ βέλτιστον, τοῦτον πρὸς ἡδονὰς ἀνατρέφοντες, καὶ μειρακιζόντως ἐς αὔχημα μεῖζον ἢ καθ' ἑαυτὸν, ἔλαθον ἑαυτοὺς ἐς πᾶσαν ἀπιμίαν καταβάλλοντες.

tior erat: ſed in iis, quæ ad Philoſophiam ducunt, negligens; quippe quod ad hæc non eſſet educatus, propter paternas opes, aſſentationis non expertes. Sanctam autem vitam, ſi quis alius, ſibi colendam propoſuerat, & in ſanctorum factorum & dictorum notitia ſe exercuerat non minus, quam ipſe pater. Nam & hoc teſtimonium Hegiæ dicere poſſum. Archiadas vero etiam puræ conſcientiæ vehementer erat ſtudioſus, non minus quam Philoſophi. Licebat igitur omnia ſentire. Sentiebam & ipſe, ipſius familiares inani ſpiritu repletos eſſe. Variis autem affectibus referti, ne in rebus quidem gerendis morum moderationem ſervare poterant. Nam quod ad externa attinet, malorum colluvies a gregariorum & vulgarium hominum vita moribuſque nullo modo differens videbatur. Diomedes igitur & ipſe a conſuetudine, [quam cum mulieribus habebat,] corruptus eſt, quamvis nullam naturæ excellentiam haberet. Longe autem abjectior & humilior factus eſt ad imperata facienda, quanquam ab aſſentatoribus mente corruptus eſſet. Cum autem vir iſte naturæ dotibus aptus eſſet ad Philoſophiam, quæ alieno malo nec læditur, nec corrumpitur, ſed ſuo tantum, ut ajebat Socrates; ideo etiam domeſticum hoc probrum Philoſophiam labefactavit. Quem enim maxime conſervari & ad optima quæque inſtitui decebat, hunc in voluptatibus educantes, & animum ipſius majore faſtu efferentes, quam eum deceret, imprudentes ſemet ipſi in omnem infamiam conjecerunt. *Port.*

Εὐπήδαξ χῶρος. ὁ καλὸν πηγὴν ἔχων.

Εὐπήληκος. καλὸν περικεφαλαίαν ἔχοντος.

Ἀλλὰ [2] καὶ εὐπήληκος Ἀθηναίης ὄπι δοιὴ
Τὸν τέττιγ' ὄψει μ', ὦ πέρ, ἐφεζόμενον.

Εὐπλοῆσαι. τὸ καλῶς πλεῦσαι.

Εὐπλοΐαν. εὔπλοιαν.

Εὐπλοκαμίδες. καλλιπλόκαμοι.

Εὐποιΐα. ἐλεημοσύνη. [3] Ἀποστέρησις δέ ἐστι τὸ τὰ ἀλλότρια λαβόντας κατέχειν, καὶ ὅταν ἐλεημοσύνην μὴ προσφέρωμεν, ἐν ἴσῳ τοῖς ἀποστεροῦσι κολαζόμεθα.

Εὐπολείδης. ὄνομα κύριον.

Εὔπολις, [4] Σωσίπολις, Ἀθηναῖος, κωμικὸς, καὶ ἦν ἐτῶν ιζ' ἐπὶ γεγονὼς, ἤρξατο ἐπιδείκνυσθαι, καὶ ἐδίδαξε [5] δράματα ιζ'. ἐνίκησε δὲ ζ'. καὶ ἀπέθανε ναυαγήσας κατὰ τὴν Ἑλλήσποντον ἐν τῷ πρὸς Λακεδαιμονίους πολέμῳ. καὶ ἐκ τούτου ἐκωλύθη στρατεύεσθαι ποιητήν. τὰ δὲ δράματα αὐτοῦ, Αἶγες, Ἀφράτοβλος, ἢ Ἀνδρόγυνοι, καὶ ἄλλα.

Εὐπήδαξ. Locus pulchrum fontem habens.

Εὐπήληκος. Pulchram galeam habentis. [In Epigrammate:] *Sed & in haſta Minervæ pulchra galea ornatæ me cicadam, o vir, inſidentem videbis.*

Εὐπλοῆσαι. Secunda, vel proſpera navigatione uti.

Εὐπλοΐαν. Secundam navigationem. Pro εὔπλοιαν.

Εὐπλοκαμίδες. Quæ pulchros crines habent.

Εὐποιΐα. Beneficentia. Eleemoſyna. *Eſt autem fraudatio, aliena, quæ acceperis, retinere: & , cum eleemoſynam [pauperibus] non damus, æque punimur ac illi, qui alios rebus ſuis fraudant.*

Εὐπολείδης. Eupolides. Nomen proprium.

Εὔπολις. Eupolis, Athenienſis, Comicus: qui annos natus XVII. in Scena certare cœpit; ediditque fabulas XVII. vicit autem ſepties. Idem in bello contra Lacedæmonios naufragio in Helleſponto periit. Unde lex lata eſt, quæ poetas militare vetuit. Fabulæ ejus ſunt, *Capræ, Aſtrateutus*, vel *Androgyni*, & aliæ.

1 Ἦν δὲ αἰσθάνεσθαι πάντων. ἠσθανόμην δὲ κ.] Hæc, & quæ ſequuntur, cum præcedentibus minime cohærent, eorumque ſenſus paulo obſcurior eſt. Nos verſionem Porti hic retinuimus, non, quod eam probaremus (eſt enim prorſus frigida, & nonnullis in locis falſa) ſed quia per temporis anguſtiam nobis hæc aliter vertere non licuit. Quare Lector nobis ignoſcet.

2 Ἀλλὰ καὶ εὐπήληκος Ἀθην.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in cicadam, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. cap. XVI. ut Portus etiam monuit.

3 Ἀποστέρησις δέ ἐστι τὸ πρὸς κ.τ.λ.] Hæc nihil faciunt ad v. Εὐποιΐα: ſ[illegible] leguntur ſupra ſub v. Ἀποστέρησις, & v. Ἐλεημοσύνη.

4 Σωσίπολις] Vel ſcribendum eſt, ὡς Σωσίπολις; ut ſit ſenſus, τὸ Εὔπολις eodem modo dictum eſſe, quo Σωσίπολις; vel, Σωσιπόλεως, ut Eupolis Soſipolis filius fuiſſe intelligatur; vel, vox illa penitus delenda eſt.

5 Δεδράματε ιζ'] Vel erravit Suidas, vel numeri hic corrupti ſunt. Plures enim fabulæ Eupolidis, quam XVII. apud veteres laudantur: quarum ecce nomina. Αἶγες. Ἀλιεῖς. Ἀσπάσιοι. Αὐτόλυκος α. Αὐτόλυκος β. Βάπται. Δῆμοι. Δραπέται. Δυάς. Εἴλωτες. Κλοπαί. Κόλακες. Λαΐναι. Μαρικᾶς. Νεμέα. Πόλεις. Πρωτεύλαι. Πύλαι. Σπφενοπώλιδες. Σφῆκες. Ταξιάρχαι. Τελεσθεῖκαι. Φίλοι. Χρυσοῦν γένος. Confer Meurſium in *Bibliotheca Attica*.

Εὐπά-

Εὐπόριστον. θηρεῦσαι πονηρόμενον. Λέγει γοῦν, ὡς καὶ Τύρκοις οὐκ εὐπόριστον ἄρμα ὁ σίδηρος.

Εὐπολμία. εὐτυχία. Ζηλῶ τὸν τῆς εὐπολμίας. καὶ αὖθις· Εὐπολμίας δὲ ἅπαντες ἀπολαύουσι πάσης, ἐξ ὑμείων φερόμενοι. καὶ πάλιν· Ἐν εὐποτμίᾳ τε καὶ εὐδαιμονίᾳ διῆγεν πολλῇ.

Εὐπότμως. εὐτυχῶς. Ἡ γοῦν τραπηζῶν φρόνησις ἔχουσά τι καὶ τύχης εὐπότμου δι' αὐτοῦ.

Εὐπραγότερον. εὐτυχέστερον.

Εὐπραξία. εὐημερία. εὐτυχία. [1]Ὁ δὲ Ὀζίας ὠλισθεν ὑπ' εὐπραγίας καὶ κατεμέχθη πρὸς τὰ τοῦ πατρὸς ἁμαρτήματα, πρὸς δὲ κἀκεῖνον τῶν ἀγαθῶν ἡ λαμπρότης καὶ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων, ὧν διωκηθέντα πρεπόντως καλῶς αὐτῶν, ἤγαγεν.

Εὖ [2]πράττειν. ὅπως ἡ ὑπογραφὴ τῶν ὑποστολῶν Πλάτωνος. ἔγραψε δὲ ὑποστολὰς ιγ'. εἰσὶ δὲ τοῦ ἠθικοῦ εἴδους. Εὖ διάγειν. ὅπως Ἐπίκουρος ἐπέγραφε. Χαίρειν δὲ ἐπέγραφε Κλέων.

Εὐπρεπῶς. κοσμίως. ἁρμοδίως.

Εὔπνοον.[3] εὐφύσητον.

Εὐποδοστάλιον. τόπος εὐδρομος.

Εὐποδοστάλης. ὁ πάνυ ἥμερος.

Εὐπρόσωπος. εὐποδοσήμερος. [4]Σοφοκλῆς·

Ἦπου Τελαμών, σὸς πατήρ, ἐμός τ' ἴσως,
Δέξαιτ' ἂν εὐποδόσωπος.

Εὐποδόσωπος. εὔμορφος. Ὁ δὲ ὑποσεμνύνων, εὐποδόσωπον λίθον φίλιον ἔστησεν.

Εὐπτέρων. [5]Ἀριστοφάνης·

Καὶ τ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων, τ' Κοισύρας.

ἀντὶ τοῦ εὐγενῶν. ἢ κύφων. ἢ ὧν ὁ λογισμὸς ὑψηλός. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὀρνέων τῶν μετεώρων καὶ ὑπερηφάνων. ἢ τιμίων, καὶ εὐγενῶν.

Εὔπλοκον. εὔκλαδον.

Εὐποιῶ. αἰτιατικῇ.

Εὐρέξ. ἐπὶ πλαγίου.

Εὕρες. [6]Ἀριστοφάνης·

Εἶτ' ἐφαύλως, ὥσπερ εὕρες, ἐκβάλοις τ' ἔνθεσιν.

ἐπὶ τοῦ παρὰ προσδοκίαν εὐδοκιμησάντων. τὸ δὲ εὕρες δηλοῖ τὸ καμάτῳ καὶ πόνῳ προεξευρέσθαι τινός· καὶ ἔστι τῆς μὲν κάμνοντος γνώμης καὶ προαιρέσεως ἔλεγχος. τὸ δὲ εὑρεῖν, ἁπλῶς τῆς παρατυχούσης τύχης, καὶ οὐ τοῦ μὲν εὑρόντος γνώμης καὶ προαιρέσεως.

Εὐρεσιέπεια. εὐρεσιλογία.

Εὐρεσιλόγος. φλύαρος. [7]ἐπιμελόγος. Πολύ-

Εὐπόριστον. Facile paratu. Parabile. *Ajunt enim, ferrum apud Turcos rem non esse parabilem.*

Εὐπολμία. Felicitas. *Hunc beatum prædico felicitatis causa.* Et rursus: *Omni vero felicitate fruuntur, & cuncta ipsis ex sententia succedunt.* Et iterum: *Felicem admodum & beatam vitam agebant.*

Εὐπότμως. Feliciter. [Et εὐπολμος. Felix.] *Imperatoris prudentia propter ipsam & fortunæ felicitate adjuta.*

Εὐπραγότερον. Felicior.

Εὐπραξία. Felicitas. Prosperitas. *Ozias vero felici rerum successu elatus, ad paterna peccata prolapsus est, ad quæ & eum bonorum splendor & magnitudo felicitatis, quam moderate ferre nesciebat, impellebat.*

Εὖ πράττειν. Hanc formulam salutandi Plato epistolis suis præscribere solebat. Scripsit autem epistolas XIII. easque morales. Epicurus vero iisdem inscribebat εὖ διάγειν; & Cleon, χαίρειν.

Εὐπρεπῶς. Decenter. Modeste. Venuste.

Εὔπνοον. Quod facile inflatur.

Εὐποδοστάλιον. Accessu valde facile.

Εὐποδοστάλης. Accessu facillimus. Valde affabilis & comis.

Εὐπρόσωπος. Qui est læto & hilari vultu. Comis. Sophocles: *Scilicet Telamon, tuus pater æque ac meus, læto ac hilari vultu [me redeuntem] excipiet.*

Εὐπρόσωπος. Formosus. Pulcher. *Ille vero pulchrum lapidem columnæ loco erexit.*

Εὐπτέρων. Bonas alas habentium. Vel, nobilium. Vel, levium, & quorum mens volat. Translatio ducta est ab avibus, quæ in sublimi volant. Vel superbarum, & honoratarum. Aristophanes: *Et ex mulieribus nobilibus, Cœsyræque similibus, natus est.*

Εὔπλοκον. Bonis & pulchris ramis præditum.

Εὐποιῶ Bene facio. Accusativo jungitur.

Εὐρέξ. Ex obliquo. Oblique.

Εὕρες. Inveniſti. Aristophanes: *Utinam bucceam æque facile, ac inveniſti, rursus ejicias.* Dicitur de iis, qui præter spem, ob rem præclare gestam, gloriam consequuntur. Τὸ εὕρες autem hic singularem quandam emphasin habet. Labore enim & industria rem aliquam consequi, laborantis mentem & consilium arguit. At simpliciter rem aliquam invenire, totum est fortunæ, non vero rationis & consilii.

Εὐρεσιέπεια. Loquacitas. Copia verborum.

Εὐρεσιλόγος. Garrulus. Cui verba ad loquen-

1 Ὁ δὲ Ὀζίας ὠλισθεν ὑπ' εὐπραγίας κ.τ.λ.] Hæc sunt verba Josephi *Antiq. Jud.* lib. IX. cap. XI. pag. 319. ut Pearsonius etiam observaverat.

2 Εὖ πράττειν. ὅπως ἡ ὑπογρ.] Vide Laertium in *Platone*, segm. LXI. & Nostrum supra v. Εὖ διάγειν; ubi eadem leguntur.

3 Εὔπνοον. εὐφύσητον] Ex Scholiasta Homeri ad Il. Σ. v. 471.

4 Σοφοκλῆς] In *Ajace*, pag. 58. ut Portus monuit.

5 Ἀριστοφάνης] *Nubibus*, pag. 171. (102. Ed. Bas. P.) Vide ibi Scholiastam, cujus scrinia Suidas hic compilavit.

6 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 311. (211. Ed. Bas. P.) Scholiasta ad eum locum: Ὥσπερ εὕρες. ὥσπερ ὑπέτυχες. ἀναιρεῖ δὲ τὴν λέξιν τὴν εὕρες κέκρηπται. τὸ μὲν γὰρ καμάτῳ καὶ πόνῳ προεξευρέσθαι τινός, τὸ δὲ κάμνοντος γνώμης καὶ προαιρέσεως ἔλεγχον ἔχει. τὸ δὲ εὑρεῖν, ἁπλῶς τῆς παραχώσης τύχης, ἀ τοῦ αὐτοῦ δὲ εὑρόντος γνώμης τοῦ ἔτερον. ὡς οὖν ἐκ προνοίας δὲ Κλέωνα καταβοῶντα, ἀλλ' ἁπλῶς εὑρόντος εἰρῆσθαι. Hinc Suidas partim supplendus, partim emendandus est.

7 Ἐπιμελόγος] Sic recte MS. Paris. A. At priores Editt. male, ἐπιμολόγος. Idem mendum est apud Hesychium v. Εὐρεσιπέπλους, apud quem pro ἐπιμολογίαις pariter scribendum est, ἐπιμελογίαις.

βι.

βι@. Ἔχων δὲ καὶ πλείω λέγειν, ἀγωνιῶ, μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν Οὐκ ἀναγκαίων εὐρεσιλογεῖν.

Εὑρεσιεπής. χαρτολόγ@.

Εὑρετής. [1] Ἦν δὲ καὶ εὑρετὴς ἑτοιμότατ@ ὧν τε αὐτὸς ἠπόρει τοῖς ἑτέροις, καὶ ὧν ἕτεροι τοῖς αὐτὸν, ὑπὸ πολυμαθείας καὶ ἀλλοίων φαμάτων ἰσοδία καταχωννὺς μὲν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀποκρύπτων, ὀπτομίζων δὲ τὰς ἀπορίας. Εὑρέτις δὲ, θηλυκὸν, ἀφ' τοῦ ι. ἡ ἐφευρετική.

Εὐρεῖα. [3] Ὅμηρ@ Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. ὁ καθολικὸν δὲ ἐπίθετον ἡ εὐρεῖα, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ εὐρεῖα γενομένη. οἷον, Εὐρύ μοι χάσμα γένοιτο.

Εὐρείτης. ἐπίθετον. ὁ καλῶς ῥέων ποταμός.

Εὕρημα. ἐπίτευγμα. βούλευμα. Δῆλον δὲ, ὡς τὰ πολλὰ πεπαιδευμένῳ, καὶ πολλὰ εἰδέναι γλιχομένῳ, καὶ ταῦτα εὑρημά ἐστι. τουτέστι, βούλευμα. ἐπιτήδευμα. καὶ εὑρήματα, ὁμοίως. ὑπονοήματα, βουλεύματα. Ξενοφῶν Ἐπεὶ εἶδον ὑμᾶς εἰς πολλὰ καὶ μήχανα ἐμπεπτωκότας, εὕρημα ἐποιησάμην, εἴ πως δυναίμην παρὰ βασιλέως αἰτήσασθαι, δοῦναί μοι ἀποσῶσαι ὑμᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα. † Εὕρημα δὲ τοὺς Μάγους ἐποιεῖτο, οἱ Βαβυλῶνα καὶ Σοῦσα οἰκοῦσιν.

Εὔρλω@. ὁ καλλιπρόβατ@. [4] Πάμπαν εὐρηνός τε καὶ εὔβολ@.

Εὑρήσειαν. [5] ἀντὶ τοῦ, εὑρεθήσειαν.

Εὐρεσιλογίας.

Εὐρείζω. [6] Δαβίδ· Εὐρείζω ἀγαλλιάματι πάσης τῆς γῆς. ἀντὶ τοῦ, ὑπομένω. καλῶς ἐρριζωμένω.

Εὐρειζῶν. πλατύνων. ἢ καλὰς ῥίζας χαροποιὰς ἔχων. [7] καλῶς θεμελιῶν καὶ παγίως, ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν καὶ ἀτρεμῆ διαμένειν.

Εὔριν@. εὐόσφρησ@. [8] Σοφοκλῆς· Κυνὸς εὔριν@ βάσις. τουτέστιν, ἡ βάδισις.

Εὐρινόταται@. καλόῤῥιν@. ἢ καλῶς ὀσφρόμεν@.

Εὐριπίδειον ἔπ@. ἢ Εὐριπίδη. καὶ Εὐριπίδει@ λόγ@, ὁμοίως. ἔφη Εὐριπίδης·

Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσιν βρύων.

καὶ αὖθις·

Στύλοι [9] γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄῤῥενες.

Εὐριπίδιον. Ἀριστοφάνης. [10] ἐρωτικῶ μιμεῖται φωνήν. οἱ γὰρ ἐρῶντες εἰώθασι τοὺς ἐρωμένους ἐρωτικῶς διὰ ὑποκορισμῶν καλεῖν.

dū ſemper ſuppetunt. Polybius: *Quamvis autem plura habeam dicenda, vereor tamen, ne cui veſtrum verboſior eſſe videam, quam neceſſe eſt.*

Εὑρεσιεπής. Novorum verborum inventor.

Εὑρετής. Inventor. *Promptiſſime autem invenire norat ſolutionem dubiorum, quæ vel ipſe aliis, vel alii ipſi proponerent, non varia doctrina, nec rerum alienarum cognitione veritatem obruens & abſcondens, dubitantibus autem os obturans.* Εὑρέτις vero, per ι, eſt fœmininum. Inventrix.

Εὐρεῖα. Lata. Spatioſa. Homerus: *Tunc mihi lata tellus debiſcat.* Τὸ εὐρεῖα autem hic non eſt epithetum univerſale terræ, ſed ita accipiendum eſt, ac ſi Poeta dixiſſet, εὐρεῖα γενομένη, i. e. lato hiatu diſcedens.

Εὐρείτης. Epithetum fluvii. Pulchre fluens.

Εὕρημα. Inventum. Lucrum, quod alicui caſu obtigit. Commentum. Conſilium. *Manifeſtum autem eſt, virum eruditum, & multa ſcire cupientem, & iſta meditando invenire.* Et εὑρήματα, ſimiliter, ſtudia, conſilia, commenta. Xenophon: *Poſtquam vos in multas & magnas difficultates incidiſſe video, rationem excogitare cœpi, qua a Rege impetrarem, ut mihi permitteret vos ſalvos in Græciam reducere.* † *Magos inveſtigavit, qui Babylonem & Suſa incolunt.*

Εὔρλω@. Bonas, vel pulchras oves habens. *Omnino & ovium & paſcuorum bonitate excellens.*

Εὑρήσειαν. Pro εὑρεθήσειαν. Invenietur.

Εὐρεσιλογίας. Loquacitatis. Garrulitatis.

Εὐρείζω. Firmis radicibus nixo. Conſtanti. Diu duranti. David: *Conſtanti exultatione totius terræ.*

Εὐρειζῶν. Radices dilatans. Vel, bonas radices habens. Bene firmiterque [terram] fundans, ita ut inconcuſſa & immota permaneat.

Εὔριν@. Sagaces nares habens. Olfactu pollens. Sophocles: *Canis ſagacis greſſus.*

Εὐρινόταται@. Sagacitate narium præſtans. Optime olfaciens.

Εὐριπίδειον ἔπ@. Verbum, vel verſus Euripidis. Et Εὐριπίδει@ λόγ@, oratio Euripidis. Euripides dixit: *Aliorum medicus, ipſe ulceribus ſcatens.* Et, *Columnæ enim domuum ſunt liberi mares.*

Εὐριπίδιον. Euripidium. Ariſtophanes. Imitatur autem ſermonem amantium. Amantes enim diminutivis nominibus compellare ſolent eos, quos amant.

1 Οὐκ ἀναγκαίων] Puto addita præpoſitione πρὸς legendum eſſe, πρὸς οὐκ ἀναγκαίων. Alias enim conſtructio claudicabit.

2 Ἦν δὲ ὁ εὑρετὴς ἑτοιμότατος ὧν π αὐτὸς ἠπ.] Hæc ſunt verba Damaſcii de Iſidoro philoſopho, ut diſcimus ex Photio, apud quem in Excerptis ex iſto ſcriptore pag. 1036. hoc ipſum fragmentum legitur, ut Pearſonius recte obſervaverat.

3 Ὅμηρ@] Il. Δ. v. 182. Brevis Scholiaſta ad eum locum: Οὐ γὰρ ἐπιθετικῶς λέγει αὐτὴν τὴν γῆν εὐρεῖαν, ἀλλὰ τὴν εὐρὺ τῇ ἀφασάσῃ χάσμα ποιᾶσαι.

4 Πάμπαν εὐρὼς π κ.] Metri gratia ſcribendum eſt, πάμπαν εὐῤῥὼς π κ᾽ εὔοστος. Eſt enim initium Hexametri.

5 Εὑρήσεται. ἀντὶ τοῦ εὑρεθήσεται] Atticorum eſt, verba media pro paſſivis accipere. Sophocles *Oedip. Colon.* pag. 291.

Ποίῳ γὰρ ἢ σὺ πρεσφορᾷ δηλώσεται.

Scholiaſta monet, τὸ δηλώσεται ibi poſitum eſſe pro δηλωθήσεται.

6 Δαβίδ] Pſalm. XLIII. v. 3. ſed ubi legitur εὐρειζῶν. Vide vocem ſequentem.

7 Καλῶς θεμελιῶν κ᾽ παγίως, ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν ἢ ἀτρ.] Hæc ſunt verba Theodoreti ad Pſalmum in nota præcedente indicatum.

8 Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 2. ut Portus etiam monuit.

9 Στύλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄῤῥ.] Senarius hic legitur apud Euripidem in *Iphigenia in Tauris*, v. 57. ut Portus obſervavit.

10 Ἐρωτικὴν μιμεῖται φωνήν. οἱ γὰρ ἐρ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 391. (279. Ed. Baſ. P.)

Εὐριπίδης, Ἀθηναῖος, τραγικὸς, πρεσβύτερος τῷ ἐνδόξῳ γενομένῳ. ἐδίδαξε δράματα ιβ', εἶλε δὲ νίκας δύο.

Εὐριπίδης, τραγικὸς, ὁ πρότερος ἀδελφιδοῦς, ὡς Διονύσιος ἐν χρονικοῖς. ἔγραψε δὲ Ὁμηρικὴν ἔκδοσιν, εἰ μὴ ἄρα ἑτέρου ἐστί. δράματα αὐτοῦ ταῦτα, Ὀρέστης, Μήδεια, Πολυξένη.

Εὐριπίδης, Μνησάρχου, ἢ Μνησαρχίδου, καὶ Κλειτοῦς, οἱ φεύγοντες εἰς Βοιωτίαν μετῴκησαν· εἶτα ἐν τῇ Ἀττικῇ. οὐκ ἀληθὲς δέ, ὡς [1] λαχανόπωλις ἦν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. καὶ γὰρ τὸ σφόδρα εὐγενῶν ἐτύγχανεν, ὡς ἀποδείκνυσι Φιλόχορος. ἐν δὲ τῇ Ξέρξου διαβάσῃ ἐκυοφορεῖτο ὑπὸ τῆς μητρὸς, [2] καὶ ἐτέχθη, καθ' ἣν ἡμέραν Ἕλληνες ἐτρέψαντο τοὺς Πέρσας. γέγονε δὲ τὰ πρῶτα ζωγράφος· εἶτα μαθητὴς Προδίκου μὲν ἐν τοῖς ῥητορικοῖς, Σωκράτους δὲ ἐν τοῖς ἠθικοῖς καὶ φιλοσόφοις. [3] διήκουσε δὲ καὶ Ἀναξαγόρου, τοῦ Κλαζομενίου. ἐπὶ τραγῳδίαν δὲ ἐτρέπετο, τὸν Ἀναξαγόραν ἰδὼν ὑποφαίλα κινδύνου, δι' ἃ περ εἰσῆξε δόγματα. σκυθρωπὸς δὲ ἦν τὸ ἦθος, καὶ ἀμειδής, καὶ φεύγων τὰς συνουσίας. ὅθεν καὶ μισογύνης ἐδοξάσθη. ἔγημε δὲ ὅμως πρῶτον μὲν Χοιρίνην, θυγατέρα Μνησιλόχου· ἐξ ἧς ἔσχε Μνησίλοχον, καὶ Μνησαρχίδην, καὶ Εὐριπίδην. ἀπασάμενος δὲ ταύτης, ἔσχε καὶ δευτέραν, καὶ ταύτης ὁμοίως ἀκολάστου πειραθείς. ἀπάρας δὲ ἀπ' Ἀθηνῶν, ἦλθε πρὸς Ἀρχέλαον τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων, παρ' ᾧ διῆγε, τῆς ἄκρας ἀπολαύων τιμῆς. ἐτελεύτησε δὲ ὑπὸ Περδίκκου Ἀρριδαίου τοῦ Μακεδόνος, καὶ Κρατεύα τοῦ Θετταλοῦ, ποιητοῦ ὄντων, καὶ φθονησάντων αὐτῷ, [4] πεισάντων τε τὸν βασιλέως οἰκέτην κύνας ἐπαφεῖναι αὐτῷ. οἱ δὲ ἱστόρησαν, οὐχ ὑπὸ κυνῶν, ἀλλ' ὑπὸ γυναικῶν νύκτωρ διασπασθῆναι, πορευόμενον ἀνὰ πρὸς Κρατέρου τὸν ἐρώμενον Ἀρχελάου, (καὶ γὰρ ἔχειν αὐτὸν καὶ πρὸς τοὺς τοιούτους ἐρωτας) οἱ δὲ, πρὸς τοῦ γαμετοῦ Νικοδήμου τοῦ Ἀρεθουσίου. ἔτη δὲ βιῶναι αὐτὸν οὗ, καὶ τὰ ὀκτὼ αὐτοῦ ἐν Πέλλῃ μετακομίσαι τὸν βασιλέα. [5] δράματα δὲ αὐτοῦ οὗ μὲν πάντα οὗ. οὗ δὲ ἄλλους, ἐνενήκοντα δύο. σώζονται δὲ ὀζ'. νίκας δὲ εἴληφε ε'. τὰς μὲν τέσσαρας πρώτων· τοῦ δὲ μίαν μετὰ τελευτοῦ, ὑποδειξαμένου τὸ δρᾶμα τοῦ ἀδελφιδοῦ αὐτοῦ Εὐριπίδου. ἐτεδείξατο δὲ ὅλους ἐνιαυτοὺς κζ'. ἀπέθανε δὲ ὑπὸ τῆς ἑνενηκοστῆς τετάρτης ὀλυμπιάδος.

Εὐριπίδης. Euripides, Athenienſis, Tragicus, antiquior celebri illo Euripide. Docuit fabulas XII. Vicit bis.

Εὐριπίδης. Euripides, Tragicus, prioris ex fratre nepos, ut tradit Dionyſius in *Chronicis*. Scripſit editionem Homericam: niſi forte ea alterius ſit. Fabulæ ejus ſunt, *Oreſtes*, *Medea*, *Polyxena*, [&c.]

Εὐριπίδης. Euripides, Mneſarchi, ſeu Mneſarchidæ, & Clitonis F. qui in exilium pulſi, in Bœotiam migrarunt: deinde vero in Attica habitarunt. Non eſt autem verum, matrem ejus fuiſſe olerum venditricem. Nam genere nobiliſſimo natus fuit, ut demonſtrat Philochorus. Xerxe vero in Græciam trajiciente, mater eum in utero geſſit: natuſque fuit eo die, quo Græci Perſas fugarunt. Fuit autem initio pictor: deinde Prodici in Rhetoricis; Socratis vero in doctrina de moribus, & in rebus philoſophicis diſcipulus. Audivit etiam Anaxagoram Clazomenium. Animum vero ad tragœdiam ſcribendam appulit, cum vidiſſet Anaxagoram in capitis diſcrimen veniſſe, propter dogmata, quæ docuerat. Fuit autem homo ſeveris moribus præditus, & triſtis, & qui congreſſus fugiebat. Unde etiam oſor mulierum eſt habitus. Nihilominus tamen uxorem duxit; primum quidem Chœrinam, Mneſilochi filiam, ex qua Mneſilochum & Mneſarchidem & Euripidem ſuſcepit. Hac vero repudiata, habuit & alteram, quam æque impudicam eſt expertus. Cum autem Athenis diſceſſiſſet, ad Archelaum Macedoniæ Regem ivit, apud quem ſummo fruens honore vixit. Obiit ſublatus inſidiis Arrhidæi Macedonis, & Crateuæ Theſſali, qui poetæ erant, ac ipſi invidebant, & Regis ſervo perſuaſerant, ut canes in ipſum immitteret. Alii vero non a canibus, ſed a mulieribus noctu laceratum fuiſſe tradunt, cum intempeſta nocte ad Craterum Archelai delicias; (nam illum & hujuſmodi amoribus addictum fuiſſe ferunt) ut vero alii, ad uxorem Nicodemi Arethuſii iret. Annos eum vixiſſe ajunt LXXV. oſſaque ejus Pellam a Rege tranſlata fuiſſe. Fabulæ ejus, ſecundum nonnullos, fuerunt LXXV. ſecundum alios vero, XCII. ex quibus exſtant LXXVII. Vicit quinquies: quater ſuperſtes; ſemel vero poſt obitum, fabulam ejus in Scena exhibente Eutotos annos XXVI. Obiit Olympiade XCIII.

ripide, filio fratris ipſius. Fabulas edidit per *Port.*

1 Ὡς λαχανόπωλις ἦν ἡ μήτηρ] Ariſtophanes tamen initio *Equitum* Euripidem ut filium λαχανοπωλίδος oblique his verbis perſtringit:

Μὴ μοί γε, μὴ μοι, μὴ ξυλλαικαυδικήσῃς.

Scholiaſta ad eum locum: Διακαυδικήσῃς. εἰσυκοπήσῃς. ἡ γὰρ μήτηρ Εὐριπίδου σκάνδικας ἐπίπρασκεν· ὅ ἐστιν, ὄψια λάχανα. Ἄλλως. Μὴ ἀποδιελκύσῃς. μὴ μετρμελήσῃς. σκώπτει δὲ τὸν Εὐριπίδην ὡς λαχανοπώλιδος υἱόν. σκάνδιξ γὰρ, εἶδος λαχάνου. Apertius idem Comicus in *Acharnenſibus*, pag. 394.

Εὐριπίδιον γλυκύπικρον, ὦ ποιητάριον,
Σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένον.
Euripides dulciſſime & amariſſime,
Scandicem mihi da, quam a matre acceptiſti.

Scholiaſta: Σκάνδικά μοι δός. ἐν τῷ πῶς Ἱππῶν δεδίδαχται, ὅτι ἡ μήτηρ Εὐριπίδου πωλεῖν ἐλέγετο σκάνδικας. γλυκὺς δὲ ὁ σκάνδιξ ἐλέγετο. ἔστι δὲ λάχανον ὄψιον εὐπρίες. Et in *Theſmophoriaz.* pag. 786.

Εὐριπίδου τοῦ τὰ λαχανοπωλήσαντος.

2 Καὶ ἐτέχθη, καθ' ἣν ἡμέρ.] Euripidem natum eſſe anno primo Olympiadis LXXV. Calliade Archonte, teſtatur Laertius in *Socrate* ſegm. XLV.

3 Διήκουσε δὲ καὶ Ἀναξαγόρου τοῦ Κλαζ.] Idem teſtatur etiam Laertius loco laudato.

4 Πεισάντων τε τὸν βασιλέως οἰκέτην κύνας ἐπαφ.] Locus hic in MS. A. auctior ſic legitur: Πεισάντων τε τ. β. οἰκ. τὸν ὁμωνυμον Λυσίμαχον, δίκα μονῶν ἀγχωμολήσαι, τὸν βασιλέως, ἐς αὐτὸν ἔτρεφε, κύνας ἐπαφεῖναι, &c. Conſer Noſtrum infra v. Προμολέως κύνες: ubi Promerus aliquis canes in Euripidem immiſiſſe traditur.

5 Δράματα δὲ αὐτοῦ] Fabulas Euripidis accurate recenſet Meurſius in libello de trium Tragicorum fabulis: quem confer. Diligentiam tamen ejus effugit fabula Κρῆσσα; cujus meminit Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas*, pag. 252. & 276. ut & ante nos monuit Richardus Bentlejus in eruditiſſima Diſſertatione ad Malalam, pag. 22.

Εὔριπος. πέλαγος τενὸς, ἢ τόπος ὑδατώδης μεταξὺ δύο γαιῶν, τητέστι Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς. ἐπτάκις δὲ τ᾽ ἡμέρας τὸ ὑγρὸν ὕδωρ τρέπει.

Εὕρομεν. [1] ὡς Δωριακός. καὶ εὕροσαν.

Εὐρόαις. καλῶς ῥέουσιν.

Εὐρώτης. [2] ὁ πλατύτης.

Εὔρους. [3] Ἐμοὶ δὲ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκρατείους, ὅτε εἶδον ἄνδρα τὸν εὔρουν τε ἅμα καὶ ἀμφιλαφῆ τὴν διάνοιαν πρὸς τὰς πολιτικὰς ἐξηγήσεις.

Εὐρυόδεια. ἡ πλατυάμφοδος.

Εὐρώεσσα. σκοτεινά. ζοφώδη.

Εὐρώεις. ὁ σκοτεινός. ἢ ὁ πλατύς. καὶ κλίνεται, εὐρώεντος.

Εὕρωμαι. ἀντὶ τοῦ εὑρήσω. καὶ εὕρωμεν, ἀντὶ τοῦ εὑρήσομεν.

Εὐρώπη. ὄνομα κύριον. καὶ ὁ τόπος. καὶ Εὐρώπιον κλῖμα. τὸ τῆς Εὐρώπης. καὶ πρέσβεις Εὐρωπαίων.

Εὐρώς. ὑγρότης σεσηπυῖα. Καλλίμαχος· Πέδιλα τὰ μὴ πύσε νηκὺς εὐρώς.

Εὐρώς. ἡ νοτία. ὡς ἀπὸ τοῦ αὖρα, αὐρός· καὶ τροπῇ, εὐρώς. καὶ εὐρωτιῶ. [5] Θεόκριτος· Ἁ σύριγξ εὐρῶτι παλύνει.

Εὐρώταν. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Τὸν δ᾽ ὑπερφαίνοντα κατέσχεν πεπαμένη χείρ,
Οὐχ ὅλον Εὐρώταν, ἀλλ᾽ ὅσον ἠδύνατο.

ὡς εἰδότος ἀνδρὸς ὁ λόγος. καὶ αὖθις, φησὶ Λάκαινα πρὸς τὸν ἴδιον υἱόν·

Λεῖπε [6] τὸν Εὐρώταν, ἴθι Τάρταρον, νίκα δειλήν
Οἶδα φυγὴν τελέθειν, ὅτ᾽ ἐμός, ὅτε Λάκων.

Εὐρώτας. ποταμὸς Λακωνικῆς.

Εὐρῶτι. σηπεδόνι.

Εὐρωτιῶν. σαπείς. ἠφανισμένος. ἢ [7] εὐρωτιῶν, σκωληκοβρώτων.

Εὐρωτιῶν, [8] τοῦ εὐρωτιῶντος. ἐξήγησις τοῦ εἰκῇ κείμενος. τοῖς γὰρ εἰκῇ καὶ ἀμελῶς κειμένοις ἱδρὼς προσίζει καὶ νοτίς. τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος. ὥσπερ ἂν ὀπωμελὴς καὶ καθάπερ ὁ τῶν ἀστικῶν. διόπερ καὶ εἰς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν τύπτεται καὶ ἐνδίζεται. ὡς φησι Μένανδρος· Εἰς [9] τὰ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται.

Εὔριπος. Euripus. Mare angustum, sive fretum inter duas terras, Bœotiam nempe & Atticam: cujus aqua septies quotidie fluit & refluit.

Εὕρομεν. Invenimus. Imperfectum. Et εὕροσαν, [Bœotice pro εὗρον,] invenerunt.

Εὐροαίτοις. Late fluentibus. Pulchre fluentibus.

Εὐρώτης. Latior.

Εὔρους. Copiose fluens. Facundus. *Exponebat mihi orationes Isocratis: quo tempore vidi virum illum non tantum ob linguæ facundiam, sed etiam mentis ubertatem, aptissimum esse ad politicam prudentiam docendam.*

Εὐρυόδεια. Latas vias habens. Ampla.

Εὐρώεσσα. Situ squalida. Obscura. Tenebrosa.

Εὐρώεις. Squalidus. Obscurus. Vel, latus. Et declinatur, εὐρώεντος.

Εὕρωμαι. Pro εὑρήσω. Reperiam. Et εὕρωμεν. Pro εὑρήσομεν. Reperiemus.

Εὐρώπη. Europa. Nomen proprium. Item, regio. Et Εὐρώπιον κλῖμα. Clima, vel plaga Europæ. Et, πρέσβεις Εὐρωπαίων, legati Europæorum.

Εὐρώς. Situs. Caries. Humiditas putris. Callimachus: *Crepidæ, quas putredo non corrupit.*

Εὐρώς. Caries. Situs. Humiditas. Putredo. Ab αὖρα fit αὐρὸς, & mutato α in ε, εὐρώς. Et εὐρωτῶ. Situ squaleo. Putresco. Theocritus: *Fistula situ squalet.*

Εὐρώταν. Eurotam [fluvium. Item, membrum virile.] In Epigrammate: *Illum vero penem supra modum tumentem expansa manus continuit; non totum, sed quantum potuit.* De membro enim virili hic verba fiunt. Et in alio Epigrammate fœmina Lacæna filio suo dicit: *Linque Eurotam, abi ad Orcum, quandoquidem timidorum & ignavorum more fugere consuevisti, nec meus [filius,] nec Lacon.*

Εὐρώτας. Eurotas. Fluvius Laconicæ.

Εὐρῶτι. Situ. Putredine.

Εὐρωτιῶν. Putrefactus. Situ obsitus. Corruptus. Vel, εὐρωτιώντων. A vermibus corrosorum.

Εὐρωτιῶν. Situ obsitus. Squalidus. Est explicatio ejus, [quod apud Comicum sequitur,] εἰκῇ κείμενος. Rebus enim per neglectum temere in aliquo loco jacentibus humor & mucor aliquis adhæresci. Talis esse solet vita rusticorum: ut contra urbanorum munda & nitida. Quare etiam ut pauper a Comicis frequenter perstringi & vituperari solet. Nam, ut Menander ait: *In mundas & nitidas ædes fames intrat.*

1 Βοιωτίας ὁ Ἀττικῆς] Imo potius, Βοιωτίας καὶ Εὐβοίας. Vide Geographos.

2 Παραβωτικός] Rectius, Ἀόριστος β'. Est enim ab εὗρον: quod esse Aoristi secundi, vel pueris notum est. Cæterum pro παραβωτικὸς, ut habent MSS. Paris. in prioribus Editt. nullo sensu legitur, παρ᾽ Ἀττικοῖς.

3 Εὐρώπης] Confer Etymologum v. Εὐρώεσσα.

4 Ἐμοὶ δὲ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκρ.] Idem fragmentum legitur etiam supra v. Ἀμφιλαφῆ, & infra v. Σεβηρανούς: ubi integrum locum scriptoris anonymi habes.

5 Θεόκριτος] *Idyll.* IV. v. 28.

6 Λεῖπε τ᾽ Εὐρώταν, ἴθι Τάρτ.] Distichum hoc decerptum est ex Epigrammate Antipatri Thessalonicensis, quod ex codice MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibuimus supra v. Ἀρηΐ.

7 Εὐρωτιῶν] Scribe εὐρωτιώντων, ut respondeat voci sequenti σκωληκοβρώτων.

8 Εὐρωτιῶν] Nota hæc referenda est ad locum illum Aristophanis *Nubibus*, pag. 125.

Ἐμοὶ γὰρ ὢν ἀγροικος ἥδιος βιος,
ΕΥΡΩΤΙΩΝ, ἀκόρητος. εἰκῇ κείμενος.

Vetus interpres: Εὐρωτιῶν. ἀντὶ τοῦ, ἱδρῶν. ἑρμηνεύει δὲ τοῦτο λέγων ὅτι εἰκῇ κείμενος. εὐρωτιῶσι γὰρ τὰ εἰκῇ κείμενα, ὥσπερ νοτίδες αὐτοῖς ἐγγινομένης ἐκ σηπεδόνος. καὶ εὔρως, ὁ σκώληξ. ἐπὶ τοῖς ἀμελῶς κειμένοις ἱδρὼς προσίζει· τουτέστι, νοτίς. Confer etiam Nostrum supra v. Ἀκόρητος.

9 Εἰς τὰ καθαρὰ λιμ.] Ut senarius sit ἀρχαῖος, scribendum est, Εἰς γὰρ τὰ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται.

Εὐρυάγυια.[1] πλατυάμφοδος.

Εὐρυβατεύεσθαι. πονηρεύεσθαι. τὸν γὰρ Εὐρύβατον, ἕνα τῶν Κερκώπων, γενέσθαι τοιχωρύχον φασίν. οἱ δὲ προδότην φασὶ τὸν Κροῖσον.

Εὐρυβάτης. ὄνομα κύριον.

Εὐρύβατον[2] ἄνδρα. φασὶ τῶν Ἐφέσιον εἶναι, καὶ λαβόντα χρήματα παρὰ Κροίσου, ὥστε φαλὰν συναγαγεῖν εἰς τὸν πόλεμον τὸν εἰς τὴν Πέρσας, προδότην γενόμενον, ἐγχειρίσαι τῷ Κύρῳ τὰ χρήματα τοῦ Κροίσου· καὶ ἀπ' ἐκείνου τοὺς πονηροὺς Εὐρυβάτας καλεῖσθαι.

Εὐρύβατος.[3] πονηρός. ἀπὸ τοῦ πεμφθέντος ὑπὸ Κροίσου ἐπὶ ξενολογίαν μὲ χρημάτων, ὡς φησιν Ἔφορος· εἶτα μεταβαλλομένου πρὸς Κῦρον. ὧν δὲ ἦν ὁ Ἐφέσιος. οἱ δὲ τὸν Κέρκωπα τὸν ἕτερον. Διότιμος Ἡρακλέους ἄθλοις·

Κέρκωπές τοι πολλὰ κατ' τειόδους πατέοντες
Βοιωτῶν σίνοντο. γένος δ' ἦσαν Οἰχαλιῆες,
Ὦλός τ' Εὐρύβατός τε, δύω βαρυδαίμονες ἄνδρες.

Νίκανδρος, Αἰγίνεον Εὐρύβατον πανουργότατον· ὃς μνημονεύεται Ἀριστοτέλης ἐν ἀ περὶ δικαιοσύνης. Δῆρις δὲ ἐν δ' τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα, ἀπὸ δ' Ὀδυσσέως ἑταίρου. καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ, ὑποθέμενος τὸν Δία εἰς πολλὰ ἑαυτὸν μεταβάλλοντα, καὶ πλουτοῦντα, καὶ πανουργοῦντα, Εἴ δή τις ὑμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Δία. λέγει τὸν Εὐρύβατον κλέπτην ὄντα, εἱρχθέντα καὶ φυλακὴν φυλάττοντα, ἐπειδὴ συμπίνοντες ἔλυσαν αὐτὸν οἱ φυλάττοντες, ἐκέλευσαν ἐπιδείξασθαι τιν' ἐπὶ τοὺς οἴκους ἀναρρίχησιν, τὸ μὲν πρῶτον διωθεῖσθαι· δεομένων δὲ ὡς ἂν βούλωνται, ἐπεὶ μόλις ἀνέπεισαν, προσθέμενος τοὺς σπόγγους καὶ τὰς ἐγκεντρίδας, ἀναφαμεῖν εἰς τοὺς τοίχους. ἀναβλέποντες δὲ ἐκεῖνοι, καὶ θαυμάζοντες τὰς τέχνας, λαβεῖν αὐτὸν τὸν ὄροφον, καὶ ὑπερβάλλοντα, πεῖν ἐκεῖνοι κύκλῳ περιέλθωσι, μετὰ τοῦ τέγους καταπτῆναι.

Εὐρυάγυια. Latas vias habens.

Εὐρυβατεύεσθαι. Eurybati improbitatem & malas artes imitari. Eurybatum enim, unum ex Cercopibus, alii effractorem; alii vero circiter Crœsi tempora proditorẽ fuisse ajunt.

Εὐρυβάτης. Eurybates. Nomen proprium.

Εὐρύβατον. Eurybatum. Hunc ajunt Ephesium fuisse, &, cum a Crœso pecuniam accepisset, ut ea exercitum ad bellum contra Persas compararet, turpi proditione pecuniam Crœsi Cyro tradidisse. Hinc omnes mali & improbi dicti fuerunt Eurybatæ.

Εὐρύβατος. Eurybatus. Id est, homo malus. Ductum hoc est ab eo Eurybato, qui a Crœso cum pecunia missus ad milites mercede conducendos, ut ait Ephorus, deinde ad Cyrum defecit. Erat autem Ephesius. Alii eum alterum Cercopum fuisse ajunt. Diotimus in *Herculis laboribus: Cercopes in triviis Bœotorum frequenter versantes, multis nocebant. Hi genere erant Oechalienses, nomine Olus & Eurybatus, ambo viri pernitiosissimi.* Nicander Ægineum Eurybatum callidissimum fuisse [tradit:] cujus meminit Aristoteles in primo *de Justitia.* Duris vero libro IV. de rebus ab Agathocle gestis, ab Ulyssis socio [proverbium hoc ductum esse ait.] Et Aristophanes *Dædalo* introducens Jovem in varias formas se mutantem, & divitem, & callide alios decipientem, *Si quis vestrum*, inquit, *vidit Eurybatum Jovem.* Ferunt autem Eurybatum, qui fur erat, cum in vinculis & custodia asservaretur, a custodibus largius se invitantibus solutum, jussumque edere specimen solertiæ suæ in ædibus conscendendis, primum quidem hoc recusasse; deinde vero cum tanquam invitum rogarent, & ægre rem ei persuasissent, tandem aptatis sibi spongiis & stimulis, parietes adscendisse. Illis autem suspicientibus, & has artes admirantibus, ipsum prehenso lacunari, eoque superato, priusquam illi ædes circumire possent, per tegulas [aufugisse, & de tecto] desiliisse.

Εὐρυδίκη. ὄνομα κύριον.

Εὔρυθμον. εὖ τελαγμένον.

Εὐρυκλῆς.[5] πᾶς ὁ ἐγγαστρίμυθος. ἀπὸ Εὐρυκλέους τοιούτου τινὸς μάντεως.

Εὐρυδίκη. Euridice. Nomen proprium.

Εὔρυθμον. Concinnum. Aptum.

Εὐρυκλῆς. Eurycles. [Sic appellatur] quivis engastrimythus, sive ventriloquus: ab Eurycle, qui hujusmodi vates fuit.

Εὐρυκρείων. μεγάλως βασιλεύων.

Εὐρυμέδων.[6] ποταμὸς Παμφυλίας.

Εὐρύνεια. πλατύνεια.

Εὐρυόδεια.[7] ἡ πλατεῖα ὁδός. καὶ κλίνεια εὐρυοδείας.

Εὐρυκρείων. Late dominans.

Εὐρυμέδων. Eurymedon. Pamphyliæ fluvius.

Εὐρυνέει. Dilatatur. Amplificatur.

Εὐρυόδεια. Latas vias habens. Lata via.

1 Εὐρυάγυια] Est urbis epithetum apud Homerum.

2 Εὐρύβατον ἄνδρα. φασὶ τῶν Ἐφέσιον εἶναι, &c.] Ex Harpocratione. Huc egregie facit locus Diodori in Collectaneis Constantini a Valesio editis pag. 241. qui sic habet: Ὅτι Κροῖσος ὁ τῆς Λυδῶν βασιλεὺς πρεσβευσάμενος εἰς Δελφοὺς πέμπειν, ἔπεμπεν εἰς Πελοπόννησον Εὐρύβατον τὸν Ἐφέσιον, δοὺς αὐτῷ χρυσίον, ὅπως ὡς πλείστους ξενολογήσῃ τῶν Ἑλλήνων. ὁ δὲ πεμφθεὶς, πρὸς Κῦρον τὸν Πέρσην ἀποχωρήσας, πᾶσι κρείττονα μέρος ἐδήλωσε. διὸ καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐπισήμως χρώμενος τῷ τοῦ Εὐρύβατον πονηρίᾳ, μέχρι δὲ νῦν, ὅταν τις ἀνείδισῃ τινὶ βάλητα μοχθηρίαν, Εὐρύβατον λέγουσιν. Id est, interprete Valesio: *Crœsus Lydorum Rex Eurybatum Ephesium simulans se Delphos mittere, in Peloponnesum cum grandi pecunia misit, ut quam plurimos milites conquireret. Sed Eurybatus ad Cyrum Persarum Regem transfugiens, cuncta Crœsi consilia ei detexit. Quamobrem cum hæc Eurybati fraudulentia insignis apud Græcos exstiterit, hinc factum est, ut etiamnum, cum alicui malitiam exprobrare volunt, Eurybatum eum compellent.* Hic locus pulchre confirmat ea, quæ Suidas ex Harpocratione de Eurybato hic refert.

3 Εὐρύβατος. πονηρός] Æschines in oratione contra Ctesiphontem pag. 293. Ἀλλ', οἶμαι, ὥσπερ Φερωνύδας, ὥσπερ ΕΥΡΥΒΑΤΟΣ, ὅτ' ἄλλοθι οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν, πλὴν μάγος κἀγὼ γέγονα ἐγώνετο.

4 Ἀναβλέποντες δὲ ἐκεῖνοι, & θαυμάζοντες] Sic etiam habet Michael Apostolius. Sed, ne oratio sit ἀνακόλουθος, scribendum est, *ἀναβλεπόντων δὲ ἐκείνων καὶ θαυμαζόντων.* &c.

5 Εὐρυκλῆς. πᾶς ὁ ἐγγαστρίμυθος· ἀπὸ Εὐρ.] Ex Enarratore Comici ad *Vespas* pag. 503. qui plura habet.

6 Εὐρυμέδων. ποταμὸς Παμφ.] Ex Harpocratione.

7 Εὐρυόδεια] Eadem vox occurrit supra post v. Εὔρεσ: sed loco alieno.

Εὐρύ-

Εὐρώπα. μεγαλόφθαλμον. ἢ μεγαλόφωνον. ἢ θυ-
ρεῖα, εὐρύωψ.

Εὐρυπύλης.[1] πλατείας πύλης.

Εὐρύς. ὁ πλατύς.

Εὐρυσάκης. ὁ μεγάλην ἔχων ἀσπίδα. [2] Σοφοκλῆς·
Ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν ἐπάνυμον
Εὐρύσακες, ἴσχε ἀμφὶ πολυῤῥάφῳ τρέφων
Πέρπαν εὐπαλὲς εἶδος ἄῤῥηκτον σάκος.

Εὐρυσάκης. ὄνομα κύριον. Καὶ [3] Εὐρυσάκειον. τέ-
μενός ἐστιν Εὐρυσάκους τοῦ Αἴαντος ἐν Ἀθήναις ὅπως
ὀνομαζόμενον.

Εὐρυσθένης. μεγαλοδύναμος.

Εὐρυσθεύς. ὄνομα κύριον. καὶ Εὐρυσθείδης.

Εὐρυχωρία. πλάτος. Εὐρύχορος δὲ, ὁ καλλίχορος.

Ἐύς. ὁ ἀγαθός. παῖδες ἐῆος. ἀντὶ τοῦ, ἀγαθοῦ. καὶ, [4] Θεοὶ δοτῆρες ἐάων. ἀντὶ τοῦ, ἀγαθοῦ.

Εὐσέβεια.[5] Ὑπόμνημά Θεοῦ θεραπείας. σπουδαῖοι τοίνυν ἀνδρῶν θεῷ ἁρμόδιοι, ἁγνοὶ τυγχάνουσιν. [6] ἐκεῖνοι γὰρ τὰ περὶ Θεὸν ἁμαρτήματα, καὶ τὸν Θεὸν ἄγαθὸν αὐτοῦ· ὅσιοί τε γὰρ εἶναι καὶ δίκαιοι. καὶ [7] μὴν τούτους ἱερέας εἶναι. ἐπισκέπτονται γὰρ περὶ θυσιῶν, ἱδρύσεων, καὶ καθαρμῶν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ πρὸς τὸ θεῖον οἰκεῖα. † [8] Ὅτι ἡ εὐσέβεια κεφαλή ἐστι, καὶ σωφροσύνης ἀνάπλεως, καὶ ἥκιστα ἀχθεινόν. ἡ γὰρ εὐσέβεια ὑ συνθήκη βροτοῖς· καὶν ζῶσι, καὶν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

Εὐσεβεῖν δεῖ τὰ πρὸς Θεὸν, ὡς τἆλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ Ζεύς. καὶ αὖθις ἑπόμενον λέγει· Ὁδὸς ἀνθρώποις εἰς εὐδαιμονίαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καταδείχθη μία μόνη ἡ ἀρετῆς. τιμιώτατον δὲ ἐν αὐτῇ, καὶ ὥσπερ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης, εὐσέβεια. μόνη γὰρ αὕτη τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἱκανῶς ἐπιμελεῖται, καὶ πρὸς τὰ θεῖα γίνεται ἡμῶν ἀνθρώποις ἀγαθή.

Εὐσέβιος,[9] ὁ Παμφίλου, προσκείμενος τῇ Ἀρειανικῇ αἱρέσει, Ἐπίσκοπος Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, σπουδαῖος ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς, καὶ τῆς θείας βιβλιοθήκης ἅμα Παμφίλῳ τῷ μάρτυρι ἐπιμελέστατος ἀνιχνευτής. ἐξέδωκε πολλὰ τέχνῃ, ὧν εἰσι τάδε· Εὐαγγελικῆς ἀποδείξεως λόγοι κ'. Εὐαγγελικῆς προπαρασκευῆς λόγοι ιέ. Θεοφανείας λόγοι έ. Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας λόγοι ι. [10] Χρονικῶν κανόνων παντοδαπῆς ἱστορίας, καὶ τούτων ἐπιτομή. καὶ περὶ τῆς Εὐαγγελίων διαφωνίας. Εἰς τὸν προφήτην Η-

Εὐρώπα. Magnos oculos habentem. Vel; magna voce præditum. Casus rectus est, εὐρύωψ.

Εὐρυπύλης. Latæ portæ. Latam portam habentis.

Εὐρύς. Latus, Amplus.

Εὐρυσάκης. Ingentem clypeum habens. Sophocles: *Sed, fili Euryfaces, accipe fcutum feptemplex, & nulli telo pervium, nominique tuo conveniens; idque tene & verfa, arrepto loro accurate confuto.*

Εὐρυσάκης. Euryfaces. Nomen proprium. Et Εὐρυσάκειον, fanum eft Athenis Euryfacis, filii Ajacis, ita vocatum.

Εὐρυσθένης. Magnam ac amplam habens potentiam.

Εὐρυσθεύς. Euryftheus. Nomen proprium. Et Εὐρυσθείδης. Filius Euryfthei.

Εὐρυχωρία. Ampla & late patens regio. Εὐρύχορος vero, pulchrum chorum habens.

Ἐύς. Bonus. Ut, παῖδες ἐῆος. Filii boni: Et, Θεοὶ δοτῆρες ἐάων. *Dii donatores bonorum.*

Εὐσέβεια. Pietas eft fcientia cultus divini. Bonis igitur viris convenit, Deo facrificare, quia caſti ſunt, & a peccatis in Deum abſtinent, Deumque venerantur. Iidem etiam ſancti ſunt, & juſti, & ſoli ſacerdotes. Sunt enim periti ſacrificiorum, dedicationum, luſtrationum, & aliorum, quæ ad cultum numinis divini & ſacra pertinent. † Pietas eſt res levis, & modeſtiæ plena, & minime gravis. Pietas enim una cum hominibus non moritur: nec perit, ſive illi vivant, ſive moriantur.

Εὐσεβεῖν δεῖ τὰ πρ. *Pietas erga Deum colenda eſt. Cætera enim omnia minoris facit Jupiter pater.* Et alius inquit: *Hominibus ad felicitatem unica per virtutem via a Deo monſtrata eſt. Ipſius autem melior pars, & univerſæ virtutis caput quaſi eſt pietas. Hæc enim ſola juſtam rerum humanarum curam gerit, & hominibus ad Deum fidelis eſt dux.*

Εὐσέβιος. Euſebius Pamphili, Arianæ ſectæ addictus, Cæſareæ Palæſtinæ Epiſcopus, ſacrarum ſcripturarum ſtudioſus, & divinæ bibliothecæ una cum Pamphilo martyre diligentiſſimus inveſtigator. Multa edidit opera, inter quæ ſunt iſta: Demonſtrationis Euangelicæ libri xx. Euangelicæ Præparationis libri xv. Theophaniæ libri v. Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ libri x. Canones Chronici variæ hiſtoriæ, & eorum epitome. De Euangeliorum diſſenſione. In Prophetam Eſaiam libri x. Contra Porphyrium, qui tunc, ut

1 Εὐρυπύλης. ὡς ἀπὸ πύλης] Euſtathius, εὐρυπύλης, ὡς ἀπὸ πύλου ἔχων.

2 Σοφοκλῆς] *Ajace*, pag. 34. ut Portus monuit.

3 Εὐρυσάκειον. τέμενός ἐστιν Εὐρ.] Ex Harpocratione.

4 Θεοὶ δοτῆρες ἐάων] Homerus Odyſſ. Θ. v. 325. ſed ubi legitur ἐσθλοῖς, per ω: uti etiam hic apud Suidam legendum eſt.

5 Εὐσέβεια. ὑπόμνημα Θεοῦ θερα. ——τὰ πρὸς τὸ θεῖον οἰκεῖα] Hæc ſunt verba Laertii lib. vii. in *Zenone*, ſegm. 119. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

6 Ἐκεῖνοι] Sic habent MSS. Pariſ. iremque Laertius loco laudato. At priores Edit. minus recte, ἀμείνων.

7 Καὶ μὴν τέτταρας] Laertius rectius, καὶ μόνους τέτταρας.

8 Ὅτι ἡ εὐσέβεια κεφαλή ἐστι, & σαφῆ] Locus hic auctior legitur infra v. Εὐρημία.

9 Εὐσέβιος, ὁ Παμφ.] Totus hic locus deſcriptus eſt ex Sophronio, Hieronymi interprete: ex quo & multa alia Grammaticus noſter in Collectanea ſua retulit. De Euſebio autem, ejuſque ſcriptis hic quicquam addere ſupervacaneum judicamus, quoniam alii viri docti de eo argumento abunde egerunt: quorum ſcripta in omnium manibus verſantur.

10 Χρονικῶν κανόνων] Imo potius, Χρονικοὶ κανόνες, caſu recto.

σαίαν λόγοι ί. Καὶ Περφυρίῳ τῷ τότε συγγράφοντι ἐν Σικελίᾳ, ἃς τινες οἴονται, λόγοι λ'. Τοπικῶν λό, & ά. Ἀπολογίας ὑπὲρ Ὠριγένους λόγοι τ'. Περὶ τοῦ βίου τοῦ Παμφίλου λόγοι γ'. Περὶ μαρτύρων ἕτερα συγγράμματα· καὶ εἰς τοὺς ρ' Ψαλμοὺς δεδοκιμασμένα ὑπομνήματα, καὶ ἕτερα πολλά. ἠγάπησε μάλιστα ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως, καὶ Κωνσταντίου, καὶ διὰ τὴν φιλίαν ἣν πρὸς Πάμφιλον τὸν μάρτυρα, τῆς ἐπωνυμίας αὐτοῦ ἠξιώθη.

Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου. ὅτι ὁ Εὐσέβιος ἔγραψε πρὸς Μαρῖνον, ἐν ᾧ λέγει, ὅτι ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία δύο βίους νομοθετεῖ, καὶ τρόπους· τὸν μὲν ὑπερφυᾶ, καὶ τὴν ἀνθρωπίνης πολιτείας ἐπέκεινα, οἷός ἐστιν ὁ μοναδικός· τὸν δὲ ὑποβεβηκότα, καὶ ἀνθρωπινώτερον, ὃς καὶ γάμοις ὑποπίπτει συγκοινωνεῖν.

Εὐσέβιος, Ἀραβιος, σοφιστής, ἀντισοφιστεύσας καὶ αὐτὸς Οὐλπιανῷ.

Εὔσημος. ὁ περιφανής.

Εὐσθένεια. ἡ ἰσχύς.

Εὔσκαφμος. θυμίνης. ταχύς.

Εὐσκευάμεθα.[2] καλῶς παρεσκευάσμεθα, καὶ ἔχομεν πάντα, ὧν δεῖ πρὸς θάνατον. Οὕτω μοὶ θύσκευάμεθα. Σοφοκλῆς.

Εὐσπειρῆ. καλῶς συνεσπειραμμένον.

--- Τὸν[3] θύσπειρῆ δὲ δράκοντα,
Χρύσεον ῥαδινῶν κόσμον ὀφεύων.

Εὐστάθεια. ἡ καρτερία.

Εὐσταθής. Αὐτὸς γὰρ λαβὼν ἄνεμον εὐσταθῆ, παρεκομίζετο πρὸς τὴν χώραν, ἀκινδύνως πλέων.

Εὐσταθίος, Ἐπιφανεύς. Χρονικὸν ἐπιτομὴν τῶν ἀπὸ Αἰνείου μέχρις Ἀναστασίου βασιλέως, ἐν [4]τόμοις θ'. καὶ ἄλλα τινά. † Ὅτι Εὐστάθιος Σεβαστιανὸς Μακεδονικῆς θρησκείας ἦρξεν, ἅμα Βασιλείῳ Ἀγκυρανῷ, Ἐπισκόπῳ τῆς αὐτῆς πόλεως.

Εὐσταθῶς. [5]Ἀππιανός· Ὁ δὲ ἐφαλοπέδευσεν εὐσταθῶς, ἢ μᾶλλον ἐβούλετο. ἀντὶ τοῦ ἀσφαλῶς. βεβαίως.

Εὐσταλής. καλῶς ἐσταλισμένος. ἢ κεκοσμημένος. Ἀπεδίδρασκον εὐσταλεῖς, ὑποζύγια καὶ σκηνὰς καταλιπόντες. † Ἦν δὲ τὸ ἐπόμενον στράτευμα Μαρκελλίνῳ ὀφθανέστερον τῷ εὐσταλεῖ τῆς ὁπλίσεως.

Εὐστέφανον. εὐτείχιστον.

Εὐστέφιος, Ἀφροδισιεύς, [6]σοφιστὴς ἐπιφανίαν τὴν

quidam putant, in Sicilia ſcribebat, libri xxx. Τοπικῶν liber unus. Apologiæ pro Origine libri vi. De vita Pamphili libri iii. De Martyribus alia opuſcula. In Pſalmos cl. commentarios eruditos; & multa alia. Floruit maximè ſub Conſtantino Imperatore, & Conſtantio, & ob amicitiam, quæ ipſi cum Pamphilo martyre interceſſit, ab eo cognomentum ſortitus eſt.

Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου. Euſebius Pamphili. Hic contra Marinum etiam ſcripſit: in quo opere dicit, Chriſti Eccleſiam duo vitæ genera & inſtituta præcipere; quorum unum ſit excellens & ſupra communem vitæ humanæ rationem longe poſitum; quale eſt Monachorum. Alterum vero minus ſublime, & communi hominum vitæ accommodatum, quod nec a conjugio abhorreat.

Εὐσέβιος. Euſebius, Arabius, Sophiſta; qui & ipſe Ulpiani æmulus fuit.

Εὔσημος. Inſignis.

Εὐσθένεια. Robur. Fortitudo.

Εὔσκαφμος. Agilis. Celer. Velox.

Εὐσκευάμεθα. Bene inſtructi ſumus, & omnia, quæ ad mortem neceſſaria ſunt, parata habemus. *Sic igitur omnibus inſtructi ſumus.* Sophocles.

Εὐσπειρῆ. In ſpiras bene convolutum. [In Epigrammate:] *Draconem vero pulchris ſpiris ambientem graciles talos, quorum eſt ornamentum.*

Εὐστάθεια. Firmitas. Conſtantia.

Εὐσταθής. Stabilis. Firmus. Conſtans. *Ipſe enim ventum conſtantem nactus, juxta terram tuto navigabat.*

Εὐστάθιος. Euſtathius, Epiphanenſis. Scripſit compendium Chronicum rerum ab Ænea uſque ad Anaſtaſium Imperatorem geſtarum, libris novem. Item, alia quædam. † Euſtathius Sebaſtianus cum Baſilio Ancyrano, ejuſdem urbis Epiſcopo, ſectæ Macedonicæ auctor fuit.

Εὐσταθῶς. Firmiter. Conſtanter. Tuto. Appianus: *Ille vero loco tuto & firmo, ut optabat, caſtra metatus eſt.*

Εὐσταλής. Bene veſtitus. Vel, levis, expeditus. *Fugiebant expediti, jumentis & tentoriis derelictis.* Item: *Exercitus autem, qui Marcellinum ſequebatur, decoro armaturæ genere erat inſignis.*

Εὐστέφανον. Bene muris cinctum.

Εὐστέφιος. Euſtephius, Aphrodiſienſis, So-

1 Ὅτι ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία δύο βίους νομοθ.] Hæc plenius leguntur apud Cedrenum pag. 200. 201. & apud ipſum Suidam ſupra v. Εὐσέβιος.

2 Εὐσκευάμεθα. καλῶς παρεσκ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem*, pag. 49. ut Portus monuit.

3 Τὸν εὐσπειρῆ δὲ δράκοντα, χρύσεον ραδ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate Antipatri Sidonii in mulieres, mundum ſuum Veneri dedicantes. Ipſum Epigramma ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum publici juris faciemus infra v. Κεκρύφαλον.

4 Ἐν τόμοις θ'] Imo, ἐν τόμοις β'. Ecce enim clare Euagrius *Hiſtor. Eccleſ.* lib. v. cap. xxiv. Ἅτε πάντα Εὐσεβίῳ τῷ Ἐπιφανεῖ ἐπιτετμημένα πανταχόθεν ἐν δύο τόμοις· ἐν μὲν ἕως ἁλώσεως Ἰλίου· τοῦ δὲ ἑτέρου, ἕως δωδεκάτου ἔτους τῆς Ἀναστασίου βασιλείας. Id eſt: *Quæ omnia ab Euſtathio Epiphanienſi ſcite admodum in compendium redacta ſunt duobus voluminibus: quorum prius uſque ad excidium Ilii; poſterius uſque ad annum duodecimum Imperii Anaſtaſii, res geſtas complectitur.* Plura de eo vide apud Voſſium in Addendis ad lib. ii. *de Hiſtor. Græc.* cap. xxi.

5 Ἀππιανός] In *Iber.* pag. 450.

6 Σοφιστὴς ἐπιφανίαν τὴν ἐν Ἀφροδίσιος τῆς ἐνεπ.] Locus hic corruptus eſt, quem Berkelius ad Stephanum v. Ἀφροδίσια, ſic in integrum reſtituendum eſſe cenſet, σοφιστὴς ἐπιφανῶν τῶν ἐν Ἀφροδίσιος εἰκητέρων, ἃ κεῖται, &c. Hanc lectionem & ego ſecutus ſum, quoniam nihil melius in mentem mihi venit.

ὁ Ἀδρόττοις τῶν εὐκτηρίων, ὃ κεῖται ὁ Λυδία. ἔγραψε μελέτας.

phista, unus ex illustribus Adrottorum, quæ est urbs Lydiæ, incolis. Scripsit declamationes.

Εὐτριβής. τελειμμένη.

Εὐτριβής. Tritus. Trita.

Εὔσχολον. εὔκοσμον. Ὁ δὲ προῆγε, ποιήσας εὔσχολον τὴν ἀκολουθίαν.

Εὔσχολον. Decorum. Ornatum. *Ille vero præcessit, pulchro comitatu instructus.*

Εὐστομεῖν. τὸ εὐφημεῖν. καὶ οἱ Ἴωνες εὔστομα κείδω φασί.

Εὐστομεῖν. Linguis favere. Bona verba dicere. Et Iones dicunt, εὔστομα κείδω. Linguis faveamus.

Εὔστομον. εὐπρόσωπον. Ἀπὸ μέρους.

Εὔστομον. Pulchrum. Formosum. [Proprie, pulchrum os habens.] Pars ponitur pro Toto.

Εὐστόχιος, Καππαδόκης, σοφιστής. ἔγραψε περὶ Κάνσαυλα τὸν βασιλέα καὶ ἀρχαιολογίαν Καππαδοκίας, καὶ λοιπῶν ἐθνῶν.

Εὐστόχιος. Eustochius, Cappadox, Sophista. Scripsit Cappadociæ & reliquarum gentium Antiquitates, tempore Imperatoris Constantis.

Εὖφρα. τὸ μαδιστήριον, ἢ ἡ Φλογίφρα. Ἀριστοφάνης·

Ἐν ταῖσιν εὔφραις κονδύλοις ἡρμολτόμην.

ἀντὶ τοῦ, ἐπαιδευόμην. Ἀπὸ τῆς μουσικῆς.

Εὖφρα. Fossa, in qua sues mactatæ uruntur & depilantur. Ustrina. Aristophanes: *In ustrinis porcorum aptabar pugnis.* Id est, erudiebar. Translatio ducta est a musica.

Εὔσοια. θυδένεια. Ζῶντά τ' εὐσοίας χάειν.

Εὔσοια. Sanitas. Robur. Salus. [*Te mortuum ab hominibus aliquando requisitum iri;*] *& viventem, salutis causa.*

Εὐσύμβολον. ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως καὶ εὖ συμβάλλων· τουτέστιν ἀγαθὸς συμβάλλειν. Ἀντιφῶν ὁ τῷ Πολιτικῷ.

Εὐσύμβολον. Facile & recte aliquid conjiciens. Bonus conjector. Antipho in *Politico.*

Εὐσυνείδητον. καλῶς ζῶν συνειδότι.

Εὐσυνείδητον. Bona vivens conscientia.

Εὐσυνθετεῖν. εὐνοϊκῶς ἔχειν. Μασσαγέται ἐβουλεύσαντο εὐσυνθετεῖν πρός τε Γελίμερα καὶ Βελισάριον.

Εὐσυνθετεῖν. Benevolo erga aliquem esse animo. Amicum se erga aliquem præbere. *Massagetis vero consultum visum est, erga Gelimerem & Belisarium amicos se præbere.*

Εὐσύνοπτον. εὐεπίγνωστον. εὐθεώρητον.

Εὐσύνοπτον. Conspicuum. Manifestum.

Εὔχημος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἔμπολις· ὡς Ἀθήναιος λέγει.

Εὔχημος. Euschemus, Comicus. Ex fabulis ipsius est *Empole:* ut ait Athenæus.

Εὐχήμων. οὐχ ὁ πολλὰ κεκτημένος καὶ πλούσιος, ἀλλ' ὁ κόσμιος καὶ πειθόμενος τοῖς νόμοις, καὶ σωφρόνων.

Εὐχήμων. Ita vocatur ille, non qui multa possidet, & dives est, sed qui modestiæ studet, & legibus obtemperat.

Εὐταίων. ὄνομα κύριον.

Εὐταίων. Eutæon. Nomen proprium.

Εὖτε. ἔστι καὶ χρονικόν· ἀντὶ τοῦ, ὁπότε. καὶ ὁμοιομαλικόν, ἀναλογῶν τῷ ἠύτε. Ὅτε βοῦς ἀγέλῃφι ταύρος. Βοῦς μέν, γενικῶς· ταῦρος δὲ, εἰδικῶς. [*præ reliquis excellit.*] Βοῦς [hic accipiendum est] generaliter: ταῦρος vero, specialiter.

Εὖτε. Est & adverbium temporis: pro ὁπότε. Quum. Quando. Est & adverbium similitudinis, cui in carmine respondet τὸ ἠύτε. Veluti. Ceu. [Homerus:] *Veluti in armento taurus*

Εὐτέλεια. σμικροπρέπεια. Εὐτελία δὲ, ἡ εὐδαιμονία. παρὰ τὸ εὖ τελεῖν. Ἀριστοφάνης· Σοὶ γὰρ διδόαμεν ἐπ' εὐτελίᾳ τὸν σανδαλίσκον.

Εὐτέλεια. Parsimonia. Avaritia. Εὐτελία vero, felicitas. Ab εὖ & τελεῖν. Aristophanes: *Tu enim ob parsimoniam hunc scandaliscum discidisti.*

Εὐτελής. ἐπὶ χρείττονος. ὁ Φειδωλός, καὶ ὀλιγοδάπανος. ὅτω Μένανδρος·

Ἐγὼ δ' ἀνόητος, εὐτελὴς ὑπερβολῇ.

καὶ ὁ ἄσωτος ἐπὶ πολυτελής. Θρασὺς σφόδρα.

Εὐτελής. [Vocabulum hoc interdum in laudé ponitur, &] de virtute dicitur. Parcus. Frugalis. Sic Menander: *Ego vero stultus, & supra modum parcus.* Luxuriosus vero, est πολυτελὴς, i. e. sumptuosus, & valde ferox.

1 Εὐστόχιος] Hujus, ut puto, Eustochii meminit Stephanus Byzantius v. Παυλικάπειον.

2 Εὖφρα. τὸ μαδιστήριον, ἢ ἡ φλογ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Equit.* pag. 357. (252. Ed. Bas. P.)

3 Ζῶντά τ' εὐσοίας χάειν) Apud Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 284. unde locus hic depromptus est, pro εὐσοίας hodie legitur εὐνοίας: minus recte, ut ex serie sensus patet. Utriusque lectionis meminit vetus Enarrator ad istum locum, cujus verba hæc sunt: Εὐνοίας χάριν. ἵνα εὐνοῆς αὐτοῖς. οὐ τοῖς ἀναγκαιοτέροις τῶν ἀπηρχέφων χαίρεται, εὐσοίας χάριν· ὃ δὲ οἱ ὑπομνηματισάμενοι ἀξιοῦσιν. εὐσοίαν δέ φασι τὴν εὐθένειαν· καθάπερ δὲ καὶ Ἀμφιτρυών·

Ἐπεὶ δὲ βλαστοῖ, τῶ πρίων μίαν λαβεῖν
Εὐσοίαν ἔχηι.

4 Εὐσύμβολον. ἀντὶ τοῦ ῥᾳδ.] Ex Harpocratione.

5 Ὡς Ἀθήναιος λέγει] Lib. XIII. pag. 571. ad quem locum vide Casaubonum.

6 Ὅτε βοῦς ἀγέλῃφι τ.] Sunt verba Homeri Il. Β. v. 480. ubi sic legitur:

Ὅτε βοῦς ἀγέλῃφι μέγ' ἔξοχος ἵστατο πάντων
Ταῦρος.

7 Ἀριστοφάνης] In *Ranis.* pag. 231. (146. Ed. Bas. P.) ubi sic legitur:

Σὺ γὰρ καπηλίσκ' ἐπὶ χείλωσι
Καὶ σπ' εὐτελείᾳ, τόνδε
Τὸν σανδαλίσκον, ἐς τὸ ῥάκος.

8 Ὀλιγοδάπανον] Huc spectant verba illa Athenæi lib. II. pag. 40. Τελεῖν γὰρ, τὸ δαπανᾶν. ἐς πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες. τὸ εὐτελεῖς, οἱ ὀλίγα.

Εὐτειχεῖ πάγῳ. καλῶς τετειχισμένῳ.

Εὐτοκία. [1] πολύγρ.

Εὐτόκιος, [2] ἀπὸ Θρᾴκης ἐλθὼν, ὅτε γνώμης ἐπιεικής τις ἦν, ὅτε γένους εὖ ἦκων, ἀλλὰ καὶ στρατιώτης μὲν ὁ τυχών. πολλὰ δὲ χρήματα κοινὰ τῇ ἰδίᾳ τάγματι ὑποκλέψας, ᾤχετο εἰς τὴν Παλαιστίνην. ἐπεχείρησε μὲν οὖν Ἐλευθεροπολίτας ἑαυτὸν ἐγκαλέσαι, τῆς βουλῆς μεταχὼν ἐπὶ χρήμασι μεγάλοις. καὶ ἐγκλίναντος τὴν τύχην [3] μεταβαλεῖν ἐς τὸ εὐγενέστερον. ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολῖται οὐ προσεδέξαντο τὸν Εὐτόκιον. ὁ δὲ μετεχώρησεν ἐς τὴν Ἀσκάλωνα. καὶ ὁ τότε πρώτων Κρατερὸς εὐμενῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο μὲν τὰ χρήματα, καὶ πολιτικῆς μετέδωκεν ἐλευθερίας. οἱ δὲ Θρᾷκες ὑστέρῳ χρόνῳ πύσιν ἥκοντες ἐπὶ τὸν Εὐτόκιον, ἀπῄτουν τὸν Κρατερὸν τὸν Εὐτόκιον καὶ τὰ χρήματα. ὁ δὲ οὐ μεθίει τὸν ἄνδρα. τῶν δὲ στρατιωτῶν ἐπὶ δίκαις ἐλθόντων, ὁ Κρατερὸς ὑπεραγωνίζεται τοῦ Εὐτοκίου, καὶ προσγίνεται τῶν Θρᾳκῶν· ἐφ' ᾧ καὶ χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἔχων ὧδε.

Εὐτραπελία. [4] μωρολογία. κακόσπις. ἀπαιδευσία. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος πάντας ἐκέλευσεν ἀνακροτῆσαι, τὴν εὐτραπελίας ὑποδεχόμενος αὐτός.

Εὐτράπελον. Οὔτε πᾶν ἔχων πρόσφασιν, ὅτε λόγον εὐτράπελον. εὔτροφον. † [5] Οὕτω δ' ἦν εὐτράπελος τὴν φύσιν, ὥστε παρ' Ἀθηναίοις Ἀθηναῖος ἦν ἄκρος, καὶ Λάκων Λακεδαιμονίοις, καὶ Θηβαίοις Θηβαῖος. † Τὸν εὐτράπελον ἡ κωμῳδία ὑποδέξιον καλεῖ. ᾗ ἔστιν ὁ παρ' Ἀνασεσυρμένῳ. Εὐτράπελος δὲ κυρίως, ὁ μιμολόγος. ὁ γελωτοποιός.

ritate præditum. Vide in v. Ἀνασεσυρμένῳ. cis mimicis utens. Vel, ſcurra.

Εὐτρεπῆ. τὰ ἕτοιμα, καὶ τέλος ἔχοντα.

Εὐτρεπισμός. ἡ ἑτοιμασία.

Εὐτρόπιος, Ἰταλὸς, σοφιστής. τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν [6] ὀπτομικῶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ ἔγραψε· καὶ ἄλλα.

Εὐτρόπιος, ὁ εὐνοῦχος, παιδαγωγὸς Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως. καί φησιν Εὐνάπιος· Ὁ μὲν γὰρ Ῥουφῖνος, ἀνήρ τε ἦν, ἢ δοκῶν, καὶ ἐν ἀξιώμασι γεγενὼς, καὶ ποικίλαις ὁμιλήσας τύχαις, οὐ τῷ λόγῳ, οὐδὲ τῷ πρέποντι ἐντὸς ἑδρᾶς κατεξανίστασθαι τῆς νεωτεριζούσης ἅπαντα τύχης. ὁ δὲ Θαλαμηπόλος εὐνοῦχος, ὑποδραμὼν τὸ ἐκείνου κράτος, ἐς τοσόνδε κατέσφηλεν ἅπαντα καὶ καλεβρόντησεν, ὥστε οὐ μόνον Ῥουφῖνος ἦν αὐτὸς, ἀλλ' ὁ τῷ μύθῳ Σαλμωνεὺς μικρόν τι χρῆμα πρὸς αὐτὸν ἦν. ὅσον ἂν εὐνοῦχος, ἀνὴρ εἶναι καλεβιάζειν. καὶ οἱ μὲν μῦθοί φασι, τὴν Γοργόνα φανεῖσαν, ἅμα τε φαίνεσθαι καὶ τὰς ἰδέας

Εὐτειχεῖ πάγῳ. Bene munito colle.

Εὐτοκία. Fœcunditas. Prolis copia.

Εὐτόκιος. Eutocius, e Thracia oriundus, nec animo probo fuit, nec genere nobili, ſed miles gregarius: qui cum magnam pecuniæ ſummam cohorti ſuæ ſuſſuratus eſſet, in Palæſtinam abiit, operamque dedit, ut apud Eleutheropolitanos in civium numerum reciperetur, poſtquam magnis largitionibus effeciſſet, ut in Senatum adſciſceretur. Ex humili igitur conditione ad fortunæ ſplendorem aliquem pervenire cupiebat. Sed tamen Eleutheropolitani Eutocium non receperunt. Ille igitur Aſcalonem migravit: ubi Craterus, vir inter Aſcalonitas primarius, ipſum cum pecunia benigne ſuſcepit, & jure civitatis donavit. Thraces igitur, fama ejus rei ad ipſos perlata, ad Eutocium venerunt, a Cratero & Eutocium & pecuniam repetentes. Ille autem virum eis non tradidit. Quare cum milites rem ad judices detuliſſent, Craterus Eutocium defendit, & Thraces vicit: qua de re tale Oraculum editum eſt.

Εὐτραπελία. Facetiæ. Joci mimici. Nugæ leves & indoctæ. *Ptolemæus vero omnes applaudere juſſit, facetias eorum probans.*

Εὐτράπελον. Scurrilem. Facetum. Vel, qui facile vertitur. Verſatilis. *Nec ullam ſpecioſam habens cauſam, nec facetias orationis adhibens. † Ingenio autem fuit adeo verſatili, ut apud Athenienſes Athenienſis eſſet perfectiſſimus, & apud Lacedæmonios Lacon, & apud Thebanos Thebanus.* Εὐτράπελον Comici vocant hominem, naturali ingenii dexteritate præditum. Vide in v. Ἀνασεσυρμένῳ. Εὐτράπελος autem proprie dicitur homo, jocis mimicis utens. Vel, ſcurra.

Εὐτρεπῆ. Parata. Perfecta.

Εὐτρεπισμός. Apparatus.

Εὐτρόπιος. Eutropius, Italus, Sophiſta. Hiſtoriæ Romanæ compendium Latina lingua ſcripſit: & alia.

Εὐτρόπιος. Eutropius, Eunuchus, tutor Theodoſii Imperatoris. De eo Eunapius inquit: *Rufinus enim, cum vir eſſet, aut ſaltem eſſe videretur, honoribus etiam perfunctus, & varia fortuna jactatus, non præter rationem nec præter decorum fortunæ rerum mutatione gaudenti reſiſtere viſus eſt. Eunuchus vero cubicularius poteſtatem illius adeptus, omnia adeo concuſſit & inſtar tonitru perturbavit, ut non ſolum eſſet ipſe Rufinus, ſed etiam ille fabulis celebratus Salmoneus cum ipſo collatus parvum quiddam eſſe videretur. Hic cum eſſet eunuchus, vel ab invitis ſe virum credi voluit. Et fabulæ tradunt, Gorgonem,*

1 Πολύγρ.] Scribendum eſt πολυχρόνια, ut Portus etiam monuit.

2 Εὐτόκιος, ἀπὸ Θρᾴκης ἐλθ.] Integrum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Hiſtorico aliquo deperdito: quem ex ſtilo Eunapium eſſe ſuſpicor. Nam & multa alia Suidas in Collectanea ſua retulit, quæ Eunapii eſſe certo conſtat.

3 Μεταβαλεῖν εἰς τὸ εὐγενέστερον. ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθ.] Locus hic in MS. Parif. Auctior ſic legitur: Μεταβαλεῖν εἰς τὸ εὐγενέστερον. καίπερ οὖν ἄφθονον μεταδιδοὺς τῷ στρατεύσαντι εἰς τὸ κρεῖττον, ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολῖται, τὸ πλῆθος ὑποδεξάμενοι τὰ χρήματα, οὐ προσεδέξαντο τὸν Εὐτόκιον, &c.

4 Μωρολογία] An potius μιμολογία. In voce enim ſequenti ipſe Suidas εὐτράπελον exponit μιμολόγον, Heſychius tamen & Etymologus τὸ μωρολογία etiam agnoſcunt: unde vocem illam non exiſtimo eſſe ſollicitandam.

5 Οὕτω δ' ἦν εὐτράπελος τὴν φ.] Fragmentum hoc de Alcibiade intelligendum eſſe, patet ex Cornelio Nepote, qui idem plane de eo refert. Eum confer.

6 Ἐπιτομικῶς] Sic recte MSS. Parif. At priores Edit. male, ἐπιτόμως.

μετα-

μεταβάλλειν εἰς λίθον. ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς βίος λιχνόν τινα καὶ φιλήδονον καὶ φλύαφον τὸν μῦθον ἀπέδειξε. καὶ πολὺν καταχεῖ ἀφασυρμὸν ὁ ἱστορικὸς τῷ εὐνούχῳ τούτῳ, ᾧ βίον αὐτῷ ἐπάξιον.

Εὐτρόπιος,[1] ὁ τοῦ βασιλέως Ἀρκαδίου θεῖος ὃς οὐδὲν τῶν δεινῶν ἀπελίμπανε, τάς τε ἀρχὰς δημοσίᾳ διαφθείρων, καὶ τοὺς τῆς δυνάμεως συκοφαντῶν, ἐξορίαις τε τοὺς μεγιστᾶνας ὑποβάλλων, καὶ πᾶσαν ὕβριν τοῖς τῆς συγκλήτου ἐπάγων. ἀλλ' οὐδὲ τῶν τῶν βαρβάρων ἀπείχετο συμμαχίας, ὡς ἂν αὐτὸς ἐλπίζων ἐς τιμὴν τοῦ βασιλέως μεταβαίνειν ἀξίαν. καί ποτε καὶ τοὺς εἰς ἐκκλησίας πεφυγότας συλλαμβάνειν βουλόμενος, παρῆκεν ὑπολεπὼν τούτοις ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ ἀφέλεσθαι. καὶ ὁ μὲν νόμος ἐγέγραπτο. δίκη δὲ θεήλατος τῆς ὠμότητος ἠκολούθησε. μετ' οὐ πολὺ γὰρ παροξύνας τὸν βασιλέα, ὃν τοῖς παίουσιν ἐγένετο, καὶ ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον παρῆλθε, Ἰωάννου τοῦ ὁπισθίου τοῦ Χρυσοστόμου, ἐκείθέν τε ἁρπασθείς, νυκτὸς τὴν κεφαλὴν ἀπετέμνεται. ὅτω μὲν ὁ Εὐτρόπιος δίκας τῆς ἁμαρτάδος ὑπέσχε, καὶ ἐξ αὐτοῦ γε καταλόγου τῶν ὑπάτων ἠλείφθη, μόνου συνυπαλείφαντος Θεοδώρου γεγραμμένου. † Ἐπὶ τούτου τὸ τῶν εὐνούχων ἔθνος ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκείνου βαρύτητα καὶ δυναστείαν ἐς τοσοῦτον ἐπέδωκε καὶ παρετάθη πλῆθος, ὥστε τινες ἤδη τῶν γενεάδας ἐχόντων εὐνοῦχοι βουληθέντες γενέσθαι, σὺν τοῖς ὄρχεσιν ἀφηρέθησαν καὶ τὰς ψυχάς.

Εὐτρόχαλον. Εἶναι δὲ τὴν ἀσπίδα μικρὰν καὶ εὐτρόχαλον. Θεόφρ.

Εὔτροχον. Οἵ τε ὀφθαλμοὶ τὸ τῆς διανοίας εὔτροχον ὑποσημαίνουσι.

Εὔτυκα. Ἀντὶ τοῦ, ῥᾴδια, ἕτοιμα, εἰργασμένα, καλῶς καὶ ἐπισκευασμένα.

Εὐτυχεῖ. ἐπιτυγχάνει. Πόνος τοι χρεὼ οὐδὲν εὐτυχεῖ.

Εὐτυχής.[3] οὗτος ἡγούμενος γέγονεν ἐν Κωνσταντινουπόλει μοναστηρίου, τῆς κατὰ Μανιχαίους καὶ Ἀπολλιναρίου αἱρέσεως τρίτος ὑποστάτης, ἄλλον εἶναι παρ' ἑαυτὸν τὸν Χριστὸν, καὶ ἄλλον τὸν Θεὸν Λόγον κηρύττων, μὴ ἀνεχόμενος ὁμόσπορον ἡμῖν καὶ ὁμοφυῆ τὴν σάρκα τοῦ Κυρίου ὁμολογεῖν· καὶ ἀπιστεῖτο σώζεσθαι[5] λέγων ἐν τῷ Χριστῷ δύο φύσεις μὴ τῆς τῶν ἑνώσεώς τε καὶ συμφυίας. ὁ μὲν δὲ ἄλλα τε παραπαίσας τινὰ καὶ ἀλλόκοτα παρέπλασεν, ἐξ οὐρανοῦ λέγων καταληλυθέναι τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, καὶ ὡς διὰ σωλῆνος τῆς παρθένου διαφαμεῖν τὸν Θεὸν Λόγον, οὐρανόθεν τοῦτο ἐνδεδυμένον, ἵνα δόξῃ γεγεννῆσθαι ἐκ γυναικὸς, καίτοι μὴ γεγεννημένος. Μανιχαϊκὸς οὗτος ὁ λόγος καὶ φανερασμένος πολλῷ μᾶλλον ἐκεί-

simul ac conſpiceretur, ſpectantes in ſaxa mutaſſe. Sed ætas noſtra fabulam illam meras & futiles nugas eſſe demonſtravit. Hiſtoricus autem Eunuchum pluribus aliis verbis irridet & inſectatur, ut vita & mores ejus merentur.

Εὐτρόπιος. Eutropius, Præpoſitus cubiculi Arcadii Imperatoris, nullum ſceleris genus prætermiſit. Nam & magiſtratus pretio addixit, & viros gratia atque auctoritate pollentes calumniis inſectatus eſt: quoſdam etiam proceres in exilium miſit, omnique contumeliæ genere ampliſſimum ordinem vexavit. Sed & barbarorum auxilia ſibi adjungere non dubitavit, cum imperium Romanum jam ſpe ſibi deſtinaret. Denique, cum nonnullos, qui ad Eccleſias confugerant, comprehendere veliet, legem proponi curavit, ut eos ab altaribus abſtrahi liceret. Ac lex ipſa quidem publice propoſita eſt: ſed Dei vindicta brevi ſævitiam ejus conſecuta eſt. Neque enim multo poſt, cum Imperatorem offendiſſet, ipſe ad Eccleſiam confugit, ſupplexque ad altare conſedit, Joanne tum Chryſoſtomo Byzantinam Eccleſiam regente: unde noctu extractus, capite pœnas dedit. Hac pœna ſceleris ſui Eutropius affectus eſt, nomenque ejus ex faſtis Conſularibus eraſum eſt, ſolius Theodori collegæ nomine retento. Sub hoc natio eunuchorum ob illius ſuperbiam & potentiam adeo crevit, ut quidam jam barbati, cum eunuchi fieri vellent, una cum teſtibus & vitam amitterent.

Εὐτρόχαλον. Rotundum. *Scutum autem parvum & rotundum eſſe* [*dicebat*.]

Εὔτροχον. Volubile. Mobile. Agile. *Et oculi mentis agilitatem declarantes.*

Εὔτυκα. Apud Herodotum ſignificat, facilia, parata, elaborata, egregie confecta.

Εὐτυχεῖ. Bene ſuccedit. *Sine labore nihil feliciter ſuccedit.*

Εὐτυχής. Eutyches. Hic fuit Conſtantinopoli monaſterii præfectus, impiæ ſectæ Manetis & Apollinaris tertius defenſor, docens, alium apud ſe ipſum eſſe Chriſtum, & alium Deum Sermonem, non ſuſtinens confiteri Domini carnem eandem habere naturam, quam nos, nobiſque cognatam eſſe. Negabat etiam, ſalvas in Chriſto exiſtere duas naturas, cum harum unione & concretione. Quinetiam alia quædam monſtroſa ac abſurda comminiſcebatur, dicens, Domini corpus de cœlo deſcendiſſe, & per virginem, tanquam per canalem, tranſiiſſe Deum Sermonem, hoc [corpore] indutum, ut ex muliere natus videretur, quamvis ex ea natus non eſſet. Hæc oratio eſt Manichæa, & fanatica multo magis, quam illius [Manetis

1 Εὐτρόπιος, ὁ δὲ βασιλέως Ἀρκ.] Jacobus Gothofredus Diſc. Hiſtoric. ad leg. *Quiſquis*, hæc ex ſcriptore aliquo Eunapio coætaneo ſumpta eſſe ſuſpicatur. At ſunt verba Joannis Antiocheni, quæ exſtant in Excerptis a Valeſio editis, pag. 849. ut Pearſonius recte monuit. Confer etiam Noſtrum infra v. Ὕπατοι, ubi hæc ipſa repetuntur.

2 Οἵ τε ὀφθαλμοὶ τὸ τῆς δ.] Hæc ſunt verba Damaſcii de Iſidoro philoſopho, ut diſcimus ex ipſo Suida ſupra v. Ἀποπυθέσπις.

3 Εὐτυχής. ὅπερ ἡγούμενος γέγονεν ἐν Κωνσταντ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ad verbum leguntur apud Theodorum Presbyterum in libello *de Incarnatione Domini*, unde ea Suidas deſcripſit

4 Ἡγούμενος γέγονεν ἐν Κωνσταντινουπ.] Theodorus Presbyter habet, ὃς ἦν ἡγούμενος μοναστηρίου ἐνὸς τῶν ἀπὸ τὸ Βυζάντιον.

5 Λέγειν] Hæc vox ſupervacanea eſt, & ſalvo ſenſu deleri poteſt.

6 Πεφανερασμένος] Theodorus Presbyter habet, πεφαντασμένος.

78. μίαν Φύσιν καὶ ὅτῳ διεστραμμένη καρδία τὸν Χριστὸν ἐπρέσβευεν.

Εὐτυχίδης. παλεωνυμικόν.

Εὐοῖ. σχετλιαστικόν. τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ εἰρωνείας ἐξέλαβον.

Εὐοιώνιστον. εὔφημον. καλὰ προσημαίνοντα. [1] Εὐνίκης ἄγαλμα χρυσοῦν ποιήσας, ἀπέστειλε τῷ δήμῳ, ἅμα μὲν ἀφ' τὸ λυσιτελὲς, ἅμα δὲ ἀφ' τὸ εὐοιώνιστον εἶναι, [οἰόμενος] προσδέξεσθαι τιμὴν νίκης. Εὐοῖ[2] σαβοῖ. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Βακχικόν τι ἐπίφθεγμά ἐστιν, εὐοῖ, σαβοῖ. μυστικὰ μέν ἐστιν ἐπιφθέγματα. Φασὶ δὲ τῇ Φρυγῶν φωνῇ τὰς μύστας δηλοῦν· ἀφ' ἧς καὶ ὁ Σαβάζιος Διόνυσος.

Εὖ οἶ ᾄσαι. ἔστι τοῦτο ὕμνος εἰς Διόνυσον. καὶ ἀνθυάσαι.

Εὐύφαντον.

Εὐφεγγίας. Ἀπὸ τῆς δύο τοίχων εὐφεγγίας ποιήσαντα.

Ἐφείλιξαν.[3] ἀντὶ τοῦ, ἔφυρον. Σχινίον τε ἐφείλιξαν μίλτῳ.

Εὐφήμει. καλὰ λάλει. ἢ ἐπαίνει. [4] Ἀριστοφάνης·

Εὔφημος πᾶς ἔστω λεὼς
Στόμα συγκλείσας. ἐνδημεῖ γὰρ
Θίασος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων.

Εὐφήμει θᾶν, σώπα, μὴ ἀκαιρολόγει.

Εὐφήμου[5] φῶμα Φρυνίδος. ἡ φωνή. φῶμα γάρ, ἡ φωνή. Ὅμηρος· Πολέμου φῶμα. καὶ Σοφοκλῆς· Χαλκοφώνου κώδωνος. ὁ δὲ νῦν, τῇ φωνῇ τῆς εὐφήμου Φρυνίδος ἱέντες. ὅ ἐστι, μετὰ Φρυνίδος πολλῆς εὐφήμως τῇ φωνῇ ἀφιέντες. Εὔφημον θᾶν, τῇ σιωπηλίᾳ. τὸ [6] γὰρ εὐφημεῖν ἐπὶ τῆς σιωπᾶν τίθεσι.

Εὐφήτης. ὄνομα κύριον.

Εὐφημία. [7] Εὐφημίας χάριν προσήκει τῇ Λακεδαίμονα τὸ θεῖον, ἤπερ τῶν Ἀθηναίων βωμοὺς σύμπασας, καὶ νεὼς, καὶ ἀγάλματα, καὶ ἑκατόμβας, καὶ τὸν λοιπὸν φλήναφον τῶν ῥαθυμιῶν τε καὶ θοινάζειν γλιχομένων. ἐκεῖ διδάσκει ὁ λόγος, ὡς [8] ἡ ὄντως εὐσέβεια κεφὸν ἐστι, καὶ σωφροσύνης ἀνάπλεον, hæreſiarchæ oratio.] Hic enim perverſo corde Chriſtum unica natura præditum prædicabat. *Port.*

Εὐτυχίδης. Eutychides. Patronymicum.

Εὐοῖ. Euoe. Adverbium lamentantis. Quidam etiam vocem hanc pro adverbio ironiæ acceperunt.

Εὐοιώνιστον. Boni ominis. Fauſtum. Bona ſignificantem. *Aureum Victoriæ ſimulacrum fabricavit, idque populo miſit, non dubitans quin Victoriam accepturi eſſent, tum propter pretium, tum propter bonum omen.*

Εὐοῖ, σαβοῖ. Euoe, Saboe. Demoſthenes pro Cteſiphonte. Eſt exclamatio quædam bacchantium: vel, acclamatio myſtica. Ajunt autem Phrygum lingua myſtas his vocibus indicari: unde etiam Bacchus dictus ſit Sabazius.

Εὖ οἶ ᾄσαι. Euoe canere. Eſt hymnus in Bacchum: quem qui canebat, ἀνθυάσαι dicebatur.

Εὐύφαντον. Bene textum.

Εὐφεγγίας. Claram lucem. A duobus parietibus claram lucem reddentibus.

Ἐφείλιξαν. Miſcuerunt. Tinxerunt. *Funemque minio tinxerunt.*

Εὐφήμει. Bona verba dic. Linguis fave. Vel, lauda. Ariſtophanes: *Linguis faveat omnis populus, ore clauſo. Cœtus enim Muſarum intus in ædibus præſens eſt.* Vel, εὐφήμει ſignificat, Sile. Ne intempeſtive loquaris.

Εὐφήμου φῶμα Φρ. Bona verba. Vox ejus, qui lingua favet. Στόμα enim interdum *vocem* ſignificat. Homerus: *Vox belli.* Et Sophocles: *Æreum os habentis tubæ.* Senſus autem eſt: Magna cum cura bene ominatam vocem mittentes; vel, bona verba dicentes. Vel, εὐφήμων hic ſignificat tacitam. Εὐφημεῖν enim interdum ſignificat, ſilere, tacere.

Εὐφήτης. Euphetes. Nomen proprium.

Εὐφημία, Faventia. Silentium religioſum. Pietas. *Pietatem Lacedæmoniorum Deus pluris facit, quam univerſas Athenienſium aras, & templa, & ſtatuas, & hecatombas, & reliquas ineptias hominum ignavorum & epulari cupientium. Sententia igitur hæc docet, veram pietatem eſſe rem levem, & modeſtiæ*

1 Εὐνίκης ἄγαλμα] Scribendum eſſe, νίκης ἄγαλμα, patet ex ipſo Suida infra v. Λυσιτελὲς, ubi fragmentum hoc repetitur.

2 Εὐοῖ, σαβοῖ Δημοσθ.] Confer Harpocrationem. v. Εὐοῖ. Apud Demoſthenem vero in oratione laudata pro Εὐοῖ hodie minus recte legitur αἰοῖ, ut Portus etiam monuit.

3 Ἐφείλιξαν. ἀντὶ τοῦ, ἔφ.] Hæc extra ordinem & ſeriem ſuam leguntur, quæ infra ſuo loco repetuntur.

4 Ἀριστοφάνης] *Theſmophor.* pag. 767. (513. Ed. Baſ. P.) ubi pro εὐδημεῖ recte legitur ἐπιδημεῖ.

5 Εὐφήμου φῶμα Φρυνίδος. ἡ φωνή. φῶμα γ.] Hæc ſumpta ſunt ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* pag. 275. ut Portus monuit. Ibi autem rectius ſic legitur: Εὐφήμου φῶμα. Φρυνίδος. φῶμα λέγει τὴν φωνὴν. φῶμα γὰρ ἡ φωνή. Et deinde: Οἱ δὲ τὸ εὐφήμου αντὶ τοῦ σιωπηλίας. τὸ γὰρ εὐφημεῖν ἐπὶ τοῦ σιωπᾶν τίθεται.

6 Τὸ γὰρ εὐφημεῖν ἐπὶ τοῦ σιωπ.] Vide Stanlejum ad *Æſchyli Choeph.* v. 579.

7 Εὐφημίας χάριν προσήκει τὴν Λακεδ.] Pulcher eſt locus: cui multum lucis adfert Plato *Alcibiade* II. ad quem auctor anonymus, ex quo Suidas illa mutuatus eſt, procul dubio reſpexit. Ibi enim Philoſophus refert, Athenienſes aliquando ad Oraculum Ammonis legatos miſiſſe, ſciſcitatores cauſam, quare tam infeliciter adverſus Lacedæmonios rem gererent, licet ſumptuoſiſſimis ſacrificiis Deos colerent, eorumque templa pretioſiſſimis donariis ornarent; Lacedæmonii vero parcos & ſordidos in Deorum cultu ſe oſtenderent: Jovem vero reſpondiſſe, Βάλεσθαι αὐτῷ τῷ Λακεδαιμονίων εὐφημίαν εἶναι μᾶλλον, ἢ τὰ σύμπαντα τῶν Ἑλλήνων ἱερά: *Malle ſe Lacedæmoniorum faventiam,* (i. e. *pietatem*) *quam univerſa Græcorum ſacrificia.* Hoc loco Plato per εὐφημίαν intelligit pium & laudabilem Lacedæmoniorum morem, ea tantum a Diis petendi, quæ eſſent honeſta & bona; cum reliqui Græci nullo delectu tam bona quam mala Deos rogarent. Τὴν γὰρ εὐφημίαν, inquit Philoſophus, σὺν ἀλλῳ μοι δοκεῖ λέγειν ὁ Θεὸς, ἢ τῷ εὐχὴν αὐτῶν. ἐστι μὲν γὰρ πολὺ διαφέρουσα τῶν ἄλλων. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι Ἕλληνες εὔχονται, ἅττ' ἂν τύχῃ τοῦτο, ἐάν τε ἀγαθὰ, ἐάν τε κακά. Idem paulo ante de Lacedæmoniis dixerat: Ἰδίᾳ δὲ δημοσίᾳ ἑκάστοτε παραπλησίαν εὐχὴν εὔχονται, τὰ καλὰ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τοὺς θεοὺς διδόναι. Nimirum, interdum contingit, ut homines vel imprudentes ea Deum rogent, quæ revera mala potius, quam bona ſunt; vel etiam adeo perfrictæ & ferreæ ſint frontis, ut ſanctiſſimo Numini turpes adhibere preces non vereantur. Hanc impietatem notat Seneca Epiſt. x. his verbis: *Nunc enim quanta dementia eſt hominum? turpiſſima vota Diis inſuſurrant: ſi quis admoverit aurem, conticeſcent, &, quod ſcire hominem nolunt, Deo narrant.* Optime igitur ſalutarrimum hoc præceptum ibidem adjicit: *Sic vive cum hominibus, tanquam Deus videat; ſic loquare cum Deo, tanquam homines audiant.*

8 Ἡ ὄντως εὐσέβεια κεφ.] Hæc leguntur etiam ſupra v. Εὐσέβεια.

καὶ

καὶ ἡδίστα ἀκροᾶσθαι. εὐφημία γὰρ εὐκολώτατα πάντων ἀκούσαι τε, ὦ παῖ Ἀριστώνος, καὶ Εὐριπίδης· Εὐφημία γὰρ καὶ σιγὴ σπονδαῖσι κάλλιστον.

Εὐφημία. ὅτι Εὐφημίας τῆς γυναικὸς Ἰουστίνου τοῦ Θρακὸς στήλη ἵσταται ἐν τῇ ἁγίᾳ Εὐφημίᾳ, ὑπ' αὐτῆς κτισθείσῃ.

Εὐφημία· ἔστω. εὐφημίαν ἀγέτωσαν οἱ κωμικοί, ἐπειδὰν εὐχὴν ἢ ψήφισμα εἰσάγωσιν.

Εὐφήμιος. Παλαιάρχης Κωνσταντινουπόλεως. ἐν τῷ Φαλείᾳ.

Εὐφορία. ἡ εὐβιωσία.

Εὐφορίων, υἱὸς Αἰσχύλου τοῦ τραγικοῦ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς καὶ αὐτός· ὃς καὶ τοῖς Αἰσχύλου τοῦ πατρὸς, οἷς μήπω ἐδεδιδάκει, τετράκις ἐνίκησεν. ἔγραψε δὲ καὶ οἰκεῖα.

Εὐφορίων, Πολυμνήστου, Χαλκιδεὺς, ἀπὸ Εὐβοίας, μαθητὴς ἐν τοῖς Φιλοσόφοις Λακύδου, καὶ Πρυτανίδος· ἐν δὲ τοῖς ποιηταῖς, Ἀρχεβούλου τοῦ Θηραίου, ποιητοῦ, οὗ καὶ ἐρώμενον λέγεται γενέσθαι. ἐγεννήθη δὲ [4] ἐν τῇ ρκτ' ὀλυμπιάδι, ὅτε καὶ Πύρρος ἡττήθη ὑπὸ Ῥωμαίων, καὶ ἐγένετο τὴν ἰδέαν μελίχρους, πολύσαρκος, κακοσκελὴς, τῆς Ἀλεξάνδρου, τοῦ βασιλεύσαντος Εὐβοίας, υἱοῦ δὲ Κρατεροῦ γυναικὸς Νικίας ἐρᾳσθείσης αὐτόν. εὐπορος δὲ σφόδρα γενόμενος, ἦλθε πρὸς Ἀντίοχον τὸν μέγαν ἐν Συρίᾳ βασιλεύοντα, καὶ προσέστη ὑπ' αὐτοῦ [5] τῆς ἐκείνου βιβλιοθήκης· καὶ τελευτήσας ἐκεῖ, τέθαπται ἐν Ἀπαμείᾳ, ὡς δέ τινες, ἐν Ἀντιοχίᾳ. βιβλία δὲ αὐτοῦ ὅδε τὰ ταῦτα· Ἡσίοδος. Μοψοπία, ἢ Ἄζηλα. ἔχει γὰρ συμμιγεῖς ἱστορίας. Μοψοπία δὲ, ὅτι ἡ Ἀττικὴ τὸ πάλαι Μοψοπία ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς Μοψοπίας. καὶ ὁ λόγος τοῦ ποιήματος ἀπολείπει εἰς τὴν Ἀττικὴν χιλιάδα. ἔχει δὲ πρόθεσιν εἰς τοὺς ἀποστερήσαντας αὐτὸν χρήματα, ἃ παρέθετο, ὡς δῆλον δοῦναι καὶ εἰς μακρὰν. εἶτα συνάγει ἀφ' χιλίων ἐτῶν χρησμοὺς ἀπολελοιδορηκότας. εἰσὶ δὲ βιβλία έ. [6] ὑπογέγραπται δὲ ἡ πέμπτη χιλιὰς πρὸς χρησμῶν, ὡς [7] χιλίων ἐτῶν ἀπολελυμένων.

Εὔφορος. κοῦφος. ἐλαφρός. Ὁ δὲ θυρεὸς τῶν Ἰβήρων εὔφορος.

Εὔφωνον κήρυκα. δυνάμενον μέγα βοῆσαι.

Εὐφώρατον. Φανερόν.

Εὐφραδής. σαφής. ὁ καλῶς λέγων.

plenam, & minime gravem. Nihil enim minus laboris habet, quam lingua favere. Audivisti etiam forte, fili Aristonis, illud Euripidis: Faventia & silentium religiosum in sacris libationibus pulcherrimum est.

Εὐφημία. Euphemia. [Nomen proprium.] Euphemiæ uxoris Justini Thracis statua stat in S. Euphemia, quam ipsa condidit.

Εὐφημία ἔστω. Silentium esto. Linguis favete. Apud Comicos populus linguis favere jubetur, cum votum vel decretum concipitur.

Εὐφήμιος. Euphemius, Patriarcha Constantinopolitanus. Quære in v. Φατρία.

Εὐφορία. Fertilitas. Felix rerum proventus.

Εὐφορίων. Euphorion, filius Æschyli Tragici, Athenienſis, Tragicus & ipſe; qui fabulis, quas pater in lucem ante non ediderat, in Scena certans, quater vicit. Scripſit & ipſe dramata quædam.

Εὐφορίων. Euphorion, Polymneſti filius, Chalcide Eubœæ oriundus, diſcipulus in Philoſophicis Lacydis & Prytanidis: in Poeticis vero, Archebuli Theræi, Poetæ, cujus etiam deliciæ fuiſſe fertur. Natus eſt Olympiade cxxvi. quo tempore & Pyrrhus a Romanis victus eſt. Colore fuit mellis inſtar flavo, carnoſus, vitioſis cruribus præditus; quem Alexandri, Regis Eubœæ, Crateri filii, uxor Nicia amavit. Cum autem amplas ſibi comparaſſet divitias, ad Antiochum Magnum Regem Syriæ ſe contulit, & ipſius Bibliothecæ ab ipſo præfectus eſt: ibidemque defunctus, Apameæ, vel, ut alii tradunt, Antiochiæ ſepultus eſt. Libri ejus, verſibus Heroicis ſcripti, ſunt hi: *Heſiodus. Mopſopia*, ſive *Miſcellanea.* Habet enim hiſtorias miſcellas. Mopſopia autem vocatur, quia Attica olim dicta fuit Mopſopia, a Mopſopia, filia Oceani. Poema autem hoc ſcopum ſibi propoſitum habet Atticam Chiliadem; continetque argumentũ adverſus eos, qui ipſum pecunia fraudarant, quam apud ipſos depoſuerat, [oſtendens,] eos vel multo poſt tempore pœnas daturos eſſe. Deinde colligit oracula, quæ poſt mille annos eventus comprobavit. Sunt autem libri v. qui inſcribuntur, Chilias, ſive de Oraculis, quæ poſt mille annos eventus comprobavit.

Εὔφορος. Qui facile ferri poteſt. Levis. *Iberorum autem clypeus eſt levis.*

Εὔφωνον κήρυκα. Præconem vocalem; ſive illum, qui magnum clamorem tollere poteſt.

Εὐφώρατον. Quod facile deprehendi poteſt. Manifeſtum.

Εὐφραδής. In dicendo perſpicuus. Diſertus. Facundus.

1 Εὐφημία ἔστω] Ariſtoph. *Theſmophor.* pag. 783. (518. Ed. Baſ. B.)

2 Εὐφορίων] Vide Meurſium in notis ad Helladium Beſantinoum, ubi ſcripta Euphorionis hujus diligenter & accurate recenſet.

3 Πολυμνήστου] Sic rectius MS. Pariſ. A. quam priores Editt. quæ habent Πολυμνήστου.

4 Ἐν τῇ ρκτ' ὀλ.] MS. A. habet, ἐν τῇ ρκ' ὀλ. i. e. Olympiade cxx: ſed quæ lectio rationibus Chronologicis minus congruit. Pyrrhus enim a Romanis victus fuit Olympiade cxxvi; unde & Euphorionem eadem Olympiade natum fuiſſe oportet, ſi verum eſt, quod Suidas hic ait, Euphorionem natum fuiſſe eo tempore, quo Pyrrhus in Italia a Romanis victus fuit.

5 Τῆς ἐκείνου βιβλ.] MS. Pariſ. A. habet, τῆς ἐκείσε δημοσίας βιβλιοθήκης.

6 Ἐπιγέγραπται δὲ ἡ πέμπτη χιλιὰς πρὸς χρ.] Puto legendum eſſe, ἐπιγέγραπται δὲ χιλιὰς, ἡ πρὸς χρησμῶν; omiſſa voce πέμπτη: quam lectionem in verſione ſecutus ſum. Si enim vulgata retineatur, oportet ſtatuamus, Euphorionem de pluribus Chiliadibus in opere ſuo egiſſe: cui tamen repugnant ea, quæ Suidas ipſe paulo ante dicit, ὁ λόγος τοῦ ποιήματος ἀπολείπει εἰς τὴν Ἀττικὴν χιλιάδα. Non me quidem latet, Euphorionem ab Athenæo & Stephano Byzantio laudari ἐν Χιλιάσι: ſed apud eos ἐν Χιλιάδι reſcribendum eſſe, recte, ut puto, monet Meurſius in notis ad Helladium Beſantinoum.

7 Ὡς χιλίων ἐτῶν] Scribe, ὡς ἀφ' χιλίων ἐτῶν. Nam ſic & paulo ante Suidas loquitur.

Εὐφραῖος. [1] ὄνομα κύριον. Ὠριάτης ἦν τὸ γένος· μετέσχε δὲ τῆς τοῦ Πλάτωνος φιλοσοφίας.

Εὐφραίων. ὄνομα κύριον.

Εὐφράτης. ὁ Εὐφράτης ποταμός.

Εὐφρόνη. ἐπίθετον τῆς νυκτός. Ταύτην μὲν τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔμειναν.

Εὐφρόνη. ἡ νύξ.

Τίς [2] τὸν μεγιστόφωνον ἔνδον τῆς φάτνης
Ἔπεισεν ὄρνιν ἀγρολογεῖν τινὶ ἑσπέραν;

Εὐφρονῶ τὰ σά. ἀντὶ τοῦ, εὔνους σοι εἰμί.

Εὔφρων. εὔθυμος.

Εὔφρων, κωμικός. τὰ δράματα αὐτοῦ ἐστιν, [3] Αἰχεά, Μῶσαι, Συνέφηβοι, Θεωροί· ὡς Ἀθήναιος γράφει ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς.

Εὐφυᾶ. καλὴν φύσιν ἔχοντα. Ὡς εὐφυὴς καὶ εὐεπιχείρητος, ἀπεληλυθὼς τῆς Ἀριστείβης εἰς νεανίσκος. Πολύβιος· [4] Ὁ δὲ ἦν ὑπηρετικὸν σκεῦος εὐφυές, καὶ πολλὰς ἔχων ἀφορμὰς εἰς πραγμάτων οἰκονομίαν.

Εὐφυΐα. [5] Εὐφυῆ ὄντι τὸ ᾠκειῶσθαι μὲν πρὸς τὸ ἀληθές, ἀποφέρεσθαι δὲ τὸ ψεῦδος. ὁ δὲ τοῦτο ἔχων, ἔχει καὶ τὸ κρίνειν τἀληθὲς δύνασθαι καλῶς. οἱ δὲ ῥᾳδίως μὲν ποι παρακολουθοῦντες, καὶ μανθάνοντες, ὁμοίως δὲ ἔχοντες πρὸς πάντα τὰ μαθήματα, οὐκ ἂν κυρίως εὐφυεῖς λέγοιντο, τῷ μὴ ἔχειν τὸ κριτικὸν ἐν αὐτοῖς· ὅ ἐστιν ἡ ῥώμη καὶ κυρίως εὐφυΐα. [6] καὶ τὰ προσφερόμενα, εἴτε μαθήματα ταῦτα εἴη, εἴτε ἄλλα τινά, τὰ μὲν ἄξια εὐποιεῖσθαι καὶ φιλεῖν αἱρεῖται· τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα ἀποφερόμενοι καὶ μισοῦντες, εὖ τε τοῦτο ποιοῦσι, καί εἰσιν ἀγαθοὶ κριταί.

Εὐχαί. αἱ ὑποσχέσεις. [7] Τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω. εὐχὴ γάρ, ἐπαγγελία Θεῷ τοῦ κατ' εὐσέβειαν ἀφιερωμένου. προσευχὴ δὲ, δέησις μετ' ἱκετηρίας τῷ Θεῷ προσαγομένη.

Εὐχαίτης ἵππος. καλόθριξ.

Εὔχεμος. [8] ὄνομα κύριον. ὁ Αἰγεάτης.

Εὐχέρεια. εὐκολία.

Εὔχεται. καυχᾶται.

Εὐχείμων. [9] τοῦ καλὰ ἱμάτια ἔχοντος.

1 Εὐφραῖος. ὄνομα κύριον. Ὠρ.] Ex Harpocratione.

2 Τίς τ' μεγιστόφωνον ἔνδον τ.] Duo hi senarii Jambici leguntur apud Georgium Pisidem in poemate de Creatione Mundi, sive περὶ Κοσμουργίας, v. 1087. 1088.

3 Αἰχεά] Hujus fabulæ meminit Athenæus lib. VII. pag. 370. sed ubi corrupte hodie legitur, Εὔφρων, αἰχεαμιδας δὲ κεφτύς ἐστι. Nam scribendum ibi esse, Εὔφρων Αἰσχεᾷ· Μίδας &c. ex hoc loco Suidæ recte observavit Casaubonus ad Athen. lib. VII. cap. XVI.

4 Ὁ δὲ ἦν ὑπηρετικὸν σκ.] Verba hæc de Damocle intelligenda esse, discimus ex ipso Suida infra v. Σκεῦος, ubi fragmentum hoc repetitur.

5 Εὐφυῆ ὄντι τὸ ᾠκειῶσθαι μὲν πρὸς τὸ ἀλ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Alexandri Aphrodisiensis in Topic. lib. VIII. pag. 278.

6 Καὶ τὰ προσφερόμενα εἴτε μαθήματα τ.] Hæc cum præcedentibus non cohærent, nec cum iis conjungenda sunt, quoniam continent interpretationem verborum horum Aristotelis, quæ Suidas omisit: Εὖ γὰρ φιλοῦσιν ἃ μισοῦσιν, τὰ προσφερόμενα εὖ κρίνουσι. Vide Alexandrum Aphrod. loco laudato.

7 Τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδ.] Psalm. CXV. v. 5.

8 Εὔχεμος] Vide Nostrum supra v. Ἐπιβολή.

9 Εὐχείμων] Imo potius, εὐείμων, ut Portus etiam monuit. Vel, si hæc conjectura non placeat, quod literarum series ei refragetur, dicendum est, Suidam hanc vocem excerpsisse ex scriptore aliquo, in quo εὐχείμων corrupte scriptum erat pro λευχείμων, i. e. albis vestibus induti; a λευκὸς & εἷμα: quod verius mihi videtur. Non raro enim Suidas, corruptis codicibus deceptus, vocabula manifeste spuria in Collectanea sua retulit: ut Lectorem in notis nostris passim monemus. Vide nos supra ad v. Δωτύς.

Εὐχεί-

Εὐφραῖος. Euphræus. Nomen proprium. Erat autem genere Orita, & Platonis discipulus.

Εὐφραίων. Euphræon. Nomen proprium.

Εὐφράτης. [Ionice pro Εὐφάτης.] Euphrates fluvius.

Εὐφρόνη. Epithetum noctis. [Interdum & ipsa nox.] *Hanc quidem noctem ita manserunt.*

Εὐφρόνη. Nox. [Pisides:] *Quis vocalem gallum docuit in ædibus horas noctis indicare?*

Εὐφρονῶ τὰ σά. Benevolo erga te sum animo.

Εὔφρων. Qui est animo læto.

Εὔφρων. Euphron. Comicus. Ejus fabulæ sunt, *Deformis*, *Musæ*, *Synephebi*, *Spectatores*; ut scribit Athenæus in *Dipnosophistis*.

Εὐφυᾶ. Egregia indole, vel singulari ingenii dexteritate præditum. Aptum. *Ut juvenis [ad quasvis scientias] aptus, & argumentandi probe peritus esset, si e schola discessisset.* Polybius: *Ille vero erat instrumentum aptissimum, & quo ad multas res gerendas opportune uti posses.*

Εὐφυΐα. Eum, qui a Græcis εὐφυὴς dicitur, talem esse oportet, ut veritatem amet, mendacium vero aversetur. Qui vero hoc habet, præditus est etiam facultate verum recte dijudicandi. Qui autem facile aliquos sequuntur, & [scientias aliquas] addiscunt, & erga omnes disciplinas indifferentes sunt, εὐφυεῖς proprie dici non possunt, quod careant judicio, in quo proprie & præcipue εὐφυΐα, sive ingenii dexteritas sita est. Qui enim ex iis, quæ ipsis offeruntur, sive ea sint disciplinæ, sive alia quædam, digniora amplectuntur & amant; ea vero, quæ talia non sunt, aversantur & oderunt; recte id faciunt, & boni sunt judices.

Εὐχαί. Vota. *Vota mea Domino persolvam.* Εὐχὴ enim, sive votum, est promissio rerum, quæ Deo pie consecrantur. Προσευχὴ vero dicuntur preces supplices, quæ Deo adhibentur.

Εὐχαίτης ἵππος. Equus pulchras jubas habens.

Εὔχεμος. Euchemus. Nomen proprium. Ægeates.

Εὐχέρεια. Facilitas.

Εὔχεται. Gloriatur.

Εὐχείμων. Pulchras vestes habentis.

Εὐχειρία. ἡ ἀφ' χειρῶν εὐκινησία. Οἱ δὲ Μακεδόνες ταῖς εὐχειρίαις πολὺ ἔφερον.

Εὐχολόγιον. τὸ βιβλίδιον.

Εὐχείρια. Manuum agilitas. *Macedones vero manuum agilitate longe præstabant.*

Εὐχολόγιον. Libellus, in quo preces continentur.

Εὐχίδης,[1] καὶ Ἄσσαπος, καὶ Χρυσόμαζος, καὶ Ἐχίων, ὀνόματα κύρια. ὠκύταλοι ἦσαν τοῖς ποσὶν ὑπάρχον.

Εὐχίδης καὶ Ἄσσ. Euchides, & Assappus, & Chrysomazus, & Echion, nomina propria virorum, qui cursores velocissimi fuerunt.

Εὐχομαί σοι τάδε. ἀντὶ τοῦ, καταρῶμαι, ἀφ' Αἰσχύλου.

Εὐχομαί σοι τάδε. Hæc tibi imprecor. Apud Aristophanem.

Εὖχος. καύχημα.

Εὖχος. Gloriatio. Jactatio.

Εὐχωλή. εὐχή. ἢ καύχημα.

Εὐχωλή. Votum. Vel, gloriatio. Jactatio.

Εὐχρηστία. ἡ καλὴ χρῆσις.

Εὐχρηστία. Bonus usus. Utendi commoditas.

Εὐχροεῖς.[3] εὐσωματεῖς.

Εὐχροεῖς. Bona es corporis habitudine.

Εὐχυλόπεπτος. ὁ ταχέως πεπτόμενος.

Εὐχυλόπεπτος. Qui celeriter concoquitur.

Εὐψυχία. ἀνδρεία.[4] Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς Ἐπαμινώνδα καὶ Πελοπίδα καὶ Βρασίδα καὶ Κλεομβρότου τελευτῆς, καὶ ἀφ' τοῦ ἐν τῷ ζῆν ἀρετοῦ, καὶ τοῦ ἐν τῷ τελευτᾶν εὐψυχίαν, ἀδυνατοῦσιν οἱ συγγραφεῖς ἀξίους εὑρίσκειν λόγους τῆς ἀνδρῶν ἐννοίας. καὶ αὖθις· [5]Μὴ εἶναι φοβερὸν, ὅτι πλήθει προέχουσιν οἱ πολέμιοι. τοῦ γὰρ εὐψυχίαν ἀεὶ τοῦ πλείονος κρατεῖν.

Εὐψυχία. Generositas animi. Fortitudo. *Ut enim scriptores de Epaminondæ & Pelopidæ & Brasidæ & Cleombroti morte verba facientes, tam propter virtutem, qua viri illi in vita ornati fuerunt, quam propter animi fortitudinem, qua mortem exceperunt, orationem invenire nequeunt, qua celsam eorum mentem pro meritis laudent.* Et iterum: *Hostes non esse formidandos, quod multitudine sint superiores. A fortitudine enim semper vinci multitudinem.*

Εὔψυχος.[6] Ἀλεξάνδρου ἐν τοῖς Τόποις λέγει, τὸν[7] ἐν τῷ ζῆν ἀρετοῦ, καὶ τοῦ ἐν τῷ τελευτᾶν εὐψυχίαν. ἆρ' οὐ ἀνδρεῖος μόνος, εἰ μέλλομεν τὸ εὔψυχος εἰς τὸν λόγον καὶ τὴν ἐτυμολογίαν. ἔστι δὲ ὃς ὁ εὖ τοῦ ψυχὴν ἔχων. ἀλλὰ μὴν εἰ εὐψυχός ἐστιν, ὁ εὖ τοῦ ψυχὴν ἔχων, ἀγαθὴν δὲ τὴν ψυχὴν ἔχει καὶ ὁ δίκαιος, καὶ ὁ σώφρων, καὶ ὁ φρόνιμος· ἆρ' ἂν ὁ ἀνδρεῖος μόνος εὔψυχος εἴη, ἆρ' ἂν ἡ εὐψυχία ἀνδρεία εἴη. ὅτι δὲ εὔψυχος ὁ εὖ τοῦ ψυχὴν ἔχων, δείξομεν τῇ τῶν ὁμοίων παραθέσει. καὶ γὰρ εὔελπις, ὁ εὖ ἐλπίζων, τουτέστιν, ὁ ἀγαθὰ ἐλπίζων· καὶ εὐδαίμων, ὁ εὖ τὸν δαίμονα ἔχων. Ἀρριανός· Τῶν μάλιστα εὐψυχίαν πρὸ τοῦ τοῖς δεινοῖς ὑποδεικνυμένων. ἀντὶ τοῦ, εὐτολμίαν. [9]Μένανδρος· Μὴ εἶναι φοβερὸν τοῦτο, ὅτι πλήθει προέχουσιν οἱ πολέμιοι. τοῦ γὰρ εὐψυχίαν τοῦ πλείονος κρατεῖν.

Εὔψυχος. Generoso præditus animo. Fortis. Alexander Aphrodisiensis in *Topica* Aristotelis inquit: *Si velimus ostendere, eum, qui qualicunque virtute præditus est, εὔψυχον dici posse, non autem solum fortem; τὸν εὔψυχον secundum vocis istius etymologiam definiemus. Est autem εὔψυχος ille, qui bonum animum habet: ab εὖ, bene, & ψυχὴ, animus. Atqui, si εὔψυχος ille est, qui bonum animum habet; bonum autem habet & justus, & temperans, & prudens; non solus fortis erit εὔψυχος, nec εὐψυχία fortitudo erit. Τὸν εὔψυχον autem esse illum, qui bonum animum habet, exemplis vocum similiter compositarum ostendemus. Nam & εὔελπις est ille, qui bonam spem habet; & εὐδαίμων, qui bonum habet genium.* [Et εὐψυχία, fortitudo.] Arrianus: *Illorum, qui in periculis subeundis fortitudinem & audaciam quandam ostenderunt.* Menander: *Non debere hoc metum ipsis afferre, quod hostes numero militum præstent. A fortitudine enim multitudinem vinci.*

Εὐψύχους. ἀντὶ τοῦ τολμηρούς. Ἐπιλεξάμενος ἄνδρας εὐψύχους τε καὶ γενναίους.

Εὐψύχους. Audaces. Fortes. *Delectis viris audacibus & fortibus.*

Εὐψυχότερον.

Εὐψυχότερον. Audacius. Fortius.

Ἐφ' ἅ. ἐφ' ἅ πνα.

Ἐφ' ἅ. In quæ. Ad quæ.

Ἐφάλια. παραθαλάσσια.

Ἐφάλια. Maritima. Mari vicina.

1 Εὐχίδης, ὁ Ἄσσαπ.] Confer Nostrum infra v. Ἰνδαχος, ubi pro Ἄσσαπος legitur Ἀσσωπός.

2 Παρὰ Αἰσχύλῳ] *Equit.* pag. 344.

3 Εὐχροεῖς] Aristophanes *Lysistr.* pag. 840. (543. Ed. Bas. P.)
Ὡς σὺ εὐχροεῖς, ὡς ἡδὲ σφιγγᾷ τὸ σῶμά σου.
Ad hunc locum Comici Suidas respexit.

4 Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τ' Ἐπαμ.] Fragmentum hoc Valesius ad Polybium refert.

5 Μὴ εἶναι φοβερὸν, ὅτι πλ.] Hæc sunt verba Appiani *de Bellis Hispan.* pag. 465. ubi Cato Romanorum dux milites suos alloquitur.

6 Εὔψυχος. Ἀλεξαν.] Totus hic locus, usque ad verba illa, ὁ τὸν δαίμονα ἔχων, descriptus est ex Alex. Aphrod. in *Topic.* lib. II. pag. 94. ut Pearsonius recte observaverat.

7 Ἀλεξάνδρου ἐν τοῖς Τόποις] Imo, Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιεὺς εἰς τὰ Τοπικά. Quæ enim sequuntur, sunt verba Alexandri Aphrodisiensis, ut diximus.

8 Τὴν ἐν τῷ ζῆν ἀρετὴν, καὶ τὴν ἐν τῷ τελευτᾶν εὐψυχίαν] Verba hæc ex articulo præcedenti pessime repetita sunt, quæ nullum omnino hic locum habent. Iis igitur deletis, locum hunc ex Alexandro Aphrodisiensi sic emendabis & in integrum restitues: Εἰ βουλόμεθα δεῖξαι ὅτι ὁ ἀνδραγαθίαν ἔχων, εὔψυχός ἐστιν, οὐκ ἆρ' ὁ ἀνδρεῖος μόνος, &c. Sic omnia recte se habebunt.

9 Μένανδρος] Imo, Ἄππιος. Fragmentum enim hoc legitur apud Appianum *de Bellis Hispan.* pag. 465. ut & paulo ante monuimus.

Ἔφαμμα. τὸ ἱμάτιον. Πολύβιος· Οἱ μὲν γὰρ τὰς ἀναξυρίδας καὶ τὰς εὐπελεῖς τῶν σαγῶν ἔχοντες ἐπὶ αὐτοῖς, ἐξήπτιζον. οἱ δὲ ἀφ' φιλοδοξίαν ταῦτ' ἀπρίψαντες, γυμνοὶ μὲν τὰ ὅπλων ἔστησαν, ὑπολαβόντες, ὅπως ἔσεσθαι παρασκευώτεροι, ἀφ' ὧν πάντας τῶν τόπων βαπώδεις ὕλας, ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμασιν.

Ἐφάμιλλον. ὅμοιον. ἴσον.

Ἐφαπλώματα. Ἀριστοφάνης πεπλώματα λέγει καὶ ζητεῖ ἐν τῷ Δυσπινῇ, καὶ ἐν τῷ Πέπλῳ.

Ἐφαπλίδας. [2] Οἱ δὲ φιλοὶ τῶν Ῥωμαίων ἕκαστος αὐτῶν εἶχον ἐφαπλίδας, καὶ κνημῖδά τε, καὶ λογχάδιν, καὶ ἀκόντιον, δίλυσι σιδήρου πεποιημένον.

Ἐφαρμόζω. δοτικῇ.

Ἐφαύλιζον. εὐτέλιζον. Οἱ δὲ ἐφαύλιζον αὐτὸν, ὀλιγωρῶν ἀσθαῖον ὄντα. μικρὸς γὰρ ἦν τὸ σῶμα.

Ἐφάψασθαι. ἄρξασθαι. φιλαρῆσαι.

Ἐφεδρεύει. ἐπικάθηται. Ἐφεδρεύειν δὲ ἐκείνοις φίλους καὶ συγγενεῖς τῶν ἀπολωλότων. ἀντὶ τοῦ, εἰσί τινες ἐξ ὑστέρου πρωροὶ τῶν ἀπολωλότων.

Ἐφεδρεία. ἡ ἐπίκλησις φυλακή.

Ἐφεδρεία. τὸ πρᾶγμα. Παρὰ Ῥωμαίοις θάνατος ἄζημιον τῷ λιπόντι τὴν ἐφεδρείαν. τοτέτι, τὴν φυλακήν.

Ἔφεδρος. [4] ταυλισὴς τείτος, καὶ ἐνεδρεύων. [5] Ἀριστοφάνης Βαλεάχοις· Νυνὶ δ' ἔμελλε Κλειδημίδης ἔφεδρος καθεδεῖσθαι. κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ, ἕξειν κατὰ χώραν. εἰ δὲ μή, φεύσεσθαι τῆς τέχνης ἀγωνιεῖσθαι. [6] Ἔφεδρός ἐστιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ὁ μὴ πλανώμενος εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς [7] νικῶσιν. ἔφεδρον δὲ λέγει ὁ Σοφοκλῆς τὸν Αἴαντα, ὅτι ἔχαλος καὶ ὡς ἔφεδρος ἐλείφθη μοι ὁ Αἴας εἰς κακόν. οἷον, πρὸς τοῖς πρώτοις κακοῖς, ὥσπερ δεύτερόν ἐστι μοι κακὸν τὸ τοῦ Αἴαντος ξυνεστηκός. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἔφεδρος. λέγει γὰρ, Καί μοι δυσπεράπτωτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος. tur malum, Ajacis nempe calamitas. Eum enim ſenſum hic habet vox ἔφεδρος. Ait enim: *Ac incurabilis Ajax velut inſidiator mihi adeſt.*

Ἔφεδρος. ἐλπίζων. φυλάττων. [8] Ἔφεδροι γίνονται τοῖς χωροῖς, καὶ ἑτοίμως διάκεινται πρὸς τὸ πάλιν ἀντοφθαλμεῖν τοῖς. † Μεσολαβηθεὶς δ' ὁ νέος ἐξ ἐχθρῶν ὑφορειμένων καὶ ἐφέδρων, εἰς τὸ ἄντρον εἰσκεφθεὶς, ἐπίπονον βίον συνετρίσατο καὶ θηριώδη.

Ἐφεθέν. φυλαχθέν. ὁσιωθέν. συγχωρηθέν. Ὁ δὲ

Ἔφαμμα. Veſtimentum. Polybius: *Nam illi quidem braccati ac leviora ſaga induti prodierunt: horum vero tanta fuit vanitas & confidentia, ut braccis ſagiſque abjectis, nudi cum ſolis armis ſtarent; hac ratione ſe quam expeditiſſimos fore rati, quum ſenticeta alicubi eſſent, quæ veſtimentis adhærerent.*

Ἐφάμιλλον. Æquale. Simile. Par.

Ἐφαπλώματα. Ariſtophanes πεπλώματα vocat, quæ alii ἐφαπλώματα. Quære in v. Δυσπινῇ & v. Πέπλῳ.

Ἐφαπλίδας. Superhumerales veſtes. Saga. *Romani vero velites ſinguli ſagum habebant, & ocreas, & lanceam, & jaculum totum ferreum.*

Ἐφαρμόζω. Dativo jungitur. Adapto. Accommodo.

Ἐφαύλιζον. Contemnebant. Spernebant. *Illi vero contemnebant ipſum, quod nullius eſſet uſus. Erat enim parva corporis ſtatura.*

Ἐφάψασθαι. Incipere. Attingere. Attrectare.

Ἐφεδρεύει. Inſidiatur. *Illis autem amicos & cognatos defunctorum inſidiari* [*ajebat.*] Quaſi diceret: Erunt, qui necem defunctorum in poſterum ulciſcentur.

Ἐφεδρεία. Statio, quæ ſortito obtigit alicui.

Ἐφεδρεία. Actus inſidiandi, vel obſervandi. Item, ſtatio. *Apud Romanos capitale eſt, ſtationem ſibi commiſſam deſerere.*

Ἔφεδρος. Tabliſta tertius, [qui ludentes obſervat.] Inſidiator. Ariſtophanes *Ranis: Nunc autem ut Clidemides dixit, aderit, ſpectator & obſervator certaminis ſeſſurus: & ſi quidem Æſchylus vicerit, in loco ſuo ſe continebit; ſin ſecus, de arte cum Euripide eum dimicaturum eſſe dixit.* Ἔφεδρος in certaminibus dicitur ille, qui non huc & illuc vagatur, [ſed certantes obſervat,] ut cum victoribus dimicet. Sophocles vero Ajacem vocat ἔφεδρον: [quaſi Chorus dicat,] Ultimus, & quaſi inſidiator, malo meo relictus eſt Ajax. Vel, præter prima mala & ſecundum mihi conflatur malum, Ajacis nempe calamitas. Eum enim ſenſum hic habet vox ἔφεδρος. Ait enim: *Ac incurabilis Ajax velut inſidiator mihi adeſt.*

Ἔφεδρος. Qui occaſionem aliquam captat. Qui aliquid ſperat. Qui alicui aſſidet. Inſidiator. *Occaſioni imminentes, cum hoſte rurſus congredi cupiunt.* † *Juvenis autem, cum ab inimicis identidem ei imminentibus & inſidiantibus interceptus eſſet, in antrum ingreſſus, miſeram & ferinam vitam vixit.*

Ἐφεθέν. Permiſſum. Definitum. Conceſ-

1 Πολύβιος] Lib. II. cap. XXVIII.

2 Οἱ δὲ φιλοὶ τῶν Ῥωμ.] Confer Noſtrum infra v. Ζῶσμα.

3 Παρὰ Ῥωμαίοις ἦνατος θάνατος ἐστὶ τῷ ἀναβάντι τὸν τόπον, καὶ φυγὴν ἐπιτιμᾶται ἐξ ἐφεδρείας. Hunc locum Suidas hic repetere voluit; quamvis, quod ſæpe ſolet, ſenſus potius quam verborum rationem habuerit. Locum autem hunc Polybii acceptum refero Cl. Jacobo Gronovio, qui eum in notis ad Fragmenta Polybii a Valeſio collecta, pag. 461. recte obſervavit. Confer etiam Noſtrum infra v. Πρόσιμον.

4 Ταυλισής] Pro παῦλισής: i. e. tabliſta. Τὸ β & υ enim a librariis Græcis perpetuo confundi conſtat.

5 Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 249. (161. Ed. Baſ. P.) ubi ſic legitur:

Νυνὶ δ' ἔμελλεν ὡς ἔφη Κλειδημίδης,
Ἔφεδρος καθεδεῖσθ'. κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ,
Ἕξειν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μή, φεύσεσθαι τῆς τέχνης
Διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε Εὐριπίδην.

Vide ibi Scholiaſtam.

6 Ἔφεδρός ἐστιν ἐν τοῖς ἀγ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 37. ut Portus monuit.

7 Τοῖς νικῶσιν] Poſt νικῶσιν ex Scholiaſta Sophoclis adde, ἀλλ' ὅταν δύο τινες παλαίωσι, παλαίσειν τῷ νικήσαντι προσκυσασθῶσιν.

8 Ἔφεδροι γίνονται τοῖς κ.] Hoc, & ſequens fragmentum, Fulv. Urſinus Polybio tribuit.

βασι-

βασιλεὺς Ἀντίγονος, ἐφειθέν οἱ δικάσαι, προσέταξε κλήρῳ διακριθῆναι.

Ἐφεκτικοί. Φιλόσοφοί τινες. ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν περὶ τῶν πραγμάτων, καὶ δογματίζειν αὐτὰ ἀκαλάληπτα.

Ἔφεκλος τόκος. ὁ ἐπὶ τὸ ἕκτον ἢ κεφαλαίου.

Ἐφελκυστής. βοηθός.

Ἐφενάκιζον. ἠπάτων.

Ἐφ' ἑνδεκα κώπαις. κέλευσμά ἐστι ναυτικὸν οὕτω λεγόμενον. Αἴρεσθ' αὐτῶν πολὺ τὸ ῥᾴθιον. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων μετήνεγκεν ἐφ' ἑνδεκα κώπαις.

Ἐφέλκες. ἐνδόλκες. ὑποχαλάσαντες. Οἱ δὲ ἄνδρες, ἐπειδὴ τὸ σύμμετρον ἀπ' ἀλλήλων διέσησαν, ἐφέντες τοῖς ἵπποις τὰς ἡνίας. Ἐφέλκειν σημαίνει καὶ τὸ, ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον ἑλκύσαι.

Ἐφέζεται. ἐπικάθηται.

Ἐφέξει. ἀναθῇ. ἐφελκύσει.

Ἐφεξῆς. ἐπίσης. κατὰ τάξιν.

Ἔφες. ἐπίπεμψον.

Ἔφεσις. ὁρμάς. Ἀπὸ δὲ τῆς τῶν γραμματικῶν γνώμης λαβὼν ἔφεσιν ἀπὸ τοῦ γραπτοῦ, ξένιον καὶ ἀπροσδόκητον βοήθειαν ἐποίσαλο πρὸς τὴν ὑποκειμένην κατάστασιν.

Ἔφεσια γράμματα. ἐπῳδαί τινες δυσπροσκολόητοι· ἃς καὶ Κροῖσον ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπεῖν. καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ Μιλησίῳ καὶ Ἐφεσίῳ παλαιόντων, τὸν Μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν, διὰ τὸ τὸ ἕτερον σφῶν τῷ ἀστραγάλῳ ἔχειν τὰ Ἐφέσια γράμματα. Φανερῶν δὲ γενομένων, καὶ λυθέντων αὐτῷ, τελέσαι τὸ ἕξης πεσεῖν τὸν Ἐφέσιον.

Ἔφεσις. ἐπιθυμία, ὁρμή. ἔκκλησις. αἴρεσις ἄλλου δικαστηρίου, καὶ μεταγωγή. † Ἡ ἔφεσις λέγεται καὶ ἔκκλησις, διὰ τὸ ἐγκαλεῖσθαι, καὶ παρακαλεῖσθαι καὶ φεύγειν τὸ πρῶτον καὶ ἔλαττον δικαστήριον.

Ἔφεσις. ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστηρίου εἰς ἕτερον μεταγωγή. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἔκκλησις καλεῖται. τὸ δὲ ἔφεσις ἀπὸ τοῦ ἐφεῖναι ῥήματος.

Ἐφεσπερεία. ἡ τῆς ἑσπέρας.

Ἐφεπόμενα. ἐπακολουθοῦντα.

sum. *Rex vero Antigonus, cum disceptatio controversiæ illi permissa esset, litem sorte dirimi jussit.*

Ἐφεκτικοί. Ephectici. Philosophi quidam, sic appellati ab ἐπέχειν, inhibere: quod assensum de rebus inhiberent, easque comprehendi posse negarent.

Ἔφεκλος τόκος. Usura, quæ sextam sortis partem æquat.

Ἐφελκυστής. Adjutor. Auxiliator.

Ἐφενάκιζον. Decipiebant. Fallebant.

Ἐφ' ἑνδεκα κώπαις. Undecim remis. Est celeusma nauticum, sic dictum. *Strenue remis incumbite, navemque ejus cum læto celeusmate in portum perducite.* Translatio ducta est a remigantibus.

Ἐφέντες. Remittentes. Laxantes. *Viri autem, cum modico intervallo a se distarent, habenas equis laxarunt.* Ἐφέλκειν etiam significat, ab uno Judicio ad alterum provocantes.

Ἐφέζεται. Insidet.

Ἐφέξει. Inhibebit. Attrahet.

Ἐφεξῆς. Ordine. Deinceps. Postea.

Ἔφες. Immitte.

Ἐφέσεις. Impressiones. Impetus. [Item, ἔφεσις. Permissio.] *Cum autem ex sententia militum potestas ipsi ab Imperatore facta esset, novum plane & insperatum auxilium rebus præsentibus attulit.*

Ἐφέσια γράμματα. Ephesiæ literæ. Id est, incantationes quædam obscuræ, quas & Crœsum in rogo dixisse ferunt. Et Olympiæ Milesio & Ephesio luctantibus, ajunt Milesium luctari non potuisse, quod alter literas Ephesias talo pedis alligasset. Ea autem re comperta, literisque illis solutis, Ephesium tricies prostratum fuisse tradunt.

Ἔφεσις. Cupiditas. Impetus. Item, provocatio ad aliud Judicium. Translatio causæ ab uno Judicio ad aliud. † Ἔφεσις etiam dicitur provocatio ad aliud Judicium; quam Græci alio nomine ἔκκλησιν vocant: quod is, qui talem provocationem instituit, causam evocet, & prius ac inferius tribunal recusat & fugiat.

Ἔφεσις. Translatio causæ ab uno Judicio ad aliud. Provocatio ad aliud Judicium. Idem etiam ἔκκλησις vocatur. Ἔφεσις vero deductum est a verbo ἐφεῖναι.

Ἐφεσπερεία. Vespertina.

Ἐφεπόμενα. Subsequentia. Sequentia.

1 Ἔφεκτος τόκος. ὁ ἐπὶ τ.] Ex Harpocratione: sed apud quem rectius legitur, ἐπὶ τρὶ ἕκτῳ ἢ κεφ.

2 Ἐφ' ἑνδεκα κώπαις. κέλ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Equit.* pag. 320. (220. Ed. Bas. *P.*)

3 Αἴρεσθ' αὐτῶν πολὺ τ.] Aristophanes loco laudato:

Αἴρεσθ' αὐτῶν πολὺ τὸ ῥᾴθιον, παραπίμπλατ' ἐφ' ἑνδεκα κώπαις.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

† Ἐφελκύσει] Hæc interpretatio pertinet ad vocem ἐφέλξει, non ἐφέξει.

5 Ἀπὸ δὲ τῶν τῶν γραπτῶν γν.] Fragmentum hoc Valesius ad Polybium refert.

6 Ἔφεσια γράμματα. ἐπῳδαί τινες δυσπρ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, ad verbum etiam leguntur apud Etymologum, & Eustathium ad Odyss. τ. pag. 1864. Confer etiam Hesychium & Mich. Apostolium.

7 Λυθέντων] Subintellige, γραμμάτων, vel ὑποδημάτων.

8 Τελέσαι τὸ ἑξῆς π.] Si verum est, Ephesium luctatorem tricies ab adversario prostratum fuisse, legendum est, τριακοντάκις, ut habet Eustathius loco ante laudato. Sed, ut verum fatear, sententia hæc mihi suspecta est, malimque legere, ἕως τὸ ἑξῆς π. Agitur hic enim de luctatoribus, qui tunc vicisse censebantur, si adversarium ter prostravissent: uti contra, qui ter cecidisset, vel dejectus fuisset, victus palmam alteri concedebat. Seneca *de Benef.* lib. v. cap. 111. *Luctator ter abjectus perdidit palmam, non tradidit.* Æschylus *Eumenid.* v. 592.

Ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.

Scholiasta ad eum locum: Τελῶν παλαισμάτων. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἳ ἐπὶ τοῖς τρισὶ πτώμασιν ὡρίζοντο τὸν νικῶντα. Hinc τριάσας, & ἀποτριάσας, dicebatur luctator qui adversarium vicerat, i. e. ter dejecerat: uti contra τριαχθῆναι, qui ter prostratus, & sic victus fuerat. Confer Nostrum infra v. Τελαχθῆναι, & Salmasium ad Solinum p. 206. qui plura de hoc argumento congessit. Non temere igitur quis suspicetur, pro τριακοντάκις hic apud Suidam scribendum esse τρὶς, cum non alius loci hujus sit sensus, quam Ephesium luctatorem, qui antea ope literarum Ephesiarum in certamine palmam semper reportaverat, postea literis illis ipsi ademptis, ab adversario victum, i. e. ter dejectum fuisse. In trina enim dejectione adversarii, ut diximus, victoria luctatorum posita erat.

9 Ἔφεσις. ἡ ἐξ ἑτέρου δικ.] Ex Harpocratione.

'Εφ' ἑσίας. ἀντὶ τοῦ, κατ' οἶκον. καὶ ἐφέσιον, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῇ οἰκίαι γενόμενον. τετέσιν, ἔποικον. [1] Σοφοκλῆς·

—— Εἶτα τόνδ' ἐφέσιον
Πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον.

'Εφεστιασάμενος. εὐωχηθείς.

'Εφέσιοι. αὐτόχθονες. σύνοικοι. ἔποικοι.

'Εφεσὼς πόρρωθεν τῆς προτάξεως.

'Εφεστρίς.[2] ἱμάτιον Ῥωμαϊκόν. λέγεται δὲ μανδύας, καὶ βίρρον· ἅπινα οὖν ὀνείρῳ βλεπόμενα, θλίψεις σημαίνει.

'Εφεστρίς. Ἐξ ὧν οἱ τοξόται ταῖς ἐφεστρίσι καλυπτόμενοι, βάλλουσι τοὺς ἐπὶ τοῦ τειχῶν. ὕφασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν. † Ἀστῶντες κύκλῳ ἐφεστρίδας, καὶ νάκη, ὡς ἂν τὰ τοιαῦτα προβλήματα μὴ εὔφλεκτα εἴη.

'Εφεστρίς. χλανίς. [3] Ἀγαθίας· Γύναια δὲ πολλὰ ἀμαπληκτιζόμενα, καὶ τὰς ἐφεστρίδας προῤῥηγνύντα, ἀνὰ τοὺς προμαχεῶνας φοίτα. καὶ αὖθις· Οὐκ ἐπιφερόμεθα χρημάτων πλοῦτον, πλὴν γε δὴ φαιωλικὴν ἐφεστρίδα, ἥνγε δὴ καὶ περιβεβλήμεθα.

'Εφέται.[4] ἄνδρες, οἵπινες π' ὄντες ἐδίκαζον. Ἐφέται δὲ ὠνόμασται, ἤτοι ὅτι ἐπὶ αἵματι δικάζουσιν· ἢ ὅτι ἔφεσις παρ' αὐτῶν ἐς δύναται εἰς ἄλλο δικαστήριον γενέσθαι. τετέσιν, ἔκκλησις.

'Εφέται. ἄνδρες ὑπὲρ ν' ἔτη γεγονότες, καὶ ἄμεμπτα βεβιωκέναι δοκοῦντες ἔχοντες· οἱ καὶ τὰς φονικὰς δίκας ἔκρινον. ἐκαλεῖτο δ' αὐτῶν τὰ δικαστήρια, Ἐφετῶν.

'Εφέται.[5] οἱ δικάζοντες τὰς ἐφ' αἵματι κρίσεις ἐπὶ Παλλαδίῳ, καὶ ἐπὶ Πρυτανείῳ, καὶ ἐπὶ Δελφινίῳ, καὶ ἐν [6] Φρεάτοι, ὅπως καλῶνται. καὶ 'Εφέτης. ὁ δικαστής.

'Εφελκικός. ὀπιθυμητικός.

'Εφετόν. [7] Εἶδον ἐγὼ δικαστὴν ἐφετὸν, μελεῶντα τοῖς ἀγορεύουσι τὸν χρόνον.

'Εφευρετὰς κακῶν. τοὺς ἐπὶ τοῖς παλαιοῖς κακοῖς ἕτερα καινοτομοῦντας κακά.

'Εφείλιξαν. [8] Σχοινίον τε ἐφείλιξαν μίλτῳ. ἀντὶ τοῦ, [9] ἔφυραν, καὶ περιείλιξαν.

'Εφειμένων. συγκεχωρημένων. Ὡς δὲ ἐφειμένον αὐτῷ προσελθεῖν, εἰς ὄψιν ἐλθὼν, εἶπεν.

'Εφεῖναι. συγχωρῆσαι. κελεῦσαι. Ἡ δὲ οὐκ ἐπείθη, πρὶν ἢ τοὺς προσήκοντας ἐφεῖναι λαβεῖν.

'Εφ' ἑσίας. In domo. Domi. Et ἐφέσιον. Quod domi fit. Domeſticum. Sophocles: *Deinde ſceptrum hoc domeſticum ſumpſiſſe & fixiſſe.*

'Εφεστιασάμενος. Convivatus. Epulatus.

'Εφέσιοι. Indigenæ. In iiſdem ædibus habitantes. Domeſtici. Inquilini.

'Εφεσὼς πόρρ. Qui procul ab acie ſtat.

'Εφεστρίς. Veſtis Romana, ſive lacerna: quam alii etiam μανδύαν & βίρρον vocant. Hæc ſi in ſomnis cernatur, calamitates ſignificat.

'Εφεστρίς. Tegumentum ex caprinis pilis contextum. Epheſtris. *Ex quibus locis ſagittarii epheſtridibus tecti ſagittis petebant eos, qui in muris ſtabant.* † *Prætendentes ſibi undique epheſtridas, & pelles caprinas, quod hujuſmodi tegumenta igne haud facile cremari poſſent.*

'Εφεστρίς. Læna. Amiculum. Agathias: *Mulieres autem multæ pectora plangentes & amicula diſcerpentes per propugnacula curſabant.* Et iterum: *Non afferimus magnam divitiarum & pecuniæ vim, præter militarem hanc lænam, qua etiam induti ſumus.*

'Εφέται. Ephetæ. Erant viri numero LXXX. qui de cædibus commiſſis judicabant. Dicti autem ſunt 'Εφέται, vel quod de cædibus judicarent, ab ἐπὶ & αἷμα: vel quod ab ipſis ad aliud judicium provocatio, quam ἔφεσιν Græci vocant, fieri non poſſet.

'Εφέται. Ephetæ. Judices quidam ita vocati, quinquagenariis majores, vitæque inculpatæ & integræ exiſtimationis: qui de cædibus commiſſis judicabant. Judicia vero illorum vocabantur Ephetarum.

'Εφέται. Qui de homicidiis ad Palladium, ad Prytaneum, ad Delphinium, & ad Phreattum judicabant, dicebantur Ephetæ. Et 'Εφέτης, Epheta, ſive Judex, qui de homicidiis judicabat.

'Εφελκικός. Ad concupiſcendum proclivis.

'Εφετόν. [Lege, 'Εφέτιον.] *Vidi ego judicem Ephetam, cauſidicis tempus dimetientem.*

'Εφευρετὰς κακῶν. Inventores malorum. Sive, qui poſt vetera mala, alia nova machinantur.

'Εφείλιξαν. Circumplicuerunt. Circumvolverunt. *Funemque minio [tinctum] circumplicuerunt.*

'Εφειμένων. Permiſſum. Conceſſum. *Facta autem ipſi poteſtate accedendi, cum in conſpectum veniſſet, dixit.*

'Εφεῖναι. Permittere. Concedere. Jubere. *Illa vero non paruit, priuſquam cognati ipſi permiſiſſent, ut id acciperet.*

1 Σοφοκλῆς] *Electra*, pag. 101. ut Portus monuit.

2 'Εφεστρίς. ἱμάτιον Ῥωμαϊκόν. λέγεται δὲ μανδ.] Artemidorus lib. II. cap. III. Χλαμὺς δέ, ἣν ἔνιοι μανδύαν οἱ δὲ ἐφεστρίδα, οἱ δὲ βίρρον καλοῦσι, θλῖψιν καὶ στενοχωρίαν ἢ τῶν δικαζομένων καθαιρέσεως μαντεύεται, διὰ τὸ ἐμπεδοῦσθαι τὸ σῶμα. Hinc Suidas ſua conſarcinavit, ut Pearſonius recte monuit.

3 'Αγαθίας] Lib. II. pag. 23.

4 'Εφέται] Confer Noſtrum ſupra v. 'Επὶ Παλλαδίῳ.

5 'Εφέται. οἱ δικάζοντες τὰς ἐφ' αἵμ.] Ex Harpocratione.

6 Φρεάτοι] Scribe ἐν Φρεάττῳ. Confer nos ſupra ad v. 'Εμφρεάττοι.

7 Εἶδον ἐγὼ δικαστὴν ἐφ.] Hæc ſunt verba Syneſii in *Dione*, pag. 54. ſed ubi legitur 'Εφέτιον, uti etiam hic apud Suidam legendum eſt.

8 Σχοινίον τε ἐφείλιξαν μ.] Locus hic eſt mutilus qui ſic fortaſſe ſuppleri debet: Σχοινίον τε ἐφείλιξαν μίλτῳ βεβαμμένον. Hanc conjecturam in verſione ſecutus ſum. 'Εφείλιξαν autem eſt ab ἐφελίσσω.

9 "Εφυραν] An ἔσυρον? Certe ἔφυραν ſtare non poteſt.

'Εφέδρα

Ἐφείδω τύπις [1] ἐξουνυχίζειν. ἀντὶ τοῦ, συγχωρείδω ἀκριβολογεῖσθαι.

Ἐφεῖτο. συνεχωρεῖτο. Καὶ ᾠδενὶ ἐφεῖτο μὴ κελευσθὲν ἐξωτέρω προϊέναι.

Ἐφεῖτο. ἐνετέλλετο. [2] Ἀριστοφάνης· Χθὲς ἂν Κλέων ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ ἥκειν.

Ἐφηβεία. νεότης. ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας.

Ἔφηβος. παῖς. νέος. ἐν αὐτῇ τῇ ἀκμῇ. ὅθεν καὶ ἐφηβεύω. [3] Τιμασίων, μειράκιον Αἰγύπτιον, ἐφήβει δὲ ἄρτι ὑπανθοῦντι, καὶ τὴν ὥραν ἄρτι ἐρρώσθη. σωφρονοῦντι δὲ αὐτῷ ἡ μητρυιὰ ἐρῶσα ἐπέκειτο, καὶ χαλεπὸν τὸν πατέρα ἐποίει.

Ἔφηβος. [4] Κιλίκιος λόγος· Ποῖ τρέχεις; ἢ ἐπὶ τὸν ἔφηβον; ἐπὶ Ἀπολλωνίῳ ἐλέγετο, καὶ παροιμιώδη πεποίηκε. † [5] Μόνοις δὲ ἐλευθέροις ἐφίησιν ὁ νόμος ἐφηβεύειν. [6] ἐχρῆν δὲ τὸν ἔφηβον ἐν τῇ χλανίδι τὸν δεξιὸν ἔχειν ἐναιωρούμενον, ἀφ' οὗ τὸ ἄρχειν εἶναι εἰς ἔργα καὶ λόγους εἰς ἑαυτόν, καὶ μὴ προϊέναι τὰς χεῖρας. ἔνδημον δὲ χρὴ εἶναι τὸν ἐφηβεύοντα. ἡ δὲ ἐφηβεία κανὼν ἦν ὀρθοῦ βίου καὶ ὑγιοῦς.

Ἐφήνησις. [7] ἐστὶ δίκη εἰσαγομένη ἐπὶ τοὺς ὑποδεξαμένους τὸν εἰργόμενον ὑπὸ τῶν νόμων ἐπιβαίνειν τῆς χώρας, οἷον φυγάδα, ἢ ἀνηροφόνον· ἢ ὅταν τὰ δημοσίων τις κατέχῃ δοκῇ τις κρύφα.

Ἐφήδεσθαι. εὐφραίνεσθαι.

Ἐφήδῃ. εὐφραίνῃ σύ.

Ἐφήδοιτο. τέρποιτο. καὶ ἐφήδοντο. ἐπέχαιρον. Αἰλιανός· Καὶ αὐτά τινες τῶν συγγενῶν τινες ἐφήδοντο, ὡς τὰ αὐτῶν ἀφαδεξόμενοι. ἐκείνῳ γὰρ μὴ εἶναι παῖδας, ἅτε ῥᾳθύμου βίου καὶ λάγνου, τὸν εἰς ἑταίρας καὶ πότους, προϊεμένῳ. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἔσπευδε, θέλων ἐφηδῆναι αὐτοῖς.

Ἐφῆκα. ἔπεμψα.

Ἐφήλαντο. ἐπεπήδησαν.

Ἐφηλίς. ἡ ὑπὸ τοῦ ἡλίου τὸ πρόσωπον γινομένη ἔκκαυσις, καὶ μελανία, καὶ πάθος περὶ τὸ πρόσωπον γινόμενον. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἡλίου. γράφεται καὶ ἔφηλις.

Ἔφηλος. ἐφηλίδας ἔχων εἰς τὸν ὄψιν.

Ἔφηλος. ὁ ἀπατηλός. ὑπὸ τοῦ φηλῶ, τὸ ἀπατῶ.

Ἔφηλος. ὁ ἥλιος. καὶ ἔφηλος, ὁ ἡλωμένος.

Ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσειν οἴει; ἀντὶ τοῦ, κατ' ἡμῶν.

Ἐφημερία. ἡ παιδιά. λέγεται δὲ καὶ [8] ἡ τῆς ἡμέρας λειτουργία.

Ἐφείδω τύπ. Permittatur his ad unguem [omnia] exigere, & minutatim expendere.

Ἐφεῖτο. Permittebatur. Concedebatur. *Nec ulli permittebatur injussu ejus foràs prodire.*

Ἐφεῖτο. Mandavit. Jussit. Aristophanes: *Heri Cleon nos jussit mature venire.*

Ἐφηβεία. Pubertas. Juventus. Vigor ætatis.

Ἔφηβος. Ephebus. Puber. Tiro. Qui est in ipso ætatis flore. *Timasion, adolescens Ægyptius, qui ex ephebis nuper excesserat, & summa pulchritudine vigebat. Hic cum castus esset & pudicus, noverca eum amans solicitare non desinebat, patremque ipsi infensum reddebat.*

Ἔφηβος. Ephebus. Puber. Adolescens. *Dictum erat apud Cilices usitatum, Quo curris? An ad ephebum? Quod cum de Apollonio diceretur, in proverbium tandem abiit.* † *Solis ingenuis lex tirocinium agere permittit. Tirones vero anni spatio dextram intra togam continere oportet, neque manum protendere, utpote quæ ab omni opere & oratione per annum cesset. Peregre autem proficisci tironi non licet: estque tirocinium norma vitæ recte ac sancte compositæ.*

Ἐφήνησις. Actio, quæ dabatur in illos, qui susceperint eum, quem leges regionem aliquam ingredi vetant, ut exulem, aut homicidam: vel quando quis ex pecunia publica clam aliquid retinuit.

Ἐφήδεσθαι. Lætari. Voluptate affici.

Ἐφήδῃ. Lætaris. Delectaris.

Ἐφήδοιτο. Delectetur. Et ἐφήδοντο. Re aliqua lætabantur. Ælianus: *Et quidam ex propinquis ea re lætabantur, utpote hæredes ejus futuri. Nullos enim ei liberos esse ajebant, utpote homini mollem & libidinosam vitam agenti, & in meretricum vinique amorem effuso.* Et iterum: *Ille autem properabat, cupiens iis insultare.*

Ἐφῆκα. Immisi. Misi.

Ἐφήλαντο. Insilierunt.

Ἐφηλίς. Asperitas cutis in facie, quæ a sole adusta & infuscata est. Vel, vitium faciei, a Solis ardore ortum. Dicta est vox ista ab ἥλιος, i. e. Sol. Scribitur & ἔφηλις.

Ἔφηλος. Qui maculas in facie habet, a Solis ardore ortas.

Ἔφηλος. Impostor. Deceptor. A φηλῶ, decipio.

Ἔφηλος. Sol. Item, clavis transfixus.

Ἐφ' ἡμᾶς. Pro, καθ' ἡμῶν. Contra nos. *Contra nos te cum illis venturum putas?*

Ἐφημερία. Familia. Item, munus diurnum.

1 Ἐξουνυχίζειν] Vide supra h. v.

2 Ἀριστοφάνης] In *Vespis*, pag. 445. (319. Ed. Basil. P.)

3 Τιμασίων, μειράκιον Αἰγ. ἐφήβει δὲ ἄρτι ὑπ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Philostrati lib. VI. *de Vita Apoll.* cap. 2. eademque repetuntur infra v. Τιμασίων.

4 Κιλίκιος λόγος. Ποῖ τρ.——πρὸς ἔφηβ.] Et hæc leguntur apud Philostratum *de Vit. Apoll.* lib. I. cap. VI. ut Pearsonius observaverat.

5 Μόνοις δὲ ἐλευθέροις ἐφίησιν ὁ νόμος ἐφ.] Hæc, & quæ sequuntur, Valesius ad Polybium refert: sed sunt verba Artemidori lib. I. cap. LVI. ut Pearsonius recte monuit.

6 Ἐχρῆν δὲ τὸν ἔφηβον ἐν τῇ χλανίδι τὸν δεξ.] De hoc more loquitur Seneca Rhetor. lib. V. Controv. VI. *Apud patres nostros, iis, qui forensia stipendia auspicabantur, nefas putabatur brachium extra togam exerere.* Item Cicero in Orat. pro Cœlio: *Nobis quidem olim annus erat unus ad cohibendum brachium toga constitutus.* De anno pulchre Artemidoro cum Cicerone convenit. Conferetiam Valesium ad Excerpta Peiresc. pag. 34. qui de eodem more ibi agens, citatum locum Ciceronis quoque adducit.

7 Ἐφήνησις. ἐστὶ δίκη εἰσ.] Vide Salmasium *de Modo Usur.* pag. 777.

8 Ἡ τῆς ἡμέρας λειτ.] Vide interpretes ad Luc. I. v. 5. & 8.

Ἐφημέριοι. βροτοί. καθημερινὰ εἰδότες, ὁ προ-
χάμβυοι τὸ μέλλον.

Ἐφημερίς. τὴν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας συμπιπτόντων
ἀναγραφή.

Ἐφήμερον. παρόσκαιρον. ἐφήμερον δηλητήριον.
τὸ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀναιρῶν. λέγεται δὲ καὶ ἀμφήμε-
ρον καὶ ἀμφημερινὸς πυρετός.

Ἔφηνεν.[2] ἔδειξεν.

Ἐφῆπτο. ἐπεκρέματο. ἐπέκειτο.

Ἐφηδέντες. ὑπαχαρέντες. καὶ ἐφηδεῖεν. ὑπαχα-
ρεῖεν.

Ἐφήδη. ἐχάρη. Οἱ δὲ τοῖς τῶν πολεμίων σώμασιν
ἐφήδησαν. καὶ αὖθις· Ἐφηδῆναι θέλων ἐκείνοις, ἔ-
σπευδεν. ἤγων, ὑπαγελάσαι.

Ἐφιάλτης. ἡ εἰς τὸ κεφαλὴ ἀναβέχουσα ἀνα-
θυμίασις ἐξ ἀδηφαγίας καὶ ἀπεψίας παρὰ ἰατροῖς
ἐφιάλτης λέγεται· ὁ λεγόμενος παρὰ πολλοῖς[3] βα-
βυτζικάριος.

Ἐφιᾶσι. συγχωροῦσιν. ἐπιτρέπουσιν. Ἐφιᾶσιν ὅπη
τις ἐθέλοι ἀπιέναι.

Ἐφιέμενοι, ἐπιθυμοῦντες.

Ἐφιέναι.[4] Ὑποκειτῶ τραγῳδίας ἐφιέναι φήσαν-
τος. ἐξελαθῆναι γὰρ παρὰ Πολέμωνος κατὰ μέσας
τὰς δράμασι. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἤρετο, πλείονα εἴη,
ὅτε τῆς σκηνῆς ἠλάθη. τοῦ δ' εἰπόντος, ὡς μεσημ-
βρία τυγχάνοι οὖσα· μάλα ἀστείως ὁ αὐτοκράτωρ,
Ἐμὲ δὲ, εἶπεν, ἀμφὶ μέσας νύκτας ἐξήλασε τῆς οἰκίας,
καὶ οὐκ ἐφῆκα. ἐχέτω ταῦτα δήλωσιν βασιλέως
πρᾴου, καὶ ἀνδρὸς ὑπερφροντος.

Ἐφιέρων.[5] Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπιλειτουρ-
γίας. ἱερὸν ἔστι τῶν ιβ' Θεῶν ἐν Βοσπόρῳ.

Ἐφίεται. γενικῇ. ὑπιθυμεῖ.

Ἐφιέτω. ἀνείτω.

Ἐφιζάνει. ἐπικάθηται.

Ἐφίζεται. ἐπικαθέζεται.

Ἐφίει. ἐπέτρεπεν. Ὁ δὲ Καῖσαρ διῆν τὰ περὶ
τῆς πόλεως ἐπέτρεπεν.

Ἐφίει. πέμπει. καὶ ἐφιεὶς. ἐπιπέμπων. ἐπιβάλ-
λων.

Ἐφίη. ἐπιθυμεῖς. Τί[7] μοι τῶν δυσφόρων ἐφίη. γλί-
χῃ. Τί μοι, φησὶ, τύπων γλίχῃ, ἅπερ ἐστὶν οὐκ εὐ-
κόλως φέρειν, θρήνων καὶ πένθους;

Ἐφίησιν. ἐπιλείπει. ἐπιπέμπει.

Ἐφημέριοι. Mortales, qui tantum de rebus præsentibus & quotidianis cogitant, futura vero non prospiciunt.

Ἐφημερίς. Diarium, sive liber, in quo acta quotidiana scribuntur.

Ἐφήμερον. Ad breve tempus durans. Et ἐφήμερον δηλητήριον. Venenum, quod uno die homines necat. Dicitur etiam ἀμφήμερον & ἀμφημερινὸς πυρ. Febris quotidiana.

Ἔφηνεν. Ostendit. Monstravit.

Ἐφῆπτο. Impendebat. Imminebat.

Ἐφηδέντες. Aliqua re lætantes, vel gaudentes. Et ἐφηδεῖεν. Aliqua re lætentur. Insultent.

Ἐφήδη. Lætatus est. Cum gaudio insultavit. *Illi vero hostium cadaveribus insultarunt.* Et iterum: *Properabat, ut illis insultaret.*

Ἐφιάλτης. Exhalatio ex nimio ciborum esu & cruditate in caput adscendens, a Medicis Ephialtes appellatur: vulgo Babutzicarius dictus.

Ἐφιᾶσι. Permittunt. Concedunt. Sinunt. *Permittunt omnibus ire, quo velint.*

Ἐφιέμενοι. Cupientes.

Ἐφιέναι. Ad judicem aliquem provocare. *Histrione tragico dicente, se* [*ad Imperatorem*] *provocare,* (*sub initium enim fabulæ se a Polemone ex scena expulsum fuisse*) *Antoninus eum percunctatus est, quo tempore diei ex scena expulsus fuisset. Illo autem respondente, meridiem tunc fuisse: perfacete Imperator, Me vero, inquit, circa mediam noctem ex ædibus expulit, nec tamen provocavi. Ex his patere potest, quam clementi ingenio & animo excelso Imperator ille præditus fuerit.*

Ἐφιέρων. Demosthenes in oratione de prorogatione Trierarchiæ. Est templum XII. Deorum in urbe Bosporo.

Ἐφίεται. Concupiscit. Cupit. Genitivo jungitur.

Ἐφιέτω. Remittat. Permittat.

Ἐφιζάνει. Insidet.

Ἐφίζεται. Insidet.

Ἐφίει. Permittebat. Sinebat. *Cæsar permittebat, ut suburbia vastarentur.*

Ἐφίει. Immittit. Mittit. Et ἐφιεὶς. Immittens. Injiciens.

Ἐφίη. Cupis. Desideras. *Quid toleratu difficilia desideras?* Quare, inquit, ista desideras, quæ non facile ferri possunt, luctum nimirum & mœrorem?

Ἐφίησιν. Permittit. Immittit.

1 Λέγεται δὲ καὶ ἀμφήμερον καὶ ἀμφημερινὸς πυρ.] Hæc nihil faciunt ad v. Ἐφήμερον.

2 Ἔφηνεν] Sic recte MSS. Paris. cujus loco priores Editt. habent ἔφησε.

3 Βαβυτζικάριος] Meursius in Glossario v. Καπάτζιον, legit καπατζικάριος.

4 Ὑποκειτῶ τραγῳδίας ἐφίναι φήσαντος. ἐξελ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Philostrati in Vita Polemonis, pag. 534. ut Pearsonius monuit.

5 Ἐφίερων. Δημοσθ.] Ex Harpocratione: sed apud quem legitur Ἐφ' ἱερὸν, duabus vocibus. Confer de hoc loco Salmasium *de Modo Usur.* pag. 211.

6 Περὶ τῆς ἐπιτειχισμ.] Hæc oratio hodie adhuc exstat, in qua locus Oratoris, ad quem Harpocratio respexit, sic se habet: Καὶ τῆς τριηρ. ἅμα Τιμομάχῳ προσκέκαυκε πολεῖν Ἐφ' ἱερὸν ἐπὶ τῶν παραπομπὴν δ' ἐστὶ, ὃ μισθὸν ἐ διδόντες.

7 Τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίη] Hæc sunt verba Sophoclis *Electra*, pag. 87. Quæ vero sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad dictum locum.

Ἐφικνέομαι. γενικῇ. καὶ λαβέσθαι.

Ἐφικνέομαι. γενικῇ. καὶ λαλάμβανόμενος. Μέγα ἀνεβόησε, καὶ ἀνθρώπῳ ἐφικνούμενον.

Ἐφίκοντο. ἐφίκανο.

Ἐφικτόν. δυνατὸν καταληφθῆναι. Ὁ δὲ ἤτει αὐτῷ τοῦ Θεοῦ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, τά τε ἄλλα, καὶ τῆς ἀρχῆς τὸ κράτος, ἐς ὅσον μήκιστον ἀνθρώπῳ ἐφικτόν.

Ἐφίλατο. ἠγάπησε.

Διπλᾶς[1] ἐς λυκάβαντας ἐφίλατο τὴν καλαμῖτιν.

Ἐφίππιον. Ἐκλῦσαι δὲ τὸ ἵππιον τοῦ χαλινοῦ καὶ τὸ ἐφίππιόν. † Οἱ δὲ Σκύθαι ἤτουν ἀποδοθῆναι σφίσι τὸ ἐφίππιον, τοὺς αἰχμαλώτους Ῥωμαίων ἀνταξιοῦντες. ἐμοὶ μὲν ἔξω λόγου δοκεῖ, ὅτι τοσούτοις τὸ ἐφίππιον ἐτιμήσαντο. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τοὺς αἰχμαλώτους οὐκ ἠλλάξαντο. Προκόπιος Φησιν.

Ἐφίππιον. ἀγώνισμα ἐφίππων τετρόπλων.

Ἔφιππος, Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας.

Ἔφιππος,[3] Κυμαῖος, υἱὸς Δημοφίλου, οἱ δὲ, Ἀντιόχου, Ἰσοκράτους ἀκροατὴς τοῦ ῥήτορος, ἱστορικός· ἔσχε δὲ υἱὸν Δημόφιλον τὸν ἱστορικόν. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς ἑνενηκοστῆς τετάρτης ὀλυμπιάδος, ὡς καὶ πρὸ τῆς Φιλίππου βασιλείας εἶναι τοῦ Μακεδόνος. ἔγραψεν ἀπὸ τῆς Ἰλίου πορθήσεως, καὶ τῶν Τρωϊκῶν, μέχρι τοῦ αὐτοῦ χρόνου, [4]βιβλία λ'. Περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν βιβλία κδ'. Παραδόξων τῶν ἑκασταχοῦ βιβλία ιέ. [5]Εὑρημάτων, ὧν ἕκαστος εὗρε, βιβλία β'. καὶ ἄλλα.

Ἐφίππων[6] ὀνόματα. Ἴλη ἱππέων, ἄνδρες ξδ'. Ἐπιλαρχία, δύο ἴλαι ἱππέων, ἀνδρῶν ρκή. Ταραντινιαρχία, δύο Ἐπιλαρχίαι ἱππέων, ἀνδρῶν σντ'. Ἱππαρχία, δύο Ταραντινιαρχίαι ἱππέων, ἀνδρῶν φιβ'. Ἐφιππαρχία, δύο Ἱππαρχίαι ἱππέων, ἀνδρῶν ᾳκδ'. Τέλος, δύο Ἐφιππαρχίαι ἱππέων, ἀνδρῶν βμή. Ἐπίταγμα, β' Τέλη ἱππέων, ἀνδρῶν τετρακισχιλίων ἑνενήκοντα ἓξ.

Ἐφίπτεται. αἰτιατικῇ.

Ἐφιππάζομαι. ἀναμφίων. ὀχολαίως βαδίζων. [7]Ὁ δὲ ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιππάζομαι. ὅσον δ' ἂν χρόνον τὸ ἡγούμενον τοῦ στρατεύματος ἐπιστῇ, τοσοῦτον ἀνάγκη χρόνον δὶ ὅλου τοῦ στρατεύματος γίνεσθαι τινὰ διάστασιν.

Ἐφίστη. ἔστησεν. ἄρχειν. Ἄρχιλάς τε ἐφίστη τοῦ-

Ἐφικνέομαι. Genitivo jungitur. Aliquid assequi. Aliquo pervenire.

Ἐφικνούμενος. Genitivo jungitur. Attingens. Perveniens. Assequens. *Valde exclamavit, ita ut clamor ejus ad hominem perveniret.*

Ἐφίκοντο. Assequuti sunt. Attigerunt.

Ἐφικτόν. Ad quod quis pervenire potest. Quod quis assequi potest. *Ille vero a Diis ipsi precabatur cum alia multa bona, tum etiam tantam imperii diuturnitatem, ad quantam ætas humana pertingere posset.*

Ἐφίλατο. Dilexit. *Per duos annos me locustam, inter culmos versantem, dilexit.*

Ἐφίππιον. Ephippium. Sella. *Equo frænum & ephippium detrahere.* † *Scythæ autem postulabant ut ephippium sibi redderetur, dicentes, se captivos Romanos pro eo reddituros esse. Mihi autem absurdum videtur, eos ephippium tanti æstimasse. Romani vero captivos eo non redemerunt.* Procopius inquit.

Ἐφίππιον. Certamen equestre.

Ἔφιππος. Ephippus, Athenienſis, Comicus mediæ Comœdiæ.

Ἔφιππος. Ephippus, Cumanus, filius Demophili, vel, ut alii tradunt, Antiochi, Iſocratis oratoris auditor, Hiſtoricus: qui filium habuit Demophilum Hiſtoricum. Vixit Olympiade xcii. ita ut Philippi Macedonis regnum anteceſſerit. Scripſit hiſtoriarum ab Ilii expugnatione Trojanoque bello ad ſua uſque tempora libros xxx. De bonis & malis libros xxiv. Rerum admirabilium, quæ in quavis regione occurrunt, libros xv. De rebus, quas quiſque invenit, libros duos: & alia.

Ἐφίππων ὀνόματα. Nomina ad rem equeſtrem pertinentia. Ἴλη, ſive turma equitum, eſt virorum LXIV. Epilarchia, duæ turmæ equitum, virorum CXXVIII. Tarantinarchia, duæ Epilarchiæ, virorum CCLVI. Hipparchia, duæ Tarantinarchiæ, virorum DXII. Ephipparchia, duæ Hipparchiæ, virorum MXXIV. Τέλος, duæ Ephipparchiæ, virorũ MMXLVIII. Epitagma, duo Τέλη, virorum MMMMXCVI.

Ἐφίπταται. Accuſativo jungitur. Advolat.

Ἐφιππάζομαι. Subſiſtens. Expectans. Lente progrediens. *Ille vero proficiſcebatur, ſubinde ſubſiſtens. Quamdiu enim primum exercitus agmen ſubſiſtit, tamdiu neceſſe eſt & reliquos in toto exercitu milites gradum ſiſtere.*

Ἐφίστη. Conſtituebat. Statuebat. Præficie-

1 Διπλᾶς ἐς λυκάβαντας ἐφίλατο τὴν καλ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate in locuſtam, quod integrum exſtat Anthol. lib. III. cap. XXIV. pag. 384. Ibi autem pro καλαμῖτιν legitur ἀκανθοδάπην, & totus hic locus ita conceptus eſt:

——— Τὴν δ' ἀοιδὸν
Ἀκρίδα, τὴν ὑπὸ πηξὶν ἀκανθοδάπην
Διπλᾶς ἐς λυκάβαντας ἐφίλατο· καί μι φωνᾶσαν, &c.

Καλαμῖτις autem ſignificat, inter culmos verſantem vel degentem; idemque notat, quod καλαμαία: quo epitheto locuſta inſignitur a Theocrito. Confer Noſtrum infra v. Καλαμῖτις.

2 Ἔφιππος] De fabulis ejus vide Meurſium in *Bibliotheca Attica.*

3 Ἔφιππος] Turpi errore Ἔφιππος hic poſitum eſt pro Ἔφορος. Quæ enim ſequuntur, pertinent ad Ephorum, hiſtoricum inter veteres celebrem; ut recte monuit Voſſius in opere *de Hiſtor. Græc.* lib. I. cap. VII. quem vide.

4 Βιβλία λ'] Liber quartus laudatur a Scholiaſta Apoll. Rhodii ad lib. II. v. 360. Liber quintus, ab eodem ad lib. I. v. 1289. & ad lib. II. v. 847. Liber nonus ab eodem ad lib. II. v. 967.

5 Εὑρημάτων] Operis hujus meminerunt Strabo & Athenæus.

6 Ἐφίππων ὀνόματα. Ἴλη ἱππ.] Totus hic locus in prioribus Editt. corruptiſſimus & mutilus circumfertur, quem partim ex MS. A. partim ex catalogo vocabulorum Tacticorum, Lexico huic Suidæ ſubjuncto, emendavi & in integrum reſtitui.

7 Ὁ δὲ ἐπορεύετο ἄλλοτε ἄλλ.] Fragmentum hoc Valeſius ad Polybium refert.

τοὺς ἅπασι τὰς ἀδωροτάτας, ὅπως μὴ [illegible] φιλοπλουτίαν βλακεύοιεν.

bat. *Et Magiſtratus his omnibus præfecit integerrimos, & muneribus corrumpi neſcios, ne propter amorem pecuniæ de rigore muneris ſui quicquam remitterent.*

Ἐφθαλέω. ἐφθῶ. καὶ ἑφθῶν, τὸ ὀπῆσαι, ἢ τὸ δι' ὕδατος ἕψειν.

Ἐφθαλέω. Cocti. Elixati. Et ἑφθῶν. Aſſare, vel, aqua elixare.

Ἑφθοὶ πυροὶ διεγερτικοί εἰσι πρὸς συνουσίαν. ᾧ πυροὺς τῇ Ἀφροδίτῃ ἔθυον.

Ἑφθοὶ πυροὶ διεγ. Triticum elixum ad Venerem excitandam valet. Unde Veneri triticum offerebant.

Ἔφλα με. ἔτυπτέ με.

Ἔφλα με. Verberabat me.

Ἐφλέγετο. Ἐν ἐπιθυμίᾳ ἦν. Αἰλιανός· Ὁ δὲ Ἰάσων ὁ Θετταλὸς ἐπὶ τοῖς ἀναθήμασιν οἷς ἐν Δελφοῖς ἐφλέγετο.

Ἐφλέγετο. Ardebat. Cupiditate flagrabat. *Jaſon autem Theſſalus donariorum, quæ Delphis erant, cupiditate flagrabat.*

Ἐφοδεύεται. διοδεύεται.

Ἐφοδεύεται. Percurritur. Obitur. Tranſitur.

Ἐφοδευσάτωσαν. κατασκοπησάτωσαν.

Ἐφοδθυσάτωσαν. Speculentur. Luſtrent. Obeant.

Ἐφόδια. τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν ἐπιτήδεια ἀναλώματα. Ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος.

Ἐφόδια. Viatica. *Divitiæ ſunt eruditionis viaticum.*

Ἐφόδιον. Εὔχεται τῷ Θεῷ, τὰς κακὰς μὴ διωκτεύειν, μὴ ἔχειν πλοῦτον εἰς ἐφόδιον ἀδικίας.

Ἐφόδιον. Viaticum. *Deum orat, ne malis rerum potiantur, neve opes habeant, injuſtitiæ viaticum.*

Ἔφοδος ὁρμή.

Ἔφοδος. Impetus. Impreſſio. Invaſio.

Ἐφόλκια. καραβία μικρά. ἀπὸ τοῦ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶν κωπηλατῶν, ἢ τῶν μεγάλων πλοίων. καλοῦνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκοπούμενοι. Τῶν δὲ στειλάντων ἐν ἐφολκίῳ πινὰς, μαθόντας Ῥωμαϊκὸν εἶναι τὸν πεῦσιν. Καὶ τὰ ἔμπλα τὰ ἀγώγιμα. Ὅλκια μοι, καὶ πήγη, ἐφόλκια. καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξίν·

Οὐ μὴν πρὸ γ' ἐφολκὸς ἦν, ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
Ἡγεῖτ' ἀναῤῥὼν Φρυνίχου.

ἀντὶ τοῦ, ὕστερος. καὶ αὖθις· Ἐθάῤῥει γὰρ τὸν χῶρον ἐφολκὸν εἶναι τῇ ὄψει, καὶ πολλοὺς Ῥωμαίων ἑπάξεσθαι. ἀντὶ τοῦ, ἑλκυστικόν.

Ἐφόλκια. Parvæ naviculæ: ſic dictæ, quod a remigibus, vel navibus majoribus trahantur. Ab ἕλκω, traho. Sic etiam vocantur rerum venalium in civitatibus inſpectores. *Cum autem illi quoſdam in epholcio miſiſſent, & intellexiſſent, interrogationem illam Romanam eſſe.* Item, ſupellex, ſive vaſa, quæ nobiſcum portamus. *Ampulla olearia & pera mihi ſunt ſupellex.* Et Ariſtophanes *Veſpis: Antea nos non ſequi, ſed præire nobis ſolebat, cantans carmina Phrynichi.* Ἐφολκὸς hic poſitum eſt pro ὕστερος, i. e. poſterior, vel, qui ſequitur. Et iterum: *Sperabat enim fore, ut locus ille aſpectui blandiretur, & multos Romanos ad ſe alliceret.* Ἐφολκὸς hic proprie ſignificat, attrahendi vim habens.

Ἐφολκίδα. Ὁ τοίνυν Βλαῦσος ὅτι τὴν ξοίνιον ἀναπληθεὶς οἷον ἐφολκίδα ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκώνιον Παιδιανόν. ἐξὸν γὰρ καὶ ὀπτικλήτους οἱονεὶ σκιὰς ἑαυτοῖς προσκαλεῖν τινας. ἐν τῷ Ἀπίκιος Μάρκος.

Ἐφολκίδα. Parvam navem, quæ a majore trahitur. [Item metaphorice, appendicem.] *Blæſus igitur ad convivium invitatus, Aſconium Pædianum invocatum, tanquam appendicem, ſecum adduxit. Licebat enim invitatis aliquos tanquam umbras ad convivium ſecum adducere.* Vide in v. Ἀπίκιος Μάρκος.

Ἐφορεύειν. ἐποπτεύειν.

Ἐφορεύειν. Inſpicere. Inſpectorem eſſe.

Ἐφορεία. ἡ ἐποψία. ἡ ὀπτικὴ σκέψις.

Ἐφορεία. Inſpectio. Vel, munus Ephori.

Ἐφορεία. ἡ ἐπὶ τοῦ ὅρου γιγνομένη προσαγόρευσις. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.

Ἐφορεία. Denunciatio, vel promulgatio, quæ fit in finibus. Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem.

Ἐφορμεῖν. ἀντὶ τοῦ ἐφεδρεύειν. ὅτω Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. ἐνεδρεύειν δὲ ἐν πλοίοις.

Ἐφορμεῖν. Inſidiari. Ex inſidiis aliquem invadere. Sic Demoſthenes in *Philippicis*. Proprie autem ſignificat, claſſe vel navibus aliquem invadere.

Ἐφόρμους. Θουκυδίδης· Οἱ Ἀθηναῖοι τὰς ἐφόρμους ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσιν ἐποιοῦντο. τὰς ἐφορμίσεις.

Ἐφόρμους. Invaſiones hoſtiles, quæ claſſe fiunt. Thucydides: *Athenienſes utramque portum infeſta claſſe invaſerunt.*

1 Ἔφλα με] Ariſtophanes *Nubibus*, pag. 199. (124. Ed. Baſ. P.)
Κἄφλα τ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κἀπτίλει, κἀπίτελβεν.
Ad hunc locum Suidas reſpexit.

2 Καλοῦνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκ.] Mira interpretatio vocis ἐφόλκιον: de qua Lector proinde cogitet.

3 Ὅλκια μοι καὶ πήγη ἐφόλκια] Hæc verba ſunt pars Epigrammatis in Diogenem Cynicum, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXXIII. pag. 420.

4 Καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξίν] Pag. 447. (320. Ed. Baſ. P.)

5 Ἐφορεία. ἡ ἐπὶ τοῦ ὅρου γιγ.] Ex Harpocratione: apud quem pro προσαγόρευσις rectius legitur προσαγόρευσις.

6 Ἐφορμεῖν. ἀντὶ δὲ ἐφεδρ.] Et hæc Suidas mutuatus eſt ab Harpocratione; apud quem tamen vox iſta plenius ſic exponitur: Ἐφορμεῖν. ἀντὶ δὲ ἐφεδρεύειν. τὸ μὲ γὰρ κατὰ πινων ὁρμᾶν, ἐπιτηδείως καιρὸν ἐπιθέσεως, ὅτως ἔλεγον. Quæ autem apud Suidam ſequuntur, ἐνεδρεύειν δὲ ἐν πλοίοις, apud eundem deſunt.

7 Ἐνεδρεύειν δὲ ἐν πλοίοις] Senſus hujus loci eſt imperfectus, qui ſic ſuppleri poteſt, κυρίως δὲ ὅτως ἔλεγον τὸ ἐν πλοίοις ἐνεδρεύειν. Id eſt, *Proprie autem ſic vocabant, navibus vel claſſe alicui inſidiari.*

8 Θουκυδίδης] Lib. III. cap. VI.

Ἔφορος. ὁ πάντων ἐπόπτης καὶ θεατὴς θεός.

Ἔφορος, Κυμαῖος, ἱστορικός, ὁ νεώτερος. ἔγραψε τὰς [1] Γαλλικὰς ἱστορίας ἐν βιβλίοις κζ'. Κορινθιακά. Περὶ τῶν Ἀλευάδων, καὶ ἄλλα τινά.

Ἔφορος [2] Κυμαῖος, καὶ Θεόπομπος Δαμασιστράτου, Χῖος, ἄμφω Ἰσοκράτους μαθηταί, ἀπ' [3] ἐναντίας τὸ, τε ἦθος καὶ τὰς λόγους ὁρμώμενοι. ὁ μὲν γὰρ Ἔφορος διὰ τὸ ἦθος ἁπλᾶς· τὴν δὲ ἑρμηνείαν τῆς ἱστορίας ὑπτίος, καὶ νωθρὸς, καὶ μηδεμίαν ἔχων ἐπίτασιν. ὁ δὲ Θεόπομπος τὸ ἦθος πικρὸς καὶ κακοήθης· τῇ δὲ φράσει πολὺς, καὶ συνεχὴς, καὶ φορᾶς μεστός· φιλαλήθης ἐν οἷς ἔγραψεν. [4] ὁ γοῦν Ἰσοκράτης τὸν μὲν ἔφη χαλινῶ δεῖσθαι· τὸν δὲ Ἔφορον κέντρῳ. Φυγὰς δὲ γενόμενος ὁ Θεόπομπος, ἱκέτης ἐγένετο τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος. ἐπέστειλέ τε πολλὰ [5] κατὰ Χίων Ἀλεξάνδρῳ· καὶ μήν τοι καὶ αὐτὸν Ἀλέξανδρον ἐγκωμιάσας πολλά. λέγεται δὲ καὶ ψόγον αὐτοῦ γεγραφέναι, ὡς ὑ φέρεται.

Ἐφόρουν. ἐκόμιζον. [6] Θουκυδίδης· Ἐφόρουν δὲ τὴν ὕλην εἰς αὐτὸ, καὶ λίθους, καὶ γῆν, καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύσειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον.

Ἔφοροι. [7] Περικλῆς τὸν Ἐφόρων τῶν Σπαρτιατῶν συμπείσας ἐπὶ τῷ τῆς πόλεως συμφέροντι χρήμασι, τοῦτο μὲν τοῖς λόγοις οὐκ ἀνέγραψεν, ὡς ἂν ἄπορρητον ὑπάρχον, καὶ πολλὴν αἰσχύνην τοῖς δωροδοκήσασι φέρον. ἐς μὲν τοι τὸ δέον ἀναγέγραφεν αὐτὰ ἀνηλῶσθαι. καὶ αὖθις· [8] Οἱ δὲ Ἡρακλεῶται συμπίπτουσιν εἰς στάσιν βαρεῖαν. εἶτα ἐπανελθεῖν εἰς φιλίαν καὶ συμβιβάσαι βουλόμενοι, προῃροῦντο Ἔφορον τῆς αὐτῶν ὁμονοίας τὸν Κλέαρχον. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ πρὸς τοὺς Ἐφόρους ἔγραψεν, ὡς ἐκεῖνος κήρυγμα ποιησαίατο δημοσίᾳ, τήν τε πίτταν τῶν βαλανείων ἐξαιρεθῆναι, καὶ τὰς τριχιλείας ἐξελαύνεσθαι, ἐς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαθίσταται.

Ἔφοροι. τοῦτο Λακεδαιμονίοις τὸν ἀριθμὸν ε', ὃς Ἐφόρους ἐκάλουν, ἀπὸ τοῦ ἐφορᾶν τὰ τῆς πόλεως πράγματα. ἐν διαδοχῇ δὲ ἦσαν.

Ἐφόσον. ἐν μέρει λόγου.

Ἐφ' ὅτῳ. ἐφ' ᾧ τινι.

Ἔφουδ. [9] τὸ μὲν ὄνομα Ἑβραϊκὸν, ἑρμηνευόμενον δήλωσιν [10] ἢ λύτρωσιν σημαῖνον. τὸ δὲ εἶδος αὐτοῦ σπι-

Ἔφορος. Omnium rerum inſpector & ſpectator Deus.

Ἔφορος. Ephorus, Cumanus, Hiſtoricus, junior. Scripſit hiſtoriam Galieni libris xxvii. Corinthiaca. De Aleuadis: & alia quædam.

Ἔφορος Κυμ. Ephorus Cumanus, & Theopompus Chius, Damaſiſtrati filius, ambo Iſocratis diſcipuli, ſed ingenio & ſtylo quam maxime inter ſe diſcrepantes. Nam Ephorus ingenio erat ſimplici, &, quod ad dictionem ejus hiſtoricam attinet, ſupinus, & ſegnis, ſemperque remiſſus. Theopompus vero ingenio erat acerbo & maligno; at dictione copioſus, & denſus, & vehementiæ plenus: cæteroqui veritatis ſtudioſus in iis, quæ ſcribebat. Iſocrates igitur hunc quidem frænis; Ephorum vero calcaribus indigere dixit. Theopompus autem in exilium ejectus, ſupplex ad templum Dianæ Epheſiæ confugit. Multas etiam epiſtolas contra Chios ad Alexandrum ſcripſit; eundemque multis laudibus ornavit. Dicitur etiam vituperium ejus ſcripſiſſe; ſed quod non exſtat.

Ἐφόρουν. Ferebant. Portabant. Thucydides: *Portabant autem eo materiam, & lapides, & terram, & ſi quo alio illuc injecto opus celeriter abſolutum iri videbatur.*

Ἔφοροι. Ephori. Pericles, cum Spartanorum Ephoros utilitate Reip. exigente muneribus corrupiſſet, idque in rationes referre nollet, ut rem arcanam, & quæ magno dedecori futura erat illis, qui dona illa acceperant: ſcripſit tantum, pecuniam illam in uſus neceſſarios expenſam fuiſſe. Et iterum: *Inter Heracleotas vero gravis ſeditio exorta eſt. Illi vero, cum in amicitiam mutuam redire & pacem inter ſe facere vellent, Clearchum concordiæ ſuæ moderatorem elegerunt.* Et iterum: *Ille vero ad Ephoros ſcripſit, ut per præconem publice edicerent, ſe pice ex balneis ſublata, & mulieribus depilatricibus ex urbe expulſis, rem in priſtinum ſtatum reſtituere velle.*

Ἔφοροι. Ephori apud Lacedæmonios erant numero quinque: ita dicti, ab ἐφοράω, i. e. inſpicere; quod Reip. Inſpectores eſſent.

Ἐφόσον. Eſt unica pars orationis. Quatenus. Quantum.

Ἐφ' ὅτῳ. In quod. Propter quod.

Ἔφουδ. Ephud. Nomen eſt Hebraicum: quod, ſi interpreteris, *declarationem*, vel *re-*

1 Γαλλικὰς] Non dubito quin ſcribendum ſit Γαλατικὰς: prout hic apud Suidam legit Raphael Volaterranus lib. xv. *Commentar. Urban.* Solenne enim eſt librariis duas iſtas voces inter ſe confundere, & τὸ Γαλατικὸν in Γαλλικὸν, ut nomen notius, mutare: cujus παρεθιοφράσεως exemplum & alibi apud Suidam notavi.

2 Ἔφορος Κυμαῖος, ὁ Θεόπομπος.] Comparationem hanc Ephori & Theopompi Suidam ex Polybio deſumpſiſſe puto,

3 Ἀπ' ἐναντίας τί, τε ἦθος, ὁ τὰς λ.] Sic habet MS. Pariſ. A. At in prioribus Editt. excuſum eſt, ἀπ' ἐναντίων τότε ἦσαν ἐς τὰς λόγους, &c. Utraque lectio corrupta eſt. Scripſerim, ἀπ' ἐναντίων ἦθῶν ἐς τὰς λόγους ὁρμ. ut ſit ſenſus, eos contrariis ingeniis præditos, ad ſcribendam hiſtoriam animum appuliſſe.

4 Ὁ γοῦν Ἰσοκράτης τὸν μὲν ἔφη χαλ.] Idem referunt Cicero in *Bruto*, & Quintil. lib. II. cap. IX.

5 Κατὰ Χίων] Priores Editt. male habent, καθ' ἑχίων. At MS. A. κατὰ Χίων, quæ lectio recte ſe habet. Theopompus enim erat Chius: qui cum a popularibus ſuis in exilium pulſus eſſet, graviter eos in epiſtolis ad Alexandrum criminatus eſt, ut Regem illum adverſus patriam ſuam incitaret. Hic enim eſt loci hujus ſenſus.

6 Θουκυδίδης] Lib. II. cap. LXXV.

7 Περικλῆς τὸν Ἐφόρων τῶν Σπαρτ.] Plenius hæc traduntur ſupra v. Δέον, & infra v. Εἰς τὸ δέον.

8 Οἱ δὲ Ἡρακλεῶται συμπίπτ.] Locus hic longe auctior legitur infra v. Κλέαρχος.

9 Ἔφουδ.] In MSS. Pariſ. vox hæc abſque interpretatione legitur.

10 Δήλωσιν ἢ λύτρωσιν σημαῖνον] Male. Significatio enim & etymologia vocis Ephud nihil cum hac interpretatione commune habet. Sed video, quid Suidam deceperit. Lapilli pretioſi, quibus Ephud, ſive pectorale ſummi Pontificis Judæorum diſtinctum erat, & per quos Deus arcana quadam ratione voluntatem ſuam manifeſtare ſolebat, ab Hebræis appellabantur *Urim* & *Thummim*; quod LXX Interpretes reddunt, δήλωσις καὶ ἀλήθεια. Hanc interpretationem Suidas in mente habuit, ſed qui pro ἀλήθεια non recte hic ſub-

θαμιάζειν ἰῶ, ὕφασμα δίκλω ᾠειπῆθαι ὅτι χρυσονήμοις τέχνης ποικίλης πεποιημένον. καὶ ἐν μὲν τῷ μέσῳ εἶχεν ὥσπερ ἀστέρα ὁλόχρυσον· ἑκατέρωθεν δὲ αὐτῷ δύο σμαράγδους, ἔχουσας ἀνὰ ἓξ τὰς δώδεκα Φυλὰς τῶν Ἰσραήλ. ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τῶν σμαράγδων, λίθον ἀδάμαντα. ἡνίκα γοῦν ἔμελλεν ὁ ἱερεὺς ἐρωτᾶν τὸν Θεόν τινος κεφαλαίου, ἐδέσμει αὐτὸ ἐν τῇ ἐπωμίδι κατὰ τὸ μέσον ὅ ἐστιν, καὶ ἐπέπηγει τὰς χεῖρας αὐτῷ ὑποκάτωθεν, καὶ θυείσκετο ἐν ταῖς παλάμαις αὐτῷ ἐξηπλωμένον ὥσπερ πυξίον· καὶ ἐμβλέπων εἰς τὸ Ἔφωδ, ἠρώτα τὸν Θεὸν τὸ ἐρώτημα. καὶ εἰ μὲν χρηστὸν ἦν τῷ Θεῷ τὸ ἐρώτημα, θύρεως ἤστραπεν ὁ ἀδάμας λίθος, καὶ ἐφεστρόβα, ἀκτῖνας ἐκπέμπων. εἰ δὲ οὐκ ἦν χρηστόν, ἔμενεν ἐν τῇ ἰδίᾳ τάξει ὁ λίθος. εἰ δὲ ἔμελλεν ὁ Θεὸς εἰς μάχαιραν παραδιδόναι τὸν λαόν, ἐγίνετο αἱματώδης· εἰ δὲ Θανατικὸν ἔμελλεν, ἐγίνετο μέλας.

Ἐφ' ᾧ. Ἐπὶ τούτῳ. Πολύβιος· Ὁ δὲ Μάρκος δοὺς πίστεις ὑπὲρ ἀσφαλείας, ἔπεισεν αὐτοὺς ἐκχωρεῖν εἰς Ἰταλίαν, ἐφ' ᾧ λαμβάνοντας μέρημα παρὰ τῶν Ῥηγίνων, πορθεῖν τε Βρεττιανὴν κυρίους ὄντας, ὡς ἂν ἐκ τῆς πολεμίας ὠφεληθῶσι. καὶ αὖθις· [2] Καὶ συνέθεντο μεθέξειν τῆς κοινῆς συμμαχίας, ἐφ' ᾧ λαμβάνειν κατ' ἐνιαυτὸν τάλαντα κατ' ἐνιαυτόν.

Ἐφώδευσαν. ἐπέτρεχον.

Ἐφ' ᾧ πάρει; καὶ Χριστὸς πρὸς τὸν Ἰούδαν· Ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; ἀντὶ τοῦ, ὃ χρὴ ποιῆσαι παραγέγονας;

Ἐφωδήγει. ἐποδήγει δέ.

Ἐφραθᾶ. τόπος. ὅ ἐστι Βηθλεέμ. [3] παρ' Ἑβραίοις δὲ Μαρία σημαίνει τὸ Ἐφραθᾶ.

Ἐφραίμ. ὄνομα κύριον.

Ἐφραῖος. ὄνομα κύριον.

Ἔφριξα. τὰς τρίχας ὠρθώθην. [4] ἐπυκνώθην. Ὅμηρος· Ἔφριξε δὲ μάχη. καὶ [5] Σοφοκλῆς·

Ἔφριχ' ἑαυτὸν, ᾠχαρὴς δ' ἀνεπτάμην.
ἀντὶ τοῦ, ὠρθώθην τῇ ἡδονῇ. ἀνεπτερώθην.

[6] Ἐφρύαξαν. ἐταράχθησαν.

Ἐφοινίσσετο. ἠρυθραίνετο. [7] Αὐτίκα ὅτε τῷ πληκτικῷ τοῦ λόγου συγχέας τὸ πρόσωπον ἐφοινίσσετο.

Ἔφυ. ἐγένετο.

Ἔφυγον [8] κακὸν, εὗρον ἄμεινον. τάττεται ἐπὶ τῶν ἀπὸ κακοῦ εἰς κρεῖττον ἐλθόντων. ἔθος γὰρ Ἀθήνησιν

deemptionem significat. Quod ad formam ejus attinet, erat palmi magnitudine, pectorali simile, & ex auro artificiose contextum. In medio habebat veluti stellam totam auream: utrinque vero duos smaragdos, quibus insculptæ erant XII. Tribus Israeliticæ; singulis sex. In medio vero horum smaragdorum erat adamas. Cum igitur sacerdos Deum de aliqua re consulturus erat, Ephod epomidi alligatum, medio pectori applicabat, manu ei suppositâ; & in palmis ejus reperiebatur explicatum instar pugillarium: in quod sacerdos intuens, Deum interrogabat. Si igitur id, de quo Deum consulebat, ei placuisset, adamas confestim coruscabat, fulgorem & radios emittens. Sin secus, naturalem colorem servabat. Porro, si Deus populum suum ferro hostili perditurus erat, adamas colore sanguineo suffundebatur: si vero pestilentiam vel luem eidem immissurus erat, niger fiebat.

Ἐφ' ᾧ. Ea conditione. Polybius: *Marcus vero data publica fide, ipsis persuasit, ut Italiam peterent, & commeatu a Rheginis accepto, Brutorum agrum vastarent, postquam eo potiti essent, & ex hostico victum sibi compararent.* Et iterum: *Et ad communem societatem sese adjuncturos esse promiserunt his legibus, ut annua vicena talenta acciperent.*

Ἐφάδευσαν. Incurrerunt. Invaserunt.

Ἐφ' ᾧ πάρει; Qua de causa venisti, vel ades? Sic Christus ad Judam dicit: *Amice, qua de causa ades?*

Ἐφωδήγει. Itineris dux erat. [Scribitur per Φ.] At ἐποδήγει, [per π.]

Ἐφραθᾶ. Ephratha. Locus. Id est, Bethleem. Apud Hebræos vero Ephratha significat Mariam.

Ἐφραίμ. Ephraim. Nomen proprium.

Ἐφραῖος. Ephræus. Nomen proprium.

Ἔφριξα. Horrui. Capilli præ horrore mihi steterunt. Sum animo ob metum contracto. Homerus: *Pugna vero horruit.* Et Sophocles: *Animo ob gaudium erecto sum, & lætitia gestio.* Vel, erectus sum gaudio, & lætitia efferor.

Ἐφρύαξαν. Turbati sunt. Fremuerunt.

Ἐφοινίσσετο. Rubefiebat. Erubescebat. *Ille autem verbis objurgatus, confuso vultu statim erubescere cœpit.*

Ἔφυ. Natus est. Fuit. Est.

Ἔφυγον κακὸν, εὗρον. *Effugi malum, inveni melius.* Dicitur hoc de iis, quorum conditio e deteriore fit melior. Moris enim erat Athe-

stituit λύτρωσις: & deinde voci *Ephud* male tribuit, quod, ut diximus, ad *Urim* & *Thummim* pertinet.

1 Θανατικόν.] Portus emendat θανατᾶν: quod probo.

2 Καὶ συνέθεντο μεθ.] Hæc sunt verba Polybii lib. IV. cap. XXIX. sed ubi legitur συνέθεντο, numero singulari.

3 Παρ' Ἑβραίοις δὲ Μαρία σημαίνει τὸ Ἐφρ.] Somnians ne an vigilans hæc scripsisti, o bone? Quis enim tibi hic fidem habeat? Aut potius, quis mentem tuam hic intellexerit? Sed cum nugis conflictari non soleo.

4 Ἐπυκνώθην.] An potius ἐπαχνώθην? Hesychius: Παχνῶται, θυμοῦται, πίσσει (παρὰ τὴν πάχνην) ΦΡΙΣΣΕΙ, λυπεῖται, ἀνιᾷ.

5 Σοφοκλῆς.] *Ajace*, pag. 42. ut Portus monuit.

6 Ἐφρύαξαν. ἐταράχθησαν.] Respexit Suidas ad locum illum Psalmi secundi: Ἵνα τί ἐφρύαξαν παῖ ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά; Theodoretus ibi τὸ ἐφρύαξαν exponit, ἠλαζονεύσαντο.

7 Αὐτίκα ὅτε τῷ πληκτικῷ τοῦ λ.] Fragmentum hoc legitur in Eclogis Legationum e Menandro excerptis, pag. 105.

8 Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμ.] Dictum hoc non solum in nuptiis apud veteres Athenienses usurpari solebat, ut Suidas in sequentibus tradit, sed etiam in initiationibus, ut discimus ex oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, pag. 350. ubi inter alia & hæc leguntur: Καὶ καθαίρων τὰς πλεμόνας, καὶ ἐπιμάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις, καὶ ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ καθάρσιος, καὶ κελεύων λέγειν, ΕΦΥΓΟΝ ΚΑΚΟΝ, ΕΥΡΟΝ ΑΜΕΙΝΟΝ.

ὲν γάμοις τ' τρέφεσθαι ἀμφιθαλῆ παῖδα, ἀκάνθας μὲν σφυίναν καρπῶν φέρουσα, καὶ λίκνον πλῆρες ἄρτων, καὶ λέγῃ τὸ προκείμενον, αἰνιττόμενος ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολήν. τὸ γὰρ ἐκ σφυρῶν καὶ ἀκανθῶν στέμμα, κακὸν ἔλεγον.

nis, ut puer, cujus uterque parens viveret, ſpinis & glandibus in nuptiis coronaretur, vannumque plenam panibus ferens, ante dictam ſententiam pronuntiaret, ſignificans rerum mutationem in melius. Coronam enim ex ſpinis & glandibus contextam malum dicebant.

Ἐφυδρος. Ὕδωρ ἐπάγων. Κολυμβηθραῖς ἐφύδροις. Ὑφύδρους δὲ ἁλύσεις ἁλιτεύνας ἀπὸ τοῦ σύρματος τοῦ λιμένος.

Ἐφυδρος. Aquam inducens. In aquæ ſuperficie verſans. *Urinatoribus in aqua verſantibus.* [At ὕφυδρος, ſub aqua latens.] *Cum per oſtium portus catenas ſub aqua latentes extendiſſet.*

Ἐφ' ὕδωρ.[2] ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις ἐλάγχανεν ὁ ἐπιμελησόμενος τούτου.

Ἐφ' ὕδωρ. Ad aquam. In cauſis, quæ ad clepſydram agebantur, ſorte aliquis conſtituebatur, qui ejus rei curam gereret.

Ἐφυλάξατο. ἐξέκλινεν. ἔφασεν. Τὰ μαλακὰ καὶ γεώδη ἢ ψαμμώδη ἐφυλάξατο ἀπὸ τὰς ἐσομένας ὑφιζήσεις.

Ἐφυλάξατο. Cavit. Declinavit. Vitavit. *Mollia & terreſtria & arenoſa loca vitabat, utpote veſtigiis cedentia.*

Ἐφύμνιον. τὸ ἐπὶ τοῦ ὕμνου ᾀδόμενον.

Ἐφύμνιον. Carmen, quod poſt hymnum canitur.

Ἐφῦντο. ἐνέφυσαν. Σφόδρα[3] ἐπεβάλλοντο, ὥστε δοκεῖν συμπεφυκέναι.

Ἐφῦντο. Inhærebant. Firmiter inhærebant, vel adhærebant. *Tam arcte conjuncta erant, ut coaluiſſe viderentur.*

Ἐφύπερθεν. ὑπεράνω.

Ἐφύπερθεν. Superne. Super. Supra.

Ἔφυργον. ἔβρεχον. ἢ ἔπλυνον.

Ἔφυργον. Rigabant. Miſcebant. Aqua macerabant. Vel, lavabant.

Ἐχάπιζεν. ἔχρηζεν.

Ἐχάπιζεν. Indigebat.

Ἐχέγγυον, ἀσφαλῆ.

Ἀλλ'[4] ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον,
Ῥύου με καὶ φύλαξαι. ——————

Ἐχέγγυον. Tutum. Firmum. [Sophocles:] *Sed quemadmodum ſupplicem me ſuſcepiſti, ut defenderes, ſic etiam me tuere & ab injuria immunem præſta.*

Ἐχέγγυος. ὁ ἀσφαλὴς ἐγγυητής. ὁ ἀπὸ πίστεως ἄξιος.[5] παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ, ἰσχυρὸν, ἐγγυήσαι δυνάμενον.

Ἐχέγγυος. Sponſor fide dignus, & cui tuto credere poſſis. Apud Thucydidem vero metaphorice ſic dicitur firmus, & cui tanquam idoneo ſponſori fidere queas.

Ἔχε δή. ἀντὶ τοῦ ἄγε δή. ἢ ἄρα δή. πρόσεχε. ἤ τι τοιοῦτο.

Ἔχε δή. Age igitur. Vel, Eja igitur. Ergo. Attende. Vel aliquid hujuſmodi.

Ἐχέδημος. ὄνομα κύριον.

Ἐχέδημος. Echedemus. Nomen proprium.

Ἔχεεν. ἔχωσεν.

Ἔχεεν. Pro ἔχωσεν. Aggerem excitavit.

Ἐχεκρατίδας, καὶ Ἐχεκρατίδης. ὁ τοῦ Ἐχεκράτους παῖς.

Ἐχεκρατίδας, & Ἐχεκρατίδης. Echecratis filius.

Ἐχεμυθεῖ. ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὸν λόγον.

Ἐχεμυθεῖ. Silet. Tacet.

Ἐχεμυθία. σιωπή. μυστήρια.

Ἐχεμυθία. Silentiũ. Taciturnitas. Myſteriũ.

Ἐχέμυθος. μυστήριον κρυπτὸν φυλάττων. ἢ φρόνιμος.[6] Ἦν δὲ ἐχέμυθος ἐς τὰ μάλιστα καὶ κρύπτων· ἀλλ' εἴς τε σωφρόνησιν ἀρετῆς καὶ[7] κακίας μείωσιν, ὅλην ἐξεκέχυτο τῇ ψυχῇ.

Ἐχέμυθος. Qui myſterium occultum ſervat. Vel prudens. Taciturnus. *Erat autem maxime taciturnus & diſſimulator: ſed ad augendam virtutem & imminuenda vitia omni ſtudio incumbebat.*

Ἐχεμυθόταλος. ὁ φρονιμώταλος.

Ἐχεμυθόταλος. Prudentiſſimus. Valde taciturnus.

Ἐχενηΐς. ἡ κρατοῦσα τῶν ναῶν ἄγκυρα.[8] ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄγκυράν τ' ἐπὶ τοῖς ἐχενηΐδα, δεσμὸν ἀέλλης.

Ἐχενηΐς. Ancora navem retinens. In Epigrammate: *Ancoramque præter hæc, retentricem navis, vinculumque procellæ.*

Ἐχενηΐς. γένος ἰχθυδίου, ὃ ἐστιν ἄβρωτον. μέγεθος δ' ἔχει κωβιοῦ, καὶ πέρυγας δ'. λεγόν δέ τινες αὐτὴν πρὸς φίλτρα καὶ δίκας. εἴληφε δὲ τὸ ὄνομα

Ἐχενηΐς. Remora. Genus piſciculi, quod eſui non eſt: gobium magnitudine æquans, & quatuor pinnas habens. Quidam eo

1 Στρέφεσθαι] Lege σφύρας. Sic enim habet Heſychius, & patet ex iis, quæ hoc ipſo loco apud Suidam ſequuntur.

2 Ἐφ' ὕδωρ. ἐν ταῖς πρὸς ὕδ.] Vide quæ notavimus ſupra ad v. Διαμεμετρημένη ἡμέρα.

3 Ἐπεβάλλοντο] Malim συνεβάλλοντο.

4 Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τ' ἱκ.] Hæc ſunt verba Sophoclis in Oedip. Colon. pag. 281. ut Portus obſervavit.

5 Παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ] Reſpexit Suidas ad locum illum Thucydidis, qui exſtat lib. III. cap. XLVI. Οὐκέτι χρὴ ἔτι ἔγωγε τῇ ζημίᾳ ὡς ἐχεγγύῳ πιστεύσαντες, χεῖρον βεβουλεύσασθε. Scholiaſta: Ἐχεγγύῳ. βεβαίῳ. ἰσχυρᾷ. ἰσχύσαι δυναμένῃ.

6 Ἦν δὲ ἐχέμυθος ἐς τὰ μάλιστα καὶ κρυπ.] Hæc ſunt verba Damaſcii de Iſidoro philoſopho, ut docet ipſe Suidas infra v. Ἰδιώτης, ubi locus hic repetitur.

7 Κακίας μείωσιν] In prioribus Editt. ridicule legitur, κωμῳδίας μείωσιν: quod Portus bona fide *comœdiæ imminutionem* verterat. Sana, quam hic exhibuimus, lectio, non ſolum occurrit in MSS. Pariſ. ſed etiam apud ipſum Suidam infra v. Ἰδιώτης, v. Μεῖον, & v. Ὅλῳ ἐξεκέχυτο: ubi hic ipſe locus repetitur.

8 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. cap. III. pag. 549.

ἀπὸ τῆς ἔχεσθαι τῶν θεσσῶν νηῶν· ὁ γὰρ ναυκράτης καλεῖται. ὁ Ἄλκαῖος Βασιλεῖ τοῦτο φησίν.

adhæreat, easque retineat: unde etiam ναυκράτης appellatus est; quasi dicas, navis retentor. De hoc S. Basilius verba facit.

Ἐχέπωλος.[2] ὁ ἔχων ἵππους.

Ἐχέτλη. ἡ ἀρότρου τὸ κράτημα.

Ἔχελον. ἀντὶ τοῦ ἐχέτωσαν. δυϊκῶς. Καὶ λέγελον τοῦτο Τίμαιος καὶ Ἀναξιμένης, ἔχελον δὲ καὶ Κλείταρχον αὐτοῖς νοσῦλας ἐς μίαν καὶ τὴν αὐτήν. καὶ ἐχέτλω, δυϊκῶς, ἀντὶ τοῦ εἰχον.

Ἔχελος· τύραννος ἀπιστὸς καὶ σκληρός.[3] Ὅμηρος.

Πέμψω σ' Ἤπειρόν δε, βαλὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ,
Εἰς Ἔχελον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
Ὅς κ' ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι, καὶ ἄκλα νηλέϊ χαλκῷ.

καὶ ἕτερος· [4] Ἐκπέμπει δὲ ὁ Φῆστος, τὸ ποιητικὸν καὶ μυθάδη Ἔχελον, καὶ εἴ δή πις ἄλλος ἐκ Σικελίας ἢ Θετταλίας, [5] χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν.

Ἐχέπωλος. Equos habens.

Ἐχέτλη. Stiva.

Ἔχετον. Dualiter, pro ἐχέπωσαν. Habeant. Dicant hoc Timæus & Anaximenes, habeantque secum consentientem Clitarchum. Et ἐχέτλω, dualiter, pro εἶχον, habebant.

Ἔχελος. Echetus. Tyrannus sævus & crudelis. Homerus: *Mittam te in Epirum, in navem nigram conjectum, ad Echetum Regem, communem mortalium perniciem: qui nasum tibi amputabit & aures sævo ferro.* Et alius [inquit:] *Festus vero [in Asiam] mittitur, qui crudelitate sua effecturus erat, ut Homericus & fabulosus ille Echetus, & si qui alii olim fuerunt in Sicilia & Thessalia tyranni, cum eo collati, aurum & festivitas quædam viderentur.*

Ἐχέπω. κρατείτω. [6] Αἰσχύλος·

Ἐχέπω δὲ πνοιὰς νήνεμος αἰθήρ·
Κῦμα δὲ πόντου μὴ κελαδείτω
Γλαυκόν.

Ἐχέπω. Retineat. Teneat. Coerceat. Aristophanes: *Coerceat vero ventos tranquillus æther, fluctusque glaucus maris ne resonet.*

Ἐχέφρων. σωφρονέστερος.

Ἐχέφρων. Prudens. Cordatus.

Ἔχει αὐτὸν ὁ τοῦ θανάτου ζόφος χαλινώσας. ἀντὶ τοῦ, τέθνηκεν.

Ἔχει ὁ ἀνὴρ γυναῖκα. ἔχεται δὲ ἡ γυνὴ ὑπὸ τοῦ ἀνδρός.

Ἔχει αὐτὸν ὁ τοῦ θανάτου. Mortis tenebræ eum vinctum tenent. Id est, mortuus est.

Ἔχει ὁ ἀνὴρ γυναῖκα. Vir habet uxorem. At uxor habetur a viro.

Ἐχειρώθη. ἐκρατήθη.

Ἐχειρώθη. Captus est. In potestatem redactus est.

Ἔχεις [7] τι; ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων [8] ἤτοι ὄφιν, ἢ ἰχθῦν. λέγεται δὲ τὸ ἔχεις τι; ἀντὶ τοῦ, εἴληφάς τι. σωφρονεστέρου γὰρ αὐτοῦ ὁ Σωκράτης ὥσπερ [9] ἀναπῆναι τὴν διάνοιαν, ἐάσαντι τὴν φροντίδα, τῇ τῶν ἀγρευόντων χρησάμενος λέξει. τοῖς γὰρ ἁλιεῦσι καὶ τοῖς ὀρνιθοθήραις ἅπτω φασίν· Ἔχεις τι; ὁ δὲ γέρων φησί, Μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἔγωγε. οὐδὲν πάνυ; οὐδέν. πλὴν τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ. τοιγάρτοι, τὸ αἰδοῖον. καὶ [10] μιμεῖσθαι τὸν δερμύλλοντα ἑαυτόν.

Ἔχει τι; Cepistine aliquid? De venatoribus dicitur, qui vel avem, vel piscem ceperunt. Suadebat enim ei Socrates, ut mentem & meditationem velut suspenderet, aucupum voce utens. Ex piscatoribus enim & aucupibus vulgo quæri solet, *Habes ne aliquid?* Senex autem respondet: *Nihil, per Jovem.* Socr. *Nil prorsus?* Streps. *Nihil profecto, præter penem in dextra.* Imitabatur enim masturbantem.

Ἐχεῖτο. ἐξεκέχυτο.

Ἐχεῖτο. Fundebatur. Effundebatur.

Ἐχηρώθησαν. ἀνδρῶν ἐστερήθησαν. ἐχήρευσαν.

Ἐχήρωσεν. ἐστέρησεν. Ὁ δὲ τῶν ἀγαθῶν τὴν βασιλείαν ἐχήρωσεν ἁπάντων.

Ἐχηρώθησαν. Viduatæ sunt. Viris orbatæ sunt.

Ἐχήρωσεν. Viduavit. Privavit. Orbavit. *Ille vero regnum omnibus bonis privavit.*

Ἐχείδιον. τὸ ὀφείδιον.

Ἐχείδιον. Parva vipera.

Ἔχιδνα. ὄφις.

Ἔχιδνα. Vipera.

Ἐχινάς, Ἐχινάδες. ὄνομα νήσου.

Ἐχινάς. Nomen insulæ. Echinas.

1 Ὁ ἁγιος Βασίλειος περὶ τούτου φησ.] Homil. VII. in *Hexaemeron*, circa finem, ubi sic inquit: Ὅταν δὲ ἀκούσῃς, ὅτι τὰ μίγιστα τῶν παλαιῶν ἡπλωμβρίου ἰσίου ἐξ ἀείας φερόμενα τὸ μικρότατον ἰχθύδιον ἡ ἐχενηὶς ἅπαν ῥᾳδίως ἴσχυσιν, ὥστε ἀκίνητον ἐπὶ πολὺ φυλάσσειν τὴν ναῦν ὥσπερ καταρριζωθεῖσαν ἐν τῷ πελάγει, ἆρ' ἔχει σ ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ τὴν αὐτὴν τοῦ ὅπλου δυνάμεως λαμβάνῃς ἀπόδειξιν; Sed hanc fabulam de remora pisce, quam & Ælianus & alii in literas referre non dubitarunt, ratio & experientia satis refellunt.

2 Ἐχέπωλος] Est vox Homerica Il. Υ. v. 296.

3 Ὅμηρος] Odyss. Σ. v. 83. 84. 85.

4 Ἐκπέμπει δὲ ὁ Φῆς.] Scribe, ἐκπέμπει δὲ ὁ Φῆστος εἰς τὴν Ἀσίαν, ut recte legitur infra v. Φῆστος, ubi monemus fragmentum hoc ex Eunapio depromptum esse. Cæterum, Portus a vero hujus loci sensu quam longissime aberravit, ut ex versione ejus patet, quæ sic se habet: *Emittit autem Festus poeticum & fabulosum Echetum, & si quis alius hujusmodi erat, ex Sicilia, vel Thessalia, suum aurum & concentum & celebritatem ostentaturus.* Præstitisset sane nullam hic dare versionem, quam talibus ineptiis chartas conspurcare. Vide nostram versionem, in qua verum hujus loci sensum exprimimus.

5 Χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν.] Sensus est is, quem in versione expressimus. Græci enim, cum significare volunt, rem aliquam alteri longe præferendam esse, dicere solent, eam *aurum* videri, si cum altera re comparetur. Proverbium hoc cum apud alios scriptores occurrit, tum etiam apud ipsum Suidam infra v. Μακρᾷ, & supra v. Ἐπίκλυσεν, ubi vide quæ notavimus.

6 Αἰσχύλος] *Thesmophor.* circa initium.

7 Ἔχεις τι; ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων ἤτοι ὄφ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Nubes*, pag. 168. (98. Ed. Bas. *P.*)

8 Ἤτοι ὄφιν] Lege, ἤτοι ὄρνιν, ut habet Enarrator Comici loco laudato.

9 Ἀναπῆναι] Scribe ἀναπῆσαι, ut legitur apud Scholiastam Aristophanis.

10 Καὶ μιμεῖσθαι τὸν δερμύλλ.] Locus hic est mutilus, quem ex Scholiasta Comici supplebis.

Ἐχῖνος

Ἐχῖν☉ τὸν τόκοι ἀναβάλλ. λέγε☉ ἐφ' ὧν τὸ ἀναβάλλεσθαι ποιεῖ χεῖρον γίνε☉. καὶ γὰρ οἱ χέρσαῖοι ἐχῖνοι δοκοῦσι κεντοῦμενοι ἀνέχειν τὸν τόκον· εἶτ' ὕστερον ὑπὸ τραχυτέρων τὰ ἐμβρύων κάκιον ἀπαλλάσσειν ἐν τῷ τόκῳ. ἐχῖν☉ δὲ καὶ τὸ ζῶον, καὶ ἡ γαστὴρ τοῦ βοός. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ὀξέσι λαχνήεντα δέμας κέντροισιν ἐχίνου.

καὶ αὖθις·

Κάμαυλ☉ τὸν ἐχῖνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα
Ῥᾶγας, ἀπέκλεινεν τῷδ' ἐπὶ θηλοπέδῳ.

Ἔχι☉.

Τοῖς δὲ Νηρεὺς τὰ ἐχίνων τοῖς σάλοις
Προβλεπτικὰς δίδωσιν ἐν βυθῷ κόρας,
Ὅπως φύγωσι τοὺς ζάλης τὰ δ' ζάλης.

καὶ παροιμία· Πελὸν δὲ δύο ἐχῖνοι ἐς Φιλίαν ἔλθοιεν. ὁ μὲν ἐν πελάγει, ὁ δὲ ἐν χέρσῳ. ἐπὶ τῶν ἀνομοίων.

Ἐχίνους. τοὺς χαιροχύλλους.

Ἐχῖν☉. [4] ἄγγ☉ τι, εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δίκας ἐτίθεντο. μνημονεύει Δημοσθένης τοῦ ἄγγους τούτου, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Ἀριστοφάνης. ἦν δὲ καὶ πόλις, ἧς μνημονεύει Δημοσθένης ἐν ε Φιλιππικῶν. ἔστι δέ τι καὶ ζῶον χερσαῖον, καὶ θαλάττιον ὄστρεον.

Ἐχῖνοι. [5] οἱ μὲν, χαλκοῖ· οἱ δὲ, ἐν κεφάλαιον· εἰς οὓς καθιᾶσιν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυρίων, ἃ τινες ἐμαρτύρησαν, καὶ καταση μηνάμενοι μὴ ταῦτα, εἰ ἐγκληθείη ἡ δίαιτα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν.

Ἐχίων. ὄνομα κύριον. καὶ συστέλλει. ἦν δὲ ὠκύταλ☉ ποσίν.

Ἔχις. εἶδ☉ ὄφεως. ἀπὸ τοῦ κατέχειν· διόπερ μόν☉ τῶν ὄφεων οὐκ ᾠοτοκεῖ, ἀλλὰ ζωοτοκεῖ. ἡ δοτικὴ τῷ ἔχι. καὶ ἐχείδιον. λέγεται καὶ αἱμόῤῥους γέν☉ ἔχεως, ὃν τοῖς πετρώδεσι χωρίοις ἔχον τὰς διατριβάς.

Ἐχθραντέ☉. [6] Σοφοκλῆς·

Ὅτ' ἐχθρὸς ἦμεν, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέ☉,
Ὡς καὶ φίλοισιν αὖθις. ἐς τε τ' φίλον
Τοιαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
Ὡς αἰὲν ὢν μενοῦντα.

Δεῖ, φησὶ, τοσοῦτον ἔχειν τοῖς ἐχθροῖς, ὡς αὖθις φίλοις ἐσομένοις· καὶ τοῖς φίλοις, ὡς ἐχθροῖς. συμμέτρως δὲ φησι χρῆσθαι τοῖς πράγμασι.

Ἐχθαίρει. αἰτιατικῇ. μισεῖ.

Ἔχθημα. μίσημα.

Ἔχθιον. ἐχθρότερον. Σοφοκλῆς·

Ἐχῖν☉ τὸν τ. *Erinaceus partum differt.* Dicitur de iis, qui aliquid malo ſuo differunt. Erinacei enim terreſtres, cum a fœtu pungi incipiunt, partum tamen differunt. Poſtea vero, cum fœtus aſperior evaſit, majore cum incommodo & moleſtia partu defunguntur. Ἐχῖν☉ vero & erinaceum animal ſignificat, & ventrem bovis. In Epigrammate: *Acutis hirſutum aculeis corpus habentem erinaceum.* Et iterum: *Ruſticus erinaceum videns dorſo portantem uvas, hac in area interfecit.*

Ἐχῖν☉. Erinaceus. *Nereus autem erinaceis in profundo maris oculos dat, quibus futurum prævidere queant, ut ante tempeſtatem tempeſtatis incommoda fugiant.* Et proverbium: *Prius vero duo erinacei amicitiam inter ſe ineant.* Alter nimirum marinus; alter vero terreſtris. Dicitur de iis, qui valde diſſimiles ſunt.

Ἐχίνους. Hyſtrices. Erinaceos.

Ἐχῖν☉. Vas quoddam, ſive capſa, in qua inſtrumenta litis reponebantur. Ejus meminit Demoſthenes; itemque Ariſtoteles & Ariſtophanes. Erat etiam urbs, ſic appellata, cujus mentionem facit Demoſthenes in quinta Philippica. Sic etiam vocatur animal quoddam terreſtre; itemque oſtreum marinum.

Ἐχῖνοι. Echini, ſive capſæ judiciales. Harum aliæ erant æreæ, aliæ vero fictiles: in quas arbitri tabellas teſtimoniorum conjiciebant, eaſque poſtea, ſi quis arbitrium illud culparet, obſignatas judicibus tradebant.

Ἐχίων. Echion. Nomen proprium: quod corripit [penultimam.] Erat autem inſigni velocitate pedum præditus.

Ἔχις. Vipera. Sive genus ſerpentis: ſic dictum a κατέχειν, i. e. continere. Sola autem vipera inter ſerpentes non eſt ovipara, ſed vivipara. Dativus eſt τῷ ἔχι. Et ἐχείδιον, parva vipera. Eſt & αἱμόῤῥους genus viperæ, in ſaxoſis latibulis degens.

Ἐχθραντέ☉. Odio proſequendus. Sophocles: *Et inimicus nobis ita odio proſequendus eſt, ut qui rurſus amare nos poſſit. Et amicum ita opera & officiis meis juvabo, ut qui talis ſemper manſurus non ſit.* Oportet, inquit, inimicos ita odiſſe, ut qui amici rurſus futuri ſint: & amicos ita amare, ut qui aliquando poſſint eſſe inimici. Moderationem ergo in rebus ſervandam eſſe monet.

Ἐχθαίρει. Accuſativo jungitur. Odit.

Ἔχθημα. Odium.

Ἔχθιον. Odioſius. Magis inimicũ. Sophocles:

1 Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. iv. ut Portus obſervavit.

2 Κάμαυλ☉ τ' ἐχ.] Et hoc diſtichum legitur Anthol. lib. vi. cap. viii. ut itidem Portus obſervaverat.

3 Τοῖς δὲ Νηρεὺς τὰ ἐχίνων τοῖς σ.] Tres hi verſus Jambici leguntur apud Piſidem in Κοσμοποιΐᾳ, v. 1133. 1134. 1135. Verſus autem primus apud Suidam corruptus eſt, qui apud Piſidem ſic ſe habet:

Ποῖ☉ δὲ Νηρεὺς τοῖς ἐχίνοις ὑποπάλοις.

Vox ultima in iſto verſu mihi non placet, pro qua ſi quis legendum cenſuerit τοῖ πάλοι, me non habebit diſſentientem.

4 Ἐχῖν☉. ἄγγ☉ τι, εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς κ.] Ex Harpocratione.

5 Ἔχῖνοι. οἱ μέ, χαλκ.] Ex Enarratore Comici ad *Veſpas*, p. 533. (362. Ed. Baſ. P.) Confer etiam Noſtrum ſupra v. Διαιτηταῖς.

6 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 41. ut Portus monuit. Cæterum, tam apud Sophoclem, quam hic apud Suidam verſus primus mendo laborat, quo ſenſus Tragici non parum obſcuratur. Nam pro, ὅτ' ἐχθρὸς ἦμεν, leviſſima mutatione ſcribendum eſt, ὅ, τ' ἐχθρὸς ἦμῖν: quam lectionem in verſione ſecutus ſum. Confer Noſtrum ſupra v. Ἄνιγε, ubi idem locus Sophoclis legitur.

Βέλτης γὰ ἀδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς.
Τάδε τοῖς ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις ἀ βέλομαι.

Ἐχθίστ Ⓖ. ἐχθρόταί Ⓖ.

Ἐχθοδοπόν.[1] ἐχθροποιόν.

Ἐχθόμενος Ⓖ. ἐχθρὸς, ἢ μισούμενος Ⓖ.

Ἔχθ Ⓖ. ἔχθρα. μῖσος Ⓖ.

Ἐχθραίνει. δοτικῇ. ἐχθρὸν ποιεῖ. καὶ ἐχθρεῦσαι. ἐχθρὸς γενέσθαι. ἐχθρεῦσαί φασιν ἀετὸν καὶ κάνθαρον, ὅτι τῷ ἑκάτερον αὐτῶν θατέρου τὰ ὠὰ ἀφανίζειν.

Ἐχθρὸς, καὶ ἐνδικητής. ὥσπερ τῷ Δαβὶδ ὁ Διάβολος Ⓖ.

Ἐχθρωδῶς. ἀπεχθῶς. κακῶς.

Ἐχθρᾶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα. ὁ Αἴας φησίν·

[2] Ἀλλ' εἶμι πρὸς τε λουτρὰ, καὶ προβλητίους
Λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμά,
Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς.
Μολὼν δὲ χῶρον, ἔνθ' ἂν ἀκμὴν κίχω,
Κρύψω τόδ' ἔγχος τὠμὸν ἐχθιστον βελῶν,
Γαίας ὀρύξας, ὥστε μή τις ὄψεται,
Ἀλλ' αὐτὸ νὺξ ἄδης τε σωζόντων κάτω.
Ἐγὼ γὰρ, ἐξ οὗ χεῖρὶ τῇδ' εἰλόμην
Παρ' Ἕκτορος δώρημα δυσμενέστατον,
Οὔπω τι κερδὲν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
Ἀλλ' ἐς ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία·
Ἐχθρᾶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.
Τοιγὰρ τολοιπὸν εἰσόμεσθα μὴ θεοῖς
Εἴκειν· μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.
Ἄρχοντές εἰσιν. ὥστ' [3] ὑπεικτέον πικρῷ.
Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ, καὶ τὰ κραιπαλώτατα
Τιμαῖς ὑπείκει. ---

Ἐχθροῖς[4] συνέδειν, εἰς καταλλαγὴν φέρει.

Ἔγκλημα. τὸ κλείσιμα.

Ἐγκλώθησαν. ὠργίσθησαν.

Ἐγκόμβια. Ὁ δὲ Πέρσης πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἔδρασεν ἀσεβείας τε καὶ ὕβρεως ἐγκόμβια, καὶ βάρβαρον ἀμαθίαν τε καὶ ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντα. ἀντὶ τοῦ, ἀκολουθοῦντα, καὶ ἀντεχόμενα.

Ἐγκόμβιος Ⓖ. ἐγγὺς, ἢ κατέχων.

Ἔγκοιλας σιτ' ἡμερῶν τριῶν. Αἰσχύλος. ἀντὶ τοῦ, πολεμεῖν μέλλοντας. [5] οἱ γὰρ πολεμοῦντες πρὸς γ' ἡμέρας ἀεὶ ζόλλο πρὸ τῶν στρατιωτῶν ἔχειν σῖτα εἰς τὸν πόλεμον. ἐχορηγοῦντο δὲ αὐτὰ ὑπὸ τῶν δημοσίων.

Ἔγκοιλος. ἐνοῦντες.

Ἐγκεῖνται. ἀντὶ τοῦ, ἐγκεῖσθαι. Ἐγκεῖνται μὲν ἐν ὡς ἕκαστοι ἔχουσιν ἕκαστοι, καὶ ὡς τις ἑκάστῳ φίλον, κεινέτω.

Consilio enim nihil est odiosius malo.
His ego vivere legibus nolo.

Ἐχθίστ Ⓖ. Inimicissimus. Odiosissimus.

Ἐχθοδοπόν. Quod odium & inimicitias conciliat.

Ἐχθόμενος Ⓖ. Inimicus. Vel odiosus.

Ἔχθ Ⓖ. Inimicitia. Odium.

Ἐχθραίνει, Dativo jungitur. Inimicum facit. Et ἐχθρεῦσαι. Inimicitias exercere. Ajunt inter aquilam & scarabæum hostile esse odium, quod alter alterius ova disperdat.

Ἐχθρὸς, ὁ ἐνδικ. Inimicus, & ultor. Sic apud Davidem Diabolus vocatur.

Ἐχθρωδῶς. Inimice. Hostiliter. Male.

Ἐχθρᾶν ἄδωρα δ. *Hostium dona infausta sunt & pernitiosa.* Ajax inquit: *Sed abeo ad lavacra & litoralia prata, ut a piaculo cædis me purgem, & sic gravem iram evitem Deæ. Deinde, postquam in locum desertum pervenero, ibi gladium istum, meorum telorum mihi invisissimum, defodiam, ut nemo eum videat, sed æternis tenebris conditus lateat. Mihi enim, ex quo ab Hectore inimicissimo donum hoc accepi, nullus honor a Græcis amplius habitus est. Sed verum est illud mortalium proverbium: Hostium dona infausta sunt & pernitiosa. Quamobrem posthac ita nos comparabimus, ut & Diis cedamus, & Atridis honorem habeamus. Principes enim sunt. Cedendum igitur illis est. Quidni? Nam & ferocissima quæque & robustissima honoribus cedunt.*

Ἐχθροῖς συνέδ. *Cum inimicis edere, reconciliationem significat.*

Ἔγκλημα. Retinaculum. Fulcimentũ. Fulcrũ.

Ἐγκλώθησαν. Irati sunt.

Ἐγκόμβια. Hærentia. Adhærentia. Conjuncta. *Persa vero & multa alia perpetravit, cum impietate & insolentia conjuncta, & quæ barbaram ejus imperitiam & feritatem aperte testarentur.*

Ἐγκόμβιος Ⓖ. Adhærens. Conjunctus. Vicinus. Vel, retinens.

Ἔγκοιλας σῖτ. *Habentes commeatum trium dierum.* Aristophanes. Id est, militaturos. Milites enim ad bellum profecturi a ducibus jubebantur cibaria & commeatus trium dierum secum ferre: quæ ipsis e publico suppeditabantur.

Ἔγκοιλος. Inhabitantes. Incolentes.

Ἐγκεῖνται. Pro ἐγκεῖσθαι. Habeant. *Singuli autem, ut habent, habeant, & ut cuique placet, ita judicent.*

1 Ἐχθοδοπόν.] Sic recte MS. Paris. A. At in prioribus Editt. contra literarum seriem legitur, ἐχθροδοπόν.

2 Ἀλλ' εἶμι πρὸς π λουτρὰ κὴν παρ.] Versus hic, & sequentes, leguntur apud Sophoclem *Ajace*, pag. 40. ut Portus monuit.

3 Ὑπικτέον πικρῷ] Apud Sophoclem locus hic ita legitur & distinguitur, ὑπικτέον. τί μή; Sic etiam apud Suidam scribendum est. Nam τὸ πικρῷ priorem longam habet, & proinde propter metrum stare non potest.

4 Ἐχθροῖς συνέδειν, εἰς κατ.] Versus hic ad somniorum interpretationem pertinet, qui etiam legitur apud Astrampsychum & Nicephorum. Sed prior pro καταλλαγὴν habet καταλλαχάς.

5 Οἱ γὰρ πολεμοῦντες πρὸς γ' ἡμ.] Aristophanes *Equit.* pag. 350. (247. Ed. Bas. *P.*)

Τάττεις ὁ μισθὸς τοῖς Ἀλωπεκίοισι πᾶς;
Ἐγὼ πορεύω τὸ τέτταρ ἡμερῶν τριῶν.

Scholiasta ad illum locum: Εἰώθασιν εἰς τὸ πόλεμον ἐξιόντες οἱ στρατιῶται λαμβάνειν τροφὴν ἡμερῶν τριῶν. Locus est nostro huic plane similis.

Ἔχθ.

Ἔχθυν. ἐχάπυσν. Κἀκ τούτου οἱ μὲν ἔχθυν, οἱ δὲ τοῖς βάλλουσιν ἀντεμάχοντο. καὶ αὖθις· Καὶ [1]χώματα δύο ἑκατέρωθεν ἔχθυν, ἃς πρὸς τὸ τεῖχος. ξύνδεσμος δὲ τοῦ χώματος αἱ πλίνθοι ἐγένοντο, αἱ ἐκ τῶν οἰκιῶν.

Ἐχώλαναν. [2]Ἐχώλαναν ἀπὸ τῶν τειβων αὐτῶν. ἐξέκλιναν ἀπὸ τῆς εὐθύτητος.

Ἔχεσαν. μετὰ βλάβης ἐπῆλθον.

Ἐχρηματίσθη. χρησμὸν ἐδέξατο. καὶ ἐχρήσθη, ὁμοίως.

Ἐχρῆν. ἔπρεπεν. ἤρμοζεν.

Ἔχρησεν. ἐμαντεύσατο. ἢ ἐδανείσατο.

Ἔχειμπ' [3]ἀεί. ἐπλησίαζε. καὶ ἔχειμψαν.

Ἔχεισεν. ἤλειψεν.

Ἐχρωματίσθη. χρῶμα ἐδέξατο.

Ἐχύμισαν. ἀντὶ τοῦ, ἔγχυμον ἐποίησαν. [4]Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις· Ἀνακρέων, Ἀλκαῖος, οἵτινες ἁρμονίαν ἐχύμισαν.

Ἐχύρωμα. ἀσφάλεια. Ὁ δὲ [5]σκόλοπας ὀξεῖς ὑποφερόμενος, διάλειμμα τοῦ ἐχυρώματος, καὶ μετεωροπορεῖ.

Ἐχυρῶς. [6]ἰσχυρῶς. ἢ ἀσφαλῶς.

Ἐχύρωσεν. ἰσχυροποίησεν.

Ἐχυρώτατον. ἀσφαλέστατον.

Ἔψα. ἑφθὸν ἐποίει.

Ἔψανον. ἁπαλόν. καὶ ἀτέραμνον, τὸ δυσέψανον. οὕτω Πλάτων.

Ἕψεαι. ἀκολουθήσῃς.

Ἔψημα. ὁ ἀπό τινος ἐψηθεὶς ζωμός.

Ἕψῃ. ἀκολουθήσῃ. ἢ ἀκολουθεῖ.

Ἑψήσας. καὶ ἐψημένος.

Ἑψητήριον. ἡ λοπάς.

Ἑψητόν. καὶ ἑψητὸς, ὁ ἐψημένος.

Ἔψηχον. κατέμασσον. ἔτριβον. ἔξεον. Οἱ μὲν τοὺς ἵππους ἔψηχον.

Ἐφία. ἡ ὁμιλία.

Ἔφια. [7]τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια. καὶ φιλέφιος, ὁ φιλοπαίγμων. φιλόμυθον δὲ, φιλολόγου ἐστὶν ὁ φιλέφιος.

Ἐφιάασθον. [8]παίζετον καὶ ἐφιᾶτε, παίζει.

Ἐφιατέον. παικτέον. δεῖ παίζειν.

Ἐφίατιμον. γνωστὸν παίγνιον.

Ἐφιλαμύσι. γεγυμνωμένοι.

Ἔχθυν. Aggerem exstruebant. Terram aggerebant. *Postea vero, alii aggerem educebant; alii vero contra eos, qui tela mittebant, pugnabant.* Et iterum: *Et utrinque duos aggeres excitarunt, quibus murus oppugnaretur. Vinculum autem aggeris fuerunt lateres ex ædibus detracti.*

Ἐχώλαναν. Claudicarunt. *Claudicarunt a semitis suis.* Id est, a recta via declinarunt.

Ἔχεσαν. Infesto animo invaserunt.

Ἐχρηματίσθη. Oraculum accepit. Et ἐχρήσθη, idem.

Ἐχρῆν. Oportebat. Decebat.

Ἔχρησεν. Oraculum reddidit. Vel, fœneratus est.

Ἔχειμπ' ἀεί. Accedebat. Appropinquabat. Et ἔχειμψαν. Appropinquarunt.

Ἔχεισεν. Unxit.

Ἐχρωματίσθη. Colore illitus est.

Ἐχύμισαν. Succulentam & sapidam effecerunt. [Metaphorice, gratiam & venustatem conciliarunt.] Aristophanes *Thesmophoriazusis: Anacreon & Alcæus, qui numeris musicis gratiam & venustatem conciliarunt.*

Ἐχύρωμα. Munimentum. *Ille autem palos acutos secum ferens, in munimentum insilit, & in sublime scandit.*

Ἐχυρῶς. Valide. Firmiter. Vel tuto.

Ἐχύρωσεν. Munivit. Firmum fecit.

Ἐχυρώτατον. Munitissimum. Tutissimum.

Ἔψα. Elixabat.

Ἔψανον. Coctu facile. Tenerum. Et δυσέψανον. Durum. Sive, quod difficulter coqui & igne molliri potest. Sic Plato.

Ἕψεαι. Sequeris.

Ἔψημα. Jus ex aliquo cibo excoctum.

Ἕψῃ. Sequetur. Vel, sequitur.

Ἑψήσας. Qui coxit. Qui elixavit. Et ἐψημένος. Coctus. Elixus.

Ἑψητήριον. Olla, vel patina.

Ἑψητόν. Coctum. Elixum. Et ἑψητός. Coctus.

Ἔψηχον. Abstergebant. Fricabant. Radebant. *Alii quidem equos abstergebant.*

Ἐφία. Colloquium.

Ἔφια. Sermones ludicri. Et φιλέφιος, qui verborum ludicra amat. Cum vero φιλέφιος tenui notatur, significat eum, qui orationis amans est.

Ἐφιάασθον. Ludant. Et ἐφιᾶ. Ludit.

Ἐφιατέον. Ludendum est.

Ἐφίατιμον. Notum ludicrum.

Ἐφιλαμύσι. Nudati.

1 Καὶ χώματα δύο ἑκατ.] Thucydides lib. II. cap. LXXV. Ὀρῶντες τὸ χῶμα αἰρόμενον, ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες, καὶ ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει, ἢ ἀφεστήκει, ἐσφερόμενοι ἐς αὐτὸ ἐπολέμουν, οὐκ ἔτι ἔγγυς οἰκιῶν καθαιρεῦντες. ξυνδεσμοῦ δὲ ἦν αὐτοῖς τὰ ξύλα &c. Locus hic est nostro quodammodo similis, ut Suidas, nonnullis mutatis, sua inde desumpsisse videatur.

2 Ἐχώλαναν ἀπὸ τ. τ.] Hæc sunt verba Davidis Psalm. XVII. v. 46.

3 Ἔχειμπ' ἀεί] Locus integer, ad quem Suidas hic respexit, extat apud Sophoclem *Electr.* pag. 113. ut Portus monuit.

4 Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις] Pag. 775. (515. Ed. Bas. P.)

5 Ὁ δὲ σκόλοπας ὀξεῖς ἐπ.] Hæc sunt verba Theophylacti Simocattæ lib. II. cap. XVIII.

6 Ἐχυρῶς] Alias, ὀχυρῶς, & ὠχύρωσεν.

7 Ἔφια] Potius ἴφια, cum spiritu tenui. Scholiasta Apollonii Rhodii ad lib. I. v. 459. Ἐφιόων]. παρὰ τὴν ἐφίαν, ἢ ἐστὶ σφὰ λόγων παιδιά· οἷον ἐπίσπα τις ἔσται· παρὰ τὸ ἕπω. διὸ καὶ φιλέφ]. ὅτι δὲ δασύνει], αὐτὸ τοῦτο ἀκριβοῦσιν.

8 Ἐφιάασθον] Imo ἐφιάσθων, & ἐφιατίον, cum spiritu tenui. Ἐφιάομαι enim, cum spiritu aspero, significat sequor. Vide notam præcedentem.

Ἔψιμον. τὸ παίγνιον.

Ἔψισαν. ἐψώμισαν.

Ἑψόμενος. ἀκολουθήσων. ἕψων.

Ἕψοντα κυάμους.

Ἑψῶν. τοῦτο βαρύνεται, καὶ περισπᾶται. ὁ σπεύδων, ἑψῶ, ἑψήσω. Ὥσπερ οἱ τὴν ψαμμῶδη γῆν ἑψοῦντες.

Ἐψώμισεν. ἔθρεψεν.

Ἔψον, καὶ ἀπέψον, τὸ ἔψιον, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Ἀπέψων δὲ, τὸ ἀπεσπόγγιζον, διὰ τοῦ ω μεγάλου. Ἑψῶν δὲ, ἀντὶ τοῦ, κνηθόμενος.

Ἔψυξεν.[2] ἀπεδίωξεν.

Ἐψυχαγώγησεν. ἐπήλπισε. παρεμυθήσαλο. ἢ ψυχὰς διὰ μαγγανείας τῶν τελευτησάντων ἀνήγαγεν.

Ἐψύχθη. ἀπεπαύθη. ἠρέμησεν.

——— [3]Ἄχεια δ' αὐτοῦ
Ἐψύχθη χαλεπῆς [4]πνεύματα θυφορίης.

Ἔψιμον. Ludicrum.

Ἔψισαν. Cibum alicui præbuerunt. Nutriverunt.

Ἑψόμενος, & ἕψων. Sequuturus.

Ἕψοντα κυάμους. Elixantem fabas.

Ἑψῶν. Eſt verbum barytonum & circumflexum. Præſens eſt ἑψῶ, ήσω. *Quemadmodum qui arenam auream coquunt.*

Ἐψώμισεν. Nutrivit.

Ἔψον, & ἀπέψον, & ἔψιον, per ο ſcribuntur. At ἀπέψων, abſtergebant, per ω. Ἑψῶν vero, qui ſcalpit, qui fricat.

Ἔψυξεν. Abegit. Repulit.

Ἐψυχαγώγησεν. Spe lactavit. Spe implevit. Conſolatus eſt. Vel animas defunctorum arte magica ex Inferis evocavit.

Ἐψύχθη. Refrixit. Sedatus eſt. Quievit. Ceſſavit. [In Epigrammate:] *Furor autem ejus fanaticus reſedit.*

1 Ἐψῶν] Imo. ψῶν, a ψάω.

2 Ἔψυξεν. ἀπέδ.] Heſychius: Ἔψυξεν. ἀπέπνευσεν. ἀπεδίωξεν. Sic etiam apud Suidam ſcripſerim.

3 Ἄχεια δ' αὐτοῦ ἐψύχθη χαλ.] Verba hæc decerpta ſunt ex eleganti Epigrammate Diotroridis in Gallum, ſive ſacerdotem Deæ Cybeles, leonem ſtrepitu tympani fugantem: quod Epigramma ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibemus infra v. Θαλάμη.

4 Πνεύματα θυφορίης] In Anthologia inedita legitur, πνεύμα τοῦ θυφορίης. Sed minus recte. Lectio enim Suidæ & ſenſui & conſtructioni magis congruit. Confer Heinſium in *Ariſtarcho*, pag. 203. qui hunc ipſum locum Epigrammatis ex Anthologia inedita adducens, in codice ſuo ſcriptum invenit, πνεύμαλι θυφορίης: ſed quæ lectio propter ſenſum ſtare non poteſt.

BOSTON PUBLIC LIBRARY
3 9999 04668 289 2

Cleaned & Oiled
June 1986